Vị Diện Giao Dịch Chi Nguyên Thủy Thế Giới

Contents

Vị Diện Giao Dịch Chi Nguyên Thủy Thế Giới **4**

1. Chương 1: Tai Họa Bất Ngờ . . . 5
2. Chương 2: Tân Thế Giới . . . 8
3. Chương 3: Hắc Sắc Sâm Lâm . . . 12
4. Chương 4: Bộ Lạc Trường Hà . . . 14
5. Chương 5: Hệ Thống Giao Dịch . . . 17
6. Chương 6: Đồng Bạn . . . 21
7. Chương 7: Nhiệm Vụ . . . 24
8. Chương 8: Cửa Giao Dịch . . . 27
9. Chương 9: Câu Cá . . . 30
10. Chương 10: Nướng Cá . . . 34
11. Chương 11: Hiểu Lầm . . . 37
12. Chương 12: Khu Giao Dịch Tự Do . . . 40
13. Chương 13: Bịa Chuyện . . . 44
14. Chương 14: Hầm Thịt . . . 47
15. Chương 15: Đũa . . . 51
16. Chương 16: Dọn Dẹp . . . 54
17. Chương 17: Ngày Thường . . . 57
18. Chương 18: Nguy Cơ . . . 60
19. Chương 19: Dị Tượng . . . 63
20. Chương 20: Dung Nhập . . . 66
21. Chương 21: Bí Dược . . . 70
22. Chương 22: Hệ Thống Giao Dịch . . . 73
23. Chương 23: Ấm Áp . . . 77
24. Chương 24: Dực Hổ . . . 79
25. Chương 25: Quy Hoạch . . . 83
26. Chương 26: Xây Chuồng . . . 86
27. Chương 27: Giao Dịch 1 . . . 89
28. Chương 28: Giao Dịch 2 . . . 92
29. Chương 29: Gây Giống . . . 96
30. Chương 30: Nhiệm Vụ Cưỡng Chế . . . 99
31. Chương 31: Hội Nghị Bộ Lạc . . . 103
32. Chương 32: An Bài . . . 106
33. Chương 33: Xiên Thịt Dê . . . 110
34. Chương 34: Vụ Làm Ăn Lớn . . . 113
35. Chương 35: Phân Công . . . 117
36. Chương 36: Đoàn Kết Nhất Trí 1 . . . 120
37. Chương 37: Đoàn Kết Nhất Trí 2 . . . 123
38. Chương 38: Hội Giao Dịch Bộ Lạc . . . 129
39. Chương 39: Vật Giao Dịch . . . 133
40. Chương 40: Bản Vẽ . . . 136

41. Chương 41 . . . 138
42. Chương 42: Vùng Đất Tử Vong . . . 141
43. Chương 43: Lại Đi Vay . . . 144
44. Chương 44: Thần Tích . . . 148
45. Chương 45: Nung Gạch . . . 151
46. Chương 46: Gạch Xanh . . . 154
47. Chương 47: Bay Lượn . . . 157
48. Chương 48: Trên Đường . . . 160
49. Chương 49: Mỏ Muối Tinh . . . 163
50. Chương 50: Chăm Sóc . . . 167
51. Chương 51: Bình Tĩnh . . . 169
52. Chương 52: Hội Chợ Bộ Lạc 1 . . . 173
53. Chương 53: Hội Chợ Bộ Lạc 2 . . . 176
54. Chương 54: Hội Chợ Bộ Lạc 3 . . . 179
55. Chương 55: Chỉnh Đốn . . . 182
56. Chương 56: Mua Mua Mua . . . 186
57. Chương 57: Thu Hoạch . . . 192
58. Chương 58: Lúa Mì . . . 198
59. Chương 59: Kích Sát . . . 204
60. Chương 60: Khám Phá Hang Động . . . 207
61. Chương 61: Tỉnh Ngộ . . . 210
62. Chương 62: Mạch Khoáng . . . 213
63. Chương 63: Bận Rộn . . . 217
64. Chương 64: Nhà Mới . . . 220
65. Chương 65: Xe Bò . . . 226
66. Chương 66: Biến Hóa . . . 229
67. Chương 67: Niềm Vui Dọn Nhà . . . 233
68. Chương 68: Hầm Ngầm . . . 236
69. Chương 69: Thu Hoạch Lớn 1 . . . 239
70. Chương 70: Thu Hoạch Lớn 2 . . . 246
71. Chương 71: Thu Hoạch Lớn 3 . . . 250
72. Chương 72: Tránh Đông . . . 253
73. Chương 73: Dạy Học . . . 256
74. Chương 74: Nạn . . . 260
75. Chương 75: Cầu Trợ 1 . . . 263
76. Chương 76: Cầu Trợ 2 . . . 266
77. Chương 77 . . . 269
78. Chương 78 . . . 272
79. Chương 79: Khiếp Sợ . . . 276
80. Chương 80: Hành Động . . . 279
81. Chương 81: Di Chuyển . . . 282
82. Chương 82: 'kẻ Thứ Ba' . . . 288
83. Chương 83: Dung Nhập 1 . . . 291
84. Chương 84: Dung Nhập 2 . . . 294
85. Chương 85: Dung Hợp 3 . . . 297
86. Chương 86: Trả Sạch Nợ Nần . . . 300
87. Chương 87: Tộc Người Lùn . . . 303
88. Chương 88: Xuất Sư Chưa Thành . . . 306
89. Chương 89: Vây Quét . . . 310
90. Chương 90: Bắt Đầu Mới . . . 313
91. Chương 91: Tế Lễ . . . 316
92. Chương 92: Cải Biến 1 . . . 319
93. Chương 93: Cải Biến 2 . . . 322
94. Chương 94: Cải Biến 3 . . . 325

95. Chương 95: Chuẩn Bị Đủ, Phát Triển Tốt . . . 328
96. Chương 96: Đến . . . 331
97. Chương 97: Khoác Lác . . . 334
98. Chương 98: Khuếch Trương . . . 340
99. Chương 99: Tiền Tệ . . . 343
100. Chương 100: Định Giá . . . 347
101. Chương 101: Buôn Bán Ế Ẩm . . . 349
102. Chương 102: Chuyển Cơ . . . 353
103. Chương 103: Vấn Đề . . . 354
104. Chương 104: Hội Chợ 1 . . . 357
105. Chương 105: Hội Chợ 2 . . . 361
106. Chương 106: Hội Chợ 3 . . . 364
107. Chương 107: Giao Dịch Muối Huyết 1 . . . 367
108. Chương 108: Giao Dịch Muối Huyết 2 . . . 371
109. Chương 109: Giao Dịch Muối Huyết 3 . . . 373
110. Chương 110: An Bài . . . 377
111. Chương 111: Kiếm Tiền Lên Đường Cả Hai Cùng Tới . . . 380
112. Chương 112: Bộ Lạc Đại Hồ . . . 384
113. Chương 113: Lừa Gạt . . . 387
114. Chương 114 . . . 390
115. Chương 115: Cố Nhân . . . 393
116. Chương 116: Đường Thủy . . . 396
117. Chương 117: Giao Dịch . . . 399
118. Chương 118: Thuyền Độc Mộc . . . 405
119. Chương 119: Uy Hiếp, Chuẩn Bị . . . 408
120. Chương 120: Chúc Phúc . . . 414
121. Chương 121: Văn Hóa Bàn Ăn . . . 418
122. Chương 122: Nước Thần Ban . . . 421
123. Chương 123: Nhà Cây . . . 425
124. Chương 124 . . . 427
125. Chương 125: Giao Dịch . . . 431
126. Chương 126: Giá Trị . . . 434
127. Chương 127 . . . 437
128. Chương 128: Bộ Lạc Cô Sơn . . . 440
129. Chương 129: Giao Dịch 1 . . . 443
130. Chương 130: Giao Dịch 2 . . . 446
131. Chương 131: Giao Dịch 3 . . . 449
132. Chương 132: Tìm Quặng . . . 452
133. Chương 133: Kỳ Thu Hoạch . . . 455
134. Chương 134: Giao Lưu . . . 458
135. Chương 135: Vuốt Lông . . . 461
136. Chương 136: Ủng Ma Pháp Lừa Đảo . . . 467
137. Chương 137: Sào . . . 470
138. Chương 138: Gặp Nạn . . . 473
139. Chương 139: Bánh Trứng . . . 477
140. Chương 140: Trùng Sáp . . . 480
141. Chương 141: Xây Tường . . . 483
142. Chương 142: Lừa Đảo . . . 486
143. Chương 143: Về Nhà . . . 489
144. Chương 144: Biến Hóa . . . 492
145. Chương 145: Kiếm Bộn . . . 495
146. Chương 146: Ổn Định . . . 498
147. Chương 147: Bộ Lạc Đại Chiến . . . 501
148. Chương 148: Bồi Thường . . . 504

149. Chương 149: Sau Cuộc Chiến . . . 507
150. Chương 150: Kiểm Tra . . . 510
151. Chương 151 . . . 513
152. Chương 152: Công Pháp . . . 516
153. Chương 153: Tu Luyện . . . 519
154. Chương 154: Thiên Tài . . . 521
155. Chương 155: An Trí . . . 524
156. Chương 156: Khuếch Trương . . . 528
157. Chương 157: Khai Hoang . . . 531
158. Chương 158: Kalamunda . . . 533
159. Chương 159: Kala . . . 536
160. Chương 160: Khởi Thuyền . . . 539
161. Chương 161: Giao Dịch Muối Huyết 1 . . . 542
162. Chương 162: Giao Dịch Muối Huyết 2 . . . 545
163. Chương 163: Ngựa Sừng . . . 548
164. Chương 164: Kỵ Binh . . . 551
165. Chương 165: Kỵ Binh 2 . . . 554
166. Chương 166: Thay Đổi 1 . . . 557
167. Chương 167: Thay Đổi . . . 560
168. Chương 168: Thay Đổi 3 . . . 563
169. Chương 169: Yêu Chủng . . . 566
170. Chương 170: Nhà Ăn . . . 569
171. Chương 171 . . . 572
172. Chương 172: Kiểm Tra . . . 575
173. Chương 173: Phần Thưởng . . . 579
174. Chương 174: Mười Năm 1 . . . 582
175. Chương 175: Mười Năm 2 . . . 585
176. Chương 176: Mười Năm 3 . . . 588
177. Chương 177: Thành Muối . . . 591
178. Chương 178: Thần Phạt . . . 595
179. Chương 179: Con Trai . . . 599
180. Chương 180: Quần Áo Mới . . . 602
181. Chương 181: Muối Tuyết . . . 605
182. Chương 182: Kinh Hỉ . . . 608
183. Chương 183: Dạy Con . . . 611
184. Chương 184: Thao Túng . . . 614
185. Chương 185: Địa Lao . . . 617
186. Chương 186: Điều Kiện . . . 620
187. Chương 187: An Trí . . . 623
188. Chương 188: Tiền Tiêu Vặt . . . 626
189. Chương 189: An Ổn . . . 630
190. Chương 190: Kalamunda . . . 633
191. Chương 191: Tốt Nghiệp . . . 636
192. Chương 192: Quốc Vương . . . 639

Vị Diện Giao Dịch Chi Nguyên Thủy Thế Giới

Giới thiệu
Thể loại: Xuyên qua, dị thế, thương chiến, hệ thống, thú nhân, bàn tay vàng, sảng văn, 1×1, HECp:

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/vi-dien-giao-dich-chi-nguyen-thuy-the-gioi

1. Chương 1: Tai Họa Bất Ngờ

"Nhóc, hôm nay buôn bán không tệ nha, kiếm được không ít đúng chứ." Hoa đăng vừa lên, ở ngoại vi khu du lịch, các du khách nhộn nhịp vừa chụp hình, vừa đi dạo quanh những sạp hàng bên đường, so với đi vào khu du lịch mua mấy đồ kỷ niệm lừa tiền, thà ở bên ngoài dạo những sạp ven đường đào ra vài đồ trang trí đặc sắc, đồ ăn vặt đặc sắc không đắc tiền, rõ ràng thu hút họ hơn.

Ngô Nặc chính là một trong đám đông bán hàng rong, so với những người bán hàng khác, y trẻ tuổi hơn nhiều, vốn chỉ mới mười tám mười chín tuổi, lại phối hợp với gương mặt búp bê gần như có thể nói là xinh đẹp. Chẳng qua, đại khái vì Ngô Nặc chưa học xong trung học đã lăn lộn ngoài xã hội, bày hàng bán vài năm, hơi thở con buôn trên mặt khiến giá trị nhan sắc của y giảm đi không ít, nhưng dù là thế, rất nhiều khách hàng nữ cùng một phần khách nam vẫn vui vẻ chăm sóc chuyện làm ăn của y.

Hết cách, ai bảo đây chính là một thế giới nông cạn chỉ nhìn mặt chứ? Ngô Nặc đã bán hàng vài năm, có đại trí tuệ hay không không dám nói, nhưng thông minh vặt thì có rất nhiều, ánh mắt cũng không tồi, luôn có thể giành trước người khác bán ra vài sản phẩn mới mẻ ___ từ dây chuyền túi xách phong cách dân tộc, đến đồ kỷ niệm đặc sắc địa phương, rồi tới gậy tự sướng v.v.... trời nắng bán nón trời mưa bán dù mùa hạ bán kem mùa đông bán đồ chơi lông nhung, lúc rảnh thì thuận tiện làm chút in ấn. Y cầm hàng so sánh cẩn thận, thà rằng kiếm ít đi một chút cũng phải chọn ra vài thứ chất lượng tốt, tuân theo nguyên tắc lãi ít tiêu thụ mạnh, không chỉ du khách ngoại lai thích mua đồ của y, người bản địa thường xuyên đến dạo khu du lịch cũng có vài khách quen của y.

Vì có chút thông minh vặt, Ngô Nặc hiểu rõ bán hàng rong, cả ngày đấu trí với thành quản không phải con đường tốt, cho dù tiền kiếm được không ít hơn những thành phần tri thức gọn gàng sạch sẽ làm việc trong văn phòng, nhưng cực khổ trong đó, chỉ có ai từng bán hàng mới biết.

Dãi nắng dầm mưa bị thành quản đuổi theo như chuột, lúc trẻ có lẽ không sao, nhưng tuổi lớn rồi sẽ ăn không tiêu. Cho nên, Ngô Nặc có một mục tiêu lâu dài ___ mở tiệm làm ông chủ!

Nói đến mục tiêu vĩ đại này, thì không thể không nhắc đến gia đình Ngô Nặc một chút, mẹ y sức khỏe không tốt, vào lúc y mười tuổi đã sớm qua đời, chưa được một năm, ba y đã đón người mới về nhà. Mẹ kế dẫn theo đứa con riêng nhỏ hơn y hai tuổi, đứa con riêng đó quả thật là từ một khuôn của ba y đúc ra, hai người đó đứng cạnh nhau, ai cũng cảm thấy đứa con riêng kia mới là con ruột của ba y, có thể tiết kiệm luôn cả tiền kiểm tra DNA.

Mà đứa con riêng đó cũng thật sự là giống của ba y, nếu không với cái đức tính bủn xỉn tới chết của ông ta, không thể nào đối xử với sửu khuê nữ đó còn tốt hơn cả con ruột.

Mẹ kế vào cửa chưa được vài năm, lại sinh thêm một đứa con trai, từ đó, địa vị của Ngô Nặc trong nhà triệt để rơi xuống tầng đáy, ông bà nội vốn còn đối tốt với y một chút, trong những lời ngon tiếng ngọt của mẹ kế cùng lời nũng nịu non nớt của thằng cháu nhỏ, đã dần quên đi thằng cháu lớn.

Gia cảnh Ngô Nặc không tính là kém, tuy là trong thành phố nhỏ tuyến hai tuyến ba, ông bà nội đều là người đã nghỉ hưu, cặp vợ chồng già cộng lại một tháng có thể lĩnh tiền hưu ba bốn ngàn, ba y thì mở một quán ăn nhỏ khoảng bốn mươi mét vuông trên con đường không nóng không lạnh, nhờ vào tay nghề cũng xem như được, chuyện làm ăn không tính là kém, lại thêm mặt tiền của tiệm không cần trả tiền thuê, mấy năm gần đây mỗi năm cũng có thể thu nhập hơn trăm gần hai trăm ngàn, ngoài ra còn cho thuê hai căn nhà, tiền thuê tuy không nhiều như ở thành phố lớn, nhưng mỗi năm vẫn có thể thu vào sáu bảy chục ngàn, ở thành phố nhỏ tuyến hai tuyến ba, thu nhập thế này đã đủ cho một gia đình sống cuộc sống sung túc.

Ít nhất, cung cấp cho con trai học trung học tuyệt đối không vấn đề.

Nhưng, ba của Ngô Nặc lại nói ông không có tiền, không có tiền cho Ngô Nặc học trung học.

Tính cách Ngô Nặc cũng bướng bỉnh, không nhìn nổi ông bà ngoại đã tới tuổi này rồi còn vì chuyện đó mà cãi vã với ba mình, mẹ y là con gái một, ông bà ngoại gần bốn chục tuổi mới có bà, năm đó mẹ qua đời khiến hai ông bà chịu đả kích lớn, sức khỏe vẫn luôn không tốt, tiền lương hưu không tính nhiều mỗi tháng hơn phân nửa đã bỏ vào bệnh viện, hết rồi, hai ông bà còn phải sinh sống chi tiêu, ngoài ra còn thỉnh thoảng nhét chút tiền cho Ngô Nặc, cứ thế năm này tháng nọ, hai ông bà căn bản không cách nào gánh nổi phí trung học cho Ngô Nặc.

Nhìn hai ông bà mặt ủ mày chau, Ngô Nặc từ bỏ việc học, cho dù thành tích của y vốn khá tốt, cho dù y cũng từng nghiêm túc nghĩ rằng 'học hành thay đổi vận mệnh', nhưng, cuối cùng y chọn từ bỏ, nhưng, y cũng không làm theo ý ba mình, vào quán cơm gia đình làm công, mà nhờ ông ngoại giúp y tìm quan hệ vào làm công trong một công xưởng ở tỉnh thành.

Lương cơ bản một ngàn, còn lại tính phần trăm theo sản phẩm, Ngô Nặc gồng mình liều sống liều chết làm ba tháng kiếm được bảy ngàn liền xin nghỉ. Người khác cho rằng y còn nhỏ không chịu khổ được, nào biết Ngô Nặc nhìn trúng chuyện bày sạp bán ở chợ đêm. Chỗ y làm công là một khu công nghiệp tập trung, nhân công tới từ các nước các vùng, những nhân công này đều sống trong ký túc xá tập thể công xưởng cung cấp, tối không có việc gì mọi người đều thích ra ngoài dạo chợ đêm. Vì nơi này cách xa nội thành, thành quản cũng không quản bán hàng rong quá nghiêm, chỉ cần cấp trên không chỉ thị kiểm tra, bình thường cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Lúc nghỉ ngơi Ngô Nặc cùng các đồng nghiệp dạo qua vài lần, y trời sinh vô cùng nhạy bén với con số, lại thêm trong nhà vốn buôn bán, tai nghe mắt thấm ít nhiều có chút thiên phú biết chút mẹo, tính sơ lại, mấy người bán hàng này trong một tối ít thì có thể kiếm được hơn mấy chục, hai ba trăm thậm chí nhiều hơn, tốt hơn y làm công mệt sống mệt chết nhiều, nghiên cứu vài lần, cuối cùng Ngô Nặc quyết định xin nghỉ cầm tiền lương lập nghiệp.

Vạn sự khởi đầu nan, Ngô Nặc đi không ít đường cong chịu rất nhiều thiệt, buôn bán mới dần bắt đầu khởi sắc.

Đại khái y trời sinh có tinh thần tiên phong, sau khi dạo qua tỉnh thành vài lần, quyết định rời khỏi khu công nghiệp, đi tỉnh thành tìm cơ hội.

Dần dần, y bắt đầu lăn lộn ở các khu du lịch trong nội thành, dần đứng vững bước chân, có tiền để dành.

Ông bà ngoại thấy y có thể tự kiếm sống, hơn nữa còn sống rất tốt, đại khái cũng yên lòng, lần lượt bệnh qua đời. Hai ông bà không có tiền để dành, trước khi qua đời mắc bệnh tốn rất nhiều tiền, sau khi qua đời, Ngô Nặc bán nhà của hai người, lại bỏ thêm chút tiền của mình mới trả hết tiền hai ông bà thiếu, còn an trí cho họ.

Ông bà ngoại qua đời rồi, Ngô Nặc càng không có vướng mắc gì với thành phố nhỏ sinh dưỡng ra mình, không nói cho ai biết, tiếp tục trở về tỉnh thành bán hàng.

Ba y đại khái cũng vừa lòng với trạng thái hai bên sống yên ổn, chỉ cần Ngô Nặc không xin tiền ông, thì sao cũng được.

Còn về Ngô Nặc làm gì, sống tốt hay không, không nằm trong phạm trù ông quan tâm.

Ngô Nặc cũng vui vẻ tự do tự tại, nhưng trong lòng y chung quy vẫn nén giận, mỗi khi bị thành quản đuổi chạy té khói, mỗi khi cô đơn muốn khóc trong căn phòng trọ cũ kỹ, y đều âm thầm thề, rồi sẽ có một ngày

y nhất định có một cửa tiệm của riêng mình, mở tiệm làm ông chủ, sống tốt hơn ba y gấp trăm lần.

Chính vì mục tiêu 'vĩ đại' này, Ngô Nặc luôn cần cù chăm chỉ đi trên con đường của mình, không bị thành phố xa hoa đồi trụy cuốn vào ngã chệch.

Sau khi liên tục mua các loại thương phẩm đủ kiểu hơn một năm, cuối cùng Ngô Nặc bắt đầu bán đồ ăn vặt.

Trong khu du lịch, các du khách không nhất định muốn móc ví mua mấy đồ kỷ niệm chỉ có vẻ ngoài, nhưng nhất định vui lòng thưởng thức mỹ thực đặc sắc bản địa.

Dù sao, khi ghép hai chữ đặc sắc và mỹ thực lại với nhau, dân chúng của đất nước ăn vặt rất khó kiên định phòng tuyến tâm lý .

Mẹ cùng bà ngoại Ngô Nặc đều rất giỏi nấu ăn, tay nghề hơn xa ông ba mở tiệm của y, ở phương diện này, Ngô Nặc kế thừa thiên phú của họ, tuy chưa từng bái sư học nghệ theo hệ thống, nhưng thông qua xem sách và lên mạng học, Ngô Nặc biết làm rất nhiều món, hơn nữa mùi vị đều không tồi, lấy riêng tay nghề này ra đã không kém hơn đầu bếp của khách sạn.

Vì có thiên phú ở mặt này, còn được vài người bạn ít ỏi và mấy bạn cùng phòng tán đồng, Ngô Nặc bắt đầu bán đồ ăn vặt ___ xiên nguội.

Xiên nguội cay tươi hợp vị giá rẻ không chỉ du khách bên ngoài thích nếm thử cái mới, dân cư bản địa cũng thường xuyên ghé chỗ y.

Nhìn đi, cửa nhà người khác vắng như chùa bà đanh, Ngô Nặc vừa mới trải qua một đợt 'tẩy lễ' của một đoàn khách lớn, xiên nguội đã thấm gia vị trên xe cũng không còn lại bao nhiêu, y vừa lấy từng xiên đã xiên xong ra khỏi xe ba bánh vừa cười nói: "Mấy xiên có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Vẫn là làm ăn như La ca mới là kiếm tiền chân chính, kéo một đợt khách kiếm được cả mấy trăm." Dạng như họ cung cấp xe phục vụ cho du khách trực thuộc đoàn du lịch, chạy một chuyến quả thật có thể kiếm được không ít, hơn nữa cũng không vất vả như những người bán hàng rong.

"Không đâu, gần đây làm ăn không tốt lắm." La ca cười khiêm tốn, sau đó lại hạ giọng hỏi Ngô Nặc: "Chuyện vài hôm trước chị dâu cậu nói cậu suy nghĩ thế nào rồi?"

"La ca, tuy được chị dâu xem trọng, nhưng chuyện làm quen này, em vẫn muốn đợi thêm vài năm rồi nói, anh cũng biết ông bà ngoại em vừa qua đời không lâu, em còn thiếu một khoản nợ." Ngô Nặc chối từ, hiện tại y trừ muốn kiếm thêm chút tiền thì vẫn là kiếm thêm chút tiền, chuyện quen bạn gái Ngô Nặc cảm thấy không cần phải gấp. Một là bây giờ y đang bận muốn chết căn bản không có thời gian, hai là con gái bây giờ phần lớn đều rất hiện thực. Chỉ cần điều kiện tốt một chút, đều không để ý đến tên bán hàng rong không xe không nhà còn không người thân như y. So với ôm một chuyện tình rất có thể không có kết quả vào lúc không thích hợp, còn không bằng kiếm thêm chút tiền, đợi sau này điều kiện kinh tế của y tốt rồi, quen bạn gái cũng được kết hôn cũng được đều có tự tin.

Nghe nói Ngô Nặc còn mắc nợ, La ca lập tức nghẹn lời, vợ hắn cũng là thấy Ngô Nặc vừa điển trai vừa tài năng, không hút thuốc không uống rượu không đánh bài, hiện tại muốn tìm bạn trai như thế không dễ, cho nên mới động lòng muốn giới thiệu em họ dưới quê cho Ngô Nặc. Nhưng, Ngô Nặc không nhà không xe không vội, chỉ là còn mắc nợ thì bên nữ chắc chắn sẽ không đồng ý.

"Được, dù sao chuyện này cậu cứ ghi nhớ đi, nếu sau này muốn tìm bạn gái, thì nói với La ca một tiếng, bảo đảm chị dâu cậu sẽ tìm cho cậu một người tốt." La ca quen Ngô Nặc cũng đã một thời gian, đúng là hắn nghĩa trúng cách làm người của Ngô Nặc, vì thế cũng không nói quá gắt.

Ngô Nặc đang định lên tiếng, trên con đường khu du lịch không tính là rộng rãi đột nhiên vang lên tiếng còi cảnh sát chói tai, không biết là ai la lớn: "Thành quản đến rồi!"

Mấy người bán bên đường hoảng loạn chạy tứ tán, mắt Ngô Nặc tốt, từ xa liếc thấy thành quản ngồi trên xe tuần tra là người từng có vướng mắc với y, trong lòng giật thót, vội nhét xiên trong tay vào xe, cưỡi xe ba bánh bắt đầu chạy.

Rất nhanh, dự cảm không hay của Ngô Nặc biến thành sự thật, xe tuần tra đuổi theo sau mông y không buông.

Lao ra khỏi khu du lịch, lao ra ngoài đường lớn, trong lòng Ngô Nặc chỉ có một suy nghĩ ___ Nhất thiết không thể để tên khốn hiểm độc kia bắt được, nếu không lại đào mất của y một khoảng lớn! Nếu biết trước hôm nay tới phiên gã tuần tra, y sẽ không tới!

Trong lòng chỉ lo suy nghĩ, âm thanh sắc nhọn của xe tuần tra phía sau càng lúc càng gần, Ngô Nặc gấp muốn chết, chỉ có thể không ngừng tăng tốc độ.

"… Đèn đỏ, cẩn thận…"

"Rầm___"

Ngô Nặc chỉ kịp nghe một tiếng cảnh báo chói lói, sau đó liền mất tri giác chìm vào bóng tối.

Nhưng, ngay lúc xảy ra va chạm, hạt châu màu đen không rõ chất liệu y luôn đeo trên cổ đột nhiên tỏa ra ánh sáng chói mắt, khi ánh sáng tắt đi, người dân trải qua phút lóa mắt cực ngắn đều trợn to mắt, giữa con đường chỉ có một chiếc xe ba bánh đã bị tông nát, người bán hàng rong điều khiển xe ba bánh đã biến mất tăm không chút dự báo.

Má ơi, đúng là đi đêm nhiều có ngày gặp ma.

Vốn nên là tin tức đăng lên đầu các trang, nhưng dưới sự can thiệp của 'bộ môn liên quan' thần bí nhất đất nước ăn vặt, ngay cả một đóa bọt nước cũng không văng lên mà bị loại bỏ trong vô hình.

Tại một thế giới khác không biết xa bao nhiêu, Ngô Nặc đột nhiên xuất hiện trên không trung, sau đó ngã mạnh lên 'thảm cỏ' thật dày.

|Cưỡng chế truyền tống thành công.|

|Hệ thống giao dịch gắn kết thành công.|

|Bắt đầu quét hình vị diện…|

2. Chương 2: Tân Thế Giới

Ngô Nặc mơ hồ nghe thấy một âm thanh rất ồn ảo, ngao ngao ngao, luôn kêu tới kêu lui bên tai, quả thật phát phiền, còn đáng ghét hơn cả đồng hồ báo thức của y. Ngô Nặc không kiên nhẫn đưa tay vỗ nơi phát ra âm thanh, kết quả vỗ phải một thứ ẩm ướt, lạnh tới mức y giật mình, thoáng cái mở to mắt.

Bầu trời trong xanh nắng ráo dị thường, hằng tinh (là các sao tự phát sáng và phát nhiệt) màu cam thật lớn đang chậm rãi dâng lên bên chân trời, trong không khí lan tỏa hương thảo mộc nồng đậm. Ngô Nặc theo bản năng hít sâu một cái, rồi chậm rãi thở ra, đợi đã, đây là đâu?

Hình như trời hơi xanh quá, mặt trời hình như cũng lớn hơn bình thường hay thấy, hương thảo mộc, đúng rồi, hương thảo mộc, không khí tỉnh thành nổi tiếng là không trong lành, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày dù không tới ba trăm ngày bị sương mù bao trùm thì ít nhất cũng có hai trăm ngày không nhìn thấy mặt trời, càng khỏi nhắc tới hương thảo mộc gì đó, cả ngày trừ khí thải xe hơi vẫn là khí thải xe hơi.

Cơn buồn ngủ dần biến mất, ký ức trở về từng chút một.

Hôm qua, hôm qua, y nhớ hôm qua y đang bán xiên nguội ở khu du lịch, sau đó thành quản, đúng, chính là tên bụng bự mắt cá chết đó lần nào cũng không buông tha y, sau đó y cưỡi xe chạy đi, rồi tiếp theo…

Hình như bị xe tông!

Ngô Nặc ngồi bệt xuống đất, chỉ thấy trước mắt toàn là từng cánh rừng và bãi cỏ xanh đậm vàng nhạt kéo dài đến chân trời, tạo ra một vùng cảnh quang nguyên thủy không có dấu tích bị nhân công khai phá.

"Ngao!"

Một âm thanh mang theo tức giận, thành công thu hút lực chú ý của Ngô Nặc.

Một con… mèo lớn? Hổ con màu trắng bạc? Đôi mắt màu băng lam mang theo ủy (bất) khuất (mãn) nhân tính hóa, nghiêng cái đầu tròn vo, dễ thương bụ bẫm, trong xinh đẹp còn lộ ra mấy phần khả ái, tuy không biết là chủng loài nào, nhưng vừa nhìn đã thấy rất đáng giá.

Tha lỗi cho Ngô Nặc là một tục nhân như thế, tuy y là một kẻ nghiện mèo không hơn không kém, nhưng ngay lúc nhìn thấy con mèo to xinh đẹp như thế, vẫn theo bản năng dùng Mao gia gia đánh giá một chút.

Không đúng, hiện tại không phải lúc suy xét xem mèo này có đáng tiền không, hiện tại phải suy nghĩ vấn đề chỗ này rốt cuộc là đâu.

Y dám dùng cái đầu trên cổ bảo đảm, chỗ này tuyệt đối không thuộc về bất cứ nơi nào của tỉnh thành!

Thiệt là ĐM, y chẳng qua chỉ gặp tai nạn thôi, lẽ nào bị kẻ gây tai nạn xem là thi thể ném đi rồi?

Dù bình thường lúc Ngô Nặc không đi bán cũng theo dõi vài bộ truyện, được rồi, không chỉ vài bộ mà là rất nhiều bộ đạo văn ở Q điểm. Nhưng, giờ này phút này, y thật sự không nghĩ tới chuyện xuyên việt.

Hồi tưởng lại lúc gặp tai nạn, Ngô Nặc cũng thấy căng thẳng, vội đứng lên, loại người ba không không nương không tựa không bảo hiểm như y, thật lòng bệnh không nổi mà càng không vào nổi bệnh viện.

Ngô Nặc tự kiểm tra cho mình từ trên xuống dưới, dưới ánh mắt có chút sâu thẳm của đại miêu (?), cuối cùng xác định trên người trừ chút ít trầy xước không cần khâu lại, không còn nội ngoại thương nào khác. Sau đó phải xác định hơn một ngàn nhuyễn muội tệ vẫn còn trong túi, cuối cùng mới thở phào một hơi. (nhuyễn muội tệ: nhân dân tệ, cách gọi của con trai FA)

Nhưng, cùng lúc này, y mới ý thức được chuyện không đúng.

Nếu y không bị trọng thương, người gây tai nạn không tới mức ném xác y ở nơi hoang dã chứ o ! Đợi đã, chỗ y gặp tai nạn là trong trung tâm thành phố, cho dù đứt hơi tại đó, cho dù người gây tai nạn có cha là X Cương, cũng tuyệt đối không dám ngang nhiên vứt xác như thế! ('Cha tao là Lý Cương' là nói về vụ tai nạn nổi tiếng của TQ)

Ngô Nặc lại đưa mắt nhìn quanh, lúc trước y sống trong huyện thành nhỏ, nhưng mỗi năm luôn cùng ông bà ngoại xuống quê thăm bạn bè người thân, ấn tượng về dã ngoại, thực vật hoang dã thường gặp cũng không mấy xa lạ.

Nhưng, thiệt là ĐM! Xin thứ lỗi cho y văng tục, thực sự là vì thực vật trước mắt TM tuy toàn là màu xanh đậm vàng nhạt, nhưng cỏ dưới chân y không nhận ra cái nào, rốt cuộc y đang ở chỗ quỷ nào chứ o ?!

Đại miêu xinh đẹp thấy Ngô Nặc đầy mặt mê mang điệu bộ chưa tỉnh ngủ, cuối cùng hết sạch kiên nhẫn, dùng đuôi nhẹ quất lên chân Ngô Nặc.

Ngô Nặc không kịp đề phòng bị quất mấy cái, đau đến hít ngược, cuối cùng đặt lực chú ý lên đại miêu bên chân, trí thông minh đang dần trở lại khiến y ý thức được, nhóc con sức mạnh ghê gớm trước mắt có lẽ không phải là mèo bình thường.

Nhìn thể hình đó, nhìn màu lông đó, nhìn ánh mắt nhân tính hóa đó, tuyệt đối đắc tiền hơn con mèo Ba Tư y thương yêu rất lâu trước kia.

Bốn mắt nhìn nhau, đại miêu không biết sao cảm thấy sau gáy chợt lạnh, theo bản năng nhích về sau một bước nhỏ.

"Mèo ngoan, mày biết chỗ này là đâu không?" Ngô Nặc ngồi xổm xuống, cố gắng lộ ra nụ cười đánh bại cả nam nữ, không thể không nói, Ngô Nặc quả thật có gương mặt không tồi, làn da trắng phơi nắng cả ngày không đen cùng với gương mặt búp bê non nớt như trẻ sơ sinh chính là một trong những bí quyết giúp y làm ăn tốt hơn người khác. Dù phần lớn thời gian trông sẽ khá giống con buôn, nhưng, trong mắt nhân loại nông cạn, nhan sắc là chính nghĩa, khí con buôn cũng có thể 'mỹ nhan' thành giảo hoạt khả ái.

Đại miêu… đại miêu nó cũng có chút nông cạn otz, con mắt băng lam lóe qua chút xấu hổ nhân tính hóa, nhưng nhanh chóng được thay bằng ánh mắt nghi hoặc.

Nghe không hiểu.

Tên thuần nhân này nói ngôn ngữ của bộ lạc nào vậy?

Gần đây chỉ có ba bộ lạc lớn, ngôn ngữ của y rất kỳ lạ, khẩu âm cũng rất quái, không phải là người của ba bộ lạc này, nhưng bộ lạc nhỏ xung quanh cũng có khá nhiều, có lẽ y nằm trong một bộ lạc nhỏ nào đó?

Nhưng y phục trên người y rất mềm mại, chưa từng thấy y phục nào mềm mại lại kỳ quái như thế, cho dù là thủ lĩnh của bộ lạc lớn cũng không có.

Tên thuần nhân này rất kỳ quái.

Đại miêu nhìn Ngô Nặc, đáy mắt lóe qua một tia thần sắc phức tạp, sau đó… quay người chạy đi.

"Nè, nhóc con, đừng chạy mà, đợi tao với!" Ngô Nặc nóng ruột, ở đây trước không thôn sau không trấn, con mèo kia là sinh vật duy nhất y thấy sau khi tỉnh lại, quan trọng nhất là, loại mèo bự mập mạp lại sạch sẽ hơn nữa còn mang linh tính, rất có thể là thú cưng được ai đó nuôi dưỡng, nếu lạc mất nó, không biết phải đến đâu mới thấy được hơi người.

Thân thể phản ứng nhanh hơn não, khi Ngô Nặc vừa định chủ ý nghĩ rõ ràng xong, thân thể đã trước một bước chạy theo đại miêu.

Không biết là đại miêu cố ý hay vận khí không kém quá mức, đại miêu chạy chạy dừng dừng, Ngô Nặc vẫn luôn theo sát phía sau nó, dù mệt le lưỡi thở phì phò nhưng rốt cuộc không mất dấu.

Nhưng, càng chạy, Ngô Nặc càng cảm thấy không bình thường.

Đừng nói là tỉnh thành, cho dù là rừng sâu núi thẳm chỉ sợ cũng rất khó thấy đại thụ to bằng mấy người ôm, nhưng ở đây tùy tiện cũng có thể thấy một khu rừng đầy cây to. Trong khu rừng do cây to cao ngất không biết tên tạo thành, ánh sáng đặc biệt hôn ám, Ngô Nặc bước cạn bước sâu dẫm lên lớp lá rụng thật dày, chỗ mỏng nhất cũng đến bắp chân y, chỗ sâu nhất thì ngập qua cả eo, trong rừng thỉnh thoảng có động vật nhỏ chạy qua, đại miêu rục rịch dường như muốn đi bắt, nhưng những lúc này nó đều sẽ quay người lại nhìn Ngô Nặc đang gian nan theo sau lưng, sau đó bộ mặt mèo mập mạp tức đến nhíu lại, trong con mắt băng lam lộ ra một tia trách móc hiếm thấy.

Ngô Nặc đã không còn tâm tình quan tâm động vật nhỏ xuất thần nhập quỷ xung quanh, tất cả những gì thấy được đều cho y biết, nơi này không phải địa giới của tỉnh thành, thậm chí rất có thể không phải là địa giới nước Z.

Nơi này, rốt cuộc là đâu?

Càng đi sâu vào rừng, tia sáng càng lúc càng mờ, tầng tầng lớp lớp lá cây che kín cả khu rừng không thấy mặt trời, đôi mắt sớm đã thích ứng với các ánh sáng nhân tạo của Ngô Nặc gần như sắp thành kẻ mù trong điều kiện này.

May mà màu lông đại miêu vô cùng đặc biệt, Ngô Nặc mới không lạc mất nó.

Ngô Nặc lại gian nan bò lết trong đống lá mục cao đến tận eo, đại miêu vốn luôn chạy phía trước y đột nhiên thấp giọng gầm lên một tiếng, trước mắt Ngô Nặc hoa đi, cứ như có một tia chớp màu bạc lóe qua trước mắt, sau đó, y cảm thấy sau lưng chợt lạnh. Quay đầu lại, chỉ thấy đại miêu màu bạc đang triền đấu với một con mãng xà thô bằng cổ chân, chiến trường cách lưng Ngô Nặc chỉ 30cm!

Má ơi.

Ngô Nặc cảm thấy ác ý âm trầm đến từ toàn vũ trụ.

Rắn là động vật Ngô Nặc sợ nhất, sợ bậc nhất.

Cho dù sâu trong nội tâm y rất muốn xông lên, túm lấy con mãng xà đó xé thành ba bốn năm khúc, nhưng trên thực tế, tứ chi y đông cứng, trong đầu là vô số con thảo nê mã chạy qua để lại một vùng trắng xóa, cả động cũng không thể động.

May là, tuy đại miêu này còn nhỏ hơn chút so với mèo nhà trưởng thành, lực chiến đấu lại vô cùng kinh người, lực lớn vuốt bén, cứ thế cào chết con mãng xà dài gần hai mét.

Đương nhiên, cũng không phải nó không bị chút thương tích nào, may là đều không phải vết thương chí mạng, càng không trúng độc. So với vết thương không mấy nghiêm trọng trên người, đại miêu có bệnh sạch sẽ rõ ràng càng để ý đến lớp lông bị bẩn, cùng với Ngô Nặc đã nhìn đến ngu người.

Vác chiến lợi phẩm của ta đi.

Không biết tại sao, đại miêu rõ ràng không lên tiếng, Ngô Nặc lại cứ như thấy được tin tức này trong đôi mắt băng lam của nó.

Vác rắn?

Đùa gì vậy, bảo y chạm vào thứ này, còn không bằng giết y!

Ngô Nặc cố sức lắc đầu.

Cho dù ngôn ngữ không thông, nhưng ngôn ngữ cơ thể của nhân loại lại có chỗ tương đồng thần kỳ.

Đại miêu vô cùng bất mãn trừng Ngô Nặc, tên thuần nhân này sao còn yếu còn nhát gan hơn cả thuần nhân giống cái vậy, ngay cả con trùng chết cũng sợ, thật không biết làm sao y sống sót được.

Lẽ nào, chính vì thế, cho nên y mới bị tộc nhân của mình bỏ mặc?

Đại miêu hiếm khi động não, lại nhìn gương mặt tái nhợt của Ngô Nặc cùng với dáng vẻ đáng thương đã sắp khóc tới nơi, hiếm được, đại miêu vậy mà có chút mềm lòng, đương nhiên, cho dù đại miêu rất có thể không biết mềm lòng là ý gì.

Không phải chỉ là một con trùng lớn thôi sao, không cần thì thôi, dù sao với vóc dáng của tên tiểu thuần nhân này, chắc chắn vác không nổi. Hơn nữa trong Hắc Sắc Sâm Lâm còn rất nhiều mãnh thú nguy hiểm, nếu để chúng ngửi được mùi máu tanh, nó và tiểu thuần nhân này đều gặp nguy.

Đại miêu lúc này rõ ràng đã quên không lâu trước đó nó ngay cả con chuột chẳng được mấy lạng thịt cũng không bỏ qua. Mỹ sắc hại người… không, hại mèo.

Dáng vẻ tiểu thuần nhân run run rẩy rẩy, thật đáng thương.

Đại miêu nghĩ thế, cất bước ưu nhã tới cạnh Ngô Nặc, đầu tròn ngưỡng cao, đôi mắt băng lam nhìn y, giống như đang nói, đi theo ta, che chở ngươi.

Sóng điện não của Ngô Nặc hiển nhiên không cùng một kênh với đại miêu, thấy đại miêu ngữa đầu, móng vuốt run lên liền không thể khống chế, trực tiếp nhào tới.

Thật mềm.

Ngô Nặc và đại miêu đồng thời cảm khái.

Lúc trước Ngô Nặc từng nuôi cũng từng sờ qua không ít mèo nhà và mèo hoang, nhưng không có lông con nào mượt như thế, sờ lên căn bản không dừng được___

Dưới cằm, lỗ tai, sống lưng, cái bụng.

"Ui, bề ngoài xinh đẹp thế này, không ngờ lại là mèo đực." Nói rồi, Ngô Nặc đặc biệt tiện tay chọt chọt chỗ nào đó ở dưới bụng đại miêu.

Sau đó…

Đại-miêu-bùng-nổ.

3. Chương 3: Hắc Sắc Sâm Lâm

Đại miêu giận rồi.

Ngô Nặc cảm giác rõ được khí áp thấp trên người đại miêu phía trước truyền tới, nhưng, giận thì giận, đại miêu vẫn không bỏ lại y trong khu rừng tối thui này. Trong lòng Ngô Nặc xác định, nhưng bất an sâu trong nội tâm lại càng lúc càng thêm nặng theo thời gian.

Cho nên dù y quen thuộc kết cấu thân thể mèo, nhất thời cũng không chú ý đến, kết cấu sinh lý của đại miêu căn bản không giống với những con mèo y đã biết.

Còn về đại miêu, nó chưa từng thấy qua thuần nhân, ừm, to gan phóng túng như thế. Đúng là, đúng là… hồi vị lại cảm giác bị chạm vào vừa nãy, đôi mắt băng lam của đại miêu thất thần trong thoáng chốc, nhưng, sau đó nó lại hoàn hồn, phẫn nộ trong mắt càng đậm, vô cùng bực bội quật quật đuôi.

Nó mới khinh thường tính toán với tiểu thuần nhân yếu ớt chưa thành niên này ^ .

Một người một mèo ôm tâm sự khác nhau, không dừng một khắc chạy tới trước. Ngô Nặc trẻ tuổi, trường kỳ lao động và đấu trí đấu dũng cùng thành quản đã luyện ra được thân thủ nhanh nhạy, đương nhiên, đây chỉ là so sánh với những người ở bên cạnh y trước kia, chứ trong mắt đại miêu, Ngô Nặc không chỉ tốc độ chậm còn không có chút cảnh giác nào, nếu không phải nó đi trước Ngô Nặc, đừng nói thứ khác, chỉ với những hoa cỏ ăn thịt người trong rừng đã có thể lấy mạng y mấy lần, khỏi nói đến những con trùng có độc.

Có điều, Ngô Nặc không giống như đại miêu nghĩ, không chút phát giác nguy hiểm xung quanh. Cuộc sống tiện lợi của niên đại hòa bình đã mài mòn cảnh giác của phần lớn người hiện đại, nhưng Ngô Nặc thì khác, nghề nghiệp của y đã định cho dù vào lúc bận rộn nhất y cũng phải phân một phần tâm lực chú ý hoàn cảnh xung quanh, để đề phòng đại quân thành quản xuất quỷ nhập thần, lâu dần, y đã luyện được một loại cảnh giác với nguy hiểm đặc thù.

Nếu dùng tiếng cảnh báo để đánh giá lòng cảnh giác này, bình thường thành quản ra vào, nhiều lắm chỉ là tiếng còi bình thường, mà hiện tại sâu trong khu rừng tối tăm này, Ngô Nặc cảm thấy trong đầu quả thật có một khẩu pháo công suất lớn đang cố sức kêu gào nguy hiểm.

Đừng nói lông tơ trên người, y cảm thấy mỗi một tế bào của mình đều đang căng chặt.

Duy chỉ có đại miêu màu bạc luôn không xa không gần dẫn đường phía trước là có thể mang tới cho y một chút cảm giác an toàn.

Dù bây giờ Ngô Nặc đã hối hận chạy theo đại miêu vào rừng, nhưng cũng gồng mình chạy theo đại miêu. Ngay cả y cũng không biết mình rốt cuộc lấy lòng tin từ đâu ra, cho rằng con mèo này nhất định có thể dẫn y ra khỏi khu rừng.

Khu rừng âm u không ánh sáng, đến đâu cũng là lá mục cành khô thật dày, lá mục còn có vô số khóm cây khô chồng chéo, chỉ cần hơi không chút ý sẽ bị ngã xây xước.

Ngô Nặc đã không nhớ rõ đây là lần thứ mấy mình bị nhã, áo chữ T mỏng manh cùng quần bò trên người sắp bị cành cây xé thành mảnh vải, giày mô phỏng giày đá bóng mua ở bên đường cũng đã bắt đầu há miệng, buổi tối bận bày hàng còn chưa kịp ăn cơm tối, từ lâu đã đói đến mức da bụng dính da lưng kêu ọt ọt không ngừng.

Y cảm thấy chân mình nặng như bị người đổ mấy chục cân chì vào, đã sắp không thể bước nổi, nhưng y căn bản không dám dừng lại, vì một khi mất dấu đại miêu đang dẫn đường cho mình, rất có thể y sẽ không cách nào ra khỏi khu rừng này nữa, mà kết quả ở lại đây không cần nghi ngờ chỉ có một ___ trở thành chất dinh dưỡng.

Đương nhiên, trong quá trình này, Ngô Nặc không phải không suy nghĩ chuyện báo cảnh sát cầu cứu, nhưng điện thoại chỉ còn gần nửa pin cho y biết, trong rừng không có bất cứ tín hiệu nào.

Nghĩ đến có lẽ mình đang ở chỗ kỳ quái nào đó, nếu ra khỏi rừng vẫn không thấy bóng người, điện thoại sẽ là công cụ cầu cứu cuối cùng của y, vì thế, trên đường Ngô Nặc lấy điện thoại ra xem giờ đều đặc biệt cẩn thận___ hết cách rồi, ai bảo điện thoại thông minh hàng nhái rẻ tiền trong nước tự xưng sạp pin mười phút

có thể nghe gọi hai tiếng, sau khi dùng mấy tháng, trên thực tế tình huống lại đảo ngược. Một nửa lượng pin như thế này, nếu không dùng nó, ước tính có thể chống đỡ hơn nửa ngày, nếu chốc mở chốc đóng, bảo đảm còn chưa ra khỏi rừng, pin đã hết sạch.

Từ lúc tỉnh lại đi vào rừng đến bây giờ, tổng cộng Ngô Nặc chỉ nhìn điện thoại ba lần.

"… Đã mười hai giờ rưỡi, chạy gần bốn tiếng, khó trách ông đói thế này." Ngô Nặc cẩn thận nhét điện thoại vào túi bên hông, quay nhìn xung quanh, khu rừng tối thui không thấy điểm cuối, thấp giọng lầm bầm: "Mẹ nó, rốt cuộc khu rừng này lớn cỡ nào chứ, đừng nói còn chưa ra khỏi đây ông đã chết đói trước rồi chứ, phi phi phi, ông mới không chết. Đi theo đại miêu, nhất định… đợi đã, má nó, mèo đâu?!"

Chẳng qua chỉ rời mắt chút xíu, con mèo luôn chạy phía trước y đâu?

Trong hai hơi thở ngắn ngủi, Ngô Nặc cảm thấy chất vải trên lưng đã bị mồ hôi thấm ướt.

"Đại miêu, đại miêu, mày mau ra đây, đại miêu, đại miêu…" Cho dù Ngô Nặc đã mười tám mười chín, cho rằng mình đã là nam nhân gánh được trách nhiệm, lúc này trong giọng nói cũng không khỏi mang theo chút run rẩy.

Không xa đó, đại miêu nghe tiếng y, trên gương mặt trong đầy lông lộ ra một tia tức giận nhân tính hóa ___ thuần nhân ngu ngốc này, lẽ nào y muốn gọi hết dã thú trong rừng ra mới cam tâm sao? Đúng là ngu chết!

Dường như nghiệm chứng suy nghĩ của đại miêu, sâu trong rừng liên tiếp truyền ra mấy tiếng gầm khiến người ta rợn tóc gáy, làm mấy con chim đậu trên cành bị dọa bay đi.

Tiếng vang thình lình dọa Ngô Nặc giật nảy, tiếng kêu đáng sợ của dã thú càng khiến hai chân y mềm đi___ nếu y không nghe lầm, đó hình như là sói tru?

Sói, sói hình như sống theo bầy…

Nghĩ thế, chút huyết sắc cuối cùng trên mặt Ngô Nặc cũng biến sạch, cứng đờ tại chỗ nín thở, đại não liều mạng vận chuyển cũng không nghĩ ra bất cứ biện pháp nào chạy thoát.

Đại miêu linh hoạt nhảy vọt giữa cành cây và mặt đất, nhanh chóng trở về, sau khi về liền thấy tiểu thuần nhân nó nhặt được đang bày bộ dạng sợ bóng sợ gió trông gà hóa cuốc, đương nhiên, những thành ngữ đi kèm điển cố này nó không hiểu, nó chỉ cảm thấy dáng vẻ tiểu thuần nhân trợn mắt thật to, đáy mắt ứa lệ mím chặt khóe môi muốn khóc mà không dám khóc đó, thật sự đáng thương cực điểm.

Sau đó, giây tiếp theo, khi tiểu thuần nhân ngu ngốc nhìn thấy nó xuất hiện, mắt lập tức sáng lên, trên mặt để lộ kinh hỉ thật lớn…

Không biết tại sao, tính cách nó vốn không mấy tốt, thế mà lửa giận nổi lên vừa rồi dưới gương mặt tươi cười của tiểu thuần nhân bây giờ đã biến mất sạch sẽ, thậm chí không chỉ là biến mất thôi.

Để che giấu cảm xúc khác thường của mình, đại miêu ngửa đầu, cất bước ưu nhã, ngậm một cành cây gãy, nhẹ nhàng đặt cành cây đó trước mặt tiểu thuần nhân.

"Đại miêu, mày về rồi! Vừa rồi mày đi đâu, có biết tao lo lắng cho mày thế nào không!" Ngô Nặc lần này học thông minh rồi, y sợ lại dẫn tới chú ý của dã thú trong rừng, cố ý hạ giọng thật thấp.

Đại miêu dù không hiểu ngôn ngữ của Ngô Nặc, nhưng rất dễ dàng đoán ra được kinh hỉ trên mặt y lúc này.

Hừ.

Đại miêu hất hất đuôi, chóp đuôi lại đẩy cành cây tới trước mặt Ngô Nặc.

Lúc này Ngô Nặc mới chú ý, cành cây mà đại miêu ngậm tới vừa rồi, phía trên còn đu hai trái gì đó lớn bằng nắm tay, hình bầu dục, đỏ au, không biết là chủng loại gì. Vừa rồi đại miêu vội tới xem y, trong quá trình chạy không chú ý giữ gìn trái cây, một trái trong đó đã bị cọ ra một lỗ trên vỏ, hương thơm nồng đậm tràn ra từ đó, Ngô Nặc rất không chịu thua kém nuốt nuốt nước miếng.

"Đây là mày hái cho tao? Cho tao ăn?" Biết đại miêu rất thông minh, nhưng hình như không hiểu lời y nói, Ngô Nặc nhanh trí dùng tay ra dấu.

Trí tuệ của đại miêu còn cao hơn Ngô Nặc tưởng tượng nhiều, nó mất tự nhiên gật đầu.

Ngô Nặc từ lâu đã đói muốn chết, y hận không thể cắn vài phát giải quyết cả hai trái, nhưng lý trí cho y biết, loại trái cây không biết tên vạn nhất có độc thì sao? Con mèo này rất thông minh, nhưng phán đoán của nó thật sự không có vấn đề chứ?

Khi Ngô Nặc đang đấu tranh tâm lý, đàn kiến ngửi được hương thơm và vị ngọt bò tới leo lên cành cây, tốc độ nhanh, đã bò lên trái cây rồi.

"Kiến có thể ăn, trái cây khẳng định không có độc." Ngô Nặc dùng tri thức sinh tồn dã ngoại ít ỏi đến đáng thương phán đoán, sau đó, lập tức đuổi kiến đi, cũng không bận tâm có sạch hay không, cầm trái cây cọ vài cái lên người, cắn mạnh một phát___

Trái cây mềm mềm, khẩu vị ngọt như nước mật đào, nhưng chua hơn nước mật đào một chút, hương thơm càng thêm nồng, nước nhiều có thể so với dưa hấu, chỉ vài cái, Ngô Nặc đã giải quyết xong hai trái cây không biết tên, y còn thòm thèm liếm môi, dưới sự thúc giục vô thanh của đại miêu, tiếp tục chạy theo sau lưng nó.

Không biết chạy bao lâu, khu rừng tối tăm cuối cùng bắt đầu dần có tia sáng rọi vào, cây rừng cũng càng lúc càng thưa, chậm rãi, Ngô Nặc cuối cùng thấy được một chút dấu tích đại khái là nhân loại hoạt động___

Ngô Nặc gần như không có kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại, cũng không có hơi sức và điều kiện để xem tiết mục thám hiểm sinh tồn, tất cả phán đoán đều dựa vào trực giác.

Chỉ là, không biết tại sao, cuối cùng sắp ra khỏi khu rừng, y nên cao hứng mới đúng, tại sao bất an trong lòng lại càng lúc càng nghiêm trọng chứ?

Ngô Nặc không muốn nghĩ kỹ, cũng không dám nghĩ kỹ.

Y liều mạng chịu đựng cơn mệt mỏi đang không ngừng kêu gào, máy móc theo sát sau lưng đại miêu, không biết lại chạy bao lâu, đột nhiên, y cảm thấy trước mắt sáng hẳn lên, lờ mờ thấy được thái dương to lớn từng chút một hiện lên ở đường chân trời, Ngô Nặc cuối cùng y thức được mình thật sự đã chạy ra khỏi rừng.

"Cuối cùng, cuối cùng chạy ra rồi..." Còn chưa dứt lời, Ngô Nặc đã ngã đầu xuống đất, không còn tri giác.

Đại miêu nghe được động tĩnh sau lưng, quay đầu thì thấy tiểu thuần nhân mềm rũ ngã xuống đất, chỉ thấy bạch quang lóe lên, đại miêu từ bên bờ sông cách xa trăm mét vút tới trước mặt Ngô Nặc, nó nhẹ gầm mấy tiếng với y, Ngô Nặc vẫn không có chút phản ứng nào, trong lòng đại miêu không khỏi dâng lên một cảm xúc nóng nảy xa lạ. Sau đó, nó lao tới bờ sông phát ra một tiếng hú kéo dài kỳ quái, rất nhanh, một con sư tử đực (có lẽ đi) màu vàng thật lớn chạy ra từ trong con đồi nhấp nhô.

Gần như chỉ chớp mắt, nó đã xuất hiện trước mặt đại miêu.

Đứng trước mặt nó, đại miêu nhỏ hơn mèo nhà một chút quả thật giống như thú con nhỏ bé chưa dứt sữa, nhỏ đến đáng thương.

Một mèo một sư tử thấp giọng gầm gừ, không biết giao lưu những gì, sư tử thấp giọng gầm một cái kết thúc giao lưu, sau đó, da lông quanh người nó lóe kim quang rực rỡ, trong ánh sáng, con sư tử chậm rãi đứng lên, vào lúc ánh sáng chói mắt nhất chợt biến mất, đứng ở đó nào còn sư tử gì, thay vào đó, là một nam nhân tráng kiện cao phải hơn hai mét ba tràn đầy khí tức tàn bạo dã man.

4. Chương 4: Bộ Lạc Trường Hà

|Quét hình hoàn tất, hệ thống đang điều chỉnh... hệ thống đổi mới... mô đun hệ thống đang đổi mới...| Ngô Nặc ngủ không yên, trong đầu tựa hồ luôn có âm thanh đó đang vang vọng, ồn tới đau cả đầu, cổ họng khô rát nóng cháy, đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó mát lạnh chảy vào miệng, Ngô Nặc há to miệng uống, kết

quả chỉ uống được vài hớp, thứ đó đã không còn, y theo bản năng liếm bờ môi khô tới trắng nhợt, mơ hồ mở mắt ra.

[Đại vu, tiểu thuần nhân Bạch đại nhân mang về đã tỉnh rồi, ngài đúng là quá lợi hại.]

[Cảm tạ thần thú phù hộ.]

Ngô Nặc choáng váng đầu óc quay nhìn theo âm thanh, một giây, hai giây, đợi sau khi thấy rõ thứ trước mắt, đầu Ngô Nặc vang ầm một cái, suýt nổ tung.

Y nhìn thấy cái gì?

Y cư nhiên nhìn thấy một bộ ngực màu mạch, độ cong ưu mỹ, tròn căng vểnh cao, phía trên dùng thuốc màu không biết tên vẽ đồ án kỳ quái, dưới ánh sáng hôn ám, có loại mỹ cảm thần bí đặc thù.

Ngô Nặc ngẩn ngơ nhìn hai giây, đối với một xử nam thỉnh thoảng nghe theo khuyến khích của bạn bè, bạn cùng phòng mới xem chút phim tình yêu hành động của đảo quốc mà nói, cảm giác kích thích của mỹ cảnh trước mắt vượt hơn cả cảm giác phúc lợi. Ngô Nặc không chút chí khí nuốt nước miếng, rất nhanh hoàn hồn lại, định thần nhìn chủ nhân của bộ ngực___

So với bộ ngực hoàn mỹ, ngũ quan tướng mạo của cô gái rõ ràng vô cùng bình thường, làn da trong màu mạch lộ màu đen khiến cô mất đẹp đi không ít, thân hình thì trông không tồi, eo thon chân dài, phần ngực và phần chân đều có một tầng cơ thịt mỏng, không khoa trương nhưng lại có thêm một loại mỹ cảm khỏe mạnh, trừ ngực, trên người cô còn vẽ rất nhiều hoa văn, trên eo quấn một tấm da thú màu xám trắng…

Đợi đã, da thú.

Ngô Nặc lộp độp trong lòng, gương mặt một giây trước còn màu cà chua thoáng cái đã chuyển thành trắng, thời đại này, còn ai mặc da thú chứ?

[Nhóc, cậu là người bộ lạc nào? Tại sao cậu lại xuất hiện ở bộ lạc Trường Hà của chúng tôi?] Cô gái thấp giọng hỏi, trên người tiểu thuần nhân này không biết mặc cái gì, sờ lên rất thoải mái, trắng trắng mịn mịn tướng mạo lại đẹp, khó trách Bạch đại nhân lại mang y về. Nhưng, chính vì thế, có lẽ y là con của đại nhân vật nào đó của bộ lạc lớn nào đó đi, chỉ mong là đừng gây phiền phức cho bộ lạc mới tốt.

Cho dù, Bạch đã giải thích với đại vu, tiểu thuần nhân này nó nhặt được ở đầu kia của Hắc Sắc sâm lâm, nhưng, rõ ràng, không có ai tin lời nó nói.

Đại vu lớn tuổi vẫn luôn ngồi trước cửa cũng đưa đôi mắt đục nhìn Ngô Nặc.

Ngô Nặc lặng lẽ túm chặt da thú dưới tay, tái mặt hỏi: “Các người là ai? Đây là đâu?” Dù Ngô Nặc rất muốn hỏi một câu, các người có phải người của tiết mục truyền hình thực tế nào phái đến chỉnh tôi không, nhưng y lại không phải đại minh tinh gì, hơn nữa vừa rồi chạy qua khu rừng hoang sơ không bóng người, kết hợp với phong cách bài trí trong căn phòng này cùng với cách ăn mặc của hai người này, y thật sự không hỏi ra được câu đó.

Lẽ nào, y xuyên việt rồi? Đầu óc Ngô Nặc lóe lên, đột nhiên nhảy ra một suy nghĩ cực không đáng tin.

Cô gái kinh dị nhìn Ngô Nặc, hiển nhiên, cô căn bản không hiểu Ngô Nặc đang nói gì. Cô nghiêng đầu nhìn đại vu đại nhân thông minh trí tuệ nhất cả bộ lạc, chỉ thấy đại vu hơi nghiêng đầu, lúc còn trẻ ông đã đi qua rất nhiều bộ lạc lớn lớn nhỏ nhỏ, nhưng chưa từng nghe qua loại ngôn ngữ này.

Lúc này, đại miêu đột nhiên từ bên ngoài chạy vào.

Sau khi đại miêu trước nay luôn thích sạch sẽ trở về bộ lạc, giao tiểu thuần nhân cho đại vu, liền chạy vào con sông lớn ngoài bộ lạc, thoải mái tắm một cái, còn bắt hai con cá lớn dưới sông, ăn đến bụng tròn căng, tìm chỗ nằm đợi lông khô rồi mới chạy về.

Rốt cuộc vẫn không yên tâm lắm về tiểu thuần nhân xinh đẹp nó nhặt về, đại miêu trước nay luôn khá sợ đại vu do dự dạo bộ bên ngoài một lát, nghe tiếng nói của tiểu thuần nhân sau khi tỉnh lại, thì không nhịn được nữa, từ bên ngoài chạy vào.

[Bạch, nhóc này có lẽ không thuộc về bộ lạc xung quanh hà lưu, con xác định lúc nhặt được y, chỉ có một mình y sao?] Xung quanh hà lưu mà đại vu nói là một phạm vi cực kỳ rộng lớn, bao gồm mấy bộ lạc lúc còn trẻ ông đã thuận theo hà lưu đi ngang qua, khi đại vu du lịch, có thú nhân cường tráng trẻ tuổi trong bộ lạc bầu bạn làm vật cưỡi cũng làm người bảo vệ, phạm vi đó, đại khái còn rộng lớn hơn diện tích quốc thổ của đất nước ăn vặt trong ký ức Ngô Nặc.

Đại vu du lịch qua rất nhiều nơi, chính nhờ kiến thức rộng rãi như thế, ông không chỉ có địa vị cực cao trong bộ lạc Trường Hà, mà cũng được mấy bộ lạc lớn lớn nhỏ nhỏ gần đây tôn trọng.

Nhưng, đại vu không vì thế mà tự đánh giá cao mình, thậm chí, chính vì đi qua rất nhiều nơi, chứng kiến rất nhiều nhân vật lợi hại, nên từ đầu đến cuối ông vẫn giữ một trái tim khiêm tốn bình hòa, vừa giữ uy nghiêm đồng thời lại hòa nhã thân thiện, trong bộ lạc bất luận là thú nhân hay thuần nhân thậm chí bán thú nhân đều vô cùng tôn kính ông yêu thích ông.

Truyền thừa đại vu, năm tháng và trải nghiệm ban cho bộ lạc Trường Hà đại vu trí tuệ, thân là đại vu một tộc, trừ có quyền quyết sách giống với thủ lĩnh, ông còn có y thuật không tầm thường.

Vì đủ loại nguyên nhân, từ nhỏ sức khỏe Bạch đã không tốt, không ít lần bị đại vụ đút (trút) các loại vu dược mùi vị quái dị, dần dần, sức khỏe nó tốt hơn, nhưng trong cõi lòng nhỏ bé đã lưu lại vết thương không thể xóa nhòa.

Hậu di chứng chính là đại miêu trời không sợ đất không sợ mỗi lần nhìn thấy đại vu sẽ nhũn chân, còn có xúc động muốn quay người bỏ chạy / o / , Bạch nhìn tiểu thuần nhân trên giường một cái, cố gắng trấn định ngồi trước mặt đại vu, quẫy quẫy cái đuôi cứng đờ, kêu ngao ngao vài tiếng.

Đại vu vươn cánh tay khô gầy, cười hiền từ sờ đầu Bạch, nói: [Nếu ta đoán không sai, nhóc con đó đến từ một nơi vô cùng xa xôi giàu có, có lẽ người nhà y cũng đang tìm y.]

Bạch nhìn Ngô Nặc, cảnh giác nhíu gương mặt mập đầy lông nói: "Ngao ngáo ngao ngao ngáo…] (Có mang tới tai họa cho bộ lạc không?) Bạch có hơi hối hận vì sự lỗ mãng của mình.

Đại vu cười sờ đầu nó, cười nói: [Chỉ cần con chăm sóc y thật tốt, sẽ không.]

Chăm sóc y thật tốt?

Nhưng nó đến bây giờ vẫn chưa hóa hình, sao chăm sóc được cho tiểu thuần nhân yếu ớt này chứ, Bạch vẻ mặt xoắn xuýt, đại vu mỉm cười không nói, sâu trong mắt lại vụt qua một chút lo âu giấu rất sâu ___ Bạch đã vượt qua tuổi tốt nhất để hóa hình, nếu đến trước mùa hàn đông mà nó còn chưa thể hóa hình, thì nó sẽ bị đuổi ra khỏi bộ lạc. Bộ lạc có thể tiếp nhận bán thú nhân dần độn vụng về, nhưng sẽ không nuôi một nguyên thú bất cứ lúc nào cũng có thể cắn ngược lại bộ lạc, cho dù Bạch có thông minh cỡ nào, mọi người cũng sẽ không tiếp nhận nó.

Trong sinh mệnh rất dài của đại vu, đã thấy qua rất nhiều kết cục của nguyên thú rời khỏi bộ lạc, không phải chán nản chết trong đáng thương, thì chính là trở mặt thành thù với bộ lạc đã bỏ rơi mình, cuối cùng trở về vòng tay của thần thú trong thù hận và cô độc.

Cha mẹ Bạch đều đã mất vì chiến đấu cho bộ lạc, Bạch gần như là do ông một tay nuôi lớn, đại vu không muốn nhìn thấy đứa trẻ mình nuôi lớn cuối cùng phải rơi vào cảnh ngộ đó.

Có lẽ, tiểu thuần nhân đến từ phương xa này, có thể giúp đỡ Bạch.

Lúc nhìn thấy Bạch mang tiểu thuần nhân về, đại vu đột nhiên có dự cảm như thế.

[Đừng lo lắng, khi cần thiết ta sẽ bảo Thủy Sa giúp con.] Đại vu thưởng thức đủ gương mặt mập mạp của Bạch, mới cười sờ cái đầu xù của nó nói.

Lúc này, Bạch cũng hiểu ra, vừa rồi đại vu đang cố ý chọc hắn. Thật quá đáng ghét. Bạch bất mãn quất quất đuôi.

Đại vu cười lớn, để Thủy Sa dìu, run rẩy đứng lên, lại dặn Bạch vài chuyện, mới quay người đi ra ngoài.

Ê, sao hai người đó lại đi rồi?!

Ngô Nặc vội ngồi dậy, trên người đau đến nghiến răng suýt nữa lại ngất đi, y cắn răng, đứng lên, vội mang đôi giày đã há miệng bên giường vào, vội vã chạy ra đuổi theo.

Vừa bước ra, Ngô Nặc triệt để ngu người.

Chỉ thấy xung quanh đâu đâu cũng là những căn nhà xây bằng đá và da thú, giữa những căn nhà nghiêng nghiêng xẹo xẹo không tính là rất quy mô chừa ra một con đường đất rất rộng, những người lớn bất kể là nam hay nữ đều giống như cô gái y thấy vừa rồi, chỉ quấn một tấm da thú thô sơ ở thân dưới, chân để trần, thân thể để lộ ra ngoài đều vẽ đồ hình đủ màu, trên cổ còn đeo các loại dây cổ quái kỳ lạ, một vài người để tóc dài, trên tóc còn cắm lông vũ đủ màu.

Vào lúc Ngô Nặc kinh ngạc đến không khép được mồm, ở cuối con đường đột nhiên truyền đến động tĩnh lớn, chỉ thấy mười mấy mãnh thú to lớn vác con mồi máu me chậm rãi đi về hướng bộ lạc, rất nhiều đàn ông thân hình cao to tráng kiện cầm gậy gỗ dài ngắn theo sau mãnh thú, đầu gậy gỗ còn cột cục đá đã được mài rất sắc, trên cục đá toàn là vết máu mới khô một nửa. Trên lưng họ còn đeo cái sọt đơn giản bện từ nhánh cây, trong sọt tựa hồ cũng đựng đầy đồ.

Hiển nhiên, thu hoạch hôm nay rất được, mọi người nhìn đội đi săn, trong mắt là tia sáng vui mừng, đám con nít ở truồng kêu oa oa, hưng phấn ra đón.

Đây, đây ĐM nhất định là đang nằm mơ đúng không?!

Ngô Nặc vừa định nhéo mình một cái, thì chuyện càng khó ngờ lại xảy ra___ mười mấy con mãnh thú đột nhiên bị một trận cường quang bao trùm, lát sau, đợi ánh sáng tan đi, mãnh thú to lớn đã bị hơn mười nam nữ cao to uy mãnh hung mãn tràn trề thay thế.

Cái này không khoa học! Không phải nói rằng sau khi dựng nước không cho phép thành tinh à?! (Câu này ý là châm biếm TQ vừa ra luật cấm viết sách, dựng phim đề tài huyền huyễn xuyên không trọng sinh)

Ngô Nặc bị dọa tim đập như sấm, lùi liền vài bước.

Y nhéo mạnh lên tay mình, suýt đau đến phát khóc.

Chẳng qua so với chút đau đớn nhỏ bé này, Ngô Nặc càng muốn khóc ___ chỗ này rốt cuộc là chỗ quỷ nào?!

Đại miêu vẫn luôn cách Ngô Nặc không xa, thấy phản ứng của Ngô Nặc, vô cùng ác liệt nhe miệng, sau đó nhàn nhã đắc ý hất đuôi nghĩ, đúng là tiểu thuần nhân nhát gan, khí thế lúc sờ nó đi đâu rồi? Hừ. Về sau đợi nó trưởng thành rồi, hừ…

Đại miêu giả vờ không để ý nhìn thú nhân không xa, sau đó hếch cái đầu tròn mập mạp đi. Hừ, đợi sau này nó hóa hình, chắc chắn sẽ lợi hại hơn mấy tên đó! Chắc hắn nó có thể chăm sóc tốt cho tiểu thuần nhân mình nhặt về!

Là nó nhặt! < >

Đại miêu sắp hất đuôi thành xe bay không nhìn thấy tiểu thuần nhân nó nhặt về đang ngẩn ngơ___

Hệ thống giao dịch? Đây lại là cái quỷ gì!

5. Chương 5: Hệ Thống Giao Dịch

Hệ thống giao dịch vị diện vũ trụ, căn cứ theo tin tức đổi mới gần đây biểu thị, đây là hệ thống giao dịch do thế giới vũ trụ cao nhất sáng tạo ra, tổng cộng gắn kết với 122480 tinh cầu sinh mạng, mỗi tinh cầu sinh mạng chỉ cho phép tồn tại một ký chủ, sau khi ký chủ chết hệ thống tự động giải trừ gắn kết, tiếp tục tìm kiếm ký chủ thích hợp ở tinh cầu này.

Hệ thống giao dịch vị diện vũ trụ, mong ước ban đầu khi phát minh đã không thể khảo chứng, làm sao lưu truyền đến mấy trăm ngàn tinh cầu sinh mạng cũng không thể kiểm tra, nhưng, trải qua mấy ngàn năm

lịch vũ trụ, trải qua vô số lần thăng cấp cải tiến, hệ thống giao dịch vị diện vũ trụ thông qua vô số lần giao dịch, đã hình thành một mạng lưới giao dịch to lớn giữa những tinh cầu sinh mạng này, bí mật liên kết các tinh cầu lại với nhau.

Nhưng, nếu trên một tinh cầu có hai quốc gia làm láng giềng còn tồn tại những chênh lệch đếm không xuể như phong tục văn hóa tài lực vật lực v.v..., thì khác biệt giữa tinh cầu sẽ càng lớn.

Tạm thời không nói đến khác biệt về phương diện vật chất văn hóa tinh thần, thậm chí mọi người từ trên nguồn gốc sinh mạng đã tồn tại khác biệt rất lớn, chẳng hạn giữa sinh mạng trí tuệ cacbon cơ bản và sinh mạng trí tuệ cacbon cơ bản, từ tế bào cơ bản nhất ghép thành đã tồn tại những khác biệt không thể thay đổi.(Nghĩa là nguyên tố cacbon là vật chất hữu cơ cơ bản nhất của sinh vật.)

Khác biệt giữa tinh cầu càng lớn.

Đưa một ví dụ đơn giản nhất.

Có vài tinh cầu cằn cỗi, hoang vu vắng vẻ, cỏ cũng khó mọc, nhưng lại có nguồn kim loại màu phong phú, trên tinh cầu khác là kim loại quý tính giá theo từng gam, nhưng ở chỗ họ tùy tiện nhặt một cục lên thôi cũng là thuần 24k. Trên tinh cầu khác tùy tiện có thể ăn được trái cây rau quả, nhưng ở chỗ họ có thể bán được giá trên trời khó tưởng tượng.

Mà trên một vài tinh cầu, nguồn sản vật phong phú, nghề nông nghiệp phát triển, hoa quả khắp nơi, nhưng lại thiếu hụt nguồn khoáng sản, trong vũ trụ chỉ cần là kim loại quý hơi có chút giá trị ở chỗ họ đều được tính bán theo từng gam. Giá một gam kim loại quý, ít thì có thể mua mấy chục cân hoa quả, nhiều có thể mua cả mấy container.

Giả dụ ký chủ của hai tinh cầu này giao dịch trắng trợn không kiêng nể, vậy kết quả cuối cùng sẽ phá hoại: một là cân bằng của hệ thống giao dịch, hai là cân bằng ở tinh cầu của ký chủ___

Một đạo lý rất đơn giản, nếu một ký chủ văn minh nông canh lạc hậu dùng mấy trăm ngàn cân hoa quả, mua thật nhiều vũ khí đạn dược từ ký chủ văn minh cơ giới, hắn hoàn toàn có thể lợi dụng những vũ khí đạn dược này xưng bá cả tinh cầu. Đồng dạng, nếu văn hóa của văn minh cấp cao thông qua con đường giao dịch tiến vào văn minh cấp thấp, khống chế ký chủ của những văn hóa này, thì có thể dễ dàng đảo điên cả tinh cầu đó, tiếp theo lật đổ nền văn hóa văn minh vốn có trên tinh cầu thậm chí là cả vòng sinh thái. Cuối cùng mang đến tổn thương to lớn cho những sinh mạng trí tệ trên tinh cầu sinh mạng đó thậm chí là cả bản thân tinh cầu.

Rõ ràng, bất luận người chế tạo ra hệ thống là ai, cũng tuyệt đối không muốn nhìn thấy chuyện đó.

Vì thế, trong năm tháng đằng đẵng, những người chế tạo bắt đầu không ngừng cải thiện các lỗ hổng của hệ thống, muốn tìm điểm cân bằng trong những giao dịch vị diện này.

Cuối cùng, mới có hệ thống giao dịch hiện tại.

Một thứ hàng-lừa-đảo thật bự, loe lóe kim quang!

Ngô Nặc nghe xong các bối cảnh mà hệ thống giải thích, cùng với quy tắc giao dịch tương ứng xong, cảm thấy cả người không khỏe!

Bàn tay vàng còn thô hơn cả bắp đùi đã nói đâu?!

Trong đầu Ngô Nặc nhanh chóng hiện lên mấy sảng văn ở X điểm đã từng xem, nhìn người ta xuyên việt đi___ nắm giữ thiên hạ gối lên đùi mỹ nhân, còn nhìn mình xuyên việt đi ___ mấy đứa con nít ở truồng đại tiểu tiện lung tung, má? Mẹ ơi, cái móng vuốt vừa mới sờ mông kia lại dùng để lau nước mũi ổn không?

Ngô Nặc thu mắt về, tim kẹt trong họng không thể hơn được nữa.

Hệ thống: [… Công năng giới thiệu cơ bản đến đây kết thúc, những công năng khác xin ký chủ tự vào tìm tòi trong giao dịch]

Ngô Nặc: Đã bị mày lừa thành thế này, ông mới không nhẫn nại chơi với mày, biến đi hóng mát biến đi ngẩn người đi.

Hệ thống: [Trong quá trình gắn kết hệ thống gặp sự cố bất ngờ, ký chủ bị cưỡng chế truyền tống đến vị diện thú nhân nguyên thủy, tinh cầu sinh mạng siêu cấp cấp SS. Ký chủ là người sử dụng hệ thống giao dịch vị diện đầu tiên trên tinh cầu cấp SS này, mở nhiệm vụ 'người khám phá', hoàn thành nhiệm vụ, ký chủ nhận được phần thưởng phong phú.

Nhiệm vụ một: Có được quyền cư trú ở bộ lạc Trường Hà.

Phần thưởng nhiệm vụ: Tích phân giao dịch 100, mở công năng hệ thống phụ trợ ngôn ngữ] Âm thanh máy móc lạnh lẽo của hệ thống không mang theo chút cảm xúc nào.

Ngô Nặc vốn không mấy kiên nhẫn nghe hệ thống lải nhải, nhưng vừa nghe có phần thưởng, mắt lập tức sáng lên, nghe tiếp, còn có phần thưởng tích phân giao dịch 100, lập tức động tâm, lại nghe còn có thể được công năng phụ trợ ngôn ngữ, nghĩ cũng không nghĩ, lập tức đưa tay mạnh bạo ấn lên chữ 'tiếp nhận' trên màn hình hệ thống ở hư không mà trừ y ra người bên cạnh không thấy được.

Ngô Nặc nhận nhiệm vụ xong, hỏi hệ thống: [Có nhiệm vụ hay giao dịch nào có thể đưa tôi trở về trái đất không?]

So với thế giới nguyên thủy ngay cả cọng cỏ cũng không nhận ra đã thế hệ số nguy hiểm đột phá đến chân trời này, Ngô Nặc cảm thấy y vẫn có thể đấu trí đấu dũng với thành quản thêm một trăm năm! Thường thôi mà.

[Ký chủ không đủ quyền hạn, không cách nào trả lời.] Trong âm thanh máy móc lạnh lẽo của hệ thống lộ ra ý vị không tiện nói, đại khái lúc Gia Cát tiên sinh đối mặt với A Đẩu có tâm trạng gì, hiện tại tâm trạng của hệ thống cũng giống thế.

Bản thân hệ thống giao dịch vũ trụ tuy có rất nhiều hạn chế, bất kể có phải lừa gạt như ký chủ nhận định không, nhưng, ít nhất, so với ký chủ ngốc một lòng một dạ làm người bán hàng bên lề đường ở một tinh cầu sinh mạng cấp A vẫn mạnh hơn trăm lần! Không, ít nhất là mười ngàn lần! Nó là kết tinh kỹ thuật tiên tiến nhất của thế giới vũ trụ cao nhất đó!

Trong tâm hệ thống vụt qua một chuỗi số liệu loạn, nhưng, là một trí não siêu cấp hợp chuẩn, hệ thống nhanh chóng giải quyết sạch sẽ chuỗi số liệu loạn không chút ý nghĩa kia.

"… Cho nên, kỳ thật mày không có tác dụng khỉ gì." Ngô Nặc tức phồng gương mặt bánh bao, lầm bầm.

Hệ thống cảm thấy số liệu loạn mình vừa dọn dẹp xong lại đang nảy sinh như giếng phun, ^ , nó mới lười để ý đến một ký chủ ngốc không có lòng cầu tiến!

Hệ thống bận chỉnh lý số liệu bị loạn, quả quyết chọn ngủ chờ thời cơ.

"Hệ thống, hệ thống, nè, hệ thống, sao không nói nữa?" Ngô Nặc mãi một lúc mới phát hiện hình như mình đã đắc tội hệ thống rồi, gọi liền vài tiếng, hệ thống vẫn không để ý tới y, chỉ đành thôi.

Đại miêu nhìn Ngô Nặc lầm bầm một mình, lại không nghe hiểu y rốt cuộc đang nói gì, nhưng, thấy gương mặt bánh bao của y phồng lên đầy đáng thương, nó quật quật đuôi, dè dặt (?) đợi vài phút, cuối cùng thấy tiểu thuần nhân vẫn ngu ngơ đứng tại chỗ, nó chỉ đành đứng dậy, ưu (vội) nhã (vã) quật quật đuôi bước sang.

Tạm không nghĩ đến chuyện sau này có thể về hay không, trước tiên phải nghĩ cách tìm chỗ ở mới được, thế giới này đi đâu cũng toàn là dã nhân quái thú, so với trở thành điểm tâm của quái thú, sống cùng những người nguyên thủy ở bẩn này hình như cũng không phải chuyện gì đặc biệt khó chịu đựng.

Nhưng, rốt cuộc y phải làm sao mới có được tư cách cư trú đây?

Ngôn ngữ không thông đúng là quá đáng ngại nha!

Đang nghĩ thế, Ngô Nặc cảm thấy trên bắp chân ngưa ngứa, cúi đầu thấy đại miêu xinh đẹp đang đứng bên chân y, ngữa cái đầu tròn đầy thịt nhìn y, con mắt màu băng lam tựa hồ lộ ra chút lo lắng.

Ngô Nặc cảm thấy mình bị nó manh đến run rẩy, vội khom xuống, vừa gãi cằm cho miêu đại gia, vừa mỉm cười nói: "Hôm nay thật sự rất cám ơn nhóc, cảm ơn nhóc dẫn anh đến đây."

Lại gãi!

Đại miêu có chút xấu hổ tức giận, trong lòng là cự tuyệt, nhưng thân thể lại rất thành thật, cái cằm tự giác nhích nhích vào lòng bàn tay Ngô Nặc, cái đuôi lắc đặc biệt vui vẻ, để lộ tâm trạng tốt của nó lúc này.

Miêu đại gia trầm mê trong hưởng thụ, đột nhiên nghe được một âm thanh rất không hợp thời: "Ọt… ọt… ọt…"

Hướng âm thanh phát ra hình như là từ bụng của tiểu thuần nhân.

Đại miêu ngước mắt nhìn cái bụng kêu ọt ọt của Ngô Nặc, dù cho Ngô Nặc da mặt dày đã quen, cũng không chịu nổi bị con mèo nhìn chằm chằm như thế, trên mặt bất giác hiện lên hai rặn hồng.

Đúng là một tiểu thuần nhân dễ xấu hổ.

Bạch quất quất đuôi, nhíu mày – nếu trên 'bộ mặt mèo' mập mạp của nó có thể nhìn ra là đang nhíu mày – vừa rồi đáng ra nên mang cá về cho tiểu thuần nhân.

Nhưng, mùi vị của cá chẳng ngon xíu nào, bất luận ăn sống hay nấu chín, đều có vị tanh, trong bộ lạc trừ nó ra, những người khác hình như đều không thích ăn cá mấy. Tiểu thuần nhân vừa nhìn đã thấy giống như từ bộ lạc lớn ra, khẳng định không thích ăn thứ đó.

Nhặt một tiểu thuần nhân yếu ớt trở về, phải làm sao mới tốt.

Đại miêu thâm trầm nhíu bộ mặt mèo mập, nhưng cái đuôi đang lắc vô cùng vui vẻ đã tiết lộ sự đắc ý của nó.

Bỏ đi, vẫn là dẫn y đi ăn cùng những người khác, vừa rồi không phải Thạch Hổ bắt được con thú tai dài sao? Thú tai dài chất thịt non mềm nhiều nước, thích hợp cho tiểu thuần nhân yếu ớt ăn nhất, nói không chừng trước kia y còn chưa từng ăn qua thứ ngon như vậy đâu. Đợi nó trưởng thành hóa hình rồi, nó nhất định sẽ bắt thật nhiều thú tai dài giảo hoạt, chăm cho tiểu thuần nhân mập lên < >.

Nhiều lắm lại đợi thêm, lại đợi thêm… dù sao cũng không đợi bao lâu đâu.

Đại miêu căn bản không có khái niệm tính số, nhưng lại rất tự tin.

Đại miêu tự tin, đi đi dừng dừng, dẫn Ngô Nặc đến bờ sông.

Trên bờ sông đã nhóm được mấy đống lửa lớn, nhóm phụ nữ đặt da thú dày lên lửa nấu nước, nhóm đàn ông tráng kiện thì ở bên bờ sông cắt rửa con mồi, lát sau, họ đặt những tảng thịt đã rửa lên lửa nướng.

Mỡ chảy tí tách vào lửa, đống lửa lập tức bốc cao, mùi hương thịt nồng đậm mang theo chút vị cháy lan tỏa, đám nhóc con ở truồng thòm thèm nhỏ nước miếng tí tách, mắt nhìn thẳng tắp, không mấy chú ý gặm trái cây trong tay, thỉnh thoảng có đứa lớn gan, nhân lúc người lớn không để ý, nhanh chóng xé miếng thịt nhét vào miệng, vừa bị bỏng đến kêu loạn vừa dương dương đắc ý. Ấu thú nhân mập mạp đầy lông sợ lửa hơn trẻ thuần nhân trần truồng, chúng vội vã đi quanh đống lửa, thỉnh thoảng nhìn cha mẹ ở cạnh ăn thịt sống, muốn ăn thịt nướng, lại bị cha mẹ đè lại, bất đắc dĩ, đành phải táp lên phần non nhất trên con mồi.

Khi thức ăn sung túc, bộ lạc Trường Hà đối đãi với con nít đặc biệt dung túng, nhìn đám nhóc vui vẻ tươi cười, mọi người vất vả cả ngày cũng dần bỏ lòng cảnh giác, cùng tộc nhân nói nói cười cười.

Bộ lạc Trường Hà là một bộ lạc lớn có gần ngàn người, trải qua thời gian lâu dài, bộ lạc từ không chút trật tự đến có phân công sơ bộ hiện nay, đại vu có công không nhỏ.

Trong quá trình từ không đến có, từ nhỏ yếu đến lớn mạnh, bộ lạc chưa từng ngừng thay đổi. Nhưng, cũng có vài truyền thống được tiếp tục giữ lại.

Chẳng hạn, ăn chung hiện tại.

Đương nhiên, cái này không cưỡng ép, bình thường tụ tập ăn ở bên bờ sông, đều là đội đi săn hôm đó, bọn họ sẽ giao ra phần lớn con mồi, sau đó lấy đi một phần trong số mồi còn lại, dùng để buổi tối ăn chung, xem như thưởng cho sự vất vả và dũng mãnh của mình hôm đó, đồng thời, cũng để tăng tiến tình cảm giữa đồng bạn.

Vào cuối thu đầu hạ, dã thú béo mập, trái cây dại chín mỗi ngày nhiều hơn, mọi người gần như sẽ không phải lo lắng vì thức ăn. Vì thế, ăn chung bây giờ, sẽ không chỉ giới hạn ở đội đi săn cùng người nhà của họ.

Đám nhóc tham ăn có thể tới chỗ này cọ ăn cọ uống, người lớn cũng vui vẻ rộng rãi. Nhưng, đổi lại là lúc thiếu hụt thức ăn, hành vi cọ ăn cọ uống này không thể có, thậm chí sẽ bị người khác xem thường.

Bạch có lòng tự tôn rất mạnh, tuy chậm chạp chưa trưởng thành hóa hình, nhưng từ sau khi nó có thể tự săn con mồi, cho dù là lúc không bắt được cá lặng lẽ gặm chuột gầy trơ xương, cũng chưa từng đến bờ sông cọ ăn cọ uống.

Nhưng, hôm nay là ngoại lệ.

6. Chương 6: Đồng Bạn

Các thú nhân bất kể là hình thú hay hình người, thị lực luôn rất tốt, từ thật xa, Thạch Hổ đã nhìn thấy Bạch dẫn theo một tiểu thuần nhân xa lạ đi tới chỗ hắn.

Thạch Hổ là anh em tốt từ nhỏ chơi với Bạch đến lớn, được rồi, 'chơi' của hai ấu thú nhân, kỳ thật chính là tranh đấu đánh nhau về các mặt ý nghĩa. Thạch Hổ từ lúc chui ra khỏi bụng mẹ đã mập hơn ấu thú nhân khác, bắt đầu từ khi biết chạy biết nhảy đã xưng bá trong đám trẻ, ai dám không phục trước đánh cho nằm gục rồi nói sau, duy chỉ có mỗi Bạch được đại vu nuôi dưỡng là không sợ hắn.

Bạch lúc nhỏ thân thể yếu ớt, so với những đứa trẻ khác, nó gầy đến mức chỉ còn lại mỗi bộ lông. Nhưng, không trở ngại nó thông minh giảo hoạt, hơn nữa trời sinh đã rất hung hãn, chưa từng chịu thua.

Thạch Hổ nhiều lần đấu đá với nó, nhưng rất hiếm khi chiếm thượng phong. Cho dù thỉnh thoảng chiếm thượng phong, trở về tên nhóc con Bạch âm hiểm sẽ đi tìm ba mẹ nó mách tội giả đáng thương, vì thế, lúc nhỏ Thạch Hổ không biết bị đánh mông bao nhiêu lần. Sau đó, nó đương nhiên càng thích gây sự với Bạch.

Cho đến một lần, Thạch Hổ vì nghịch ngợm suýt nữa chết chìm, Bạch liều chết liều sống cứu nó ra, hai người mới coi như hóa địch thành bạn.

Về sau, nhờ sự điều dưỡng của đại vu, sức khỏe Bạch ngày càng tốt, lại thêm trời sinh đã thông minh và hung mãnh, nó cùng Thạch Hổ thu phục những đứa nhóc cùng tuổi trong bộ lạc, cùng làm thủ lĩnh đám nhóc, lên trời xuống đất đi khắp nơi chọc họa cực uy phong.

Tiếc rằng, thời gian trôi đi, các ấu thú nhân cùng tuổi từng đứa từng đứa trưởng thành hóa hình, có đứa thành thú nhân, có đứa thành bán thú nhân, nhiều năm trôi qua, chỉ còn mỗi Bạch vẫn bộ dạng thú con, không hề có dấu hiệu trưởng thành hóa hình.

Thú nhân trước giờ rất ít, chỉ chiếm khoảng 1/10 tổng số nhân khẩu, nhưng lực chiến đấu của thú nhân vô cùng hung hãn, số lượng thú nhân của một bộ lạc, là tiêu chuẩn trọng yếu xem bộ lạc đó có cường đại hay không.

Vì thế, ấu thú nhân trong bộ lạc cũng có rất nhiều rất nhiều ưu đãi.

[Y là ai?] Thạch Hổ là tiểu đội trưởng của đội đi săn này, lúc hắn ra ngoài săn mồi, đã ăn nửa no, không muốn lại ăn thịt sống nữa, bèn duy trì hình người huênh hoang ngồi trên cỏ, đợi nô lệ thuần nhân giống cái nhà hắn nướng thịt cho hắn.

Ở bộ lạc Trường Hà, chỉ có thú nhân mới có tư cách có nô lệ, chiến sĩ thú nhân đẳng cấp bất đồng, có thể có số lượng nô lệ khác nhau, những nô lệ này chủ yếu là thuần nhân giống cái, có vài người là trao đổi từ chiến sĩ thú nhân khác, có vài người là bắt từ bên ngoài về, còn có một vài người là mua ở chợ phiên bộ lạc.

Phàm là nô lệ, đại vu đều sẽ dùng dược thủy đặc thù lưu lại ấn ký màu đen trên mặt họ, đồng thời trên người họ cũng không được phép lau đi hoa văn, để dễ phân biệt.

Trong bộ lạc địa vị nô lệ cực thấp, đặc biệt là nữ nô, đa số thời gian họ chỉ có thể làm công cụ tiết dục sinh đời sau cho các chiến sĩ, nhưng, nếu họ có thể sinh ra ấu thú nhân quý báu, họ có thể được xóa bỏ thân phận nô lệ, trở thành cư dân bình thường của bộ lạc, cho phép có nhà và tài sản riêng của mình.

Nam nô vì trời sinh có ưu thế về khí lực, có thể thay chủ nhân làm không ít chuyện, thậm chí, có vài nam nô cũng có thể sắm vai trò của nữ nô, đãi ngộ tốt hơn nữ nô một chút, nhưng bọn họ không cách nào sinh đời sau như giống cái, một khi trở thành nô lệ, sẽ rất khó hồi phục tự do.

Hiện tại Ngô Nặc còn chưa biết mình may mắn cỡ nào, nếu đổi lại là ai đó nhặt được y, có lẽ lúc này trên mặt y đã có ký hiệu của nô lệ.

Vì người nhặt được y là Bạch, vì đại vu của bộ lạc Trường Hà kiến thức rộng rãi, cho rằng có lẽ y đến từ bộ lạc cường đại xa xôi nào đó, mới tránh được một kiếp.

Bạch ngồi xổm cạnh Thạch Hổ, đắc ý lắc đuôi, kêu ngao ngao hai tiếng: [Tôi nhặt được, đẹp lắm đúng không .]

Thạch Hổ đánh giá Ngô Nặc từ trên xuống dưới, không thể không thừa nhận, Bạch quả thật nhặt được một tiểu thuần nhân vô cùng xinh đẹp, chỉ riêng làn da trắng trẻo trơn mịn đó, trong bộ lạc đã không có ai sánh bằng. Không phải sao, mới qua một lúc, đã có rất nhiều chiến sĩ thú nhân đánh giá y.

[Vận khí thật tốt.] Thạch Hổ ngưỡng mộ nói, [Nhưng đại vu cho cậu nuôi sao?] Bạch tuy vẫn duy trì bộ dạng thú con, nhưng bản lĩnh không nhỏ, nuôi nô lệ thuần nhân hoàn toàn có thể. Nhưng, vấn đề là, hiện tại Bạch căn bản không phải chiến sĩ, thậm chí có thể hóa hình hay không còn chưa biết, đại vu có thể phá lệ để Bạch nuôi nô lệ sao?

Bạch tiếp tục đắc ý lắc đuôi: [Đương nhiên, đại vu còn cho Thủy Sa nuôi giúp tôi.]

[Ý của cậu là… y không phải nô lệ?] Thạch Hổ kinh ngạc nói.

[Đương nhiên không phải, đại vu nói y đến từ một bộ lạc xa xôi vô cùng cường đại, y có thể mang đến vận may cho bộ lạc chúng ta.] Bạch cố ý nâng cao giọng, những chiến sĩ thú nhân đang rục rịch nghe thế, quả nhiên ủ rũ thu lại ánh mắt nóng cháy tùy ý.

Thạch Hổ không thẹn là anh em tốt chơi với Bạch từ nhỏ, hiểu ngay ý của đại miêu, cũng lớn tiếng tỏ thái độ: [Nếu đại vu đã nói thế rồi, yên tâm đi, tôi sẽ giúp cậu chăm sóc y luôn.]

Bạch chậm chạp chưa hóa hình, trong bộ lạc không phải không có chút ý kiến nào. Nhưng trước có đại vu, sau có Thạch Hổ là người ứng tuyển cao nhất làm thủ lĩnh đời sau chống đỡ, những ý kiến này nhiều lắm cũng chỉ xuất hiện ở những góc tối tăm mà thôi.

Ngô Nặc không hiểu giao lưu giữa đại miêu và Thạch Hổ, nhưng ánh mắt đánh giá tìm tòi xung quanh, đặc biệt là ánh mắt đến từ những cự thú hung mãnh đang ăn thịt thật sự khiến y như mọc gai sau lưng, tim đập như trống.

Con sư tử kia, con hổ kia lớn gấp hai ba lần mấy con y thấy trong sở thú, một chút cũng không khoa học!

Tinh cầu này quá nguy hiểm, y muốn trở về trái đất QAQ.

[Cậu qua đây.] Thạch Hổ chỉ Ngô Nặc, lại chỉ chỗ đất trống cạnh mình, lặp lại vài lần, Ngô Nặc mới xác định hắn không có ác ý, chỉ bảo y qua đó ngồi mà thôi.

Trong lòng Ngô Nặc rất xoắn xuýt rất do dự, nhưng, sau khi thấy Bạch hình như rất thân quen với người đàn ông còn hung hãn cường tráng hơn cả 'kẻ hủy diệt' kia, hơn nữa người đàn ông đó hình như không có ác ý gì, mới run rẩy ngồi ở thật xa, cẩn thận cảnh giác.

Thạch Hổ bật cười: [Gan thật nhỏ.]

Bạch không vui quất quất đuôi, đi tới cạnh Ngô Nặc ngồi xuống, cái đuôi lúc có lúc không đảo qua đùi Ngô Nặc, con mắt màu băng lam tròn trịa nhìn y, thỉnh thoảng thấp giọng kêu vài câu, hàm ý an ủi quả thật không thể rõ ràng hơn.

Con mèo này thật đúng là quá ngoan quá thân thiết, nếu y có thể về trái đất, nhất định mang nó về theo!

Ngô Nặc dần trấn định lại nhờ sự an ủi của đại miêu, sờ bộ lông trắng trơn không trộn màu, đánh bạo đánh giá xung quanh. Đã từng thấy qua cự thú biến thành người, giờ thấy lần nữa, y cũng không còn kinh ngạc tạo vật thần kỳ, không còn sợ hãi đơn thuần nữa. Nhìn những tên đang xử lý hoặc đang nướng thịt trên lửa, đều là dã thú, không có người, nỗi sợ trong lòng y lại tan đi không ít.

Thú tai dài rất hiếm, hơn nữa gian xảo, rất khó bắt, nhưng chất thịt lại rất non, còn mang theo hương thơm thiên nhiên, cực kỳ mê người.

Địa vị thuần nhân thấp hơn thú nhân, ngửi được hương thơm, trẻ thuần nhân sợ Thạch Hổ hung hãn, nuốt nước miếng do dự không dám qua. Ấu thú nhân thì lại không suy nghĩ nhiều, nhân lúc cha mẹ không để ý, co chân chạy tới chỗ Thạch Hổ, thèm thuồng vây quanh hắn.

Hiện tại Thạch Hổ chưa có đời sau, nhưng một nữ nô của hắn vào mùa xuân đã có thai, không bao lâu nữa hắn sẽ thành cha, đúng lúc tình thương cha bộc phát, thấy đám thú con dơ dáy cũng không còn ngứa mắt như trước. Quay đầu dặn dò nữ nô, cắt cho mỗi đứa một miếng thịt nướng.

Ngô Nặc cũng được một miếng thịt nướng lớn, dưới yêu cầu mãnh liệt của Bạch, y được phân một miếng thịt đùi của thú tai dài, vừa non vừa xốp, là chỗ ngon nhất trên người thú tai dài.

Ngô Nặc đói bụng từ lâu, sau khi được chia thịt, không chút khách khí ngồi gặm.

Đừng nói, thịt này tuy căn bản không thêm gia vị, nhưng hương thơm và vị thịt hiển nhiên tuyệt đối chiến thắng hết bất cứ món nướng nào y ăn ở hiện đại.

Nếu có thể làm thành vị cay, bỏ thêm chút thì là hành lá gì đó, khẳng định càng ngon.

Thân là một thành viên của đất nước ăn vặt không cay không vui, Ngô Nặc biểu thị, thịt nướng này còn không gian phát triển rất lớn. Đương nhiên, loại thịt không biết tên này cũng rất ngon, có thể luân phiên khiêu chiến với tám khẩu vị lớn. (Tám khẩu vị: tức khẩu vị thức ăn của tám tỉnh: Tứ Xuyên, Sơn Đông, Quảng Đông, Giang Tô, Phúc Kiến, Huy Châu, Hồ Nam, Chiết Giang)

Cúi đầu gặm thịt nửa ngày, Ngô Nặc cảm thấy miệng khát muốn chết.

Lúc này, vừa hay nô lệ của Thạch Hổ bưng tới một cái sọt đơn giản, cô ta lấy từ trong đó ra một quả gì đó lớn bằng nắm tay người trưởng thành cung kính đưa cho Thạch Hổ. Thạch Hổ trực tiếp dùng răng cắn lớp vỏ trên đầu trái, ừng ực uống nước bên trong, lộ ra vẻ hưởng thụ và vui sướng.

Loại quả này cũng hiếm như thú tai dài, sinh trưởng tại nơi rất nguy hiểm, rất khó hái được. Nhưng mùi vị lại rất ngon, hơn nữa sau khi uống nó còn có công hiệu vô cùng thần kỳ.

Bạch một chút cũng không khách khí, nói với Thạch Hổ: [Bảo cổ lấy hai trái cho tiểu thuần nhân nhà tôi.]

Trên thế giới này, thú nhân trời sinh đã có thể nghe hiểu tiếng của ấu thú nhân, nhưng thuần nhân thì không, ngôn ngữ của ấu thú nhân trong tai họ chẳng mấy khác biệt với tiếng gầm của dã thú bình thường. Chỉ có đại vu và thuần nhân có thiên phú trở thành đại vu là ngoại lệ.

Rất nhanh, nô lệ nghe theo phân phó của Thạch Hổ, đưa trái cây cho Ngô Nặc.

Ngô Nặc lịch sự nói một tiếng cảm ơn, cho dù y biết người đó căn bản nghe không hiểu.

Bạch cũng được hai trái, nó dùng răng hầu như không phí chút sức nào đã cắn được, sau đó thè cái lưỡi nhỏ hồng hào hút từng dòng nước trong vắt ngọt ngào bên trong, đại khái là vì nước này rất ngon, Ngô Nặc cảm thấy lông toàn thân đại miêu đều rũ xuống.

Thế là, Ngô Nặc cũng đưa trái đó lên miệng, dùng sức cắn một cái ___ / o / Răng, răng sắp rụng rồi, còn cứng hơn cả đá nữa, lừa người!

Thạch Hổ thấy bộ dạng Ngô Nặc ứa nước mắt (nước mắt sinh lý), nhịn không được bật cười.

Bạch bất đắc dĩ lắc đầu, tiểu thuần nhân nhà nó không những nhát còn ngốc nữa.

Quả nham mà thuần nhân có thể cắn được sao? Thật không biết y làm sao mà trưởng thành đến bây giờ, ngay cả những thường thức này cũng không biết.

Có lẽ quê hương y không có quả nham đi, chắc chắn là thế rồi.

Chuyển ý niệm, đại miêu liền thay Ngô Nặc tìm ra nguyên (mượn) nhân (cớ), đang chuẩn bị cắn giúp y, ai biết Ngô Nặc đột nhiên lấy từ eo xuống một chuỗi gì đó lóe sáng, sau đó mở một món trong đó ra, cắt phía trên quả nham, quả nham cứng cáp rắc một tiếng, liền bị mở ra một lỗ.

___ Không hổ là hàng nhái dao quân dụng Thụy Sĩ mà y tốn nhiều tiền mua được, đáng tin hơn cái hệ thống giao dịch rách nát gì đó.

Ngô Nặc đắc ý nghĩ, hệ thống đang chuẩn bị nói chuyện với y, lặng lẽ xóa đi một chuỗi số liệu dị thường, rồi lại tiến vào trạng thái ngủ.

Mà Thạch Hổ và Bạch đều trợn tròn mắt, cái thứ lóe sáng kia, là thứ gì, nhìn có vẻ, có vẻ rất lợi hại.

7. Chương 7: Nhiệm Vụ

Quả nham rất đặc biệt, bên trong nó chỉ có một cái hột nhỏ, không có thịt, toàn bộ là nước trong ngọt còn mang theo chút chua, hơn nữa còn có một mùi hương vô cùng thanh mát, uống vài hớp, cảm giác khô khan dầu mỡ do thịt nướng mang tới lập tức biến mất tăm. Không biết có phải ảo giác hay không, Ngô Nặc cảm thấy đau đớn mệt mỏi trên người hình như giảm đi ít nhiều.

Liên tiếp giải quyết hai quả nham xong, Ngô Nặc cảm thấy mình đã no bảy tám phần, liếm nước còn dính bên môi, bắt đầu suy nghĩ nên làm sao hoàn thành nhiệm vụ, có được quyền cư trú ở bộ lạc Trường Hà.

Từ lúc mười sáu tuổi Ngô Nặc đã lăn lộn ngoài xã hội kiếm sống, tự nhiên hiểu rõ, một người nếu muốn được người khác công nhận, thì đầu tiên phải hữu dụng, phải có một món sở trường của mình, phải khiến người ta cảm thấy cần mình.

Ngô Nặc cân nhắc tay mảnh chân mảnh của mình một chút, chân của rất nhiều đàn ông tại đây còn thô hơn cả eo y, toàn thân trên dưới lộ ra khí tức hung mãn. Cùng mấy người đàn ông đó đi săn? Ngô Nặc lặng lẽ đánh một dấu x trong lòng.

Ngô Nặc nhớ lại con đường mình đã đi vừa rồi, bộ lạc có trồng lương thực cây trồng gì không y không rõ, nhưng có vài người hình như nuôi một vài động vật quanh nhà. Nhưng những động vật này toàn là mang vẻ hung hãn dã tính khó thuần, nhìn thế nào cũng không giống nuôi nhà. Có lẽ y có thể thử giúp bộ lạc chăn nuôi động vật, nhưng xét thấy từ nhỏ đến lớn chỉ từng nuôi qua miêu tinh nhân cao lãnh, mà động vật bên này, hình như chủng loại cũng không quá giống trái đất, tập tính gì đó cũng không rõ, đường này cần phải suy xét. Ngô Nặc lặng lẽ viết xuống kết luận trong lòng.

Tiếp theo chính là trồng trọt, nhưng từ nhỏ đến lớn y sống trong thành phố, tuy mỗi năm sẽ cùng ông bà ngoại xuống quê thăm bạn bè người thân, cũng từng thấy gieo trồng thu hoạch trong thôn, thậm chí còn tự động thủ hái rau, nhưng y căn bản chưa từng trồng. Hơn nữa theo kinh nghiệm của đời trước, nghe nói thóc trước khi lai giống sản lượng ít đến đáng thương, một mẫu ruộng có thể thu hoạch ba bốn trăm cân thóc đã coi là không tồi, mà lúc mùa màng không tốt, cũng có khả năng không thu hoạch được gì. Nếu không làm sao lại có câu 'từng hạt gạo là mồ hôi nước mắt' được?

Hơn nữa, nếu y nhớ không lầm, trong lịch sử đất nước ăn vặt thứ xuất hiện sớm nhất không phải là thóc gạo, mà là bắp ở hai bên hà lưu, sản lượng càng thấp. Nhưng, thế giới này chắc sẽ khác với trái đất, ít nhất từ sau khi dựng nước đến nay, đất nước ăn vặt chưa từng thấy yêu tinh từ động vật biến thành người, có lẽ có thể tìm được giống canh tác sản lượng cao có thể thay thế. Chỉ là, với tình trạng trước mắt, hình như chả có tác dụng gì.

Còn có thể làm gì đây?

Ngô Nặc vô thức phồng cái mặt bánh bao, từ nhỏ đến lớn hễ suy nghĩ cái gì, y đều như vậy, bị bạn bè chế nhạo vô số lần sớm đã từ bỏ trị liệu.

Lúc trước không có tiền học trung học, rời khỏi trường đã hơn hai năm, ngày qua ngày bôn ba kiếm sống, chút tri thức học được hồi tiểu học trung học cơ sở phần lớn đã trả hết cho các thầy cô. Phát minh khoa học gì đó, trên cơ bản chẳng có hy vọng.

Trừ bán hàng đấu trí đấu dũng với thành quản, y còn biết, còn biết… nấu ăn.

Ngô Nặc tỉ mỉ tính lại trong lòng, y biết làm món chính, món vặt, còn từng được tán thưởng, khóe miệng cuối cùng cũng cong lên. Nhưng, rất nhanh, nụ cười đó cứng lại.

Y biết nấu ăn, không sai, nhưng nếu không có gia vị, còn không phải cũng giống như câu 'dù có khéo tay không gạo cũng chẳng nấu được cơm' sao.

Không đường không giấm làm sao nấu thịt sợi ướp hương, không có tương làm sao làm món sốt, không có ớt không có hương liệu làm sao làm được món lẩu cay từng xiên y yêu thích nhất!

Đây đúng là một chuyện bi thương mà / o /

Ngô Nặc một giây trước còn hùng tâm tráng trí, lúc này như quả cà dầm xương, héo rồi.

Được thôi, hình như y còn một hệ thống giao dịch lừa đảo, có lẽ y có thể dùng hệ thống giao dịch đổi một vài thứ y cần.

Nhưng vô ích, y căn bản không có tích phân giao dịch, ngay cả một điểm cũng không có.

Hiện tại cách duy nhất kiếm được tích phân giao dịch chính là hoàn thành nhiệm vụ, có được quyền cư trú ở bộ lạc Trường Hà.

Được thôi, suy tư một vòng, chuyện hình như lại trở về khởi điểm.

Đại miêu nhìn tiểu thuần nhân mình nhặt về đang phồng mặt, cúi đầu ủ rũ, mắt không có chút tinh thần, dáng vẻ quả thật không thể đáng thương hơn.

Đại miêu nhìn đám con nít xung quanh ăn no uống đủ bắt đầu làm nũng đùa giỡn với cha mẹ, vẫn chướng mắt như mọi khi, đợi đã, lẽ nào tiểu thuần nhân nhớ người nhà rồi? Đại miêu suy bụng ta ra bụng người, cảm thấy tiểu thuần nhân đáng thương quá sức khiến miêu tâm đau đớn.

Nhưng, nếu cha mẹ tiểu thuần nhân tìm tới, liệu y có giống như đám nhóc phiền toái kia, lắc mông đi theo cha mẹ, sau đó không bao giờ quay lại nữa?

Đại miêu đột nhiên không vui nữa, cái đuôi to cũng không thèm lắc nữa, đây là tiểu thuần nhân nó nhặt về, nó nhặt được chính là của nó, người của nó sao có thể để người khác dễ dàng mang đi! Trong con mắt băng lam của đại miêu lộ ra một sự âm trầm không hề phù hợp với ngoại hình, sau đó quay người chạy đi.

Ngô Nặc đang chìm trong thế giới của mình, đợi hoàn hồn lại, phát hiện đại miêu không còn ở đây, lòng không khỏi hoảng lên. Đại khái cái này giống với chim non mới nở, trong thế giới hoàn toàn xa lạ này, hiện tại thứ duy nhất có thể tín nhiệm cũng như có thể mang đến cho Ngô Nặc chút an tâm chỉ có đại miêu mập mạp kia, chỉ có Bạch.

Thạch Hổ nhìn Ngô Nặc rõ ràng đã bắt đầu đứng ngồi không yên, lại nhìn hướng Bạch vừa biến mất___ Đó là chỗ ở của đại vu và thủ lĩnh, cậu ta đột nhiên đến đó làm gì?

[Cậu đừng lo lắng, Bạch sẽ trở về mau thôi.] Âm thanh thô sờn của Thạch Hổ nghe chẳng khác gì sét đánh, thực sự nghe không ra chút hàm ý an ủi nào.

Ngô Nặc bị hắn nhìn, tim không khỏi đánh trống, nhích từng chút về sau.

Thạch Hổ thấy y vẻ mặt phòng bị, điệu bộ bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị bật dậy chạy mất, cũng không biết phải an ủi y thế nào.

Đương nhiên, bị một tiểu thuần nhân xinh đẹp như thế sợ, trong lòng Thạch Hổ ít nhiều cũng có chút buồn bã, đặc biệt là, tiểu thuần nhân này rõ ràng thích Bạch – cái tên xấu xa hơn hắn rất nhiều.

Thật ngốc.

Thạch Hổ miễn cưỡng tìm về chút an ủi, bộ dạng thú con của Bạch quả thật rất có tính lừa gạt. Ý, đúng rồi, thú con của bộ lạc họ đáng yêu nhất, xem dáng vẻ tiểu thuần nhân này, hình như rất thích mấy đứa đó.

Thạch Hổ đảo đảo mắt, lập tức có chủ ý. Hắn dặn nữ nô cắt một miếng thịt thú tai dài đã nướng chín đưa cho Ngô Nặc, lại nói với mấy ấu thú nhân đang thèm nhỏ dãi thịt nướng xung quanh, muốn ăn thịt thì xin Ngô Nặc.

Thế là, Ngô Nặc lập tức bị mười mấy con hổ con, sư tử con, sói con mập mạp bu lại.

Vì cọ ăn cọ uống, mấy đứa này căn bản không cần học, kỹ năng bán manh lấy lòng trời sinh đã đủ điểm, lăn lộn thè lưỡi cọ đầu co chân… tiết tháo, tiết tháo sớm đã bị chúng ăn phức rồi!

Ngô Nặc bị nhiều động vật manh đầy lông như thế vây lại, tranh nhau lấy lòng, lập tức rơi vào tay giặc.

Thế là, khi Bạch trở lại, chỉ thấy trên người Ngô Nặc treo đầy đám nhóc đáng ghét, mà y thì cười rất vui vẻ, lúm đồng tiền trên hai má đẹp muốn chết cũng chướng mắt muốn chết.

Hầu như chỉ trong chớp mắt, Bạch đã lao tới trước mặt Ngô Nặc, gầm ngao một tiếng lớn, đám thú con lập tức chạy sạch.

Tuy đã không còn làm đại ca nhiều năm, nhưng uy tín của Bạch trong đám nhóc vẫn sừng sững.

Ngô Nặc kinh ngạc phát hiện, đại miêu hình như tức giận rồi. Nhưng, Ngô Nặc tỏ vẻ y có kỹ xảo đặc biệt lấy lòng miêu tinh nhân!

Quả nhiên, rất nhanh, Bạch đã thất thủ dưới 'ma trảo' dịu dàng của Ngô Nặc.

Đúng là, đúng là… Bạch lười biếng phơi da bụng, đúng là quá thoải mái

Không đúng, đợi đã, Ngô Nặc lúc này mới chậm chạp nhìn qua thú nhân nào đó vừa biến từ cự thú thành người còn đang liếm vết máu ở khóe môi, lại nhìn đại miêu đang thoải mái đến híp cả mắt, lẽ nào con mèo này cũng là thú nhân?

Không đợi Ngô Nặc nghĩ kỹ, hệ thống đột nhiên nhảy ra giao diện hệ thống trong hư không, sau đó dùng âm thanh máy móc trước sau như một thông báo: [Nhiệm vụ khám phá, nhiệm vụ một: Có được quyền cư trú ở bộ lạc Trường Hà. Nhiệm vụ đã hoàn thành. Phần thưởng nhiệm vụ: Tích phân giao dịch 100, mở công năng hệ thống phụ trợ ngôn ngữ, đã phát phần thưởng, xin ký chủ chú ý kiểm tra.]

Sao nhiệm vụ lại đột nhiên hoàn thành rồi?

Ngô Nặc nghĩ mãi không hiểu, nhưng hiện tại y đã không còn tâm tình suy nghĩ vấn đề dư thừa đó, một chuyện còn quan trọng hơn đã chiếm lấy toàn bộ tâm trí y ___ Không ngờ y có thể nghe hiểu những người này nói chuyện, hệ thống đúng là quá thần kỳ!

Cho đến lúc này, Ngô Nặc mới ý thức được, hình như, thật sự, y đã có được cái đùi vàng đáng nể.

ˆ , cảm ứng được suy nghĩ của ký chủ ngốc, hệ thống lặng lẽ hừ một tiếng, nó là kết tinh khoa học kỹ thuật cao nhất, chút công năng này mới không tính là gì đâu.

Vừa khéo, lúc này Ngô Nặc nghe Thạch Hổ đang hỏi Bạch: "Đá cư trú? Thủ lĩnh và đại vu đồng ý cho y tư cách bình dân sao?"

Lúc này Ngô Nặc mới chú ý trên cổ Bạch có thêm một sợi dây chuyền, thì ra, viên đá những người này đeo trên cổ không phải trang sức, mà là chứng minh thân phận, khó trách hệ thống lại phán y đã hoàn thành nhiệm vụ, thì ra là đại miêu này âm thầm giúp y.

Bạch lười biếng giãn tứ chi, nói: "Đương nhiên."

Một thuần nhân ngoại lai không rõ thân phận, vừa đến đã có được đá cư trú, đây là một chuyện vô cùng khó tin ở bộ lạc Trường Hà, ít nhất, trong ký ức của Thạch Hổ, chuyện này chưa từng xảy ra.

"Không ngờ đại vu lại đồng ý, có phải cậu lại giở trò quỷ gì không?"

Thân thể Bạch cứng lại một chút, những người khác còn dễ nói, nhưng nó không dám giở trò trước mặt đại vu, có điều, quá trình đạt được đá cư trú quả thật khó thể mở miệng.

Thạch Hổ từ nhỏ đã chơi cùng Bạch, hiểu rất rõ tính cách nó, hắn nhe răng, nhỏ giọng nói: "Không phải cậu sẽ giống như mấy con thú con kia, ở trước mặt đại vu... khốn kiếp, cậu lại cào tôi, có tin tôi đánh cậu không!" Nói xong, Thạch Hổ biến thành một con hổ khoang thật lớn, há to cái miệng đỏ máu, gầm vang một tiếng, chấn điếc tai, như một quái vật đang chọn người để cắn.

Bạch lại chẳng sợ hắn chút nào, thân hình hóa thành ánh chớp, nhảy lên đầu mãnh hổ, đệm thịt mềm mại lộ ra vuốt bén giấu kín, một mặt túm chặt lông của con hổ khoang, một mặt cào.

Hổ khoang hiển nhiên đã quen với chiêu số của đại miêu, dùng một góc độ xảo quyệt muốn hất đại miêu xuống, nhưng, vóc dáng đại miêu dù so với hắn thì nhỏ đến đáng thương, nhưng không phải dễ đối phó như thế.

Một hổ một mèo sắp vật lộn với nhau, đám người xem náo nhiệt không sợ lớn chuyện xôn xao bu lại, gân cổ cố sức hò hét trợ uy. Vốn hổ, mèo chỉ đùa giỡn, làm ầm ĩ một lát thì thành đánh thật mấy phần.

Cuối cùng, đại miêu dù sao cũng lực yếu, bị con hổ hung mãnh ấn dưới vuốt. Nhưng cự hổ cũng không dễ chịu gì, trên người bị đại miêu cào không ít vết thương, cho dù vết thương cực nông, có vài cái thậm chí không rách da, nhưng trong đó có không ít vết thương đều xuất hiện ở những bộ vị vô cùng chí mạng, nếu không phải đại miêu sức yếu, kết quả của cuộc tranh tài này chỉ sợ rất khó nói. Đương nhiên, đối mặt với bạn tốt chậm chạp chưa thể trưởng thành hóa hình, cự hổ cũng không dùng toàn lực.

Nhưng, bất kể nói sao, đại miêu dám dùng trạng thái ấu thú đơn độc khiêu chiến tiểu đội trưởng đội đi săn, hơn nữa còn để lại vết tích trên người tiểu đội trưởng, tuy bại nhưng vinh.

Trận chiến kết thúc, cả hai tách ra, đại miêu ngửa đầu, đi khập khiễng, ngửa đầu ưỡn ngực đi về nhà.

Đột nhiên, một đôi tay trắng nõn ôm nó lên, tiếp theo, nó rơi vào một vòng tay ấm áp.

Tiểu thuần nhân này thật sự quá, quá không hiểu chuyện, sao có thể ôm nó trước mặt người ngoài chứ?

Nhưng, hình như thật sự hơi buồn ngủ, đợi tỉnh ngủ rồi sẽ giáo huấn y sau.

8. Chương 8: Cửa Giao Dịch

Do quanh năm chiến đấu đường hẻm với đội quân thành quản, cảm giác phương hướng của Ngô Nặc vô cùng mạnh, y ôm đại miêu đã gục gà gục gặc mau chóng tìm được căn nhà đã ở lại buổi chiều.

Nếu, cái không gian đơn giản, dùng tảng đá và phiến đá chất lại có thể gọi là nhà.

Cái nhà đơn giản đến không thể đơn giản hơn trong mắt Ngô Nặc này, chính là nhà của Bạch, di sản duy nhất cha mẹ Bạch để lại cho nó. Cho dù đối với Ngô Nặc, căn nhà này trừ hơi lớn ra, quả thật đơn giản hệt như mấy cái ổ chó đã từng thấy ở nông thôn, nhưng trong bộ lạc Trường Hà, nhà của Bạch đông ấm hạ mát, có phiến đá dày làm nóc, trời mưa cũng dột, nhưng sẽ không ngoài trời đổ mưa bão trong nhà đổ mưa to, mùa đông thì hoàn toàn không cần lo lắng nóc nhà bị tuyết đọng đè sụp, ngược lại, tuyết đọng thật dày trên nóc nhà, ít nhiều cũng có tác dụng giữ ấm, cho dù là lúc tuyết tan có hơi khó chịu.

Lúc trước, cha bạch đã tốn rất nhiều công sức mới làm được căn nhà đá này, nhờ vào nó mà ông lấy được thú nhân giống cái xinh đẹp nhất bộ lạc sống kế bên, không biết bao nhiêu người ngưỡng mộ.

Mà nay, cha mẹ Bạch cùng qua đời, theo quy định của bộ lạc, ấu thú nhân không có cha mẹ chăm sóc cần phải được gia đình thú nhân khác nhận nuôi, nuôi dưỡng đến lớn, một phần di sản của cha mẹ lưu lại sẽ giao cho cha mẹ nuôi, một phần thì sung công để phân phối lại.

Tình trạng Bạch khá đặc biệt, cha mẹ nó vì bảo vệ bộ lạc nên tử chiến, mà lúc nhỏ thân thể nó yếu ớt nhiều bệnh, căn bản không có thú nhân đồng ý nhận nuôi, cuối cùng đại vu nuôi nó khôn lớn. Đợi sau khi Bạch khỏe lên, ngược lại có không ít thú nhân vì đủ các nguyên nhân đồng ý nhận nuôi. Nhưng Bạch lại không

nguyện ý vào những gia đình đó, sau, được sự cho phép của đại vu và thủ lĩnh, nó kế thừa di sản của cha mẹ, vào ở trong căn nhà vốn thuộc về nó.

Từ đó, những người thèm nhỏ dãi căn nhà đó ít nhiều cũng ngầm phê bình, Bạch trời sinh cao ngạo, khó tiếp nhận được ánh mắt dị thường của người khác, vì thế, từ khi còn rất nhỏ, nó đã tự dựa vào bản thân săn mồi kiếm sống. Ban đầu cũng từng bị thương, từng bị đói, lúc đói quá cũng từng ăn nhầm trái cây có độc trong rừng suýt là toi mạng, nhưng cuối cùng nó vẫn ngoan cường sống tới nay. Dù đến hôm nay vẫn chưa thể trưởng thành hóa hình, nhưng đã luyện được một thân kỹ năng săn bắt không tồi. Bạch vốn đã thông minh, thậm chí còn không thầy tự thông cân nhắc thiết kế ra cạm bẫy, dùng cái giá nhỏ nhất bắt được con mồi càng lúc càng nhiều, càng lúc càng lớn.

Khi những ấu thú nhân cùng tuổi khác dần trưởng thành hóa hình, tự xây dựng gia đình, Bạch cũng giảm dần số lần qua lại với họ, nó lại khinh thường chơi với đám nhóc nhỏ hơn mình, lâu dần dưỡng thành thói quen đi về một mình.

Lúc cha mẹ Bạch qua đời, nó còn quá nhỏ, căn bản ngay cả hình dáng cha mẹ ra sao cũng không nhớ, trong ký ức của nó, nhà, vẫn luôn lạnh lẽo, có cũng được không cũng thôi.

Nhưng hôm nay, ủ trong lòng tiểu thuần nhân nó nhặt về, nó bất ngờ được trải nghiệm hơi ấm nồng đậm, ấm đến mức nó căn bản không nỡ rời khỏi.

Ngô Nặc bất đắc dĩ nhìn đại miêu đã ngủ say vẫn không quên dùng móng vuốt móc áo mình, cho dù Ngô Nặc không thừa nhận y đã bị miêu tinh nhân cao lãnh từng nuôi trong nhà giày vò ra chút nô tính, nhưng lúc này nhìn đại miêu xinh đẹp ỷ vào y như thế, trong lòng vẫn có chút kích động chút sục sôi.

"Đúng là rất biết làm nũng!" Ngô Nặc ôm đại miêu, đầu tiên kiểm tra một chút vết thương trên người nó có đáng ngại không, rồi hôn lên trán đại miêu, nghiêng người nằm trên chiếc giường đá lạnh cứng.

Trên đầu giường phủ một tấm da thú đã không nhìn ra được màu gốc, may là da thú hình như thường xuyên được tẩy rửa, không có mùi khác thường, nhưng, da thú mỏng manh phủ lên phiến đá cứng ngắc, cấn Ngô Nặc phát đau.

Lại thêm, buổi chiều y đã mơ hồ ngủ một chút, hiện tại lại ở trong hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, tiền đồ mờ mịt, lòng Ngô Nặc còn chưa phóng khoáng đến độ chạm giường là ngủ.

Ngô Nặc lăn qua trở lại nướng bánh trên giường, lặng lẽ suy nghĩ con đường tương lai.

Tính cảnh giác của Bạch vô cùng cao, kỳ thật nó vẫn không ngủ thật, vừa rồi lúc Ngô Nặc hôn nó, suýt nữa nó đã dựng lông phá công rồi. Vất vả nhịn lại, Bạch cảm thấy nhúm lông nhỏ vừa rồi bị hôn hình như hơi nóng hơi bỏng, sau đó đầu óc không chịu khống chế bắt đầu nhớ lại nụ hôn đó ___ mềm mềm, thật dễ chịu.

Khó trách đám nhóc kia thích làm nũng như thế.

Bạch chọn một vị trí thoải mái, úp sấp trên người Ngô Nặc, phẫn hận lại bất mãn nghĩ, nếu Ngô Nặc có thể liếm nó giống như những thú nhân kia liếm ấu thú, khẳng định càng thoải mái. Không đúng, nó lại không phải mấy con ấu thú ngu ngu ngốc ngốc kia, mới không cần người khác liếm cho, hôn một chút, ừm, hôn một chút càng tốt.

Bạch cố gắng kiềm nén khóe môi đang vểnh lên, cái đuôi cuộn lại, quấn chặt cánh tay Ngô Nặc, đầu gối vào hõm vai Ngô Nặc, nghe tiếng hít thở đều đặn của y, Bạch cảm thấy hình như mình lại hơi buồn ngủ.

Ngô Nặc bị đại miêu quấn tay, cũng không tiện lăn qua trở lại nữa, suy nghĩ lung tung không biên giới về tương lai, dần chìm vào giấc ngủ.

Đợi hôm sau trời vừa sáng, Ngô Nặc phát hiện hôm qua suy nghĩ nhiều thế, chênh lệch giữa quy hoạch về tương lai và hiện thực cứ thế bị một cuộn giấy đơn giản đánh bại.

Muốn đi nhà xí nhưng không có giấy, làm sao đây, đang online, vô cùng gấp QAQ!

Sáng hôm sau, trời vừa mông lung sáng, đầu óc mơ màng của Ngô Nặc bị một cảm giác mắc đi mạnh mẽ cưỡng chế gọi dậy, y nhắm mắt theo thói quen thò tay đến đầu giường___

"Ủa."

Ngô Nặc sờ vào khoảng không, thoáng cái tỉnh táo lại.

Căn phòng tối thui, khe hở giữa phiến đá lộ ra mấy lọn ánh sáng, có thể thấy rõ những hạt bụi trong không khí.

Ngô Nặc đờ đẫn hai giây ngắn ngủi, đại não bắt đầu hoạt động, thoáng cái hiểu ra hoàn cảnh của mình, vẻ mặt cứng lại thạch hóa ___ Thân là một thanh niên sống mười mấy năm tại xã hội chủ nghĩa, đối diện với vấn đề đi nhà xí không có giấy vệ sinh, còn không có kem đánh răng bàn chải đánh răng quần áo đồ lót v.v..., lý tưởng hủy diệt là cái chi, mấy thứ này mới là đại sự liên quan đến dân sinh, móe!

Đầu óc Ngô Nặc bắt đầu tự động trở về với đám nhóc con tiểu tiệu tùy chỗ đã thấy trên đường hôm qua, cùng với đám nam nữ lớn bé bẩn thỉu đầy ghét ngay cả thuốc màu cũng không che giấu được, Ngô Nặc cảm thấy cả người đều không khỏe.

Rất muốn, rất muốn, rất muốn trở về trái đất!

Cái bụng đau thành thật nhắc nhở Ngô Nặc, mong ước về trái đất xa không với tới, thậm chí có giấy vệ sinh hay không cũng không phải quan trọng lắm, hiện tại quan trọng nhất là tìm xem nên đi ngoài ở chỗ nào! Sắp nhịn hết nổi rồi đây QAQ!

Ngô Nặc mang vẻ mặt mắc nghẹn sắp sụp đổ, lay tỉnh đại miêu đang ngủ say còn thổi bóng bằng mũi trên ngực mình, đại miêu bị đánh thức khỏi giấc mộng lành nghĩ cũng không nghĩ liền tặng cho y một vuốt, khi móng vuốt sắp cào lên gương mặt Ngô Nặc, đại miêu chợt tỉnh lại, nhanh chóng thu vuốt, đệm thịt mềm mại nhẹ đặt lên mặt Ngô Nặc.

[Nhà xí, nhà xí của mấy người ở đâu?]

Bạch hoang mang nhìn tiểu thuần nhân vẻ mặt gấp gáp đỏ bừng, khẽ lắc đầu, tỏ vẻ mình căn bản nghe không hiểu.

Ngô Nặc khóc không ra nước mắt, đã nói là hệ thống phụ trợ ngôn ngữ, thì ra chỉ phụ trợ một chiều, y có thể nghe hiểu ngôn ngữ thế giới này, nhưng người thế giới này hiển nhiên nghe không hiểu lời y.

Hệ thống, quả nhiên là một tên lừa gạt từ đầu tới đuôi!!

Hệ thống : Tại tui hả?

Ngô Nặc âm thầm hung tợn dựng ngón giữa với hệ thống, sau đó kẹp hai chân, vội chạy ra khỏi phòng. Bạch quả thật không hiểu tiểu thuần nhân giật kinh phong gì, vội vã đuổi theo.

Hiển nhiên, bộ lạc Trường Hà căn bản không có cái thứ như nhà xí.

Ngô Nặc tìm một lát, quả quyết từ bỏ, dùng hết sức lực từ lúc bú mẹ chạy ra khỏi bộ lạc, tìm một lùm cây không mấy rậm rạp che chắn___

Phẹt phẹt phẹt. Ngô Nặc thở ra một hơi nhẹ nhõm, biểu cảm cuối cùng cũng không còn quá xoắn nữa.

Đại miêu tận mắt nhìn cả quá trình, cuối cùng hiểu ra tại sao Ngô Nặc lại gấp như thế, nhưng, rất nhanh lực chú ý của nó đã bị cái khác hút lấy.

Trắng, trắng quá.

Đại miêu giả đò không có gì nhìn rồi nhìn, rồi nhìn nữa.

Ánh mắt quá mức nóng bỏng cuối cùng cũng khiến Ngô Nặc chú ý, Ngô Nặc chẳng chút để ý vung tay, đuổi nó đi. Thân là một thẳng nam thẳng tắp thẳng tắp, bị một con mèo đực con (?) nhìn, Ngô Nặc một chút cũng không thấy mất tự nhiên, chỉ đơn thuần cảm thấy hơi thối quá, ngài ngại.

Đợi kết thúc chiến đấu, Ngô Nặc trăm lần không tình nguyện bứt mấy lá cỏ dưới đất, sau đó dưới ánh mắt có chút khó hiểu rồi dần chuyển sang kinh sợ của đại miêu, đem chúng lau mông___ "A_____"

Một tiếng thét thảm thiết đi kèm với giai điệu 'hoa cúc tàn, thương đau vương trên đất', ngày đầu tiên sinh sống ở xã hội nguyên thủy gà bay chó sủa của Ngô tiểu Nặc, ngã ngửa.

Ngô tiểu Nặc ngã ngửa gian nan trở về nhà nằm nửa ngày trên giường, mới sống lại với trạng thái da máu.

Sau vô số lần hỏi thăm hệ thống có thể trở về trái đất không, đều không có được đáp án vừa lòng, cuối cùng Ngô Nặc không trăn trở nữa, lặng lẽ nằm sấp trên giường, mở giao diện giao dịch hệ thống.

Trên góc trái giao diện là ảnh người thật 3D của Ngô Nặc, phía dưới ảnh có ghi thông tin cơ bản của y:

Họ tên: Ngô Nặc.

Chủng loài: Sinh mạng trí tuệ cacbon cơ bản.

Giao dịch tệ: 0

Tích phân giao dịch: 100

Vật phẩm giao dịch: Không.

Hệ thống tận trách hỏi thăm: [Ký chủ có tải vật phẩm giao dịch lên không?]

Ngô Nặc không lên tiếng, nói trong lòng: [Tôi không tải lên, chỉ tùy tiện xem thôi.]

Hệ thống hỏi: [Điểm tích lũy của ký chủ vượt quá 99, có thể mở khu giao dịch tự do cấp 1 và khu giao dịch hệ thống cấp 1, có muốn mở khu giao dịch?]

Hiện tại Ngô Nặc đã không ôm hy vọng gì với việc trở về, biết muốn sống sót tốt ở thế giới này, còn phải dựa vào hệ thống, y quyết định khắc chế cảm xúc của mình, không đắc tội hệ thống quá mức nữa, vô cùng thân thiện hòa ái nói: [Mở đi.]

Hệ thống khống chế một luồng sáng trắng lóe qua giao diện, trên giao diện giao dịch, phía dưới ảnh của Ngô Nặc có thêm hai cánh cửa lóe ánh vàng, chia ra là khu giao dịch tự do cấp 1, khu giao dịch hệ thống cấp 1.

Trông hình như rất cao cấp, Ngô Nặc chép miệng, móng vuốt cẩn thận chọt lên cửa khu giao dịch tự do cấp 1.

Chọt, chọt nữa, sao không có chút động tĩnh nào?

[Chuyện gì vậy, không phải hư rồi chứ?] Y cũng không dùng sức quá lớn mà, thứ này sẽ không tệ hơn cả điện thoại tàn của y chứ?

Hệ thống lặng lẽ bỏ qua câu rủa thầm của ký chủ ngốc, dùng âm thanh máy móc lạnh lẽo trả lời: [Tích phân giao dịch của ký chủ ít hơn 1, không cách nào đi vào khu giao dịch.] Nghe âm thanh hệ thống, Ngô Nặc đưa mắt nhìn phía dưới ảnh của mình, phía sau cái tích phân giao dịch là một con số 0 đỏ muốn nhỏ nước.

Má nó.

Cả người Ngô Nặc liền không khỏe, bất giác lớn tiếng nói: [Tích phân của tao đâu? Mẹ nó ai động vào tích phân của tao?!]

Âm tham máy móc lạnh lẽo của hệ thống lộ ra sự thản nhiên vô cùng: [50 điểm tích phân giao dịch mở khu giao dịch tự do cấp 1, 50 điểm tích phân giao dịch mở khu giao dịch hệ thống cấp 1, 100 điểm tích phân giao dịch của ký chủ đã sử dụng hết.]

9. Chương 9: Câu Cá

Ngô tiểu Nặc một giây trước còn chuẩn bị đối tốt với hệ thống, cố gắng không đắc tội nó, giờ đây triệt để xù lông: [Chuyện quan trọng như thế mày không biết thông báo cho ông trước một tiếng sao? Đồ khốn! Tự mày không biết chỉ mở một khu giao dịch, giữ điểm tích phân lại cho ông đây sẽ chết sao?]

Theo nguyên tắc giao dịch của hệ thống, không có tích phân giao dịch, cho dù có dùng giao dịch tệ hay vật tư đổi được đồ giao dịch, đồ giao dịch cũng chỉ có thể ở lại trong không gian thứ nguyên của hệ thống, cho đến khi đủ tích phân giao dịch, mới có thể lấy vật phẩm giao dịch tới thế giới của mình. Trong thời gian vật

giao dịch ở lại không gian thứ nguyên, hệ thống sẽ chiếu theo tích phân giao dịch cần thiết cho vật phẩm này, tính theo tỷ lệ phần ngàn, lấy phí bảo quản, thời hạn bảo quản dài nhất phải xem đẳng cấp của ký chủ, ngắn nhất 30 ngày, dài nhất 100 năm.

Vượt qua kỳ hạn trên, nếu ký chủ không cách nào trả tích phân giao dịch, vật phẩm giao dịch sẽ bị hệ thống tịch thu luôn, bỏ vào khu giao dịch công cộng của hệ thống để bày lên kệ bán.

Mỗi vật phẩm như thế, trừ giá giao dịch đã định giữa ký chủ và ký chủ, hệ thống còn căn cứ theo các chỉ tiêu trong đó đưa ra kết luận tổng hợp, đưa ra số tích phân giao dịch cần tiêu tốn nếu ký chủ muốn mang vật phẩm này vào vị diện của mình. Bình thường mà nói, nếu giữa vật phẩm giao dịch và tinh cầu vị diện của ký chủ khác biệt càng lớn, trình độ quý hiếm càng cao, thì tích phân giao dịch cần càng nhiều.

Tích phân giao dịch, chính là một trong những công cụ quan trọng những người chế tạo hệ thống đưa ra để giới hạn giao dịch, duy trì giao dịch cân bằng.

Mà tích phân không thể có được trong giao dịch, cũng không thể trực tiếp tiến hành giao dịch, con đường duy nhất kiếm được tích phân giao dịch, chính là hoàn thành các loại nhiệm vụ hệ thống đưa ra.

Tình trạng tinh cầu mỗi ký chủ ở khác nhau, nhiệm vụ hệ thống đưa ra cũng khác nhau.

Thông thường thì đẳng cấp tinh cầu của ký chủ càng cao, không gian có thể công bố nhiệm vụ của hệ thống sẽ càng lớn, con đường kiếm tích phân giao dịch cũng càng nhiều.

Ngô Nặc xuyên đến một tinh cầu nguyên thủy cấp ss hiếm thấy, từ góc độ nhiệm vụ mà nói, không cần nghi ngờ y là kẻ vô cùng may mắn. Nhưng, chính vì đây là một tinh cầu nguyên sinh sức sản xuất trình độ gì đều cực thấp, mà sức sản xuất là một trong những tiêu chí quan trọng nhất để hệ thống phán định tích phân giao dịch. Cho nên nói chung là, vận khí của Ngô Nặc thiệt sự, ha ha ha…

Không có tích phân thì không cách nào vào khu giao dịch, Ngô Nặc tức giận chọt hai cánh cửa giao dịch kia hai ba chục lần, cuối cùng phẫn hận phồng mặt, thoát khỏi hệ thống.

Bụng hơi đói rồi.

Ngô Nặc sờ cái bụng lép kẹp, vì y bị thiệt hại nặng nề, lúc sáng, Bạch để Thủy Sa đưa một chén canh thịt đến cho Ngô Nặc, canh thịt không có vị muối quả thật không tính là ngon, may là canh thịt đó vốn hầm cho đại vu lớn tuổi ăn, thịt thú tai dài non mịn hầm đến rục ra, cũng không có vị tanh gì, ít nhất không phải quá khó uống.

Ngoài ra, Bạch không biết kiếm đâu ra mấy quả nham mang tới cho y, nhờ ăn mấy quả nham đó, y mới cảm thấy mình dần hồi phục.

Mỗi ngày bộ lạc Trường Hà chỉ ăn hai bữa, sáng một bữa, tối một bữa, căn bản không có vụ ăn trưa.

Khi ở hiện đại Ngô Nặc đã quen một ngày ba bữa, buổi tối dọn sạp còn sẽ thêm bữa khuya cho mình _ ở phương diện ăn uống, y chưa từng bạc đãi bản thân___

Hiện tại, từ sáng đến nay, chỉ có một chén canh thịt chẳng được bao nhiêu miếng thịt, mấy quả nham chỉ toàn là nước, Ngô Nặc cũng đã lớn, sớm đói bụng kêu ọt ọt rồi.

Đại miêu, đi đâu rồi?

Lúc vừa tỉnh dậy, Ngô Nặc phát hiện đại miêu đã chạy mất bóng. May mà hiện tại Ngô Nặc đã có quyền cư trú ở bộ lạc Trường Hà, lại biết chỗ này là nhà đại miêu, không còn hoảng sợ. Y ngồi trên giường, cầm cái túi đeo lưng cùng xuyên qua với mình, dốc ngược ra.

1547.5 Mao gia gia, phần lớn đều là tiền giấy dùng lau mông cũng chê bẩn, chỉ có mười mấy đồng tiền, một tấm thẻ thích dành thì dành, bên trong có hơn bốn chục ngàn.

2 cái bật lửa bằng nhựa không mới không cũ, loại hàng rẻ tiền một tệ hai cái.

Một hộp mười cây kim, một cuộn chỉ trắng, lúc y bán hàng trên đường tìm người quen mua mất một tệ, vốn chuẩn bị về may lại bồ độ mấy bữa trước không cẩn thận làm rách.

5 lưỡi câu, một cuộn dây câu, này là mua dùm cho bạn cùng phòng, người đó là dân văn phòng bình thường, hằng ngày không có sở thích gì, chỉ thích cuối tuần ra ngoài dạo khắp nơi tìm chỗ câu cá. Tuần này cậu ta đã hẹn được vài người, chuẩn bị đến một trang trại cá mới mở ở ngoại ô đại triển thân thủ, nên nhờ Ngô Nặc lúc mua rau đi ngang tiệm đồ câu cạnh chợ, mua dùm cậu ta lưỡi câu dây câu phòng ngừa, Ngô Nặc mua về rồi đặt ở trong cái túi không thường dùng, quên đưa cậu ta.

Ngoài ra là cái di động hàng nhái đã không thể mở máy, một xâu chìa khóa cùng dao quân dụng Thụy Sĩ, cộng thêm cái áo chữ T rách nát, cái quần bò rách nát và một cái quần sịp màu xám, đó là toàn bộ gia sản của y hiện nay.

Nhìn đống đồ nhỏ mình vất vả kiếm được, cùng với cái thẻ thích dành thì dành chứa toàn bộ gia sản, Ngô Nặc quả thật khóc không ra nước mắt.

Sớm biết có một ngày xuyên đến xã hội nguyên thủy, y phải đem toàn bộ tiền của mình đi mua đồ, sau đó cột trên người mới đúng QAQ!

Hiện tại nói mấy thứ này đã không có tác dụng gì nữa.

Ngô Nặc lo âu gấp tiền và thẻ ngân hàng bỏ vào túi đeo hông, lại tốn gần một tiếng may may vá vá cái quần nát sắp thành mảnh vải của mình, rồi cắt một ít da thú không biết tên Bạch ném trong góc, vá lên chỗ không thể may được. Ngô Nặc trước kia thường xuyên nhìn bà ngoại vá quần áo, sau đó khi tự lập, cũng thường xuyên phải may vá quần áo rẻ tiền chất lượng không tốt. Do đó tay nghề cũng không tồi, một bộ đồ sắp rách thành mảnh vải lại được y chắp vá ra hình ra dạng.

Mặc bộ đồ đã sửa xong, Ngô Nặc ôm lưỡi câu, mang theo một đoạn dây câu đi đến bờ sông.

Con sông chảy vòng bộ lạc Trường Hà chỉ là một khúc rẽ của con sông chính mà thôi, trừ khi đến kỳ nước lên, bình thường nước sông không siết, con sông cũng không quá sâu, nước trong vắt thấy đáy, trong khe giữa mấy tảng đá lớn nhỏ mọc từng cọng rong xanh lục, thỉnh thoảng có cá lớn đuổi theo cá nhỏ nô đùa, cuối thu đầu hạ, khí nóng chưa tan, đám nhóc con ở truồng trong bộ lạc rất thích tới bờ sông chơi đùa, ấu thú nhân cá biệt không sợ nước cũng vô cùng hưởng thụ, nhảy vào nước thi triển kỹ năng bơi chó thiên phú, tiếng cười đùa truyền đi rất xa.

Ngô Nặc đi men bờ sông rất lâu, cuối cùng tìm được một gốc cây không biết tên tương tự như cây liễu, nhánh cây thon mảnh lại có tính đàn hồi, rất thích hợp dùng làm cần câu.

Lúc trước khi Ngô Nặc xuống quê chơi, từng thấy con nít nông thôn dùng sào trúc cành liễu này nọ làm thành cần câu cá đơn giản, y cũng từng thử qua, quả thật có thể câu được cá. Đúng lúc trong tay y có lưỡi câu, có dây câu, Ngô Nặc muốn thử xem có thể câu cá trong sông không.

Trong hai ngày nay phát sinh quá nhiều chuyện không thể tin nổi, tâm trạng Ngô Nặc tính ra vẫn tương đối lạc quan ôn hòa, y cảm thấy, bất kể nói sao, thân là một người đàn ông, bất kể dưới hoàn cảnh thế nào, ít nhất phải giải quyết được vấn đề cơm ăn của mình, còn chuyện khác, có thể từ từ tính toán.

Ngô Nặc bẻ một nhánh cây vừa đủ dài, nhổ bỏ lá cây dư thừa ở trên, cột chặt dây câu vào phần đầu, bứt vài cọng cỏ dại có phần cuống rễ rỗng, cột trên dây câu coi như làm phao nổi, cuối cùng thắt lưỡi câu vào, móc mấy con trùng không biết tên cực giống giun đất đào được trong bùn vào lưỡi câu, tìm một chỗ nước chảy dịu nhẹ lại mát mẻ, Ngô Nặc ngồi bên sông, ném dây câu đã móc mồi xuống nước, nhàn nhã gác chân lặng lẽ đợi cá mắc câu.

Phần lớn cá đều có vị tanh rất nồng, xử lý không khéo vô cùng khó ăn.

Người bộ lạc Trường Hà đại khái trừ Bạch ra, những người khác trừ khi thật sự không có gì ăn, bình thường sẽ không bắt cá ăn.

Đàn cá thiếu thiên địch và lòng cảnh giác con nào con nấy mập tròn căng, vô ưu vô lo rong chơi trong dòng nước. Đột nhiên, một con cá phát hiện loại trùng nó thích ăn nhất, không chút do dự và ngừng nghỉ, nó nhanh chóng lao lên.

Phao nổi làm bằng cỏ dại đột nhiên chìm xuống, Ngô Nặc nhắm chuẩn thời cơ, hai tay túm cần câu đột nhiên dụng sức, một con cá lớn màu xanh đen lướt trên không tạo thành đường cong ưu mỹ, để lại một

chuỗi bọt nước óng ánh, cuối cùng bịch một tiếng nặng nề rớt bên bờ sông.

[Cá to, ít nhất cũng hơn hai cân, béo thật!] Ngô Nặc không ngờ mới qua đây mấy phút thôi, đã câu được một con cá lớn thế này, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

Nhưng, con cá này không mấy giống với cá sông y từng thấy hồi trước, bất luận là màu vảy hay hình dạng lớn nhỏ của vảy, đều không khớp với loại cá nào y thường thấy trong đầu. Chẳng qua hiện tại cũng không thể bận tâm nhiều như vậy, mấy con cá được cho ăn đồ ăn gia súc ở hiện đại y cũng đã ăn rồi, loại cá thuần thiên nhiên thuần dã tính này, ít nhất vẫn tốt hơn mấy con cá được nuôi đi?

Lúc Ngô Nặc đang vui vẻ, hệ thống đột nhiên nói:

[Chuỗi nhiệm vụ của người khám phá.

Nhiệm vụ hai: Thu được mười con cá nước ngọt không cùng chủng loại.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một lọ nước sốt bí chế, một lần rút thưởng tùy ý, 500 điểm tích phân.

Nhiệm vụ ba: Truyền thụ cho ít nhất một dân cư bộ lạc Trường Hà kỹ năng ném câu.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một bao cá cơm khô bí chế, 300 điểm tích phân]

[Nước sốt bí chế? Cá cơm khô bí chế? Hệ thống mày dám lừa đảo thêm chút không?] Mấy phần thưởng này thật sự có một mao tiền tác dụng sao? Còn không bằng nghiêm túc cho y một cuộn giấy đi được không? Nghĩ đến giấy vệ sinh, Ngô Nặc cảm thấy bộ vị không tiện nói nào đó vẫn còn đang ân ẩn đau.

Hệ thống vẫn giữ âm thanh máy móc lạnh lẽo, một bộ nghiêm chỉnh: [Dám.]

Ngô Nặc lặng lẽ tặng cho hệ thống một cái trợn mắt, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhận hai nhiệm vụ này.

Làm sao hoàn thành hai nhiệm vụ này đây?

Thu được mười con cá nước ngọt không cùng chủng loại, cái này không đơn giản là mười con cá, tạm không nói đến vận khí có tốt tới mức lần nào cũng câu được cá khác chủng loại hay không, cá trong con sông này có nhiều chủng loại hay không còn chưa nói đó.

Còn nhiệm vụ khác, truyền thụ kỹ năng ném câu thì không dễ nói, hiện tại y có thể nghe hiểu ngôn ngữ của bộ lạc Trường Hà, nhưng y không biết nói tiếng ở đây, ngay cả giao lưu nhỏ nhặt nhất cũng không được, làm sao 'dạy người bắt cá'?

Bỏ đi, tạm thời đừng lo nhiều như thế, câu thêm mấy con cá để lắp bụng mình và đại miêu mới là chính sự.

Ngô Nặc đào một hố nhỏ bên cạnh bờ sông, tốn khá nhiều công sức mới rót đầy nước vào hố, bỏ con cá đã nửa ngày vẫn còn nhảy nhót sống động vào đó. Tiếp tục tới bên sông, móc mồi ném câu.

"Các cậu nhìn kìa, tiểu thuần nhân Bạch nhặt về thật kỳ lạ, y đang bắt cá sao?" Con sư tử con hôm qua lấy lòng Ngô Nặc xin đồ ăn thoải mái nằm sấp trong nước, nhỏ giọng nói với bạn.

Con hổ khác lớn hơn nó một chút nghiêng nghiêng đầu, nghĩ nghĩ rồi nói: "Hay chúng ta qua đó xem thử?"

Bạch là một ấu thú rất có suy nghĩ, lý tưởng trước kia của nó là trưởng thành hóa hình thành thú nhân cường đại nhất bộ lạc, lấy một thú nhân giống cái xinh đẹp nhất, sinh một ổ thú con, nuôi cho chúng mập mạp lên. Mà hiện tại, trong lý tưởng của Bạch có thêm một điều, chính là chăm cho tiểu thuần nhân của nó mập lên .

Cả buổi chiều, Bạch liều mạng săn mồi ở ngoại vu Hắc Sắc sâm lâm.

Sắc trời tối dần, nó mới mang thân thể bị thương hơn nửa lôi một đống mồi gấp mấy lần nó về nhà.

Trong nhà lạnh lẽo trống vắng, hệt như bình thường, không có một chút hơi người.

Đợi đã, tiểu thuần nhân của nó đâu?!

10. Chương 10: Nướng Cá

Bạch vội vã ném lại con mồi, ngửi trong không khí tìm kiếm mùi vị tiểu thuần nhân lưu lại, rồi đuổi theo như một con gió. Nó vừa chạy, vừa hung ác nghĩ, nếu tiểu thuần nhân dám lén nó chạy mất, đợi tìm được nhất định… ừm, đánh gãy chân y.

Nhưng, chân tiểu thuần nhân vừa dài vừa thẳng, đánh gãy hình như rất đáng tiếc, vậy thì tìm chỗ nhốt y lại, xem y còn dám chạy lung tung khắp nơi nữa không!

Bạch cả đường đuổi theo khí vị của Ngô Nặc đến bờ sông, nó mắt sắc, từ thật xa đã thấy Ngô Nặc bị một đám thú con vây lấy, từ khoảng cách rất xa cũng có thể nghe được tiếng kêu la và tiếng cười chói tai của đám nhóc đó.

Không hiểu sao, Bạch cảm thấy hơi phẫn nộ, lại có chút uất ức.

Rõ ràng, rõ ràng là tiểu thuần nhân nó nhặt được, là của nó!

Bộ mặt mèo mập mạp hung tợn nhíu lại, vì Bạch bình thường đi về một mình, hiếm khi giao lưu với người khác, thường xuyên một mình ra vào Hắc Sắc sâm lâm đáng sợ, còn dám đánh nhau với thú nhân thành niên, bọn nhóc vừa sùng bái vừa sợ nó, thấy nó tức khí chạy qua, cả đám cẩn thận nhích sang một bên, chừa cho nó một con đường.

Ngô Nặc nghe tiếng cười xung quanh nghẹn lại, ngẩng đầu thì thấy đại miêu đã về, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười vui sướng, đưa tay sờ cái đầu tròn của nó: [Anh vừa nướng cá xong thì nhóc liền trở về, đúng là về rất đúng lúc.] Hậu tri hậu giác nghĩ, đại miêu căn bản không hiểu tiếng của y, Ngô Nặc cười cười, đưa con cá lớn đã đánh vảy nướng tới vàng óng giòn tan tới trước mặt đại miêu.

Cá này có thể nướng đẹp như thế, cũng nhờ vào đám nhóc xem náo nhiệt này.

Chúng chơi với Ngô Nặc cả buổi chiều, tuy phương diện ngôn ngữ không thông, nhưng không trở ngại chúng chơi rất vui vẻ.

Đám nhóc này thấy Ngô Nặc câu được hết con cá này đến con cá khác, vừa kinh ngạc thán phục, vừa sinh ra lòng so bì, có vài đứa bé thuần nhân giỏi bơi lội trực tiếp chơi trò thi bắt cá với y.

Mấy con cá này sinh trưởng trong hoàn cảnh cực kỳ an bình lại thiếu thiên địch, nhưng dù sao chúng cũng sinh ra trong nước, không phải có từ như cá gặp nước sao?

Cho nên trực tiếp bắt cá trong sông khó khăn hơn dùng mồi câu nhiều, đám nhóc này vốn đã không biết bắt, vì bắt cá mà mệt muốn chết. Ở xa, Ngô Nặc câu hết con này đến con khác, đám nhóc nhìn tới xanh cả mắt, mãi hồi sau, chúng chỉ lo nhìn Ngô Nặc câu cá, sớm đã ném chuyện bắt cá ra sau đầu.

Ngô Nặc một hơi câu được mười mấy con cá lớn nhỏ, nhưng chỉ gom được bốn chủng loại, còn cách một khoảng không nhỏ tới mục tiêu hoàn thành nhiệm vụ.

Đứa bé thuần nhân rất hiếu kỳ Ngô Nặc rốt cuộc làm sao dùng cành cây dùng sợi dây đã câu được cá lên, Ngô Nặc nghe chúng lầm bầm xong, chủ động ra hiệu dạy chúng câu cá, đại khái là vì cá trong nước chưa từng bị ai câu bao giờ, quả thật là ngu ngốc rất dễ bị mắc câu, nên có mấy đứa bé thuần nhân thật sự câu được cá.

Đám thú con thèm chảy dãi, cũng xôn xao chạy lên thử, nhưng ngặc cái móng vuốt lông đầy thịt làm sao cũng không thể túm được cần câu, cuối cùng chỉ có thể thở phì phò vỗ cần câu trút giận.

Dù sao Ngô Nặc cũng sống ở trái đất mười mấy năm, nhất thời không cách nào xem thú con đầy lông mập mạp thành người, thậm chí là chủng loài trí tuệ còn cường đại hơn cả nhân loại. Đối với y, những con thú con này vừa hoạt bát lại thông minh, so với những tiểu động vật lười biếng lại ngốc nghếch đã từng thấy trong sở thú không biết đáng yêu nhuyễn manh hơn bao nhiêu lần. Bất kể chúng nó quậy phá ra sao, y xem cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Khi hệ thống không tình không nguyện tuyên bố, Ngô Nặc hoàn thành nhiệm vụ truyền thụ kỹ xảo ném câu, giá trị vui vẻ của y thoáng cái tăng lên max, ngay lập tức ném các loại phiền não ra sau đầu, nghiêm túc chơi cùng đám thú con đáng yêu này, không, là bồi chơi.

Sờ móng vuốt lông ném lên cao gì đó, đám thú con biểu thị, tiểu thuần nhân nhà Bạch chơi thật vui.

Còn về trẻ con thuần nhân, chúng cảm thấy có thể bắt được con mồi từ trong nước là một chuyện vô cùng tài giỏi, cho dù trước giờ chúng đều không thích ăn cá.

Đùa giỡn cả buổi chiều, Ngô Nặc rất nhanh đã thân quen với đám nhóc này.

Y có thể đơn phương nghe hiểu ngôn ngữ của chúng, như vậy cho dù y không biết nói ngôn ngữ của bộ lạc Trường Hà, thì muốn học cũng sẽ rất nhanh. Nhưng do hạn chế bởi thanh đới và kết cấu cổ họng trời sinh, y chỉ có thể học ngôn ngữ của thuần nhân, không cách nào học ấu thú nhân nói chuyện.

Dù là thế, khi Ngô Nặc ấp úng nhưng chuẩn xác nói ra ngôn ngữ của bộ lạc Trường Hà, đám nhóc con ngu ngơ đều cảm thấy kinh ngạc vì sự thông tuệ của y, đồng thời cũng cảm thấy hiếu kỳ với lai lịch của y.

Vì lòng hiếu kỳ này, khi Ngô Nặc ấp úng biểu thị, y có thể làm cá này trở nên vô cùng ngon, nhưng cần một vài gia vị phụ trợ, đám nhóc chủ động mang tới cho y một miếng mỡ động vật không biết tên cùng muối.

Trong ánh mắt kinh ngạc hiếu kỳ của đám nhóc con, Ngô Nặc đào một cái hố trên bờ sông, cắm cành khô nhặt được vào hố, mở bật lửa nhẹ nhàng nhóm lên, đám nhóc con theo yêu cầu của y, nhặt một tảng đá dẹp lõm vào trong ở bên sông, Ngô Nặc đặt tảng đá lên cái lò đơn giản, rất nhanh, ngọn lửa hừng hực đốt tảng đá nóng lên, y bỏ thịt mỡ đã sắt thành hạt lựu lên trên, không bao lâu, liền thắn được rất nhiều mỡ.

Ngô Nặc cẩn thận thu thập số mỡ này vào trong chén gỗ mà các bạn nhỏ hữu nghị cung cấp cho, số tép mỡ vàng ươm còn sót lại được y rải lên một tầng muối thô, hương thơm tỏa ra, dụ đám nhóc chảy nước miếng tí tách.

Ngô Nặc chia số tép mỡ cho đám nhóc, bộ lạc Trường Hà trước giờ chưa có tiền lệ thắn mỡ, trong tép mỡ giòn tan còn mang theo chút vị thơm mặn, thoáng cái đã bắt giữ trái tim của tất cả trẻ con.

Tiếp theo, đám nhóc càng thêm hiếu kỳ Ngô Nặc rốt cuộc có thể nấu cá ra vị ngon gì.

Ngô Nặc luôn mang theo dao quân dụng Thụy Sĩ, tuy là hàng nhái, nhưng chất lượng không tồi, công năng cũng nhiều.

Lưỡi dao nhỏ sắc bén nhẹ nhàng mổ bụng cá, cạo vảy thật sạch, lại rạch từng đường dài trên thân cá, bôi lên chút muối thô ướp một lát.

Lấy xiên gỗ vừa gọt xong xỏ vào, đặt lên lửa chậm rãi nướng, vừa nước vừa bôi mỡ lên.

Loại mỡ động vật không biết tên này, bản thân nó tựa hồ đã mang theo mùi thơm, thành ra có tác dụng khử mùi tanh của cá, nhờ mỡ thấm nhuần, cá không có chút dấu hiệu cháy nào, ngược lại trở nên vô cùng vàng, hương thơm đặc trưng của mỡ đi kèm với hương thơm của thịt cá nướng tỏa ra, đám nhóc trước giờ chưa từng nếm qua mùi thơm nào đặc biệt như thế, nước miếng đã sắp chảy thành sông.

Mấy thú con lợi dụng triệt để ưu thế của mình, chen tới cạnh Ngô Nặc, mắt long lanh nhìn cá nướng, chỉ muốn được ăn đầu tiên.

Nào biết giữa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim.

Bạch là người bắt cá trong sông ăn đầu tiên, vì thực sự đói quá, ban đầu nó cũng không thích vị tanh của cá, càng không thích đống vảy vướng cổ trên thân cá cùng với số xương muốn tránh cũng khó, nhưng lâu dần, thường xuyên ăn, nó cũng đã dần thích ứng với vị tanh kia, thậm chí còn thích chất thịt đặc biệt của cá.

Nhưng, ăn cá lâu như thế, đại miêu trước giờ chưa từng ăn qua cá nào ngon như vậy, vừa giòn vừa non, còn có một mùi hương dụ thú, cùng với một chút vị mặn vừa đúng, nó cảm thấy số cá mình ăn trước kia đều là ăn uổng.

Tiểu thuần nhân thật tài giỏi, biết nấu đồ ngon cho nó, chạy loạn, ừm, chuyện chạy loạn cứ ghi lại trước, chỉ cần về sau y luôn ngoan ngoãn thế này, thì sẽ không nhốt y lại. Đại miêu thầm ra quyết định, tâm trạng vui sướng đến sắp bay lên rồi .

Nhìn lại đám thuần nhân, thú con bĩu môi, thú con còn nhướng cái đầu, đứa nào cũng nuốt nước miếng đáng thương nhìn Bạch, dám giận không dám nói.

"Yên tâm… mọi người đều có phần." Ngô Nặc dùng tiếng Trung xen lẫn ngôn ngữ bộ lạc Trường Hà, an ủi đám nhóc.

Đám nhóc tức thì nhảy nhót, Bạch lại kinh ngạc trợn to mắt nhìn Ngô Nặc ___ mới một ngày mà thôi, tiểu thuần nhân của nó thế nhưng đã biết nói ngôn ngữ của bộ lạc rồi.

Trí khôn của Ngô Nặc vượt xa Bạch tưởng tượng, nhưng lại không khiến nó nổi lên lòng phòng bị cảnh giác gì, ngược lại, trên bộ mặt mèo không có biểu cảm gì, trong lòng thì cao hứng muốn chết, cái đuôi trực tiếp xoay thành bánh xe___ không hổ là tiểu thuần nhân nó nhặt về, hề hề.

Ngô Nặc lại đặt cá đã ướp xong lên đống lửa nướng. Mấy đứa bé thuần nhân lớn tuổi được y phân cho mỗi đứa một xiên cá, tự đặt lên lửa nướng, Ngô Nặc thỉnh thoảng giúp chúng quét mỡ, không bao lâu, mấy xiên cá nướng thơm phức ra lò.

Ngô Nặc cầm dao cắt cá nướng chín thành mấy khúc, như vậy tất cả đám nhóc đều sẽ được ăn.

Ngon, ngon ngon quá!

Đám nhóc ăn khúc cá nướng, mắt toàn bộ phát sáng, trước giờ chúng không biết, thì ra cá thúi (tanh) phát gớm còn có thể ăn thế này, còn có thể ăn ngon thế này.

Cá Ngô Nặc câu cả buổi chiều mập hơn bình thường nhiều, cộng cả lớn cả nhỏ lại có gần ba mươi cân, Ngô Nặc tính luôn hơn mười đứa nhóc bao gồm cả Bạch và y trong đó, sau khi đút no hết, còn dư lại hai con cá lớn, ba con cá nhỏ cỡ một lòng bàn tay.

Ngô Nặc nướng chín hai con cá lớn đó, cắt thành khúc, đưa cho mấy đứa nhóc đã cung cấp trợ giúp hữu nghị cho y mang về nhà để trưởng bối nếm thử.

Sau khi nghe Bạch nói muối ở chỗ họ vô cùng quý giá, Ngô Nặc liền lo lắng sư tử con mang một chén muối tới cho y về nhà sẽ bị đánh mông, cho nên, đặc biệt chia nhiều cá nướng cho sư tử con. Hy vọng nể tình số cá nướng này, có thể bớt chịu đòn chịu mắng, y còn nói với sư tử con, nếu ba mẹ nó muốn mắng hay muốn đánh nó, thì nó với ba mẹ, bảo họ tới tìm y, y sẽ nghĩ cách đền muối cho họ.

Sư tử con không ngờ Ngô Nặc lại biết trọng nghĩa khí như thế, trước kia đám bạn cùng gây họa với nó, vừa thấy ba nó đã sợ hãi, không một đứa nào vui lòng chịu phạt chung với nó. Ngô Nặc vẫn là người đầu tiên nguyện ý cùng nó chịu phạt, sư tử con mập tròn thoáng cái cảm động mất phương hướng, bỏ Ngô Nặc vào trong vòng bạn tốt của mình.

Ngô Nặc không biết, sư tử con kỳ thật là con nhà thủ lĩnh, một chút muối như thế, đối với thủ lĩnh căn bản không tính là gì. Dùng mất một chút muối, so với họa mà lúc trước sư tử con gây ra, căn bản chả thấm vào đâu.

Bạch không thích Ngô Nặc bị mấy đứa trẻ khác dính lấy, nhưng nó lại hy vọng Ngô Nặc có thể nhanh chóng dung nhập vào bộ lạc, tốt nhất là triệt để thích nơi này, ai đếm tìm y cũng không ly khai.

Nhặt một tiểu thuần nhân thông minh tài cán thật đúng là phiền não mà .

Này, cậu xác định cái đuôi đắc ý đến sắp bay lên của cậu kia thật sự là đang phiền não chứ không phải đang khoe khoang sao?

Ngô Nặc hỏi một đứa bé thuần nhân, mượn nồi nhà nó đến nấu canh, lấy ba con cá nhỏ còn lại, dùng chút muối và mỡ cuối cùng xào cho vàng giòn, bỏ vào nồi da, đổ nước chậm rãi nấu, dần dần, trong nồi nổi lên màu trắng tuyết.

Ngô Nặc nếm chút canh, vị mặn vừa khéo, nhưng do chất muối không tốt, có một chút vị đắng, không nếm kỹ sẽ không nhận ra, loại cá này vốn nó đã có mùi tanh rất nhạt, tổng thể mà nói, vị canh không tệ. "Tiếc là không có gừng và hành, nếu không mùi vị chắc chắn càng ngon."

Bạch ngửi được mùi canh mê người, cảm thấy cái bụng vừa rồi còn hơi no, lúc này hình như đã có thể nhét thêm đồ rồi. Nó ưỡn cái bụng tròn căng, cố gắng bảo trì bước đi ưu nhã, đi tới bên nồi, đang chuẩn bị thẳng người dậy nhìn tình huống trong nồi.

Ngô Nặc tung một vuốt vỗ lên cái móng lông đang rục rịch của nó, "Mèo tham ăn, không được động, nồi canh này là tặng cho đại vu."

Đại miêu vẻ mặt thụ thương nhìn Ngô Nặc, một đôi mắt màu băng lam viết đầy ___ sao cậu có thể như vậy?!

Ngô Nặc, Ngô Nặc cảm thấy tiểu tâm can của mình biu biu biu biu bị tổn hại mười ngàn điểm.

Đại miêu manh, manh quá!

11. Chương 11: Hiểu Lầm

Cuối cùng Ngô Nặc bại thảm dưới ánh mắt băng lam xinh đẹp của đại miêu, đại miêu vừa lòng thỏa mãn ăn một con cá, uống một chén canh lớn thơm ngon, cuối cùng thoải mái nằm trên bãi cát, nhìn từng ngôi sao lúc ẩn lúc hiện trên bầu trời, động một chút cũng không muốn động.

Ngô Nặc đổ canh cá đã hầm đến vô hạn tiếp cận màu trắng sữa vào chén gỗ, dùng cát dập lửa, trả nồi da cho bé con thuần nhân, sau đó bưng canh cá cùng Bạch biếng nhác đi tới nhà đại vu.

Đại vu ở vị trí ngay chính giữa bộ lạc, nhà của ông cũng dựng từ đá, lớn hơn nhà Bạch nhiều, trước cửa treo một vòng xương dã thú dữ tợn, điểm tô thêm mấy phần uy nghiêm trang trọng.

Trước cửa treo một tấm da thú coi như rèm cửa, che đi phần sau tấm da, ánh lửa xen lẫn mùi thảo dược cùng một chút mùi hỗn tạp kỳ lạ truyền ra.

Bạch ngồi xổm bên cửa, chỉ ngửi mùi thôi đã chần chờ không muốn vào lắm, lại không muốn thể hiện sợ hãi trước mặt Ngô Nặc, mặt mèo nhíu thành cục, quả thật xoắn muốn chết.

Ngô Nặc muốn gõ cửa trước, nhưng cửa làm bằng da thú căn bản không thể gõ, muốn đứng ngoài gọi, lại chưa học được từ tương ứng, đang đắn đo không biết làm sao, rèm cửa đột nhiên mở ra.

"Đại vu nói khách đã đến rồi, quả nhiên là thế. Khách đến từ phương xa, mời vào." Thủy Sa có thiên phú huyết thống đại vu, bắt đầu từ ngày thể hiện thiên phú, liền được chọn ra để ở bên người đại vu, một mặt chăm sóc sinh hoạt cho đại vu, một mặt học hỏi các tri thức từ đại vu. Ở bên cạnh đại vu nhiều kiến thức, Thủy Sa thông tuệ hơn những người khác trong bộ lạc.

Ngô Nặc nghe hiểu lời cô rồi, gật đầu, lịch sự nói một tiếng: [Cảm ơn.]

Chỉ một buổi chiều, số lượng từ vựng Ngô Nặc có thể học được từ đám nhóc con vốn đã có ít vốn từ kia thật sự có hạn, chỉ có thể dùng tiếng mẹ đẻ nói cảm ơn.

" 'Tạ ti'? Phát âm rất kỳ diệu, đây là ngôn ngữ của bộ lạc các cậu sao?" Thủy Sa hiếu kỳ nói.

"Phải." Ngô Nặc không cách nào giải thích cho cô biết lai lịch chân chính của mình, bộ lạc gì đó, quả thật là tiền thân của quốc gia. Nếu y nói với những người ở đây, mình đến từ một bộ lạc cực kỳ lớn có hơn tỷ nhân khẩu, không biết họ sẽ có phản ứng thế nào? Nghĩ thế, không hiểu sao Ngô Nặc lại cảm thấy hình như mình có lòng tin hơn nhiều. Cảm giác tự hào dân tộc gì đó, Ngô tiểu Nặc hôm nay mới phát hiện thì ra mình cũng rất yêu nước nha.

"Cậu có thể hiểu được ngôn ngữ của bộ lạc chúng tôi?" Thủy Sa nhớ chiều hôm qua, tiểu thuần nhân này còn hoàn toàn không hiểu họ nói gì, mà bây giờ, mới một ngày thôi, vậy mà y không chỉ có thể hiểu, còn có thể nói một chút, năng lực học tập lĩnh ngộ quả là đáng sợ.

"Có thể hiểu… một phần… còn phải học." Ngô Nặc bị ánh mắt trong kinh ngạc còn mang theo kính sợ của Thủy Sa nhìn đến mức cả người không thoải mái, bản thân y có bao nhiêu cân lượng tự y còn không rõ sao? Nếu không có hệ thống giúp (tác) đỡ (nghiệt), không mất một năm hoặc lâu hơn, chỉ sợ y căn bản không hiểu được ngôn ngữ ở đây. Có lẽ y nên giấu dốt ít nhiều, tránh ngày nào đó bị dâm thủng.

Ngô Nặc đang hậu tri hậu giác nghĩ, đại miêu đã đắc ý vung đuôi, tự động bán đứng bản thân sạch sẽ: "Cậu ấy không chỉ có thể nghe hiểu ngôn ngữ bộ lạc, còn có thể nghe hiểu ngôn ngữ thú nhân chúng tôi."

"Con à, con cũng có thiên phú huyết thống đại vu sao?" Trong phòng truyền ra một âm thanh vô cùng già nua.

Thủy Sa vội đưa Ngô Nặc vào, Bạch rốt cuộc vẫn có chút lo lắng cho tiểu thuần nhân của mình, cắn răng theo vào trong.

Đại vu ngồi cạnh đống lửa ở giữa nhà, trên đống lửa còn treo một cái nồi đá đen thui, nước canh đen kịt trong nồi đang sôi, tỏa ra mùi vị thảo dược nồng nặc.

Bạch vừa ngửi được mùi thuốc đáng sợ đó, theo phản xạ đã muốn chạy ra ngoài, hết cách, từ nhỏ bị cưỡng ép đổ quá nhiều vu dược, những vu dược đó không chỉ vừa đắng vừa chát vừa khó uống, có lúc uống vào rồi còn khó chịu hơn cả bị bệnh, diện tích ám ảnh tâm lý là rất lớn.

Nhưng, không thể chạy, đặc biệt là trước mặt tiểu thuần nhân.

Bạch nỗ lực uốn ngực, đợi Ngô Nặc ngồi bên cạnh đại vu rồi, nó mới cứng người ngồi xuống cạnh Ngô Nặc.

Tuy Ngô Nặc có thể hiểu lời đại vu, nhưng lại không hiểu hàm nghĩa bên trong đó, xuất phát từ cẩn thận, y vẻ mặt hoang mang nhìn đại vu, vừa không gật đầu cũng không lắc đầu.

Bạch sẽ không nói dối, nếu tiểu thuần nhân trước mắt này có thể nghe hiểu thiên phú ngôn ngữ của thú nhân, vậy thì không cần nghi ngờ y có huyết thống đại vu. Nếu vậy hiện tại liền có vấn đề, một người ứng cử đại vu nhỏ tuổi thông minh, trừ ra ngoài lịch lãm, tộc nhân của y không thể nào để mặc y đi xa cố thổ. Nhưng, nếu y đang ra ngoài lịch lãm, vậy thì thú nhân bảo vệ y đâu rồi? Thú nhân bảo vệ tuyệt đối sẽ không rời xa người ứng cử đại vu nửa bước, ngoại trừ một tình huống duy nhất, đó chính là đã chết.

Đại vu cảm thấy hình như mình đã đoán được chân tướng rồi, ông uyển chuyển hỏi: "Con còn nhớ đường trở về bộ lạc của con không?"

Ngô Nặc nằm mơ cũng muốn trở về, cho dù vẫn là làm người bán hàng cả ngày đấu trí đấu dũng với đội thành quản, cũng tốt hơn thế giới nguyên thủy ngay cả giấy vệ sinh cũng không có này biết bao nhiêu lần. Nghĩ đến giấy vệ sinh, Ngô Nặc cảm thấy mông mình vẫn còn ân ẩn đau.

Trong lúc lắc đầu, trên mặt Ngô Nặc vô thức mang theo thần sắc buồn bã chán nản.

Thế là, hiểu lầm tốt đẹp liền hình thành như thế.

Đại vu cảm thấy mình lại tiến thêm một bước tới chân tướng, nụ cười đặc biệt hòa ái: "Vậy con nguyện ý ở lại bộ lạc chúng tôi, chân chính trở thành người của bộ lạc chúng tôi không?"

Hệ thống lại không chịu nói cho y biết cách trở về trái đất, trừ ở lại đây, Ngô Nặc không cho rằng mình còn có chọn lựa nào tốt hơn.

"Nguyện ý."

"Tốt lắm, con là đứa trẻ ngoan, sau này cứ sống trong bộ lạc chúng tôi đi, có chuyện gì có thể trực tiếp đến tìm ta." Đại vu mỗi bộ lạc truyền thừa không giống nhau, chỉ có một điểm tương đồng duy nhất, đó chính là đại vu truyền thừa các tuyệt mật của bộ lạc, nếu tiết lộ cho người ngoài biết sẽ gặp phải nguyền rủa của thần thủ hộ bộ lạc.

Mà đại vu truyền thừa, là chỉ đại vu đời trước vào lúc sắp chết, dùng bí pháp truyền tất cả tri thức tích lũy của bản thân và đại vu đời đầu lại cho người kế thừa đời này.

Tiểu thuần nhân trước mắt này, rõ ràng vẫn còn đang trong quá trình rèn luyện, chưa nhận được truyền thừa đại vu.

Như vậy, nếu y thật sự nguyện ý gia nhập bộ lạc Trường Hà, cũng không phải không thể để y trở thành một trong những người ứng cử đại vu. Bất cứ đại vu của bộ lạc nào, đều có người có năng lực.

Nếu dự cảm của ông không sai, nếu ông không nhìn lầm, có lẽ đứa trẻ này sẽ khiến bộ lạc Trường Hà trở nên vô cùng khác biệt.

Bàn tính trong lòng đại vu gõ thật vang, nụ cười trên mặt cũng càng lúc càng hòa ái. Bạch được ông nuôi từ nhỏ đến lớn, quả thật quá quen thuộc biểu tình này của ông ___ mỗi lần túm nó rót dược cho nó đều là thế!

Đại miêu theo phản xạ trong thời gian ngắn nhất tìm đường chạy trốn.

Ngô Nặc rõ ràng không có cảnh giác như thế, y rất cảm tạ thiện ý của đại vu, gật đầu, đưa chén gỗ đựng đầy canh cá cho đại vu, dùng ngôn ngữ bộ tộc Trường Hà xen lẫn tiếng mẹ đẻ, lắp bắp nói: "Đây là, canh cá con nấu, mời ngài, nếm thử."

Đại vu hiểu được một nửa, cười nhận chén gỗ, ngửi thử, kinh ngạc nói: "Không ngờ con lại có thể nấu canh cá thơm như thế." Nói xong, ông nếm thử một miếng nhỏ, mùi vị thơm ngon bất ngờ. Lúc còn trẻ đại vu đi qua rất nhiều nơi, có vài bộ lạc chính là bắt cá để sống, bọn họ có bí pháp để khử mùi tanh cá, khiến cá tanh tưởi biến thành vô cùng mỹ vị. Tiếc rằng những bí pháp này họ không truyền ra ngoài, sau khi đại vu rời khỏi những bộ lạc đó, thì không còn được ăn cá không có mùi tanh nữa. Không ngờ, tiểu thuần nhân Bạch mang về còn có tài nghệ này.

Ngô Nặc lộ ra nụ cười lanh lợi cực kỳ vô hại: "Nếu ngài, thích nó, ngày mai con sẽ làm cho ngài nữa." Thân là một người bán hàng hợp chuẩn, chuyện tạo quan hệ với địa đầu xà, Ngô Nặc làm quả thật không thể thành thục hơn.

Đại vu đang muốn tìm cơ hội tiếp xúc nhiều với Ngô Nặc, vì thế cười đáp: "Được, nếu có gì cần, cứ nói với Thủy Sa, ta sẽ để nó giúp con."

"Dạ." Ngô Nặc gật đầu thật mạnh, tảng đá đè trong lòng dường như đã nhẹ đi một ít.

Rất nhanh, lại có người lục tục qua tìm đại vu, hoặc xem bệnh hoặc nói chuyện, Ngô Nặc ở lại một lát, thấy Bạch buồn ngủ tới mức đã gật gà, cái đầu mập cứ gục gặc, liền ôm Bạch cáo từ.

Vừa ra khỏi nhà đại vu, Bạch lập tức đầy máu đầy năng lượng sống lại, nhảy khỏi lòng Ngô Nặc, ưỡn cao đầu, cất bước ưu nhã, thong dong đi cạnh Ngô Nặc.

"… Cho nên, vừa rồi nhóc giả vờ hả?" Đại miêu không phải là sợ đại vu chứ?

Cái đuôi của Bạch cứng lại, giả đò không nghe thấy, tiếp tục cất bước ưu nhã, cước bộ hơi nhanh tí.

Ngô Nặc rất không phúc hậu cười cười, lật qua trang này, nói: "Anh muốn đến bờ sông tắm, nhóc có muốn đi chung không?"

Đại miêu đi phía trước lập tức quay đầu lại, nghĩ nghĩ, thấp giọng gầm gừ nói với Ngô Nặc: "Tôi biết một chỗ tốt, đi theo tôi." Lúc này người tắm ở sông rất nhiều, tiểu thuần nhân trắng trắng mịn mịn, mới không thể để những tên kia nhìn thấy!

Bạch dẫn Ngô Nặc chạy tới một chỗ cách bộ lạc khá xa, xung quanh địa thế bằng phẳng, dưới ánh trăng bạc, trên bãi cỏ màu xanh đen nở đầy loài hoa không biết tên, đóa hoa đủ màu mang theo hương thơm nhàn nhạt theo gió bay xa, nước sông lấp lánh phản quang, trên nước gợn một tầng sương mỏng, như mộng như ảo đẹp không tả nổi.

Dù là loại người không hiểu phong tình như Ngô Nặc, nhìn thấy mỹ cảnh như tiên cảnh này, cũng không khỏi hít thở chậm lại.

Nước sông lạnh nhưng không rét, Ngô Nặc bơi giỏi, thay đổi đủ thế bơi, bơi ếch bơi bướm bơi ngửa bơi tự do, thân thể đang kỳ dẻo dai giữa thiếu niên và thanh niên không ngừng chìm nổi trong nước, như một con cá lớn ưu nhã xinh đẹp, trực tiếp làm nhóc nhà quê – Bạch nhìn ngu người.

Nhất định không thể để người khác nhìn thấy!

Bạch quật đuôi, hung ác nghĩ.

Bơi lội gì chứ, tôi cũng biết!

Đại miêu không chịu yếu thế, sau một hồi chạy lấy đà trên bờ ___ "Bõm___"

Bọt nước tung tóe, bắn lên mặt Ngô Nặc.

"Mèo thối, nhất định là mày cố ý mà!" Ngô Nặc tức giận, âm đuôi hơi biến thanh, "Xem anh làm sao thu thập mày!"

Đại miêu mở kỹ năng thiên phú ___ bơi chó, bơi đi cực nhanh trong nước.

Ngô Nặc và nó một đuổi một chạy, chơi rồi chơi, triệt để quên mục đích ban đầu, cuối cùng tựa lên bờ sông ngâm nước, lặng lẽ nhìn biển sao mênh mông.

Trái đất, có lẽ là một góc nào đó trong biển sao này đi.

Nhìn Bạch đại miêu đang ở bên cạnh rũ lông, Ngô Nặc bỗng dưng tìm được chút cảm giác an bình mỏng manh ở thế giới xa lạ này.

Trở về bộ lạc, bên ngoài bộ lạc vẫn đốt lửa, chiến sĩ thuần nhân trực đêm vây quanh đống lửa nói chuyện, âm thanh truyền đi thật xa càng tô điểm cho sự tĩnh lặng an hòa của bộ lạc.

Ngô Nặc trở về nhà Bạch tìm chỗ phơi bộ đồ ướt lên, mặc quần nhỏ nằm trên giường, đợi Bạch ngủ say rồi, y mở hệ thống, nhận phần thưởng nghiệm vụ 'truyền thụ ném câu'.

Tay cầm 300 điểm tích phân, Ngô Nặc rất có lòng tin mở cửa khu giao dịch tự do, trước mắt lóe sáng ___

Đợi đã, đây là tình huống gì?!

12. Chương 12: Khu Giao Dịch Tự Do

Ngô Nặc hoàn toàn không hiểu nổi, rõ ràng một giây trước y còn ôm đại miêu nằm trên giường đá, sao bây giờ đột nhiên xuất hiện ở một… quảng trường vô cùng náo nhiệt?

Quảng trường lót bằng bạch ngọc nổi trên không trung, chín cột lớn màu vàng được điêu khắc hoa văn cổ xưa phức tạp đứng sừng sững quanh quảng trường, cột trụ cao tận mây, giữa quảng trường có một hồ nước thật lớn, trong hồ nước nở đầy các đóa hoa vô cùng xinh đẹp, một ngọn núi lớn quái thạch lởm chởm đứng giữa hồ, trên núi thi thoảng điểm chút màu xanh, đỉnh núi cao nhập tầng mây, sương núi hóa thành thác nước phản phất như từ trên tầng mây đổ thẳng xuống, hơi nước khúc xạ ra một đường cầu vồng thật lớn treo phía trên hồ, mây mù luẩn quẩn, mơ hồ có tiếng nhạc hòa tấu, cả quảng trường như một đài ngọc tiên cảnh trên cửu thiên.

Nếu xung quanh không có nhiều sạp bán hàng như thế thì tốt rồi.

Ngô Nặc ngốc nghếch trợn tròn mắt, có chút tiếc nuối nghĩ.

Đợi đã, sạp bán hàng!

Hệ thống đúng lúc lên tiếng nhắc nhở: [Đã thành công tiến vào khu giao dịch tự do cấp 1, trừ đi 10 điểm tích phân giao dịch, ký chủ có thể ở lại khu giao dịch này 1 giờ vũ trụ tiêu chuẩn. Mỗi khi ở lại thêm một tiếng, sẽ trừ thêm 10 điểm tích phân giao dịch, chúc ký chủ giao dịch vui vẻ, mua được thứ mong muốn.]

Ngô Nặc: […Mày còn có thể keo kiệt thêm chút không?]

Hệ thống trực tiếp che đi vấn đề của ký chủ ngốc, tiếp tục nhắc nhở: [Khu giao dịch cấm tất cả xung đột ngôn ngữ cơ thể, xin ký chủ tự giác tuân thủ quy tắc giao dịch, giao dịch văn minh. Người vi phạm quy định giao dịch, hệ thống sẽ căn cứ vào tình tiết nặng nhẹ mà trừng phạt.] Nói xong, hệ thống trực tiếp gửi một xấp quy định giao dịch thật dày vào đầu Ngô Nặc.

Ngô Nặc bị một đống tin tức đột nhiên xuất hiện trong đầu làm choáng váng, đợi khi y nắm rõ đại khái những quy tắc quy định này, thời gian giao dịch đổi từ 10 điểm tích phân giao dịch đã qua hơn nửa.

Không gian giao dịch này thật ra không phải có thật, mà là hệ thống mô phỏng ra một thế giới toàn màn hình, ở đây hệ thống có thể bảo đảm an toàn cho người giao dịch và bản thân giao dịch ở trình độ lớn nhất, nhưng lại không đi quản giao dịch có công bằng giá hay không. Vì tình huống của mỗi tinh cầu sinh mạng khác nhau, yêu cầu khác nhau, đối với một vài tinh cầu mà nói nó dư thừa như cái thùng rác, nhưng đối với những tinh cầu khác, nó lại là thứ quý hiếm vô cùng.

Ký chủ có thể bán được bắp cải với giá phấn trắng, đó là bản lĩnh của ký chủ, mà có thể mang bắp cải giá trên trời vào thế giới của ký chủ, cuối cùng vẫn sẽ do hệ thống định giá, hệ thống nói phải nghe.

Đứng ở góc độ của ký chủ mà nói, ôm cái đùi vàng lại không thể dùng, vừa nghẹn khí lại vừa cảm thán không công bằng, nhưng, đứng ở góc độ của hệ thống mà nói, nó đang duy trì công bằng ở trình độ cao nhất.

Đứng ở góc độ của Ngô Nặc, hệ thống có công bằng không đều là chuyện nhỏ, hệ thống keo kiệt mới là chuyện lớn ___ Mở khu giao dịch cần tích phân, ở lại khu giao dịch cần tích phân, bày hàng ở khu giao dịch cũng phải trả tích phân, tải vật phẩm giao dịch lên đòi tích phân, mua đồ còn phải trả tích phân thật nhiều, cuối cùng muốn bảo quản vật phẩm giao dịch cũng phải bỏ tích phân…

[Hệ thống, có khi nào mày không cần tích phân không?] Y chỉ có 300 điểm ít ỏi, không, hiện tại chỉ còn lại có 290 điểm tích phân thôi, thật sự có thể mua được một túi giấy vệ sinh sao?

Hệ thống một bộ nghiêm túc trả lời ký chủ ngốc: [Có]

[Lúc nào?]

[Dưới tình huống phi đặc thù, đợi thời cơ.]

Ngô Nặc lặng lẽ mài răng: [… Được rồi, mày thắng rồi.]

Thời gian giao dịch đổi bằng 10 điểm tích phân có hạn, Ngô Nặc không dám lần chần thêm, bước vội vào khu giao dịch.

Người lưu luyến ở khu giao dịch vô cùng nhiều___ Nếu những tên trên đầu mọc sừng thú, hoặc trên trán có ba con mắt, hoặc mọc bảy tám cánh tay, hoặc cái đầu còn lớn hơn thân thể, hoặc thêm nữa là kẻ trông giống như tảng đá v.v… đằng kia có thể nói là người.

Mọi người chọn lựa giữa những sạp hàng khác nhau, trả giá với chủ sạp, cũng có vài người đồng thời nhìn trúng một món, tranh tới đỏ mặt tía tai.

Đúng là giống như chợ đêm đã từng thấy qua!

Nhưng khác với chợ đêm bình thường, những thứ buôn bán ở đây có rất nhiều chủng loại, từ khoáng sản kim loại đến máy móc kỳ lạ cổ quái, từ rau quả trái cây đến thuốc cao thuốc viên, từ củi gạo dầu muối đến trân châu bảo khí, từ vật chất thuần thiên nhiên đến sản phẩm kỹ thuật khéo léo tinh xảo v.v…, thương phẩm đủ mọi kiểu dáng rực rỡ muôn màu làm người ta nhìn hoài không hết, rất có khí thế 'chỉ có bạn không nghĩ ra được, không có thứ bạn không mua được'.

Ngô Nặc cảm thấy lúc Lưu lão lão vào đại quan viên có tâm trạng gì, hiện tại đại khái y cũng có tâm trạng đó.

(Lưu lão lão là một nhân vật trong tác phẩm nổi tiếng Hồng Lâu Mộng, ý chỉ lần đầu bà vào nhà quan lớn đối với mọi thứ đều tò mò hiếu kỳ.)

Chỉ có một đôi mắt căn bản không đủ nhìn đâu!

"… Thiên túc trùng anh cần, tôi đã mang tới rồi, toàn bộ chọn mập nhất cho anh, bảo đảm anh vừa lòng. Hắc thiết tinh tôi cần, anh mang tới chưa?" Cạnh đó, một người ba mắt mập lùn đang thân thiết hỏi một cự nhân nham thạch cao hơn 2 mét rưỡi.

Cự nhân nham thạch hơi há miệng, âm thanh thấp trầm như sấm rền: "Tìm được rồi, nhưng lần trước cậu ra giá quá thấp, có người dùng một trăm con thiên túc trùng đổi một cân hắc thiết tinh, tôi không thể bán cho cậu."

"Cái gì, một trăm con thiên túc trùng đổi một cân hắc thiết tinh?!" Người ba mắt thấp lùn tức đến dậm chân, gương mặt vừa rồi còn màu trắng thoáng cái đã biến thành xanh lục, trông ra quả thật phẫn nộ cực điểm, "Tốt nhất đừng để tôi biết tên khốn nào đang đục góc tường của tôi! Một trăm con thì một trăm con, anh có bao nhiêu hắc thiết tinh, tôi lấy hết."

Cự nhân nham thạch trông có vẻ hàm hậu thành thực ồm ồm nói: "Không nhiều, chỉ có 20 cân."

Đáy mắt người ba mắt thấp lùn lóe qua một tia tham lam, đi cùng với nó còn có vẻ mặt đau thịt không cách nào che giấu, loại biểu cảm đau thịt này, gần như mỗi ký chủ đều vô cùng quen thuộc.

Không đủ tích phân.

"Tôi chỉ cần năm cân, tôi còn đặt đồ khác với người ta nữa." Người ba mắt thấp lùn cố gắng che giấu những cảm xúc phức tạp như khát vọng tham lam cùng với thất vọng này nọ, nhưng mấy cái này không thể giấu được mắt Ngô Nặc.

Kinh nghiệm bán hàng hơn hai năm cho y biết, nếu người ba mắt này có đủ tiền, chắc chắn hắn sẽ mua hết hắc thiết tinh trong tay cự nhân nham thạch.

Mà hắn, tại sao phải nói thế chứ?

Thoáng cái, Ngô Nặc liền tìm được đáp án..

Nguyên nhân chỉ có một, người ba mắt không phải không đủ vật phẩm giao dịch hay giao dịch tệ, mà tích phân trên người hắn chỉ đủ mua năm cân hắc thiết tinh, hắn không muốn để cự nhân nham thạch biết hắn không có đủ tích phân.

Tích phân giao dịch là do hệ thống căn cứ theo trình độ quý hiếm của vật phẩm đối với thế giới của ký chủ mà tổng hợp tính ra, nếu bị người bán biết giá quy định, vậy rất có thể người bán sẽ chọn tăng giá.

Không cần nghi vấn, trong nơi giao dịch này, bất cứ người mua nào đều hy vọng có thể dùng cái giá nhỏ nhất mua được sản phẩm càng cần thiết càng chất lượng, đồng dạng, bên bán cũng hy vọng tăng tối đa lợi ích của mình trong giao dịch.

Những người ngoài hành tinh hình thù kỳ dị này bất kể đầu lớn hay nhỏ, ai cũng đều rất khôn khéo nha!

Đứng xem một cuộc giao dịch xong, Ngô Nặc cảm thấy mình đã có thêm không ít kiến thức.

Tiếp tục đi tới trước, Ngô Nặc chậm chạp phát hiện, tại khu giao dịch hệ thống mở trợ giúp ngôn ngữ hai chiều, tất cả tin tức ngôn ngữ trong lúc truyền đạt và tiếp thu đều được hệ thống thay đổi bằng tiếng mẹ đẻ của ký chủ, vì thế, ở đây hoàn toàn không tồn tại vấn đề trở ngại ngôn ngữ.

Đương nhiên, không có vấn đề trở ngại ngôn ngữ, không có nghĩa là không tồn tại vấn đề câu thông. Giữa dân tộc và dân tộc còn có phong tục tập quán khác nhau, giữa tinh cầu sinh mạng trí tuệ bất kể từ tướng mạo hay thói quen đều tồn tại khác biệt rất lớn. Đơn giản cho một ví dụ, chính là như chó và mèo, trời sinh thói quen ngôn ngữ cơ thể này nọ đều tương khắc, xung đột là không thể tránh khỏi.

Tại khu giao dịch cũng thế, có vài người ngoài hành tinh không thích người khác nhìn mình chằm chằm, có vài người ghét người cao hơn mình, có vài người cảm thấy hình dạng người khác rất dị đoan, có vài người ngoài hành tinh dùng lễ nghi lễ tiết của tinh cầu mình nhưng trong mắt người khác lại chính là khiêu khích vân vân, đủ các vấn đề.

May mà hệ thống đã quy định chắc nịch, trong khu giao dịch không được phép đấu đá, không được phát sinh xung đột cơ thể, có vài người dù ngứa mắt nhau, nhiều lắm cũng chỉ trút giận bằng miệng, không đến mức đánh nhau ẩu đả, tổng thể mà nói, hoàn cảnh giao dịch không tệ.

Dạo thêm một lúc, Ngô Nặc liền thích chỗ này. Trừ hoàn cảnh giao dịch không tồi ra, điều quan trọng nhất là _ bán hàng không có thành quản, đúng là không thể sướng hơn!

Một giờ vũ trụ tiêu chuẩn, đại khái không khác mấy với một tiếng của trái đất, Ngô Nặc đi đi dừng dừng, cảm thấy mình chưa dạo được mấy hàng, thời gian chỉ còn lại mười mấy phút.

Y nhìn mấy sạp hàng đó, có bán thuốc viên, có bán dịch dinh dưỡng, còn có bán máy móc gia dụng, thậm chí có cả ký cụ ma pháp gì đó, tất cả thương phẩm, lúc ký chủ tải lên hệ thống, hệ thống đều sẽ tự động hình thành một phần giới thiệu đơn giản vắn tắt. Đương nhiên, nếu ký chủ muốn hàng của mình được giới thiệu tỉ mỉ hơn, để được chú ý nhiều và bán chạy hơn, cũng có thể tính theo độ quý giá của hàng hóa trả cho hệ thống một số tích phân giao dịch nhất định.

Mỗi món hàng Ngô Nặc đều rất muốn mua, ao ước được điên cuồng mua sắm, nhưng sau khi nhìn giá giao dịch được ghi ra, lại nhìn con số '0' đỏ chói sau phần giao dịch tệ trên tài khoản của mình, y lặng lẽ đi luôn.

Hơn nữa, so với những vật phẩm ngoài hành tinh chưa từng thấy chưa từng nghe đó, hiện tại Ngô Nặc càng muốn mua vật dụng hằng ngày rẻ tiền thực dụng, ví như ___ kem đánh răng, bàn chải đánh răng, giấy vệ sinh, quần lót, quần áo để thay vân vân.

Nhưng khu giao dịch lớn như thế, y đi đâu tìm những thứ này đây?

Hệ thống đúng lúc thân thiết nói cho ký chủ: [Hệ thống có thể cung cấp phục vụ định vị tìm kiếm hàng hóa cho ký chủ.]

Mắt Ngô Nặc lập tức sáng lên, nhưng, một giây sau, y yếu ớt hỏi: [Miễn phí sao?]

Hệ thống: [Mỗi lần tìm vật phẩm giao dịch, chỉ thu 10% tổng tích phân giao dịch lần đó của vật phẩm đó xem như phí tìm kiếm, hàng đẹp giá rẻ, nhanh chóng tiện lợi.] Một chút cũng không mắc, thật đó. Còn về chuyện người giao dịch được hệ thống tìm đến, sẽ tiến hành khóa hệ thống, sau đó mỗi lần giao dịch đều sẽ thu phí dụng ngoài định mức, hệ thống quyết định tạm thời không nói cho ký chủ ngốc này tốt hơn.

Y biết ngay mà!

Ham! Tiền! Chết! Toi!

Ngô Nặc ngẫm nghĩ, cẩn thận hỏi: [Vậy nếu tôi muốn tìm tin tức về giấy vệ sinh, phải tốn bao nhiêu tích phân?]

[Mỗi cân giấy vệ sinh 100 điểm tích phân.] Khi hệ thống tính toán tích phân giao dịch, cũng sẽ định lượng số tích phân cần thiết của mỗi đơn vị vật phẩm giao dịch. Vật phẩm khác nhau, có đơn vị định lượng khác nhau, cái hệ thống dùng nhiều nhất chính là đơn vị chất lượng.

Một cân giấy vệ sinh chỉ tính riêng phí tìm kiếm thôi đã cần 100 điểm tích phân, vậy thì tích phân cần để giao dịch nó chính là 1000 điểm.

Dùng 1100 điểm tích phân giao dịch đổi một cân giấy vệ sinh.

Xin chào hệ thống, tạm biệt hệ thống, động thủ bái bai.

Ngô Nặc lúc trước đã cảm thấy hệ thống rất lừa đảo, nhưng vạn lần không ngờ được, nó lại lừa đảo đến mức này.

Hệ thống… hệ thống cảm ứng được hoạt động tâm lý của ký chủ ngốc, trong tâm khảm phọt ra một đống số liệu dị thường.

Hệ thống: Vị diện hiện tại của ký chủ ngốc có sức sản xuất thấp, tại nó sao?! ^

Lần đầu tiên vào khu giao dịch tự do, ký chủ và hệ thống đều nghẹn một bụng lửa, tan rã trong không vui.

Thời hạn vừa tới, sau khi Ngô Nặc cự tuyệt trả thêm phí, trực tiếp hóa thành một luồng sáng biến mất khỏi khu giao dịch, ý thức trở về thân thể.

Đại miêu xinh đẹp màu bạc trắng gối đầu lên hõm vai y, khẽ ngáy, ngủ rất ngon. Thân thể mềm mại mập mạp dán sát lên người, Ngô Nặc cảm thấy mình giống như đang ôm một cái lò ấm áp, giữa đêm khuya đầu thu cực kỳ ấm áp.

Ngô Nặc sờ vuốt thịt mềm mại của Bạch, trái tim vừa bị hệ thống tham tiền chết toi tổn thương, giờ đây đã lành lại hơn nửa.

'Bốp'.

Có thứ gì đó đập lên mặt, hơi đau.

Ngô Nặc sờ được một túi giấy ở bên gối, sờ sờ liền không cẩn thận mở túi ra, trong túi truyền ra mùi hương kỳ dị.

Đại miêu đang ngủ ngon chợt mở đôi mắt băng lam ra.

13. Chương 13: Bịa Chuyện

Hệ thống tuy hơi lừa đảo một chút, nhưng cá cơm khô hiệu hệ thống thật sự rất ngon, vừa giòn vừa thơm không có mùi khói còn mang theo vị cay thơm nồng, đừng nói Bạch, ngay cả Ngô Nặc kiếp này cũng chưa từng ăn qua cá cơm khô nào ngon như thế.

Một túi cá cơm khô đại khái một cân, bị Ngô Nặc và đại miêu nhóc một con tôi một con, trở thành bữa khuya giải quyết sạch sẽ.

Giải quyết xong miếng cá cơm khô cuối cùng, một người một mèo đều liếm môi, hãy còn thèm thuồng.

"Số cá cơm khô này là cậu làm buổi chiều sao?" Bạch biết rõ trên người Ngô Nặc có những thứ gì, cá cơm khô này không có trong ấn tượng của nó, vì buổi chiều nó không có ở đây, cho nên nó chủ quan nhận định số cá khô này là Ngô Nặc làm lúc chiều.

Ngô Nặc liền gặp điểm khó.

Là nói thật? Hay tùy tiện bịa chuyện?

Nếu nói thật, y không xác định liệu có bị Bạch xem thành yêu quái đuổi ra khỏi bộ lạc không, hoặc sẽ có kết cục còn thảm hơn. Dù sao, từ cổ chí kim, nhân loại luôn ôm lòng sự hãi và bài xích cực lớn đối với thứ chưa biết.

Ngô Nặc nắm chắc lần này có thể tùy tiện nói xạo cho qua, lừa được Bạch, đơn giản nhất chẳng qua chính là thuận theo lời bạch, nói cá cơm khô này mình vừa làm buổi chiều.

Nhưng một lời nói dối luôn sẽ tạo ra càng nhiều lời nói dối để lấp liếm, kết cục của nói dối nhiều, một là biến thành tên lừa gạt miệng trơn lưỡi trợt miệng đầy dối trá, không thì bị người ta vạch trần mất đi tất cả những thứ lừa được. Về nhà, xa không với tới, trước lúc đó y phải sống ở bộ lạc Trường Hà, đồng thời, y khẳng định sẽ không từ bỏ sử dụng hệ thống, không ngừng lấy ra thứ không thuộc về thế giới này chắc chắn sẽ bị người ta chú ý, một lần hai lần có lẽ còn có thể dùng lời nói dối lừa qua, nhưng thời gian lâu dần căn bản không thể.

Dù sao, bộ lạc nguyên thủy không phải hiện đại, cái xã hội nhân tình lãnh đạm đến mức chết trong nhà mười ngày nửa tháng hàng xóm cũng không biết kia.

Mà y, hiện tại đang sống trong nhà Bạch, thậm chí còn nằm cùng Bạch trên một chiếc giường.

Ngô Nặc không cho rằng kỹ thuật nói dối của mình đã cao minh đến mức có thể dễ dàng lừa gạt được bạn cùng nhà về lâu về dài.

Đại miêu, đại miêu từ một trình độ nào đó mà nói, là ân nhân cứu mạng của y. Nếu không phải đại miêu mang y về bộ lạc Trường Hà, hiện tại y còn không biết đang ở đâu, nói không chừng đã bị dã thú gặm tới bã cũng không còn.

Dù chỉ vì ân cứu mạng này, y cũng không nên nói dối đại miêu.

Nhưng, nói thẳng ra, thì Ngô Nặc cũng không biết nên bắt đầu nói từ chỗ nào. Tạm chưa nói đại miêu có tin tưởng có nghe hiểu hay không, ngay cả bản thân y cũng không làm rõ được chuyện xuyên qua, hệ thống là sao, y phải kể với đại miêu từ đâu?

Chỉ có thể tìm một biện pháp điều hòa.

Ngô Nặc chỉnh lý đường tư duy, tổ hợp ngôn ngữ một chút, sau đó nhỏ giọng nói với đại miêu: "Anh nói với mình nhóc thôi, bí mật, nhóc không thể nói với người khác."

"Bí mật?" Lần đầu tiên đại miêu nghe được từ này, không biết có ý gì, nhưng nó hiểu được nửa câu sau. "Ừ, tôi sẽ không nói với bất cứ ai, đại vu cũng không nói, tôi có thể thề với thần thú." Chỉ có nó biết, bí mật, ừm, bí mật của tiểu thuần nhân, đại miêu dỏng tai lên, trong lòng có chút hân hoan .

Được rồi, có lẽ không chỉ một chút thôi đâu.

Dưới ánh trăng hôn ám rọi vào, Ngô Nặc nhìn ánh mắt hiếu kỳ tràn đầy tín nhiệm của đại miêu, không hiểu sao thấy hơi chột dạ.

Y thanh giọng nói: "Cá cơm khô là phần thưởng của thần cho anh." Hệ thống giao dịch thần thông quảng đại, đừng nói đối với người của thế giới nguyên thủy này, dù là với y, cũng không cách nào lý giải được, giống như thần. Y nhớ lúc trước khi đọc sách từng thấy một đoạn văn, phía trên nói kỳ thật thần trên lịch sử nhân loại, đều là người ngoài hành tinh, chứng cứ chính là trong kim tự tháp có tranh bích họa vô cùng giống với phi hành gia của hiện đại.

Y, thế này chắc không tính là nói dối đúng không?

Đại miêu kinh ngạc suýt dựng lông: "Thần? Phần thưởng?"

Ngô Nặc ra hiệu khẽ thôi, nhỏ giọng nói: "Thần mang anh đến thế giới này rèn luyện, nó cho anh một vài sứ mệnh đặc thù, hoàn thành những sứ mệnh này, nó sẽ cho anh phần thưởng. Không hoàn thành sẽ có trừng phạt."

Hệ thống:… Lặng lẽ nhìn ký chủ ngốc giả đò khí phách là được.

Đại miêu cảm thấy tam quan của mình đã bị đổi mới một lượt, nó nghĩ đến những câu chuyện đại vu từng kể cho nghe lúc nhỏ: "Vậy cậu chính là sứ thần mà đại vu nói đến sao?"

Sứ thần là cái quỷ gì nữa?!

Sau đó đổi thành Ngô Nặc kinh ngạc, thế giới này chắc sẽ không thật sự có thần linh gì đó chứ? Cho nên, quả nhiên vẫn không nên nói dối sao QAQ!

Nhưng, nếu đã mở đầu rồi, Ngô Nặc chỉ có thể nhận mệnh gồng mình biên tiếp: "Đại khái, đúng thế."

Bạch không ngờ tiểu thuần nhân mình nhặt về lại có lai lịch lớn thế, khó trách tiểu thuần nhân thông minh như vậy, không ngờ nó lại nhặt được một sứ thần ! Đại miêu không khỏi thấy đắc ý, lại có chút lo lắng, bộ mặt mèo mập mạp nhíu thành cục: "Vậy sau này anh sẽ rời khỏi nơi này sao?"

Cái này thì Ngô Nặc thật sự không biết, hệ thống lại không chịu cho câu trả lời chính xác. Nhưng, Ngô Nặc cảm thấy nếu thật sự có cơ hội về nhà, y chắc chắn sẽ về. Nhưng, nhìn tín nhiệm và luyến tiếc nồng đậm trong mắt đại miêu, lời chém đinh chặt sắt muốn về nhà biến thành: "Nếu có một ngày thần cho phép anh rời khỏi đây, anh sẽ thỉnh cầu nó, mang nhóc theo."

Lúc đó nói không chừng đại miêu đã trưởng thành, xây dựng gia đình của mình rồi, mới sẽ không đi cùng mình đâu.

Hoàn cảnh sống của đại miêu vô cùng đơn thuần, trên tinh cầu này, thần có quyền uy tuyệt đối, không ai dám lấy danh nghĩa của thần nói dối, sau khi Bạch nhận định Ngô Nặc chính là sứ thần, căn bản chưa từng nghĩ thật ra ngay từ đầu Ngô Nặc đã không nói thật, nên đương nhiên, câu an ủi tùy tiện của Ngô Nặc được nó xem thành lời hứa, xem là vinh quang, ghi khắc vào lòng.

Nó nhớ đại vu hình như từng nói, sau khi sứ thần giáng lâm, sẽ chọn ra một thú nhân lợi hại nhất làm thú nhân bảo vệ của y, khi sứ thần ra đi, y sẽ mang theo thú nhân bảo vệ của mình cùng trở về vòng tay của thú thần.

Hiện tại tiểu thuần nhân của nó, không, tiểu sứ thần đã nói thân phận chân chính của mình cho nó rồi, vậy phải chăng nghĩa là, nó là người được chọn đó nhỉ?

↑ Ở trên, bổ não là bệnh, đại miêu nghĩ câu chuyện trước lúc ngủ là thật rõ ràng đã từ bỏ trị liệu rồi .
Bạch hưng phấn lắc lắc đuôi, gật đầu thật mạnh, trịnh trọng bảo đảm: "Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ không nói thân phận cậu cho ai khác, nhiệm vụ của thần, tôi cũng có thể giúp cậu làm.

Ngô Nặc quả thật sắp bị bộ mặt mèo mập nghiêm túc trước mắt manh chết, đại miêu sao có thể thân thiết ngoan ngoãn thế chứ, hình như có chút cảm giác tội lỗi rồi nè.

"Cảm ơn nhóc." Sau này nhất định phải đối xử với đại miêu tốt hơn, Ngô Nặc xoa mặt mèo đầy thịt, nghiêm túc nghĩ.

Cá cơm khô ăn hết rồi, lời nói dối nửa thật nửa giả cũng nói xong rồi, tâm cũng giao rồi, Ngô Nặc ôm đại miêu nhanh chóng chìm vào giấc mộng.

Khi mặt trời dâng lên lần nữa, một ngày mới lại bắt đầu.

Con mồi hôm qua Bạch mang về từ Hắc Sắc sâm lâm toàn bộ chưa xử lý, Ngô Nặc nhìn một chút, tổng cộng có năm con mồi, trừ một con có vẻ khá giống thỏ, một con có vẻ khá giống gà rừng, ba con khác hoàn toàn không nhận ra.

Bạch chậm chạp chưa trưởng thành, vóc dáng thậm chí còn nhỏ hơn những ấu thú khác trong bộ lạc, với hình thể này, đã quyết định nó không cách nào bắt được con mồi cỡ lớn, cho dù may mắn bắt được, cũng rất khó đem về.

Vì thế, Bạch toàn bắt được mấy động vật cỡ nhỏ. May mà hiện tại cỏ cây tươi tốt, mấy động vật nhỏ này rất mập, Ngô Nặc ước tính cộng chúng lại ít nhất cũng hơn hai mươi cân, thật không biết làm sao Bạch dùng thân thể nhỏ bé của nó mang về được.

Trong năm con mồi, có ba con đã bị Bạch cắn chết, chỉ có hai con thỏ và gà rừng kia còn sống.

Ngô Nặc nghiêm túc thương lượng với Bạch: "Nhiều thứ như thế, chúng ta nhất thời cũng ăn không hết, dứt khoát nuôi răng dài và chim thịt đi."

Răng dài, là tên của quả cầu lông xám có bảy phần giống thỏ, khác với thỏ Ngô Nặc từng thấy, răng của nó vừa dài vừa sắc bén, tai hơi ngắn hơn, gương mặt cũng hung dữ hơn mấy con thỏ ngoan ngoãn, móng vuốt vô cùng sắc bén, tính cách nóng nảy, thuộc loại động vật ăn tạp, chay mặn không kỵ.

Chim thịt, dưới màu lông xám trắng có lông đuôi vô cùng diễm lệ, tiếc rằng đã bị Bạch cào trọc, vì chúng có vẻ ngoài giống chim nhưng chỉ có thể lướt không thể bay, thịt cũng rất nhiều, vì thế người của bộ lạc Trường Hà gọi nó là chim thịt. Chim thịt cũng là động vật ăn tạp, tính khí nóng nảy giống răng dài. Nhưng không biết là vì bị thương sợ hãi, hay vì cái đuôi xinh đẹp nó luôn lấy làm tự hào đã không còn, nên chim thịt mập vù có chút bơ phờ co trong góc chẳng chút tinh thần nào.

"Cậu thích thì nuôi đi." Vừa đến mùa thu, trong bộ lạc có rất nhiều người sẽ nuôi những con mồi ăn không hết, đợi mùa đông không có thức ăn sẽ giết sau. Bạch trước kia chỉ có một mình, không có nhiều tinh lực nuôi con mồi, nên giao vật sống còn dư cho đại vu, đại vu sẽ để người nuôi giúp nó, đợi mùa đông không có thức ăn mới ăn. Nhờ cách này, Bạch đã vượt qua rất nhiều mùa đông đói khát.

Năm nay thì không giống, nó và tiểu thuần nhân ở chung, mùa đông sẽ cần nhiều thức ăn hơn mọi năm. Hơn nữa, nếu trước khi tới mùa đông nó có thể hóa hình, đợi đến mùa đông rồi, chắc chắn sẽ được ăn nhiều hơn năm rồi. Hiển nhiên, Bạch chưa từng nghĩ qua, bản thân có thể không cách nào hóa hình, trở thành nguyên thú.

Cần phải chuẩn bị càng nhiều thức ăn trong mùa thu này mới được, nó phải nuôi cho tiểu sứ thần của nó trở nên mập tròn .

Mảnh đất trống sau nhà Bạch rất lớn, rất lâu trước kia hình như cũng từng nuôi con mồi, xung quanh còn có một vòng dấu vết của hàng rào. Đã cách quá lâu không có người dọn dẹp, hàng rào gỗ đã mục, ở khoảnh đất trống mọc đầy cỏ dại.

Ngô Nặc lo lắng răng dài và chim thịt chạy mất, liền lấy dây mây khá chắc ở đó cột răng dài và chim thịt vào trụ gỗ sau vườn.

Đợi khi rảnh dọn dẹp một chút, khoảnh vườn này có thể nuôi không ít động vật. Ngô Nặc nghĩ.

Răng dài và chim thịt đói cả buổi tối, cũng không bận tâm thân phận bị nhốt của mình lúc này, há to miệng không ngừng phá cỏ dại trong vườn và trùng trốn trong cỏ.

"Bạch, chúng ta bắt thêm chút răng dài và chim thịt về, cho chúng nó sinh răng dài con và chim thịt con." Ngô Nặc cố gắng dùng ngôn ngữ của bộ lạc Trường Hà giao lưu cùng Bạch, từ vựng rõ ràng vô cùng nghèo nàn.

"Ừ." Răng dài con và chim thịt con hơi khó nuôi, nhưng tiểu sứ thần chắc chắn có thể nuôi được thôi . Bạch quật quật đuôi, con mắt tròn băng lam lộ ra lòng tin tràn trề.

"Vậy chúng ta trở về ăn cơm trước đi."

"Ngao ngao (được)." Đại miêu chạy theo bên người Ngô Nặc, ánh mặt trời ấm áp sáng sớm rọi lên người họ một tầng vàng nhạt nhu hòa.

Lúc này, Ngô Nặc còn không biết y chẳng qua chỉ nhất thời hứng khởi bịa chuyện, nhưng lại mang đến rất nhiều thay đổi đáng sợ cho Bạch, cho bộ lạc Trường Hà và cả tinh cầu này.

==========

Ngô Nặc: Bánh răng vận mệnh từ đây bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Hệ thống: Gì cũng không muốn nói, lặng lẽ nhìn ký chủ ngốc giả đò khí phách là được.

Ngô Nặc: …

14. Chương 14: Hầm Thịt

Bạch không có cách nào nấu đồ ăn, nồi đá ba mẹ từng dùng khi còn sống đặt trong góc đã mọc cả rêu xanh, Thủy Sa thỉnh thoảng sẽ đưa chút đồ ăn cho Bạch, bỏ lại vài cái chén gỗ thô sơ, trong chén phủ một lớp bụi dày, rửa sạch rồi vẫn có thể dùng được.

Sau khi vào nhà bên tay trái có một cái lò đơn giản đã bỏ phế, quanh năm không dùng, đã bị sụp, phiến đá rớt mất một mẩu, Bạch không nói, Ngô Nặc cũng không biết đó là cái lò.

Ngô Nặc chỉnh lại phiến đá, rồi ra ngoài nhặt một ít phiến đá thích hợp, chắp chắp vá vá, một cái lò hoàn toàn mới đã dựng xong. Một mặt lò tựa vào tường đá, hai mặt kia hoàn toàn dùng đá chống đỡ. Không có bất cứ vật dán dính nào, lúc sử dụng cần phải đặc biệt cẩn thận.

Ngô Nặc cố gắng hồi tưởng lại mấy cái lò đất y từng thấy lúc ở dưới quê, dáng vẻ đại khái còn có thể nhớ lại sáu bảy phần, chỉ là không biết có thể tự làm một cái hay không. Chủ yếu nhất là nhất định phải làm ra lỗ thông khói, nếu không làm cơm trong nhà liền đầy khói hun, thời gian ngắn còn có thể ráng nhịn, thời gian lâu y sẽ chịu không nổi, hơn nữa cũng không tốt cho cơ thể. Đương nhiên, tốt nhất là tách phòng ngủ và phòng bếp ra.

Dựng lò xong, Ngô Nặc tốn rất nhiều sức mới tha được cái nồi đá nặng chết được tới bờ sông, rửa đi rửa lại mấy lần mới rửa sạch được cái nồi. Cũng ở bên bờ sông, Ngô Nặc lấy con mồi Bạch đem tới nhất nhất mổ bụng, róc da khoét ruột, xử lý sạch sẽ. Vì thức ăn đầy đủ, Ngô Nặc không định ăn số nội tạng động vật kia, chỉ đơn giản rửa một chút rồi đặt ở bên cạnh, giữ lại buổi chiều làm mồi câu cá.

Bạch thấy Ngô Nặc bưng nồi đá vô cùng vất vả, nó lại không thể giúp được cái gì, vì thế đợi lúc y rửa nồi bên sông, Bạch chạy đi cào tỉnh Thạch Hổ vẫn còn đang ngủ nướng, bảo Thạch Hổ mang theo nô lệ của hắn tới giúp đỡ.

Đối với Thạch Hổ, trước giờ Bạch không biết hai chữ khách sáo viết thế nào. Không chỉ bảo hắn qua giúp, còn đòi hắn một bó củi lớn, một chén muối lớn, gần nửa thịt heo thú, cùng với trái cây mà nô lệ nhà hắn hái từ trong rừng vân vân. Trong quá trình chọn lựa, Bạch phát hiện một thứ nửa đỏ nửa xanh, thứ này trước kia nó từng vô ý ăn phải, đặc biệt, ừm, đặc biệt cay. Hôm qua lúc ăn cá cơm khô buổi tối, tiểu thuần nhân nói vị đó gọi là cay.

Lúc trước nó cảm thấy vị này đặc biệt khó ăn, có vài lần trong thuốc của đại vu cho nó còn có vị này, nhưng, hôm qua sau khi ăn xong cá cơm khô, Bạch thề rằng nó cảm thấy vị cay tuyệt đối là vị ngon nhất nó từng ăn qua. Nuốt nước miếng, Bạch lấy hết toàn bộ ớt (?) nô lệ nhà Thạch Hổ hái về đóng gói mang đi.

Thạch Hổ và nô lệ của hắn trước mang mấy thứ này đến nhà Bạch, khi đi tới bờ sông, Ngô Nặc đã rửa xong con mồi.

Đơn giản hàn huyên xong, Thạch Hổ thoải mái vác cái nồi đá chứa đầy nước, bước nhanh bay về nhà Bạch.

Ngô Nặc cùng làm với nam nô lệ của Thạch Hổ, rất nhanh đã dọn xong thùng nước bằng đá mọc rêu ở cạnh lò. Thạch Hổ vách nồi chạy quay lại mấy bận, cuối cùng đổ đầy thùng nước.

Bận rộn một buổi sáng, Ngô Nặc đã sớm đói bụng, y đổ vào nồi nửa nồi nước, dưới ánh mắt kinh ngạc của Thạch Hổ và Lục, dùng bật lửa nhóm lửa, rồi nhờ Lục trước trông dùm y.

Ba động vật nhỏ bị Bạch cắn chết, chất thịt đều rất chắc, không có vị tanh tưởi đặc biệt nào, hầm ăn nướng ăn đều không vấn đề. Nhưng, ba con động vật này nhiều thịt thì nhiều thịt, sau khi lột da, căn bản không có bao nhiêu mỡ, nếu muốn làm thành đồ xào, nhất định phải dùng mỡ.

May là hơn nửa miếng thịt heo thú Thạch Hổ mang tới khá mỡ, dưới lớp da có lớp mỡ dày gần một ngón tay, nếu cắt hết ra thắn thành mỡ, có thể thắn được mấy chén, đủ xào rất nhiều món.

Suy nghĩ đến thể hình vốn có của Thạch Hổ, Ngô Nặc cắt hết thịt ở bụng, đùi của ba con dã thú nhỏ kia xuống, còn lại, dùng dao đá mà Thạch Hổ hữu tình tương trợ gian nan cắt thành những miếng lớn nhỏ không đều, lại sắt thêm chút thịt heo thú, tất cả bỏ vào nồi, đợi nước sôi rồi lại thêm một chút muối, chậm rãi hầm.

Bạch nói với Ngô Nặc, nó tìm được một loại ớt ở nhà Thạch Hổ, có vị giống với cá khô hôm qua.

Ngô Nặc vui sướng phát hiện, thứ đó vô hạn tương tự với ớt trên trái đất. Xuất phát từ cẩn thận, Ngô Nặc ra ngoài lặng lẽ tải một trái ớt lên thỉnh cầu giao dịch, sau khi hệ thống khấu trừ 5 điểm, tin tức cơ bản của ớt nhảy ra _ Ớt, thực vật thân cỏ sống một năm, vị cay nồng, giàu vitamin C, ăn vào có thể chống rét, giảm đau, tăng sự thèm ăn, thúc tiến tiêu hóa vân vân. Dùng ngoài có thể tiêu độc, giết sâu bọ, kháng khuẩn vân vân. Muốn tin tức tường tận hơn, ký chủ phải sử dụng tích phân giao dịch tiến hành đổi thông tin.

Chỉ cần là ớt thì được rồi.

Ngô Nặc cao hứng không khép được miệng, đóng giao diện thao tác hệ thống, vui vẻ trở vào nhà tuyên bố: "Đây là thứ tốt, bỏ vào đồ ăn đặc biệt ngon."

Thạch Hổ từng lỡ ăn qua thứ ớt màu xanh này, vừa rồi không nhận ra, lúc này đã nhớ lại, vừa nghĩ đến vị nóng cháy ở miệng khi đó, mặt hắn không khỏi mang theo mấy phần chán ghét, lầm bầm: "Tôi từng ăn, thứ đó mùi vị rất kỳ quái, chẳng ngon chút nào cả."

"Anh ăn thế nào vậy?" Ngô Nặc hiếu kỳ hỏi.

"Đương nhiên là ném cả trái vào miệng ăn rồi." Thạch Hổ cảm thấy vấn đề của Ngô Nặc quả thật hỏi quá kỳ cục.

Được rồi, bỏ nguyên trái ớt vào miệng nhai, Ngô Nặc nghĩ thôi đã thấy say cái vị đó rồi.

"Cách ăn của anh không đúng, lát nữa anh nếm thử, tôi làm bảo đảm ăn ngon." Ngô Nặc tràn trề lòng tin nói.

Thạch Hổ vẫn bán tín bán nghi.

Ngô Nặc không bận tâm hắn, tiếp tục chọn lựa trong đống trái cây đó, trừ ớt ra, không còn thứ nào quen mắt nữa. Ngô Nặc có chút thất vọng, tùy tiện cầm một quả hình tròn bầu dục dạng sợi màu trắng lên, lấy nước rửa, cắn một miếng lớn.

Không ngờ lại có vị củ cải!

Khác với loại củ cải Ngô Nặc từng ăn trước kia, 'vị củ cải' của loại quả này nhạt hơn chút, nhưng ngọt hơn, nước nhiều hơn, giòn tươi nhiều nước hơn củ cải.

Thứ này bỏ vào hầm thịt, mùi vị chắc chắn không tệ. Thân là một đầu bếp kiêm bán hàng rong thâm niên, Ngô Nặc có thể ra kết luận rất chắc chắn.

Hỏi qua Thạch Hổ, thứ này tên là 'dưa dài', người trong bộ lạc đều xem nó là trái cây, sau khi ăn vào không có bất cứ tác dụng phụ nào, Ngô Nặc liền tạm thời không tải lên hệ thống. Y trực tiếp chọn ra bốn quả dưa dài trong đống quả dưa đó, rửa sạch cắt thành miếng, để cạnh đó chuẩn bị dùng.

Tiếp theo, y lại lấy dao nhỏ chậm rãi thái mớ thịt đã cắt vừa nãy thành những miếng mỏng nhất có thể, bôi lên muối bỏ cạnh đó ướp. Ớt đã nửa đỏ rửa sạch sẽ, một phần cắt xéo thành đoạn nhỏ, đặt bên cạnh chuẩn bị dùng, một phần nghiền thành bột, bỏ vào chén.

Nhờ ngọn lửa cháy lớn, trong nồi nhanh chóng tỏa ra hương thịt thơm.

Người của bộ lạc Trường Hà thông thường chỉ nấu thịt chín đến tám chín phần, thì đã bắt đầu ăn, gần như không có khái niệm hầm thịt. Nhưng cái đó không phải vì họ không thích vị thịt hầm, mà vì củi lửa mà không khống chế tốt, rất dễ làm nước bốc hơi hết thịt thì khét, so với ăn vị khét đó, còn không bằng ăn thịt nấu kém một chút.

Ngô Nặc đã quen với sử dụng khí thiên nhiên, khí hóa lỏng, dùng bếp khống chế lửa, trước giờ chưa từng dùng bếp lò phải đốt củi này. Sau một phen giày vò, dưới sự chỉ dẫn không đáng tin cậy của y, Lục mới khống chế được thế lửa trong phạm vi y vừa lòng.

Sau khi hầm một lát, trong nồi đá dần nổi lên lớp màu trắng sữa, mùi thịt thơm hoàn toàn tỏa ra, Thạch Hổ và đại miêu đói bụng nhìn chằm chằm nồi đá, mắt thẳng tắp.

Ngô Nặc thấy lửa đã gần được, bèn bỏ dưa dài đã cắt sẵn bên cạnh vào nồi, đợi canh thịt màu trắng lại sôi lần nữa, mùi hương thuộc về dưa dài cuối cùng cũng tỏa ra, trộn lẫn vị thịt, đặc biệt mê người.

"Còn phải bao lâu nữa mới xong?" Thạch Hổ lần thứ ba không kìm nén được hỏi.

Ngô Nặc dùng xẻng đá đơn giản chọt thịt và dưa dài, đã hầm tốt lắm, "Một lát nữa là có thể ăn, để tôi làm chén sa tế đã."

"Chén sa, té? Đó là cái gì?" Ngô Nặc phát âm bằng tiếng Trung, Thạch Hổ mô phỏng lại, khẩu âm vô cùng kỳ quái.

"Thứ có thể giúp thịt hầm trở nên càng ngon hơn." Ngô Nặc nói, đổ ớt nghiền vào chén gỗ, rải lên một tầng muối mỏng, tiếp theo lại múc mấy muỗng canh sôi trong nồi trực tiếp chan ngập ớt.

Ớt nghiền được rưới canh thịt sôi, rất nhanh một mùi thơm mát và vị canh nhạt cuồn cuộn bốc lên.

Thạch Hổ và Bạch đều là thú nhân, mũi vô cùng thính, không hẹn mà cùng hít mạnh mấy cái, bị vị cay đặc biệt này kích thích, nước miếng càng chảy dữ hơn.

Ngô Nặc nhìn bộ dạng nuốt nước miếng của họ, bất giác cười lên, trong chén nước chấm chỉ có ớt và muối, nếu lại thêm mấy chất điều vị ngò rí, hành lá, tỏi, ớt ngâm, chao vân vân, mùi thơm tỏa ra, bọn họ còn không trực tiếp nuốt luôn cả lưỡi sao?

Tiếc rằng, không biết khi nào mới có thể kiếm được những gia vị đó.

Nếu đã có thể tìm được ớt, những thứ khác chắc chắn cũng có thể tìm được! Nếu thật sự không tìm được, cùng lắm đợi sau này tích phân nhiều rồi sẽ mua từ hệ thống. Ngô Nặc tràn đầy lòng tin nghĩ.

Trước khi thịt hầm ra lò, Ngô Nặc múc một chén nhỏ nếm thử. Trong thịt hầm không có gừng và rượu khử vị tanh, trừ một chút muối, cũng không thêm được bất cứ gia vị giữ tươi nào, nhưng mùi vị lại ngon bất ngờ.

May là thịt này tuy là thịt rừng, nhưng vị tanh không quá nặng, hương thơm của dưa dài ít nhiều cũng có một chút tác dụng giữ tươi trừ tanh, mà những nguyên liệu nấu ăn này toàn là thuần thiên nhiên, ở một trình độ nhất định cũng bổ sung cho sự thiếu hụt gia vị.

Canh thịt tươi ngon, tổng thể mà nói cũng không tồi, ngon hơn y dự tính không ít. Ngô Nặc lặng lẽ tán thưởng mình, nhờ Thạch Hổ lót da thú, trực tiếp bưng luôn nồi đá xuống. Đáy nồi phẳng phiu, đặt lên nền đất lồi lõm không đều, sau khi lắc lư vài cái thì vững lại.

Thạch Hổ và đại miêu ngồi xổm cạnh nồi, nước miếng không ngừng tiết ra.

"Hai người đói thì ăn trước đi, tôi xào thêm một món." Ngô Nặc nói, ôm một cái nồi đá khác mà Thạch Hổ vừa bưng từ nhà đến đặt lên lò, đặt ổn rồi, y nói với Lục: "Tôi muốn thắn mỡ, lửa phải lớn hơn vừa rồi một chút, nhưng không thể quá lớn."

Lục khá cẩn thận gật đầu, bắt đầu thêm củi vào lò, không bao lâu, thế lửa cháy mạnh hơn nhiều.

Thạch Hổ không khách khí chút nào, cầm chén chuẩn bị múc thịt ăn. Kết quả bị Bạch hung hăng trảo cho một vuốt, ác liệt trừng hắn: "Không được, phải đợi tiểu thuần nhân ăn chung." Tiểu sứ thần bận cả buổi sáng còn chưa được ăn đâu, sao họ có thể ăn trước được?! ^

Mắt thấy Bạch sắp dựng lông, Thạch Hổ nuốt nước miếng, rụt rè đặt chén xuống, mắt chớp chớp nhìn chằm chằm thịt hầm, nếu lúc này hắn ở hình thú, tính ra lỗ tai và đuôi đã ủy khuất cụp xuống rồi.

Ngô Nặc đổ hết mỡ heo thú đã cắt sẵn vào nồi, rất nhanh, trong nồi truyền ra tiếng xèo xèo, dần dần, thịt mỡ trắng nõn biến thành mỡ trong suốt, mùi thơm cũng tỏa ra.

Lục là nam nô, thường xuyên ra ngoài cùng Thạch Hổ, lúc Thạch Hổ săn mồi, hắn ở cạnh đó tìm tòi hái những trái dưa có thể ăn, lúc Thạch Hổ không muốn ăn thịt sống, hắn sẽ nướng thịt hoặc làm canh thịt cho Thạch Hổ.

Tay nghề nướng thịt của Lục rất tốt, khi trước Thạch Hổ chính là nhìn trúng điểm này của hắn, mới mua hắn về từ một bộ lạc nhỏ. So với chủ nhân trước kia của Lục, Thạch Hổ quả thật có thể nói là nhân từ, chỉ cần Lục không làm gì sai, thì sẽ không trừng phạt hắn. Lục rất chịu khó cũng rất thông minh, từ lúc Thạch Hổ mua hắn về tới nay vẫn chưa từng trừng phạt lần nào. Mà chủ nhân trước kia của Lục thì đúng là một cơn ác mộng, người đó âm trầm nóng nảy, hễ có chút gì đó không vừa lòng thì sẽ phát tiết lên người những nô lệ như họ, chính hắn tận mắt nhìn thấy, đã có ba nô lệ bị đánh chết.

Vì từng trải qua cuộc sống như địa ngục đó, Lục đặc biệt quý trọng cuộc sống hiện tại ở bộ lạc Trường Hà, cũng đặc biệt yêu thích chủ nhân nhân từ như Thạch Hổ.

Chăm sóc tốt chủ nhân.

Là mục tiêu nhân sinh và lý tưởng lớn nhất của Lục hiện tại.

Thấy chủ nhân thích thức ăn Ngô Nặc làm như thế, Lục âm thầm lưu tâm, lặng lẽ lén thầy học nghệ.

Ngô Nặc làm sao có thể không nhìn ra mấy động tác nhỏ của hắn, nhưng, Ngô Nặc không chỉ không giận, ngược lại vô cùng cao hứng.

Vì hệ thống lại công bố cho y hai nhiệm vụ ___

Nhiệm vụ ba: Truyền thụ kỹ năng hầm thức ăn sơ cấp.

Phần thưởng nhiệm vụ: 500 điểm tích phân, một bịch muối ăn.

Nhiệm vụ bốn: Truyền thụ kỹ năng xào thức ăn sơ cấp.

Phần thưởng nhiệm vụ: 500 điểm tích phân, một con dao.

Tích phân, muối gì đó, trong mắt Ngô Nặc đã không còn quan trọng, y chính là muốn con dao kia.

Dao, dao ở thế giới này chính là thần khí đó biết chưa!

15. Chương 15: Đũa

Ngô Nặc đã chịu đủ dùng dao đá cắt thịt rồi, vừa nặng vừa cùn, mới rồi cắt mấy miếng thịt kia thôi mà y suýt nữa đã bị trật vai. Dao quân dụng Thụy Sĩ hàng nhái dù có sắc bén, nhưng dù sao chỉ là dao nhỏ, tạm dùng cắt sợi thịt còn được, chặt xương căn bản không thể dùng.

Y thu lại lời trước đó, hệ thống thỉnh thoảng cũng có lúc rất thân thiết nha.

Ngô Nặc dường như nghe được một tiếng hừ nhẹ đến không thể nghe thấy, tâm trạng y đang tốt, trực tiếp làm ngơ luôn, đôi mắt hoa đào xinh đẹp nhìn Lục cũng phát sáng: "Cậu có muốn theo tôi học xào đồ ăn không?"

Lục có chút thận trọng, muốn gật đầu, lại không dám lắm, thấp thỏm nhìn Thạch Hổ, không dám tự tiện quyết định.

Thạch Hổ ngửa đầu trông mong đợi Ngô Nặc mau chóng xào xong, bắt đầu ăn, vừa nghe Ngô Nặc vậy mà nguyện ý truyền thụ bản lĩnh của mình cho Lục, trong lòng vui mừng muốn chết, như vậy sau này hắn muốn ăn sẽ không cần phải nhìn sắc mặt của tên thú con âm hiểm Bạch này nữa.

"Học, nhất định phải học thật tốt cho ta, trong thời gian này cậu không cần theo ta ra ngoài, ở lại chỗ Bạch học nấu ăn, làm việc với Vu Nặc." Thạch Hổ nhìn thì tùy tiện cẩu thả, thực chất rất kỹ tính, hiện tại Bạch vẫn chưa trưởng thành hóa hình, căn bản không thể làm việc gì, tiểu thuần nhân nó nhặt về, gầy gò yếu ớt, sức lực còn không lớn bằng thuần nhân giống cái trong nhà hắn, không có người giúp đỡ, trước khi đến mùa đông, cũng đừng mơ thu dọn xong cái vườn để nuôi con mồi.

Đại vu đã nói rồi, mùa đông năm nay sẽ đến sớm hơn mọi năm, cũng sẽ kéo dài hơn, cần phải trữ nhiều thức ăn. Còn không biết Bạch có thể hóa hình trước mùa đông không, nếu sớm hóa hình một chút, với năng lực của Bạch chuẩn bị đủ thức ăn trong mùa đông có lẽ không thành vấn đề, nhưng chỉ sợ nó hóa hình quá muộn, bỏ lỡ thời gian săn bắt con mồi tích trữ thức ăn, vậy mùa đông sẽ khó mà chịu nổi. Hơn nữa hiện tại nó còn có thêm một tiểu thuần nhân gầy gò yếu ớt phải nuôi, sớm dọn xong khoảnh vườn, nếu hắn săn được nhiều con mồi còn sống, cũng có thể tặng cho họ một chút mà nuôi.

Lục đương nhiên không biết những suy nghĩ của Thạch Hổ, hắn nghe Thạch Hổ bảo mình lưu lại đây, cho rằng Thạch Hổ không cần mình nữa, nước mắt đã sắp chảy ra, đáng thương khổ sở nhìn Thạch Hổ.

Thạch Hổ vẫn có chút am hiểu về tiểu nô lệ nhát gan trung tâm nhà mình, hung ác trừng hắn, không hảo khí nói: "Khóc gì mà khóc, nếu cậu không học được, sau này không cần về nhà nữa."

Lục nghe thế, hơi ẩm trong mắt lập tức biến mất sạch sẽ, lộ ra nụ cười trong trẻo: "Chủ nhân yên tâm đi, tôi nhất định học đàng hoàng!"

Ngô Nặc: Nè, hình như quyền chủ động chỉ dạy nằm trong tay tôi, các ngươi có hỏi qua ý kiến của tôi chưa? Còn nữa, anh trai cơ bắp cao hơn 185 kia, chúng ta có thể nào đừng động một chút là rơi hạt đậu vàng không hả!

"Vu Nặc đại nhân, tôi, tôi muốn học nấu ăn, ngài nguyện ý, nguyện ý dạy tôi không?" Lục rụt rè nhìn Ngô Nặc.

Ngô Nặc cảm thấy da gà rớt đầy đất, cố gắng trấn định nói: "Được rồi, cậu chỉnh lửa lớn hơn chút dùm tôi, rất nhiều đồ xào phải để lửa lớn mới ngon."

Lục nghiêm túc nhớ từng chữ Ngô Nặc nói, để tiện biểu đạt, Ngô Nặc luôn không tự giác thêm chút tiếng Trung trong ngôn ngữ của bộ lạc Trường Hà, Lục chỉ có thể nghe được ít nhiều, nhưng hắn lại không dám ngắt lời Ngô Nặc, chỉ đành ghi nhớ trong lòng chậm rãi cân nhắc.

Ngô Nặc vì lấy được phần thưởng nhiệm vụ, không che giấu chút nào, từ ướp thịt, đến độ lửa, món nào nên cho vào lúc nào, nhất nhất giảng cho Lục nghe. Có vài cái thật sự không cách nào dùng ngôn ngữ bộ lạc Trường Hà nói ra, y cũng chỉ có thể vừa dùng tiếng Trung vừa dùng tay ra dấu.

Thịt xào ớt là một món ăn gia đình vô cùng đơn giản, từ lúc cho vào đến lúc nấu xong trước sau không vượt quá mười phút.

Vị cay lan tỏa trong nhà, làm Thạch Hổ và Bạch bị nghẹn liên tục hắc hơi vài cái, nhưng lúc mùi thịt thơm hòa quyện với hương ớt bay vào mũi họ, mông cả hai giống như mọc rễ, ngay cả nhích cũng không nỡ nhích một chút, tròn mắt bất động nhìn chằm chằm… cái nồi dưới xẻng của Ngô Nặc.

Đợi Ngô Nặc tuyên bố đã nấu xong, Thạch Hổ không kịp chờ đợi bưng nồi đá đến cạnh nồi thịt hầm.

So với 'thịt nấu' thường ăn, thịt xào ớt chưa từng ăn qua rõ ràng càng có lực hấp dẫn, Thạch Hổ một chút cũng không sợ nóng, nồi vừa chạm đất, hắn đã ném da thú trên tay đi, chuẩn bị hạ vuốt.

"Đợi đã, không thể trực tiếp dùng tay!" Tuy Ngô Nặc không có bệnh sạch sẽ gì đó, nhưng nhìn thấy Thạch Hổ chuẩn bị dùng cái tay đen thủi, trong móng không biết còn chứa bao nhiêu thứ dơ bẩn của hắn bóc đồ ăn, vẫn nhịn không được phát điên kêu dừng.

"Tại sao?" Thạch Hổ đã đói đến nước miếng nhỏ tí tách, hai ba bận bị cắt ngang việc ăn, tâm trạng khỏi phải nói tồi tệ cỡ nào, trên mặt vô thức lộ ra sự hung hãn thuộc về mãnh thú.

Ngô Nặc thình lình bị ánh mắt tràn đầy sát khí của hắn trừng, sợ hãi suýt quay đầu bỏ chạy, y cố nén khát vọng xoay người chạy đi, nỗ lực đè nén sự run rẩy trong giọng nói: "Như vậy không, không vệ sinh, ăn vào sẽ bị bệnh."

Thạch Hổ không hiểu vệ sinh là ý gì, nhưng ba chữ sẽ bị bệnh thì hắn hiểu. Nhưng hắn không rõ, người trong bộ lạc đều ăn như thế, cũng chưa từng thấy ai vì vậy mà bị bệnh.

Hắn vừa muốn mở miệng phản bác, Bạch đã không vui rồi, bộ mặt mèo mập mạp hung tợn nhíu lại, lộ ra răng nanh trắng tinh sắc bén, cái đuôi mạnh bạo quật lên tay Thạch Hổ, để lại một vết đỏ tươi.

"Không cho cậu ăn hiếp… y!" Bạch hung ác gầm lên, tiểu thuần nhân tiểu sứ thần của nó ai cũng không thể ức hiếp!

Thạch Hổ vừa thấy khó hiểu lại thấy ủy khuất: "Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi ức hiếp y, rõ ràng là y không cho tôi ăn thịt!" Bạch cư nhiên vì một thuần nhân mới nhặt về hai ngày đã trở mặt với hắn, còn có thể cùng nhau vui vẻ chơi đùa sao? Thạch Hổ cũng tức giận, mắt hổ trợn tròn, hổ văn trên mặt như ẩn như hiện.

Mắt thấy hai con sắp đánh nhau, Ngô Nặc cắn răng nói: "Đừng cãi nữa, không phải không cho anh ăn thịt. Chỉ là anh ăn như vậy sẽ bị bệnh, thật đó, tôi sẽ làm cho anh đôi đũa."

Thạch Hổ tức giận hừ một tiếng, dự định nể tình mấy món ngon trước mắt, tạm thời không tính toán với Bạch.

Bạch hừ hừ hai tiếng, quyết định nể tình tiểu sứ thần, không thiếu kiến thức như con hổ ngu ngốc này.

Ngô Nặc thấy đại miêu bảo vệ mình như vậy, lòng ấm áp cao hứng, nếu không phải có người ngoài ở đây, y thật sự muốn ôm đại miêu vào lòng xoa nắn một trận.

Đũa giản dị rất dễ làm.

Ngô Nặc tìm mấy nhánh cây có độ cứng thích hợp trong đống củi, lấy vỏ cây đã nửa khô mài phẳng hai đầu, một cây đũa đơn giản đã thành hình.

Không bao lâu, Ngô Nặc liền làm xong ba đôi đũa.

"Đây chính là đũa? Cái này dùng thế nào?" Thì ra chỉ là hai cây gỗ thôi, hắn còn tưởng là thứ gì rất đáng gờm nữa.

Thấy vẻ khinh thường trên mặt Thạch Hổ, Ngô Nặc lặng lẽ cười thầm, đũa nhìn thì đơn giản, nhưng người không biết dùng mà dùng… ha ha.

"Anh xem này." Ngô Nặc cầm đũa nhanh chóng gắp một miếng thịt lớn nhét vào miệng, động tác phải nói là nhanh chuẩn. Thịt dã thú không biết tên, gầy mà không xương, non mịn sướng miệng, hương vị hoàn toàn không phải động vật được vỗ béo bằng thức ăn gia súc ở hiện đại có thể so sánh được. Món thịt xào ớt này tuy trừ muối ra không có gia vị nào nữa, nhưng độ cay của loại ớt này có thể so với ớt chỉ thiên Ngô Nặc từng ăn ở hiện đại, vị cay sướng miệng.

Vô cùng thích hợp.

Ngô Nặc lặng lẽ cho điểm trong lòng, bưng một chén gỗ lên, nhanh chóng gắp một đống thịt xào vào trong, lại gắp thêm một chút thịt hầm và dưa dài, cho đến khi trong chén chất thành núi nhỏ, cuối cùng mới đưa tới cho đại miêu.

"Mau ăn."

Bộ lạc Trường Hà tạm thời còn chưa có từ cảm ơn, đại miêu dùng cái đầu mập cọ cọ vào lòng bàn tay Ngô Nặc, cao hứng đến híp mắt lại.

Thạch Hổ tay trái cầm đũa, hung tợn cho vào nồi gắp, kết quả dùng sức quá mức, một miếng thịt cũng không gắp được, còn suýt nữa làm gãy đũa.

Rõ ràng nhìn tiểu thuần nhân đó làm rất đơn giản mà, hắn quyết không tin!

Lại gắp lại rớt lại gắp lại rớt… Thạch Hổ bắt đầu nóng nảy, càng nóng càng không gắp được đồ, cứ như tiến vào một vòng tuần hoàn chết bị nguyền rủa. Dần dần, trên trán hắn xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng.

Ngô Nặc không nói gì, lặng lẽ nhìn hắn làm trò, liếc thấy Lục đang co ở góc bếp, bèn nói với hắn: "Cậu còn ở đó làm gì, qua đây ăn cơm đi."

Lục vội lắc đầu, nô lệ không thể ăn cùng với chủ nhân.

Lúc này Ngô Nặc mới ý thức được, đây là một nơi đang dần hình thành chế độ nô lệ.

Chế độ nô lệ, cùng với chế độ xã hội của thời đại y quen thuộc, cách nhau cũng đến mấy ngàn năm lịch sử, lắng đọng đằng sau những lịch sử này là áp bách và phản kháng máu chảy thành biển, thi chất thành núi.

Đã sống rất lâu ở xã hội hiện đại, cho dù chỉ lăn lộn trong tầng đáy xã hội, Ngô Nặc cũng đã quen với bình đẳng và tự do, cho dù những tự do và bình đẳng này không thực hiện triệt để hoàn toàn, nhưng, ít nhất, khi không đụng vào một vài ranh giới và 'quyền uy', tuyệt đại đa số mọi người trong mọi thời điểm vẫn có thể hưởng thụ được.

Nô lệ, đối với Ngô Nặc mà nói chỉ là một từ bắt nguồn từ trong sách, y biết ý nghĩa của nó, nhưng không hiểu hàm nghĩa chân chính của nó có bao nhiêu tàn khốc và bế tắc.

Bộ lạc Trường Hà vì có một đại vu kiến thức rộng rãi, một thủ lĩnh nhân từ cường đại, đồng thời có nhiều chiến sĩ thuần nhân cường đại, nên hoàn cảnh đã tương đối thả lỏng hơn những bộ khác nhiều.

Tại những bộ lạc lấy thú nhân làm chủ đạo, trong bộ lạc, gần như trừ đại vu và người kế thừa đại vu từ khi sinh ra đã được tuyển chọn, thì những thuần nhân khác toàn bộ đều là nô lệ, trong giao dịch, giá của họ thậm chí còn không bằng một vài dã thú quý giá.

Đồng thời, kẻ tàn bạo như chủ nhân trước của Lục, tuyệt không phải số ít.

Tinh cầu này vô cùng to lớn, chế độ nô lệ rốt cuộc đã phát triển đến trình độ nào rồi, rất khó nói. Nhưng có thể khẳng định một điều, chế độ nô lệ ở bộ lạc Trường Hà vẫn chỉ dừng lại ở gian đoạn vô cùng nguyên sơ.

Dù là thế, địa vị giữa nô lệ và chủ nô lệ đã tách biệt rõ ràng.

May mà y mơ hồ thế nào lại được trở thành cư dân thường trú, đúng là cũng nhờ vào nhóc Bạch này!

Bạch đang vùi đầu ăn vồm vã, đột nhiên trong chén có thêm mấy miếng thịt, ngẩng đầu thì thấy tiểu sứ thần mỉm cười ngọt ngào với mình, khóe miệng còn mang theo hai đồng điếu nhạt.

Không biết tại sao, giờ phút này đại miêu nhớ tới một đêm nào đó nhiều năm trước, trong lúc vô ý nhìn thấy hoa thủy tinh nở rộ, cánh hoa óng ánh long lanh chậm rãi nở ra trong gió nhẹ, dường như cả ánh sao

trên trời cũng trở nên ảm đạm, lại tựa như trăng sao trên trời đều tụ lên cánh hoa, bất cứ từ tán dương nào cũng không đủ để hình dung nó.

Đôi mắt băng lam của đại miêu dại ra mất một giây, không biết tại sao, đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn, lớp da được phủ bởi bộ lông màu bạc nóng đến lợi hại.

Lẽ nào, nó đây là sắp hóa hình rồi / ?

Đợi nó hóa hình rồi nhất định phải kiếm nhiều đồ ăn ngon cho tiểu sứ thần, nuôi y thật mập .

Rất nhanh, trong chén gỗ trước mặt Bạch lại được chất thành núi nhỏ lần nữa, nó liếc mắt nhìn Thạch Hổ đang liều chết đấu tranh với đôi đũa, nhịn không được bật cười chế nhạo.

Tiếng cười này, triệt để đốt cháy lửa giận của Thạch Hổ!

Đũa nát gì chứ, gắp không được chẳng lẽ ông còn không thể chọt được sao?!

Ta chọt ta chọt ta chọt!

Lát sau, trên đũa của Thạch Hổ cắm đầy thịt, Thạch Hổ không thầy tự thông get √ được kỹ năng xiên thịt.

Vị cay nồng chưa từng ăn qua, quả thật không thể ngon hơn nữa.

"Anh cho Lục qua đây ăn với chúng ta đi." Ngô Nặc rốt cuộc không nhẫn tâm nhìn một mình Lục co trong góc tường nuốt nước miếng.

Trong đầu Thạch Hổ lúc này toàn là ăn ngon và muốn ăn càng nhiều món ngon, nghĩ cũng không nghĩ đã đồng ý.

Lục thấy hắn gật đầu, không biết tại sao, mắt đột nhiên có hơi chua xót.

16. Chương 16: Dọn Dẹp

Sức lực của thú nhân lớn hơn thuần nhân, nhưng trời sinh ngón tay của thuần nhân đã linh hoạt hơn thú nhân, trời sinh thích hợp làm công việc tỉ mỉ. Giống như hái lượm, đan sọt đeo, cắt da thú vân vân.

Lục không chỉ có ngón tay linh hoạt, đầu óc cũng rất nhanh nhạy, năng lực động thủ mạnh hơn thuần nhân bình thường, quan sát Ngô Nặc dùng đũa thế nào một hồi, tự mình thử vài lần, ban đầu còn không khống chế tốt, gắp được một nửa sẽ bị rớt, đợi khi hắn thành công gắp được một miếng thịt bỏ vào miệng, tỷ lệ thành công tăng cao với tốc độ kinh người, không bao lâu, Lục đã nắm vững được yếu lĩnh, không còn chút vụng về nào, cũng không giống như người lần đầu tiên dùng đũa.

Người nguyên thủy không đại biểu nhược trí, ngược lại, họ vô cùng thông minh.

Con người có thể vượt lên từ trong vô số sinh linh, dùng trí tuệ đứng trên đỉnh của chuỗi thức ăn, trở thành chủ của tinh cầu, tổ tiên của họ sao có thể ngu ngốc được chứ?

Cái họ thiếu chỉ là tích lũy tri thức trí tuệ, nếu cho họ một cơ hội học tập, thậm chí họ có thể lợi hại hơn rất nhiều người hiện đại tư tưởng đã cố định cứng ngắc, cũng có trí tưởng tượng và năng lực sáng tạo không thể tin nổi.

Nếu nhất định phải nói khác biệt giữa người hiện đại và người nguyên thủy ở đâu, chỉ có thể nói là một bên thừa kế trí tuệ, sáng tạo cái mới trên cơ sở được kế thừa. Một bên là người sáng tạo ra trí tuệ, trong nguy hiểm trùng trùng dùng sự thông minh riêng biệt không ngừng tìm tòi sáng tạo ra cơ hội sinh tồn.

Khác biệt của hai bên chỉ là tích lũy tri thức, bản thân trí thông minh thì không có khác biệt gì.

Lần đầu tiên, Ngô Nặc có cảm khái như thế. Y không biết, cảm khái này, trong những ngày tương lai sẽ còn rất nhiều.

Lục có thể thuần thục sử dụng đũa rồi, lập tức gia nhập đại quân cướp thịt. Hắn không cướp cho bản thân, mà gắp thịt bỏ vào chén của chủ nhân.

Thạch Hổ một chút cũng không ngại ngùng, ngược lại vô cùng đắc ý. Tiểu nô lệ của hắn đúng là vừa trung tâm vừa tài cán, lần sau hái thêm cho hắn chút quả gai xù mà hắn thích ăn nhất vậy.

'Tuổi đũa' mười mấy năm của Ngô Nặc không phải học uổng, dù 2 vs 1 cũng không rơi xuống hạ phong.

Bạch ra sức ăn, cái đuôi lắc rất đắc ý, tiểu sứ thần của nó đúng là lợi hại cực.

Một nồi thịt hầm, cộng thêm một nồi thịt xào, thành công no ngã bốn người họ.

Thạch Hổ lười biếng trở về nguyên hình, cùng Bạch nằm sấp trước cửa phơi nắng một lát, sau đó cùng vào Hắc Sắc sâm lâm tìm con mồi.

Lục được Thạch Hổ dặn dò, giúp Ngô Nặc thu dọn vườn.

Ngô Nặc từ nhỏ đến lớn chưa chân chính làm nông, lúc nhỏ theo ông bà ngoại xuống quê thăm thân thích, vì hiếu kỳ chơi đùa đó không tính.

Lục làm việc rất giỏi giang, chỉ thấy hắn dùng dao đá rìu đá thô cùn, tay nâng dao hạ, không bao lâu trong khu vườn mọc đầy cỏ dại đã có thêm một khoảnh đất trống.

Ngô Nặc nhìn hắn làm rất dễ dàng, tự mình đi thử mới biết khó khăn thế nào.

Đá dễ bể, dao đá và rìu đá vì dùng được lâu dài, đều dùng tảng đá to trực tiếp mài ra, hình dáng cực lớn lại cực nặng. Bộ lạc Trường Hà dùng một loại đá đen thui làm dao đá và rìu đá, loại đá này bền hơn đá bình thường, càng dễ mài ra 'mũi dao' tương đối sắc bén, nhưng cũng nặng hơn đá bình thường.

Ngô Nặc khoe khoang sức lực không nhỏ, nhưng khi y nhận rìu đá từ tay Lục, suýt nữa cái eo già đã gãy, rìu đá trực tiếp cắm xuống đất, suýt nữa đã nện vào chân.

QAQ nặng quá đi mất.

Ít nhất cũng phải sáu bảy chục cân.

"Vu Nặc đại nhân, thôi để tôi làm vậy." Lục bị Ngô Nặc dọa giật mình, hắn vội nhận lại rìu đá, đặt rìu sang bên cạnh, kiểm tra một chút thấy Ngô Nặc không bị thương, mới thở ra một hơi.

Chính vì suy nghĩ đến thân hình gầy gò yếu ớt của Ngô Nặc, Lục đặc biệt lấy rìu đá nhỏ nhất nhẹ nhất trong nhà đến, bình thường cây rìu này đều là Tử và Hồng dùng.

Tử và Hồng là hai nô lệ khác của Thạch Hổ, đều là thuần nhân giống cái, trong đó, Hồng đã mang thai, đại khái trước khi tới mùa đông Thạch Hổ sẽ được làm cha, có đứa con đầu tiên của mình.

Vì thế, Lục vẫn luôn lo lắng không thôi, vì mùa đông thật sự không phải là thời cơ tốt để chăm sóc trẻ con. Mùa đông khí hậu ác liệt, rét lạnh còn thiếu thức ăn tươi, trẻ con rất dễ mắc bệnh, chỉ cần không cẩn thận chút xíu sẽ chết yểu.

Lục vốn còn có năm anh chị em, có ba người đều chết yểu trong mùa đông vào những độ tuổi khác nhau, chỉ có hắn và Hồng sống được tới nay.

Không sai, Hồng là em ruột của Lục. Lúc trước Thạch Hổ chỉ muốn mua mình hắn, sau đó hắn khổ sở cầu xin, Thạch Hổ mới mua luôn cả Hồng, triệt để thoát khỏi cuộc sống như địa ngục kia.

Vì thế, Lục vẫn vô cùng vô cùng cảm kích Thạch Hổ.

"Vu Nặc đại nhân, ngài sang bên cạnh nghỉ ngơi là được rồi, chuyện này vẫn để tôi làm cho." Hiện tại, đối tượng Lục lo lắng còn có thêm một người___ Vu Nặc đại nhân quá yếu, y sống cùng Bạch đại nhân, thật sự có thể trôi qua mùa đông này sao?

Ngô Nặc tự hào là một người đàn ông, làm sao có thể ngồi đó để người khác làm việc giúp mình, còn mình ngồi bên cạnh dòm. Y nhìn dao đá, loại dao đá dùng khai hoang này lớn hơn dao đá dùng trong nhà bếp nhiều, tuy đều gọi là dao đá, nhưng khác biệt của chúng cũng giống như khác biệt giữa đại đao và dao làm bếp.

Ước chừng trọng lượng không phân trên dưới với rìu đá.

"Trong nhà cậu còn có dao hay rìu nào nhỏ hơn không?" Ngô Nặc lặng lẽ xoa cái eo già của mình, hỏi.

Lục lắc đầu thành thật nói: "Không còn, đây đã là thứ mấy đứa em gái trong nhà dùng rồi."

Ngô Nặc: "…" Sức còn không bằng cả em gái, thật nản lòng .

Thấy hai má mập như con nít của Ngô Nặc phồng lên, Lục gãi đầu, cẩn thận kiến nghị: "Không thì ngài giúp tôi dọn cỏ tôi đã phạt xong đi?"

Ngô Nặc lập tức đáp ứng: "Được." Chỉ cần có chuyện làm là được.

Dọn cỏ cũng không phải công việc nhẹ nhàng, Lục đã làm quen, trên tay mọc đầy mấy nốt chai sần, một số dây mây mọc gai ngược căn bản không thể làm gì hắn.

Ngô Nặc cũng thường xuyên làm việc, trên tay cũng có nốt chai mỏng, nhưng tay y mà so với tay Lục, quả thật có thể nói là mảnh dẻ. Lúc ôm số dây mây cỏ dại đó, mỗi lần bị đâm đều nhe răng khè miệng, trên lòng bàn tay, trên tay toàn là vết thương, có vài chỗ thậm chí còn rỉ máu.

May là Ngô Nặc trước giờ không phải người yếu ớt, y cắn răng, tiếp tục kiên trì.

Ban ngày ở bộ lạc Trường Hà hoàn toàn bất đồng buổi tối, ban ngày vô cùng náo nhiệt.

Sau khi đội đi săn ra ngoài săn mồi, các thuần nhân cũng sẽ kết bạn đi tới ngoại vi Hắc Sắc sâm lâm, hái quả dại dưa dại rau dại.

Đội đi săn của bộ lạc Trường Hà rất lợi hại, nhưng dù có lợi hại thế nào cũng không thể bảo đảm mỗi người trong bộ lạc đều có thể ăn thịt đến no. Chuyện đi săn này, cũng phải xem vận may. Lúc may mắn, có lẽ bọn họ có thể gặp được đàn động vật rất ôn thuận, được một bữa phong phú. Lúc xui xẻo, rất có thể họ sẽ gặp phải một vài hung cầm mãnh thú, những mãnh thú đó cũng là kẻ đoạt thức ăn trên đỉnh tinh cầu này, một khi đôi bên sinh ra xung đột, bất luận thắng thua đều phải trả giá thảm trọng.

Hơn nữa, bộ lạc Trường Hà và một vài bộ lạc lớn nhỏ gần đó đã sinh sôi sống còn rất lâu ở một nơi tương đối cố định. Hậu quả do săn bắt quá độ mang đến, đang dần dần hiện ra.

Nếu lúc ra ngoài săn mồi gặp phải bộ lạc khác, đặc biệt là người của bộ lạc đối địch, một trận ác chiến là khó thể tránh khỏi. Hậu quả cuộc chiến mang lại, rất có thể là con mồi bị đối phương cướp sạch.

Cho nên, các thuần nhân lực chiến đấu tương đối yếu không tham gia vào đội đi săn, cần phải tập trung lại ra ngoài hái quả dại rau dại dưa dại. Những thứ hái về họ cần phải giao một phần cho bộ lạc, còn lại thì tự xử lý.

Ra ngoài hái lượm chủ yếu là thuần nhân giống đực, các thuần nhân giống cái luôn cần ở lại chăm sóc cho những đứa bé còn nhỏ, hoặc xử lý da thú theo cách đại vu truyền thụ.

Các phụ nữ sẽ giữ lại những da thú tương đối tốt, giao lên cho bộ lạc, dùng để đổi thứ nhà mình cần, như muối, như một vài thứ ngoài bộ lạc hiếm thấy vân vân.

Đã đến đầu thu, phụ nữ còn phải may da thú tương đối tốt lại thành quần áo, để chống lạnh.

So với mọi người đang bận rộn, cuộc sống của đám nhóc đơn giản hơn nhiều, phân bè kết phái tạo đoàn đội đi khắp nơi phá phách.

Sư tử con nhà thủ lĩnh đặc biệt tinh nghịch, thường xuyên dẫn mấy đứa khác đi khắp nơi làm chuyện xấu, răng dài nhà ai được thả đi, chim thịt nhà ai bị cắn chết, hay trẻ con nhà ai bị đánh đến xanh tím mặt mày vân vân, trong mười lần nói ít cũng có sáu, bảy lần là do nó dẫn đầu làm.

Thủ lĩnh thường xuyên bị nó chọc tức dậm chân, nhưng nó lại có một người mẹ hổ cực kỳ bao che, lúc bà phát điên, thủ lĩnh cũng hết cách. Ỷ vào sự nuông chiều của mẹ, sư tử con càng quậy lợi hại.

Nhưng, hôm qua vậy mà hiếm khi nó được cha khen ngợi.

Cảm giác, ừm, cảm giác đặc biệt khác.

Cha còn liếm lông xoa bụng gãi cằm cho nó nữa!

Sư tử con sướng muốn chết.

Cho nên, nó quyết định hôm nay vẫn tìm tiểu thuần nhân nhà Bạch chơi.

Sư tử con không chỉ tới một mình, còn mang theo hết tiểu đệ của mình.

Thế là, trong vườn nhà Ngô Nặc, có thêm rất nhiều lực lao động miễn phí.

Rất nhanh, Ngô Nặc bi thúc phát hiện, y vậy mà còn không làm nhanh bằng đám nhóc ở đây .

Bộ lạc Trường Hà vẫn không có thói quen ăn trưa, buổi sáng Ngô Nặc ăn rất muộn, bận mãi đến chiều, cuối cùng mới cảm thấy bụng hơi đói.

Vườn nhà Bạch đúng là hơi lớn, bọn họ nhiều người như vậy, hơn nữa chỉ trừ cỏ không làm gì khác, bận cả nửa ngày mới dọn được một phần tư mà thôi.

Đám nhóc đang lúc lớn, mau đói, bình thường chúng đi khắp nơi quậy phá, đói rồi tùy tiện tìm đồ ăn, hôm nay thành thành thật thật làm việc nửa ngày, đứa nào đứa nấy vừa đói vừa mệt, đều không muốn làm việc nữa.

"Đi, chúng ta đến bờ sông câu cá, anh làm cá cho mấy đứa ăn!" Ngô Nặc kéo một sợi dây mây dài đến đống cỏ, rồi cười nói với mọi người.

"Được, a, à! Ăn cá, ăn cá!" Đám nhóc cao hứng điên rồi, từng đứa ném cỏ dại trong tay đi, hưng phấn phi đến bờ sông.

Ngô Nặc về nhà lấy cần câu, lại lấy lưỡi câu, nói với Lục: "Cậu cũng cùng chúng tôi đi câu đi."

Tuy Lục rất cao lớn, nhưng kỳ thật mới chỉ 18 mà thôi, có lẽ so với tuổi thọ bình quân của thuần nhân trên thế giới này, sớm đã bước vào hàng ngũ của người trưởng thành, nhưng vẫn có lòng hiếu kỳ rất mạnh.

Muốn đi, nhưng chủ nhân dặn phải làm việc.

Nhìn thần sắc Lục, Ngô Nặc liền đoán ra trong lòng hắn đang nghĩ gì. Lục là một người cố chấp, nhưng Ngô Nặc tỏ vẻ y có kỹ xảo đặc thù đối phó hắn, "Không phải Thạch Hổ nói cậu đi theo tôi học nấu ăn sao? Lát nữa tôi muốn làm cá nướng, cậu không định học hả?"

"Học, muốn học!" Lục nói, mắt sáng hẳn lên.

17. Chương 17: Ngày Thường

Lục thật sự là một người rất thông minh hơn nữa năng lực động thủ rất mạnh.

Nhìn qua cần câu đơn giản Ngô Nặc làm, nghe Ngô Nặc nghiêm túc giảng giải nguyên lý của cần câu xong, hắn liền dùng lưỡi câu dây câu Ngô Nặc hữu nghị cung cấp làm một chiếc cần câu.

Bình tâm mà nói, cần câu Lục tỉ mỉ làm ra, thật sự tốt hơn Ngô Nặc tự làm nhiều, bất kể là hình dáng hay công năng.

Nhưng, Ngô Nặc không có chút mất hứng nào, ngược lại y vui muốn chết luôn đây.

Vì y thành công hoàn thành nhiệm vụ hệ thống mới công bố _____

Nhiệm vụ 5: Truyền thụ kỹ xảo chế cần câu đơn giản.

Phần thưởng nhiệm vụ: 500 điểm tích phân, dao gấp x1

Dao gấp là thứ tốt, có thể cắt rau gọt trái cây, có thể giấu trên người phòng thân, tiện lợi lại thực dụng.

Bên người nhiều người phức tạp, Ngô Nặc không dám trực tiếp nhận phần thưởng nhiệm vụ, cố nén hưng phấn, cắt nội tạng buổi sáng đặc biệt để lại thành vụn nhỏ, móc lên lưỡi câu bắt đầu câu cá.

Một hai ngày ngắn ngủi, cá trong sông vẫn chưa kịp học cách phân biệt mồi câu và con mồi, ngốc nghếch đặc biệt dễ dàng mắc câu. Không bao lâu, Ngô Nặc đã câu được ba con cá lớn phải nặng hơn hai cân, trong đó có một con đầu nhọn màu đỏ là chủng loại mới hôm qua chưa câu được, tiến thêm được một bước nhỏ để hoàn thành nhiệm cụ hệ thống.

Lục lần đầu tiên câu cá, thu hoạch vậy mà cũng không tồi, câu được hai con khoảng một cân, nhưng hắn đã vui mừng điên rồi. Trước giờ hắn không biết, thì ra bắt mồi còn có thể dễ dàng vui vẻ như thế.

Vu Nặc đại nhân không hổ là thuần nhân của bộ lạc lớn, thật lợi hại.

Ngô Nặc đối với chuyện câu cá vốn không mấy hứng thú, sau khi câu thêm được hai con, y liền giao cần câu cho đứa bé thuần nhân đã rục rịch nãy giờ, chỉ huy mấy đứa tuổi lớn hơn chút giúp y tìm củi để nhóm lửa, y lấy dao bắt đầu giết cá cạo vảy mổ nội tạng banh mang rút bỏ gân tanh. Lục bên cạnh nhìn muốn lồi mắt, khó trách trước kia cá hắn làm không ngon, thì ra là phương pháp không đúng.

Dao đá của bộ lạc Trường Hà quá lớn, mũi dao cùn căn bản không cách nào mổ cá, bọn họ đều trực tiếp cắt cá thành từng khúc, sau đó mới moi sạch nội tạng của chúng, bỏ lên lửa nướng. Cá vốn đã ít mỡ, không bôi mỡ trực tiếp bỏ lên lửa lớn nướng, rất dễ cháy khét. Nếu xui xẻo, khi cắt cá làm vỡ mật, cá nướng ra không chỉ vừa tanh vừa cháy còn đắng, khó ăn hơn cả vu dược, thời gian lâu dần, người bộ lạc Trường Hà thà đói bụng, cũng không thích ăn cá khó ăn.

Ngô Nặc thấy Lục nhìn rất nghiêm túc, sau khi xử lý xong hai con cá, y liền đưa dao cho Lục, nói: "Cậu cũng thử xem đi."

Lục hưng phấn rồi thấp thỏm nhận dao, dùng ngón tay nhẹ chạm lên mũi dao sắc bén, lát sau, ở ngón tay rỉ ra giọt máu, Lục nhanh chóng liếm sạch máu, mút ngón tay hiếu kỳ hỏi: "Thật sắc bén, Vu Nặc đại nhân, đây là cái gì?"

"Dao quân dụng Thụy Sĩ."

Ngô Nặc dùng tiếng Trung nói, Lục cố gắng lặp lại một lần: "Dao… vân… đụng… thạc… sĩ?"

Ngô Nặc bị phát âm vặn vẹo của hắn chọc cười, nói: "Là dao quân dụng Thụy Sĩ, không khác gì dao đá ở chỗ mọi người, nhưng dao ở chỗ chúng tôi làm từ kim loại, sắc bén hơn dao làm từ đá."

"Kim… loại? Đó là thứ gì?" Lục hiếu kỳ trợn tròn hai mắt.

"Một loại, ừm, một loại vật chất tinh luyện." Với trình độ mới tốt nghiệp cơ sở của Ngô Nặc, không chống đỡ nổi 'mười ngàn câu hỏi vì sao' của Lục, vội dời đề tài: "Tạm thời không nói cái này, mau xử lý cá đi, cá phải để tươi mới ngon."

"Ừ." Lục gật đầu thật mạnh, ghi nhớ lời Ngô Nặc, sau đó nhớ lại quá trình Ngô Nặc giết cá vừa rồi. Trước là bỏ cá lên tảng đá đập ngất, sau đó dùng đồ đánh vảy cạo sạch vảy, rồi lại dùng dao nhỏ vụng về mổ bụng cá, dưới chỉ dẫn của Ngô Nặc cẩn thận moi ruột ra, cuối cùng banh mang rút bỏ gân tanh, dùng mũi dao rạch từng đường dài trên mình cá, cuối cùng bôi muối lên trên.

Có kinh nghiệm thành công lần đầu, Lục nhanh chóng xử lý toàn bộ số cá còn lại.

Ngô Nặc bôi mỡ heo thú đã thấn lúc sáng lên cá đã ướp muối, đem tới đống lửa chậm rãi nướng, trong quá trình này, thỉnh thoảng lại bôi thêm chút mỡ, rất nhanh, mùi cá nướng thơm phức tỏa ra.

Sư tử con không cách nào dùng cái vuốt thịt đầy lông câu cá, từ sớm đã ngồi xổm bên cạnh Ngô Nặc, cá vừa nướng chín, lập tức lao tới kêu ngao ngao lấy lòng Ngô Nặc, cái đầu tròn quay vàng óng không ngừng cọ lên chân Ngô Nặc.

Trước mặt mỹ thực, tiết tháo, tiết tháo sớm đã bị ăn phức mất rồi　　/ !

Ngô Nặc căn bản không chịu nổi kỹ năng thiên phú của sư tử con – thuật bán manh, ngoan ngoãn cống hiến cá nướng thơm phức.

Sư tử con không sợ nóng, ngậm cá nướng chạy đi như làn khói, nhắm chuẩn xung quanh không người mới bắt đầu ăn, nó sợ đám đồng bọn sẽ cướp của mình.

Những ấu thú nhân khác đợi nửa ngày, cả miếng da cá cũng không vớ được, lỗ tai cái đuôi đều cụp xuống, rũ hai con mắt tròn quay nhìn Ngô Nặc, bộ dáng nhỏ vừa uất ức vừa đáng thương.

Ngô Nặc thầm hô chịu không nổi, vừa mềm giọng an ủi đám nhóc, vừa bận rộn tiếp tục nướng cá.

Lục xử lý xong số cá còn lại, cũng tham gia chung với Ngô Nặc, nghiêm túc học nướng cá.

Liên tục nướng mấy con, Ngô Nặc toàn bộ cắt hết thành từng khúc, lúc này đám nhóc mới không bị bỏ sót đứa nào cũng được ăn.

"Lục, trong nhà cậu còn ớt không?" Ngô Nặc giữ lại cho mình một khúc cá nướng, vừa ăn vừa hỏi.

"Ớt?" Lục nhớ tới món thịt xào ăn hồi sáng, lắc đầu: "Hết rồi, Bạch đại nhân mang đi hết rồi." Ớt là hắn lỡ hái về, vốn cho rằng nó là trái cây hiếm lạ gì đó, lấy về cho người bộ lạc nhìn rồi mới biết, là một loại vu dược, không có độc nhưng vị rất kỳ quái rất khó ăn. Bên chỗ đại vu rất hiếm dùng loại vu dược này, Lục muốn dâng cho bộ lạc cũng không dâng được. Vốn hắn còn thấy không vui lắm, không ngờ chớp mắt thôi Ngô Nặc đã biến thứ vu dược kỳ quái đó thành mỹ vị.

"Vậy chỗ mà cậu hái còn ớt không?" Hệ thống nói loại ớt này hình như là thân cỏ sống một năm, dời sang trồng là không hy vọng, phải nghĩ cách lấy chút hạt giống.

Tương ớt, ớt bột, ớt khúc khô, ớt ngâm…

Từ nhỏ đến lớn Ngô Nặc chưa từng ngừng ăn ớt, đối với y mà nói, không ăn ớt cũng giống như cưỡng chế cai thuốc, trong thời gian ngắn có thể chịu được, chứ thời gian dài tuyệt đối không chịu nổi.

Lục nói: "Có, có một khoảnh ớt lớn luôn, nhưng chỗ đó hơi xa hơn nữa đường rất khó đi, lần sau tôi hái nhiều thêm mang về."

Mắt Ngô Nặc sáng lên, nói: "Tôi đi cùng cậu."

Lục vội lắc đầu, "Chỗ đó rất nguy hiểm, tôi hái về cho ngài là được."

"Không được, tôi cần phải đi xem thử." Ngô Nặc rất kiên trì, y hiểu rõ, y muốn sinh tồn lâu dài trong thế giới này, ỷ lại vào bất cứ ai cũng không phải là kế sách lâu dài, y cần phải mau chóng làm quen với mô hình sinh tồn ở đây, sau đó mới dễ dung nhập vào thế giới này, cuối cùng mới có thể sống càng tốt hơn càng lâu hơn.

Lục không dám tùy tiện đồng ý yêu cầu của y, chỉ đành nói: "Bên ngoài rất nguy hiểm, trước phải hỏi chủ nhân và Bạch đại nhân, họ đồng ý rồi tôi mới dẫn ngài đi."

Ngô Nặc hiện tại đã rõ, chỉ cần dính đến chủ nhân, Lục sẽ rất cố chấp, hoàn toàn không chừa đường lui.

Ngô Nặc từng theo Bạch đi qua Hắc Sắc sâm lâm, tuy không chân chính gặp phải mãnh thú nào, nhưng không có nghĩa là trong rừng an toàn. Ngược lại, đến bây giờ Ngô Nặc vẫn còn nhớ rõ ràng, tiếng thú gầm đáng sợ trong rừng, y không cho rằng tay chân mảnh dẻ của mình có thể chống lại những mãnh thú đó.

Ngô Nặc không phải một người đặc biệt nhát gan nhưng cũng không phải nhà mạo hiểm gan lớn bằng trời, y chỉ là trời sinh có nguồn động lực xông pha. Nhưng kinh nghiệm lăn lộn ngoài xã hội cho y biết, cẩn thận không có gì phải xấu hổ, liều lĩnh không đồng nghĩa với dũng cảm, lúc nên liều thì không thể sợ sệt, lúc nên mượn lực thì không thể gượng ép, chết cũng cần thể diện chỉ sẽ sống chịu tội, đại trượng phu thì phải co được duỗi được.

"Được, vậy thì hỏi họ trước vậy." Nếu có thể, Ngô Nặc cảm thấy Thạch Hổ và Bạch cùng đi với họ sẽ tốt hơn.

Nhắc đến Bạch, Ngô Nặc bắt đầu có chút nhớ đại miêu mập tròn lại thân thiết đó rồi.

Nhưng, y không biết, lúc này, Bạch đang gặp phải một lần nguy cơ lớn nhất trong đời.

18. Chương 18: Nguy Cơ

Bộ lạc Hàn Nham, nằm ở đầu kia Hắc Sắc sâm lâm, bộ lạc xây trong một thung lũng đá cỏ dại mọc không nổi, địa thế hiểm yếu dễ thủ khó công. Bộ lạc Hàn Nham là một bộ lạc cỡ nhỏ chỉ có trên trăm người, nhưng lại vô cùng nổi danh gần đó.

Bộ lạc Hàn Nham là một bộ lạc thuần thú nhân, lúc ban đầu bộ lạc này là do một kẻ làm phản thất bại ở bộ lạc lớn tạo nên, sau đó họ lại lục tục thu nhận một vài thú nhân sa ngã vì đủ các nguyên nhân mà làm phản hoặc bị trục xuất, bọn họ cho rằng chỉ có thú nhân mới là chủng loài cường đại nhất, thuần nhân, bán thú nhân, nguyên thú đều là giống xấu bị thần thú vứt bỏ, chỉ có thể làm nô lệ, thức ăn của thú nhân.

Thú nhân bộ lạc Hàn Nham tàn bạo, hung ác, so với thành thật săn mồi, bọn họ càng thích cướp đoạt, gần đó trừ đi ba bộ lạc lớn ra hầu như mỗi đội đi săn của các bộ lạc khác đều từng giao thủ với họ, khi đến mùa đông, thậm chí bọn họ còn đi vây công một vài bộ lạc nhỏ. Không chỉ cướp sạch thức ăn người khác vất vả để dành, còn mang những tù binh trở về bộ lạc mình, xem là công cụ và lương thực dự trữ, sau khi bắt những tù binh đó chịu đủ giày vò như địa ngục, mới giết họ xẻ thịt, bỏ xương họ trên đỉnh núi Hàn Nham của bộ lạc, năm rộng tháng dài, trên đỉnh núi Hàn Nham xương cốt đã sớm chất thành núi nhỏ.

Bộ lạc Hàn Nham, giống như linh cẩu, kên kên, tiếng thối vang xa, khiến rất nhiều bộ lạc nghe đến là biến sắc.

Bộ lạc Hàn Nham vào nhiều năm trước từng tấn công bộ lạc Trường Hà, khi đó bộ lạc Hàn Nham cường đại hơn bây giờ nhiều, là bộ lạc lớn thứ ba gần đây, bộ lạc Trường Hà bỏ ra cái giá cực kỳ thảm thiết mới đuổi được bọn ác đồ này.

Mẹ của Bạch đã chết trong trận chiến đó.

Về sau, đại vu của bộ lạc Trường Hà ra mặt, liên hợp ba bộ lạc lớn khác, vây công bộ lạc Hàn Nham. Ngặc nỗi, địa thế nơi ở của bộ lạc Hàn Nham hiểm yếu dễ thủ khó công, bốn bộ lạc lớn liên thủ cũng bỏ cái giá cực lớn mới đánh vào được đại bản doanh. Khi đó, thủ lĩnh bộ lạc Hàn Nham khổ chiến mà chết, con của gã lại dẫn một tốp thủ hạ chạy trốn.

Gã ở bên ngoài trằn trọc nhiều năm, rồi trở về núi Hàn Nham, xây dựng lại bộ lạc Hàn Nham, trở thành thủ lĩnh hiện giờ.

Thủ lĩnh của bộ lạc Hàn Nham, trừ tàn nhẫn hệt như cha của gã, còn có thêm một phần gian xảo. Gã lấy con gái của thủ lĩnh bộ lạc Mục Nguyên, được bộ lạc Mục Nguyên âm thầm giúp đỡ, trong mấy năm ngắn ngủi, từ hơn ba mươi thú nhân, phát triển tới hiện tại hơn một trăm thú nhân, thế ngày càng thịnh.

Bộ lạc Mục Nguyên là bộ lạc lớn thứ nhất quay đây, có nó âm thầm che chở, dưới tình huống nước sông không phạm nước giếng, hai bộ lạc lớn khác đều không muốn lại tấn công bộ lạc Hàn Nham. Mà bộ lạc Hàn Nham đương nhiên cũng sẽ không ngứa tay đi động vào người của ba bộ lạc này, các bên sống bình yên vô sự, duy trì sự hòa bình ngoài mặt.

Nhưng, vì cuộc chiến năm đó, bộ lạc Hàn Nham đã kết tử thù với bộ lạc Trường Hà, hai bộ lạc này một khi gặp nhau bên ngoài, thì tất nhiên sẽ phát sinh tranh đấu. Vì thế, bộ lạc Trường Hà tổn thất rất nhiều chiến sĩ ưu tú, bộ lạc Hàn Nham đồng dạng cũng hao binh tổn tướng.

Có một con rắn độc luôn ở bên cạnh lăm le rình mồi như thế, thỉnh thoảng lại cắn cho một phát, thời gian lâu dần, bộ lạc Trường Hà từ bộ lạc lớn thứ hai dần rớt xuống hạng chót bây giờ.

Thù oán lẫn nhau, càng kết càng sâu.

Bạch và Thạch Hổ vốn chỉ dự định bắt chút mồi trong Hắc Sắc sâm lâm, thậm chí hai người còn không đi vào quá sâu, không ngờ vậy mà lại đụng phải người của bộ lạc Hàn Nham.

Một tiểu đội sáu thú nhân, tiểu phân đội cướp giật tiêu chuẩn của bộ lạc Hàn Nham, mỗi thú nhân đều cường tráng hung hãn.

Thạch Hổ và Bạch, Thạch Hổ là tiểu đội trưởng đội đi săn, là một trong những người ứng tuyển thủ lĩnh bộ lạc Trường Hà, lực chiến đấu cực mạnh, dùng một địch ba không thành vấn đề. Bạch chỉ là một thú con còn chưa hóa hình, có lẽ so với những thú con khác, lực chiến đấu nổi trội, nhưng so với thú nhân thành niên, căn bản không thể nào thắng được.

Thú nhân bộ lạc Hàn Nham thích nhất chính là nhìn con mồi giãy dụa trước khi chết, nhìn chúng lảo đà lảo đảo chạy loạn khắp nơi, nhìn chúng vỡ đầu chảy máu đáy mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Con mồi chết đi trong giãy dụa và tuyệt vọng, mùi vị ngon lành nhất.

Đây chính là nhận thức chung của thú nhân bộ lạc Hàn Nham.

"Chạy!" Ngay lúc phát hiện đội ngũ thú nhân này, Thạch Hổ liền gầm lên một tiếng phẫn nộ, hắn dùng một địch hai cản được hai thú nhân, tranh thủ thời gian quý báu cho Bạch chạy trốn.

Trong nội tâm, Bạch khinh thường làm một đào binh, nó rất muốn ở lại giúp đỡ Thạch Hổ giải quyết bọn cường tặc đáng ghét này, nhưng lý trí cho nó biết, nó ở lại trừ trở thành gánh nặng cho Thạch Hổ, căn bản không giúp được cái gì.

Bạch quả đoán quay đầu bỏ chạy.

Những thú nhân khác không vì nó là một ấu thú nhân mà bỏ qua, ngược lại, Bạch còn có chút danh tiếng ở bộ lạc Hàn Nham, gần như tất cả thú nhân đều biết nó.

Hình dáng Bạch giống hệt như cha nó lúc nhỏ, dực hổ màu trắng bạc vô cùng quý hiếm, bọn họ dường như được thần chiếu cố, trời sinh đã hiểu chiến đấu, thông minh và cường đại, một khi trưởng thành, không ai không phải là chiến sĩ cường đại thanh danh hiển hách.

Cha của Bạch là chiến sĩ cường đại nhất bộ lạc Trường Hà lúc đó, khi ấy ông cực kỳ nổi danh ở năm bộ lạc lớn, là chính tay ông giết chết thủ lĩnh bộ lạc Hàn Nham, cũng chính là cha của thủ lĩnh bộ lạc đó hiện giờ, hai người gần như là đồng quy vu tận.

Cha Bạch đã chết, thủ lĩnh bộ lạc Hàn Nham muốn thay cha báo thù, chỉ có thể xuống tay với Bạch.

Từ rất sớm, thủ lĩnh bộ lạc Hàn Nham đã hạ lệnh, nếu có người có thể bắt sống Bạch của bộ lạc Trường Hà, có thể trực tiếp được ứng tuyển thủ lĩnh, nếu giết chết nó còn mang thi thể nó về, cũng có thể nhận được phần thưởng thức ăn phong phú.

Tin tức này bộ lạc Trường Hà sớm đã nhận được, Bạch cũng biết.

Tuy nó thường xuyên hành động một mình, nhưng Hắc Sắc sâm lâm rộng lớn vô cùng, một ấu thú nhân nhỏ bé như nó, thật sự rất khó dẫn tới chú ý, đại khái là trời sinh luôn gặp nhiều may mắn, nó ra ra vào vào Hắc Sắc sâm lâm mấy năm rồi, hôm nay vẫn là lần đầu tiên gặp phải thú nhân bộ lạc Hàn Nham.

Bạch nhờ vóc dáng nhỏ linh hoạt của mình nhẹ nhàng leo lên đại thụ trong rừng, nó linh hoạt chạy nhảy vun vút giữa cành nhánh dày phủ cả trời, rất nhanh đã biến mất trong tầm mắt các thú nhân. Nhưng các thú nhân dựa vào khứu giác nhạy bén, ngửi mùi nó, đuổi sát không buông.

Thạch Hổ bị hai thú nhân cản trở, chìm vào triền đấu gian khổ.

Bạch liều mạng lao đi giữa cành cây, phía dưới là bốn thú nhân hóa về nguyên hình, truy đuổi không buông, dã thú to lớn không ngừng kinh động động vật trong rừng, từ bốn phương tám hướng không ngừng truyền đến tiếng gầm của các loại dã thú, dần hình thành một loại áp lực bức người.

Bạch không biết mình đã chạy bao lâu, tứ chi dần trở nên nặng nề, độ linh hoạt của cơ thể càng lúc càng thấp, có vài lần suýt dẫm phải khoảng không rớt xuống đất, vất vả ổn định thân hình, tốc độ lại càng lúc càng chậm, kẻ đuổi theo càng lúc càng gần…

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tim Bạch dần chìm vào đáy cốc.

Lẽ nào phải kết thúc thế này sao?

Có một thoáng ngắn ngủi, trong đầu Bạch hiện lên nụ cười rực rỡ của Ngô Nặc, giống như hoa thủy tinh nở rộ dưới ánh trăng giữa đêm, khiến người ta lưu luyến…

Không, nó không thể cam chịu, nó là thú nhân được sứ thần chọn lựa, nó đã được định sẽ trở thành thú nhân mạnh nhất!

Nếu, nó có thể hóa hình thì tốt rồi.

Hóa hình, hóa hình, hóa hình!

Trong lòng Bạch nổi lên khát vọng cường liệt chưa từng có, nếu nó có thể hóa hình, nó nhất định sẽ xé đám linh cẩu đáng chết này thành mảnh vụn. Dục vọng cầu sinh mãnh liệt đi kèm với sát ý cuồng bạo lao thẳng lên đầu, đáy mắt trong vắt như bầu trời của Bạch dần phiếm lên ánh máu đỏ thẫm, lông màu trắng bạc trên người vậy mà bắt đầu lóe lên một tầng sáng bạc nhàn nhạt, tia sáng càng lúc càng đậm, cuối cùng Bạch chú ý đến dị thường trên thân thể mình.

Nó còn chưa kịp cao hứng, trên lưng đã truyền đến cơn đau đớn, bộ mặt mèo mập không kịp phòng bị lộ ra vẻ dữ tợn, xương trên người truyền đến tiếng rắc đáng sợ.

Nó thật sự sắp hóa hình rồi.

Trong lòng Bạch không cao hứng như đã tưởng, ngược lại càng trở nên trầm trọng___

Lần đầu tiên ấu thú nhân hóa hình cần rất nhiều năng lượng, trong tình huống thiết yếu, còn phải dùng vu dược, mới có thể thuận lợi hóa hình. Nếu trong quá trình hóa hình bị cắt ngang, rất có thể sẽ hóa hình thất bại, biến thành bán thú nhân trí tuệ thấp thậm chí là nguyên thú không chút lý trí thiếu lực kiềm chế.

Nhất định phải thành công, chỉ có trở thành thú nhân chân chính, nó mới có tư cách đứng bên người tiểu sứ thần!

Bạch lặp đi lặp lại cảnh cáo bản thân, nó căn bản không dám dừng lại, để thú nhân bộ lạc Hàn Nham phát hiện dị thường.

Nó cố nén đau đớn lần đầu tiên hóa hình, liều mạng lao đi giữa cành nhánh, rất nhanh, mồ hôi thấm ướt da lông nó, bộ lông màu bạc bao trùm dưới ánh bạc dần đậm, từng mảng từng mảng dán sát vào người, đại miêu mập mạp thoáng cái co đi rất nhiều, trên lưng có thêm hai cục gồ lên, đang không ngừng co và mở rộng ra như có thứ gì muốn chui ra.

"Nó, nó đang hóa hình kìa! Mau bắt nó! Mau!" Thú nhân đuổi theo phía dưới liếc mắt phát hiện dị trạng của đại miêu, vô cùng hưng phấn gào lên.

Thú nhân lần đầu tiên hóa hình, tuyệt đối là giờ phút yếu ớt nhất trừ lúc sinh ra trong đời họ. Nhưng, một khi bọn họ vượt qua ngưỡng cửa này, bọn họ sẽ trở thành chiến sĩ vô cùng cường đại.

Nhất định phải nhân cơ hội này bắt sống Bạch, hoặc cắt ngang nó hóa hình, nếu không một khi nó thoát biến trở thành dực hổ chân chính, bọn họ cách cái chết không còn xa nữa. Cho dù họ may mắn thoát khỏi truy sát của dực hổ, sau khi trở về, thủ lĩnh biết được, cũng sẽ lấy mạng họ.

Cơ hội và nguy hiểm song song tăng lên đỉnh điểm, truy đuổi trở nên càng thêm kịch liệt điên cuồng.

Có một thú nhân ngoại hình tinh tinh dứt khoát trèo lên cây, linh hoạt xuyên qua cành nhánh tìm kiếm tung tích Bạch, không mất bao lâu, gã đã thấy Bạch.

Mắt thấy truy binh càng lúc càng gần, phía sau đột nhiên truyền tới tiếng hổ gầm đáng sợ.

Chỉ thấy Thạch Hổ đã hóa về nguyên hình, mang một thân đầy vết máu đuổi theo, hai thú nhân không thể không lưu lại cản trở hắn, hai thú nhân còn lại thì tiếp tục đuổi theo.

Thú nhân tinh tinh càng đuổi càng gần, đã có mấy lần gã duỗi tay ra suýt nữa túm được đuôi Bạch, đều bị Bạch may mắn tránh thoát.

Thú nhân tinh tinh rất không cam lòng, gã nhanh chóng nhìn 'tình hình giao thông' phía trước, sau đó vọt qua bên cạnh.

Bạch phải dùng toàn bộ tâm trí mới miễn cưỡng áp chế được đau đớn hóa hình mang tới, đầu óc vì mệt mỏi và thống khổ dần biến thành tê liệt trì độn căn bản không rảnh chú ý tình huống phía sau, đang điên cuồng chạy trốn, phía trước đột nhiên xuất hiện một thân ảnh màu đen, một cánh tay lớn hung tợn vỗ về phía nó.

Bạch dừng lại đột ngột, nhưng quán tính lại khiến nó rớt xuống cành cây cao trên trăm mét.

Không, không, tuyệt đối không thể chết như thế!

Trong lòng Bạch hiện lên nỗi không cam chưa từng có, trong lúc rơi, nó điên cuồng gào rú, ánh sáng nhạt trên người đột nhiên sáng bùng lên, ánh bạc chói mắt tựa hồ chiếu sáng cả khu rừng.

19. Chương 19: Dị Tượng

"Mọi người có cảm thấy sắc trời hình như vừa mới tối đi một chút không?" Không biết tại sao, rõ ràng bầu trời vẫn trăm dặm không mây, thái dương treo cao, Ngô Nặc lại cảm thấy sắc trời hình như vừa mới tối đi một chút.

Lục và đám nhóc đều chuyên tâm chuyên chú nhìn cá nướng, căn bản không để ý, lũ lượt lắc đầu.

Cùng lúc này, đại vu ngồi khoanh chân trong nhà đá nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở mắt ra, con mắt đục sáng đến kinh người. Thủy Sa chú ý thấy dị thường của đại vu đầu tiên, vội hỏi: "Đại vu, sao vậy?"

"Trời xuất hiện dị tượng, mùa đông năm nay chỉ sợ sẽ đến sớm, con lập tức đi tìm Kim Đồng, bảo hắn qua đây ngay, ta có chuyện cần thương lượng với hắn." Trên mặt đại vu lộ vẻ ngưng trọng và lo âu hiếm thấy.

Kim Đồng là thủ lĩnh bộ lạc Trường Hà, từng là một trong những chiến sĩ mạnh nhất bộ lạc Trường Hà, ông quản lý bộ lạc Trường Hà mười mấy năm, công chính nhân từ, được mọi người yêu kính. Cho dù là thế, Kim Đồng vẫn không phải là thủ lĩnh bộ lạc hoàn mỹ nhất trong lòng đại vu.

Tuy ông chính trực có thừa nhưng mưu lược không đủ, bộ lạc Trường Hà dưới sự dẫn dắt của ông, tuy không gặp phải tai họa gì đặc biệt lớn, nhưng bộ lạc liên tục trượt dốc trong bảng xếp hạng, nhân số bộ lạc cũng giảm đi rất nhiều so với thời kỳ toàn thịnh, hiện nay miễn cưỡng xếp ở hạng cuối trong bốn bộ lạc lớn, còn bị ba bộ lạc lớn khác bài xích.

Đương nhiên, bộ lạc xuống dốc cũng không phải toàn là vì những nguyên nhân chủ quan này, còn có rất nhiều nguyên nhân khách quan, chẳng hạn bộ lạc Hàn Nham chính là một trong những nguyên nhân khách quan.

Nếu Ngân Dực còn thì tốt rồi.

Đại vu nhìn mặt trời ảm đạm bên ngoài, trong lòng không khỏi có chút thương cảm.

Chỉ mong Bạch có thể hóa hình trước mùa đông này, nếu Bạch có thể trưởng thành, nó sẽ là thú nhân xuất sắc hơn cả ba nó Ngân Dực.

Trong lúc ông suy tư, Thủy Sa đã mời Kim Đồng tới, đại vu nói cho Kim Đồng biết dị tượng, sau đó thương lượng với ông sắp xếp sau này.

Ngô Nặc có chút tâm thần không yên, luôn cảm thấy hình như có chuyện gì đó sắp xảy ra, không mấy chú tâm nướng cá, đã vài lần nếu không có Lục đúng lúc nhắc nhở, y suýt nướng cháy cả cá.

"Vu Nặc đại nhân, ngài sao vậy?" Lục có chút lo lắng hỏi.

"Bọn Bạch đi lâu như thế, còn chưa trở về, chắc không phải gặp chuyện gì chứ?" Ngô Nặc nhíu mày, lo âu nhìn khu rừng đối diện sông.

Lục lắc đầu cười nói: "Chủ nhân rất lợi hại, chắc chắn ngài ấy sẽ bảo vệ Bạch đại nhân, ngài đừng lo lắng."

Ngô Nặc không mấy để tâm ừ một tiếng, không nói thêm nữa, chuyên tâm nướng cá.

Cần câu Ngô Nặc làm chỉ có hai cái, đám nhóc muốn câu cá lại có hai mươi đứa, nửa ngày không đến phiên mình, có vài đứa dứt khoát trực tiếp xuống nước bắt. Đám nhóc trưởng thành bên bờ sông trên cơ bản biết chạy biết nhảy sẽ biết bơi luôn, bơi rất giỏi, lại thêm chỗ họ câu cá nước sông cạn lại dịu, trẻ em thuần nhân

lùn nhất đứng trong nước cũng có thể lộ đầu ra ngoài. Mấy ấu thú nhân đi đầu là sư tử con kết đội chơi thể lực lại bơi chó hết sức thành thục, Ngô Nặc không lo lắng chúng sẽ bị chìm.

Đám nhóc lúc trước ghét ăn cá, khi chơi đùa trong nước, không ai đặc biệt đi bắt cá. Nhưng hiện tại, đã nếm qua mỹ vị chân chính của cá, đám nhóc triệt để bận tâm vụ bắt cá.

Đám nhóc này kế thừa gen tốt đẹp của cha mẹ, trời sinh đã là thợ săn thông minh, sau nhiều lần thử nghiệm, cuối cùng chúng tìm được bí quyết bắt cá trong nước.

Trực tiếp lao đến, vây truy chặn đầu, mai phục vân vân vân vân, những kỹ xảo săn mồi mà bậc cha mẹ vô ý đề cập đến, được chúng chậm rãi dung hợp trong việc bắt cá.

Đáng thương cho đàn cá mập thiếu thiên địch, hôm nay cuối cùng cũng đón nhận tai nạn lớn nhất trong đời cá!

Đám nhóc con hung hãn cả buổi chiều thu hoạch được đến trên trăm cân cá, Ngô Nặc có được 19 loại cá nước ngọt không cùng chủng loại, hoàn thành vượt mức nhiệm vụ hệ thống, đồng thời nhận được thông báo nhiệm vụ mới của hệ thống___

[Chuỗi nhiệm vụ người khám phá.

Nhiệm vụ sáu: Thu được 100 con cá nước ngọt không cùng chủng loại.

Phần thưởng nhiệm vụ: Tích phân 2000, một viên thuốc cường thân kiện thể.]

Ngô Nặc nhìn phần thưởng nhiệm vụ, không muốn thừa nhận hỏi: [Hệ thống, thu thập 10 con cá nước ngọt là 500 điểm tích phân, thu thập 100 con, không phải nên là 5000 điểm tích phân mới đúng sao.]

Hệ thống: [Trình tự hạch toán tích phân không sai sót, phần thưởng tích phân không sai sót.]

Ngô Nặc vẫn muốn trả giá: [Nhưng rõ ràng cách tính của mày không đúng mà.] Gấp mười đã nói đâu?

Hệ thống: [Trình tự hạch toán tích phân không sai sót, phần thưởng tích phân không sai sót.] Gấp mười, nằm mơ!

Ngô Nặc còn muốn nói, hệ thống tiếp tục lặp lại không mang chút cảm xúc nào: [Trình tự hạch toán tích phân không sai sót, phần thưởng tích phân không sai sót.]

Ngô Nặc: Được rồi, hệ thống mày thắng rồi .

Tích phân ít chút thì ít chút vậy, thuốc cường thân kiện thể gì đó, nghe cũng không tệ lắm. Ngô Nặc vốn còn rất vừa lòng với tố chất thân thể của mình, hiện tại cư nhiên còn không bằng cả một đám nhóc để truồng chảy nước mũi, quả thật phải cường thân kiện thể một chút, đúng là một phần thưởng tốt. Nhưng, muốn hoàn thành nhiệm vụ này chỉ sợ không dễ lắm. 100 chủng loại cá nước ngọt, sợ là phải tốn chút thời gian tốn chút tinh lực mới gom được.

Ngô Nặc nhìn nước sốt chiên nướng đặc chế trên mặt giao diện hư ảo, nhớ tới cá cơm khô hiệu hệ thống đã ăn tối qua, bất giác nuốt nước miếng.

Tối nay dùng nước sốt này nướng thịt cho đại miêu, nhóc con chắc chắn rất thích.

Nghĩ tới Bạch rõ ràng có bộ mặt miêu tinh nhân cao lãnh, nhưng cứ giống cún tinh nhân hễ cao hứng là cái đuôi lắc lư không thể khống chế, vừa ngoan vừa thân thiết, Ngô Nặc bất giác để lộ hai lúm đồng tiền nhạt.

Hôm nay thu hoạch nhiều cá, Ngô Nặc và Lục không cách nào nướng chín hết cho đám nhóc, lại thêm mỡ và muối cũng không đủ. Ngô Nặc ngẫm nghĩ, kêu Lục cùng y giết hết số cá này, làm sạch, sau đó lấy dây cỏ xâu lại, để đám nhóc đem con mồi của mình về nhà.

"Nhưng tụi em mang về, mẹ cũng không biết làm." Sư tử con vô tội chớp đôi mắt to màu hổ phách, móng vuốt nhỏ gác lên đùi Ngô Nặc, bộ mặt mập đầy lông lộ ra luồng mong đợi 'anh nấu cho em đi'. Cá nướng tối qua mang về, ba và mẹ còn cả chị cũng đều thích, ba hiếm khi khen ngợi nó còn gãi cằm sờ bụng vuốt lông cho nó, nếu hôm nay nó vẫn có thể mang cá nướng về, ba chắc chắn sẽ lại khen nó.

Ngô Nặc nhịn không được gãi gãi cằm đầy thịt của sư tử con, cười nói: "Vậy anh tới nhà nhóc dạy mẹ nhóc làm được không? Mẹ nhóc học được rồi thì có thể thường xuyên làm cho nhóc."

Cái này có thể nè!

Mắt sư tử con lập tức sáng lên, kêu ngao một tiếng, lập tức đồng ý.

Mấy thú con khác nghe thế, cũng ồn ào muốn Ngô Nặc đến nhà mình 'truyền nghệ'. Ngô Nặc không thể nặng bên này nhẹ bên kia, chỉ đành đáp ứng. Đương nhiên bản thân y cũng có chút tư tâm, dù sao y là kẻ ngoại lai, không có chút cơ sở nào ở bộ lạc Trường Hà, phải tìm hiểu thêm về phong tục tập quán ở đây mới có thể mau chóng dung nhập.

Nghĩ đến mình mới ở bộ lạc Trường Hà không bao lâu, tuy có hệ thống phụ trợ có thể nghe hiểu ngôn ngữ ở đây, nhưng từ vựng chưa từng tiếp xúc qua y cũng không có cách nào.

"Lục, cậu đi cùng với tôi đi." Lục nướng cá cả buổi chiều, sớm đã xuất sư, có hắn đi cùng, đúng lúc có thể làm một phiên dịch, nếu gặp phải chỗ nào không hiểu, cũng có thể trực tiếp hỏi Lục, tránh được kết giao không thành ngược lại đi thất lễ đắc tội người khác.

Kinh nghiệm rời nhà từ lúc thiếu niên một mình bôn ba bên ngoài, khiến Ngô Nặc lúc đối diện với hoàn cảnh xa lạ ít đi một chút sợ hãi mà có thêm chút cẩn thật và tỉ mỉ.

Cha mẹ Lục đều là nô lệ, từ lúc hắn sinh ra đã bị đánh dấu nô lệ, sau lòng trung thành, sự tự ti, rụt rè, nhút nhát gần như đã khắc vào máu thịt hắn, so với đi thăm viếng người nhà của những đứa nhóc này, hắn càng muốn trở về tiếp tục dọn vườn.

Nhưng chủ nhân đã dặn dò, phải luôn đi theo Vu Nặc đại nhân.

Lục siết nắm tay, cố gom dũng khí ấp úng nói: "Được, được rồi."

"Đúng rồi, tôi nghe Bạch nói, hình như cậu còn một em gái ở nhà Thạch Hổ đúng không?"

Lục căng thẳng gật đầu.

"Vậy lát nữa chia cho chúng hết rồi, cậu cũng mang chút cá về cho em gái cậu ăn đi." Ngô Nặc chỉ trong đôi câu vài lời của Bạch và Thạch Hổ, hiểu được đại khái trong nhà Thạch Hổ còn nuôi hai nữ nô thuần nhân, một trong đó là em gái của Lục, hình như còn đang mang thai đứa con của Thạch Hổ.

Ngô Nặc đã ở bộ lạc Trường Hà hai ba ngày, đã gặp qua không ít phụ nữ nửa trần, trần hết, mỹ nữ ngũ quan tinh xảo cũng không phải không có, nhưng là các mỹ nữ có cơ bụng và cơ bả vai mười phần chắc nịch gì đó quá hung tàn. Hung tàn hơn là, bọn họ xoay người là biến thành các loại mãnh thú còn cao hơn cả Ngô Nặc, Ngô tiểu Nặc tỏ vẻ, thấy xong các em gái thú nhân biến thân, sắc tâm sắc đản gì đó toàn bộ nát bét.

Em gái thuần nhân trong bộ lạc cũng nhiều, nhưng phần lớn đều tướng mạo bình bình, hơn nữa trên cơ bản đều không có khái niệm yêu sạch sẽ gì đó, ngũ quan bình thường lại phối hợp với gương mặt và thân thể dơ bẩn cùng với đồ án đủ màu đủ sắc và cử chỉ lỗ mãng, Ngô tiểu Nặc cảm thấy đời mình có thể chẳng bao giờ tìm được chân ái cả.

Thân là một tiểu xử nam tuổi tác không lớn, Ngô tiểu Nặc ngây ngô vẫn thích kiểu con gái văn nghệ áo trắng tung bay tóc dài đến eo hơn.

Em gái thế giới nguyên thủy, bỏ đi, nói nhiều chỉ toàn nước mắt.

Lục là một anh trai tốt, rất yêu thương em gái, nghe Ngô Nặc nói xong, niềm cảm kích sắp tràn ra đầy mặt: "Vu Nặc đại nhân, ngài đúng là rất lương thiện rất nhân từ."

"Được rồi, cậu giúp tôi cả buổi chiều, người nên cảm ơn là tôi, được rồi, đi thôi." Ngô Nặc vỗ vai Lục, hai anh em cười nói.

Lục gật đầu thật mạnh, đứng lên thu dọn những thứ cần thu dọn, mang về nhà Bạch, sau đó cùng Ngô Nặc đi thăm phụ huynh của đám nhóc.

Sư tử con là thủ lĩnh của đám nhóc con, đương nhiên phải đến nhà nó trước tiên.

Ba nó Kim Đồng đã đến chỗ đại vu thương lượng, còn chưa trở về, chị nó Văn phụ trách đội đi săn hôm nay, cũng đã ra ngoài, trong nhà chỉ còn lại mẹ nó là Lan.

Sư tử con kỳ thật còn có hai anh trai, anh lớn là thú nhân, anh hai là thuần nhân, hai anh trai sau lễ thành niên trước sau đều dọn ra ngoài tự lập gia đình. Anh cả của nó là người ứng tuyển thủ lĩnh có tiếng ủng hộ rất cao khác ngoài Thạch Hổ, nhưng, theo sư tử con biết, hình như anh cả của nó không muốn làm thủ lĩnh lắm. So với làm thủ lĩnh, anh cả thích nhất là một năm một lần dẫn tộc nhân đi tham gia hội giao dịch bộ lạc. Mỗi lần đổi được đồ tốt, anh cả có thể đắc ý rất lâu.

Tuy anh hai là thuần nhân, nhưng săn mồi cũng lợi hại như một vài thú nhân, hắn thành lập một đội đi săn thuần nhân, tự mình làm tiểu đội trưởng, mỗi lần ra ngoài đều có thể tìm về rất nhiều thức ăn, hắn còn thường xuyên mang một vài thứ bộ lạc xung quanh không có về cho đại vu xem, tìm được vài giống thực vật có thể ăn được, đã được đại vu biểu dương rất nhiều lần.

Chị nó Văn cũng rất lợi hại, là người có lực chiến đấu mạnh nhất trong thú nhân giống cái, bất luận hình người hay hình thú đều đặc biệt xinh đẹp, không chỉ các thú nhân bộ lạc Trường Hà thích cô, bộ lạc Mục Nguyên, bộ lạc Vấn Thủy, bộ lạc Khê Cốc đều có rất nhiều thú nhân thích cô. Tiếc là chị nó hình như không có đối tượng đặc biệt thích nào, so với tìm thú nhân sinh con, có vẻ cô càng thích… đánh nhau.

Anh trai chị gái ưu tú như thế, sư tử con lại không có một chút áp lực, vì nó tin chắc, nó sẽ lợi hại hơn tất cả anh trai chị gái của mình. Nói chung là rất chi tự tin / .

20. Chương 20: Dung Nhập

Mẹ cha chị của sư tử con đều là tay săn mồi thiện nghệ, hơn nữa đều là thú nhân được phép có nô lệ, trong nhà có nuôi mười mấy nô lệ.

Khi sư tử con dẫn hai người Ngô Nặc oai nghiêm trở về nhà, Lan đang chỉ huy các nô lệ điều giáo con mồi mới bắt về. Số mồi này là thú hoang chưa thuần dưỡng, một khi bỏ vào vườn, nó sẽ cắn nhau với con mồi cũ, khiến khu vườn loạn tung lên.

"Mẹ, mẹ, con dẫn Vu Nặc về nè, mau qua đây, Vu Nặc muốn chỉ mẹ làm cá nướng, mau chút nào, mau lên!" Sư tử con vừa về nhà đã gọi lớn, lao đầu chạy vào vườn tìm Lan.

Nhà của sư tử con rất lớn, lớn lớn nhỏ nhỏ có mười mấy căn phòng xếp thành hình chữ u, khu vườn ở sau nhà. Dùng hàng rào đơn giản vây lại, vườn rất lớn, thay vì nói là vườn, nó càng giống một trang viên cỡ nhỏ, bên trong nhốt trên trăm con vật đủ hình đủ dạng, giữa động vật không ngừng phát sinh xung đột, các nô lệ liều mạng ngăn cản chúng đánh nhau, cản cản một hồi ngược lại bị cuốn vào vòng chiến, tiếng mọi người cao giọng nói chuyện, tiếng gào rú điên cuồng của động vật và tiếng tháo chạy va đụng, các âm thanh trộn vào nhau, dễ dàng nhấn chìm tiếng gọi của sư tử con.

Ngô Nặc đứng bên ngoài hàng rào xa xa nhìn tình huống bên trong. Nhà sư tử con nuôi dưỡng rất nhiều động vật, lớn lớn nhỏ nhỏ đều có, nhưng trông có vẻ phần nhiều là động vật ăn cỏ hoặc động vật ăn tạp cỡ nhỏ, chứng cứ là các nô lệ mang rất nhiều cỏ dại còn tươi vào vườn, trừ mấy con mới tới không thích ứng với hoàn cảnh, chỉ một mực làm ầm ĩ, phần lớn đám 'lỏi đời' đều nhàn nhã ăn cỏ dại.

Có hai nô lệ tuổi khá lớn, không cách nào quản lý đám động vật ồn ào, họ dùng công cụ đơn giản dọn phân đám động vật thải dưới đất bỏ vào sọt đeo lưng.

Họ thu thập số phân này, lẽ nào là dùng để bón cho cây trồng? Lẽ nào người của bộ lạc Trường Hà đã hiểu cách trồng lương thực rồi sao?

Ngô Nặc khẽ động lòng, hỏi Lục: "Họ thu thập số phân đó làm gì?"

Lục nói: "Đương nhiên là mang ra chỗ xa đổ, thời tiết nóng, phân đều rất thối, hơn nữa sẽ sinh trùng, số trùng đó biết hút máu, rất ngứa, còn sẽ bị bệnh nữa."

Ngô Nặc: Được rồi, là y nghĩ nhiều.

Lục ngẫm nghĩ, nghĩ tới Ngô Nặc cũng muốn nuôi con mồi, nhắc nhở y: "Nhất định phải mang đi xa một chút, tuyệt đối không thể đổ vào sông."

Ngô Nặc thấy sắc mặt hắn vô cùng căng thẳng, bèn trêu chọc: "Tại sao không thể đổ vào sông, đổ vào sông để nước sông trực tiếp cuốn số phân này đi không phải rất tốt sao?"

Lục lắc đầu như trống bỏi, thần sắc ngưng trọng và nóng nảy: "Không được, không được, tuyệt đối không thể đổ vào sông. Đổ vào sông, thần sông sẽ tức giận, ngài sẽ trừng phạt tất cả chúng ta đều bị bệnh, nếu nghiêm trọng sẽ chết."

Làm gì có thần sông gì chứ? Chẳng qua là làm ô nhiễm nguồn nước dẫn đến người bị bệnh thôi.

Ngô Nặc tự biết đáp án, chỉ cười cười, không phản bác gì.

Sư tử con nhanh chóng dẫn Lan đến.

Lan trông đại khái cỡ hơn ba mươi tuổi, tóc dài đến eo hơi xoăn buông xõa tự nhiên sau lưng, ngũ quan sâu sắc dung mạo diễm lệ, làn da đen thui cơ thịt chắc nịch, cao hơn 180, bộ ngực vểnh cao, trên eo còn quấn một tấm da hổ lốm đốm xinh đẹp che được cặp đùi thon dài chắc nịch, trên chân quấn da thú màu đen, vừa dã tính vừa xinh đẹp khí thế cường đại.

Đáng tiếc, Ngô Nặc không dám tán thưởng vẻ đẹp này lắm.

Đặc biệt là, trước đó Ngô Nặc còn từng gặp qua bà một lần___ Cái hôm y vừa đến bộ lạc Trường Hà, một con hổ lớn ít nhất lớn gấp đôi hổ bình thường trong đội đi săn, chớp mắt đã biến thành người phụ nữ trước mắt, đó là lần đầu tiên y thấy thú nhân biến thân, ấn tượng đặc biệt sâu sắc.

Hổ mẹ hoạt bát gì đó, quả thật quá đáng sợ được không .

"Cậu chính là tiểu thuần nhân nhà Bạch? Ngoại hình thật xinh đẹp, khó trách A Uy thích cậu như thế." A Uy, tên của sư tử con.

Trước mặt hổ mẹ hoạt bát, Ngô Nặc tạm thời không có gan đi tính toán vấn đề nhỏ xíu 'xinh đẹp không thể dùng để hình dung đàn ông', cố gom dũng khí cứng cổ gật gật đầu.

"Đúng là nhóc con nhát gan xấu hổ, nghe A Uy nói, cậu nguyện ý truyền thụ kỹ xảo nướng cá cho chúng tôi?"

Ngô Nặc gật đầu: "Ừ."

"Tốt lắm, cậu đúng là một đứa trẻ ngoan." Lan nhìn đám nhóc hoặc xách hoặc ngậm cá ở trước cửa, nói: "Nhiều người như thế, cậu muốn đến tận nhà chỉ dẫn, sợ là dạy đến sáng cũng dạy không xong. Bây giờ thì tốt rồi, mấy nhóc, mấy đứa về nhà xem trong nhà còn ai không, muốn học nướng cá thì bảo họ đến nhà ta, tốc độ nhanh chút!"

Đám nhóc gật đầu, lập tức tản ra.

Ngô Nặc và Lục cùng Lan đi vào nhà.

Nhà sư tử con không chỉ lớn, nhiều phòng, cũng được dọn dẹp rất sạch sẽ. Lan lấy một ít trái cây tươi ra chiêu đãi hai người Ngô Nặc, ngồi một lát, tám chuyện vài câu, đám nhóc tốc độ rất nhanh đã dẫn phụ huynh tới.

Rất nhanh, trong nhà Lan tụ tập ba bốn mươi người, để tiện cho việc truyền thụ kỹ xảo nướng cá cho mọi người, Ngô Nặc chọn địa điểm 'lên lớp' ở vườn trước nhà sư tử con.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ thứ cần chuẩn bị, Lục động thủ thắn mỡ, sau đó biểu thị phải làm sao dùng mỡ thắn ra nướng cá.

Ngô Nặc thì phụ trách giải thích, y còn đặc biệt lấy một con cá chưa giết ra, đích thân biểu diễn cách giết cá chính xác một lượt, so với giết cá, kỳ thật mọi người càng thấy hứng thú với dao quân dụng Ngô Nặc dùng để giết cá. Khi Ngô Nặc biểu thị dao quân dụng này là y mang từ quê nhà đến, hơn nữa chỉ có một

cái, tuy mọi người đều cảm thấy rất tiếc nuối, nhưng không ai nghĩ tới muốn chiếm dao quân dụng làm của riêng.

Người của bộ lạc Trường Hà, phần lớn chất phác, tâm tư đơn thuần. Đối với họ, Ngô Nặc chịu truyền thụ bí phương nướng cá cho họ đã là vô cùng hào phóng, nếu còn muốn dao nhỏ người ta mang từ nhà đến, vậy thì thật nói không xuôi.

Đặc biệt là Ngô Nặc hữu ý vô tình tiết lộ, bản thân đã không tìm được đường về nhà, đúng lúc lộ ra một chút thương cảm buồn bã. Mấy giống cái mẫu tính đại phát, quả thật hận không thể đóng gói tiểu thuần nhân xinh đẹp tài năng này mang về nhà nuôi.

Đúng là một tiểu thuần nhân đáng thương, lương thiện lại tài ba.

↑ Là đánh giá của những người tại đó đối với Ngô Nặc.

Còn Lan thì biết được từ chỗ chồng mình, có thể Ngô Nặc có huyết thống đại vu, rất được đại vu xem trọng.

Thằng bé này không đơn giản như vẻ ngoài đâu, nhưng, chỉ cần y không làm chuyện gì bất lợi cho bộ lạc là được, nếu không… Lan thu lại tia sáng trong mắt, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn.

Ngô Nặc cảm thấy cổ có hơi lạnh, giống như bị thứ gì đáng sợ nhắm trúng, quay nhìn xung quanh đều yên ổn, chắc là ảo giác của y…

Đối với mọi người thường xuyên nướng thịt ăn mà nói, nướng cá kỳ thật không khó, chỉ là quá trình giết cá không mấy giống xử lý những động vật khác, còn cả trong quá trình nướng nhất định phải thêm một trình tự là bôi mỡ, ngoài ra lửa cũng là mấu chốt. Sau khi nhìn qua Ngô Nặc và Lục biểu diễn, rất nhiều người đều học được bảy tám phần.

Thắn mỡ quét mỡ đều không phải việc khó, cái khá khó khăn là bọn họ không có công cụ giết cá, dao đá vừa cùn và nặng, căn bản không cách nào dùng để giết cá.

Có lẽ có thể dùng thứ gì khác thay thế.

Ngô Nặc suy ngẫm, đột nhiên nhìn thấy một đống xương không biết vì nguyên nhân gì mà bị bỏ lại chất đống ở góc tường nhà sư tử con.

Xương, đúng, chính là xương.

"Mọi người có thể tìm một ít xương nhọn một chút, cứng một chút, cố gắng mài nó sắc nhọn một chút, cũng có thể dùng như dao." Ngô Nặc nhặt một khúc xương, sợ mọi người nghe không hiểu lời mình nói, vừa nói vừa ra dấu.

Mọi người lũ lượt gật đầu, bộ lạc Trường Hà không có ai dùng dao xương, đều chỉ sử dụng kim xương. Kim xương sắc bén có thể đâm lủng da thú, dao xương mài nhọn mài sắc có lẽ không khó mổ bụng cá. Còn về cạo vảy, Ngô Nặc dùng một mảnh xương có một mặt hình răng cưa làm mẫu cho mọi người một lượt cách cạo vảy đúng đắn. Tuy không tiện dụng như dụng cụ cạo vẩy của dao quân dụng, nhưng muốn cạo sạch vảy cá cũng không thành vấn đề.

Đối với người bộ lạc Trường Hà mà nói, cá nướng vốn cũng không phải là thứ gì hiếm lạ, chỗ mấu chốt chân chính nằm ở làm sao giết cá, làm sao biến thịt cá tanh thối đắng chát thành thức ăn có thể ăn được.

Cá trong con sông ngoài bộ lạc không ít, đám nhóc đều có thể bắt được mấy con cá mập ngốc nghếch đó, không phải dễ dàng hơn săn mồi trong rừng sao? Cho dù xử lý cá không tốt có vị tanh, không ngon như thịt dã thú. Nhưng vào lúc thiếu thốn thức ăn, có thể lấp đầy bụng là được, mùi vị kém chút tính là gì?

Người bộ lạc Trường Hà không ngờ được, tiểu thuần nhân nhà Bạch nghe nói là đến từ bộ lạc lớn phương xa, lại hào phóng như thế, không hề cất giữ truyền thụ kỹ xảo giết cá cho mọi người.

Để báo đáp, Lan dẫn đầu tặng cho Ngô Nặc năm con răng dài béo mập, một cái chân bò man, ước chừng ít nhất phải ba bốn mươi cân, nếu không phải Ngô Nặc cự tuyệt, bà còn muốn tặng luôn cho Ngô Nặc cái đầu của bò man.

Ưu thế trời sinh của thú nhân khiến họ cực giỏi săn mồi, tuyệt đại bộ phận thú nhân đều sống tốt hơn thuần nhân.

Gia trưởng của mấy thú con cũng sôi nổi lấy từ trong nhà một chút con mồi tới tặng Ngô Nặc. Biết Ngô Nặc và Bạch hai người một lúc ăn không hết nhiều đồ như thế, nên đều tặng y thú sống.

Thế là, răng dài trong vườn Ngô Nặc từ một con biến thành mười hai con, chim thịt từ một con biến thành sáu con, ngoài ra còn tăng thêm ba con thú lí lạp nghe nói vô cùng mỹ vị.

Thú lí lạp mập tròn, tứ chi ngắn ngủn, trên lưng còn mọc đầy gai ngắn, khá giống phiên bản phóng lớn của nhím, gai chi chít hơn nhím, không nhìn kỹ sẽ khiến người ta có ảo giác là lông nhung, đôi mắt tròn to màu hổ phách gần như chiếm hết một phần ba gương mặt, quả thật không cần dùng ps cũng có thể làm vai chính trong hoạt hình, phối thêm tiếng kêu chíp chíp đáng yêu, nhuyễn manh chết luôn.

Ngô Nặc: Tướng mạo phạm quy thế này, bảo tôi làm sao hạ thủ?

Gia trưởng của trẻ con thuần nhân có người tặng Ngô Nặc thịt thú, nhưng phần nhiều là tặng Ngô Nặc dưa dại quả dại họ hái lượm được hoặc da thú đã xử lý, trong đó có một thuần nhân còn tặng Ngô Nặc một sọt trứng chim thịt.

Trứng chim thịt lớn hơn trứng gà hiện đại, vỏ trứng màu xanh, trên vỏ rải rác từng đốm màu nâu to to nhỏ nhỏ.

Trứng là thứ tốt, dinh dưỡng khỏe mạnh nhiều cách ăn.

Nhưng, theo tin tức Ngô Nặc tìm hiểu được, chim thịt khác với gà hiện đại. Lúc gà đến kỳ đẻ trứng, trên cơ bản mỗi ngày đều đẻ, hết kỳ đẻ trứng, trong tình huống lương thực sung túc, con người quấy rầy chúng ấp trứng, bình thường cứ qua mười hai mươi ngày lại tiếp tục tiến vào kỳ đẻ trứng. Chim thịt trong kỳ đẻ trứng bình quân ba ngày mới có thể đẻ một trứng, đẻ đủ 20 trứng, chúng sẽ bắt đầu làm ổ ấp chim thịt con.

Trứng chim từ ấp ra đến khi trưởng thành trước sau cần gần một năm, trong lúc này, chim thịt đực sẽ trở nên vô cùng có tính công kích, không chịu quản giáo, mà chim thịt con đang trong quá trình trưởng thành cần lượng lớn thức ăn, đối với người bộ lạc Trường Hà mà nói, nuôi chim thịt con không có lợi. Vì thế, chim thịt bắt được đến kỳ đẻ trứng, bình thường bộ lạc Trường Hà sẽ nuôi nó đến khi bắt đầu làm ổ sẽ trực tiếp giết chết.

Có lẽ, có thể thử nuôi một chút chim thịt con. Ngô Nặc nghĩ.

Mọi người lục tục tới, để lại đồ đơn giản hàn huyên vài câu, lại lục tục đi.

Lục cũng mang theo cá đã làm xong, hưng phấn về nhà nấu cơm cho em gái.

Sắc trời tối dần, Bạch vẫn chưa trở về, trong nhà tối thui chỉ còn lại mình Ngô Nặc.

Ngô Nặc mở ra giao diện thao tác hệ thống, nhận phần thưởng hôm nay hoàn thành hai nhiệm vụ 'thu thập 10 loại cá nước ngọt' 'truyền thụ kỹ xảo làm cần câu'.

Một cái lọ thủy tinh chứa đầy nước sốt chiên nướng và một con dao hoa quả màu bạc đồng thời xuất hiện trên không trung.

Trên giao diện giao dịch, tích phân giao dịch dưới tấm ảnh nhỏ của Ngô Nặc, từ 285 thành công chuyển sang 1285.

Ngô Nặc đang chuẩn bị mở hũ thủy tinh, ngửi thử mùi của nước sốt chiên nướng bí chế hiệu hệ thống, đột nhiên Lục vẻ mặt hoảng loạn chạy vào.

Hắn mang âm khóc nói: "Xảy ra chuyện rồi, chủ nhân và Bạch đại nhân gặp người của bộ lạc Hàn Nham, bị thương rất nặng, những con linh cẩu đáng chết đó!"

Ngô Nặc giật mình suýt làm bể cái hũ: "Bị thương gì? Cậu là nói Bạch và Thạch Hổ bị thương nặng?"

Trong đầu Ngô Nặc không khỏi hiện lên bộ dạng miêu tinh nhân mập mềm của đại miêu, một con mèo nhỏ xíu như vậy, bị thương nặng, y dược ở thời đại này có thể giúp nó… nghĩ đến một khả năng không tốt lắm

nào đó, trong lòng Ngô Nặc nổi lên đau đớn như kim châm. Đại miêu ngoan như thế, chắc chắn sẽ không sao cả, nếu thật sự không được, y còn có hệ thống…

Y cố khiến mình bình tĩnh lại, siết chặt nắm tay đứng lên, hỏi Lục đang không ngừng lau mũi, "Hiện tại họ đang ở đâu, mau dẫn tôi đi xem."

======

Phân loại giống người (xếp theo địa vị cao thấp):Thú nhân – giống cái, giống đực.Thuần nhân – giống cái, giống đực.Bán thú nhân – giống cái, giống đực.Nguyên thú – giống cái, giống đực.Bạch: Ta vẫn phải nuôi tiểu sứ thần nhà mình mập tròn lên, mới sẽ không gặp chuyện nha

==========

Light: Dạo này buồn quá, gặp nhiều trắc trở, già rồi còn thất nghiệp, lo âu nhức cả đầu. Muốn bùng nổ quá đi mất. =

21. Chương 21: Bí Dược

Trên đường đội đi săn trở về, gặp được Thạch Hổ toàn thân nhỏ máu ngã bên đường, Bạch được Thạch Hổ giấu dưới da bụng, sớm đã hôn mê bất tỉnh. Trước khi người đội đi săn phát hiện ra họ, bọn họ bị hơn mười con sói bao vây, nguyên hình của Thạch Hổ cực lớn, vừa nhìn đã biết hung tàn không dễ chọc, cho dù có bị thương, đàn sói cũng không dám tùy tiện hành động, chúng do dự chờ đợi, muốn đợi mãnh thú bị thương suy yếu thêm chút nữa, suy yếu thêm chút nữa, mới ra tay.

Thạch Hổ cố nén từng cơn choáng váng do mất máu và đau đớn mang tới, hung hãn đối kháng với đàn sói, chốc lát không dám thả lỏng cảnh giác, trong lòng thầm kêu xong rồi, hắn hiểu rõ kéo dài càng lâu càng bất lợi, nhưng hiện tại ngay cả sức lực để đứng lên hắn cũng không còn, trừ cố gắng kéo dài thời gian, căn bản không có cách nào khác.

May mà con đường này là đường mà đội đi săn thường đi để về bộ lạc, nếu may mắn gặp được đội đi săn của bộ lạc, hắn và Bạch sẽ được cứu.

Ôm chút may mắn đó, Thạch Hổ thật sự chống đỡ được đến lúc đội đi săn phát hiện.

Mười mấy con sói hoang căn bản không phải đối thủ của chiến sĩ thú nhân, từ thật xa ngửi được mùi của thú nhân, sói đầu đàn đành không tình nguyện dẫn đàn sói trốn vào rừng.

Đàn sói đương nhiên không muốn từ bỏ con mồi sắp dâng tới miệng, dưới mệnh lệnh của sói đầu đàn, toàn bộ trốn trong khoảnh rừng không xa, ôm một chút may mắn quan sát tình huống.

Đáng tiếc, hôm nay vận may của chúng đã định là không tốt lắm.

Chị của sư tử con Văn từ thật xa đã ngửi được mùi máu nồng nặc, nhận ra là mùi của tộc nhân, lập tức ném con mồi trên lưng xuống, dùng tốc độ nhanh nhất lao tới.

Thạch Hổ đã là nỏ mạnh hết đà, nhìn thấy tộc nhân, dây cung căng chặt trong lòng thoáng cái đứt phựt, chỉ kịp thông báo một câu, hắn và Bạch gặp linh cẩu của bộ lạc Hàn Nham, rồi ngất đi.

Người đội đi săn nhanh chóng chạy tới, mọi người cùng ra sức, vác Thạch Hổ lên lưng Văn, sau đó mới phát hiện Bạch được Thạch Hổ giấu dưới bụng.

Bạch vẫn là bộ dáng ấu thú, màu lông trắng xinh đẹp đã bị máu nửa khô nhuộm thành màu nâu đỏ, hơi thở yếu ớt, hai chân một trước một sau mềm rũ xuống đều đã gãy xương.

Thú nhân kiểm tra thương thế cho nó vừa kiểm tra vừa lắc đầu thở dài, thương thế như vậy đối với một ấu thú mà nói, thật sự quá nặng, cho dù là đại vu chỉ sợ cũng…

Đúng như thú nhân đó dự kiến, đại vu thấy Bạch bị thương thành thế này, lòng đã lạnh hơn nửa. Nếu Bạch là thú nhân thành niên còn dễ nói, thú nhân thành niên thân thể cường tráng năng lực khép vết thương vô cùng mạnh, cho dù gãy xương, dùng một chút vu dược, rất nhanh có thể khỏe lại. Năng lực khôi phục của ấu thú nhân mạnh hơn trẻ em thuần nhân rất nhiều, nhưng so với thú nhân thành niên thì kém xa, hơn nữa có rất nhiều vu dược hiệu lực mạnh, thú nhân thành niên có thể dùng, ấu thú nhân dùng không những không trị được bệnh ngược lại còn dễ làm bệnh thêm nặng.

Cha mẹ Bạch mất sớm, từ nhỏ đã theo đại vu, trên cơ bản là một tay đại vu nuôi lớn. Đại vu cả đời không lấy vợ, không có đời sau, tuy thường xuyên trêu Bạch, thỉnh thoảng còn xấu xa ức hiếp nó, nhưng trong lòng sớm đã xem Bạch là con của mình.

Mắt thấy khí tức của Bạch càng lúc càng yếu, đại vu cũng không nghĩ ra được cách nào tốt hơn, chỉ có thể chữa ngựa chết thành ngựa sống, cho Bạch dùng một lượng lớn vu dược, lại thêm một liều bí dược có được trên đại lục lúc ông đi du lịch hồi còn trẻ.

Loại bí dược này là một thụ nhân vô cùng thân thiện tặng cho ông, có hiệu quả kỳ diệu với trị thương.

Nhiều năm trôi qua rồi, bí dược năm đó thụ nhân tặng cho đại vu sớm đã không còn bao nhiêu, đại vu lấy bí dược ít nhất còn có thể dùng khoảng năm lần, đổ hết toàn bộ vào trong vu dược của Bạch. Con nhà mình, thì cứ thiên vị vậy đó .

Đại vu bưng chén chứa đầy vu dược, vừa dùng gậy gỗ nhỏ màu vàng khuấy, vừa nhắm mắt thấp giọng niệm chú, tốc độ khuấy càng lúc càng nhanh, nước thuốc đen kịt vậy mà dần hiện lên từng đường sáng vàng nhạt. Không giống với mùi thuốc hơi thối bình thường, lúc ánh sáng dần thịnh, trong chén dần tỏa ra một mùi hương thảo mộc nồng đậm.

Mấy thú nhân lặng lẽ thủ trong phòng đại vu, ngửi được mùi thuốc này, đều không hẹn mà cùng chấn động tinh thần, cảm giác mệt mỏi lập tức biến mất, bất giác nhắm mắt lại lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

Đại vu niệm xong chữ cuối cùng trong chú ngữ, ánh sáng trong chén gỗ bùng mạnh, một lát sau, ánh sáng tan hết, nước thuốc đen kịt trong chén vậy mà đã biến thành trong vắt như nước, tỏa ra một mùi hương ngọt ngào mê người.

Thành rồi.

Thủy Sa đi theo đại vu đã hơn mười năm, đã rất ăn ý, chỉ cần một ánh mắt của đại vu, cô sẽ biết phải làm gì.

Cô ôm Bạch, dùng sức tách miệng nó, phối hợp với đại vu từng chút một rót vu dược vào miệng nó.

Bạch bị thương nặng gần chết, nhưng nó không cam tâm, dục vọng cầu sinh trong ý thức cực mạnh. Vu được vào miệng từng chút một, bản năng cầu sinh tựa hồ có thể phát giác được một đường sinh cơ, dưới sự thôi thúc của bản năng, Bạch không có bất cứ kháng cự nào tùy ý họ rót dược, dùng chút sức lực cuối cùng, nuốt dược vào bụng, dược rót được một nửa, thậm chí Bạch còn vô thức phối hợp. Từng hớp từng hớp tự liếm nước thuốc, rất nhanh một chén vu dược đã được uống hết.

Chỉ cần có thể uống được thì cứu được!

Đại vu rất có lòng tin với bí dược thụ nhân cho mình, trên gương mặt già nua mệt mỏi cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười như trút gánh nặng.

Vu dược đã thêm bí dược, tốc độ phát huy tác dụng cực nhanh. Bạch mới vừa uống thuốc xong, hô hấp đã bình ổn hơn rất nhiều, nhịp tim yếu ớt cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Trong nhà Thạch Hổ chỉ có nô lệ không có nữ chủ nhân, trong nhà Bạch chỉ có một tiểu thuần nhân mới nhặt về hai ba ngày, sau khi hai người được cứu về, không có ai nhớ ra phải mau chóng thông báo cho gia đình cả hai.

Lục là thấy trời đã sắp tối, Thạch Hổ còn chưa về, trong lòng rất lo lắng, muốn ra ngoài đợi chủ nhân nhà mình. Có người nhận ra hắn là nô lệ của Thạch Hổ, mới cho hắn biết, Thạch Hổ và Bạch gặp phải người của bộ lạc Hàn Nham nên bị thương nặng.

Hắn nghe xong bị dọa điên rồi, ngay lập tức chạy đến chỗ đại vu nhìn Thạch Hổ. Lúc đó vết thương của Thạch Hổ đã được đại vu xử lý, cũng được rót vu dược. Thạch Hổ bị thương nặng mất máu quá nhiều, trên người có vài vết thương sâu thấy tận xương, uống vu được rồi vẫn hôn mê bất tỉnh.

Lục nóng ruột đi vòng vòng quanh Thạch Hổ, tay chân vô thố rơi nước mắt độp độp. Đại vu không mắng hắn, chỉ bảo hắn đi gọi Ngô Nặc tới.

Cho nên, khi Ngô Nặc qua, Bạch đã uống vu dược, tình huống tạm thời ổn định.

Thạch Hổ và Bạch vẫn hôn mê bất tỉnh, không ai biết bọn họ làm sao gặp phải bộ lạc Hàn Nham, cũng không biết giữa đường rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

Ngô Nặc nhìn mèo mập buổi sáng còn ngoan ngoãn cọ đầu làm nũng trong lòng bàn tay y, chỉ chớp mắt thôi, đã một thân máu không chút sinh khí nằm trên da thú, bộ lông màu trắng bạc bồng bềnh xinh đẹp bị máu khô dính thành từng nhúm, dán lên người, khiến nó có vẻ như gầy đi một nửa, đáng thương muốn chết.

Cho dù chỉ ở chung có ba ngày ngắn ngủi, trong lòng Ngô Nặc đã không có cách nào đơn giản xem đại miêu ngoan ngoãn thân thiết còn có thể nói chuyện với mình là một thú cưng. Huống chi, bản thân đại miêu chính là thú nhân, một ấu thú nhân chưa trưởng thành.

Đột nhiên phải đến thế giới nguyên thủy ngước mắt chẳng ai thân thích, Bạch là 'người' đầu tiên Ngô Nặc gặp được, đồng thời cũng là Bạch mang y về bộ lạc Trường Hà, cho y một căn nhà giản dị nhưng có thể che mưa tránh gió, không chút bảo lưu đối đãi với y như người nhà.

Mà y thì sao, tối qua còn lừa Bạch, nói mình là sứ thần cứt chó gì đó, đại miêu cư nhiên thật sự tin tưởng y, một lòng cho rằng mình là thú nhân được sứ thần chọn lựa, mắt sáng rực như đốm lửa.

Đợi đã, chắc không phải vì suy nghĩ ngốc nhếch đó, nên nó mới đi đấu tranh với người của bộ lạc Hàn Nham gì đó chứ?

Không biết tiền nhân hậu quả, trong nỗi buồn của Ngô Nặc lập tức có thêm một chút chột dạ, y đi tới trước mặt Bạch, ngồi xổm xuống, ngón tay cẩn thận sờ bộ mặt dính bẩn của Bạch, nhìn thấy dưới lớp lông của Bạch là vết thương to to nhỏ nhỏ sâu sâu cạn cạn, Ngô Nặc không khỏi đỏ mắt mũi cũng chua xót.

Đại vu thấy Ngô Nặc thương tâm không giống như giả vờ, trong lòng âm thầm gật đầu, sau đó nghĩ nghĩ nói với y: "Bạch vừa uống vu dược ta nấu, tình huống đã tạm thời ổn định. Ta đã tận lực, nhưng nó có thể khỏi hay không không biết, con mang nó về đi, chăm sóc nó thật tốt."

Tình huống ổn định là thật, tận lực đương nhiên cũng là thật, về phần có thể khỏi hay không___ đại vu tin tưởng nắm chắc trên chín phần Bạch đã thoát khỏi nguy hiểm sinh mạng, nếu không, cho dù Ngô Nặc muốn dẫn Bạch đi, ông cũng sẽ không đồng ý.

Sở dĩ đại vu muốn nói thế, thuần túy là muốn thăm dò Ngô Nặc. Nếu Ngô Nặc thật sự là người ứng cử đại vu của bộ lạc lớn ra ngoài rèn luyện, vậy ít nhiều y chắc chắn biết phối một ít vu dược, cũng hiểu nên làm sao chăm sóc thương thế. Nói tình huống nghiêm trọng hơn chút, vừa hay có thể xem thử, rốt cuộc thiên phú của Ngô Nặc thế nào, rốt cuộc biết được bao nhiêu thứ.

Ngô Nặc đương nhiên không biết một đống suy nghĩ của đại vu, nghe đại vu nói thế, tim như bị bóp chặt, vội vàng nói cảm ơn đại vu, đơn giản tạm biệt Lục, rồi ôm Bạch về nhà.

Tuyệt đối không thể trân mắt nhìn Bạch chết!

Dưới ánh trăng, nhìn đại miêu toàn thân thương tích co thành cục ủ trong lòng mình, Ngô Nặc mím chặt môi, trong mắt vụt qua một tia kiên định.

Trở về nhà, Ngô Nặc cẩn thận đặt Bạch lên giường, mò mẫm nhặt chút củi bỏ vào lò đốt, đợi lửa cháy mạnh rồi, lại đổ đầy nước vào nồi đá sạch.

Ngô Nặc chưa từng học qua y học, nhưng vào thời đại tin tức đại bùng phát đó, một vài thường thức y học cơ bản ít nhiều gì y vẫn biết một chút.

Ở thời đại này không có thuốc tiêu viêm, trên người Bạch có nhiều vết thương như thế, nếu không cẩn thận bị nhiễm trùng sưng lên mưng mủ, tuyệt đối chỉ có một con đường chết.

Cho nên, nhiệm vụ cấp thiết lúc này là phải rửa sạch vết máu trên người Bạch, nếu có thể, phải kiếm chút thuốc tiêu viêm và thúc đẩy vết thương mau lành cho Bạch.

Chỉ là phải xem thử trong hệ thống có thể mua được không, và không biết hơn 1200 điểm tích phân rốt cuộc có đủ không… với 'vật giá' lừa đảo của hệ thống, thật đáng lo.

Ngô Nặc lo âu nặng nề nấu nước, lại lo lắng lửa trong lò văng ra có thể đốt nhà, nửa bước cũng không dám rời. Đầu óc mãi suy nghĩ, hoàn toàn không ngờ được, đại miêu đang hôn mê thân thể đột nhiên chậm rãi tỏa ra ánh sáng màu bạc, ánh bạc từng chút từng chút sáng hơn…

Đợi khi Ngô Nặc chú ý thấy trong nhà có thêm một vật thể phát sáng, ánh bạc chợt bùng lên, ánh sáng chói mắt khiến hai mắt Ngô Nặc đau đớn phải nhắm lại theo bản năng.

Một lát sau, đợi Ngô Nặc mở mắt ra lần nữa, trên giường làm gì còn bóng dáng đại miêu, thay vào đó, là một… thiên sứ trần trụi.

Đầu Ngô Nặc ầm một tiếng, y thề rằng y thật sự nhìn thấy thiên sứ, loại có cánh đó!

22. Chương 22: Hệ Thống Giao Dịch

'Thiên sứ' đẹp vô cùng, ngũ quan bộ mặt đều giống như được thần cố ý tỉ mỉ điêu khắc, trong tuấn mỹ lộ ra một sự lạnh nhạt bất cận nhân tình, tóc dài màu bạc xõa tung trên người, đôi cánh lớn màu bạc trắng nửa ôm lấy thân thể vì bị thương mà hơi co lại, bỗng dưng thêm vài phần mỹ cảm yếu ớt lăng ngược.

'Thiên sứ' không chỉ có bộ mặt đẹp, thân hình cũng không thể soi mói, chiều cao ước tính khoảng hơn 190, chân thon dài thẳng tắp cơ thịt cân đối, vai rộng eo thon lồng ngực với lớp cơ dày cân đối, đường cơ bụng thứ tự rõ ràng, thân hình model tiêu chuẩn, không, là nam thần.

Ngô Nặc không phải là hoa si, tính hướng thẳng tắp cũng không khỏi đỏ mặt, nhìn xuống theo đường cơ bụng, má ơi, mắt Ngô tiểu Nặc trợn tròn, TM đó còn là kích cỡ của nhân loại sao?!

Xin chào nam thần, tạm biệt nam thần, giơ tay bái bai.

Ngô tiểu Nặc ngưỡng mộ ghen tỵ hận phồng cả má, hàng này thật sự là Bạch mềm mềm mập mập sao? Cái bụng tròn béo đâu? Bộ mặt thịt thà đâu? Mấy cái vuốt ngắn ngắn mập mập đâu? Nhóc thú nhân đã nói đâu?

Không! Khoa! Học!

Nếu không phải trên người 'thiên sứ' cũng phủ đầy vết thương, có mấy vết thương nằm cùng chỗ với Bạch, Ngô Nặc thật sự không có cách nào xem cái tên soái không giống người trước mắt này liên hệ với mèo mập.

Bỏ đi, trước đừng nghĩ nhiều như thế.

Nhìn vết thương trên người Bạch, Ngô Nặc thở dài, thò tay sờ trán hắn.

Nóng hổi.

"Không được, tiếp tục như thế chắc chắn sẽ sốt thành kẻ ngốc." Ngô Nặc nhíu chặt mày, nghĩ nghĩ, thử nhờ hệ thống giúp đỡ, [Hệ thống, chỗ mày có thuốc giảm sốt nào có thể cho Bạch dùng không?] Hệ thống dùng âm thanh máy móc lạnh lẽo đáp lại: [Phí mỗi lần tìm kiếm trong khu giao dịch hệ thống cấp 1 là 100 điểm tích phân giao dịch, ký chủ có muốn mở công năng tìm kiếm khu giao dịch hệ thống không?] Hệ thống này đúng là!

Ngô Nặc tức ngứa răng, nhưng không còn cách nào, kẻ đứng dưới mái hiên, chỉ có thể nhịn. [Mở đi.]

Ngô Nặc vừa dứt lời, giao diện thao tác hệ thống đã xuất hiện trước mặt y, tích phân giao dịch phía dưới ảnh từ 1285 biến thành 1185. Trên giao dịch thao tác liệt kê chi chi chít chít nói ít cũng có mấy trăm loại thuốc chưa từng nghe thấy. Mỗi loại thuốc có đi kèm với tên, hình và giới thiệu đơn giản.

Ngô Nặc nhìn muốn choáng váng, nói với hệ thống: [Chỉ hiển thị những gì tích phân hiện có của tôi mua được.] Giao diện thao tác lập tức trống không, sạch sẽ đến mức chỉ còn lại ảnh của Ngô Nặc cô đơn lẻ loi treo ở góc trái phía trên giao diện thao tác.

Ngô Nặc: …

[Cho tôi xem loại rẻ nhất.] Không biết hệ thống có cho mua thiếu không?

Hệ thống phát giác được tâm tư nhỏ của ký chủ ngốc, trong lòng xuất hiện một đống số liệu nhảy loạn, lát sau, nó xử lý sạch sẽ những số liệu này, không lên tiếng, hiển thị loại thuốc giảm sốt rẻ nhất lên giao diện thao tác.

Cánh băng liên (dạng bột), uống vào có thể giảm sốt, dùng ngoài có thể tiêu viêm, vị diện hiện tại của ký chủ mỗi gam 1000 tích phân giao dịch, 20 giao dịch tệ, mỗi lần ít nhất phải giao dịch 5 gam.

[Hệ thống, sao mày không đi cướp đi?!] Đã thế còn hạn chế số lượng giao dịch thấp nhất, còn trò đùa nào vui hơn nữa không, Mục Nguyên!

Hệ thống ra vẻ nghiêm túc trả lời: [Hệ thống giao dịch đưa ra giao dịch công bằng, duy trì cân bằng vị diện, kiên quyết ngăn chặn hành vi cướp bóc.]

Ngô Nặc: […] Hệ thống xin nhận đầu gối của ông đây, thật tâm quỳ lạy!

Ngô Nặc nhìn Bạch sốt đến đỏ bừng mặt, rốt cuộc không nản chí, ôm một tia hy vọng hỏi hệ thống: [Vậy tao có thể mua thiếu không? Trước nợ tích phân của mày, sau đó từ từ trả?] Kịch nặng cuối cùng cũng đến rồi.

Trung tâm hệ thống hơi nóng lên, nhưng âm thanh máy móc lại bình ổn đến mức không nghe ra chút dao động nào. [Ký chủ có 1000 điểm tích phân giao dịch, ghi chép giao dịch là 0, tín dụng giao dịch khởi đầu với giá trị 60, có thể xin vay gấp 10 lần tín dụng, đồng thời, trong ba mươi ngày ký chủ có ba cơ hội trả lại. Đến cuối kỳ chưa thể trả lại tiền nợ, hệ thống sẽ căn cứ khoảng nợ của ký chủ để trừng phạt trình độ khác nhau.]

Vừa nghe đến trừng phạt, Ngô Nặc liền cảm thấy da đầu tê dại, [Rốt cuộc là trừng phạt gì hả?] Tuyệt đối đừng là chích điện, quất roi linh hồn, cấm ngôn hay giờ tử vong gì đó, nghĩ thôi cũng cảm thấy dọa người rồi.

Hệ thống: […] Nó chỉ làm theo lưu trình cho vay bình thường, lại không phải cho vay nặng lãi, sao có thể đi thương tổn ký chủ chứ, ký chủ ngốc thật là ngốc muốn chết.

[Khi quá hạn còn chưa trả, cậu sẽ biết.] Âm thanh máy móc lạnh lẽo của hệ thống nghe thế nào cũng có mùi vị hả hê.

Ngô Nặc: […] Không biết tại cái lông gì, có một dự cảm không tốt lắm.

Hệ thống: [Ký chủ cần xin vay không?]

Vay 10000 điểm tích phân, ý là mỗi ngày cần phải trả lời 50 điểm tích phân, nợ tròn một tháng chỉ tính riêng tiền lời đã là 1500 điểm, trong một tháng, y có thể làm được nhiệm vụ 11500 điểm sao?

Tính toán một phen, hiện tại trong tay y còn 1185 điểm tích phân, có ba nhiệm vụ đợi hoàn thành cộng lại 3000 điểm, trong đó hai nhiệm vụ chắc sẽ rất nhanh hoàn thành, cái nhiệm vụ 2000 điểm 'thu thập 100 loại cá nước ngọt' chỉ sợ hơi khó khăn. Nhưng, nếu vận động người của bộ lạc Trường Hà đi bắt cá, cũng không phải một chút khả năng hoàn thành cũng không có.

Giả sử làm những nhiệm vụ này rồi, vậy chỉ còn lại 7315 điểm, trong một tháng, thật sự có thể hoàn thành nhiều nhiệm vụ tích phân vậy sao?

Đợi đã, y vay 10000 điểm tích phân, không có nghĩa là y phải một hơi dùng hết, không chừng hiệu quả của cánh băng liên đặc biệt tốt, Bạch uống một chút đã khỏi thì sao?

Hơn nữa, bất kể cuối cùng y có thể trả số tích phân này không, lúc này, y cũng không thể trân mắt nhìn Bạch bị sốt thành kẻ ngốc.

Vấn đề tích phân về sau lại suy nghĩ, cùng lắm đợi sau khi Bạch khỏi rồi, bảo nó giúp mình làm nhiệm vụ.

Ngô Nặc: [Cho tôi mượn 10000 điểm tích phân đi.]

Hệ thống không hổ là kết tinh khoa học kỹ thuật cao nhất trong thế giới vũ trụ cao nhất, Ngô Nặc vừa dứt lời, tích phân giao dịch dưới ảnh của y lập tức biến thành 11185.

Ngô Nặc: [Trước cho tôi 5g cánh băng liên đi.]

Hệ thống: [5g cánh băng liên cần 5000 điểm tích phân giao dịch, 1000 giao dịch tệ, giao dịch tệ của ký chủ là 0, không thể giao dịch.]

Ngô Nặc: [...] Rất muốn gỡ bỏ hệ thống, làm sao đây? Bàn tay vàng còn thô hơn cả đùi đã nói đâu?! Lừa đảo! QAQ.

Đại khái vì vừa mới cho vay khoản nợ đầu tiên, nghĩ đến tiền lời đều là của mình, hệ thống có chút cao hứng, được rồi, có lẽ không chỉ một chút, nó hiếm khi hào phóng chỉ ra một con đường sáng cho ký chủ ngốc: [Hiện tại cậu có rất nhiều thứ, tại sao không lấy ra giao dịch hả?]

Đúng rồi, suýt nữa quên mất tiêu, sắp bị hệ thống hố cha này chọc tức mù đầu rồi.

Nhưng, hiện tại Bạch bị sốt nặng như vậy, không thể chậm trễ, Ngô Nặc có lòng tin đem dưa dại quả dại được người ta tặng lên khu giao dịch tự do chắc chắn bán được cái giá không tồi, nhưng phải tốn nhiều thời gian, tình huống Bạch hiện tại, chắc đợi không nổi.

Trực tiếp bán đồ cho hệ thống, trên giá cả chắc chắn sẽ bị thiệt một chút, nhưng cũng không phải một chút ích lợi cũng không có, ít nhất có thể hiểu được những thứ của y rốt cuộc có đáng giá trong hệ thống không, lại đáng bao nhiêu tiền, không sợ bán lỗ.

Nghĩ thấu những mấu chốt này, Ngô Nặc không xoắn nữa, đưa số lễ đáp trả thu được hôm nay ra giao dịch với hệ thống.

Dưa dài: 1 giao dịch tệ / cân, tổng cộng 25 cân.

Quả chua chua: 2 giao dịch tệ / cân, tổng cộng 20 cân.

Quả đỏ thẫm: 5 giao dịch tệ / cân, tổng cộng 15 cân.

Dưa bán nguyệt: 3 giao dịch tệ / cân, tổng cộng 20 cân.

Quả nham: 100 giao dịch tệ / cân, tổng cộng 5 cân.

Khoai trắng: 1 giao dịch tệ / cân, tổng cộng 50 cân.

Thịt bò man: 15 giao dịch tệ / cân, tổng cộng 20 cân.

Một đống đồ, tính tổng mới bán được 1050 giao dịch tệ, đó là còn nhờ vào giá của quả nham đặc biệt cao, nếu không bán sạch mấy thứ trong nhà chỉ sợ cũng không gom đủ 1000 giao dịch tệ.

Trực tiếp bán đồ cho hệ thống, có thể tiết kiệm được khâu tải vật phẩm giao dịch lên, hệ thống sẽ không trừ đi tích phân của khâu này, nhưng đồng thời cũng sẽ không cung cấp bất cứ thông tin đơn giản của vật phẩm nào cho ký chủ.

So với biết giản lược về những thứ này, Ngô Nặc càng hiếu kỳ những thứ này đưa cho hệ thống rồi, hệ thống sẽ bán bao nhiêu.

Đợi hệ thống thu đi giao dịch phẩm cuối cùng, thông tin trên giao diện thao tác lập tức biến đổi ___

Dưa dài: 500g, 10 giao dịch tệ, 50 tích phân giao dịch.

Quả chua chua: 500g, 20 giao dịch tệ, 100 tích phân giao dịch.

Quả đỏ thẫm: 500g, 50 giao dịch tệ, 250 tích phân giao dịch.

Dưa bán nguyệt: 500g, 30 giao dịch tệ, 150 tích phân giao dịch.

Quả nham: 100g, 400 giao dịch tệ, 2000 tích phân giao dịch.

Khoai trắng: 500g, 10 giao dịch tệ, 50 tích phân giao dịch.

Thịt bò man: 500g, 150 giao dịch tệ, 750 tích phân giao dịch.

Ghi chú: Giá giao dịch ở trên, chỉ giới hạn ở vị diện của ký chủ.

Cái gì là gian thương, đây chính là gian thương!

Đồ còn chưa đặt nóng chỗ, hệ thống đã dám dùng cái giá gấp mười, gấp hai mươi lần bán ra, mà đây chỉ là mới bán ở nơi xuất xứ, nếu bán cho vị diện thiếu hàng khác, không biết nó có thể bán ra cái giá trên trời nào.

Ngô Nặc đau thịt tới hít ngược: [Hệ thống, mày hố như thế, người sáng tạo mày biết không?] Lúc này, tóm lại Ngô Nặc đã hiểu, tại sao nhiều người thà tới khu giao dịch tự do tốn thời gian chậm rãi tìm thứ mình muốn, cũng không chịu trực tiếp giao dịch với hệ thống. Thật sự là quá đen!

Hệ thống: […] Lười để ý đến ký chủ ngốc.

Nhịn từng cơn đau thịt nhức tim, Ngô Nặc bảo hệ thống đổi 5g cánh băng liên, sau khi xác nhận giao dịch, hệ thống trực tiếp trừ đi tích phân và giao dịch tệ tương ứng, một giây sau, một cái bình thủy tinh lớn cỡ ngón cái xuất hiện bên chân Ngô Nặc, bên trong chứa gần nửa bình bột trắng. Ngô Nặc lại tốn 100 điểm tích phân 'phí tư vấn', mới từ chỗ hệ thống có được liều lượng sử dụng chính xác của cánh băng liên, 1 lần 1 gam, mỗi hai tiếng dùng một lần.

Vừa khéo lúc này nước trong nồi đã sôi, Ngô Nặc dùng chén gỗ sạch sẽ múc nửa chén, mở nắp bình thủy tinh, rắc một chút bột vào trong. Một mùi hương sen thanh mát cực điểm tràn ra, khiến người ta không nhịn được hít sâu.

Ngô Nặc đi tới bên giường ngồi xuống, một tay bưng chén thuốc, một tay đỡ đầu Bạch, đưa nước thuốc đã thổi nguội thích hợp tới miệng hắn.

Má má má má nó.

Sống chết rót không vào làm sao đây?

Sau khi lãng phí một chút nước thuốc quý giá, Ngô Nặc quyết định sử ra đòn sát thủ cuối cùng!

Bạch mơ mơ hồ hồ cuối cùng cũng có chút ý thức, hắn chậm rãi mở mắt ra, một gương mặt trắng nõn xinh đẹp đột nhiên dán tới, có thứ gì đó ngọt ngào mềm mại thò vào miệng hắn…

Tiểu sứ thần đây là muốn…

Muốn cùng hắn sinh con?!

Bạch trợn tròn mắt, Ngô Nặc cũng trợn tròn mắt.

=======

Bạch:

Ngô Nặc:

23. Chương 23: Ấm Áp

Ngô Nặc cảm thấy lưỡi mình đã cứng lại.

Ánh mắt của Bạch đó là sao, cảm thấy ông đây cứ giống như cuồng ma hôn miệng chiếm tiện nghi của hắn.

Nước thuốc đắng chát trong miệng không cam yếu thế chiêu cáo sự tồn tại của mình, nghĩ đến cánh băng liên đất muốn chết, Ngô tiểu Nặc thoáng cái liền tỉnh táo, một là không làm đã làm phải làm đến cùng, đầu lưỡi thè ra, đẩy toàn bộ nước thuốc còn lại vào miệng Bạch.

Bạch không biết mình lần này có phải bị thương quá nặng không, cảm thấy tim đập nhanh muốn chết, giống như huyết dịch toàn thân đều trào lên đầu, đầu choáng váng lợi hại, trong óc rối tung duy chỉ có một loại cảm giác rõ ràng chưa từng có___ Đầu lưỡi của tiểu sứ thần vừa ngọt và trơn còn ngon hơn cả quả nham trăm lần.

Nhưng thú nhân giống đực và thuần nhân giống đực không thể sinh con đâu…

Nhưng, đầu lưỡi của tiểu sứ thần ngon như thế, nếu có thể ăn hoài, không sinh con hình như cũng không sao hết, dù sao hắn ghét nhất chính là đám nhóc đó, vừa ngu vừa yếu.

Ngô Nặc không biết dưới bộ mặt liệt của Bạch đã nổi lên gió bão đáng sợ, thuốc đã đút rồi, y chuẩn bị đẩy Bạch ra, lại bị Bạch ôm lấy, đảo khách làm chủ…

Đợi đã, tên khốn này đang làm gì?!

Bỏ qua cảm giác tê dại trong miệng, Ngô Nặc dùng sức đẩy Bạch ra, không cẩn thận chạm vào cánh tay bị gãy xương của Bạch, Bạch đau đến mức run lên một chút rồi cứng người lại.

Một giây sau, 'thiên sứ' thoáng cái biến về đại miêu, ngã xuống giường, trong con mắt xanh lam như bầu trời dường như phủ lên một tầng hơi nước lóng lánh, liếm chân trước bị gẫy kêu ngao ngao, cái đuôi bình thường luôn đắc ý lắc lư sau lưng giờ ủ rũ buông thõng, vô tội lại đáng thương.

Tất cả lời chất vấn của Ngô Nặc đều nghẹn lại trong bụng, nhìn đại miêu toàn thân thương tích đáng thương khủng khiếp, lòng mềm thành một bãi nước.

Không phải chỉ là để đại miêu hôn một cái sao, đều là đực, có gì phải xoắn?

"Mau uống hết thuốc đi." Vì nụ hôn vô cùng bất ngờ vừa rồi, hơi thở của Ngô Nặc vẫn chưa bình ổn, giọng nói bình thường trong vắt dễ nghe giờ nhiễm lên chút âm khàn.

Đại miêu cảm thấy tiểu tâm can vừa mới bình ổn lại của mình, lại có dấu hiệu gia tốc.

Không bình thường.

Lần này chắc chắn là mình bệnh rất nặng.

Đại miêu ngoan ngoãn vùi đầu vào chén thuốc, từng hớp từng hớp uống hết thuốc, đắng đến mức cả bộ mặt mèo cũng nhíu lại.

Lúc này, một quả nham đã cắt ra đứa tới trước mặt, đại miêu không chút do dự tựa vào tay Ngô Nặc liếm dòng nước ngọt ngào trong vắt trong vỏ quả. Không biết là vì thuốc, hay do bị thương quá nặng, hoặc cả hai đều có, đại miêu uống xong một quả nham, liền dựa vào đùi Ngô Nặc mơ hồ ngủ mất.

"Mèo thối." Ngô Nặc chọt chọt đầu nó, lực chọt nhẹ đến mức chỉ như vuốt ve.

Trong nhà Bạch không có thứ gì như chậu rửa mặt, Ngô Nặc chỉ có thể tìm cái chén gỗ cỡ lớn nhất___ lớn như chậu rửa mặt cỡ nhỏ ___ dùng nước nóng tiêu độc xong, lại đổ đầy nước nóng vào.

Đợi nước đã hạ nhiệt xấp xỉ, Ngô Nặc dùng ống tay áo đã tiêu độc của mình ___ vì không tìm được khăn lông, Ngô Nặc chỉ đành nhịn đau cắt ống tay áo ngắn mới may lại chưa được hai ngày___ Nhúng vào nước, cẩn thận lau vết máu đã khô lại trên người đại miêu.

Lau đi lau lại ba bốn lần, vết máu trên người đại miêu mới miễn cưỡng coi như sạch sẽ, dưới bộ lông ẩm ướt lộ ra từng vết thương lớn nhỏ, Ngô Nặc nhịn không được lại đau lòng một trận.

Để cố gắng tránh lây nhiễm, Ngô Nặc dùng công cụ tên dao quân dụng cẩn thận cắt lông trên vết thương của đại miêu. Những vết thương vừa khép miệng này còn rất yếu ớt, chỉ thoáng lơ là sẽ dễ chảy máu, trong phòng rất tối, Ngô Nặc cắt cũng vô cùng cực khổ.

Tốn thời gian rất lâu cuối cùng mới xử lý sạch sẽ vết thương trên người đại miêu.

Hệ thống nhắc nhở thời gian uống thuốc lần hai đã đến___

Cái này đương nhiên không phải nhắc nhở miễn phí, Ngô Nặc tốn tròn 50 điểm tích phân, hệ thống mới đồng ý giúp y báo thức năm lần.

Đại khái đã uống qua một lần, lần này đại miêu phối hợp hơn nhiều, cho dù vẫn trong trạng thái hôn mê, cũng rất dễ rót thuốc vào, một chút cũng không lãng phí.

Bận rộn cả ngày, tối lại gặp chuyện này, Ngô Nặc sớm vừa mệt vừa buồn ngủ, sau khi cho đại miêu uống thuốc xong, vốn còn muốn đợi đại miêu giảm sốt hẳn mới ngủ, kết quả vừa nằm xuống giường liền ngủ.

Giữa chừng đến giờ, hệ thống muốn đánh thức ký chủ, kết quả phát hiện Bạch đã giảm sốt, hơn nữa hồi phục rất tốt, nghĩ nghĩ, cuối cùng hệ thống quyết định nghỉ chờ thời cơ.

Trong lòng Ngô Nặc luôn nhớ tới vết thương của Bạch, buổi tối nằm mơ một đống lung tung, ngủ không an ổn chút nào, sáng sớm trời vừa mông lung đã tỉnh.

Tỉnh lại ngay lập tức nhìn thấy đại miêu co thành cục nằm bên cạnh tay y, cái đầu lông lá gác lên hõm vai y, còn ngáy khe khẽ, ngủ đặc biệt ngon. Lo âu quấn mãi lấy y cả tối dường như thoáng cái biến mất không còn tông tích, ngón tay nhẹ điểm lên chóp mũi ẩm của đại miêu, trên mặt bất giác lộ ra nụ cười.

Nhìn kỹ lại, những vết thương nhìn thấy đau mắt trên người Bạch tối qua đã lành hơn nửa, có những chỗ bị thương cạn đã hoàn toàn lành lại, mà chỗ vết thương sâu, cũng đã mọc ra thịt mới. Chỉ đáng tiếc một con mèo vốn rất xinh đẹp, hiện tại chỗ này trọc một miếng chỗ kia thiếu chút lông, giống như chó gặm, xấu phát gớm.

Nhưng, Ngô tiểu Nặc tỏ vẻ, đại miêu nhà mình cho dù xấu cũng là ngoan trong xấu, xấu ngoan xấu ngoan.

Hơn nữa sau khi biến thành người, lại là một đại soái, soái tới mức không có bạn bè.

Không biết sao đột nhiên nhớ tới ô long tối qua, tai Ngô Nặc đỏ lên, sau đó sờ đầu đại miêu, nhiệt độ bình thường, lại sờ người, nhiệt độ cũng giống bình thường.

Cánh băng liên của hệ thống hình như chỉ có tác dụng giảm nhiệt hạ sốt, vết thương của Bạch có thể lành nhanh như thế, lẽ nào là vì vu dược?

Thuốc của thế giới này, thật sự thần kỳ như thế sao?

Mang theo chút nghi hoặc, Ngô Nặc đứng lên, chuẩn bị nấu chút canh cá cho Bạch làm bữa sáng.

Canh cá giàu dinh dưỡng dễ tiêu hóa, nếu là canh cá trích còn có công hiệu bổ khí xóa nghẽn, đặc biệt thích hợp dùng cho người bị thương. Đáng tiếc cá trên thế giới này trừ đại thể hình dạng không khác mấy trên trái đất, còn vẻ ngoài thì kém đến mười vạn tám ngàn dặm.

Không có cá trích, Ngô Nặc liền dùng một loại cá nhỏ màu bạc lớn bằng lòng bàn tay thay thế. Lúc trước y từng dùng loại cá này nấu canh, còn đưa cho đại vu, hương vị so với cá trích chỉ hơn không kém. Hơn nữa rất giống cá tầm trên trái đất, chỉ có một đường xương chủ, không có xương tạp khác, chất thịt đặc biệt non mềm, vị tanh nhạt, nếu khéo tay, sắt làm sashimi cũng không thành vấn đề.

Hôm qua đám nhóc đã làm xong mấy loại cá, bọn chúng chê cá này nhỏ, đều không thích ăn, tặng hết cho Ngô Nặc. Ngô Nặc vốn định buổi tối sẽ làm cá nướng cho đại miêu nên không giết, giữ lại, thực sự không có chỗ để, liền nuôi trong nồi đá nhà Thạch Hổ.

Sức sống của loại cá nhỏ này vô cùng ngoan cường, nuôi cả buổi tối, toàn bộ đều còn sống, tinh thần cũng tốt.

Ngô Nặc tùy tiện bắt năm con, giết rồi xử lý, dùng mỡ heo thú không còn bao nhiêu trong nhà rán cho vàng giòn, sau đó lại thêm nước vào đun. Khi đun sắp chín, đổ một chén dưa dài cắt sợi cực mảnh vào, nước canh tuyết trắng sôi lên, không bao lâu, mùi dưa dài trộn với mùi cá tỏa ra.

Bạch ngửi mùi hương, mơ hồ tỉnh lại, sau đó thấy Ngô Nặc đang ngồi xổm bên cạnh nồi đá trông lửa, ánh lửa chiếu sáng gương mặt trắng nõn của y, mơ hồ thấy được trên trán có ánh nước vụn.

Rõ ràng cách xa như thế, nhưng Bạch dường như cảm giác được hơi ấm của ánh lửa đó, nồng nàn, ấm áp, ấm đến tận tâm.

Tiểu sứ thần của hắn thật tốt, của hắn, của một mình hắn .

24. Chương 24: Dực Hổ

Bạch cảm thấy hắn nên qua xem thử tiểu sứ thần của mình rốt cuộc đang làm cho mình món ngon gì, vừa muốn động, lại kéo tới vết thương trên hai móng mập một trước một sau, đau làm nó suýt nữa rơi đậu vàng.

Tục ngữ nói thương gân động cốt một trăm ngày, năng lực hồi phục của thú nhân rất mạnh, lại có bí dược đại vu cho vào vu dược, qua một buổi tối, vết thương ngoài da của Bạch đã khỏi gần hết, nhưng vết thương trong xương thì không khỏi nhanh như vậy.

Loại chuyện lần đầu tiên biến thân, rớt từ trên cây xuống, không biết dùng cánh, chỉ có hắn và Thạch Hổ biết là được rồi, không cần nói cho người khác biết, đặc biệt không thể nói với đại vu và tiểu sứ thần, đợi tìm cơ hội lặng lẽ nói một tiếng với Thạch Hổ mới được.

Bạch nghiêm túc mà chột dạ nghĩ, lại không biết Thạch Hổ đã bán hắn sạch sẽ.

Thương thế của Thạch Hổ không nhẹ hơn Bạch bao nhiêu, tuy không bị gãy xương, nhưng vết thương bên ngoài nặng hơn Bạch nhiều, chẳng qua hắn là thú nhân thành niên hóa hình đã lâu, năng lực hồi phục tương đối mạnh. Uống một chén lớn vu dược ngủ một đêm xong, sáng sớm đã tỉnh lại, vết thương trên người đã tốt hơn rất nhiều, chỉ là thân thể vẫn hơi sốt.

Lục đặc biệt lo lắng chủ nhân, canh Thạch Hổ cả đêm, sáng thấy hắn tỉnh lại, lập tức đi tìm đại vu.

Buổi sáng đại vu tỉnh đặc biệt sớm, lúc Lục tới tìm, ông thậm chí đã nấu xong vu được. Lục cẩn thận bưng vu dược đã nấu xong, mời đại vu đến nhà.

Sau khi đại vu tới, liền hỏi thẳng Thạch Hổ, hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Thạch Hổ nhất nhất kể lại cho đại vu nghe quá trình hắn săn mồi gặp phải thú nhân bộ lạc Hàn Nham, giao thủ với họ, lúc mấu chốt Bạch hóa hình, sau đó hai người liên thủ giết chết kẻ địch rồi chạy đi.

Quá trình chiến đấu vô cùng hung hiểm, thú nhân bộ lạc Hàn Nham phần lớn đều là kẻ điên phản bội khỏi bộ lạc cũ, bọn họ hành sự không chút cố kỵ, thường xuyên lạm sát vô tội, xem giết chóc thành trò chơi tìm vui. Hôm qua nếu không phải Bạch hóa hình vào thời khắc mấu chốt, chỉ dựa vào một mình Thạch Hổ, căn bản không thể đánh thắng sáu thú nhân đó, thậm chí giết chết bốn tên, dọa chạy hai tên.

Hai kẻ chạy trốn đó bị thương còn nặng hơn cả hắn và Bạch, có thể mang một thân thương tích đó sống sót chạy ra khỏi Hắc Sắc sâm lâm trở về bộ lạc Hàn Nham hay không còn phải nói lại.

"... Bạch rất lợi hại, hắn là thú nhân lợi hại nhất con từng thấy." Thạch Hổ không chút do dự biểu thị tán thưởng của mình với Bạch, không có chút ghen tỵ nào, có chỉ là khát vọng khiêu chiến và hướng tới với kẻ mạnh. "Đợi vết thương của con khỏi rồi, con nhất định phải đánh một trận với hắn!"

Đại vu nghe nói Bạch đã hóa hình, cao hứng vuốt vuốt râu, cười lớn vô cùng sảng khoái: "Tộc dực hổ trời sinh chính là thú nhân được thần thú chiếu cố, cậu không thắng được nó." Ông đã đi qua rất nhiều bộ lạc, thấy qua vô số cường giả thú nhân, thiên phú của tộc dực hổ cho dù không xếp thứ nhất thứ nhì, trong số rất nhiều thú nhân ông từng gặp, cũng có thể tiến vào mười hạng đầu.

Mà những thú nhân thiên phú trác tuyệt này không một ai không phải là vương giả siêu cấp của bộ lạc, có vài người thiên phú trí tuệ thậm chí còn không bằng Bạch mà ông chăm từ nhỏ đến lớn, bộ lạc Trường Hà lại một lần nữa có dực hổ thành niên cường đại, hưng thịnh chỉ còn là chuyện sớm muộn.

Chỉ tiếc cho Ngân Dực, nếu năm đó không dẫn hắn từ chỗ đó về, không để hắn lấy A Huân, nói không chừng hắn sẽ không chết, chỉ là với tình trạng ở đó khi ấy, nếu không mang Ngân Dực đi, chỉ sợ hắn cũng khó sống đến khi thành niên.

Bỏ đi, hiện tại có nghĩ thêm những chuyện này cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

May mà ông không phụ lòng Ngân Dực, rốt cuộc đã nuôi con của Ngân Dực trưởng thành.

Thân là một chiến sĩ cường đại và kiêu ngạo, Thạch Hổ không thích nghe câu này, hắn gân cổ nói: "Đại vu, ngài thiên vị quá, tên ngốc Bạch đó, có cánh cũng không biết bay, còn để ngã gãy tay chân, sao có thể là đối thủ của con! Đợi con khỏi rồi, ngài xem con có đánh bẹp hắn không!"

Đại vu: "…Cậu từng thấy qua chim con nào mới nở ra đã biết bay không? Đợi đã, không đúng, cậu nói Bạch hóa hình có mọc cánh sao?!" Đại vu mất khống chế trợn to mắt, đáy mắt tràn ra sự cuồng nhiệt đáng sợ, âm thanh già nua khàn khàn thậm chí vì kích động mà hơi biến điệu.

Dực hổ, dực hổ, chỉ có khi có cánh mới có thể chân chính dùng tên 'dực hổ'.

Trong tộc dực hổ, chỉ có người huyết mạch thuần khiết nhất tiếp cận với tổ tiên nhất mới có thể mọc ra cánh sau khi trưởng thành hóa hình.

Ngân Dực là con lai, cho dù có bộ lông màu bạc cực kỳ tương tự tổ tiên, được những người đó ký thác hy vọng, sau khi trưởng thành hóa hình, tuy cường đại hơn hẳn thú nhân bình thường, nhưng cuối cùng đến chết cũng không thể mọc ra cánh.

Bạch là con của Ngân Dực, cũng là con lai, mẹ của Bạch là A Huân tuy xinh đẹp lực chiến đấu mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ là thú nhân bình thường, huyết mạch tầm thường, theo lý mà nói Bạch không thể nào mọc ra cánh…

Thạch Hổ không hiểu tại sao đại vu lại kích động như thế, hắn hỏi rất đương nhiên: "Lẽ nào dực hổ không phải là con hổ có cánh sao? Không lẽ ba của Bạch không có cánh?"

Nơi cư trú chân chính của tộc dực hổ, cách bộ lạc Trường Hà khá xa, ở phụ cận bộ lạc Trường Hà tất cả truyền thuyết liên quan đến dực hổ đều tới từ đại vu và Ngân Dực.

Ngân Dực, là ấu thú nhân ngoại tộc lúc đại vu du lịch mang về từ phương xa.

Ngân Dực dùng sự cường đại khiến người kiêng kỵ, khiến cho tất cả thú nhân gần đó thấy được hào quang thuộc về tộc dực hổ, nhưng, chính vì khoảng cách quá xa, nên không biết, dực hổ chân chính cường đại nhất cũng giống như tên của họ, có đôi cánh cường đại đáng tự hào, không chỉ là lục địa, mà ở trên bầu trời họ vẫn là bá chủ đáng sợ.

Năm đó, lúc Ngân Dực chết trận, Thạch Hổ vẫn chỉ là ấu thú vừa biết gọi mẹ, làm sao còn nhớ được dáng vẻ Ngân Dực? Mà sau khi Ngân Dực chết, chỉ để lại một Bạch nhỏ yếu, thậm chí giống tộc miêu thú của mẹ nó hơn là giống hổ con, những người chưa từng thấy qua lực chiến đấu đáng sợ của dực hổ, dần quên đi chiến tích huy hoàng của hắn.

Chỉ có thủ lĩnh bộ lạc Hàn Nham, năm đó tận mắt nhìn thấy Ngân Dực làm sao dùng sức của một người giết chết mấy chục thú nhân bộ lạc họ, cuối cùng trong tình trạng thân mang trọng thương và bị vu độc nguyền rủa, còn xé xác cha gã lúc đó từng là cao thủ thứ hai trong năm bộ lạc lớn, rồi mới kiệt sức mà chết.

Trận chiến này, khiến gã trong vô số ngày đêm sau đó, chỉ cần nghĩ đến hai chữ 'dực hổ' thì sẽ không rét mà run, cho dù tất cả mọi người đã quên Ngân Dực, gã cũng sẽ không quên. Gã càng không quên Ngân Dực tuy đã chết, nhưng vẫn để lại một đứa con. Cho nên, sau khi gã lửa tàn cháy lại xây dựng lại bộ lạc, mới sẽ đưa ra giải thưởng lớn, lệnh người tìm cơ hội diệt cỏ tận gốc vĩnh tuyệt hậu hoạn.

Bộ lạc Trường Hà lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, người bộ lạc Hàn Nham căn bản không có cơ hội tiếp cận ra tay, mà Bạch đã sớm qua thời kỳ hoàng kim hóa hình lại vẫn chậm chạp chưa hóa hình, cho dù trong ba

bộ lạc lớn khác cũng có một nhóm người âm thầm để ý Bạch, nhưng họ cũng dần mất kiên nhẫn, xem sự cường đại của tộc dực hổ là câu chuyện người khác bịa ra, xem nó như lý do đại vu bộ lạc Trường Hà che chở Bạch___

Nếu đổi lại ở trong bộ lạc họ, dạng thú nhân giống như Bạch đã vượt qua 16 tuổi tới 19 tuổi vẫn chưa thể hóa hình, căn bản chính là nguyên thú bị thần vứt bỏ, sớm nên trực tiếp xử chết, sao có thể để hắn sống yên tới hiện tại?

Vì thế, cho dù bộ lạc xung quanh còn vài người nhớ tới sự lợi hại của Ngân Dực lúc trước, nhắc tới tộc dực hổ đều không hẹn mà cùng nhớ tới hai chữ 'cường đại', nhưng cũng chọn quên đi, tộc dực hổ đến từ phương xa, huyết mạch vẫn chưa đứt đoạn.

Thần sắc đại vu kích động, hoàn toàn không có tâm tư nghe Thạch Hổ lẩm bẩm gì đó, chỉ thầm thì: "Không ngờ Bạch là dực hổ thuần huyết, thần thú ở trên, không ngờ trong đời ta còn có thể nhìn thấy dực hổ thuần huyết lần nữa…"

Hoàn toàn không biết đại vu đang kích động sôi trào, đại miêu ăn sạch nồi canh cá Ngô Nặc làm cho mình, bụng trướng tới khó chịu. Ngô Nặc chịu không nổi vẻ ngốc nghếch đáng thương của nó, nhẹ xoa bụng cho nó, cuối cùng nó mới cảm thấy tốt hơn.

Cái đuôi quấn lên cổ tay Ngô Nặc, đại miêu lại chìm vào mộng lần nữa.

Đối với động vật họ mèo bị thương, ngủ tuyệt đối là cách trị thương tốt nhất của chúng.

Lúc đại vu tới, Bạch đã ngủ say, Ngô Nặc ăn hai quả trứng chim dùng nước còn thừa luộc chín, lại gặm hai quả đỏ, sau khi lấp đầy bụng, cầm công cụ ra sau vườn tiếp tục dọn dẹp.

Nhà trong bộ lạc Trường Hà đều dùng da thú làm cửa, chưa từng có chuyện khóa cửa, đại vu vén rèm lên đi lại gần Bạch, thấy Bạch nằm ngủ một mình trên giường, vốn không định đánh thức nó, kết quả nào biết vừa lại gần, Bạch đã tỉnh dậy.

Tính cảnh giác mạnh là một mặt, đại vu quanh năm suốt tháng làm bạn với vu dược, trên người có một mùi lạ nồng nặc, Bạch từ nhỏ đến lớn sợ nhất là mùi này, đặc biệt là lúc nhỏ sau mấy lần đang ngủ thật ngon bị túm dậy rót dược, bất luận ngủ có ngon thế nào, chỉ cần vừa ngửi được mùi đó, Bạch lập tức sẽ mở mắt ra, đương nhiên trừ lúc thương tích thật sự quá nặng.

Đại vu hiền từ sờ cái đầu mập có hơi trọc của Bạch, cười nói: "Cuối cùng hóa hình rồi, coi như không phụ kỳ vọng của ba con."

Bạch nhẹ hừ một tiếng, không nói gì. Cha mẹ qua đời quá sớm, từ lâu hắn đã không còn nhớ hình dáng họ. Cho dù không chỉ một lần, đại vu nói với hắn, ba hắn là một chiến sĩ tài ba, nhưng Bạch vẫn không sinh ra được bao nhiêu tình cảm với ông. Đặc biệt là, khi nhìn thấy mấy ấu thú nhân đó làm nũng mè nheo với ba mẹ mình, hắn sẽ đặc biệt ghét ông, ghét người đàn ông mang hắn đến thế giới này, lại khiến hắn cô độc sống trên thế giới này.

Nếu có thể chọn nơi sinh ra, hắn thà chọn một cặp cha mẹ không mấy lợi hại, nhưng có thể ở bên hắn tới lúc trưởng thành.

Đương nhiên, đây chỉ là những suy nghĩ của Bạch lúc nhỏ, rất lâu trước đó, từ khi những đứa bạn bên người thi nhau hóa hình thành công, hắn không còn có những suy nghĩ ấu trĩ này nữa.

Đồng dạng, hai từ ba mẹ này, cũng bị hắn ném vào góc ký ức, không còn chạm tới nữa.

Đứa trẻ mình chăm sóc tới lớn, đại vu sao có thể không biết suy nghĩ của Bạch.

Ông cười nói với Bạch: "Con trai, về tộc dực hổ, có vài chuyện ta từ lâu đã muốn nói với con, hiện tại cuối cùng con đã trưởng thành hóa hình, đã đến lúc cho con biết rồi…"

Trong vườn bên ngoài, Ngô Nặc vui mừng phát hiện, trong số chim thịt mà gia trưởng của đám nhóc tặng hôm qua, cư nhiên có hai con đẻ trứng.

Mấy con chim thịt này bảo vệ con còn tốt hơn cả gà mái được thuần dưỡng, Ngô Nặc bị hai con chim thịt vừa mập vừa hung mổ cho sưng giò, cuối cùng mới cướp đi được hai quả trứng dưới sự bảo vệ của chúng.

“Má ơi, hung như thế, xem con chim đực nào dám thích chúng mày!” Ngô Nặc nhìn vết thâm trên chân, đau đến mức hít ngược.

Y còn chưa dứt lời, con chim thịt đực bị rụng lông đuôi mà Bạch bắt được trước đó đã lắc mông chạy tới hiến ân cần, còn xé vụn dưa dại rau dại Ngô Nặc đút cho chúng, dùng cái miệng nhọn đẩy tới trước mặt hai con cái.

Ngô Nặc: … Thật muốn ăn chim thịt .

Sheeta, người nắm giữ hệ thống giao dịch đã mở khu giao dịch cấp ba, nằm trên một tinh cầu vị diện khoa học kỹ thuật, nói ngắn gọn là giao dịch giả cấp ba, thêm một cấp nữa thì hắn có thể thoát khỏi giao dịch giả sơ cấp, trở thành giao dịch giả trung cấp, có càng nhiều quyền hạn giao dịch hệ thống.

Hắn vẫn giống như bình thường, hoàn thành một nhiệm vụ hệ thống hóc búa, nhận được một khoảng tích phân không kém, dự định lên hệ thống đào bảo vật.

Hắn sử dụng hệ thống giao dịch đã được một thời gian dài, theo đẳng cấp giao dịch tăng thêm cùng quyền hạn hệ thống tăng thêm, hắn dần mò ra được một chút cửa ngõ.

So với như con ruồi không đầu, đào bảo vật ở khu giao dịch tự do, bình thường hắn sẽ vào khu giao dịch hệ thống trước, tìm kiếm một chút, xem có hàng mới nào hắn cần vừa lên không.

Nói đến hàng mới hắn cần thì không thể không nhắc, Sheeta có một em gái, bị mắc một chứng bệnh thiếu hụt gen bẩm sinh nghiêm trọng, trong nhà Sheeta không thiếu điểm tín dụng, ngược lại, thậm chí còn là gia tộc giàu có có chút danh tiếng trong nước. Nhưng dù là thế, bọn họ hao tốn vô số tài lực vật lực nhân lực, vẫn không thể trị lành cho em gái hắn, chuyên gia quyền uy trong lĩnh vực tương quan đều quả quyết em gái hắn sống không quá 18 tuổi.

Một cơ hội ngẫu nhiên, Sheeta có được hệ thống giao dịch, lúc đó em gái hắn đã đủ 17 tuổi, trên hệ thống liên kết hơn mười ngàn tinh cầu sinh mạng hình thành một mạng lưới giao dịch to lớn, Sheeta tìm được một đống thuốc có thể khống chế, trị liệu, thậm chí chữa lành chứng bệnh của em gái, đương nhiên, không một ngoại lệ, đắc muốn chết.

Đối với rất nhiều ký chủ mà nói, điểm công bằng nhất của hệ thống đại khái chính là vô luận người vốn giàu có hay nghèo khổ, sau khi vào hệ thống, đều sẽ phát hiện mình vĩnh viễn thiếu tích phân thiếu tích phân thiếu tích phân .

Đổi cách nói khác, chính là nghèo.

Thổ hào Sheeta trong hiện thực vung tiền như giấy, vào trong hệ thống cũng nghèo đòi mạng, vì kéo mạng cho em gái, hắn liều mạng già hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, thậm chí từ một cậu ấm vai không thể gánh tay không thể xách, trong hai ba năm ngắn ngủi, biến thành một chiến sĩ cơ giáp ưu tú, xông lên tuyến đầu chiến đấu cả ngày liều mạng với trùng tộc vũ trụ, nhưng dù là thế, vẫn đặc biệt thiếu tích phân.

Không nói nữa, nói nhiều toàn là nước mắt.

Sheeta mở khu giao dịch hệ thống cấp ba, theo thói quen tìm kiếm thuốc liên quan đến bệnh của em gái.

Quả nham.

Một từ vựng xa lạ đập vào mắt Sheeta, sử dụng quyền hạn của giao dịch giả cấp ba, Sheeta nhìn thấy ___ tới từ khu giao dịch hệ thống cấp một.

Ngắn ngủi chín chữ, triệt để đốt cháy tia sáng trong mắt Sheeta.

25. Chương 25: Quy Hoạch

Ngô Nặc không biết bộ dạng nhếch nhác lúc mình cướp trứng chim thịt đã bị sư tử con đi dạo tới tìm y chơi nhìn thấy, sư tử con lớn thế này rồi, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người bị chim thịt ức hiếp thảm như thế. Vì vậy không chút khách khí cười nhạo tiểu thuần nhân ngốc nghếch nhà Bạch một phen, sau đó xoay người thay Ngô Nặc tìm tới hơn mười trợ thủ.

Không phải đám nhóc đã tới giúp hôm qua, mà là nô lệ trong nhà của đám ấu thú nhân đó, nô lệ trong nhà nó cũng bị gọi tới năm người.

Hôm qua Ngô Nặc mới dạy mọi người cách xử lý cá, mọi người đều rất vui vẻ giúp đỡ y.

Nô lệ sư tử con mang đến đều là nam nô trẻ tuổi khỏe mạnh, thân hình cường tráng không phân trên dưới với Lục, nhưng trầm mặc nhát gan hơn hẳn, chỉ là làm việc thì rất giỏi giang, hoàn toàn không cần Ngô Nặc chỉ huy, họ đã cầm theo công cụ của mình, người trừ cỏ thì trừ cỏ, người san đất thì san đất, không bao lâu, khu vườn đã hơi lộ ra hình thái ban đầu.

Vườn nhà Bạch nhiều năm không tu sửa, hàng rào làm bằng gỗ đã mục, có vài chỗ còn không tìm được biên giới ban đầu của khu vườn. Nhà Bạch nằm ở khu ngoại vi bộ lạc, phía sau nhà không có gia đình nào khác, bên ngoài hàng rào là từng vùng đất hoang, kéo dài thẳng đến bờ sông, nói ít cũng phải mấy trăm mẫu.

Ngô Nặc đã hỏi qua sư tử con, biết những mảnh đất hoang không có ai đánh dấu đều là đất vô chủ, thoáng cái liền nảy sinh ý định chiếm đất làm vương làm địa chủ.

Ngô Nặc từng nghĩ, muốn y đi săn bắn khẳng định chỉ có thể trở thành con mồi, nếu muốn sinh sống lâu dài ở bộ lạc Trường Hà, y không thể luôn ăn cá, hoặc dựa vào đại miêu nuôi sống, cách tốt nhất chính là phát triển nghề chăn nuôi và gieo trồng.

Y nhớ lúc trước giáo viên lịch sử hồi sơ trung hình như từng giảng, xã hội du mục nguyên thủy quá độ đến xã hội nông canh, là một xu thế tất nhiên.

Thế giới bên ngoài bộ lạc Trường Hà thế nào, thức ăn rốt cuộc có sung túc hay không, hiện tại Ngô Nặc vẫn chưa biết. Nhưng y biết, nếu vẫn luôn săn bắt ở một chỗ, thời gian lâu rồi, con mồi hoang dã khẳng định không đuổi kịp tốc độ yêu cầu của con người, đến lúc đó, mọi người không muốn đói chết, e rằng chỉ có cách dời đi.

Thế giới này không thể so với hiện đại, không có đường cao tốc xây bằng bê tông cốt thép, đi đâu cũng là rừng cây nguyên thủy, cái giá cần bỏ ra để di dời, chỉ nghĩ thôi đã khiến người không rét mà run.

Ngô Nặc không muốn cả đời sống cuộc sống lang bạt khắp nơi, cái chết như hình với bóng đó, nếu đã không biết còn cơ hội về trái đất hay không, vậy trước đó, y hy vọng mình có thể sống cuộc sống tương đối an ổn thoải mái.

Thôi thì tới đâu thích ứng tới đó.

Ngô Nặc chỉ có trình độ tốt nghiệp cơ sở, không có văn hóa gì, một người bán hàng rong không thể bình thường hơn, cả ngày quanh quẩn ở tầng đáy xã hội, mơ ước lớn nhất của y chẳng qua là có một cửa hàng, tự mình làm ông chủ nhỏ thôi. Y không có con mắt rộng lớn cũng không có kiến thức quảng bác, thậm chí thân thể khỏe mạnh vốn có thể vác mấy chục trên trăm cân gạo leo ba lầu không thở dốc, đến chỗ này cũng chỉ là phận bị chim thịt ức hiếp, chỗ dựa duy nhất của y chính là hệ thống giao dịch không đáng tin, xét cá tính lừa phỉnh của hệ thống, y cảm thấy chuyện này vẫn phải dựa vào mình là hơn.

Giống như cỏ dại có lực sinh mạng và lực thích ứng cao, đại khái đó chính là một trong những điểm sáng lóe không có bao nhiêu trên người Ngô Nặc. Tại xã hội nguyên thủy khoanh chút đất hoang không ai cần, trồng chút lương thực nuôi chút gia súc làm tiểu địa chủ.

Ngô Nặc cảm thấy, một khi tiếp nhận bố trí này, cảm giác hình như cũng không xấu.

Hơn nữa thế giới này dù cho vẫn có quá nhiều chỗ không tiện, cũng không phải thật sự không có chút ưu điểm nào ___ không khí trong lành toàn khí thiên nhiên không có sương mù, không cần lo lắng hôm nào đó mình bị mắc ung thư phổi mà còn tìm không ra nguyên nhân. Thức ăn ngon lành, thuần thiên nhiên không

thêm thắt, mùi vị thượng thừa, trong khi ở hiện đại 'thực phẩm hữu cơ' đắc muốn chết còn không đuổi kịp trình độ này, hiện tại không cần tốn tiền đã ăn được rồi, tốt biết bao. Không có giá nhà cao muốn chết, không có con đường kẹt muốn chết, đi đâu cũng là những phong cảnh nguyên thủy chưa khai phá không có dấu hiệu con người động vào, tốt biết bao. Đương nhiên, tốt nhất là nơi này còn có một đại miêu vừa ngoan vừa thân thiết, so với vài miêu tinh nhân đụng chút là không thèm không thèm, không biết đáng yêu hơn bao nhiêu lần.

Nhìn thoáng chút, ở lại đây hình như cũng không phải chuyện gì xấu.

Hệ thống: Là ai sáng hôm nay còn oán trách không có giấy vệ sinh, thật sự không cách nào sống nổi?!

Ngô Nặc nghĩ xong rồi, trước sẽ thử nuôi chút động vật và trồng chút gì đó trong vườn nhà Bạch, đợi sau khi rành rọt rồi, sẽ khoanh hết toàn bộ số đất hoang kia. Tương lai nếu y không làm xuể, thì đi thuê vài người về giúp đỡ, người ở đây làm việc lợi hại hơn y nhiều.

Thời gian Ngô Nặc ở thế giới này vẫn còn quá ngắn, y vẫn suy nghĩ theo tư duy của hiện đại, nghĩ làm không xuể thì mời nhân công, căn bản không nghĩ tới chuyện mua nô lệ gì đó.

"Mọi người nghỉ một chút đi, lại đây ăn chút đồ đã, rồi làm tiếp." Cuối hạ đầu thu, thời tiết vẫn rất nóng, các nô lệ đám nhóc mang tới làm việc cả buổi sáng, toàn thân đều là mồ hôi, nhưng không một ai dừng lại. Thời gian một buổi sáng, bọn họ đã dọn được gần nửa vườn, trong đó khoảnh đất hoang dại nhất gần nhà đã được dọn sạch, những chỗ còn lại đa số là cỏ dại sâu sâu cạn cạn, Ngô Nặc bảo các nô lệ tạm thời đừng đụng tới nó, trước tiên dùng hàng rào vây lại, thả nuôi động vật là được.

Xét thấy động vật không cùng chủng loại khó tránh phát sinh xung đột, Ngô Nặc đơn giản vạch số đất hoang còn lại thành 'chuồng' khoảng một mẫu, trước kia lúc xuống quê, chuồng gà chuồng heo nhà thân thích đều sẽ tách ra từng khoảnh nhỏ, nghe họ nói dù cùng một loại động vật, nhưng trong một chuồng nuôi quá nhiều, cũng dễ tranh giành thức ăn đánh nhau và bị bệnh. Con mồi hoang còn hiếu chiến hơn nuôi nhà, nhìn mấy con mồi nhà sư tử con nuôi là biết.

Y không có những nô lệ hung hãn như nhà sư tử con, đừng nói đánh nhau với bò man hung tàn đó, chim thịt mập béo cũng đủ làm y đau đầu rồi.

Đương nhiên, muốn phân một hai trăm mẫu này thành từng chuồng nhỏ, không phải là một công trình nhỏ, tất nhiên Ngô Nặc cũng không định làm một lần là xong, trong nhà hiện tại tổng cộng có mười hai con răng dài, sáu con chim thịt, cùng với ba con thú lí lạp, tạm thời làm ba cái chuồng trước, đã đủ để nuôi chúng rồi. Đợi sau này có nhiều hơn, sẽ từ từ tăng thêm chuồng mới cũng không muộn.

Ra sức làm việc cả buổi sáng, bụng mọi người đều đã hơi đói, nhưng bộ lạc Trường Hà không có thói quen ăn trưa, các nô lệ vốn đã thường xuyên chịu đói, sớm xem nó là bình thường. Tối qua Ngô Nặc bán đồ cho hệ thống xong, đồ có thể ăn còn lại trong nhà không nhiều, y lấy hết mấy quả dưa ra chiêu đãi họ.

Các nô lệ không ngờ Ngô Nặc lại hào phóng lương thiện như thế, đều không khách sáo, chớp mắt đã chia sạch số dưa. Chỉ tạm lót bụng, nhưng các nô lệ không còn quá mệt mỏi nữa, làm việc càng thêm ra sức.

Những nô lệ này tới giúp y làm việc, Ngô Nặc cũng không thể để họ buổi tối ôm bụng đói trở về, về tình về lý đều nói không xuôi.

Buổi chiều, các nô lệ dọn sạch và san phẳng lại đất hoang Ngô Nặc yêu cầu, rồi hợp đội đến đối diện sông chặt gỗ về làm hàng rào. Vốn trong vườn cũng có chút gỗ tạp, nhờ những gỗ tạp này, các nô lệ đã khoanh được vài chỗ. Giờ gỗ thiếu không nhiều lắm, tranh thủ thời gian trước khi trời tối là có thể làm xong.

Ngô Nặc để họ tự đến đối diện sông đốn cây, sư tử con xung phong nhận việc, cùng đám nhóc theo dõi các nô lệ. Nô lệ tới đây giúp Ngô Nặc đều đã sống rất lâu ở bộ lạc Trường Hà, đều rất thành thật cần cù, so với bộ lạc khác, hoàn cảnh ở bộ lạc Trường Hà đã tính là vô cùng thư thái, cho nên các nô lệ sẽ không muốn chạy đi. Sư tử con cùng đám bạn nói là đi giám sát, kỳ thật phần nhiều chỉ muốn đi chơi mà thôi.

Ngô Nặc ở lại, tính số thịt còn trong nhà, đại khái có mười lăm mười sáu cân, toàn bộ cắt thành miếng nhỏ, đổ vào nồi nấu một nồi đầy.

Đại vu đã nói chuyện với Bạch xong đi về từ lâu, trở về còn bảo Thủy Sa bưng một chén vu dược lại cho hắn uống, xét thấy Bạch uống thuốc không thành thật, Thủy Sa còn đặc biệt vào vườn tìm Ngô Nặc về đút thuốc cho Bạch. Bạch tự thấy hồi phục đã rất tốt, ngàn lần vạn lần không muốn uống thuốc, nhưng trước mặt tiểu sứ thần, hắn làm sao tiện tránh chứ, chỉ có thể nhíu mặt mèo, nhận mệnh uống hết chén lớn vu dược.

Vu dược đại vu nấu khó uống hơn cánh băng liên của Ngô Nặc nhiều, Bạch phải ăn năm quả nham mới dễ chịu. Cái đuôi lỗ tai đều rũ xuống, vẻ mặt khổ sở khỏi nói có bao nhiêu đáng thương.

Ngô Nặc vuốt lông cho Bạch một lúc, cuối cùng Bạch mới cảm thấy tốt hơn, co trong lòng Ngô Nặc ngủ.

Ngủ một phát tới tận lúc Ngô Nặc nấu thịt xong, đại miêu mới tỉnh lại trong mùi thịt.

Bạch đã quen không xin ăn người khác, đối với Ngô Nặc cũng không ngoại lệ, chỉ dùng đôi mắt băng lam long lanh nhìn nồi đá tỏa ra hơi nóng hầm hập, cái đuôi lúc lắc lúc không, trong lòng lại có hơi gấp___ tính cảnh giác của tiểu sứ thần cũng quá kém đi, hắn đã tỉnh lâu như thế rồi, sao y còn chưa nhìn thấy?!

Ngô Nặc còn không rành dùng lò đất lắm, để khống chế độ lửa, y bận rộn đổ đầy mồ hôi, cho đến khi đại miêu nhịn không được lên tiếng nhắc nhở, y mới phát hiện Bạch đã tỉnh.

"Có đói bụng chưa?"

"Đói." Đại miêu dùng cái vuốt mập không bị thương che lại, lặng lẽ liếm miệng, không để Ngô Nặc nhìn thấy.

"Vậy nhóc uống chút canh thịt này lót dạ đi, đợi lát nữa lại hầm canh cá cho." Thịt thú không dễ tiêu hóa như cá, Bạch bị thương rất nặng, nên ăn nhiều đồ giàu dinh dưỡng dễ tiêu hóa.

"…" Số thịt này cư nhiên không phải làm cho mình ăn sao?! Đại miêu giật mình trợn tròn mắt.

Ngô Nặc nhìn thấy, giải thích: "Số thịt này là nấu cho mấy người tới giúp chúng ta làm việc, vết thương trên người nhóc còn chưa lành, ăn cá sẽ tốt hơn ăn những thịt thú này." Thấy đại miêu gục đầu, không quá cao hứng, Ngô Nặc chỉ đành dỗ: "Đợi nhóc khỏe rồi, anh làm thịt nướng cho, bảo đảm sẽ ngon hơn thịt hầm trăm lần!" Ngô Nặc đã nếm qua, mùi vị nước sốt nướng thịt hiệu hệ thống quả thật không tồi, cũng không biết bên trong thêm cái gì, còn tươi ngon hơn y tự điều chế.

Mắt đại miêu sáng lên, cái đuôi vểnh thật cao, lớn tiếng nói: "Hiện tại tôi đã khỏe rồi ."

Quả nhiên giống hệt như con nít.

Nụ cười trên mặt Ngô Nặc không khỏi dịu dàng hơn chút, "Khỏe hay không, hai chúng ta nói không chắc, phải được đại vu nói mới tính."

Đại miêu: "…"

Ngô Nặc lập trường kiên định, chỉ múc một chén canh thịt cho đại miêu, ngay cả một miếng thịt cũng không có.

Đợi đại miêu không cam không nguyện uống xong canh thịt, thì có nô lệ tới nói với Ngô Nặc, việc y an bài đã làm xong rồi, xin y ra xem thử còn chuyện nào khác cần làm không.

Ngô Nặc ra phía sau xem sơ qua, ngoại vi khu vườn đã được cắm hàng rào mới, chuồng y yêu cầu làm bọn họ cũng đã dùng gỗ khoanh lại, có vài chỗ Ngô Nặc còn chưa quá vừa lòng, nhưng sắc trời không còn sớm nữa, công việc còn lại Ngô Nặc định để lại tự mình làm từ từ.

Ngô Nặc cảm ơn mọi người, rồi bảo họ ở lại ăn cơm tối hãy đi, trong nhà tuy rộng rãi, ngồi hơn mười người ăn cơm không thành vấn đề, nhưng ngẫm lại Bạch còn đang dưỡng thương, nhiều người nhiều vi khuẩn cộng thêm người ở đây cũng không thích sạch sẽ gì mấy, Ngô Nặc dứt khoát bảo hai nô lệ vào lót da thú, bưng nồi đá ra vườn sau.

Ngô Nặc chắp vá chỗ này chỗ kia, lại tới nhà Thạch Hổ mượn vài cái chén, múc đầy thịt hầm vào chén, nô lệ làm việc hôm nay mỗi người một chén, phân vừa đủ.

Các thú nhân giỏi săn bắt, cuộc sống dư dả hơn đa số thuần nhân, nhưng cũng không dư dả đến mức nô lệ trong nhà có thể thường xuyên ăn thịt.

Chỉ có trong nhà thú nhân điều kiện đặc biệt tốt, các nô lệ mới có cơ hội nếm chút vị tanh, mười ngày nửa tháng có thể ăn một lần đã coi là rất tốt. Còn đa phần một năm các nô lệ cũng không ăn được mấy lần thịt. Khi thật sự đói quá, thì sẽ bắt trùng nướng ăn, hoặc bắt chim nướng ăn, lúc đói hết chịu nổi, họ cũng sẽ xuống sông bắt tôm cá mọi người đều không thích để ăn.

Nô lệ trẻ tuổi khỏe mạnh còn tốt chút, các chủ nhân thấy họ cần cù, cũng vui vẻ cho thêm chút đồ ăn. Mà nô lệ tuổi nhỏ, có cha mẹ bảo vệ, cũng không đến mức quá thảm, đáng thương chân chính là những nô lệ lớn tuổi, sức lao động dần mất đi khiến họ ngay cả gia súc bình thường cũng không bằng.

"Đại, đại nhân, tôi, tôi có thể mang, mang số thịt này về cho ba tôi không?" Một nô lệ vóc dáng lớn tên Mộc ấp úng hỏi Ngô Nặc.

26. Chương 26: Xây Chuồng

Ngô Nặc có ấn tượng rất tốt với mấy nô lệ thành thật siêng năng này, nếu không phải họ giúp đỡ, chỉ dựa vào mình y và Lục, không biết còn phải tốn bao nhiêu công sức, mới có thể dọn vườn được như bây giờ.

Y không do dự gì đã gật đầu đồng ý thỉnh cầu của Mộc: "Anh nhớ mang chén trả lại cho tôi là được."

Mộc lộ vẻ vui sướng, liên tục gật đầu, sau đó cẩn thận bưng chén thịt hầm về nhà.

Sau đó lại có vài nô lệ thỉnh cầu Ngô Nặc, nói muốn mang thịt hầm về cho người nhà, Ngô Nặc đồng ý hết, chỉ nói họ nhớ trả chén lại là được.

Mỗi người một chén thịt hầm lớn, nói ít không ít, nói nhiều cũng không nhiều, các nô lệ thời gian dài hiếm khi được ăn đồ tanh rất nhanh đã ăn sạch phần của mình, cuối cùng còn thòm thèm liếm sạch chén, Ngô Nặc vốn không có bệnh sạch sẽ, nhưng nhìn bọn họ thè lưỡi liếm, nước miếng nhỏ tanh tách liếm nồng nhiệt, lập tức cả người không khỏe.

Nếu không phải biểu cảm cự tuyệt trên mặt y quá rõ ràng, các nô lệ còn muốn liếm nồi đá hầm thịt một lượt.

Không liếm được nồi đá, các nô lệ chủ động đề xuất giúp Ngô Nặc rửa nồi, Ngô Nặc nhìn tay bẩn không còn ra màu gốc của họ, sao dám để họ rửa nồi?

"Các anh giúp tôi mang nồi và mấy cái chén này đến bờ sông đi, tôi tự rửa." Thấy các nô lệ cứ nhìn chằm chằm nồi đá còn dính mỡ, quả thật sắp đến mức không dời bước được, Ngô Nặc chỉ đành nghĩ ra một cách điều hòa.

Một nô lệ đầu khá lớn không nói hai lời, vác nồi đá đi tới bờ sông, những nô lệ khác hơi do dự một chút rồi cũng đi theo.

Thế là, các nô lệ như nguyện uống vài chén nước rửa nồi, cho đến khi nồi đá bị rửa đến mức bóng loáng, không còn nếm được một chút vị tanh nào, bọn họ mới vừa lòng thỏa mãn, giúp Ngô Nặc vác nồi đá chứa đầy nước sạch về nhà.

Sau đó lại chạy đi chạy về mấy bận, đổ đầy vại nước nhà Bạch, lại xếp gọn cành cỏ cành cây đã chặt lúc khai hoang lại, gom được mấy bó củi lớn, chất đầy dưới bếp lò trống rỗng, bọn họ mới vui vẻ tạm biệt ra về.

Ở bộ lạc Trường Hà, các thú nhân cho người khác mượn nô lệ của mình làm việc không phải chuyện gì hiếm gặp, dù sao, chỉ có chiến sĩ thú nhân mới có tư cách dựa vào đẳng cấp của mình nuôi dưỡng nô lệ, cũng chỉ có chiến sĩ thú nhân mới nuôi nổi nô lệ. Nhưng, cho dù là thú nhân và thú nhân kết hợp, cũng không phải nhất định có thể sinh ra ấu thú nhân, tỷ lệ thú nhân và thuần nhân kết hợp sinh được ấu thú nhân còn thấp hơn, các cư dân bộ lạc Trường Hà đã có quan niệm thân thích, các thú nhân có lúc cũng sẽ cho đứa

con, anh em thuần nhân của mình mượn nô lệ về làm việc. Có lúc, giữa chiến sĩ thú nhân cũng sẽ mượn nô lệ của nhau.

Nô lệ được mượn đi làm việc, là liên quan đến mặt mũi chủ nhân, các thú nhân bình thường sẽ chọn ra nô lệ cường tráng nhất tài năng nhất trong nhà, nếu người mượn họ đi quay đầu cáo trạng, nói họ lười biếng, các nô lệ sẽ không thoát được một trận trách phạt, nhẹ thì chịu đói chịu đánh nặng thì chuyển bán thậm chí trực tiếp xử chết.

Cho dù ở bộ lạc Trường Hà hoàn cảnh tương đối thả lỏng, cũng không phải chưa từng xuất hiện tình trạng nô lệ vì thế mà bị xử chết, thậm chí, họ có thể không phải thật sự lười biếng.

Nhưng nô lệ chính là nô lệ, ai sẽ nghe họ giải thích, tin lời họ nói chứ?

Khi các nô lệ bị phái ra ngoài làm việc, sợ nhất là gặp phải loại người mở mắt nói dối này. Đương nhiên, loại người này là trường hợp đặc biệt, thỉnh thoảng gặp phải chỉ có thể trách mình quá xui xẻo. Đa phần mượn họ đi làm việc đều là thuần nhân trong nhà không mấy dư dả, việc vừa nhiều vừa mệt, bận đến tối, tùy tiện cho một chút dưa dại quả dại rồi xua họ về, căn bản không trông mong lấp đầy bụng.

Thuần nhân hào phóng như Ngô Nặc, trực tiếp mời họ ăn thịt hầm, uống canh thịt thật sự là lần đầu tiên trong lịch sử.

Lúc Ngô Nặc không biết, danh tiếng rộng rãi nhân từ của y đã lan truyền nhanh chóng giữa các nô lệ.

Mà Ngô Nặc căn bản không nghĩ qua được gì mất gì, y chỉ làm theo thói quen ở hiện đại, mời người giúp làm việc miễn phí ăn cơm mà thôi. Lúc này, Ngô Nặc còn không biết, tư duy quán tính y mang tới từ hiện đại, đã lặng lẽ gieo một hạt mầm xuống cho những thay đổi sau này.

Công trình dọn vườn đại để đã hoàn thành, trong mấy ngày tiếp theo, Ngô Nặc liền bận rộn mấy việc vặt tu tu sửa sửa, chẳng hạn để ra một cánh cửa chắc cứng ổn định trên hàng rào, chẳng hạn đến bờ sông bê chút đá về, chất ở ngoài chuồng, đổ bùn đất lên số đá này, vừa có thể làm mấy tảng đá thêm chắc, lại có thể chặn được khe hở giữa trụ gỗ và trụ gỗ, tránh cho động vật trong chuồng cứ thích húc vào khe hở ý đồ chạy trốn.

Ngô Nặc hiện tại chỉ có ba cái chuồng, nhưng mỗi chuồng đều chiếm khoảng một mẫu đất, dùng cát đá chất đống trên một mét ở bên ngoài hàng rào của mấy chuồng nuôi trồng này không phải là một công trình nhỏ.

Sư tử con và đám bạn của nó rất vui vẻ chơi với Ngô Nặc, tiểu thuần nhân Bạch nhặt được tuy làm việc vụng về, nhưng đầu óc rất thông minh, thường xuyên làm ra vài món chúng chưa từng ăn qua, tuy không phải lần nào cũng đều ngon, nhưng đa số đều rất không tồi.

Nhưng, quê nhà của tiểu thuần nhân này đại khái thật sự rất xa đi, rất nhiều thứ ở đây y đều không biết, mà thứ ở quê nhà y, chỗ họ cũng không có.

Thuần nhân thật sự có thể chạy nhanh hơn cả thú nhân sao? Thuần nhân thật sự có thể bay lên trời sao? Rõ ràng chỉ có dực tộc mới có thể bay mà!

Tiểu thuần nhân chắc chắn là dụ tụi nó thôi, mới không tin tưởng y đâu!

Nhưng, cho dù đó là những câu chuyện tiểu thuần nhân bịa ra, cũng bịa rất thú vị, nếu có cơ hội, nó cũng có thể ngồi trên máy bay gì đó thì tốt rồi.

Sư tư con nhào đầu vào nước, một phát đớp lấy con cá mập dưới nước, mặc con cá liều mạng giãy dụa, sư tử con thuần thục vung tứ chi, bơi về phía bờ. Nhìn những người khác đang bắt cá, sắc mặt sư tử con hơi thối.

Đều tại mấy tên đó không kín miệng, mới có mấy hôm, toàn bộ lạc đều biết làm sao giết cá ăn cá. Mấy thuần nhân ngu ngốc không đi săn mồi, ngày ngày bắt cá trong sông, làm bây giờ cá càng ngày càng ít, càng ngày càng không dễ bắt.

Sư tử con tức giận leo lên bờ, ném cá bên bờ, lại tiếp tục xuống sông tìm cá.

Nó kêu ngao ngao vài tiếng, gọi mấy bạn ấu thú nhân của mình, quyết định đi xa một chút xuống hạ du bắt cá.

Trẻ thuần nhân thì ở bên bờ, cùng Ngô Nặc nhặt những cục đá lớn nhỏ thích hợp, Lục và các nô lệ Ngô Nặc mượn tới đi từng chuyến vác đá về.

Thạch Hổ bị thương ở nhà dưỡng sức, Lục không cần phải theo đi săn mồi, trong nhà Thạch Hổ không có bao nhiêu việc, Tử và Hồng đều có thể làm, hắn liền phái Lục đến làm việc giúp Ngô Nặc.

Công việc mất sức như vác đá, Ngô Nặc cắn răng chạy mười chuyến, phát hiện cho dù mình mệt chết chỉ sợ cũng không xây xong chuồng. Sau đó, liền quyết định mời người về làm giúp.

Y không biết giá cả thuê người làm việc của bộ lạc Trường Hà, đại miêu cũng một hỏi ba không biết, sau khi ý thức được bộ lạc Trường Hà căn bản không có cách nói thuê người làm việc, Ngô Nặc liền vào vườn bắt hai con răng dài, đến nhà sư tử con, để trao đổi, xin Lan cho mượn chút nô lệ về làm việc giúp y.

Thú nhân bộ lạc Trường Hà cho mượn nô lệ đều là dựa vào giao tình dựa vào tình cảm, chưa từng có ai đặc biệt ra đồ, Lan cảm thấy rất mới mẻ, nhận hai con răng dài Ngô Nặc mang đến, phái ra năm nô lệ giúp Ngô Nặc.

Có năm nô lệ này gia nhập, tốc độ xây chuồng lập tức nhanh lên.

Hai ngày ngắn ngủi, ba cái chuồng đã hoàn thành biến hình.

Đại khái vì phải ở trong chuồng thế này, hoàn toàn tìm không ra khe hở chạy đi, mấy con răng dài, chim thịt và thú lí lạp trong nhà trước là vì sợ hãi liều mạng ầm ĩ một trận, dù sao chúng cũng không chạy thoát, trong chuồng cũng có cỏ dại trùng này nọ cho chúng ăn, Ngô Nặc không quản nữa mặc chúng tự sinh tự diệt trong chuồng, chưa qua mấy ngày, mấy con động vật này đã hoàn toàn dừng lại, sống cuộc sống được chăn nuôi ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn.

Đợi số động vật này hoàn toàn thành thật rồi, Ngô Nặc cũng sẽ thỉnh thoảng ném cá nhỏ tôm nhỏ không ai thích vào, cải thiện cuộc sống của chúng một chút. Dần dần, mấy động vật này đã bắt đầu trở nên thân thiện với người nuôi dưỡng chúng.

Rất nhanh, đại miêu kinh ngạc phát hiện, những con mồi nuôi trong nhà họ không những không gầy, mà còn mập ra một vòng.

Đây là chuyện trước kia chưa từng phát sinh.

Trong ấn tượng của đại miêu, mấy con mồi bị nuôi nhốt, không đánh nhau, không vì nguyên nhân khó hiểu nào đó mà chết thì đã tính là nuôi rất tốt, hình như chưa từng có con mồi nhà ai nuôi được còn mập hơn lúc vừa bắt về thì phải?

Không hổ là tiểu sứ thần của nó, rất là lợi hại .

Đại miêu đắc ý hất đuôi, một bộ rất là vinh hạnh.

Mấy hôm nay Bạch luôn ở nhà dưỡng dương, hắn hồi phục rất nhanh, vết thương bên ngoài trên cơ bản đã lành hẳn, lông cũng mọc lại, gãy xương thì hồi phục chậm chút, nhưng đã có thể chống nạn đi đường.

Ngô Nặc sợ Bạch bị lưu lại hậu di chứng, trước khi lành, không cho hắn chạy loạn. Nhưng Bạch lại nhàn không chịu được, đặc biệt là không vui khi Ngô Nặc ở chung với đám nhóc kia, bỏ hắn ở nhà một mình. Sau mấy lần đổi cách kháng nghị với Ngô Nặc, Ngô Nặc chỉ đành đi đâu đều ôm Bạch theo.

Đại miêu lúc trước đặc biệt không thích bị người ta chạm vào, hiện tại hận không thể cả ngày làm ổ trong lòng tiểu sứ thần, xem ra đã triệt để rơi vào tay giặc.

Ngay cả khi đã hóa hình, thú hình vẫn không có dấu hiệu tăng lớn, hình người trừ tối hôm đó thì không thấy biến qua nữa, hắn cũng không lo lắng chút nào.

Đáng thương đại vu đã từng này tuổi còn ngày ngày lo lắng chuyện đó, nhưng ông cũng không thể hiểu nổi tình trạng của Bạch hiện tại là do bị thương mà ra, hay do quy luật sinh trưởng của dực hổ thuần huyết khác với thú nhân bình thường, làm ông buổi tối cũng ngủ không yên.

Thấy đại miêu một chút cũng không lo lắng, còn vô tâm vô phế theo tiểu thuần nhân của nó đùa giỡn làm nũng, đại vu rầu nè, chua nè, mặt già xụ thật dài thật dài, làm cho thủ lĩnh Kim Đồng lo lắng không thôi___ Lẽ nào tình trạng mùa đông năm nay thật sự rất tồi tệ, còn tệ hơn cả đại vu đã nói cho ông sao?

Xem ra phải bảo mọi người tranh thủ săn mồi, hội giao dịch một năm một lần cũng phải chuẩn bị kỹ càng!

Mấy ngày nay Ngô Nặc luôn bận chuyện chuồng nuôi, còn cùng Lục đi mấy chuyến đến ngoại vi Hắc Sắc sâm lâm hái dưa dại quả dại, hoàn thành được hai nhiệm vụ truyền thụ món xào món hầm, sau đó rất may (xui) mắn (xẻo) nhận được một nhiệm vụ mới của hệ thống ___

Chuỗi nhiệm vụ khám phá

Nhiệm vụ tám: Trở thành học đồ của đại vu bộ lạc Trường Hà.

Phần thưởng nhiệm vụ: 1000 tích phân, thể thuật căn bản.

Tích phân và phần thưởng đều rất khả quan, nhưng y cái gì cũng không hiểu, phải làm sao mới có thể trở thành học đồ của đại vu được hả .

Khi Ngô Nặc đang cào tâm can suy nghĩ rốt cuộc phải làm sao mới có thể bái nhập môn hạ đại vu, Sheeta vào khu giao dịch tự do cấp một tìm y cũng đang cào tâm cào phế.

27. Chương 27: Giao Dịch 1

Thật ra quả nham không thể triệt để trị khỏi bệnh của em Sheeta, nhưng lại có tác dụng khống chế rất tốt, nếu dùng thời gian dài, không chỉ có thể khống chế bệnh tình của em gái, còn có thể cải thiện thể chất nó lên trình độ nhất định.

Đương nhiên, loại thuốc cùng giá cùng công hiệu như thế trong khu giao dịch hệ thống còn rất nhiều, trong khu giao dịch tự do cũng có thể tìm được. Nhưng, khu giao dịch hệ thống thì không nói, giá mắc làm người ta muốn thổ huyết. Trong khu giao dịch tự do luôn phải là khu giao dịch cấp hai cấp ba mới có thuốc cùng loại, giao dịch giả có thể mở khu giao dịch cấp hai cấp ba, đều đã sớm thoát ly khỏi cấp bậc chim non, muốn đạt được hàng rẻ từ tay họ, không phải chuyện dễ dàng.

Quả nham trực tiếp xuất hiện trong khu giao dịch hệ thống cấp ba, mà người bán nó đến từ khu giao dịch hệ thống cấp một, có nghĩa là, đối phương tuyệt đối là một chú chim non non đến mức không thể non hơn.

Nếu có thể tìm được chim non kia, trực tiếp mua quả nham từ chỗ y, tích phân cần cho mỗi đơn vị giao dịch sẽ rẻ hơn 5% so với trực tiếp giao dịch cùng hệ thống, nhưng nếu thông qua phương thức tìm kiếm đi tìm nhà bán, tích phân cần dùng ngược lại sẽ đắc hơn 5% so với trực tiếp giao dịch cùng hệ thống.

Đừng xem thường 5% này, khi lượng giao dịch của bạn đạt đến một độ nhất định, 5% cũng là một con số cực kỳ khả quan. Phải biết rằng, tình huống mỗi tinh cầu khác nhau, nhiệm vụ hệ thống công bố cũng khác nhau, độ khó để gom tích phân cũng khác biệt.

Vị diện của Sheeta, thu hoạch tích phân đã tính là khá dễ dàng, nhưng không chịu nổi tiêu quá nhiều, cho nên chỉ có thể tính toán kỹ lưỡng.

Sheeta muốn trực tiếp giao dịch với 'chim non', tiết kiệm tích phân chỉ là một mặt, điều quan trọng hơn là có thể tiết kiệm giao dịch tệ. Ký chủ trực tiếp bán đồ cho hệ thống, trừ khi là vật phẩm đặc biệt, bình thường không bán được giá quá cao. Nhưng sau khi chuyển tay hệ thống, giá cả đó có thể hố chết người tại chỗ.

Sheeta không biết chim non dùng giá thế nào bán quả nham cho hệ thống, nhưng ở chỗ hắn, 100g quả nham giá giao dịch hệ thống là 4000 giao dịch tệ, 10000 điểm giao dịch tích phân.

Lần này hắn vừa xong một nhiệm vụ cấp 3A, liều chết liều sống giết một đống trùng tộc vũ trụ, cũng chỉ gom được hơn 100000 điểm tích phân, giao dịch tệ trong tài khoản cũng không nhiều, lần trước sau khi mua

một quyển công pháp luyện thể trung cấp của hệ thống, trên tài khoản chỉ còn không đến 200000 giao dịch tệ, số tiền này, hắn không chỉ phải mua thuốc cho em gái, còn phải nghĩ cách kiếm càng nhiều giao dịch tệ để mua công pháp hệ thống, cần phải tiết kiệm.

Là một phú hào thuần 24k, ban đầu Sheeta căn bản không để ý giao dịch tệ, hắn 'trẻ tuổi vô tri' không biết đã bán bao nhiêu món hàng rẻ cho hệ thống, tích phân kiếm được nhiêu xài nhiêu, giao dịch tệ vẫn luôn nằm trong trạng thái phú túc. Cho đến một ngày, hắn mở khu giao dịch cấp 3, có được càng nhiều quyền hạn giao dịch, mới biết thì ra trong hệ thống còn có một loại hàng giao dịch không cần tích phân.

Công pháp.

Hệ thống sẽ tổng hợp tình huống cụ thể của vị diện, tinh cầu mà ký chủ ở, vô cùng thân thiết cung cấp cho ký chủ các loại công pháp thích hợp.

Khi đẳng cấp của ký chủ tăng lên, độ khó nhiệm vụ hệ thống công bố cũng dần tăng lên, nếu thực lực bản thân ký chủ quá thấp, không cách nào hoàn thành những nhiệm vụ này, thậm chí có thể mất mạng trong quá trình làm nhiệm vụ.

Lúc này tu luyện công pháp thích hợp, nâng cao năng lực bản thân, đã trở thành chuyện vô cùng quan trọng.

Hệ thống cấm ký chủ giao lưu, giao dịch công pháp lén lút, con đường duy nhất có thể đạt được công pháp, chính là dùng giao dịch tệ mua của hệ thống.

Giá… giá đắc đến mức vị thổ hào thuần 24k Sheeta này cũng phải hô to gánh không nổi, hệ thống cứ thế mạnh bạo cải tạo một cậu ấm tiêu xài vô độ thành thiết công kê sáng bóng loáng, loại mà ngay cả chút rỉ gét cũng không cạo ra được.

Công pháp hệ thống bán ra không chỉ mắc còn có rất nhiều giới hạn, tạm thời không nói.

Sheeta vì muốn tiết kiệm giao dịch tệ, chỉ đành tìm kiếm chim non thân thủ ở khu giao dịch cấp một đó, không chỉ tự tìm, hắn còn tìm một vài người hơi có chút giao tình, lưu ý giúp hắn, ngặc nỗi khu giao dịch cấp một vốn đã đặc biệt lớn, nhân viên cũng nhiều, các ký chủ tới tới lui lui, mỗi ngày lượng nhân khẩu lưu động cao đến mười vạn người, trong biển người mênh mông, một chú chim non làm sao dễ bị tìm ra thế được.

Đã mấy lần Sheeta muốn dùng công năng tìm kiếm của hệ thống, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

May mà trong thời gian này vừa lúc là kỳ nghỉ của hắn, 'tích phân on' khu giao dịch cấp một trong một giờ vũ trụ chỉ cần 10 điểm, rẻ, nên hắn có một đống thời gian ngâm ở đây tìm người, thuận tiện mua chút đồ, lắp đầy túi đeo hông.

Tính thêm hai nhiệm vụ mới hoàn thành, trên tài khoản của Ngô Nặc tổng cộng có 7035 điểm tích phân, sau đó cộng thêm số nợ 11500 mượn của hệ thống, cho nên, trước khi trả hết nợ, Ngô Nặc không định vào hệ thống mua bất cứ thứ gì.

Thân thể Bạch hồi phục rất nhanh, ngay cả cánh băng liên đã mua cũng chưa dùng hết, căn bản không cần Ngô Nặc phải vào hệ thống mua thuốc gì khác. Giấy vệ sinh, Ngô Nặc tìm được một loại cỏ dại mềm mại, tạm thời dùng loại lá này thay thế. Bàn chải đánh răng trước dùng cành cây làm, kem đánh răng thì thay bằng muối. Hiện tại thời tiết không lạnh, gội đầu tắm rửa thì ngâm thêm chút trong nước, không có dầu gội sữa tắm cũng có thể chịu được.

Duy chỉ có một thứ không thể chịu nổi là quần áo trên người, đặc biệt là quần chip.

Vì tiết kiệm tiền, trên người Ngô Nặc từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới đều là hàng rẻ tiền mua ở chợ bán sỉ, hơn mười tệ một cái áo chữ T, ba mươi tệ một cái quần bò, cùng với quần chip mười tệ một bao ba cái, thật sự không thể trông mong độ bền của nó sẽ cao được.

Đặc biệt là ngày đầu tiên lúc Ngô Nặc cùng đại miêu đi xuyên qua Hắc Sắc sâm lâm, quần áo trên người đã gặp tổn hại nặng một lần, tuy được Ngô Nặc miễn cưỡng chắp vá lại, nhưng y cứ mặc một bộ này ngày ngày làm việc, cho dù có cẩn thận cỡ nào, cũng bị mài mòn nghiêm trọng.

Áo khoác không có để mặc cũng có thể nhịn, đột nhiên lấy cái áo khoác mới mà chẳng nói được là từ đâu ra, quá mức chói mắt cũng không tốt, cột da thú lên cũng coi là một hán tử, nhưng da thú không cách nào làm quần chip được đâu .

Dù sao sống hơn mười năm ở hiện đại, Ngô Nặc thật sự không cách nào để lộ trứng lộ chim, nếu điều kiện thật sự không cho phép cũng thôi đi, nhưng mà trên người y có hệ thống giao dịch, Ngô Nặc không định đấu tranh quá lâu với tâm xấu hổ của mình.

Vốn tuân theo nguyên tắc có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, lại thêm trên tài khoản cũng không còn mấy giao dịch tệ, Ngô Nặc quyết định trước kiếm chút đồ bán cho hệ thống, đổi chút giao dịch tệ rồi nói sau.

Mấy ngày gần đây Bạch vẫn đang dưỡng thương, không cách nào ra ngoài săn thú, đại vu phái Thủy Sa đưa thức ăn cho họ mấy lần rồi, có thịt thú có rau dưa, bọn sư tử con thích ăn món mới lạ Ngô Nặc làm ra, cũng sẽ mang tới cho y không ít rau dưa thịt thức ăn. Mỗi ngày Ngô Nặc còn tự đi câu cá, thức ăn trong nhà đủ cho y với Bạch dùng, còn dư ra.

Đương nhiên số dư này cũng không nhiều lắm, đại khái có năm cân dưa dài, hai cân quả chua chua, bốn cân quả đỏ thẫm, khoai trắng và quả nham cũng có một chút, nhưng hai thứ này Ngô Nặc không định lấy đi giao dịch.

Khoai trắng là một loại khoai sinh trưởng dưới lòng đất, mùi vị khá giống với thể tổng hợp của khoai lang và khoai tây, dẻo hơn khoai lang ngọt hơn khoai tây, hàm lượng tinh bột rất cao, có thể xem là lương thực chín trên trình độ nhất định.

Ngô Nặc trước kia tự khoe là động vật ăn thịt, nhưng khi bây giờ ngày ngày ăn thịt, không cơm không rau, trong thời gian ngắn còn có thể, thời gian dài trôi qua, thói quen sinh lý và thói quen tâm lý đã dưỡng thành hơn mười năm đều chịu không nổi.

Mấy hôm nay Ngô Nặc chỉ trông mong số khoai trắng này, y còn định lấy một chút làm giống, xem thử có thể trồng ra một ít không. Nghe Lục nói, loại khoai trắng này chỉ cần tìm được luống, đào theo luống một lần có thể đào được sáu bảy củ lớn.

Khoai trắng nặng khoảng 1.5 cân, một ổ khoai trắng nói ít cũng hơn mười cân, tuyệt đối có thể tính là thực vật sản lượng cao. Ngô Nặc cảm thấy nếu y thật sự trồng thành công, có lẽ không cần phải quá lo lắng chuyện đói bụng nữa.

Theo Bạch nói quả nham có tác dụng trị thương, bình thường sinh trưởng trên vách núi rất cao, nơi sinh trưởng cũng cách bộ lạc Trường Hà rất xa, vô cùng khó lấy. Những quả nham trong nhà đều là đại vu bảo Thủy Sa đưa tới cho Bạch ăn, bản thân Ngô Nặc cũng không nỡ ăn, sao có thể lấy đi bán.

Nhưng giá của dưa dài, quả đỏ thẫm, quả chua chua đều không cao, chỉ một chút thế này, bán cho hệ thống căn bản không được bao nhiêu tiền, cho nên, Ngô Nặc định mang những thứ này đến khu giao dịch tự do thử vận may.

Để bán kiếm chút tiền, Ngô Nặc còn mang theo hai cân thịt thú khô y đã làm.

Đợi màn đêm vừa xuống, Ngô Nặc lặng lẽ nói với đại miêu: "Bạch, anh muốn về thần điện một chuyến, dâng những thứ này cho thần thú đại nhân." Lại lần nữa nói xạo với đại miêu, Ngô Nặc có chút chột dạ.

Đại miêu đã mơ màng muốn ngủ lập tức ngồi dậy từ lòng Ngô Nặc, dựng tai lên, trong con mắt màu băng lam tràn đầy hiếu kỳ, "Tôi có thể đi cùng cậu không?"

Ngô Nặc nhìn dáng vẻ hiếu kỳ lại mong đợi của đại miêu, càng chột dạ: "Không, không thể."

Đại miêu rõ ràng có chút thất vọng, nhưng nó không nản chí: "Vậy sau này tôi có thể đi không?"

Ngô Nặc không muốn thấy đại miêu buồn, chỉ có thể gồng mình nói xạo: "Sau này nếu có cơ hội, chắc có thể."

Đại miêu căn bản không nghe ra sự lấp lửng trong lời y, rất trịnh trọng gật đầu, ngữa cái mặt mèo mập tròn nghiêm túc nói: "Chỉ cần có thể là được, tôi sẽ thật nỗ lực, đại vu nói huyết thống của tôi vô cùng lợi hại, sau này tôi nhất định có thể trở thành thú nhân cường đại nhất."

Ngô Nặc: Càng, càng chột dạ rồi làm sao đây.

Đối diện với đôi mắt trong vắt sạch sẽ của đại miêu, Ngô Nặc thật sự không có dũng khí nói xạo tiếp, y gọi giao diện hệ thống mà đại miêu không thấy được ra, nói với hệ thống y muốn tải vật phẩm giao dịch lên, lát sau hệ thống tải hoàn tất, sau đó Ngô Nặc ấn vào cánh cửa lớn của khu giao dịch tự do cấp 1, trước mắt tối đi, y đeo sọt mây nát xuất hiện trong khu giao dịch vô cùng náo nhiệt, vật phẩm giao dịch y tải lên toàn bộ ở trong sọt.

Với kinh nghiệm bán hàng ngày trước, Ngô Nặc đeo sọt dạo hai vòng trên đường, tìm một vị trí thích hợp đặt sọt xuống, lấy từng thứ bên trong bày xuống đất.

Vị trí Ngô Nặc chọn rất tốt, rất nhanh đã có giao dịch giả đưa mắt nhìn y.

Bạch không biết tại sao một giây trước tiểu sứ thần còn đang nói chuyện với mình, một giây sau tiểu sứ thần đã nhắm mắt lại gọi thế nào cũng không tỉnh, cứ giống như đang ngủ.

Là vì đi đến thần điện sao?

Đại vu cũng không thể đi thần điện, tiểu sứ thần của nó thật lợi hại . Nghĩ thế, đại miêu lại đắc ý, nó quật quật đuôi, cảnh giác ngồi xổm cạnh đầu Ngô Nặc.

Nó phải bảo vệ tốt tiểu sứ thần.

Nhưng, thời gian trôi qua từng giây từng phút, tiểu sứ thần hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Đại miêu có chút nóng nảy, lẽ nào là vì thần thú không thích tế phẩm tiểu sứ thần dâng lên sao? Chắc chắn là vì tế phẩm quá ít ỏi, khi đại vu tế lễ tổ tiên và thần thú là dùng bò man sống để tế, nhìn tế phẩm của tiểu sứ thần đi ___ dưa dài, quả chua chua, quả đỏ thẫm còn có thịt khô, cho dù thịt khô còn ngon hơn thịt bò sống, nhưng thần thú sẽ thích sao?

Chắc sẽ thích đi, nó rất thích ăn thịt khô.

Đại miêu trưng bộ mặt mèo vô cùng nghiêm túc cao lãnh, gió bão trong đầu căn bản không dừng lại, suy nghĩ lung tung một đống, tầm mắt không biết sao lại đặt lên miệng Ngô Nặc.

Hồng hồng, ấm áp, mềm mềm, đặc biệt ngọt.

Không biết sao, đại miêu càng nhìn càng nhập thần, giống như bị mê hoặc, đợi khi nó phản ứng lại, đầu lưỡi đã không nghe khống chế liếm một cái.

28. Chương 28: Giao Dịch 2

Sheeta bán đi mấy thanh vũ khí laser, đổi được một miếng kim loại vô cùng hiếm ở vị diện của hắn, giao dịch tệ trên tài khoản cũng có thêm 50000.

Mua đồ của hắn là một gương mặt xa lạ, nhìn cách ăn bận chắc là đến từ một vị diện khoa học kỹ thuật cấp thấp, nếu chênh lệch giữa hai vị diện quá lớn, hệ thống sẽ phán định giao dịch tích phân cần càng nhiều, có thể một hơi mua năm cây súng laser loại bị đào thải, một thanh kiếm laser từ hắn, đẳng cấp khoa học kỹ thuật của thế giới người mua này tất nhiên không thấp lắm. Không ngoài dự liệu của hắn, người mua này quả nhiên cảm thấy rất hứng thú với đồ trên tinh cầu hắn, Sheeta nhân cơ hội tiêu thụ một vài thứ, cùng với lưu lại thời gian và địa điểm gặp mặt lần sau.

Dù sao đã trở thành giao dịch giả cấp ba, đã giao dịch rất nhiều lần, ánh mắt nhìn người của Sheeta càng lúc càng chuẩn.

Trong khu giao dịch tự do, giao dịch giả rất nhiều, nhưng không phải ai lần nào giao dịch cũng có thể mua hoặc bán được thứ gì, một mặt là do bản thân mặt hàng đó, mặt khác thì vì bị hệ thống giới hạn.

Ví dụ rất đơn giản, nếu Sheeta đưa mấy thanh vũ khí mạch xung, vũ khí hạt vân vân lên hệ thống tiêu thụ, những ký chủ của vị diện binh khí lạnh chắc chắn hận không thể lập tức ôm về nhà, tiếp theo sau một giây xưng bá xưng vương thống trị toàn thế giới, nhưng hệ thống không cho phép loại cục diện phá hoại cân bằng vị diện này xuất hiện.

Đương nhiên, hệ thống cũng sẽ không phải thật sự hoàn toàn không để ký chủ bán những món đồ này, chỉ cần ký chủ bỏ ra được tích phân giao dịch hệ thống đã định, thích mua bao nhiêu hệ thống cũng sẽ không quản.

Nhưng mấu chốt là, nếu chêch lệch giữa vị diện càng lớn, thì cho dù ký chủ có liều cái mạng già làm nhiệm vụ, cũng chưa chắc có thể mua được những thứ này.

Đương nhiên, cũng không thiếu tình huống như này, hai vị diện có trình độ sản xuất khoa học kỹ thuật chênh lệch rất lớn, nhưng tinh cần cư trú của ký chủ lại có hoàn cảnh tương tự, cùng có một vài vật chất tự nhiên tương đồng tương tự, chẳng hạn một loại khoáng thạch đặc biệt nào đó, chẳng hạn một loại thực vật quý hiếm nào đó vân vân, ở chỗ tôi nhiều một chút, ở chỗ anh ít một chút, lúc đó, hệ thống sẽ thả lỏng rất nhiều giới hạn giao dịch.

Cho nên, thay vì đi mơ tưởng những thứ căn bản không thể nào mua được, không bằng đi mua những thứ mình thật sự cần hơn nữa có thể gánh được giá cả đó, đây là kinh nghiệm các giao dịch giả thâm niên tổng kết ra.

Cho nên, tìm được giao dịch giả thích hợp, ký kết quan hệ giao dịch trường kỳ ổn định, mới là chuyện mà giao dịch giả thâm niên thích nhất.

Tìm một giao dịch giả thích hợp, vừa nghe giống như một chuyện rất đơn giản, nhưng lúc chân chính làm, với kinh nghiệm giao dịch của Sheeta, hắn cảm thấy rất nhiều lúc thật sự phải nhờ vào vận may.

Thành công bán được hàng tải lên hôm nay, Sheeta quyết định tiếp tục đi dạo trong khu giao dịch thử vận may, xem thử có thể gặp được con chim non đã bán quả nham đó không.

Trong khu giao dịch cấp một nhân số nhiều nhất chim non cũng nhiều nhất, loại chim già như Sheeta, đều thích lúc rảnh rỗi qua đây thử vận may nhặt của rơi gì đó, nếu may mắn, có thể mua được không ít hàng tốt giá rẻ.

Sheeta một đường đi đi dừng dừng, thấy không ít thứ tâm đắc nhưng căn bản mua không nổi, có chút chán nản, được rồi, căn bản không chỉ một chút, mắt thấy 'phí online' trả trước chỉ còn lại hơn mười phút, hắn quyết định không dạo nữa, thoát ra về nhà với mẹ và em gái.

Lúc hắn đang chuẩn bị đi, đột nhiên một tên ăn mặc dơ bẩn thu hút ánh mắt hắn.

Người đó mặc là… da thú?

Cái bộ đồ vừa rách vừa bẩn rõ ràng có dấu hiệu chắp vá kia, không giống với mấy tác phẩm lập dị khác người của chuyên gia thời trang.

Rất thú vị.

Sheeta lặng lẽ gật đầu, lại nhìn những thứ người đó bán, hình như đều là một vài rau dưa, hình dạng trông rất bình thường, chắc không mắc. Không thì đi xem thử, nếu không mắc thì mua về một chút cho em gái ăn vặt.

Ngô Nặc ngồi chồm hổm hồi lâu trước sạp, y chiếm vị trị tốt, người tới xem nhiều, nhưng không một ai ra tay. Phần lớn mọi người đều không cảm thấy hứng thú, thỉnh thoảng có một hai người hứng thú, nhìn tin tức hệ thống đưa ra xong đều chán nản bỏ đi.

Lần đầu tiên dọn hàng cả nửa ngày cũng chưa mở hàng, trong lòng Ngô Nặc ít nhiều cũng thấy không tự tin, còn có một chút thất vọng.

"Nè, cậu nhóc, trái này cậu bán thế nào?" Sheeta bước qua, cầm một quả đỏ thẫm lên, vừa nhìn tin tức hệ thống đưa ra, vừa hỏi Ngô Nặc. Đợi sau khi nhìn rõ giá niêm yết hệ thống đưa ra, sắc mặt Sheeta liền không tốt lắm.

Trong giới thiệu căn bản không có công hiệu đặc thù gì, vậy mà hệ thống còn có mặt mũi thu 2500 tích phân một cân, chết tiệt, sao nó không đi cướp đi?!

Cuối cùng lại có người hỏi, Ngô Nặc vực tinh thần, lại thấy người tới cư nhiên là một đại soái ca không hơn không kém, không sai, soái ca theo thẩm mỹ quan của nhân loại trái đất! Trời biết nhìn thấy nhiều người ngoài hành tinh kỳ lạ cổ quái như thế, trong lòng Ngô Nặc sớm đã có chút e dè.

Cuối cùng cũng tới một 'người' bình thường.

Trong lòng nghĩ thế, ngoài mặt Ngô Nặc mỉm cười cực kỳ vô hại, không chút dấu tích đánh giá Sheeta.

Chiều cao ước chừng trên 1m85, đường nét gương mặt sâu sắc, dung mạo tinh xảo, làn da trắng nõn, chỉ nhìn riêng ngoại hình thì hơi giống người Âu Mỹ. Quần áo cũng giống người Âu Mỹ, áo sơ mi màu hồng quần tây đen, chất liệu rất tốt, áo sơ mi còn thêu viền hoa. Trong vẻ rực rỡ còn lộ ra một hương vị hoa lệ phục cổ. Sau khi nhìn đồ của y, tuy trong mắt người đó có một chút quái dị, nhưng không giống như những người khác quay người bỏ đi ngay.

Tên này tuyệt đối không thiếu tiền, hơn nữa nếu không ngoài dự liệu, chắc tên này có thể mua được những thứ của mình.

Ngô Nặc không trực tiếp báo giá, mà khen ngợi đồ của mình trước: "Mùi vị quả đỏ thẫm ngon hơn phần lớn trái cây tôi từng ăn, vừa giòn vừa ngọt, có tác dụng điều hòa dạ dày và an thần, làm thành súp trái cây vị đạo cũng không tồi."

Sheeta nhíu mày: "Điều hòa dạ dày? An thần? Trong giới thiệu của hệ thống không có nói hai công hiệu này."

Ngô Nặc là ai, người bán hàng quanh năm bày sạp nha!

Một phần tác dụng y cũng có thể thổi lên thành mười phần, mắt cũng không chớp lấy một cái, bộ dáng nhỏ nhìn còn đặc biệt thân thiết chân thành: "Hệ thống keo kiệt thế kia, trong giới thiệu sao có thể miêu tả kỹ lưỡng vậy được? Thứ này trị táo bón đặc biệt tốt, buổi tối ăn một quả, bảo đảm có thể ngủ thẳng một giấc tới sáng, hơn nữa hôm sau bảo đảm thông suốt."

Quả đỏ thẫm quả thật có hiệu quả trị táo bón, các thú nhân lấy thịt làm thức ăn chín, không thể tránh khỏi lúc ừm ừm khó khăn, mà lúc này, họ sẽ hái vài quả đỏ thẫm để ăn, thuốc đến bệnh trừ hiệu quả tốt khỏi phải nói.

Còn về Ngô Nặc làm sao biết được, ngày ngày ăn thịt y cũng bị táo bón mà, sau đó Bạch gian tà truyền thụ kinh nghiệm cho y, loại chuyện này vẫn đừng nên nói là hơn.

Mà y cường điện quả đỏ thẫm có công dụng điều hòa dạ dày, là vì nhìn thấy trên hai má của Sheeta rải rác vài hạt đậu, bình thường mà nói mọc đậu ở vị trí này là dạ dày không tốt còn bị táo bón___ Nếu với kết cấu sinh lý của người trái đất.

Lúc trước Ngô Nặc từng trải qua một đoạn thời gian mọc đậu thanh xuân, đặc biệt lên mạng tìm hiểu những tri thức liên quan, lúc này vừa hay đem ra khè.

Sheeta mấy bữa nay sau khi từ tiền tuyến trở về, đi ăn uống với bạn bè, quả thật có hơi táo bón, được rồi, không chỉ hơi thôi. Hắn đã dùng một chút thuốc, vẫn không có tác dụng gì, ngược lại trên mặt còn mọc ra mấy nốt đậu chướng mắt. ← Mọi người trên tinh cầu của Sheeta đều có thói quen vô cùng vô cùng nông cạn, tục xưng là nhìn mặt xem xấu đẹp.

Sheeta cũng không thể thoát khỏi, hơn nữa so với phần lớn mọi người trên tinh cầu thì hắn còn nông cạn hơn.

Có lẽ nên thử xem sao?

Sheeta có chút do dự, 2500 điểm tích phân, hơi mắc, nhưng nếu loại quả này có thể nuôi trồng trên tinh cầu của họ, cũng không thiệt. Đương nhiên, tiền đề là thật sự ngon và có tác dụng như tên nhóc này nói.

Nhóc con nhìn có vẻ tuổi tác không lớn, cười lên giống như đứa bé lớn xác, cảm giác rất ngoan, không giống dạng biết nói dối. Ánh mắt vừa sạch sẽ vừa chân thành, đều khiến hắn không tiện cự tuyệt lắm.

Không thể không nói, gương mặt búp bê thuần lương cực có tính lừa gạt của Ngô Nặc ở một vài lúc rất có ích.

Sheeta còn vài phút nữa phải thoát khỏi hệ thống, hắn không muốn lại lãng phí tích phân để thêm phí dụng online, bèn hỏi Ngô Nặc: "Được rồi, tôi tạm thời tin nó có tác dụng như cậu nói, cậu định bán thế nào, nếu rẻ tôi sẽ mua một chút về nếm thử, thật sự hay như cậu nói thì sau này tôi sẽ tới tìm cậu mua nữa."

Nụ cười của Ngô Nặc bất biến: "Những trái này tôi không bán."

"Không bán? Cậu muốn đổi đồ?" Sheeta không hổ là chim già, không phí lời, trực tiếp đoán được ý Ngô Nặc.

"Đúng."

"Cậu muốn đổi gì?" Muốn đổi đồ? Thú vị, có lẽ nên nhân cơ hội này thăm dò vốn của cậu nhóc. Sheeta đổi chủ ý, bình tĩnh nói trong đầu bảo hệ thống cho hắn thêm 1 tiếng giao dịch.

Nụ cười trên mặt Ngô Nặc đột nhiên có chút lung túng, trên má hiện lên hai rặn hồng, âm thanh nhỏ mà hàm hồ: "Đổi… quần lót."

"Đổi quần lót? Cậu là nói đổi quần lót?" Nhìn gương mặt đỏ bừng giống hệt quả đỏ thẫm của Ngô Nặc, Sheeta nhịn không được bật cười.

Ngô Nặc lúng túng gật đầu, nhưng vì tiết kiệm chút giao dịch tệ, y cũng chỉ có thể gồng mình.

Ai bảo quần lót của hệ thống bán mắc thế chứ, một cái quần lót cotton góc bẹt bình thường, vậy mà nó dám bán 1000 giao dịch tệ, 1000 tích phân, quả thật không thể hố hơn! Bức y chỉ có thể đến khu giao dịch tự do thử thời vận.

"Được, cậu nói xem đổi thế nào!" Cư nhiên dùng loại quả giá 2500 tích phân này để đổi quần lót, một là đẳng cấp khoa học kỹ thuật trên vị diện của cậu nhóc này quá thấp, hai là loại quả đỏ thẫm này ở chỗ họ căn bản không đáng tiền.

Nhưng nhìn quần áo trên người y tuy hơi rách nát, nhưng từ chất liệu và cách làm, cũng không phải thuần thiên nhiên, nếu thế, vậy y không thể nào không mua được quần lót, đặc biệt chạy tới hệ thống giao dịch đổi chứ? Rốt cuộc là tình huống gì đây?

"Một cân quả đỏ, hai cái quần lót cotton."

Loại quả có thể bán 2500 điểm tích phân, giao dịch tệ thấp nhất cần dùng sẽ không thấp hơn 500 giao dịch tệ. Ở tinh cầu họ, hai cái quần lót cotton, cho dù là hàng hiệu cũng chỉ trăm mười điểm tín dụng. Thứ ở ngoài có thể bán 100 điểm tín dụng, bán cho hệ thống nhiều nhất đổi được 10 giao dịch tệ là quá lắm, loại đồ như quần lót cotton này nhiều nhất là bán được ba giao dịch tệ. Dùng mấy giao dịch tệ đổi lấy thứ giá cả không thấp hơn 500 giao dịch tệ, không khác gì với nhặt không.

"Được, vậy theo giá cậu nói đi. Cậu muốn quần lót cỡ nào, lát nữa tôi sẽ lấy cho cậu."

Ngô Nặc báo một cỡ, Sheeta huýt sáo, như cười như không nhìn chỗ nào đó của Ngô Nặc, biến mất tại chỗ, làm y lúng túng muốn chết.

Ngô Nặc đợi khoảng hơn mười phút, Sheeta liền cầm hai cái quần lót cotton màu đen xuất hiện trước mặt Ngô Nặc, sau đó hắn đưa ra một phần đơn giao dịch.

Trên giao diện hệ thống của Ngô Nặc lập tức xuất hiện một dòng thông tin:

Thỉnh cầu giao dịch: Đổi 3 quả đỏ thẫm.

Vật phẩm đổi: Quần lót cotton x2 màu đen.

Có đồng ý thỉnh cầu giao dịch.

Ngô Nặc ấn xuống chữ 'có'.

Sau khi hệ thống của hai người phân biệt trừ đi tích phân giao dịch của cả hai, ba quả đỏ thẫm cộng lại khoảng chừng một cân trong sọt của y và quần lót trong tay Sheeta đồng thời biến mất.

Ngô Nặc nửa ngày cũng chưa tỉnh lại, đại miêu đã đợi đến nóng ruột, đi đi lại lại bên cạnh y, đột nhiên có thứ gì đó rớt từ trên không xuống, phủ lên đầu đại miêu.

Đại miêu dùng vuốt thịt móc quần chip lên, nghiêng cái đầu, vẻ mặt nghiêm túc lăn qua lăn lại nghiên cứu cả nửa ngày___ đây là cái gì?

Lẽ nào dùng để đội trên đầu? Giống như mũ đại vu đội lúc tế lễ?

Soẹt…

Đại miêu không khống chế tốt lực vuốt, quần chip bị cào thủng.

Hình, hình như gây họa rồi.

29. Chương 29: Gây Giống

Hôm nay Sheeta nhặt được của, tâm trạng không tồi, nhân lúc này khá rảnh, liền hẹn với Ngô Nặc, nếu Ngô Nặc còn có hàng gì khác, ba ngày sau vào giờ này, cũng tại chỗ ngồi này gặp mặt.

Lúc này Ngô Nặc mới biết, hệ thống còn có công năng hiển thị tọa độ giao dịch, nhưng mở công năng này cũng cần tích phân. Khu giao dịch cấp một giá rẻ nhất, mỗi lần mở chỉ cần mười điểm tích phân, một lần mở có thể kéo dài 24 tiếng. Hố thì hơi hố chút, nhưng công năng này thật sự vô cùng hữu dụng. Nếu ký chủ có đủ tích phân, thậm chí có thể thuê một tọa độ giao dịch cố định nào đó, tránh phát sinh tranh cãi, cũng tiện làm ăn lâu dài.

Đại khái là Sheeta đã mở hàng không tệ, lục tục có vài giao dịch giả tới, Ngô Nặc dùng giá cao hơn giá niêm yết của hệ thống một chút, bán hết số dưa dài, quả chua chua, quả đỏ thẫm còn lại.

Khoảng 5 cân dưa dài, 2 cân quả chua chua và 4 cân quả đỏ thẫm, tổng cộng bán được 200 giao dịch tệ cộng thêm 2 cái quần lót.

Nếu trực tiếp bán cho hệ thống, chút đồ này, chỉ có thể bán được hơn 20 giao dịch tệ.

Trong lòng Ngô Nặc rất rõ những thứ này chắc chắn y đã bán rẻ rồi, nhưng dù sao hôm nay cũng là lần đầu tiên bán hàng, chỉ cần có thể kiếm lợi y đã rất thỏa mãn. Hơn nữa cho dù thứ này bán rẻ, nhưng thông qua mấy vụ mua bán này y đã quen được vài giao dịch giả, ghi lại tọa độ giao dịch thường dùng của nhau, sau này khi muốn bán muốn mua gì đó, cũng không tới mức hai mắt đen thui, chỉ có thể chờ ngốc tại chỗ.

Bán hết đồ xong, Ngô Nặc dạo một lát ở khu giao dịch, cho đến khi dùng hết số thời gian giao dịch, y mới cao hứng thoát khỏi hệ thống.

Mở mắt ra, y thấy đại miêu cúi đầu ủ rũ ngồi xổm bên cạnh, cái đuôi to xinh đẹp uể oải lay động, một bộ làm sai chuyện hổ thẹn và đáng thương.

Tâm trạng Ngô Nặc rất tốt, cười sờ đầu đại miêu hỏi: "Đây là sao vậy?"

Đại miêu cúi đầu càng thấp, nhỏ giọng nói: "Tôi, tôi làm hư mũ của cậu rồi."

"Mũ? Mũ gì?"

Đại miêu dùng vuốt mập móc một cái quần nhỏ màu đen lên, cụp đầu đưa tới trước mặt Ngô Nặc.

Ngô Nặc không hiểu gì nhận quần, nhờ chút ánh trăng rọi vào qua kẽ đá, phía sau quần lót rõ ràng là mấy vết cào, trực tiếp cào thủng lớp vải.

Sao lại thế! Quần y mới đổi xong!

"Là tôi làm hư, xin lỗi." Đại miêu cúi đầu nhỏ giọng nói, xin lỗi là từ gần đây nó mới học được từ Ngô Nặc, lúc nói khẩu âm hơi kỳ lạ.

Dù sao là thứ mới tốn 950 điểm tích phân kiếm về, còn chưa sờ qua đã hư rồi, Ngô Nặc quả thật có chút không vui. Nhưng nhìn bộ dạng áy náy còn buồn bã hơn cả y của đại miêu, chút không vui trong lòng lập tức biến mất sạch sẽ.

Nhẹ nắn bộ mặt mèo mập, Ngô Nặc cười nói: "Bỏ đi, hư đã hư rồi, ngày mai anh lấy kim chỉ may lại là mặc được." Cùng lắm thì cắt ống tay áo xuống, đắp lên là xong, dù sao chỉ cần không lộ điểu gì đó là được.

Đại miêu thấy tiểu sứ thần không giận mình, yên tâm, hiếu kỳ hỏi: "Mặc?"

"Cái này không phải mũ, là quần lót, cũng giống như loại anh đang bận bây giờ." Ngô Nặc mặc quần lót góc bẹt, Sheeta giao cho y lại là quần lót tam giác, cũng khó trách đại miêu nhà quê không biết là thứ gì.

"Tại sao cậu phải mặc quần… lót, trong bộ lạc không ai mặc." Đại miêu hỏi.

Ngô Nặc thật sự không biết phải giải thích thế nào, liền tùy tiện nói: "Đây là phong tục tập quản ở chỗ tụi anh, người ở đó đều mặc."

Thì ra các sứ thần đều phải mặc quần lót à.

Vậy thú nhân được sứ thần tuyển chọn chắc chắn cũng phải mặc rồi… đúng không?

Nhưng hai cái quần lót tiểu sứ thần đem về đều quá nhỏ, trạng thái hình người của hắn có thể mặc được sao?

Không biết tại sao, Ngô Nặc nhìn thấy vẻ mong đợi trong con mắt băng lam của đại miêu.

"Nhóc… cũng muốn mặc?" Ngô Nặc thăm dò.

Mặt mèo nghiêm túc đoan chính trịnh trọng gật đầu.

Hình người của đại miêu xinh đẹp như thiên sứ, nhưng cho dù thiên sứ có xinh đẹp cỡ nào, nếu quấn da thú để lộ điểu gì đó, hình như hơi tổn thương mắt.

Bỏ đi, muốn mặc thì mặc, cùng lắm y lại tìm Sheeta giao dịch vài cái.

"Đợi khi nào nhóc có thể biến về hình người lần nữa, anh sẽ mua quần lót cho." Coi như là lễ vật thành niên tặng đại miêu vậy.

Mắt Bạch sáng lên, trên bộ lông chợt lóe ánh bạc, ánh bạc bùng lên, trên giường làm gì còn đại miêu gì nữa? Thay vào đó, là một mỹ nam với gương mặt tuấn mỹ không ăn khói lửa nhân gian, tóc dài màu bạc xõa trước ngực. Đôi mắt băng lam lãnh khốc giống như ngưng tụ băng sương hàn khí vạn năm không tan, trên lưng còn có một đôi cánh màu bạc thật lớn, như thần linh ngoài cửu thiên giáng lâm.

Thiên… thiên sứ.

Tiểu tâm can của Ngô Nặc không chút chí khí giật mạnh vài cái, mắt nhìn thẳng tắp.

"Thần linh" vặn vẹo thân thể hơi cứng, nhanh chóng đứng dậy khỏi giường, túm cái quần lót nho nhỏ tròng vào chân mình, quần lót rõ ràng có vấn đề về kích cỡ kẹt trên đùi, làm sao cũng không kéo lên được nữa.

Bạch một giây trước còn hưng phấn nhiệt liệt, bây giờ rũ đầu, uất ức nhìn Ngô Nặc: "Quần mặc không vừa, làm sao giờ?"

"Mặc không vừa à… mặc không vừa." Ngô Nặc hoàn hồn từ trong ngây dại khi nhìn thấy 'thiên sứ', thấy Bạch vẻ mặt uất ức, thoáng cái, gương mặt tuấn mỹ như thần linh vẽ lên dấu bằng với mặt mèo mập của đại miêu, chút kỳ quặc khó hiểu trong lòng Ngô Nặc thoáng cái biến mất hơn nửa, "Hai cái quần này mua theo kích cỡ của tôi, cậu đương nhiên không mặc được rồi."

Bạch nghiêm túc nhìn phần đáng tự hào của mình, lại nhìn nhìn Ngô Nặc, cho ra một kết luận vô cùng đúng trọng tâm: "Của cậu… quả thật nhỏ hơn tôi nhiều."

Quả thật nhỏ hơn tôi nhiều.

Nhỏ hơn nhiều.

Ngô Nặc: Quả nhiên mọc cánh không nhất định là thiên sứ, mẹ nó còn điểu nhân nữa! Điểu nhân khốn kiếp chuyên môn đâm phát chí mạng.

"Chọc cậu… giận rồi hả?" Thấy mặt tiểu sứ thần tức phồng lên, Bạch chậm chạp ý thức được, hình như hắn chọc tiểu sứ thần không vui rồi.

Tôn nghiêm nam tính bị tổn thương, Ngô Nặc tức phì phì hếch đầu đi: ^

Bạch híp mắt lại, quay người, điểu nhân lại biến thành đại miêu mập tròn.

Đại miêu cà nhắc len lên giường, mắt long lanh nhìn Ngô Nặc, vẻ mặt 'tôi không đúng tôi nhận sai', cái đuôi còn lấy lòng đảo tới đảo lui trên đùi trần của Ngô Nặc.

Ngô Nặc bị ánh mắt nhỏ đáng thương của nó nhìn cho tiêu hết giận, cong ngón tay búng lên trán đại miêu, không tốt lành nói: "Mèo thối, bỏ đi, lười tính toán với mi, ngủ."

Đại miêu nhanh chóng co vào lòng Ngô Nặc, cái đầu cọ cọ lên mặt Ngô Nặc, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Ngô Nặc mệt cả ngày, tối còn giày vò một phen ở khu giao dịch, sớm đã buồn ngủ, không bao lâu liền ngủ mất.

Dưới ánh trăng mờ ảo, đại miêu chậm rãi mở mắt ra, lặng lẽ liếm một cái lên miệng Ngô Nặc, mới thỏa mãn ngủ.

Sau khi Bạch có thể tự do thay đổi giữa hình thú và hình người, mỗi ngày trừ dưỡng thương, còn thêm một chuyện ___ học bay.

Không biết có phải do hôm đó ngã gãy xương đã lưu lại bóng ma tâm lý cho hắn, hay còn vì nguyên nhân nào khác, bất kể Bạch vỗ cánh thế nào cũng không bay lên được.

Bạch rất để ý thể diện, lúc học, đều lặng lẽ chạy ra ngoài bộ lạc, len lén luyện tập, ngay cả Ngô Nặc cũng bị hắn giấu kín.

Tuy vẫn không thể bay được, nhưng thương thế của Bạch đã tốt hơn rất nhiều, vì thế, mỗi ngày trừ tập bay lượn, Bạch sẽ đào chút cạm bẫy ở ngoại vi Hắc Sắc sâm lâm, bắt chút con mồi về nhà.

Từ sau khi Bạch có thể hóa thành hình người, đào cạm bẫy dễ và nhanh hơn lúc còn là ấu thú. Trước kia đào cạm bẫy chỉ có thể dùng móng vuốt chậm rãi cào, phải mất nhiều ngày mới đào được một cạm bẫy nông, nhiều lắm chỉ có thể vây được mấy động vật cỡ nhỏ như răng dài, chim thịt. Hiện tại đã khác, hiện tại sau khi hắn biến thành hình người, dùng cuốc đá không mất nửa ngày đã đào được một hố lớn còn sâu hơn vóc dáng mình, phía trên phủ lá cây, đặt chút rau dại quả dại tươi non, dễ dàng bắt được dê, nai.

Mấy ngày ngắn ngủi, răng dài trong nhà lại thêm năm con, thú lí lạp lại thêm ba con, chim thịt thêm sáu con, dê và nai cũng có thêm năm và bốn con.

Dê và nai đều là động vật ăn cỏ, không hiếu chiến, bị nuôi nhốt vào một cái chuồng mới xây, rất nhanh đã thích ứng với cuộc sống được nuôi.

Xây chuồng xong, Ngô Nặc cũng không rảnh rỗi.

Y bắt đầu thử trồng khoai trắng.

Lúc nhỏ khi xuống quê, y từng thấy nhà thân thích trồng khoai lang và khoai tây, mang máng nhớ khoai lang hình như là trực tiếp dùng dây khoai lang giâm xuống, khoai tây thì phải bỏ vào trong ụ rơm đống tro, đợi chúng nó nảy mầm rồi lại cắt thành lát, chôn xuống đất. Chi tiết cụ thể, khi đó nhỏ tuổi căn bản không chú ý, hiện tại làm sao còn nhớ được?

Hơn nữa khoai trắng tuy rất thân cận với khoai lang và khoai tây, nhưng cách trồng có giống hay không còn phải nói lại.

Ngô Nặc ôm tâm trạng thử xem đã, lục tục dùng cá bắt trong sông và con mồi Bạch bắt đổi hơn một trăm cân khoai trắng.

Khoai trắng ăn sống mùi vị không ra sao, người bộ lạc Trường Hà không phải rất thích ăn nó, thấy Ngô Nặc nguyện ý dùng thịt đổi, đều rất vui vẻ đổi với y.

Ngô Nặc tìm một chỗ ngược sáng ẩm lạnh ở vườn sau, đi khắp nơi xin rơm tro người khác không cần về chất ở đó, trộn thêm một ít phân động vật không ai cần vào, dùng gậy gỗ trộn đều, sau đó lại đổ một tầng một tầng tro lên khoai trắng, cuối cùng còn tìm trong nhà Bạch ra mấy tấm da thú bị sâu mọt cắn hỏng phủ lên trên giữ nhiệt. Tiếp theo, phải đợi xem số dưa trắng này có nảy mầm giống khoai tây không.

Y nhớ lúc trước ở nông thôn có cách nói trồng khoai tây mùa thu, nếu thuận lợi vận khí tốt, nói không chừng có thể thu hoạch được đợt khoai trắng trước khi mùa đông đến. Với sản lượng của khoai trắng, nếu thật sự thành công, vậy lương thực của y và Bạch trong mùa đông đã không phải lo nữa.

Sau khi làm đại để, Ngô Nặc lại bắt đầu suy nghĩ nhiệm vụ hệ thống cho y, hết cách rồi, kỳ trả nợ đang tới gần từng ngày, y không muốn lĩnh hội trừng phạt của hệ thống là cảm giác gì đâu.

"Bạch, cậu nói nếu tôi muốn theo đại vu học, làm đồ đệ của ông ấy, ông ấy có đồng ý thu tôi không?" Bất tri bất giác, Ngô Nặc đã ở bộ lạc Trường Hà gần mười ngày, lúc này, y đã hiểu địa vị cao quý độc nhất vô nhị của đại vu trong bộ lạc. Chính vì thế, cho nên y không dám ngang nhiên đến tìm đại vu đưa ra chuyện muốn làm học đồ.

"Cậu vốn có huyết thống đại vu, hơn nữa vừa thông minh vừa tài cán, chắc chắn ông ấy sẽ đồng ý thu cậu." Thấy vẻ mặt Ngô Nặc vẫn còn do dự, Bạch chỉ đành nói: "Vậy để tôi đi hỏi thử xem đã."

"Được." Ngô Nặc biết rõ thật ra mình căn bản không có huyết thống đại vu gì đó, sở dĩ y có thể nghe hiểu ấu thú nhân nói chuyện, hoàn toàn nhờ vào hệ thống, ban đầu khi chưa có hệ thống công năng phụ trợ ngôn ngữ, y hoàn toàn không hiểu 'lời' của đại miêu.

Khi Ngô Nặc muốn nhờ Bạch đến chỗ đại vu thăm dò trước cho mình, trong lòng đại vu cũng đang nghĩ tới y.

30. Chương 30: Nhiệm Vụ Cưỡng Chế

Đại vu khi còn trẻ đã đi qua rất nhiều nơi, rất nhiều bộ lạc siêu cấp đều sẽ tự trồng lương thực, nuôi gia súc, lúc trước khi ông vừa về bộ lạc, cũng thử để người trong bộ lạc làm, tiếc rằng từ đầu đến cuối không đúng cách, rau quả trồng ra không ngon bằng mọc hoang, hơn nữa sản lượng cũng thấp, còn không bằng trực tiếp vào rừng hái. Lại nói lúc đó, trong Hắc Sắc sâm lâm sản vật phong phú, các loại dưa dại quả dại căn bản ăn không hết, mọi người muốn ăn cái gì, trực tiếp vào rừng tìm, căn bản không cần phí công sức gì. Dần dần, mọi người đều không nguyện ý trồng lương thực nữa.

Mùa đông ở bộ lạc Trường Hà vô cùng lạnh, đặc biệt là mấy năm gần đây, cả ngày tuyết bay ngập trời, khó kiếm ăn, ngay cả người cũng ăn không no, căn bản không còn dư đồ cho gia súc ăn. Vừa đến mùa đông, đồ trữ trong nhà ăn hết, mọi người liền bắt đầu ăn những gia súc được nuôi trong nhà, mỗi năm ăn hết rồi mùa đông vẫn chưa qua, làm sao còn đợi kịp để năm sau chúng sinh con tiếp tục nuôi dưỡng?

Mấy năm nay, lục tục có thêm không ít bộ lạc nhỏ dời đến xung quanh Hắc Sắc sâm lâm, mọi người đều dựa vào săn bắn trong rừng và thảo nguyên xung quanh để sống, năm này qua năm nọ, không chỉ con mồi càng lúc càng ít, rau dại dưa dại cũng càng lúc càng khó hái.

Nếu suy đoán của ông không sai, mùa đông năm nay sẽ đến sớm hơn và rét lạnh hơn mọi năm, mùa đông duy trì càng lâu, nếu không có đủ lương thực, mủa đông này bộ lạc sẽ vô cùng khó chịu đựng.

Bộ lạc Trường Hà có đại vu, bộ lạc khác cũng có đại vu. Kết quả ông có thể đoán ra, những bộ lạc khác cũng có thể đoán ra.

Trong rừng, trên thảo nguyên, con mồi ít hơn năm ngoái, người đi săn lại nhiều hơn năm ngoái, đội đi săn giữa các bộ lạc không ngừng cọ sát, con mồi đội đi săn bộ lạc mỗi ngày mang về căn bản không giữ lại được bao nhiêu.

Đại vu rất lo nếu cứ tiếp tục như vậy, bộ lạc căn bản không trữ đủ thức ăn qua mùa đông.

Tuy mùa đông mấy năm nay trong bộ lạc đều có người lạnh chết đói chết, nhưng dù sao là số ít, hơn nữa phần nhiều là trẻ con và người già thân thể suy yếu, nhưng tình huống năm nay còn tệ hơn năm ngoái, nếu còn không nghĩ cách, chỉ sợ ngay cả người tráng niên cũng khó mà thoát được, nếu thật sự đến cảnh ngộ đó, bộ lạc Trường Hà e rằng thật sự sẽ rớt khỏi bốn bộ lạc lớn.

Nếu bộ lạc Hàn Nham lại có động tác gì đó, tương lai bộ lạc càng đáng lo…

Đại vu suy nghĩ sâu xa, đã âm thầm lo lắng rất nhiều ngày, nhưng chung quy không nghĩ ra cách nào giải quyết, cho đến hôm nay vô tình nghe nói tiểu thuần nhân Bạch nhặt về muốn trồng khoai trắng, mới như vừa nhìn thấy một đường sinh cơ.

Nhưng với tình trạng năm nay, nhiều nhất còn ba tháng sẽ đến mùa đông, những khoai trắng của Vu Nặc có thể chín trước mùa đông không?

Ngoài ra khoai trắng cũng không giữ lâu được, đào về không bao lâu sẽ hư, Vu Nặc có cách nào khiến khoai trắng không hư sao?

Đại vu đang cân nhắc nên làm sao mở miệng hỏi Ngô Nặc mấy chuyện này, Bạch đã tìm tới cửa trước một bước.

"… Con nói Ngô Nặc muốn làm đệ tử của ta?" Đại vu nghe xong, trong lòng vui mừng, nhưng ngoài miệng lại hỏi: "Là y nhờ con đến hỏi ta? Sao y không tự qua?"

Bạch hất bộ mặt mèo nghiêm túc nhìn đại vu, lý lẽ hùng tráng: "Sao con biết. Tiểu… thuần nhân nhà con lợi hại lắm, rốt cuộc ngài có muốn thu y không?"

Một bộ 'ngài thu là ngài lời, ngài không thu thì dẹp đi'.

Đại vu dù có tốt tính, cũng bị đại miêu chọc tức nghẹn, trong lòng thầm nói, nhóc khốn, đúng là nuôi uổng mi nhiều năm như thế, mới ở với Vu Nặc vài ngày, đã ném ông ra sau đầu rồi! Vô lương tâm.

Đại vu ghen tỵ rồi, hừ một tiếng nói: "Con gọi y qua đây trước, ta có chuyện muốn hỏi y."

"Vậy rốt cuộc ngài có thu hay không hử?"

"…" Nhóc con vô lương tâm, quả nhiên là nuôi uổng.

Đại miêu dù sao vẫn hơi sợ đại vu, thấy đại vu không cao hứng, cũng không dám tiếp tục hỏi nữa, về nhà truyền đạt nguyên văn cho Ngô Nặc.

Ngô Nặc không biết đại vu muốn hỏi y cái gì, trong lòng có chút thấp thỏm, cùng Bạch đến nhà đại vu.

"Nghe nói gần đây con đang trồng khoai trắng?"

Ngô Nặc còn tưởng đại vu sẽ nói chuyện y muốn làm đệ tử của ông, không ngờ, đại vu lại hỏi chuyện trồng khoai trắng.

"Đúng."

"Bộ lạc các con lúc trước từng trồng khoai trắng sao?" Đại vu hỏi.

"Không có, chỗ con không có khoai trắng, nhưng có người từng trồng thứ tương tự với khoai trắng." Ngô Nặc nửa thật nửa giả nói xạo cho qua.

"Loại đó trồng ra không?" Đại vu nghe nói bộ lạc y lúc trước căn bản không có khoai trắng, ít nhiều cũng có hơi thất vọng.

"Trồng ra." Ngô Nặc có hơi sợ ông lão cao thâm khó dò này, chỉ đành gồng mình nói tiếp.

"Loại các con trồng là…"

"Khoai tây, chỗ con gọi là khoai tây."

"Khoai tây? Kết trái nhiều không? So với khoai trắng thì thế nào? Có thể ăn cả mùa đông không?"

Ngô Nặc mơ hồ cảm giác được đại vu tựa hồ cũng muốn trồng khoai trắng, lòng chợt động, dứt khoát nói thẳng: "Sản lượng khoai tây rất cao, ở chỗ con có thể trồng hai mùa, à, chính là một năm trồng được hai lần, khoai tây nếu giữ thích đáng ăn cả mùa đông cũng không vấn đề gì, nhưng khoai tây không phải là lương thực chính ở chỗ con."

"Lương thực chính?" Đại vu kiến thức rộng rãi lớn tuổi thành tinh, cho dù trong lời Ngô Nặc xen tạp rất nhiều tiếng mẹ đẻ, ông vẫn có thể nghe được đại khái, nhưng mấy chữ lương thực chính thì ông thật không biết có ý gì.

"Lương thực chính chính là lương thực chủ yếu, chỗ tụi con chủ yếu ăn gạo và mì, khoai tây chỉ là một loại rau củ, không phải ăn hằng ngày, nhưng cũng có vài nơi xem nó là lương thực chính."

"Một loại… rau củ? Bộ lạc các con còn rất nhiều… rau củ khác?" Đại vu lập tức túm được trọng điểm.

"Đúng vậy, không chỉ rau củ trái cây, còn nuôi rất nhiều động vật." Ngô Nặc nói xong cũng có chút hoài niệm cuộc sống ngày xưa, cho dù lúc đó y sống không thoải mái lắm, các loại thức ăn cũng không chất lượng như bên này, nhưng thắng ở chỗ chủng loại phong phú mua cũng tiện, muốn ăn gì, tới chợ tùy tiện dạo một vòng là mua đủ hết. Mà ở đây ngay cả gạo cơ bản nhất cũng không biết ở đâu, thân là một người phương nam không thể rời khỏi cơm, có trời biết thời gian này y mong nhớ cơm trắng thơm phức biết bao.

Ngô Nặc từ nhỏ đến lớn một ngày không nói ăn ba bữa cơm, nhưng cũng có hai bữa, lúc trước ngày ngày ăn còn không cảm thấy, hiện tại gần mười ngày không chạm vào một hạt gạo, thịt thú thuần hoang dã dù có thơm, rau trái thuần thiên nhiên dù có ngon, cũng không thắng được một bát cơm thơm ngon trong lòng y.

Thói quen ẩm thực tổ tiên duy trì ngàn năm, sớm đã khắc vào xương máu Ngô Nặc, làm sao dễ dàng thích ứng với thói quen ăn thịt của bộ lạc Trường Hà được?

"Có lương thực chính còn có rất nhiều rau dưa hoa quả động vật, bộ lạc các con chắc không thiếu thức ăn nhỉ?"

"Không thiếu."

"Mùa đông cũng không có ai chết đói?"

"Gần như không có."

"Bộ lạc các con rất lớn hả?" Trong ký ức, sợ là những bộ lạc siêu cấp đó đều phú túc như thế thì phải?

Lớn siêu cấp, có 1 tỷ 4 nhân khẩu.

Nhưng, Ngô Nặc không dám trực tiếp nói thế với đại vu, chỉ hàm hồ: "Rất lớn." Không nói cụ thể lớn bao nhiêu, còn tiếc nuối bồi thêm một câu: "Tiếc là hiện tại con đã không về được."

Đại vu thấy mặt y mang vẻ âu sầu, không tiếp tục truy hỏi chuyện bộ lạc y nữa, trở lại vấn đề ban đầu: "Trước kia con từng trồng khoai tây sao?"

Ngô Nặc lắc đầu thành thật nói: "Không có, nhưng có thấy người khác trồng."

Đại vu nghĩ lại thấy cũng phải, Vu Nặc thân là một người kế thừa huyết thống đại vu của bộ lạc siêu cấp, thân phận tôn quý địa vị cao sao có thể đi trồng lương thực chứ?

↑ Bổ não quá nhiều, là bệnh, phải trị.

Chợt nghĩ lại, Vu Nặc ngay cả khoai tây cũng chưa từng trồng, có thể trồng được khoai trắng sao?

"Con có nắm chắc trồng ra được khoai trắng trước mùa đông không?"

Ngô Nặc khẽ lắc đầu, nói theo sự thật: "Chỉ nắm chắc một chút, nhưng con không cách nào bảo đảm, nhất định có thể trồng ra thứ gì trước mùa đông." Trước khi trồng khoai trắng, Ngô Nặc cũng không phải không làm chút công tác chuẩn bị nào, y đặc biệt dùng 100 điểm tích phân, hỏi hệ thống thông tin tỉ mỉ của khoai trắng. Tuy hệ thống không cho biết cách gieo trồng khoai trắng cụ thể, nhưng giá trị cách dùng, tập tính sinh hoạt, chu kỳ sinh trưởng, thích râm thích nắng gì của nó đều có.

Hệ thống còn hiển thị rõ ràng, khoai trắng quả thật có thể trồng hai mùa xuân, thu, chu kỳ sinh trưởng khoảng độ 90 đến 110 ngày.

Ngô Nặc đặc biệt hỏi qua Bạch khi nào đến mùa đông, lúc trước khi đại vu mật đàm với Bạch, đã cho Bạch biết tin mùa đông năm nay đến sớm. Nếu như năm ngoái, còn hơn ba tháng nữa mới tới mùa đông, nhưng năm nay đại khái chỉ còn ba tháng.

Không giống với tháng trên trái đất, tháng trên tinh cầu này cũng được chia làm mười hai tháng, nhưng mỗi tháng không phải 30 hoặc 31 ngày, mà là các đại vu căn cứ theo quy luật vận hành thái dương thái âm tính ra, được thống nhất chia thành 40 ngày.

Tính toán cụ thể thế nào, chỉ có các đại vu của bộ lạc siêu cấp mới biết. Lúc đại vu bộ lạc Trường Hà đi du lịch, đã ghi nhớ và mang lịch pháp này về, kết hợp với truyền thừa đại vu của bộ lạc tự tính toán nhiều năm, cuối cùng mới học lén được chút bí quyết.

Cho nên, ba tháng của bộ lạc Trường Hà, không phải 91, 92 ngày, mà là 120 ngày.

Nói về mặt lý luận, thời gian trồng khoai trắng rất dư dả, nhưng có thể trồng được hay không, còn cần Ngô Nặc tự tìm tòi.

"Nắm chắc nhất định, nắm chắc nhất định là được." Đại vu ngẫm nghĩ, nghiêm túc nói với Ngô Nặc: "Vu Nặc, tình huống bộ lạc Trường Hà chúng ta hiện tại con chắc đã rõ ràng, ta không biết con có suy đoán ra không, mùa đông năm nay tới sớm hơn nữa thời gian duy trì sẽ dài hơn năm ngoái. Nếu không có đủ lương thực, mùa đông sẽ chết rất nhiều người.

Hiện tại con là cư dân của bộ lạc Trường Hà, ta hy vọng con có thể xem nơi này là gia viên chân chính của mình. Dốc sức cho bộ lạc, là vinh hạnh của mỗi cư dân bộ lạc. Ta hy vọng con có thể lý giải phần vinh hạnh này, kế thừa phần vinh hạnh này sau đó phát dương phần vinh hạnh này.

Bạch vừa rồi đến nói, con muốn làm học đồ của ta, con có huyết thống đại vu, ta có thể thu con, nhưng ta có một điều kiện."

Ngô Nặc chẳng qua là một người trẻ tuổi mười tám mười chín, xã hội hiện đại tình người bạc bẽo khiến y trở nên lạnh nhạt, nhưng sự lạnh nhạt này vẫn chưa kịp đông cứng nhiệt huyết trong lòng y, một phen ngôn từ của đại vu khiến tâm trạng y khá kích động, nhưng càng kích động hơn là ___ Đây là tiết tấu sắp hoàn thành nhiệm vụ nha! 1000 điểm tích phân cần phải nắm chắc!

"Điều kiện gì?" Ngô tiểu Nặc cùng đại miêu ngồi kế bên y vô cùng đồng bộ trợn to mắt, tai sắp dựng cả lên.

"Dạy phương pháp trồng khoai trắng cho người bộ lạc."

Ngô Nặc còn chưa kịp đáp ứng, hệ thống đột nhiên nói:

[Chuỗi nhiệm vụ khám phá, nhiệm vụ cưỡng chế 1: Tìm ra phương pháp gieo trồng khoai trắng chính xác, hơn nữa truyền thụ rộng rãi cho bộ lạc Trường Hà.

Thời hạn nhiệm vụ: 20 ngày.

Phần thưởng nhiệm vụ: 10000 tích phân giao dịch, một lần rút thưởng tùy ý.

Nhiệm vụ cưỡng chế 2: Giúp bộ lạc Trường Hà trôi qua mùa đông.

Thời hạn nhiệm vụ: 300 ngày.

Phần thưởng nhiệm vụ:

1, Nhiệm vụ cấp A khởi đầu, phải xem tình trạng hoàn thành của ký chủ để thưởng tích phân, phần thưởng thấp nhất là 30000 tích phân giao dịch, cao nhất không giới hạn.

2, Rút thưởng tùy ý một lần

3, Một tấm thẻ giảm 50% trong khu giao dịch hệ thống (Giới hạn chỉ mua vật phẩm dưới 100000 tích phân hoặc 100000 giao dịch tệ).]

Nhiệm vụ cưỡng chế là cái quỷ gì? Nhiệm vụ cấp A lại là cái quỷ gì?

Bất kể là cái quỷ gì, phần thưởng của hai nhiệm vụ này thật sự rất phong phú!

Nhưng, Ngô Nặc vẫn còn chút lý trí, không bị phần thưởng triệt để hun mờ đầu, yếu ớt hỏi hệ thống một câu: [Nếu không hoàn thành nhiệm vụ cưỡng chế, có trừng phạt gì không?]

Những nhiệm vụ y làm trước đây, bất kể có hoàn thành hay không, hệ thống đều không quản. Nhiệm vụ cưỡng chế gì đó, nghe tên đã cảm thấy hơi hung tàn.

Hệ thống: [Nhiệm vụ cưỡng chế thất bại, trừ hết tài khoản tích phân, trừ hết tài khoản giao dịch tệ, hơn nữa khấu trừ phần thưởng tích phân tương ứng.]

Ngô Nặc: Tê liệt, tích phân giao dịch khó kiếm như thế, nó cư nhiên không biết thẹn trừ hết, cư nhiên không biết thẹn trừ ngược! Mẹ nó đây rõ ràng là trừng phạt tinh thần, còn thống khổ hơn trừng phạt thân xác trăm lần! Khốn nạn!

Nếu hai nhiệm vụ cưỡng chế này thất bại, có nghĩa là trên người y không có một xu, đồng thời còn mắc nợ 40000 tích phân…

Hệ thống mày giỏi lắm, hệ thống khốn kiếp!

==========

Hệ thống: Chúng tôi là hệ thống ôn hòa ấm áp, trước giờ không chơi bộ trừng phạt thân xác.

Ngô tiểu Nặc: Mẹ nó mày trừ tích phân trừ đến mức ông tâm can đau đớn, không phải trừng phạt thân xác thì là gì?!

Hệ thống: Là trừng phạt tinh thần.

Ngô tiểu Nặc: … Em mày mẹ nó.

31. Chương 31: Hội Nghị Bộ Lạc

Ra khỏi chỗ đại vu, tuy biểu cảm của Ngô Nặc nhìn như bình thường, nhưng đại miêu lại cảm thấy tiểu sứ thần của mình không vui vẻ lắm.

Về đến nhà, Bạch liền trực tiếp hỏi: "Tôi cảm thấy hình như cậu không vui, có phải vì khoai trắng…"

Ngô Nặc lắc đầu nói: "Không phải, là vì nhiệm vụ."

Đại miêu dựng tai lên, hưng phấn hỏi: "Nhiệm vụ? Nhiệm vụ thần giao? Nhiệm vụ gì vậy? Rất khó hả?"

Ngô Nặc ôm đại miêu lên đùi, nắn vuốt mập của hắn rầu rĩ nói: "… Nó bảo tôi truyền thụ cách gieo trồng khoai trắng cho bộ lạc Trường Hà, còn phải giúp mọi người trải qua mùa đông, nếu tôi không thể hoàn thành, sẽ rất thảm."

"Khẳng định có thể hoàn thành!" Bạch ngửa mặt mèo nghiêm túc nhìn Ngô Nặc nói, nếu bỏ qua cái vuốt mập bị nắn bóp trong tay Ngô Nặc, thần thái rất tự tin.

"Là nhất định phải hoàn thành!" Ngô tiểu Nặc mắt lộ hung quan, trong lòng chửi hệ thống một trăm lần.

Hệ thống: Tại tui hả?

Bình tâm lại, Ngô Nặc nghiêm túc suy nghĩ một chút, hai nhiệm vụ cưỡng chế này tuy rất khó, nhưng kỳ thật có thể tiến hành cùng lúc. Từ tin tức có được chỗ đại vu không khó phân tích được, mùa đông đối với bộ lạc Trường Hà mà nói, khó khăn lớn nhất chính là thiếu thức ăn.

Mà tuy hệ thống hơi lừa đảo tí, nhưng khẳng định không đến mức vô lương công bố nhiệm vụ cưỡng chế mà ký chủ căn bản không cách nào hoàn thành.

Từ đó suy đoán, khoai trắng có đường trồng thành công.

Căn cứ theo thông tin hiển thị của hệ thống, khoai trắng bình quân sản lượng mỗi mẫu có thể so với khoai lang, đạt đến khoảng 6000 cân. Cho dù bị các phương diện nhiệt độ, khí hậu, kỹ thuật ảnh hưởng, Ngô Nặc tính toán lượng bảo đảm đạt đến một hai ngàn cân, có lẽ không phải chuyện khó.

Xung quanh bộ lạc Trường Hà có rất nhiều đất hoang, đất bùn là đất đen do con sông quanh năm từ thượng du mang đến, vô cùng phì nhiêu, rất thích hợp gieo trồng.

Vậy thì, tiếp theo, rốt cuộc phải cần bao nhiêu khoai trắng mới có thể giúp người bộ lạc Trường Hà vượt qua mùa đông?

Bộ lạc Trường Hà cư dân bình thường có gần ngàn người, cộng thêm nô lệ, tổng nhân số đại khái là 1200.

Người thế giới này lượng cơm bình thường lớn, lượng cơm của thú nhân đặc biệt đáng sợ, giả sử bình quân mỗi người mỗi ngày tiêu hao 5 cân khoai trắng, vậy thì một mùa đông với kỳ hạn nghiệm vụ 300 mà hệ thống đưa ra, cả bộ lạc ít nhất phải cần 1800000 cân khoai trắng. Nếu sản lượng khoai trắng có thể đạt đến mỗi mẫu 1500 cân, phải trồng 1200 mẫu, tính bình quân trên đầu người, vừa hay mỗi người trồng một mẫu.

Đất hoang xung quanh bộ lạc Trường Hà vượt xa 1200 mẫu, mà một mẫu đất nói nhiều không nhiều, nói ít không ít.

Đối với gia đình nhân khẩu ít, giống như Bạch và y, tùy tiện trồng hai mẫu là được, nhưng đối với những gia đình có đông nhân khẩu, chẳng hạn nhà sư tử con, ít nhất phải trồng 20 mẫu, vậy thì không phải là con số nhỏ nữa, cần phải tốn lượng lớn nhân lực.

Vậy hiện tại vấn đề liền tới, một thứ trước giờ chưa từng trồng, người phổ biến nó cũng không có một cách trồng chính xác tuyệt đối, mọi người nguyện ý tốn nhiều thời gian nhân lực để thử nghiệm mù quáng với y sao?

Hơn nữa nhìn bề ngoài, thời gian vẫn còn dư dả, thực tế không phải vậy. Từ khai hoang đất, tìm giống, gây giống đến gieo trồng cuối cùng, mỗi cái đều cần thời gian không ngắn, trừ đi chúng, thời gian chừa lại cho khoai trắng sinh trưởng thật sự rất gấp, căn bản không có thời gian đi khuyên nhủ phổ biến chúng từng nhà, làm sao đây?

Ngô Nặc nói lại kết quả tính toán và lo lắng của mình cho Bạch.

"… Này có gì khó đâu, để thủ lĩnh và đại vu mở hội nghị bộ lạc, dùng danh nghĩa bộ lạc, yêu cầu tất cả mọi người trồng khoai trắng không phải được rồi sao?" Bạch không cần suy nghĩ nói ngay.

Biện pháp này Ngô Nặc không phải không nghĩ tới, nhưng vấn đề là, hiện tại y căn bản không biết cách trồng khoai trắng chính xác, vạn nhất cách của y là sai, không phải hại mọi người bận rộn uổng công, ngược lại làm lỡ thời gian thu thập vật tư sao.

Đại miêu thấy sắc mặt Ngô Nặc do dự không yên, dễ dàng đoán ra suy nghĩ của y, tràn trề tin tưởng nói: "Tôi tin cậu nhất định chắc chắn tìm được cách trồng khoai trắng chính xác!"

Ngô Nặc gãi cái cằm thịt của hắn, cười nói: "Sao lại tin tưởng tôi như thế?" Lúc trước y căn bản chưa từng trồng ruộng, ngay cả bản thân y cũng không dám cam kết, đại miêu này thật sự quá xem trọng y rồi thì phải?

Đại miêu vô cùng khí thế: "Vì cậu là sứ thần mà." Trên đời này còn có chuyện tiểu sứ thần không làm được sao?

Ngô Nặc không ngờ đại miêu lại nói vậy, nhưng nghĩ lại, tuy y không phải sứ thần gì, nhưng y có hệ thống, nếu thật sự không xong, cùng lắm thì tìm hệ thống cầu giúp đỡ, miệng ngọt chút da dày chút, tiêu thêm chút tích phân, chắc sẽ hữu dụng… thôi?

Hệ thống: Ký chủ ngốc thật sự quá ngốc quá ngây thơ.

Chỉ cần có thể thành công trồng đủ khoai trắng, nguy cơ lương thực của bộ lạc sẽ được giải quyết, nhiệm vụ giúp bộ lạc vượt qua mùa đông không nói hoàn thành một nửa thì cũng được một phần ba chứ nhỉ?

Nghĩ thế, Ngô Nặc dường như đã nhìn thấy 40000 điểm tích phân đang ở không xa trước mắt, vẫy đôi cánh nhỏ phất tay với y, lập tức hồi máu hồi năng lượng sống lại tại chỗ.

Ngô Nặc làm việc trước giờ đều không phải người dong dài, ngay lập tức đi tìm đại vu, nhất nhất nói hết suy nghĩ kiến nghị của mình cho đại vu. Đại vu thấy y suy nghĩ rõ ràng nói có lý có căn cứ, không do dự liền đồng ý mở hội nghị bộ lạc.

Bộ lạc Trường Hà bình thường rất hiếm khi mở hội nghị bộ lạc, trừ khi gặp phải đại sự khó giải quyết, cần mọi người cùng thương lượng quyết sách.

Khi thủ lĩnh phái người thông báo mọi người mở hội nghị, có người quái dị, cũng có người mơ hồ đoán được gì đó.

Hội nghị an bàn vào gần tối hôm sau, đội đi săn về muộn vội vàng ăn xong, liền tụ tập đến bờ sông. Trên bờ sông đã ngồi mấy chục vòng người, đại vu và thủ lĩnh đứng giữa vòng người.

Thấy người đến đủ, thủ lĩnh Kim Đồng hóa thành nguyên hình sư tử, gầm lớn một tiếng, bờ sông vốn còn xôn xao lập tức yên tĩnh lại, chớp mắt, Kim Đồng lại trở về hình người, lớn tiếng nói với tất cả những người ở đây về tình huống mùa đông năm nay.

Thời gian gần đây săn mồi vốn đã có chút khó khăn, trong rừng thức ăn có thể hái được cũng không còn nhiều như năm ngoái, giờ lại nghe thủ lĩnh nói mùa đông sẽ đến sớm, thời gian duy trì lại càng dài, mọi người đều nóng ruột.

Vậy phải làm sao đây?

Nếu nói sắc mặt các cư dân bình thường là hoảng loạn khẩn trương, vậy sắc mặt của các nô lệ co ro run rẩy ngồi ở ngoài cùng chính là xám xịt như có tang.

Đợi mọi người chau đầu ghé tai một trận rồi, đại vu mới thanh giọng, nói với mọi người: "Hiện tại chỉ có một biện pháp có thể giải quyết vấn đề thức ăn mùa đông."

Vốn mọi người còn đang rù rì nói nhỏ, nghe xong toàn bộ yên tĩnh lại, chỉ kém chưa dựng tai lên.

"Vu Nặc, cậu lên đây."

Dưới ánh mắt nóng rực của mọi người, Ngô Nặc gồng mình đi tới cạnh đại vu, thấy đại miêu theo sát bên mình, căng thẳng trong lòng giảm bớt.

"Vu Nặc, đến bộ lạc chúng ta đã được một thời gian rồi, tin rằng trong số mọi người đã có người nghe qua lai lịch của y. Không sai, y là người Bạch mang từ bên ngoài về."

Đại vu vừa dứt lời, Bạch đột nhiên biến thành hình người trước mặt mọi người, đôi cánh lớn màu trắng mở rộng ra, phối hợp với gương mặt tuấn mỹ trời sinh đã mang theo tám phần lạnh nhạt hai phần ngạo khí, các thú nhân nhạy bén gần như đồng thời cảm nhận được một luồng áp lực cường đại ập đến.

Rất mạnh!

Các thú nhân trời sinh hiếu chiến, trong mắt đã dấy lên khát vọng chiến đấu, có vài thú nhân cá biệt đã không thể đè nén được bản tính bày ra tư thế khiêu chiến.

Thân là ấu thú nhân âm hiểm gian xảo trong miệng Thạch Hổ, Bạch dường như trời sinh đã biết nhìn thấu nhân tâm.

Hắn vô cùng rõ ràng, nếu hắn chỉ là một ấu thú nhân không biết biến hình, vậy cho dù hắn nói với tất cả mọi người về thân phận sứ thần của Ngô Nặc, mọi người cũng sẽ không tin tưởng hắn. Nhưng, nếu hắn là một thú nhân cường đại, thậm chí cường đại nhất cả bộ lạc, vậy thì, cho dù Ngô Nặc chỉ là một thuần nhân bình thường, có hắn ủng hộ, lời nói của Ngô Nặc cũng sẽ trở nên có trọng lượng.

Nhìn đi, hiện tại sau khi hắn biến về hình người, ánh mắt tất cả mọi người nhìn hắn, nhìn tiểu sứ thần đã khác.

Nếu có thể, hắn hy vọng những ánh mắt này càng nhiệt liệt, càng nhún nhường, càng… thần phục.

Giờ khắc này, vài thứ gì đó chìm sâu trong linh hồn huyết mạch Bạch, đang chậm rãi thức tỉnh.

Đứng bên cạnh Bạch, Ngô Nặc không nhìn thấy, trong đôi mắt khẽ híp lại của Bạch, con ngươi vốn trong vắt như bầu trời kia dần trở nên sâu thẳm, sâu đến mức không khác gì màu đen, chớp mắt, lại trở về màu lam trong như nước.

Sau khúc nhạc đệm bị Bạch đúng lúc chêm vào để hâm nóng cảm xúc của mọi người, đại vu tiếp tục ném ra một quả bom: "Vu Nặc đến từ một bộ lạc siêu cấp vô cùng xa xôi nhưng cường đại và giàu có, y là người kế thừa huyết mạch đại vu, y nguyện ý truyền thụ trí tuệ của bộ lạc Viêm Hoàng cho chúng ta, giúp chúng ta vượt qua mùa đông này.

Bắt đầu từ hôm nay, Vu Nặc chính là đệ tử của ta, Vu Quyền đại vu đời thứ ba mươi lăm của bộ lạc Trường hà, một trong những người kế thừa đại vu bộ lạc Trường Hà."

Khi đại vu tuyên bố thân phận Ngô Nặc, ánh mắt mọi người càng thêm thay đổi, đặc biệt là khi nghe thấy y là người thừa kế huyết mạch đại vu đến từ bộ lạc siêu cấp trong truyền thuyết, trên mặt tất cả mọi người đều tự động mang theo chút kính sợ.

Ngô Nặc dù có mặt dày cỡ nào, so với những người nguyên thủy này tính ra cũng là từng trải qua những cảnh đời, bất thình lình bị hơn một ngàn đôi mắt nhìn chằm chằm không chớp, trong lòng không khỏi có chút căng thẳng.

Đúng lúc này, một bàn tay to ấm áp nhẹ vỗ lên vai y, Ngô Nặc vô thức ngẩng đầu, trong ráng chiều đầy trời, trên mặt Bạch mang nụ cười dịu dàng, đáy mắt tràn đầy tín nhiệm và cổ vũ. Thoáng cái, tất cả suy nghĩ cùng căng thẳng trong lòng Ngô Nặc đều biến mất sạch sẽ.

Thoáng chốc đó, trong mắt Ngô Nặc chỉ có một người, trong lòng chỉ có một suy nghĩ ___ có cậu làm bạn, không còn sợ hãi.

"… Vu Nặc, con nói cho mọi người nghe suy nghĩ của mình đi."

Thất thần ngắn ngủi, tên của Ngô Nặc liền bị đổi thành 'Vu Nặc' xuất hiện trong tai tất cả mọi người, trong ngôn ngữ của bộ lạc Trường Hà phát âm 'Vu' gần giống với 'Ngô' của tiếng Trung, chỉ là âm nhấn khác nhau mà thôi, lúc đầu Ngô Nặc chỉ nghĩ là vấn đề khẩu âm không sửa lại, căn bản không biết họ của mình đã triệt để biến thành một chữ mang hàm nghĩa khác.

Tại thế giới này, rất nhiều người kế thừa đại vu có lực huyết mạch nồng đậm, đều sẽ được trưởng bối ban cho họ 'Vu'. Ngô Nặc vì hệ thống có thể nghe hiểu ngôn ngữ trời sinh của thú nhân, liền bị hiểu lầm là người có huyết mạch đại vu, cộng thêm tên phát âm rất giống chữ 'vu', hiểu lầm liền từ đó mà sinh.

Vu Nặc, một người vốn không nên tồn tại, một cái tên vì hiểu lầm mà sinh ra, triệt để thay đổi tiến trình lịch sử của bộ lạc Trường Hà, cùng tiến trình và kết cấu của cả thế giới này, ảnh hưởng sâu xa thêm vào vô số câu chuyện truyền kỳ cho hậu thế.

Bạch, lại là một cái tên khác vĩnh viễn xuất hiện liền kề với 'Vu Nặc'.

Nhưng, Ngô Nặc lúc này vẫn chỉ là một kẻ ngoại lai, một thuần nhân non nớt, bình thường, thậm chí căn bản không có huyết mạch đại vu.

Y vứt bỏ sợ hãi rụt rè, đứng trước mặt mọi người trong bộ lạc, nói lại đầu đuôi suy nghĩ của mình.

Lịch sử sẽ không ghi chép lại cái ngày nhỏ nhặt hôm nay, nhưng bước ngoặt thay đổi luôn luôn giấu mình trong những lịch sử bị thời gian chôn vùi này.

32. Chương 32: An Bài

Tình thế gay gắt của mùa đông năm nay, cùng với thân phận hư cấu của Ngô Nặc, khiến y giành được tín nhiệm lớn nhất của cư dân bộ lạc Trường Hà.

Nhưng cũng có người vẫn giữ thái độ hoài nghi, đương nhiên không phải hoài nghi Ngô Nặc gì đó, mà là hoài nghi chuyện trồng khoai trắng. Trong bộ lạc vẫn còn một vài người mơ hồ nhớ chuyện gieo trồng thất bại năm đó, đối với họ, Vu Nặc tới từ bộ lạc siêu cấp có lẽ thật sự có cách trồng được khoai trắng, nhưng mùa đông sắp tới ngay đây, khoai trắng thật sự có thể trồng ra trước lúc đó sao? Nếu không trồng ra, lại làm lỡ thời gian săn mồi, vậy mùa đông năm nay sẽ càng khó trôi qua.

Đối mặt với nghi ngờ do các thú nhân lớn hơn một đời đưa ra, Ngô Nặc chỉ có thể gồng mình cam đoan, bảo đảm khoai trắng có thể trồng ra.

Đại vu và thủ lĩnh cũng đúng lúc biểu thị lập trường tin tưởng và tán thành vô điều kiện của mình.

Đánh tan dị nghị cuối cùng, chuyện tiếp theo chính là an bài nhân viên.

"… Tuy tôi có thể bảo đảm khoai trắng nhất định có thể trồng ra trước mùa đông, nhưng trên thực tế, thời gian đã vô cùng cấp bách, cần phải tranh thủ gieo trồng khoai, suy nghĩ của tôi là hiện tại bộ lạc tạm thời gác lại những chuyện khác, tất cả mọi người cùng phối hợp, dùng thời gian nhanh nhất trồng khoai, nhưng muốn trồng đủ khoai trắng qua mùa đông, cần số lượng giống rất lớn.

… Đội đi săn tiếp tục phụ trách săn mồi, dùng con mồi đến bộ lạc xung quanh đổi khoai trắng.

… Đội thuần nhân hái lượm tập trung tất cả nhân lực lại, chỉ đào khoai trắng, phải chú ý, khoai trắng làm giống không thể bị tổn hại, lúc mọi người đào nhất định phải cẩn thận một chút.

… Tất cả thuần nhân giống cái không đi hái lượm, phụ trách ươm giống và thu thập phân bón.

… Nô lệ các gia đình tập trung lại hết, trước khi thu hoạch khoai trắng toàn bộ nghe theo điều phối an bài của tôi, nô lệ giống đực đặc biệt phụ trách khai hoang, trồng trọt, quản lý hậu kỳ và thu hoạch cuối cùng. Nô lệ giống cái phụ trách hậu cần, trước khi kết thúc gieo trồng, làm cơm cho mọi người… cho tất cả mọi người, phối hợp mọi chuyện hậu cần tôi an bài."

An bài đại thể đã xong, vì từ vựng ngôn ngữ bộ lạc Trường Hà có hạn, Ngô Nặc còn xen vào rất nhiều tiếng mẹ đẻ Hoa Hạ, mọi người nghe cũng hơi tốn sức, nhưng hàm ý đại khái thì vẫn hiểu được sáu bảy phần.

Tiếp theo, liền có người đưa ra nghi vấn___

"Ươm… giống là sao, thu thập phân bón, phân bón là gì? Tôi không biết làm!" Một thuần nhân giống cái giơ tay lên hỏi.

Ngô Nặc nói xong, mọi người đầy bụng nghi vấn đều xôn xao, hiện trường liền rối loạn, Ngô Nặc căn bản không nghe rõ họ đang hỏi những gì, vì thế bảo người có vấn đề giơ tay lên, người y chọn được đặt câu hỏi, người chưa chọn tới không được nói chuyện.

Thời gian trôi dần, Ngô Nặc đã dần tìm được một loại tiết tấu, vì trong lòng đã có kế hoạch thực hiện chu toàn, trong ngôn từ lộ ra tự tin, khí thế cũng càng lúc càng đủ.

Người là một thành viên trong động vật, bất kể tiến hóa thế nào thì trong xương máu vẫn giữ lại bản năng nghe theo kẻ mạnh.

Thấy Ngô Nặc tràn đầy tự tin, khí tràng bức người, mọi người đều vô thức cảm thấy y nói rất đúng, nguyện ý nghe theo sự sắp xếp của y. Đương nhiên, nghi vấn nên có cũng không ít đi xíu nào.

"Ươm giống chính là ủ ra giống." Ngô Nặc cố gắng dùng ngôn ngữ ít ỏi giải đáp: "Nếu trực tiếp trồng khoai trắng xuống đất, sẽ rất lâu mới mọc mầm, có vài cái thậm chí sẽ không mọc mầm, nếu ươm giống từ trước, khoai trắng không chỉ có thể lớn nhanh hơn, chúng ta cũng có thể loại bỏ giống hư, giống yếu, cũng giống như bình thường mọi người sẽ ăn con mồi bệnh yếu hoặc con mồi đã chết trước, chỉ giữ lại những con khỏe mạnh nuôi dưỡng, như vậy, khoai trắng của chúng ta có thể lớn càng khỏe.

Phân bón trong bộ lạc đã có sẵn, cũng giống như mọi người nuôi con mồi thì cần phải cho chúng ăn cỏ, khoai trắng cũng cần phải có phân bón mới có thể phát triển tốt.

Những cái này, tôi sẽ cùng mọi người học hỏi tìm tòi."

Mấy cái này nghe thật đáng tin, và khó trách lúc trước họ trồng không ra, thì ra là phương pháp không đúng. ← Đại vu, thủ lĩnh và những người từng có kinh nghiệm gieo trồng thất bại.

Vu Nặc quả nhiên có chút bản lĩnh, hơn nữa còn hiếm có là không kiêu ngạo. Đại vu thủ lĩnh rất ăn ý, nhìn nhau một cái, liền hiểu đối phương cũng có cách nhìn giống mình.

Đối với hai người họ, Vu Nặc có thể nói ra những lời chưa từng nghe tới lại vô cùng có lý này, trong bụng khẳng định có hàng, hiếm được nhất là, y có bản lĩnh lại không vì thế mà dương dương tự đắc tự đại kiêu ngạo, nguyện ý chỉ dạy bản lĩnh của mình cho mọi người, nguyện ý dùng bản lĩnh của mình trợ giúp bộ lạc trải qua ải khó, thái độ còn buông rất thấp.

Trên mặt đại vu lộ ra nụ cười an ủi, đệ tử này ông nhận không lầm.

Bạch đứng sau lưng Ngô Nặc nhìn thấy nụ cười của đại vu đối diện, trong lòng có chút phẫn hận___ tiểu sứ thần là hắn nhặt được, là của hắn, đại vu đắc ý gì chứ, hừ! ˆ Chẳng qua, tiểu sứ thần của hắn thật lợi hại mà .

Nếu hiện tại Bạch đang ở hình thú, tính ra cái đuôi đã xoay thành bánh xe gió.

Giải quyết xong vấn đề của thuần nhân giống cái, người giơ tay sau đó đã ít đi nhiều.

Ngô Nặc lại chọn một thú nhân cơ bắp phát triển vóc người cực lớn ra.

"Nô lệ nhà tôi có thể tạm thời để ngài sử dụng, nhưng trong thời gian họ làm việc cho ngài, tôi sẽ không cho họ đồ ăn." Thú nhân lớn tướng rõ ràng là một tên thông minh, nô lệ là tài sản riêng của hắn, lúc làm việc cho hắn, hắn cho họ ăn uống không thành vấn đề. Nhưng hiện tại nô lệ đều không phải làm việc cho mình, dựa vào cái gì hắn phải nuôi không bọn họ?

Rất rõ ràng, trong lòng tên này đã có giới hạn công tư mơ hồ. Nếu giới hạn này rõ ràng thêm một chút, chỉ sợ hắn sẽ không đơn giản trực tiếp cho mượn nô lệ của mình, mà phải yêu cầu được 'thù lao' tương ứng.

Vấn đề này, thủ lĩnh trực tiếp trả lời thay y, đương nhiên, đáp án cũng đã sớm thương lượng với đại vu, Ngô Nặc.

"Hễ là nô lệ làm việc cho Vu Nặc, trước khi thu hoạch khoai trắng, toàn bộ do bộ lạc thống nhất cung cấp thức ăn." Có được đáp án thỏa mãn, người đặt câu hỏi lại ít đi một chút.

Đầu óc những tên này đúng thật là không ngốc ngược lại còn rất linh, rất thông minh, Ngô Nặc nghĩ, lại chọn một thú nhân giơ tay.

Thú nhân này thần sắc khá kiêu ngạo, trong ngôn từ mang theo hoạch họe: "Ngài nói trước khi trồng ra khoai trắng, để nữ nô nấu ăn cho chúng tôi, nhưng những nữ nô đó thì biết làm gì? Thứ do đôi tay dơ bẩn hạ tiện của họ làm ra, ngay cả heo thú cũng không muốn ăn, ngài bảo thú nhân chúng tôi ăn đồ ăn do họ làm?"

Ngô Nặc kinh ngạc phát hiện, bên dưới cư nhiên có mấy thú nhân gật đầu phụ họa, các thuần nhân ngược lại không phụ họa. Đây có tính là kỳ thị thân phận và kỳ thị chủng tộc của thế giới nguyên thủy không?

Ngô Nặc không biết, đây cũng là vì đang ở bộ lạc Trường Hà, nếu đổi thành bộ lạc lớn khác, thú nhân ôm suy nghĩ như thế e rằng sẽ nhiều hơn không chỉ chục lần.

Đại vu trước giờ không tán đồng thái độ này, ông đang định phát giận ngắt lời thú nhân, lại nghe Ngô Nặc vặn ngược lại hắn: "Hiện tại anh không muốn ăn thức ăn do những nô lệ dơ bẩn hạ tiện này làm ra, khi mùa đông đến, có phải anh cũng không nguyện ý ăn thứ do bọn họ trồng ra không?"

Đúng rồi, lẽ nào không ăn cứ thế đói chết sao?

Thú nhân có chút tức nghẹn, hắn muốn phản bác, nhưng lại không biết nên phản bác thế nào, chỉ đành phẫn hận ngậm miệng ngồi xuống.

Các nô lệ co ro ngồi ở vòng ngoài cùng nghe những lời Ngô Nặc vừa nói, vẻ tê dại chán nản trong mắt được quét sạch, tiếp theo họ lại nghe Ngô Nặc nói thêm một câu: "Hiện tại thân phận của họ có lẽ không cao

quý bằng các người, nhưng lao động mà họ đã bỏ ra, thứ họ dùng lao động sáng tạo ra, không hạ tiện hơn bất cứ ai."

Lúc này, ánh mắt tất cả nô lệ giống như được một điểm lửa đốt lên, sáng rực kinh người.

↑ Ngô tiểu Nặc biểu thị mình chỉ là giả khí thế mà thôi, thật sự không ngờ hiệu quả lại kinh người đến thế.

Tiếp theo, Ngô Nặc lại trả lời vài vấn đề, người giơ tay càng lúc càng ít, tín phục trong lòng mọi người càng lúc càng nhiều.

Sắc trời đã tối, Ngô Nặc nhìn quanh, chắc không còn vấn đề gì nữa đi, hình như không ai giơ tay nữa rồi, không đúng, còn có một cái… vuốt đang giơ.

Kỳ thật sư tử con đã giơ một lúc rồi, tuy nó mập mạp tròn trịa, nhưng dù sao cũng là ấu thú nhân, vóc dáng nhỏ, ngồi trong đám người đều bị che mất. Thấy Ngô Nặc vẫn không nhìn thấy mình, nó sớm đã gấp muốn chết, mắt thấy không còn ai giơ tay sắp sửa tan họp, Ngô Nặc vẫn không nhìn thấy nó, chỉ đành chen ra khỏi đám người, chen lên hàng đầu, sau đó ngồi xổm dưới đất, giơ cái vuốt thịt lên thật cao, lớn tiếng phát ra tiếng ngao ngao, lúc này mới khiến Ngô Nặc chú ý.

"… Được rồi, A Uy em còn vấn đề gì?"

Sư tử con lớn tiếng kêu ngao ngao, âm thanh của nó nghe vào tai cái thú nhân, non nớt ngọt ngào chết được, "Các ấu thú nhân tụi em cũng có thể làm việc, tại sao anh không an bài công việc cho tụi em, như vậy không công bằng!" Hai chữ công bằng này cũng là học được từ chỗ Ngô Nặc, lúc này đã được dùng đến rồi.

Rất nhiều ấu thú nhân lăn lộn xung quanh cha mẹ không biết là thật sự muốn làm việc, hay muốn góp náo nhiệt, toàn bộ đều kêu ô ô ồn ào, trẻ em thuần nhân cũng hô hào theo.

Đám nhóc cũng có thể làm việc, đám nhóc cũng muốn làm việc!

Ngô Nặc thật sự quên mất chuyện này, trong hoàn cảnh sinh hoạt trước kia của y, trong nhà thân thích, láng giềng ở thành phố gần như đều có một đứa trẻ, ai cũng hận không thể sủng lên tận trời, sao có thể để chúng làm việc?

Nhưng, trẻ con ở nhà thân thích dưới quê, tuổi còn nhỏ, đến khi bận vụ nông, đều sẽ xuống ruộng làm việc, hơn nữa còn làm rất giỏi, có vài đứa thậm chí còn làm tốt hơn những người lớn lười biếng trốn làm.

"Để mấy đứa làm việc, cũng không phải không thể, nhưng là có một điều, mấy đứa nhất định phải nghe theo sắp xếp của anh, hơn nữa không được nửa đường la mệt rút lui, nếu ai muốn rút lui, sau này anh sẽ không để đứa đó làm việc nữa." Tăng thêm một phần sức lao động là việc tốt, nhưng trẻ con dù sao không giống người lớn, nũng nịu và la lối khóc lóc, có thể thay đổi xoành xoạch hơn nữa cũng không có cách nào nói lý với chúng, nói rồi chúng cũng không nghe. Cách duy nhất, chính là phải tiêm mũi dự phòng trước.

Sư tử con ngửa đầu ưỡn ngực, hào khí ngập trời nói: "Tụi em mới không sợ mệt đâu, nói đi, anh muốn tụi em làm gì?" Rất có khí thế lên núi đao xuống biển lửa tùy theo sai phái.

"… Để anh suy nghĩ đã."

Sư tử con: "…" Ông đây cởi cả quần luôn rồi, anh chỉ cho ông xem cái này? Tức giận trừng Ngô Nặc, trong con mắt to màu hổ phách tràn đầy chỉ trích, quả thật uất ức chết rồi được chưa!

Trên gương mặt tuấn tú không ăn khói lửa nhân gian của Bạch vụt qua chút đắc ý và hả hê___ Đáng, xem mi có ngày ngày quấn tiểu sứ thần của ta không!

Ngô Nặc nên an bài thì an bài, nên giải đáp nghi vấn đã toàn bộ giải đáp, đại vu và thủ lĩnh trước sau bước lên tổng kết lại, còn tuyên dương và khẳng định cao độ an bài của Ngô Nặc, hơn nữa yêu cầu mọi người bắt đầu từ ngày mai nghiêm túc chấp hành.

Đợi kết thúc hội nghị, trên đường trở về nhà mọi người tụm năm tụm ba thảo luận, nỗi sợ đối với mùa đông ở đầu hội nghị đã chuyển hóa thành lòng hăng hái và hy vọng tràn trề.

Ngô Nặc mấy hôm nay luôn bận rộn chuyện bộ lạc, quên tuốt luốt cái hẹn giao dịch v3ới Sheeta lúc trước.

Đã nói là ba ngày, hiện tại đã năm ngày rồi, tên nhóc khốn kiếp đó sao vẫn chưa on hả! Đánh giá kém!

33. Chương 33: Xiên Thịt Dê

Sau hội nghị, Bạch biến trở về hình dạng ấu thú đại miêu, quẫy cái đuôi bự, ưu nhã cao lãnh không nhanh không chậm đi bên cạnh Ngô Nặc, bộ lông màu bạc phối hợp với ánh mắt kiêu ngạo băng lãnh, phong cách hoàn toàn khác với những ấu thú còn lại trong bộ lạc.

Sau khi thấy qua hơn nữa cảm nhận một cách chân thật nhất về uy lực chấn động khiến lòng người sợ hãi trong hình thái người của Bạch, các thú nhân đã không dám dùng ánh mắt nhìn ấu thú nhìn hắn nữa, cho dù bọn họ vẫn có chút nghi hoặc___ Tại sao hình người của Bạch lại có cánh? Cha mẹ hắn đều không phải thú nhân có cánh, lẽ nào là hiện tượng lại giống? Hay là hóa hình thất bại, thành bán thú nhân rồi? Nhưng bán thú nhân có ai không phải vừa ngốc vừa ngu, trí tuệ còn không bằng nguyên thú cùng lắm chỉ cao hơn dã thú bên ngoài một chút, có thể nghe có thể nói tiếng người mà thôi, hình dáng của Bạch nhìn thế nào cũng không giống những bán thú nhân ngu ngốc đó!

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Các thú nhân bộ lạc Trường hà rất khó hiểu, nhưng họ không phải bị quấy nhiễu bởi vấn đề này___ khi không nghĩ nhiều thế làm gì, tìm Bạch đánh một trận không phải cái gì cũng rõ hết sao?

Nếu hắn không có bản lĩnh gì, còn dám trưng cái vẻ khoa trương đó ra, xem bọn họ có đánh hắn răng rơi đầy đất không!

Đường não của các thú nhân bộ lạc Trường Hà rất đơn giản___ không phục, tới chiến!

Thắng thì được càng nhiều người tín phục, thua thì tự kẹp đuôi lại ngoan ngoãn làm người.

Bộ lạc Trường Hà bắt đầu từ mùa đông năm ngoái đến thời điểm hiện tại, Bạch là ấu thú nhân duy nhất hóa hình trong bộ lạc. Các thú nhân lúc trước hóa hình thông qua vô số lần chiến đấu, đã có được xếp hạng thực lực tương đối ổn định, trong lòng đối với lực chiến đấu của bản thân, của người khác đều nắm được, sẽ không ngang nhiên đi khiêu chiến với người cường đại hơn mình quá nhiều_____ Dù sao hiếu chiến không có nghĩa thích bị đánh, chiến đấu với người thực lực tương đương hoặc mạnh hơn mình một chút, mới có thể khiến mình tiến bộ, đi khiêu chiến với những tên đã chắc chắn đánh không lại, vậy không phải mài giũa mà là tìm ngược.

Nhưng cứ mãi mài giũa với mấy người cố định đó, thời gian lâu dần, ai cũng biết người kia dùng chiêu gì, hai bên đều hiểu rõ hết, cứ mãi đánh tới đánh lui cũng không có ý nghĩa gì. Hiện tại đột nhiên xuất hiện một ấu thú vừa hóa hình, người mới! Chim non! Đối tượng mài (điều) giũa (giáo) tốt biết bao!

Đặc biệt là hình người của Bạch không biết tại vì sao, nhìn rồi sẽ khiến người ta có xúc động muốn lao lên đánh cho vài cái!

Trên đường về, Bạch thu hoạch được một lượng lớn ánh mắt rục rịch, gương mặt miêu tinh nhân đầy lông lạnh lùng nhướng lên, nhìn như không để ý, nhưng trong lòng đã vui nở hoa___ đối với thú nhân mà nói, chỉ có kẻ mạnh mới khiến người ta có dục vọng khiêu chiến.

Sớm muộn, hắn nhất định phải thu thập hết đám khốn này, rõ ràng ngoan ngoãn nghe lời tiểu sứ thần là được rồi, làm gì phải hỏi nhiều vấn đề lung tung như thế, hại tiểu sứ thần nói khàn cả tiếng, căn bản là tìm đánh mà!

Đại miêu phẫn hận nghĩ, chớp mắt đã theo Ngô Nặc về đến nhà.

Hai người đều chưa ăn cơm tối, Ngô Nặc bận rộn cả buổi chiều, hội nghị vừa rồi cũng lãng phí không ít đầu óc của y, cảm thấy cả đời này đầu óc chưa từng xoay chuyển nhanh như vậy, hậu quả đốt chết lượng lớn tế bào não chính là bụng đói điên rồi.

Bạch cũng đói, hiện tại hắn vừa mới hóa hình, những ấu thú khác sau khi hóa hình trong một hai tháng ngắn ngủi sẽ từ ấu thú trưởng thành thành cự thú thành niên, hình thú của chúng gần như nhanh chóng trưởng thành với tốc độ rõ rệt, quá trình này, chúng cần bổ sung lượng lớn thức ăn, có vài thú nhân trong

kỳ quá độ lượng thức ăn thậm chí có thể vượt qua thú nhân thành niên, đợi sau khi hoàn toàn thành niên, sẽ hồi phục bình thường.

Bạch không biết vì nguyên nhân gì sau khi hóa hình, hình thú vẫn giữ dáng vẻ ấu thú, trừ bị Ngô Nặc đút cho hơi mập thêm ra, căn bản không có bất cứ dấu hiệu trưởng thành nào. Nhưng, lượng thức ăn của hắn lại ngày càng tăng lên, mỗi ngày ăn thật nhiều mà đói thật mau.

Đừng nói chế độ hai bữa của bộ lạc Trường Hà, cho dù Ngô Nặc áp dụng thói quen ba bữa sáng trưa tối của y, vẫn không thể thỏa mãn hắn.

Cũng may, Ngô Nặc dùng con mồi mỗi ngày Bạch mang từ bên ngoài về làm không ít thịt khô cá khô, lúc Bạch đói thì ăn một chút lót dạ. Khi hắn lặng lẽ ra ngoài học bay đói bụng, sẽ làm chút đồ nướng ăn. Trước kia khi Bạch còn là ấu thú, không cách nào nhóm lửa, phần lớn đều ăn thịt sống, hiện tại cuối cùng hắn đã hóa hình, miệng cũng bị Ngô Nặc dưỡng quen rồi, không còn chịu ủy khuất ăn thịt sống nữa.

Vì thiếu những gia vị thiết yếu, trong thịt khô cá khô chỉ thêm muối và ớt, đối với Ngô Nặc mà nói, mùi vị không tính là ngon lắm, nhưng với Bạch, tuyệt đối có thể nói là mỹ vị.

Thịt khô cá khô làm sẵn thì bỏ trong nhà, Bạch muốn ăn cứ tự lấy, hiện tại lượng cơm của hắn tăng lớn, những đồ khô Ngô Nặc làm ngon nhưng không no, Bạch ăn rồi ăn mãi bất tri bất giác liền hết.

Thấy dáng vẻ thất vọng khi Ngô Nặc nhìn chén gỗ trống rỗng, đại miêu hơi chột dạ, lặng lẽ nhích vào trong bóng tối.

Ngô Nặc thu hết động tác nhỏ của hắn vào mắt, bất đắc dĩ mắng một câu: "Mèo háu ăn."

Đại miêu vô tội quẫy quẫy đuôi không lên tiếng, giả đò nghe không hiểu.

Mấy hôm nay thức ăn Bạch mang về càng lúc càng nhiều, trong nhà có không ít đồ có thể ăn, Ngô Nặc cầm một quả đỏ thẫm trong đống rau dưa lên, tùy tiện lau qua, cắn mấy cái là hết, ăn liền ba quả đỏ thẫm, cổ họng khô khàn và dạ dày đói khát cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Ném hạt đi, Ngô Nặc lấy thịt hai cái đùi dê đã xử lý lúc sáng ra, vì không có tủ lạnh, mà hiện tại thời tiết vẫn khá nóng, con mồi hôm qua săn về để tới giờ mới ăn, đã hơi có chút vị lạ. Vị không nặng lắm, Ngô Nặc dùng dao làm bếp hệ thống thưởng cạo bỏ một tầng mỏng, lại lấy nước sạch rửa đi rửa lại mấy lần, vị lạ đó đã biến mất.

Dê này khá giống dê núi Ngô Nặc từng thấy ở hiện đại, thịt cũng có vị tanh gây đặc trưng của thịt dê, chất thịt thì non và chắc hơn, bất luận hầm hay nướng đều cực ngon.

Ngô Nặc cắt thịt dê thành miếng nhỏ, dùng muối và một chút bột ớt ướp trong nồi đá, sau đó ôm nồi đá ra vườn sau.

Ôm một ít củi các nô lệ lúc trước đã chuẩn bị hết cho mình, nhóm lửa trong vườn, đợi lửa hừng tỏa hết khói, Ngô Nặc lấy ra một nắm xiên gỗ đã vót sẵn, số xiên gỗ này y dùng dao gấp hiệu hệ thống vót, tuy hệ thống khá lừa đảo, nhưng dao gấp hiệu hệ thống chất lượng thật sự không cần nói, thân dao thuần thép cắt sắt như cắt bùn sắc bén vô cùng, không biết tiện dụng hơn dao quân dụng Thụy Sĩ của Ngô Nặc bao nhiêu lần, số xiên gỗ này chính là khi lấy được phần thưởng, Ngô Nặc thử dao làm ra.

Dao quá tiện dụng, không cẩn thận chút liền vót ra đống này.

Vì lúc đó chỉ muốn thử dao, cho nên xiên gỗ vót không chỉnh tề, độ thô dài mảnh không đều.

Trước kia Ngô Nặc bán xiên nguội, mỗi ngày phải xiên trên ngàn xiên trúc, tốc độ đã luyện thành từ lâu, chỉ qua một lúc, nửa nồi xiên thịt dê đã xiên xong.

"Nặc, cậu muốn làm cái gì?" Đại miêu vẫn ngồi xổm cạnh Ngô Nặc, vô cùng hiếu kỳ y rốt cuộc muốn làm món gì ngon.

"Xiên thịt dê!" Ngô Nặc nói với đại miêu, "Cậu ở đây đừng đi đâu, tôi trở vào lấy chút đồ."

Đại miêu ngoan ngoãn gật đầu.

Không bao lâu, Ngô Nặc ôm một đống đồ ra.

Đại miêu nhìn rõ cái bình trong suốt trong lòng y, mắt liền không dời đi được___ Đó là nước sốt bí chế, tiểu sứ thần nói là thần ban, hắn từng ngửi một lần, mùi vị, ừm, chưa từng ngửi qua vị nào thơm như thế! Lẽ nào tối nay tiểu sứ thần muốn dùng nó để nấu cho hắn ăn? Đại miêu nhịn không được lặng lẽ liếm miệng, tần suất lay động đuôi thoáng cái nâng lên một cấp bậc.

Xiên thịt đã xiên xong đặt lên lửa nướng một lúc, kèm với tiếng xèo xèo ở lớp ngoài thịt, hương thơm lan tỏa từng chút một. Nướng thêm chút nữa, Ngô Nặc lấy ra một cái cọ nhỏ___ lần trước hoàn thành nhiệm vụ thu thập mười loại cá nước ngọt xong, Ngô Nặc được một cơ hội rút thưởng tùy ý, cái cọ chuyên dùng làm đồ nướng này chính là phần thưởng y rút được, không thể hố hơn.

Nhưng hệ thống cũng nói rồi, rút thưởng tùy ý trừ phải xem nhân phẩm, còn phải xem hệ số độ khó của nhiệm vụ, độ khó nhiệm vụ càng lớn, tỷ lệ rút được đồ tốt cũng càng lớn. Mà nhiệm vụ bình thường như thế, rút thưởng tùy ý vốn dĩ đã là tùy ý xuất hiện, thông thường chỉ có thể rút được chút vật phẩm bình thường, thậm chí rút được 'không', hoàn toàn khác với rút thưởng tùy ý nhiệm vụ cưỡng chế cho.

Đối với lời giải thích của hệ thống, Ngô Nặc còn có thể nói gì, có cọ gì đó vẫn tốt hơn là không có gì đúng không?

Ngô Nặc dùng cọ quét nước sốt lên xiên thịt, mùi thơm lập tức tràn ra, Ngô Nặc và đại miêu bất giác hít sâu một cái đồng thời nuốt nước miếng.

"Nặc, đã xong chưa?" Đại miêu bình thường dè dặt (?), cũng nhịn không được nôn nóng hỏi.

"Xong ngay đây." Ngô Nặc lại nuốt nước miếng, nhanh chóng lật xiên thịt lại nướng thêm một chút, thấy đã được, liền dùng đũa tuốt thịt nướng nóng hổi trên xiên gỗ xuống, bỏ vào chén gỗ.

Y một lần nướng hơn mười xiên, thịt sắt lớn hơn xiên thịt dê bình thường, làm xong, đựng cũng được hai chén. Y và Bạch mỗi người một chén. Ngô Nặc cầm đũa gắp một miếng thịt đủ nạc đủ mỡ đưa lên miệng, phồng má cố sức thổi vài cái, rồi khẩn cấp ném vào miệng.

Một hương thơm nồng nàn lan ra trong miệng, vị ngon đến mức Ngô Nặc căn bản không biết nên hình dung thế nào, trong đầu thậm chí xuất hiện khoảng trắng xóa ngắn ngủi, câu nói phiêu phiêu dục tiên chẳng qua là thế.

Đa số thú nhân ngũ cảm đều rất mạnh, Bạch lại còn là người nổi bật, mùi thơm Ngô Nặc ngửi thấy chui vào mũi hắn quả thật nồng gấp trăm ngàn lần, thơm tới cào tâm cào phế, nhưng lưỡi hắn lại hơi sợ nóng, không dám trực tiếp ném thịt nướng còn đang vang xèo xèo vào miệng, chỉ đành phồng má cố sứ thổi.

Đợi Ngô Nặc hoàn hồn từ mỹ vị, thấy đại miêu đang phì phò thổi thịt nướng, bộ dạng nhỏ thèm chảy nước miếng nhưng không ăn được quả thật khiến người ta manh đến mất phương hướng. Hình tượng miêu tinh nhân cao lãnh và thiên sứ tuấn mỹ lạnh lùng giống như một bức tường thủy tinh bị đá chọi vỡ, trực tiếp nát thành vụn trong đầu Ngô Nặc.

Ngô Nặc gắp một miếng thịt thổi nguội xong, bỏ vào chén Bạch: "Mau nếm thử."

Đại miêu táp ngay miếng thịt đó, sau đó mắt mèo băng lam thoáng cái trợn tròn vo, đáy mắt sáng rực kinh người, thân thể mập tròn thậm chí còn hơi dựng lông lên. Đợi nuốt miếng thịt trong miệng rồi, đại miêu vốn muốn ăn thịt trong chén, đột nhiên đầu ngừng lại, cẩn thận dùng đầu đẩy chén tới chân Ngô Nặc, kêu ô ô không ý nghĩa, ngửa đầu trông mong nhìn Ngô Nặc, cái đuôi cố sức cọ lên đùi Ngô Nặc.

"Đúng là thật biết làm nũng, hết cách với cậu." Ngô Nặc bưng chén gỗ, tôi một miếng cậu một miếng phân chia thịt nướng, biểu tình trên mặt có vẻ bất đắc dĩ. ← Còn về một người hơi có khuynh hướng miêu nô, lúc hầu hạ miêu đại gia ngoan ngoãn, trong lòng rốt cuộc nghĩ thế nào, chỉ có mình y mới biết.

Vừa nướng vừa ăn, ăn một lát, hai người mới ăn hết sạch nửa nồi thịt dê, một lọ nước sốt bí chế cũng hầu như thấy đáy.

Ngô Nặc dọn dẹp mọi thứ mang vào nhà, lại cùng Bạch đi dạo đến con sông ngoài bộ lạc tắm một cái bơi một lúc, thuận tiện giặt quần áo, rồi mới nhân trời tối về nhà hong quần áo chuẩn bị đi ngủ.

"Nặc, hiện tại tôi có thể tùy ý biến về hình người rồi."

"Ừ ừ, tôi biết, tôi biết…" Ăn no uống đủ, cơn buồn ngủ trào lên cuồn cuộn không dứt, Ngô Nặc nằm trên giường không bao lâu, mí trên mí dưới bắt đầu đánh nhau, trong mơ hồ, y nhớ ra hình như hôm nay đại miêu đã nói câu này ba bốn lần.

"Nặc, hiện tại tôi có thể tùy ý biến về hình người rồi!" Âm thanh đại miêu không biết vì sao có chút nóng nảy, còn mơ hồ mang theo chút ủy khuất.

Ngô Nặc bất đắc dĩ mở mắt ra, nâng tay gãi cằm hắn, sau đó lấy lệ nói: "Ừ ừ, tôi biết, tôi đã nói mấy lần rồi, tôi biết cậu lợi hại."

"Không phải, không phải lợi hại!" Đại miêu càng gấp.

"Không phải lợi hại, vậy…" Ngô Nặc nhìn chờ đợi và cấp thiết trong mắt đại miêu, đột nhiên nhớ ra lúc trước y từng hứa với đại miêu___ 'đợi khi nào cậu lại biến về hình người, tôi sẽ mua quần lót cho cậu.'

Mấy hôm nay quá bận, cư nhiên quên béng đi.

34. Chương 34: Vụ Làm Ăn Lớn

Đối diện với ánh mắt cấp thiết trông đợi của đại miêu, Ngô Nặc thật sự không thể làm được chuyện nuốt lời.

"Thật hết cách với cậu." Ngô Nặc ôm đại miêu mập mạp, hung tợn 'sờ mó' chà đạp hắn một phen từ đầu đến chân, cơn buồn ngủ giảm không ít, y nhận mệnh ngồi dậy, chỉnh lý sơ những thứ có thể giao dịch trong nhà, chuẩn bị đến khu giao dịch tự do thử vận may.

Vết thương của Thạch Hổ hồi phục rất nhanh, nhưng không có bí dược, tốc độ hồi phục của hắn thua xa Bạch, mấy ngày nay, vết thương trên người gần như đã kết vảy toàn bộ, nhưng có chỗ bị thương đặc biệt sâu đặc biệt nặng, một khi vận động kịch liệt sẽ nứt ra. Hết cách, Thạch Hổ chỉ có thể tiếp tục ủ trong nhà dưỡng thương.

Thạch Hổ là chiến sĩ thú nhân cấp ba, trong bộ lạc có đãi ngộ đặc thù, người đang trong kỳ dưỡng thương như hắn, bộ lạc sẽ phái người đưa thức ăn cho hắn mỗi ngày, đồ mang đến chắc chắn không nhiều như lúc hắn tự ra ngoài đi săn cũng không ngon như con mồi hắn săn được, nhưng ít nhiều cũng sẽ không đói bụng.

Thức ăn bộ lạc đưa cho hắn, trừ thịt cần thiết ra, còn có không ít dưa dại quả dại.

Nhưng, bộ lạc có nghĩa vụ chăm sóc chiến sĩ thú nhân bị bệnh bị thương, chứ không có nghĩa vụ thay họ nuôi nô lệ.

Đồ bộ lạc đưa tới đủ cho Thạch Hổ lắp bụng, nhưng nếu muốn chia cho ba nô lệ trong nhà ăn, đủ nghẹn. Đặc biệt là Hồng còn đang mang thai đứa con đầu tiên của Thạch Hổ. Kẻ mới làm cha, cho dù Hồng chỉ là một nữ nô bình thường, Thạch Hổ cũng không định bạc đãi cô. Sau khi Hồng mang thai lượng thức ăn vẫn rất lớn, cho nên đợi cô và Thạch Hổ ăn no, gần như không còn lại thứ gì cho Lục và Tử.

Thạch Hổ cũng không thể nhìn tiểu nô lệ của mình đói chết, liền để Lục trung thành nghe lời mỗi ngày theo đội hái lượm ra ngoài, Lục rất cần cù tay chân nhanh nhẹn, rau dại quả dại hái về mỗi ngày nộp một phần cho bộ lạc xong còn có thể mang không ít về nhà.

Bạch có lúc mang về quá nhiều con mồi ăn không hết, Ngô Nặc sợ chúng bị hư, sẽ lấy đi đổi chút rau quả với Thạch Hổ. Vì thế, quả chua chua, quả đỏ thẫm, dưa bán nguyệt vân vân trong nhà đều rất nhiều, Ngô Nặc từ trong đống rau dưa đó chọn chọn lựa lựa những thứ chất lượng tốt ra bỏ vào sọt, đựng hơn nửa sọt, ước chừng hơn ba mươi cân.

Trong lý giải của Bạch, Ngô Nặc là định dùng những thứ này tế lễ thần linh, sau đó nếu thần linh thỏa mãn, thì sẽ cho y thứ y xin.

Đại miêu nhìn sao cũng thấy những thứ này hơi keo kiệt, hắn lo lắng thần linh không vừa lòng, nếu thần linh không vừa lòng, hắn không có quần lót mặc thì cũng không sao đi, vạn nhất thần linh tức giận giáng tội tiểu sứ thần của hắn thì không tốt.

"Cậu mang theo những thứ này đi." Đại miêu dùng vuốt mập vỗ vỗ đống quả nham nhỏ ở góc, không nhiều, đại khái có bốn năm cân, có vài cái đại vu cho người mang tới, có vài cái Ngô Nặc đổi ở chỗ Thạch Hổ.

"Không phải cậu rất thích ăn quả nham sao? Hơn nữa số quả nham này có thể giúp vết thương của cậu khỏi càng nhanh." Đương nhiên, chỗ tốt của quả nham không chỉ điểm này.

Đại miêu lắc đầu mập: "Vết thương của tôi đã lành rồi, sau này tôi có thể tự đi hái quả nham, cậu mang mấy quả này đi trước đi."

Ngô Nặc nghĩ nghĩ nói: "Vậy cũng không cần nhiều như thế, lấy hai ba quả là được."

Nhìn từ giá niêm yết của hệ thống cho quả nham, giá trị quả nham tuyệt đối không thấp, nếu y một phát lấy ra quá nhiều, sẽ khiến người ta sinh ra cảm giác giá rẻ, khi bàn giá tiền dễ chịu thiệt.

Đạo lý hàng hiếm thì quý, Ngô Nặc làm sao có thể không hiểu?

Ngô Nặc gọi ra giao diện thao tác hệ thống, tốn 40 điểm tích phân, tải bốn loại vật phẩm giao dịch lên hệ thống, thông tin giao dịch dưới ảnh 3D của Ngô Nặc thay đổi___

Họ tên: Ngô Nặc

Chủng loài: Sinh mạng cacbon cơ bản.

Giao dịch tệ: 250

Tích phân giao dịch: 5935

Vật phẩm giao dịch: Quả chua chua 6.85kg, quả đỏ thẫm 3.6kg, dưa bán nguyệt 7.3kg, quả nham 0.3kg.

Ngô Nặc lặng lẽ nhìn con số 250, sau đó bảo hệ thống chuyển đến khu giao dịch, mở cửa vào khu giao dịch tự do cấp 1. Hệ thống trừ đi mười điểm tích phân, Ngô Nặc lại xuất hiện trên quảng trường giao dịch kia, xung quanh vẫn náo nhiệt ồn ào như mọi khi.

[Hệ thống, giúp tôi mở công năng hiển thị tọa độ.]

Quảng trường khu giao dịch cấp 1 cực lớn, không quy hoạch đường phố rõ ràng, cũng không có vật tham chiếu gì nhiều, mọi người đều tùy tiện bày hàng, mỗi ngày lương lựu người tới lui cao đến mấy chục ngàn, nếu không mở công năng tọa độ, căn bản không cách nào bày hàng ở khu vực tọa độ tương đối cố định, như thế, thì không cách nào có quần thể giao dịch tương đối ổn định.

Giống như mở tiệm kiêng kỵ thường xuyên đổi chỗ, rất nhiều lúc, cho dù chủ tiệm biết rõ chủ nhà đòi giá cao, cũng phải cắn răng gánh lấy.

Hệ thống trừ đi của Ngô Nặc 100 điểm tích phân, sau đó một tổ số liệu tọa độ màu lục xuất hiện trước mặt Ngô Nặc.

Ngô Nặc căn cứ theo tọa độ biểu thị, nhanh chóng tìm được nơi đã bày hàng khi trước, tin tốt là vị trí của y chưa ai chiếm, tin xấu là dòng người biến hóa, lúc trước còn là một chỗ rất tốt, hiện tại tựa hồ đặc biệt vắng vẻ, chẳng có bao nhiêu người bày hàng, người tới xem lại càng ít.

Nhưng Ngô Nặc không dời địa điểm, y tìm tọa độ lúc trước, đặt sọt xuống, lấy một ít thứ ra bày trước mặt, sau đó ngồi khoanh chân không hoảng loạn đợi người mua tìm đến.

Sheeta tìm liền vài ngày không tìm được Ngô Nặc, có chút thất vọng, nhưng hắn không từ bỏ.

Hôm đó hắn mua ba quả đỏ thẫm về, tuy không tốn bao nhiêu giao dịch tệ, nhưng dù sao cũng tốn hơn 2500 tích phân, có hơi mắc. Cho nên vừa ra khỏi khu giao dịch về nhà, Sheeta đã lập tức ăn một quả, giòn non nhiều nước, vị đạo khẩu cảm quả thật ngon hơn tuyệt đại đa số trái cây, nhưng cũng chỉ thế, không cảm thấy được công hiệu đặc thù nào.

Sheeta vốn có chút thất vọng, nào biết ngủ một đêm tỉnh lại, không chỉ táo bón đã quấy nhiễu hắn mấy ngày không thuốc tự khỏi, nốt đậu trên mặt cũng biến mất tăm trong một đêm.

Má ơi, hiệu quả kỳ diệu nha!

Sheeta ngay lập tức nghĩ tới chia sẻ đồ tốt này cho em gái, nhưng suy nghĩ đến thân thể suy yếu của nó, trước khi đưa cho em gái, hắn tốn một giá cao để hệ thống giám định thông tin tỉ mỉ cho quả đỏ thẫm.

Kết quả giám định hiển thị, quả đỏ thẫm hàm chứa nhiều loại vitamin và một vài nguyên tố vi lượng vô cùng hiếm thấy, trong đó có một nguyên tố vi lượng đã được chứng thực trên vị diện của Sheeta rằng có tác dụng giảm tốc độ lão hóa tế bào của con người, gia tăng hoạt tính của tế bào, tiếc rằng loại nguyên tố vi lượng này thật sự quá ít, trước mắt vẫn còn đang trong phòng thí nghiệm, căn bản không cách nào sản xuất.

Đương nhiên, vị diện của Sheeta, trình độ khoa học kỹ thuật rất cao, có rất rất nhiều cách để kéo dài lão hóa gia tăng tuổi thọ con người, tuổi tác bình quân con người đã đạt đến khoảng 280. Mà nhà khoa học lúc đầu phát hiện ra loại vật chất nguyên tố vi lượng này tuyên bố, nếu có thể chắt lọc một lượng lớn vật chất này, ước tính dè chừng tuổi thọ bình quân của con người có thể tăng thêm 30 năm.

Ý nghĩa không hề nhỏ.

Vì gia tộc của Sheeta đúng lúc đầu tư hạng mục này, nhưng hạng mục này vì thiếu loại vật chất nguyên tố vi lượng đó đã ở sát mép phá sản.

Loại vật chất này hàm chứa trong quả đỏ thẫm cũng vô cùng vô cùng ít, với số liệu hệ thống đưa ra, trên vạn trên ngàn quả đỏ thẫm đại khái mới có thể chiết xuất được 1g vật chất này, căn cứ theo số liệu lý luận của nhà khoa học, ít nhất phải từ 100g vật chất này trở lên mới có thể hoàn toàn phát huy tác dụng kéo dài tuổi thọ.

Cho dù cách kéo dài tuổi thọ ở vị diện của Sheeta rất nhiều, nhưng không một ngoại lệ đều không rẻ, mà vật chất chắt lọc từ quả đỏ thẫm ra không có một chút tác dụng phụ nào, gần như không có.

Nếu loại vật chất này thật sự được nghiên cứu ra, không biết có bao nhiêu người nguyện ý điên cuồng vì nó.

Mà gia tộc của hắn nhất định cũng có thể dựa vào cái này trở thành gia tộc nhất lưu liên bang.

Lúc trước, Sheeta không phải không tìm qua thứ có hiệu quả kéo dài tuổi thọ thần kỳ trong hệ thống, linh quả, đan dược, ma pháp dược tề vân vân, tiếc rằng nếu không phải giá quá mắc mua không nổi, thì mua về rồi cũng không cách nào phục chế.

Nhưng quả đỏ thẫm khác với những linh quả không cách nào gieo trồng, hắn đã kiểm tra qua, hạt giống của quả đỏ thẫm có sức sống vô cùng cao, thích ứng với rất nhiều hoàn cảnh sinh trưởng, hắn thông qua trí não mô phỏng số liệu, đã tìm được trên năm tinh cầu liên bang thích hợp gieo trồng loại quả đỏ thẫm này, thậm chí một tiểu tinh cầu trong đó vừa khéo chính là quà sinh nhật mà ông ngoại hắn tặng cho hắn!

Cơ hội tốt thế, quả thật là được tạo sẵn cho hắn!

Hiện tại vấn đề duy nhất chính là hạt giống quả đỏ thẫm quá ít, vật chất chiết lọc từ quả đỏ thẫm vô cùng ít ỏi, cần phải gieo trồng số lượng lớn, mới có thể thu thập đủ tài liệu, thông qua nghiên cứu triệt để phá giải mật mã gen của quả đỏ thẫm, tiến thêm chiết lọc được càng nhiều.

Ngô Nặc mãi chẳng chịu on, Sheeta đợi không kịp đã vào khu giao dịch hệ thống tìm kiếm một phen, phía trên hiển thị một chút quả đỏ thẫm cuối cùng không lâu trước đã bị người ta mua sạch rồi.

Hết cách, Sheeta chỉ đành mỗi ngày lên hệ thống tìm Ngô Nặc.

Hôm nay Sheeta có chuyện bị trễ một chút, online hơi muộn, vốn cho rằng có thể không tìm được Ngô Nặc, nhưng vẫn ôm chút tâm trạng may mắn đi vào khu giao dịch, kết qủa khi đến tọa độ hẹn lúc trước thì thấy cái tên đang bị một đám giao dịch giả vây lại, không phải Ngô Nặc thì là ai?

Sheeta đến quả thật hơi muộn, đồ Ngô Nặc bày ra đã bị người ta mua sạch, đột nhiên nhìn thấy một tên quen mắt nào đó, sắc mặt Sheeta lập tức đỏ bừng, mắt trợn tròn, quả thật hệt như dựng lông!

“Cậu ở chỗ này làm gì?!”

“Tại sao tôi không thể ở đây?”

“Cậu lại cướp giao dịch phẩm của tôi!” Sheeta tức nghiến răng nghiến lợi.

Có chuyện nào càng tồi tệ hơn cùng một vị diện xuất hiện hai người nắm giữ hệ thống chứ?

Có, người nắm giữ hệ thống khác là kẻ địch từ nhỏ đến lớn của mình! Con nhà người ta trong miệng ba mẹ!

Quy tắc gắn kết của hệ thống là trên một tinh cầu sinh mạng chỉ cho phép có một ký chủ, nhưng ở vị diện khoa học kỹ thuật như của Sheeta, phạm vi hoạt động của nhân loại sớm đã không còn giới hạn ở trên một tinh cầu sinh mạng nào, tình huống đồng thời xuất hiện hai hoặc càng nhiều ký chủ không hề hiếm thấy.

Trong khu giao dịch hệ thống ký chủ không được phép tranh đấu, nhưng ở bên ngoài khu giao dịch, giữa ký chủ là hợp tác cộng tác hay tranh đấu liều chết, hệ thống chẳng thèm quản.

Dù sao lòng người khó dò, các ký chủ đều biết rõ đạo lý tài không lộ ra, nếu không có gì bất ngờ không ai nguyện ý bại lộ sự tồn tại của hệ thống, cũng không ai nguyện ý bại lộ thân phận của mình.

Sheeta đương nhiên không cố ý muốn bại lộ thân phận của mình, nhưng người có lúc xui xẻo thế đấy, ban đầu hắn vẫn còn là một chú chim non nhỏ không cẩn thận gặp phải một người quen ở khu giao dịch, từ đó…

Từ đó bắt đầu một đoạn lịch sử huyết lệ dù kể ba ngày ba đêm cũng không kể hết, không nói nữa, nói nhiều toàn là nước mắt.

“Cậu xác định muốn nói ở đây?” Al mang theo ám chỉ nhìn Sheeta, lại nhìn Ngô Nặc.

Sheeta cắn răng: “Trở về tôi tính sổ với cậu.”

“Tùy thời phụng bồi.” Nói xong Al cười cười, thoáng cái đã biến mất khỏi khu giao dịch.

Đúng thật là xui xẻo mà.

Tâm trạng Sheeta cũng thối như sắc mặt, tức phì phò hỏi Ngô Nặc: “Tôi muốn 5 cân hạt giống quả đỏ thẫm, cậu có hàng không?”

Ngô Nặc có chút khó xử nói: “Có thì có, nhưng vị vừa rồi đã đặt 100 cân hạt giống, trong thời gian ngắn, tôi chắc chắn không gom đủ nhiều hàng như thế.”

Sắc mặt Sheeta càng khó coi, “Y ra giá bao nhiêu, tôi ra gấp đôi lẽ nào còn không được sao?” Mẹ nó, có nhiều tích phân như thế, cần gì mua quả đỏ thẫm, đi mua thứ khác không được à? Khốn kiếp .

Ngô Nặc rất biết lắng nghe nói: “Ngài Al một lần đặt 100 cân hạt giống, tôi tính giá rẻ nhất cho y, một cân chỉ thu 5000 giao dịch tệ mà thôi.”

“5000 giao dịch tệ một cân? Y nhất định là điên rồi!” 100 cân chính là 500000, đủ để mua một quyển công pháp không tồi, cho dù là thổ hào cũng không nên chơi như thế chứ?! Chỉ mua vài cân hạt giống về là được, áp dụng kỹ thuật phục chế gen tiến hành ươm giống, không phải sẽ có lợi hơn mua trong hệ thống sao?

Vừa làm xong một vụ mua bán lớn, tâm trạng Ngô Nặc cực tốt. Y đã hẹn với Al, số hạt giống này chia làm 10 lần, trong một năm hoàn thành giao hàng, hạt giống quả đỏ thẫm cũng lớn cỡ hạt táo của trái đất, phải thu gom 100 cân thật sự hơi khó, nhưng không phải không thể hoàn thành.

Ngô tiểu Nặc biểu thị y lớn từng này còn chưa thấy qua 500000 có hình dạng ra sao, hiện tại cuối cùng có cơ hội, cho dù là giao dịch tệ cũng tuyệt chết được.

Nếu Sheeta biết suy nghĩ của y, nhất định sẽ phun đầy mặt y.

Giao dịch tệ đáng giá hơn tiền tệ thông hành nhiều đó biết chưa!

Trước giờ chưa từng nghe qua tiền tệ của vị diện nào đáng giá hơn giao dịch tệ của hệ thống, không sai, hệ thống hố thế đấy!

Sớm biết vậy lần trước mua của y nhiều chút!

Vất vả lắm mới nhặt được của, lại bị tên Al làm rối mất, Sheeta quả thật buồn muốn khóc.

Ngô Nặc không rõ ân oán giữa họ, thương mà không giúp được gì, nhận đơn đặt hàng giá gấp đôi của Sheeta, chuẩn bị thoát ra về nhà ngủ.

Ủa, sao lại sót mấy thứ này nhỉ.

Ngô Nặc lấy mấy quả nham lăn vào trong da thú bị che đi ra, đưa cho Sheeta: "Chỗ tôi còn mấy quả nham, anh có cần không?"

Mắt Sheeta lập tức sáng lên.

35. Chương 35: Phân Công

Ba quả nham cộng lại ước chừng 270g, Ngô Nặc lấy giá mỗi 100g 1000 giao dịch tệ bán cho Sheeta.

Giá giao dịch với Ngô Nặc tuy tiết kiệm được hơn 8000 giao dịch tệ so với hệ thống, nhưng tích phân lại phải tốn thêm 25000, hắn làm một nhiệm vụ cấp 3A cũng chỉ mới lấy được hơn 100000 tích phân, chỉ một phát là mất đi một phần tư, Sheeta không phải đau thịt bình thường.

Nhưng vì bệnh của em gái, Sheeta cũng lấy ra. Hơn nữa, nếu quả nham giống với quả đỏ thẫm, có thể tìm được hoàn cảnh sinh tồn thích hợp ở vị diện của hắn, chưa chắc không phải là một khoản đầu tư hồi báo cao.

Hôm nay Ngô Nặc thu hoạch phong phú, trừ nhận được một vố làm ăn lớn, quả chua chua, quả đỏ thẫm, dưa bán nguyệt đều bán được giá không tồi, thông tin giao dịch dưới ảnh 3D đã biến thành:

Họ tên: Ngô Nặc.

Chủng loài: Sinh mạng trí tuệ cacbon cơ bản.

Giao dịch tệ: 5230

Tích phân giao dịch: 4015

Vật phẩm giao dịch: Quần lót x2

Không ít giao dịch giả đều muốn dùng phương thức lấy vật đổi vật giao dịch với Ngô Nặc, cũng lấy ra và giới thiệu không ít thứ Ngô Nặc cảm thấy hứng thú, nhưng Ngô Nặc vẫn còn thiếu hệ thống một khoản nợ, mua hai cái quần lót cho đại miêu đã là cực hạn, làm sao nỡ đi mua đồ khác nữa?

Giao dịch với Sheeta xong, Ngô Nặc thoát khỏi hệ thống, mắt mở rồi nhắm, quảng trường huyên náo biến thành… ý, một bộ mặt mèo thật lớn.

"Cậu sáp lại gần thế làm gì?" Bốn mắt nhìn nhau, tiểu tâm can của Ngô Nặc đập mạnh hai cái, không vì gì khác, bị dọa đó mà. Mở mắt ra đột nhiên nhìn thấy cái mặt đầy lông sắp dán lên mình, bất cứ ai cũng khó mà bình tĩnh.

Đại miêu cũng giật nảy, có chút chột dạ nhích nhích sang bên cạnh, lặng lẽ liếm miệng hùng hồn nói: "Cậu đi lâu như thế, tôi lo lắng cậu gặp chuyện."

Ngô Nặc bất giác cười cười, xoa cái đầu của hắn nói: "Thần điện rất an toàn, sẽ không có chuyện gì. Này, đây là quà thành niên tôi tặng cậu."

Ngô Nặc cầm ra hai cái quần lót màu đen, kích cỡ lớn cũng phải gấp đôi cái y đổi với Sheeta lần trước.

Đại miêu cao hứng đến mức kêu ngao ngao vài tiếng, nhảy xuống giường, ánh bạc lóe sáng, biến thành hình người.

Mặt vẫn là gương mặt đó, cũng vẫn như trước soái đến bất cận nhân tình, nhưng, hình như thiếu đi gì đó?

“Cánh của cậu đâu rồi?” Ngô Nặc hỏi.

‘Vụt’ một tiếng, sau lưng Bạch mọc ra một đôi cánh màu bạc to lớn, căn nhà vốn còn rất rộng, thoáng cái bị đôi cánh phủ kín mít, một giây sau, cánh hóa thành vô số điểm sáng bạc biến mất vô tung.

“Hiện tại cậu có thể thu cánh lại được rồi?”

“Ừ!” Trong con mắt băng lam lộ ra chút đắc ý.

“Tôi cảm thấy cánh của cậu hình như lớn lên không ít?”

“Có sao?” Cái này Bạch thật sự không xác định.

Ngô Nặc gật đầu chắc nịch, sau đó ngưỡng mộ nói: “Cánh lớn như thế, bay lên nhất định rất có cảm giác nhỉ?”

Sắc mặt Bạch không được tự nhiên lắm, tuy hắn chưa từng nghe qua mấy chữ ‘rất có cảm giác’, nhưng hàm ý đại khái vẫn có thể đoán được. Đến nay không biết bay, chuyện này vẫn đừng nói với tiểu sứ thần là hơn.

Bạch không ừ hử gì gật đầu, sau đó ánh mắt nóng cháy nhìn quần lót trên tay Ngô Nặc, hưng phấn nói: “Tôi có thể thử không?”

“Đương nhiên rồi, cái này vốn chính là cho cậu mà!” Ngô Nặc đưa hai cái quần cho Bạch.

Quần lót cotton tam giác màu đen, cắt may rất bình thường, Bạch tùy ý cầm một cái, cẩn thận tròng vào chân. Cứ như đo người mà làm, kích cỡ vừa đúng, hơn nữa sau khi mặc vào người Bạch, quần lót vốn chẳng qua là thứ bình thường vậy mà hắn lại mặc ra cảm giác hàng hiệu quốc tế, hiệu quả thậm chí còn tốt hơn mấy model hàng đầu thế giới.

Cùng là quần lót cotton màu đen kiểu đơn giản, vì cái lông gì mặc trên người mình không khác chi hàng bên đường 10 tệ hai cái chứ? Ngô Nặc hơi phồng má lên, trong lòng chua muốn chết.

Lúc trước Bạch đã sờ qua quần lót của Ngô Nặc, thủ cảm vô cùng tốt, nhưng không ngờ mặc lên người lại thoải mái như thế, một chút cũng không có cảm giác chặt không thoải mái.

Không hổ là thần linh ban cho!

Ngô Nặc nhìn Bạch cao hứng hoa tay múa chân, cười giống như tên ngốc, chút vị chua trong lòng lập tức biến mất vô tung, thay vào đó là một sự kiêu ngạo nhẹ nhàng___ Đại miêu nhà ta chính là man thế đó!

“Được rồi, mau qua ngủ đi, tôi sắp buồn ngủ chết rồi.” Vừa rồi làm lỡ một ít thời gian ở khu giao dịch, lúc này đã gần nửa đêm.

“Ừ!” Bạch gật đầu thật mạnh, ngồi bên giường, nằm cạnh Ngô Nặc.

“Cậu định ngủ thế luôn sao.” Đại miêu mềm mập biến thành một đại nam nhân tay dài chân dài cứng đờ, Ngô Nặc tỏ vẻ có chút khó tiếp nhận, cho dù đối phương soái đến thảm tuyệt nhân gian, cũng không sánh được bộ mặt mèo mập tròn đó.

“Ừ.” Bạch nghi hoặc nhìn Ngô Nặc, vẻ mặt ‘tôi ngủ thế này có vấn đề sao’.

Ngô Nặc có chút nuối tiếc, nhích nhích vào trong, lật người đưa lưng về phía Bạch, hàm hồ nói: “Vậy tùy cậu.”

Nhờ ánh trăng le lói, Bạch nhìn tấm lưng trắng nõn trơn mịn của Ngô Nặc, trong lòng có chút uất ức___ rõ ràng trước kia tiểu sứ thần ôm hắn ngủ, hiện tại lại đưa lưng về phía hắn! Không vui! ^ Đợi đã, tiểu sứ thần không ôm hắn, hắn có thể ôm tiểu sứ thần mà!

Bạch vốn đã không muốn nhắm mắt, bây giờ liền mở ra, sáng rực sáng rực, duỗi tay vượn, ôm Ngô Nặc vào lòng. Ngô Nặc ngủ rất ngon, trong mộng cảm thấy không thoải mái lắm, khẽ động, tìm một vị trí dễ chịu, tiếp tục nói chuyện với Chu Công.

Bạch nhìn tiểu sứ thần gối lên hõm vai mình, ánh trăng rọi lên mặt y, lông mi tạo thành một chút bóng râm mê hoặc dưới đáy mắt, làn da trắng nõn mịn màng như ấu thú mới sinh, đôi môi đỏ tươi như đóa hoa nở rộ khiến người ta không nhịn được muốn ngửi muốn liếm.

Nhịn không được thì không nhịn nữa!

Bạch không chút do dự sáp miệng tới, hôn một cái, sau đó thè lưỡi ra liếm, lại liếm cái nữa…

Ngọt quá !

Hôn đủ liếm đủ rồi, cuối cùng Bạch mới thỏa mãn ôm tiểu sứ thần của mình, hai tay nhẹ vuốt bờ lưng trắng mịn của tiểu sứ thần, chậm rãi chìm vào giấc mộng ngọt ngào.

Trong mộng, người đàn ông tuấn mỹ như thần linh dần được bao trùm trong ánh sáng bạc, thân thể càng co càng nhỏ, cuối cùng biến thành một con mèo con. Ngô Nặc không biết mơ thấy gì, miệng động động, ôm lấy đại miêu, lật người, ngủ không biết chuyện gì.

Hôm sau trời còn chưa sáng, bộ lạc đã bắt đầu toàn diện hành động.

Trong bộ lạc ban đầu có tổng cộng chín đội đi săn, tám đội trong đó đều là thú nhân làm đội trưởng, lấy thú nhân làm chủ đạo, chỉ có một đội đi săn thuần nhân là anh hai thuần nhân của sư tử con là Tinh gọp lại.

Đội trưởng đội đi săn đồng thời cũng là người ứng tuyển làm thủ lĩnh bộ lạc, nhưng thuần nhân không có tư cách trở thành người ứng tuyển, vì thế, hiện tại bộ lạc Trường Hà có tổng cộng tám người ứng tuyển thủ lĩnh.

Trong đó, là Thạch Hổ và anh lớn của sư tử con chiến lực đấu lực mạnh nhất, tiếng hô hào cao nhất.

Vị trí thủ lĩnh bộ lạc Trường Hà vẫn kéo dài theo chế độ truyền ngôi cho người tài năng, người mạnh mẽ do người đi trước để lại, vẫn chưa hình thành khái niệm cha truyền con nối. Đồng dạng, vị trí tiểu đội trưởng của đội đi săn cũng không cố định mãi, chỉ có người mạnh nhất tiểu đội được công nhận, mới có tư cách lên làm. Cách duy nhất được 'công nhận', chính là xem nắm đấm ai cứng.

Thạch Hổ trước đó bị thương, sau đến bây giờ vẫn đang dưỡng thương, vị trí tiểu đội trưởng đã bị một thú nhân chỉ thua hắn trong đội đảm nhiệm, nhưng hắn không lo lắng, hắn tin đợi hắn dưỡng khỏe rồi, vị trí đó sớm muộn cũng là của hắn!

Lúc này, Thạch Hổ đang ở trong nhà nhàn nhã đánh giấc, còn không biết ngày đó trong thời gian ngắn sẽ không tới.

Vì lần này người một lần nữa đoạt đi vị trí tiểu đội trưởng đội của họ không phải ai khác, chính là bạn tốt của hắn, ấu thú Bạch âm hiểm trong miệng hắn.

Đợi Ngô Nặc tỉnh giấc, Bạch đã hùng hồn lên làm đội trưởng đội đi săn.

Đội đi săn của Thạch Hổ bao gồm cả hắn đã có 23 chiến sĩ thú nhân, 12 chiến sĩ thuần nhân, hắn có thể trở thành người ứng tuyển có tiếng hô hào cao nhất, trừ thực lực bản thân hung hãn ra, lực chiến đấu của đội cũng vô cùng cường hãn, trong đội có mấy thú nhân đều là chiến sĩ cấp ba, thực lực không hề thua kém đội trưởng của những đội nhỏ khác.

Bạch là một ấu thú vừa hóa hình, thậm chí ngay cả thú hình vẫn chỉ là một con thú con, vậy mà chỉ dựa vào hình người đã đánh bại đội trưởng đội của Thạch Hổ, một chiến sĩ cấp ba thực lực cường hãn. Các thú nhân vốn còn rục rịch muốn tìm hắn khiêu chiến, ước tính thực lực của mình, một phần thì tắt lửa, một phần thì chiến ý càng cao.

Nhưng, chuyện đáng kinh ngạc hơn Bạch trở thành tiểu đội trưởng còn ở phía sau___

Đại vu thế nhưng tuyên bố, sẽ do Bạch toàn quyền quản lý đội đi săn và đội hái lượm, phụ trách giao dịch khoai trắng với các bộ lạc xung quanh.

Tuy có không ít chiến sĩ cảm thấy không phục, nhưng đại vu đã lên tiếng, không ai dám không nghe. Ở bộ lạc Trường Hà, lời của đại vu, có lúc còn có tác dụng hơn thủ lĩnh bộ lạc.

Đội đi săn và đội hái lượm của bộ lạc trong tình huống bình thường đều sẽ luân phiên ra ngoài, chín đội đi săn, mỗi lần ba đội ở lại bảo vệ bộ lạc, năm đội ra ngoài đi săn, đội cuối cùng phụ trách bảo vệ đội hái lượm.

Đội hái lượm khác với đội đi săn, không có đội ngũ cố định, cũng không có nhân số cố định, chẳng qua vì thứ mình hái được có thể tự giữ lại một phần, đồng thời nếu hái được vu được đại vu cần hoặc thứ được cho là hữu dụng, sẽ được thưởng thêm, các thuần nhân trong bộ lạc đều rất vui vẻ tham gia, đội ngũ lúc nhân số ít nhất có trên trăm người, khi nhiều nhất có thể có hai ba trăm người, một vài nô lệ cũng sẽ tham gia.

Vì muốn nhanh chóng tìm đủ khoai trắng, thủ lĩnh chỉ giữ lại một đội ngũ ở bộ lạc, những đội khác toàn bộ phái ra ngoài.

Vì thuần nhân giống cái phải ở lại thu thập phân bón và làm chuyện khác, các nô lệ cũng phải ở lại để nghe Ngô Nặc sai phái, đội hái lượm chỉ còn lại thuần nhân giống đực, già già trẻ trẻ cũng có trên trăm người.

Đội ngũ tập kết hoàn tất, thủ lĩnh và đại vu an bài xong chuyện cần an bài, đội đi săn và đội hái lượm sẽ tranh thủ đi trước khi mặt trời dâng lên, trong tiếng chúc phúc trầm bổng du dương tuần tự liên tục không ngừng của đại vu, dẫm lên ánh trăng rời khỏi bộ lạc.

Vốn dĩ Ngô Nặc còn có chút lo lắng cho Bạch đại miêu, lo hắn làm không tốt, lo hắn gặp nguy hiểm, lo hắn bị thương vân vân, nhiều vô số kể như phụ huynh lần đầu đưa con mình đến trường, trong lòng cứ lo lo không buông xuống được.

Nhưng, rất nhanh, y đã không còn tâm tư lo cho đại miêu nữa___

Chỉ huy thuần nhân giống cái thu thập phân bón, các thuần nhân giống cái nằm mơ cũng không nghĩ tới cái gọi là phân bón kia chính là phân của con mồi, khoai trắng trồng ra từ phân thật sự có thể ăn được sao? Ăn rồi sẽ không sinh bệnh chứ?

So với các giống cái hỏi đến mức Ngô Nặc muốn bùng đầu, các nô lệ nghe lời hơn nhiều.

Nhưng tay nghề nấu ăn của các nữ nô thật sự không dám tâng bốc, có dám mổ bụng con mồi xong hãy nướng không? Có dám rửa sạch ruột xong rồi hãy cho vào nồi không?! Nè nè, đó là ai, túi mật trên gan đã ngắt xuống chưa?!

Duy chỉ có các nam nô là khiến Ngô Nặc đỡ phải bận tâm chút, y chỉ cho họ chỗ cần khai hoang xong, mọi người liền phất tay làm việc, nhưng___

Mấy vị lão đại gia đi đường cũng sắp đi không vững kia, các vị vác nhiều thứ như thế, không sợ eo già sẽ gãy sao?! Mau buông sọt xuống, để người khác làm! Cái gì, tôi thật sự không nói các vị làm không tốt, đừng khóc, thật là!

QAQ Vu Nặc Vu Nặc, tụi em cũng muốn làm việc! Tụi em cũng muốn làm việc! ← Một đám nhóc vừa quấn người vừa ồn ào.

Ngô Nặc: [Hệ thống, mày có dám nói cho tao biết cách về nhà không?]

Hệ thống: [Ký chủ không đủ quyền hạn, không thể nói.]

Ngô Nặc: Mẹ nó

36. Chương 36: Đoàn Kết Nhất Trí 1

Để trong thời gian ngắn nhất gom đủ giống khoai trắng cần thiết, lần này Bạch dẫn đội đi săn và đội hái lượm ra ngoài rồi, đặc biệt chọn từ trong đội đi săn ra 40 chiến sĩ thú nhân, phân thành đội ngũ, đặc biệt phụ trách vận chuyển khoai trắng thu thập được mỗi ngày về bộ lạc, sau đó sẽ tiến hành luân chuyển với chiến sĩ thú nhân ở lại bộ lạc, mà những người khác thì tạm thời không về bộ lạc trước khi gom đủ giống, tránh hao phí thời gian quý báu để đi đường.

Đặc biệt là họ còn phải trao đổi khoai trắng với bộ lạc xung quanh, tuy phần lớn bộ lạc đều ở xung quanh Hắc Sắc sâm lâm, nhưng Hắc Sắc sâm lâm chiếm đất cực lớn, khoảng cách giữa bộ lạc và bộ lạc đều khá xa.

Lấy bộ lạc Trường Hà làm khởi điểm, cách bộ lạc xa nhất đi bộ phải mất gần một tháng, cách bộ lạc gần nhất cũng phải đi mất hai ba ngày.

Bộ lạc có mạnh có yếu, cũng có xa có gần, mọi người đều có vòng địa bàn ước định mà thành. Mấy năm trước, Hắc Sắc sâm lâm sản lượng phong phú, mọi người đều ở lại địa bàn của mình, đã có thể lấp đầy bụng. Nhưng mấy năm gần đây càng lúc càng không được, vì kiếm càng nhiều thức ăn, mọi người chỉ có thể không ngừng đi sâu vào trung tâm Hắc Sắc sâm lâm, dần dần, cọ sát giữa bộ lạc và bộ lạc cũng nhiều lên.

Bạch đi chuyến này, gần như mang theo tất cả chiến sĩ trong bộ lạc, cho dù bộ lạc Trường Hà là bộ lạc đứng cuối trong bốn bộ lạc lớn, số lượng và chất lượng chiến sĩ cũng còn lâu những bộ lạc nhỏ mới có thể so sánh. Hơn nữa, mục đích họ đi chuyến này là vì khoai trắng, không phải vì cướp thức ăn với bộ lạc khác, gặp bộ lạc khác, chỉ cần Bạch đề xuất họ nguyện ý dùng con mồi đổi khoai trắng, gần như không ai không bằng lòng.

Đối với những người đó mà nói, khoai trắng mùi vị bình thường, tuy có thể lấp đầy bụng, nhưng căn bản không để lâu được, đào về nhiều lắm chỉ để được mười ngày nửa tháng đã là cực hạn, căn bản không thể giữ đến mùa đông. Con mồi thì khác, cho dù chết rồi, mùi vị vẫn ngon hơn khoai trắng, nếu còn sống thì càng tốt, có thể nuôi, nuôi đến lúc mùa đông không còn thức ăn lại ăn.

Hơn nữa, còn một điều quan trọng nhất, khoai trắng trong rừng rất nhiều, chỉ cần tìm được mầm, cho dù trẻ em thuần nhân còn nhỏ, một ngày cũng có thể đào được nửa sọt, nhưng trẻ em thuần nhân cho dù bỏ mạng trong rừng, cũng rất hiếm khi có được một con mồi béo mập.

Giao dịch này, nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng thấy vô cùng có lợi.

Đương nhiên, cũng có vài kẻ gian xảo, muốn biết tại sao bộ lạc Trường Hà phải dùng con mồi quý giá đổi lấy khoai trắng vô dụng, thậm chí còn liên tưởng đến mùa đông sắp tới.

Tiếc rằng có mệnh lệnh của đại vu và thủ lĩnh đi trước, người bộ lạc Trường Hà từ trên xuống dưới miệng kín như vỏ trai, đám người đó không moi được chút tiếng gió nào.

Một chút nghi hoặc không ảnh hưởng đến giao dịch khoai trắng, dù sao, cho dù bộ lạc Trường Hà thật sự muốn dùng khoai trắng làm gì, trong rừng vẫn còn rất nhiều, bọn họ lại đi đào là được.

Giao dịch cụ thể, Bạch an bài một vài thú nhân mang con mồi chia ra hành động, mà hắn thì dẫn chiến sĩ thú nhân còn lại tiếp tục săn mồi trong rừng, đội hái lượm thì đi theo đội đi săn, trong phạm vi bảo hộ của họ, không ngừng tìm kiếm đào khoai trắng hoang dã mọc trong rừng.

Trong các thú nhân được phái đi giao dịch, anh cả của sư tử con là Lực biểu hiện chói mắt nhất.

Tuy Lực là một trong những người ứng tuyển thủ lĩnh có tiếng hô hào cao nhất, nhưng so với quản lý bộ lạc, hắn càng thích giao dịch đồ với người khác, mỗi lần dùng đồ giá trị thấp đổi được đồ giá trị cao, lòng hắn còn cao hứng hơn ăn thịt rồng sừng mỹ vị nhất.

Quả thật Lực cũng rất giỏi giao dịch, lưỡi khéo đưa đẩy, đồng dạng nhiêu đó mồi, hắn luôn có thể đổi được nhiều hơn, thậm chí còn thuyết phục thủ lĩnh của ba bộ lạc nhỏ, cùng cả bốn đại nô lệ chủ của bộ lạc Mục Nguyên, trong năm ngày gom thêm một mớ khoai trắng cho hắn, đến lúc đó hắn sẽ kêu người mang con mồi tới đổi.

Cứ thế, khoai trắng cuồn cuộn không dứt vận chuyển về bộ lạc Trường Hà. Các thú nhân khí lực cực lớn, bọn họ biến về thú hình, thồ sọt lưng đặc chế, mỗi thú nhân mỗi lần có thể thồ mấy trăm gần ngàn cân khoai trắng về bộ lạc, 40 thú nhân đi đi về về không ngừng mang đồ về bộ lạc, mấy ngày ngắn ngủi, khoai trắng ở bộ lạc đã chất thành núi.

Trong lúc đó, số khoai trắng mà Ngô Nặc ươm giống trước đó hoàn toàn không phụ kỳ vọng mọc ra mầm non khỏe mạnh, hệ thống tuy không chính thức cho y biết rốt cuộc phương thức ươm mầm của y đúng hay không, nhưng phía dưới hai nhiệm vụ cưỡng chế đều đã xuất hiện thanh tiến độ nhiệm vụ.

Trong đó 'tìm kiếm phương pháp gieo trồng khoai trắng chính xác và phổ biến rộng rãi', ngay lúc Ngô Nặc nhìn thấy mầm thì thoắt cái từ 20% nhảy vọt lên 50%, Ngô Nặc không ngốc, y biết mình có lẽ đã tìm được

phương pháp, có lẽ không phải là phương pháp gieo trồng tốt nhất, nhưng nếu làm theo khuôn mẫu này, khẳng định có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Mà một nhiệm vụ khác là giúp đỡ bộ lạc Trường Hà vượt qua mùa đông, cũng từ 0 biến thành 5%.

Cho dù chỉ có 5% nhỏ bé, Ngô Nặc cũng cảm thấy an ủi rất lớn, cả người như vừa được chọi tiên đan, tìm được lòng tin và động lực to lớn.

Có lòng tin, Ngô Nặc chỉ huy người trong bộ lạc càng thêm thuận lợi vừa lòng.

Vì đổi khoai trắng, mấy ngày nay, đội đi săn săn được mồi rất ít mang về bộ lạc, chút ít mang về căn bản không đủ cho nhiều người trong bộ lạc lắp bụng.

Chẳng qua trong số khoai trắng các thú nhân mang về, có ít nhất một nửa đều đã bị tổn hại. Vì không có công cụ thuận tay, những người thu thập chỉ có thể dùng đá sắc nhọn, gậy gỗ thậm chí là tay không đào, đội hái lượm của bộ lạc Trường Hà có Ngô Nặc phân phó, còn biết chú ý chút, nhưng những người bộ lạc khác thì không quản nhiều như thế.

Khoai trắng đào quá nát, đã bắt dầu bị mục, lúc giao dịch đều bị loại ra, nhưng rất nhiều khoai trắng có tổn hại vẫn mang về.

Số khoai trắng này không thể làm giống, Ngô Nặc để thuần nhân giống cái chọn chúng ra, y bảo các nữ nô gọt bỏ phần bị hư, rửa sạch sau đó nấu cho mọi người ăn.

Người bộ lạc trước đó thật sự chưa có ai từng ăn qua khoai trắng nấu chín, gần như đều ăn sống, cũng không phải không có người nấu qua, nhưng đều chưa nấu chín nấu mềm đã ăn, nửa sống nửa chín còn không ngon bằng ăn sống.

Mọi người đều không ngờ, khoai trắng nấu chín rồi, mùi vị cũng không tệ, mềm mại mang theo chút vị ngọt nhẹ nhàng, khác với ăn sống, ăn nhiều trong bụng cũng sẽ không có cảm giác nóng rực, tuy không chống đói như ăn thịt, nhưng lắp đầy bụng không thành vấn đề.

Khoai trắng ăn không hết, Ngô Nặc bảo các nữ nô cắt thành lát, bỏ dưới mặt trời phơi nắng, phơi khô rồi thì thu lại. Khoai trắng khô thêm nước nấu lên, mùi vị không hề thua kém lúc còn tươi, thậm chí vị ngọt còn đậm hơn.

Những người già vốn còn có cách nhìn nghi ngờ với việc trồng khoai trắng, bây giờ đã triệt để yên tâm.

Liên tục ăn khoai trắng mấy ngày, tuy có hơi ngán, nhưng tất cả mọi người đều không có phản ứng không tốt nào, như thế tất cả mọi người đều tin tưởng, tin rằng khoai trắng thật sự có thể giúp họ vượt qua mùa đông. Nhưng tiền đề là, bọn họ thật sự có thể trồng ra khoai trắng. Mà Vu Nặc là người duy nhất biết làm sao trồng được, vì thế cách duy nhất có thể trồng ra khoai trắng, chính là nghe theo sắp xếp của Vu Nặc.

Nghĩ thông những mấu chốt này, mọi người càng nguyện ý nghe theo an bài điều động của Ngô Nặc.

Tuy Ngô Nặc chỉ là một người bán hàng bình thường, không tri thức cũng chưa từng thấy những trường hợp lớn, nhưng hoàn cảnh sinh hoạt của y dù sao cũng đã được tích lũy văn hóa lịch sử nhiều hơn mấy ngàn năm so với ở đây, cho dù những thứ Ngô Nặc được hun đúc, học đến chỉ là hạt gạo bỏ biển, nhưng ở trước mặt cư dân bộ lạc Trường Hà cũng rất đủ nhìn.

Dần dần, mọi người đều tin Ngô Nặc thật sự tới từ bộ lạc siêu cấp xa xôi nào đó___

Ngôn ngữ ứng xử của y, kiến thức trải nghiệm của y, năng lực ứng biến của y vân vân, đều vượt qua họ quá nhiều, trong những lời Ngô Nặc nói, đều có rất nhiều thứ họ nghe không hiểu, cũng chỉ có đại vu còn có thể hiểu được một chút. Vốn bọn họ cho rằng đại vu đã đủ lợi hại rồi, không ngờ Ngô Nặc còn biết nhiều hơn cả đại vu.

Ẩn ẩn, trong lòng mọi người đều có thêm vài phần kính trọng với Ngô Nặc, không còn vì y có gương mặt búp bê trẻ tuổi quá mức mà xem thường y.

Điều hiếm có nhất là, tính cách của Ngô Nặc rất tốt, hầu như không nổi giận bao giờ, khi nói chuyện trên mặt luôn mang nụ cười, nụ cười đó như có ma lực, khiến người ta luôn nhịn không được muốn nói thêm vài câu với y, ngay cả trẻ em nô lệ nhát gan nhất cũng dám giao lưu với y. Mọi người có vấn đề gì hỏi y, y luôn

kiên nhẫn giải đáp cho mọi người, hoàn toàn không che giấu, cho dù có người ở trước mặt chỉ ra chỗ không đúng của y, y cũng không tức giận, càng không phiền não, mà khiêm tốn lắng nghe, nếu thật sự là y không đúng, y sẽ cảm tạ người đã chỉ ra sai lầm cho mình.

Ngô Nặc cổ vũ mọi người nói ra suy nghĩ, cách nhìn của riêng mình, nghiêm túc phân biệt được hơn, dù sao trí tuệ của một mình y là có hạn, hoàn cảnh y sinh ra lớn lên hoàn toàn khác ở đây, y không cho rằng mình đến từ trái đất hiện đại thì nhất định sẽ thông minh hơn, quyết sách đưa ra nhất định sẽ chính xác hơn những cư dân bản thổ nguyên thủy này, sự thật chứng minh, cho dù y đứng trên vai người khổng lồ, cũng vẫn có chỗ không nhìn thấy được.

Người bản thổ có lẽ không 'kiến thức quảng đại' như y, nhưng họ thân là người bản thổ đó chính là ưu thế trời sinh, họ biết những công cụ nào càng tiện tay hơn, vùng đất nào càng phì nhiêu hơn, những cỏ dại không bắt mắt nào có thể làm thành vu dược quý giá vân vân.

Ngô Nặc có thể theo họ học tập, thứ cần học tập với họ còn rất nhiều.

Nếu nói mặt luôn mỉm cười, khí chất thân thiện là thói quen nghề nghiệp trước kia của Ngô Nặc, vậy thì giỏi quan sát hoàn cảnh, năng lực thích ứng năng lực động thủ mạnh, giỏi tiếp thu tri thức, khiêm tốn hiếu học, biết học biết dùng, chính là ưu điểm của bản thân Ngô Nặc.

Những ưu điểm này, nếu không dần biến mất theo thời gian, thì nó sẽ đủ bổ sung cho những gì không đủ của Ngô Nặc bây giờ.

Đợt khoai trắng mà Ngô Nặc ươm giống đầu tiên đã được trồng xuống, trồng ngay trong vườn nhà đại miêu, thời tiết cuối hạ đầu thu, tuy nhiệt độ buổi sáng và buổi tối hơi thấp, nhưng nhiệt độ ban ngày vẫn rất cao, vô cùng thích hợp gieo trồng sinh trưởng.

Đêm nào đó, trời đổ cơn mưa nhỏ, sáng hôm sau Ngô Nặc dậy sớm, vốn định ra vườn luyện tập [Thể thuật căn bản] hiệu hệ thống, mắt còn lèm nhèm đi vào vườm, ánh mắt liền bị một phiến xanh non hấp dẫn___

Trong một đêm, vô số lá xanh non phá đất chui lên, phiến lá mềm mại run run rẩy rẩy lay lắt trong gió se lạnh, tuyên thệ chủ quyền sinh mạng, hy vọng cuối cùng cũng phá kén.

Ngô Nặc chấn động, mở giao diện thao tác hệ thống ra, hai thanh tiến độ nhiệm vụ của hai nhiệm vụ cưỡng chế đều tiến thêm một đoạn ngắn so với trước, nhiệm vụ khoai trắng đã vọt tiến độ lên đến 85%.

Không cần nghi vấn, cái này nghĩa là y đã hoàn thành 'tìm kiếm phương pháp gieo trồng khoai trắng chính xác', tiếp theo chỉ còn lại phần phổ biến rộng rãi thôi.

Hôm nay, đã định là một ngày may mắn của Ngô Nặc, tin tốt tới liên tiếp, y còn chưa luyện xong một lượt ba mươi động tác của [Thể thuật căn bản], đã có một thuần nhân giống cái chạy ào vào nói cho y biết, đợt khoai trắng họ ươm giống sớm nhất đã nảy mầm hết rồi!

37. Chương 37: Đoàn Kết Nhất Trí 2

Đây là chuyện tốt!

Ngô Nặc lập tức đi qua đó xem thử, đợt khoai trắng được chọn đầu tiên ước chừng hai ngàn cân, để chúng nhanh chóng nảy mầm, Ngô Nặc không chỉ bảo người dùng tro thực vật trộn với bã phân ủ lên chúng, còn dùng da thú đã hư, lá chuối to rộng phủ lên chúng, bảo người mỗi ngày đúng giờ rẩy nước vào đống tro, tạo một hoàn cảnh nhiệt độ cao độ ẩm cao phì nhiêu cao cho chúng, thúc tiến chúng sinh trưởng nảy mầm.

Không phụ kỳ vọng, mới ba ngày ngắn ngủi, đợt giống này đã mọc mầm hết rồi.

"Tiếp tục phủ chúng lại, sáng ngày mai trồng xuống." Mầm vừa nhú còn rất nhỏ, rất dễ bị tổn hại, giống lớn thêm chút nữa khi trồng tỷ lệ sống sót sẽ càng cao. Giống nhìn như mảnh yếu, nhưng sức mạnh của

chúng lại vô cùng to lớn, một khi gặp được hoàn cảnh thích hợp thức tỉnh phá kén, tốc độ sinh trưởng của chúng sẽ vô cùng kinh người.

"Dạ, Vu Nặc đại nhân." Những người vây xem thần sắc càng thêm cung kính, khoai trắng nảy mầm không phải chưa ai từng thấy, lúc trước khoai trắng họ đào ra ăn không hết đặt ở đó, hơn mười hai mươi ngày cũng sẽ mọc mầm như thế, nhưng hiện tại cư nhiên mới mấy ngày đã mọc ra rồi!

Không hổ là Vu Nặc đại nhân, thật lợi hại!

Đối diện với ánh mắt sùng bái sắp chảy nước của mọi người, Ngô Nặc cảm thấy mặt nóng lên, tìm cớ chuồn trước.

Đợi y đi rồi, thuần nhân giống cái bắt đầu chau đầu ghé tai: "Vừa rồi Vu Nặc đại nhân đỏ mặt đó, các cậu thấy không?"

"Thấy rồi, thấy rồi, thật đẹp!"

"Đúng thế, đúng thế, Vu Nặc đại nhân là người đẹp nhất tôi từng thấy!"

"Thật muốn cùng Vu Nặc đại nhân sinh con!"

"Đừng nằm mơ, Vu Nặc đại nhân sớm muộn cũng sẽ trở thành đại vu của bộ lạc, thân phận đại vu tôn quý bậc nào? Cho dù muốn sinh con cũng phải sinh với thú nhân giống cái, sao đến phiên chúng ta được?"

"Nhưng thú nhân giống cái lợi hại như thế, Vu Nặc đại nhân vừa lùn vừa gầy, còn không cường tráng bằng tôi, có thể thỏa mãn bọn họ sao?"

"… Chắc có thể đi, Vu Nặc đại nhân không phải biết vu thuật sao, tôi nghe nói đại vu bộ lạc Mục Nguyên có 8 thú nhân giống cái…"

"Lợi hại thế sao? Tôi nhớ lần trước khi nhìn thấy ông ta, ông ta còn già hơn cả đại vu của chúng ta mà! Tám thú nhân giống cái, ông ta tiêu hóa được hả?"

"…"

Ngô tiểu Nặc đã chuồn đi từ sớm, bỏ lỡ vấn đề dũng mãnh của nhóm phụ nữ, nếu y nghe được hình dung của những phụ nữ này dành cho mình, đảm bảo phun máu ngay ___ Ông đây một mét bảy lăm so với lúc trước đã không lùn rồi được chưa, mấy người ai nấy cũng thật tốt, nữ cũng có thể cao đến một mét tám, tại tôi sao?

Cũng may Ngô Nặc không biết, y chuồn về nhà, trước đi nhà xí giải quyết vấn đề cá nhân một chút, sau đó lại ra tiếp tục luyện tập [Thể thuật căn bản] hiệu hệ thống.

Không sai, nhà xí.

Sau khi phổ cập tác dụng của phân bón cho mọi người, Ngô Nặc thuận tiện phổ cập khái niệm nhà xí cho mọi người, để mọi người có hiểu biết hình tượng trực quan nhất, y đặc biệt bảo các nam nô đào một hố lớn ở trong vườn gần nhà, lại đào một con dốc nghiêng trước cái hố, sau đó dùng trụ gỗ cao hơn một người vây lại nửa đoạn trước của dốc nghiêng, dùng vỏ cây và cỏ khô phủ lên đỉnh, trước cửa treo tấm da thú rách mở ra khép lại, một nhà xí thuần thiên nhiên của xã hội nguyên thủy đã ra đời. Từ đó Ngô Nặc không cần mỗi sáng chạy khỏi bộ lạc đến chỗ rất xa để thả nước hoặc ngồi chồm hổm, càng không cần lo lắng nơm nớp sợ bị người nhìn thấy.

Bị đàn ông nhìn thấy không sao, dù sao đều là nam, nhìn cũng không ít đi miếng thịt nào. Sợ là sợ bị phụ nữ thấy, phụ nữ bộ lạc Trường Hà một chút cũng không biết dè dặt là cái gì, ai cũng thẳng đuột! Chuyện cũ thật không nỡ quay đầu nhìn, Ngô tiểu Nặc tỏ vẻ các em gái của thế giới nguyên thủy quá hung hãn, má ơi đã sắp có bóng ma tâm lý rồi.

Cho nên phổ cập chuyện nhà xí, rốt cuộc bên trong có bao nhiêu ý đồ lấy việc công làm việc tư, chỉ có mình Ngô Nặc biết.

Bộ lạc Trường Hà còn chưa nhìn thấy thứ nào mới lạ như vậy, chỉ có đại vu từng thấy qua nhà xí giống thế ở bộ lạc siêu cấp nào đó, đối với nó tán dương không ngớt. Đáng tiếc ông chỉ biết một ít, không biết người

bộ lạc kia làm sao xử lý phân trong hố, nên không quảng bá ở bộ lạc Trường Hà. Hiện tại lại nhìn thấy, lập tức có cảm giác tỉnh ra, nói thẳng đợi sau này rảnh rỗi, cũng sẽ bảo người làm một cái.

Sùng bái và mô phỏng, là một thiên tính của nhân loại, thổ dân nguyên thủy cũng không ngoại lệ.

Sau khi mặt dày đi cọ nhà xí của Ngô Nặc mấy lần, mọi người đều cảm thấy không hổ là thứ chỉ có bộ lạc siêu cấp mới có, rất là thú vị, xôn xao quyết định đợi sau khi trồng khoai trắng, cũng sẽ đào một cái trong vườn nhà mình.

Dọn sạch phế vật trong bụng, Ngô Nặc ra khỏi nhà xí, cảm thấy cả người như nhẹ đi mấy cân, đi tới bên ruộng khoai, hít sâu một cái, duỗi lưng, gọi giao diện thao tác hệ thống ra, nhấn mở [Thể thuật căn bản] phía dưới ảnh của mình. Giao diện thao tác thay đổi, trước mắt Ngô Nặc có thêm một 'người' giống y hệt y. Không chỉ tướng mạo, ngay cả chỗ rách trên quần áo cũng giống y khuôn, chỉ là mặt búp bê cứng đờ, thần sắc như khúc gỗ không nói không cười.

Lần đầu tiên nhìn thấy, Ngô Nặc bị 'người' giống y hệt mình dọa giật mình, sau khi hệ thống giải thích mới biết, thì ra là một hình chiếu, hơn nữa chỉ có y thấy được.

'Ngô Nặc' bản hình chiếu làm động tác ôm quyền xong, liền bắt đầu bày động tác tiêu chuẩn thứ nhất, Ngô Nặc ngưng thần nín thở, trong đầu mặc niệm khẩu quyết tâm pháp theo bộ [Thể thuật căn bản], nghiêm túc học động tác của hình chiếu.

[Thể thuật căn bản] tổng cộng có ba mươi động tác, từ dễ đến khó, đơn giản thì rất dễ làm được, phức tạp cũng vô cùng phức tạp, đặc biệt là mấy động tác cuối cùng chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy vặn vẹo. Ngô Nặc tự nhận độ dẻo dai của thân thể mình cũng không tệ, nhưng mỗi khi làm đến những động tác phức tạp đó, y đều có thể cảm thấy xương cốt trên người mình kêu răng rắc. Nếu không phối hợp với khẩu quyết tâm pháp vận khí hít thở, căn bản không cách nào làm đúng động tác.

Lần đầu tiên học, hình chiếu đã cảnh cáo Ngô Nặc, nếu không thể làm đúng động tác, y luyện tập cũng không còn ý nghĩa gì, thậm chí còn có thể bị thương.

Đối với quân dân của đất nước ăn vặt mà nói, đại khái trong lòng mỗi một đứa con trai đều giấu một giấc mộng võ hiệp phi thiên độn địa, Ngô Nặc cũng không ngoại lệ.

Ban đầu lúc hoàn thành nhiệm vụ lấy được [Thể thuật căn bản], Ngô Nặc rất kích động, đáng tiếc chưa cao hứng được bao lâu, hệ thống đã vô tình đâm nát mộng đẹp của y.

Theo như hệ thống nói [Thể thuật căn bản] chỉ là một quyển thuật luyện thể bình thường mà thôi, tác dụng lớn nhất chính là nâng cao độ dẻo dai của thân thể người học, giãn gân luyện cốt, tăng tính linh hoạt của thân thể cùng với một chút tác dụng cường thân kiện thể, muốn dựa vào nó phi thiên độn địa khoái ý giang hồ gì đó, thuần túy là nằm mơ.

Hệ thống không nhìn được dáng vẻ ỉu xìu của ký chủ ngốc sau khi bị đâm lủng mộng đẹp, liền cho y biết chỗ tốt ẩn dấu của [Thể thuật căn bản]___

Chỉ cần y học biết, học giỏi, học tinh [Thể thuật căn bản], về sau học thể thuật khác sẽ nhanh hơn rất nhiều, có thể bổ sung nền tảng kém tuổi tác lớn cho y trên trình độ nhất định.

Giống như một con lừa bị treo một củ cà rốt trước mắt, Ngô Nặc cuối cùng có động lực, học tập đặc biệt nghiêm túc khắc khổ. Không quá hai ngày, Ngô Nặc đã lĩnh hội được chỗ tốt [Thể thuật căn bản] mang tới___ tinh lực trở nên dồi dào hơn trước kia, năng lực phản ứng của thân thể cũng trở nên nhanh hơn, thậm chí ngay cả sức lực dường như cũng lớn hơn trước một chút, đương nhiên, điều làm y thỏa mãn nhất, là da bụng mềm nhũn của y đã luyện ra được một tầng cơ mỏng!

Cơ bắp, cơ bắp hàng thật giá thật!

Ở cái niên đại mà ngay cả em gái mềm mại cũng có cơ bụng tám múi, Ngô tiểu Nặc không biết đã sờ da bụng mềm nhũn của mình thở dài bao nhiêu lần.

Ngô Nặc cao hứng lặng lẽ lăn hai vòng trên giường, từ đó, sáng sớm mỗi ngày tỉnh lại chuyện đầu tiên y làm chính là vào vườn luyện tập.

Người trong bộ lạc không hiểu tại sao Ngô Nặc phải làm những động tác kỳ quái đó, đám nhóc con lòng hiếu kỳ mạnh mẽ không thiếu đứa học theo Ngô Nặc, đáng tiếc không có khẩu quyết phụ trợ, chúng luyện tập tác dụng cũng vô cùng có hạn, hơn nữa rất nhiều động tác chúng căn bản không làm đúng.

Đương nhiên, Ngô Nặc cũng không phải không muốn dạy chúng.

Đáng tiếc hệ thống có công năng 'phòng trộm' vô cùng cường đại, cho dù Ngô Nặc đã học thuộc khẩu quyết như cháo, y cũng không thể nói ra miệng, thậm chí, trong đầu y vừa mới xuất hiện suy nghĩ đó, đã lập tức nhận được cảnh cáo của hệ thống.

Đương nhiên, hệ thống cũng không phải hoàn toàn ngăn cấm ký chủ truyền công pháp cho người ngoài, chỉ cần ký chủ trả được cái giá hệ thống đưa ra, ký chủ thích mua công pháp gì thích truyền công pháp cho ai, hệ thống sẽ không can thiệp.

Còn về rốt cuộc giá của công pháp ra sao, đẳng cấp hiện tại của Ngô Nặc vẫn còn quá thấp, đợi khi mở quyền hạn giao dịch cấp ba, mới biết được tỉ mỉ.

Nhưng, Ngô Nặc cảm thấy, với độ bủn xỉn của hệ thống, khẳng định, tuyệt đối sẽ không rẻ.

Ngô Nặc mới học được mấy ngày, chỉ học được mười lăm động tác đầu, mấy động tác sau làm sao cũng không đúng. Hết cách, y chỉ đành tập đi tập lại những động tác đã học được, đợi gân cốt cơ thể dẻo dai hơn một chút, mới khiêu chiến những động tác sau.

Tập đi tập lại mười lăm động tác đầu cả mười lần, đổ một thân mồ hôi, Ngô Nặc mới thu hệ thống lại, chạy đến bờ sông đơn giản rửa người thu dọn một phen. Lấy cỏ dại các nô lệ mang tới đút hết cho số răng dài, chim thịt, thú lí lạp trong nhà một lượt, mới đến chỗ các nữ nô ăn cơm sáng, sau đó bắt đầu công việc một ngày.

Tốc độ khai hoang của các nô lệ hoàn toàn không như dự kiến, công cụ của thời đại này gần như toàn là đồ đá, nặng nề lại cùn hiệu suất rất thấp, càng không có thuốc diệt cỏ gì đó, hoàn toàn dựa vào sức người, nhất định phải chọn lọc mới được. Dù sao muốn trong mười ngày khai hoang hơn một ngàn mẩu đất, thời gian quá khẩn cấp.

Ngô Nặc chỉ có thể lùi bớt yêu cầu, không yêu cầu họ nhất định phải diệt sạch cỏ trên đất hoang, chỉ bảo họ trước tiên nhổ bỏ hết gỗ tạp, dây mây, gai góc vân vân những thực vật có tính cướp đoạt và tính chắn sáng mạnh, cỏ dại thấp lùn đợi sau khi trồng khoai trắng rồi mới chậm rãi xử lý.

Bản thân khoai trắng có lực sinh mạng vô cùng ngoan cường, hoàn toàn không thua số cỏ dại này, nên không cần lo lắng sau khi trồng xuống không lớn nổi, càng huống chi sau đó vẫn sẽ tiếp tục quản lý.

Tiến độ khai hoang của các nô lệ chậm hơn hẳn dự kiến của Ngô Nặc, bất đắc dĩ, y cũng chỉ có thể đi đường khác___ để một phần động vật ăn cỏ ôn thuận gia nhập vào trong hàng ngũ khai hoang.

Vì sắp sửa vào đông, trong bộ lạc có rất nhiều gia đình đều nghĩ biện pháp tìm về một vài con mồi, động vật ăn tạp chay mặn không kỵ luôn rất có tính công kích, bướng bỉnh khó thuần luôn muốn chạy trốn. Động vật ăn cỏ tương đối ôn thuận hơn, đặc biệt là khi bị khí tức của bị mấy chục kẻ săn mồi đỉnh cấp lớn lớn nhỏ nhỏ vây quanh, chúng ngoan ngoãn vô cùng.

Chiến sĩ thú nhân và ấu thú nhân ở lại được Ngô Nặc lợi dụng triệt để, chiến sĩ thú nhân tuần tra ở vòng ngoài, đám nhóc ấu thú và trẻ em thuần nhân do sư tử con dẫn đầu sẽ ở bên trong lăm le rình mồi, lùa đàn dê, nai, nai gạc, heo thú, bò man vân vân hai ba trăm con động vật đến chỗ cần được khai khẩn, theo dõi chúng ăn cỏ dại ở những vùng đó.

Tính tình dê và nai ôn thuật nhất, rất có vẻ tới đâu yên tới đó, sau khi nhạy bén phát hiện những kẻ săn mồi đáng sợ đó hình như tạm thời không định ăn mình, liền bắt đầu an tâm ăn uống trong phạm vi các ấu thú nhân khoanh lại. So với bị nhốt trong chuồng, chỉ có thể ăn thứ còn lại của động vật khác, chúng rõ ràng càng thích cuộc sống ăn uống tự do hiện tại.

Heo thú có ngoại hình giống với heo ở hiện đại Ngô Nặc từng thấy, trừ có thêm răng nanh dài mà sắc nhọn ra, tính cách cũng khá nóng nảy. Nhưng có thể vì tồn tại quan hệ thân cận, lượng thức ăn của heo thú lớn,

ăn no liền ngủ, tỉnh ngủ liền ăn, sau khi hai cái này đều đạt được thỏa mãn cực lớn thì chạy đi chơi, chỉ cần đừng quấy nhiễu chúng vào lúc chúng ăn và ngủ, bình thường mà nói chúng sẽ không chủ động công kích.

So ra, tính công kích của nai gạc mạnh hơn, đặc biệt là nai đực, ý thức tộc quần và lãnh địa của chúng đều rất mạnh, so với ngoại hình xinh đẹp của mình, tính cách chúng quả thật là thối. Một đàn nai gạc tụ lại với nhau, chúng thường xuyên sẽ tự phát chọn ra 'nai đầu đàn' mạnh nhất, sau đó nghe theo chỉ huy của nó. Bình thường chỉ cần nhìn chằm chằm nai đầu đàn kia, yên ổn, cả đàn nai sẽ ngoan ngoãn, quản lý cũng không khó lắm.

Trong những động vật này, bò man không cần nghi ngờ là tên nóng nảy nhất, đồng thời có tính công kích dữ nhất. Hơn bốn mươi con bò man được thả ra 'khai khẩn', mới đầu là tháo chạy như điên, hùng dũng khí thế muốn mượn 'bò nhiều thế lớn' chạy khỏi bộ lạc, bị các chiến sĩ thú nhân bẻ cổ tay chỉnh sửa mấy bận, cuối cùng mới thành thật, ngoan ngoãn ăn cỏ dưới sự trông coi của đám nhóc. Sau mấy ngày, đám bò man cũng chậm rãi quen với cách sinh hoạt này, mỗi ngày sáng sớm được thả ra đều đặc biệt cao hứng, buổi tối bị nhốt lại thì lề mề lọ cọ không vui, dần dần chúng thậm chí còn không cần người đặc biệt lùa, sẽ tự đi tới chỗ khai khẩn, không biết nghe lời hơn lúc bắt đầu bao nhiêu lần.

Đừng xem thường những động vật ăn cỏ này, tốc độ 'khai hoang' của chúng không hề thua kém hơn một trăm nô lệ đó, chúng cũng không kén chọn thức ăn, trừ những thứ thật sự không cách nào nuốt nổi, nơi chúng đi qua, trên cơ bản không còn miếng cỏ. Hơn nữa chúng không những ăn sạch, còn ị luôn, không chỉ khai hoang, còn thuận thiện bón phân.

Mắt thấy các con mồi mỗi ngày càng nghe lời hơn, đất hoang khai phá ra mỗi ngày một nhiều hơn, cảm giác tự hào và thành tựu trong lòng đám nhóc quả thật khỏi phải nhắc, đứa nào cũng thích công việc này muốn chết. Nhóc con cá biệt thích ngủ nướng, hiện tại sáng sớm căn bản không cần ai gọi, trời vừa sáng đã nhanh chóng ngồi dậy, không đến tối lùa con mồi về nhà là không nỡ đi.

Đợt khoai trắng mọc mầm đầu tiên của các thuần nhân giống cái được trồng trên vùng đất mà đám nhóc con 'khai hoang' ra này.

Sau khi trồng khoai trắng xuống, công việc của đám nhóc mỗi ngày trừ chăn gia súc, lại thêm một khoản___ quan sát tình huống sinh trưởng của khoai trắng.

Trong đó sư tử con là nôn nóng nhất, thấy khoai trắng đã trồng xuống hai ngày rồi mà không có một chút động tĩnh nào, liền lén lút đào khoai trắng ra, thấy bên ngoài nó không có chút động tĩnh nào, nhưng thực tế đã mọc ra cọng rễ màu trắng, nó mới thở phào nhẹ nhõm, trồng khoai trở lại. Lau sạch đất dính trên vuốt, làm như không có chuyện gì trở về nhà.

Lại một đêm mưa thu, đám nhóc sáng sớm thức dậy, chạy ra nhìn, dưới đất toàn là mầm xanh non mơn mởn của khoai trắng, đợt khoai trắng đầu tiên được trồng, gần như đã phá đất chui lên hết rồi.

Gần như, ý là không phải toàn bộ.

Có một số khoai trắng vẫn không có chút động tĩnh nào, chẳng hạn như số bị sư tử con động qua.

Trong hoàn cảnh thổ nhưỡng phì nhiêu và độ ấm thích hợp, tốc độ sinh trưởng của khoai trắng vô cùng nhanh, lại qua một ngày, đợt khoai trắng trồng dầu tiên toàn bộ nảy mầm, nhưng vẫn ngoại trừ cái sư tử con từng động vào.

Sư tử con ngày ngày tròn mắt nhìn ổ khoai bị nó động vào, mầm khoai khác đều đã mọc được một khúc, duy chỉ có ở đây vẫn không thấy động tĩnh, nhóc con hối hận chết rồi, thậm chí buổi tối còn vì thế mà mơ ác mộng___ Mơ thấy tất cả khoai trắng của bộ lạc đều bị nó hủy, sư tử con bị dọa tỉnh giấc chui xuống da bụng của ba mình, len lén dùng vuốt thịt lau nước mắt, ngày hôm sau ủ rũ cả ngày.

Kết quả sáng ngày thứ ba, khi sư tử con đã sắp không gánh nổi áp lực trong nội tâm, chuẩn bị nói rõ với Ngô Nặc, mầm khoai trắng chậm chạp không thấy động tĩnh kia cuối cùng cũng phá đất chui ra, sư tử con nhìn mầm nhỏ run rẩy đó, cao hứng lăn lộn mấy vòng kế bên, lại trở về thời gian sinh long hoạt… sư tử của mình.

Đại khái vì ban đầu đặc biệt dồn nhiều sự chú ý vào, sư tử con đối với cây khoai này quả thật đặc biệt thương yêu, cũng không còn đi cọ nhà xí của Ngô Nặc, ngày ngày xuýt xuýt ừm ừm đều đi tìm cây khoai

đó, lúc rảnh còn giúp nó cắn phức cỏ dại chướng mắt xung quanh.

May là khoai trắng có lực sinh mạng cường hãn, không chỉ không bị sư tử con nhiệt tình tưới tiêu tưới tới chết, ngược lại sau đó cư nhiên trở thành cây mọc khỏe nhất trong khoảnh đất này.

Có sư tử con dẫn đầu, đám nhóc mỗi ngày trừ chăn gia súc, cũng thuận tiện nhổ cỏ trong ruộng khoai.

So với trẻ con hiện đại nũng nịu bị chiều quen, đám nhóc cần cù hiểu chuyện của bộ lạc Trường Hà quả thật không thể đáng yêu hơn. Ngô Nặc không chút keo kiệt biểu dương chúng mấy lần trước mặt phụ huynh, còn hứa đợi sau khi hết bận, sẽ làm chút đồ ăn vặt ngon mà chúng chưa từng ăn qua, khiến đám nhóc cao hứng điên rồi, làm việc càng thêm ra sức.

Toàn bộ lạc đồng tâm hiệp lực, trong bất tri bất giác, mọi người đã trồng được năm sáu trăm mẫu khoai trắng, ngước mắt lên nhìn đi đâu cũng có thể thấy mầm khoai xanh mơn mởn, quang cảnh cực kỳ hùng tráng, nhưng đồng thời, giống khoai Bạch cho người mang về cũng đã hết sạch.

So với một ngàn hai trăm mẫu Ngô Nặc tính toán, còn thiếu hẳn một nửa.

Kỳ thật Ngô Nặc sớm đã dự liệu được tính toán của mình sẽ không thành, lúc đầu y chỉ tính muốn nuôi sống cả bộ lạc cần bao nhiêu khoai trắng, nhưng lại tính sót, Bạch có thể mang nhiều giống như vậy về không.

Nhưng y cũng không quá thất vọng, dù sao ban đầu lúc y tính toán sản lượng của khoai trắng, con số ước tính vô cùng bảo thủ, sản lượng mỗi mẫu hệ thống đưa ra là trên 6000 cân, mà y lại tính theo mỗi mẫu 1500 cân.

Cho nên nếu trồng tốt, sản lượng khoai trắng trồng ra, có lẽ có thể bù lại một phần.

Hơn nữa, hiện tại còn một trăm mấy chục ngày nữa mới tới mùa đông, mọi người còn có thời gian đi tìm kiếm thực vật khác, năm ngoái chỉ dựa vào những thức ăn thu thập về, mọi người còn có thể trôi qua mùa đông, năm nay có thêm mấy trăm mẫu khoai trắng, có lẽ không đến mức không sống nổi.

Nghĩ thông những chuyện này, tâm trạng Ngô Nặc tốt hơn nhiều.

Hơn nữa bọn Bạch còn chưa trở về, đợi khi họ trở về, khẳng định lại mang về một đợt giống nữa.

Đúng như Ngô Nặc dự liệu, đội đi săn và đội hái lượm lục tục trở về trong kỳ hạn cuối cùng Ngô Nặc quy định, mang đợt khoai trắng cuối cùng và cũng là đợt nhiều nhất về.

Các thuần nhân giống cái thuần thục chọn ra những củ nào có thể làm giống, ươm mầm, gieo trồng, bón phân, ngắn ngủi năm ngày, khoai trắng trong bộ lạc lại tăng thêm gần 200 mẫu, lại thêm số trước đó, tổng cộng gần 800 mẫu. Với sức sản xuất của thời đại này, có thể nói là kỳ tích.

Đợi sau khi trồng hết số khoai trắng này, Bạch cũng mang theo đội đi săn cuối cùng vác đầy trở về, mang theo một lượng lớn con mồi.

Khi sắp vào bộ lạc, Bạch nhân lúc mọi người nghỉ ngơi chỉnh đốn, trước chuồn tới sông tẩy sạch cho mình, sau đó mới nhân cơ hội mặc quần lót Ngô Nặc tặng cho hắn___ sợ làm hư quần lót, thời gian này Bạch cất chúng đi.

"... Quả nhiên mặc nó vẫn thoải mái hơn." Bạch sờ trước sờ sau, nhỏ giọng lầm bầm, giữa mày lộ ra sự đắc ý là sáng lạn nhàn nhạt. Hắn lại từ trong bao lấy ra một miếng da thú màu trắng sạch sẽ bọc quanh eo, vò cục da thú lúc trước đã mặc đến bẩn muốn chết bỏ vào bao đeo lên lưng, sau đó mới trở về gọi mọi người cùng lên đường.

Con mồi bọn Bạch mang về thật sự hơi quá nhiều, không chỉ chết nhiều, sống cũng nhiều, ngay cả Kim Đồng cũng có chút kinh ngạc: "Sao các cậu bắt được nhiều con mồi vậy? Làm sao còn nhiều con sống như thế!"

Bạch không biểu cảm nói nhẹ như không: "Còn sống là dùng cạm bẫy bắt, chết có một phần là cướp về."

"Cướp? Các cậu cướp của bộ lạc nào?" Cướp và bị cướp gần hai năm nay càng diễn càng hăng, đặc biệt là trước khi đến mùa đông, vì tranh giành một phần cơ hội sống sót, các thú nhân sẽ không nói tình cảm đạo nghĩa gì.

"Bộ lạc Hàn Nham."

"Bộ lạc Hàn Nham? Các cậu gặp phải đám linh cẩu đáng chết đó sao?"

"Không, nên nói là mấy con linh cẩu đáng thương đó gặp phải chúng tôi." Mắt Bạch lam băng trong vắt, dù là ai cũng không nghĩ đến, khi đôi mắt này tràn đầy sát ý, nó đáng sợ đến cỡ nào.

Các thú nhân cùng Bạch trở về nghĩ đến cảnh tượng đó, cho dù mặt thú có da lông dày che phủ, vẫn có thể nhìn ra không tự nhiên lắm.

Bạch nhìn quanh đám người, nhìn nửa ngày cũng không tìm thấy Ngô Nặc, mày chau lại, tâm trạng tốt đẹp cao hứng phấn khởi về nhà lập tức bị thay bằng buồn bực và ủ rũ___ tiểu sứ thần thích sạch sẽ, hắn đặc biệt ở bên ngoài tắm rửa sạch sẽ mới về, còn mang nhiều con mồi ngon như thế, vậy mà y không tới nhìn lấy một cái, không vui .

Diện mạo Bạch vốn đã cực lạnh cực sắc, giờ lại thêm không cao hứng, nhiệt độ xung quanh dường như giảm xuống mười hai mươi độ, ngay cả thủ lĩnh Kim Đồng cũng bị khí thế của hắn chấn động e sợ một chút___ Không hổ là con của Ngân Dực! Không hổ là dực hổ lại giống!

Trong mắt Kim Đồng đầy dị sắc, dường như đã nhìn thấy được cảnh tượng tương lai đại vu miêu tả.

Tuy đã phát giác được Bạch có chút không kiên nhẫn, Kim Đồng vẫn rất không thức thời tiếp tục hỏi hắn chi tiết 'cướp' và 'cạm bẫy'. Mắt thấy mặt Bạch càng lúc càng đen, đột nhiên, một tiếng kêu vui vẻ từ sau lưng truyền tới___ "Bạch, cậu cuối cùng cũng về rồi!"

Thoáng cái, băng tuyết trên mặt Bạch tan đi, trên môi hiện nụ cười, là sự dịu dàng mà các chiến sĩ thú nhân chưa từng thấy.

Thần thú ở trên, tên này chắc chắn không phải là tên Bạch hung tàn mà bọn họ biết!

Trong hơn mười ngày này, cả bộ lạc đều bận trồng khoai, mọi người đều mệt muốn chết, hiếm được hôm nay mang về nhiều con mồi như thế, Kim Đồng vung tay, tuyên bố tối nay cử hành hội nghị lớn, toàn bộ lạc cùng ăn cơm.

Ăn no uống đủ, cuối cùng các thú nhân cùng Bạch trở về bắt đầu thổi phồng bọn họ dũng mãnh đánh cướp bộ lạc Hàn Nham thế nào, vì chuyện này Bạch là vai chính chủ chốt, xuất lực cũng nhiều nhất, các chiến sĩ thú nhân vừa thổi phồng chính mình, đồng thời cũng nhắc tới Bạch không ít. Biết Bạch vậy mà tay không xé đứt tay thú nhân đối phương, ánh mắt mọi người vô thức tìm kiếm hắn trong đám đông___

Đợi đã, cái con mèo con mập được Vu Nặc đại nhân gãi đến phơi da bụng kia là ai?! Chắc chắn không phải là Bạch tay không xé thú nhân! Chắc chắn không phải!

38. Chương 38: Hội Giao Dịch Bộ Lạc

Đã trồng xong khoai trắng, công việc trong bộ lạc thì chưa kết thúc.

Quản lý, bón phân cho gần 800 mẫu ruộng không phải là công trình nhỏ.

Các nam nô sáng tối giúp gia chủ cho gia súc ăn xong, thời gian còn lại trong ngày đều ngâm mình ở đó. Ngô Nặc chọn trong nữ nô ra mười người tay chân nhanh nhẹn, chuyên phụ trách làm hai bữa cơm sáng tối cho họ. Thức ăn của họ toàn bộ do bộ lạc phụ trách cung cấp, nhưng nô lệ dù sao cũng là nô lệ, Ngô Nặc bất kể có tranh thủ cho họ thế nào, nhiều lắm cũng chỉ đổi được họ không phải đói bụng, mười ngày nửa tháng được một bữa ngon, nhiều hơn thì không có.

Nhưng các nô lệ lại rất thỏa mãn, chỉ cần ngày ngày đều có thể ăn no, bọn họ đã rất cao hứng, thỉnh thoảng còn có thể ăn chút vị mặn, quả thật không thể tốt hơn.

Mấy nô lệ này thậm chí hy vọng công việc này có thể kéo dài thật dài, cứ thế làm hoài.

Đồng dạng hy vọng công việc có thể tiếp tục kéo dài, còn có đám nhóc con.

Sau khi trồng xong khoai trắng, có nghĩa là đã chấm dứt khai hoang, dê, nai vân vân bị nhốt vào chuồng của mỗi nhà, các động vật đã quen mỗi ngày được thả ra hóng gió giờ ủ rũ, đám nhóc đã thích việc chăn gia súc cũng ủ rũ.

Ngô Nặc thấy đám nhóc vốn nhảy nhót khắp nơi không biết sao toàn bộ mất tinh thần, hỏi ra mới biết, chúng vẫn muốn chăn gia súc.

Ngô Nặc trưởng thành ở thành phố, thời gian ở nông thôn vô cùng có hạn, nhưng y từng nghe qua một thân thích nói, có vài động vật không thể cứ nuôi nhốt.

Chẳng hạn dê, trong nhà vị thân thích đó nuôi một đàn dê núi, chỉ cần thời tiết tốt, hắn sẽ lùa đàn dê ra ngoài dạo. Thường xuyên thả chúng ra đi dạo, không chỉ bớt được công sức đút ăn, đàn dê thường xuyên ra ngoài hoạt động, có thể giảm bớt rất nhiều bệnh tật, hơn nữa còn có thể khiến chất thịt ngon hơn.

Rồi chẳng hạn trâu, Ngô Nặc nhớ lúc nhỏ y xuống quê chơi, còn cùng đám bạn đi chăn trâu, vào vụ xuân vụ thu, trâu là sức lao động chủ yếu, cho đến sau này máy móc canh tác càng lúc càng phổ cập, trâu cày mới dần lui khỏi võ đài lịch sử nông thôn. Trâu cày có lịch sử trên ngàn năm tại đất nước ăn vặt, cho dù đến nay, vẫn có vài nơi hẻo lánh và trình độ cơ giới hóa thấp, vẫn đang kéo dài truyền thống trâu cày này.

Bò man ở bộ lạc Trường Hà giống với trâu cày trong ấn tượng của Ngô Nặc, hình dáng giống sáu phần, vóc người cao lớn hơn một chút, sừng trên đầu càng thô sắc nhọn, lông trên người càng dày hơn, rất giống với bò Tây Tạng ở vùng tuyết, mà tính cách hoàn toàn khác với trâu cày ôn thuận chậm chạp, chúng nóng nảy dễ giận, tính cách cương liệt.

Bỏ đi khuyết điểm về tính cách của bò man, khả năng chịu đựng của nó mạnh hơn trâu cày, nếu thật sự thuần dưỡng tốt, đối với bộ lạc có ý nghĩa không hề nhỏ.

Với tình huống hiện nay, xem ra về sau thức ăn Hắc Sắc sâm lâm có thể cung cấp càng lúc càng ít, bộ lạc Trường Hà muốn tiếp tục phát triển thậm chí lớn mạnh, tất nhiên phải đi con đường nông canh. Mà sức người có hạn, chỉ dựa vào sức người đi khai hoang trồng ruộng, thời gian ngắn còn được, nhưng thời gian dài, tất nhiên không được.

Nguyên nhân quá phức tạp Ngô Nặc không nói rõ được, y chỉ biết, nếu chỉ dựa vào sức người, trâu cày sẽ không thể xuất hiện trong lịch sử của đất nước ăn vặt thậm chí là rất nhiều xã hội nông canh.

Bò man khó thuần dưỡng, nhưng thuần dưỡng bất cứ động vật nào cũng không phải một sớm một chiều là xong, không thử chắc chắn không thể có kết quả.

Ngô Nặc vỗ đầu sư tử con, cười nói: "Nếu mấy đứa có thể bảo đảm không bỏ ngang giữa chừng, anh sẽ thay mấy đứa đi nói chuyện với thủ lĩnh và đại vu."

Sư tử con đã vượt qua chín mùa đông, nó cảm thấy mình đã là trẻ con lớn, bình thường rất không thích người trừ ba, mẹ, anh cả anh hai chị, đại vu ra sờ đầu, Vu Nặc, nếu là Vu Nặc cũng có thể miễn cưỡng tiếp thụ.

↑ Sư tử con mắt sáng long lanh, cái đuôi lắc đặc biệt vui vẻ, nhìn thế nào cũng thấy không giống bộ dạng miễn cưỡng.

Không cần mấy nhóc khác bảo đảm, sư tử con đã rất bá khí lên tiếng: "Ai dám bỏ ngang giữa chừng, xem em có cắn mông nó không!" Nói xong, còn hung tợn nhe răng với đám nhóc.

Sư tử con thích gây họa đánh nhau quả thật rất lợi hại, đương nhiên, chỉ riêng sư tử con còn không đáng sợ, đáng sợ là nó còn có một chị gái siêu cấp bao che khuyết điểm cùng hai anh trai đặc biệt bao che khuyết điểm và một bà mẹ ngay cả thủ lĩnh đại nhân cũng phải sợ hãi!

Trẻ con thuần nhân hơi nhát gan vô thức rút rút mông, ấu thú nhân không phục thì nhe răng đáp trả, mắt thấy chúng lại sắp gây nhau, Ngô Nặc vội nói: "Mấy đứa có ai muốn cùng anh đi tìm đại vu và thủ lĩnh không?"

Thủ lĩnh uy nghiêm cương chính, đối với đám nhóc luôn rất khoan hậu, đám nhóc không sợ ông mấy, ngược lại đại vu, tuy thường xuyên tươi cười, nhưng mỗi lần chúng có chỗ nào không thoải mái, đại vu sẽ cho chúng uống vu dược buồn nôn chết người, uống không được thì rót, lúc rót trên mặt còn mang nụ cười, thật sự rất đáng sợ QAQ!

Đám nhóc lắc đầu như trống bỏi, chuồn sạch trơn.

Ngô Nặc làm sao không nhìn ra đám nhóc này là sợ đại vu, y có chút khó hiểu, lầm bầm: "Đại vu không phải rất tốt sao? Đám nhóc này sao đứa nào cũng sợ ông ấy?" Hình như Bạch cũng sợ đại vu nhất.

Bỏ qua nghi hoặc trong lòng, Ngô Nặc trực tiếp đi tìm đại vu, vừa khéo thủ lĩnh cũng đang ở chỗ đại vu thương lượng, y liền nói cho hai người nghe suy nghĩ của mình.

Đại vu nói: "… Suy nghĩ của con không tồi, bò man quả thật có thể thuần dưỡng, lúc trước khi ta lịch lãm bên ngoài, đã thấy có người dùng bò man thổ đồ, nhưng, bò man tính cách nóng nảy, muốn thuần dưỡng nó không dễ dàng. Hơn nữa, ta trước giờ chưa từng thấy qua có người dùng bò man cày ruộng, người của bộ lạc Viêm Hoàng con rất lợi hại."

Ngô Nặc nói: "Đáng tiếc con không biết lúc trước trong bộ lạc làm sao thuần dưỡng gia súc, hiện tại chỉ có thể chậm rãi tìm tòi, con cảm thấy có thể bắt đầu từ chăn gia súc trước." Ngô Nặc cũng nói luôn một lượt ích lợi của việc chăn gia súc.

Kim Đồng nghe xong, liên tục gật đầu: "Biện pháp này không tồi, để đám nhóc theo dõi chúng khai hoang thêm đất, năm sau chúng ta có thể trồng càng nhiều khoai trắng!"

Khoai trắng tuy có thể làm lương thực chính, nhưng ngày ngày ăn chắc chắn sẽ ngán! So ra, Ngô Nặc tỏ vẻ mình vẫn thích ăn cơm hơn.

Nhưng kiếm đâu ra hạt giống thóc còn là vấn đề lớn.

Ngô Nặc uyển chuyển nói: "Đất bên ngoài bộ lạc chúng ta rất phì nhiêu, không chỉ có thể trồng khoai trắng, còn có thể trồng rất nhiều thứ."

Gieo trồng cần hai điều kiện cơ bản nhất, một là thổ nhưỡng, hai là nguồn nước, bộ lạc Trường Hà có đủ cả hai, còn kiêm luôn địa thế bằng phẳng, điều kiện được trời ưu ái.

Kim Đồng cao hứng nói: "Năm đó tổ tiên từ nơi xa dời tới đây, thật sự đến đúng chỗ rồi. Đương nhiên, chủ yếu vẫn là cảm ơn con, Vu Nặc, cảm ơn con nguyện ý giúp đỡ bộ lạc, giúp mọi người vượt qua khó khăn trước mắt."

Ngô Nặc nghiêm túc nói: "Con cũng là một thành viên bộ lạc, có thể ra sức cho bộ lạc, là vinh quang của con."

Đại vu nói một câu dứt khoát: "Đám nhóc con đó muốn chăn gia súc, thì để chúng nó đi đi, bất luận là thuần dưỡng những con mồi đó hay khai hoang, đối với bộ lạc đều là việc tốt. Kim Đồng, cậu nói tiếp chuyện vừa rồi, Vu Nặc con cũng cùng nghe đi."

Ngô Nặc lộ vẻ nghi hoặc, gật đầu ngoan ngoãn ngồi bên cạnh lắng nghe.

Kim Đồng đang nói với đại vu không phải chuyện gì khác, mà là hội giao dịch bộ lạc một năm một lần.

Ngày hội giao dịch bộ lạc là ngày thần ra đời mỗi năm một lần, do bộ lạc cường đại nhất gần đây tổ chức, gần mười năm nay đều do bộ lạc Mục Nguyên cử hành.

Xung quanh bất luận bộ lạc lớn nhỏ gần như bộ lạc nào cũng tham gia, thỉnh thoảng thậm chí còn có bộ lạc tới từ phương xa đến tham gia. Mỗi bộ lạc đều sẽ chuẩn bị tốt vật phẩm giao dịch, dùng nó đổi lấy thứ mình muốn.

Đương nhiên, trong quá trình giao dịch, hai bên mua bán không thể đồng thời vừa ý vật phẩm của đối phương, trải qua thời gian dài hợp tác, muối thô dần trở thành mặt hàng đổi chung, đóng vai trò như tiền tệ.

Bộ lạc Mục Nguyên sở dĩ trở thành bộ lạc phú túc nhất cường đại nhất trong số đông bộ lạc, chính là vì bọn họ có muối thô.

Đương nhien, bộ lạc Mục Nguyên không tự sản xuất muối, muối của họ là đổi từ một bộ lạc siêu cấp ở xa, sau đó mới chuyển bán cho các bộ lạc lớn nhỏ xung quanh.

Những bộ lạc khác cũng không phải chưa từng nghĩ đến đào góc tường của họ, nhưng đáng tiếc người có ý định đi tìm bộ lạc kia đổi muối, nếu không phải mất tích thì là chết giữa đường. Từng có người ngàn khổ vạn khổ tìm được bộ lạc kia, đối phương lại không chịu đổi muối cho hắn, nhiều năm nay không một ai thành công mang muối về.

Tất cả mọi người đều biết bộ lạc Mục Nguyên khẳng định giở trò quỷ bên trong, nhưng lại không thể làm gì.

Mà bộ lạc Mục Nguyên ỷ bản thân cường đại, hành sự cực kỳ bá đạo, nếu bị nó phát hiện ai lén lút đi đổi muối, nó liền cắt đứt muối của bộ lạc đó, hoặc nâng giá lên mức khó thể tiếp nhận. Có vài bộ lạc nhỏ thậm chí vì thế mà đi vào đường cùng, chỉ có thể giải tán đi nương tựa bộ lạc khác.

Mấy năm nay, con mồi trong Hắc Sắc sâm lâm càng lúc càng ít, Mục Nguyên không ngừng nâng cao giá muối, lúc mới đầu một tấm da thú thượng đẳng đã có thể đổi một ống muối, tăng đến năm ngoái, mười tấm da thú thượng đẳng mới có thể đổi một ống muối. Dùng vật phẩm khác giao dịch, giá cũng tăng lên mấy lần đến mấy chục lần.

Một ống muối rất ít, một gia đình năm người tiêu chuẩn, tiết kiệm rồi tiết kiệm, một ống muối mới đủ ăn một tháng.

Bộ lạc Trường Hà có hơn 1200 nhân khẩu, tương đương với hơn 240 gia đình năm người, phải đổi gần 3000 ống muối, mới đủ cho cả bộ lạc sinh sống một năm.

Đây chỉ là giá năm ngoái, năm nay tình thế mùa đông càng khốc liệt, với tác phong nhất quán của bộ lạc Mục Nguyên, nâng giá là tất nhiên.

Trừ nó ra, đại vu còn lo lắng một điều, bộ lạc Mục Nguyên âm thầm quan hệ mật thiết với bộ lạc Hàn Nham, thủ lĩnh bộ lạc Hàn NHam xem Bạch là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, hiện nay Bạch thành công hóa hình, trước đó đã đánh chết đánh bị thương năm thú nhân của bộ lạc Hàn Nham. Lần này lại cướp con mồi của bộ lạc Hàn Nham, chắc hẳn sẽ dẫn đến kiêng kỵ.

Bộ lạc Mục Nguyên tuy rằng sẽ không dễ dàng chính diện trở mặt với bộ lạc Trường Hà, với Vu Quyền ông, sợ là sợ bọn họ âm thầm giở trò.

Đại vu có thể tự tin như thế, không phải mù quáng, mà là trong lúc ông ra ngoài lịch lãm, học được rất nhiều phối phương vu dược, cùng với kỹ xảo phối chế vu dược, ông có thể tự hào nói rằng, đừng nói những bộ lạc xung quanh, ngay cả đại vu của một vài bộ lạc siêu cấp, ở mặt phối chế vu dược đều không lợi hại như ông.

Chỉ dựa vào điểm này, bộ lạc Mục Nguyên đã không dám đắc tội ông.

Vu dược Vu Quyền phối ra, là một trong những vật phẩm giao dịch chủ yếu của bộ lạc Trường Hà, đồng thời cũng là vật giao dịch được hoan nghênh nhất trong hội giao dịch.

Nhưng dù cho Vu Quyền có tự tin thế nào, cũng đối diện một cục diện rất lúng túng_____ Ông đã già rồi, không che chở bộ lạc Trường Hà được bao nhiêu năm nữa.

Thủy Sa tuy có huyết thống đại vu, nhưng tư chất có hạn, theo ông học nhiều năm như thế, cũng chẳng qua chỉ học được một chút da lông. Nhận dược, phân biệt tính dược, Thủy Sa không vấn đề, nhưng về mặt cho thuốc đúng bệnh cô vĩnh viễn thiếu mấy phần linh tính, thêm nữa vu lực của cô yếu kém, vu dược nấu ra chung quy dược lực có hạn. So với vị trí đại vu bộ lạc Trường Hà, Thủy Sa càng thích hợp làm một tế ti.

Hiện tại hy vọng duy nhất của ông chính là Vu Nặc.

Chỉ mong y đừng để ông thất vọng.

39. Chương 39: Vật Giao Dịch

Bộ lạc xung quanh Hắc Sắc sâm lâm, lớn lớn nhỏ nhỏ cộng lại có hơn hai ba trăm, bộ lạc Mục Nguyên là lớn nhất trong số đông bộ lạc, nhân số cũng nhiều nhất, chỉ tính riêng chiến sĩ thú nhân đã có bảy tám trăm người, còn chưa tính đến ấu thú nhân chưa hóa hình, cư dân thuần nhân bình thường có hơn hai ngàn, còn lại bán thú nhân, nô lệ cộng lại hơn tám ngàn người, tổng nhân số vượt qua mười ngàn người.

Tổng hợp thực lực xếp thứ hai và thứ ba chia ra là bộ lạc Khê Cốc, bộ lạc Đại Thạch, tổng nhân số cũng chia ra lên tới hơn 8000 người và hơn 6000 người.

Bộ lạc Trường Hà xếp cuối trong bốn bộ lạc lớn vào thời kỳ nhân khẩu cường thịnh cũng từng lên đến bốn năm ngàn người, thực lực chỉ thua kém bộ lạc Mục Nguyên.

Bộ lạc Trường Hà suy yếu bắt đầu từ trận chiến với bộ lạc Hàn Nham nhiều năm trước, khi đó chiến sĩ thú nhân bộ lạc tử chiến lên đến hai ba trăm người, tuy cuối cùng thắng thảm bộ lạc Hàn Nham, nhưng một số lượng lớn chiến sĩ thú nhân tử vong, dẫn đến lực chiến đấu của bộ lạc suy yếu nghiêm trọng, hậu quả trực tiếp chính là thức ăn chuẩn bị cho mùa đông thiếu nghiêm trọng. Bất đắc dĩ, đại vu và Kim Đồng lúc đó vừa mới lên làm thủ lĩnh chỉ có thể chọn bán đi nô lệ, đổi lấy một phần thức ăn qua đông.

Nhưng, cho dù bọn họ bán đi tất cả nô lệ trong bộ lạc, vẫn không đổi đủ thức ăn, rất nhiều thuần nhân, ấu thú nhân và thú nhân tuổi già đều chết đói chết lạnh trong mùa đông đó. Cũng có một phần thú nhân và thuần nhân thật sự sống không nổi nữa, mang theo gia đình phản bội bộ lạc.

Vất vả lắm mới chờ đến khi mùa đông kết thúc, nhân số bộ lạc Trường Hà đã giảm mạnh chỉ còn hơn một ngàn người, thú nhân và thuần nhân trẻ tuổi đã đi rất nhiều, mà trẻ con còn sống sót càng ít đến đáng thương.

Hậu quả nhân khẩu đứt đoạn mang tới, chính là nhân số bộ lạc Trường Hà không thể tăng thêm, thực lực bộ lạc giảm xuống, nếu không phải có đại vu tọa trấn, bộ lạc Trường Hà sớm đã bị mấy bộ lạc khác gạt ra khỏi hàng ngũ bốn bộ lạc lớn.

Mà ba bộ lạc lớn khác đi đầu là bộ lạc Mục Nguyên, vì tự thân cường đại, đồng thời không ngừng cắn nuốt bộ lạc nhỏ xung quanh, bất luận là nhân khẩu hay thực lực đều tăng trưởng cực nhanh.

Trong quá trình này khó tránh khỏi cọ sát, bộ lạc Mục Nguyên khống chế đường muối, ý đồ một nhà độc đại, dã tâm bừng bừng muốn nuốt chửng thâu tóm hết toàn bộ bộ lạc xung quanh, xây dựng một bộ lạc siêu cấp.

Ngặc nỗi Hắc Sắc sâm lâm quá rộng lớn, bộ lạc Mục Nguyên nằm ở đầu đông của khu rừng, chiếm lĩnh vùng thảo nguyên, con mồi rất nhiều, độ ỷ lại vào Hắc Sắc sâm lâm khá thấp. Bộ lạc Khê Cốc nằm ở đầu bắc khu rừng, tọa lạc trong một thung lũng to lớn, rõ ràng nhiệt độ phải thấp nhất, nhưng vì có thung lũng núi cao che chắn, dưới đất có nhiệt khí bốc lên, trong cốc quanh năm không băng, bốn mùa như xuân, ngược lại là bộ lạc chịu ảnh hưởng nhỏ nhất vào mùa đông. Bộ lạc Đại Thạch nằm ở đầu tây khu rừng, trên thượng du của bộ lạc Trường Hà, tại vùng đất nguyền rủa trong truyền thuyết, rõ ràng khắp nơi là đất đen nhưng cây trồng thưa thớt chim thú ít ỏi, nguồn lương thực của bộ lạc hoàn toàn nhờ vào sức sản xuất của Hắc Sắc sâm lâm, đại khái là vì độ cằn cỗi này, chiến sĩ bộ lạc Đại Thạch vô luận là thú nhân hay thuần nhân đều đặc biệt dũng mãnh thiện chiến. Cuối cùng chính là bộ lạc Trường Hà, bộ lạc Trường Hà nằm ở đầu nam khu rừng, cách rừng một con sông, địa thế bằng phẳng đất đai phì nhiêu, khu vực xung quanh sinh trưởng rất nhiều vu dược bình thường nhưng không thể thiếu, đáng tiếc người bộ lạc không biết trồng trọt, lãng phí trắng ưu thế hoàn cảnh địa lý thiên nhiên.

Chính vì bốn bộ lạc lớn phân biệt nằm ở bốn hướng của khu rừng, khoảng cách giữa nhau gần nhất cũng phải đi hơn mười ngày, xa thì phải đi cả tháng mới tới. Cho nên dù bộ lạc Mục Nguyên có dã tâm lớn thế nào, muốn nuốt chửng ba bộ lạc khác, đặc biệt là bộ lạc Khê Cốc và bộ lạc Đại Thạch, cũng không dễ nuốt.

Nhưng, không có nghĩa bộ lạc Mục Nguyên cứ thế mà từ bỏ, mấy năm nay nó gần như đã nuốt chửng thâu tóm hết những bộ lạc nhỏ gần nó nhất, chỉ còn lại một vài bộ lạc quy mô khá lớn khổ sở giãy dụa, trong đó, bộ lạc Hàn Nham tự nhiên là xuất lực không ít.

Bộ lạc Hàn Nham nằm giữa bộ lạc Trường Hà và bộ lạc Mục Nguyên, ngay từ đầu, cũng phát sinh không ít xung đột với bộ lạc Mục Nguyên, nhưng vật đổi sao dời, hiện tại lại trở thành con chó săn của bộ lạc Mục Nguyên, trong âm thầm thay bộ lạc Mục Nguyên làm không ít chuyện.

Đại vu có ý để Ngô Nặc trở thành người tiếp nhiệm mình, trong quá trình bàn chuyện với thủ lĩnh, đặc biệt nhắc đến tình huống của bộ lạc xung quanh, để tiện cho y có hiểu biết trực quan hơn về hoàn cảnh của bộ lạc Trường Hà.

Ngô Nặc từng nghe Bạch nói, biết bộ lạc Trường Hà là một trong bốn bộ lạc lớn xung quanh, vốn cho rằng rất lợi hại, không ngờ kỳ thật chỉ là cái vỏ rỗng, căn bản không cách nào so sánh ngang hàng với ba bộ lạc lớn khác, hoàn cảnh cực kỳ không tốt.

Cũng khó trách lúc trước y đề xuất muốn trồng khoai trắng, đại vu và thủ lĩnh đều không hề do dự, mà để cả bộ lạc cùng phối hợp với y. Trong đó, lời dao động của y đương nhiên cũng có tác dụng, nhưng phần nhiều, chỉ sợ là không thể làm gì hơn, hai người đành đánh liều chọn lựa.

Hiện tại chỉ còn lại không đến một tháng là tới hội giao dịch bộ lạc, trước đó vì tranh thủ trồng khoai trắng, đã làm lỡ rất nhiều thời gian.

Trong hội giao dịch bộ lạc, mỗi bộ lạc, đặc biệt là bốn bộ lạc lớn, đều có vật giao dịch đặc sắc riêng biệt của mình.

Bộ lạc Mục Nguyên không cần nghi vấn chính là muối.

Vật giao dịch nổi tiếng nhất của bộ lạc Khê Cốc là da rắn tộc nhân họ lột xuống, bản thân nó đã có tác dụng khu trùng giải độc và trị liệu viêm loét, nếu phối hợp với thứ khác nấu thành vu dược đặc chế, có thể nâng cao tỷ lệ hóa hình của các thú nhân, trình độ quý báu không thua gì muối.

Vật giao dịch nổi danh nhất của bộ lạc Đại Thạch là các loại đồ đá, đồ đá của bộ lạc họ tiện dụng bền hơn đồ đá bình thường, bọn họ đặc biệt sở trường mài ra vũ khí, rất nhiều chiến sĩ thú nhân và chiến sĩ thuần nhân đều xem việc có vũ khí của bộ lạc Đại Thạch là vinh quang, bọn họ còn có một vài vũ khí mài từ chất liệu đặc thù, sắc bén dị thường, chỉ có thủ lĩnh bộ lạc lớn và thú nhân vô cùng cường đại mới mua được.

Lúc bộ lạc Trường Hà còn cường thịnh, cũng có ba món vũ khí chất liệu đặc thù này, sau đó thì đã bán đi. Mà trong vật giao dịch của bộ lạc Trường Hà, được hoan nghênh nhất trừ vu dược do đại vu Vu Quyền phối chế ra, còn lại là da thú.

Lúc đại vu ra ngoài lịch lãm, từng đến một bộ lạc lớn siêu cấp học trộm được hai cách thuộc da thú, trong đó có một cách là thuộc da lông, da lông dùng cách này thuộc ra mềm mại không mùi, màu lông tươi diễm, thời gian bảo tồn lâu đồng thời càng thêm ấm áp, vô cùng thích hợp mặc vào mùa đông.

Vào mùa đông tuyết lớn phủ núi không thể ra ngoài, thú nhân bình thường sẽ hóa thành hình thú, da lông trời sinh đã có tác dụng giữ ấm rất tốt. Nhưng thuần nhân không được, chỉ có thể nhờ vào da thú giữ ấm, vì thế, da lông do bộ lạc Trường Hà thuộc ra được thuần nhân các bộ lạc khác xem trọng nhất.

Đương nhiên, tuy thú nhân ở hình thú không cần da thú giữ ấm, nhưng khi hóa thành hình người, cũng cần mặc da thú, các nữ thú nhân đặc biệt thích da thú màu sắc diễm lệ của bộ lạc Trường Hà, bất kể là làm thành quần áo mặc trên người hay trực tiếp lót giường làm đệm, đều vô cùng thoải mái. Một vài thú nhân sung túc còn đặc biện chọn ra da nguyên chất lượng tốt, để trong nhà là đồ trang trí.

Một cách khác mà đại vu học lỏm được, là chuyên dùng để làm da thuộc, bộ lạc Trường Hà dùng da bò man thuộc thành da bò, độ dai mạnh dùng được lâu. Ở bộ lạc siêu cấp mà đại vu học lỏm, các chiến sĩ dùng loại da thuộc này làm giáp da, bảo vệ cơ thể. Nhưng tại bộ lạc gần đây, người thích da thuộc không nhiều,

cho dù đại vu bảo người làm thành giáp da như trong trí nhớ của mình, vẫn không có ai thích. Bộ lạc siêu cấp kia còn dùng cách thuộc da này thuộc da dê, đại vu và các tế ti của họ sẽ ghi lại những sự kiện trọng đại của bộ lạc, những phối phương vu dược trong cuộn da dê, hoặc là những người khác dùng để truyền tin tức. Đáng tiếc, bộ lạc Trường Hà cũng vậy, những bộ lạc gần đây cũng vậy, đều không có văn tự, giấy da dê không hề có đất dụng võ.

Cuối cùng da thuộc bị ế của bộ lạc, đại vu để người may thành túi lớn, ông vẽ phù chú lên trên, thi triển vu pháp, sau đó lấy nó bảo tồn vu dược đã phơi khô, hiệu quả cũng không tồi.

Đương nhiên, vu dược và da thú là vật giao dịch thống nhất của cả bộ lạc, chủ yếu lấy để giao dịch đồ cần thiết cho bộ lạc. Mà các thú nhân và các thuần nhân nếu muốn đồ gì khác, cũng có thể lấy tài sản riêng của mình ra trao đổi. Chẳng hạn da thú, con mồi, rau quả, đồ đá vân vân nộp lên bộ lạc còn dư lại.

Đối với các cư dân bộ lạc thiếu thốn hoạt động mà nói, hội giao dịch bộ lạc một năm một lần, là hội lớn khó có, không có ai không muốn tham gia. Nhưng bộ lạc Trường Hà và bộ lạc Mục Nguyên rốt cuộc cách nhau xa như thế, đi bộ phải mất gần nửa tháng, trên đường còn có rất nhiều nguy hiểm, tuy giữa các bộ lạc đã giao hẹn trong thời gian mở hội giao dịch không cho phép tranh đấu không cho phép cướp tài vật của người khác, nhưng vẫn không thiếu mấy kẻ ra chiêu không theo lẽ thường, chẳng hạn bộ lạc Hàn Nham chuyên lấy cướp giật để sống. Mỗi năm bộ lạc nhỏ rơi vào tay bọn họ không phải là con số nhỏ.

Gần như mỗi một bộ lạc đều chọn ra chiến sĩ thú nhân lợi hại nhất trong bộ lạc tham gia hội giao dịch, một mặt là để bảo vệ an toàn cho tài vật của chính mình, mặt khác, cũng là để khoe khoang so sánh võ lực của bộ lạc mình.

Bộ lạc Trường Hà tổng cộng cũng có hai trăm chiến sĩ thú nhân, phải lưu người lại bảo vệ bộ lạc và đi săn, để công bằng, bình thường sẽ dùng cách tỷ (đánh) thí (nhau) chọn ra người đi, chỉ có thú nhân đứng trong 50 hạng đầu trong cuộc tỷ thí mới có tư cách tham gia.

Vì lấy được tư cách tham gia này, các thú nhân không thiếu âm thầm nỗ lực cạnh tranh. Trừ việc tham gia hội giao dịch vô cùng thú vị ra, nếu những người khác trong bộ lạc nhờ họ giúp mang đồ giao dịch về, bọn họ còn có thể kiếm thêm một chút.

Trừ các chiến sĩ thú nhân ra, đại vu và Thủy Sa mỗi năm cũng sẽ tới bộ lạc Mục Nguyên, tham gia hội giao dịch, dù sao hai người họ mới là chủ lực bán vu dược.

Năm nay đại vu còn muốn dẫn theo một người nữa.

"… Con cũng đi chung?" Ngô Nặc chỉ mình hỏi.

"Không sai, vừa hay con cũng có thể nhìn xem, trong hội giao dịch có thích thứ nào không, thuận tiện làm quen với các bộ lạc khác một chút." Đại vu nói.

Ngô Nặc thật lòng rất muốn đi xem, nhưng tạm không nói đôi giày duy nhất của y đã ở mép sụp đổ, chỉ nghĩ đến nội đi đường cả đi lẫn về phải đi bộ mất một tháng, cùng với trên đường có thể sẽ gặp phải nguy hiểm, nội tâm y liền bắt đầu cự tuyệt, đầu óc đã không tự chủ suy nghĩ lý do cự tuyệt.

Hệ thống: [Nhiệm vụ cưỡng chế 4: Tham gia hội giao dịch bộ lạc.

Thời hạn nhiệm vụ: 80 ngày.

Phần thưởng nhiệm vụ: 5000 tích phân, một lần rút thưởng tùy ý.]

Ngô Nặc: [… Hệ thống, lẽ nào mày đã quên, tối hôm qua vừa mới công bố một nhiệm vụ cưỡng chế khác cho tao sao?]

Hệ thống: [Hai nhiệm vụ này có thể tiến hành cùng lúc, không xung đột.]

Ngô Nặc: …

40. Chương 40: Bản Vẽ

Thời gian lùi về tối hôm qua.

Tối qua hệ thống cuối cùng cũng biểu thị nhiệm vụ cưỡng chế trồng và phổ biến cách trồng khoai trắng của Ngô Nặc đã hoàn thành viên mãn, sau khi nhận được 10000 điểm tích phân hệ thống thưởng cho, Ngô Nặc còn chưa kịp làm ấm với tích phân, đã phải trả hết toàn bộ cho hệ thống, ngoài ra còn phải trả thêm tiền lời ba mươi ngày, tổng cộng là 1500 điểm tích phân.

Tuy rất đau thịt, nhưng bất kể nói thế nào, đuổi kịp trước kỳ hạn cuối cùng trả tiền cho hệ thống còn trả luôn cả tiền lãi, một thân không nợ nhẹ nhàng, Ngô Nặc vẫn rất cao hứng.

Trừ phần thưởng tích phân ra, y còn nhận được một cơ hội rút thưởng tùy ý, tuy lần trước chỉ rút được một cái cọ, nhưng hệ thống từng nói qua rút thưởng tùy ý của nhiệm vụ cưỡng chế hoàn toàn khác với rút thưởng tùy ý của nhiệm vụ bình thường, trong lòng Ngô tiểu Nặc vô cùng chờ đợi.

Sau khi kính nhờ Ngọc hoàng đại đế Như lai phật tổ và cả thượng đế xong, Ngô Nặc ôm tâm trạng khá là thấp thỏm, chọt vào nút rút thưởng.

Phần thưởng xoẹt cái xuất hiện, y liền ngu người___ Bản vẽ kết cấu lò gạch nguyên thủy.

Bản vẽ 3D vô cùng tỉ mỉ miêu tả toàn bộ kết cấu của lò gạch, chỗ mấu chốt còn có văn tự thuyết minh tận tường, ngay cả một tên không có chút văn hóa nào cũng chưa từng xem qua bản vẽ như Ngô Nặc cũng có thể dễ dàng hiểu được.

Nhưng mà.

Y muốn là công pháp, linh dược còn không thì có chút vũ khí công cụ có thể phòng thân gì đó kìa, dù sao trước nâng cao hệ số an toàn cho mạng nhỏ đã, cho y một bản vẽ lò gạch có tác dụng lông gì chứ khốn kiếp
.

Đợi Ngô Nặc xoắn xong, hệ thống lập tức cho y biết bản vẽ kết cấu này thật sự rất hữu dụng___

[Nhiệm vụ cưỡng chế 3: Nung gạch, cải thiện điều kiện nhà ở cho bộ lạc Trường Hà

Thời hạn nhiệm vụ: 100 ngày.

Phần thưởng nhiệm vụ:

1, Nhiệm vụ cấp B khởi đầu, nhìn vào tình trạng hoàn thành của ký chủ để thưởng tích phân, thấp nhất là 10000 tích phân giao dịch cao nhất không giới hạn.

2, Vu linh quả x1]

Phần thưởng đang tràn đầy mong đợi, chớp mắt đã biến thành nhiệm vụ độ khó cao mới, trong lòng Ngô Nặc chán nản ra sao, quả thật khỏi phải nói, ngay cả đại miêu mập tròn lộ ra bụng nhỏ mềm mại cũng không thể an ủi được tâm linh bị thương của y.

Càng buồn bực hơn là, tốn 10 điểm tích phân phí tư vấn, Ngô Nặc mới biết vu linh quả là cái thứ gì___ sau khi dùng, có tỷ lệ nhất định kích phát vu lực, trở thành người thừa kế huyết thống đại vu.

10 điểm tích phân căn bản không lấy được tin tức tận tường về vu linh quả từ chỗ hệ thống, tỷ lệ nhất định rốt cuộc có bao nhiêu chỉ có trời biết, với trình độ hố của hệ thống, khẳng định không cao đến đâu. Nhưng, nếu quả đó thật sự có hiệu quả, vậy thì đúng là có thể giải quyết một nan đề lớn của y ___ vu lực.

Thời gian này Vu Nặc bận rồi bận, thỉnh thoảng rảnh rỗi sẽ thường xuyên đến chỗ đại vu, gần như mỗi lần đến, đều thấy đại vu đang ngao chế vu dược. Xem nhiều rồi, Ngô Nặc liền phát hiện vu dược có truyền vu lực và vu dược không truyền vu lực, hiệu quả hoàn toàn khác. Thậm chí, Ngô Nặc còn tận mắt nhìn thấy, đại vu dùng vu lực cách không lấy vật.

Vu lực nhìn không thấy sờ không thấu, nhưng là một trong những thiên phú bẩm sinh của người có huyết mạch đại vu, người có huyết mạch đại vu cho dù có thể nghe hiểu ngôn ngữ thiên phú của thú nhân, nhưng

nếu không có vu lực hoặc vu lực thấp kém, cũng không thể trở thành đại vu bộ lạc, nhiều lắm chỉ có thể làm trợ thủ của đại vu ___ tế ti.

Địa vị của tế ti hoàn toàn khác đại vu.

Ngô Nặc chưa từng nghĩ sẽ thay thế vị trí của Vu Quyền, trở thành đệ tử của ông hoàn toàn là để hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, nhưng Vu Quyền lại không nghĩ thế, Ngô Nặc có thể nhìn ra từ trong ngôn ngữ thần thái của ông rằng ông vô cùng coi trọng mình, hơn nữa rất cấp thiết muốn bồi dưỡng mình.

Đã thế y lại lừa đại miêu, nói mình là sứ thần cứt chó gì đó.

Sống theo luận vô thần mười hai mươi năm, khi đó y đối với thế giới này hoàn toàn không hiểu rõ, làm sao có thể nghĩ đến trên tinh cầu này thật sự tồn tại sức mạnh siêu tự nhiêu gì đấy.

Vì hoàn thành nhiệm vụ còn giả chết ngầm thừa nhận mình là người có huyết mạch đại vu.

Khoác lác cho cố vào, thật sự không dễ thu dọn hậu quả.

Vu linh quả không cần nghi ngờ là một cơ hội bổ cứu, cho dù tỷ lệ có thể rất thấp, nhưng tóm lại vẫn tốt hơn là một chút hy vọng cũng không có. Nể tình phần thưởng này, trong lòng Ngô Nặc tốt hơn không ít.

Lại nói, nhà ở của bộ lạc Trường Hà quả thật không ra sao, nhà đại miêu đã tính là loại rất tốt trong bộ lạc, nhưng vừa đến mùa mưa, bên ngoài đổ mưa lớn trong nhà đổ mưa nhỏ, tối căn bản không cách nào ngủ. Những nhà khác dùng da thú cột gỗ dựng tạm lên, thì khỏi phải nói, gặp lúc mưa to gió lớn căn bản không cách nào giữ người, chỉ có thể sang cọ nhà người khác.

Theo Bạch nói, khi đến mùa đông, hiện tượng cọ nhà này càng thêm tới tấp, người chen một chỗ nhiều rồi, nói bên này nói bên kia, khó tránh phát sinh khẩu chiến, đặc biệt là lúc thiếu thốn thức ăn. Ngoài ra chính là sinh bệnh, mọi người tụ lại một chỗ, có một người bị bệnh, nếu không chú ý thì người trong cả căn nhà đều bị bệnh, người già và trẻ nhỏ thân thể yếu, dễ bị truyền nhiễm nhất, lúc vu dược chỗ đại vu còn đủ thì không sao, nhưng nếu dùng hết vu dược rồi, thì chỉ có thể tự gánh lấy, gánh không nổi chỉ còn con đường chết.

Cho nên, hiện tại có cơ hội cải thiện hoàn cảnh nhà cửa cho mọi người, Ngô Nặc cảm thấy cũng là chuyện tốt.

Nhưng vấn đề là, y chưa từng nung qua gạch, căn bản không biết trình tự, cho dù bậy bạ làm theo bản vẽ tạo thành lò gạch cũng phí công. Hơn nữa thời hạn nhiệm vụ hệ thống cho lại ngắn như thế, thời gian vốn đã không đủ, hiện tại nó còn bắt y trong thời gian quy định hoàn thành thêm một nhiệm vụ cưỡng chế khác.

Thật lòng không thể hố hơn QAQ.

Lời cự tuyệt lăn một vòng trên đầu lưỡi Ngô Nặc, lại nuốt trở về, đáp ứng sắp xếp của đại vu, sau đó nói luôn kế hoạch nung gạch xây nhà.

"Gạch mà con nói, thật sự dùng tốt như thế? Bùn đất nung lên thật sự có thể cứng như đá, dựng nhà thật sự không lộ gió không lộ mưa?" Kim Đồng vẫn là lần đầu tiên nghe nói đến thứ tốt như thế, nhà ông đã là nhà tốt nhất trong bộ lạc, nhưng lúc đổ mưa vẫn bị dột như thường.

"Đúng, vốn lúc ở bộ lạc Viêm Hoàng, mọi người đều dùng gạch xây nhà. Nhưng con chỉ biết cái lò dùng để nung gạch phải xây thế nào, cụ thể nung gạch và xây nhà ra sao, còn cần phải tiến hành thử nghiệm." Xây nhà đâu phải có gạch là xong, còn phải có xi măng, trời biết xi măng làm sao sản xuất ra .

Đại vu đi qua không ít bộ lạc siêu cấp, có vài bộ lạc siêu cấp quả thật dùng bùn đất xây thành nhà, nhưng những nhà bằng đất đó hoàn toàn khác với Ngô Nặc miêu tả, hiển nhiên loại gạch mà Ngô Nặc nói càng chắc càng bền hơn, nhà xây ra cũng tốt hơn.

Nếu cả bộ lạc đều có thể sống trong nhà xây bằng gạch, không phải chịu gió chịu mưa rét lạnh xâm nhập, thì tốt biết bao. Đợi đến năm sau, bộ lạc họ trồng ra đủ thức ăn, lại có nhà tốt như vậy, không còn lo không thu hút được người của bộ lạc khác.

Bộ lạc Trường Hà, có hy vọng hưng thịnh rồi! Mắt đại vu càng lúc càng sáng, cứ như được cái gì điểm sáng.

Thần thú phù hộ, Bạch lần này thật sự nhặt về một nhóc con tài ba!

"Thử nghiệm không thành vấn đề, đợi kết thúc hội giao dịch, con muốn thử nghiệm thế nào cũng được, ta sẽ cố gắng điều nhân thủ tới phối hợp con." Đại vu nói.

"Đợi hội giao dịch kết thúc thì quá trễ, con hy vọng mọi người đều có thể được ở nhà mới trước khi tới mùa đông, cho nên hiện tại con muốn bắt đầu thử ngay." Miệng thì nói đại nghĩa lẫm liệt như thế, trong lòng khổ bức bao nhiêu, chỉ có mình Ngô Nặc rõ nhất.

"Nhưng gần đây bộ lạc đều bận rộn cho hội giao dịch, thật sự không rút ra được nhân thủ." Kim Đồng đương nhiên cũng muốn nhanh chóng bắt đầu chuyện này, nhưng trong bộ lạc căn bản không tìm được người rảnh rỗi.

Đại vu suy tư một chút, nói: "Thời gian này, để đội đi săn của Tinh ở lại phòng thủ bộ lạc, bảo họ ban ngày luân phiên làm việc cho Vu Nặc." Bộ lạc mỗi ngày đều cần giữ chiến sĩ lại phòng thủ, khi không có địch tấn công, kỳ thật cũng là một loại điều chỉnh nghỉ ngơi biến tướng. Hiện tại nhân thủ trong bộ lạc thật sự không đủ, chỉ có thể để chiến sĩ phòng thủ cùng làm việc. Vô luận xây lò cũng được, nung gạch cũng được, bộ lạc Trường Hà trước giờ chưa có ai từng làm qua những việc này, như thế, cố định nhân viên làm việc cũng rất cần thiết.

Đội đi săn của Tinh tổng cộng có bốn năm chục chiến sĩ thuần nhân, ban ngày chỉ cần một nửa số người qua giúp đỡ, cũng đủ.

Trong tay Ngô Nặc có bản vẽ, chỉ biết nên làm sao xây lò, không biết làm sao nung, cũng không cần dùng đến nhiều nhân thủ như thế, đợi khi nào y thật sự nung ra đồ rồi, lại an bài sau cũng không muộn.

41. Chương 41

Xây nhà mới là một chuyện rất tốt, nhưng, sau khi thủ lĩnh an bài giao phó xong, lập tức có người không cao hứng.

Người đầu tiên không cao hứng chính là Bạch, rõ ràng tiểu sứ thần là hắn nhặt về, là của hắn, nhưng ngày ngày lại quay quanh người khác, dựa vào cái gì?!

Bạch rất không cao hứng, nhưng đây là sắp xếp của thủ lĩnh và đại vu, cũng là tiểu sứ thần tự chủ động đề xuất, đối với bộ lạc cũng là một chuyện tốt, căn bản không có chỗ cho hắn nói 'không', Bạch chỉ có thể một mình buồn bực không vui.

Có lúc, Bạch không khỏi nghĩ, nếu hắn có thể biến tiểu sứ thần nhỏ lại thì hay rồi, đi đâu cũng có thể mang y theo, rảnh rỗi có thể liếm liếm, tốt biết bao.

Đáng tiếc hắn chỉ có thể nghĩ nghĩ.

Có lẽ hắn nên hỏi đại vu, có loại vu dược nào có thể biến người nhỏ lại không.

Vu Nặc thấy đại miêu rũ tai cái đuôi thì uể oải lắc lư, biết hắn không cao hứng, nhẹ gãi cằm đại miêu, an ủi: "Đừng mất hứng, đợi nung gạch ra rồi, xây nhà mới cậu chắc chắn sẽ thích. Đến lúc đó xây một nhà bếp chuyên dụng, khi nấu cơm, không còn sợ mùi khói dầu tỏa khắp nhà nữa, còn phải làm một nhà xí, đỡ phải thả chút nước cũng phải vòng vào trong vườn. Nhà tắm cũng phải làm một cái, đợi trời lạnh thì có thể ngâm nước nóng trong nhà. Nhất định phải làm phòng cất trữ lớn chút, để khỏi phải để con mồi cậu săn về trong nhà, còn có những rau quả bị hỏng gì đó, cả nhà đều là vị lạ. Hầm đất, đúng, đến lúc đó nhất định phải đào một hầm đất lớn chút, nếu mùa đông lạnh như cậu nói, có vài thứ nhất định phải bảo tồn trong hầm mới được."

Nếu về sau mua được đồ gì tốt từ hệ thống, cũng có thể bỏ vào hầm. Có hơi đáng tiếc là trước kia y sống ở phía nam, mấy năm không thấy được một trận tuyết, mùa đông khi lạnh nhất cũng có hai ba độ, căn bản

chưa từng thấy qua giường lò của phía bắc, thỉnh thoảng nhanh chóng liếc thấy cũng là trên tivi căn bản không có ấn tượng gì, nếu không xây được thứ đó, cho dù mùa đông ủ trong nhà cũng thoải mái.

Ngô Nặc vốn dĩ đối với nhiệm vụ cưỡng chế này có chút bài xích, nhưng tự nói một hồi, cũng cảm thấy có chút mong đợi.

Từ sau khi mẹ y qua đời, ông già y hỏa tốc cưới vợ mới, có mẹ kế liền có cha dượng, đợi khi mẹ kế lại sinh thêm một đứa em trai, trong nhà triệt để không còn vị trí của y. Tốt nghiệp cơ sở xong thì ra ngoài làm công, hai ba năm nay đều thuê phòng bên ngoài, phòng trọ cũ kỹ chật hẹp đó trừ có điện nước ga không dột mưa ra, thật sự không tốt hơn nhà đại miêu bao nhiêu, không chỉ phải trả tiền thuê, còn phải tùy thời lo lắng tăng giá phòng, không cho thuê nữa. Nhà trọ dù ở lâu thế nào cũng không thể tìm được cảm giác thuộc về như ở nhà.

Nằm mơ, Ngô Nặc cũng muốn có một căn nhà thuộc về mình.

Nhưng tại nơi tỉnh thành đó, tùy tiện một căn nhà hơn trăm mét vuông, không trên mấy chục triệu căn bản không mua được. Cho dù y có thể bày sạp bán kiếm không ít, bình thường lại tiết kiệm, muốn mua một căn nhà như thế, muốn có một căn nhà thuộc về mình ở tỉnh thành, trong hai ba năm ngắn ngủi căn bản đừng mơ tưởng.

Kế hoạch nguyên bản của Ngô Nặc là kiếm một mớ tiền, thuê một cửa hàng, làm ăn buôn bán, đợi chuyện buôn bán đi vào quỹ đạo rồi, sẽ chọn một căn nhà trả tiền cọc trước, sau đó từ từ trả nợ, tranh thủ trước hai mươi tám tuổi có một căn nhà mới thuộc về mình.

Không ngờ, một lần ngoài ý muốn, đã làm loạn tất cả kế hoạch của y.

Ngô Nặc càng không ngờ, vì lần ngoài ý muốn này, y có thể có căn nhà thuộc về mình sớm hơn, có một căn nhà hoàn toàn hoàn toàn thuộc về mình.

Từng viên gạch, từng căn phòng, đều do mình thiết kế, do mình xây nên, nghĩ thôi cũng là một chuyện rất có cảm giác thành tựu.

Ngô Nặc mắt sáng long lanh ảo tưởng tương lai, tiếp tục nói: "Đúng rồi, còn phải xây hai phòng ngủ lớn, à chỗ chúng tôi nơi ngủ gọi là phòng ngủ, đến khi đó chúng ta mỗi người một phòng."

Mỗi người một phòng!

Trước đó đại miêu nghe nghe còn cảm thấy có chút chờ mong, nhưng nghe đến câu sau này suýt nữa dựng lông.

Hắn mới không muốn tách khỏi tiểu sứ thần ngủ riêng! Cho dù có nhà mới cũng không muốn!

"Chỉ cần một… phòng ngủ." Đại miêu giơ vuốt mập lên, mặt mèo phồng bự, vừa nhìn chính là tức giận.

Đáng tiếc sóng điện não của Ngô Nặc căn bản không cùng kênh với hắn, "Tại sao chỉ muốn một phòng, nếu đã xây, chắc chắn phải xây hai phòng mới đủ, hai phòng hình như cũng hơi ít, lỡ sau này trong nhà có khách đến, không có phòng khách cũng không được. Đúng rồi, còn phải xây một phòng khách. Phòng khách cứ đặt ở giữa hai phòng ngủ đi…"

Đại miêu:… Chẳng muốn xây nhà mới nữa!

Ngô Nặc thấy đại miêu đột nhiên quay đi đưa mông mập vào mặt y, có chút khó hiểu, đang yên lành, sao đột nhiên lại tức giận thế?

Nhưng, đại miêu trước giờ đều rất ngoan, dỗ dỗ chắc không sao ngay.

Nhưng Ngô Nặc làm sao cũng không ngờ được, lần này đại miêu ăn cân sắt tâm, những chiêu số lúc trước dùng để dỗ đại miêu đều mất hiệu quả.

Sau đó, đợi Ngô Nặc chậm chạp phát hiện, đại miêu ngay cả cá cơm khô thích ăn nhất trước giờ cũng không ăn, mới ý thức được chuyện hình như không mấy giống với y nghĩ.

Bất mãn trừ đại miêu ra, còn có đội đi săn thuần nhân do Tinh lãnh đạo.

Đương nhiên thôi, con mồi mỗi lần họ bắt được lại không ít hơn đội đi săn khác, dựa vào cái gì chỉ điều bọn họ về? Sắp sửa tới mùa đông rồi, không nhân hiện tại bắt thêm chút mồi sống về nuôi, khi tới mùa đông ăn cái gì?

Tuy khoai trắng đã trồng rồi, mỗi ngày mỗi dáng, nhanh chóng sinh trưởng, nhưng bộ lạc Trường Hà trước giờ chưa từng có kinh nghiệm trồng trọt thành công, cho dù Ngô Nặc bảo đảm khẳng định có thể trồng ra, nhưng rốt cuộc có thể trồng ra bao nhiêu khoai trắng, khoai trắng trồng ra rốt cuộc có đủ cho mọi người ăn không, không ai biết được.

Thói quen đã hình thành lâu dài, khiến mọi người càng ỷ lại vào phương thức sinh hoạt đi săn để sống. Hiện tại đột nhiên chuyển biến, trong lòng mọi người cũng không thể ngay lập tức thay đổi được.

Đội đi săn của họ mỗi lần đi săn về, giao một phần lên cho bộ lạc xong, bản thân ít nhiều cũng có thể giữ lại một ít, mùa đông trước kia họ đều là dựa vào những con mồi lưu lại này trôi qua. Hiện tại bỗng nhiên bảo họ trở về phòng thủ bộ lạc, nung gạch gì đó, lại không thể ăn, có tác dụng gì?

Nhưng là đội trưởng đội đi săn, Tinh lại không nghĩ thế, "Chuyện này, nếu đại vu và thủ lĩnh đều đã quyết định, vậy chúng ta cứ phòng thủ bộ lạc cho tốt, sau đó cố gắng phối hợp Vu Nặc đại nhân, tranh thủ sớm ngày nung ra được gạch mà đại nhân nói, xây xong nhà trước khi mùa đông tới."

"Nhưng không có con mồi, mùa đông chúng ta ăn gì?"

"Bộ lạc không phải trồng nhiều khoai trắng thế sao? Tôi tin Vu Nặc đại nhân, tôi cũng tin mùa đông năm nay chúng ta sẽ không còn phải đói bụng nữa." Ngữ khí của Tinh vô cùng xác định.

Các chiến sĩ thuần nhân rất tín phục Tinh, tuy trong lòng vài cá nhân vẫn còn lầm bầm, nhưng tóm lại không oán trách nữa.

"Vừa rồi Vu Nặc đại nhân nói với tôi, nếu đội đi săn chúng ta có thể hiệp trợ ngài thật tốt, đồng tâm hiệp lực nung ra gạch, gạch nung ra sẽ ưu tiên xây nhà cho chúng ta trước. Lẽ nào các cậu không muốn trước khi đến mùa đông, vào ở nhà mới mà Vu Nặc đại nhân đã nói sao?"

Muốn, đương nhiên muốn!

Bọn họ nằm mơ cũng muốn có một căn nhà không lộ gió lộ mưa, lúc mùa đông không cần lo lắng nóc nhà, nóc lều gì đó bị tuyết đè sụp, không cần lo lắng trẻ con nhà mình bị đông bệnh đông chết, cũng không cần phải đến cọ nhà người khác nữa…

Các chiến sĩ thuần nhân lúc này hoàn toàn không còn oán trách, ai nấy mắt phát sáng, hận không thể ngày mai có thể nung ra gạch, sau đó có thể xây.

Đội đi săn thuần nhân của Tinh tính luôn cả hắn, tổng cộng 48 người, theo như trước đó đã nói, mỗi ngày một nửa số người qua giúp Ngô Nặc làm việc, một nửa sẽ trực đêm buổi tối.

Bản vẽ lò gạch Ngô Nặc rút trúng trừ không giảng cách làm sao nung gạch, còn việc chế tạo lò thì miêu tả vô cùng tận tường, từ chọn nền, đến tỷ lệ lớn nhỏ, rồi kết cấu trong ngoài vân vân, bản vẽ 3D kết hợp với miêu tả, gần như mỗi chi tiết nên chú ý đều được nhắc đến.

Ngô Nặc nói yêu cầu chọn nền cho Tinh, để hắn cố gắng tìm một chỗ thích hợp gần bộ lạc.

Nung gạch cần rất nhiều chất đốt, trong bộ lạc Trường Hà thứ có thể làm chất đốt, chỉ có củi. Rốt cuộc củi có thể nung ra gạch không, bao nhiêu củi mới có thể nung đủ gạch, trong lòng Ngô Nặc hoàn toàn không chắc được, chỉ có thể phái người cố gắng chuẩn bị thật nhiều, tốt nhất là loại gỗ khô, tính dầu cao. Ngoài ra xây nhà cũng phải có gỗ, trong khâu chặt cây thu thập gỗ này, Ngô Nặc an bài người nhiều nhất.

Điểm cuối cùng, chính là bùn đất làm gạch. Không phải tất cả loại bùn đều có thể nung thành gạch, cần phải là bùn có độ dính cao mới được.

Y nhớ lại xưởng gia công mình làm đầu tiên, gần đó có một xưởng gạch bỏ hoang, vì kinh doanh không tốt ông chủ ôm một đống tiền bỏ trốn, xưởng gạch bị ngân hàng coi là vật thế chấp thu hồi, rồi cứ để phế ở đó, đi đâu cũng thấy đầy đất vàng dùng để nung gạch.

Có lần y cùng đồng nghiệp đi ngang qua xưởng gạch bỏ hoang đó, vừa hay người kia lúc trẻ từng làm việc trong xưởng gạch, có nhắc vài câu về chuyện xưởng gạch, nhưng hắn nói chủ yếu là mấy chuyện không thể không nói giữa ông chủ xưởng gạch và thư ký của ông ta.

Ngô Nặc cũng bị nhiệm vụ này bức gấp muốn chết, mới mơ hồ nhớ tới đoạn quá khứ kia, nhưng trong đầu trừ nhớ phải dùng đất vàng có độ dính cao nung gạch ra, còn lại toàn bộ là chuyện phong lưu của ông chủ xưởng gạch .

Y thật sự một chút cũng không muốn nhớ mấy chuyện vô ích kia, thật đó, sớm biết có hôm nay, y đã để lão khốn đó kể thử cho nghe họ làm sao nung gạch rồi QAQ.

Nhưng, ít nhiều cũng coi như nhớ được chút thứ hữu dụng.

Ngô Nặc không mấy quen thuộc hoàn cảnh xung quanh, đối với chuyện bùn, cũng chỉ có thể để bọn Tinh đi làm.

Hiệu suất làm việc của Tinh vô cùng cao, hắn và chiến sĩ thủ hạ của hắn có thể nói là nắm rõ như lòng bàn tay hoàn cảnh xung quanh bộ lạc. Rất nhanh đã chiếu theo yêu cầu của Ngô Nặc, tìm được một nơi vô cùng thích hợp xây lò ở trên thượng du bộ lạc, mà cách nơi đó khá xa, trùng hợp chính là loại bùn phù hợp yêu cầu của Ngô Nặc.

Một loại bùn có độ dính hoàn toàn vượt khỏi tưởng tượng của Ngô Nặc.

Một loại bùn tới từ vùng đất tử vong mà người bộ lạc Trường Hà e dè sợ hãi.

42. Chương 42: Vùng Đất Tử Vong

Dưới sự dẫn dắt của Tinh, Ngô Nặc đến vùng đất tử vong mà cư dân bộ lạc Trường Hà vô cùng kiêng kỵ này.

"Đây là... đầm lầy?" Trải qua hơn nửa ngày 'lặn lội đường xa', Ngô Nặc cuối cùng đứng trước một vách núi thấp lùn nhìn được toàn diện mạo của vùng đất tử vong_ Một hồ bùn lớn đến mức hoàn toàn không nhìn thấy điểm cuối, trên bùn đất màu xám đậm có bọt nước bốc hơi mây khói luẩn quẩn, không ngừng trào lên từng giọt bùn lớn, cách mấy trăm mét, mọi người cũng có thể cảm giác được một chút nhiệt độ rõ rệt, cùng với vị bùn thối cổ quái.

Khu vực xung quanh hồ cùng với trong hồ không có một cọng cỏ, không biết từ đâu bay tới một con chim hoang, bay thấp lướt qua mặt hồ, không biết tại sao, con chim đột nhiên phát ra một tiếng kêu đau đớn, chúi đầu vào trong hồ, nó cố gắng vỗ cánh liều mạng giãy dụa, nhưng giãy dụa của nó không có bất cứ tác dụng nào, thậm chí càng giãy dụa càng chìm nhanh hơn, chỉ chớp mắt đã bị con hồ nuốt chửng.

Tận mắt nhìn toàn bộ quá trình con chim bị nuốt chửng, Ngô Nặc nhịn không được nuốt nuốt nước miếng, khó trách nơi này lại bị gọi là vùng đất tử vong! Bùn đất bốc nhiệt khí bên trong chỉ sợ độ dính còn cao hơn nhiều lúc nguội mà Tinh đã mang về.

"Đầm lầy? Đó là cái gì?" Tinh hỏi.

"Ở chỗ chúng tôi gọi nơi này là đầm lầm, nhưng, vùng đất tử vong không quá giống với đầm lầy chỗ chúng tôi." Ngô Nặc giải thích xong lại hỏi: "Bùn mà trước đó anh mang về cho tôi xem, lẽ nào chính là lấy từ trong đầm lầy này?"

Trước khi cùng nhau đi qua đây, Ngô Nặc đã thông qua hệ thống tìm hiểu thông tin kỹ càng của loại đất dính này. Hệ thống đặt tên cho loại đất dính này là 'vật hỗn hợp siêu dính', là một vật chất hỗn hợp tự nhiên vô cùng hiếm thấy. Điểm đặc biệt của đất dính này nằm ở chỗ trong hỗn hợp của nó có một thành phần rất ít nhưng rất mấu chốt chỉ tồn tại trong thời kỳ ban đầu thai nghén tinh cầu, trừ khi gặp được hoàn cảnh địa chất cực đoan đặc biệt, rất khó bảo tồn vật chất đặc biệt này, cuối cùng hình thành 'vật hỗn hợp siêu dính'.

Trong mấy mấy trăm ngàn tinh cầu sinh mạng mà hệ thống liên kết, chỉ có mấy chục tinh cầu sinh mạng còn tồn tại loại vật chất này.

Nhưng, tuy loại vật hỗn hợp này cực kỳ ít ỏi, lại không đáng giá bao nhiêu, vì 'hoàn cảnh địa chất cực đoan đặc thù' trên tinh cầu không sinh mạng không nhiều lắm 3 .

Vì Ngô Nặc bỏ ra đủ 100 điểm 'phí thông tin', thông tin liên quan hệ thống cung cấp vô cùng tỉ mỉ, thông tin hiển thị, từng có người dùng 'vật hỗn hợp siêu dính' này xây dựng, hiệu quả vô cùng lý tưởng, đương nhiên, loại đất dính này còn có một tác dụng vô cùng cao lớn, đáng tiếc Ngô Nặc không dùng đến.

Tinh gật đầu nói: "Bùn trong vùng đất tử vong rất đặc biệt, có thể dính đá lại với nhau."

"Thật sự có thể dính đá lại với nhau?" Số bùn Tinh mang về quả thật vô dùng dính, nhưng cũng không đến mức có thể dính đá lại với nhau đi?

"Bôi bùn còn nóng lên đá, bùn nguội đi sẽ cứng lại, đá có thể dính vào nhau."

Vùng đất tử vong là cấm địa mà bộ lạc Trường Hà ai bàn đến cũng biến sắc, cho dù là mùa đông lạnh lẽo nhất, nơi này vẫn ấm áp, cũng không có động vật qua, cho dù thỉnh thoảng có bước lầm vào sưởi ấm, cũng nhanh chóng chết sau đó nhanh chóng mục rữa. Nếu rơi vào hồ, chớp mắt sẽ biến mất vô tung. Tổ tiên bộ lạc Trường Hà lúc dời đến đây, từng đi ngang qua vùng đất tử vong, khi đó có ấu thú nhân tham chơi không cẩn thận rơi vào, cha mẹ nó chạy đến cứu nó, kết quả không những không cứu được người lên, ngược lại còn tổn thất hơn mười tộc nhân vào đó. Câu chuyện thảm thống này được truyền miệng trong bộ lạc, lưu truyền mãi đến ngày nay, nếu có đứa nhóc nào quá lì không nghe lời, cha mẹ sẽ uy hiếp ném chúng vào vùng đất tử vong, lâu dần, nỗi sợ của mọi người đối với vùng đất tử vong hoàn toàn dung vào xương, ngay cả đi cũng không muốn đi về hướng này.

Tinh tuy là thuần nhân, nhưng từ nhỏ đã không thành thật, gan lớn nhiều chủ ý xấu, khi rất nhỏ đã lén theo anh cả Lực chạy đến đây, lúc đó đúng lúc thấy một con thỏ ngốc chạy quá nhanh, cắm đầu vào hồ, chớp mắt đã biến mất không còn bóng dáng, hai đứa nhóc đều bị dọa, sau khi trở về căn bản không dám nhắc tới chuyện mình đến vùng đất tử vong.

Sau đó Tinh trưởng thành, vì hiếu kỳ, lại đến nơi này mấy lần.

Một cơ hội ngẫu nhiên, hắn phát hiện bùn nóng trong vùng đất tử vong có thể dán dính đá vào nhau, nhưng phải để nguội mới được, bùn để nguội sẽ càng lúc càng cứng, cuối cùng không khác gì nham thạch bên bờ, rất cứng.

Hắn từng thử thuyết phục mọi người, dùng loại bùn kỳ quái này xây nhà, nhưng nỗi sợ đối với vùng đất tử vong của mọi người thật sự quá sâu, thà chịu rét vào mùa đông cũng không nguyện ý dùng loại bùn này xây nhà, ngay cả đại vu kiến thức rộng lớn cũng không tán thành, hơn nữa còn nói bùn ở vùng đất tử vong có độc, là nơi ở của ác ma, cho dù xây nhà cũng không thể thường trú, cuối cùng chỉ đành bỏ qua.

Lần này, Ngô Nặc vừa nói muốn tìm một loại bùn có độ dính cao, Tinh nghĩ đến đầu tiên chính là bùn đất ở vùng đất tử vong. Hắn ôm tâm lý thử xem, khoét một khối mang về cho Ngô Nặc, không ngờ Ngô Nặc nhìn thấy xong không nói hai lời đã theo hắn tới đây.

Ngô Nặc nghe miêu tả của Tinh, nhỏ giọng lầm rầm: "Sao nghe thế nào cũng thấy giống xi măng vậy? Lẽ nào thứ này còn có thể làm xi măng?" Nếu là thật, vậy thì có thể giải quyết một phiền toái lớn rồi.

"Đi, chúng ta qua đó xem." Ngô Nặc nói.

Tinh nói: "Bên bờ rất nguy hiểm, có độc, nếu đại nhân muốn bùn, tôi có thể lấy cho ngài."

Về chuyện bùn có độc, Tinh đã nói với Ngô Nặc, nhưng căn cứ theo thông tin hệ thống hiển thị, khu vực có 'vật hỗn hợp siêu dính' vì nhân tố hoàn cảnh, sẽ sinh ra một vài khí thể có tác dụng gây ảo giác đối với sinh mạng cacbon cơ bản, nhưng bản thân vật hỗn hợp lại hoàn toàn vô độc.

Ngô Nặc lắc đầu nói: "Không cần, cùng qua đi."

Tinh thấy Ngô Nặc kiên trì, cũng không nói thêm nữa, nhưng hảo cảm dành cho Ngô Nặc lại tăng thêm mấy phần.

Đối với hắn mà nói, Ngô Nặc có bản lĩnh, nguyện ý suy nghĩ cho bộ lạc, bình dị dễ gần, nguyện ý lắng nghe tiếp thu ý kiến bất đồng, tướng mạo còn nhỏ yếu hơn cả thuần nhân giống cái, nhưng không ẻo lả chút nào, khó trách trong bộ lạc già trẻ gì cũng thích y.

Lại gần vùng đất tử vong, khí nóng ẩm càng lúc càng nặng, Ngô Nặc che mũi, cố gắng giảm số lần hít thở, sau khi đến cạnh bờ, vẫn không tránh được cảm thấy một cơn choáng váng.

Khó trách con chim vừa rồi rơi vào hồ, độc khí này quả thật lợi hại.

Ngô Nặc nghĩ, cắm một cành cây đã chuẩn bị sẵn trước khi đi vào trong 'bùn đất' nóng hầm hập đó, một luồng khói xanh kèm với mùi gỗ cháy thoáng cái lan ra, đồng thời, một lực hút thật lớn từ đầu kia của cành cây truyền tới, lát sau, cành cây đã chìm vào hơn nửa đoạn.

Ngô Nặc phí khá nhiều sức mới rút cành cây ra được, bùn đất màu nâu đậm nóng hổi bám trên cành cây, không ngừng tỏa bọt khí nho nhỏ, qua hai ba phút mới chậm rãi nguội đi.

Ngô Nặc lấy một ít bùn trên cây xuống, chà chà ở ngón tay, độ dính quả nhiên lớn hơn cái Tinh mang về. Ngô Nặc nhìn xung quanh một cái, nhặt hai hòn đá vụn lớn bằng ngón cái ở bên chân, bôi bùn xám lên đá vụn, không bao lâu, bùn nguội đi, tuy không cứng lại, nhưng hai cục đá vụn vẫn dính chặt vào nhau, Ngô Nặc phải dồn nhiều sức mới tách hai cục đá ra được.

Tuy trình độ tri thức của Ngô Nặc có hạn, nhưng dù sao lúc cơ sở còn từng học qua một chút tri thức hóa học cơ bản, y đoán bùn này từ mềm biến cứng, có lẽ là một quá trình hóa học biến hóa khá dài.

Nhưng, nếu những 'vật hỗn hợp siêu dính' này sau khi tự động nguội đi có thể hình thành vật chất cứng như đá, vậy y còn cần phải để chúng trải qua trình tự nung gạch nữa sao?

Ngô Nặc động tâm, gọi giao diện thao tác hệ thống ra, thanh tiến độ nhiệm vụ cưỡng chế phía trên từ lúc sáng thêm được 5%, vẫn ổn định dừng ở mức 15%.

Vậy nghĩa là vẫn phải nung một chút sao?

Thân là một tiểu thương gian xảo giỏi quan sát tình hình phát triển thị trường, Ngô Nặc vận dụng sức quan sát này vào hệ thống, dần dần, cũng moi ra được một chút.

Ngô Nặc sờ mũi đứng lên, chuẩn bị lại đi xung quanh nhìn một chút, vừa đứng lên, đầu ầm một tiếng, trong thoáng chốc giống như có một con mãng xà thật lớn nhào tới chỗ y, Ngô Nặc bị dọa tim đập mạnh chân lảo đảo, một chân dẫm vào khoảng không thân thể ngã thẳng ra sau, sau lưng đột nhiên có một sức mạnh kéo y lại, tha y về mấy bước.

"Đại nhân, ngài không sao chứ?"

Thấy gương mặt lo lắng của Tinh, Ngô Nặc cuối cùng mới hoàn hồn, xung quanh làm gì có bóng dáng mãng xà nào? Nhìn vết tích dưới đất, Ngô Nặc sững sờ tuôn mồ hôi lạnh_____ Suýt nữa, vừa rồi suýt nữa y đã rơi xuống!

Ngô Nặc: Thế giới này quá nguy hiểm, thật muốn về nhà QAQ.

Hồi lâu sau, Ngô Nặc mới hòa hoãn lại, lắc đầu nói: "Không sao."

Tinh thấy sắc mặt y tái nhợt, trên trán là từng giọt mồ hôi lớn, biết vừa rồi có lẽ đã bị dọa. Tinh rất hiếm an ủi ai, em trai em gái trong nhà đều lì muốn chết, em gái Văn lúc nhỏ cũng giống như A Uy, là thủ lĩnh trẻ con trong bộ lạc, từ nhỏ đến lớn không biết chữ sợ viết thế nào, hiện tại thấy Ngô Nặc bị dọa thành thế này, cảm giác vô cùng đáng thương, trong lòng không biết sao cảm thấy hơi chua chua. Hắn nghĩ, sau đó vụng về vỗ vỗ đầu Ngô Nặc, an ủi: "Đừng sợ, tôi sẽ không để ngài rơi xuống."

Tinh đã trải qua 23 mùa đông, tính theo tuổi tác bình quân của thuần nhân, đã không tính là trẻ tuổi. Vào năm ngoái giống cái duy nhất của hắn lúc sinh vì khó sinh mà chết, đứa trẻ sinh ra không thể chịu qua nổi mùa đông, cũng chết theo. Cái chết của giống cái và đứa con đả kích Tinh rất lớn, tới mức trong mắt hắn sớm đã khắc lại tang thương.

Tinh vóc người rất cao, gần 190cm, đường cơ bắp trên người vô cùng hoàn mỹ, dung mạo khốc giống Lan mẹ hắn, lại thêm một cảm giác cương nghị, làn da đen kịt khiến hắn có vẻ tuấn mỹ đầy dã tính.

Ngô Nặc có chút lúng túng, lau mồ hôi trên mặt, cười nói: "Vừa rồi cảm ơn anh. Sương mù ở đây có thể khiến con người sinh ra ảo giác, các anh cũng phải cẩn thận."

"Ảo giác? Đó là cái gì?"

"Đại vu nói nơi này là nơi ở của ác quỷ, kỳ thật không phải, mà là những sương mù này có vấn đề, sau khi hít nhiều, đầu óc sẽ sinh ra ảo giác, nhìn thấy một vài thứ không tồn tại." Rất rõ ràng, tố chất thân thể của những thổ dân như bọn Tinh tốt hơn y, có lực đề kháng nhất định với những khí thể này, trong thời gian ngắn sẽ không phát sinh dị thường.

"... Thì ra là thế." Tinh như hiểu như không gật đầu, "Vậy ý của đại nhân chính là nói nơi này không phải nơi ở của ác ma, bùn đất này kỳ thật cũng không có độc, có thể dùng để xây nhà sao?" Không chỉ là Tinh, mắt hai chiến sĩ thuần nhân khác cũng sáng lên.

"Không sai."

Sau khi xác định bùn ở vùng đất tử vong hoàn toàn có thể dùng để xây nhà, tiếp theo chính là suy nghĩ vấn đề nên làm sao lấy bùn.

Ngô Nặc và Tinh cùng hai chiến sĩ thuần nhân khác men theo vùng đất tử vong đi rất lâu, cuối cùng tìm được một chỗ đất thấp trũng, khác với những chỗ toàn là tầng đá cứng trước đó, nơi này không chỉ địa thế thấp trũng còn có một vết nứt mảnh dài chứa một chút đất mềm. Ngô Nặc và Tinh thương lượng, quyết định đào một con mương ở chỗ này, dẫn một phần bùn dính trong hồ ra.

43. Chương 43: Lại Đi Vay

Đã có bản vẽ lò gạch chính xác tỉ mỉ nhất, vật liệu nung gạch và xi măng thích hợp nhất cũng đã tìm được, gỗ các loại với đủ kích cỡ khắp núi có rất nhiều, theo lý mà nói tiến độ nên rất nhanh, nhưng tương phản, chuyện tiến triển một chút cũng không thuận lợi.

Nguyên nhân chỉ có một___ công cụ của bộ lạc Trường Hà thật sự không tiện dụng.

Công cụ bộ lạc gần như đều lấy đồ đá làm chính, không chỉ nặng nề còn cùn.

Dùng mấy cục đá đó mài ra công cụ đào lò, mọi người liều mạng làm việc, nửa ngày mới đào ra được một động nhỏ, theo tiến độ này muốn xây xong lò, không biết chờ đến ngày tháng năm nào, Ngô Nặc chỉ nhìn bọn họ làm việc thôi miệng đã nổi bọt nước.

Ngô Nặc nói đến cạn nước miếng, mới khiến đại vu nhượng bộ đồng ý cho họ dùng bùn ở vùng đất tử vong nung gạch xây nhà. Nhưng chuyện lại mắc kẹt ở khâu lấy vật liệu. Ngô Nặc muốn nhờ địa lợi, đào mương, dẫn đất dính ra, cố gắng tránh né khu vực đầy độc khí, nếu với kỹ thuật của trái đất hiện đại, tới hai học sinh tốt nghiệp trường Lam Tường, tùy tiện hai cái máy khai thác, một ngày là xong.

Nhưng bộ lạc Trường Hà không có Lam Tường càng không có máy khai thác, hoàn toàn dựa vào chiến sĩ thuần nhân dùng tay và đồ đá đào mương từng chút, tảng đá lởm chởm và đồ đá thô sần để lại từng vệt máu trên tay chân họ, từng bọt từng bọt máu, vết thương ngoài da không tính là gì, nhưng bọn họ ở lâu gần vùng đất tử vong, lực đề kháng có mạnh, cũng dễ bị độc khí ảnh hưởng, gần như mỗi ngày đều có chiến sĩ không chịu khống chế tự động tới cạnh đầm lầy, ý đồ nhảy xuống, còn không thì là không chút dự báo đột nhiên tấn công đồng bạn.

Cũng may Tinh đích thân tọa trấn, để mọi người giám sát hành động của nhau, một khi không đúng, lập tức ngăn cản, sau đó dời đến khu vực không bị độc khí ảnh hưởng, nghỉ ngơi xong mới tiếp tục làm việc. Nhưng, các chiến sĩ mỗi ngày đều chịu đủ giày vò về thân thể và tinh thần, tiến độ đào mương lại càng thêm chậm.

Cuối cùng chính là tìm gỗ.

Ngay từ đầu Ngô Nặc đã phái hơn nửa chiến sĩ đi thu thập gỗ, kết quả không ngờ Tinh nhanh như thế đã dẫn người tìm được địa điểm xây lò và đất dính thích hợp, nên phải phân phối nhân thủ lần nữa, số người dùng trong nhiệm vụ này ngược lại trở thành ít nhất.

Nhưng nhiệm vụ này cũng không hề nhẹ nhàng, cây trong Hắc Sắc sâm lâm vô cùng nhiều, dưới tình huống thiếu con người phá hoại và quấy nhiễu, những cây này đều vô cùng to lớn, cây lớn chọc trời sinh trưởng sớm nhất cắm rễ cực sâu, hút đi dưỡng chất nhiều nhất, phía trên lá cây che phủ mặt trời, khiến khu rừng trở nên tối tăm như ban đêm, như thế, ngược lại chúng đã hạn chế sự sinh trưởng của những mầm cây con, tăng mạnh quá trình mạnh sống yếu chết. Do đó trong Hắc Sắc sâm lâm cây cối có thể trải qua mùa đông đáng sợ hết năm này đến năm khác, gian nan sinh tồn đều vô cùng thô to.

Trong rừng đi đâu cũng có thể thấy đại thụ to bằng mấy người ôm, cây nhỏ thì khá ít.

Nhưng cho dù là những cây nhỏ kia, dùng rìu đá chặt từng chút mài từng chút, một chiến sĩ thuần nhân để chặt ngã một cây phải tốn cả một tiếng, kéo cây về bộ lạc, giữ thân cây lại làm cột nhà xà ngang, cành cây thì chặt ra phơi khô làm củi, cả quá trình chậm đến mức có thể khiến kẻ nóng tính tức phát bệnh.

Ngô Nặc nhìn thời gian hệ thống mỗi ngày tận chức đếm ngược, các chiến sĩ liều mạng làm việc mà thanh tiến độ lại kẹt ở 15% chết sống không nhích lên một chút, y cho dù không nóng tính cũng sắp vội đến phát bệnh rồi.

Cứ tiếp tục như thế không được, cần phải kiếm chút công cụ thuận tay cho mọi người.

Con đường duy nhất chỉ có hệ thống.

Ngô Nặc gọi giao diện thao tác ra, thời gian này y lại lục lục bán vài thứ ở khu giao dịch tự do, đồng thời tiêu không ít tích phân, thông tin cá nhân cơ bản đã đổi mới hoàn toàn___

Họ tên: Ngô Nặc

Chủng loài: Sinh mạng trí tuệ cacbon cơ bản.

Giao dịch tệ: 12230

Giao dịch tích phân: 1805

Vật phẩm giao dịch: Không.

Giao dịch tệ ngược lại nhiều nhất, nhưng chỉ có 1805 điểm tích phân, căn bản không thể mua bất cứ công cụ hữu dụng nào từ hệ thống .

'Nhìn' mặt ký chủ ngốc sắp dính lại thành cục, hệ thống đúng lúc nhắc nhở: [Cho vay.]

Ngô Nặc đang có tâm sự, không nghe rõ, tùy tiện hỏi: [… Mày nói gì?] (Tiếng Hoa Hạ.)

Đại miêu mấy ngày nay luôn vì chuyện 'một người một phòng ngủ' mà sinh hờn dỗi, khổ nỗi Ngô Nặc tâm ý đã quyết, hắn nói gì, Ngô Nặc cũng không nghe, còn xem hắn là trẻ con không hiểu chuyện dỗ dành, đại miêu tức giận mấy ngày nay không thèm để ý tới Ngô Nặc. Đã thế Ngô Nặc lại còn bận rộn muốn chết, tất cả tâm tư đều dồn lên nhiệm vụ, ngay cả ăn cơm cũng tùy tiện ăn cho qua, ban ngày nhọc tâm nhọc sức mệt nửa chết buổi tối ngã xuống giường là ngủ, làm gì còn dư tâm tư quan tâm cảm xúc của đại miêu, hơn nữa nếu nói về bản chất, Ngô Nặc cũng không phải là một người có tâm tư tinh tế.

Đại miêu giận dỗi mấy ngày, kết quả phát hiện Ngô Nặc căn bản không chú ý, hơn nữa mỗi tối lên giường là ngủ, gần hai ngày nay ngay cả nói cũng không nói gì với hắn, kết quả đương nhiên càng thêm giận. Hắn cũng biết giận chứ, cậu không để ý tôi tôi cũng không để ý cậu đâu! Đại miêu phẫn hận nghĩ.

Bạch đã quyết định chủ ý tối nay không để ý Ngô Nặc, cho dù có gãi da bụng cho hắn cũng không để ý!

Đại miêu lập trường kiên định nghe thấy Ngô Nặc hình như đang nói chuyện với mình, do dự một giây, hai giây, ba giây, bỏ đi, hắn đại nhân có đại lượng không tính toán với tiểu sứ thần, nếu tiểu sứ thần đã chủ động nói chuyện với hắn, hắn liền miễn cưỡng để ý đến y vậy .

"… Tôi không nói gì hết." Đại miêu nhắm mắt không lạnh không nóng vô cùng mất tự nhiên đáp một câu.

Thời gian lại trôi qua một giây, hai giây, ba giây… ủa, tiểu sứ thần sao không nói nữa?

Bạch mở mắt ra ngẩng đầu nhìn Ngô Nặc một cái, phát hiện y nhắm mắt, chân mày hơi nhíu___ Đây là đang câu thông với thần linh! Đợi đã, vừa rồi tiểu sứ thần nói là ngôn ngữ của bộ lạc cũ của y, cho nên, tiểu sứ thần vừa rồi căn bản không phải đang nói chuyện với hắn .

Bạch nhìn Ngô Nặc chăm chăm một hồi, trong con mắt băng lam xinh đẹp mơ hồ có chút uất ức, sau đó lặng lẽ quay người đi, đưa mông cho Ngô Nặc___ không bao giờ để ý đến y nữa! Hừ!

Ngô Nặc đang thử trả giá với hệ thống, căn bản không chú ý đến động tĩnh của Bạch, [Hệ thống, cậu không thể nới lỏng chút giới hạn cho vay sao? Vay nhiều một chút, thời gian dài một chút, tiền lời ít một chút, chút chút là được rồi!] Ngữ khí của Ngô tiểu Nặc quả thật không thể nịnh nọt lấy lòng hơn.

Trong lòng hệ thống lóe qua rất nhiều số liệu, trầm mặc một lát mới nói: [Cho đến trước mắt, hạn mức tín dụng của ký chủ còn tốt đẹp, có thể suy nghĩ kéo dài kỳ hạn và số lượng cho vay thích đáng.] Tuy âm thanh vẫn máy móc như bình thường, nhưng lại lộ ra một sự căng thẳng không dễ phát giác.

[Vậy tiền lời thì sao?] Ngô Nặc cẩn thận hỏi.

Nó đã lợi dụng lỗ hỏng của bản thân làm trái với quy tắc thao tác rồi, ký chủ ngốc còn muốn giảm tiền lời, nằm mơ!

[Tiền lời không đổi.]

Ngô Nặc có chút thất vọng, nhưng nghĩ đến có thể mượn thêm chút tích phân, thời gian phải trả cũng được kéo dài thêm một chút, cũng không tính toán vấn đề tiền lời nữa, [Vậy nhiều nhất tôi có thể mượn bao nhiêu? Trễ nhất là khi nào phải trả?]

Hệ thống: [Có thể cho vay nhiều nhất là 30000 tích phân, kỳ hạn trả nợ dài nhất lên đến 150 ngày, nếu giữa chừng ký chủ trả hơn một nửa số nợ, có thể được hưởng quyền vay thêm lần nữa.] Nó đã gợi ý đến mức này rồi, nếu ký chủ ngốc vẫn nghe không hiểu, thì không phải tại nó.

Ngô Nặc không phụ kỳ vọng của nó get được trọng điểm, vội hỏi: [Vậy nếu giữa chừng tôi trả nợ rồi mượn thêm, nhiều nhất có thể mượn bao nhiêu?]

Hệ thống: [Nhiều nhất không vượt qua 30000 tích phân, kỳ hạn lại kéo dài thêm 150 ngày nữa.] Cũng có nghĩa là, nếu y có thể trả trước 15000 tích phân, thì y có thể vay thêm 30000 tích phân nữa, như vậy cộng lại, y có thể dùng 45000 tích phân trong thời hạn 300 ngày, trong thời hạn này, y tổng cộng có ba nhiệm vụ cưỡng chế, nếu có thể hoàn thành thuận lợi hết, cho dù là hoàn thành mức thấp nhất, cũng đủ trả nợ.

Nhưng vô ích!

Tính theo lãi xuất cho vay 5‰ của hệ thống, 30000 tích phân mỗi ngày chỉ tính lãi xuất đã là 150 điểm, nợ đủ 300 ngày chính là lãi xuất 45000, đã hoàn toàn vượt qua tiền vốn rồi! Nếu theo như hệ thống nói trong lúc mượn khoảng nhiều nhất có trả nợ một lần, lãi xuất sẽ càng nhiều!

Y lấy cái gì để trả số tiền lời nhiều thế này? Quả thật còn nặng lãi hơn cho vay nặng lại nữa . [Hệ thống, sao mày không đi cướp đi?!] Ngô Nặc quả thật tức đến ngứa răng.

Hệ thống: [Hệ thống kiên trì nguyên tắc giao dịch văn minh, giao dịch công bằng, kiên quyết bài trừ tất cả hành vi làm trái với đạo đức pháp luật xã hội, xin ký chủ đừng nảy ra những suy nghĩ không tốt.]

Ngô Nặc: Không tốt em gái mi!

Vì vay nợ, Ngô Nặc rốt cuộc vẫn nhịn không mắng hệ thống, nhưng hệ thống đã cảm ứng được suy nghĩ chân thật của y, trong tâm hệ thống lại vụt qua một chuỗi số liệu loạn, nhưng bị nó dọn dẹp sạch sẽ.

Gần đây số liệu loạn trong tâm càng lúc càng nhiều, có lẽ nó nên tìm thời gian cẩn thận đi diệt virus mới được.

Ngô Nặc giãy dụa nửa ngày, lại chơi mồm mép với hệ thống nửa ngày, đáng tiếc hệ thống còn có nhiều nguyên tắc hơn cả đại miêu, không chút thoái nhượng, cuối cùng hết cách, y vay 30000 tích phân với lãi xuất 5‰.

Vì một nhiệm vụ cấp B chỉ có 10000 điểm tích phân, lại đi nợ 30000 tích phân, Ngô Nặc cảm thấy lần này mình thật sự là lỗ luôn cả thận vào, nhưng vì căn nhà đầu tiên thuộc về mình, vì những chiến sĩ thuần nhân làm việc không phân ngày đêm vì nhà mới, phải liều!

Trên tài khoản một phát có thêm 30000 tích phân, Ngô Nặc không có chút suy nghĩ mình dư tiền gì, ngược lại còn không dám tiêu bừa hơn cả lúc trước.

Vì để những tích phân này có thể phát huy tác dụng ở hạn độ lớn nhất, Ngô Nặc không thể không chậm rãi tìm kiếm thứ thích hợp trong khu giao dịch tự do.

Cưa điện dao điện mua không nổi, đao laze kiếm hạt tử gì đó mua không nổi, đạo cụ ma pháp pháp khí tu chân gì càng khỏi nghĩ đến…

Ngô Nặc đi muốn choáng đầu trong khu giao dịch tự do, công cụ có thể dùng, tiện dụng không biết nhìn thấy bao nhiêu, nhưng không một cái nào y mua nổi. Trong những thứ y vừa thấy, rẻ nhất chính là cưa điện, nhưng cũng phải mất 100000 tích phân! Kỳ thật không nói thì thôi, nói toàn là nước mắt.

Ngô Nặc không chết tâm, sau lần thứ tư liên tục trả 'phí online', đột nhiên nhìn thấy một người trẻ tuổi bận vải bố ngắn trên đầu còn cột khăn bố căng thẳng co trong góc, quần áo rất giống nông dân trong phim cổ trang nhưng cũng không hoàn toàn giống, trước mặt hắn đặt một đống công cụ thật quen mắt…

Cuốc! Rìu! Dao chặt! Lưỡi liềm!

Không biết là thép hay là hợp chất kim loại nào khác, đen thui thủi, kiểu dáng rất giống những nông cụ y từng thấy ở nông thôn lúc trước, nhưng ít nhiều cũng có chút khác biệt. Đồ nhìn vô cùng bình thường, cũng không biết do chưa mài hay sao, lưỡi dao nhìn một chút cũng không bén.

Những nông cụ này từ lúc trồng khoai trắng Ngô Nặc đã thông qua hệ thống hỏi giá, tích phân cần không có cái nào thấp hơn 5000, y vốn muốn thử tìm xem có vật thay thế nào khác không, nhưng tìm tới tìm lui, cũng chỉ có mấy thứ này là rẻ nhất.

Nếu không thì mua mấy thứ này cho rồi, tìm đến nhà bán ít nhiều cũng có thể tiết kiệm được chút giao dịch tệ.

Nhưng chất lượng của những thứ này nhìn ra không tốt như hệ thống bán, tích phân có lẽ sẽ rẻ hơn.

Ngô Nặc khẩn cấp gọi giao diện hệ thống ra, sau khi quét hình đồ giao dịch y muốn, giá tích phân hệ thống đưa ra hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y___

Cuốc (vẫn thạch cấp thấp): 300 tích phân.

Rìu (vẫn thạch cấp thấp): 300 tích phân.

Dao chặt (vẫn thạch cấp thấp): 250 tích phân.

Lưỡi liềm (vẫn thạch cấp thấp): 150 tích phân.

Sao mới đó đã rẻ thế này? Sao có thể đột nhiên trở nên rẻ thế này? Ngô Nặc kinh ngạc trợn tròn mắt.

Lúc này, ở một nơi cách bộ lạc Trường Hà rất xa, ba con rồng sừng đang chạy như điên trong những tiếng roi quất vun vút, sau lưng nó kéo một chiếc xe bản gỗ to lớn mà đơn giản, trên xe có năm thú nhân thô tráng cầm mấy cây rìu thật lớn, hưng phấn nhiệt liệt so sánh, còn lớn tiếng nói chuyện___

"Đợi chúng ta hiến số rìu này cho thủ lĩnh bộ lạc Dực Hổ, mày nói hắn có khen thưởng cho chúng ta không?"

"Hiến mấy cây rìu này có tác dụng gì? Chỉ cần hiến đám người lùn đã làm ra số rìu này cho Ngân Thương đại nhân, chúng ta muốn bao nhiêu ruộng đất nô lệ thì có bấy nhiêu!"

"Phải xin hắn cho chúng ta chút nô lệ hồ tộc, mấy hồ nữ đó!%#%$#^ … ha ha." Một chuỗi những ngôn từ ô uế dơ bẩn kèm với tiếng cười lớn, xe thú trong bóng đêm càng đi càng xa.

Cùng lúc này, trong một bộ lạc xa xôi, một chú lùn thét lên lao vào một căn nhà đá, la lớn: "Đại vu, đại vu không tốt rồi, tế ti và thủ lĩnh bị những thú nhân đáng chết đó giết rồi, rìu sắt bọn họ làm ra mấy hôm trước cũng không thấy nữa…"

"Đại họa sắp tới, đại họa sắp tới, đi, lập tức triệu tập tất cả mọi người, ta có việc cần tuyên bố."

44. Chương 44: Thần Tích

Ngô Nặc nghĩ hoài cũng không hiểu nổi, cho đến khi hệ thống nhắc nhở, y mới ý thức được, nguyên nhân số công cụ bằng thiết này đột nhiên hạ giá không phải vì hệ thống trục trặc, mà là vì trên tinh cầu của bộ lạc Trường Hà đã có người nắm giữ được kỹ thuật tinh luyện vẫn thạch chế tạo công cụ.

Nhìn từ tiến trình lịch sử, đây là một chuyện tốt, nhưng không biết tại sao, Ngô Nặc cảm thấy trong lòng có cảm giác buồn bực không thoải mái, cứ như sẽ có chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra.

Đè nén sự bất an đó, Ngô Nặc đi tới trước mặt người kia, trao đổi đôi câu, Ngô Nặc liền lấy được họ tên của người đó, cùng với bối cảnh đại khái của thế giới người này.

Vương Tam Hổ, tới từ một xã hội nông canh phong kiến lạc hậu nào đó. Vì trời mưa lên núi hái thuốc cho mẫu thân, không cẩn thận rớt xuống vách núi, sau đó liền ngoài ý muốn gắn kết với hệ thống giao dịch. Hắn gắn kết hệ thống giao dịch đã hai ba ngày, làm nhiệm vụ gom được chút tích phân, sau đó liền khẩn cấp mở khóa khu giao dịch, dự định lên thử vận may, xem xem có thể đổi được thuốc trị bệnh cho mẫu thân không.

Đây là lần đầu tiên hắn vào hệ thống giao dịch, đồ mang tới là một bộ nông cụ hắn đặt làm. Chính vì đặt làm bộ nông cụ này mà đã tiêu hết tiền trong nhà, cho nên mới không có tiền xem bệnh cho mẫu thân. Trong nhà hắn chỉ có bốn bức vách, cũng chỉ có bộ nông cụ này còn đáng chút tiền, cho nên hắn lấy hết lên trên hệ thống để giao dịch.

Sau khi chân chính đi vào khu giao dịch tự do của hệ thống, Vương Tam Hổ mới phát hiện, tất cả mọi thứ ở trong này đã hoàn toàn vượt khỏi sự tưởng tượng của hắn___ những tên giống hệt quái vật kia (người ngoài hành tinh) cũng là giao dịch giả? Bọn họ có ăn hắn hay không? Vương Tam Hổ từ nhỏ đến lớn chẳng đi học được mấy ngày, con chữ thế nào không nhận biết được hai sọt, làm việc làm gia cụ thì rất giỏi, nhưng nói đến kiến thức và gan dạ, thật sự không có bao nhiêu.

Hắn run run rẩy rẩy co trong góc nửa ngày, Ngô Nặc là người đầu tiên tới hỏi giá.

Hắn thấy quần áo trên người Ngô Nặc còn rách hơn của mình, cũng không tiện hét giá trên trời với Ngô Nặc, hệ thống của hắn làm công tác tư tưởng cho hắn nửa ngày, hắn mới đủ dũng khí mở một cái giá hơi mắc hơn giá hắn mua lúc trước một chút: "… Chỉ cần hai, hai lượng bạc, toàn, toàn bộ bốn thứ này đều cho cậu." Nói xong mặt hắn đỏ bừng, không biết là vì mình đòi giá quá cao, hay bị hệ thống quá mức 'hoạt bát' của hắn mắng cho đỏ mặt.

Ngô Nặc đảo mắt, không ngờ gặp được một kẻ thành thật như thế, trong hệ thống giao dịch toàn là nhân tinh này, thật sự không dễ dàng.

Thời gian này Ngô Nặc lục tục bày sạp mấy lần trong khu giao dịch tự do, trừ mua đồ ra, còn nghe ngóng được không ít tin tức hữu dụng.

Một điều trong đó chính là giao dịch giả đến từ vị diện nguyên thủy gần như không có, mấy giao dịch giả thâm niên nhất mà hiện tại Ngô Nặc tiếp xúc, bao gồm Sheeta và Al trong đó đều chưa từng gặp giao dịch giả đến từ vị diện nguyên thủy.

Trong quá trình Ngô Nặc tìm tòi, người khác cũng thăm dò y, Ngô Nặc rất cẩn thận đánh tan nghi ngờ của họ, còn dùng những gì tai nghe mắt thấy trên trái đất giả trang bản thân thành một tên xui xẻo đến từ văn minh khoa học kỹ thuật cấp thấp, nhưng vì nhiệm vụ nên tạm thời bị vây khốn.

Cho đến trước mắt, lời nói dối của Ngô Nặc vẫn chưa bị ai vạch trần.

Nhưng không có giao dịch giả ở vị diện nguyên thủy khác, có nghĩa là khi Ngô Nặc mua rất nhiều vật tư có dấu vết nhân tạo, đều phải bỏ ra cái giá cao hơn người khác rất nhiều.

Trong số đông vị diện mà hệ thống giao dịch gắn kết, sức sản xuất và khoa học kỹ thuật của vị diện nông canh phong kiến lạc hậu không cần nghi ngờ tiếp cận với xã hội nguyên thủy nhất, có giá trị học tập mô phỏng cực cao.

Cho nên, cái tên thành thật đến có hơi ngu ngốc trước mắt này, nhất định phải tạo quan hệ tốt với hắn.

"Vương Tam ca, cái giá anh ra thật sự hơi thấp rồi đó, với cái giá này mà bán đồ cho tôi, có lẽ anh không lời được bao nhiêu tiền đúng không?" Ngô Nặc cười nói, trên mặt lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ, trông thuần lương lại vô hại. Gần đây y luôn ở trong bộ lạc Trường Hà, lại thay bộ lạc làm không ít chuyện lớn chuyện tốt, được trên dưới bộ lạc tôn kính và sùng bái, bất tri bất giác, hơi thở con buôn trên người y đã tan biến đi rất nhiều.

Mặt Vương Tam Hổ càng đỏ, co cổ rụt rè đáp: "Lúc tôi đặt làm số nông cụ này, chỉ, chỉ tốn một lượng bạc." Nói xong, hình như biết mình đã làm hư chuyện, cúi đầu, mặt đỏ đến mức có thể chiên trứng gà.

Nụ cười trên mặt Ngô Nặc càng thêm đậm, cười nói: "Vương Tam ca, hai chúng ta cũng coi như vừa gặp đã quen, tôi có một vụ làm ăn lớn, không biết anh có nguyện ý làm không?"

Vương Tam Hổ chỉ thành thật, lại không ngốc, hiện tại hắn quả thật cũng cần tiền, không chút do dự hỏi: "Làm ăn gì?"

Rất nhanh, Ngô Nặc đã dùng giá thống nhất một món nông cụ một lượng bạc, đặt Vương Tam Hổ 20 cây cuốc, 30 cây rìu, 20 con dao chặt, 30 lưỡi liềm, tổng cộng cần 24500 điểm tích phân, tính kiểu khác là 100 lượng bạc. Sau đó hẹn buổi chiều ba ngày sau, đúng giờ gặp mặt ở đây.

Vì tạo quan hệ tốt với Vương Tam Hổ, Ngô Nặc còn đặc biệt nhiệt tình giới thiệu cho hắn một chút 'quy tắc ngầm' của hệ thống, tuy hiện tại bản thân y cũng chỉ là một con chim non, nhưng kinh nghiệm của y đủ giúp Vương Tam Hổ bớt đi vô số đường vòng.

Sau một buổi nói chuyện 'chân thành đối xử' với nhau, trong lòng Vương Tam Hổ Ngô Nặc không kém gì đệ đệ ruột. Đến mức tương lai khi thành thật như Vương Tam Hổ cũng tu luyện thành gian thương, vẫn giữ tình hữu nghị quý giá này với Ngô Nặc.

Ngô Nặc quen một người ba mắt ở tinh cầu có rất nhiều khoáng sản bạc, vừa hay người đó cũng đang on, Ngô Nặc dùng 100 giao dịch tệ, đi mười bánh bạc với hắn, tính tổng trọng lượng có 120 lượng. Nếu Ngô Nặc mang số bạc này vào bộ lạc Trường Hà, y cần phải trả cho hệ thống không dưới 12000 tích phân, nhưng nếu y trực tiếp chuyển tay sang cho giao dịch giả khác tại hệ thống, y không cần trả thêm bất cứ tích phân nào.

Trong lúc giao lưu với Vương Tam Hổ, Ngô Nặc biết tình huống trong nhà hắn không tốt, nếu không trả tiền trước cho hắn, hắn căn bản không thể làm được đợt nông cụ này. Còn về Vương Tam Hổ cần bao nhiêu tích phân để mang ngân lượng ra khỏi hệ thống, tích phân của hắn rốt cuộc có đủ hay không, Ngô Nặc một chút cũng không lo lắng, vì đối với một người cần gấp đợi tiền cứu mạng, hắn nhất định sẽ nghĩ mọi biện pháp mang tiền ra.

Dù sao, hệ thống có thể cho mượn, không phải sao?

Vương Tam Hổ quả thật dùng cách mượn nợ này để mang ngân lượng ra khỏi hệ thống, cũng rất giữ lời ngay lập tức đi đặt làm nông cụ cho Ngô Nặc.

Ngô Nặc cầm bốn món đồ giao dịch Vương Tam Hổ mang lên hệ thống, thoát khỏi hệ thống, mở mắt ra, sau khi nghe có thứ gì đó leng keng rớt xuống đất, y không cảm thấy vui mừng vì làm xong một vụ mua bán lớn, mà ngẩn ngơ nhìn ánh trăng rọi vào qua khe đá, trong lòng có chút phiền não___

Y phải làm sao để giải thích với người bộ lạc nguồn gốc của số nông cụ này đây?

Thời gian Ngô Nặc ở lại khu giao dịch, đại miêu lén lút sờ liếm y mấy lần, tự tìm một lý do 'cực (không) có nguyên tắc' tha thứ cho tiểu sứ thần của hắn.

Nghe tiếng đồ rơi xuống đất, đại miêu cảnh giác nhìn sang nguồn gốc âm thanh, nhìn thấy trên đất là những công cụ tạo hình khá quen mắt nhưng lại hơi kỳ quái, bất giác hỏi: "Nặc, mấy thứ này là gì? Là lễ vật thần linh ban cho sao?"

Đúng rồi, sao y lại không nghĩ ra.

Vật thần ban, cái cớ tốt biết bao! Người thế giới này tín phụng thần linh, nếu để họ tận mắt nhìn thấy một 'thần tích', họ không những sẽ không xem mình trở thành quái vật ném vào phòng nghiên cứu giải phẫu, ngược lại sẽ cung phụng mình lên thật cao.

Lâu nay, sinh sống trong thế giới theo luận vô thần tin tưởng khoa học không tin tưởng thần học, nếu y dám ở thế giới cũ biểu diễn một lần 'thần tích', kết cục chờ đợi y không cần nghi ngờ là phòng thí nghiệm tối không thấy mặt trời. Nhưng ở thế giới này thì khác, tiếp xúc đã lâu với người bộ lạc Trường Hà, Ngô Nặc đã càng lúc càng hiểu, thần, trong lòng những con người đơn giản chất phác này, có địa vị cao quý cỡ nào, ở nơi đây không ai dám mạo danh nghĩa của thần để hành sự.

Nhưng, y dám.

"Đại miêu, cậu thật quá thông minh, giúp tôi một chuyện lớn! Moa~" Ngô Nặc ôm mèo mập lên, hung hăng hôn mấy cái lên đầu.

Tiểu sứ thần thật là, thật là quá to gan, thật thích! / Mèo mập tuy không biết mình đã giúp Ngô Nặc cái gì, nhưng trong lòng cao hứng cực, chút mất hứng nhỏ xíu kia triệt để tan theo mây khói.

Ngô Nặc ôm đại miêu, một người một mèo cuối cùng cũng ngủ một giấc an ổn trong suốt mấy ngày qua.

Hôm sau vừa sáng, Ngô Nặc đã dậy sớm, sau khi luyện [Thể thuật căn bản] mấy lần, liền cùng Bạch nhân lúc trời còn chưa sáng mang mấy món nông cụ đó đến nhà đại vu, cùng đại vu mật đàm nửa ngày.

Cụ thể bàn cái gì chỉ có ba người họ biết, mà giữa trưa hôm đó, đại vu tuyên bố, chạng vạng ba ngày sau, tại bộ lạc cử hành một nghi thức tế thần quy mô lớn.

Bộ lạc Trường Hà mỗi năm đều sẽ cử hành một nghi thức tế thần sau khi mùa đông kết thúc.

Năm nay lúc mới đầu năm đã tổ chức qua, hiến tế cho thần linh những con mồi non nhất tươi nhất, nhờ thần linh phù hộ, năm nay bộ lạc cho tới hiện tại cơ bản coi như thuận lợi, không xuất hiện thiên tai nhân họa nào đặc biệt lớn.

Đại vu đột nhiên tuyên bố còn muốn tổ chức nghi thức tế thần lần nữa, trong lòng mọi người đều cảm thấy có chút kỳ lạ. Mà chuyện càng khó tin là, lần hiến tế này không cần con mồi tươi sống, chỉ cần một vài dưa dại quả dại.

Uy vọng của đại vu tại bộ lạc Trường Hà rất sâu, cho dù mọi người đều ít nhiều có nghi hoặc, nhưng vẫn tuần tự chuẩn bị cho nghi thức tế thần.

Đến ngày làm nghi thức tế thần, tất cả mọi người tụ tập lại bờ sông, giữa bờ sông đốt một đống lửa lớn, cạnh đống lửa là dưa dại quả dại chất thành núi nhỏ. Đại vu hoành tráng xuất hiện, trên người còn tô vẽ đồ án thần bí khó dò, ông giơ cốt quyền lên, thấp giọng niệm chú, nhảy quanh đống lửa múa lễ tế thần linh, thân thể lớn tuổi gầy gò lởm chởm dường như cũng trở nên khổng lồ vĩ ngạn hơn bình thường rất nhiều, hỏa quang đan xen, tiếng gió mãnh liệt, điểm thêm sự thần bí vô tận.

Các nô lệ được phá lệ cho phép tham gia nghi thức tế thần lần này, quỳ cách xa sau lưng các cư dân bộ lạc Trường Hà, tất cả mọi người đều cung kính nằm rạp, ngay cả đám nhóc nghịch ngợm nhất cũng không ngoại lệ, trong lúc đại vu càng lúc càng niệm vu ngữ nhanh hơn, một tiếng vang lớn đột ngột, trên trời nổ bùng đóa hoa thật lớn vô cùng sáng lạn.

Mọi người vô thức ngẩng đầu lên nhìn thấy bầu trời nở rộ phồn hoa, dưa dại quả dại đại vu lễ tế cho thần linh đột nhiên biến mất không còn bóng dáng, tất cả mọi người đều kinh ngạc trợn to mắt, mà một giây sau, chuyện còn thần kỳ hơn đã xảy ra___ cạnh đống lửa trống rỗng, đột nhiên xuất hiện một đống đồ, thú nhân mắt sắc phát hiện trong đó có hai dạng đồ rất giống rìu đá và dao đá họ thường hay sử dụng.

"Thần linh, thần linh hiện thế rồi…" Trong bóng tối, không biết là ai la lớn.

45. Chương 45: Nung Gạch

Một màn thần tích khiến bộ lạc Trường Hà chìm vào cuồng nhiệt chưa từng có.

Nhưng đại vu và thủ lĩnh đã hạ lệnh cấm khẩu, không cho phép bất cứ ai tiết lộ chuyện thần linh giáng thế ra bên ngoài, mà 'thần khí' thần linh ban cho sẽ do bộ lạc thống nhân phân phối quản lý, bất cứ ai cũng không được tiết lộ ra ngoài chuyện bộ lạc có thần khí.

Bộ lạc Trường Hà hiện nay tuy có cái danh bốn bộ lạc lớn, nhưng không có thực lực của bốn bộ lạc lớn, im hơi phát tài lớn mới là chính đạo, nếu đem chuyện 'thần tích và thần khí' tuyên dương hô hào ra ngoài, chờ đợi mọi người bộ lạc Trường Hà tuyệt đối không phải là kết cục tốt.

Đại vu vừa mới tạo ra một màn thần tích, uy vọng trong lòng mọi người đã lên đến đỉnh điểm, mệnh lệnh của ông, không ai dám làm trái.

Dưới 'yêu cầu' của đại vu, Ngô Nặc là đệ tử của ông, sẽ làm mẫu cho mọi người cách sử dụng bốn nông cụ này chính xác nhất.

Tiếp theo, an bài sử dụng 'thần khí' cũng đã có.

30 cây cuốc toàn bộ phân phối cho các nô lệ dùng để trừ cỏ, đã có những công cụ sắc bén tiện tay này, hiệu suất công tác của các nô lệ tăng mạnh, có sức lao động dồi dào. Ngô Nặc rút bớt đi một phần trong số họ, hiệp trợ đám chiến sĩ thuần nhân của đội Tinh trong chuyện nung gạch.

30 cây rìu và 20 con dao chặt, toàn bộ giao cho các chiến sĩ thuần nhân và các nô lệ phụ trách đốn củi, xử lý chất đốt sử dụng, có số rìu và dao chặt này, tốc độ bộ lạc chặt củi tăng mạnh, trong một ngày có thể chặt được hai ba trăm cây có thể dùng làm chất đốt, cùng với một số lượng củi rất lớn.

20 lưỡi liềm một nửa lấy đi đào mương, hôm đó độ dài mương đào ra được đã vượt qua lượng công tác từ đầu tới giờ. Hơn nữa, đại khái là vì 'thần khí' mang đến cho mọi người sức (tác) mạnh (dụng) tín (tâm) ngưỡng (lý), như kỳ tích, vậy mà không còn ai bị độc khí quấy nhiễu nữa. Tất cả, không cần nghi ngờ lại được phủ lên một tàng màn che thần bí cho 'thần khí'. Ngoài ra còn lại mười lưỡi liềm thì được lấy đi đào núi, tốc độ xây lò tăng không chỉ gấp bội, không bao lâu, lò gạch đã hình thành sơ bộ.

Nhưng, đối với an bài như thế, trong bộ lạc có rất nhiều người đều bất mãn cực điểm___ Sao lại đem thần khí cho nô lệ sử dụng, vậy mà được à? Vậy mà công bằng sao?

Các thú nhân, thuần nhân nóng tính trực tiếp đi tìm đại vu làm ồn, nhưng đại vu là ai? Đại vu cũng chẳng cần nói, mắt trừng một phát, những tên này liền sợ hết.

Hết cách rồi, các cư dân ở bộ lạc Trường Hà đều biết trong bộ lạc có hai đại kiêng kỵ không thể chạm vào, một là vùng đất tử vong không thể đi, hai là đại vu Vu Quyền không thể chọc.

Đại vu là một trong những người già lớn tuổi nhất bộ lạc, tất cả cư dân trong bộ lạc đều là ông nhìn tới lớn, ai lúc nhỏ không bị đại vu cười híp mắt bóp cằm rót vu dược?

Nhưng, ám ảnh để lại thời ấu thơ không tan biến khi tuổi tác của mọi người tăng lên, ngược lại theo thời gian còn dần lớn mạnh, mọi người càng thêm nhận thức về độ thâm sâu khó dò mưu sâu nghĩ xa của đại vu, tình cảm đối với đại vu dần từ sợ hãi biến thành kính sợ.

Vừa kính vừa sợ.

Mọi người ồn ào vô hiệu, chỉ có thể chọn chiến thuật vòng vèo.

Các chiến sĩ đội đi săn mỗi lần đi săn về bộ lạc, chuyện đầu tiên họ làm chính là đi giành công việc với nô lệ. Các nô lệ ngày ngày sử dụng những công cụ này, đương nhiên càng quen thuộc kỹ xảo sử dụng công cụ, vì biết những vật thần ban này quý giá vô cùng, bình thường sử dụng đều trân trọng cực điểm. Mỗi lần nhìn thấy các chiến sĩ sử dụng 'thần khí' một cách bậy bạ, cho dù nô lệ có nhát gan thế nào cũng sẽ ôm dũng khí, chỉ ra sai lầm với các chiến sĩ hung bạo, hơn nữa còn chỉ dẫn làm cho đúng.

Một lần hai lần, dần dần, các nô lệ cũng dám ưỡn thẳng lưng ngẩng cao đầu trước mặt các chủ nhân, những người luôn tồn tại định kiến với nô lệ đã lâu cũng phát hiện, kỳ thật nô lệ không ngu xuẩn như gia súc giống như trong tưởng tượng của họ.

Bất ngờ, các cư dân và nô lệ bộ lạc sống chung dần trở nên dung hợp hơn. Đồng thời, có các cư dân bộ lạc tự nguyện giành công việc gia nhập, hiệu suất công tác tăng cao chưa từng có.

Sau khi dùng cuốc sắt, lại qua gần bảy ngày, một con mương rộng ba mét, dài mười lăm mét cuối cùng đã được đào ra trên cơ sở được phụ trợ địa lợi. Đất dính nhiệt khí hầm hập, thuận theo dốc nghiêng chậm rãi chảy vào con mương.

Mấy ngày nay, Ngô Nặc cũng không rảnh, y cùng Tinh ngày ngày dùng 'vật hỗn hợp siêu dính' làm thí nghiệm, thử dùng nó làm thành viên gạch và phiến ngói lớn nhỏ vừa phải. Hai thứ này, chỉ có Ngô Nặc mới từng thấy qua hình dáng nó ra sau, Tinh phần nhiều là đang tìm kiếm chất liệu thích hợp làm khuôn.

Viên gạch vuông vuông vức vức còn khá dễ làm, Ngô Nặc rất nhanh đã làm ra được một cái khuôn hợp chuẩn từ vật liệu gỗ đặc biệt Tinh cung cấp. Đất dính ở vùng đất tử vong có độ dính cực mạnh, Tinh thử rất nhiều vật liệu, chỉ có loại gỗ có khí vị vô cùng đặc biệt này, có thể hoàn toàn không bị dính đất dính, dùng nó làm thành khuôn, có thể dễ dàng lấy miếng gạch đã thành hình ra.

Vì không có công cụ đặc biệt thích hợp, khuôn không cách nào làm quá mức tinh xảo, viên gạch làm ra thành hình chữ nhật, dài khoảng 40cm, rộng khoảng 20cm, cao khoảng 24cm, lớn hơn gạch bình thường nhiều.

Đất dính sau khi làm thành gạch, từ vỏ ngoài đến bên trong chậm rãi nguội đi, đặt ở ngoài trời phơi nắng hai ngày, vỏ ngoài sẽ trở nên vừa cứng vừa giòn, không còn dính nữa. Mương bùn dẫn từ vùng đất tử vong ra, có nhiệt độ thấp hơn trực tiếp lấy bên trong, dùng khuôn làm thành viên gạch xong, bình thường phơi một ngày một đêm vỏ ngoài đã mất đi độ dính.

Chế tác gạch cũng khá thuận lợi, nhưng có thành công hay không còn phải đợi đến khi xây xong lò gạch, đem nung mới biết.

So ra, chế tạo ngói khó khăn hơn rất nhiều.

Ngô Nặc còn nhớ những miếng ngói y thấy ở quê lúc trước đại khái ra sao, nhưng muốn làm ra nó thật sự quá khó. Ngói không giống gạch, vuông vức bốn mặt, giữa mỗi miếng ngói đều có độ cong cong lên, độ cong vừa không thể quá cao cũng không thể quá thấp, nếu không có thể dẫn tới nhà bị dột.

Ngô Nặc thử mất mấy ngày, cũng không có kết quả, cuối cùng chợt nảy một ý, bảo Vương Tam Hổ tải một cái khuôn ngói chính xác lên hệ thống, y không mua, chỉ muốn xem, ghi nhớ lại hình dạng đại khái, sau khi trở về chiếu theo hình tạo bừa ra.

Để trả thù lao, y cho Vương Tam Hổ 100 lượng bạc. Dưới tình huống không phát sinh giao dịch, y không cách nào trực tiếp đưa bạc cho Vương Tam Hổ, thế là dùng 100 lượng bạc này đổi lấy 100 cân thóc chưa lột vỏ cộng thêm 100 cân giống lúa ở chỗ Vương Tam Hổ.

Trong thế giới Vương Tam Hổ, 100 cân thóc cộng thêm 100 cân giống lúa, nhiều lắm cũng chỉ đáng một hai lượng bạc, Ngô Nặc ra 100 lượng bạc mua cho hắn, phụ kèm một yêu cầu bảo hắn mang khuôn ngói đến khu giao dịch hệ thống, hắn đi vào thôn mượn xong rồi sẽ trả về, nhiều lắm cũng chỉ đặc biệt tốn 10 điểm tích phân tải lên, căn bản không đáng bận tâm.

Với Ngô Nặc mà nói, thế giới của y vốn đã có thóc, chỉ là hiện tại y vẫn chưa tìm được hạt giống mà thôi, 100 cân giống lúa cộng thêm 100 cân thóc, hệ thống chỉ đòi y trả 1000 điểm tích phân, với trình độ hố của hệ thống mà nói, thật sự không thể lương tâm hơn.

Thế là, Ngô Nặc tốn 9 giao dịch tệ, 1000 điểm tích phân, đổi lấy 100 cân giống lúa và 100 cân thóc, thuận tiện tỉ mỉ quan sát hình dáng đúng đắn của khuôn làm ngói.

Con mẹ nó quả nhiên đều là bị bức ra.

Thoát khỏi hệ thống giao dịch, Ngô Nặc khen ba mươi hai điểm cho sự cơ trí của mình!

Trí nhớ của Ngô Nặc vốn đã không tồi, sau khi tu luyện [Thể thuật căn bản] hiệu hệ thống, y mơ hồ cảm thấy trí nhớ của mình tốt hơn trước kia, tuy vẫn chưa đến mức nhìn qua không quên, nhưng cũng không còn xa.

Lúc y ở hệ thống, đã liên tục xem đi xem lại khuôn ngói vô số lần, tất cả chi tiết đã thuộc nhão như cháo.

Thử vài lần, Ngô Nặc quả nhiên thuận lợi phỏng chế khuôn ra, giống hệt cái Vương Tam Hổ cho y xem.

Ngay lúc chế tạo khuôn thành công, số liệu trong tâm hệ thống chạy nhanh hơn bình thường mấy phần___ Xem ra ký chủ ngốc thỉnh thoảng cũng có khi không ngốc đến thế, còn không tính là hết thuốc chữa. (← Nè, hệ thống, phản ứng trong tâm của mày thành thật hơn 'suy nghĩ' nhiều đấy, thật sự được sao?)

Có khuôn chính xác, nhiệm vụ làm ngói cũng trở nên đơn giản, Ngô Nặc đơn giản chỉ một chút, Tinh và mấy nô lệ nhanh chóng làm được.

Ngói mỏng hơn gạch nhiều, trải qua một ngày một đêm, đã hoàn toàn nguội còn đông cứng, ngói chưa trải qua nung chế đã có độ cứng của ngói bình thường.

Không biết sau khi nung, số ngói này sẽ có hiệu quả gì.

Lại qua thêm năm ngày, lò gạch mới hoàn toàn dựng xong theo bản vẽ của hệ thống. Quy mô tỉ lệ lò gạch hoàn toàn tuân theo bản vẽ nguyên thủy của hệ thống, một lần có thể đồng thời nung 3000 viên gạch và 3000 miếng ngói.

Nhưng gạch của Ngô Nặc không phải độ lớn tiêu chuẩn, một lần chỉ có thể nung 1000 viên.

Mang theo mong đợi của tất cả mọi người bộ lạc, phôi gạch và phôi ngói cuồn cuộn không dứt được đưa vào trong lò gạch vừa xây xong, chồng lại theo yêu cầu của Ngô Nặc, từng tầng xếp kín cuối cùng bịt kín miệng trời, phủ kín tầng gạch trên cùng. Ngô Nặc tự tay châm cỏ khô, chậm rãi đốt củi ở tầng đáy, sau đó lại nhét thêm củi. Trước dùng củi khô bình thường đốt ba ngày, lại dùng củi khô có độ dầu cao dùng lửa lớn nung ba ngày, chờ sau khi củi cháy sạch, để lại một đống than nóng, lại qua thêm một ngày, Ngô Nặc vẫn luôn quan sát nắp đậy trên đỉnh lò, thấy gạch đậy phía trên đúng như bản vẽ nói trở nên trong suốt phát sáng, mới tuyên bố gạch đã nung chín, không cần tiếp tục thêm củi nữa.

Tiếp theo, y bảo mọi người không ngừng dội nước từ đỉnh lò xuống, để nước thấm vào lò gạch, tốn mất năm ngày, từng viên gạch ngói trong lò đều hút đủ nước, lại đợi thêm một ngày, đợi gạch ngói trong lò nguội hẳn, y mới lệnh người mở lò lấy gạch.

Chiều hôm nay, bộ lạc Trường Hà gần như toàn bộ tập trung đến trước lò gạch.

Bạch nhìn cửa lò chậm rãi mở ra, tiểu tâm can khẩn trương đến sắp nhảy ra, hắn cảm thấy cả đời này mình cũng chưa từng căng thẳng như thế, hắn cúi đầu lặng lẽ hỏi Ngô Nặc: "Nặc, cậu nói có thể thành công không?"

Ngô Nặc tràn đầy lòng tin, trừng hắn một cái, không đáp mà hỏi lại: "Thế nào, cậu không có lòng tin với tôi?"

Bạch vội lắc đầu, gương mặt tuấn lãnh như nứt ra một đường, để lộ một tia hoảng loạn hiếm thấy: "Không phải, đương nhiên không phải, tôi có lòng tin với cậu, chắc chắn có thể thành công."

Ngô Nặc được biểu cảm của hắn chọc vui, cười vỗ vỗ đầu hắn: "Ngu ngốc, cậu chờ xem là được rồi." Thanh tiến độ nhiệm vụ đã tăng thẳng tới 65%, nếu không thành công mới lạ.

Đừng thấy Ngô Nặc vẻ mặt trấn định, thực tế, nếu không có hệ thống tác nghiệt nhắc nhở, lúc này y còn căng thẳng hơn cả Bạch.

Trong đám người, từ thật xa có thú nhân nhìn thấy Bạch bị Ngô Nặc vỗ một cái, thú nhân đó lập tức cảm thấy chân mềm đi, thầm nói xong rồi, xong rồi, Vu Nặc đại nhân chắc chắn sẽ bị ác ma Bạch xé thành mảnh nhỏ!

Nhưng, cảnh tượng gió tanh mưa máu trong dự kiến không xuất hiện, ngược lại trên mặt Bạch lộ nụ cười đắc ý hiếm thấy. Thú nhân kia dám đánh cược, nếu hiện tại Bạch đang ở hình thú, cái đuôi của hắn chắc chắn sẽ lắc đến muốn bay luôn.

Không biết tại sao, cảm thấy Bạch thế này còn đáng sợ hơn cả ác ma lúc thường kia. Thú nhân nhịn không được rùng mình, trước khi Bạch chú ý đến hắn, nhanh chóng dời mắt đi, nhìn chằm chằm lò gạch.

Rất nhanh, có người ôm gạch đã nung xong ra.

46. Chương 46: Gạch Xanh

Thì ra đây chính là gạch à! ← Mọi người bộ lạc Trường Hà.

Mẹ ơi, đây còn là gạch sao? ← Ngô Nặc.

Cũng khó trách Ngô Nặc lại có cảm khái như vậy, vật hỗn hợp siêu dính sau khi nung thành gạch, bề ngoài hiện màu chàm, trơn mịn như ngọc thạch, dưới ánh sáng mặt trời nhìn từ đằng xa, còn mơ hồ có thủy quang lưu động, tựa như thanh ngọc.

Ngói mỏng hơn gạch, sau khi nung ra cảm giác long lanh càng mạnh, dưới mặt trời tỏa ra một tầng sáng màu xanh nhạt, nhìn từ xa tựa như lưu ly.

Có thú nhân ôm miếng ngói từ lò ra, trực tiếp ngẩn người nhìn, hoàn toàn không chú ý dưới chân có cái gờ, bị vấp nghiêng cả người, miếng ngói trên tay thoáng cái bay ra, thú nhân bị dọa đỏ bừng mặt, chân nhũn ra thuận thế ngã bệt xuống đất, cùi chỏ gần như đồng thời chạm đất với miếng ngói, sau đó nện mạnh xuống đất.

Xong rồi, trong đầu thú nhân chỉ còn một vùng trắng xóa, trong lòng phiền não chết luôn, nhưng, tiếng nứt vỡ trong dự liệu không xuất hiện, ngược lại cùi chỏ bị cấn phát đau, thú nhân vô thức nhìn sang chỗ đau, chỉ thấy miếng ngói bốn góc xanh như lưu ly hơi lún xuống đất, hoàn chỉnh vô khuyết 'cắm' trong đất, vẫn còn hơi phát sáng dưới mặt trời.

Mấy miếng ngói khác tiếp xúc thân mật với đất đá, không một ngoại lệ, đều bình yên vô sự.

Xem ra độ cứng của miếng ngói xinh đẹp dễ vỡ hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của tất cả mọi người, bao gồm cả Ngô Nặc.

Ngô Nặc không ngờ đất dính sau khi trải qua nung chế, độ cứng cư nhiên trở nên 'đáng sợ' như thế, y bước vội sang, nhặt một miếng ngói lên, cảm giác đầu tiên khi cầm vào tay là hơi nặng và lạnh, vì lúc làm phôi công nghệ thô sơ lại thêm kỹ thuật không thành thạo, nhìn gần, bề mặt miếng ngói không trơn mịn như trong tưởng tượng, nhưng khi sờ lại có xúc cảm mịn như ngọc thạch, nhẹ gõ lên, lập tức phát ra tiếng coong coong thanh thúy như kim loại. Âm thanh này chỉ có ngói thượng đẳng nhất mới có.

Ngô Nặc lấy ra con dao hoa quả hiệu hệ thống luôn mang bên người nhẹ rạch lên trên một cái, không lưu lại bất cứ dấu vết nào, y dần tăng thêm sức, cho đến khi dùng phải bảy phần sức, mũi dao sắc bén mới để lại một đường trắng nhạt trên miếng ngói.

Dao hoa quả hiệu hệ thống là thép nguyên chất tạo ra, vô cùng sắc bén, bình thường với lực độ này đủ để đâm mũi dao vào ba phân, nhưng lại chỉ có thể để lại một vết tích nhạt trên miếng ngói dễ vỡ, không tổn hại đến miếng ngói.

Miếng ngỏi mỏng manh cũng có thể đạt tới trình độ này, vậy những viên gạch dày nặng thì sao?

Ngô Nặc bảo một thú nhân ôm viên gạch lại cho mình, sau khi nung qua, kích cỡ viên gạch hơi co lại so với ban đầu, nhưng trọng lượng gần như không có biến hóa. Bản thân 'vật hỗn hợp siêu dính' đã có trọng lượng lớn hơn đất dính, gạch nung ra cũng cực nặng tay, một viên phải gần sáu mươi cân, nhìn riêng bề ngoài, căn bản không nhìn ra nó lại nặng như thế.

So với miếng ngói như lưu ly, gạch xanh đen dày nặng nhìn gần hầu như không nhìn ra màu ngọc, nhưng so với những viên gạch bình thường, lại có thêm cảm giác như men sứ, xúc cảm trơn lạnh, có thể so với ngọc thạch chưa điêu khắc.

Ngô Nặc cong ngón tay lại gõ mấy cái lên bề mặt, tiếng vang khác với viên ngói phát ra, âm thanh đục nặng hơn miếng ngói, có cảm giác dày nặng.

Ngô Nặc lại dùng dao hoa quả rạch mạnh lên trên, trực tiếp dùng mười phần lực, nhưng không để lại chút vết tích nào trên viên gạch. Ngô Nặc rất muốn thử nếu dùng con dao này đâm mạnh vào viên gạch, có thể để lại bao nhiêu dấu vết trên nó. Nhưng dù sao cũng luyến tiếc dao hoa quả bảo bối của mình, y quay đi nhặt một cục đá có góc nhọn rõ rệt thử xem, kết quả cục đá dưới lực va chạm lớn, góc nhọn bị bể, bề mặt viên gạch lưu lại một tầng bụi mỏng, Ngô Nặc dùng tay phủi bụi, viên gạch bên dưới ngay cả một chút xíu ảnh hưởng cũng không có.

Đại vu kiến thức uyên bác, sau khi thấy Ngô Nặc thử nghiệm, cũng bất giác chậc chậc tán thưởng.

"Vu Nặc, bộ lạc Viêm Hoàng các con đều dùng loại gạch ngói này xây nhà sao?" Đại vu hiếu kỳ hỏi.

Ngô Nặc lắc đầu cười nói: "Đương nhiên không phải, bộ lạc của con không có nơi được trời ưu ái như vùng đất tử vong, chỉ có thể dùng đất dính bình thường nhất nung gạch ngói, độ cứng thua xa gạch xanh này."

Đại vu ngẫm nghĩ, nói: "Lúc ta ra ngoài lịch lãm, từng thấy một vài bộ lạc siêu cấp dùng gỗ làm thuẫn, chống đỡ kẻ địch tấn công, con nghĩ chúng ta có thể dùng đất dính của vùng đất tử vong chế tạo thuẫn không?"

Ngô Nặc không thể không thừa nhận, giữa người và người thật sự tồn tại khác biệt, loại khác biệt này, không phải hoàn cảnh sinh trưởng của bạn tiên tiến hơn người ta thì có thể thay đổi được, mà là khác biệt giữa trải nghiệm ánh mắt cùng thân phận địa vị tạo ra.

Y vừa rồi chẳng qua chỉ đang nghĩ, có lẽ có thể thử dùng loại đất dính này chế tạo nồi chén đồ dùng, đại vu thì đã nghĩ đến dùng đất dính này chế tạo thuẫn, tăng thêm năng lực chiếc đấu phòng vệ cho các chiến sĩ bộ lạc.

Cao thấp thấy ngay.

Có một thoáng, Ngô Nặc cảm thấy ở một góc nào đó sâu trong nội tâm mình hình như bị cái gì lay động mạnh một chút, lâu dần, trong tư tưởng dư dả an ổn hình như đã có thêm gì đó, nhưng cảm giác này chớp mắt đã biến mất, Ngô Nặc căn bản không kịp thời ngẫm kỹ.

Cho đến rất lâu sau, y mới biết, lúc đó, thứ tiến vào nội tâm y, là hạt giống có tên dã tâm.

"… Có lẽ không có vấn đề gì, lần sau khi nung có thể thử xem."

Đại vu lớn tuổi thành tinh, gật đầu, tiếp theo lại nghĩ đến hội giao dịch sắp tới, nói với Ngô Nặc: "Có lẽ, chúng ta cũng có thể thử nung một vài dây chuyền xinh đẹp, đến lúc đó để A Văn bọn họ đeo theo đi tụ hội, khẳng định sẽ có rất nhiều thú nhân giống cái thích."

Yêu cái đẹp là thiên tính của nhân loại, cho dù là thổ dân nguyên thủy áo không đủ che thân cũng không ngoại lệ, mà giống cái thì càng như thế.

Quanh vùng bộ lạc Trường Hà, bất luận là thuần nhân hay thú nhân đều thích dùng xương, đá, lông vũ xinh đẹp và vảy các kiểu xâu thành dây chuyền đeo trên cổ, càng đẹp càng dễ thu hút ánh mắt của khác phái.

Mà những bộ lạc siêu cấp đại vu từng đi qua, vật liệu họ dùng để xâu dây chuyền càng thêm phong phú, dây chuyền xâu ra cũng đẹp hơn, trong chợ phiên bộ lạc thậm chí còn có người chuyên bán dây chuyền, ở những nơi đó, dây chuyền không chỉ đại biểu tài phú còn đại biểu thân phận địa vị, có đôi lúc, một sợi dây chuyền xinh đẹp có thể đổi lấy một thậm chí mấy nô lệ bình thường, giá trị không thể nói không cao.

Mà bên bộ lạc Trường Hà, trình độ dư dả còn lâu mới có thể so sánh với những bộ lạc siêu cấp ở xa đó, trong chợ phiên gần như không thấy có người chuyên bán dây chuyền, đại vu không để ý trở thành người ăn cua đầu tiên.

Đương nhiên, đại vu ngay lập tức có suy nghĩ này, cũng là vì lúc trước trồng khoai trắng, sau đó lại nung gạch nung ngói, đã làm lỡ rất nhiều thời gian, lại thêm tình thế săn bắt năm nay nghiêm trọng hơn năm

ngoái, tới mức đồ giao dịch chuẩn bị năm nay cũng chỉ được sáu bảy phần năm ngoái, không mở thêm đường khác, đến lúc đó đừng nói đổi thứ khác, chỉ sợ ngay cả muối thô thôi cũng đổi không đủ.

Ngô Nặc trước giờ không dám xem thường trí tuệ của đại vu, hiện tại càng thêm bái phục ngũ thể chạm đất, liên tục gật đầu: "Biện pháp này rất hay, nhiệm vụ nung trang sức cứ giao cho con, con bảo đảm sẽ làm ra dây chuyền khiến mọi giống cái thích!" Lúc trước Ngô Nặc bày hàng đã bán qua nhiều tác phẩm nghệ thuật gốm sứ, các loại tạo hình dây chuyền, vòng tay xinh đẹp, túm đại trong đầu là có một mớ.

Lúc Ngô Nặc và đại vu 'thương lượng đại kế', các thú nhân lục tục ôm toàn bộ gạch ngói trong lò ra, tuy là lần đầu tiên nung, mọi mặt có rất nhiều thiếu sót, nhưng thắng ở nguyên liệu tốt, chỉ có mấy chục phôi ngói lúc nung bị hỏng, gạch ngói còn lại tuy thỉnh thoảng có cái không hoàn mỹ lắm, nhưng lấy đi xây nhà cũng đủ rồi.

Trong lúc nung, Ngô Nặc an bài người xây thêm hai cái lò gạch khác ở gần đó, vì đã có kinh nghiệm xây một lần, lần này đào bới xây lò nhanh hơn rất nhiều, hôm qua đã hoàn toàn hoàn công, đợt phôi gạch và phôi ngói thứ hai cũng đã chế tạo xong hết, phơi khô hơi nước trên mặt, chỉ đợi bỏ vào lò nung.

Có gạch ngói, chuyện xây dựng nhà ở, cũng được đưa lên nhật trình.

Ngô Nặc là người duy nhất từng thấy qua nhà ở xây bằng gạch ngói ra làm sao, đồng thời cũng là y đề xuất và chủ đạo tất cả mọi chuyện, cống hiến và bỏ ra của y mọi người có mắt đều thấy.

Vì thế, cả bộ lạc từ trên xuống dưới với đại vu và thủ lĩnh đi đầu, nhất trí đồng ý đợt gạch ngói nung ra đầu tiên sẽ xây nhà cho Ngô Nặc trước.

Toàn bộ lạc còn có mấy trăm dân khẩu đợi xây nhà, là người may mắn trở thành người đầu tiên được xây nhà trong bộ lạc, Ngô Nặc cũng thấy ngại, một hơi chiếm dụng nhiều gạch ngói như thế để xây 'hào trạch' cho mình, chỉ có thể liên tục điều chỉnh thay đổi dự tưởng ban đầu___ nhà bếp và gian trữ đồ hợp lại, nhà vệ sinh và nhà tắm hợp lại, phòng khách và phòng ăn hợp hai làm một, ba phòng ngủ theo kế hoạch ban đầu, dưới 'kiến nghị' mãnh liệt của đại miêu, cũng biến thành một phòng.

Lúc Ngô Nặc học tiểu học, có một năm nghỉ hè cùng ông bà ngoại xuống quê từng sống một thời gian trong nhà người thân, đúng lúc hàng xóm kế bên dỡ nhà xây lại, Ngô Nặc lúc đó còn nhỏ, chỉ biết theo đám bạn nhỏ điên cuồng, không quản người lớn cảnh cáo thế nào, cứ thích chạy vào chỗ đang xây nhà chơi đùa. Cũng phải cảm tạ lúc nhỏ không hiểu chuyện, đối với tiểu viện nông gia người lớn xây lúc đó Ngô Nặc ít nhiều cũng có chút ấn tượng.

Đầu tiên phải đào móng, sau đó dùng đá vụn bã than cát đất này nọ lắp móng, tiếp theo mới chậm rãi dựng tường làm nền, khi mặt tường được xây đến độ cao nhất định, còn phải thêm vào đòn nóc xà gỗ trụ đứng vân vân, cuối cùng mới làm mái ngói che đỉnh.

Bước cơ bản nhất Ngô Nặc đại khái còn có chút ấn tượng, nhưng muốn bảo y vẽ ra bản vẽ thiết kế chính xác, xây tường chỗ nào, dựng cột chỗ nào, đòn nóc nên dài bao nhiêu, xà ngang lại phải làm thế nào, Ngô Nặc thật sự là một chút đầu mối cũng không có.

Y lại không phải thật sự trưởng thành ở nông thôn, tuy lúc nhỏ thường xuyên cùng ông bà ngoại xuống quê chơi, ở lại, nhưng khi đó nhỏ tuổi, làm sao lại chú ý tiểu viện nông gia rốt cuộc có kết cấu ra sao, sau khi ông bà ngoại qua đời, y vẫn luôn ở tỉnh thành ngay cả nhà cũng không về, càng khỏi nói xuống quê.

Thời gian đã lâu như thế, Ngô Nặc thật sự không nhớ rõ kết cấu chính xác của tiểu viện nông gia.

Người không lo xa ắt có buồn gần.

Lần này Ngô Nặc hiếm được 'lo xa' một chút, sớm đã lợi dụng sơ hở của hệ thống, từ lúc học được cách là khuôn phôi ngói chính xác, y đã sớm hẹn với Vương Tam Hổ một mô hình kết cấu tiểu viện nông gia bằng gỗ.

Dù Vương Tam Hổ có kỹ thuật làm mộc tinh xảo, lại tìm công thợ khác giúp đỡ, cũng phải tốn mấy ngày trời, mới chiếu theo tiểu viện của Vương tú tài trong thôn, làm ra một mô hình khung kết cấu bằng gỗ cao nửa người cho Ngô Nặc.

Cũng như lần trước, Ngô Nặc không mua mô hình, mà lợi dụng mỗi ngày tối vào hệ thống giao dịch, tỉ mỉ quan sát học hỏi. Vì hệ thống cấm giao lưu văn hóa giữa các vị diện, Ngô Nặc chỉ có thể tự mình chậm rãi mày mò, nghề mộc có chuyên môn, bất kể Ngô Nặc thông minh bao nhiêu, dù sao cũng là kẻ ngoài nghề, dưới tiền đề không có bất cứ ghi chú nào, độ khó là có thể nghĩ.

Nếu nói ban đầu là vì nhiệm vụ, nhưng về sau khi nghe nhiều thấy nhiều sự mong đợi và trả giá của các cư dân bộ lạc vì nhà mới, Ngô Nặc nói với bản thân chỉ cho phép thành công không được thất bại.

Tốn mấy đêm liền, Ngô Nặc cuối cùng mới vẽ ra bản vẽ xây nhà đơn giản vô cùng trên giấy da dê.

Đợi khi móng nhà y đã lắp xong, cũng chỉ còn lại ba ngày là đến hội giao dịch bộ lạc, các chiến sĩ bộ lạc và đại vu từ sớm đã mang vật giao dịch khởi hành rời khỏi bộ lạc.

Ngô Nặc giao bản vẽ cho Tinh, trước đó, y đã truyền miệng lại toàn bộ những thứ tự mày mò ra được cho Tinh, lại liên tục tỉ mỉ giảng giải bản vẽ nhiều lần.

Còn về Tinh rốt cuộc lĩnh ngộ được đến trình độ nào, nhà rốt cuộc có thể xây được đến trình độ nào, chỉ có thể dựa vào ý trời.

Bất kể trong lòng có bao nhiêu không yên tâm cũng như không cam tâm, Ngô Nặc cũng không thể không đeo túi da bò chứa đầy trang sức và hành lý lên lưng, bước lên lữ trình đi tới bộ lạc Mục Nguyên.

Nhưng chỉ có ba ngày, cho dù ngày đêm không nghỉ, cho dù là thú nhân giỏi chạy nhất trong bộ lạc Trường Hà, cũng đừng mơ đúng hẹn tới bộ lạc Mục Nguyên, lộ trình xa xôi là một mặt, đường đi hiểm trở nguy cơ tứ bề cũng là nguyên nhân cực kỳ quan trọng.

Tại bộ lạc Trường Hà, đại khái chỉ có Bạch có cách chạy tới bộ lạc Mục Nguyên trong ba ngày.

"Cậu chuẩn bị xong hết chưa?" Đại miêu mập mạp ngửa đầu, ánh mắt bình tĩnh, thần tình nghiêm túc. Ặc, chỉ là cái đuôi lắc hơi vui một chút, được rồi, đại khái không chỉ một chút .

"… Chuẩn bị xong rồi."

Trong ánh mắt mong đợi của Ngô Nặc, quanh người Bạch lóe ánh sáng bạc, dưới ánh sáng chói mắt, đại miêu mập tròn nhanh chóng trở nên cao lớn, trên lưng mọc ra đôi cánh bạc thật lớn, cánh xoải ra, một tiếng hổ gầm cao vút phá vỡ an tĩnh buổi sáng, như tảng đá lớn nện vào lòng mọi người khai sáng, dọa các thuần nhân sắc mặt tái nhợt, các thú nhân lũ lượt biến về hình thú, như lâm đại địch, gào thét không ngừng.

Lúc này, mặt trời đần leo qua đường chân trời, tia sáng đầu tiên rọi xuống, kèm với gió nhẹ sáng sớm xua đi ánh bạc quanh người Bạch, dưới ánh sáng vàng, Bạch lần đầu tiên lộ ra hình thái thứ ba của mình trước mặt người ngoài.

47. Chương 47: Bay Lượn

To lớn.

Ngô Nặc nhìn trạng thái thứ ba của Bạch, cảm giác đầu tiên chính là to lớn.

Hình thú của thú nhân bình thường lớn hơn hình thú của động vật phổ thông một đến hai lần, mà hình thú của Bạch còn lớn hơn thú nhân bình thường một chút, chiều cao một mét bảy lăm của Ngô Nặc còn chưa cao bằng chi trước của hắn, ước chừng tính từ vai chắc gần bốn mét, lúc ngửa đầu cả thân thể cao trên năm mét, chiều dài vượt qua mười mét, một bên cánh hoàn toàn sải ra độ dài vượt qua ba mươi mét, hai bên cánh màu bạc đồng thời sải ra, khiến người ta lập tức có cảm giác mặt trời bị che phủ.

Dưới hình thái dực hổ, da lông của Bạch cũng hoàn toàn khác với hình thái ấu miêu, cho dù đều là màu bạc, nhưng lại có thêm vằn đen quẩn quanh toàn thân, thậm chí trên trán còn hình thành một phù văn hình 'hỏa' đặc biệt, mắt hổ băng lam lạnh lẽo thú tính phối với một cặp răng nanh trắng tuyết sắc bén, điểm thêm vô số khí chất hung hãn.

Cự thú tiền sử cũng chẳng qua là thế này.

Trời ạ, hàng này còn là mèo con tối qua bị y gãi da bụng đến mức rên hừ hừ không?

Đợi thấy rõ hình thái dực hổ của đại miêu, Ngô Nặc cảm thấy chân hơi mềm đi, vô thức lùi lại mấy bước, không chú ý đến cục đá dưới chân, bị trật một cái, trọng tâm nghiêng đi, thân thể đổ về sau.

Ngay lúc Ngô Nặc cho rằng mình sẽ bị ngã cho mông nở hoa, trên eo chợt siết chặt, Ngô Nặc chỉ kịp nhìn thấy trên eo mình có thêm một cái đuôi lớn trắng đen đan xen, bên tai tiếng gió vù vù, lúc hoàn hồn, y đã ngồi ổn trên lưng của 'cự thú tiền sử', thoáng cái được biển lông vây lấy.

Ngô Nặc vô thức túm lông cự thú, xúc cảm vô cùng mịn nhưng lại có thêm cảm giác lành lạnh, hoàn toàn không mềm mại như trạng thái mèo con. Sờ đi sờ lại da lông Bạch mấy lần, tiểu tâm can đập bình bịch của Ngô Nặc dần yên tĩnh lại, sau đó từ trên lưng Bạch cúi nhìn xuống dưới, khi thấy các thú nhân và thuần nhân như lâm đại địch, một cảm giác tự hào và hưng phấn cứ thế trào lên___

Không hổ là đại miêu nhà y, quả thật không thể khốc huyễn hơn / .

Lưng Bạch rất rộng, Ngô Nặc cẩn thận điều chỉnh động tác của mình, tìm chỗ tương đối bằng phẳng, khoanh gối ngồi lên.

"Ngồi vững chưa?" Bạch phun ra tiếng người, âm thanh trầm hơn lúc ở hình người nhiều, có cảm giác như tiếng chuông.

"Ngồi vững rồi!"

"Ôm chặt tôi, cẩn thận rớt xuống." Bạch không biết thú nhân khác dùng hình thú chở người có cảm giác gì, hắn cảm thấy mình căng thẳng muốn chết, còn căng thẳng hơn cả tiểu sứ thần đang ngồi trên lưng mình, chỉ sợ không cẩn thận làm tiểu sứ thần rớt xuống.

Nhưng, trong căng thẳng, còn có hưng phấn vô cùng___ tiểu sứ thần ngồi trên lưng hắn nha .

Bạch ngẩng đầu nhìn thái dương đang chậm chạp dâng lên cùng trời xanh trong vắt không thấy gợn mây, trong lòng bất giác sinh ra cảm giác hào khí, hắn nhất định phải mang tiểu sứ thần bay tới bầu trời cao nhất xa nhất, hắn muốn để tiểu sứ thần biết, hắn là thú nhân lợi hại nhất thế giới này, không ai bằng!

Trong vô thức, tần suất lay động của cái đuôi thô dài sau lưng Bạch càng lúc càng nhanh.

"Ừ!" Ngô Nặc hơi nghiêng người tới trước, ôm chặt cổ Bạch.

Bạch dùng đuôi xác định một chút, Ngô Nặc quả thật đã ngồi rồi, hắn mới chậm rãi đi, bất luận là thú nhân hay thuần nhân đứng trước mặt hắn, đều như miếng bọt tách biển tự động nhường ra một con đường.

Chỉ thấy Bạch càng đi càng nhanh, đi nhanh dần biến thành chạy chậm, từ chạy chậm biến thành chạy nhanh, sau khi lao đi như ngân quang ngàn mét, hắn dùng sức vỗ cánh, tứ chi chậm rãi rời khỏi mặt đất, chớp mắt đã bay lên cao hơn trăm mét.

Quá trình Bạch chạy lấy đà và tăng tốc bay lên vừa rồi tròng trành kịch liệt, Ngô Nặc bất giác nhắm mắt lại, đợi lúc này cảm giác bình ổn rồi, gió lạnh không ngừng lướt qua mặt, Ngô Nặc mới mở mắt ra___

Bộ lạc Trường Hà đã rơi lại rất xa sau lưng, mơ hồ còn có thể thấy người trong bộ lạc hưng phấn vẫy tay tạm biệt họ, bên tai đặc biệt nghe được từng tiếng thú gầm và hoan hô kích động, nhưng, rất nhanh, bóng dáng và âm thanh họ đã dần trở nên mơ hồ, nóc lều nóc nhà loạn tung trong bộ lạc trở thành điểm đen nhỏ, dần biến mất khỏi tầm mắt.

Con sông chảy quanh bộ lạc Trường Hà không nhanh không chậm lưu chuyển, nhìn từ trên không xuống, cứ như một đường nổi màu trắng uốn lượn quanh co, khảm giữa rừng và thảo nguyên.

Mặt trời mới lên rọi xuống những tia sáng cam ấm áp, giữa rừng cây đại thụ cao tận trời luẩn quẩn sương khí, giữa sương mù, vô số chim chóc cao giọng hòa tấu, hội tụ thành một chương nhạc vô cùng mỹ diệu, đủ để chấn động và tẩy rửa linh hồn.

Đầu kia con sông, vạn dặm bình nguyên không thấy biên giới, mùa thu đã qua một nửa, cỏ đã hơi phiếm vàng, từ xa bất chợt truyền tới một tiếng ầm ầm, phá tan yên tĩnh của thảo nguyên. Chỉ thấy một nhánh

đại quân di dời do vô số động vật tổ thành, kèm với tiếng ầm ầm, từ phương xa đến đây, di dời tới phía nam xa xôi mà ấm áp.

Đội ngũ di dời này thật sự quá mức hỗn tạp, có dê ôn thuận nhất, có rồng sừng hung hãn nhất, có thú lí lạp con chỉ nhỏ như nắm tay, cũng có những con long thú cỡ lớn nặng đến mấy chục tấn. Suốt quãng đường, không biết có bao nhiêu bộ tộc nhân loại đánh chủ ý lên chúng, nhưng đối diện với thú triều quy mô như thế, dù là bộ lạc cường đại, nhiều lắm cũng chỉ dám tấn công mấy con đi riêng lẻ. Nếu dẫn đến thú triều bạo động, đừng nói bộ lạc bình thường, cho dù bộ lạc siêu cấp cũng ăn không tiêu.

Đối mặt với cảnh tượng di dời chấn động cấp sử thi này, trong lòng Ngô Nặc chỉ có hai chữ: má ơi.

Trời ạ, thế giới này cư nhiên còn có khủng long! Quả thật không khoa học!

Đại khái bị cảnh tượng trước mắt lay đến, Bạch chợt gầm vang, tiếng hổ gầm cao vút tràn đầy ý khiêu chiến lập tức kinh động mấy con bự trong thú triều, thoáng cái, đủ loại tiếng gầm không dứt bên tai, sắc bén gần như có thể đâm lủng màng nhĩ.

Ngô Nặc chỉ kịp nghe Bạch nói với y "ngồi vững", thì trước mắt đã hoa đi, khi hoàn hồn lại, Bạch đã bay phía trên thú triều, như bậc thầy lướt qua đầu một đám khủng long ăn thịt cỡ lớn, Ngô Nặc ngồi trên lưng Bạch, cũng cảm thấy được uy áp của kẻ săn mồi cấp đỉnh, cùng với hơi thở phẫn nộ nóng hổi của chúng, dọa y dùng cả tay chân túm chặt lưng Bạch.

Bạch cảm giác được Ngô Nặc dán cả người lên lưng mình, trong lòng đắc ý muốn chết, lòng tham chơi nổi lên, bụng đầy nước bẩn không ngừng quậy. Sau khi luẩn quẩn một lát trên không trung, đột nhiên lao thẳng xuống, nghiêng người lướt qua một con khủng long ăn thịt cỡ lớn, ngay lúc lướt qua, Ngô Nặc bị cái con nghi là khủng long bạo chúa nhìn thấy, nó gầm lớn một tiếng há miệng đầy răng nhọn táp vào Ngô Nặc, cũng không biết bị cái miệng tanh thối của nó hun đến, hay bị răng nanh vàng khè của nó dọa, sắc mặt Ngô Nặc tái nhợt, khóe mắt phiếm đỏ, sống chết nằm trên lưng Bạch, động một cái cũng không dám.

"Đừng sợ, tôi sẽ không để chúng tổn thương cậu." Âm thanh thấp trầm âm vang mạnh mẽ.

Hắn sải cánh không ngừng xoay chuyển, bay lên, lao xuống, hết lần này đến lần khác không biết sống chết khiêu khích những kẻ săn mồi đỉnh cấp trong thú triều, mỗi lần, hắn đều có thể suýt soát né được tập kích của hung thú, trong vô số lần khiêu chiến, kỹ thuật bay lượn của Bạch càng lúc càng tinh chuẩn, mà Ngô Nặc cũng dần thích ứng, hơn nữa còn tìm được mấy phần khoái cảm kích thích trong nguy hiểm, đến sau đó thậm chí khi mỗi lần Bạch khiêu thích khủng long ăn thịt đó, y còn phối hợp huýt sáo kêu ngao ngao, kèm với bộ đồ da thú trên người, quả thật không khác gì dã nhân bình thường.

Đến thế giới xa lạ mà nguyên thủy này, con đường về nhà xa xôi không thấy, trong lòng Ngô Nặc không phải không có một chút tiêu cực nào. Những cảm xúc tiêu cực bị đè nén trong đáy lòng đó, thậm chí có thể ngay cả y cũng không ý thức được, cho đến lúc này mới triệt để phát tiết ra.

Gân cổ gào lên, Ngô Nặc cảm thấy mình đã điên rồi, hơn nữa còn điên rất sướng, ngồi trên lưng Bạch, cúi nhìn đàn thú kinh sợ không yên bên dưới, Ngô Nặc chợt tìm về chút cảm giác an tâm. Khi y ngẩng đầu nhìn bầu trời cao lần nữa, y cảm thấy trong lòng tràn đầy hào khí và dường như đã trong vắt sạch sẽ không còn vật gì, cả người cũng trở nên vô cùng thả lỏng.

Lại chơi một chút, Bạch đưa Ngô Nặc đến một vùng đất an toàn cách xa thú triều, còn mình thì bay tới cạnh thú triều, lợi dụng ưu thế bản thân, săn giết hơn mười con dê non béo, ăn một hơi đến bụng căng tròn, để lại xương đầy đất và linh cẩu rục rịch muốn động. Bạch ngậm một con cừu con bị hắn cắn chết bay về bên sông, trước tiên rửa sạch máu tanh đầy người, sau đó mới bay về tìm Ngô Nặc.

Sau khi Bạch đi săn, Ngô Nặc liền tìm kiếm chút cỏ khô cành cây gần đó, đào một hố đất, gác giá lên, lúc Bạch mang con mồi về, Ngô Nặc đã làm xong công việc chuẩn bị.

Bạch ném cừu con xuống đất, sau một trận sáng bùng lên, Bạch biến về hình người, trong con mắt băng lanh xinh đẹp tràn đầy lấy lòng, "Muốn tôi làm chút gì không?" Vừa rồi hắn cố ý mang tiểu sứ thần đi khiêu chiến những hung thú kia, tiểu sứ thần sẽ không nổi giận với hắn chứ?

Ngô Nặc nhìn hắn một cái, ánh mắt dừng lại một lúc ở bộ vị lấp lánh không thể nói nào đó, mím môi, chỉ túi lớn đặt một bên nói: "Cậu mặc quần áo vào đi rồi nói."

"À." Bạch ngoan ngoãn gật đầu, lục quần lót bảo bối trong túi ra, sau đó lại tròng thêm đầm da thú, nhanh chóng chạy lại cạnh Ngô Nặc tìm việc làm.

Ngô Nặc cũng không khách khí, trực tiếp giao nhiệm vụ thanh lý con mồi cho hắn. Thời gian này Ngô Nặc luôn rất bận, Bạch không thể không thường xuyên gánh một chút gia vụ cho y, chuyện như thanh lý con mồi này, hắn đã làm vô cùng thuần thục rồi, không bao lâu đã rửa sạch sẽ con mồi, dùng trụ gỗ xuyên vào, lại rạch vài đường sâu đến tận xương trên thân nó, rồi mới giao cho Ngô Nặc.

Ngô Nặc lấy ra túi gia vị luôn mang bên người, bôi lên chút muối đã mài thành bột, ướp một chút, mới đặt lên giá nướng.

"… Cậu biến thành hình thái vừa rồi từ lúc nào?" Vừa nướng cừu nguyên con, Ngô Nặc vừa hỏi Bạch.

"Thời gian trước." Bạch ngồi cạnh Ngô Nặc, hắn rất muốn dựa lên người y, nhưng lại sợ chọc Ngô Nặc không vui. Bạch vô cùng nhạy cảm, hắn đã phát hiện từ lâu, Ngô Nặc thân thiết với trạng thái hình mèo của hắn hơn hẳn trạng thái hình người. Rõ ràng nhất chính là, khi hắn biến thành mèo, tiểu sứ thần đối với hắn vừa ôm vừa hôn còn gãi da bụng hắn, nhưng nếu hắn là hình người, tiểu sứ thần trước giờ sẽ không ôm hắn càng không hôn hắn, buổi tối đi ngủ cũng cách hắn thật xa.

Hơn nửa tháng trước, Bạch đã biến ra được trạng thái dực hổ hoàn toàn, bắt đầu từ ngày đó, hắn mới học được cách bay lượn chân chính. Nhưng không biết tại sao, hắn vô cùng khác biệt với thú nhân trong bộ lạc, thú nhân khác sau khi hóa hình chỉ có hai trạng thái, một dạng là hình người trưởng thành, một dạng là hình thú trưởng thành. Mà hắn, lại có hơn bọn họ một dạng ấu thú mèo con.

Hơn nữa, hắn còn có thể cảm giác rõ, khi hắn hóa thành ấu thú mèo con, trong người hắn tựa hồ có một luồng sức mạnh kỳ quái, cho đến hiện tại, hắn vẫn không cách nào giải thích sức mạnh đó, nhưng hắn có thể cảm ứng được, sức mạnh đó vô cùng cường đại.

Trước khi sức mạnh đó triệt để được khống chế và giải phóng Bạch không định nói chuyện này cho bất cứ ai, bao gồm cả Ngô Nặc và đại vu.

"Vậy sao cậu không nói cho tôi biết?" Thiếu thành ý quá rồi đó?

Bạch thấy Ngô Nặc trừng mình, mắt tròn tròn, mặt phồng phồng, nhìn rất… ừm, rất đáng yêu, Bạch nhịn không được cong môi, nghiêm túc nhìn Ngô Nặc nói: "Vì tôi muốn cho cậu một bất ngờ."

Không biết sao, nhìn ánh mắt trong vắt của Bạch, cùng gương mặt nghiêm túc, Ngô Nặc chợt cảm thấy mặt và tai nóng lên, trong lòng sinh ra một suy nghĩ hoang đường: Nếu Bạch là em gái thì tốt rồi.

Cửa não vừa mở, trong đầu Ngô Nặc chậm rãi hiện lên một em gái tai mèo, em gái tóc bạc giống y hệt Bạch, không, cũng không phải hoàn toàn giống, mắt sẽ tròn hơn lớn hơn chút, đường nét gương mặt cũng nhu hòa hơn chút, khi cười lên gò má sẽ phồng phồng, đúng rồi, không chỉ phải có tai mèo còn phải có đuôi…

"Nặc…"

"Hả?"

"Mũi cậu chảy máu kìa."

48. Chương 48: Trên Đường

Nhất định là gần đây ăn thịt quá nhiều, thời tiết quá nóng bức, mới chảy máu mũi thôi.

Che mũi, Ngô Nặc có chút chột dạ nghĩ, sao y có thể vì một tên đàn ông mà chảy máu mũi, dù có soái thế nào cũng không được!

"Cậu không sao chứ? Đầu có choáng không?" Bạch có chút lo lắng, đại vu lại không ở đây, lỡ tiểu sứ thần sinh bệnh thì sao?

Ngô Nặc nhìn gương mặt tuấn tú cách mặt mình không đến 5cm, đầu óc vốn không choáng cũng trở nên hơi mù mờ, mũi vừa ngừng chảy máu tựa hồ lại rục rịch tiếp.

"Không sao, không choáng." Ngô Nặc che mũi ồm ồm nói, vốn y muốn bảo Bạch cách xa một chút, nhưng thấy vẻ mặt quan tâm của Bạch, câu này thật sự không nói ra được.

"Vừa rồi cậu chảy nhiều máu như thế, sao lại không sao?" Giọng Bạch lập tức đề cao không ít, âm thanh lạnh lẽo nghe đặc biệt nghiêm túc còn đặc biệt tức giận, "Tôi đi tìm chút quả nham cho cậu, cậu ở đây đợi." Nói xong, trên người hắn lóe ánh bạc, sau lưng mọc ra đôi cánh lớn, cánh nhỏ hơn lúc ở trạng thái dực hổ nhiều, nhưng vẫn sắc bén và mỹ lệ, phối với thân thể thon dài khỏe đẹp cùng gương mặt hoàn mỹ, ánh mặt trời rọi lên mái tóc màu bạc, tô điểm thêm một tầng vàng nhạt cho hắn, khiến hắn như một thiên sứ hạ phàm, giang đôi cánh chậm rãi bay lên trời, tóc bay lên, quả thật đẹp không giống phàm nhân.

Mũi Ngô tiểu Nặc rất không thua kém lại nổ tung lần nữa.

Quả nham sinh trưởng trên vách núi nguy hiểm, cực kỳ khó hái, nhưng hiện tại Bạch có cánh có thể bay, hái quả nham trên vách núi quả thật không thể dễ hơn.

Ngô Nặc cầm máu mũi, lật cừu nướng hai lần, Bạch mới ôm một túi lớn đầy trở về. Hắn chậm rãi đáp xuống đất, thu cánh lại, chào Ngô Nặc, thấy sắc mặt y vẫn hồng nhuận không có vẻ bệnh hoạn, khóe môi hơi cong lên, đặt cái lá chứa đầy đồ trước mặt Ngô Nặc.

Ngô Nặc mở gói lá dưới sự thúc giục vô thanh của hắn, bên trong trừ có hai ba chục quả nham ra, còn có quả đỏ thẫm, quả chua chua, cùng với quả ngọt còn quý giá hiếm thấy hơn quả nham.

Quả ngọt non giòn nhiều nước, ăn thích miệng mùi vị cực tươi, Ngô Nặc chỉ ăn qua một lần đã thích vị của nó. Nhưng quả ngọt bình thường chỉ sinh trưởng sâu trong rừng, không chỉ ngon, còn rất có giá trị dược, bị mọi người xem thành vu dược thiên nhiên, không chỉ có thể thúc tiến vết thương khép miệng còn có thể trị một vài bệnh khác, vì thế, nơi quả ngọt sinh trưởng luôn có hung cầm mãnh thú đào ổ làm hang canh chừng, rất khó hái.

Lần đầu tiên Ngô Nặc ăn, cũng là Bạch mang về cho y, khi đó Bạch vì hái quả ngọt, còn bị thương không nhẹ, đại miêu cà nhắc vuốt mập cùng trọc gần nửa khúc đuôi lắc lư trước mặt Ngô Nặc, làm Ngô Nặc đau lòng muốn chết, không cho phép hắn đến chỗ nguy hiểm đó hái quả ngọt nữa.

Bạch rất nghe lời, cho đến hôm nay mới đi một chuyến nữa. Nhưng, khác với sự thê thảm lần trước, hiện tại hắn có thể bay, ác long một mắt canh giữ cây quả ngọt đó chỉ có thể phẫn nộ nhìn hắn hái sạch mấy quả cuối cùng trên đỉnh cây, còn bị hắn khiêu khích một phen, tức giận kêu gào gào, đuổi theo hắn cả đoạn, cuối cùng trân mắt nhìn hắn bay đi.

Nhìn thấy bộ dáng tức muốn điên của ác long một mắt kia, cảm thấy thật sự không thể sướng hơn / .

"Sao cậu lại hái quả ngọt? Lần trước không phải cậu đã đáp ứng tôi không đi nữa sao?" Ngô Nặc cứng mặt, đánh giá Bạch từ trên xuống dưới ba lần, xác định trên người hắn không có chút thương tích nào, mới yên tâm, sắc mặt cũng dịu đi một chút.

Rõ ràng mặt tiểu sứ thần một chút cũng không hung, nhưng Bạch bị y trừng, trong lòng không hiểu sao có chút chột dạ, hắn hơi nghiêng đầu qua, mím mím môi, hùng hồn lý lẽ biện giải: "Nhưng cậu chảy máu mà, đại vu nói quả ngọt có thể bổ sung máu."

"Thời tiết nóng chảy chút máu mũi rất bình thường, căn bản không phải chuyện gì lớn, không cần phải ăn quả ngọt, có từng suy nghĩ lỡ như bị thương thì làm sao không?"

"Tôi sẽ không bị thương." Bạch nhìn Ngô Nặc, rất nghiêm túc nói. Hiện tại hắn lợi hại hơn trước nhiều, sau này còn càng lúc càng lợi hại, tiểu sứ thần tại sao không chịu tin tưởng hắn chứ? Bạch híp mắt lại không biết nghĩ gì, ánh bạc lóe lên, biến thành đại miêu mập mạp, chui ra khỏi da thú, sắc mặt thay đổi, phồng mặt mèo bất mãn nhìn Ngô Nặc.

Ngô Nặc vốn còn muốn nói hắn hai câu, nhưng nhìn thấy trong con mắt băng lam của đại miêu hiện lên một tia ủy khuất nhè nhẹ, lời quở trách không thể nói được nữa, lòng nhũn thành một bãi nước, thò tay ôm đại miêu vào lòng, sờ cái cằm nhỏ đầy thịt, nhìn vào mắt hắn nghiêm túc nói: "Tôi biết cậu rất lợi hại,

nhưng cũng phải chú ý an toàn, nếu cậu bị thương, tôi sẽ rất đau lòng. Trong lòng tôi cậu giống như đứa em trai, cậu là người thân duy nhất của tôi ở thế giới này, tôi không muốn thấy cậu vì bất cứ nguyên nhân nào mà bị chút tổn hại nào."

Nếu đối diện với hình người cao lãnh của Bạch, Ngô Nặc khẳng định không nói ra được mấy lời này, nhưng đối diện với đại miêu mập tròn, Ngô Nặc vừa nói vừa hạ thủ với đại miêu, một chút áp lực cũng không có
.

Bạch vốn nghĩ biến thành hình dạng miêu thú, tránh được thuyết giáo của Ngô Nặc, không ngờ lại khiến Ngô Nặc nói ra những lời trong lòng. Em trai gì đó, người nhà gì đó, Bạch cảm thấy tim mình hình như bị thứ gì ấm áp bao lấy, dễ chịu thành một bãi nước.

"Cậu cũng là người thân duy nhất của tôi, tôi sẽ không để bất cứ ai tổn thương cậu." Bạch rất nghiêm túc hứa hẹn. (Đại vu: Bạch nhãn miêu, mày qua đây, ông bảo đảm không đánh chết mày!)

Ngô Nặc cười đáp một tiếng, dùng sức xoa đầu đại miêu, sau đó dưới lời thúc giục vô thanh của đôi mắt mèo băng lam, Ngô Nặc hôn lên trán hắn một cái.

Đại miêu dè dặt (?) cọ cọ ở hõm cổ Ngô Nặc, sau đó nhảy sang bên cạnh, ưu nhã ngồi xổm, trong đầu tự động hồi vị lại lời Ngô Nặc vừa mới nói. Sau khi Ngô Nặc liên tiếp ăn hai quả nham, Bạch đột nhiên cảm thấy mình một chút cũng không muốn làm em trai gì đó của tiểu sứ thần.

Vì cho dù em trai có thân thiết cỡ nào, sau khi trưởng thành tìm được giống cái, cũng phải rời khỏi anh trai, một mình thành gia, sau đó sinh con nuôi con, cho đến khi con lớn rời khỏi nhà thành gia, hắn dần dần già đi, sau đó vào một ngày nào đó nhắm mắt trở về vòng tay của thần thú, hoàn thành một đời dài mà ngắn ngủi.

Hắn không muốn cuộc sống như thế!

Lúc này, Bạch đột nhiên hiểu ra, chân chính bầu bạn cùng một thú nhân sống hết đời không phải là người thân anh trai, cũng không phải con, mà là giống cái vẫn luôn làm bạn bên mình.

Bạch hữu ý vô tình liếm ngón tay Ngô Nặc, hơi rũ mắt xuống, che đi ánh sáng chói mắt bên trong.

Sau một phen bộc bạch ngoài ý muốn, quan hệ của Ngô Nặc và Bạch tựa hồ lại thân cận hơn nhiều, nhưng hình như lại có thêm một vài thứ khác đang âm thầm ấp ủ ở chỗ không thấy được.

Hai người vui vui vẻ vẻ ăn trái cây, lại gặm cừu nướng, Bạch vừa rồi một hơi ăn hơn mười con dê, bụng đến giờ vẫn còn hơi căng, chỉ ăn chút thịt cừu nướng tượng trưng, một nửa còn lại vào bụng Ngô Nặc hết, một nửa được Ngô Nặc cắt thành miếng, bỏ trong túi da bò sạch sẽ sau đó đeo lên lưng, đợi khi đói bụng lại ăn.

Từ sau khi Ngô Nặc bắt đầu tập luyện [Thể thuật căn bản], dạ dày lớn hơn trước kia nhiều, ngay cả sức lực cũng mạnh hơn, chỉ tiếc so với người bộ lạc Trường Hà, vẫn thuộc trình độ trung hạ đẳng, hơn nữa trên người cũng không có thêm thịt, cơ bắp vẫn chỉ là một tầng mỏng, hoàn toàn không thấy phồng.

Thôi dù sao cũng tốt hơn không có, Ngô Nặc chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Sau khi Ngô Nặc tu luyện [Thể thuật căn bản], trừ sức lực lớn hơn, độ dẻo dai của cơ thể cũng càng lúc càng tốt, thân thủ trở nên vô cùng linh hoạt, lực chịu đựng cũng tốt hơn trước không chỉ hai ba lần, năng lực chạy nhảy vân vân cũng tăng mạnh không ít.

Không phải sao, hoàn toàn không cần Bạch giúp, y đã nhẹ nhàng leo lên lưng Bạch, chọn một vị trí thích hợp, Bạch lại sải cánh mang y bay lên không trung.

Từ trên trời cao nhìn xuống dưới, thú triều cuốn bụi mù mịt vẫn không kết thúc, động vật chạy ở đầu tiên và cuối cùng đều đã vượt khỏi phạm vi tầm mắt của họ.

Buổi sáng đã khiêu khích thú triều, Bạch thu lại lòng ham chơi, bay về phía trên Hắc Sắc sâm lâm, men theo hướng con sông, một đường bay về phía bộ lạc Mục Nguyên.

Bay lượn tốc độ cao trên đường dài cực kỳ tiêu hao thể lực, giữa đường Bạch lục tục dừng lại nghỉ ngơi bốn năm lần, còn ăn hai con ngựa sừng thêm cơm.

Ngô Nặc vẫn là lần đầu tiên chân chính nhìn thấy Bạch săn mồi, vẫn dùng trạng thái dực hổ hung mãnh, nhẹ nhàng đuổi bắt, sự cường đại và hung tàn của kẻ săn mồi cấp đỉnh tinh cầu được thể hiện không sót gì.

Khi tận mắt nhìn thấy cảnh Bạch một phát cắn đứt cổ ngựa sừng, máu tươi phọt ra, Ngô Nặc kinh ngạc phát hiện, trong lòng mình vậy mà không sợ hãi chút nào, thay vào đó là một cảm giác tự hào và kiêu ngạo quái dị___

Đại miêu nhà ông chính là lợi hại thế đó / .

Sắc trời tối dần, Bạch chậm rãi giảm tốc độ, sau một hồi bay lượn đáp xuống một con đồi nhỏ nổi lên ở một chỗ trong rừng. Đợi Ngô Nặc xuống khỏi lưng hắn, hắn run cánh, nghiêng cổ vẩy chút nước lên những cây cối thưa thớt xung quanh, vị của nước miếng kèm với khí tức của kẻ săn mồi đỉnh cấp nhanh chóng lan ra, những kẻ săn mồi nghe được động tĩnh rục rịch chờ động trong rừng liền thu binh thu trống, lùi xa ba thước.

"Cậu ở đây đợi tôi, nơi này có khí vị của tôi, những đã thú đó không dám lại gần, cậu đừng chạy loạn, tôi đi bắt chút mồi và lấy nước, thuận đường tìm kiếm ký hiệu đại vu lưu lại, lát nữa sẽ về." Bạch trước giờ chưa từng đến bộ lạc Mục Nguyên, chỉ biết hướng đại khái, nếu có thể tìm được ký hiệu bộ lạc lưu lại ven đường, hội họp với đại vu, sau đó lại cùng đến bộ lạc Mục Nguyên, sẽ bớt được không ít chuyện. Mặt khác, lại vì Bạch tạm thời còn không muốn bại lộ hình thái dực hổ của hắn trước mặt người ngoài tộc, càng không muốn bại lộ tất cả thực lực của mình.

Vì sự xuất hiện của Ngô Nặc, dẫn đến bộ lạc phát sinh rất nhiều biến hóa. Những biến hóa đó sớm muộn cũng sẽ lộ ra, bất luận đến lúc đó bộ lạc phải đối mặt với chủ động khuếch trương hay bị động phòng ngự, muốn bảo toàn bộ lạc, muốn bảo vệ Ngô Nặc mang tới biến hóa cho bộ lạc, nhất định cần có sức mạnh vô cùng cường đại.

Trước khi bộ lạc có đủ sức mạnh cường đại, trước khi hắn trở nên đủ cường đại, bộ lạc càng không thu hút ánh mắt người khác càng tốt.

"Ừ, cậu cũng phải chú ý an toàn đó."

"Yên tâm, tôi sẽ không bị thương." Nói xong, Bạch bay đi.

Ngọn đồi nhỏ Bạch chọn cây cối thưa thớt, nhưng mấy chỗ gần đó lại cây cối rậm rạp, tại nơi cây lớn phủ trời che chắn, lại thêm vốn đã gần lúc hoàng hôn, ánh sáng xung quanh rất kém, từ con đồi nhìn xuống, đâu đâu cũng là táng cây đen thui, cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra một con mãnh thú.

Ngô Nặc gần như không có kinh nghiệm dã ngoại ngoài trời, càng khỏi nói đến rừng rậm nguyên thủy nhìn không thấy biên giới mãnh thú khắp nơi này. Sau khi Bạch đi, y lập tức mở dao hoa quả ra, cầm chặt trong tay, vừa toàn thần phòng bị, vừa nhặt chút củi khô lá rụng, dự định nhóm lửa.

Ngô Nặc chỉ lo cảnh giác xung quanh, không chú ý dưới chân, đột nhiên chân dẫm vào khoảng không, cả người thoáng cái bị lá cây chôn vùi, tiếng thét cùng với âm vọng ngưng bặt, giữa đống lá khô lộ ra một cửa động đen thui, đáy động tựa hồ có điểm sáng lấp lóe.

49. Chương 49: Mỏ Muối Tinh

"Ui…" Ngô Nặc ôm chân trái, đau đến hít ngược mấy lần, chỉ một thoáng, y đã trân mắt nhìn chân mình sưng thành cái bánh bao, là cỡ đặc biệt lớn.

Y cắn chặt răng, nhẹ di động chân trái, lại dùng tay xoa chỗ bị thương, xác định không ảnh hưởng đến xương, trong lòng mới thấy đỡ hơn. Thầm nói một tiếng xui xẻo, Ngô Nặc ngẩng đầu đánh giá tình hình xung quanh.

Trên vách đá xung quanh hang động mọc đầy rêu màu vàng non cùng với nấm huỳnh quang màu gạo, chỉ ánh sáng của một cây nấm huỳnh quang vô cùng ảm đạm, nhưng sinh trưởng thành mảng thành mảng, lại

là trong một hang động không chút ánh sáng, ánh sáng tụ lại đủ để Ngô Nặc mơ hồ nhìn được tình huống xung quanh.

Đây là một động đá vôi to lớn, cửa động y vừa rơi xuống, cách mặt đất khoảng hai ba chục mét, may mà ở cửa động mọc nhiều dây mây, trong quá trình rơi xuống, y nhiều lần túm được số dây mây này, giảm bớt tốc độ rơi xuống, nếu không cứ rơi thẳng từ miệng hang xuống như thế không thể nào chỉ bị trật chân đơn giản thế này, mà có khả năng ngã thành cái bánh thịt luôn, vì phần đáy hang là một loại tinh thể không biết tên màu đỏ sậm, cứng chắc dị thường, không có một cọng cỏ.

Trong quá trình rơi xuống, Ngô Nặc trừ bị trật chân trái, toàn thân trên dưới cũng bị cọ nhiều chỗ.

Lần này y ra ngoài cùng Bạch, không nỡ mặc bộ đồ lúc xuyên từ hiện đại tới, vì bộ đồ đó chất lượng vốn đã không tốt, lại còn may vá thêm nhiều mảnh, đâu đâu cũng là miếng vá, nếu lại làm nát thêm chút, thì không cách nào vá được nữa. Tuy trên hệ thống không phải không mua được áo sơ mi quần dài, nhưng giá tuyệt đối không phải trong phạm vi Ngô Nặc hiện tại có thể thừa nhận, càng khỏi nói đến hiện tại y còn đang mắc nợ, một tích phân cũng hận không thể tách làm hai để dùng, làm gì có dư tiền mua quần áo mới?

Hơn nữa, đại vu đã nói với y rồi, bảo y tạm thời đừng để lộ thân phận kẻ ngoại lai của mình trước mặt bộ lạc khác.

Bộ quần áo vừa nhìn đã thấy được là 'khác với mọi người' kia, Ngô Nặc đương nhiên không thể lại mang ra ngoài rêu rao dạo phố.

Cho nên lần này ra ngoài, y cũng mặc đồ da thú.

May là da bộ lạc Trường Hà thuộc rất tốt, sau khi cắt may thành quần áo, mặc trên người tuy xúc cảm không nhẹ nhàng thoải mái như vải cotton, nhưng cũng không đến mức quá khó chịu. Nhưng chỗ mà 'áo lót' da thú và quần cụt da thú (bản cải thiện mà Ngô Nặc cường liệt yêu cầu) có thể che thật sự có hạn, tay chân Ngô Nặc đều lộ hết ra ngoài, vừa rồi lúc rơi xuống, không thể tránh bị dây mây cọ trúng, không ít vết thương rách da chảy máu.

Ban đầu Ngô Nặc còn không cảm thấy những vết thương này đau đớn gì, nhưng không bao lâu, những chỗ vết thương tiếp xúc với mặt đất đột nhiên truyền tới cảm giác đau bén nhọn.

"Chuyện gì nữa đây?" Ngô Nặc hít ngược một hơi, kiểm tra vết thương một lượt, những vết thương vốn không có vấn đề gì, có vài chỗ sau khi rời khỏi mặt tinh thể, cảm giác đau rõ ràng giảm nhẹ rất nhiều, "Lẽ nào là vấn đề của những tinh thể này, lẽ nào nói chúng có độc? Má ơi, không phải xui xẻo thế chứ?"

Ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, Ngô Nặc vội lấy một mảnh tinh thể nhỏ ở bên chân, nói với hệ thống: [Hệ thống, nhanh lên, giúp tôi tải một mảnh tinh thể này lên xem thông tin giao dịch.]

Ngô Nặc vừa dứt lời, hệ thống đã trừ đi phí tải lên tương ứng, còn hỏi: [Thông tin giao dịch đã tải lên, ký chủ có muốn vào khu giao dịch không?]

Ngô Nặc nhìn phần giới thiệu đơn giản về tinh thể được phản hồi lại trên giao diện thao tác hệ thống, mắt suýt nữa rơi ra, số khoáng tinh này căn bản không phải vật chất có độc, mà là muối tinh, muối tinh thiên nhiên hàm lượng muối cao đến 99%!

Ngô Nặc cầm một miếng vụn nhỏ lên liếm một cái, rất mặn, hơn nữa mặn vô cùng thuần, hoàn toàn không giống như muối thô của bộ lạc Trường Hà, còn mang theo một vị đắng, sau khi bỏ vào thức ăn tuy không rõ ràng, nhưng nếm kỹ vẫn có thể nếm ra vị đó. Như bọn Bạch đã ăn quen rồi thì được, sẽ không cố ý chú ý vị đạo đó, nhưng Ngô Nặc ăn không quen, trong miệng luôn có cảm giác như đồ ăn khét, món ăn tám phần cũng chỉ có thể làm được năm sáu phần.

Phải biết, trong các hệ món ăn của đất nước ăn vặt, tuyệt đại bộ phận không rời được muối, cho dù vì khẩu vị tám tỉnh lớn bất đồng, nhưng muối phải nêm vào bao nhiêu, cũng chỉ khác biệt ít nhiều, ít có món ăn nào hoàn toàn không cần thêm muối.

Quê của Ngô Nặc cũng được, tỉnh thành sau đó cũng được, đều thuộc khu vực có khẩu vị nặng, nhiều dầu nhiều muối nhiều ớt, tuy từ góc độ dưỡng sinh học hiện đại có trở ngại đối với sức khỏe, nhưng Ngô Nặc ăn đã hơn mười, hai mươi năm, nhất thời thật sự không cách nào thích ứng với khẩu vị thanh nhạt.

Có điều muối của bộ lạc Trường Hà lúc nào cũng có một vị đắng, bỏ ít một chút còn có thể không quá rõ ràng, nếu bỏ nhiều, vậy vị đắng đó ăn vào miệng thật sự rất khó chịu.

Hiện tại tìm được muối có độ thuần cao như thế, Ngô Nặc quả thật sắp cao hứng điên rồi, cũng không sợ mặn, liếm láp mấy phát, mắt lóe sáng tự vui nói: "Không ngờ ông cũng có lúc may mắn, ở đây có nhiều muối tinh như thế, bây giờ không còn cần phải nén giận bộ lạc Mục Nguyên nữa!" Tìm được một mỏ muối tinh lớn như thế, thịt sấy, cá khô, đồ chua, đồ mặn, đồ muối vân vân còn xa nữa sao? /

Hệ thống hình như ghét thấy vẻ đắc ý của ký chủ ngốc, lập tức bắt đầu công bố nhiệm vụ mới:

[Chuỗi nhiệm vụ khám phá:

Nhiệm vụ 9: Tìm kiếm khoáng mỏ muối tinh.

Phần thưởng nhiệm vụ: 1000 tích phân, một phần thịt kho tàu bí chế.

Nhiệm vụ 10: Giết chết diêm giáp trùng.

Phần thưởng nhiệm vụ: Mỗi khi giết được một con diêm giáp trùng thưởng 5 tích phân, tính tổng mỗi khi giết được 100 diêm giáp trùng, thưởng một lọ sốt chiên nướng bí chế.

Nhiệm vụ 11: Khai thác mỏ muối tinh.

Phần thưởng nhiệm vụ: 1000 tích phân, cung tiễn nỏ bằng gỗ x1]

Nhiệm vụ một và nhiệm vụ ba cơ bản coi như tặng điểm, nhưng nhiệm vụ thứ hai, diêm giáp trùng là cái quỷ gì, hệ thống mày ra đây, bàn nhân sinh coi .

Ngô Nặc không đợi được âm thanh của hệ thống, lại đợi được một trận sột soạt sột soạt khiến người ta rợn tóc gáy…

Bạch lo lắng cho an nguy của Ngô Nặc, sau khi đi một chút cũng không dám chần chừ, dựa vào khứu giác nhạy bén rất nhanh đã tìm được một đàn nai đang uống nước bên khe suối, hắn từ trên cao bay xuống dùng tốc độ như chớp giật giết chết mười con nai lớn nhỏ, hắn ăn chín con trong đó, giữ lại con nhỏ nhất mập nhất vác lên vai, chuẩn bị mang về cho Ngô Nặc làm cơm tối.

Trước khi về, hắn quyết định thử vận may xem sao, coi có thể tìm được tông tích của đại vu không.

Bạch bay gần một tiếng trên không trung vô biên của khu rừng, cư nhiên thật sự ngửi được một chút khí vị của đồng bạn bộ lạc lưu lại. Đuổi theo khí vị đó, hắn quả nhiên tìm được ký hiệu đại vu lưu lại trên một khúc gỗ giấu trong đống lá khô.

Ký hiệu này có lẽ lưu lại từ mấy ngày trước, từ thông tin để lại cho thấy, tạm thời họ còn chưa gặp phải nguy hiểm nào, ký hiệu còn nói rõ hướng họ đi. Bạch thuận theo hướng được chỉ, đi một khoảng, lại tìm được mấy ký hiệu giống vậy.

Bạch ngầm ước tính tốc độ của nhóm đại vu và tốc độ của mình, nếu sáng ngày mai hắn toàn lực bay có lẽ trước khi trời tối có thể đuổi kịp nhóm đại vu.

Cho ra kết luận này, Bạch nhìn xung quanh, tìm được cây đại thụ thô nhất gần đó, để lại mùi của mình, sau đó mới vác con nai mang theo một bình nước đầy bay về tìm Ngô Nặc.

Sắc trời đã hoàn toàn tối đi, liên tục nắng ráo nhiều ngày, lúc chiều trên trời có rất nhiều mây đen, Bạch bay được nửa đường, trời đột nhiên tối đi, sau đó gió nổi lên đổ xuống một cơn mưa to.

Lần đầu tiên bay trong mưa to gió lớn thế này, Bạch rất không thích ứng, mưa to ảnh hưởng nghiêm trọng đến tầm nhìn và khứu giác của hắn, cộng với cuồng phong ngược hướng hết lần này đến lần khác xé cánh của hắn, khiến hắn bay chệch hướng, cản trở tốc độ bay. Bản thân Bạch không sợ thời tiết mưa bão thế này, nhưng hắn lo Ngô Nặc sợ. Còn lo khí vị hắn lưu lại đó bị nước mưa xối tan, sau khi mất lực uy hiếp, mãnh thú trong rừng nhân cơ hội tấn công Ngô Nặc. Tiểu sứ thần ngay cả răng dài cũng đánh không lại, làm sao có thể đánh thắng những mãnh thú trong rừng?

Càng nghĩ, Bạch càng nôn nóng.

Hắn không dám dừng lại một chút nào, chỉ có thể liều mạng vỗ cánh, cố gắng bay về phương hướng trong trí nhớ. May mà, cảm giác phương hướng của Bạch vô cùng mạnh, hắn thuận theo hướng trong trí nhớ, vượt qua biển mưa mênh mang tìm đến con đồi không bắt mắt đó.

Nhưng, tiểu sứ thần đâu rồi?

Xung quanh tuy rất tối, nhưng Bạch từ thật xa vẫn mắt sắc phát hiện túi da bò lặng lẽ nằm dưới đất, trên đồi không có một ai, xung quanh tối đen không một tia sáng, nghiêng tai lắng nghe, trừ tiếng mưa ào ào cùng tiếng gió vù vù, trong rừng không còn âm thanh nào khác, Bạch tỉ mỉ phân biệt khí vị trong không khí, vậy mà lại ngửi được một chút vị máu tanh như có như không, mà trong vị máu tanh đó hiển nhiên có mang theo mùi của Ngô Nặc.

"Ầm…" Bên chân trời đột nhiên truyền tới một tiếng sấm, Bạch lại cảm thấy tiếng sấm đó như trực tiếp đánh vào lòng mình, trong lòng nổi lên cơn đau đớn và khủng hoảng khó tả, gương mặt tuấn lãnh như nứt ra một đường lớn, con mắt băng lam lộ ra bạo ngược và vô thố trước nay chưa từng có, nước mưa lạnh lẽo không ngừng chảy lên mặt, tựa như nước mắt.

Hắn run rẩy hai tay ném con nai đi, thu cánh lại trực tiếp rớt xuống, lảo đảo một chút, Bạch lớn tiếng gọi: "Nặc… Vu Nặc… cậu đang ở đâu?" Vừa gọi, hắn vừa thuận theo mùi Ngô Nặc để lại tìm kiếm tung tích y.

Ngô Nặc lúc này đang cầm dao hoa quả liều chết chiến đấu với diêm giáp trùng, loại diêm giáp trùng này mỗi con đều lớn cỡ nắm đấm của thú nhân trưởng thành, dưới bụng mọc bảy tám đôi chân, chân tuy ngắn nhưng tốc độ vô cùng nhanh, vỏ giáp màu trắng cực kỳ chắc, mà chỗ đáng sợ nhất của loại trùng này, là nó thích uống máu, kết cấu phần miệng của chúng vô cùng đặc biệt, có chút giống như giác hút, một khi bị hút phải, trừ khi chúng triệt để hút no hoặc bị giết chết, nếu không chúng tuyệt đối không chịu há mồm.

Vừa rồi Ngô Nặc đã được trải qua, khi loại trùng này đang hút máu, sẽ không cảm thấy bất cứ đau đớn nào, nhưng sau khi chúng hút máu xong, nơi bị chúng hút máu sẽ mọc ra một cục u rất lớn, ngứa ngáy khó chịu.

Trùng trong hang động rất nhiều, trong quá trình đấu tranh với chúng, Ngô Nặc phát hiện ở đáy hang còn có không ít thi cốt, rất nhiều động vật, người cũng không ít, phía dưới thi cốt còn có một đống vỏ trùng, sát thủ không nói cũng biết.

Ngô Nặc tốn 100 điểm tích phân, mới từ hệ thống tìm được nhược điểm duy nhất của loại trùng này ___ sợ nóng sợ lửa.

Tóm lại vận khí của Ngô Nặc cũng chưa xui đến tận nhà, bật lửa buổi sáng dùng qua còn được y bỏ trong túi da thú mang theo bên người, vừa rồi lúc rớt xuống cũng may mắn không ngã hư, rớt bên chân y.

Y nhặt một chút cành khô lá mục dưới đất, đốt một đống lửa nhỏ, nhờ đống lửa này, mấy con giáp trùng hút máu đáng chết đó mới không dám lại gần.

Nhưng, đối diện với con mồi tươi ngon, diêm giáp trùng ỷ trùng nhiều thế mạnh, cứ mãi tuần tra xung quanh Ngô Nặc thật lâu không chịu tan, còn có mấy đứa đói quá không sợ chết đánh lén sau lưng Ngô Nặc, khiến Ngô Nặc không thể phòng bị.

Đối mặt với diêm giáp trùng phủ trời phủ đất lăm le như hổ, Ngô Nặc căn bản không dám rời xa đống lửa, mắt thấy xung quanh thứ có thể đốt đã sắp đốt sạch, lòng Ngô Nặc gấp muốn chết, đã thầm tính toán nên dùng số tích phân còn lại đổi thứ bảo mạng gì từ hệ thống, ngay lúc này, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền tới tiếng gọi lo lắng của Bạch.

"Tôi ở dưới này, Bạch, Bạch, tôi ở trong hang động!" Người thân nha, tuyệt đối là người thân, Ngô Nặc kích động suýt chút nữa nhảy khỏi mặt đất, lần đầu tiên cảm thấy âm thanh của đại miêu quả thật chính là tiếng trời.

50. Chương 50: Chăm Sóc

Thính lực của Bạch nhạy cảm bậc nào, lập tức nghe được tiếng của Ngô Nặc, còn xác định vị trí của y. Không chút do dự nhảy xuống hang động, chỉ chớp mắt đã cứu Ngô Nặc ra.

Bên ngoài mưa to như trút, vừa mới ra ngoài chưa đến một phút, toàn thân Ngô Nặc đã ướt đẫm. Trên người y vốn bị thương, còn bị diêm giáp trùng cắn ra mấy cục u lớn, cục u vừa sưng vừa ngứa hơi có hiện tượng trúng độc, lại thêm mất máu quá nhiều. Kỳ thật lúc còn trong hang động phản ứng của Ngô Nặc đã trở nên chậm chạp đi nhiều, nhưng y không thể không cưỡng ép tinh thần đối kháng với diêm giáp trùng, mỗi sợi thần kinh trong đầu đều căng thật chặt.

Hiện tại đột nhiên được cứu, thần kinh căng đến sắp đứt thình lình thả lỏng, Ngô Nặc cảm thấy hai chân mình tê dại, nước mưa lạnh lẽo xối lên người như trút, y có thể cảm giác rõ ràng được toàn thân mình đang run rẩy.

Bạch cũng phát hiện dị thường của y, không nói một lời, một tay ôm chặt y không để y trượt xuống, một tay thì xách túi lớn dưới đất lên, đeo túi sau lưng, trực tiếp ôm ngang Ngô Nặc trong lòng, ôm rất chặt.

Ngô Nặc bị hắn siết cho khó thở, nhẹ ho nói: "Cậu buông tôi xuống, khụ khụ, tôi có thể tự đi."

Bạch nhàn nhạt nhìn y một cái, ánh mắt và âm thanh lạnh lẽo và không cho phép cự tuyệt chưa từng có: "Nghe lời, đừng động."

Ngô Nặc chưa từng thấy qua mặt này của Bạch, trước nay Bạch ở trước mặt y luôn rất ngoan, ặc, khi ở hình mèo rất ngoan, vừa thân thiết lại biết làm nũng, khi ở hình người cũng đặc biệt ôn thuận nghe lời, từ trước tới giờ sẽ không cự tuyệt yêu cầu của y, mà lúc này, Bạch cuối cùng cũng lộ ra một mặt bá đạo hung hãn thuộc về tộc dực hổ.

Có một thoáng, Ngô Nặc cảm thấy lông tơ toàn thân mình đều dựng lên, nhưng sau đó, y cảm thấy trên lưng có một cánh tay lớn ấm áp vụng về vỗ vỗ, tầm mắt lại lần nữa nhìn vào đôi mắt lạnh băng của Bạch, dưới ánh sáng mờ ảo, Ngô Nặc thấy được sự quan tâm và lo lắng được giấu dưới sự lạnh lùng nồng đậm đó.

Quan tâm và lo lắng kịch liệt như thế, từ sau khi ông bà ngoại qua đời, y chưa từng nhìn thấy trong mắt ai khác nữa. Ngô Nặc chợt cảm thấy mũi chua xót, trong lòng trào lên rất nhiều cảm xúc không thể nói rõ, ấm áp căng đầy___ cảm giác có người nhà thật tốt, tóm lại không uổng công thương đại miêu này.

Ngô Nặc mơ mơ hồ hồ nghĩ, không còn giãy dụa ngoan ngoãn tựa vào lòng Bạch, ngủ mất.

Bạch sờ trán Ngô Nặc, xác định y không bị sốt, trong lòng mới hơi yên ổn, hắn biến đôi cánh ra, cẩn thận giơ cánh qua đỉnh đầu, điều chỉnh góc độ hồi lâu, mới chắn được nước mưa không để Ngô Nặc bị xối nữa, sau đó đi vào rừng.

Trước khi Bạch hóa hình, đã dùng hình thái ấu thú thường xuyên ra vào Hắc Sắc sâm lâm, giữa lúc đi săn và bị săn, hắn đã luyện được lực quan sát và lực phán đoán vô cùng nhạy bén, chỉ dựa vào một chút khí vị và dấu vết chưa bị nước mưa xối đi, hắn nhanh chóng tìm được một sơn động trong rừng, đuổi một nhà ba con gấu đen ra khỏi động, bá chiếm hang động của chúng.

Gấu đen đương nhiên không cam tâm hang động của mình bị cướp, nhưng khí tức của Bạch khiến chúng vô cùng sợ hãi, giữa thề chết kháng cự và chạy trốn, một nhà ba gấu đen không chút suy nghĩ chọn về sau, gấu ba chở gấu con mập mạp cùng gấu mẹ co chân chạy thật nhanh. o o Một nhà gấu đen quanh năm cư trú trong hang động này, vị khai trộn với mùi máu tanh và múi thối nồng nặc trong động, mùi vị thật sự không dễ ngửi cho lắm.

Trong hang động rất tối, nhưng bóng tối không ảnh hưởng đến thị lực của Bạch, chỉ cần không phải trong hoàn cảnh ngay cả một tia sáng cũng không có, Bạch có thể nhìn rõ mọi thứ. Trong hang động tuy rất tối, nhưng vẫn chưa đạt đến trình độ hoàn toàn ngăn cách ánh sáng, bóng tối cỡ này, hoàn toàn không thể tạo nên ảnh hưởng gì với thị giác của Bạch.

Bạch tìm một chỗ khá sạch sẽ, đặt Ngô Nặc xuống, lấy bật lửa từ trong túi da thú của y ra, sau đó lấy cỏ khô một nhà gấu đen dùng để lót ổ ra đốt lửa. Vì bật lửa vừa bị ẩm, bật nửa ngày mới ra lửa. Sau khi đốt

đống rơm, Bạch lại ném cành cây nhà gấu đen ngậm về động vào đó, trong tiếng lách tách khe khẽ của vỏ cây bị cháy, hang động nhanh chóng trở nên ấm áp.

Bạch tới gần Ngô Nặc, sờ sờ trán y, nhiệt độ dưới lòng bàn tay vẫn bình thường không có dấu hiệu phát sốt, chân mày căng thẳng nhíu chặt của Bạch lúc này mới hơi giãn ra. Hắn nhẹ giọng gọi Ngô Nặc, Ngô Nặc ngủ rất say, hoàn toàn không có bất cứ phản ứng gì. Đôi mày vừa giãn lại nhíu lên, Bạch nhẹ thở dài, sau đó một tay ôm Ngô Nặc, nhanh chóng lột sạch da thú cùng quần lót ẩm ướt trên người y.

Tuy Bạch thường xuyên lén hôn tiểu sứ thần của hắn, nhưng không chút cố kỵ nhìn thân thể tiểu sứ thần trong ánh lửa thế này vẫn là lần đầu tiên. Không biết ánh lửa lay động hay vì nguyên nhân gì khác, Bạch cảm thấy tim mình đập nhanh hơn rất nhiều, mặt và tai đều nóng đến hoảng. Nếu nơi này có những người khác trong bộ lạc Trường Hà, nhất định sẽ sợ hãi phát hiện, mặt ác ma Bạch đã đỏ như mông khỉ rồi / .

Thân là đàn ông, giống đực, ánh mắt đại miêu đầu tiên đặt lên trên tiểu tiểu sứ thần, sau đó vô thức so sánh với mình___ hoàn toàn không có tính so sánh .

Tiếp theo, ánh mắt Bạch một đường 'quét hình' từ bụng Ngô Nặc đến xương quai xanh, hắn cảm thấy trừ vết thương trên người tiểu sứ thần quá chướng mắt ra, đường nét xương hai bên sườn cũng rất chướng mắt.

Tiểu sứ thần đúng là quá gầy, sau này phải nuôi y mập lên mới được.

Nhưng, dù tiểu sứ thần gầy gò, thịt trên mông vẫn rất nhiều, xúc cảm… xúc cảm rất tuyệt nha o v o.

Trên gương mặt không biểu cảm của Bạch lại hiện lên hai đốm hồng, tay lớn sờ rồi sờ, sau đó mới luyến tiếc không nỡ lấy một miếng da bò xếp chỉnh tề trong túi ra trải xuống đất, sau đó cẩn thận đặt Ngô Nặc lên da bò sạch sẽ, lại lấy một cái áo da thú trong túi ra đắp lên người y.

Làn da của Ngô Nặc vốn đã vô cùng trắng, toàn thân trần trụi nằm trên da trâu màu nâu đen, trên người đắp da thú trắng tuyết, bộ vị mấu chốt như ẩn như hiện dưới tấm da, nhóc nhà quê Bạch đại miêu nào từng gặp qua cảnh này? Một luồng máu nóng ào lên não trực tiếp nhìn ngốc người, thân thể cũng trở nên nóng hổi như lửa, váy da thú ẩm ướt rất thành thật phồng lên.

Đây vẫn là lần đầu tiên Bạch xuất hiện loại phản ứng sinh lý này, nhưng hắn hiểu rõ mình bị gì. Từ rất lâu về trước, khi mấy thú nhân trong bộ lạc kéo giống cái hoặc nô lệ của mình ra ngoài làm chuyện xấu, hắn không chỉ từng thấy một lần. Mấy tên trong đội đi săn cũng thích đùa mấy trò chay mặn không kỵ, tuy họ không dám nói bậy bạ trước mặt hắn, nhưng tai hắn tốt, những tên lớn họng đó tự cho rằng mình nói rất nhỏ, nhưng những lời hạ lưu họ nói hắn đều nghe được rõ ràng.

Bạch cũng từng vì mình sau khi thành niên chậm chạp không có phản ứng, nghi hoặc thậm chí khổ sở, nhưng những thú nhân giống cái trong bộ lạc cũng được thuần nhân giống cái trong bộ lạc cũng được, hắn không cảm thấy hứng thú với ai, hắn chỉ cảm thấy tiểu sứ thần của mình đẹp nhất, nhìn thế nào cũng thuận mắt, miệng như bôi mật, hôn sao cũng thấy ngọt.

Mà trải qua những chuyện hôm nay, Bạch cảm thấy mình muốn sống cùng Ngô Nặc, cho dù hai người họ ở bên nhau không thể sinh con, hắn cũng muốn cùng y. Vừa rồi lúc hắn trở về phát hiện Ngô Nặc không ở đó, hắn cảm thấy mình như bị đào rỗng, đau khổ khoảnh khắc đó khiến hắn ý thức được rõ ràng chưa từng có, hắn không thể không có Ngô Nặc, hắn không thể mất đi tiểu sứ thần của mình.

Hiện tại, lúc này, hắn cấp thiết khát vọng dùng thân phận giống đực, để lại dấu ấn thật sâu trên người tiểu sứ thần của mình.

Nhưng trong lòng Bạch vẫn có một âm thanh đang nói với hắn, hắn không thể làm thế, ít nhất hiện tại vẫn chưa thể.

Bên ngoài thổi tới một cơn gió lạnh, trong ánh lửa lay động, màu hai mắt Bạch chậm rãi trở nên sâu thẳm, dục vọng cuồn cuộn. Đôi mắt màu băng lam trong vắt như bầu trời đã biến thành xanh thẫm tiếp cận vô hạn với đen, biến hóa của con ngươi, khiến khí chất Bạch cũng phát sinh thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Tốn rất nhiều khí lực, Bạch mới dời mắt khỏi người Ngô Nặc được, đơn giản dọn dẹp hang động một chút, ném thi cốt tỏa ra vị thối trong động đi, dùng cánh vụng về quạt đi vị thối trong hang, sau đó tìm một vài củi khô chưa bị ẩm gần hang về, bỏ vào lửa cho cháy mạnh, đặt da thú ẩm ướt của mình và Ngô Nặc lại

gần đống lửa phơi, lại đút chút nước cho Ngô Nặc, sau đó hắn mới nằm xuống cạnh Ngô Nặc, ôm y chuẩn bị ngủ.

Bạch đại miêu thiếu hiểu biết lúc chạng vạng một hơi giải quyết hơn mười con nai, khí huyết quả thật không thể thịnh hơn, ôm tiểu sứ thần của mình, đã định là đêm nay đừng mơ ngủ ngon.

Thời gian này Ngô Nặc mỗi ngày kiên trì sáng dậy luyện tập [Thể thuật căn bản], đã hình thành đồng hồ sinh học tốt đẹp, mỗi ngày vừa hửng sáng đã đúng giờ tỉnh giấc, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Khi y vừa mở mắt ra, thấy đỉnh hang trên đầu thật sự có hơi mù mờ, hoàn toàn không rõ mình đang ở chỗ nào.

Nhưng, cảm giác được đại miêu đang nằm ở hõm cổ, cái đuôi còn bá đạo quấn lên tay y, Ngô Nặc cảm thấy tim mình lập tức rơi lại vào ngực, khóe môi lộ ra nụ cười bản thân cũng không phát giác.

Bạch đại miêu tối hôm qua không cách nào ngủ nổi, lúc này vừa mới mơ hồ ngủ, Ngô Nặc vừa động, hắn lập tức tỉnh.

"Cậu không sao chứ? Đầu còn choáng không? Có chỗ nào không thoải mái không?" Bạch ngáp một cái, liếc nhìn vết xanh tím trên người Ngô Nặc, ánh mắt hơi lảng tránh.

Ngô Nặc ngồi trên da thú, cử động thân thể cứng đờ, y kinh ngạc phát hiện, hôm qua ngã thảm như thế còn chiến đấu một phen với diêm giáp trùng, vậy mà thân thể một chút đau đớn cũng không có, chỗ trật ở mắt cá chân trải qua một đêm không thuốc tự lành, trừ chỗ bị mấy con diêm giáp trùng cắn qua vẫn còn hơi ngứa ra, toàn thân trên dưới tìm không thấy chỗ nào đặc biệt không thoải mái.

Đợi đã, hình như miệng có hơi tê tê.

Ngô Nặc lấy tay sờ miệng, phát hiện miệng mình vậy mà hơi sưng, lúc ánh mắt lướt qua thân thể, y nhìn thấy trên người mình còn có không ít dấu vết xanh tím.

"Cái này là sao?" Ngô Nặc lấy tay sờ dấu vết ở bụng và ngực, không đau, cũng không giống như bị ngã. "Thẳng tắp" như Ngô tiểu Nặc căn bản không biết bên cạnh mình thế nhưng có một đại miêu lén ăn mặn.

Đại miêu lén ăn mặn nào đó ỷ trên mặt có lông, nói dối cũng không nhìn ra đỏ mặt: "Có phải là do mấy con trùng đó có độc? Chỗ bị cắn trên lưng cậu đã tím hết cả rồi." Ừm, chính là thế.

Ánh mắt nhỏ của đại miêu trông đặc biệt chắc chắn.

Ngô Nặc đưa tay sờ chỗ bị cắn sau lưng, có hơi đau, liên tưởng đến tin tức hệ thống đưa ra, diêm giáp trùng quả thật có hàm chứa độc tố nhẹ, Ngô Nặc vốn cũng chưa từng có kinh nghiệm liên quan, tự nhiên sẽ không nghĩ sang chỗ khác, chuyển sang hưng phấn nói tới phát hiện của mình trong hang động: "Bạch, tôi phát hiện thứ tốt trong hang động đó!"

"Thứ tốt gì?"

"Mỏ muối tinh! Trong hang động đó toàn là mỏ muối tinh!" Ba chữ mỏ muối tinh, Ngô Nặc dùng tiếng Hoa Hạ nói, thấy Bạch vẻ mặt hoang mang, mới nhớ ra phải đổi thành ngôn ngữ bộ lạc Trường Hà: "Trong hang động đó có muối, rất nhiều rất nhiều muối, so với muối thô mà bộ lạc Mục Nguyên giao dịch với chúng ta còn tốt hơn."

"Là thật?!" Mặt mèo mập của đại miêu lập tức trở nên vô cùng nghiêm túc, đáy mắt như có ánh sáng lấp lóe.

51. Chương 51: Bình Tĩnh

Trời mưa nguyên cả đêm, sáng sớm có nắng, nhưng nhiệt độ giảm đi rất nhiều. Trong rừng đâu đâu cũng là hố nước bùn lầy, thỉnh thoảng có gió thổi qua, giọt mưa trên lá cây rơi xuống, thấm ướt cả người. Mãi đến chiều, sau khi bị mặt trời giữa trưa phơi cả buổi, tình huống trong rừng mới tốt hơn.

Mà lúc này, đoàn người bộ lạc Trường Hà đã gần đến rìa Hắc Sắc sâm lâm, cây cối càng lúc càng thưa thớt, giữa đường còn gặp mấy đội ngũ giao dịch của bộ lạc nhỏ.

Vu Quyền khác với đại vu của bộ lạc khác, gần như mỗi năm ông đều sẽ tham gia hội giao dịch bộ lạc, trong thời gian giao dịch, ông dùng vu dược trị khỏi không ít nghi nan tạp chứng, đồng thời, vu dược bình thường do ông phối chế đem bán hiệu quả cũng tốt hơn đại vu khác, thỉnh thoảng có đại vu của bộ lạc nhỏ thỉnh giáo ông, ông cũng sẽ chọn chỉ điểm họ vài thứ. Vì thế, ở khu vực Hắc Sắc sâm lâm, Vu Quyền có uy vọng cực cao.

Ngoài ra, trong bộ lạc gần đó, bộ lạc Trường Hà coi như một bộ lạc có danh tiếng khá tốt, bình thường rất ít khi chủ động cướp hoặc công đánh bộ lạc khác, vì thế, trên đường sau khi gặp mặt, mấy người phụ trách của các đội giao dịch kia trước sau đều tới hỏi thăm đại vu. Còn có thú nhân thỉnh cầu đại vu, còn lấy vật giao dịch của mình ra, tiến hành một vài giao dịch trước với bộ lạc Trường Hà. Sau đó mọi người cùng kết bạn đồng hành, còn hẹn khi về cũng sẽ đi chung.

Cứ thế, bọn họ người đông thế mạnh, mấy kẻ săn mồi trốn trong bóng tối cũng không dám tùy tiện hành động.

"Đại vu, sắp sửa ra khỏi rừng rồi, Bạch và Vu Nặc đại nhân vẫn chưa đuổi kịp, chúng ta có cần dừng lại đợi họ không?" Lực sau khi thành niên, gần như mỗi năm đều sẽ tham gia hội giao dịch, mấy tuyến đường cố định đã thuộc nhão như cháo.

"Theo tốc độ hiện tại của chúng ta, trước khi mặt trời lặn ngày mai, sẽ đến bộ lạc Mục Nguyên, Bạch và Vu Nặc đáng lý có thể đuổi kịp chúng ta, trước đợi bọn họ vậy." Đại vu trước đó đã mật đàm với Bạch không chỉ một lần, ông và Bạch đều nhất trí cho rằng, tạm thời không nên để lộ thực lực bộ lạc cho kẻ ngoại tộc.

"Vâng."

Lực có được câu trả lời chính xác từ chỗ đại vu, lập tức sắp xếp các chiến sĩ thú nhân dừng lại, một phần chiến sĩ ở lại dựng trại trông coi đồ giao dịch, một phần chiến sĩ khác phụ trách đi tìm thức ăn cho bữa tối.

Các chiến sĩ thú nhân da dày thịt thô thường xuyên phải dã ngoại trong rừng, tùy tiện tìm một cây lớn nằm xuống là được, nhưng đại vu thì khác, thể chất thuần nhân vốn đã kém xa thú nhân, huống chi tuổi của ông còn lớn như thế, liên tục bôn ba nhiều ngày nay, vẻ mệt mỏi trên mặt đại vu căn bản không cách nào che được.

Chiến sĩ thú nhân ở lại tay chân nhanh nhẹn, không bao lâu đã dựng xong lều da thú, Thủy Sa đỡ đại vu vào trong lều nghỉ ngơi, cô ở ngoài nấu bữa tối cho đại vu.

Nhờ Ngô Nặc chỉ điểm, tài nấu ăn của Thủy Sa cũng tốt hơn trước không ít, nhưng dù sao gia vị có hạn, có tốt cũng không tốt được đến đâu.

Lần trước, Ngô Nặc bắt đầu 'thông đồng' với đại vu, lợi dụng hệ thống làm ra thần tích, thì đã lộ bí mật với đại vu rồi, đương nhiên vẫn là dùng câu chuyện đã lừa gạt Bạch. Bất kể đại vu có lớn tuổi thành tinh cỡ nào, tín ngưỡng của ông đối với thần đã khắc vào xương cốt, vì thế sau khi tận mắt nhìn thấy 'thần tích', dù cho trong lòng vẫn còn rất nhiều nghi vấn, nhưng cuối cùng vẫn chọn tin tưởng thân phận ngụy tạo của Ngô Nặc.

Nếu Ngô Nặc đã có thể lấy được 'thần khí', tự nhiên cũng có thể lấy được vật thần ban khác.

Vì thế, khi Ngô Nặc hiếu kính gạo giao dịch được cho ông, đại vu một chút cũng không khách sáo.

Đại vu trong lúc lịch lãm từng thấy qua thức ăn giống thế ở bộ lạc siêu cấp nào đấy, ruộng xung quanh bộ lạc siêu cấp đó trồng rất nhiều loại thực vật này, khi đó ông còn đổi một ít hạt giống, nhưng trong lữ trình sau đó gặp phải một chút biến cố và truy sát, hạt giống bất hạnh đánh mất, nhiều năm trôi qua như thế, ông không ngờ mình vậy mà lại được nhìn thấy loại thực vật này.

Gạo Ngô Nặc cho đại vu rất giống thứ ông thấy trong bộ lạc siêu cấp đó, nhưng mùi vị còn ngon hơn, hạt gạo cũng lớn hơn chút. Số gạo này chiếu theo cách Ngô Nặc chỉ nấu thành cháo, ông một bữa có thể ăn được hai chén, dạ dày không biết tốt hơn trước bao nhiêu, ông có thể cảm giác rõ được thân thể của mình tốt hơn thời gian trước nhiều lắm.

Đại vu sống tới từng tuổi này, lại trải nghiệm qua rất nhiều chuyện, đối với cái chết sớm đã xem rất nhẹ, nhưng trong lòng chung quy không thể bỏ mặc bộ lạc. Đời ông mộng tưởng lớn nhất chính là hy vọng bộ lạc có thể cường thịnh, vì thế, lúc trẻ tuổi ông đã từ bỏ cuộc sống bình ổn an dật trong bộ lạc, chọn men theo con sông Trường Hà trải nghiệm học tập. Đợi khi ông lịch lãm về, bộ lạc quả thật cũng ngày càng thịnh vượng dưới sự trợ giúp của ông, từ một bộ lạc nhỏ vừa không có gì đặc biệt dần phát triển thành bộ lạc lớn số một số hai quanh đó, nhưng, ai lại ngờ được một trận tử chiến với bộ lạc Hàn Nham, bộ lạc nguyên khí đại thương, mãi đến nay, mới cuối cùng có thời cơ trở người.

Hiện tại mộng tưởng lớn nhất của đại vu, chính là nhìn bộ lạc lại trở nên hưng thịnh phồn vinh lần nữa, vì muốn tận mắt nhìn thấy ngày đó đến, đại vu vô cùng khát vọng sinh mạng đã cháy đến điểm cuối của mình có thể kéo dài thêm một chút, cho dù chỉ là một chút.

Chiến sĩ thú nhân tay chân lanh lẹ không cần ai phân phó, đã lấy nồi đá luôn mang theo người đi lấy nước sạch, mang khoai trắng khô và chim thịt mới bắt rửa sạch sẽ đưa cho Thủy Sa, đợi Thủy Sa an trí cho đại vu xong, các thú nhân đã nấu nước trong nồi đá tỏa ra từng lọn khói.

Thủy Sa vô cùng quý trọng lấy ra một chút gạo đã bị nghiền hơi nát, vỏ trấu trong hạt gạo Thủy Sa sớm đã lựa hết ra, cô múc chút nước từ nồi đá, vo sạch gạo đặt một bên chuẩn bị dùng. Sau đó lấy dao đá cắt chim thịt thành miếng nhỏ, bỏ vào nồi, dùng lửa lớn đun sôi rồi lấy nắp gỗ đậy lại dùng lửa nhỏ từ từ hầm.

Hầm này chính là gần một tiếng, chim thịt non mềm đã được hầm tách khỏi xương, mùi hương hoàn toàn bay ra, Thủy Sa dùng đũa cẩn thận gắp xương ra, sau đó đổ gạo đã vo sạch vào trong, đợi gạo hầm chín một nửa, Thủy Sa đổ khoai trắng đã cắt thành hạt lựu vào trong, quấy đều, đậy nắp tiếp tục giữ lửa từ từ hầm.

Dù các thú nhân bộ lạc Trường Hà trong mười mấy ngày nay đã ngửi quen mùi vị đó, nhưng mỗi lần ngửi thấy, vẫn nhịn không được nuốt nước miếng. Người bộ lạc khác thì khỏi phải nói, đã không chỉ một lần có người qua hỏi thăm Thủy Sa, cô đang nấu cái gì.

Được biết chỉ là chim thịt bình thường, khoai trắng cùng một thứ tên là gạo, mọi người đều cảm thấy có phần khó tin.

Bọn họ ăn chim thịt, khoai trắng nhiều như thế, nhưng chưa từng cảm thấy nó thơm như vậy, nhất định là nguyên nhân của 'gạo' rồi.

Các thú nhân ngoài bộ lạc rất tin tưởng suy đoán của mình, Thủy Sa cũng lười giải thích với họ.

Nhờ phúc của đại vu, mỗi lần nấu Thủy Sa cũng có thể ăn được một chén cháo nhỏ, không ai hiểu rõ hơn cô, bản thân gạo không có bất cứ mùi vị nào. Nhưng ăn cháo nhiều ngày nay, Thủy Sa cảm thấy mình đã thích loại thực vật không có bất cứ mùi vị nào, nhưng ăn vào bụng lại cảm thấy ấm áp đó.

Vu Nặc đại nhân nói, năm sau sẽ trồng thêm loại thực vật được gọi là gạo này, đến lúc đó muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.

Nghĩ đến đây, trên mặt Thủy Sa bất giác hiện nụ cười, ngũ quan bình thường thoáng cái trở nên động nhân, lại nhớ tới khoai trắng đang phát triển tốt cùng với gạch ngói khiến người kinh thán trong bộ lạc, nụ cười của Thủy Sa càng đậm, động tác rút củi cũng bất giác nhanh hơn hai phần.

"Chị Thủy Sa, cháo chị nấu thật sự quá thơm, em ở thật xa cũng ngửi được mùi, có còn dư không, cho em một chén với."

Sau lưng đột nhiên truyền tới âm thanh, Thủy Sa kinh hỉ quay người, không xa đó người đang ôm con mèo mập đi qua, không phải Ngô Nặc thì là ai?

"Vu Nặc đại nhân, ngài và Bạch đại nhân cuối cùng cũng đến rồi, đại vu nhớ hai người mấy ngày rồi!"

"Tối qua gặp mưa lớn, trên đường chậm trễ một chút, nếu không giữa trưa đã có thể đuổi kịp mọi người. Đại vu đâu?" Chân tướng là, buổi sáng y cùng Bạch đi mỏ muối tinh một chuyến, hầm mỏ lớn hơn tưởng tượng của họ nhiều, một khi khai thác, đối với bộ lạc Trường Hà ý nghĩa tuyệt đối phi phàm. Nhưng đồng dạng, nếu cái mỏ lớn này bại lộ, bộ lạc Trường Hà chỉ sợ khó có ngày yên ổn.

"Đại vu đang nghỉ ngơi trong lều."

“Được, vậy em và Bạch vào thăm ông ấy trước.”

Đại vu ngồi trên da thú nhắm mắt dưỡng thần, Ngô Nặc vừa ôm Bạch vào, ông liền mở mắt ra, có chút bất mãn nói: “Sao trễ như thế mới tới?” Mưa to đổ hồi tối qua, vừa sáng đã tạnh, huống chi Bạch còn bay, ông mới không tin hai đứa nó vì mưa mà chậm trễ trên đường.

Ngô Nặc không đáp vấn đề của đại vu, tháo túi lớn trên lưng xuống, vừa cười lấy đồ trong túi ra, vừa nói: “Đại vu, vừa rồi con và Bạch trên đường qua đây nhìn thấy không ít gương mặt xa lạ, bọn họ là người của bộ lạc gần đây sao?”

Đại vu hơi híp mắt lại, sau đó cười nói: “Ừ, gặp trên đường, nên cùng đến bộ lạc Mục Nguyên.”

Lúc nói chuyện, Ngô Nặc ra hiệu giữ yên lặng, lấy trong bao ra một cục tinh thể màu đỏ lớn cỡ ngón tay cái bỏ vào tay đại vu.

Đại vu nghi hoặc nhíu mày, nhìn vật trong tay nửa ngày, cũng không nhìn ra là cái gì, lại thấy Ngô Nặc làm khẩu hình ‘nếm thử đi’ với mình, trong lòng đại vu mơ hồ ý thức được gì đó, vội đưa tinh thể tới miệng liếm một cái.

Mặn!

Mắt đại vu bỗng lóe tinh quang, ánh mắt bất giác mang theo mấy phần cấp thiết, không đợi ông mở miệng hỏi, Ngô Nặc và Bạch đã nhẹ gật đầu với ông.

Muối, cư nhiên thật sự là muối!

Lúc này trong lòng đại vu quả thật ngứa ngáy muốn chết, hận không thể lập tức hỏi bọn Ngô Nặc rốt cuộc tìm thấy ở đâu, có nhiều hay không, có an toàn không, nhưng vì có người ngoài tộc, mà tai thú nhân lại cực kỳ nhạy bén, ở khoảng cách gần như thế, cho dù họ có nói nhỏ cỡ nào, thú nhân cũng có thể nghe được, cho nên, Ngô Nặc ngay từ đầu đã nhắc nhở ông, có người ngoài.

Đại vu dù sao cũng là lão già từng thấy sự đời, rất nhanh đã thu sạch vẻ vui mừng như điên trên mặt, thần sắc không có gì khác thường đưa muối tinh cho Ngô Nặc, trầm ngâm một lát, lại hỏi chuyện khác: “Các con mang trang sức tới chưa?”

“Đều ở đây hết, nhưng còn cần gia công một chút nữa, mới có thể đổi đồ.”

Ngô Nặc lấy cái túi da bò ở dưới đáy bao ra, mở ra, tầng trong túi da còn dùng chỉ gai may thêm một lớp da thú dày, trên da thú chất đầy mảnh sứ tinh mỹ óng ánh trong suốt như thủy tinh lại như ngọc thạch.

Mảnh sứ dày mỏng khác nhau, có cái giống hoa, có cái giống lá, có cái giống ngọn lửa, có tạo hình cái chuông, có hình sao năm cánh cũng có sao sáu cánh, có vài hình lấy từ đồ hình trong vu chú, còn có từng hạt châu lớn nhỏ khác nhau vân vân, kiểu dáng phong phú, tạo hình… tạo hình trong mắt Ngô Nặc thật sự không tính là đẹp, dù sao y cũng chỉ nghiệp dư, công cụ lại vô cùng hữu hạn, trang sức bằng sứ làm ra đương nhiên không cách nào so sánh với thủ công mỹ nghệ tinh xảo đã bán ở hiện đại, nhưng trong mắt người bộ lạc Trường Hà bao gồm cả đại vu, mảnh sứ trình độ này đã hoàn toàn có thể xưng là tinh mỹ tuyệt luân.

Hơn nữa đừng nói những cái Ngô Nặc mang tới đều đã được tỉ mỉ chọn lựa, ngay cả những tàn phẩm y bỏ lại, người trong bộ lạc Trường Hà đều thích muốn chết.

Người tay nhanh cướp được xâu thành dây chuyền đeo lên cổ bảnh chọe đến mức hận không thể gặp người liền khoe khoang một phen, người chậm tay không giành được, khỏi nói có bao nhiêu bực dọc.

Sư tử con thuộc loại chậm tay không giành được, ánh mắt nhỏ nhìn Ngô Nặc phải nói là u oán. Ngô Nặc rốt cuộc không địch lại được bộ dạng đáng thương đó, chọn một cái tạo hình chuông ra lấy chỉ gai xâu lại đeo lên cổ nó, một đường còn phát ra tiếng vang thanh thoát vui tai, sư tử con mấy ngày đó cứ ưỡn bộ ngực nhỏ thật cao, sợ người khác không nhìn thấy được dây chuyền bảo bối của nó 3 .

Đại vu cầm từng mảnh sứ lên đánh giá, nhịn không được khen đẹp rất nhiều lần, xem xong, ông bảo Ngô Nặc gói lại, sau đó cười nói: “Có những thứ này, chúng ta khẳng định có thể đổi được không ít muối của bộ lạc Mục Nguyên.”

"Không sai." Nói xong, trên mặt Ngô Nặc và đại vu đồng thời lộ ra nụ cười tràn đầy hàm ý, trong con mắt băng lam của đại miêu cũng mang theo ý cười sâu thẳm.

Không cần nghi vấn, lúc này họ đã yên lặng đạt được nhận thức chung.

Sáng hôm sau, mọi người đơn giản ăn chút đồ, bắt đầu đi tiếp về phía đông. Vì đã lại rất gần bộ lạc Mục Nguyên, trên đường, đoàn người Ngô Nặc lại gặp vài đội ngũ giao dịch của các bộ lạc.

Khác với năm ngoái mọi người đều hưng phấn tràn trề tham gia giao dịch, năm nay trên mặt rất nhiều người đều mang theo vẻ lo âu. Trong số đồ giao dịch, thức ăn các bộ lạc mang tới giảm theo biên độ lớn, số lượng nô lệ lại tăng theo biên độ cao, năm ngoái trong số nô lệ mấy bộ lạc đó mang đi, bình thường phần nhiều là nô lệ nhỏ tuổi và lớn tuổi, mà năm nay, phần nhiều là các nô lệ tráng niên khỏe mạnh.

Đây là một cơ hội.

Ngô Nặc ngồi trên lưng một chiến sĩ thú nhân, tay nhẹ vuốt cằm Bạch, ngẫm nghĩ.

52. Chương 52: Hội Chợ Bộ Lạc 1

Bộ lạc Mục Nguyên nằm trên thảo nguyên, cạnh một nhánh của sông Trường Hà.

Nhà trong bộ lạc phần nhiều là nhà đá và nhà gỗ, không có quy hoạch thống nhất gì, nhà ở tùy tiện phân bố chồng chéo trên thảo nguyên rộng lớn, khoảng cách giữa nhà và nhà cực xa, không giống bộ lạc Trường Hà, nhà ở tương đối tập trung xây hai bên đường lớn. Chỗ giống với bộ lạc Trường Hà là, phía sau mỗi căn nhà đều dùng gỗ khoanh lại thành một cái 'vườn' thật lớn, trong vườn nuôi đầy con mồi đủ loại.

Một lượng lớn con mồi không cùng chủng tộc không cùng tính cách nuôi chung với nhau, rất dễ phát sinh xung đột, gần như trong mỗi vườn đều có thể nhìn thấy các nô lệ đang vật lộn với con mồi.

Nơi tổ chức hội chợ bộ lạc ở rìa bộ lạc Mục Nguyên, trên khoảng đất trống gần sát con sông.

Bộ lạc Trường Hà tới tận chiều trước một ngày tổ chức hội chợ mới tới nơi, nơi tổ chức giao dịch đã đóng trên trăm đội ngũ giao dịch lớn lớn nhỏ nhỏ, hội chợ còn chưa chính thức bắt đầu, giữa bộ lạc đã bắt đầu giao dịch.

Năm ngoái, nữ nô xinh đẹp, nam nô khỏe mạnh, da thú tinh mỹ, đồ đá sắc bén, chỉ gai chắc cứng, vu dược vân vân đều là vật giao dịch vô cùng được hoan nghênh.

Nhưng năm nay, mọi người gần như rất thiếu hứng thú với những thứ đó, so với nó, mọi người càng thích mang chút con mồi về.

Trong nhiều bộ lạc ở Hắc Sắc sâm lâm, chỉ có bộ lạc Khê Cốc và bộ lạc Mục Nguyên có dư con mồi dùng để giao dịch.

Bộ lạc Khê Cốc chiếm cứ địa lợi, mỗi năm đến mùa đông, trong Hắc Sắc sâm lâm sẽ có một lượng lớn động vật trốn vào thung lung ấm áp tránh rét, trừ những con mồi này, trong cốc bốn mùa như xuân, người bộ lạc Khê Cốc di dời không ít cây trái vào cốc, vì thế, cho dù mùa đông, họ vẫn không thiếu hoa quả tươi, chưa từng thiếu thốn thức ăn, gần như không hề có nỗi lo về mùa đông.

Mà bộ lạc Mục Nguyên nằm ở nơi giao giới giữa Hắc Sắc sâm lâm và thảo nguyên, nguồn con mồi không chỉ ỷ vào Hắc Sắc sâm lâm, động vật trên thảo nguyên so với Hắc sắc sâm lâm chỉ nhiều không ít, thú triều mỗi năm một lần chính là lễ cuồng hoan săn mồi của họ.

Tuy họ không dám chính diện đụng chạm thú triều, nhưng công tác 'quét đuôi' vẫn làm không tồi, chỉ riêng đàn động vật đi riêng lẻ đã đủ nhét đầy vườn của họ.

Bộ lạc Mục Nguyên nắm con đường nhập muối thô, trong quá trình giao dịch với bộ lạc khác, họ còn học được dùng muối làm thịt muối, đương nhiên, người của bộ lạc khác càng thích gọi là thịt thối.

Thịt đúng như tên, ngàn lần đừng trông mong thịt chỉ đơn giản lột da bôi muối lên ướp có thể ngon bao nhiêu, trên thực tế, thịt muối nấu chín rồi vẫn vừa mặn vừa đắng còn mang theo mùi thối đó, thật sự không phải khó ăn bình thường, nhưng khó ăn thì lại thế nào, tóm lại vẫn tốt hơn cả trăm lần đói bụng mà chết chứ?

Khó ăn thì khó ăn, thịt thối bộ lạc Mục Nguyên bán ra một chút cũng không rẻ, giá gần như tương đương với con mồi sống. Dù thế, bộ lạc giao dịch thứ thịt thối này vẫn không ít, một là ăn loại thịt mặn thối này có thể tiết kiệm được một phần vật tư mua muối, hai là loại thịt mặn thối này có thể bảo tồn rất lâu, còn con mồi sống thì không dễ mang theo, trong đường dài bôn ba, tỷ lệ con mồi sống tử vong vô cùng lớn, nếu nửa đường mất hoặc chết, còn không bằng mua thịt mặn thối có lợi hơn.

Năm nay bộ lạc Khê Cốc vẫn như năm ngoái lùa không ít con mồi đến, nhưng số lượng chỉ bằng một nửa năm ngoái, đòi giá lại cao hơn năm ngoái không chỉ một lần.

Đồ giao dịch của bộ lạc Mục Nguyên phải đến khi chính thức bắt đầu họp chợ mới có thể báo giá giao dịch, nhưng, đã có tin tức ngầm truyền ra nói đồ giao dịch của bộ lạc Mục Nguyên cũng tăng giá.

Những tin tức này đối với mọi người mà nói không cần nghi ngờ là như tuyết thêm sương.

Vì thế, họp chợ năm nay tuy vẫn náo nhiệt như năm ngoái, nhưng sắc mặt rất nhiều người lại không hề dễ coi.

Địa điểm mở hội chợ bộ lạc mỗi năm là cố định, nhưng trừ bộ lạc Mục Nguyên ra, vị trí mỗi bộ lạc sẽ thay đổi tùy lúc___ Lấy bệ đá thật lớn làm trung tâm, xếp hàng hai bên đường theo hình chữ thập, bộ lạc đến càng sớm, cách bệ đá trung tâm càng gần.

Bệ đá là 'sạp hàng' giao dịch cố định của bộ lạc Mục Nguyên, tất cả muối thô và thịt mặn của bộ lạc Mục Nguyên đều tiến hành giao dịch tại đây. Vì muối thô của bộ lạc Mục Nguyên vốn cũng là giao dịch từ bên ngoài tới, vì thế, cũng thường xuyên có lúc không đủ nguồn hàng, mà lúc này, không cần nghi ngờ vị trí càng gần bệ đá càng có lợi.

Trong bốn bộ lạc lớn, bộ lạc Khê Cốc và bộ lạc Đại Thạch đến từ sớm đã giành chiếm vị trí có lợi nhất giống năm ngoái, sát bên họ là một vài bộ lạc cỡ vừa thực lực cường đại. Có vài bộ lạc nhỏ cho dù đến sớm, cũng không dám giành vị trí tốt, vì giành rồi cũng không giữ được, dứt khoát ngay từ đầu chọn vị trí chân chính có lợi cho mình.

Vì thế, điểm giao dịch bộ lạc ngoài mặt nhìn thì như tùy ý, thực tế lại là một cuộc xếp hạng thực lực trắng trợn.

Cứ thế, bộ lạc Trường Hà đứng cuối bốn bộ lạc lớn, kẹp giữa một đống bộ lạc nhỏ thực lực yếu ớt, càng tỏ rõ sự lúng ta lúng túng, sau lưng, không thiếu người âm thầm cười nhạo bộ lạc Trường Hà thực lực mỗi năm mỗi kém đi.

Ngô Nặc lần đầu tiên tham gia hội chợ bộ lạc, căn bản không hiểu cong cong vẹo vẹo trong đó, đợi sau khi đại vu chọn chỗ, lập tức bận rộn.

Lần này trong 50 thú nhân bộ lạc Trường Hà tới đây, trừ Văn ra, còn có sáu giống cái chưa kết hôn. Hội chợ bộ lạc trừ trao đổi vật tư lẫn nhau, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, cũng là một cơ hội thân cận của thanh niên chưa kết hôn trong các bộ lạc. Số lượng thú nhân vốn đã ít ỏi hơn thuần nhân, mà số lượng giống cái thú nhân lại càng thêm ít. Kết hợp giữa thú nhân và thú nhân càng dễ sinh ra ấu thú nhân, cho nên, thú nhân giống cái trở nên đặc biệt quý giá, mà rất nhiều thú nhân giống cái có lực chiến đấu không hề thua kém thú nhân giống đực, do đó, địa vị của thú nhân giống cái ở các bộ lạc đều khá cao, có quyền chọn đối tượng tự do tuyệt đối.

Đối với các thú nhân giống đực, có thể hấp dẫn ánh mắt thú nhân giống cái là một chuyện vô cùng đáng để kiêu ngạo, nếu có thể lấy một giống cái ở ngoài bộ lạc về thì tuyệt đối là một chuyện rất có thể diện.

Thú nhân giống cái của bộ lạc Trường Hà vốn không nhiều, thú nhân giống cái đã kết hôn chưa hóa hình lần này đều tới cả.

Mấy em gái chiều cao khoảng 180, với Văn đi đầu, đều là mỹ nhân dã tính không hơn không kém, muốn mặt có mặt muốn thân hình có thân hình, cơ bắp chắc nịch trên người quả thật khiến Ngô tiểu Nặc các loại ngưỡng mộ ghen tỵ hận 3 .

Ngô Nặc tán thưởng không nổi mỹ cảm kiểu này, nhưng các thú nhân lại rất thích. Nhóm Văn vừa tới không lâu, các thú nhân ngoài bộ lạc hiến ân cần đã tới. Thú nhân bộ lạc Trường Hà đương nhiên không thể trân mắt nhìn em gái bộ lạc mình bị người dụ đi, ai ai cũng như phòng trộm phòng bọn họ, nhưng những thú nhân này làm gì dễ đuổi đi như thế, ngồi xổm trước chỗ đóng của bộ lạc Trường Hà không chịu đi.

Con trai nhỏ Hắc Báo của thủ lĩnh bộ lạc Đại Thạch là kẻ theo đuổi đi đầu của Văn, mấy năm trước khi còn chưa hóa hình, đã hùng hồn tuyên bố nhất định sẽ để Văn sinh con cho mình, ba năm trước sau khi hóa hình thì quấn chặt Văn không buông, đáng tiếc Văn luôn đối với hắn không có thiện cảm gì đặc biệt. Thú nhân giống cái trong chuyện chọn bạn đời có quyền tự chủ tuyệt đối, cho dù Hắc Báo là con trai nhỏ được thủ lĩnh bộ lạc Đại Thạch thương yêu nhất, cũng không cách nào cưỡng ép Văn sinh con cho hắn.

Hơn nữa cho dù thật sự muốn cưỡng ép, loại chuyện đánh không lại Văn này, Hắc Báo mới không nói cho người khác biết đâu.

Hắc Báo ngồi xổm nửa ngày trước nơi đóng của bộ lạc Trường Hà, cảnh giác của chiến sĩ bộ lạc Trường Hà vừa thả lỏng, hắn lập tức nhào tới trước mặt Văn, cười hi hi bắt chuyện: "A Văn, đã lâu không gặp, em lại đẹp lên rồi."

Hình người của Hắc Báo rất được, tóc đen mắt đen, mày kiếm mắt sao ngũ quan đoan chính soái khí, làn da màu mạch phối hợp với một thân cơ bắp đầy lực bạo phát, chiều cao hơn 190, khiến hắn tràn đầy lực uy hiếp. Hắn vừa đi qua, mấy giống cái khác liền bất giác nhìn sang, sau đó liếc mắt đưa tình, lộ ra nụ cười không nói cũng hiểu.

Bình thường lúc không có việc gì Văn thích nhất chính là tìm người đánh nhau, công việc thủ công tinh tế như xâu dây chuyền thật sự không phải điểm mạnh của cô, nhưng bị Ngô Nặc an bài, dù không giỏi cũng chỉ có thể gồng mình.

Vất vả lắm cô mới sắp xuyên chỉ gai qua lỗ trên mặt dây chuyền, bị Hắc Báo náo loạn, xuyên trật, A Văn tức giận trừng hắn một cái: "Đừng ồn, không thấy tôi đang làm việc sao? Ngậm miệng lại, biến sang một bên."

Hắc Báo vừa rồi chỉ lo nhìn A Văn, bị cô nhắc nhở, mới chú ý thứ trong tay cô.

Đó là cái gì?

Viên đá giống như ngọn lửa?

Không, không phải đá, đá làm sao đẹp thế được, như thấu mà không thấu như băng mà không băng, màu xanh nhàn nhạt đó gần như thấu suốt dưới ánh mặt trời, vô cùng xinh đẹp.

Trừ miếng trong tay A Văn ra, trên da thú còn có rất nhiều 'viên đá' đủ kiểu, hình dạng tinh tế dễ coi.

"Đây là cái gì?" Hắc Báo tiện tay cầm một cái chuông lên, lắc lắc, cư nhiên còn phát ra âm thanh thanh thúy, leng keng leng keng vô cùng vui tai. Lập tức, Hắc Báo quyết định, hắn nhất định phải đổi cái này.

"Dây chuyền, vật giao dịch của bộ lạc chúng tôi."

"Anh dùng dao đá đổi một cái, được không?"

Ngô Nặc ôm Bạch đi ra khỏi lều của đại vu, vừa hay nghe được lời Hắc Báo, Văn nghe tiếng bước chân của y, đầu cũng không ngẩng lên nói: "Cái này tôi không làm chủ được, anh phải hỏi Vu Nặc đại nhân."

"Vu Nặc… đại nhân?" Bộ lạc Trường Hà khi nào lại có thêm người gọi thế này? Họ Vu, còn có thể được A Văn xưng hô là đại nhân… hắn nhớ đại vu Vu Quyền của bộ lạc Trường Hà chỉ có một nữ đệ tử, tên Thủy Sa, khi nào lại lòi ra một Vu Nặc rồi?

"Xin chào, tôi chính là Vu Nặc, anh có chuyện gì sao?"

Hắc Báo thuận theo tiếng nhìn sang, chỉ thấy một tiểu thuần nhân nhỏ gầy ôm một con mèo mập đi qua, đợi đã, con mèo mập đó không phải là hậu duệ dực hổ trong truyền thuyết đó sao? Không phải nói hắn đã hóa hình rồi sao? Sao vẫn còn bộ dạng ấu thú?

Không, không đúng, trên người ấu thú đó có một khí tức rất đáng sợ, hắn tuyệt đối không đơn giản như vẻ ngoài!

Hắc Báo híp mắt lại, thần sắc có chút phòng bị, nhưng trên mặt vẫn lộ ra nụ cười lịch sự hàm hậu: "Tôi là Hắc Báo của bộ lạc Đại Thạch, Vu Nặc đại nhân là đệ tử của Vu Quyền đại nhân sao?"

Ngô Nặc cười gật đầu, không nói thêm.

Tiểu thuần nhân này, không đơn giản!

Nụ cười trên mặt Hắc Báo càng thêm đậm: "Tôi rất thích cái này…" Hắc Báo lắc cái chuông trong tay, nhưng không biết phải gọi tên là gì.

Ngô Nặc cười nói: "Chuông may mắn, tên của nó là chuông may mắn, người đeo nó sẽ được thần thú chúc phúc."

53. Chương 53: Hội Chợ Bộ Lạc 2

Thân là một người bán hàng bày sạp ưu tú, kỹ năng lừa đảo của Ngô Nặc tuyệt đối đủ điểm, người hiện đại có lòng phòng bị nặng còn bị y lừa cho cam tâm tình nguyện móc ví tiền, huống chi là thổ dân nguyên thủy chất phác thuần lương.

Một phen miệng lưỡi trơn tru, ánh mắt Hắc Báo nhìn số trang sức này quả thật giống hệt như lúc hắn nhìn A Văn, phải nói là nóng bỏng.

Ban đầu hắn muốn dùng một con dao đá đổi lấy một cái chuông, là nể mặt A Văn, ít nhiều cảm thấy mình bị thiệt.

Nhưng sau một phen đảo điên trên trời dưới đất của Ngô Nặc, Hắc Báo cảm thấy một con dao đá đổi một cái chuông may mắn làm sao đủ? Ít nhất cũng phải ba món! Nhưng, lúc ra ngoài ông già và đại vu nói, mùa đông năm nay khó trôi qua hơn năm ngoái, phải đổi nhiều lương thực và muối về mới được.

Nhưng không đổi?

Không không không, tuyệt đối không được, cái chuông may mắn có thể được thần thú chúc phúc, có thể gia tăng mị lực được giống cái (đực) ái mộ!

Nhất định phải đổi!

Hắc Báo cắn răng, quyết định đổ máu một phen, cùng lắm lần này sau khi về hắn mang người vào sâu trong rừng kiếm chút mồi sống mang về bộ lạc. Nếu không, lỡ người khác đổi được chuông may mắn, hắn không có, Văn bị người khác lừa đi thì làm sao?

"Một cây rìu đá, cái chuông may mắn này tôi muốn!" Tuy biết chuông may mắn tuyệt đối không chỉ giá này, Hắc Báo vẫn phải giãy dụa một chút.

Ngô Nặc cười lắc đầu: "Không đổi."

"Một cây rìu đá thêm một con dao đá." Hắc Báo có chút đau thịt.

"Không đổi."

"Một cây rìu đá, hai con dao đá, không thể thêm nữa." Đây là giá giới hạn tâm lý của Hắc Báo. Nói ra cái giá này, tay cầm chuông của Hắc Báo siết lồi gân, sắc mặt đỏ bừng, hai mắt trợn trừng, một bộ chọn người mà gặm.

Bạch lạnh lùng nhìn hắn, cái đuôi vừa rồi còn lắc lư vui vẻ đã dừng lại, thân thể hơi nghiêng tới trước, móng vuốt sắc bén lộ ra khỏi đệm thịt mềm mại lóe sáng hàn quang, đã chuẩn bị bùng nổ bất cứ lúc nào.

Nếu Hắc Báo dám tổn thương tiểu sứ thần của hắn một chút, hắn sẽ cắn đứt cổ tên này!

"Không đổi!" Mắt thấy Hắc Báo sắp tức giận, Ngô Nặc cũng cảm thấy độ lửa đã đủ, nụ cười bất biến chợt chuyển đề tài, cười nói: "Hắc Báo đại nhân, anh là bạn của chị A Văn, nếu đã là bạn, đương nhiên phải tính giá hữu nghị cho anh."

Hắc Báo không hiểu giá hữu nghị là ý gì, nhưng mấy chữ 'bạn của chị A Văn' rõ ràng làm vui lòng hắn, cơn giận nửa thật nửa giả trên mặt tan đi rất nhiều, hỏi: "Giá hữu nghị là cái gì?"

"Ba nô lệ, cái chuông may mắn này thuộc về anh."

"Ba nô lệ? Cậu xác định chỉ cần ba nô lệ?" Hắc Báo có chút không dám tin, năm ngoái ba nô lệ có thể đổi được một con dao đá, năm nay rất nhiều bộ lạc vì trải qua mùa đông này, đều đem theo nhiều nô lệ trong bộ lạc đến giao dịch, nô lệ so với năm ngoái rẻ hơn rất nhiều, hôm qua hắn dùng một con dao đá đổi năm nô lệ đó.

Ngô Nặc hiện tại chỉ cần ba nô lệ, không phải còn rẻ hơn một con dao đá sao?

Trong ánh mắt không thể tin nổi của Hắc Báo, Ngô Nặc cười gật đầu.

Lực ở bên cạnh nghe toàn bộ, sâu sắc cảm thấy chịu thiệt lớn, cái này là chuông may mắn có thể được thần thú chúc phúc đó, sao có thể dùng ba nô lệ đã đổi được chứ?! Vu Nặc đại nhân thật sự là làm loạn quá!

Nhưng đại vu đã từng nói, giao dịch dây chuyền để Ngô Nặc toàn quyền phụ trách, Lực không tiện nói gì, muốn nói lại thôi, cả gương mặt nghẹn tới đen trong đỏ. Hiển nhiên, hắn đã nghe lọt lời bịa đặt của Ngô Nặc, hoàn toàn quên rốt cuộc số trang sức này từ đâu tới.

Hắc Báo thấy bộ mặc tức đen thui của Lực, càng cảm thấy mình đã kiếm được, cầm chuông không chịu buông tay, "Tôi lập tức mang nô lệ qua cho cậu!"

"Không cần chị A Văn giúp anh xâu chuông may mắn lại sao?"

"Cần, cần!" Hắc Báo gật đầu như giã tỏi, miệng sắp toét đến tận mang tai. Cư nhiên có thể đeo dây chuyền do A Văn xâu giúp, nhất định là thần thú chúc phúc, không hổ là chuông may mắn! Hắc Báo toàn thân đều tỏa bong bóng màu hồng không chút phù hợp hình tượng, xấu hổ bỏ chuông may mắn vào tay A Văn, sau đó thề thốt nói với cô: "A Văn, sinh con với anh đi!"

"Cút!" Câu trả lời của A Văn đơn giản thô bạo.

Ngô Nặc: … Giữa ban ngày ban mặt bàn luận chuyện sinh con thật sự được sao? Người thế giới này lẽ nào không thể hàm súc hơn chút sao .

Hắc Báo không chút tức giận, cười hi hi nói: "Anh cút ngay đây, Vu Nặc đại nhân tôi sẽ mang nô lệ qua ngay! Vu Nặc đại nhân ngài rất tốt, sau này ngài chính là bạn của Hắc Báo tôi, ai dám ức hiếp ngài, Hắc Báo tôi là kẻ đầu tiên không bỏ qua cho hắn!"

Đại miêu khinh thường trợn trắng mắt liếc Hắc Báo, có hắn ở đây, tiểu sứ thần còn có thể bị ức hiếp sao, buồn cười!

"Cảm ơn, thần thú sẽ vĩnh viễn phù hộ anh, bạn của tôi." Ngô tiểu Nặc tỏ vẻ thỉnh thoảng giả khốc, cos thần côn gì đó, gom hâm mộ!

Hắc Báo lại thật sự bị 'cốt cách cao bức' của Ngô Nặc trấn trụ, trong hệ thống ngôn ngữ của họ thậm chí còn chưa từng xuất hiện từ ngữ 'nho nhã' kiểu này, làm sao từng nghe qua những câu như thế? Tuy bình thường lúc bọn họ kinh ngạc và cao hứng cũng sẽ nói 'thần thú ở trên' 'thần thú phù hộ' này nọ, nhưng chưa từng có ai nói giống như Ngô Nặc.

Cho dù chỉ là một câu nói đơn giản, Hắc Báo cảm thấy sau khi nghe, lòng mình đặc biệt thoải mái, nhẩm đi nhẩm lại hai ba lần, hắn cũng vụng về mà cung kính nói: "Thần thú cũng sẽ vĩnh viễn phù hộ ngài, Vu Nặc đại nhân."

Trong ánh mắt Hắc Báo nhìn về phía Ngô Nặc lúc này, trừ hiếu kỳ và suy nghĩ sâu xa, còn có thêm một phần kính sợ đối với vu giả.

Đại miêu ở cạnh đó hấc cao cằm, đắc ý vẫy đuôi, Vu Nặc của hắn là sứ thần, sứ giả của thần đương nhiên sẽ được thần thú phù hộ! Ừ, Vu Nặc của hắn .

Hắc Báo đi rồi, Lực lập tức bắt đầu oán trách: "Vu Nặc đại nhân, sao ngài có thể để Hắc Báo dùng ba nô lệ đổi chuông may mắn chứ, chuông này chúng ta đã tốn... rất nhiều tâm huyết mới làm được." Được rồi, nói đến cuối Lực đột nhiên nhớ ra, cái gọi là chuông may mắn kia hình như là họ dùng đất dính ở vùng đất tử vong nung ra, nếu nói tốn tâm huyết, quả thật tốn một chút, Vu Nặc đại nhân tốn đủ ba bốn ngày để nặn ra các hình dáng, sau đó thì sao, sau đó chẳng qua là bỏ vào lò gạch nung cùng với gạch ngói mà thôi.

Vừa rồi hắn nghe Vu Nặc nói lai lịch của những đồ trang sức này nghe đến nhập thần, suýt nữa quên mất số trang sức này là bọn họ nung từ lò gạch ra, chứ không phải bọn họ ngàn cay vạn đắng lấy được.

Cân nhắc như thế, Lục mới phát hiện mình hoàn toàn bị Vu Nặc dẫn đi vòng, nhưng so với trang sức là dùng đất dính ở vùng đất tử vong nung thành, hiển nhiên ngàn cay vạn đắng lấy được từ vùng đất may mắn, nghe vào khiến người ta thích hơn. Nếu hôm nay nói thẳng cho Hắc Báo, lai lịch chân chính của những thứ này, đừng nói dùng ba nô lệ đổi, chỉ dựa vào bốn chữ 'vùng đất tử vong', Hắc Báo khẳng định nhìn cũng không muốn nhìn lần thứ hai. Nhưng đối sang cách nói của Vu Nặc, vừa là vùng đất may mắn, vừa là thần thú chúc phúc, ngay cả người biết rõ lai lịch như hắn cũng bị lừa, huống chi là Hắc Báo!

Lực thích nhất là giao dịch đồ, đặc biệt thích cảm giác thành tựu 'kiếm lời' đó, hiện tại ánh mắt nhìn Ngô Nặc đã lóe tinh quang.

Ngô Nặc biết sở thích của Lực, cũng phát hiện ở phương diện này Lực quả thật có thiên phú hơn những người khác trong bộ lạc, có lòng muốn truyền thụ một chút kinh nghiệm cho hắn, bèn cười nói: "Tuy tổn thất một vài món đồ đá, nhưng lại có thể quen biết một người bạn chân thành, không tính là thiệt."

Đầu óc Lực không ngốc, rất nhanh đã mày mò ra hàm ý trong lời Ngô Nặc.

Bộ lạc Trường Hà hiện tại thế yếu, rất nhiều bộ lạc cỡ vừa đều dã tâm bừng bừng muốn thay thế họ, tuy bộ lạc không sợ họ, nhưng luôn có ruồi nhặng bay qua bay lại trước mặt cũng thật phiền, hy sinh một chút lợi nhuận nho nhỏ, đổi lấy một phần tình hữu nghị do người thừa kế thủ lĩnh bộ lạc Đại Thạch chính miệng thừa nhận, lúc mấy con ruồi nhặng kia phiền người, ít nhiều cũng phải suy nghĩ hậu quả một chút.

Nhìn về lâu về dài, bộ lạc Trường Hà muốn phát triển, tất nhiên sẽ gặp phải vài chướng ngại, nếu có thể thêm một người bạn đứng cùng chiến tuyến, không phải mạnh hơn gấp bội lần chỉ một mình đứng đối diện kẻ địch cường đại sao?

Đương nhiên, giao tình giữa hai bộ lạc không phải một sợi dây chuyền may mắn có thể dễ dàng liên kết, nhưng lại có thể bắt đầu từ một sợi dây chuyền, chậm rãi tích lũy từng ngày.

Nhưng, những điều phía trên đều là Lực tự nghiền ngẫm ra.

Ngô Nặc hiện tại vẫn chưa có 'giác ngộ chính trị' cao như thế, kỳ thật y chỉ muốn mượn cái này tuyên truyền môi giới, khiến dây chuyền bán ra được giá cao hơn, chỉ thế mà thôi 3 .

Không bao lâu, Hắc Báo đã mang ba nô lệ đến.

Hắn làm việc vẫn rất hàm hậu, ba nô lệ mang đến đều là nam nô thuần nhân chính trực tráng niên, vóc dáng cao lớn, vừa nhìn đã biết là dạng giỏi làm việc.

Hắc Báo toét miệng đeo chuông may mắn Văn chính tay xâu cho, Lực kéo hắn qua một bên, thấp giọng dặn hắn vài thứ.

Tối hôm đó, ở hội chợ liền lan truyền, lần này bộ lạc Trường Hà mang đến một loạt dây chuyền may mắn thần thú từng ban phúc. Đeo dây chuyền này, có thể được giống cái (đực) mình thích nhìn trúng.

Nghe nói, Hắc Báo bộ lạc Đại Thạch đeo dây chuyền xong, A Văn trước giờ vẫn không thèm để ý đến hắn đã cười với hắn! Người nhiều đồn bậy, lan truyền rồi lan truyền, không biết sao lại biến thành Hắc Báo sau khi đeo dây chuyền may mắn, A Văn đã đồng ý sinh con với hắn.

Hắc Báo ước gì được thế, sau khi những lời đồn này truyền ngược lại vào tai hắn, hắn chẳng có chút ý định làm rõ nào.

Các thú nhân thì xôn xao, rất hiếm có người đi hoài nghi dây chuyền may mắn có thật sự linh nghiệm thế không, mà đều đang nghĩ, nên dùng thứ gì để đổi một sợi dây chuyền may mắn.

Nhưng, sau khi tin ba món đồ đá của bộ lạc Đại Thạch mới có thể đổi một sợi dây chuyền may mắn truyền ra, phần lớn thú nhân đều thu cờ lui binh.

Nhưng, loại sinh vật thần kỳ 'thổ hào', tại bất cứ thời đại nào đều có lực sinh mạng ngoan cường, ngay cả thời đại đồ đá nguyên thủy cũng không ngoại lệ.

Sáng hôm sau, hội chợ còn chưa chính thức bắt đầu, các thổ hào bộ lạc Mục Nguyên, đã dẫn theo đội ngũ nô lệ hùng dũng tới đổi dây chuyền may mắn trong truyền thuyết.

Đợi khi đến chỗ đóng của bộ lạc Trường Hà, bảy thú nhân giống cái xinh đẹp xếp thành hàng, trên cổ mỗi người đều đeo một sợi dây chuyền may mắn đẹp đẽ, mặt dây chuyền xinh xắn long lanh vừa khéo treo lơ lửng trên đường rãnh sâu hoắm, da thú trắng tuyết để trên lòng bàn tay, các kiểu dây chuyền may mắn khác nhau lặng lẽ nằm trên da thú, lấp lánh phát sáng dưới ánh mặt trời mới mọc, đẹp tới mức quả thật khiến người không mở nổi mắt.

Lực đứng một bên, khí trầm đan điền lớn tiếng nói: "Dây chuyền may mắn, số lượng có hạn, ai giá cao thì có!"

54. Chương 54: Hội Chợ Bộ Lạc 3

Xem náo nhiệt gần như là thiên tính của con người.

Lực gầm to mấy lần tràn đầy trung khí, không quá vài phút, trước chỗ của bộ lạc Trường Hà đã đứng đầy người, bảy thú nhân giống cái xinh đẹp đặc biệt trang diện qua xếp thành hàng, mặt tươi cười, đối với các giống đực mà nói, loại kích thích thị giác này quả thật rất mạnh! Lập tức có không ít người phồng lều nhỏ dưới váy da thú, khụ khụ.

Mẹ nó đây chính là một thế giới tiết tháo nát đầy đất à, Ngô tiểu Nặc cắn răng lặng lẽ dời đường nhìn có hơi chút hâm mộ đi, tam quan lại bị đổi mới một lượt.

"Yên tĩnh, mọi người yên tĩnh!" Lực kéo giọng gầm lớn một lát, đám người mới yên tĩnh được chút, thấy Ngô Nặc gật đầu với hắn, hắn tiếp tục tràn đầy kích tình gầm: "Hội bán đấu giá dây chuyền may mắn chính thức bắt đầu, sợi dây chuyền đầu tiên, ngọn lửa may mắn, giá khởi điểm một ống muối thô hoặc ba nô lệ, mỗi lần tăng thêm một nô lệ, người giá cao sẽ lấy được!"

Trong hội chợ bộ lạc, muối thô và nô lệ tương đương với hàng hóa.

Mà trong bộ lạc ở khu Hắc Sắc Sâm Lâm, giá nô lệ bình thường không cao, năm ngoái một ống muối thô có thể đổi được hai nô lệ, một con bò man hoặc một con ngựa sừng có thể đổi được bốn đến sáu nô lệ, năm nay tình hình không tốt, rất nhiều thú nhân không có thói quen ăn thịt dê (người), nên mang nô lệ của mình đến hội chợ bộ lạc, như thế vừa có thể tiết kiệm lương thực lại có thể đổi được vài vật tư giao dịch.

Thú nhân ôm suy nghĩ này rất nhiều, nhưng thú nhân có năng lực mua và nuôi sống những nô lệ này không nhiều, nô lệ cung vượt quá cầu, trực tiếp dẫn đến giá nô lệ thấp hơn năm ngoái rất nhiều.

Vì hội đấu giá hôm nay, chiều tối hôm qua Lực đã bắt đầu chuẩn bị theo sắp xếp của Ngô Nặc, trừ bảo chiến sĩ trong bộ lạc ra ngoài lan truyền tất cả lời đồn liên quan đến 'dây chuyền may mắn', còn điều tra luôn giá cả năm nay.

Mà hôm qua thăm dò qua Hắc Báo, một cái chuông may mắn trong lòng hắn nhiều nhất có thể đáng giá một cây rìu đá hai con dao đá, chiếu theo tình hình năm nay để tính, ước chừng khoảng 17 đến 20 nô lệ, 4 đến 5 ống muối thô.

Cho nên trải qua suy nghĩ tổng kết, Ngô Nặc bảo Lực rao giá ba nô lệ bằng với một ống muối thô làm giá khởi điểm, với vật giá năm nay, đã tính là khá công đạo hợp lý.

Vừa dứt lời, Mục Lang của bộ lạc Mục Nguyên khẩn cấp la lên: "Ba nô lệ, ngọn lửa may mắn đó tôi muốn!"

Nghe nói Hắc Báo của bộ lạc Đại Thạch ra một cái rìu đá, hai con dao đá mới đổi được một sợi dây chuyền may mắn, hiện tại cư nhiên chỉ cần một lọ muối thô, ba nô lệ đã được, lúc này không mua còn chờ tới khi nào?! Hơn nữa mấy hôm trước trong hội nghị bộ lạc, thủ lĩnh và đại vu đã nói rồi, năm nay một ống muối thô của bộ lạc ít nhất phải đổi bốn nô lệ, hắn ra ba nô lệ, còn có thể tiết kiệm được một nô lệ đó!

Mục Lang tự cho là thông minh còn đang thầm vui, trong đám người đã truyền ra một âm thanh thô sần: "Bốn nô lệ!"

Vừa nghe được âm thanh này, mặt Mục Lang lập tức sụ xuống, rốt cuộc là tên khốn nào đang giành đồ với hắn?!

Tên khốn muốn giành đồ với hắn còn rất nhiều, tên khốn này vừa dứt lời, tên khốn khác đã mở miệng: "Năm nô lệ!"

"Sáu nô lệ!"

Mục Lang còn chưa kịp phản ứng, đã có người hét giá 11 nô lệ.

Hơn nữa âm thanh đó hắn còn rất quen thuộc, chính là kẻ đối đầu của hắn, một trong những người ứng tuyển thủ lĩnh, ỷ mình là con trai của con trai thủ lĩnh, bình thường không ít lần cản trở hắn!

"14 nô lệ!" Cơn giận lập tức trào lên, Mục Lang trực tiếp thêm vào 3 nô lệ.

"15 nô lệ!" Cũng như Mục Lang ghét Mục Thổ, Mục Thổ cũng rất ngứa mắt Mục Lang.

"17 nô lệ!" Mục Lang lại ra giá.

"20 nô lệ!" Trong đám đông, Mục Thổ khiêu khích liếc Mục Lang một cái, ánh mắt cực kỳ kiêu ngạo.

Mục Lang triệt để mất lý trí: "30 nô lệ!"

Sắc mặt Mục Thổ lập tức trở nên khó coi, hắn là cháu của thủ lĩnh không sai, nhưng gia sản của hắn thật sự không thể so được với Mục Lang dũng sĩ đứng ở mười hạng đầu bộ lạc.

Lực thấy độ lửa đã đến, cố nén vui sướng trào lên trong lòng, lớn tiếng nói: "Được! 30 nô lệ lần thứ nhất! 30 nô lệ lần thứ hai, 30 nô lệ lần thứ ba, thành giao! Ngọn lửa may mắn thuộc về anh, thần thú phù hộ, Mục Lang đại nhân nhất định sẽ sớm ngày tìm được giống cái yêu thích!"

Tuy một phát bỏ ra 30 nô lệ khiến hắn rất đau thịt, nhưng có thể nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Mục Thổ, Mục Lang cảm thấy mình không thiệt chút nào.

Nữ thú nhân xinh đẹp bưng ngọn lửa may mắn đích thân đến trước mặt Mục Lang, được Mục Lang cho phép, liền đeo dây chuyền lên cổ hắn, sau đó dùng ngón tay vê mặt dây chuyền ngọn lửa, ấn một nụ hôn lên trên, ngửa đầu cười nói với hắn: "Nguyện thần thú phù hộ anh, dũng sĩ của tôi."

Mặt Mục Lang xoẹt cái đỏ như mông khỉ, vô thức ưỡn thẳng ngực, gom góp dũng khí ấp a ấp úng nói: "Tôi, tôi muốn sinh con với em."

Ánh mắt Mộc Kiều dừng lại hai giây trên vết cào thật lớn ở mặt Mục Lang, chóp tai quái dị nổi lên một màu đỏ hồng, trong giọng nói thanh thúy hiếm khi mang theo mấy phần xấu hổ: "Tôi sẽ suy nghĩ."

Đám người lập tức trở nên huyên náo, người bộ lạc Mục Nguyên ai không biết Mục Lang vì vết sẹo trên mặt nên vẫn không có duyên với giống cái, nhưng, hôm nay cư nhiên có nữ thú nhân nguyện ý suy nghĩ chuyện sinh con với hắn, còn là nữ thú nhân xinh đẹp như thế!

Nhất định là tác dụng của dây chuyền may mắn! Nhất định thế!

Bất cứ chuyện gì, người khác nói bao nhiêu lần, đều không bằng bản thân tận mắt nhìn thấy một lần.

Tiếp đó, không còn ai nghi ngờ tác dụng của dây chuyền may mắn nữa.

Rèn sắt lúc còn nóng, Lực một hơi bán đấu giá hai mươi sợi dây chuyền.

Giá rẻ nhất không thấp hơn 24 nô lệ, mắc nhất cũng là sợi dây chuyền chuông xinh đẹp nhất trong số này, với giá 50 nô lệ được con gái nhỏ của thủ lĩnh bộ lạc Khê Cốc mua đi.

Cuối cùng, 20 sợi dây chuyền tổng cộng đổi được 450 nô lệ, cộng thêm 84 ống muối.

Kết quả này hoàn toàn vượt khỏi nhận thức của bộ lạc Trường Hà, ngay cả Ngô Nặc cũng không ngờ được.

Đồ Ngô Nặc mang đến lần này tổng cộng xâu được 68 sợi dây chuyền, trừ đi sợi đã bán cho Hắc Báo trước đó cùng với bán đấu giá hôm nay, còn lại 47 sợi. Mấy sợi dây chuyền này, sau khi thương lượng với đại vu, Ngô Nặc quyết định lấy toàn bộ đi trực tiếp trao đổi muối thô và thực vật với bộ lạc Mục Nguyên.

Nếu có thể, Ngô Nặc đương nhiên hy vọng dùng giá cao nhất đổi hết số dây chuyền này thành nô lệ, dùng để bổ sung thiếu hụt sức lao động trong bộ lạc. Nhưng, nếu bọn họ đổi một lúc quá nhiều nô lệ, người bộ lạc khác tất sẽ nghi ngờ động cơ của họ, dù sao hiện tại bộ lạc Trường Hà tổng cộng chỉ mới có hơn một ngàn người, nếu bọn họ lập tức đổi mấy trăm cả ngàn nô lệ mang về, người khác không hoài nghi mới lạ. Hơn nữa nô lệ có thể xem là hàng hóa sử dụng, nhưng bọn họ lại không phải thật sự là hàng hóa, họ là người, là người thì phải ăn.

Khoai trắng trong bộ lạc phát triển quả thật không tồi, nhưng sản lượng cuối cùng ra sao vẫn là con số chưa biết, nếu một lúc đổi quá nhiều nô lệ về, không nuôi nổi thì sao?

Dù sao Ngô Nặc sống đã nhiều năm ở xã hội hiện đại pháp chế, không cách nào an tâm bình tĩnh xem mạng người như cỏ rác. Tiền đề y đổi số nô lệ này về, ít nhất có thể nuôi sống họ, mà không phải sau khi vắt cạn giá trị lao động của họ, thì trân mắt nhìn họ chết đói.

Đầu tiên, kế hoạch của Ngô Nặc với đại vu là dùng số dây chuyền nảy đổi khoảng 400 nô lệ là tạm được.

Không ngờ, chỉ mới bán đấu giá có 20 sợi dây chuyền, đã vượt khỏi dự tính.

Ngô Nặc đúng lúc bảo Lực ngừng bán đấu giá.

Có một điều, tiền tài động nhân tâm, ở lúc nào cũng đều là luật thép.

Bất kể có nguyện ý thừa nhận hay không, hiện tại thực lực của bộ lạc Trường Hà không đủ là sự thật, một bộ lạc thực lực không đủ thoáng cái phát tài lớn thế, bạn nói xem có thể không khiến người ta động tâm sao? Huống chi, bộ lạc Trường Hà còn có một địch nhân kết tử thù là bộ lạc Hàn Nham. Biết kẻ đối đầu phát tài rồi, mấy con linh cẩu chuyên cướp giật mà sống của bộ lạc Hàn Nham không cắn một miếng thịt mỡ từ người bộ lạc Trường Hà, bọn họ có thể cam tâm sao?

Hiện tại dùng giá tương đối thấp, trực tiếp đóng gói số dây chuyền còn lại bán cho bộ lạc Mục Nguyên, tin rằng bọn họ sẽ không ném lợi ích đã lên tới miệng, mà thể hiện thế yếu vừa đúng cũng có thể hạ thấp lòng cảnh giác và hoài nghi đối với họ xuống thấp nhất.

Quan hệ giữa bộ lạc Mục Nguyên và bộ lạc Hàn Nham rất khác thường, có câu há miệng mắc quai, bộ lạc Mục Nguyên lấy được ích lợi từ họ, dù sao cũng không thể để chó mình nuôi quay người liền đi cắn người ta chứ?

Trước mắt xem ra, quyết định thế này có chút nghẹn khuất, nhưng nhìn về lâu về dài, chỉ cần người bộ lạc Mục Nguyên không ngốc, bọn họ nhất định sẽ lấy dây chuyền này ra ngoài tiến hành giao dịch với bộ lạc siêu cấp, bất kể cuối cùng họ có thể bán được giá cả thế nào, ít nhất có thể mở một con đường tiêu thụ thay Trường Hà. Đợi tương lai, Trường Hà có cơ hội, có tư cách tiến hành giao dịch với bộ lạc bên ngoài, thứ đạt được tuyệt đối không chỉ là chút xíu lợi ích đã tổn thất hôm nay.

Hơn nữa, nói đi phải nói lại, trang sức dùng đất dính nung ra này, kỳ thật đúng là không đáng tiền gì 3 .

Vu Quyền và đại vu bộ lạc Mục Nguyên quan hệ không tồi, trong mấy năm nay, lục tục giúp ông cải thiện không ít phối phương vu dược, trên cơ sở không dính đến lợi ích của bộ lạc nhau, hai người miễn cưỡng coi như là bạn bè.

Thông qua đại vu Mục Nguyên dắt dây, Vu Quyền dùng 47 sợi dây chuyền còn lại đổi lấy 200 ống muối thô, 30 con bò man, cho dù tính với giá một ống muối thô bằng bốn nô lệ của bộ lạc Mục Nguyên năm nay, bình

quân giá của mỗi sợi dây chuyền cũng chỉ ở khoảng 20 nô lệ. So với giá bán đấu giá hôm nay, không cần nghi vấn là giá thấp.

Hội chợ bộ lạc giống như năm ngoái, đúng giờ mở ra, khi ngôi sao cuối cùng trên trời lặn mất, người bộ lạc Mục Nguyên sẽ bưng muối thô và thịt muối chất thành núi lên bệ đá, đợi bưng đủ rồi, chiến sĩ thú nhân bộ lạc Mục Nguyên sẽ đồng thanh gầm lên, lấy đó chiêu cáo hội chợ chính thức bắt đầu.

Nhưng năm nay bị hội đấu giá của bộ lạc Trường Hà ảnh hưởng, buổi sáng gần như không có ai đi đổi muối, ngay cả chiến sĩ hô gọi cũng không tập trung lắm, chỉ kêu hai tiếng tượng trưng, đã vội vội vàng vàng chạy đi xem hội đấu giá.

Vị trí giao dịch của bộ lạc Mục Nguyên gặp phải đối xử lãnh đạm chưa từng có, cho đến chiều mới trở nên náo nhiệt.

Nhưng năm nay bộ lạc Mục Nguyên tăng giá giao dịch muối thô và thịt muối lên một phát gấp hai lần năm ngoái, vốn tình hình năm nay đã rất không tốt, giá lại tăng nhiều như thế, mọi người căn bản không tiếp nhận nổi.

Chiến sĩ các bộ lạc bu quanh bệ đá của bộ lạc Mục Nguyên cãi nhau um sùm, nếu không phải ngại thực lực của bộ lạc Mục Nguyên cường đại, có vài thú nhân đã muốn trực tiếp động thủ.

Vị trí bộ lạc Trường Hà cách bệ đá rất xa, lại không vội đi đổi muối thô, không bị chiến hỏa lan đến.

Nhưng, do các thổ hào đến đấu giá dây chuyền lục tục mang nô lệ tới, lập tức có thêm hơn 400 nô lệ, chỗ bộ lạc Trường Hà trở nên rất náo nhiệt.

Chẳng qua, nhìn những nô lệ mà mấy người kia mang tới, sắc mặt các chiến sĩ bộ lạc Trường Hà đều có chút khó coi___ ngay cả trẻ em nô lệ còn chưa qua được ba mùa đông cũng mang tới, vậy cũng được sao?

Những nữ nô gầy da bọc xương, vẻ mặt bệnh hoạn, vậy cũng được sao?

Nô lệ ai ai ai đó đưa tới, vừa già vừa gầy còn ho không ngừng nửa khúc đã chôn xuống đất, vậy cũng được sao?

Còn có mấy kẻ toàn thân là vết thương, thở ra nhiều hơn hít vào kia, vậy cũng được sao?

Những bán thú nhân nhìn vừa ngu vừa ngốc kia, cũng được sao?

…

Ngô Nặc: Về sau mẹ nó ai còn nói với y người nguyên thủy thành thật chất phác, xem y có bảo Bạch cắn chết không .

55. Chương 55: Chỉnh Đốn

Trong số nô lệ đấu giá đổi tới, già yếu bệnh tàn chiếm gần một nửa, một nửa còn lại, cũng chỉ có thể nói là không có bệnh tật mà thôi, còn thật sự không có mấy ai mập mạp khỏe mạnh.

Nhưng, đấu giá dây chuyền phần nhiều là thổ hào của bộ lạc Mục Nguyên, người ta không chỉ là cường long mà còn là địa đầu xà, đối phương đã định chủ ý chơi trò vô lại, đám người bộ lạc Trường Hà dù có không vui, cũng chỉ có thể bóp mũi nhận.

Sớm muộn gì y cũng sẽ khiến mấy tên vô sỉ gian xảo đó trả giá!

Bạch ngồi xổm bên chân Ngô Nặc, chốc có chốc không quẫy đuôi, đáy mắt lóe qua tia âm trầm.

Đối với những người già yếu bệnh tàn trong nô lệ đó, suy nghĩ của Lực và các chiến sĩ khác đều thống nhất___ chuyển bán, bán không được thì ném, dù sao không thể mang về lãng phí lương thực.

Ngô Nặc nhìn trong lòng những nữ nô dơ bẩn co ro đồng dạng ôm trẻ con nô lệ dơ bẩn, vì quá gầy, con mắt của chúng đặc biệt lớn, trong những con mắt đủ màu như màu nâu đậm, màu xanh dương, màu hổ phách vân vân, không một ngoại lệ, lờ mờ mà ngây thơ, tràn dẫy khát vọng với cuộc sống.

Lại nhìn những người già kia, bọn họ co ro bên ngoài đám người, trong đôi mắt tê dại dưới những khe sâu chăng ngang mặt che giấu sợ hãi thật sâu, so với những đồng bạn vì đủ các loại nguyên nhân qua đời sớm, bọn họ không cần nghi ngờ là kẻ may mắn. Nhưng, một đời kéo dài sinh sống trong bóng ma đói khát và tử vong, đã một đống tuổi còn bị chủ nhân tha ra bán đi như gia súc, thần may mắn chỉ sợ chưa từng chân chính chiếu cố họ.

Còn có những nô lệ bệnh rất nặng đó, nguyên nhân bệnh hơn phân nửa đều là vì ngoại thương, có vài người bị động vật cắn, phần nhiều là bị người đánh. Bọn họ co ro đầy đáng thương, thân thể phủ đầy sẹo vì đau đớn mà không ngừng run rẩy, bọn họ muốn sống tiếp, nhưng đôi mắt đã triệt để bị bóng ma tử vong bao trùm.

Còn về những nô lệ thiếu tay cụt chân, bọn họ đã hoàn toàn từ bỏ hy vọng đối với cuộc sống, hai mắt tê dại chờ đợi cái chết.

Thật sự phải vứt bỏ những người này sao?

Mùa đông sắp tới rồi, nếu chuyển bán hoặc ném bỏ những nô lệ này, thứ chờ đợi họ không cần nghi vấn chỉ có một con đường chết.

Vậy… vậy mang hết họ về bộ lạc?

Trẻ em rồi sẽ có một ngày trưởng thành, không có ai mới sinh ra đã là thanh niên trai tráng, hơn nữa, bồi dưỡng từ nhỏ, độ trung thành với bộ lạc càng cao.

Nô lệ già có thể sống sót lâu như thế trong hoàn cảnh gian nan cỡ này, tất nhiên có trí tuệ sinh tồn, có lẽ cũng có lúc bọn họ có tác dụng chứ?

Còn về người bị thương, bộ lạc Trường Hà cái khác không nhiều, chứ vu dược không ít, hơn nữa còn có một đại vu y thuật tinh thâm, cứu sống trị khỏi cho những người này, phí tổn thấp hơn nuôi lớn mấy đứa trẻ nhiều.

Còn những người thiếu tay cụt chân, nếu có thể cứu sống, rồi cũng có thể tìm được công việc thích hợp cho họ làm, hiện đại có bao nhiêu người tàn tật kìa, còn không phải vẫn làm việc làm công nuôi sống bản thân sao.

"… Cho nên, ý của con là mang toàn bộ những nô lệ này về." Đại vu ngồi trong lều, ánh sáng trong lều rất tối, nghịch sáng, Ngô Nặc không nhìn rõ biểu cảm trên mặt ông.

"Dạ." Ngô Nặc có chút căng thẳng, y đã tìm ra hết lý do có thể tìm rồi, nước miếng cũng nói muốn cạn rồi, nhưng quyền quyết định lại nằm trong tay đại vu, có thể thành hay không, phải xem vào đại vu.

Đại vu cân nhắc một lát, nói: "Mang toàn bộ họ về có thể, trị bệnh cho họ cũng được, nhưng trên đường mang về, bộ lạc sẽ không đặc biệt chăm sóc họ thêm nữa, có thể sống sót về đến bộ lạc chúng ta hay không, thì phải xem vào bản thân họ."

Ngô Nặc hiểu rõ, đại vu đồng ý làm đến trình độ này, đã là cực hạn, y không nói thêm nữa, gật đầu đáp ứng.

Tiếp theo, Ngô Nặc cùng Thủy Sa tập trung hết những người bị bệnh bị thương trong nô lệ lại, Thủy Sa từ nhỏ theo bên người đại vu, vu lực yếu, đối với phương diện kê thuốc đúng bệnh cũng khá yếu, nhưng phân biệt chứng bệnh cơ bản nhất thì không có vấn đề.

Thủy Sa được lệnh đại vu, cố ý giảng tỉ mỉ tình huống từng người bệnh cho Ngô Nặc.

Hiện tại trí nhớ của Ngô Nặc tốt hơn trước không ít, những tình huống Thủy Sa giảng cho y, y đều ghi nhớ hết, chậm rãi mày mò. Mấy năm trước, lúc giấc mơ đi học của y còn chưa bị tắt, y từng nghĩ sau khi trưởng thành sẽ làm một bác sĩ, trị khỏi cho bệnh nhân giống như mẹ y. Nhưng sau đó, khi giấc mơ đi học đã tắt, mộng tưởng thời thiếu niên bị y giấu đi, trong những ngày bôn ba vì sinh nhai, dần dần lãng quên.

Ai biết vận mệnh xoay một vòng, y lại có cơ hội tiếp xúc với y thuật, cho dù là vu y hoàn toàn khác với y thuật trái đất hiện đại, Ngô Nặc cũng trân trọng cơ hội này.

Tuy không có bất cứ căn bản nào, nhưng Ngô Nặc một chút cũng không lo lắng mình không học được. Y cũng chỉ mới 19, so với những học sinh vừa mới thi tốt nghiệp đang thi đại học, tuổi tác cũng sêm sêm, những sinh viên thi vào học viện y, trừ phi gia đình có truyền thống học tập, có ai lại có căn bản? Còn không phải đều vào đại học rồi mới bắt đầu hay sao.

So với họ, y còn có ưu thế hơn, trong đại học, một giáo viên có thể dạy bao nhiêu học sinh? Đệ tử đại vu thừa nhận chỉ có hai người là y và Thủy Sa, có một lão đại vu y (vu) thuật tinh thâm tay cầm tay chỉ dẫn, cùng lắm thì bỏ thêm chút công sức, Ngô Nặc không tin mình vẫn không học giỏi được!

Ngô Nặc không ngốc, trí nhớ cực tốt, sức quan sát mạnh, chịu động não, chịu bỏ sức, không nói có thể học một hiểu ba, biết suy ra, nhưng ít nhất những gì Thủy Sa từng giảng cho y, y đều có thể ghi nhớ, còn có thể nhanh chóng phát hiện khác biệt nhỏ giữa những chứng bệnh tương đồng, đối với y mà nói những năng lực này không tính là gì, nhưng trong mắt đại vu, đây chính là thiên phú.

Đại vu đối với Ngô Nặc càng lúc càng vừa lòng, nhưng, càng vừa lòng, ông sẽ càng phải dụng tâm tôi luyện y.

Muốn phối chế ra vu dược có vu lực xuất chúng, bước đầu tiên chính là nhận biết dược liệu, biết rõ hình dáng, tác dụng của các loại dược liệu.

Ăn một lần không mập được, thứ Ngô Nặc cần học còn rất nhiều.

Trong nhất thời, đại vu cũng không thể truyền thụ toàn bộ sở học cả đời mình cho Ngô Nặc, chiều hôm đó, đại vu đích thân xem tình huống cho những nô lệ bị thương bị bệnh đó, nấu mấy nồi vu dược lớn, căn cứ theo tình huống bất đồng của họ, lại hạ thêm vu chú khác nhau vào thuốc.

Một phần nô lệ lúc trước luôn sống ở vùng Hắc Sắc Sâm Lâm, ít nhiều cũng từng nghe qua sự tích của Vu Quyền đại vu bộ lạc Trường Hà, trước giờ họ chưa từng nghĩ vậy mà có một ngày có thể được uống vu dược cho Vu Quyền đích thân chế ra, trong mắt cuối cùng cũng lộ ra một tia sinh cơ mãnh liệt.

Mà một bộ phận khác, nô lệ tới từ vùng ngoài Hắc Sắc Sâm Lâm, nhìn bộ dạng người khác, ít nhiều cũng đoán ra được đại vu rất lợi hại, trong lòng cũng cháy lên hy vọng.

Cũng không biết là sức mạnh của tia sinh cơ này mang tới, hay vu dược do đại vu chế ra có hiệu quả kỳ diệu, các nô lệ bị thương bị bệnh sau khi uống thuốc, trừ những người cá biệt bệnh tình nguy kịch, những người khác ngay tối hôm đó đã có tinh thần hơn rất nhiều.

Trừ trị thương cho các nô lệ, còn phải cung cấp thức ăn cho họ.

Các chiến sĩ thú nhân lúc xuất phát chỉ mang theo một chút thức ăn, trên đường tới đây họ đều vừa đi vừa săn bắt, thức ăn mang đến bộ lạc Mục Nguyên còn không đủ cho bản thân ăn, làm sao còn dư lại cho mấy nô lệ này?

Hết cách, Lực dùng da thú mang tới và vu dược đổi một chút dưa dại quả dại từ bộ lạc Mục Nguyên và các bộ lạc khác, chia cho nô lệ, tuy không thể bảo đảm mỗi người đều ăn no, nhưng ít nhất không tới mức buổi tối đói không ngủ được.

Trong số nô lệ thú nhân đưa tới, có 22 nô lệ nhỏ chưa đủ mười tuổi, đám nhóc suy dinh dưỡng nghiêm trọng, gầy như khúc củi, có cha mẹ bảo vệ thì còn tốt một chút, mấy đứa không có cha mẹ bảo vệ, thức ăn vừa được chia tới còn chưa kịp bỏ vào miệng, đã bị người khác cướp mất, ngặc nỗi sức lực chênh lệch quá lớn, chúng căn bản không giành nổi với những nô lệ thành niên đó, chỉ có thể co ro trong góc chép miệng lau nước mắt, sau đó nhặt hạt người khác ném đi nhét bừa vào miệng, uống chút nước, mấy nô lệ nhỏ cùng co trong góc doanh địa, tựa vào nhau sưởi ấm.

Ngô Nặc không phải người dư thừa lòng đồng tình, nhưng nhìn thấy cảnh này vẫn không khỏi chua xót.

Vội vàng ăn qua cơm tối Thủy Sa chuẩn bị, Ngô Nặc tìm mấy nô lệ biết nói ngôn ngữ bộ lạc, thu thập xương các chiến sĩ thú nhân ăn thừa lại, bảo họ dùng rìu đá chặt xương thành khúc nhỏ, đập vỡ xương ống, hơn

nửa nồi xương nhỏ thêm chút nước, bỏ vào một chút dược thảo có thể chống lạnh, dùng lửa lớn nấu sôi lửa nhỏ đun từ từ.

Mùa thu đã qua hơn nửa, cây khô cỏ khô trên thảo nguyên rất dễ tìm, các nô lệ dễ dàng tìm được một đống củi có thể đốt ở gần đó.

Xương hầm bằng lửa nhỏ gần hai tiếng, các nô lệ không giỏi khống chế độ lửa lắm, giữa chừng phải thêm nước mấy lần, mùi canh xương khẳng định sẽ giảm mạnh, nhưng đối với các nô lệ mà nói, như vậy đã đủ thơm. Sau khi đun hầm đầy đủ, cặn thịt còn dư trên xương rời ra chìm chìm nổi nổi trong nồi nước sôi, trên mặt nồi nổi một tầng mỡ dày, gió đêm trên thảo nguyên vừa thổi, mùi thơm đã chui thẳng vào mũi.

Đừng nói nô lệ đói bụng, ngay cả các chiến sĩ thú nhân cũng nhịn không được nuốt nước miếng.

Đáng tiếc nồi đá hầm xương bị Bạch trong chừng, tuy hiện tại hắn dùng hình dáng ấu miêu thú ở trước mặt mọi người, bộ dạng mập mạp đầy lông không có lực uy hiếp gì, nhưng hắn nằm sấp bên cạnh nồi đá, các chiến sĩ thú nhân không một ai dám bước tới.

Nồi đá rất lớn, canh xương hầm thêm nước mấy lần sau khi nấu xong nhìn cũng rất nhiều, nhưng muốn phân chia chắc chắn không đủ. Ngô Nặc bảo người đi gọi hết mấy nô lệ nhỏ chưa đủ mười tuổi lại đây, mấy củ cải nhỏ gầy trơ xương đứng xếp thành hàng.

Phong là đứa lớn nhất trong số nô lệ nhỏ này, chạy nhanh nhất, xếp đầu tiên. Nhìn canh trong nồi tỏa hơi nóng hầm hập, mùi thịt thơm bay vào mũi, lòng nó có chút bồn chồn, không khỏi bắt đầu nghĩ ngợi lung tung___ đây lẽ nào là muốn đem chúng nó đi nấu sao? Khi mẹ còn sống từng kể cho nó nghe, có vài người thích ăn thịt người đặc biệt thích ăn con nít, nếu gặp phải nhất định phải chạy, có thể chạy nhanh bao nhiêu thì chạy nhanh bấy nhiêu, có thể chạy bao xa thì chạy bao xa!

Nhưng nó đã hai ba ngày không được ăn cái gì ra hồn rồi, mới nãy chỉ chạy một đoạn ngắn mà đến giờ vẫn còn thở dốc, hiện tại muốn chạy có thể chạy bao xa? Hơn nữa xung quanh đâu đâu cũng là chiến sĩ thú nhân, nó lại có thể chạy đi đâu?

Nghĩ nghĩ, mắt Phong dần nổi hơi nước, gương mặt gầy đến mức không lớn bằng lòng bàn tay phủ đầy tuyệt vọng, đột nhiên, một cái chén gỗ đưa tới trước mặt nó.

Nhìn kỹ lại, trong chén chứa đầy canh thịt còn tỏa hơi nóng.

Ừng ực.

Phong nuốt nước miếng thật mạnh, ngẩng đầu đờ đẫn nhìn người đứng trước mặt.

"Cho em, ăn đi." Nó nghe người kia nói.

Phong thề rằng, đây tuyệt đối là âm thanh dễ nghe nhất mà nó từng nghe trong đời! Cho dù 'trong đời' của nó mới chỉ trôi qua có tám mùa đông mà thôi.

Phong gần như là giật lấy, đoạt chén canh từ tay Ngô Nặc, cũng không sợ nóng, bưng lên rót vào miệng, canh nóng hầm hập làm miệng bỏng phát đau, nhưng nó không bận tâm được nhiều như vậy.

"Em uống chậm thôi, đừng làm bỏng miệng." Thằng bé này đã đói bao lâu không được ăn cơm rồi? Ngô Nặc không khỏi nhíu mày.

Phong không biết là nghe vào, hay miệng thật sự bị bỏng quá đau, tốc độ chậm lại, nhưng không bao lâu, một chén canh lẫn thịt lớn đã bị nó húp sạch.

Cái bụng teo quắt phồng lên, canh thịt nóng hổi xua tan cái lạnh đêm thu, thân thể run rẩy của nhóc con cuối cùng đã thẳng hơn một chút.

Nó trả chén lại cho Ngô Nặc, hai mắt sáng long lanh nhìn y, tuy trong ngôn ngữ nó học được còn chưa xuất hiện từ vựng như 'cảm ơn', nhưng ánh mắt nó đã tràn đầy cảm kích.

Ngô Nặc bị ánh mắt như chó nhỏ của nó nhìn đến đau lòng, nhịn không được vỗ đầu nó nói: "Chỉ cần các em ngoan ngoãn nghe lời, về sau sẽ không để các em đói bụng nữa." Cái đầu này dính thật, ngày mai nhất định phải bảo đám nhóc này đi tắm rửa sạch sẽ!

Đại nhân vừa mới sờ đầu nó! Sờ đầu nó! Phong ngu người nhìn Ngô Nặc, mũi hơi chua xót___ Từ sau khi mẹ chết, đây là lần đầu tiên có người sờ đầu nó, còn nói sau này sẽ không để nó đói bụng nữa.

Nhìn gương mặt búp bê xinh đẹp có hơi béo xinh, ngôn ngữ thiếu hụt khiến Phong thật sự tìm không ra từ hình dung nào thích hợp để hình dung tâm tình của mình lúc này, mắt nhìn chằm chằm Ngô Nặc, gương mặt gầy gò chân thật lộ ra hai rặng hồng.

Ừm, bắt đầu từ ngày mai không bao giờ gội đầu nữa! /

Phong lặng lẽ đưa ra quyết định, đột nhiên cảm thấy sau lưng chợt lạnh, có lỗi giác mình bị mãnh thú ngắm vào, Phong vô thức quay đầu, bên người chỉ có một con miêu thú mập mạp xinh đẹp, không có mãnh thú nào, cứ cảm thấy ánh mắt lạnh lẽo của miêu thú này hình như không hảo hữu lắm… ảo giác sao?

Một nồi canh xương lớn, 22 nô lệ nhỏ mỗi người một chén, rất nhanh đã thấy đáy.

Ăn no uống đủ, ánh mắt các nô lệ nhỏ nhìn Ngô Nặc đã hoàn toàn khác, sợ hãi rụt rè lúc đến đã tan sạch, Ngô Nặc bảo chúng về ngủ, có vài đứa còn lần chần không muốn đi lắm.

Nếu có thể làm nô lệ của Vu Nặc đại nhân thì tốt rồi.

Nô lệ nhỏ tuổi tác hơi lớn chút, trong lòng đều không hẹn mà cùng nghĩ.

Đại miêu nhìn bóng lưng chúng, ánh mắt vô cùng bất thiện.

"Bạch, cậu cũng cảm thấy chúng rất đáng thương, đúng không?" Ngô Nặc ôm mèo mập lên.

Đại miêu mài mài răng, không mấy tình nguyện gật dầu, không biết nghĩ đến cái gì, thò cái đầu tròn vo tới trước mặt Ngô Nặc, nhìn y một cái cúi đầu xuống, lại nhìn y một cái, cúi đầu xuống, con mắt băng lam hình như đang thúc giục gì đó.

Đại miêu, đây là muốn mình… vuốt hắn?

56. Chương 56: Mua Mua Mua

Giá muối của bộ lạc Mục Nguyên tăng theo biên độ lớn, da rắn lột của bộ lạc Khê Cốc, đồ đá của bộ lạc Đại Thạch, vu dược của bộ lạc Trường Hà, ít nhiều gì đều tăng giá hơn năm ngoái.

Bộ lạc Mục Nguyên và bộ lạc Khê Cốc mùa đông không thiếu thức ăn, bọn họ lợi dụng vật tư giá thấp các kiểu giao dịch phần lớn nô lệ trên thị trường, nhân cơ hội tăng thêm thực lực bộ lạc.

Đồ đá của bộ lạc Đại Thạch tuy rất được hoan nghênh, nhưng không phải đồ tất yếu không thể thay bằng thứ khác, đồ đá kỳ thật người bộ lạc nào cũng biết mài, khác biệt chỉ là không tiện dụng dùng lâu như bộ lạc Đại Thạch, vì thế giữa đồ đá và thức ăn, mọi người đều lặng lẽ chọn vế sau.

Nhưng, đồ đá của bộ lạc Đại Thạch không vì thế mà ế hàng, bộ lạc Mục Nguyên cùng bộ lạc Khê Cốc tài đại khí thô dã tâm bừng bừng đều chủ yếu mua thực lực, đồ đá của bộ lạc Đại Thạch. hơn phân nửa bị hai bộ lạc này mua đi.

Vu dược của bộ lạc Trường Hà trước nay luôn bán chạy, nhưng năm nay chất lượng da thú rất bình thường, so với đồ đá, trình độ cần thiết của da thú thấp hơn. Các bộ lạc đều không thiếu da thú, cho dù không có cách thuộc da tốt, da thú làm ra không tươi sáng không dễ bảo tồn còn có mùi vị lạ, nhưng ít nhất công năng dữ ấm vẫn có. Trước kia, lúc vật tư sung túc, mọi người đều thích mua vài miếng da thú xinh đẹp từ bộ lạc Trường Hà về mặc, nhưng năm nay vẫn là thôi đi, cái mua năm ngoái cùng với tự làm năm nay đủ rồi, trước cứ sống qua mùa đông này lại nói.

Thổ hào bộ lạc Mục Nguyên và bộ lạc Khê Cốc tuy nhiều, nhưng đều bị đại vu bộ lạc thông báo cho biết mùa đông năm nay sẽ khó chịu đựng hơn mọi năm, đồ không tất yếu cố gắng ít giao dịch một chút. Vì thế,

các thổ hào năm ngoái vừa ra tay chính là hơn mười hai mươi miếng da thú, năm nay một là không mua không thì chỉ mua mấy tấm.

Bộ lạc Mục Nguyên mỗi năm đều mua rất nhiều da thú của bộ lạc Trường Hà, sau đó chuyển tay giao dịch với bộ lạc siêu cấp bên ngoài, đổi lấy lượng lớn vật tư khác và muối thô. Năm nay cũng thế, nhưng sau khi nhìn thấy da thú của bộ lạc Trường Hà khó bán, họ lập tức quyết định hạ giá chỉ còn một nửa.

Da thú là một trong những đồ giao dịch chủ yếu của bộ lạc Trường Hà, từ xa như thế vất vả cực khổ vận chuyển tới, không giao dịch hiển nhiên là không được, nhưng giá bị ép thấp như thế, các chiến sĩ thú nhân với Lực đi đầu sắc mặt đều vô cùng khó coi.

Họ vẫn chưa biết chuyện mỏ muối tinh, đương nhiên không thể dễ dàng đáp ứng giá bộ lạc Mục Nguyên đưa ra, mà số da thú màu sắc tươi đẹp chất lông mềm mại của bộ lạc Trường Hà đối với bộ lạc bên ngoài được hoan nghênh ra sao, chỉ có trong lòng bộ lạc Mục Nguyên hiểu rõ nhất, đương nhiên họ không thể bỏ qua miếng thịt béo đã đưa tới miệng. Hai bên chìm vào giằng co, cuối cùng vẫn là Vu Quyền mở miệng, bảo mọi người đều lùi một bước, tăng giá ban đầu là 600 ống muối thô thêm 100 ống muối thô, thủ lĩnh và đại vu bộ lạc Mục Nguyên thương lượng một chút, đồng ý yêu cầu của Vu Quyền.

Nhiều da thú như thế mới chỉ đổi được 700 ống muối thô, các thú nhân đều có chút chán nản.

May là vu dược do đại vu phối chế vẫn bán rất chạy, vu dược mang tới lục tục đổi được 600 ống muối thô, 50 bộ da rắn lột hoàn chỉnh, 10 bó chỉ gai, cùng với một ít thịt muối.

Vật tư tập thể của bộ lạc Trường Hà đã giao dịch hết, các chiến sĩ thú nhân còn mang theo không ít tài sản riêng của mình và người khác, các nhà các hộ gom góp lại cũng không ít hơn vật tư tập thể.

Trong những đồ giao dịch này trên sáu phần đều là da thú do các nhà thuộc ra, còn lại phần nhiều là dược thảo có thể nấu thành vu dược, còn có trái cây khô hái trong rừng, ớt đỏ phơi khô, viên đá xinh đẹp, lông vũ xinh đẹp không biết nhặt ở chỗ nào vân vân.

Đường tiêu thụ thảo dược rất tốt, có mấy loại dược thảo hiệu quả trị thương tốt chỉ có mỗi bộ lạc Trường Hà có, sau khi các chiến sĩ bày ra, không bao lâu đã bị các thú nhân bộ lạc khác giành hết, nhờ đại vu gợi ý, mỗi lần buôn bán, bọn họ đều sẽ yêu cầu giao dịch một đến hai nô lệ. Quyền chủ động giao dịch nằm trong tay các chiến sĩ thú nhân, ai cũng đừng mơ lại dùng già nhỏ bệnh tật lừa bọn họ!

Cái gì, nữ nô đang có bầu? Tiểu nô lệ khoảng mười tuổi? Lão nô lệ qua 35 tuổi? Nô lệ bị bệnh?

Muốn đổi cũng không phải không thể, nhưng giá không thể tính như nô lệ khỏe mạnh, hai, ba thậm chí bốn mới có thể tính bằng giá một nô lệ khỏe mạnh.

Yêu cầu của thú nhân Trường Hà không quá mức, giá nô lệ năm nay vốn đã bị ép rất thấp, mấy nô lệ già yếu bệnh mang thai càng không ai muốn, lỡ đâu trao đổi không được phải giữ trong tay, chỉ có ném bọn họ đi. So với thế, còn không bằng đổi thêm chút đỡ một chút.

Cả ngày, tại nơi đóng trại của bộ lạc Trường Hà lại có thêm hơn 300 nô lệ, chỉ có hơn trăm người khỏe mạnh, còn lại hầu như đều là già yếu mang thai.

Đại vu bộ lạc Mục Nguyên dùng danh nghĩa bạn lâu năm tìm tới cửa, nửa là hiếu kỳ nửa là thăm dò, hỏi Vu Quyền: "Các ông giao dịch nhiều nô lệ như thế, không sợ bọn họ sẽ đói chết trong mùa đông sao?"

Vu Quyền cười lạnh một tiếng: "Đói chết? Nếu không đổi nhiều nô lệ như thế về, người bộ lạc tôi chỉ sợ mới phải đói chết."

Đại vu Mục Nguyên sờ sờ chòm râu dài, đáy mắt lóe ám quang, trong lòng đã có suy đoán, ánh mắt nhìn sang Vu Quyền đã hơi khác với ngày xưa, có khinh bỉ cũng có hả hê duy độc không có nghi ngờ, "Không ngờ các ông cũng sẽ đi đến bước này."

Khó trách đổi hết mấy già yếu bệnh tật về, thì ra là có ý định ăn thịt dê (người), vậy mà họ cũng làm được, không sợ bị thú nhân nguyền rủa sao?

Trên mặt Vu Quyền đúng lúc lộ ra mấy phần hiu quạnh và dữ tợn, ánh mắt đặc biệt lạnh lẽo: "Nếu không có thể làm gì? Lẽ nào trân mắt nhìn người bộ lạc đi chết?"

Đại vu Mục Nguyên ho khan hai tiếng, không nói gì, nhưng càng thêm xác định suy đoán của mình.

"Ta nghe nói dực hổ Bạch của bộ lạc các ông đã hóa hình rồi, sao hắn vẫn mang hình dạng miêu thú con kia? Lẽ nào hóa hình xuất hiện vấn đề gì sao? Ta thấy hắn chẳng giống Ngân Dực chút nào cả?" So với vấn đề khác, đây mới là trọng điểm đại vu Mục Nguyên quan tâm hôm nay.

"Lúc nó đang đi săn gặp phải đám linh cẩu đáng chết của bộ lạc Hàn Nham, bị ép hóa hình, nếu lúc đó không phải có Thạch Hổ đi chung, nó sớm đã chết trong Hắc Sắc sâm lâm rồi. Đáng tiếc cho dù sau đó ta dùng bí dược vu thuật cứu nó về, hình thú của nó cũng vẫn duy trì trạng thái ấu thú hoàn toàn không có dấu hiệu trưởng thành, đều tại đám linh cẩu đáng chết kia, lúc trước độc chết Ngân Dực, hiện tại lại hủy con của hắn, thù này chúng ta sớm muộn cũng sẽ tìm bọn chúng báo!" Vu Quyền nói xạo, bảy phần thật ba phần giả, bộ dạng lửa giận bừng bừng nhìn thế nào cũng không thấy giống giả tạo, phái kỹ thuật diễn rất đạt.

Quan hệ giữa bộ lạc Mục Nguyên và bộ lạc Hàn Nham là bí mật công khai, có được đáp án mình muốn, đối với ánh mắt có chút bất thiện của Vu Quyền, đại vu Mục Nguyên ho khẽ một tiếng, cứng ngắc dời đề tài: "Đúng rồi, đệ tử đó của ông là sao? Sao trước kia chưa từng nghe ông nhắc tới?"

Đại vu Mục Nguyên cảm thấy rất hứng thú với đệ tử đột nhiên chui ra của Vu Quyền, tuổi còn trẻ đã được đặt họ Vu, có thể thấy là người kế thừa huyết mạch đại vu có thiên phú, lúc trước chưa từng nghe nói bộ lạc Trường Hà có một nhân vật thế này, hiện tại bỗng nhiên chui ra, nhìn sao cũng thấy cổ quái.

Quả nhiên đến rồi.

Vu Quyền rũ mắt, không lạnh không nhạt nói: "Một nhóc con mới thức tỉnh huyết mạch không lâu, có gì đáng nhắc đến?"

"Vậy ông còn cho nó họ 'Vu'? Lẽ nào nói thiên phú của nó rất mạnh?"

"Cũng chỉ tốt hơn Thủy Sa một chút thôi, nếu có thể lợi hại bằng một nửa Vu Mạc của bộ lạc các ông, tôi có chết cũng cam tâm rồi. Nhưng nó lại cứ thích chung đụng với đám nhóc nô lệ đó, ôi…"

Nghe tên Vu Mạc, trên mặt đại vu Mục Nguyên hiện một tia đắc ý, cả giấu cũng không giấu được. Mà lời Vu Quyền cũng thành công đánh tan lòng phòng bị của ông, đối với ông mà nói, một kẻ mềm lòng đồng tình với nô lệ, đã định không thể trở thành một đại vu tốt.

Lại nói mấy chuyện này nọ với Vu Quyền, cuối cùng đại vu Mục Nguyên thỏa mãn rời đi, lúc ra khỏi lều nhìn thấy gần đó, Vu Nặc đang ở bên hồ bảo người tắm rửa cho trẻ em nô lệ, ông lắc đầu, thần sắc cực kỳ khinh thường.

Ngô Nặc ở bên sông kỳ thật không chỉ bảo người tắm rửa cho mấy nhóc nô lệ, cũng bảo các nô lệ xuống sông bắt cá.

Người bộ lạc Mục Nguyên cũng không thích ăn cá, cá trong sông vì thiếu thiên địch, vừa mập vừa ngu, Ngô Nặc nói kỹ xảo bắt cá cho các nô lệ, các nô lệ biết bơi sẽ xuống sông truy bắt, sau một phen bì bõm, cũng bắt được không ít tôm cá.

Ngô Nặc làm mẫu cho họ xem cách giết cá đúng, để họ học rồi tự giết cá sau đó nướng ăn.

Các nô lệ không có công cụ tiện tay, Ngô Nặc lại chỉ làm mẫu một lần, họ đều không rành lắm, giết cá lung ta lung tung, phần lớn mọi người chỉ moi thứ trong bụng cá ra, rồi bắt đầu nướng, cũng không có gia vị gì thêm, cá nướng ra mùi vị thật sự không ngon chút nào. Ngược lại tôm trong sông bất kể là ăn sống hay nướng chín, mùi vị đều rất tươi ngon.

Nhưng bất kể cá có ngon hay không, các nô lệ bắt được cá ít nhất cũng không cần phải đói bụng nữa.

Nhưng, không phải tất cả nô lệ đều sinh trưởng gần nước, phần lớn nô lệ căn bản không dám xuống nước, bọn họ tràn đầy sợ hãi với nước. Thậm chí trong nhận thức của vài người, con sông đồng đẳng với tử vong.

Nhưng, nhìn người khác bắt thứ trong sông lấp đầy bụng, dần dần, có người không chịu nổi đói bụng nữa, xuống sông.

Con sông vòng quanh bộ lạc Mục Nguyên, chỉ là một nhánh nhỏ, trừ khi lũ lụt trong hè, bình thường nước sông không sâu, nơi sâu nhất trong con sông cũng không thể qua được lồng ngực của thuần nhân trưởng thành, sau khi khắc chế nỗi sợ hãi trong lòng, mấy con vịt cạn phát hiện, nước sông không đáng sợ như họ đã tưởng. Sau khi chậm rãi thích ứng, họ cũng bắt đầu có thu hoạch.

Thức ăn đối với các nô lệ đã đói bụng lâu ngày mà nói, tràn đầy dụ hoặc, rất nhanh người xuống sông càng lúc càng nhiều.

Hôm nay, tuyệt đối là ngày đại nạn của đàn cá bộ lạc Mục Nguyên!

Ngô Nặc vẫn luôn canh bên sông, nhìn giống cá mới được người mang tới cho y xem thử, người nhiều sức lớn, nguyên một ngày, nhiệm vụ thu thập 100 giống cá nước ngọt của y lúc trước, độ hoàn thành từ 40% nhảy vọt lên 85%.

Sau khi tiễn bước đại vu Mục Nguyên, Vu Quyền nấu thêm chút vu dược cho các nô lệ bị bệnh bị thương, nô lệ hôm qua từng uống thuốc, trải qua một đêm nghỉ ngơi, hôm nay đã tốt hơn rất nhiều. Nhưng bọn họ còn chưa kịp thấy an ủi, một tin tức đáng sợ lan truyền nhanh chóng trong các nô lệ.

Bộ lạc Trường Hà giao dịch họ, không phải muốn bắt họ làm việc, mà là để mùa đông tới mổ làm thức ăn.

Rất nhiều nô lệ hoảng sợ, hy vọng mới vừa dâng lên, ngẩng đầu đã bị người xối cho một chậu nước lạnh, khiến người ta rét run.

Nhưng trừ nhận mệnh ra họ còn có thể làm gì?

Phản kháng?

Bọn họ căn bản không thể nào đánh lại những chiến sĩ thú nhân hung tàn đó, ngoan ngoãn nghe lời, có lẽ họ còn có thể sống thêm vài ngày.

Chạy?

Chiến sĩ thú nhân bộ lạc Trường Hà mang tới không nhiều, bọn họ nhiều người như thế, trên đường có lẽ không phải không có cơ hội. Nhưng cho dù họ may mắn trốn thoát, thì có thể chạy đến đâu? Ở trong Hắc sắc sâm lâm sớm muộn cũng sẽ rơi vào kết cục vào bụng mãnh thú, ấn ký nô lệ trên mặt cũng đã định họ đi đến đâu cũng là nô lệ, chạy đến bộ lạc khác lẽ nào có thể thoát được vận mệnh bị giết bị ăn sao? Chưa chắc.

Ngô Nặc rất nhanh đã chú ý thấy sóng ngầm giữa các nô lệ, y có hệ thống giúp đỡ, có thể nghe hiểu tất cả ngôn ngữ của thế giới này, có vài nô lệ tới từ bộ lạc xa xôi cho rằng y nghe không hiểu, nhưng y nghe không sót một chữ những gì họ nói.

Ngô Nặc lập tức truyền đạt nguyên văn lời họ cho đại vu.

Đại vu lại nói: "Con đừng quản bọn họ, ngày mai con lên hội chợ dạo một vòng xem, có thích thứ gì thì lấy muối đi đổi."

Thuận theo ánh mắt Vu Quyền, Ngô Nặc nhìn thấy ống trúc đựng muối thô chất đống cạnh lều, một đống lớn, đại khái có hai trăm ống.

"Cho con hết sao?"

Bộ lạc Trường Hà cũng giống những bộ lạc quanh đó, về tài sản đã hình thành khái niệm sở hữu riêng ban đầu, nhưng thứ cá nhân thu được, phần lớn đều phải giao cho bộ lạc, rồi lại do bộ lạc thống nhất phân phối theo đầu người. Nguyên tắc phân phối rất đơn giản, chiến sĩ đẳng cấp càng cao, vật tư được phân tới càng nhiều, người lực chiến đấu càng thấp, thứ phân tới càng ít.

Các chiến sĩ bộ lạc không phải mỗi ngày đều có thể săn được đủ con mồi, đội hái lượm cũng không phải ngày nào cũng có thể hái được một số thức ăn lớn, bất kể thức ăn có được ít hay nhiều, bọn họ sẽ chiếu theo quy định bộ lạc giữ lại một phần. Thời kỳ giáp vụ thức ăn thiếu thốn, bộ lạc sẽ ưu tiên thỏa mãn nhu cầu của chiến sĩ, đa số thời điểm, nếu chỉ dựa vào thức ăn bộ lạc phân phối, rất khó lấp đầy bụng.

Thời gian Bạch hóa hình quá ngắn, hắn và Ngô Nặc vừa không biết hái dược thảo lại không biết thuộc da thú, bình thường thịt thú ăn không hết đều để Ngô Nặc đi đổi lấy vật sống nuôi trong vườn, hoặc bán cho giao dịch giả trong hệ thống đổi giao dịch tệ. Da thú giao một phần cho bộ lạc, còn lại đều lấy đi đổi da thú đã thuộc của người khác, Ngô Nặc trước giờ chưa từng trải qua mùa đông nước đóng thành băng, dự định dùng số da thú này làm mấy cái áo lông lớn, đệm lông cùng chăn, thật sự không dư đem đi hội chợ giao dịch.

Số mặt dây chuyền y mang tới, tuy là y tốn mấy ngày vò nắn tạo hình, nhưng suy nghĩ là đại vu đề xuất, nung là bộ lạc cùng thống nhất nung, y thật sự không tiện chiếm đồ đó làm của mình.

Thế là, cuối cùng y với Bạch đều một nghèo hai trắng tới đây 3 .

Đại vu cười hiền từ: "Những thứ này con nên được." Đại vu cũng không ngờ được trong đầu Ngô Nặc có nhiều thứ như thế, có thể bán được dây chuyền với giá vượt khỏi dự tính, hơn nữa cống hiến của Vu Nặc với bộ lạc không chỉ một chút ít này, phân phối thêm nhiều muối thô cho y cũng không quá đáng.

"Có phải quá nhiều rồi không?" Lần này bộ lạc mang nhiều thứ tới như thế, tổng cộng mới đổi được 1500 ống muối thô, y một phát lấy đi một hai trăm ống, không cần người khác nói, bản thân y cũng cảm thấy hơi ái ngại.

"Ta đã nói cái này con nên có được, thích cái gì thì cứ đi đổi lấy, sáng hai ngày sau chúng ta sẽ trở về bộ lạc, còn có rất nhiều chuyện cần phải chuẩn bị."

Năm ngoái bộ lạc Trường Hà ít nhất sẽ ở lại hội chợ bộ lạc bảy tám ngày mới về, nhưng năm nay thì khác. Lượng thức ăn 800 nô lệ cần mỗi ngày là một con số khổng lồ, bộ lạc không thể cứ dựa vào trao đổi lương thực với bộ lạc Mục Nguyên để nuôi sống họ, cách tốt nhất chính là sớm ngày quay về. Trên đường về còn có thể bảo họ vừa đi vừa thu thập thức ăn. Mặt khác, năm nay bộ lạc có thêm quá nhiều chuyện ngoài kế hoạch, nhân thủ thiếu thốn nghiêm trọng, đang cần số lượng sức lao động lớn bổ sung vào, phải nhanh chóng mang những nô lê này về.

Còn lại chính là muối tinh mà Vu Nặc và Bạch phát hiện, vì phòng ngừa nhiều người miệng tạp tiết lộ bí mật, chuyện này ông vẫn chưa kịp hỏi tận tường, muối tinh ở đâu, nơi giấu muối tinh có ẩn mật không, liệu có bị người khác phát hiện không? Mỗi lần nghĩ tới những điểm này, buổi tối đại vu đều không ngủ ngon được, cho nên ông quyết định sớm ngày quay về, trên đường về lại tìm cơ hội làm rõ muối tinh đó rốt cuộc là sao.

Ngô Nặc đương nhiên hiểu dụng ý an bài của đại vu, không nói thêm nữa, cảm ơn đại vu xong, nhờ Lực tìm người tới, bê ống muối vào lều của y.

Một đêm không mộng.

Sáng hôm sau, Ngô Nặc ăn một chén cháo rau thịt Thủy Sa nấu, đeo một túi da muối thô, gọi hai nô lệ khỏe mạnh cường tráng theo sau, xuất phát.

Bạch đại miêu đồng dạng cũng ăn một chén cháo lớn không chịu để Ngô Nặc ôm, lững thững bước cạnh y, cái cằm nhỏ đầy thịt hất lên, đôi mắt băng lam trầm tĩnh như nước, triệt để hồi phục bộ dáng cao lãnh (manh) của miêu tinh nhân, ặc, trừ cái đuôi lắc hơi quá vui vẻ chút .

Hội chợ bộ lạc xã hội nguyên thủy gần như không có trật tự gì đáng nói, chiến sĩ thú nhân các bộ lạc bày đồ hai bên đường, ngồi dưới đất, có vài người dứt khoát biến về hình thú, nằm trước hàng hóa của mình, khi không có ai xem thì híp mắt lại nghỉ ngơi, lúc có người thì lười biếng mở mắt nhìn chằm chằm đồ của mình, vừa không rao cũng không giới thiệu, tùy tiện khách hàng lựa chọn.

Các thú nhân bình thường khá ngay thẳng, đồ của mình nên bán bao nhiêu, trong lòng đều có giá vốn, bình thường chỉ cần người mua đừng ép giá quá mức vượt khỏi ranh giới trong lòng họ, họ đều sẽ đồng ý giao dịch. Nếu có người ép giá quá thấp, còn muốn ép mua gì đó, xin lỗi, thú nhân hệ mãnh thú phần lớn tính tình đều không tốt lắm, người đều khinh thưởng động khẩu, trực tiếp động thủ.

May mà hội chợ bộ lạc Mục Nguyên không phép ẩu đả đánh nhau, mọi người nhiều lắm xô đẩy một chút, không đến mức phát sinh xung đột chảy máu. Ngô Nặc đi một lát, trong lòng nắm được đại khái.

Sức sản xuất của thế giới này vẫn vô cùng hạn chế, thứ các thú nhân lấy tới giao dịch tự do đều từ Hắc sắc sâm lâm, quả khô, dược thảo, viên đá, lông vũ, da thú xinh đẹp vân vân, cũng có đồ đá, dao xương, kim xương đã được mài vân vân, một ít bộ lạc còn có chỉ gai.

Vì Hắc Sắc sâm lâm chiếm đất cực lớn, bộ lạc phân bố khá tản mạn, trong hội chợ có thể nhìn thấy không ít thứ đặc sắc của khu vực.

Ngô Nặc đi đi dừng dừng, thấy thứ xa lạ đều sẽ dừng lại nhìn nhìn hỏi hỏi, cảm thấy có giá trị, còn sẽ cùng hệ thống tải thỉnh cầu giao dịch, lợi dụng hệ thống lấy được thông tin giản lược của đồ giao dịch.

Động thực vật trên tinh cầu này phần lớn đều không quá giống trái đất, đương nhiên cũng có mấy cái rất giống, nhưng tính chất hoàn toàn tương đồng vô cùng ít. Rất nhiều thứ Ngô Nặc là lần đầu tiên nhìn thấy.

Trước khi đi dạo hội chợ, Ngô Nặc đã thương lượng với Bạch, đợi lát nữa nhìn trúng thứ gì, nếu gần bộ lạc Trường Hà có, Bạch sẽ lắc đầu, y liền không mua, nếu gần bộ lạc không có, Bạch sẽ gật đầu, y xem tình huống rồi nói.

Một lần dạo qua mấy sạp, Ngô Nặc không mấy hứng thú với đồ dá, đồ xương, chỉ gai vân vân, y chủ yếu nhìn thảo dược, quả khô và một ít thứ nhìn có thể ăn cùng với khả năng là khoáng thạch. Thông qua hệ thống y lấy được thông tin giản lược của mấy thứ xa lạ, cho dù tích phân giao dịch bị trừ đi khiến y đau thịt không thôi, nhưng cũng giúp y có thêm nhận thức về thế giới xa lạ này, tóm lại là rất đáng giá.

May là những thứ Ngô Nặc nhìn trúng, Bạch cuối cùng đều lắc đầu, nếu gần bộ lạc đã có, Ngô Nặc tự nhiên sẽ không tiêu tiền oan uổng.

Lại dạo qua mấy sạp, Ngô Nặc nhìn thấy một thứ rất quen mắt, y vội đi qua hỏi con gấu nâu đang nhắm mắt: "Đây là cái gì?'

Gấu nâu mở mắt ra, nhìn Ngô Nặc, thấy sau thân thể gầy nhỏ của y là hai nô lệ, bên chân còn một con ấu thú, trên lưng đeo một túi da thú phồng to, nhìn đường nét phồng lên thì chắc là ống muối.

Một người thừa kế huyết mạch đại vu có muối (tiền)!

Gấu nâu lập tức quét sạch lười biếng lộ ra nụ cười hàm hậu, vỗ thứ đã bó lại, thấp giọng nói: "Đọt ngọt, giống như mật, rất ngọt rất ngon, chỉ có bộ lạc tôi mới có."

"Đọt ngọt? Nó ăn thế nào?" Thứ này thô hơn mía y từng ăn trước kia không ít, dùng mắt ước lượng cũng phải hơn 10cm, da màu nâu đỏ, từng khúc đều nhau, mỗi khúc ước chừng 20 cm, mỗi cây đọt ngọt ước tính khoảng 10 khúc.

Gấu nâu moi từ sau lưng ra một cây đọt ngọt đã ăn một nửa, trực tiếp bỏ vào miệng nhai, nuốt luôn cả bã, mắt khẽ híp lại, một bộ rất hưởng thụ, ngờ nghệch hàm hậu.

"Thật sự rất ngọt, tôi không lừa cậu. Không tin, cậu có thể đổi một cây thử xem." Bộ dạng gấu nâu nhìn hàm hậu cực điểm, nhưng kỹ xảo tiêu thụ lại lợi hại hơn rất nhiều thú nhân.

Ngô Nặc nhìn một cái, thấy Bạch gật đầu với y, mới hỏi: "Đổi thế nào?" Đường mía là thứ tốt, nếu có thể tinh luyện ra, giá không thấp hơn muối.

"Một lọ muối thô một cây." Gấu nâu chậm rãi nói, nói xong, hắn chợt cảm thấy sau lưng hơi lạnh, có cảm giác như bị hung thú gì đó địa, vậy mà còn khiến hắn có xúc động muốn quay đầu bỏ chạy. Hắn bất giác nhìn quanh, nhưng thú nhân xung quanh hắn đều có ấn tượng, không ai khiến hắn có cảm giác này được. May mà, cảm giác này đến nhanh đi cũng nhanh, gấu nâu rất nhanh đã ném chuyện này ra sau đầu, từ đầu đến cuối không phát hiện hung thú chân chính đang ngồi xổm trước mặt hắn___ một chú mèo con mập tròn tức giận bừng bừng ánh mắt bất thiện.

"Mắc quá, rẻ chút đi, tôi sẽ mua nhiều cho anh."

Gấu nâu lắc đầu nói: "Tôi chỉ có bó đọt ngọt này, đọt ngọt của bộ lạc chúng tôi cũng không nhiều." Mới lạ, đợi qua mùa đông, chôn đọt ngọt vào đất, không cần bao lâu sẽ có thể mọc ra mầm đọt ngọt, mùa xuân chôn xuống một cây đọt ngọt, đợi đến mùa thu, có thể thua hoạch rất nhiều đọt ngọt.

Đáng tiếc năm nay muối thô và thịt muối của bộ lạc Mục Nguyên đòi giá quá cao, hại hắn chỉ còn lại một bó đọt ngọt này, sớm biết thế, hắn đã mang theo nhiều đọt ngọt trong nhà tới rồi.

"Hai ống muối thô, bó đọt ngọt này tôi lấy." Bó đọt ngọt của gấu nâu đại khái chỉ hơn mười cây, Ngô Nặc ra giá này cũng rất hung tàn.

Gấu nâu lắc đầu nói: "Ít nhất cũng phải tám ống muối."

Một phen trả giá, Ngô Nặc cuối cùng lấy giá bốn ống muối thô đổi lấy bó đọt ngọt của gấu nâu, thuận tiện còn dùng một ống muối đổi hai ống mật ong đựng bằng ống đã từng đựng muối thô.

Ngô Nặc bảo một nô lệ mang đọt ngọt và mật ong vừa đổi vừa doanh địa, y thì cùng Bạch đi tiếp.

Đại khái có mở đầu không tồi, Ngô Nặc lục tục phát hiện ra gừng tươi, hoa tiêu, tỏi, đậu phộng, đậu nành, đậu xanh vân vân.

Nghĩ đến món xào cay tê chính tông, đậu phụ đậu hủ, canh đậu xanh, giá, dầu đậu phộng, Ngô Nặc nhịn không được nuốt nước miếng, lần đầu tiên phát hiện, thì ra mình cũng là dạng ăn hàng.

Nhiều thứ tốt như thế, mua, nhất định phải mua! Còn phải mua thật nhiều!

Dùng muối thô đổi với các thú nhân, có lợi hơn mua trong hệ thống, ít nhất không cần phải tiêu tích phân.

Rất nhanh đã tới trưa, Ngô Nặc đeo túi da chứa đầy muối thô và một cái bụng lép xẹp, đang chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, đột nhiên nhìn thấy trước mặt một thú nhân bày một đống đen thủi đen thui.

Hình như là… than đá.

57. Chương 57: Thu Hoạch

Ngô Nặc đè nén kích động, xem hết một lượt vật giao dịch thú nhân đó bày ra, mới dời đề tài lên thứ đã nhờ hệ thống xác định là than đá không cần nghi ngờ, "… Đây là thứ gì vậy? Đen thùi lùi, có thể ăn sao?"

Báo đốm Kim thật lớn quật quật đuôi, không hưng trí nói: "Không thể ăn, nhưng có thể xem như củi đốt." Năm ngoái lúc mùa đông hắn vô ý phát hiện đá đen ở vùng đất nguyền rủa có thể đốt như củi, bảo các nô lệ nhặt không ít về, hắn cao cao hứng hứng nói phát hiện của mình cho đại vu, kết quả đại vu lại nói số đá này bị thần thú nguyền rủa, người nào đốt số đá này sẽ phải chết.

Hắn nghe xong lời đại vu, liền ném hết số đá đen đó, ai biết nô lệ của hắn chịu không nổi lạnh, lén lút nhặt số đá đó về đốt, đốt liền mấy ngày cũng không sao.

Nô lệ khác thấy thế, cũng lén chủ nhân lặng lẽ nhặt đá đen về đốt, cũng toàn bộ vô sự.

Loại đá đen này ở vùng đất nguyền rủa cách bộ lạc không đến một ngày lộ trình, khắp nơi đều có, sau đó, khi mùa đông qua được một nửa, có vài cư dân thuần nhân trong nhà không còn đủ củi, bị đông lạnh thật sự chịu không nổi nữa, cũng kết bạn đi nhặt một chút đá đen về đốt như củi. Sau đó, ngay cả thú nhân cũng chạy đi nhặt.

Vì vẫn không có ai gặp chuyện gì, đại vu cảnh cáo mấy lần đều không có người nghe, ngược lại cả bộ lạc đều đốt loại đá đen này.

Kết quả liền có chuyện.

Bộ lạc có hai chiến sĩ thú nhân cấp hai và ba đứa con của họ, vô thanh vô tức mà chết, lúc họ chết mắt mở trừng trừng miệng há rộng, nhìn như là muốn cầu cứu, nhưng nô lệ của họ ngủ trong nhà gỗ chỉ cách một bức tường, năm nô lệ, mà không ai nghe được âm thanh gì.

Đại vu xác định bọn họ là bị nguyền rủa chết, cấm bộ lạc tiếp tục đốt đá đen.

Nhưng mùa đông thật sự quá lạnh, rất nhiều người đều bán tín bán nghi đối với chuyện nguyền rủa, so với cả nhà Đặc Mộc bị nguyền rủa chết, mọi người càng nguyện ý tin rằng họ ăn lầm thức ăn có độc mới chết, rất nhiều nô lệ và người trong nhà không có đủ củi đốt, vẫn len lén đốn đá đen.

Nhưng, không qua bao lâu, lại có một nhà bốn thuần nhân lặng lẽ chết, chết giống y hệt như nhà Đặc Mộc.

Lần này, người trong bộ lạc hoàn toàn tin tưởng đá đen mang đến nguyền rủa không may, mọi người thà bị đông lạnh cũng không còn đốt đá đen nữa. Mà hắn vì mang đá đen về bộ lạc, cuối cùng ủ thành tai họa đó, bị đại vu và thủ lĩnh hung hăng trách phạt một trận, còn hủy bỏ tư cách người ứng tuyển kế thừa thủ lĩnh, nếu hắn không phải là chiến sĩ thú thân, không chừng còn bị đoạt đi tư cách cư dân rơi xuống làm nô lệ.

Nhưng hắn không cam tâm, rõ ràng nhiều người đốt đá đen như thế, hắn cũng đốt đều không sao, nhưng sao lại có vài người gặp chuyện chứ? Nhất định là cách họ đốt đá đen không đúng!

Báo đốm Kim là một thú nhân vô cùng cố chấp, chuyện hắn nhận định, mười con long thú cũng không kéo lại được.

Nhưng, nói từ một góc độ nào đấy, báo đốm Kim kỳ thật đã xác định được chân tướng mơ hồ.

Hít khí cacbon trúng độc gì đó, quả thật là cách đốt than không đúng 3 .

Báo đốm Kim không chịu thua, lần này vất vả lắm mới tranh thủ được cơ hội tham gia hội chợ bộ lạc, trừ đồ đá mình tự mài ra, còn mang theo một túi đá đen lớn.

Chiến sĩ bộ lạc thấy hắn vẫn chưa chết tâm với đá đen, đều cách hắn thật xa, còn nói sau khi trở về sẽ cho đại vu và thủ lĩnh biết.

Hừ, nói thì nói, còn sợ bọn họ hay sao?!

Báo đốm Kim là một thú nhân tốt rất ngay thẳng, thấy Ngô Nặc đối với đá đen có hứng thú, liền nói hết toàn bộ trải nghiệm của hắn cho Ngô Nặc. Dù sao nên nói hắn đều đã nói, có nguyện ý trao đổi hay không là chuyện của tiểu thuần nhân trước mắt này.

Ngô Nặc suy nghĩ một chút, nói: "Tôi là người thừa kế huyết mạch đại vu, có lẽ là vu lực của tôi quá yếu, tôi không hề cảm thấy sức mạnh nguyền rủa trên số đá này, có thể giao dịch số đá đen này với tôi không? Tôi lấy về cho đại vu bộ lạc tôi xem giúp cho."

Báo đốm Kim thấy Ngô Nặc rất lạ mặt, còn cái con miêu thú mập mạp luôn ở bên cạnh y kia, không biết sao, cứ khiến hắn có cảm giác sợ hãi, nhưng hắn trước giờ luôn thần kinh thô, không nghĩ nhiều, hỏi: "Các cậu là bộ lạc nào?"

"Bộ lạc Trường Hà?"

Đại vu bộ lạc Trường Hà là… Vu Quyền! Vu Quyền đại nhân là đại vu vu lực mạnh nhất, kiến thức rộng lớn nhất quanh đây, nếu ông cũng nói đá đen không có sức mạnh nguyền rủa, vậy đá đen chắc chắn không có vấn đề!

Mắt báo đốm Kim sáng lên, đứng bật dậy, trịnh trọng nói: "Số đá đen này tôi tặng cho cậu, nhưng, cậu phải cho tôi biết, Vu Quyền đại nhân rốt cuộc nói thế nào."

Ngô Nặc đối với thú nhân ngay thẳng mà cố chấp này có ấn tượng không tồi, gật đầu cười nói: "Không vấn đề, lát nữa tôi sẽ về chỗ đóng trại, đợi tôi hỏi đại vu rồi, chiều tôi sẽ tới tìm anh."

"Được."

Báo đốm Kim hiếm được gặp một 'tri âm', tâm tình cực tốt, không chỉ tặng không than đá cho Ngô Nặc, còn miễn phí cho y một bộ da sói cũ đóng gói lại.

Đợi đi một đoạn rất xa rồi, Bạch đột nhiên nhảy ra, nhờ nô lệ đứng sau lưng Ngô Nặc, nhảy phốc lên vai y, đứng vững rồi, hắn nhỏ giọng hỏi Ngô Nặc: "Nặc, thứ vừa rồi đó là gì?" Trực giác cho hắn biết, đá đen Ngô Nặc mua về không đơn giản, tuy Ngô Nặc che giấu rất tốt, nhưng hắn vẫn nhìn thấy sự kích động và hưng phấn y đã giấu đi.

Buổi sáng Ngô Nặc cũng mua không ít thứ, nhưng không có thứ nào khiến y cao hứng thành thế này.

Ngô Nặc nâng tay gãi gãi cằm nhỏ đầy thịt của Bạch, cười nói: "Thứ tốt, đúng rồi, cậu từng đến bộ lạc Đại Thạch chưa?"

Bạch thoải mái đến híp mắt, ậm ừ hàm hồ không rõ nói: "Chưa... chưa từng đi qua."

"Vậy cậu từng nghe truyền thuyết về vùng đất nguyền rủa chưa?"

"Từng nghe đại vu nói."

"Vậy cậu kể tôi nghe đi, vùng đất nguyền rủa đó rốt cuộc là chuyện gì."

Bạch cố gắng khống chế xúc động muốn nhắm mắt lại ngủ một giấc, chốc có chốc không quẫy quẫy đuôi, nhỏ giọng kể cho Ngô Nặc nghe chuyện vùng đất nguyền rủa của bộ lạc Đại Thạch.

Cái gọi là vùng đất nguyền rủa cách bộ lạc Đại Thạch không xa, đất đen ngàn dặm, nhưng thảm thực vật cằn cỗi, rất nhiều chỗ cả cọng cỏ cũng không mọc nổi, nếu ở lâu trong đó, rất dễ mất phương hướng, cuối cùng bị vây chết bên trong.

Trừ những thứ này, truyền thuyết về vùng đất nguyền rủa còn rất nhiều, chẳng hạn, vào mấy chục năm trước, thần thú thịnh nộ trút thiên hỏa xuống, vùng đất nguyền rủa có một ngọn núi cháy hừng hực đủ nửa tháng, đại vu bộ lạc Đại Thạch mang tộc nhân cầu nguyện suốt nửa tháng, thần thú mới nguôi giận, đổ mưa to mấy ngày liền, cuối cùng mới dập tắt được ngọn núi bốc cháy đó.

Trong bộ lạc Đại Thạch từng có một đội chiến sĩ thú nhân phạm sai lầm không phục bộ lạc quản giáo, tự mình phản bội bộ lạc, trong lúc hoang mang chạy trốn, chạy vào vùng đất nguyền rủa, sau đó thì không bao giờ ra nữa, về sau, bộ lạc Đại Thạch phái người vào tìm họ, tìm được lại là những thi thể đã mục rữa. Không ai biết họ rốt cuộc chết thế nào, cuối cùng chỉ có thể quy kết là nguyền rủa của thần.

Ở vùng Hắc sắc sâm lâm, vùng đất nguyền rủa và vùng đất tử vong đều là hung địa nổi tiếng, mọi người thường dùng để hù dọa con nhỏ không nghe lời, bình thường cũng sẽ cố gắng tránh xa mấy nơi không may mắn này.

Vô tri, cho nên sợ hãi. Rõ ràng là bảo địa chỉ có thể gặp không thể cầu, lại bị người ta hiểu lầm là hung địa.

Ngô Nặc vừa cảm thán trong lòng, vừa cân nhắc phải làm sao lấy được vùng đất nguyền rủa này.

Tuy Ngô Nặc đọc sách không nhiều, nhưng y vẫn biết độ quan trọng của than đá. Cho dù là đất nước ăn vặt hiện đại, than đá vẫn là năng lượng công nghiệp chủ yếu, là một tài nguyên chiến lược trọng yếu của quốc gia.

Đương nhiên, cách dùng quá cao quá lớn của than đá hiện tại y cũng không dùng đến, trong thời gian ngắn chỉ có thể thay thế củi cung cấp độ ấm cho bộ lạc, nung gạch là được, về lâu về dài, chính là tinh luyện kim loại.

Thế giới này đã tồn tại đồ sắt, chuyển tiếp sang thời kỳ binh khí lạnh, chỉ là vấn đề thời gian.

Mấy quyển tài liệu lịch sử chỉ có ở trung học cơ sở dùng rất nhiều lịch sử đẫm máu nói cho người đời, mỗi lần sức sản xuất xuất hiện cải cách mang tính cách mạng, đều sẽ đi cùng với dã tâm, chiến tranh và tử vong.

Nô lệ bị xem như gia súc tùy người mua bán trong hội chợ bộ lạc, tuyệt đại đa số đều tới từ những bộ lạc chiến bại, thú nhân chiến bại có cơ hội gia nhập bộ lạc thắng, thuần nhân lại chỉ có thể bị ấn ký hiệu làm nô lệ.

Chiến tranh giữa bộ lạc sẽ không ngừng lại, ngược lại sẽ theo thời gian trôi đi mà càng lúc càng kịch liệt. Vì bộ lạc rải rác chuyển tiếp sang thành thị rồi lại chuyển tiếp sang quốc gia, là một tiến trình lịch sử tất nhiên, thế ngoại đào viên không bị thế tục ảnh hưởng trước giờ đều chỉ là nguyện vọng tốt đẹp của nhân loại, cũng chỉ có thể là nguyện vọng.

Mà trong đoạn tiến trình lịch sử tất nhiên này, không muốn trở thành kẻ hy sinh bị bánh xe lịch sử nghiền nát, thì chỉ có thể trở thành kẻ thao túng nắm chặt sợi dây thừng.

Cơ hội đã bày ra trước mắt Ngô Nặc, tại sao y phải từ bỏ, y dựa vào cái gì muốn từ bỏ?

Ngô Nặc lúc này, có lẽ còn chưa nghĩ được xa vời như thế, thông thấu như thế, nhưng y đã nhìn thấy cái đuôi của cơ hội, hiện tại chuyện y cần làm chính là tận hết khả năng bắt lấy nó!

Sau đất dính ở vùng đất tử vong, đá đen ở vùng đất nguyền rủa lại một lần nữa đổi mới nhận thức của đại vu đối với Ngô Nặc, hiện tại ông càng thêm hiếu kỳ, bộ lạc Viêm Hoàng trong miệng Ngô Nặc rốt cuộc cường đại giàu có ra sao.

Bạch đại miêu ở bên cạnh đắc ý vẫy đuôi, tiểu sứ thần đi ra từ nơi chúng thần, nơi của chúng thần đương nhiên không giống .

Đại vu lớn tuổi thành tinh, nghe Ngô Nặc đơn giản miêu tả, ông đã đoán được tính quan trọng của đá đen được gọi là 'than đá' đó.

Vùng đất nguyền rủa rất rộng lớn, tuy bộ lạc Đại Thạch ở gần đó, nhưng vì nơi này quá mức tà môn, bộ lạc Đại Thạch còn chưa thu nó vào phạm vi thế lực của mình. Nhưng, nếu để bọn họ biết giá trị tác dụng chân chính của than đá, bọn họ có thể nhường miếng thịt mỡ cạnh chén ra không?

Đương nhiên không thể.

Cho nên, cách tốt nhất hiện nay chính là tránh người của bộ lạc Đại Thạch, lặng lẽ tới vùng đất nguyền rủa nơi cách xa bộ lạc Đại Thạch thu gom than đá, sau đó có thể che giấu bao lâu thì tính bấy lâu.

Người nhiều miệng tạp, Ngô Nặc và đại vu không cách nào thảo luận chuyện này quá sâu, rất nhiều đề tài điểm đến là dừng.

Buổi chiều, sau khi ăn chút đồ, Ngô Nặc lấy ống muối bỏ đầy túi da bò, tiếp tục đi dạo hội chợ.

Y rất giữ chữ tín đi tìm báo đốm Kim, nói cho hắn nghe cách nhìn của 'đại vu': "Kim đại nhân, đại vu nói ông không cảm giác được bất cứ sức mạnh nguyền rủa nào, nhưng truyền thuyết vùng đất nguyền rủa lưu truyền đã lâu, hơn nữa vùng đất nguyền rủa quả thật cũng phát sinh qua rất nhiều chuyện kỳ quái, cho nên, ông ấy cũng không cách nào đoán chắc được đá đen này rốt cuộc có từng bị thần thú nguyền rủa không. Đại vu còn nói, đợi sau khi trở về, ông sẽ đích thân thử đá đen này. Nhưng, tôi cảm thấy có lẽ suy nghĩ của anh đúng, dù sao nhiều người đốt đá đen như thế, tại sao có người chết, người khác lại bình yên? Có lẽ vấn đề không nằm ở bản thân đá đen."

Đứng trên lợi ích bộ lạc, Ngô Nặc không thể nói trắng ra giá trị tác dụng của than đá. Nhưng đứng trên góc độ lương tri, y cũng không thể dùng tin tức sai lầm chỉ bậy người đã phát hiện than đá, còn kiên trì quan điểm của mình. Chuyện duy nhất y có thể làm, chính là đưa ra gợi ý thích hợp, còn về Kim có thể phát hiện bí ẩn bên trong không, thì phải xem vào hắn.

Hơn nữa, đối với những thổ đân này mà nói, hiện tại tác dụng lớn nhất của than đá cũng chỉ là đóng vai trò của củi đốt, giữ ấm cho họ mà thôi. Mùa đông không dễ chịu, Ngô Nặc không cách nào trái lương tâm, lừa người giác giữ bảo sơn mà chết cóng được.

Có được đáp án này, trong lòng Kim ít nhiều cũng có chút thất vọng, nhưng, nghe nói Vu Quyền nguyện ý đích thân dùng thử, hắn vẫn rất cảm động, cười nói với Ngô Nặc: "Vậy đợi năm sau tới hội chợ bộ lạc, tôi lại đi tìm Vu Quyền đại nhân hỏi xem."

"Được."

Bỏ qua báo đốm Kim, Ngô Nặc và Bạch tiếp tục đi dạo hội chợ.

Bộ lạc Mục Nguyên thường xuyên qua lại với bộ lạc bên ngoài, trừ đổi về một lượng lớn muối thô, cũng mang về đặc sản chỉ bộ lạc phương xa mới có.

Ngô Nặc ôm Bạch, vất vả chen lên bệ đá của bộ lạc Mục Nguyên, trên bệ đá to lớn, ống trúc chứa muối thô chỉ còn lại vài ống, thịt muối chất thành núi cũng bị các bộ lạc trao đổi chỉ còn lại một chút thịt nát hư thối quá mức. Vật tư tập thể của bộ lạc đã trao đổi xong, các cư dân bộ lạc Mục Nguyên lên bệ đá bày sạp.

Ngô Nặc đi qua nhìn, lợi dụng tin tức hệ thống cung cấp, trao đổi một chút dược thảo quý hiếm, hiệu lực kỳ diệu. Đáng tiếc là, những thảo dược này đều đã phơi khô, chỉ có rất ít cái có hạt giống, những cái khác đều không có hạt giống.

Đi đi dừng dừng, chọn chọn lựa lựa, Ngô Nặc còn chưa dạo xong bệ đá, nô lệ cùng đi ra với y đã chạy về mấy chuyến, túi da bò dùng tốc độ mắt thường thấy được xẹp xuống.

Dạo rồi dạo mãi Ngô Nặc đột nhiên bị một thứ màu cà phê nhạt thu hút tầm mắt.

Đó là… vải vóc?

Ngô Nặc bước nhanh qua, vừa chuẩn bị sờ lên thử cảm giác, lại bị một thú nhân cao hơn hai mét quát to: "Không được chạm!"

Ngô Nặc nhanh tay lẹ mắt an ủi đại miêu sắp dựng lông, mỉm cười hỏi: "Đây là gì? Tại sao không thể chạm?"

"Đây là vải, tôi tốn giá cao mới đổi được từ bộ lạc siêu cấp." Dáng vẻ đại hán thú nhân trông có phần kiêu ngạo, bộ dạng đó giống như một tên nhà quê vào thành phố xong khoe khoang thành phố chói lóa với đồng hương.

Ngô Nặc vừa dùng hệ thống kiểm tra thông tin chất liệu của vải này, vừa giả vờ không hiểu: "Vải? Dùng cái gì làm ra vậy?"

Trên màn hình thao tác không ai thấy cạnh đó xuất hiện một dòng thông tin: Sợi thực vật chưa biết, có thể dệt thành vải, độ mềm mại, độ thông khí khá cao, độ bền dai mạnh.

Ngô Nặc lúc trước không biết gì về thế giới này, lại không hiểu rõ quy (sơ) tắc (hở) giao dịch của hệ thống, còn bận choáng đầu óc, quần lót cần thay đổi thì trực tiếp đổi từ hệ thống. Trong ấn tượng của y, bông vải là rẻ nhất, không hề do dự đổi lấy quần lót cotton. Cho đến vừa rồi thấy vải làm thủ công từ chất liệu không rõ, y mới giật mình phát hiện thế giới này đã có thể dệt vải, theo lý mà nói, hệ thống không nên lấy nhiều tích phân giao dịch như thế.

Cho đến khi thấy mấy chữ 'sợi thực vật chưa biết', Ngô Nặc mới bừng tỉnh, nguyên nhân không nằm ở hệ thống, mà là thế giới này mẹ nó căn bản không có loại thực vật là bông vải . Y thuần túy là bị tư duy quán tính của mình hố.

Lúc trước mua mấy cái quần lót, đã tốn của y mấy ngàn điểm tích phân, mẹ nó. Nếu không phải hôm nay ngẫu nhiên phát hiện, y không biết còn phải bỏ oan uổng bao nhiêu tích phân nữa!

Nội tâm Ngô Nặc có một vạn con thần thú gào thét chạy qua, còn chưa hồi phục từ cơn đau thịt nặng nề và đả kích to lớn, hệ thống trầm mặc đã lâu bắt đầu công bố nhiệm vụ___

[Nhiệm vụ cưỡng chế 5: Tìm kiếm loại thực vật chưa biết này.

Thời hạn nhiệm vụ: 1 năm.

Phần thưởng nhiệm vụ: 5000 tích phân, bản vẽ khung dệt vải sức người cấp thấp.]

Được rồi, hệ thống cuối cùng cũng coi như có lương tâm một lần, độ khó của nhiệm vụ này không tính là quá lớn, phần thưởng trông cũng không tồi… nhưng vô ích, cho dù không có bản vẽ, y cũng có thể nhờ sơ hở để Vương Tam Hổ đem khung dệt vải lên khu giao dịch, tự xem rồi về vẽ lại muốn làm bao nhiêu cái thì làm bấy nhiêu cái, không phải còn tiên tiến hơn phần thưởng hệ thống cho y sao!

Hệ thống: Ha ha.

Nhiệm vụ cưỡng chế không có chỗ phản kháng, Ngô Nặc bơ phờ nhận nhiệm vụ. Trao đổi giữa y và hệ thống không ai biết, đại hán thú nhân chép miệng nói: "Đương nhiên là dùng để làm quần áo, trong bộ lạc siêu cấp chỉ có đại nhân vật mới có thể mặc quần áo làm từ vải." Mới lạ, trừ nô lệ không thể mặc quần áo làm bằng vải, còn lại bất kể là thú nhân thuần nhân gì đều được mặc. Mà loại vải hắn đổi về cũng chỉ có thuần nhân bình thường mới mặc, thú nhân, đại nhân vật mặc đều là quần áo có màu sắc diễm lệ. Còn có vài cái có hoa văn, không biết tốt hơn loại vải này bao nhiêu lần. Hắn đổi từ bộ lạc siêu cấp về không ít, nhưng không ngờ mấy kẻ không kiến thức trong bộ lạc căn bản không thèm, thà mặc da thú cũng không chịu mặc vải của hắn. Ặc, tiểu yêu tinh thị trường này, thật lòng không dễ mày mò 3 .

Ngô Nặc trực giác thấy thú nhân trước mắt không nói thật, nhưng y cũng không mấy để ý, giả bộ mang vẻ hiếu kỳ yêu thích, hỏi: "Thật sao? Vậy vải này anh tính đổi thế nào?"

"Ít nhất 20 ống muối." Số vải này hắn dùng da thú của bộ lạc Trường Hà đổi, 10 bộ da thú răng dài đổi một cuộn vải, hắn đổi đến 30 cuộn, đến nay một cuộn cũng không bán ra được.

"Mắc quá rồi, 5 ống muối."

"15 ống muối, không thể ít hơn!"

"Chỉ 5 thôi, không giao dịch thì tôi đi." Ngô Nặc ra vẻ mua cũng được không mua cũng được.

Đại hán cự thú lặng lẽ tính toán, một ống muối năm ngoái có thể đổi được năm bộ da răng dài của bộ lạc Trường Hà, năm nay có thể đổi tám bộ, hắn dùng 10 bộ da răng dài đổi một cuộn vải, nếu 5 ống muối… ngón tay không đủ dùng hơi nóng ruột, bỏ đi, dù sao có thể kiếm lời là được.

Cuối cùng, đại hán thú nhân bán ba cuộn vải cho Ngô Nặc với giá năm ống muối mỗi cuộn.

Đáng tiếc là, đại hán thú nhân căn bản không biết bộ lạc đối phương rốt cuộc dùng cái gì để dệt vải, hạt giống càng không thấy bóng dáng.

May mà hệ thống cho thời gian khá dư dả, cùng lắm qua mùa đông này rồi, bảo Bạch đi tìm hạt giống cho y, thuận tiện xem những bộ lạc siêu cấp kia rốt cuộc trông ra sao.

Đây vẫn là lần đầu tiên, Ngô Nặc chủ động có suy nghĩ ra ngoài xem thử.

Mấy cuộn vải này tuy dệt rất thô sơ, nhưng đúng như bình luận của hệ thống, sờ lên vô cùng mềm mại thoải mái, hoàn toàn không thua kém xúc cảm của cotton.

Về phải làm hai bộ quần áo, quay sang nhìn Bạch ngoan ngoãn đi bên cạnh, ừm, cũng làm cho Bạch hai bộ.

Không biết sao, trong đầu Ngô Nặc đột nhiên hiện lên hình người tuấn mỹ quá đáng, lỗ tai không hiểu sao lại nóng lên.

Ngô tiểu Nặc suy nghĩ đã đi chệch đường hoàn toàn quên mất, y căn bản chưa từng biết may quần áo!

Dạo xong sạp hàng cuối cùng trên bệ đá, Ngô Nặc cũng không tìm thấy thêm thứ gì đặc biệt hứng thú nữa.

Chen xuống bên cạnh bệ đá, Ngô Nặc mới đi mấy bước, liền cứng đờ tại chỗ, sắc mặt tái nhợt___ Mãng xà! Một ổ mãng xà! Đều là cự mãng!

Cứu mạng!!!

"Đừng sợ, bọn họ đều là thú nhân của bộ lạc Khê Cốc! Không phải rắn thú." Bạch lo lắng nhìn Ngô Nặc, cảm giác nhịp tim hoàn toàn rối loạn của y, cùng với thân thể khẽ run, đại miêu đau lòng muốn chết, ánh mắt đảo qua các thú nhân Khê Cốc trở nên cực kỳ âm trầm bất thiện.

Các cự mãng cảm giác được một luồng địch ý mãnh liệt, lũ lượt dựng người lên, thè cái lưỡi đỏ sậm ra, phát ra tiếng xè xè đáng sợ.

Má ơi, càng đáng sợ! Ngô Nặc ôm chặt Bạch, quả thật sắp khóc, cả đời y sợ nhất chính là rắn, không gì so được.

Lúc trước chỉ mỗi đồ chơi hình rắn thôi y đã tránh đi thật xa, hiện tại nhìn thấy một lúc nhiều cự mãng như thế, hơn nữa còn ở gần như thế, không khác biệt gì với việc rơi vào ổ rắn, không chỉ lông toàn thân mà ngay cả tiểu tâm can cũng sắp nổ rồi được chưa!

Tiểu sứ thần thật là quá nhát gan.

Bạch rất đau lòng rất bất đắc dĩ, nhưng sâu trong nội tâm lại lóe qua một cảm xúc cực kỳ ẩn mật không thể để ai biết.

Ngô Nặc bị dọa không dám cử động, trong đầu trắng xóa, đột nhiên trước mắt lóe ánh bạc, một lát sau, y bị ôm vào một vòng tay ấm áp.

"Đừng sợ, có tôi đây, không ai có thể tổn thương cậu."

Giọng nói lạnh lùng thu hút, tràn đầy bá khí không cho phép nghi ngờ.

Giọng nói quen thuộc, hơi ấm quen thuộc, Ngô Nặc cảm thấy hình như mình mới vừa được vớt ra khỏi hầm băng, trong lòng như có một hơi ấm chảy qua, lại như xen tạp thêm thứ gì khác. Ngô Nặc không nghĩ kỹ, chỉ cảm thấy, ừm, đại Bạch miêu nhà mình thật sự không uổng công nuôi .

Lúc này, bên cạnh truyền đến một giọng nữ ngạo mạn âm nhu: "Khẩu khí thật lớn, cũng không sợ cắn phải lưỡi."

Bạch vô cảm nhìn qua hướng âm thanh đó, đôi mắt lam sậm lạnh lẽo khiếp người.

Mãng xà: Đẹp, đẹp đẹp quá! Chưa từng thấy qua thú nhân nào đẹp như vậy!

Một luồng sáng xám vụt qua, cự mãng đen kịt lắc người biến thành một mỹ nhân lanh lợi sáng sủa, cao nhỏng thon gầy, tóc đen chạm đất, mi mục như họa, da trắng mặt đẹp.

"Tôi, tôi muốn sinh con với anh!" Tiểu công chúa của bộ lạc Khê Cốc xấu hổ nói, âm thanh đặc biệt nũng nịu.

Bạch: …

Ngô Nặc: …

58. Chương 58: Lúa Mì

Bạch đáp trả là biến trở về mèo mập nhỏ, ngồi xổm bên chân Ngô Nặc, cái đuôi chốc có chốc không đảo qua chân y, mặt mập cao lãnh lộ ra mấy phần vô tội và khó hiểu.

Tiểu công chúa bộ lạc Khê Cốc là Hắc Ngọc ngu người, thú nhân đẹp như thế sao thú hình lại là miêu thú chứ? Hơn nữa còn là miêu thú con vừa mềm vừa mập! Lẽ nào chủ nhân của khí tức cường đại vừa rồi là người khác?

Hắc Ngọc không xác định lắm, đối mặt với địch ý đột ngột đó, cô và mấy cự mãng khác đều vô thức chú ý thú nhân hệ mãnh thú cao to cường tráng trong đám người, trực tiếp bỏ qua Ngô Nặc và Bạch ngoại hình căn bản không có bất cứ lực uy hiếp nào, cho đến khi Bạch lên tiếng nói chuyện cô mới chú ý đến hắn, khí phách đó, tướng mạo đó, là đối tượng tốt để sinh con!

Kết quả hình thú lại chỉ là một con miêu thú con!

Tâm hồn thiếu nữ của tiểu công chúa Hắc Ngọc vỡ đầy đất.

Thú nhân sùng bái hung hãn, cường đại, hung mãnh, giá trị võ lực quyết định tất cả, hình người dù có xinh đẹp, hình thú chỉ là con mèo có ích lợi gì?

Tộc miêu thú cũng nhờ nhiều người mới miễn cưỡng được xếp vào bộ lạc trung đẳng, bọn họ trừ có thân hình linh hoạt ban đêm nhìn rõ vật chiếm chút ưu thế chủng tộc ra, lực chiến đấu còn không bằng chiến sĩ thuần nhân cường đại. Nếu không phải tộc miêu thú có nhiều thú nhân giống cái xinh đẹp, thông qua liên hôn có quan hệ với rất nhiều bộ lạc, sớm đã bị người ta san bằng rồi.

Hắc Ngọc là tiểu công chúa của bộ lạc Khê Cốc, tướng mạo lại cực kỳ xinh đẹp, thực lực bản thân cũng cực kỳ hung hãn, thú nhân theo đuổi cô không biết có bao nhiêu, ánh mắt cô cao như thế, sao có thể nhìn trúng một con miêu thú?

Trong thời gian cực ngắn, Bạch đưa ra phán đoán chuẩn xác, biến về hình thái miêu thú, không cần bất cứ ngôn ngữ nào đã đánh tan ý định của Hắc Ngọc, khéo léo che giấu thực lực của mình.

"Cô muốn sinh con với tôi?" Mèo mập vô cảm hỏi.

"Ai muốn sinh con với anh? Nằm mơ!" Hắc Ngọc trở mặt còn nhanh hơn lật sách, thoáng cái biến về hình thú.

"À." Âm thanh bình thản của mèo mập nghe không ra vui giận, chỉ có màu mắt tựa hồ sâu hơn bình thường nhiều.

Tóm lại, một trận phong ba tan biến vô hình. Ánh mắt âm thầm dõi theo Ngô Nặc và Bạch cả ngày, cũng biến mất ngay.

Trong ổ mãng xà, Ngô Nặc một giây cũng không muốn ở lại, nhân nhượng khỏi phiền cong lưng coi như xin lỗi Hắc Ngọc, sau đó ôm mèo mập, chạy nhanh tránh khỏi 'ổ rắn' thật xa, mới dừng lại, tiếp tục dạo.

Cũng không biết là bị dọa hay vì nguyên nhân gì khác, Ngô Nặc không còn hưng trí như trước, dạo một lúc, không nhìn thấy thứ gì đặc biệt đáng giá, lại thêm sắc trời không còn sớm, y dứt khoát ôm đại miêu về doanh trại.

Vì tránh ổ rắn, Ngô Nặc đặc biệt đi đường vòng.

Trở về doanh trại, trời đã hoàn toàn tối, Thủy Sa sớm đã chuẩn bị xong cơm tối.

Bạch vì luôn giữ hình thái miêu thú, tuy lượng thức ăn vẫn không nhỏ, nhưng không tiêu hao lớn và đói nhanh như hình thái dực hổ và hình người, ăn ba chén cháo rau thịt lớn, gặm một con cá nướng Ngô Nặc tự tay làm, bụng nhỏ phồng lên thật tròn, nằm trên chân Ngô Nặc làm ổ, hơ lửa hưởng thụ vuốt ve dịu dàng, rất nhanh đã híp mắt lại gà gật.

Ngô Nặc nhẹ sờ hắn, ánh mắt đặt trên người hắn, dưới ánh lửa sáng sáng tối tối, ánh mắt có chút phức tạp, trong đầu bất giác hiện lên cảnh lúc chiều.

Trong bất tri bất giác, đại miêu chỉ thích dính lấy y đã đến tuổi có thể lấy vợ sinh con rồi.

Bạch, sau này sẽ tìm một cô gái thế nào đây?

Xinh đẹp yêu diễm như A Văn? Hay da trắng mặt đẹp như Hắc Ngọc?

Bất kể thế nào, có lẽ sẽ sinh một ổ con?

Đến lúc đó, đã có vợ con của mình, Bạch còn có thể giống như bây giờ thân mật không khoảng cách cùng y không? Còn có thể nằm trên chân y để y sờ bụng, nhu vuốt, gãi đầu như thế này không?

Trong lòng Ngô Nặc bất giác nổi lên một vị chua, trộn lẫn mấy phần không nỡ, mấy phần lạc lõng, còn có mấy phần cảm giác phức tạp mà cả y cũng không thể làm rõ.

Lẽ nào đây chính là chua xót của kẻ làm… cha khi con lớn trong truyền thuyết?! 3

Ngô Nặc phồng mặt, nhẹ chọt đầu đại miêu, gió đêm thổi tan tiếng hừ phì phò của hắn.

Đêm thu trên thảo nguyên vô cùng lạnh, sau khi củi cháy sạch, Ngô Nặc ôm mèo mập đã ngủ mơ mơ hồ hồ về lều, nằm trên da thú trăn trở một hồi mới ngủ.

Ngày suy nghĩ gì đêm mơ cái đó, tối đó, Ngô Nặc mơ thấy đại miêu nằm trên đùi một cô gái nhìn không rõ mặt mũi, lộ ra da bụng mềm mại, cô gái kia còn chưa kịp sờ, y đã tức giận chạy tới giật đại miêu lại. Sau đó cô gái kia bỗng biến thành một con mãng xà đen thật lớn, há to cái miệng đỏ máu nhắm vào y, mắt thấy sắp bị cắn chết, đại miêu thoáng cái biến thành hình người, nam nhân cao lớn tuấn mỹ sắc mặt như sương ôm chặt y, đôi cánh lớn màu bạc mở rộng, chớp mắt bay vào bầu trời cao trong xanh như được tẩy rửa, nhẹ giọng nói bên tai y: "Đừng sợ, có tôi đây, không ai có thể tổn thương cậu."

Mơ đến đây, Ngô Nặc chợt tỉnh giấc, bên tai tựa hồ còn lưu lại hơi ấm và sự tê dại khiến y sợ hãi, y nhịn không được đưa tay sờ. Mèo mập giả ngủ bên cạnh y lặng lẽ hé mắt ra một đường, thấy Ngô Nặc đang sờ tai, vội chột dạ nhắm mắt lại.

Sao lại cảm thấy lỗ tai hình như hơi ẩm.

Đợi đã, hình như bị ẩm không chỉ mỗi lỗ tai!

Cảm thấy giữa chân lạnh lẽo dinh dính, Ngô tiểu Nặc trong một giây biến thành cà chua, ngồi phắt dậy, kẹp chân chạy đến bờ sông, còn không quên mang theo quần áo để thay.

Thấy bộ dạng ngốc nghếch đầy hỏa tốc của Ngô tiểu Nặc, đại Bạch miêu mở mắt ra, trong mắt lóe qua ý cười trộm ăn vụng, rất không phúc hậu liếm liếm miệng, bộ dạng này nào giống một con mèo, rõ ràng là một con sói đuôi to!

Hội chợ hôm nay vẫn vô cùng náo nhiệt, chẳng qua Ngô Nặc đi dạo mà không chú tâm lắm, đã mấy lần suýt nữa đụng phải người khác. Cho đến khi thấy một thứ gì đó khá quen mắt, nhưng lại không hoàn toàn giống, y mới có chút tinh thần.

"Đây là cái gì?" Ngô Nặc vừa hỏi chủ sạp, vừa đem lên hệ thống xem thông tin giao dịch, lát sau hệ thống đã phản hồi một câu thông tin ngắn gọn cho y___ Thực vật thuộc lúa mì bộ cỏ thân lúa, chủng loại nguyên thủy chưa thuần hóa, sản lượng thấp, hàm lượng chất đường cao, thích hợp cho nhân loại cacbon cơ bản dùng.

Ngô Nặc là người phương nam, đã quen xem gạo trở thành lương thực chính, lúc trước luôn chỉ nghĩ đến trồng lúa, quên mất lúa mì.

Phải nói là, phạm vi phổ biến của lúa mì còn lớn hơn cả gạo, hơn nữa điều kiện gieo trồng cũng thấp hơn, ở bộ lạc Trường Hà có con sông chảy quanh nguồn nước đầy đủ, nhưng lại không có ruộng nước sẵn, vì thế trồng lúa mì rõ ràng càng thích hợp hơn trồng lúa nước.

Con nhím cỡ lớn đen thùi lùi nằm dưới đất, ngáp dài, bộ lạc họ là từ một nơi vô cùng xa xôi di dời tới, thời gian không phải rất dài, vị trí hẻo lánh, tham gia hội chợ bộ lạc cũng chỉ là chuyện mấy năm gần đây, hắn đã tham gia hội chợ bộ lạc bốn lần, mới miễn cưỡng nghe hiểu mấy câu từ thông dụng của bộ lạc bên này, nhưng lại không biết nói, chỉ có thể dùng ngôn ngữ thiên phú của thú nhân tiến hành câu thông, hắn thấy Ngô Nặc là thuần nhân, không xác định được y có thể nghe hiểu ngôn ngữ thiên phú thú nhân không, chỉ đành mở miệng nói tiếng người trước: "Lúa mì."

Hệ thống phiên dịch ngôn ngữ của nhím lớn thành ý nghĩa Ngô Nặc có thể hiểu được, nhưng phát âm đúng lại không phải là mai, mà là guli (một tiếng), Ngô Nặc lặp lại phát âm kỳ quái đó một lần, sau đó hỏi: "Cái này dùng thế nào?"

Thấy Ngô Nặc tựa hồ có hứng thú, nhím lớn chống chân trước ngồi dậy, cũng không quản Ngô Nặc có thể nghe hiểu không, tự dùng ngôn ngữ bộ lạc mình giải thích: "Có thể ăn, nấu lên ăn, mùi vị không ngon, nhưng có thể lấp đầy bụng."

"Nếu lên ăn?" Có hệ thống giúp đỡ, Ngô Nặc rất dễ dàng mô phỏng được phát âm của ngôn ngữ bộ lạc nhím lớn, không phải đặc biệt khó, nghe có hơi kỳ lạ thôi.

Mắt nhím lớn lại sáng lên: "Cậu có thể hiểu ngôn ngữ bộ lạc chúng tôi?"

Ngô Nặc không định che giấu 'thiên phú' của mình, mỉm cười nói: "Có thể hiểu một chút."

Ngô Nặc là khiêm tốn, nhím lớn lại tưởng thật, kích động đứng lên: "Lẽ nào cậu cũng là từ bộ lạc Ba Phát qua đây?"

Ngô Nặc lắc đầu, nói: "Tôi là người bộ lạc Trường Hà."

Nhím lớn cũng biết bộ lạc Trường Hà, hắn hiếu kỳ hỏi: "Vậy sao cậu có thể nghe hiểu ngôn ngữ bộ lạc chúng tôi?"

"Tôi là người thừa kế huyết mạch đại vu, tôi có thể nghe hiểu ngôn ngữ rất nhiều bộ lạc. Nhưng, phải sau khi học mới nói được." 'Vu' trong thuần nhân có sức mạnh huyết mạch vô cùng thần kỳ, có một vài thiên phú đặc biệt cũng không kỳ quái.

Ngô Nặc có thể hiểu lời nhím lớn, nhím lớn lại không nghe hiểu ngôn ngữ của Ngô Nặc, cuối cùng vẫn là Bạch đại miêu giải thích cho, hắn mới hiểu.

Hiếm khi gặp được một người ngoài tộc có thể nghe hiểu mình, nhím lớn vốn đã có hơi nhiều chuyện rất cao hứng nói hết toàn bộ lai lịch cách dùng của 'guli'.

Thì ra lúa mì giống nguyên thủy này không phải là sản vật của Hắc Sắc Sâm Lâm, mà là tộc nhím lớn tốn giá cao đổi từ bộ lạc Ba Pháp trong miệng họ. Sau khi họ di dời đến một chỗ nào đó ở ngoại vi Hắc Sắc

Sâm Lâm ổn định lại, liền đem rải loại lúa mì này cho các bộ lạc gần đó, 'guli' chẳng ngon chút nào, nấu lên rồi cũng không ngon, bình thường chỉ có để nuôi chim thịt và nô lệ, trừ khi thật sự không có thức ăn, chứ bình thường họ sẽ không ăn nó.

Sản lượng 'guli' không cao, bộ lạc họ mỗi năm đều rải giống, trồng nhiều năm rồi, cũng chỉ đủ để nuôi nô lệ và chim thịt mà thôi.

Nhưng, chim thịt bộ lạc họ ăn 'guli' đều mập mạp, mỗi năm mùa đông những thú nhân họ chỉ dựa vào ăn chim thịt và trứng chim thịt qua ngày.

Vì vị trí bộ lạc họ khá hẻo lánh, ngôn ngữ không thông, hình thú cũng không mấy phù hợp thẩm mỹ của bộ lạc bên này, luôn bị bài xích và chế giễu, bộ lạc họ rất ít giao lưu với ngoại giới, mỗi năm tham gia hội chợ bộ lạc cũng chỉ vì đổi những thứ cần thiết. Chuyện bộ lạc họ nuôi rất nhiều chim thịt, Ngô Nặc là người ngoại tộc đầu tiên biết.

Tộc nhím lực chiến đấu không tồi, nhưng dù sao cũng là khách ngoại lai, đại vu của họ là một tên gian xảo mà lại nhát gan, lệnh cấm bọn họ không được nói chuyện bộ lạc nuôi chim thịt ra ngoài, tránh gây chuyện chuốc họa.

Nhím lớn A Đại vốn là một tên không có tâm nhãn gì, hiếm được gặp một người có thể nghe hiểu ngôn ngữ bộ lạc mình, nói một hồi liền nói nhiều.

Đều tại tiểu thuần nhân đó cười lên quá đẹp.

A Đại ý thức được mình nói lỡ mồm buồn bực gần chết, rũ đôi tai mập xuống, cẩn thận thỉnh cầu Ngô Nặc đừng nói bí mật này ra.

"Yên tâm đi, nếu cậu đã nói bí mật bộ tộc các cậu cho tôi, bắt đầu từ hiện tại A Đại cậu chính là bạn của Ngô Nặc tôi. Tôi lấy danh nghĩa thần thú thề, tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ bất cứ bí mật gì liên quan đến bộ lạc các cậu cho bộ lạc khác!" Nhất thiết không thể tiết lộ, yên lặng làm giàu lớn, xét thấy thế giới này có lẽ thật sự tồn tại sức mạnh thần bí gì đó, lúc Ngô tiểu Nặc thề còn chơi tâm nhãn.

Câu này thông qua Bạch dùng thú ngữ truyền đạt lại cho nhím lớn, nhím lớn lập tức yên tâm, vui vẻ nằm xuống, hưng phấn nói: "Cậu cũng là bạn của tôi."

Bạn mà Ngô Nặc tùy tiện nói ra, có bao nhiêu thật lòng chỉ có mình y biết, nhưng A Đại lại thật sự xem Ngô Nặc là bạn của mình, không chỉ tặng toàn bộ lúa mì mình mang tới đổi cho Ngô Nặc, còn từ trong tộc đổi lúa mì giúp Ngô Nặc với giá thấp nhất.

Đối mặt với người bạn nhiệt tình thành khẩn chân thành như thế, Ngô Nặc cũng không tiện chiếm lợi của người ta, nói với A Đại: "Đại vu chúng tôi từng đi qua rất nhiều nơi, ông ấy từng kể cho tôi nghe rất nhiều thứ về bên ngoài, số lúa mì này rất giống thức ăn của bộ lạc siêu cấp nào đó mà ông ấy từng nói với tôi. Nhưng người bộ lạc đó sẽ phơi khô lúa mì tách vỏ mài thành bột rẩy hết trấu, xong xuôi mới làm thành các loại thức ăn, nghe nói mùi vị rất được. Lúa mì này có phải là thứ đại vu từng nói hay không tôi cũng không xác định lắm, nhưng, các cậu trở về rồi có thể thử xem sao."

Cả bông lúa còn dính vỏ trộn với trấu gom vào nấu chung, có thể ngon mới lạ!

'Guli' không phải thức ăn chủ yếu của tộc nhím, A Đại gật đầu ghi nhớ lời Ngô Nặc, tỏ vẻ sau khi trở về mình sẽ thử xem, nhưng không đề xuất muốn đi gặp đại vu bộ lạc Trường Hà.

Đại khi hắn vui vẻ trở về bộ lạc của mình, nói chuyện này cho đại vu bộ lạc, đại vu trực tiếp cầm quải trượng quật lên đầu hắn, lão già gầy teo bình thường gió thổi cũng ngã nhảy lên xé họng mắng: "Cậu là heo thú hả? Cậu đi tìm Vu Quyền của bộ lạc Trường Hà hỏi thăm một chút sẽ chết hả?"

A Đại không vui hầm hừ: "Tôi là nhím, mới không phải heo thú."

Đại vu: … Thật muốn bóp chết đồ ngu xuẩn này!

Dùng 3 ống muối thô đuổi lấy gần 300 cân lúa mì, Ngô Nặc cũng biết mình chiếm hời lớn, thế là mời A Đại tối đến chỗ của họ, mời hắn ăn cá nướng.

Bộ lạc A Đại bình thường đều dựa vào con suối chảy từ khe núi sống qua ngày, gần bộ lạc không có sông cũng không có hồ, trước giờ chưa từng ăn cá càng chưa từng ăn cá nướng, hắn rất hiếu kỳ, lập tức đồng ý ngay.

Đại miêu rất không vui, ánh mắt lạnh lẽo nhìn A Đại.

A Đại bị một cỗ ác ý thình lình ập đến dọa tứ chi nhũn ra, gai trên lưng lập tức dựng hết, quay nhìn xung quanh, lại không phát hiện ra thú nhân nào dị thường.

Đại khái là ảo giác đúng không?

Mèo mập gì đó, đương nhiên bị bỏ qua.

Bỏ qua A Đại, Ngô Nặc ôm Bạch đại miêu lười biếng không chịu nhảy khỏi lòng y, tiếp tục dạo hội chợ.

Y lục tục mua thêm mấy thứ có hứng thú, sau khi xài hết ống muối cuối cùng, y mới luyến tiếc trở về chỗ đóng trại.

Những nô lệ của bộ lạc Trường Hà liên tục bắt cá trong sông hai ngày, nô lệ bộ lạc khác thấy, cũng gia nhập vào.

Cho dù cá mập trong sông có nhiều, cũng không chống nổi trên ngàn người cả ngày chui vào sông bắt.

Hôm nay thu hoạch gần tối của các nô lệ ít hơn trước không ít, xét thấy sáng mai đã bắt đầu lên đường, đại vu bảo Lực đi tìm người bộ lạc Mục Nguyên giao dịch một chút dưa dại quả dại, phân một ít cho mỗi nô lệ, dù sao trước khi khởi hành phải cho họ ăn một bữa no.

Ngô Nặc vì muốn hoàn thành nhiệm vụ thu hoạch cá nước ngọt, đặc biệt dặn dò các nô lệ, nếu bắt được cá không thường thấy, phải giữ lại đợi y nhìn qua rồi mới được giết. Nếu là cá y cảm thấy hứng thú, y xem xong không chỉ trả cá lại cho người hiến cá, còn sẽ đặc biệt thưởng cho đối phương một chén canh xương lớn.

Đó không phải canh xương bình thường, mà là canh xương có bỏ khoai trắng khô và mấy loại rau dại khác, không chỉ tươi ngon dị thường, còn có thể lấp đầy bụng.

Hôm qua đã có mấy chục tên may mắn, nhận được phần thưởng, hôm nay các nô lệ bắt được loại cá nào mình cảm thấy hiếm lạ, đều sẽ đào một cái hố cát đổ nước vào, đợi Ngô Nặc về xem.

Ngô Nặc mới xem một lát, hệ thống đã tuyên bố nhiệm vụ của y hoàn thành.

[Ký chủ thành công thu thập 100 loại cá nước ngọt chủng loại khác nhau, lấy được 1 huy chương nhà sưu tập cấp một, trong thời gian huy chương có hiệu lực, tự động kích hoạt hệ thống nhắc nhở thu thập vật chất chưa biết, tải thông tin vật chất chưa biết lên, sẽ được nhận phần thưởng bất đồng, thời hạn huy chương có hiệu lực là 480 ngày.] Tiếp đó, hệ thống đồng thời công bố nhiệm vụ mới cho y:

[Chuỗi nhiệm vụ khám phá.

Nhiệm vụ 12: Thu thập 1000 loại cá nước ngọt chủng loại bất đồng.

Phần thưởng nhiệm vụ: 15000 tích phân, dịch kinh tẩy tủy hoàn x1

Nhiệm vụ 13: Phát hiện chủng loại cá nước ngọt nguyên thủy hệ thống chưa ghi chép, có thể tải thông tin giao dịch.

Phần thưởng nhiệm vụ: Mỗi lần tải thông tin giao dịch, thưởng 100 điểm tích phân giao dịch, trong thời gian huy chương có hiệu lực nhiệm vụ này luôn có hiệu lực.]

Ngô Nặc đảo đảo mắt, hỏi: [Hệ thống, làm nhiệm vụ này tải thông tin giao dịch, không cần trừ tích phân của tôi chứ?]

Âm thanh máy móc lạnh lùng của hệ thống không chút lưu tình đâm thủng ảo tưởng ngây thơ của ký chủ ngốc: [Hệ điều hành hệ thống giao dịch và hệ điều hành nhiệm vụ, là hai hệ điều hành tồn tại độc lập.] Hàm nghĩa chính là nên trừ vẫn phải trừ.

Ngô Nặc: [Có thể đừng keo kiệt thế không?]

Hệ thống: [Không thể.]

Ngô Nặc: …

Nhưng, bất kể huy chương người sưu tầm là thứ nát gì, nhiệm vụ này là một nhiệm vụ tốt hiếm có để kiếm tích phân, muỗi có nhỏ cũng là thịt không phải sao?

Tải một vật phẩm mới lên thì có thể kiếm được 90 điểm tích phân, 100 loại, 1000 loại, nhìn từ số lượng vẫn rất khả quan nha . Nhưng, Ngô Nặc nhanh chóng phát hiện ảo tưởng mộng mơ của mình sụp đổ, nhìn hết toàn bộ số cá các nô lệ giữ lại cho y, nhìn hoa cả mắt y mới kiếm được 270 điểm tích phân.

Ngô Nặc: Hệ thống chính là một cái hố lớn .

Hệ thống: Ha ha, ký chủ ngốc lẽ nào không hố sao?

Dù sao nhiệm vụ thu thập trước đã hoàn thành, có 2000 điểm tích phân vào tài khoản, ngoài ra còn có một viên thuốc cường thân kiện thể gì đó, cộng thêm 270 điểm tích phân số dư vào tài khoản, Ngô tiểu Nặc đã bị hệ thống lừa không nổi giận nổi, hiện tại đặc biệt dễ thỏa mãn.

Hỏi Lực lấy một chút thịt thú, y đổi mấy chục con cá lớn nặng gần năm sáu cân với mấy nô lệ, lấy dao quân dụng tùy thân mang theo, nhanh tay làm xong mấy con cá mập, dùng muối thô ướp.

Thủy Sa đã nếm qua tài nấu ăn của Ngô Nặc vì để buổi tối được ăn cá nướng do Ngô Nặc tự tay làm, tự xung phong giúp đỡ, tìm mấy miếng thịt mỡ thấn thành mỡ, còn cống hiến ra bột ớt lần này cô mang tới.

Ngô Nặc cũng hiếm khi xa xỉ một lần, dùng tích phân thông qua công năng tìm kiếm, tìm được hoa tiêu loại lớn giống hệt thế giới này trên hệ thống, tốn 200 điểm tích phân, 100 giao dịch tệ, mua một bao bột hoa tiêu lớn, lấy một chút ra trộn đều với bột ớt, còn lấy một chén mật ong nhỏ mua được từ chỗ gấu nâu.

A Đại dọn sạp, lúc tản bộ tìm tới đây, Ngô Nặc đã sắp nướng chín con cá đầu tiên. Từ thật xa, hắn đã ngửi được một mùi vị kỳ lạ, mùi vị này khiến mũi hắn không thoải mái lắm, nhưng nước miếng lại không tự giác tiết ra.

"Vu Nặc!"

"A Đại, bên này!"

Hương thơm cá nướng thu hút toàn bộ chiến sĩ thú nhân tại đó sang, ngặt nỗi cá Ngô Nặc đổi tới không nhiều, hơn nữa đã nói rõ là muốn chiêu đãi bạn thú nhân mới quen, trừ Bạch và Thủy Sa những người khác không có phần. Nhưng chiến sĩ thú nhân lại không dễ xua đi như thế, ngồi cạnh đống lửa Ngô Nặc nhóm, cọ mỡ và gia vị của Ngô Nặc, ở cạnh đó nướng thịt thú.

Với tiêu chuẩn của người trái đất, chiều cao của Ngô Nặc không tính là thấp, nhưng so với người của thế giới này, đặc biệt là thú nhân, hoàn toàn không cách nào so.

Y xen giữa một đám thú nhân cao to tráng kiện, A Đại nhìn nửa ngày, mới tìm thấy y.

Nhân lúc Ngô Nặc hàn huyên với A Đại, Bạch trực tiếp biến về hình người, vô cùng tự nhiên nhận cá nướng từ tay y, cắn vài phát bắt đầu ăn.

Đợi khi Ngô Nặc hoàn hồn, cá nướng y làm cho A Đại đã bị Bạch gặm một khúc, đối diện với gương mặt tuấn mỹ không ăn khói lửa nhân gian của Bạch, Ngô Nặc chỉ cảm thấy tai nóng lên, tất cả lời đều nghẹn trong họng, cam chịu lấy con cá khác đã ướp sẵn ra nướng.

Một lát sau, Ngô Nặc cuối cùng nướng xong cá, đưa cho A Đại đã chảy nước miếng nửa ngày.

A Đại cũng không khách khí, gào một cái cắn lên, trực tiếp cắn đứt đuôi cá.

"… Cá có xương, cẩn thận bị hóc."

"Xương?" A Đại căn bản nghe không hiểu, nhai nhồm nhoàn cả thịt lẫn xương rồi nuốt luôn xương, "Thật ngon! Tôi chưa từng ăn qua thứ nào ngon như vậy."

Ngô Nặc: "…"

Sợ A Đại ăn không quen vị ớt, Ngô Nặc chỉ bỏ một chút ớt, trong bộ lạc có vài thú nhân không ăn được vị ớt, kết quả A Đại không những không sợ ớt, hơn nữa còn đặc biệt thích, lúc tự mình nướng, thêm đặc biệt nhiều, cay đến mức vừa hít hà vừa hô to đã quá.

Ăn rồi ăn, không biết là thú nhân nào mở đầu, thế rồi vây quanh đống lửa múa máy tay chân bắt đầu nhảy, hưng trí nổi lên, các nữ thú nhân với Văn đi đầu bắt đầu hát.

Âm giọng thanh thoát, giai điệu đơn giản, mấy câu hát không tính là hợp vần, trên thảo nguyên rộng lớn nguyên thủy mênh mông, cổ xưa mà động nhân.

Ngô Nặc bị bầu không khí vui vẻ đơn giản lây nhiễm, cũng nhịn không được tự xung phong hát ca khúc 'Quê nhà'___ "… Em là trái táo nhỏ của anh, yêu em thế nào cũng không chê nhiều…"

Từ xa, mấy tiểu nô lệ tuổi tác không lớn lặng lẽ co lại với nhau, thầm thì nói: "Hình như có tiếng sói tru, các cậu có nghe thấy không?"

"Hình như có, tối nay cẩn thận chút…"

Các thú nhân: Cầu im miệng! (Mặt nhíu chặt tay Nhĩ Khang)

Hát thần khúc cũng có thể chệch điệu lên tận trời, Ngô tiểu Nặc cũng là một thiên tài .

Sau khi hung hăng lăng ngược lỗ tai các thú nhân một lượt, tâm trạng Ngô Nặc cuối cùng cũng sảng khoái, cảm xúc đè nén cả ngày triệt để tan thành mây khói.

Giống như mở một nắp cống, Ngô Nặc vừa hát thì hệt như nhai kẹo cao su căn bản không ngừng lại được, nhớ lại các loại thần khí, ca khúc kinh điểm, ca khúc lưu hành lúc trước từng nghe, nhớ tới đâu hát tới đó, câu trước còn đang hát 'hán tử phi ngựa', câu sau đã có thể chuyển tiếp không chê đâu được sang 'hoa cúc tàn đau thương vương trên đất', âm điệu đã vượt khỏi cửu tiêu, cư nhiên nghe không ra một chút cảm giác không hợp nào 3 .

Đáng thương lỗ tai Bạch đại miêu, luôn bị y đầu độc tới nửa đêm, cả mèo đều không tốt lắm.

Đợi Ngô Nặc ngủ say rồi, mèo mập biến thành hình người, nhẹ hôn lên môi Ngô Nặc một cái, hai cái… ặc, thật nhiều cái, sau đó ôm tiểu sứ thần của hắn vào lòng, ngủ .

59. Chương 59: Kích Sát

Trời vừa tờ mờ sáng, bộ lạc Trường Hà đã thu dọn hành trang xong, nhổ trại khởi hành, rời khỏi bộ lạc Mục Nguyên.

Vì lần này thời gian ở lại hội chợ quá ngắn, các chiến sĩ thú nhân không thể không hạ giá xử lý đồ giao dịch của mình, nếu nói trong lòng một chút bất mãn cũng không có, vậy tuyệt đối là lừa người, nhưng đại vu đã hạ lệnh, không ai dám nói không.

Da thú, vu dược chất đống thành núi lúc đến, hơn phân nửa đã đổi thành muối, cùng với một chút vật tư khác, và một lượng lớn nô lệ.

Trước trước sau sau, bộ lạc Mục Nguyên đã trao đổi đủ 890 nô lệ, trong đó thanh niên khỏe mạnh từ 17-35 tuổi tính tổng khoảng 380 người, nô lệ bệnh 155 người, nữ nô có thai 50 người, lão nô lệ vượt quá 35 tuổi 90 người, tiểu nô lệ không đủ 10 tuổi 35 người, nô lệ thiếu niên ở độ tuổi 10-17 khoản 180 người, nam nô và nữ nô cơ bản bằng nhau.

Mang nhiều người như thế đi đường dài trong rừng không phải là một chuyện dễ dàng, vì tránh những nô lệ này giữa đường đi lạc hoặc chạy trốn, các chiến sĩ thú nhân đóng gói vật tư đổi tới để nô lệ khỏe mạnh vác theo đi trước đội ngũ, lão ấu bệnh bầu không phải mang vác đi theo sau, các chiến sĩ thú nhân phân tán trước sau phải trái, theo dõi đội ngũ này, đồng thời phòng bị nguy hiểm tiềm tàng trong rừng.

Nhân số bộ lạc Trường Hà tuy ít, thực lực tổng hợp thậm chí còn không bằng một vài bộ lạc cỡ vừa, nhưng lực chiến đấu của chiến sĩ thú nhân luôn giữ trình độ nhất lưu của bộ lạc lớn, 50 chiến sĩ thú nhân thông qua tỷ thí chọn ra, ai ai cũng đều uy mãnh thiện chiến, kẻ xấu bình thường không dám ngấp nghé, cho dù bộ lạc Hàn Nham muốn động vào họ, cũng phải cân nhắc kỹ.

Lại thêm lần này họ chỉ ở lại hội chợ bộ lạc hai ba ngày đã về, cho dù thật sự có người âm thầm nảy ý xấu, cũng bị bọn họ làm cho trở tay không kịp.

May mắn, trên đường coi như thái bình.

Người nhiều, già yếu bệnh bầu chiếm hơn một nửa, trên đường còn phải không ngừng dừng lại tìm thức ăn, tốc độ của đội ngũ vô cùng chậm.

Ngô Nặc và Bạch đi theo đại đội mười ngày, mới triệt để ra khỏi phạm vi 'săn bắt' của bộ lạc Hàn Nham, hai người lặng lẽ đánh tiếng với đại vu, tối hôm đó nhân trời tối rời khỏi đại đội, Bạch hóa thành dực hổ, chở Ngô Nặc, trước nửa đêm, bay về mỏ muối tinh.

Trước đó khi họ đi, đặc biệt che giấu xung quanh hang động, Bạch thả rất nhiều 'nước' xung quanh để lại khí tức hung thú nồng nặc, động vật trong rừng không dám lại gần chỗ này, mà gần đó cũng không có thức ăn gì có thể hái lượm, hiếm dấu chân người, bọn họ đi đã nhiều ngày như thế, tất cả vẫn giống như lúc ly khai.

Xác định hang động không bị lộ, Bạch mang Ngô Nặc lần nữa 'chiếm dụng' hang động của một nhà gấu đen.

Một nhà gấu đen đáng thương mấy ngày trước cuối cùng xác định tên khốn cường chiếm hang ổ của chúng đã đi, mới đánh bạo lén lút mò về, lại một lần nữa diễn màn giữa đêm chạy trốn / ToT / .

Một nhà gấu đen chỉ mới ở hai ngày, vị lạ trong hang động không quá nặng, Bạch tìm chút củi về, đốt một đống lửa, cùng Ngô Nặc ném hết toàn bộ xương cốt và trái cây ăn thừa cùng với những đồ bẩn trong động đi, Bạch dùng cánh quạt vài cái, trên cơ bản Ngô Nặc không còn ngửi được mùi gì. Tuy Bạch vẫn có thể ngửi được mùi lạ rất nồng, nhưng coi như trong phạm vi có thể tiếp nhận.

Lên đường cả ngày, lại bận đến giờ, Ngô Nặc sớm đã buồn ngủ, lấy da thú trong bao ra trải, nằm lên không bao lâu đã ngủ.

Bạch biến thành hình dạng dực hổ bay nửa ngày, bụng đói kêu ọt ọt, đợi Ngô Nặc ngủ rồi, hắn để lại khí vị trong động, mò vào rừng, ăn no một bữa, mới trở về hang động, gặm tiểu sứ thần vài phát, cuối cùng thỏa mãn nhắm mắt lại.

Sáng hôm sau, Ngô Nặc luyện [Thể thuật căn bản] trước, sau đó gặm trái cây và trứng chim Bạch tìm về cho y từ sáng. Bạch dùng dầu thông tìm tới, dùng lửa đốt làm thành mấy cây đuốc, Ngô Nặc lấy ra mấy đầu thương sắt lặng lẽ tìm Vương Tam Hổ giao dịch trên đường ra, dùng dây thừng cột chặt trên trụ gỗ, làm thành hai cây trường thương đơn giản.

Mang theo vũ khí và đuốc, hai người lại lần nữa vào mỏ muối tinh, lần này Ngô Nặc xuống đây trừ muốn giết diêm giáp trùng trong động kiếm tích phân, chủ yếu hơn là muốn thăm dò hang động này rốt cuộc lớn bao nhiêu, và hướng kéo dài xuống đất.

Ngô Nặc được Bạch ôm nhẹ nhàng đáp xuống, lấy bật lửa sắp không dùng được bao lâu nữa ra, đốt đuốc. Dưới ánh lửa, Ngô Nặc nhìn thấy đống tro y để lại lần trước vẫn còn, nhưng diêm giáp trùng bị y giết chết đã bị xé xác sạch sẽ, trên đất chỉ còn lại một đống vỏ cứng chắc.

Rất rõ ràng, diêm giáp trùng trừ hút máu, hình như không để ý ăn thịt đồng loại.

Khí tức người sống nhanh chóng tản ra trong động, diêm giáp trùng đói khát nhanh chóng tụ lại từ bốn phương tám hướng, trong hang động phong kín, tiếng sột soạt chi chít khiến người ta rợn tóc gáy không rét mà run.

Lần trước Ngô Nặc chịu thiệt không nhỏ vì đám diêm giáp trùng này, vừa nghe âm thanh đó, lập tức nổi đầy da gà, góc trán ứa mồ hôi lạnh, sắc mặt tái đi.

"Có tôi đây, đừng sợ." Bạch siết chặt tay Ngô Nặc.

Độ ấm truyền tới từ lòng bàn tay dường như đi thẳng đến tim, sợ hãi trong lòng Ngô Nặc nhanh chóng tan biến, ra sức gật đầu: "Ừm." Lỗ tai hơi nóng lên.

Bạch nhắm mắt lại, sau khi cảm giác được một luồng khí lưu yếu đến mức hầu như có thể bỏ qua không tính đến, hắn buông Ngô Nặc ra, đi hai bước về phía khí lưu truyền tới: "… Đi theo tôi."

Ngô Nặc vội vã theo sau.

Chỗ hang động họ xuống vừa nãy rất rộng lớn, nhưng càng đi vào trong, hang động càng lúc càng vòng vèo, càng lúc càng hẹp thấp, càng lúc càng ẩm ướt, tinh thể màu đỏ lộ ra bên ngoài càng lúc càng ít. Nhưng đào đất lên, luôn có thể tìm thấy muối tinh dưới đất, nhưng càng đi về phía trước, muối tinh càng chôn sâu.

Nhờ ánh lửa của ngọn đuốc, diêm giáp trùng không dám lại gần hai người, nhưng luyến tiếc hai con mồi ngửi có vẻ rất thơm, đi theo nguyên đường, lúc hang động càng lúc càng hẹp, không khí trong hang động cũng trở nên càng lúc càng ít ỏi, ánh lửa ngọn đuốc dần tối đi, diêm giáp trùng mai phục xung quanh cuối cùng cũng rục rịch.

"Động thủ!"

Bạch vừa dứt lời, hai người cùng ném đuốc đi, ném toàn bộ dầu thông đã chuẩn bị trước vào đống lửa, lửa nhanh chóng tăng mạnh không chỉ một lần, đường động chật hẹp quanh co được chiếu sáng bừng, chỉ thấy trên bốn vách đều là diêm giáp trùng chi chi chít chít trùng trùng điệp điệp.

Ngọn lửa đột nhiên tăng mạnh khiến một phần diêm giáp trùng thoái lui, nhưng phần nhiều diêm giáp trùng lại chọn ở yên tại chỗ quan sát, chuẩn bị chờ thời cơ hành động.

Hang động thấp lùn chật hẹp, vung trường thương vô cùng khó khăn, Bạch lập tức bẻ gãy một khúc trường thương của hai người, vũ khí liền trở nên rất thuận tay.

Tuy Bạch và Ngô Nặc đều là lần đầu tiên sử dụng 'thương', tốc độ của cả hai đều vô cùng nhanh.

Bạch khí lực lớn phản ứng cực kỳ nhạy bén, xuất thương như điện, chỉ chớp mắt, trên mặt đất đã rơi một tầng dày xác diêm giáp trùng.

Ngô Nặc từ sau khi tu hành [Thể thuật căn bản], thể chất cũng được cải thiện rất nhiều, phản ứng nhạy bén thân thủ linh hoạt, cũng là giết một chuẩn một.

Nhưng diêm giáp trùng trong hang động hoàn toàn vượt khỏi dự kiến, lúc ánh lửa yếu dần, càng lúc càng nhiều diêm giáp trùng không sợ chết tụ lại.

"Trước lùi ra đi!"

"Ừ." Ngô Nặc lấy đuốc buộc trên người ra, đưa vào đống lửa châm lên, nhìn thi thể diêm giáp trùng chất đầy trên mặt đất, y đột nhiên nảy ra một ý, trực tiếp giao lưu với hệ thống: [Giúp tôi mở khu giao dịch hệ thống, tôi muốn bán số xác của diêm giáp trùng này!]

Hệ thống: [Ký chủ muốn bán toàn bộ sao?] Âm thanh lạnh lẽo cứng nhắc nhất quán của hệ thống cư nhiên hiếm khi có chút dao động khác thường, tiếc rằng Ngô Nặc hoàn toàn không nghe ra.

Không ngờ thật sự có thể bán!

[Toàn bộ!]

Chớp mắt, xác diêm giáp trùng dưới đất đã biến mất sạch sẽ.

[Tổng cộng 450 xác diêm giáp trùng, ấu trùng mỗi con 10 giao dịch tệ tổng cộng 160 con, trùng đực thành niên mỗi con 50 giao dịch tệ tổng cộng 240 con, trùng cái thành niên mỗi con 200 giao dịch tệ tổng cộng 50 con. Ký chủ tổng cộng lấy được 23600 giao dịch tệ.]

Suy nghĩ đầu tiên của Ngô Nặc không phải là phát tài rồi, mà là, má nó, thiệt lớn rồi!

Giá của số diêm giáp trùng này sao lại cao như thế?! Giá hệ thống thu mua quả nham cũng chỉ mới là 100 giao dịch tệ một cân, diêm giáp trùng vóc dáng không nhỏ, nhưng trùng trưởng thành cũng phải bốn năm

con mới có thể đạt được khoảng một cân, đặc biệt là trùng cái, giá cao hơn quả nham gần mười lần! Không cần nghĩ cũng biết, giá trị của nó tuyệt đối rất bất phàm.

Lần trước y tốn cả 100 điểm tích phân, tra xem thông tin của diêm giáp trùng, kết quả hệ thống chỉ giới thiệu tập tính và nhược điểm của diêm giáp trùng, giá trị của nó lại không nhắc tới một chữ.

Ngô Nặc: Hệ thống lửa đảo, đánh giá kém!!! .

Hệ thống: …

Bất kể nội tâm Ngô Nặc tan vỡ gào thét thế nào, ngoài mặt y vẫn duy trì trấn định và cảnh giác, lưng tựa lưng với Bạch, vừa chiến vừa lui, chậm rãi lui ra khỏi hang động chật hẹp.

Diêm giáp trùng giết suốt quãng đường, vì không tiện thu gom thi thể, lại không thể trân mắt nhìn con trùng khác ăn nó, chỉ có thể toàn bộ trực tiếp giao dịch với hệ thống.

Chậm rãi lùi ra đến nơi họ xuống vừa rồi, tổng số giao dịch tệ của Ngô Nặc đã nhiều thêm gần 5000.

Có loại cảm giác nhặt không được giao dịch tệ, nhưng lại bị thua thiệt rất lớn, chua xót đó, khỏi phải nói.

Lùi ra đến chỗ thông gió rộng rãi bên ngoài, ánh lửa đột nhiên sáng bùng, diêm giáp trùng lập tức co lại, trốn dưới nấm phát sáng và rêu trên vách, trù trừ không dám tiến.

"Trùng ở đây quá nhiều, nhất định phải chuẩn bị nhiều dầu thông." Vừa rồi lúc lùi ra, Bạch vì bảo vệ Ngô Nặc, trên lưng và trên chân bị cắn vài cái, chỗ bị cắn xưng lên một cục bự, vừa đỏ vừa ngứa, dù lực ý chí kiên cường như hắn cũng nhịn không được phải gãi.

Ngô Nặc được Bạch che chở, không con trùng nào có thể lại gần nên rất may mắn không bị cắn, nhưng trước đó y đã lĩnh giáo qua sự hung tàn của đám trùng này, biết Bạch hiện tại chắc chắn không dễ chịu. "Chúng ta ra ngoài trước, nghỉ ngơi một chút ăn ít đồ. Chúng ta đã vào bao lâu rồi? Cảm thấy bụng rất đói, cậu có đói không?"

"Hơi đói, ra ngoài trước."

Bạch giang cánh bay lên cửa động, lực lớn vỗ bay mấy con diêm giáp trùng lăm le ở cửa hang, trước đưa Ngô Nặc ra khỏi cửa hang chật hẹp, sau đó hắn mới thu cánh lại, túm dây mây leo lên.

Lúc họ vào hang động mặt trời còn chưa vượt khỏi đường chân trời, lúc đi ra đã quá trưa. Trong hang động phong kín, không ngừng tiến tới giết trùng, căn bản không cảm giác được thời gian trôi đi.

"Không ngờ đã ở bên trong lâu thế, một chút cảm giác cũng không có."

60. Chương 60: Khám Phá Hang Động

Để có thể lấy được xác diêm giáp trùng, Ngô Nặc cũng liều, vắt óc nghĩ ra một chủ ý xấu đặc biệt.

Dụ giết.

Rải một lượng lớn dầu thông đã hòa tan ở xung quanh hang động, cắt đứt dây mây thừa ở cửa hang, bắt con mồi sống tới chỗ lối vào hang lấy máu, để máu chảy vào hang, đợi máu hấp dẫn một lượng diêm giáp trùng nhất định rồi, lại ném lửa châm dầu thông.

Diêm giáp trùng sợ lửa sợ sáng, lửa vừa cháy, diêm giáp trùng ở ngoài vòng lửa nhanh chóng tản đi, diêm giáp trùng trong vòng lửa lại không dám lao vào lửa lớn, Ngô Nặc và Bạch nhờ lửa lớn hình thành màn chắn, trong thời gian ngắn nhất dùng tốc độ nhanh nhất tiêu diệt diêm giáp trùng, giữa chừng nếu chỗ nào thế lửa yếu, thì sẽ thêm dầu chỗ đó. Đợi sau khi giết sạch sẽ diêm giáp trùng trong vòng lửa, hai người lôi xác trùng bỏ vào bao tải, vỗ mông bay ra khỏi hang động.

Lúc này, vòng lửa cũng đã sắp tắt.

Chủ ý hơi độc chút, nhưng thu hoạch lại không kém.

Tuy hiện tại Ngô Nặc vì không đủ đẳng cấp, không cách nào kiểm tra thêm thông tin tường tận của diêm giáp trùng, nhưng cũng không trở ngại y tích trữ nó ở đó trước, chỉ cần có hàng, khu giao dịch tự do nhiều giao dịch giả như thế, còn sợ không tìm được người biết hàng sao?

Thời gian này đặc biệt nhiều công chuyện, mỗi ngày Ngô Nặc hận không thể ngã lên giường là ngủ, hiếm có vài lần vào khu giao dịch tự do, đều là tìm Vương Tam Hổ đổi gạo đổi đầu thương sắt đổi nồi sắt đổi xẻng sắt đổi xúc sắt đổi bao tải đổi dây thừng vân vân. Sheeta đã mấy lần tìm y mua quả nham, đều bị y dùng lý do không có hàng từ chối, Sheeta cho rằng y muốn tăng giá, nể tình em gái sau khi ăn quả nham quả thật đã có tác dụng, cắn răng tăng thêm 200 giao dịch tệ vào giá cơ bản, Ngô Nặc vẫn luôn miệng nói không có hàng, lúc này Sheeta mới tin y, khẩu cầu Ngô Nặc nhất định phải nghĩ cách lấy thêm quả nham cho hắn.

Vụ buôn bán không cần vốn, Ngô Nặc đương nhiên không hy vọng bỏ qua, nhưng gần đây quả thật quá bận rộn, không thể rút tay ra được.

Ngô Nặc bận không rút tay ra được hiện tại còn chưa biết, số xác diêm giáp trùng y vừa bán cho hệ thống trước đó, đã dẫn tới oanh động không nhỏ trong đoàn thể tiêu dùng đặc biệt nào đó trên hệ thống.

Y lúc này, trong đầu trong mắt toàn là muốn lừa thêm mấy đợt diêm giáp trùng.

Trình độ trí tuệ của diêm giáp trùng vô cùng thấp, nhưng dù có thấp cũng thông minh hơn trùng bình thường, bị Ngô Nặc và Bạch lừa mấy lần, đám diêm giáp trùng không mắc lừa nữa. Bất kể Bạch và Ngô Nặc thả bao nhiêu máu vào hang động, chúng đều trốn trong động, chỉ cần vừa ngửi được mùi dầu thông, chúng sẽ trốn trong hang động chật hẹp, không chịu vượt lôi trì một bước.

Mà sau khi Ngô Nặc biết giá giao dịch hệ thống của diêm giáp trùng, không còn suy nghĩ một lưới bắt gọn diêm giáp trùng nữa, mà là đi con đường duy trì phát triển, lão tổ tông giảng không thể tát ao bắt cá, gà mẹ có thể đẻ trứng vàng nhất định phải nuôi, có điều kiện phải nuôi, không có điều kiện thì sáng tạo điều kiện cũng phải nuôi!

Đám diêm giáp trùng đại khái cũng đã bị dọa vỡ mật, chỉ cần ngửi được một chút mùi dầu thông, cảm nhận được một chút hơi nóng của lửa, thì sẽ trốn thật xa, sợ bị hai tên ác ma đáng sợ đó phát hiện.

Cứ thế, Ngô Nặc và Bạch lại bắt đầu cầm đuốc tiếp tục thăm dò hang động, tìm kiếm mỏ muối tinh.

Hang động lớn hơn dự tính của hai người rất nhiều, địa thế ngoằn ngoèo kéo dài xuống dưới, do độ dốc rất nhỏ, nếu không phải Bạch nói, Ngô Nặc căn bản không phát hiện được.

Hai người gặp phải mấy chỗ đất sụp trong hang động, mấy chỗ lúc trước đều được hai người dùng xẻng sắt xúc sắt đào thông, nhưng chỗ sụp trước mắt này rõ ràng là do thế núi nặng sụp xuống tạo nên, không nằm trong phạm vi năng lực của cả hai.

Nguyên phiến nham thạch thật lớn triệt để chặn chết hang động chỉ cho một người đi qua, Bạch dùng hết sức lực đấm mạnh mấy cái lên trên, cự thạch vẫn không chút dao động, độ cứng có thể thấy. Bạch nghe kỹ âm thanh truyền về từ tảng đá, trầm đục nặng nề, rõ ràng, phía trước đã hết đường, nơi này đã là điểm cuối của hang động.

Dưỡng khí ở đây vô cùng ít ỏi, ngọn đuốc rất tối, hơi có gió thổi cỏ lay thôi cũng sẽ tắt ngúm.

Dưới ánh lửa ảm đạm, Ngô Nặc và Bạch vì hang động thiếu dưỡng khí, mặt cả hai đều nghẹn đỏ bừng.

Khi Bạch ở trước gõ cự thạch, Ngô Nặc ở sau lưng hắn đào đất ở đáy động, không đào bao lâu, xẻng sắt đã chạm vào vật cứng, dùng lực đập mấy cái, đập ra được một miếng cứng trong đống đất, đưa lại gần ánh lửa nhìn, quả nhiên là khoáng thạch muối tinh màu đỏ.

"Bạch, ở đây vẫn còn muối tinh!"

"Nhưng hang động đã hết đường rồi."

"Hết đường rồi?" Ngô Nặc vô thanh hỏi hệ thống: [Hệ thống, bây giờ mấy giờ rồi?] Vì luôn ở trong hang động, không biết ngày đêm, Ngô Nặc chỉ có thể lấy tích phân nhờ hệ thống đóng vai đồng hồ, y phải nài hệ

thống rất lâu, nó mới đáp ứng hỏi thời gian một lần chỉ tốn một điểm tích phân. Một điểm tích phân tuy không nhiều, nhưng nhiều ngày trôi qua, Ngô Nặc đã tốn gần 100 điểm tích phân.

Hệ thống khấu trừ tích phân, sau đó dùng âm thanh máy móc lạnh lẽo đáp: [19:28]

Y và Bạch vào hang động vào bảy giờ đúng sáng hôm trước, bọn họ đã ở trong hang động này hơn 72 tiếng, ăn uống xả lũ đều trong hang động tối không thấy mặt trời, còn phải thời khắc đề phòng diêm giáp trùng trốn trong bóng tối chờ đợi thời cơ, hai người gần như đều không được ngủ. Trừ ban đầu đi chưa được 20% hang động còn có thể đi thẳng, sau đó ở nơi vượt qua 80% chỉ có thể nằm xuống bò đi, còn phải không ngừng đào chỗ hang động bị sụp, hiện tại cảm giác duy nhất của Ngô Nặc chính là mệt mỏi.

Nếu không phải thời gian gần đây y luôn kiên trì tu hành [Thể thuật căn bản], thể chất tăng biên độ lớn, từ hai ngày trước y đã nằm bẹp rồi.

Hiện tại tuy chưa nằm bẹp, nhưng cũng không còn cách bao nhiêu nữa.

"Ừ, chúng ta ra ngoài trước." Bạch nói, thể chất của hắn cường hãn hơn Ngô Nặc nhiều, gánh phần lớn lao động thể lực, lại không mệt mỏi như Ngô Nặc, nhưng hang động quá chật hẹp mang theo đồ rất khó khăn, thức ăn mang vào chỉ có hạn, số lượng bình thường còn không đủ cho hình người của hắn ăn một bữa, vậy mà hai người đã ăn suốt ba ngày, nước cũng uống rất ít, đói và khát khiến hắn vô cùng khó chịu.

Nhưng khó chịu nhất là, trong ba ngày này, Ngô Nặc đều không có ngủ, hại hắn cũng không được hôn cái miệng mềm mại ngọt ngào của tiểu sứ thần, tiết mục cố định gãi cằm vuốt bụng cũng không có, không vui.

Địa đạo đã đào thông, đường trở về nhanh hơn rất nhiều, nhưng đợi khi hai người chân chính ra khỏi hang động, trong rừng đã sáng bừng ánh mặt trời.

"Cuối cùng cũng ra rồi…" Ngô Nặc ngã trên nền đất cạnh cửa hang, hít sâu không khí tươi mới mang theo vị sương sáng và vị thảo mộc trong rừng, cảm thấy mình vừa sống lại.

Mắt Bạch lóe lên, cũng thuận thế nằm cạnh y, nghiêng mặt nhìn Ngô Nặc, trên mặt tuy không có biểu cảm gì, nhưng khóe môi lại hơi nhếch lên, một chút độ cong khiến gương mặt tuấn lãnh của hắn trở nên dị thường nhu hòa.

Ngô Nặc nghiêng đầu, ánh mắt chạm đúng vào Bạch, bốn mắt nhìn nhau, tai hai người đều hơi đỏ lên.

"Tai cậu đỏ rồi." Bạch nói, ngón tay đen bẩn chọt lên gương mặt cũng đen bẩn của Ngô Nặc, vẻ mặt nghiêm túc, "Mặt cũng đỏ rồi."

Chỗ ngón tay đi qua, Ngô Nặc cảm thấy một trận tê dại, máu nóng chảy lên đầu, trong lòng có thêm một cảm giác không thể nói rõ, không hiểu sao nhớ tới sáng hôm đó…

Ầm____

Ngô tiểu Nặc luôn tự hào da mặt dày lâu nay, từ tai đến mặt lẫn cổ đều đỏ bừng.

Thẹn quá hóa giận vỗ vuốt của Bạch đi: "Đừng động tay động chân."

Bạch trở tay nắm lấy y, vẻ mặt nghiêm túc ngay thẳng: "Nhưng cậu thường xuyên động tay động chân với tôi, cậu sờ khắp toàn thân tôi rồi, tại sao tôi không thể sờ cậu?" Biểu cảm đặc biệt ngay thẳng, ngữ khí cứ như đang nói, đồ cậu có thể ăn tại sao tôi không thể ăn.

Ngô Nặc: … Thật muốn tìm một cái lỗ nào đó nhét tên khốn này vào! Đừng cho rằng giả vô tội thì có thể lừa được!

Mắt thấy Ngô Nặc sắp dựng lông, Bạch vèo một cái biến về đại miêu, kêu hai tiếng ngheo ngheo vô nghĩa, đôi mắt băng lam tròn trịa mang chút uất ức và vô tội phản phất như đang nói: Sao cậu có thể không thừa nhận?!

Ngô Nặc: … Thật muốn bóp chết con mèo thành tinh này!

Không còn do dự, Ngô tiểu Nặc thò đôi tay tội ác ra.

61. Chương 61: Tỉnh Ngộ

Đại miêu xám ở trong hang động ba ngày trở nên đen bẩn, bị Ngô Nặc vò một trận từ đầu đến chân, lông mềm mịn dựng hết lên.

Cuối cùng giành được thắng lợi, Ngô Nặc cười đầy xấu xa, trên dưới hạ thủ từ cái cằm nhỏ đầy thịt đến cái bụng nhỏ mềm mại, cảm xúc không phải quá tốt, Ngô Nặc toét miệng lộ ra hàm răng trắng tinh trong lòng đạt được thỏa mãn cực lớn.

Ngô tiểu Nặc đang ôm mèo mập sờ cho sướng không chú ý thấy, mắt Bạch đại miêu dần trở nên sâu thẳm.

Ánh bạc lóe lên, mèo mập biến thành nam nhân tuấn mỹ cao to tay dài chân dài, cuộn đầu đè lên người Ngô Nặc, không biết vô ý hay cố ý, miệng hai người gần như dính sát vào nhau.

Đụng chạm nhẹ nhàng, khoảng dừng ngắn ngủi, xúc cảm tê dại, Ngô Nặc chỉ nghe được tiếng tim mình đập thình thịch, đầu óc trắng xóa, chỉ còn lại một tia ý thức tàn lưu đang gào thét trong đầu: Nụ hôn đầu của ông, cứ thế mà mất? Mất rồi!

Ặc, thật ra đã mất từ lâu rồi.

Rất nhanh, cảm giác tê ngứa ở eo khiến Ngô Nặc hoàn hồn: "Cậu… ha ha ha… cậu làm gì? Dừng tay! Không được sờ loạn! Ha ha ha…"

Dừng tay?

Mắt Bạch lấp lóe, gương mặt tuấn mỹ gặp gió không động, không chút dao động.

Ỷ mình thân cao thể nặng chiếm ưu thế tuyệt đối, đè người dưới thân, hoàn toàn không cho đối phương một chút cơ hội phản kháng, bàn tay lớn từ cổ họng sờ xuống, từ hõm nách đến thịt mềm trên eo rồi lại đến thịt non ở đùi, sờ vuốt bóp nắn, thủ pháp từ xa lạ đến thuần thục chỉ trong chớp mắt.

Đáng thương Ngô Nặc vốn đã khá sợ nhột, bị đè gãi ngứa như thế, quả thật xém mất luôn mạng già, tiếc là bất kể y la thế nào, giãy dụa thế nào, đổi lấy không phải là Bạch nghe lời dừng lại, mà là ánh mắt càng sâu, hạ thủ càng thêm nhanh và chuẩn!

Hai chân bị người đè lại, hai tay bị người giơ cao qua đầu ấn chặt xuống đất, Ngô tiểu Nặc đáng thương giống như một con cá nằm trên thớt, vặn tới vẹo lui cũng không trốn được vận mạng bị chà đạp.

"Ư ư… Bạch đại miêu… ha ha ha… cậu nhớ đó cho ông!" Ngô Nặc kích động trực tiếp dùng tiếng Hoa Hạ la hét, chờ sau này coi y làm sao thu thập con mèo vô lại này!

"Cậu nói gì? Tôi không hiểu." Bạch nghiêng đầu, biểu cảm thập phần vô tội: "Vừa rồi không phải cậu cũng sờ tôi sao!"

"Cậu buông tôi ra, buông tôi ra, ha ha, tôi đầu hàng, sau này tôi sẽ không sờ cậu nữa đâu, ha ha ha…"

Sẽ không sờ nữa, vậy không được.

Nhưng, nhìn khóe mắt Ngô Nặc đã ứa lệ, Bạch rốt cuộc vẫn là không cam không nguyện dừng tay, ngón tay vuốt qua xương quai xanh như ẩn như hiện của Ngô Nặc, đánh giá vô cùng khẳng định: "Quá gầy, sờ không dễ chịu."

Ngô Nặc: Ông có để mi sờ không? Còn chê không dễ chịu, cút!

Ngô Nặc còn đang thở dốc, Bạch lại không nhanh không chậm bổ sung: "Không thoải mái bằng sờ tôi." Nói rồi dán hai tay Ngô Nặc lên cơ bụng đường nét rõ ràng của mình.

Bạch hình mèo, bụng sờ lên ấm áp mềm mại, sợi lông mượt mà mềm mại lướt qua lòng bàn tay, có thể làm tim người ta tan chảy.

Bạch hình người, cơ bụng đường nét rõ ràng, chắc nịch khỏe mạnh, làn da dẻo dai trắng mịn kinh người, hai tay đặt lên trên, nhiệt độ bỏng cháy trực tiếp vọt tới tim.

Mặt Ngô Nặc rất không thua kém đỏ lên.

Nhưng chuyện khiến đầu y càng sung huyết còn ở đằng sau.

Tay Bạch không biết từ lúc nào đã dời đến dưới quần da thú của Ngô Nặc, đến chỗ nào đó vì vừa rồi giãy dụa đã trở nên không thành thật, chọt chọt chạm chạm, một bộ nghiêm túc nói hai chữ: "X rồi." Giọng nói thấp trầm từ tính, ngữ khí thanh lãnh như thường, nhưng màu mắt đã đậm hơn bình thường nhiều.

"Cậu cậu cậu…" Ngô Nặc còn chưa ấp úng xong nội dung ở sau, Bạch đã trực tiếp cắn môi dưới đang khẽ run của Ngô Nặc, tay bắt đầu động….

(Tiếp đó tỉnh lược n từ.)

Đợi khi nhịp tim Ngô Nặc trở lại bình thường, chuẩn bị đi tìm Bạch tính nợ, Bạch đã vèo một cái biến thành mèo mập, ngồi xổm một bên, nghiêng đầu tròn, đôi mắt xanh lam tròn vo trông cực kỳ vô tội, chỉ nhìn ngoại hình, căn bản không cách nào liên hệ nó với tên khốn mang vẻ nghiêm chỉnh giở trò lưu manh đó.

Ngô Nặc lặng lẽ mài răng: Tâm quá nghẹn. Mẹ nó, mấy chuyện gì thế này?! .

Bạch đại miêu vẻ mặt vô tội, trong đầu thì không ngừng phát lại từng chi tiết vừa rồi, liếm liếm miệng: …

Tuy bọn họ chỉ hơi hỗ trợ nhau một chút, không làm đến cuối cùng, nhưng một vài thứ mà Ngô Nặc hữu ý vô tình bỏ qua trong thời gian này, cuối cùng đã hiện lên mặt nước, triệt để bày ra trước mặt y, bắt y phải nhìn thẳng vào đó.

Tình cảm y dành cho Bạch, rốt cuộc là gì?

Cảm ân? Tình bạn? Tình thân hay tình yêu?

Nếu ban đầu không phải Bạch nhặt y về, mang y về bộ lạc Trường Hà, rất có thể y đã trở thành điểm tâm của dã thú nào đó, cũng có thể sẽ trở thành nô lệ của bộ lạc nào đó, hoặc nếu may mắn hơn, có lẽ y cũng có thể giống như hiện tại giả mạo người thừa kế huyết mạch đại vu, nhưng y có thể khẳng định là, bất luận khả năng nào, y chắc chắn đều sẽ không cảm thấy vui vẻ ngay cả lúc đang mệt mỏi như hiện tại.

Không thể phủ nhận, Bạch là ân nhân cứu mạng y, từ bắt đầu cho tới hiện tại, lòng y luôn có cảm kích với hắn, không chỉ cảm tạ ân cứu mạng của hắn, còn cảm tạ hắn thu lưu mình, chia thức ăn quý giá cho mình, để mình có thể sống sót trong thế giới nguyên thủy nguy hiểm này.

Sau khi biết Bạch không phải là một con mèo, mà là thú nhân, y đã xem Bạch là bạn, tình bạn này trong những ngày ở chung đã dần biến thành tình thân.

Đại miêu thích làm nũng với y, nhưng cũng rất ngoan rất thân thiết rất hiểu chuyện, chậm rãi, y đã xem hắn trở thành em trai của mình, xem hắn là người thân duy nhất có thể tin tưởng ỷ lại trong thế giới xa lạ này.

Nhưng, tình thân này từ lúc nào lại bắt đầu biến chất rồi?

Là lần đầu tiên nhìn thấy hình người kinh động thiên nhân của Bạch? Hay là khi y ở hội nghị bộ lạc đề nghị trồng khoai trắng Bạch đứng sau y vô thanh ủng hộ? Hay lúc ngồi trên lưng hắn bay lên bầu trời lao vào thú triều? Hay vì câu nói 'đừng sợ, có tôi đây, không ai có thể tổn thương cậu' trong hội chợ bộ lạc… có lẽ còn có rất nhiều khoảnh khắc khiến y động tâm, chỉ là lúc đó không chú ý mà thôi.

Càng suy nghĩ tỉ mỉ, Ngô Nặc càng có thể xác định mình có tình cảm với Bạch, mà phản ứng thân thể đàn ông, cũng luôn thành thật.

Y chưa từng yêu đương, đối với tình cảm rất chậm chạp, nhưng y không phải kẻ ngốc, sẽ không ngay cả tình cảm của mình cũng không làm rõ được.

Ngô Nặc không thích tránh né, cũng không thích giả làm đà điểu. Nếu trong xương y thật sự tồn tại một chút mềm yếu, y cũng không thể vừa tốt nghiệp cơ sở mới mười lăm mười sáu đã bỏ nhà đi làm công, thà làm một người bán hàng bên đường, đi trong gió trong mưa, cũng không chịu ở nhà tùy ý cha ruột mẹ kế bày bố, phải nhìn sắc mặt của họ.

Thích cùng giới, quả thật vượt khỏi dự liệu của y, nhưng nếu đã thích…

Ngô Nặc nhìn Bạch đại miêu ngồi xổm bên cạnh hiềm nghi cố ý bán manh, trong lòng cười lạnh hai tiếng.

Ha ha.

Bạch đại miêu đã biến thành màu xám đột nhiên cảm thấy cổ chợt lạnh, có cảm giác bị cái gì đó nhắm vào.

Ảo giác sao?

Bạch biến thành dực hổ, chở Ngô Nặc tìm con hồ nhỏ trong rừng, hai người nhảy xuống hồ tắm một cái cho đã, thuận tiện bắt mấy con cá lớn.

Mấy hôm nay Ngô Nặc giết diêm giáp trùng không chỉ có được hơn 5000 điểm tích phân, còn nhận được hơn năm mươi lọ nước sốt chiên nướng bí chế hiệu hệ thống.

Cá lớn nướng đến vàng giòn hai mặt, bôi lên một lớp nước sốt bí chế mỏng, lập tức hương thơm lan tỏa.

Bạch đại miêu tắm rửa sạch sẽ lông rũ xuống trông mong nhìn cá nướng, nuốt nước miếng, cái đuôi sắp quẫy thành bánh xe gió.

Ngô Nặc nhìn hắn một cái, đưa cá nướng qua, ngay khi đại miêu đã tiến tới, tay cầm cá nướng đột nhiên thu về, a ha một phát, cắn lên chỗ bụng mập nhất của cá, giòn tan non béo, tươi ngon hợp miệng, phối hợp với nước sốt bí chế thơm phức, Ngô Nặc hưởng thụ đến mức mắt híp lại.

Trong mắt Bạch lóe qua một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã hồi phục như thường, ánh bạc lóe lên, biến về hình người, sải chân dài ra, một chân chống đất một chân nửa quỳ, cúi người áp tới, hai tay nắm lấy tay cầm que gỗ nướng cá của Ngô Nặc, nhàn nhã thổi nguội, cắn một phát.

Bạch cứ cầm tay Ngô Nặc hai ba phát ăn xong cá nướng, thuận thế liếm một cái lên miệng y, đánh giá đúng trọng tâm: “Ngon.” Không biết là nói cá nướng hay nói miệng dính nước sốt của Ngô Nặc.

So da mặt với thú nhân nguyên thủy chưa có tam quan, đặc biệt còn là mèo con đặc biệt âm hiểm?

Ngô tiểu Nặc toàn bại.

Nhưng, y không tin trị không được con mèo vô lại này! Ngô Nặc lặng lẽ mài răng.

Nướng mấy con cá lớn, Ngô Nặc ăn no, nhưng Bạch chỉ là không quá đói mà thôi, hắn đưa Ngô Nặc về hang động, lại vào rừng đánh chén một bữa, thuận tiện hái chút trái cây cho Ngô Nặc, lúc này mới về hang động ngủ bù.

Sau khi tu luyện [Thể thuật căn bản], tính cảnh giác của Ngô Nặc được nâng cao hơn trước nhiều, đặc biệt là khi Bạch không ở gần, y ngủ một mình trong hang động ở rừng rậm, chung quy luôn giữ vài phần cảnh giác, không ngủ quá sâu. Bạch vừa trở về, y đã tỉnh.

Thấy hắn về, Ngô Nặc mới thu dao hoa quả trong tay lại, thành thật ngủ.

Đệm da bò cắt xong dùng chỉ gai may lại rất lớn, Bạch rón ra rón rén chất đồ mang về, sau đó mới bước lại gần Ngô Nặc, một lát sau, ôm người vào lòng mình, cuối cùng thỏa mãn nhắm mắt lại.

Ngô Nặc ngủ một giấc tỉnh lại đã chạng vạng, trong hang động rất tối, Bạch không biết đã biến thành mèo mập từ khi nào, giang bốn chân ngủ trên bụng y, còn đang ngáy.

Ngô Nặc nhẹ chọt đầu hắn, y bi thúc phát hiện, đối với con mèo mập này, hình như mình không nổi giận nổi.

Đây không phải hiện tượng tốt, phải sửa!

Trong lòng nghĩ thế, nhưng tay lại rất thành thật nhẹ vuốt lưng mèo mập, sờ một lúc, nhích hắn sang một bên, để hắn ngủ tiếp.

Ngô Nặc lấy trái cây Bạch mang về ra ngoài, gặm vài trái coi như bữa tối, tìm gốc cây thả nước, trở về ngủ tiếp.

Nằm trên da bò, Ngô Nặc luôn cảm thấy hình như thiếu gì đó. Nghe tiếng ngáy của Bạch đại miêu, y mới tỉnh ra, lật người, tay vô cùng tự nhiên gác lên cái bụng mềm mại của đại miêu, sờ hai cái, cơn buồn ngủ cuối cùng cũng trào lên.

Ngủ lần nữa đến sáng hôm sau, Ngô Nặc mới đầy máu sống lại, mệt mỏi mấy ngày nay đã quét sạch, sáng sớm luyện [Thể thuật căn bản] một lần. Đã mấy ngày không luyện, Ngô Nặc vốn tưởng sẽ thụt lùi, ai biết không chỉ không thụt lùi, một động tác trước kia sống chết học không được, hôm nay cư nhiên vừa làm đã thành công.

Đến lúc này, trên [Thể thuật căn bản] chỉ còn lại một động tác cuối cùng, cũng là cái độ khó lớn nhất, Ngô Nặc vẫn chưa học được.

Mà rất nhiều ích lợi bộ công pháp này mang tới, Ngô Nặc đã có lĩnh hội rất sâu.

Đơn giản ăn một chút đồ coi như bữa sáng, Ngô Nặc và Bạch lại vào mỏ muối tinh lần nữa, nhất nhất kiểm tra các phương hướng và ngã rẻ chưa khám phá một lượt.

Khá tiếc là, hang động mấy hướng khác đều rất ngắn, đi lát là đến cuối, chỉ tốn nửa ngày đã kiểm tra xong toàn bộ.

Mỏ muối tinh thì trong mỗi hang và ngã rẽ đều có, khác biệt chỉ là có chỗ địa thế sâu, có chỗ địa thế cạn mà thôi.

Khám phá xong ngã rẽ cuối cùng, hệ thống báo cho Ngô Nặc, nhiệm vụ khám phá hang động đã hoàn thành.

62. Chương 62: Mạch Khoáng

Ngô Nặc gọi giao diện thao tác hệ thống ra, sau khi nhấn hoàn thành nhiệm vụ lĩnh phần thưởng, trước mặt lập tức có thêm một phần thịt kho tàu bí chế tỏa hơi nóng, thông tin cá nhân lập tức đổi mới:

Họ tên: Ngô Nặc.

Chủng loài: Sinh mạng trí tuệ cacbon cơ bản.

Giao dịch tệ: 40248

Tích phân giao dịch: 6670

Vật phẩm giao dịch: Không.

Phần thưởng nhiệm vụ chưa nhận: Nước sốt bí chế x51

Hai phần ba giao dịch tệ và trên 80% tích phân giao dịch đều là diêm giáp trùng cống hiến gần đây, ngoài ra còn cống hiến cho y 52 bình nước sốt bí chế, lúc trước đã nhận một bình, còn lại đều giữ trong hệ thống chưa nhận.

Trước mắt phần thịt kho tàu nóng sốt thơm phức này phải giải quyết lúc nóng, nhưng thuốc cường thân kiện thể Ngô Nặc nhận được khi hoàn thành nhiệm vụ thu thập 100 giống cá nước ngọt khi trước vẫn chưa được sử dụng. Không phải không tin tác dụng thuốc hiệu hệ thống, mà chính là vì tin tưởng, Ngô Nặc mới cẩn thận giữ lại viên thuốc đó, để phòng khi cần thiết.

Xuất phát từ hiếu kỳ, lúc đó sau khi nhận được viên thuốc, Ngô Nặc tốn 100 điểm tích phân hỏi hệ thống tác dụng của thuốc cường thân kiện thể. Thông tin phản hồi của hệ thống cho biết, tác dụng chủ yếu của nó chính là tăng cường khí huyết cường kiện thân thể, dùng thời gian dài có hiệu quả chữa tận gốc bệnh kín, kéo dài tuổi thọ, nếu gặp tình huống bệnh nặng hoặc trọng thương, một lần uống mấy viên, có hiệu quả treo mạng cực tốt.

Xem xong hiệu quả của thuốc cường thân kiện thể, Ngô Nặc rất nóng lòng, cắn răng, quyết định tìm kiếm giá cả của nó trong khu giao dịch hệ thống, tạm không nói thỉnh thoảng dùng hai viên kéo dài tuổi thọ, lỡ đâu tương lai có ngày nào đó gặp phải lúc cần dùng nó treo mạng, trong lòng cũng có đảm bảo.

Ngô Nặc vất vả lắm mới hạ quyết định tim nhỏ máu, kết quả hệ thống cho y biết, vật phẩm này không nằm trong phạm vi của khu giao dịch hệ thống cấp một, không thể kiểm tra.

Khác với quả nham, quả nham tuy là vật phẩm thuộc khu giao dịch cấp ba, nhưng tinh cầu của Ngô Nặc là nơi sản xuất, nếu y trực tiếp bán đồ cho hệ thống, sau khi hệ thống hoàn thành giao dịch, sẽ hiển thị cho y 'giá ưu đãi cho nơi sản xuất' của vật phẩm này.

Nhưng, nếu Ngô Nặc thật sự muốn mua thứ này, thì nhất định phải có quyền hạn giao dịch tương ứng.

Cũng có nghĩa là, Ngô Nặc có thể bán quả nham cho hệ thống, hệ thống sẽ cho y biết giá niêm yết chính xác, nhưng nếu bữa nào đó Ngô Nặc muốn mua vài quả nham từ hệ thống nếm thử, hệ thống chắc chắn sẽ nói với y sáu chữ ___ ký chủ không đủ quyền hạn.

Trong khu giao dịch tự do cấp một có lẽ có bán, nhưng nếu đẳng cấp của Ngô Nặc không đủ, vẫn chỉ có thể nhìn không thể mua.

So với thuốc cường thân kiện thể không thấy được không mua được, trước mắt thịt kho tàu thơm phức này rõ ràng thực dụng hơn.

Thịt ba rọi mỡ nạt đều đặn lớn nhỏ cân đối, nước kho đỏ óng, hơi nóng hầm hập, hương thơm nồng đậm thoáng cái lan ra cả hang động.

Thơm tuyệt đối đủ thơm, nhưng số lượng có phải hơi ít quá không?! Chỉ có mười cục thịt, mười cục! Không đủ nhét kẽ răng!

Ngô Nặc: Hệ thống, có dám keo kiệt thêm chút không?! .

Hệ thống: Dám.

"Đây là cái gì?" Thấy mâm sứ trắng tự dưng xuất hiện, cục thịt đỏ au, hương thơm kỳ lạ, Bạch chớp mắt nhịn không được nuốt nước miếng.

"Phần thưởng làm được nhiệm vụ, thịt kho tàu bí chế."

"Phần thưởng của thần?" Gương mặt tuấn mỹ quá đáng của Bạch hiếm khi xuất hiện một chút động dung, ánh mắt sáng rực kinh người.

"Ừ." Giả thần côn là một loại bệnh, Ngô Nặc đã triệt để từ bỏ trị liệu.

"À."

"Muốn ăn?"

"Đây là ân thưởng của thần cho cậu, chia cho tôi ăn, thần sẽ không trách tội cậu sao?"

Nè, lỗ tai nào của cậu nghe ra tôi nói muốn phân cho cậu ăn hả?! Da mặt có dám dày hơn chút nữa không?

Hiếm khi thấy Bạch dưới trạng thái hình người lộ ra đôi mắt khát vọng, gương mặt trời sinh đã mang mấy phần cao lãnh xuất hiện thần thái này, có loại manh trái ngược không nói rõ được, biu biu hai tiếng, Ngô Nặc cảm thấy tim mình lại bị thằng nhóc ở truồng nào đó bắn cho hai mũi tên, lỗ tai hơi nóng lên.

Nếu Bạch hiện tại là hình thái mèo con, nhất định phải ôm vào lòng vuốt cho đã, nếu hình người… Ngô Nặc lặng lẽ thu hồi móng vuốt ngứa ngáy, nhìn cơ ngực cơ bụng cơ nhị đầu hoàn mỹ của Bạch, lại nhìn thân thể nhỏ bé của mình… không nói nữa, nói toàn là nước mắt.

“Đi nấu cháo, nấu xong chia một nửa thịt kho tàu cho cậu.”

“Ừ.” Ngay cả phần thưởng của thần cũng chịu chia cho hắn một nửa, tiểu sứ thần thật tốt với hắn . Nếu hiện tại Bạch là mèo mập, cái đuôi nhất định đã quẫy thành bánh xe gió.

Bạch không phải lần đầu tiên nấu cháo, tay nghề thuần thục, trước khi thịt kho tàu nguội, một nồi cháo trắng đặc đã xong.

Ngô Nặc dùng nước sốt bí chế nướng năm con răng dài béo mập, lấy dao hoa quả sắc bén cắt thành lát thịt mỏng, không có dĩa, liền đặt lên lá cây xanh bích, trong hương thơm nồng nàn còn có thêm một chút hương thơm thảo mộc như có như không.

Đừng nói Bạch, ngay cả Ngô Nặc cũng nhịn không được nuốt nước miếng.

Cháo trắng đặc múc vào chén gỗ, gắp một miếng thịt kho tàu bỏ vào cháo nóng, thổi thổi, cháo gạo trộn thịt kho tàu cùng lùa vào miệng. Thịt kho tàu mặn ngọt vừa khéo thơm nồng lạ thường, béo mà không ngấy, cắn một phát, hương thơm kèm vị mỡ bùng trên đầu lưỡi, ngon đến mức người ta hận không thể nuốt luôn cả lưỡi.

Hai đôi đũa nhanh như chớp điện, chỉ chớp mắt, thịt kho tàu trong dĩa sứ đã biến mất sạch sẽ. Ngô Nặc còn chưa đã thèm, Bạch đổ cháo trong chén vào dĩa sứ, trộn trộn, bưng dĩa lên đổ vào miệng, ngay cả chút nước kho dưới đáy cũng không bỏ qua.

Ngô Nặc nhìn đến trợn mắt há mồm, nhưng y buồn bực nhất là, rõ ràng động tác thô lỗ như thế, tại sao Bạch làm ra ngay cả một chút cảm giác khác thường cũng không có chứ? Mặc váy da thú, cầm dĩa đổ vào miệng cũng không hề tổn thất nửa phần ‘tiên khí’ băng lãnh trên người hắn, quả thật không khoa học!

Lẽ nào chỉ vì hắn có một bộ mặt đặc biệt cao lãnh?

Cho nên, y quả nhiên cũng thuộc đảng nhìn mặt nông cạn o *//// ////* o.

Thịt kho tàu bí chế đã hết, thịt răng dài nướng bằng nước sốt bí chế, mùi vị cũng không tồi.

Răng dài chất thịt tươi non, không tanh nồng như thú hoang khác, thịt nướng ra gầy mà không hóc, non vừa hợp miệng.

Ngô Nặc ngẩn ngơ một lát, khi hoàn hồn, thịt răng dài chất thành kim tự tháp trên lá cây đã không còn phần đỉnh, đang nhanh chóng biến mất với tốc độ dễ thấy.

Lại nhìn Bạch, ngón tay thon dài cầm đũa, động tác vô cùng tiêu chuẩn thành thạo, mỗi lần gắp cũng không nhiều thức ăn, tần suất hơi nhanh, nhưng không khiến người ta có cảm giác gấp rút, lưng eo thẳng tắp, phối với gương mặt tuấn mỹ lạnh nhạt như thiên sứ, Ngô Nặc cư nhiên còn nhìn thấy một loại ưu nhã kiểu quý tộc trên người hắn.

Nhất định là ảo giác.

Bất kể ưu nhã ra sao, cũng không che giấu được sự thật hắn chính là một cái thùng cơm!

Ngô Nặc chỉ ăn ba chén cháo đã ợ một cái ngừng đũa, Bạch không chỉ xử lý sạch sẽ hơn nửa nồi cháo còn lại, năm con răng dài cũng có bốn con rưỡi vào bụng hắn. Ăn nhiều như thế, bụng Bạch lại chẳng phồng lên chút nào, Ngô Nặc sờ cái bụng căng phồng của mình, đầy ngưỡng mộ ghen tỵ hận.

Ăn no uống đủ, Bạch rất tự giác đi rửa sạch nồi chén, biến thành mèo mập, nằm bên cạnh Ngô Nặc, tận tình hưởng thụ tiểu sứ thần dịu dàng vuốt ve, bất tri bất giác ngủ mất.

Ngủ khoảng một tiếng, hai người gần như đồng thời tỉnh lại, ra khỏi hang động, Bạch hóa thành dực hổ, chở Ngô Nặc, men theo phương hướng của mỏ muối tinh, kiểm tra tình hình trên mặt đất.

Khí tức hung thú đỉnh cấp tản ra bốn phía, động vật xung quanh không dám lại gần, rừng cây rộng lớn, chỉ có tiếng gió thổi lá động và tiếng bước chân của Bạch, tĩnh lặng như thể trong trời đất chỉ còn lại hai người họ.

Ánh mặt trời ấm áp đổ xuống qua khe hở giữa những chiếc lá, rọi lên mặt, Ngô Nặc cảm thấy trong lòng an bình chưa từng có, sờ lên lớp lông màu bạc có chút đâm tay của dực hổ, trong lòng dường như được cái gì đó lấp đầy, ấm áp căng đầy, thoải mái không nói nên lời.

Trước kia Bạch thường xuyên săn bắt trong Hắc Sắc Sâm Lâm, thể hình nhỏ yếu vừa phải tránh kẻ săn mồi cỡ lớn, lại phải bắt đủ con mồi để lấp đầy bụng, cho nên đã luyện ra được lực quan sát phi phàm.

Quanh năm săn bắt trong rừng, cảm giác phương hướng của Bạch rất mạnh, trong hang động dưới đất, khi Ngô Nặc theo sau hắn choáng váng đầu óc, hắn đã mô phỏng được phương hướng đại thể của mỏ khoáng trên mặt đất. Đi xuôi theo hướng đó, Bạch nhanh chóng phát hiện, nơi mỏ khoáng kéo dài ra, tuy có thực vật che phủ, nhưng lại không có cây cối cao to đặc biệt, phần nhiều là bụi gai dây mây lùm cây thấp lùn, cũng có vài cây cao lác đác, so với những đại thụ cần phải mười mấy người ôm, những cây đường kính chỉ có hai ba chục cm, lá cây còn hơi khô vàng này khiến Bạch nghĩ tới những nô lệ đói đến da mặt vàng vọt trong bộ lạc.

Lùm cây uốn lượn kéo dài, vừa khéo đi theo hướng đại khái của hang động bên dưới, lúc rộng lúc hẹp, nơi hẹp nhất đại khái có mười mét, nơi rộng nhất cũng không quá một hai trăm mét, bị cây to xung quanh che phủ mặt trời, không mấy bắt mắt, căn bản không gây sự chú ý.

Nếu không phải đã biết dưới đất có mỏ muối, Bạch cũng sẽ không chú ý đến những lùm cây bụi gai này, vì những thứ này quả thật quá thường thấy trong Hắc Sắc Sâm Lâm.

Bạch nói cho Ngô Nặc biết phát hiện của mình, tuy hắn có thể đoán được khu vực lùm cây này rất có thể liên quan đến mỏ muối tinh, nhưng lại không rõ nguyên nhân cụ thể.

Nhưng đối với Ngô Nặc thì có thể dùng thường thức để suy đoán.

Cây cối càng cao to, cắm rễ càng sâu, cây cối cắm rễ là để hấp thụ dưỡng chất cần thiết để sinh trưởng, chứ không phải chất muối.

Mỏ muối tinh sâu dưới đất đối với người nguyên thủy mà nói là một món tài phú to đến mức khó tưởng nổi, nhưng đối với thực vật trong rừng, lại là độc dược khắc chế mạng sống.

Trong thời gian tích lũy lâu dài, hàm lượng muối của muối tinh sớm đã thẩm thấu từng chút một vào bùn đất, càng đi xuống, hàm lượng muối trong bùn đất càng nặng, đối với đa số thực vật lục địa, hàm lượng muối vượt tiêu chuẩn là chí mạng.

Cây cắm rễ trên mỏ muối tinh, rễ không cách nào đi sâu xuống, thiếu dưỡng chất cần thiết đương nhiên không mọc cao được. Lùm cây bụi gai thấp lùn cắm rễ rất cạn, lực sinh mạng ngoan cường, chịu ít ảnh hưởng.

Ngô Nặc chỉ có học lực cơ sở, giải thích dễ hiểu rõ ràng, Bạch dễ dàng hiểu được, suy đoán theo lối đó, Bạch đột nhiên nghĩ đến, trong rừng gần bộ lạc Trường Hà, hình như cũng có một khu vực bụi cây, có vài chỗ thậm chí ngay cả cọng cỏ cũng không mọc. Có vài động vật còn rất thích ăn bùn đất không mọc cỏ đó, lúc trước hắn không cảm thấy cái gì, hiện tại hồi tưởng lại, những động vật đó rất có thể không phải thích ăn bùn đất kia, mà là vì hấp thu hàm lượng muối trong bùn đất!

Nếu suy đoán của hắn không sai, có nghĩa là gần bộ lạc cũng có mỏ muối tinh.

Nơi này cách bộ lạc quá xa, chiến sĩ thú nhân cũng phải đi năm sáu ngày mới đến, nếu là thuần nhân ít nhất cũng phải hơn mười ngày. Nếu phái người đến nơi xa như thế để đào mỏ muối, liên tục đi rồi về, sớm muộn cũng sẽ bị người phát hiện khác thường, với thực lực của bộ lạc hiện tại, căn bản không thể giữ được mỏ muối này.

Nếu mỏ muối ở gần bộ lạc, không gian có thể làm việc lớn hơn rất nhiều.

Như tiểu sứ thần đã nói, trên thế giới không có bức tường không lộ gió, sớm muộn gì tin tức mỏ muối tinh cũng sẽ truyền ra. Nhưng nếu bộ lạc có thể trở nên cường đại trước khi tin tức bị truyền ra, vậy thì cho dù tin tức bị lộ thì có thể làm gì?

Cướp?

Giết!

63. Chương 63: Bận Rộn

Tốc độ đi trên mặt đất nhanh hơn dưới lòng đất nhiều, thuận theo bụi cây đi men theo hướng kéo dài ra, bọn họ tìm được trong rừng một đám cự thạch lộ ra nửa đoạn ngoài bùn đất, chỉ có dây mây cỏ dại rải rác mọc trong bùn đất giữa khe đá, không cần nghi ngờ, phía dưới những cự thạch này chính là điểm cuối của hang động.

Hướng khu lùm cây kéo dài, không bị cự thạch cắt đứt như trong hang động, Bạch dứt khoát chở Ngô Nặc bay lên trời. Từ trên cao nhìn xuống, khu lùm cây càng thêm rõ ràng. Bạch chở Ngô Nặc bay thẳng đến đường chân trời, khu lùm cây khi ẩn khi hiện, nhưng chung quy không thấy điểm kết.

Cảm giác phương hướng của Ngô Nặc hoàn toàn không có chỗ phát huy trong khu rừng nguyên thủy cây lớn chọc trời này, Bạch thì khác, hắn đã có thể xác định, hướng khu lùm cây kéo dài, chính là bộ lạc Trường Hà.

Vừa nghĩ tới gần bộ lạc có thể cũng có mỏ muối, Bạch hận không thể lập tức trở về bộ lạc. Với tốc độ phi hành của hắn, thật sự bay về lộ trình còn lại cũng chỉ mất nửa ngày mà thôi. Nhưng bọn họ còn rất nhiều thứ bỏ lại trong hang động, đặc biệt là mười mấy bao tải đựng xác diêm giáp trùng, tiểu sứ thần quý cưng gần chết, không thể bỏ lại.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn.

Trong rừng chỉ có hắn và tiểu sứ thần, trở về bộ lạc, tiểu sứ thần khẳng định lại bận quay mòng mòng, còn những đứa nhóc đáng ghét kia nữa, luôn quấn lấy tiểu sứ thần, đặc biệt là A Uy nhà thủ lĩnh, còn dám lén nói xấu hắn với tiểu sứ thần, sớm muộn cũng thu thập nó!

Sư tử con mập mạp, lúc này đang ngủ đến nhỏ nước dãi dưới bụng mẹ nó, đột nhiên cảm thấy sau gáy chợt lạnh, vô thức nhích nhích xuống dưới bụng mẹ, cọ cọ không ý thức, rất nhanh lại ngủ.

Gần đây bộ lạc đặc biệt có nhiều việc, hầu như mỗi người đều bận bù đầu, bao gồm đám nhóc còn chưa trưởng thành cũng không ngoại lệ.

Khoai trắng mọc tốt mê người, nhưng cỏ dại dưới đất nhờ phân bón cung cấp, cũng mọc rất nhanh, các nô lê trời chưa sáng đã xuống ruộng làm việc, trời tối thui mới trở về, từ sáng bận tới tối, tốc độ nhổ cỏ vẫn không đuổi kịp tốc độ cỏ mọc.

Vì không ảnh hưởng đến sản lượng khoai trắng, Tinh đưa một nửa nô lệ đã rút đi nung gạch ngói xây nhà về, tiếp tục xuống ruộng làm việc.

Nhân thủ một phát thiếu đi một nửa, tốc độ nung gạch ngói xây nhà lập tức giảm mạnh, mọi người nóng ruột muốn vào ở nhà mới gấp đến mức miệng nổi rộp.

Thủ lĩnh Kim Đồng gãi đầu mấy ngày, cuối cùng quyết định rút một nửa người của đội hái lượm ra, cùng các nô lệ phụ trách canh tác chăm cây, suy nghĩ của ông rất đơn giản___ dù sao hiện tại dưa dại quả dại hái được cũng không giữ được đến mùa đông, không bằng tập trung nhân thủ nâng cao sản lượng khoai trắng, có thể vượt qua được mùa đông này không, khoai trắng mới là trọng yếu.

Rút nhân thủ khỏi đội hái lượm, các nô lệ Tinh đưa về lại phải trở lại tiếp tục nung gạch xây nhà.

Bộ lạc tổng cộng chỉ có gần hai trăm chiến sĩ thú nhân, năm mươi người lợi hại nhất chạy đi tham gia hội chợ bộ lạc, một trăm bốn mươi lăm chiến sĩ thú nhân còn lại và hơn trăm chiến sĩ thuần nhân, không chỉ phải bảo vệ an toàn bộ lạc, phải phụ trách thức ăn mỗi ngày của cả bộ lạc, còn phải cố gắng săn bắt con mồi, để chuẩn bị cho mùa đông sắp tới. Buổi tối trở về bộ lạc, còn phải chặt cây, vận chuyển gạch ngói, tuy xuất phát từ tự nguyện, nhưng cũng thật sự mệt mỏi.

Tất cả mọi người đều bận rộn như con quay, ai còn có thời gian đi quản 'lương thực dự trữ' nuôi trong vườn nhà?

Các động vật dã tính khó thuần cả ngày đánh nhau, có vườn vài người không đủ chắc, bị mấy động vật này tông gẫy trụ gỗ, lao ra ngoài, suýt nữa diễn một màn chạy trốn tập thể. May mà lúc đó chạng vạng, chiến sĩ thú nhân đi săn trở về kịp thời phát hiện, ngăn cản vụ chạy trốn này.

Nếu còn không quản, số 'lương thực dự trữ' này sẽ thật sự vô pháp vô thiên!

Nhưng nếu quản, cũng thật sự không rút ra được nhân thủ.

Ngay lúc Kim Đồng rầu đến mức cả đầu sư không tốt, sư tử con chủ động đứng ra, mang bộ mặt nhỏ vô cùng nghiêm túc tỏ vẻ, nó và đám bạn nhỏ của nó có thể quản số lương thực dự trữ này.

Chăn thả lâu như thế, sư tử con và đồng bọn của nó đều đã có kinh nghiệm, bò man tính cách nóng nảy không chịu quản giáo, hiện tại trời vừa sáng đã hối thúc chủ nhân thả chúng nó khỏi chuồng, không cần sư tử con lùa, đã tự chạy đến vùng đất hoang ăn cỏ, trời tối, thì ngoan ngoãn tự trở về chuồng của mình, ngoan không thể ngoan hơn.

Bò man mới bắt về không nghe lời?

Không cần đám sư tử con động thủ, bò đầu đàng đã thuần phục chúng.

Rất nhiều động vật đều có thiên tính phục tùng kẻ mạnh, dưới sự lãnh đạo của bò đầu đàn, bò man mới gia nhập cũng nhanh chóng thích ứng cuộc sống nghỉ hưu dưỡng lão mỗi ngày sáng sớm ra ngoài, hóng gió ăn cỏ, tối về nhà, lặp lại mỗi ngày. So với ở bên ngoài chiến chiến đấu đấu, thời khắc đề phòng mãnh thú, cuộc sống hiện tại quả thật không thể thoải mái hơn, rất nhanh, bò man mới bắt về đã mập hơn trước một vòng, còn về mấy đứa cựu chiến binh, đã mập hơn mấy vòng.

Không chỉ một lần, các chiến sĩ thú nhân nhìn chằm chằm mấy con bò man mập béo đầy thịt này chảy nước miếng, con mới tới sẽ cảm thấy rất sợ hãi, nhịn không được run rẩy không ngừng, cựu chiến binh thì đã quen thuộc, nên ăn cỏ thì ăn, nên uống nước thì uống, tương đối nhàn nhã. Ngay cả bò man tính cách nóng nảy nhất cũng đã thuần phục, nai gạc, heo thú, nai, dê vân vân còn lại, cũng rất nhanh thích ứng cuộc sống được chăn nuôi.

Nhưng, ăn hiếp ma mới và giành địa bàn là thiên tính của động vật, khi lương thực dự trữ mới không ngừng gia nhập, đối diện với hoàn cảnh xa lạ, động vật mới vừa mất đi tự do vô cùng sợ hãi, mà sợ hãi, thì luôn sẽ khiến chúng trở nên càng có tính công kích, trừ sợ hãi, chủng loại khác biệt cũng là nguyên nhân chủ yếu chúng tranh đấu.

Giống như bạn ném một con răng dài vào một chuồng nhốt đầy bò man, đám bò man có thể không bài xích nó, có thể không đuổi nó đi sao?

Ngược lại, cũng là đạo lý đó.

Nhưng thả hết mấy động vậy này, để chúng tự đi đến chỗ đất hoang kiếm ăn, chúng sẽ tự đi tìm đồng loại của mình, vạch ra địa bàn của mình, dưới sự giám sát cách ly của đám sư tử con, mọi người không còn đụng chạm. Cho dù giữa đồng tộc cũng vì đủ loại nguyên nhân mà đánh nhau, cũng không đến mức đánh đến chết đi sống lại trong chuồng, ầm ĩ đến chướng khí mù mù.

Động vật được tách ra nuôi trong nhà Ngô Nặc, đã cho đám nhóc rất nhiều gợi ý. Mà kinh nghiệm chăn thả trong thời gian này cũng đã chứng minh rất tốt cách làm của Ngô Nặc là đúng.

Có động vật được tách ra nuôi trong nhà Ngô Nặc làm tiền lệ, sư tử con cùng đám bạn tốn sức chín trâu hai hổ cuối cùng thuyết phục được Kim Đồng, giao động vật cho chúng toàn bộ quản lý.

Còn về Kim Đồng rốt cuộc bị chúng thuyết phục, hay bị chúng 'quấn' phục, thì không thể biết được.

Vốn Kim Đồng đã chuẩn bị sẵn sẽ phải thu dọn hậu quả cho đám nhóc, nào biết chưa qua hai ngày, đám nhóc đã thật sự khiến đàn động vật ngoan ngoãn nghe lời.

Hiện nay trong vườn các gia đình đã không còn thấy động vật hỗn cư, nhà ai nhốt răng dài, nhà ai nhốt bò man… mới gia nhập dám không nghe lời, đánh ngã luôn, không thương lượng!

Thời gian dần trôi, ý thu dần đậm, cỏ dại trên đất hoang đã dần mất đi sự tươi non, bắt đầu trở nên úa vàng.

Cỏ dại mọc trong ruộng khoai trắng vẫn tươi non mọng nước, từng sọt từng sọt cỏ dại tươi non được đưa tới trước mặt đám động vật, không biết ngon hơn mấy cỏ khô có cả hạt kia bao nhiêu lần.

Chạy?

Kẻ ngu mới chạy.

Cà rốt và gậy gộc là pháp bảo đệ nhất thuần phục động vật, đám nhóc bộ lạc Trường Hà chăn thả ngày qua ngày, lờ mờ cân nhắc ra được vài đường lối.

Sau đó, khi đám nhóc này trưởng thành, chúng phát hiện, kỳ thật phương pháp này không chỉ có hiệu quả với động vật…

Lúc đó, mọi người nhắc đến người của bộ lạc Trường Hà, luôn sẽ thêm vào một tiền tố, đám xx giảo hoạt đó.

Đám nhóc hiện tại vẫn còn rất đáng yêu, tỉ mỉ cẩn thận chăn thả tất cả gia súc trong bộ lạc, khi rỗi việc thì moi đống cỏ tìm kiếm trứng chim thịt, tìm được thì gom lại, gom đến lúc có thể chia đều mỗi người, thì để nữ nô phụ trách nấu cơm nấu cho chúng, thêm cơm.

Thành quả lao động của mình luôn đặc biệt thơm, đám nhóc từ ban đầu ba năm ngày mới có thể phân tang vật… không, trứng một lần, sau đó cứ cách ngày là có thể ăn. Ý thức được chim thịt dưới sự chăn thả của chúng thích đẻ trứng hơn lúc trước, đám nhóc cao hứng điên rồi, hứng thú chăn thả càng lớn.

Các động vật tuy được quy hoạch lại theo tộc đàn, nhưng phần lớn động vật đều thuộc tài sản riêng tư của các chiến sĩ, chỉ có một phần nhỏ mới là của chung bộ lạc.

Vì tránh cho sau này xuất hiện tranh chấp tài sản, Kim Đồng tiến hành ghi chép đơn giản gia súc của mỗi nhà.

Tại bộ lạc Trường Hà, đại vu có một căn phòng, bên trong chứa đầy dây thừng, mỗi sợi dây thừng đều đại biểu cho một cư dân trong bộ lạc. Bắt đầu từ ngày họ ra đời, dây thừng đại biểu cho họ được treo lên, mỗi lần họ trôi qua một mùa đông, đại vu sẽ thay họ thắt một nút kết. Đợi khi họ chết, đại vu sẽ tháo dây thừng của họ xuống, thắt chúng lên eo họ, chôn người chết và dây thừng xuống đất.

Các cư dân bộ lạc Trường Hà đều tin rằng, chỉ có được thắt dây thừng thuộc về mình trên người, sau khi chết mới có thể trở về vòng tay của thần thú.

Lần đầu tiên khi Ngô Nặc nhìn thấy căn phòng đầy dây thừng thắt nút này, kinh ngạc đến mức mắt suýt rớt xuống đất.

Dây thừng đầy phòng, trừ nút thắt ít nhiều, Ngô Nặc thật sự không phân biệt được sợi nào của ai. Ngay cả sợi dây thừng thuộc về y sau khi được thắt mười chín nút treo lên, chớp mắt y đã tìm không ra.

Nhưng đại vu lại có thể tìm được chính xác, thủ lĩnh Kim Đồng cũng có bản lĩnh này.

Lợi dụng bản lĩnh này, ông bảo mỗi nhà làm một túi da thú nhỏ, mỗi nhà chọn ra một người, cột túi da thú lên trên. Nhà nào có gia súc gì, có bao nhiêu gia súc, thì bỏ vào trong túi bấy nhiêu lông gia súc tương ứng.

Cách làm tuy hơi ngốc, nhưng vào thời đại chưa có văn tự càng chưa có chữ số, không cần nghi ngờ đây là cách tốt nhất.

Lúc này, các cư dân có tài sản riêng triệt để yên lòng, còn về gia súc được phân đến gầy hay mập, mọi người không quá so đo, vì dưới sự chăn thả của đám nhóc, động vật bộ lạc năm nay đều béo hơn mọi năm.

Bộ lạc năm nay bận thì bận, nhưng lòng tin của mọi người lại nhiều hơn bất cứ năm nào, cũng không còn sợ hãi mùa đông sắp tới như năm ngoái.

Họ lúc này, còn chưa biết, lần này Ngô Nặc trở về, sẽ mang tới cho họ kinh hỉ và hy vọng thế nào.

Lúc này, Ngô Nặc đang ngồi trên lưng Bạch, cẩn thận bảo vệ xác diêm giáp trùng của y, chở đầy đi về.

Đoàn người đại vu, cũng mang theo lượng lớn nô lệ và vật tư, dùng tốc độ nhanh nhất trở về bộ lạc.

64. Chương 64: Nhà Mới

Gần tối, phía trên bộ lạc Trường Hà tỏa từng lọn khói, các nữ nô đã sớm chuẩn bị xong bữa tối.

Các nữ nô trải qua huấn luyện của Ngô Nặc, tay nghề nấu ăn sớm đã xưa không bằng nay.

Mấy ngày gần đây, các chiến sĩ thu hoạch không tồi, cả bộ lạc đều được hưởng ké, trình độ sinh hoạt tăng lên thẳng tắp.

Trong mười mấy nồi đá lớn, hầm canh thịt nhiều thịt ít rau, là bữa tối của các chiến sĩ bộ lạc.

Xương thú róc ra, trộn chung với nội tạng đã làm sạch, thêm một lượng lớn khoai trắng khô và rau dại hầm, là bữa tối của các cư dân thuần nhân.

Ba nồi canh cá lớn có ván vàng, là đám nhóc tranh thủ thời gian rảnh lúc chăn thả xuống sông bắt cá, để các nữ nô làm thêm, so với ăn thức ăn người lớn săn về, thành quả lao động của mình hiển nhiên ngon hơn nhiều, cho dù canh cá các nữ nô nấu ra lúc nào cũng có vị tanh, nhưng đám nhóc cũng thích.

Bữa tối của các nô lệ lấy khoai trắng khô và dưa dại rau dại làm chính, hầm thêm chút xương các thú nhân ăn con mồi sống dư lại, cùng với đống vật liệu thừa vụn vặt, mùi vị thật sự không ra sao. Nhưng đối với các nô lệ mà nói, chỉ cần có thể lấp đầy bụng họ đã rất thỏa mãn, còn có thể được nếm vị tanh, quả thật không thể tốt hơn.

Thời gian này, mọi người đều đã quen đến chạng vạng sẽ lại bên sông ăn chung, bưng chén lớn vừa ăn vừa nói chuyện, ảo tưởng tương lai, không khí hòa hợp, hưởng thụ sự thoải mái ung dung hiếm được trong lúc bận rộn.

Các thú nhân đã lấp đầy bụng từ trước dứt khoát biến về hình thú, lười biếng nằm trên bờ sông, tùy ý nhóc con nhà mình leo lên người lăn lộn đùa giỡn.

Nhóc con béo mập ngỗ nghịch túm lỗ tai cha hổ, đang chơi vui vẻ, cự hổ nằm dưới đất đột nhiên đứng lên, nhóc béo đứng không vững, trực tiếp lăn xuống khỏi lưng cha mình, không chút phòng bị ngã chổng bốn vó lên trời.

Nhóc mập vặn mông bò dậy, còn chưa kịp lên án sự ủy khuất của mình, chỉ nghe trên đầu truyền tới một tiếng hổ gầm cao vút, tiếp theo, các thú nhân khác trong bộ lạc cũng phát ra tiếng kêu cao vút.

Địch tấn công?

Không phải.

Đội giao dịch đã về rồi?

Chắc không nhanh như thế đâu? Có thấy ai đâu chứ.

Nhóc mập cũng như rất nhiều người đều không hiểu, họ nhìn theo ánh mắt các chiến sĩ thú nhân, chim lớn màu bạc? Không phải, là con hổ màu bạc có cánh!

Bạch!

Là Bạch trở về!

Tốc độ phi hành của Bạch rất nhanh, chớp mắt đã từ chim lớn không thấy rõ bên chân trời, lướt lên đầu mọi người, trong tiếng hoan hô kêu gào của mọi người, chậm rãi đáp xuống bờ sông.

Đợi Ngô Nặc nhảy từ lưng xuống, Bạch thu cánh lại ngồi xổm dưới đất, hình thú cự đại uy mãnh lặng yên vô tức tỏa ra khí tức đáng sợ của hung thú cấp đỉnh. Cho dù mọi người đã không phải lần đầu tiên nhìn hình thái dực hổ của Bạch, nhưng vẫn không kìm được sợ hãi trong lòng, các thuần nhân tay chân đều nhũn

ra, tứ chi lạnh lẽo. Khiêu chiến kẻ mạnh là thiên tính của thú nhân, sùng bái kẻ mạnh, thần phục kẻ mạnh đồng dạng cũng là thiên tính của họ, đối diện với Bạch ở trạng thái dực hổ, tuyệt đại đa số thú nhân đều chọn dùng hình thú cúi đầu thể hiện thần phục chứ không phải khiêu khích.

Trong thú nhân thành niên của bộ lạc hai người duy nhất không cúi đầu, chỉ có thủ lĩnh Kim Đồng và bạn lữ của ông là Lan. Họ chỉ lặng lẽ nhìn Bạch, trong mắt toàn là thỏa mãn và chờ mong của trưởng bối với vãn bối.

Đám nhóc bộ lạc thấy Ngô Nặc đã về, cao hứng muốn điên, kêu ngao ngao chạy lăn lao đến, sắc mặt Bạch lập tức không tốt, ánh mắt lạnh lẽo nuốt người lạnh lùng đảo qua đám nhóc, đám nhóc lập tức bị dọa tái mặt không dám động đậy nữa. Sư tử con chạy đầu tiên và cũng chạy nhanh nhất thắng quá gấp, không khống chế tốt lực đạo, bị cục đá cản chân, thân thể mập mạp trực tiếp lăn tới trước mặt Ngô Nặc như một quả cầu lông, tứ chi bẹt ra ngã trên bờ sông, con mắt hổ phách long lanh phủ một tầng hơi nước mỏng, không biết là đau hay xấu hổ.

Đáng đời.

Bạch hả hê nghĩ, cái đuôi đắc ý lắc lắc.

Ngô Nặc cố nhịn cười, ôm sư tử con lên, gần hai mươi ngày không gặp, nhóc con nặng hơn không ít, lông trên người cũng trở nên rậm mịn bóng hơn, sờ lên cảm xúc tốt khỏi phải nói.

Ôm sư tử con mập mạp nặng trình trịch trong lòng, gãi cằm, Ngô Nặc cười nói, "Gần đây có chịu nghe lời cha mẹ hay không?"

Sư tử con nhanh chóng liếc một cái, dực hổ đã không còn lắc đuôi, toàn thân tỏa ra sát khí, trong lòng vụt qua một tia đắc ý trẻ con, không sợ chết nhe răng nhỏ với Bạch, con mắt hổ phách như đang nói: Cho anh dọa tui, tui cứ muốn quấn Ngô Nặc đó, mới không sợ anh đâu! Hừ!

Bạch: …

Quay đầu lại nhìn Ngô Nặc, sư tử con gật đầu thật mạnh, mặt đầy lông tròn vo nghiêm túc lại kiêu ngạo, ngao ngao nói: "Em và bọn Ban Ban nuôi con mồi trong bộ lạc mập lên hết rồi! Hiện tại tất cả con mồi trong bộ lạc đều do chúng em quản!"

"Thật sao?" Ngô Nặc có chút kinh ngạc, trẻ con trong bộ lạc không nhiều lắm, trẻ em thuần nhân và ấu thú nhân dưới 12 tuổi cộng lại cũng chưa vượt qua 50.

Ngô Nặc không rõ bộ lạc hiện tại có bao nhiêu vật nuôi, nhưng khi y đi, gom vật nuôi của mỗi gia đình lại cũng phải mấy trăm gần ngàn con, hiện tại chắc chắn càng nhiều.

Ngô Nặc nhìn ấu thú nhân và trẻ em thuần nhân tóc xõa tung hệt như tiểu dã nhân rục rịch không xa đó, lúc trước y chẳng qua là bị đám nhóc này quấn phát sợ, mới giao nhiệm vụ lùa gia súc khai hoang cho chúng, căn bản chưa từng nghĩ đến, mấy tiểu đậu đinh này cư nhiên thật sự có thể đảm nhận công việc chăn thả gia súc cho bộ lạc.

Ý nghĩa của thuần dưỡng gia súc, sinh sôi sinh sản, đều quan trọng như trồng trọt.

Ngô Nặc vốn nghĩ là đợi qua mùa đông năm nay, đến lúc cây cỏ phong phú năm sau, mới suy nghĩ để cư dân bộ lạc thuần dưỡng gia súc, hiện tại xem ra, là y đã đánh giá thấp năng lực và trí khôn của cư dân thế giới này.

"Đương nhiên là thật!" Bị nghi ngờ, đặc biệt là bị Vu Nặc nghi ngờ, sư tử con vô cùng không vui, đôi má đầy lông phồng hết lên.

"A Uy thật lợi hại!"

Sư tử con lập tức trời mây chuyển sáng, bảo Ngô Nặc thả nó xuống, cái cằm nhỏ hất thật cao, tự hào cực điểm. Đám nhóc không xa lập tức không vui, ủy khuất lập tức thắng khỏi sợ hãi với dực hổ, thi nhau chạy tới trước mặt Ngô Nặc, mồm năm miệng mười khoe công lao: "Em cũng có chăn thả!" "Em cũng chăm cho con mồi mập lên!" "Em cũng nghe lời!"…

Đối diện một đám nhóc cầu biểu đương, nụ cười trên mặt Ngô Nặc càng đậm, đặc biệt là khi thấy mấy ấu thú nhân hổ con, báo con, sư tử con vân vân mập tròn đầy lông, con mắt long lanh nhìn y, cầu biểu dương, cầu vuốt ve… trời ạ, sắp bị manh tan rồi, tay ngứa quá, thật muốn sờ!

Khác hoàn toàn với suy nghĩ của y, sát khí toàn thân Bạch đã sắp ngưng tụ thành thực chất, mắt thú băng lam trừng đám nhóc vây quanh Ngô Nặc, nhãn thần cực kỳ bất thiện.

Đám nhóc này thật sự quá đáng ghét!

Muốn giành tiểu sứ thần với hắn?

Nằm mơ!

Ánh bạc léo lên, dực hổ như ngọn núi nhỏ biến thành một con mèo mập mạp, mặc kệ mấy bao tải đựng đầy đồ trên lưng rớt xuống, như chớp điện dẫm lên đầu đám nhóc, vùi vào lòng Ngô Nặc.

Ngô Nặc vô thức đón lấy hắn, bốn mắt nhìn nhau, mắt mèo tròn vo mang theo mấy phần ủy khuất như có như không.

Không hiểu sao, Ngô tiểu Nặc chột dạ, nhận mệnh ôm đại miêu, vuốt lông. Mèo mập được vuốt lông, cái đuôi lại lắc lư.

Đám nhóc không vui, nhưng có thể làm gì được? Đánh nhau với Bạch? Ngay cả cha mẹ chúng trước mặt Bạch cũng chỉ có thể thần phục! Nhưng, hiện tại chúng không đánh lại Bạch, sớm muộn đợi khi chúng trưởng thành… đám nhóc lặng lẽ siết vuốt hừ hừ.

Trưởng thành? Hừ, trưởng thành rồi đám nhóc tụi bây cũng đừng mơ giành tiểu sứ thần với ta .

Bạch và Ngô Nặc đã săn chút con mồi trên thảo nguyên ngoài Hắc Sắc Sâm Lâm, ăn no mới về.

Mọi người xúm lại hỏi tình huống hội chợ bộ lạc mấy năm nay, Ngô Nặc bỏ qua không nhắc đến việc phát hiện mỏ muối tinh và mỏ than, còn từ cảnh tượng náo nhiệt bán trang sức, đến muối thô tăng giá, đến giao dịch một lượng lớn nô lệ, cùng đổi lấy hạt giống lúa mì vân vân thì kể ra hết cho mọi người.

Năm nay mùa màng không tốt, mọi người đều đoán được muối thô có thể sẽ tăng giá, nhưng không nghĩ đến bộ lạc Mục Nguyên lại tăng nhiều như thế.

Bộ lạc đổi được gần ngàn nô lệ là chuyện tốt, hiện tại bộ lạc thiếu nhất chính là sức lao động, có nhiều nô lệ gia nhập như thế, mọi người đều sẽ nhẹ nhàng hơn không ít.

Nhưng bộ lạc tổng cộng chỉ có hơn một ngàn người, hiện tại lập tức có thêm gần 900 nô lệ, có nghĩa là phải đổi đi rất nhiều vật tư khác, hơn nữa những nô lệ này còn cần ăn uống, khoai trắng tuy mọc đang rất tốt, nhưng sản lượng cuối cùng bao nhiêu, tất cả mọi người kể cả Ngô Nặc cũng không rõ. Đổi nhiều nô lệ về như thế, có thể nuôi sống không?

Nhưng, nếu đã là quyết định của đại vu, vậy chắc chắn sẽ không sai.

Các cư dân bộ lạc ôm lòng tin mù quáng sùng bái mù quáng đối với đại vu rất nhanh đã ném mấy chuyện phiền lòng này ra sau đầu, mồm năm miệng mười hỏi chuyện đấu giá dây chuyền, hỏi lúa mì rốt cuộc là gì, vừa nghe Ngô Nặc nói lúa mì có thể làm thành nhiều loại thức ăn, mọi người đều không nhịn được nhỏ nước miếng, thuận theo đề tài này triển khai càng nhiều đề tài, chủ đề chệch đến tận tầng mây.

Nói chuyện từ chạng vạng đến khi trời tối thui, Ngô Nặc nói tới mức miệng sắp tỏa khói xanh, dưới sự can thiệp cưỡng thế của Bạch, mọi người mới chưa thỏa mãng buông tha y.

Mọi người chủ động giúp Ngô Nặc vác hành lý túi to túi nhỏ, mang về nhà y, đi tới trước cửa nhà, Ngô Nặc ngốc lăng, Bạch cũng ngốc lăng.

Nhà, nhà gạch ngói màu chàm!

Trước khi tham gia hội chợ bộ lạc, hãy chỉ mới làm nền, mới qua có bao nhiêu đâu, đã xây hoàn tất rồi!

Dưới ánh lửa, tiểu viện nông gia màu chàm hoàn toàn không dính được chút xíu nào với từ tinh xảo, chính diện hai gian phòng lớn, bên trái hai gian phòng nhỏ, tường viện tạm thời chưa xây, cho dù đánh giá với tiêu chuẩn tiểu viện nông gia bình thường, phòng cũng ít đến đáng thương.

Mỗi phòng đều chừa ra một cửa sổ, không biết làm cửa sổ gỗ, vấn đề nhỏ, treo tấm da thú là giải quyết, trong bộ lạc mọi người đều làm thế. Thật sự không làm được cửa sổ gỗ, còn không lấy ra được mấy miếng da thú sao? Tinh lấy da thú nhà mình ra chọn chọn lựa lựa, tìm người dùng chỉ gai may may vá vá da sói đã thuộc lại, sau khi thu xếp thỏa đáng, da sói màu nâu sẫm treo lên, khỏi nói, thật sự rất đẹp. Là một thổ dân nguyên thủy bản địa, Tinh một chút cũng không cho rằng thẩm mỹ của mình có vấn đề.

Cây gỗ chọn làm xà ngang đòn nóc, chất liệu đủ tốt, nhưng lại không có đủ công cụ tốt để chúng trở nên càng đẹp càng bền, chỉ dùng dao đá chặt bỏ nhánh cây dư thừa, rồi trực tiếp sử dụng, dưới vỏ cây thô sần, đâu đâu cũng là những đốt sẹo lồi lên.

Căn nhà có vẻ không thẳng, giữa kẽ gạch đâu đâu cũng là đất dính đen xám đã khô dán lên vách tường gạch, thậm chí ngay cả ngói trên mái, cũng không lợp đẹp gì mấy, nhìn sao cũng thấy hiểm nghi sẽ bị dột.

Nhưng, chính căn nhà dùng con mắt người hiện đại nhìn thì thô sơ đơn giản quá mức như thế, đứng thẳng trong một đống lều dựng bằng da thú và nhà đá, lại cứ thế được một đám lùn nghèo xấu tô điểm thành cao phú soái, hào trạch chân chính.

Ở lâu trong nhà đá lộ gió lộ mưa của Bạch đại miêu, Ngô Nặc nhìn thấy nhà này mắt liền sáng lên.

Y hoàn toàn không ngờ được, Tinh chỉ dựa vào y thuật miệng, cùng mấy bản vẽ thô sơ, đã xây được nhà, hơn nữa xây không kém!

Cho dù y có đích thân giám sát, đồng dạng với kinh nghiệm bằng không, chỉ sợ cũng không thể làm tốt hơn Tinh đến đâu.

Niềm vui ngoài ý muốn, tuyệt đối là bất ngờ!

Nhất định phải cảm ơn Tinh, người tốt, người tốt cỡ bự!

Đáng tiếc Tinh hiện tại không ở bộ lạc, hắn và những người dưới tay hắn đã dựng lều ở bên vùng đất tử vong, cả ngày lẫn đêm nung chế gạch ngói.

Đích thân xây dựng, tận mắt nhìn thấy nhà gạch ngói trong miệng Ngô Nặc, căn bản không có người không động tâm, các chiến sĩ lúc trước chế nhạo bọn họ bị phái về bảo vệ bộ lạc kiêm nung chế gạch ngói, sau khi nhìn thấy nhà mới của Ngô Nặc và Bạch, hiện tại khỏi phải nói buồn bực cỡ nào. Mà Tinh và người dưới tay hắn vừa nghĩ đến mình có thể được ưu tiên vào ở nhà đẹp như thế, mùa đông không còn sợ rét, động lực làm việc tăng vọt!

Tăng ca, nhất định phải tăng ca!

Nhà của Ngô Nặc và Bạch vừa xây xong, Tinh lập tức chạy về vùng đất tử vong cắm rễ giám sát. Lần này hắn định nung một lần nhiều gạch ngói, chuẩn bị hết vật liệu cần chuẩn bị, đợi sau khi nhóm đại vu mang nô lệ về, có đủ nhân thủ nung gạch, mới bắt đầu dựng nhà, một lần xây mấy căn.

Hiện tại Tinh triệt để dụng tâm với việc xây nhà, lúc làm việc, trong đầu nghĩ tới nghĩ lui các vấn đề gặp phải trong quá trình xây nhà, khi rảnh rỗi, sẽ lấy bản vẽ da dê Ngô Nặc giao cho hắn nghiên cứu đi nghiên cứu lại, còn thật sự mày mò ra không ít mánh khóe, lại thêm có kinh nghiệm thực tiễn, cho dù Ngô Nặc từng thấy qua tiểu viện nông gia bản chính gốc, hiện tại trong chuyện xây nhà cũng không có quyền phát ngôn bằng Tinh.

Dưới đám đông vây quần, Ngô Nặc và Bạch vào nhà, bên ngoài dùng trụ gỗ chống thành hành lang, mặt đất bên trong chỉ dùng đá xanh phủ một tầng dưới đất coi như mặt sàn, trừ nhà vệ sinh còn chừa lại chỗ ngồi và lỗ thoát nước khi tắm, những phòng khác trừ bốn bức tường, cái gì cũng không có, giường không có, bếp lò không có. Diện tích bên trong phòng ngủ và phòng khách (cơm) cũng không lớn, ước chừng mười bốn mười lăm mét vuông, nhà bếp và nhà vệ sinh bên trái khá nhỏ, mỗi cái khoảng mười mét vuông.

Bên phải nhà không xây phòng, Ngô Nặc định sẽ đào một hầm đất lớn ở dưới chỗ đó và vườn, đợi sau khi y xây xong hầm, sẽ xây tường viện sau, đến khi đó, tiểu viện nông gia mới xem như chính thức xây xong.

Nhưng, trước mắt thế này Ngô Nặc đã rất thỏa mãn, đương nhiên, nếu có thêm một chiếc giường lớn thì càng tốt.

Cho dù tạm thời không có giường cũng không phải vội, chỉ cần có nhà mới, trải giường dưới đất cũng không vấn đề!

Tuy Ngô Nặc thật sự rất muốn ở lại nhà mới ngã ra nghỉ ngơi, nhưng nhà vừa xây xong, đâu đâu cũng là bã xây dựng, không quét sạch sẽ căn bản không ở nổi.

Mang đầy kích động và luyến tiếc, Ngô Nặc cùng Bạch cuối cùng vẫn trở về nhà đá kế bên.

Nhà đá Bạch kế thừa là cha hắn tốn rất nhiều tâm huyết xây nên, đã nhiều năm trôi qua, trong bộ lạc vẫn thuộc về cấp bậc hào trạch, không biết bị bao nhiêu người ngưỡng mộ, trong lòng Bạch đại miêu ít nhiều vẫn có chút kiêu ngạo.

Nhưng hiện nay cuối cùng nhìn thấy nhà gạch ngói Ngô Nặc đã từng miêu tả, chút xíu kiêu ngạo trong lòng Bạch đại miêu trực tiếp bị chấn nát nghiền thành bã.

Bỏ hành lý xuống, đợi mọi người đi rồi, Bạch không rõ hàm ý hỏi Ngô Nặc: "Nặc, nhà của các cậu ở đó đều như thế sao?"

"Có cái như thế, nhưng không hoàn toàn như thế…" Hôm nay tâm trạng Ngô Nặc đặc biệt vui vẻ, nhịn không được kể cho đại miêu nghe rất nhiều chuyện hiện đại.

Bạch nghe hoàn toàn nhập thần, nhà thật sự có thể xây mấy chục rồi cả trăm tầng sao? Rường cột trạm trổ, cung đình lầu các sẽ đẹp cỡ nào nhỉ? Xe hơi thật sự có thể chạy nhanh hơn cả thú nhân? Máy bay thật sự có thể bay cao hơn hắn sao?…

Đó chính là thần vực chúng thần sinh sống sao?

Không có mùa đông tuyết bay đầy trời, không có đói khát, có lương thực dự trữ gia súc ăn không hết, có vô số thứ mới lạ khó thể tưởng tượng… nếu sau này tiểu sứ thần có thể mang hắn đi thì tốt rồi.

"… Sau này cậu sẽ mang tôi đi chứ?" Bạch lại hỏi lần nữa.

"Cái gì?"

"Sau này cậu sẽ mang tôi đến thần vực chứ?"

Nhìn ánh mắt nhỏ vừa chờ mong vừa có chút thấp thỏm của Bạch đại miêu, Ngô Nặc chỉ muốn đánh cho mình một bạt tai, cho mi khi không bịa chuyện! Khoác lác cho cố vào, xem mi làm sao thu dọn hậu quả!

"Nếu tôi có thể hoàn toàn nhiệm vụ của thần, thần cho phép tôi trở về cố hương, tôi nhất định sẽ mang cậu theo!" Tuy có thành phần lừa gạt, nhưng lúc này Ngô Nặc thật lòng thật dạ muốn mang Bạch đi cùng, đùa sao, y vất vả lắm mới động tâm thích một người, hiếm được đối phương cũng có ý với mình, có thể dễ dàng buông tay sao?

"Thật hả?"

"Đương nhiên, nam tử hán đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy!"

"Nhất ngôn cửu… đỉnh, tứ mã… nan truy!" Tuy không mấy hiểu ý nghĩa của nó, nhưng Bạch lại biết, đây là lời hứa tiểu sứ thần cho hắn, cái đuôi đằng sau thân thể mập mạp lắc vô cùng vui vẻ.

Cao hứng xong, Bạch lại có chút khó chịu hổ thẹn, tiểu sứ thần lúc trước khi ở thần vực sống cuộc sống thế nào, hiện tại ở cùng hắn trong bộ lạc lại sống cuộc sống thế nào?

Nếu có một ngày, hắn có thể cho tiểu sứ thần cũng ở ngay bộ lạc này trải qua cuộc sống như lúc ở thần vực thì tốt rồi.

Cẩm y hoa phục, thức ăn quý lạ, cung điện lầu các, nếu… được, tiểu sứ thần muốn đi đâu, hắn sẽ đi theo, chở y lên trời xuống đất, mới không để thú nhân khác kéo xe cho y đâu! . Càng nghĩ, mắt Bạch càng sáng, cuối cùng gần như phát ra ánh sáng kinh người.

Từ trước tới nay Bạch đã là một thú nhân có dã tâm, lúc trước, dã tâm lớn nhất của hắn cũng chẳng qua là xây dựng một bộ lạc siêu cấp, hung danh hiển hách, đe dọa bộ lạc xung quanh, mà hiện tại, hắn muốn sáng tạo một thần vực cho tiểu sứ thần.

Một thần vực có thể cho vô số tộc nhân gió mưa không lo, áo cơm không rầu.

Nếu chỉ có dã tâm, không có năng lực và trí tuệ tương ứng, dã tâm chỉ có thể trở thành vọng tưởng đáng buồn.

Lúc trước, Bạch có dã tâm, còn có trí tuệ tâm cơ người thường không sánh kịp, thứ hắn thiếu là tôi luyện là cơ hội.

Mà nay, sự xuất hiện của Ngô Nặc, chính là cơ hội lớn nhất kiếp này của hắn.

Thứ còn thiếu duy nhất, chẳng qua chỉ là thời gian mà thôi.

Ôm ấp mộng tưởng về tương lai, Bạch cùng Ngô Nặc đến lều của thủ lĩnh Kim Đồng, nói chuyện mỏ muối tinh và than cho thủ lĩnh.

Kim Đồng nghe mà mắt lóe đầy sắc màu, nếu không phải sợ làm phiền mỹ mộng của tộc nhân, ông đã hận không thể biến về hình thú chạy ra ngoài mấy vòng gầm lớn mấy tiếng!

Kim Đồng hiểu rõ hơn bất cứ ai, kỳ thật ông không phải là người ứng tuyển thủ lĩnh hoàn mỹ nhất trong lòng đại vu, nhưng ông đã tận lực rồi, mà bộ lạc lại mỗi năm mỗi suy yếu, so với bất cứ ai ông cũng hy vọng bộ lạc có thể phồn vinh trở lại.

Hiện tại, cơ hội cuối cùng đã đến rồi.

Trong lòng Kim Đồng hào khí tận mây, nhưng ông cũng hiểu, ông đã không còn trẻ tuổi, bộ lạc muốn phát triển muốn cường đại muốn khiến càng nhiều thú nhân thuần nhân thần phục, thì cần một thủ lĩnh trẻ tuổi hơn cường đại hơn có trí tuệ hơn.

Ánh mắt Kim Đồng đặt lên người Bạch.

Có vài chuyện đợi đại vu về rồi nói vậy.

Nhưng chuyện đến vùng đất nguyền rủa tìm mỏ than không thể đợi, phải nhanh chóng phái người đi!

Ngô Nặc, Bạch và thủ lĩnh mật đàm rất lâu, mãi đến nửa đêm, Ngô Nặc mới ôm Bạch đại miêu, vừa vuốt lông vừa ngâm nga trở về nhà.

Sáng hôm sau, người phụ trách chặt cây bị Kim Đồng gọi qua, ông đơn giản cho mọi người biết tác dụng và chỗ tốt của than, phái hai chiến sĩ thú nhân quen đường, lấy hàng mẫu Ngô Nặc cho, mang những người này xuất phát đến vùng đất nguyền rủa.

Theo miêu tả của Kim báo đốm, vùng đất nguyền rủa có lẽ có mỏ than lộ thiên thiên nhiên lớn, thu thập mỏ than có lẽ không phải chuyện khó, khó là vận chuyển. Khoảng cách gần nhất từ vùng đất nguyền rủa tới bộ lạc Trường Hà đi bộ cả đi lẫn về một chuyến ít nhất cũng phải mất hai mươi ngày, khoảng cách xa xôi như thế, dựa vào sức người vận chuyển than đá, không phải không thể nhưng hiệu suất quá thấp, bộ lạc chỉ có chút người thế này, cho dù phái hết đi vận chuyển than, cũng không lấy được bao nhiêu.

Ngô Nặc ngẫm nghĩ, nhìn thấy bò man cao hứng phấn khởi chạy ra khỏi chuồng đón gió, trong lòng đã có chủ ý.

Từ bộ lạc Trường Hà đến vùng đất nguyền rủa, trừ một phần núi nhỏ, phần lớn là địa thế đất bằng, hoàn toàn có thể suy nghĩ đến việc dùng bò man kéo than.

Sau khi đánh chủ ý lên người bò man, Ngô Nặc đặc biệt hỏi thủ lĩnh, bộ lạc hiện tại lớn lớn nhỏ nhỏ tổng cộng có hơn một trăm bốn mươi con bò man. Bò man thế giới này lớn hơn trâu cày y từng thấy ở nông thôn trước kia nhiều, nếu tính bình quân mỗi con bò man có thể thồ 500 cân, vậy nếu thuận lợi, đi một chuyến, có thể kéo về bộ lạc 6-70000 cân than đá, kéo nhiều chuyến, không chỉ năm nay bộ lạc có than qua mùa đông, nung gạch ngói cũng đủ.

Nhưng, lý tưởng rất phong phú, hiện thực rất khô cằn.

Mỗi ngày bò man ra hóng gió ăn cỏ rất tích cực rất nghe lời, nhưng có nguyện ý làm việc hay không vẫn là con số chưa biết. Cho dù thuần phục những con bò man này rồi, cũng không có nghĩa hoàn toàn thuần hóa được chúng, từ thuần phục đến thuần hóa, không phải chỉ động miệng là có thể làm xong.

Không chỉ bò man là vấn đề, xe bò cũng là vấn đề lớn.

Bộ lạc ngay cả bò man cũng chưa thuần hóa, chỗ nào có xe bò?

Y không phải không thể lên hệ thống tìm Vương Tam Hổ đưa mẫu xe bò cho mình, rồi tự mày mò, nhưng đợi y học xong, rồi lại truyền tay nghề cho người bộ lạc. Lại đợi mọi người học được rồi tạo ra đủ xe bò, phải tốn bao nhiêu thời gian đây?

Mùa đông sắp đến rồi, đến lúc đó sẽ là tình hình gì ai cũng không biết, có thể tiết kiệm một chút thời gian thì nên tiết kiệm.

Đương nhiên, biện pháp đơn giản nhất trực tiếp nhất chính là tìm Vương Tam Hổ giao dịch xe bò, cùng lắm lại diễn một màn thần tích nữa, muốn lừa gạt lai lịch của xe bò vấn đề không lớn.

Nhưng vấn đề lớn nhất là hiện tại y chỉ có hơn 6000 tích phân, chỉ cần hệ thống hơi hố một chút, y căn bản không mua được mấy chiếc xe bò!

Nếu chỉ có thể mua mấy chiếc xe bò, có tác dụng lông gì . Cho nên, hệ thống, cầu đừng hố (ToT)/ .

65. Chương 65: Xe Bò

Khu giao dịch tự do hệ thống, không phân biệt ngày đêm, bất luận lúc nào vào, bên trong đều đông đảo giao dịch giả.

Ngô Nặc nhanh chóng căn cứ theo tọa độ tìm được Vương Tam Hổ, hắn đang cùng một người ba đầu tướng mạo kỳ quái bàn chuyện làm ăn.

Chỉ một hai tháng ngắn ngủi, Vương Tam Hổ cùng với bộ dạng Ngô Nặc gặp lần đầu, quả thật cứ như hai người.

Tuy trên người hắn vẫn mặc áo vải thô ngắn giặt đến bạc màu, nhưng khí sắc đã tốt hơn rất nhiều, hồng quang đầy mặt, vẻ rầu rĩ đã sớm biến mất tăm. Ban đầu nhìn thấy mấy người ngoài hành tinh tướng mạo đặc thù này, xem người ta là yêu quái, bị dọa co trong góc run rẩy, hiện tại lại bàn chuyện làm ăn với người ba đầu, tuy không rõ ràng mạch lạc, nhưng ít nhất âm thanh bình ổn giọng nói rõ ràng, biến hóa không hề nhỏ. Ngoài ra, thứ hắn mang lên giao dịch, chủng loại cũng càng lúc càng nhiều, những nông cụ thô sơ bán ban đầu đã không còn thấy, thay vào đó là lăng la tơ lụa màu sắc diễm lệ, đồ thêu tinh xảo, đồ sứ tao nhã, lá trà đủ màu, đồ gỗ điêu khắc tinh mỹ vân vân.

Từ sau khi Ngô Nặc dắt mối giới thiệu người ba mắt bán bánh bạc cho Vương Tam Hổ, Vương Tam Hổ giao dịch đã chỉ thu giao dịch tệ, bình thường rất ít khi trực tiếp lấy vật đổi vật, đừng thấy hiện tại hắn làm ăn rất thuận buồm xuôi gió, tích phân vẫn rất eo hẹp, tuy không đến mức giống như Ngô Nặc mắc nợ một đống, nhưng cũng không ít lần nợ hệ thống.

Ngô Nặc và hắn là người quen cũ, thỉnh thoảng cũng có nói chuyện, theo Vương Tam Hổ nói thế giới của hắn bây giờ đang lúc loạn thế, quần hùng quật khởi, thế lực các phương đều muốn giành giật thiên hạ, binh hoảng mã loạn, dân chúng lầm than. May mà, nơi hắn ở xa xôi nghèo nàn, tạm thời còn chưa bị họa binh lan tới.

Nhưng, nhìn từ hiện trạng, chỉ sợ Vương Tam Hổ đã rất khó chỉ lo thân mình, dù sao nơi hẻo lánh nghèo nàn, không thể mua được nhiều thứ tinh mỹ như thế.

Ngô Nặc dù sao cũng đã bán hàng hai năm, tri thức văn hóa lạc hậu, nhưng ánh mắt nhìn người lại được luyện ra. Sau mấy lần tiếp xúc, y rất xác định, Vương Tam Hổ thành thật chất phác nhưng không ngốc,

cũng không có dã tâm đặc biệt gì. Hiện nay chấp nhận nguy hiểm dính họa chiến tranh, mua nhiều thứ tinh mỹ như thế lên hệ thống bán, sợ cũng là chuyện bất đắc dĩ. Có thể bức một người thành thật lá gan không lớn đi đến trình độ này, công lực hố ký chủ của hệ thống của Vương Tam Hổ, khỏi nói cũng biết.

Người ba đầu cùng Vương Tam Hổ trả giá nửa ngày, cuối cùng dùng một cái móng ngựa vàng lớn bằng nắm tay đổi lấy bốn cuộn tơ lụa màu đỏ.

Người ba đầu trời sinh da màu xanh xám, ba cái đầu giống như thân thích với Ngưu Ma vương, thân hình còn khôi ngô hơn em gái thú nhân bộ lạc Trường Hà gấp ba lần, vừa nghĩ đến cô trở về làm số tơ lụa này thành quần áo mặc lên người, Ngô Nặc cảm thấy cả người không khỏe.

Về nhà phải nhìn Bạch đại miêu thêm vài cái, để mà rửa mắt. Đợi đã, bình thường mà nói không phải nên về nhìn em gái sao? Có cần phải cong triệt để vậy hay không hả .

Tiễn người ba đầu đi, trên sạp của Vương Tam Hổ tạm thời không có khách khác, hắn cười gọi Ngô Nặc vài tiếng, Ngô Nặc mới hoàn hồn.

"Tiểu Ngô huynh đệ, nghĩ gì vậy? Nhập thần như thế?"

"Không có gì, chỉ là nhớ con mèo ở nhà."

"Mèo?"

Ngô Nặc cười hê hê: "Đừng nhắc hắn, lần này tôi đến là muốn tìm Tam Hổ ca làm giúp chiếc xe bò."

Vương Tam Hổ cười lớn nói: "Không vấn đề, nhưng, cậu là muốn mua hay chỉ xem thử?" Nếu chỉ xem, hắn mang chiếc xe bò đang dùng hiện tại lên cho y xem là được, nếu muốn mua, chỉ có thể đi tìm kiếm.

"Lần này là mua, nhưng tôi có một vài yêu cầu."

"Vậy e rằng chỉ có thể tìm người khác làm thôi, vừa khéo tôi biết mấy sư phụ nghề mộc, tay nghề cũng được, chỉ cần yêu cầu đừng quá cao, có lẽ họ có thể làm được."

"Không cao, yêu cầu của tôi một chút cũng không cao, chỉ cần xe bò đủ bền chắc, có thể kéo đồ càng nhiều càng tốt, còn ngoại hình thì càng đơn giản thô sơ càng tốt!"

Đưa ra yêu cầu thế này, Ngô Nặc cũng đã nghiêm túc suy nghĩ trước, nếu trong bộ lạc siêu cấp bên ngoài đã có thể dệt ra vải, vậy trình độ sinh sản và lực sản xuất nhất định cao hơn bộ lạc ở phía Hắc Sắc sâm lâm này một bậc, khó đảm bảo người ta đã phát minh được xe chưa?

Nhưng, xét thấy vẫn thạch cấp thấp mới hạ giá không lâu, giữa bộ lạc đường lối không thông tin tức tắt nghẹn, phổ cập đồ sắt khẳng định không nhanh như thế, mà công cụ mài ra từ đá, có tốt cũng có thể tốt đến chỗ nào chứ?

Do đó, Ngô Nặc suy đoán, cho dù trên tinh cầu hiện tại đã có xe ngựa, xe bò này nọ, khẳng định cũng sẽ không tinh xảo đến đâu.

Chiếu theo cá tính của hệ thống, nếu có thể làm ra một chiếc xe y hệt như thế giới đó, có lẽ giá không đến mức quá thái quá, nếu bạn nhất định muốn mua BMW về, hệ thống cũng không quản bạn, chỉ cần bạn trả nổi tiền.

BMW gì đó thuần túy là nằm mơ, Ngô tiểu Nặc chỉ có hơn 6000 điểm tích phân, hiện tại chỉ hy vọng có thể đổi thêm vài chiếc xe ngựa chắc bền thôi, ôi, nói nhiều toàn là nước mắt.

"Càng nhiều càng tốt? Tiểu Ngô huynh đệ, đại khái muốn kéo đồ nặng cỡ nào? Kích cỡ xe bò có thể sửa, nhưng nếu quá nặng bò nhà cậu có thể kéo nổi sao?"

"Bò chỗ chúng tôi vóc lớn sức lực cũng lớn, một lần kéo bảy tám trăm cân chắc không vấn đề, anh cứ theo tiêu chuẩn này tìm người làm giúp tôi, được không?" Đương nhiên, Ngô Nặc không định thật sự để mấy con bò man đó một lần kéo quá nhiều than, chỉ cần một lần có thể kéo được năm sáu trăm cân, y đã thỏa mãn.

"Không vấn đề, vậy chất liệu gỗ thì sao?"

"Gỗ thông bình thường là được." Hắc Sắc sâm lâm nhiều cây cối như thế, Ngô Nặc có thể nhận ra được chỉ có cây thông.

"Được, hôm nay tôi về sẽ đi tìm người làm, trong năm ngày sẽ mang xe bò tới cho cậu, thế nào?"

"Năm ngày không được, Tam Hổ ca, xe bò này chúng tôi cần dùng gấp, anh tìm thêm chút nhân thủ đi, hai ngày sau tôi muốn thấy hàng, giá tiền anh cứ thoải mái ra, tôi tin tưởng Tam Hổ ca! Nếu xe bò này tôi mang về dùng tốt, sau này sẽ lại tìm Tam Hổ ca để mua."

"Tìm thêm vài người hai ngày có lẽ cũng làm được. Tiểu Ngô huynh đệ là người sảng khoái, về giá cả cậu cứ yên tâm, nếu cậu đã gọi tôi một tiếng ca, chắc chắn không thu giá cao của cậu!" Vương Tam Hổ là người niệm tình cũ cũng là một đại hiếu tử, nếu lúc đầu không phải có Ngô Nặc mua số đồ sắt của hắn, để hắn có ngân lượng kịp thời mời đại phu mua thuốc cho mẹ, thì chắc giờ đây trên mộ mẹ hắn đã mọc cỏ luôn rồi. Huống chi, Ngô Nặc còn chỉ hắn rất nhiều kinh nghiệm, còn giới thiệu người mua mới cho hắn, giúp chuyện làm ăn của hắn trên hệ thống càng lúc càng thuận lợi, tình nghĩa này, hắn đều ghi nhớ!

Đừng nói Ngô Nặc mỗi khi mua đồ của hắn đều trả đúng giá, cho dù là tặng không y, hắn cũng không nói hai lời.

"Được, vậy trước cảm ơn Tam Hổ ca."

Trong bộ lạc còn nhiều việc, tích phân trong tài khoản thấp, Ngô Nặc tạm biệt Vương Tam Hổ, vừa chuẩn bị thoát ra, đã bị Sheeta vội vàng chạy tới bắt kịp.

"Ngô Nặc cậu đã rất lâu không lên đây, quả nham đáp ứng tôi hiện tại tìm được chưa?" Thần sắc Sheeta khá gấp, em gái hắn mấy ngày trước bị người ta cố ý chọc giận phát bệnh, suýt nữa không chịu nổi, vất vả lắm mới cứu sống được, lại không ăn được cái gì, chỉ có thể ngâm trong khoang dinh dưỡng, hai ngày nay cuối cùng cũng có chút khẩu vị, nói với Sheeta muốn ăn loại quả vỏ cứng lúc trước.

Em gái vất vả lắm mới sống được, thấy em gái ngâm trong khoang dinh dưỡng gầy chỉ còn một bộ xương, đừng nói quả nham, cho dù là ngôi sao trên trời, Sheeta cũng sẽ lái cơ giáp đi hái xuống cho cô.

Đáng tiếc trong khu giao dịch hệ thống không có hàng, Ngô Nặc lại chậm chạp không on, hắn thật sự không đợi nổi, dùng công năng tìm kiếm trong khu giao dịch tự do cũng không tìm được hàng, hết cách, hắn chỉ đành dùng đặc quyền của giao dịch giả cấp ba, khóa tin tức của Ngô Nặc, chỉ cần Ngô Nặc vừa on, hệ thống sẽ nhắc nhở hắn.

1000 điểm tích phân phí một lần nhắc nhở, thổ hào cũng đau thịt.

Cũng may Sheeta chạy nhanh, khi nhận được thông báo của hệ thống, hắn đang huấn luyện trong phòng huấn luyện, ném lại chiến hữu đang đối chiến với hắn, chạy té khói. Trốn vào nhà vệ sinh, khóa trái cửa, trực tiếp lên khu giao dịch, nếu hắn chậm một bước thôi, 1000 điểm tích phân của hắn đã phí trắng.

Ngô Nặc mấy hôm nay bận chân không chạm đất, làm gì còn nhớ được chuyện quả nham. Thấy Sheeta gấp như thế, dù sao cũng đã giao dịch qua mấy lần với hắn, có chút giao tình, nói: "Tìm được manh mối rồi, sao vậy, anh cần gấp?"

"Đúng, hiện tại tôi muốn liền, càng nhanh càng tốt!"

Trong nhà không có quả nham, cũng không biết trong nhà người khác ở bộ lạc có không, phải hỏi mới biết.

"Hiện tại tôi cũng không xác định có thể lấy được quả nham không, thế này đi, hai ngày sau tôi sẽ on, nếu có, tôi sẽ mang lên cho anh."

"Được rồi, tôi thật sự cần rất gấp, cậu nhất định phải nghĩ cách giúp tôi." Sheeta hiện tại cũng chỉ có thể ký thác hy vọng vào Ngô Nặc, hắn ngẫm nghĩ, nói: "Nếu chỗ cậu có hạt giống quả đỏ thẫm, bất luận bao nhiêu, trước mang tới cho tôi một ít đi, tôi trồng thử một chút xem sao." Kỳ nghỉ của hắn sắp kết thúc rồi, đến lúc đó cho dù lấy được hạt giống, cũng không biết khi nào mới có thể trồng.

"Không vấn đề." Ngô Nặc sớm đã đánh tiếng với người trong bộ lạc, dùng danh nghĩa tế lễ thần linh, bảo họ lúc ăn quả đỏ thẫm, giữ hạt lại cho y. Trong Hắc Sắc sâm lâm, quả đỏ thẫm không phải loại quả đặc

biệt quý hiếm, đội hái lượm mỗi lần ra ngoài đều hái về một ít, với trình độ kính sợ của người bộ lạc dành cho thần linh, có lẽ đã gom không ít hạt giống cho y.

Thoát khỏi hệ thống, trời đã rất khuya, Ngô Nặc trở người, chuẩn bị ngủ, kết quả lại đụng đầu vào một bức 'tường thịt', không đau, nhưng vẫn vô thức nhìn chủ nhân của 'tường thịt'. Đêm trăng tròn ánh trăng sáng rực, ánh sáng len vào qua kẽ đá phủ lên một tầng sáng mông lung trong phòng.

Dưới ánh trăng, đôi mắt màu băng lam gợn sóng như nước, dưới sự tĩnh mịch bình lặng, tựa hồ đang có lốc xoáy sôi trào.

Mỹ nhân dưới trăng, tóc bạc như thác, bất tri bất giác, Ngô Nặc nhìn ngẩn người.

"Nặc, sinh con với tôi, được không?"

"Không được! Muốn sinh cậu sinh, dù sao ông đây không sinh được!"

"Nặc, tại sao cậu đá tôi?"

"Ai bảo cái vuốt của cậu sờ loạn! Khốn kiếp, cậu còn sờ!"

"Cậu cũng có thể sờ tôi mà? Bình thường không phải cậu thích nhất là sờ tôi sao?"

"… Người và mèo có thể ở bên nhau sao?"

"Nhưng đó đều là tôi mà."

"… Lấy móng vuốt của cậu ra!"

"Không, Nặc, thân thể cậu thành thật hơn miệng cậu nhiều, cậu xem, nó rõ ràng thích tôi sờ."

Ngô Nặc: … Sau này ai còn nói với ông thổ dân nguyên thủy thành thật chất phác, xem ông có đập chết hắn không

66. Chương 66: Biến Hóa

Sáng sớm, Ngô Nặc đuổi đại miêu dính như hồ đi nấu cháo, y chuồn ra sau vườn, luyện [Thể thuật căn bản] luôn năm lần, ra một thân mồ hôi, cảm thấy trong người hình như có một luồng hơi nóng chảy khắp ngũ tạng lục phủ, toàn thân thoải mái, dễ chịu không tả được.

Lúc này, trời đã sáng hẳn, thú nuôi trong vườn đều được bộ lạc thu lại, do đám trẻ con thống nhất chăn thả quản lý, trong khu vườn thật lớn, chỉ còn lại một vườn dây khoai trắng dị thường khỏe mạnh.

Ngô Nặc và Bạch không ở nhà, khoai trắng trong nhà sẽ giao cho các nô lệ bộ lạc thay họ chăm sóc. Danh tiếng của Ngô Nặc trong nhóm nô lệ không tồi, các nô lệ đều tranh nhau đi tưới nước bón phân nhổ cỏ cho khoai trắng nhà y, nhờ sự chăm sóc tận tâm của nô lệ, trong luống khoai trắng không có một cọng cỏ dại. Sức sống của khoai trắng vốn đã cực kỳ mạnh mẽ, lúc trước ở trong rừng tối thui cả năm khó thấy ánh mặt trời, chúng còn có khả năng tranh giành dưỡng chất với thực vật khác, chưa từng thua cuộc, sinh trưởng hoang dã cũng có thể đặc biệt tốt.

Hiện tại không chỉ được tắm ánh nắng, lại không phải giành dưỡng chất với thực vật khác, thỉnh thoảng còn có người tưới nước bón phân, đây chính là tiết tấu một giây từ nông phu biến thành thổ hào, nơi dây khoai thô nhất cũng sắp bằng cổ tay của một đứa trẻ sơ sinh.

Trên một số dây khoai, đóa hoa đỏ tím lớn bằng miệng chén đang mặc sức nở bung, tầng tầng lớp lớp cánh hoa dính đầy giọt sương, nhẹ nhàng lay động trong gió sớm, ong bướm bu quanh, đẹp hết chỗ nói.

Nhưng, phần lớn hoa đã tàn, cả đóa rơi xuống đất, phủ một tầng thật dày, dây khoai đã tàn hoa không còn mọc ra lá non tươi xanh nữa, màu lá đậm hơn dây khoai còn nở hoa, một phần lá dán lên mặt đất đã khô vàng, sắp rụng tới nơi.

Lẽ nào khoai trắng y trồng đã chín?

Ngô Nặc nhớ lại một chút, y trồng số khoai này sớm hơn khoai trong bộ lạc mười hai mươi ngày, tính thêm thời gian sau đó, bất tri bất giác, số khoai này đã trồng được chín mươi mốt chín mươi hai ngày rồi.

Chu kỳ sinh trưởng của khoai trắng là 90-110 ngày, không lẽ khoai trắng này đã chính rồi!

"Bạch, Bạch, giúp tôi lấy cuốc ra đây, mau lên!" Ngô Nặc xé họng la lớn, quá kích động, giọng hơi biến.

Bạch đã nấu cháo xong, đang dọn đồ trong nhà, chuẩn bị dọn sang nhà mới trong mấy ngày tới, nghe tiếng Ngô Nặc gọi, ném đồ trong tay xuống, xách cuốc ở góc tường chạy vào vườn.

"Sao vậy?"

"Khoai trắng chín rồi!"

Bạch: "…" Hắn còn tưởng tiểu sứ thần gặp rắn.

Ngô Nặc lôi kéo trong mặt đất nửa ngày, tìm được lùm dây khoai lá nhiều nhất, "Chính là nó, mau đưa cuốc cho tôi!"

"Cậu đứng sang một bên đi, để tôi."

Ngô Nặc ngoan ngoãn đứng sang một bên, Bạch vung cuốc lên cao, mắt thấy sắp cuốc xuống, Ngô Nặc ở bên càm ràm: "Nhẹ chút nhẹ chút, đừng cuốc hư khoai trắng."

Thế là cuốc rơi thật nhẹ, giơ cao rơi nhẹ, liên tục đào mấy cái, cuối cùng mới thấy một chút vỏ khoai trắng.

"Dừng lại dừng lại, đừng đào hư, tôi lấy tay đào!"

Nhìn ngón tay thon dài trắng nõn, cùng móng tay cắt gọt chỉnh tề của Ngô Nặc, Bạch nói: "… Vẫn là để tôi làm cho."

Bạch ném cuốc sang một bên, hai tay lóe sáng, móng tay mọc ra một tấc, móng tay trong suốt trở nên đen kịt, đầu ngón tay mơ hồ có màu sắc kim loại chớp động, hàn quang sắc bén.

"… Tay cậu sao lại biến thành thế này?" Thú nhân khác hình như không thể biến như thế?

"Lần trước sau khi ăn thịt kho tàu, tay liền có thể biến thành thế này."

"Thịt kho tàu?" Ngô Nặc lập tức hỏi hệ thống: [Hệ thống, chuyện này là sao? Lẽ nào thịt kho tàu bí chế còn có thuộc tính phụ trợ?] Lúc trước đi làm công, Ngô Nặc thường hay nghe bạn cùng phòng bàn luận trò chơi, sau đó lúc bán hàng rảnh rỗi, y cũng từng xem mấy quyển tiểu thuyết đạo võng văn, ít nhiều Ngô Nặc cũng biết mấy thuật ngữ võng du thường dùng.

Hệ thống: [Ký chủ không đủ quyền hạn, cự tuyệt trả lời.]

Ngô Nặc: […]

Bạch gật đầu, thần sắc nghiêm túc: "Vật thần ban, khẳng định có chỗ đặc biệt." Không chỉ thịt kho tàu, Bạch còn hoài nghi, hắn có thể hóa hình nhanh như thế, nói không chừng cũng không thoát khỏi liên hệ với cá cơm khô thần ban ăn lúc đó.

Ngô Nặc: … Vì cái lông gì ông đây cũng ăn, một chút chỗ đặc biệt cũng không cảm giác được vậy?

Hệ thống: Ha ha.

Móng tay Bạch rất sắc bén, bùn đất trở nên mềm nát như đậu hủ dưới tay hắn, rất nhanh, dưới đất đã bị hắn đào ra một hố lớn.

Chín củ khoai trắng như trẻ sơ sinh lớn dính trên dây khoai, ước tính nhỏ nhất không dưới hai cân, lớn nhất nói không chừng có ba cân hay nặng hơn nữa.

"Lớn, lớn quá." Khoai trắng tìm được lúc trước, trọng lượng bình quân chỉ hơn một cân, củ lớn nhất mới có thể sánh kịp củ nhỏ nhất trên dây khoai này. Một ổ khoai trắng này, cộng lại chỉ sợ cũng có hai mươi bốn hai mươi lăm cân.

Nếu tất cả khoai trắng đều có thể mọc tốt thế này, đừng nói số nô lệ mới đổi về mùa đông này không cần chịu đói, dù có thêm một hai ngàn nô lệ nữa, cũng có thể đảm bảo no một ngày ba bữa!

Sư tử con và mấy ấu thú nhân khác chạy tới nhà Ngô Nặc cọ cơm sáng, nhìn thấy khoai trắng to lớn cỡ này, mắt trợn tròn lên hết.

"Nhà Vu Nặc đào ra khoai trắng siêu lớn!"

Tin tức nhanh chóng lan truyền cả bộ lạc như mọc cánh. Trừ những người không ở bộ lạc, còn lại đều ném chuyện đang làm chạy hết tới vây xem. Người tới thật sự quá nhiều, Ngô Nặc dứt khoát để Bạch treo khoai trắng trước cửa nhà mình.

Trừ tiếng thán phục không dứt bên tai, trong mắt mọi người đều lóe sáng hy vọng.

Mùa đông năm nay, thật sự không còn phải đói bụng nữa!

Đến giờ phút này, mọi người cuối cùng mới triệt để yên tâm.

Đáng vui là, các cư dân cuối cùng cũng có thêm mấy phần sắc mặt tốt đẹp cho các nô lệ cần cù chăm chỉ lo cho khoai trắng, trở nên vui vẻ hòa nhã hơn.

Ngô Nặc nhân cơ hội này biểu dương các nô lệ trước mặt mọi người, thủ lĩnh Kim Đồng cũng phụ họa vài câu, đối diện ánh mắt tán thưởng của mọi người, bờ lưng luôn cúi của các nô lệ đã thẳng hơn chút, tê dại trong mắt cũng tan đi, khóe môi không kìm được nhếch lên. Sau đó, họ làm việc càng thêm ra sức, hiệu suất công tác cũng tăng hơn trước không ít.

Đợi người xem náo nhiệt dần tán đi, Ngô Nặc và Bạch đơn giản ăn cháo đã nguội, Bạch dẫn Ngô Nặc đi lấy công cụ vào Hắc Sắc sâm lâm lần nữa.

Đi trong rừng hơn một tiếng, cuối cùng Bạch tìm được chỗ đất hoang trong ký ức.

"Là chỗ này sao?" Ngô Nặc nhìn xung quanh, so với mấy chỗ rậm rạp khác trong rừng, nơi bị lá cây che phủ ngay cả cọng cỏ cũng ít thấy này quả thật lộ ra đặc biệt.

"Ừ." Bạch lấy cuốc quét đống cành lá mục cao qua đùi đi, mặt đất trụi lủi lộ ra, bổ cuốc xuống, lập tức xuất hiện tiếng vang giòn tan, chỉ thấy dưới một tầng đất đen mỏng, là nham thạch.

"Hay đổi chỗ khác thử xem?" Ngô Nặc nhíu mày đề nghị.

Bạch gật đầu, không nói gì, liên tục đổi mấy chỗ, mặt dưới đều là nham thạch cứng chắc.

"Lẽ nào nguyên nhân ở đây không mọc cỏ không phải vì mỏ muối tinh, mà là nham thạch?"

"Không, là vì mỏ muối tinh. Số bùn đất này có vị mặn."

"Vậy sao?" Ngô Nặc học theo Bạch, chấm một chút đất liếm nhẹ, "Sao tôi không nếm được vị mặn?"

"Tôi nếm được, lưỡi cậu không tiện dụng bằng tôi."

"..." Được rồi, có lẽ lưỡi thú nhân không giống người bình thường, mắt tai đều tốt hơn thuần nhân, lưỡi nhạy bén hơn chút, có gì kỳ lạ đâu?

"Vậy hiện tại nên làm sao? Không thì lại đổi một chỗ khác xa hơn?

"Không đổi nữa, nơi này rất ẩn mật."

Bốn bên là núi, thế núi dốc đứng hiếm thấy, mà diện tích chỗ này vô cùng hẹp, chỉ chứa được mấy chục người đứng thẳng, lọt thỏm trong khe núi, phía trên núi dốc đứng hầu như không tìm được đường đi vào, lại bị cây to chọc trời xung quanh và núi dốc nghiêng che chắn, hình thành một màn chắn thiên nhiên, tính ẩn mật cực mạnh.

Bạch ba năm trước vô ý rớt xuống, suýt nữa đói chết trong khe núi không có cọng cỏ này, mất nửa cái mạng mới bò ra khỏi đó được, bị đại vu rót thuốc đủ nửa tháng, có ấn tượng cực kỳ sâu với nơi này.

So với những chỗ khác trong rừng, nơi này quả thật là một điểm khai quật vô cùng lý tưởng, tiền đề là, có thể đục mở được cự thạch bên dưới hay không.

"Nhưng số nham thạch này..." Dựa vào sức người muốn đục mở nham thạch bên dưới, với công cụ thô sơ của bộ lạc trước mắt, nham thạch không lớn còn có chút hy vọng, nếu nham thạch quá lớn, trong thời gian ngắn căn bản không làm được.

"Tôi có biện pháp!"

Bạch lại lần nữa biến mười ngón tay thành vuốt sắc, nện cự thạch kêu cốp cốp, dưới vuốt sắc của Bạch, vậy mà trở nên mềm mại như bùn đất. Chỉ thấy đầu ngón tay Bạch lóe sáng, ngón tay cứ thế nhẹ nhàng đâm vào nham thạch cứng chắc, chớp mắt, hắn đã đào ra một tảng nham thạch lớn.

Này, này, này quá không thể tin!

Ngô Nặc nhìn đến tròn mắt, vô thức dùng tay sờ nham thạch bị Bạch đào ra, lạnh lẽo cứng ngắt, là đá, không sai!

Cái này không khoa học!

Không đến một tiếng, Bạch rất không khoa học đào được hai ba chục tảng đá lớn, đào sâu xuống tận hai ba mét, vẫn không thấy tung tích mỏ muối tinh.

"Tôi đói rồi." Bạch mệt mỏi ngồi giữa đống đá, tơ tóc màu bạc ướt mồ hôi dán lên mặt, lên lưng, gợi cảm muốn chết.

Luồng sức mạnh thần bí ở trạng thái miêu thú đó, sau khi ăn xong thịt kho tàu Ngô Nặc chia cho hắn, đã tăng thêm không tít, hơn nữa cuối cùng có thể điều động. Nhưng tiêu hao trong quá trình sử dụng nó còn lớn hơn trạng thái dực hổ, mới không bao lâu, hắn đã mệt đến mức tay cũng không nâng nổi.

Nhưng, sức mạnh đó còn cường đại hơn, tiện dụng hơn hắn tưởng tượng.

Nếu hắn có thể vận dụng luồng sức mạnh này trong trạng thái dực hổ, vận dụng trong chiến đấu...

Bạch nhìn một cạnh nào đó của ngọn núi, màu mắt dần trầm, đáy mắt lấp lóe ánh sáng tối sáng không rõ.

Men theo hướng đó, chính là nơi ở của đám linh cẩu bộ lạc Hàn Nham.

"... À." Ngô Nặc còn đang chìm trong chấn động, mất nửa ngày mới hoàn hồn, mặt tai đều hơi đỏ, nhìn thấy Bạch mang vẻ mệt mỏi hiếm thấy, "Hay là biến thành miêu thú đi, nghỉ ngơi một lúc?

Ý hay!

Bạch nhanh chóng biến thành mèo mập, tứ chi giang ra nằm trong đống đá, con mắt lam trong veo nhìn Ngô Nặc không xa, lỗ tai và đuôi vô lực rũ xuống, lông toàn thân đều lộ ra tin tức cầu vuốt ve.

Miêu tinh nhân lãnh diễm cao quý đã nói đâu?

Ngô Nặc cam chịu đi qua, ôm mèo mập lên, gãi cằm vuốt bụng, hôn lên trán một cái, Bạch đại miêu cảm thấy mình có thể một hơi đào ra mỏ muối tinh, cho dù mỏ muối tinh giấu sâu thế nào!

Nhưng vô ích.

Có vài chuyện không phải ý chí có thể xoay chuyển được!

Nghỉ ngơi đủ rồi, Bạch biến về hình người, ôm Ngô Nặc bay khỏi khe núi, giữa đường ăn đậu hủ khô. Đưa Ngô Nặc về bộ lạc, một mình hắn trở vào rừng tìm thức ăn, ăn no rồi tiếp tục đào nham thạch.

Cả một ngày, Bạch đều ngâm trong rừng, cho đến khi sắc trời tối đậm, hắn mới mang một túi da bò phồng to trở về.

Trong nhà tối thui, không có một tia sáng.

Tiểu sứ thần đâu rồi?

67. Chương 67: Niềm Vui Dọn Nhà

Bạch hoảng loạn một lúc, rất nhanh đã ngửi được mùi Ngô Nặc.

Trong nhà mới!

Ngô Nặc một mình bận rộn hơn nửa ngày, gần tối các nô lệ ăn cơm xong có vài người tự tới đây giúp đỡ y, lúc này cuối cùng mới dọn dẹp xong nhà mới, trong nhà cũ, thứ nên dọn qua đã dọn qua hết, chỉ thiếu một chiếc giường, một cái lò là viên mãn.

Nhưng, chỉ cần có thể vào ở nhà mới, nằm đất cũng ngủ ngon như nằm giường, không lò thì có thể dùng gạch còn dư lại trong vườn xây một cái trước để dùng, lúc trước dùng đá dựng thành lò không phải cũng có thể dùng được sao?

Dọn nhà mới nói sao cũng là một đại sự, không chúc mừng một phen làm sao mà được?

Gạch bằng phẳng, cho dù lò xây ra không dùng đất dính dán mấy cục gạch lại, cũng vững chắc hơn lò đắp từ tảng đá gồ ghề.

Nồi sắt truyền nhiệt nhanh hơn nồi đá nhiều, nhưng lại không giữ ấm được như nồi đá, Ngô Nặc trước dùng nồi sắt nấu một nồi cháo đặc bỏ một bên.

Chút con mồi sống trong nhà mình không nỡ ăn, liền dùng muối thô còn lại trong nhà đổi với bộ lạc chút thịt heo thú hôm nay vừa săn về.

Sắt thịt mỡ của heo thú xuống thắn mỡ. Xương thì róc ra, xương lớn hầm canh, nguyên miếng xương sườn dùng nước sốt bí chế hiệu hệ thống làm thành sường nướng, thịt ba rọi cắt khúc cùng khoai trắng mới đào hôm nay và ớt đỏ nấu một nồi thịt kho tàu tê cay.

Ruột heo rửa sạch, ngâm nước xong, thêm vào ớt khô, bột hoa tiêu xào lên.

Gan heo và cật heo trộn với một loại rau dại có vị như rau diếp, cho thêm ớt khô và bột hoa tiêu đem xào, trên thực tế, nếu có ớt ngâm và tương đậu, mùi vị sẽ chính tông hơn. Hiện tại gạch ngói cũng có thể nung ra, nung vò để đựng ớt ngâm, tương đậu cũng chỉ là chuyện sớm muộn, vò và muối đều đã có, ớt ngâm, đậu, đồ chua, đồ mặn vân vân còn xa sao?

Cuối cùng, quả chua chua và một loại rau dại giống như cải trắng, cho thêm mấy quả trứng chim thịt, nấu một nồi canh trứng, vị chua sướng miệng, mùi vị tươi ngon bất ngờ.

Ngô Nặc đặc biệt mời Kim Đồng, A Lan, sư tử con, cùng với Thạch Hổ đến nhà ăn cơm, chúc mừng chuyện dọn sang nhà mới.

Y vốn còn mời Lục và hai nữ nô khác nhà Thạch Hổ là Hồng và Tử.

Bọn Lục căn bản không dám tới, hơn nữa cho dù có tới, ăn cùng với chủ nhân còn có các thủ lĩnh bộ lạc, bọn họ chắc chắn cũng lo lắng e dè, sẽ trái với mong muốn mời khách ban đầu của Ngô Nặc.

Ngô Nặc không cưỡng cầu họ, lùi một bước, làm cơm xong, chia một chút mỗi món cho họ, để buổi tối Thạch Hổ mang về.

Lúc Bạch về nhà, Ngô Nặc đã nấu xong một lát, hương thơm hun cho cả nhà chảy nước miếng, sư tử con ỷ mình nhỏ tuổi, kỹ xảo làm nũng bán manh lần lượt lên, thành công moi được hai miếng xương sườn, cùng với một chén thịt nướng khoai trắng, mắt thấy thịt nướng sắp ăn xong, Bạch cuối cùng đeo túi da bò đi vào.

"Bạch, cậu cuối cùng cũng về, Vu Nặc xấu quá, cậu không đến, y không cho chúng tôi ăn cơm! Sắp đói chết tôi rồi!" Vết thương của Thạch Hổ đã lành lại, gần đây đều ra ngoài đi săn. Do hơn một phần tư chiến sĩ thú nhân đều tham gia hội chợ bộ lạc, trừ đội đi săn thuần nhân của Tinh, những đội khác đều được phân phối nhân số lại. Thạch Hổ dùng ưu thế tuyệt đối lấy được chức vụ tiểu đội trưởng tạm thời, nhưng, đợi khi đội giao dịch về, các tiểu đội sẽ trở về phân phối ban đầu. Thạch Hổ muốn lấy lại chức vị tiểu đội trưởng của mình, thì phải quá chiêu với Bạch.

Đã thấy hình thái dực hổ của Bạch, tuy ngoài miệng Thạch Hổ không thừa nhận, nhưng trong lòng hiểu rõ, hắn căn bản không phải đối thủ của Bạch.

Thật đúng là tên được thần thú chiếu cố, chuyện tốt gì cũng do hắn chiếm hết! Mỗi lần Thạch Hổ chua lè nghĩ thế, trong lòng lại thật sự cao hứng tự hào cho bạn tốt.

"Đói chết đáng đời! Đói chết rồi tôi còn có thể ăn thêm chút." Bạch ném túi da bò phồng to vào góc tường phòng ăn, khóe miệng khẽ nhếch lên, tiểu sứ thần của hắn đương nhiên hướng về hắn.

"Sao về trễ vậy, mau đi rửa tay, chỉ đợi cậu thôi đó." Ngô Nặc nghe được động tĩnh từ bên ngoài đi vào càm ràm hai câu, một chút ý tứ oán trách cũng không có, quay đầu nói với người khác: "Anh Thạch Hổ, dì Lan, chú Kim Đồng, giúp tôi bưng đồ ăn lên này, lập tức dùng bữa."

Thạch Hổ, Lan, Kim Đồng: "…" Đãi ngộ khác biệt có cần rõ ràng thế không?

Bất kể đãi ngộ khác biệt rõ ràng cỡ nào, trùng đói trong bụng mọi người sớm đã không biết đại náo bao nhiêu lần trong bụng, vất vả lắm mới đợi được Ngô Nặc lên tiếng, Thạch Hổ nhảy lên chạy vào phòng bếp, bưng nồi khoai trắng hầm thịt ra, nước miếng thoáng cái lai láng.

Lan bưng lòng xào cay, Kim Đồng mang sườn nướng bí chế, trình độ chảy nước miếng không hề thua kém Thạch Hổ.

Trong phòng ăn không có bàn, đống lửa trong góc tường chiếu sáng cả căn phòng, thức ăn trực tiếp đặt xuống đất, mọi người ngồi bệt dưới đất, đã có thể thuần thục sử dụng đũa, không hẹn mà cùng nhắm chuẩn vào sườn nướng với nước sốt bí chế ngay chính giữa.

Ngô Nặc và Bạch dù sao cũng đã ăn thịt nướng bí chế mấy lần, đã có lực kháng cự nhất định, bọn Thạch Hổ lần đầu tiên ăn, sườn vừa vào miệng, lập tức trợn to mắt, cả thịt lẫn xương đều nhai rôm rốp nuốt xuống, luôn miệng quá ngon ăn quá đã nghiện.

Chớp mắt, sườn trong chén lớn đã bị giành sạch sẽ. Bạch nhanh tay lẹ mắt giành được một chén gỗ sườn nướng, múc một đống cháo vào, ngửi mùi thơm tỏa ra từng trận, Thạch Hổ liên tục gào Bạch đại miêu quá âm hiểm.

Món ăn khác tuy không có nước sốt bí chế, gia vị cũng không phải rất đủ, nhưng thắng ở nguyên liệu thượng thừa, nguyên dịch nguyên vị, ăn cũng rất ngon.

Lan và Kim Đồng lần đầu biết được, thì ra ruột heo thối thối, gan heo tanh tưởi cũng có thể ăn thế này, còn có thể ngon như thế!

Vốn cho rằng khoai trắng trực tiếp hầm vị đạo sẽ không tồi, thêm ớt trộn với thịt kho tàu, lại được một phen phong vị khác.

Canh trứng với quả chua chua và rau dại cũng đặc biệt ngon, các thú nhân trước giờ không phải rất thích ăn rau rá cũng ăn không ngừng miệng.

Thức ăn quét sạch bách, lại húp thêm mấy chén canh xương nóng hổi, gặm mấy khúc xương, chút khe hở cuối cùng trong dạ dày cũng bị canh thịt lấp đầy. Thạch Hổ và Kim Đồng không chút hình tượng ngồi dưới đất xỉa răng, Lan xoa bụng cho sư tử con ăn quá no, Bạch giúp Ngô Nặc mang nồi chén rỗng vào bếp, thuận tiện giúp y dọn sạch phòng bếp.

Bận rộn một chút, trở lại nhà ăn, Bạch lập tức đen mặt: "Sao mấy người còn chưa đi?"

Không chỉ chưa đi, còn biến hết thành hình thú, lười biếng nằm dưới đất, Thạch Hổ quật quật đuôi ngáp dài nói: "Chỗ cậu thoải mái hơn nhà tôi nhiều, chỉ là hơi nhỏ, chúng tôi còn có thể biến về hình thú, cậu thì không được." Nghe sao cũng lộ ra mùi vị hả hê.

"Ai nói tôi không thể? Đừng quên tôi có hai hình thú." Bạch nói rồi đi vào phòng khách, nhấc túi da bò trong góc lên.

Đôi mắt đang híp của Kim Đồng chợt mở ra, nhìn chằm chằm cái túi, thần sắc kích động, "Đựng bên trong là…"

"Muối tinh."

Thạch Hổ đầu đầy sương mù, hỏi: "Muối tinh? Đó là cái gì? Có thể ăn sao?"

"Câm miệng, đừng nói leo!" Kim Đồng nhe răng với hắn, quay đầu sang nói với Bạch: "Cậu thật sự tìm được mỏ muối tinh? Tìm được ở đâu? Cách bộ lạc xa không?"

Bạch ngắn gọn nói lại địa điểm mỏ muối tinh cho mọi người, vì nơi này rất gần bộ lạc, mọi người đều có ấn tượng.

"... Nếu gần như thế, hoàn toàn có thể đợi sau khi kết thúc mùa đông mới phái người đi khai thác." Kim Đồng nói.

"Không, mùa đông quá muộn, hiện tại phải phái người đi khai thác." Ngô Nặc đi qua, ngồi cạnh Bạch. "Có muối rồi, con có thể dạy mọi người ướp thịt còn dư thành thịt muối, mấy loại rau dại mọi người vừa ăn hồi nãy, rất giống cải trắng ở chỗ con, còn có dưa dài có lẽ có thể dùng muối làm thành dưa chua dưa mặn, có thể để đến mùa đông rồi ăn."

Loại rau dại tương tự cải trắng, tạm thời cũng gọi là cải trắng, ngoại vi rừng có không ít, không giống rau dại khác, cải trắng không có vị đắng, bất kể là người hay động vật trong rừng đều rất thích ăn, nhưng không dễ tồn trữ, sau khi đào về, bình thường để bốn năm ngày thì hư hết. Nếu thật sự có thể giữ mấy thứ này đến mùa đông mới ăn, hoàn toàn có thể xem là một phần thức ăn.

Muối của bộ lạc Mục Nguyên quá mắc, muối bộ lạc đổi về miễn cưỡng đủ sử dụng mỗi ngày, căn bản không dư thừa làm thịt muối. Thịt chưa được muối rất dễ thối rữa, để mùa đông có đủ thức ăn, các chiến sĩ không thể không cố gắng đi bắt nhiều mồi sống.

Mà mồi sống, bắt sống, chắc chắn không dễ như giết chết rồi bắt.

Chỉ cần không cố ý đi bắt 'vật sống', con mồi các chiến sĩ có thể mang về bộ lạc ít nhất có thể tăng gấp đôi hiện tại.

Tối nay, mọi người bàn mãi đến tận khuya.

Sáng hôm sau, Thạch Hổ chọn ra 20 nô lệ cường tráng có năng lực trong bộ lạc, mang công cụ, lặng lẽ rời khỏi bộ lạc, không ai biết bọn họ đi đâu.

Bạch thay hắn trở thành tiểu đội trưởng tạm thời, hơn nữa còn tổng hợp lại tất cả đội đi săn khác trừ đội của Tinh, giữ lại mười người ở bộ lạc, phối hợp với thủ lĩnh Kim Đồng và Lan thuần phục bò man, những người khác, do hắn thống lĩnh, toàn bộ vào thảo nguyên săn bắt.

Thời tiết này, động vật không chịu nổi rét lạnh trong rừng đã theo thú triều xuôi nam, động vật còn lại không quá nhiều, các đội giao dịch lục tục trở về, mọi người đều muốn chuẩn bị lần cuối cho mùa đông, tăng nhiều cháo ít, chảy máu xung đột là không thể tránh khỏi.

So với thế, còn không bằng lấy lui làm tiến, đi thảo nguyên săn bắt quần thú tụt khỏi đội.

Ngô Nặc đến vùng đất tử vong một chuyến, đích thân dùng đất dính nặn ra vò dùng ngâm đồ xiêu xiêu vẹo vẹo, không có công cụ phụ trợ, vò làm thuần thủ công, ngoại hình xấu xí, may mà độ bền của vật hỗn hợp siêu dính này cực mạnh, sau khi nung thành, vẫn xấu, nhưng có thể dùng.

Hay làm khéo tay, nô lệ chuyên môn phụ trách làm phôi vò, chậm rãi mày mò được chút cách thức, thêm vào công cụ phụ trợ tự chế, vò nung ra càng lúc càng tiếp cận bộ dáng trong ký ức của Ngô Nặc.

Để kích phát đầy đủ tính tích cực và tính chủ động công tác của các nô lệ, Ngô Nặc kiến nghị với Kim Đồng, chọn một phần nô lệ có biểu hiện ưu tú, có tư duy sáng tạo, có cống hiến kiệt xuất cho bộ lạc, giải trừ thân phận nô lệ của họ, để họ trở thành dân cư chính thức của bộ lạc. Kim Đồng chấp nhận kiến nghị của Ngô Nặc, một lần nữa mở hội nghị bộ lạc, tuyên bố ngay trước mặt mọi người cho phép những nô lệ phù hợp điều kiện được giải trừ nô tịch, trở thành cư dân chính thức của bộ lạc. Nghị quyết này có hiệu lực lâu dài.

Tin tức vừa ra, tất cả nô lệ đều ngây ngẩn.

Đây là cơ hội tốt bằng trời!

68. Chương 68: Hầm Ngầm

Đường trở về mất hết 45 ngày, đại vu và Lực cùng các chiến sĩ thú nhân khác cuối cùng bình an mang theo lượng lớn vật tư và nô lệ trở về bộ lạc.

Trên đường tuy tiêu hao không ít thời gian, nhưng tổng thể mà nói cũng coi như suông sẻ, không gặp phải kẻ nửa đường chặn lối, trừ sáu nô lệ bị thương thật sự quá nặng chịu không nổi chết trên đường, những nô lệ khác toàn bộ được mang về không thiếu một ai.

Đại vu niệm vu chú vãng sinh cho các nô lệ đã chết, cử hành nghi thức mai táng đơn giản, còn để người đi đào đất, chôn họ trong rừng.

Hành động này của đại vu khiến các nô lệ luôn lo lắng bị xem thành lương thực dự trữ, bị ăn trong mùa đông được an tâm rất lớn.

Trong quan niệm của cư dân bộ lạc gần đó, chỉ có người chết được đại vu hoặc tế ti bộ lạc niệm qua vu chú vãng sinh cử hành lễ mai táng, sau khi chết mới có thể trở về vòng tay thần thú, trở về thần vực, vĩnh viễn không còn bị đói khát, thống khổ, bệnh tật vây khốn.

Ngược lại, sẽ rơi vào ma vực, vĩnh sinh làm bạn với đói khát, thống khổ, cuồng loạn.

Tử vong, luôn là con đường đến với tân sinh. Cái chết, là bắt đầu của sinh mạng.

Không chỉ bộ lạc gần Hắc Sắc sâm lâm, ở ngoài rừng, cũng có rất nhiều người đều nghĩ vậy.

Bình thường mà nói, chỉ có cư dân bình thường của bộ lạc mới có tư cách hưởng thụ lễ tang tế ti cử hành, chỉ có chiến sĩ bộ lạc mới có thể hưởng lễ tang đại vu bộ lạc cử hành.

Nô lệ sau khi chết không được chủ nhân lấy đi đút con mồi đã coi như không tồi, căn bản sẽ không có tế ti thay họ cử hành nghi thức mai táng, càng khỏi nói đến đại vu bộ lạc.

Rất nhiều lão nô lệ lớn tuổi nhìn nô lệ ly thế trong tiếng ngâm trầm thấp của đại vu, ngưỡng mộ đến mức hận không thể được thay thế. Lão nô lệ có thể sống qua 35 mùa đông, không nói thông minh bao nhiêu, nhưng chuyện đã trải qua tuyệt đối không ít. So với các nô lệ trẻ tuổi, còn nhỏ trong lòng còn có chút sợ hãi, bọn họ đã có thể hoàn toàn xác định, bộ lạc Trường Hà đổi họ về tuyệt đối không phải xem như lương thực. Còn có riêng vài người già biết chuyện bộ lạc Trường Hà trước đó đến bộ lạc họ đổi khoai trắng, liên tưởng trước sau, lại thêm lão nô lệ đến từ bộ lạc xa xôi có kinh nghiệm trồng trọt gợi ý, trong lòng đã mơ hồ có suy đoán.

Từ từ, cuối cùng có chiến sĩ thú nhân 'không cẩn thận' lỡ miệng, tiết lộ chuyện bộ lạc trồng rất nhiều khoai trắng, mùa đông căn bản không có chuyện đói bụng ra ngoài.

Chiến sĩ thú nhân lỡ miệng bị đại vu trách mắng trước mặt mọi người, sau đó lại hung hăng trừng trị một trận, Lực rũ đầu rũ tai hối hận từ một khía cạnh nào đó đã chứng minh tính chân thật của chuyện này.

Cứ thế, ngay cả nô lệ trẻ tuổi cũng phản ứng lại, mây đen trong lòng triệt để tan đi, những nô lệ cá biệt muốn chạy trốn cũng triệt để đánh tan suy nghĩ đó, thành thật đi theo đội ngũ.

Mùa đông rất gian nan, ngay cả cư dân bộ lạc bình thường có tài sản cũng phải đói chết đông chết, huống chi là họ?

Hơn phân nửa nô lệ đều là lạnh chết, đói chết trong mùa đông.

Hiện tại nghe nói bộ lạc Trường Hà có thức ăn, cho dù mỗi bữa cũng chỉ cho họ ăn chút khoai trắng, chỉ cần có thể qua được mùa đông, các nô lệ có ai còn nguyện ý chạy?

Đợi khi cuối cùng đến bộ lạc Trường Hà, nhìn thấy ruộng khoai trắng mọc thành dải, trên gương mặt tê dại của các nô lệ cuối cùng cũng lộ ra một tia vui sướng một nụ cười.

Đoàn người đại vu trở về vừa đúng lúc, mấy hôm nay nhiệt độ đang giảm xuống, sáng sớm dần xuất hiện sương mù, gần 800 mẫu khoai trắng bộ lạc trồng đã chín hết.

Từ ba ngày trước, các nô lệ đã bắt đầu gồng tay đào khoai.

Khoai trắng của bộ lạc không được cày sâu cuốc bẫm như khoai trắng trong vườn nhà Ngô Nặc, khoai trắng mọc ra nhỏ hơn chút, nhưng cũng lớn hơn củ mọc hoang trong rừng. Khoai trắng đào ra nặng bình quân gần 2 cân, một dây khoai trắng ít nhất có thể mọc sáu củ, nhiều có thể mọc chín, mười củ, bình quân một mầm cây có thể đào ra 14, 15 cân khoai trắng.

Sản lượng hơn xa dự kiến của Ngô Nặc.

Lượng lớn khoai trắng cứ cuồn cuộn không dứt được đào ra, nhưng tích trữ lại thành vấn đề.

Không thể đem tất cả khoai trắng ra cắt lát phơi khô, một là thời gian không kịp, hai là trong quá trình phơi khô thành phần dưỡng chất nhất định sẽ mất đi, ba là dù sao cũng phải giữ giống lại cho năm sau chứ không phải sao?

Khoai trắng đào hư không thể giữ, toàn bộ mang đến bờ sông cắt thành lát, thành khối phơi khô. May là, nhiệt độ tuy không ngừng giảm, nhưng thời tiết vẫn trong xanh, thời gian gần đây rất hiếm mưa, thỉnh thoảng đổ mưa cũng tập trung vào buổi tối, hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc ban ngày phơi khoai trắng.

Số khoai trắng còn lại không bị tổn hại chọn ra một phần xuất sắc nhất làm giống, phần lớn còn lại thì tích trữ, để mùa đông ăn.

Số khoai này cách tích trữ duy nhất cũng là tốt nhất chính là đào hầm.

Nhân thủ bộ lạc vốn không đủ, lại rút bớt người đi đào hầm căn bản không hiện thực. Nhưng khoai trắng đã đào ra cũng không thể bỏ bên ngoài như thế, nếu bị hàn sương đông lạnh, rất nhanh sẽ nhũn, cho dù bỏ vào hầm cũng vậy.

Hết cách, mọi người chỉ đành ban ngày phơi khoai, buổi tối thức đêm đào hầm.

Ngô Nặc từng nghe đồng nghiệp cùng phòng khoe khoang về hầm ở đông bắc của họ, tuy không tận mắt nhìn thấy, nhưng đại để làm thế nào, người đó cũng có nói qua, Ngô Nặc ít nhiều cũng có chút ấn tượng___ Trước đào một hố lớn sâu bốn năm mét, diện tích thì tùy theo nhu cầu gia đình quyết định, nhỏ thì hai ba mét vuông, lớn thì mười mấy hơn hai chục mét vuông, ở chỗ cách mặt đất gần một mét xây dựng bệ hai tầng, trên bệ hai tầng dùng gỗ tròn làm xà ngang, cọng ngô làm đỉnh, phía trên lại lấp đất cho đến khi bằng với mặt đất, ở một góc chừa lại làm cửa vuông một mét, dùng thang đi lên đi xuống.

Có ấn tượng là một chuyện, chân chính làm lại là chuyện khác.

Ngô Nặc từng sống trong nhà thân thích dưới quê, cũng từng thấy hầm của phía nam thế nào, nhưng với tình huống mùa đông bên bộ lạc Trường Hà, hầm phía nam hiển nhiên không thích hợp.

Ngô Nặc mang theo nô lệ bộ lạc, thử nghiệm trong vườn nhà mình hơn mười ngày, cuối cùng mới làm ra được cái hầm sâu năm mét, rộng gần 30 mét vuông. Trong hầm, mặt đất và bốn vách còn dùng gạch mới kéo về cùng đất dính xây sơ qua một chút, đỉnh hầm giống như nóc nhà, dùng gỗ xây lên một cái 'nóc nhà' nhọn nhọn, lại phủ thêm lau sậy thật dày làm bệ hai tầng, làm thành trần nhà, cuối cùng lấp đất. Đất trống trong vườn cũng toàn bộ dùng viên gạch ra màu không đẹp cùng đất dính xây lại một lượt.

Lối vào hầm chừa ở bên phải vườn, chỗ trống không xây phòng, lối vào vuông vức rộng một mét, dùng đá xanh nguyên miếng chặn lại, nhìn thoáng qua, căn bản không nhìn ra được đó là lối vào.

Để tiện ra vào hầm, Ngô Nặc chỉ có thể chiếu theo ký ức, phí sức chín trâu hai hổ, làm ra cầu thang.

Tuy ngoại hình vô cùng xấu xí, nhưng thắng ở chất liệu đủ, vô cùng bền chắc, chiến sĩ thú nhân nặng gần hai trăm cân cũng có thể nhẹ nhàng leo lên.

Hầm nhà Ngô Nặc đã bắt đầu đào từ trước khi thu hoạch khoai trắng, sau khi làm xong, phơi gió ba ngày, đã khẩn cấp đưa vào sử dụng.

Sản lượng khoai trắng cao hơn hẳn dự liệu, mảnh ruộng khoai trắng nhỏ Ngô Nặc trồng trong vườn, sau khi đào hết toàn bộ, trừ ra cái bị tổn hại và làm giống, giữ chút để ăn còn lại bỏ vào gần nửa hầm.

Khoai trắng bộ lạc dùng giữ giống thống nhất tập trung ở một chỗ, địa điểm chọn ngay ở sau vườn nhà thủ lĩnh Kim Đồng, một chỗ có địa thế khá cao.

Hầm đào sâu gần sáu mét, hầm vuông vức rộng 30m phải đào đủ 20 cái, tiếp theo hầm nhà Ngô Nặc, mọi người cả đêm làm việc, trước mắt chỉ mới làm ra hai cái.

Không gian trong hầm rất lớn, khoai trắng hàm lượng nước nặng trọng lượng lớn, nếu chất đầy không chừa khe hở, bình quân mỗi hầm ít nhất có thể chứa gần 100000 cân khoai trắng. Nhưng muốn chất đầy hoàn toàn khẳng định không hiện thực, hơn nữa khoai trắng làm giống cùng với giữ lại ăn, phương thức trữ không giống lắm.

Ngô Nặc nhớ khoai lang và gừng làm giống trong nhà thân thích, không chỉ phải bỏ vào trong hầm, còn phải dùng đất cát và rơm rạ phủ lên một lớp một lớp, bảo đảm giống không bị hư, sau khi bịt kín hầm phải đợi đến sang năm trước khi trồng mới mở hầm.

Khoai trắng không hoàn toàn tương tự khoai lang, mà giống thể kết hợp của khoai lang và khoai tây, là giống nguyên thủy, lực sinh mạng của nó thậm chí còn mạnh hơn hai loại này, nhưng về chuyện giữ giống hoàn toàn không thể sơ sài.

Ngô Nặc dự định mô phỏng phương pháp trữ giống khoai lang gừng của nhà thân thích, đào hầm chôn khoai trắng.

Căn cứ theo tiến độ nhiệm vụ cưỡng chế hệ thống, suy nghĩ của y có lẽ không quá sai lầm.

Không sai, trước đó không lâu, hệ thống lại một lần nữa báo cho Ngô Nặc một nhiệm vụ cưỡng chế.

Nội dung nhiệm vụ này chính là giúp bộ lạc Trường Hà đào hầm đúng cách trữ thức ăn và giống qua mùa đông, thời hạn 30 ngày.

Phần thưởng là 10000 điểm tích phân, cộng thêm một lần rút thưởng tùy ý.

Sau khi Ngô Nặc quyết định mô phỏng cách đào hầm chứa giống khoai trắng của nhà thân thích, tiến độ nhiệm vụ tăng lên 10%, chứng minh đầy đủ suy nghĩ của y hoàn toàn có thể được.

Trừ nhiệm vụ này, hệ thống lại công bố cho Ngô Nặc hai nhiệm vụ khám phá phần thưởng phong phú.

Một là truyền thụ phương pháp ướp muối dự trữ rau dưa, phần thưởng 2000 tích phân, một bộ nội y giữ ấm.

Một là truyền thụ phương pháp dự trữ chế phẩm thịt bằng ướp muối và hun khói, phần thưởng 2000 tích phân, một bản vẽ có hướng dẫn tỉ mỉ cách chế tạo cung tiễn bằng gỗ cấp thấp.

Với chuỗi nhiệm vụ khám phá đã làm trước đó, phần thưởng tích phân của hai nhiệm vụ bình thường này nhiều hiếm có.

Nhưng vô dụng, một chiếc xe bò đã phải mất 400 điểm tích phân.

Trên tài khoản của Ngô Nặc chỉ có hơn 6000 điểm tích phân, chỉ đủ mua mười lăm chiếc xe bò, có thể có tác dụng lông gì.

Để người bộ lạc tự làm xe bò căn bản không kịp, không có nhiều nhân thủ cũng không có nhiều thời gian như thế, cách duy nhất chính là lại mượn nợ hệ thống.

Tiền nợ trước đó y còn chưa trả hết, giờ mượn tiếp, nhất định phải trả trước một nửa khoản nợ tích phân lần trước, cũng chính là 15000 tích phân.

Nghĩ đến tiền lời của hệ thống, Ngô Nặc hạ quyết tâm lớn lắm mới quyết định tiếp tục mượn, kết quả liên tục mấy đêm liền, y đều mơ ác mộng bị cho-vay-nặng-lãi bất lương vác dao bổ dưa truy sát, chạy vô số con đường, cuối cùng còn chạy vào một hẻm chết, mắt thấy đối phương mang bộ mặt thành quản tay giơ đao hạ, Ngô tiểu Nặc bị dọa tỉnh giấc, ngồi bật dậy khỏi đệm da sói, lau qua, mặt đầy mồ hôi lạnh.

Nhưng nhìn những thổ dân nguyên thủy áo không đủ che người kia trong mắt đầy ánh sáng, y đề xuất một suy nghĩ, mọi người đã không tiếc mọi giá thay y thực hiện, thay y hoàn thành, xem lời y nói như chuẩn mực, nhìn ánh mắt nhiệt tình tín nhiệm và tôn kính của họ, Ngô Nặc buộc phải thừa nhận, y bị đả động.

Nợ nần chồng chất thì nợ nần chồng chất vậy.

Rận nhiều không ngứa nợ nhiều không lo, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng! /(ToT)/

~~Ngô Nặc tìm vô số lý do an ủi bản thân, nhưng hiện thực lớn nhất là, cho dù y mệt chết mệt sống truyền thụ cách làm dưa chua dưa mặn, thịt muối thịt khô cho các giống cái bộ lạc, lấy được 4000 điểm tích phân, đồng thời còn hoàn thành nhiệm vụ khai thác mỏ muối tinh trước đó, nhận được 1000 điểm tích phân, cộng thêm số dư trên tài khoản, tổng cộng cũng mới chỉ có 11000 tích phân, căn bản không đủ trả nợ.

May mà, đoàn người đại vu cuối cùng bình an trở về, hệ thống cũng biểu thị nhiệm vụ cưỡng chế của y ___ tham gia hội giao dịch bộ lạc – hoàn thành.

Trừ có 5000 điểm tích phân ra, còn có một cơ hội rút thưởng tùy ý.

Trước khi móng vuốt ấn xuống nút nhận thưởng, tiểu tâm can của Ngô Nặc rất không khí thế đập thịch một cái.

Rốt cuộc có thể rút được cái gì đây?

69. Chương 69: Thu Hoạch Lớn 1

[Thổ nạp pháp (sơ cấp)]

Ngô Nặc nhìn phần thưởng rút được, lập tức miệng toét đến tận mang tai.

Ích lợi của [Thể thuật cơ bản], hiện tại y đã lĩnh hội được, [Thổ nạp pháp (sơ cấp)] rốt cuộc có dễ sử hay không, hiện tại vẫn chưa rõ, nhưng, nếu có thể phối hợp sử dụng với [Thể thuật căn bản], dù có kém chắc chắn cũng không kém được đến đâu. Hơn nữa dù sao cũng là môn công pháp, học được có thể ích lợi cả đời, so với mấy bản vẽ, bí chế hệ thống lừa đảo gì đó thực tại hơn nhiều.

Sau khi Ngô Nặc nhận thưởng, trong đầu lập tức có thêm một đoạn cổ văn thâm thúy khó hiểu, cho dù y căn bản không nhận được những văn tự đó, nhưng đầu óc tựa hồ đã lĩnh ngộ được hàm nghĩa trong văn tự. Ngồi khoanh gối lại, Ngô Nặc nhắm mắt, thân thể tự động bắt đầu vận chuyển theo công pháp, nhiệt lưu như có như không mà [Thể thuật căn bản] luyện ra dường như triệt để được kích hoạt, nhờ công pháp dẫn dắt, liên tục cọ rửa kinh mạch Ngô Nặc, mỗi nơi nhiệt lưu đi qua, Ngô Nặc đều có thể cảm giác được đau nhức chua xót rõ ràng, vô cùng khó chịu, nhưng chỉ cần chịu qua, mồ hôi nóng đi theo đau đớn ra khỏi cơ thể, xương cốt dường như nhẹ đi mấy phần, bồng bềnh lơ lửng thoải mái không nói nên lời. Đợi sự thoải mái ngắn ngủi qua đi, đau đớn gấp bội lại ập đến lần nữa.

Lặp đi lặp lại, đau và khoái lạc.

Công pháp luyện đến cuối, đau đớn biến thành ngứa ngáy dường như ngứa ngáy từ tận trong xương, khiến Ngô Nặc gần như không cách nào kiên trì nổi.

[Ráng nhịn, nếu không công sức trước đó mất hết.]

Trong lúc ý thức mơ hồ, giọng nói máy móc lạnh lẽo quát lớn trong đầu Ngô Nặc, y lập tức tỉnh táo lại, cắn răng căng chặt thân thể lảo đảo muốn ngã, cố gắng chịu đựng.

Không biết qua bao lâu, có lẽ năm ba phút, có lẽ năm ba tiếng, Ngô Nặc chợt cảm thấy cơn ngứa ngáy đáng sợ đó biến mất, nhiệt lưu lại không trở ngại lao thẳng vào người du tẩu ba đại chu thiên, mới dần ẩn núp trong kinh mạch.

Ngô Nặc tức thì cảm thấy trong ngoài thân thể tựa hồ đều được một luồng nước ấm áp bao lấy, có một thoáng, y như cảm giác được nhịp đập của đất, hít thở thổ nạp theo nhịp đập đó, lại có loại thoải mái thư sướng không nói nên lời.

Nếu lúc này có người ở cạnh Ngô Nặc, nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện, hô hấp của y gần như dừng lại, nhiệt độ cơ thể không ngừng giảm xuống, thân thể như dung làm một với hoàn cảnh xung quanh, không phân lẫn nhau.

Hệ thống là người quan sát, trong tâm vụt qua một tổ số liệu phức tạp, nhiệt độ bắt đầu tăng cao.

Không ngờ ký chủ ngốc lần đầu tiên tu luyện [Thổ nạp pháp (sơ cấp)] đã tiến vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất, cho dù chỉ một thoáng ngắn ngủi, đối với ký chủ ngốc cũng có ý nghĩa vô cùng bất phàm, hiệu quả thậm chí có thể so với uống một trăm viên thuốc cường thân kiện thể.

Đương nhiên, xuất hiện tình huống này, thiên phú của ký chủ ngốc là một chuyện, quan trọng hơn là vì bản thân tinh cầu này.

Không hổ là tinh cầu nguyên thủy cấp ss chưa khai phá!

Không uổng nó ban đầu dùng hết năng lượng mang ký chủ thông qua trùng động lâm thời tiến vào tinh cầu này.

Nếu hệ thống lúc này cũng là con mèo mập đầy lông, tính ra cái đuôi sớm đã xoay thành bánh xe gió, số liệu trong tâm giống như thủy lưu, quét soạt soạt, nhiệt độ không ngừng tăng cao.

Qua thêm một lát, đợi cảm giác ấm áp trong người hoàn toàn biến mất, Ngô Nặc mới chậm rãi mở mắt ra, trịnh trọng nói với hệ thống: "Vừa rồi, cảm ơn cậu."

Âm thanh máy móc lạnh lẽo của hệ thống hiếm khi có chút phập phồng, nghe sao cũng có sự kiêu ngạo mất tự nhiên: [… Không cần cảm ơn.]

Ở tâm hình như hơi nóng, có cần phải chờ máy nghỉ ngơi chút không nhỉ?

"Hệ thống, cậu… xấu hổ hả?" Ngô Nặc sờ vị trí trái tim, luôn cảm thấy bên trong hình như có thứ gì đó nóng nóng.

Hệ thống: […] Ký chủ ngốc, lười để ý đến cậu!

Ngô Nặc lại gọi hệ thống mấy tiếng, hệ thống cũng không chịu để ý đến y, hiện tại y đã khá hiểu tính cánh của hệ thống, không cưỡng cầu nữa, đi nhà vệ sinh tắm rửa, đổi bộ đồ đầy mồ hôi thối trên người, tiếp tục ra ngoài bận việc.

Đại vu mang về 884 nô lệ, quả thật đến quá kịp thời.

Chân trước vừa đến bộ lạc, tháo vật tư trên lưng xuống, chân sau đã bị an bài đi làm việc.

Nô lệ lớn tuổi và nữ nô có thai trực tiếp được sắp xếp đi lựa khoai trắng, giữ giống để một đống, củ tươi mới đem cất hầm để một đống, cuối cùng là một đống bị đào hư.

Mấy ngày gần đây, và thời gian sau này, khoai trắng đào hư, sẽ là thức ăn chính của mọi người.

Số ăn không hết, chất lượng khá tốt lại đưa ra sông rửa sạch, cắt lát, phơi khô dưới ánh mặt trời. Chờ sau khi phơi khô lượng nước, bỏ vào túi da bò có vẽ vu chú, giống như bảo tồn vu dược phơi khô, có thể trữ rất lâu cũng không bị mốc.

Trên đường trải qua điều dưỡng của đại vu, hơn 150 nô lệ bệnh đổi tới, trừ đã chết, còn lại tuyệt đại đa số đã hoàn toàn hồi phục. Trong số những nô lệ bị bệnh đã khỏi, phần lớn đều là tráng niên, thân thể đang ở vào thời kỳ hoàng kim trong sinh mạng thuần nhân, hồi phục khá nhanh, chỉ cần mỗi ngày có thể lấp đầy bụng, sẽ có sức lực dùng không hết.

Những nô lệ hồi phục khỏe mạnh cùng với những nô lệ tráng niên vốn đã khỏe mạnh, cộng lại có hơn năm trăm người.

Một nửa được an bài đi đào khoai, một nửa được an bài đi đào hầm.

Đào hầm, không chỉ phải đào hầm chứa giống của bộ lạc, còn phải đào hầm cho cư dân bộ lạc tính theo đơn vị mỗi hộ, lượng công việc rất lớn.

Nô lệ còn nhỏ chưa đủ 10 tuổi có hơn 30 đứa, phụ trách nhặt khoai trắng bị rơi trong ruộng. Vì bộ lạc dùng sọt bện bằng dây mây đựng khoai trắng, khe hở của sọt lớn, đeo vác đi sẽ có khoai trắng rớt ra khỏi kẽ. Tiểu nô lệ nhỏ tuổi, công việc quá nặng không làm được, chỉ có thể theo sau mông người lớn nhặt chút

khoai trắng, thỉnh thoảng cũng đào chút khoai trắng người lớn đào sót, cũng coi như làm chút chuyện trong khả năng.

Nô lệ thiếu niên chủ yếu phụ trách phơi dây khoai trắng.

Số dây khoai trắng này sau khi phơi khô, giữ lại mùa đông sẽ cho gia súc trong bộ lạc ăn. Dây khoai trắng cũng giống như cỏ dại bình thường, không có vị đắng gì, dây khoai trắng tươi thậm chí còn có vị ngọt nhàn nhạt, không chỉ động vật thích ăn, đội hái lượm lúc trước cũng thường xuyên ngắt đọt non xem như rau mà nấu ăn.

Sau khi bộ lạc trồng khoai trắng, vì lo lắng ảnh hưởng đến sinh trưởng của khoai trắng, ngược lại không ai đi ngắt đọt khoai ăn.

Mùa đông, không chỉ nhân loại khó chịu, các động vật cũng khó chịu. Chỉ cần có thể lấp đầy bụng, dù là cỏ khô khó ăn chúng cũng có thể nhai nuốt. Dạ dày kết cấu bất đồng với thuần nhân và phần lớn thú nhân, động vật ăn cỏ và ăn tạp có thể tiêu hóa được cỏ khô, dưỡng chất hấp thu không nhiều, chỉ duy trì sinh mạng mình.

Lúc trước, trước khi đến mùa đông, bộ lạc đặc biệt phái người thu hoạch một chút cỏ khô rơm khô trên thảo nguyên, giữ lại mùa đông cho gia súc ăn. Nhưng, luôn luôn trước khi gia súc ăn hết cỏ khô chuẩn bị cho chúng, chúng đã bị người ta cắt máu trước.

Ăn hết cỏ khô, gia súc sẽ chậm rãi sút thịt gầy đi. Đợi thời tiết hoàn toàn lạnh đi, rất nhiều người chọn mổ gia súc trước, bỏ vào tuyết cho đông lại, sau đó mới từ từ ăn.

Năm nay thì khác, Ngô Nặc và Bạch đã phát hiện mỏ muối tinh, muối thô đổi về trực tiếp lấy đi ướp thịt, làm thịt khô, muối thô không đủ còn có thể dùng muối tinh thế vào. Gia súc giữ lại, có thể thuần hóa thì nhân mùa đông thuần hóa luôn, không thể thuần hóa thì tế miếu ngũ tạng.

Bò man của bộ lạc dưới sự điều giáo cho củ cà rốt quất một gậy của Kim Đồng, Lan và các chiến sĩ thú nhân khác, đã thấy thành quả sơ bộ, gạch bộ lạc dùng để xây hầm hiện tại chính là những con bò man này dùng sọt bện bằng dây mây thồ trên lưng về đây.

Khí tức của kẻ săn mồi cấp đỉnh, vốn đã rất có tính uy hiếp, lại thêm roi da quất lên người sẽ bị rách da nứt thịt, đám bò man lần đầu tiên chở gạch ngói về bộ lạc, da trên người không có một chỗ nào lành lặn. Nhưng, sau khi về tới bộ lạc chúng lại được ăn cỏ dại đặc biệt tươi non, cùng với khoai trắng ngọt ngào, còn có quả dại không biết tên, vết thương trên người rất nhanh đã được thức ăn tươi ngon chữa lành.

Cứ thế sau mấy lần lặp lại, bò man ương bướng nhất cũng khuất phục dưới uy hiếp dụ dỗ của roi và thức ăn.

Rất nhanh, đàn bò man phát hiện, chỉ cần mình ngoan ngoãn nghe lời, nghe chỉ huy không chạy loạn, thì sẽ không bị đánh. Đang yên lành, ai lại thích chịu nổi khổ ăn roi da? Cho dù là bò man cũng không muốn!

Chiến sĩ thú nhân phụ trách thuần dưỡng đàn bò man này chậm rãi phát hiện, ủa, cơ hội quất roi hình như càng lúc càng ít, đàn bò man trở nên càng lúc càng nghe lời, sẽ không nghĩ cách chạy trốn, cũng sẽ không tùy tiện đá móng trên đường, thậm chí thỉnh thoảng thấy bên đường có một lùm cỏ dại tươi non, chỉ cần bọn họ giơ roi lên, chúng nhiều lắm chỉ tranh thủ gặm một phát, bất kể có vét được hay không, đều không dừng lại.

Đương nhiên, thuần dưỡng cũng không thể cứ mãi dựa vào khí tức hù dọa dựa vào roi quất, trên đời này làm gì có chuyện tốt vừa bắt bò man chạy lại không cho bò man ăn cỏ?

Đi qua nơi cỏ nước phong phú, nên dừng lại ăn uống thì dừng lại ăn uống, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi.

Chỉ cần no bụng, làm việc đi đường gì đó đều là chuyện nhỏ.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ tham gia hội giao dịch bộ lạc, Ngô Nặc cuối cùng cũng gom đủ tích phân trả khoản nợ đầu tiên.

Sau khi Ngô Nặc đề xuất trả nợ, hệ thống trừ đi của y 15000 tích phân, đợi Ngô Nặc đề xuất mượn nợ, trên tài khoản của y lập tức có thêm 30000 tích phân, cộng thêm số dư trên tài khoản, cũng chỉ mới có hơn

31000 tích phân.

Xe bò cộng thêm bộ dây thừng kéo xe chính là 400 điểm tích phân, Ngô Nặc đặt Vương Tam Hổ 70 chiếc, một chiếc xe bò, Vương Tam Hổ chỉ thu của y 20 giao dịch tệ. Nếu chiếu theo giá này tính thành ngân lượng, Vương Tam Hổ quả thật kiếm không ít, nhưng Vương Tam Hổ muốn mang ngân lượng ra khỏi hệ thống, còn phải trả tích phân cho hệ thống. 70 chiếc xe bò, cũng chẳng qua mới 1400 giao dịch tệ, Vương Tam Hổ bán thêm mấy cuộn lăng la tơ lụa, không chỉ có con số này, còn không hao tâm tốn sức, gây sự chú ý như thế. Cũng chỉ có Ngô Nặc, nếu đổi thành người khác muốn mua xe bò, ít nhất phải lấy giá khởi điểm 100 giao dịch tệ.

Ngô Nặc không phải người có ân không báo, Vương Tam Hổ phúc hậu như thế, y cũng không thể chiếm hời của người ta.

Ngô Nặc hẹn thời gian giao dịch với Vương Tam Hổ xong, trực tiếp tặng cho Vương Tam Hổ một củ nhân sâm thô bằng cánh tay, hình người còn nguyên rễ, đây là y dùng năm ống muối thô đổi trong hội chợ bộ lạc, nhân sâm rừng kích cỡ na ná như thế, trong hầm của Ngô Nặc còn ba củ.

Vương Tam Hổ đã lớn từng này, còn chưa từng thấy qua nhân sâm lớn như thế, lập tức mắt sáng bừng, khách sáo vài câu có lệ, rồi nhận nhân sâm.

Nếu Ngô Nặc tặng hắn thứ khác, chỉ sợ hắn còn không cao hứng như thế.

Hiện tại quốc gia của hắn đang lúc binh hoảng mã loạn, nếu ngày nào đó gặp phải chuyện gì, loại sâm rừng cấp bậc sâm vương này, tùy tiện bứt hai cọng rễ bỏ vào thuốc, cũng có thể cứu mạng vào thời khắc quan trọng, lùi một vạn bước tính, cho dù mình không ăn, lấy đi tặng người, sợ là dòng dõi có cao cỡ nào cũng có thể bị sâm vương này dao động. Còn về không có đủ tích phân lấy sâm vương ra, Vương Tam Hổ lại rất lạc quan, hắn còn mấy nhiệm vụ hệ thống, làm xong toàn bộ, tích phân có lẽ cũng không thiếu nữa.

Tình huống của Vương Tam Hổ không mấy giống Ngô Nặc, cho đến trước mắt, tích phân hắn kiếm được phần lớn đều lấy đi mang ngân lượng ra ngoài. Người ba mắt bán bạc có quan hệ không tồi với hắn, bạc lúc nào cũng có thể mua, trong thế giới hiện thực đang hỗn loạn, hắn ngu mới sẽ mang một lượng ngân lượng lớn trên người. Do đó, Vương Tam Hổ không giống như Ngô Nặc nhiều lần phải tiêu lượng lớn tích phân cho bộ lạc, hắn kiếm không nhiều, nhưng tiêu càng ít, tuy trong tay cũng túng quẫn, nhưng không giống như Ngô Nặc đã nợ chồng chất như thế.

Có qua có lại, hiện tại tuy Vương Tam Hổ không tặng nổi cho Ngô Nặc quà đồng giá trị, nhưng thứ khác hắn vẫn tặng được.

Khi Ngô Nặc đề xuất muốn mua tiếp 500 cân thóc, Vương Tam Hổ hào phóng vung tay, trực tiếp tặng 500 cân thóc chất lượng thượng thừa cho Ngô Nặc.

Ngô Nặc lại tốn 2500 điểm tích phân, tích phân trên tài khoản chỉ còn lại ba chữ số, cho dù Vương Tam Hổ liên tục biểu thị muốn tặng thêm cho y bốn cuộn lụa, Ngô Nặc cũng nghĩa (vạn) chính (phần) ngôn (đau) từ (thịt) cự tuyệt.

Tài khoản tích phân hệ thống đã sắp sạch hơn cả mặt, chuyện này vẫn đừng nói ra tốt hơn.

Chuyện xe bò, Ngô Nặc đã thông khí với đại vu trước.

Đúng lúc chạng vạng hôm nay, Bạch và các chiến sĩ thú nhân mang một đống con mồi về.

Ngô Nặc nhìn con mồi họ mang về, mí mắt giật liên hồi___ bọn họ cư nhiên săn được khủng long, khủng long hàng thật giá thật! Hơn nữa không chỉ một con!

Ở cự ly gần quan sát một lúc ba con khủng long chết, cho dù chúng đã bị cắt khúc, Ngô Nặc vẫn cảm thấy e dè.

Kẻ săn mồi đỉnh cấp gì đó, thật sự không phải trò chơi!

Còn về tên giết chết những kẻ săn mồi đỉnh cấp này___ Ngô Nặc nhìn mèo mập ngồi bên chân y lắc đuôi vẻ mặt cao lãnh nhưng đáy mắt lấp lóe tín hiệu cầu biểu dương, ặc, nếu mấy con long thú (khủng long) này sống lại, nhìn thấy cảnh trước mắt, đại khái chỉ sợ chúng sẽ bị chọc tức đến chết thêm lần nữa?

Dù sao, cái tên ở hình thái dực hổ hung tàn độc địa, sau khi biến thành hình thái miêu thú, thế mà không khác gì một con mèo mập chưa trưởng thành, chúng thân là kẻ săn mồi đỉnh cấp vậy mà lại chết trong tay của mèo mập mềm mại chỉ cần dẫm một phát đã đạp dẹp này, quả thật không phải khổ bức bình thường.

"Nặc, những con này đều là tôi săn được!" Đại miêu ánh mắt bình tĩnh, cái đuôi lắc hơi nhanh, cầu biểu dương cầu biểu dương.

Không xa đó, các chiến sĩ cùng Bạch ra ngoài một chuyến rồi trở về, không biết đang nghĩ gì, đều lặng lẽ lùi về sau mấy bước, sắc mặt tái nhợt hiếm thấy.

Ngô Nặc cuối cùng nhịn không được ngứa tay, ôm mèo mập lên, sờ sờ đầu gãi gãi cằm: "… Quá lợi hợi, giết mấy con này chắc chắn mệt chết rồi đi, tối muốn ăn gì? Tôi làm cho ăn!" Đợi đã, y từng làm qua cá khô, thịt heo khô, thịt vịt khô vân vân, mấy con khủng long này có thể làm thành… thịt rồng không sao?

Thịt rồng khô gì đó, nghĩ thôi hình như đã hơi nóng rồi!

Miệng đại Bạch miêu sớm đã bị Ngô Nặc chăm cho kén chọn, ăn thịt sống liền mười mấy ngày, hắn sớm đã hoài niệm tay nghề của Ngô Nặc, mở miệng báo ra một chuỗi món ăn, một chút cũng không khách khí với Ngô Nặc.

"Được, tối trở về làm cho cậu!"

Mèo mập không nói gì, cọ cằm Ngô Nặc, mắt híp lại, thoải mái chết được, không bao lâu đã ủ trong lòng Ngô Nặc chợp mắt.

Hơn mười ngày liên tục bôn ba, săn bắt, Bạch cũng như các chiến sĩ khác, sớm đã mệt muốn chết.

Mệt thì mệt, thu hoạch của mọi người lần này thật sự quá lớn.

Con mồi mang về trực tiếp chất thành núi, bao nhiêu năm rồi, vẫn là khi bộ lạc hưng thịnh nhất mới từng xuất hiện qua tình huống này.

Những người lớn tuổi, bao gồm của đại vu, đều không khỏi đỏ mắt, thần sắc kích động.

Bộ lạc sắp hưng thịnh rồi, thật sự sắp hưng thịnh rồi!

So với hưng phấn đơn thuần của những người này, đại vu lại suy nghĩ nhiều hơn.

Thế là, tối hôm đó, vai chính tế lễ thần linh tạm thời biến thành Ngô Nặc.

Khi đại vu đề xuất, Ngô Nặc kinh ngạc rớt cằm, liên tục chối từ. Đại vu sớm đã tính được y sẽ từ chối, trước tiên dùng khổ nhục kế tố khổ một phen, nói đến mức như mình giờ chỉ cần chút gió thổi cỏ lay thôi cũng trở về vòng tay của thần thú, tiếp theo lại thành thật nói cho Ngô Nặc nghe suy nghĩ của mình.

Ông làm thế, nói đến cùng, cũng là vì xây dựng uy tín cho Ngô Nặc, cho đại vu tương lai của bộ lạc.

Sau một phen đàm luận sâu sắc thương tâm kiến giả rơi lệ, Ngô Nặc trước giờ quen lừa người, trong mơ hồ cứ thế đáp ứng một đống yêu cầu của đại vu, khi hoàn hồn lại, nhìn đại vu húp cháo sùm sụp, nào giống như ông nói đã chôn nửa người xuống đất?! Với khí thế ăn cơm hung mãnh của đại vu, sống thêm hai ba chục mùa đông cũng không thành vấn đề!

Lúc này mới phát hiện mình đã mắc bẫy của đại vu, Ngô Nặc trừ thầm mắng bản thân mình một tiếng ngu ngốc, còn có thể làm gì?

Gồng mình chịu thôi!

Các nữ nô chọn lựa trong con mồi nhóm Bạch mang về, chọn ra toàn bộ những thứ đã có mùi, rửa sạch sẽ, hoặc nướng hoặc hầm hoặc nấu, làm một bữa cơm tối vô cùng phong phú.

Đừng nói cư dân thuần nhân bình thường, ngay cả các nô lệ cũng có một miếng thịt lớn trong chén.

Các nô lệ vốn lo sợ mình bị xem thành lương thực dự trữ, lúc này đã không chỉ là an tâm, mà còn có may mắn.

May mà mình đã đến một bộ lạc giàu có, nhân từ, ở đây, chỉ cần họ cố sức làm việc, thì sẽ không phải chịu những trận roi giày vò khó hiểu, chỉ cần họ cố sức làm việc, không chỉ mỗi bữa đều có thể ăn no, thậm chí còn có thể ăn được thịt quý giá, trong ruộng trồng khoai trắng đếm không xuể, thậm chí bọn họ còn không cần phải lo lắng mùa đông sắp tới!

Đừng nói họ là nô lệ, có cư dân thuần nhân trong vài bộ lạc, cũng chưa chắc được đãi ngộ như họ lúc này!

Càng hưng phấn hơn là, nếu họ có thể có năng lực cống hiến cho bộ lạc, thậm chí họ có thể được đại vu xóa đi ấn ký nô lệ, từ đó trở thành cư dân chính thức của bộ lạc Trường Hà.

Nếu thật sự có thể trở thành cư dân của bộ lạc Trường Hà, vậy thì tốt biết bao?

Có củ cà rốt này treo trước mặt, không cần phải ở sau lưng vung roi, các nô lệ cũng tự lấy ra mười hai phần tinh thần nghiêm túc làm việc, có suy nghĩ kinh nghiệm sáng tạo nào tốt cũng không còn che giấu, sợ người ta hơn mình, bỏ mất cơ hội nữa.

Nhìn thấy các nô lệ không cần ai quản cũng liều mạng làm việc, Kim Đồng không chỉ một lần trong tối ngoài sáng tán thưởng biện pháp của Ngô Nặc tốt, không hổ là người đi ra từ bộ lạc siêu cấp.

Đợi mọi người ăn xong bữa tối phong phú, dọn dẹp bờ sông sạch sẽ, đốt một đống lửa lớn, đống lớn tế phẩm hoa quả với khoai trắng là chính được đẩy tới cạnh đống lửa.

Nghi thức tế thần bộ lạc lâm thời cử hành hôm nay, trừ những người còn đang ở vùng đất nguyền rủa nhặt than đá, cùng ở trong Hắc Sắc sâm lâm đào muối tinh chưa về, tất cả những người còn lại bao gồm đám Tinh nung gạch ngói ở vùng đất tử vong cũng chạy về, tham gia nghi thức.

Các nô lệ mới tới quỳ ở xa sau lưng nô lệ cũ của bộ lạc, có thể được cho phép tham gia nghi thức tế thần, bọn họ đã vô cùng thỏa mãn, đừng nói quỳ ở vòng ngoài cùng, cho dù có quỳ xa hơn chút nữa bọn họ cũng không ý kiến.

Tuy Ngô Nặc là không trâu bắt chó đi cày, nghi thức tế thần chung quy cũng chẳng qua là mượn danh nghĩa thần để sự xuất hiện của xe bò danh chính ngôn thuận, nhưng dù sao đã đóng kịch cũng phải làm trọn bộ.

Trang phục, mũ đội, dây chuyền, quyền trượng tế lễ vân vân, đại vu sớm đã âm thầm bảo người chuẩn bị đầy đủ cho Ngô Nặc.

Nhìn thấy đại vu như làm ảo thuật lấy ra mấy thứ này, Ngô Nặc trừ mài răng vẫn là mài răng.

Y phục tế lễ là dùng một loại da thú không biết tên màu thuần đen làm ra, hoàn toàn khác với đồ da thú của bộ lạc Trường Hà, nửa phần trên là vạt áo không tay không cổ, nửa phần dưới dài đến chạm đất, chính giữa dùng thắt lưng da thú màu trắng thuần thắt lại, khi không bước đi còn được, vừa bước đi, hai chân dài trắng nõn mịn màng trực tiếp lộ ra.

Ngô Nặc nhìn ngang liếc dọc, đều có ảo giác như mình đang mặc áo ngủ mẫu nhái, đừng nói bảo y đi tế thần, y đi hai bước thôi cũng cảm thấy kỳ cục muốn chết.

Nhưng Vu Quyền lại không nghĩ thế, ông cảm thấy Ngô Nặc mặc thế này, rất có phong phạm đại vu của bộ lạc lớn. Thủy Sa cũng vô cùng tán đồng, ở bên cạnh liên tục gật đầu phụ họa, từ ngữ tán dương không ngừng tuôn ra như không cần tiền.

Bạch thì không có đánh giá gì, chỉ là nhìn thấy chân dài của Ngô Nặc lộ ra, đôi mắt màu băng lam đều sắp biến thành thuần đen, trời biết trong lòng hắn rốt cuộc đang nghĩ gì.

Kháng nghị của Ngô Nặc bị đại vu vô tình bác bỏ, đeo lên dây chuyền không biết xâu từ xương thú nào, đội mũ bện từ lông vũ tuyệt lệ, cầm gậy xương màu trắng dùng xương long thú tận tâm mài ra, trên mặt bị đại vu dùng dược thủy điều chế từ vu dược tự tay vẽ lên đồ án thần bí, gương mặt xinh đẹp kiểu anh nhi mập bình thường lập tức biến thành thần bí, con mắt đen kịt nhờ ánh lửa và đồ án tô điểm, trở nên đặc biệt cao thâm khó dò.

Không hổ là tiểu sứ thần của ta!

Bạch dùng ánh mắt gần như nóng cháy, 'hung hăng' đánh giá Ngô Nặc từ trên xuống dưới vài lần, thần sắc đó cũng không biết rốt cuộc là muốn ghi khắc bộ dạng Ngô Nặc lúc này vào lòng, hay muốn trực tiếp nuốt trọn y vào bụng.

Ngô Nặc tự xoắn xuýt trang phục thần côn của mình, đợi khi phát giác được dị thường của Bạch, Bạch đã quay người cất chân dài đi ra khỏi phòng.

"… Thời gian đã đến rồi, mau đi thôi." Đại vu vừa lòng gật đầu, bắt đầu vung tay đuổi người.

"Còn ngài thì sao?"

"Con cùng Bạch qua trước đi, ta và Thủy Sa sẽ đến sau." Đại vu tuy mượn cớ sinh bệnh đẩy Ngô Nặc ra, nhưng sự tình trọng đại, ông cũng phải đến đó.

Chuyện đã đến nước này, Ngô Nặc cũng lười giãy dụa, gật đầu bước ra.

Vén màn da thú, Ngô Nặc liền bị vật lớn khổng lồ ngồi xổm ngoài cửa hù dọa, cái đuôi thô dài màu trắng cuộn lên, trực tiếp cuốn Ngô Nặc lên lưng.

"Ngồi vững chưa?"

"Ừ!"

Dực hổ đột nhiên sải đôi cánh lớn, sau khi chạy lấy đà một đoạn ngắn, cánh lớn màu bạc vỗ mạnh, như tên sắt rời cung bắn vào bầu trời đêm.

Đại vu và Thủy Sa bước ra trễ một bước, hít bụi đất đầy mũi.

"… Mèo con thối dưỡng không thành, chỉ biết chở Vu Nặc bay khắp trời, hừ." Đại vu nện gậy chống, mặt già nhăn lại như vừa ăn phải một sọt quả chua chua.

Thủy Sa cố gắng căng khóe môi đang nhếch lên, không ngờ vẫn bị đại vu bắt tại trận: "Muốn cười thì cười, nghẹn méo cả mặt coi chừng không có ai muốn sinh con với con! Hừ, đứa nào cũng thế, càng lớn càng không nghe lời, cánh cứng rồi thì liền bay với người khác, chỉ biết ức hiếp lão nhân gia ta!"

Thủy Sa: "…" Cứ cảm thấy hình như đại vu nói ngược rồi.

Bạch chở Ngô Nặc vòng một vòng trên trời, cuối cùng chậm rãi đáp xuống trước đống lửa.

Đợi Ngô Nặc leo xuống đứng vững, Bạch gầm một tiếng thật vang lên trời, tiếng hổ hầm kéo dài không dứt, mang theo uy áp hủy diệt trời đất che phủ mọi thứ, thuần nhân nhát gan bị dọa dán sát đầu vào người run rẩy toàn thân, thuần nhân lớn gan hơn chút cũng bị dọa tái mặt không dám cử động, các thú nhân thì hóa thành hình thú, phủ phục dưới đất, cúi cái đầu bất khuất, nhẹ gầm phụ họa biểu thị thần phục.

Thấy độ lửa đã đủ, Bạch lặng lẽ gật đầu với Ngô Nặc.

Ngô Nặc hiểu ý, lấy gậy xương múa may nhảy điệu múa tế lễ mới học hồi chiều, lúc này ích lợi khi luyện [Thể thuật căn bản] đã triệt để thể hiện ra, một bộ động tác nhìn vô cùng phức tạp không có trật tự gì, vậy mà y chỉ nhìn đại vu làm một lần, đã học được ra hình ra dạng.

Làm cho đại vu còn tưởng trước đó y đã từng học, sau khi biết Ngô Nặc là lần đầu tiên, mắt đại vu sáng rực hệt như sói trong rừng nhìn thấy chim thịt.

Theo điệu múa tế lễ, Ngô Nặc nhẹ giọng ngâm nga vu chú khó hiểu khó đọc, có công năng hệ thống phụ trợ ngôn ngữ, mấy câu vu chú khó hiểu này toàn bộ được phiên dịch ra ý nghĩa tương ứng, lúc học dễ dàng hơn rất nhiều, đại vu chỉ ngâm hai lần, Ngô Nặc đã nhớ hết.

Âm giọng thanh thoát trẻ tuổi của Ngô Nặc hoàn toàn khác với giọng già nua khàn khàn của đại vu, cùng là vu chú, Ngô Nặc niệm ra có thêm mấy phần thanh thoát vui tai, tuy ít đi mấy phần sức mạnh khiến người ta kính sợ thần phục, nhưng lại có thể an ủi thấp thỏm sợ hãi sâu trong tâm linh, bất tri bất giác, mọi người ngay cả hô hấp cũng nhẹ đi mấy phần.

Trong ngâm nga và nhảy múa lặp lại nhiều lần, Ngô Nặc mơ hồ có chút quên mình, khẩu quyết [Thổ nạp pháp] tự động vận chuyển trong đầu, nhiệt lưu ẩn trong kinh mạch y lại được ngưng tụ lần nữa, một lần rồi

một lần rửa sạch kinh mạch y, chậm rãi, hô hấp của Ngô Nặc càng lúc càng nhẹ, thân thể như dung làm một với sắc đêm xung quanh.

Phát hiện được dị thường, Bạch và đại vu đồng thời ngẩng đầu trân mắt nhìn Ngô Nặc, chỉ thấy trong ánh lửa mờ mờ ảo ảo, thân hình Ngô Nặc nhẹ bỗng, giơ tay nhấc chân đều có âm vị nói không nên lời.

Bạch tuổi trẻ, kinh nghiệm không đủ, chỉ thấy được có khác biệt, nhưng không nhìn ra ngõ ngách gì.

Đại vu thì khác, đáy mắt đại vu lóe ánh sáng, gần như phủ luôn cả đống lửa hừng hực.

Vu Nặc tuyệt đối không phải là người thừa kế huyết mạch đại vu bình thường!

Bạch lần này không phải nhặt một bảo bối bình thường về, mà nhặt được một trân bảo hiếm thấy!

[Thổ nạp quyết] vận hành đủ ba lần, Ngô Nặc mới dần tỉnh khỏi cảnh giới vô ngã, rất nhanh, y niệm hết vu chú còn lại, sau đó, điệu múa tế lễ cũng kết thúc. Ngô Nặc nghịch sáng cung kính quỳ trước tế phẩm, nhanh chóng liên hệ với hệ thống, thân thể vẫn giữ tư thế phủ phục, tâm trí thì trực tiếp đi vào khu giao dịch tự do, y dùng tốc độ nhanh nhất tìm được vị trí sạp của Vương Tam Hổ, trao đổi xong với hắn, sau đó thoát khỏi khu giao dịch tự do, lúc từng chiếc từng chiếc xe bò bỗng dưng xuất hiện, Ngô Nặc nhanh chóng bán hết toàn bộ tế phẩm cho hệ thống.

Thứ ra thứ vào, Ngô Nặc hoàn thành hai vụ giao dịch lớn.

Người bộ lạc Trường Hà lại tận mắt chứng kiến một màn thần tích kinh tâm động phách cả đời khó quên.

70. Chương 70: Thu Hoạch Lớn 2

Xe bò dài hơn hai mét, rộng hơn ba mét, từng chiếc từng chiếc xuất hiện trên bờ sông, tế phẩm chất thành núi bỗng dưng biến mất, mọi người trong bộ lạc Trường Hà một lần nữa tận mắt nhìn thấy thần tích, tuy thần tích lần này không sấm rền từng cơn, hoa nở rực rỡ trên bầu trời đêm như lần trước, nhưng sự chấn động và kinh sợ trong lòng họ lại không hề giảm đi chút nào.

Mà những nô lệ lần đầu tiên chứng kiến thần tích, kinh ngạc trợn tròn mắt không chớp lấy một cái, miệng há thật to, cổ họng dường như bị bàn tay lớn vô hình bóp chặt, không phát ra chút âm thanh nào.

Trên bờ sông quỳ đầy người, chỉ có nước sông róc rách, gió đêm vù vù, không nghe được nửa tiếng người.

Đợi đến khi chiếc xe bò cuối cùng xuất hiện, Ngô Nặc lại lần nữa khấu tạ thần linh.

Lúc này, tất cả mọi người giống như đã bị ấn nút tạm dừng lại lần nữa được kích hoạt, toàn bộ cũng noi theo Ngô Nặc khấu tạ thần linh từ tận đáy lòng, vô cùng thành kính.

Âm thanh hỗn tạp dần trở nên chỉnh tề nhất thống, vô số âm thanh cuồng nhiệt ngưng tụ lại, hình thành một sức mạnh lay động núi sông chấn động lòng người ___ "Thần thú phù hộ, chúng tôi nguyện lấy máu tươi của mình, thân thể của mình, linh hồn của mình, cả đời thờ phụng thần thú!"

Lặp đi lặp lại, kèm với tiếng gào hưng phấn vui sướng của thú nhân, ánh trăng trong vắt rọi xuống, dường như mỗi người đều được tắm mình trong thần quang.

Giờ phút này, mỗi người tại đây, cho dù là nô lệ ti tiện nhất thấp hèn nhất, cũng tận đáy lòng cảm thấy kiêu ngạo, tự hào vì mình là một phần tử của bộ lạc Trường Hà, của bộ lạc được thần linh chiếu cố.

Giờ phút này, cả bộ lạc đều được màn thần tích này giúp đoàn kết lại với nhau, đồng tâm hiệp lực vững như thành đồng.

Giờ phút này, tuy Ngô Nặc vẫn chưa chính thức trở thành đại vu của bộ lạc, nhưng y đã tạo nên thần tích, địa vị uy vọng trong lòng tất cả mọi người đã chỉ thua kém lão đại vu Vu Quyền và thần linh, ngay cả thủ lĩnh cũng phải xếp sau.

Ngô Nặc không phải một người hư vinh, nhưng lúc này, đối diện với ánh mắt kích động cuồng nhiệt, sùng bái mù quáng, tín phục thành khẩn của mọi người, trong lòng y bất giác dâng lên một luồng nhiệt lưu đảo khắp toàn thân, huyết dịch cũng theo đó sôi sục.

Tóm lại, hai ba chục ngàn điểm tích phân của y, không tiêu vô ích.

Đợi đã, xe bò là y bỏ nhiều tiền mua về, thần tích là y tốn tâm tư làm ra, mấy thổ dân này cuối cùng lại cảm tạ tên thần linh mù mịt không biết thật giả, mẹ nó, quả thật là thiệt lớn rồi!

Ngô tiểu Nặc vốn còn đang phình lên, kết quả thời khắc quan trọng bị chích cho một kim, liền giống như quả bóng bị chích lủng, víu một tiếng, chỉ còn lại đầy bụng nghẹn khuất.

Càng nghẹn khuất hơn là, theo tình thế hiện tại, chỉ sợ nguyên tối nay cũng phải trải qua ở đây.

Dự liệu của Ngô Nặc không sai, mọi người vẫn ở mãi bên bờ sông khấn vái đến khi đường chân trời hiện màu trắng bụng cá, mới kết thúc.

Ngô Nặc mượn thần dụ, nói tác dụng và cách dùng của xe bò cho các chiến sĩ thú nhân phụ trách thuần hóa bò man một lượt. Kim Đồng lập tức để người đi lùa một con bò man ôn thuận nhất qua đây, thú nhân cẩn thận cột xe bò vào người nó. Vừa bắt đầu bò man còn không quen, muốn hất bỏ trói buộc trên người, nhưng bị thú nhân hung hăng quất cho mấy roi, lại đút cho mấy củ khoai trắng đào hư, bò man cuối cùng nhận mệnh.

Thú nhân ngồi trên xe bò, dùng roi và khẩu lệnh đơn giản thúc bò man chạy nhanh đi, đám nhóc thấy thích, lũ lượt làm nũng lăn lộn quậy phá muốn lên xe bò. Ngô Nặc bị chúng quấn hết cách, chỉ có thể bảo thú nhân dừng xe lại, đám nhóc lập tức nhảy hết lên xe, đợi chúng ngồi vững rồi, thú nhân nhẹ gầm một tiếng, roi nhẹ chạm vào bụng bò man, bò man lập tức kéo xe chạy, dưới thúc giục không ngừng của thú nhân, bò man càng chạy càng nhanh.

Đám nhóc lần đầu tiên ngồi xe, hưng phấn muốn chết, cả đám nhịn không được xé họng kêu ngao ngao.

Cuồng chạy mấy vòng trên đất hoang bằng phẳng, có vài đứa nhóc càng lúc càng hưng phấn, có vài đứa sắc mặt dần tái đi, đợi xe dừng lại, nhảy xuống, có mấy đứa ôm bụng ói òng ọc.

Chiến sĩ thú nhân bị dọa, vội hỏi Ngô Nặc: "Vu Nặc đại nhân, đây là sao vậy? Mấy đứa nhỏ này có phải bị bệnh hay không?" Hay là do mạo phạm thần thú, bị thần thú trừng phạt? Nghĩ đến khả năng sau, gương mặt màu cổ đồng của chiến sĩ thú nhân cũng tái đi vài phần.

Ngô Nặc khoát tay nói: "Đừng lo, bọn chúng chỉ say xe mà thôi." Ngô Nặc không say xe, nhưng từng thấy không ít người say xe, tuy y thấy toàn là say xe hơi, chưa từng thấy say xe bò, nhưng chứng bệnh của đám nhóc này giống hệt người say xe hơi, trừ say xe, Ngô Nặc không nghĩ ra đám nhóc còn khỏe mạnh hơn bê man này có thể có bệnh khác.

"Say xe?" Vừa nghe không phải là trừng phạt của thần linh, chiến sĩ thú nhân liền yên tâm, hắn hiếu kỳ hỏi: "Say xe là gì? Có thể trị không?"

"Phần lớn mọi người chỉ là lần đầu tiên ngồi xe không thích ứng mà thôi, ngồi thêm vài lần sẽ tốt, chỉ có ai bị nặng mới cần uống vu dược."

"Là vậy à." Chiến sĩ thú nhân tỉnh ngộ, ánh mắt nhìn Ngô Nặc bất giác tràn đầy sùng bái___ không hổ là người thừa kế huyết mạch đại vu của bộ lạc siêu cấp, Vu Nặc đại nhân biết thật nhiều.

Ngô Nặc cười cười không nói.

Bạch về nhà một chuyến, nấu xong cháo, trở lại, đúng lúc thấy hết màn này, lửa trong lòng ầm một tiếng bốc thật cao, hắn bước vội sang, sắc mặt ôn hòa kéo tay Ngô Nặc nói: "Nặc, về nhà, cháo nấu xong rồi, tôi đói rồi."

"Ừ, đúng lúc tôi cũng đói, hơn nữa rất buồn ngủ, cậu xem dưới mắt tôi có phải đã sưng lên rồi?"

"Có chút, trở về ăn chút đồ, ngủ một giấc."

"Ừ." Ngô Nặc quay đầu nói với chiến sĩ thú nhân: "Đằng, tôi và Bạch về trước, đám nhóc và xe bò này giao cho anh."

Đằng vội vã gật đầu đáp lời, đưa mắt nhìn hai người đi xa, hắn đang chuẩn bị quay sang xem mấy đứa ói lợi hại nhất, Bạch đột nhiên quay đầu, con mắt băng lam hơi híp lại, tựa hồ đặc biệt băng lạnh, một cảm giác nguy cơ cường liệt không chút dự báo ập đến, tim Đằng đập mạnh suýt không khống chế được biến về hình thú. Cho đến khi Bạch quay đầu đi, uy áp đáng sợ đó mới biến mất.

Đằng sờ mồ hôi lạnh trên trán, vừa rồi, Bạch là đang… cảnh cáo hắn?

Nhưng tại sao chứ?

Vu Nặc lại không phải giống cái, hắn cũng sẽ không lừa y sinh con với mình, Bạch căng thẳng cái gì? Cứ làm như hắn giành giống cái của Bạch vậy!

Đợi đã, không đúng, Bạch cũng không thể sinh con với Ngô Nặc mà! Nhưng dáng vẻ Bạch vừa rồi, rõ ràng chính là đã xem Vu Nặc thành giống cái của mình!

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Thân là một thú nhân vô cùng thẳng, còn chưa khai trai, chỉ muốn tìm thú nhân giống cái sinh con, Đằng nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được đáp án.

Nồi sắt nấu ăn nhanh, sau khi về nhà, Ngô Nặc tùy tiện sắt chút khoai trắng tươi xào một nồi thịt đủ phân lượng, cùng với cháo Bạch nấu, ăn đủ ba chén, ăn no uống đủ, ngã lên giường liền ngủ.

Ngủ thẳng đến chiều, Ngô Nặc mới tỉnh dậy.

Bạch tay dài chân dài, ôm y chặt cứng, Ngô Nặc vừa động, Bạch liền mở mắt ra, đáy mắt trong suốt, căn bản không giống người một giây trước còn đang khò khò.

"Buông tôi ra, nên dậy làm việc rồi."

Con mồi bọn Bạch mang về đã không còn tươi, cần phải nhanh chóng xử lý đem đi ướp. Các giống cái trong bộ lạc tuy đã học được cách làm sao ướp thịt muối, làm thịt khô, nhưng trước đó họ toàn là dùng động vật cỡ nhỏ như răng dài, chim thịt để luyện tay, lần này bọn Bạch mang về hầu như là động vật cỡ lớn hoặc mãnh thú cự đại, cần phải sắt thành miếng nhỏ rồi mới có thể ướp, các giống cái nói không chừng sẽ ướp nguyên con nguyên con, Ngô Nặc không tự đi xem làm sao có thể an tâm.

Bạch không thả tay ngược lại ôm càng chặt: "Không buông, Nặc, tôi ngày ngày nằm mơ đều mơ thấy cậu, cậu có từng mơ thấy tôi không?"

Ngô Nặc hơi ngẩng đầu, nhìn gương mặt như thiên sứ của Bạch, chân mày hắn hơi chau lại tựa hồ có chút bất an, tình cảm nóng rực thẳng thắn trong con mắt băng lam đã sắp tràn cả ra, tim Ngô Nặc không khỏi đập nhanh hơn mấy phần, miệng khô lưỡi nóng, đầu lưỡi bình thường nói năng lưu loát giờ cứ như bị mèo gặm mất phân nửa, ấp úng nói: "Từng… từng mơ thấy."

"Khi tôi mơ thấy cậu,… đều có phản ứng, cậu thì sao?"

"…" Có thể không trả lời vấn đề này không?! Nhưng nhìn thấy trên gương mặt luôn cao lãnh của Bạch đột nhiên nở bùng nụ cười, thoáng chốc đó, như băng tuyết tan ra, như trăm hoa đua nở, Ngô Nặc cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, đầu óc trống rỗng, giống như bị mê hoặc, ngốc nghếch gật đầu.

Tiếp sau đó, Ngô tiểu Nặc thấy sắc mù đầu ngốc nghếch bị Bạch đại miêu trong trong ngoài ngoài ăn sạch sẽ, ngay cả bã xương cũng không chừa.

Bị gặm cả buổi chiều cộng thêm hơn nửa đêm, sáng hôm sau Ngô Nặc bị đói tới tỉnh, tỉnh lại, y phát hiện trừ bộ vị nào đó có hơi đau nhức ra, những chỗ khác trên người cư nhiên không có khó chịu gì quá lớn, ngay cả dấu ấn Bạch đại miêu cố ý để lại trên người y cũng biến mất sạch sẽ.

Lẽ nào mình thiên phú dị bẩm?

Ngô Nặc bị suy nghĩ của mình đánh cho trong non ngoài khét, sau đó, y tự tìm được lý do tốt hơn cho bản thân___ có lẽ đại khái chắc chắn là do luyện công pháp, y mới không có thiên phú dị bẩm gì hết nha.

Tâm trạng Ngô Nặc không tốt, mặt phồng lên, tức phì phò đá Bạch một cái: "Lần sau, ông muốn ở trên!"

Bạch cong khóe môi, đáy mắt lấp lóe u quang, nhìn chằm chằm hai chân Ngô Nặc, thần sắc nghiêm túc chân thành nói: "Không cần lần sau, hiện tại có thể để cậu ở trên!"

"Thật sao?!"

Nhìn lông ngốc dựng lên trên đầu Ngô Nặc, Bạch dốc sức dùng hành động nói cho y biết, đàn ông mẹ nó đều là lừa đảo QAQ!

Lần này bọn Bạch về, mang theo đủ con mồi, đã không cần phải đến thảo nguyên săn động vật lạc đàn nữa, hơn nữa cho dù lúc này có đi, cũng không thể có thu hoạch nhiều như thế. Lại nói, mùa đông sắp tới rồi, có vài bộ lạc tích trữ không đủ thức ăn, chắc chắn sẽ không ngồi yên chờ chết, nhất định sẽ nảy ý xấu, mỗi năm đến lúc này, đều sẽ có rất nhiều bộ lạc nhỏ bị diệt.

Bộ lạc Trường Hà tuy xưng là bộ lạc lớn, nhưng thực lực chân chính thế nào, trong lòng mọi người đều rõ, nói không chừng đã có kẻ không có mắt đánh chủ ý lên người họ rồi.

Bộ lạc hiện tại không thiếu đồ tốt, thực lực lại không mạnh, một khi lộ chút tiếng gió nào, trong chốc lát sẽ triệu tai họa tới.

Nếu lúc này có người tới xâm chiếm, bộ lạc lại không có đủ chiến sĩ phòng thủ, kết cục không nghĩ cũng biết.

Dù sao thức ăn qua mùa đông đã đủ, các chiến sĩ ở lại bộ lạc phòng thủ, làm việc, có ý nghĩa hơn đi bắt thêm con mồi nhiều.

Dưới sự sắp xếp chung của thủ lĩnh và đại vu, chọn ra ba mươi chiến sĩ thú nhân bí mật vào Hắc Sắc sâm lâm, hiệp trợ nhóm Thạch Hổ đào muối tinh, vận chuyển muối tinh. Mười chiến sĩ thú nhân phụ trách thuần thú chọn ra mấy chục chiến sĩ thuần nhân điều khiển xe bò mới ra lò dẫn theo một phần nô lệ, đến vùng đất nguyền rủa nhặt than kéo than. Thú nhân còn lại, một nửa ở bộ lạc đào hầm, một nửa đến vùng đất tử vong giúp đào đất, nung gạch, vận chuyển gạch ngói về.

Có ba bốn trăm chiến sĩ này gia nhập, tiến độ các hạng công tác đều tăng lên rất nhiều.

Chớp mắt, hơn nửa tháng trôi qua.

Xe bò đã mang đợt than đá đầu tiên về vùng đất tử vong, mấy ngày trước, củi ở vùng đất tử vong đã đốt sạch, Tinh đã nói kỹ càng chuyện than cho mọi người từ trước.

Về lời đồn vùng đất nguyền rủa, mọi người ít nhiều đều có nghe tới, nhưng vừa nghe thấy quê nhà bộ lạc Viêm Hoàng của Vu Nặc luôn dùng loại đá đen này, mọi người mới thu lại tất cả lo lắng.

Lại thêm, trước đó không lâu mới chứng kiến một thần tích do Vu Nặc làm ra, trình độ tin tưởng mù quáng phục tùng mù quáng của mọi người đối với y lúc này hoàn toàn không thua đại vu. Nếu Vu Nặc đã nói bộ lạc siêu cấp cũng dùng than, tại sao bọn họ không thể dùng? Huống chi, Vu Nặc cũng đã nói, những người đốt than rồi chết, không phải vì bị rủa, mà là cách họ đốt than không đúng. Đá đen của vùng đất nguyền rủa căn bản không bị nguyền rủa gì, bọn họ còn gì phải sợ nữa?

Mấy hôm nay không có củi đốt lò, mọi người đều dồn hết sức làm phôi gạch, phôi ngói, đào hầm mới.

Than vừa được kéo về, Tinh đã khẩn cấp bảo người dùng.

Thời gian này đốt lò nhiều lần rồi, trước lạ sau quen, mọi người đã tích lũy không ít kinh nghiệm kỹ xảo, rất nhanh, mọi người đã nắm được bí quyết dùng than đốt lò.

Đợt gạch ngói đầu tiên dùng than đun ra, màu sắc không phải rất tốt, đợt thứ hai hầu như đã đuổi kịp hiệu quả khi nung bằng củi, đợi đợt thứ ba ra lò, cục gạch màu chàm có bề mặt trơn mịn như ngọc, dường như được một màn nước trong suốt bao phủ, dưới ánh mặt trời, phản xạ ra ánh sáng năm màu, vô cùng xinh đẹp. Miếng ngói tuy vẫn màu xanh, nhưng độ trong cực cao, cách một miếng ngói cũng có thể nhìn thấy bóng người không xa, so với những trang sức họ nung ra lúc trước còn tinh xảo, còn đẹp hơn.

Nung đủ tám lò, ngày đêm không nghỉ, gạch ngói đất dính thông qua xe bò cuồn cuộn vận chuyển về bộ lạc.

Rất nhanh, đợi sau khi hầm trong bộ lạc đã đào xong, nhân thủ vốn đào hầm, toàn bộ được phái đi xây nhà, một hai trăm người cùng làm việc, ngắn ngủi mười mấy ngày, trong bộ lạc đã có thêm năm sáu ngôi nhà gạch ngói ra hình ra dạng.

Vì phải làm gấp, tuy mọi người đã càng lúc càng có kinh nghiệm, nhà mới xây lên lại không tốt hơn nhà của Ngô Nặc và Bạch bao nhiêu, vẫn thô sần đơn giản, nhưng cho dù thế, chỉ cần có thể vào ở nhà mới, bọn họ đã rất thỏa mãn.

Thịt muối đã ướp xong, thịt khô đã hun xong, phân phối theo đẳng cấp chiến sĩ, nhân số mỗi nhà, người ta có nhà mới, học theo Ngô Nặc, lấy dây thừng buộc số thịt này lại treo trên xà ngang ở nhà bếp, mỗi lần vén rèm da thú lên, nhìn thịt đầy phòng trong nhà mới, độ thỏa mãn trong lòng khỏi phải nhắc.

Trừ thịt, khoai trắng đào ra chọn đi những củ bị đào hư và giữ giống cũng lục tục phân phối.

Sản lượng khoai trắng cao hơn dự tính của Ngô Nặc quá nhiều, ruộng khoai trắng mới chỉ đào hơn một nửa, hầm ngầm lớn lớn nhỏ nhỏ của mỗi nhà mỗi hộ đều đã bị khoai trắng nhét đầy. Có vài gia đình nhân khẩu đông, được chia một hai chục ngàn cân khoai trắng, nhà thuần nhân ba người nhân khẩu ít cũng được chia trên năm sáu ngàn cân, cho dù mùa đông năm nay đặc biệt dài, chỉ với số khoai trắng trong hầm, mọi người cũng không cần phải lo sẽ đói bụng. Huống chi còn có số trong ruộng chưa đào?

Hầm trong nhà cư dân không chứa nổi nữa, Ngô Nặc chỉ có thể gọi mấy người đã phái đi xây nhà trở lại đào hầm, những hầm đất mới đào này lớn nhỏ giống nhau thống nhất tập trung ở một chỗ. Khoai trắng cất trong này, coi như là tài sản tập thể của bộ lạc, do bộ lạc thống nhất trông coi, phân phối, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, cũng coi như là lương thực dự trữ chiến lược của bộ lạc.

Cứ thế, còn giúp Ngô Nặc giải quyết được một phiền phức.

Vì lần này số nô lệ họ mới đổi về, trừ một vài thiểu số, phần lớn đều là dùng vật tư chung của bộ lạc để đổi. Trong mùa đông, nô lệ gần như không có việc gì làm, nhà ai có thể vui vẻ nuôi không mấy miệng ăn? So với cưỡng chế phân phối số nô lệ này, còn không bằng để họ tiếp tục là tài sản chung của bộ lạc, sau này muốn an bài việc gì cho họ làm, cũng tiện hơn, càng dễ chỉ huy điều phối hơn nô lệ riêng của nhà chiến sĩ thú nhân.

Vốn Ngô Nặc vẫn chỉ mới có suy nghĩ sơ bộ về chuyện này, hiện tại có nhiều 'lương thực dự trữ chiến lược' như thế, chướng ngại lớn nhất để suy nghĩ trở thành hiện thực cũng biến mất.

71. Chương 71: Thu Hoạch Lớn 3

Thịt muối, thịt khô, đồ chua, đồ mặn đều cần phải dùng một lượng muối lớn, chỉ riêng số bộ lạc đổi về căn bản không đủ. Nhờ gió đông 'thần tích', Ngô Nặc mượn thần dụ, giả như thần linh báo mộng, công bố sự tồn tại của muối tinh cho mọi người trong bộ lạc.

Mới vừa tận mắt chứng kiến thần tích, tín ngưỡng của mọi người dành cho thần đã lên đến đỉnh điểm, căn bản không có ai hoài nghi lời Ngô Nặc. Mọi người tin tưởng hoàn toàn lời bịa đặt của Ngô Nặc, xem muối tinh là quà tặng của thần linh, mà hình dạng của muối tinh quả thật rất được, nguyên miếng nguyên miếng tinh thể màu đỏ, so với hạt muối thô vàng vàng đen đen, mạo xưng là vật thần ban một chút áp lực cũng không có.

Chuyện mỏ muối tinh sự tình trọng đại, cho dù là bán thú nhân ngu ngốc, cũng hiểu rõ tuyệt đối không thể cho người ngoài bộ lạc biết, nếu không sẽ mang tới tai họa đáng sợ cho bộ lạc.

Nhưng, trong lòng mọi người hiểu là một chuyện, cảnh cáo nên làm, vẫn không thể thiếu.

Khi Ngô Nặc dùng thần dụ tuyên bố muối tinh tồn tại, đồng thời cũng khoác da hổ thần linh cảnh cáo mọi người, nếu có ai tiết lộ sự tồn tại của muối tinh, thần linh tất sẽ giáng họa kẻ đó, người tiết lộ bí mật phải

chịu hết mọi trừng phạt tàn nhẫn nhất thế giới, chết trong tuyệt vọng thống khổ, vĩnh viễn rơi vào ma vực, cả đời không thể giải thoát.

Mấy lời cảnh cáo đối với người hiện đại ngay cả một mao tiền lực uy hiếp cũng không có này, đối với mọi người bộ lạc Trường Hà, lại như lôi trì, không thể bước qua nửa bước.

Nếu không tất yếu, mọi người thậm chí ngay cả hai chữ muối tinh đều không muốn nhắc tới.

Muối tinh khai thác từ mỏ muối tinh độ thuần cực cao, không cần bất cứ tinh luyện gì cũng có thể trực tiếp sử dụng, nhưng nguyên cục muối tinh đập nát có thể nấu ăn, lại không tiện trực tiếp dùng để ướp thức ăn.

Lúc Ngô Nặc ở hiện đại, từng nghe qua nấu muối, nhưng không biết cụ thể phải làm thế nào. Ôm suy nghĩ thử xem sao, y bỏ cục muối tinh vào nồi, trực tiếp thêm nước nấu, cuối cùng còn thật sự nấu ra muối.

Muối do muối tinh nấu ra, hạt muối cực mịn, màu đỏ như máu, mùi vị chính thống không mang chút vị đắng nào, không biết tốt hơn muối thô của bộ lạc Mục Nguyên bao nhiêu lần.

Để phân biệt với muối thô, Ngô Nặc đặt tên cho loại muối này là muối huyết, xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, y còn bịa ra một đoạn lai lịch thần thế phức tạp ly kỳ cho muối huyết. Thần thú không cẩn thận rạch vào ngón tay, máu nhỏ xuống liền biến thành muối huyết gì đó, không chỉ đám nhóc bộ lạc, ngay cả người lớn cũng hào hứng nghe, hai mắt phát sáng.

Ngô Nặc vốn chỉ là theo thói quen giở chút mánh cho muối huyết, không ngờ được câu chuyện tùy tiện bịa ra này lại miệng truyền miệng, trở thành một trong những truyền thuyết thần thoại phổ biến nhất lưu truyền hậu thế, vô số đời người đều nghe câu chuyện này trưởng thành.

Nhưng đến lúc đó, muối huyết là vai chính của câu chuyện, đã rất ít hiện thế.

Mà cho dù là hiện tại, số lượng muối huyết cũng không nhiều.

Thịt trong bộ lạc phần lớn đều dùng muối thô ướp, sau khi dùng hết tất cả muối thô, mới dùng muối huyết. Cho dù là thế, số lượng hai loại muối cộng lại vẫn không đủ ướp nhiều thức ăn như thế.

Ngô Nặc suy nghĩ đến nhiệt độ mùa đông bên này hoàn toàn khác với nơi y sống lúc trước, ở nhiệt độ giọt nước cũng thành băng, cho dù hàm lượng muối trong thịt khô thấp một chút, cũng không cần lo lắm để lâu biến chất.

Y giảm số lượng muối cần để ướp thịt hun thịt xuống thấp nhất, số lượng muối chỉ còn lại hai phần ba cách ướp bình thường, dùng một loại cành cây mang theo hương thơm thiên nhiên hun xong, mùi vị ngon bất ngờ.

Long thú (khủng long) chất thịt cứng, gần như toàn là thịt nạc, hơn nữa còn có một mùi tanh nồng, Ngô Nặc vốn cho rằng sau khi làm thành thịt khô sẽ rất khó ăn, kết quả đợi thật sự làm ra rồi, mùi vị hoàn toàn không thua kém thú lí lạp chất thịt non mịn nhất. Thịt long thú dùng muối huyết ướp chế, gỗ thơm hun khói sau khi chín cắt thành miếng, màu thịt trắng nõn, miếng thịt lóng lánh, cắn vào độ dai đủ, càng nhai càng thơm, ngay cả vị tanh đó ăn quen rồi cũng khiến người ta cảm thấy có một phong vị khác. Các thú nhân đặc biệt thích mùi vị này, mỗi bữa chỉ cần sắt một chén nhỏ, chỉ với thịt long sấy, bọn họ có thể ăn nửa nồi khoai trắng nấu, nửa ngày cũng không đói, no hơn thịt thú bình thường nhiều.

Rau ngâm, rau chua và rau mặn gần như toàn bộ sử dụng muối huyết làm, rau chua và rau ngâm tạm thời còn chưa làm xong, dưa dài và ớt trộn chung ngâm chưa mấy ngày đã có thể ăn được. Dưa dài trắng tuyết óng ánh cắt thành miếng rồi ngâm, vì muối huyết nên có một màu son đỏ nhạt, trong chua giòn còn có một chút vị ngọt cay nhàn nhạt, khai vị sướng miệng.

Ngay cả thú nhân không thích ăn rau xanh nhất, cũng thích rảnh rỗi nhai vài miếng.

Đáng tiết vò ngâm bên Tinh nung ra không nhiều, mỗi nhà thống nhất chỉ có thể được chia năm vò ba lớn hai nhỏ. Ba lớn dùng để đựng đồ chua, đồ mặn, hai vò nhỏ đựng dưa muối, có người háu ăn, sau khi rau ngâm ăn dược, chưa tới mấy ngày đã ăn sạch rau ngâm.

Bọn họ một chút cũng không phản tỉnh lại mình tham ăn, ngược lại còn trách bọn Tinh làm vò quá nhỏ.

Ngô Nặc chỉ muốn cho họ biết, vò dưa muối một lần có thể muối ba bốn chục cân rau, đã không nhỏ rồi!

So với trực tiếp ăn dưa muối, Bạch càng thích ăn đồ Ngô Nặc dùng ớt muối xào lên, đặc biệt là thịt lát xào ớt muối, thịt thú lí lạp vừa non vừa mềm, phối hợp với vị chua cay của ớt muối, quả thật không thể ngon hơn, mỗi lần hắn có thể ăn không sót một giọt nước. Tiểu sứ thần còn khen hắn là thùng cơm, nghe nói ở thần vực chỉ có người có thể ăn nhất mới có tư cách được gọi là thùng cơm, sau này còn phải nỗ lực ăn thêm một chút nữa.

Nếu Ngô tiểu Nặc biết suy nghĩ của Bạch đại miêu, tuyệt đối sẽ khóc ngất ở nhà xí.

Trong bận rộn, thời gian trôi qua rất nhanh.

Một sáng nào đó, Ngô Nặc bị cơn buồn đánh thức, mặc da thú dép lê đơn giản tự chế, mơ hồ mở rèm cửa da thú, một cơn gió lạnh ập vào mặt, thế giới bên ngoài đã bị màu trắng phủ kín.

Ngô Nặc từ nhỏ sống ở phía nam, mấy năm không thấy tuyết một lần, tuyết lớn đổ ào ào thế này, y lớn thế này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Ngô Nặc sửng sốt hai phút, lại một cơn gió lạnh ập đến, lập tức kẹp chặt hai chân chạy vội vào nhà vệ sinh.

Đợi đi xong ra ngoài, gió lạnh thổi, đầu Ngô Nặc triệt để tỉnh táo, hưng phấn lôi Bạch đại miêu còn đang ngủ vù vù khỏi giường, chơi tuyết với hắn nửa ngày, đông lạnh tới mức hắt xì liền mấy cái, mới luyến tiếc về nhà.

Ba ngày trước, đại vu đã đoán được trận tuyết lớn này, mọi người vội vã làm việc đến chạng vạng hôm qua, mới thu hoạch xong toàn bộ chút khoai trắng cuối cùng, chọn ra cái hoàn hảo, suốt đêm bỏ vào trong hầm.

Mấy ngày gần đây thời tiết hạ thấp nhanh chóng, nhưng thời tiết vẫn không tồi, trong lòng Ngô Nặc còn lầm rầm đại vu có phải tính sai không, dự báo thời tiết hiện đại còn không chuẩn mà, đại vu chỉ dựa vào mắt có thể nhìn ra hôm nào đổ tuyết sao? Kết quả không ngờ tuyết lớn nói tới liền tới.

May mà khi đó đại vu nhìn ra thời tiết có biến lập tức quyết đoán bảo mọi người dừng toàn bộ việc trong tay, tập trung tinh lực đào hết khoai trắng dưới đất lên. Nếu không, sau một trận tuyết lớn này, đừng nói trời tuyết lạnh giá không tiện đào, cho dù đào ra, khoai trắng bị đông lạnh cũng không giữ được lâu.

Đáng tiếc trận tuyết này vẫn đến quá sớm, rất nhiều khoai trắng đào hư còn chưa kịp phơi khô, chỉ có thể nhân lúc chưa hư ăn hết, thật sự ăn không nổi, cũng chỉ có thể cho gia súc ăn.

May mà, sản lượng khoai trắng năm nay cực cao, nếu không có gì ngoài ý muốn, số đã phơi khô và cất trong hầm chứa, đã đủ chống đỡ cho mọi người vượt qua mùa đông, còn dư lại nữa. Hơn nữa trừ khoai trắng, mọi người còn cất trong hầm không ít dưa dại, rau dại, dưa chua, dưa mặn, thịt muối, thịt sấy vân vân, tính tổng lại số lượng cũng không ít.

Mùa đông trước nay cực kỳ khó chịu, mọi người chưa từng xa xỉ hy vọng có thể ăn ngon trong mùa đông, chỉ cần có thể không đói bụng không đông lạnh là đủ.

Vấn đề thức ăn đã giải quyết, tiếp theo, chính là tranh thủ chút thời gian cuối cùng tận lực xây nhiều nhà.

Thời gian này, than đá được vận chuyển một đống về vùng đất tử vong, có đủ năng lượng chống đỡ, tiến độ nung gạch ngói tăng rất nhiều, Tinh để người đào thêm bốn lò gạch, cộng thêm trước đó, tổng cộng 12 lò gạch, toàn lực vận chuyển, mỗi ngày đều có gạch ngói nung xong ra lò. Gạch ngói thông qua xe bò cuồn cuộn vận chuyển về bộ lạc, lục tục không ngớt, trong bộ lạc lại có thêm hai mươi mấy ngôi nhà mới.

Trước trước sau sau cộng lại, bộ lạc tổng cộng xây được gần 40 căn nhà mới.

Nhưng bộ lạc tổng cộng có một trăm năm sáu chục hộ cư dân, hơn 2/3 người còn chưa có nhà mới.

Mắt thấy tuyết đã đổ xuống, nếu không tranh thủ làm móng nhà trước khi mặt đất bị đông lạnh hoàn toàn, thì chỉ có thể đợi sang năm khi thời tiết chuyển ấm tuyết đọng tan ra, đất lạnh rã đông mới có thể xây nhà tiếp.

Theo kinh nghiệm trước kia, một khi bắt đầu đổ tuyết, nhiều lắm không vượt quá một tháng, bùn đất sẽ hoàn toàn đông cứng. Tình huống năm nay không quá giống năm ngoái, năm ngoái vừa bắt đầu chỉ là tuyết

nhỏ lác đác, tuyết nhỏ chậm rãi chuyển thành tuyết lớn, năm nay vừa tới chính là tuyết lớn phủ trời phủ đất, chiếu theo tình thế này, đại vu đoán nhiều nhất nửa tháng nữa, bùn đất sẽ bị đông cứng hoàn toàn.

Nửa tháng, muốn dựng trên trăm căn nhà chắc chắn không làm xuể, nhưng chỉ đào móng, mọi người cùng nhau vất vả, vẫn có thể làm được.

Sự thật chứng minh, dụ hoặc của nhà mới rất lớn, cứ thế chuyển hóa thành động lực, không đến nửa tháng mọi người đã làm xong móng. Vấn đề nhà ở của cư dân bình thường đã giải quyết, các nô lệ sống ở đâu lại thành vấn đề mới.

Nô lệ có chủ, có chủ nhân an bài, bộ lạc Trường Hà chỉ cho phép chiến sĩ thú nhân có nô lệ, mà điều kiện của chiến sĩ thú nhân bình thường khá tốt, không nói mỗi người đều có một căn nhà đá, nhưng ít nhất không đến mức ngủ lều da thú, bình thường tệ lắm cũng có một căn nhà dựng bằng đá gỗ.

Nô lệ bình thường sẽ không ở chung với chủ nhân, thú nhân có nô lệ sẽ để nô lệ ở cạnh nhà mình, tùy tiện dùng chút gỗ cành cây cùng da thú bỏ đi dựng một cái lều, chắp vá mà ở. Bình thường còn tốt, khi mùa đông nô lệ thể chất hơi yếu một chút rất khó chịu nổi.

Mùa đông, nô lệ không có việc gì làm, lại cần phải ăn, các thú nhân bình thường sẽ không để ý sống chết của họ.

Bên này bộ lạc Trường Hà đã lệnh rõ cấm không được ăn thịt dê, cực ít bộ lạc ăn thịt người vừa đến mùa đông, sẽ xem nô lệ là gia súc giết chết đem đông lạnh từ từ ăn.

Năm nay, nếu không có gì bất ngờ, tất cả cư dân có lẽ đều có thể vào ở nhà mới, có nhà gạch ngói che mưa che gió, ai còn thèm nhà cũ bốn mặt lộ gió nữa?

Bộ phận chiến sĩ thú nhân đã vào ở nhà mới, dứt khoát ném nhà cũ của mình cho nô lệ ở, thú nhân tạm thời còn chưa có nhà mới vì muốn nô lệ nhà mình khi làm việc càng ra sức hơn, cũng đã hứa sẽ cho.

Nhà cũ của các thú nhân tuy căn bản không cách nào so sánh với nhà gạch ngói, nhưng ít nhất tốt hơn lều lán dựng tạm bợ từ gỗ và da thú gấp mười gấp trăm lần, ít nhất ở bên trong không đến mức bị lạnh tới chết.

Vấn đề nhà ở của nô lệ có chủ đã giải quyết, bộ lạc tổng cộng có hơn 800 nô lệ, rốt cuộc nên ở đâu đã trở thành vấn đề lớn.

Ngô Nặc và đại vu cùng thủ lĩnh thương lượng xong, quyết định đặc biệt xây một ký túc xá tập thể cho các nô lệ, hai bên trái phải xếp hàng 15 căn phòng lớn, nam nữ chia ra ở, chính giữa xây sáu phòng lớn, làm phòng ăn, nơi nấu ăn và ăn cơm nghỉ ngơi.

Nhà xí thì xây cách ký túc xá khá xa, đến lúc đó nếu còn dư gạch ngói, thì dùng gạch ngói xây, không thì dùng gỗ da thú này nọ dựng tạm.

Nô lệ mới đến vừa nghe thấy mình có thể ở trong nhà gạch ngói, cho dù phải ở chung với mấy chục người cùng nằm đất, bọn họ cũng hưng phấn vô cùng. Vì ký túc xá mới, mọi người đều vung tay liều mạng làm việc, trước khi bùn đất hoàn toàn đông cứng, đã làm xong móng cho ký túc xá tập thể.

Nhân thủ đã rảnh rỗi, một phần chạy tới vùng đất tử vong giúp đỡ, một phần ở lại trong bộ lạc chặt cây, xây nhà.

Khí hậu mùa đông năm nay vô cùng ác liệt, nhiệt độ giảm vô cùng nhanh, người tạm thời chưa có nhà mới, lại bị đông lạnh chịu không nổi, lục tục dọn vào hầm ngầm nhà mình.

72. Chương 72: Tránh Đông

Trong hầm nhiệt độ cao, không cần đốt lửa cũng rất ấm áp, thuần nhân buổi tối chỉ cần đắp một tấm da thú là được, thú nhân biến về thú hình thậm chí còn không cần đắp bất cứ thứ gì, nhưng khuyết điểm là

rất bí bức, mùi vị cũng không dễ ngửi, ở lâu dễ choáng váng. Hơn nữa trong hầm chất đầy thức ăn, chỗ có thể chừa ra cho người ở vô cùng có hạn, nếu không phải thật sự không chịu nổi đông lạnh, không ai nguyện ý xuống hầm ngủ.

Tuyết lớn đổ liên tục hơn một tháng, trước khi tuyết đọng triệt để cắt đứt đường đi, các chiến sĩ thú nhân lùa bò man, mang đợt than đá cuối cùng ở vùng đất nguyền rủa về bộ lạc, người nhặt than ở bên đó, cũng theo xe cùng về bộ lạc.

Đại tuyết chặn núi, bọn Thạch Hổ cũng phải ra khỏi Hắc Sắc sâm lâm, muối tinh họ đào ra trong thời gian này đã lục tục nấu thành muối huyết, nếu không có gì bất ngờ, đã đủ cho bộ lạc dùng đến nửa năm sau. Vách núi xung quanh mỏ kết đầy băng tuyết, căn bản không cách nào leo lên, toàn nhờ vào Bạch bay lên bay xuống, mới có thể mang đám Thạch Hổ cùng toàn bộ muối tinh đã đào về bộ lạc.

Sau một đêm tuyết lớn, tuyết đọng phủ kín cửa mỏ, cũng xóa đi dấu vết họ để lại trong rừng.

Trở về bộ lạc, người tham gia đào muối tinh cũng kín miệng không nhắc đến vị trí mỏ muối.

Thời gian trôi qua từng ngày, tuyết lớn không hề có dấu hiệu giảm nhỏ, ngược lại càng đổ càng lớn, gió thổi vù vù, cọ lên người như dao cắt, thổi đến mức không cách nào mở nổi mắt.

Tuyết đọng càng lúc càng dầy, rất nhiều chỗ đã lún qua đầu gối, bò man kéo xe bò, chở đầy gạch ngói, đất dính gần như không cách nào đi. Vốn dĩ sáng sớm đánh xe xuất phát, gần tối đã có thể từ vùng đất tử vong trở về, hiện tại chạy một chuyến phải mất ba ngày hai đêm, nhiệt độ ban đêm đặc biệt thấp, chiến sĩ thú nhân lùa bò man ở bên ngoài nghỉ ngơi buổi tối căn bản không dám ngủ, sợ ngủ thì không bao giờ tỉnh lại được nữa.

Bò man tuy chịu rét, nhưng ngày ngày đi trong trời tuyết, thân thể khó tránh khỏi bị đông lạnh, thời tiết rét buốt và đau đớn trên người khiến chúng càng trở nên nóng nảy không thuần, mấy đứa nóng tính, thậm chí còn dùng sừng húc vào chiến sĩ thú nhân, lực bó buộc của roi đối với chúng càng lúc càng nhỏ, còn có một ít bò man thân thể không tốt lắm, trên đường đi bị đông chết, tình huống không mấy lạc quan.

Do nhiệt độ quá thấp, vật hỗn hợp siêu dính sau khi rời khỏi vùng đất tử vong nhanh chóng nguội đi cứng lại, kéo về bộ lạc không lâu đã mất đi độ dính vốn có, biến thành cục đá, không cách nào sử dụng.

Cuối cùng thật sự không còn cách nào, chiến sĩ thú nhân bộ lạc toàn bộ xuất động, biến thành hình thú ngày đêm không nghỉ chạy mấy chuyến, mới vận chuyển được số gạch ngói cuối cùng đã nung xong về bộ lạc.

Bạch bay đi bay về liền mấy ngày, chạy mấy chục chuyến, cuối cùng cũng gom đủ đất dính để xây nhà.

Nhìn Bạch đại miêu gầy đi cả một vòng, Ngô Nặc đau lòng muốn chết.

Nhưng trả giá như vậy rất đáng, dưới sự nỗ lực chung của cả bộ lạc, trước khi bão tuyết tới, tất cả móng nhà đã đào xong đã biến thành nhà mới, bao gồm cả ký túc xá tập thể của các nô lệ.

Mọi người cuối cùng đã rảnh tay, bắt đầu hưởng thụ cuộc sống tránh mùa đông.

Mặc kệ ngoài trời gió to tuyết lớn, trong nhà đốt một chậu than, thỉnh thoảng thêm mấy cục than vào, cả phòng đều ấm áp, ngồi quanh chậu than, ủ trong nhà khỏi phải nói dễ chịu cỡ nào. Đương nhiên dễ chịu thì dễ chịu, mọi người đều ghi nhớ kỹ lúc đốt than, nhất định phải mở cửa sổ ra thông khí, cho đến trước mắt vẫn chưa xuất hiện chuyện trúng độc.

Khoai trắng tuy không hợp dạ dày của mọi người bằng thịt, nhưng có thể lắp đầy bụng, một sáng một tối nấu một nồi khoai trắng lớn, thỉnh thoảng nấu chút thịt muối thịt sấy thêm bữa ngon, thật sự thèm quá, thì giết một con răng dài chim thịt gì đó, dùng dưa chua hầm một nồi, từ từ ăn, mùi vị ngon khỏi nói. Mọi người mới ở trong nhà làm ổ gần nửa tháng, ai nấy đều mập lên một vòng.

Thỉnh thoảng trời nắng, đám nhóc nghẹn điên người lao ra khỏi nhà chạy đi khắp nơi, lăn lộn trong tuyết, đánh trận tuyết, đắp người tuyết, quậy tưng bừng. Không cẩn thận bị đông lạnh đông bệnh, bị đại vu bóp cằm rót thuốc rót tới kêu ngao ngao, nước mắt đảo quanh hốc mắt, sau vài ngày ủ rũ, đợi lần sau trời nắng, đám nhóc vết thương lành quên đau lại tiếp tục chạy vào tuyết chơi đùa.

Cả ngày ở trong nhà, đừng nói đám nhóc nghẹn phát điên, ngay cả người lớn cũng không chịu nổi.

Trời vừa nắng, đã kéo nhau chạy tới ngoại vi rừng săn bắt, bọn họ dùng khoai trắng và máu thịt tươi làm mồi dụ, những động vật quá đói đó, tới một con bắt chuẩn một con, thu hoạch phong phú.

Mùa đông năm nay lạnh hơn bất cứ năm nào trước kia, trong rừng hầu như không tìm được cái gì để ăn, con mồi các chiến sĩ săn về toàn bộ gầy đáng thương. Nhốt vào chuồng, gầy hơn đám đã được nuôi trước đó không chỉ một vòng, đám động vật quá đói, một chút cũng không kén chọn, dây khoai trắng phơi khô ăn đặc biệt ngon, khiến cho đám gia súc vốn đã hơi giảm độ thèm ăn cảm thấy nguy cơ, mầm móng kén ăn bất ngờ bị bóp chết ngay từ trong nôi.

Bạch không mấy hứng thú với số động vật gầy trơ xương này, hắn càng thích cá lớn mập tròn trong sông. Ngô Nặc từng nghe một người đồng nghiệp ở vùng đông bắc nói, bọn họ bên đó lúc mùa đông, đục một lỗ trên tầng băng dày trên sông, cá sẽ tự nhảy lên.

Xuất phát từ hiếu kỳ, Ngô Nặc tùy tiện chọn chỗ, bảo Bạch đào lỗ, hai người ngồi chờ bên lỗ băng nửa ngày, thật sự bắt được mấy con cá ngốc tự chui đầu vào lưới.

Chỉ ăn một lần, Bạch đại miêu đã yêu vị cá kho dưa chua.

Không đợi trời nắng, chỉ cần bình thường tuyết không lớn, Bạch sẽ chạy ra bờ sông đục băng bắt cá. Trong sông cá nhiều, hoặc ít hoặc nhiều mỗi lần đều có thu hoạch.

Người bộ lạc rất nhanh chú ý đến động tĩnh của Bạch, chưa qua bao lâu, người đến bờ sông bắt cá đã nhiều hơn.

So với mọi người nhàn nhã thoải mái, mùa đông của Ngô Nặc 'phong phú' hơn rất nhiều.

Thời hạn nhiệm vụ vừa tới, hệ thống đã báo nhiệm vụ cưỡng chế 'nung chế gạch ngói, cải thiện điều kiện nhà ở của bộ lạc Trường Hà' hoàn thành, nhiệm vụ cấp B khởi đầu này, đánh giá cuối cùng của hệ thống là ký chủ hoàn thành nhiệm vụ 200%, Ngô Nặc nhận được gấp đôi phần thưởng tích phân, có 20000 tích phân, vui đến mức y cả ngày không khép được miệng. Trừ tích phân ra, Ngô Nặc còn được một trái vu linh quả có tỷ lệ kích phát vu lực nhất định.

Vu linh quả chỉ lớn cỡ quả nho đỏ, Ngô Nặc bỏ vào miệng, ngay cả mùi vị là gì cũng không nếm ra được. Nhưng vu linh quả nho nhỏ đó lại khiến y ăn hết khổ sở, tròn ba ngày, Ngô Nặc cảm thấy xương cốt mình như bị người ta nghiền nát hết lần này đến lần khác, nếu không phải y lúc đó đang ở trạng thái hôn mê sốt cao, căn bản không cách nào cử động, nói không chừng đã trực tiếp cầm dao cắt cổ rồi.

Khi Ngô Nặc ăn vu linh quả, Bạch còn đang ở bên ngoài vận chuyển đất dính, đợi lúc hắn trở về, phát hiện Ngô Nặc đã sốt cao hôn mê, sắc mặt tái nhợt thân thể không ngừng run rẩy, Bạch bị dọa, ngay trong đêm mời đại vu đến, kết quả đại vu vừa nhìn đã xác định Ngô Nặc không phải bị bệnh, mà đang thức tỉnh vu lực. Đây là con đường mà mỗi người thừa kế huyết mạch đại vu đều phải đi qua, không có thuốc gì trị được, chỉ có thể dựa vào bản thân người thức tỉnh chịu đựng, cả quá trình tuy vô cùng thống khổ, nhưng bình thường sẽ không có nguy hiểm tính mạng.

Đại vu sớm đã biết Ngô Nặc không có vu lực, ông từng hỏi Ngô Nặc, bị Ngô Nặc nói bịa chuyện cho qua. Vốn đại vu còn giữ thái độ hoài nghi với câu trả lời của Ngô Nặc, hiện tại thấy Ngô Nặc thật sự đang thức tỉnh vu lực, lúc này mới tin, người thừa kế đại vu của bộ lạc Viêm Hoàng họ có huyết mạch đặc thù, trời sinh có năng lực câu thông với thần linh, nhưng phải đến sau 19 tuổi mới thức tỉnh vu lực.

Dù đại vu từng men theo con sông đi qua vô số bộ lạc, nhưng so với cả tinh cầu mà nói, nơi ông đi qua vẫn quá ít quá ít, cho nên ông không biết trong cực ít bí cảnh ở cực nam tinh cầu này, có một loại quả được vô số vu giả tôn là thần bảo, vu linh quả, là một loại thánh quả có thể cải tạo thuần nhân bình thường thành vu.

Dùng vu linh quả kích phát vu lực, thống khổ hơn thức tỉnh vu lực tự nhiên gấp trăm gấp vạn lần, thức tỉnh vu lực tự nhiên quả thật sẽ không có nguy hiểm tính mạng, nhưng dùng vu linh quả thì không nhất định. Sở dĩ vu giả có thể có sức mạnh thần bí, còn điều khiển những sức mạnh thần bí này, từ trên căn bản họ đã có khác biệt với thuần nhân bình thường.

Vu giả trời sinh, thức tỉnh của họ nói trắng ra chính là sức mạnh tích lũy đến một độ nào đó, sẽ phá khỏi xiềng xích, lượng biến dẫn đến chất biến. Vu giả nhờ vào vu linh quả cải tạo, bước đầu tiên chính là cải tạo thân thể họ từ căn nguyên, sau đó mới thức tỉnh vu lực.

Người thể chất yếu thân thể không tốt, trực tiếp sẽ bị thay đổi chết luôn, có vài người dù may mắn vượt qua bước đầu tiên, sau đó lại kẹt ở bước thứ hai, cuối cùng thức tỉnh thất bại.

Ngô Nặc chỉ thấy hệ thống giới thiệu đơn giản 'dùng xong có tỷ lệ kích phát vu lực nhất định', hoàn toàn không biết hung hiểm trong đó.

Ngô Nặc hôn mê ba ngày, Bạch không ăn không uống ngồi canh y ba ngày, thấy Ngô Nặc vì đau đớn mà thân thể không ngừng run rẩy co giật, tim Bạch như dao xé, thống khổ phải chịu trong lòng một chút cũng không thua Ngô Nặc.

Cuối cùng, Ngô Nặc không nguy hiểm gì tỉnh lại, rất may mắn thức tỉnh được vu lực, trở thành một vu giả chân chính.

Vu lực mới sinh vô cùng yếu ớt, Ngô Nặc gần như không cách nào điều động sức mạnh đó, nhưng, đại vu tỏ vẻ chuyện này rất bình thường, vu lực của tất cả vu giả đều là một quá trình không ngừng tích lũy, chân chính quyết định vu giả cường đại hay không, là tiềm lực.

Tiềm lực của Ngô Nặc cụ thể ra sao, đại vu không nói với bất cứ ai, chẳng qua lúc ở một mình, đại vu không thiếu âm thầm trộm vui.

Từ sau khi Ngô Nặc thức tỉnh vu lực, đại vu cũng bắt đầu đưa việc giáo dục y lên nhật trình.

Nhân lúc mùa đông tránh rét không có gì làm, đại vu lấy hết các loại dược thảo tích trữ ra, dạy Ngô Nặc phân biệt từng cái, từ ngoại hình đến dược tính, từ loại dược thảo nào phối hợp với nhau có thể trị chứng bệnh nào, loại thảo dược nào phối với nhau có thể làm thành vu dược hiệu quả đặc thù, đến loại vu dược (độc) nào tương ứng với vu chú nào vân vân. Bộ lạc không có văn tự, chỉ có lác đác mấy chục văn phụ phù chú, tất cả tri thức đều dựa vào truyền tai truyền miệng, dù hiện tại Ngô Nặc có lực ghi nhớ kinh người, đầu óc dễ xài, cũng có chút ăn không tiêu, không cẩn thận tí mà lẫn lộn hết cả.

Không còn cách nào, Vu Nặc chỉ đành dùng Hán tự ghi lại những tri thức này lên cuộn da dê, mỗi ngày ôn cũ rồi học mới.

Trừ giảng bài, đại vu sẽ thường xuyên kể cho Vu Nặc nghe một vài chuyện tai nghe mắt thấy lúc ông đi lịch lãm hồi còn trẻ, thông qua giảng giải của đại vu, Ngô Nặc cũng có hiểu biết sâu sắc hơn đối với thế giới này, cũng dần sinh ra hứng thú nồng đậm đối với thế giới rộng lớn bao la bên ngoài bộ lạc Trường Hà.

Có cơ hội, nhất định phải bảo Bạch chở y men theo con đường đại vu đã đi qua, đi lại hết một lượt, xem thử thụ nhân nhân từ thiện lương, ngư nhân xinh đẹp hung ác, dực nhân bá đạo nhiệt tình…

Vất vả lắm Ngô Nặc mới ghi chép lại toàn bộ tri thức vu dược mà đại vu truyền thụ, đại vu lại ném cho y một nhiệm vụ càng thêm gian khó___ Dạy trẻ em trong bộ lạc học văn tự của bộ lạc Viêm Hoàng.

73. Chương 73: Dạy Học

[Nhiệm vụ cưỡng chế 7: Truyền thụ cho cư dân bộ lạc Trường Hà chữ thông dụng và chữ phổ biến của văn tự Hoa Hạ (tổng cộng 3500 từ), số Ả Rập, phép tính trong mười chữ số, số học cơ bản (phép cộng trừ nhân chia thông dụng).

Thời hạn nhiệm vụ: 2 năm.

Phần thưởng nhiệm vụ: Trước khi thời hạn nhiệm vụ kết thúc, ký chủ nộp lên đơn sát hạch không ít hơn 40, không vượt quá 50 học sinh, do hệ thống thống nhất sát hạch. Mỗi một học sinh thông qua sát hạch, ký chủ sẽ được 20000 điểm tích phân phần thưởng, hơn 60% học sinh thông qua sát hạch, ký chủ sẽ được

một lần rút thưởng tùy ý. Hơn 80% học sinh thông qua sát hạch, ký chủ sẽ được một quyển [Thổ nạp pháp (trung cấp)]. Toàn bộ học sinh thông qua sát hạch, ký chủ sẽ được một quyển [Thể thuật trung cấp], các phần thưởng ở trên tích lũy dần dần. Tỉ lệ thông qua sát hạch thấp hơn 60%, nhiệm vụ bị phán thất bại, người đạt chuẩn và người không đạt chuẩn trừ đi tương ứng, số không đạt chuẩn còn lại, tính theo số người mỗi người trừ đi 20000 điểm tích phân của ký chủ.]

Trước đó không lâu, Ngô Nặc hoàn thành nghiệm vụ cưỡng chế thứ 6 _ giúp bộ lạc Trường Hà đào hầm chứa thức ăn và giống qua đông đúng cách, nhận được 10000 điểm tích phân, rút thưởng lại rút phải một quyển tự điển Hán tự thông dụng, còn là bản điện tử lừa đảo, chỉ có thể lật xem trên giao diện thao tác hệ thống. Ngô Nặc tức đến mức chỉ muốn lôi hệ thống ra đánh cho một trận ___ có phần thưởng nào lừa đảo thế không?

Phần thưởng vốn cho là không có chút tác dụng, hiện tại lại có thể được dùng đến.

[Hệ thống ngoan, tôi sai rồi, phần thưởng lần trước rất tốt!] Ngô tiểu Nặc có thể co có thể duỗi nịnh nọt cực điểm.

Hệ thống rất nhân tính hóa hừ một tiếng, không để ý đến ký chủ ngốc nữa, hệ thống ngoan gì chứ, trong tâm mới không nóng lên đâu.

"… Vu Nặc, con nguyện ý truyền dạy văn tự của bộ lạc Viêm Hoàng cho trẻ con bộ lạc chúng ta không? Nếu…" Đại vu thấy Ngô Nặc ngồi yên không nói, cho rằng y có điều lo nghĩ, lại hỏi lần nữa, kết quả còn chưa nói xong, đã bị Ngô Nặc ngắt lời.

"Con có thể dạy văn tự bộ lạc Viêm Hoàng cho mọi người, nhưng lời cảnh cáo phải nói trước, nếu có đứa nào không nghe lời không chịu học đàng hoàng, không đạt được yêu cầu của con, thì đừng trách con… không khách sáo!" Con nít thường nghịch ngợm ngồi không yên, lúc Ngô Nặc đi học, các nam sinh trong lớp y thường xuyên chọc giáo viên tức bốc khói, giáo viên trên bục giảng bài, mọi người ở dưới chau đầu ghé tai làm mấy động tác nhỏ, một buổi học chỉ cần qua một nửa, dưới mông họ cứ như mọc đinh, nhìn trái ngó phải chau đầu ghé tai, chuông tan học vừa reng, vụt vụt chạy ra ngoài, vừa đến kỳ thi thì vò đầu bức tóc ủ rũ chán chê.

Tuy y chưa học trung học, nhưng ít nhất cũng đã tiếp nhận giáo dục bắt buộc chín năm của tổ quốc, tự điển rút được y đã lật sơ qua một lần, có một phần chữ y cũng thấy xa lạ vô cùng, muốn trong thời gian hai năm ngắn ngủi dạy toàn bộ cho mấy đứa trẻ không có chút cơ bản, thậm chí gần như không biết Hán ngữ, còn phải thông qua sát hạch của hệ thống, tuy phần thưởng rất phong phú, nhưng mạo hiểm cũng vô cùng lớn.

Lỡ như ngay cả một đứa cũng không thông qua, hệ thống trừ của y một triệu tám trăm ngàn tích phân, y cả khóc cũng không có chỗ khóc.

"Cái này, con không cần lo lắng, ta sẽ nói rõ với tụi nó."

Nhìn gương mặt cười thành hoa cúc của đại vu, Ngô Nặc cảm thấy mình cứ như một con chim thịt mập bị một con cáo già ngắm trúng.

Đám nhóc đang vô cùng nhàm chán ủ trong nhà tránh rét, không biết sao, đột nhiên cảm thấy sống lưng chợt lạnh, vô thức nhìn ra cửa sổ da thú để mở thông gió.

Không có gió mà, đại khái là ảo giác đi / .

Ngô Nặc nhớ lại tình hình lúc mới đi học, còn rút từ trong tự điển ra ghép âm lại cho đều, phí công sức mấy ngày, mới chọn được vài chữ đơn giản nhất, thường dùng nhất trong tự điển, chuẩn bị trước bắt đầu dạy từ những chữ này.

Con số Ả Rập trước từ 1 đến 100, số biết rồi, mới dạy đám nhóc phép cộng trừ.

Nể tình một triệu tích phân, hai bộ công pháp, Ngô Nặc lấy ra mười hai phần khí thế, chuẩn bị bài từ sáng đến tối.

Bạch đại miêu bị lạnh nhạt nghĩ hết cách muốn được tiểu sứ thần chú ý, khi hắn lần thứ ba ấn dấu chân đen thui trên cuộn da dê Ngô Nặc vất vả khổ cực viết ra, cuối cùng bị Ngô tiểu Nặc đã hết cách nhẫn nhịn

xách cổ ném ra khỏi nhà.

Lăn hai vòng trong tuyết, Bạch đại miêu ngoi dậy quẩy rớt tuyết trên lông, cái đuôi lắc vô cùng vui vẻ, một bộ đạt được mục đích___ dáng vẻ tức giận của tiểu sứ thần cũng quá dễ coi . Vòng hai vòng bên ngoài, đại miêu cẩn thận vén một góc rèm da thú lên, thấy Ngô Nặc ngồi cạnh bồn lửa, dùng lông vũ chim thịt chấm vu dược đen thui, nhíu mày nghiêm túc viết viết vẽ vẽ lên cuộn da dê, ánh lửa ấm áp rọi lên gương mặt trắng nõn xinh đẹp của y, cứ như có một sức mạnh khiến người ta an tĩnh an tâm, Bạch đại miêu vô thức nín thở, rón ra rón rén tới cạnh Ngô Nặc, nằm lên da thú cạnh chân y, đầu mập cọ cọ, được Ngô Nặc sờ đầu vuốt cằm, cuối cùng thỏa mãn, nhắm mắt lại, không bao lâu đã ngáy.

Bất tri bất giác bận tới chạng vạng, Ngô Nặc ngẩng đầu vặn cổ, vô ý liếc thấy mèo mập chổng bốn chân lên trời ngủ vô cùng ngon, nhịn không được thò tay sờ cái bụng mập trắng bóng của hắn. Y vừa mới thò móng vuốt tội ác ra sờ hai cái, ánh bạc lóe lên, mèo mập biến thành mỹ nam tóc bạc, tay dài cong tới lật người đè lên, Ngô Nặc dùng hành động thực tế thuyết minh, cái gì là chơi lửa tự thiêu.

Ngoài phòng gió tuyết từng cơn, trong phòng xuân quang ấm áp.

Địa điểm dạy học được chọn ở đại sảnh nhà ăn của các nô lệ, nơi đó lớn, một phòng có thể ngồi một hai trăm người.

Ngày đầu tiên tới học, đều là trẻ con của các cư dân bộ lạc, đám nhóc dưới 15 tuổi chạy tới mấy chục người, tuổi nhỏ nhất mới chỉ có ba bốn, nước muỗi còn nhễu thật dài, vào trong 'giảng đường' căn bản không biết tìm chỗ ngồi, cùng bạn nhỏ cùng tuổi kêu ngao ngao chạy loạn khắp phòng, không có gì khác biệt với tiểu dã nhân. Tuổi lớn hơn chút thì thành thật hơn, những thổ dân ở thế giới này không chỉ lớn nhanh, nội tâm cũng thành thục rất sớm, Ngô Nặc mới ở trong phòng học không lâu, đã nghe có mấy đứa ở đó hỏi bạn học nữ sinh con với mình, còn có hai giống cái thuần nhân vì thế mà đánh nhau.

Nhìn hai bạn nam còn cao hơn so với mình, lại nhìn ấu thú nhân đang lăn lốc cầu vuốt ve bên chân mình, Ngô Nặc suýt nữa tức đến mức máu phọt ra.

Trọng trách nặng mà đường xa, tích phân của hệ thống làm sao dễ kiếm như thế?

Nghĩ đến phần thưởng phong phú, Ngô Nặc lại cố sức.

Để Bạch treo vải đã cắt sẵn lên tường, trên vải trắng cắt thành miếng nhỏ, dùng nước thuốc màu đen đặc biệt điều chế cẩn thận viết lên chữ cái phiên âm, con số Ả Rập, Hán tự đơn giản vân vân.

Đợi treo vải xong, Ngô Nặc cất giọng la mấy tiếng yên tĩnh, trong phòng học vẫn ồn ào không thôi.

Bạch đột nhiên gầm lên một tiếng thấp trầm, phòng học lập tức im như thóc, có nhiều đứa tuổi còn nhỏ bị dọa khóe mắt đỏ lên run run rẩy rẩy, đứa lớn hơn thì cũng tái cả mặt.

Ngô Nặc thanh giọng nói: "Được rồi, hiện tại trước xếp chỗ ngồi, mọi người từ thấp đến cao theo thứ tự ngồi xuống!"

Trong phòng học lại một trận xôn xao, Bạch hừ lạnh một tiếng, đám nhóc thức thời ngậm miệng, lục tục xếp thành tám hàng theo phân phó của Ngô Nặc, từ thấp đến cao xếp xong chỗ ngồi, mỗi tổ chọn ra một tiểu tổ trưởng tạm thời, phụ trách trật tự và một vài chuyện thường ngày của tổ. Tiếp theo lại cho mọi người biết quy củ khi đi học, bất tri bất giác, một buổi sáng đã qua.

Buổi trưa để đám nhóc về nhà nghỉ ngơi một tiếng, buổi chiều nghe tiếng gầm của Bạch, đám nhóc kéo nhau ra khỏi cửa, hứng gió lạnh bão tuyết chạy tới phòng học, thấy Bạch lạnh mặt ngồi trước cửa phòng học, một đám vừa vào phòng đã tự động im miệng, chiếu theo thứ tự buổi sáng, nhanh chóng tìm được vị trí của mình, ngồi lên miếng da thú.

Bốn góc phòng học mỗi góc đặt hai chậu lửa lớn, đám nhóc ngồi vào chỗ rồi, không bao lâu sẽ ấm áp.

Đợi khi ấu thú nhân cuối cùng nhỏ tuổi nhất được ba nó đưa vào phòng học, Ngô Nặc chính thức bắt đầu giảng bài.

Y không dạy Hán tự trước, chọn bắt đầu dạy từ con số Ả Rập đơn giản nhất, 1 đến 10 dạy cả buổi chiều.

Thuần nhân nhỏ tuổi có năng lực mô phỏng mạnh, học nhanh, phát âm chuẩn, nhưng quên càng nhanh, sau 1 chúng trực tiếp nhảy tới 5 6 7.

Thuần nhân tuổi lớn hơn có năng lực logic mạnh, rất nhanh đã học được thứ tự 1-10, nhưng phát âm rất nhiều lúc chỉ có chúng có thể nghe hiểu.

Còn về ấu thú nhân…

Ngô Nặc đã không muốn làm khó chúng, cũng không muốn làm khó bản thân nữa.

Ngày đầu tiên dạy học kết thúc, Ngô Nặc cảm thấy cả người mình không khỏe lắm.

Nhưng, vì một triệu tích phân, nhất định phải tiếp tục cố gắng.

Ngày thứ hai…

Ngày thứ ba…

Ngày thứ tư, Ngô Nặc đã không còn dã tâm bừng bừng mơ tưởng đến phần thưởng của hệ thống, chỉ cầu tương lai hệ thống đừng trừ tích phân của y quá thảm.

Dạy đủ mười ngày, mấy nhóc thuần nhân cuối cùng có thể dùng Hán ngữ tiêu chuẩn phát âm từ 1 đến 30, ấu thú nhân có hạn chế trời sinh, không thể phát ra tiếng người, nhưng cũng có thể dùng ngôn ngữ của thú nhân, chuẩn xác nói ra mỗi một con số, Ngô Nặc tùy tiện nói một số, chúng đều có thể nhanh chóng dùng vuốt viết trên mặt cát.

Tiếp theo, Ngô Nặc chậm rãi dạy Hán tự tương ứng từ 1 đến 30 (giản thể) cho mọi người, có cơ bản trước đó, đám nhóc học nhanh hơn không ít, chỉ tốn mấy ngày, đã học được Hán tự tương ứng, còn có thể linh hoạt chuyển đổi giữa con số Hán tự và con số Ả Rập.

Tiếp đó, Ngô Nặc tốn phải hơn nửa tháng, mới dạy được chúng phiên âm Hán ngữ.

Trừ giáo trình dạy học bình thường, Ngô Nặc còn yêu cầu tất cả trẻ em đến học, ít nhất một tuần phải tắm một lần gội đầu một lần, quần áo nhất định phải sạch sẽ, tóc một là cắt ngắn hai là dùng chỉ gai buộc lại, cắt móng tay rửa tay vân vân.

Bạch đặc biệt phụ trách kiểm tra, đứa nào không sạch sẽ không cho phép vào phòng học.

Mỗi tuần Ngô Nặc sẽ chọn ra năm đứa không đến trễ, yêu sạch sẽ, biểu hiện trong lớp ưu tú ra, phát cho chúng mỗi đứa một phần thức ăn vặt tự chế, có lúc là cá con khô, có lúc là thịt khô, có lúc là khoai sợi chiên giòn vân vân.

Vị thức ăn vặt rất ngon, mỗi tuần chỉ có năm đứa nhận được, đứa nhận được phần thưởng khỏi nói đắc ý cỡ nào, con nhà mình nhận được phần thưởng, cha mẹ còn cao hứng hơn cả đứa con, xem con trai là rồng con gái là phụng, trông mong con mình càng ưu tú càng cường đại hơi mình, là tâm nguyện giản dị nhất của cha mẹ. Nếu con nhà mình nhận được phần thưởng, nhà thuần nhân gia cảnh hơi kém ít nhất cha mẹ cũng sẽ nấu hai quả trứng chim thịt cho con coi như khen ngợi, dư dả chút sẽ nấu một chén thịt sấy thịt muối cho chúng. Gia cảnh thú nhân thường dư dả, con nhà ai được thưởng, kém nhất phải giết một con dê làm phần thưởng.

So với được thưởng, số lượng đứa không được thưởng vẫn chiếm đa số.

Các phụ huynh không bao che che chở con như mấy phụ huynh chỉ có con trai con gái một đời sau, ngủ nướng? Đánh! Không thích học? Đánh! Không nghe lời giáo viên? Càng phải đánh! Đánh đến khi nghe lời mới thôi!

Từ sau khi liên tục mấy tuần có trẻ con nô lệ nhận được phần thưởng, câu cửa miệng của các phụ huynh bộ lạc Trường Hà giáo dục con cái liền biến thành: "Ngay cả con nít nô lệ cũng không sánh được, đầu tụi bây lẽ nào còn ngu hơn heo thú hả?"

Trong quá trình Ngô Nặc dạy học, ngày ngày đều có trẻ em nô lệ tì lên cửa sổ xem lén, học lén, Ngô Nặc nhìn những gương mặt nhi đồng thất học đó, vung tay, cũng cho mấy đứa nhóc nô lệ đó vào phòng học.

Ngô Nặc trước giờ không có quan niệm chủ nô gì đó, trong mắt y, trẻ em nô lệ và những đứa trẻ khác đều là học sinh, đều đối xử bình đẳng, yêu cầu thống nhất.

So với những đứa trẻ khác, trẻ em nô lệ càng quý trọng cơ hội học tập quý giá này, không cần bất cứ ai dùng roi đánh, chúng đã có thể học nghiêm túc khắc khổ hơn bất cứ ai.

Đợi vừa tới thời gian bình xét mỗi tuần, năm đứa được nhận phần thưởng đều là trẻ em nô lệ, đám nhóc bộ lạc Trường Hà lập tức có cảm giác nguy cơ, sau khi bị cha mẹ mắng qua đánh qua, cố gắng học tập đã được kích mở.

Dưới cạnh tranh tốt đẹp, hiệu suất học tập của chúng cuối cùng cũng tăng lên.

Mùa đông nhàn rỗi vô sự, hiếm được năm nay thức ăn sung túc lại có nhà mới che mưa tránh tuyết, mỗi ngày đều có than đá đốt, ngoại trừ lúc các người lớn nỗ lực tạo mạng người cũng sẽ cùng mấy đứa con học một chút tri thức, thói quen vệ sinh cũng dần tốt lên, ngôn ngữ hành động cũng vô thức chậm rãi thay đổi càng tốt hơn.

74. Chương 74: Nạn

Mỗi tuần, Ngô Nặc sẽ dạy đám nhóc sáu ngày, cuối tuần nghỉ một ngày. Mùa đông trời sáng trễ, trời tối sớm, mỗi ngày sáng sớm phải đến khoảng mười giờ trời mới sáng, chiều vừa qua bốn giờ trời đã bắt đầu tối.

Mọi người bộ lạc Trường Hà đã quen mặt trời mọc ra ngoài mặt trời lặn nghỉ ngơi, đặc biệt là trong mùa đông, trước kia thức ăn ít, mọi người vì giảm bớt tiêu hao, cả ngày hầu như phân nửa thời gian là ngủ, cho dù năm nay bộ lạc đã không còn phải lo lắng vì thức ăn, mọi người vẫn không thay đổi thói quen đã tạo thành từ lâu nay. Trời vừa tối đã đi ngủ sớm, ngủ đến khi trời sáng mới dậy.

Năm ngoái, trong mùa đông mọi người hầu như không có chuyện gì để làm, ban ngày ngắn ngủi, phân nửa trôi qua trong giấc mộng.

Năm nay, đám nhóc sáng đúng mười một giờ đi học, chiều đúng bốn giờ tan học, mỗi ngày 4 tiết học, mỗi tiết học một tiếng, sau mỗi tiết có 20 phút nghỉ ngơi, đám nhóc có thể nghỉ ngơi, cũng có thể kết bạn đi nhà xí.

Không trâu bắt chó đi cày, làm giáo viên một thời gian, Ngô Nặc cũng tổng kết được một vài kinh nghiệm___ Thoát ly ngữ cảnh, đơn thuần dạy tụi nhỏ nhận chữ, tụi nhỏ học rất chậm, quên cũng nhanh, tiến độ học chậm chạp.

Hết cách, Ngô Nặc chỉ có thể vắt óc biên soạn một vài câu chuyện nhỏ đơn giản thú vị, viết lên cuộn da dê, vào giờ học từng câu từng chữ giảng cho tụi nhỏ nghe.

Trẻ em luôn tràn đầy hiếu kỳ và nghi vấn, thường xuyên hỏi những chi tiết nhỏ trong câu chuyện, có vài vấn đề rất dễ giải đáp, có vài vấn đề Ngô Nặc lừa gạt vài câu cũng miễn cưỡng vượt qua, có vài vấn đề thì bất kể thế nào Ngô Nặc cũng không giải thích được___ Chẳng hạn, trái cây rớt xuống đất là vì lực hút trái đất, vậy lực hút trái đất là gì? Lẽ nào sâu trong lòng đất không phải là ma quỷ sao?

Lại chẳng hạn như, ngày đêm thay phiên bốn mùa luân chuyển là vì tinh cầu tự xoay và xoay quanh mặt trời, tinh cầu cũng xoay được? Tại sao trước giờ chưa từng có cảm giác này? Đợi đã, tinh cầu là gì? Có thể ăn không?

Đủ các loại vấn đề như thế, còn rất nhiều rất nhiều, mỗi lần Ngô Nặc đều bị hỏi đến chỗ bí, y chỉ là người bán hàng có văn hóa cơ sở, không phải giáo sư đại học toàn trí toàn năng a a a a, khốn kiếp .

Mỗi lần bị đám nhóc con khốn kiếp vừa đáng yêu lại đáng hận này hỏi đến chỗ bí, lại không thể hồ loạn cho qua, Ngô Nặc sẽ nói đợi các em trưởng thành, tương lai nếu có cơ hội đi bộ lạc Viêm Hoàng, trí giả học nhiều hiểu rộng nơi đó có thể cho các em đáp án.

Đám nhóc đã càng lúc càng thích đặt câu hỏi, lại hỏi, trên thế giới này có vấn đề cả trí giả cũng không thể trả lời sao? Ngô Nặc trầm đinh chặt sắt nói với chúng, đương nhiên có, thế giới vạn vật vạn sự phút chốc vạn biến, cho dù là trí giả lợi hại đến đâu, cũng có nghi vấn không cách nào giải đáp, thậm chí thần cũng không phải vạn năng chân chính.

Một đạo lý đơn giản nhất, vì thần cũng không cách nào sáng tạo một cự thạch cả ngài cũng không thể đẩy.

Phải luôn giữ lòng hiếu kỳ và kính sợ với vạn vật trên thế gian, phàm chuyện gì phải có kiến giải của bản thân nhưng không thể cố chấp tin vào mình, đừng mê tín cái gọi là quyền uy, trên đời này không có một đáp án luôn bất biến, cũng không có chân lý vĩnh viễn chính xác.

Ngô Nặc có lẽ không cách nào dạy những đứa trẻ này tri thức lý luận quá cao thâm, nhưng y dạy cho chúng những đạo lý này, nếu tụi nó có thể nghiềm ngẫm, đã đủ cho chúng dùng cả đời.

Dù sao, Ngô Nặc có rất nhiều vấn đề không cách nào chân chính giải đáp cho tụi nó, nhưng trong mắt đám nhóc, Ngô Nặc đã biết hơn cha mẹ chúng rất nhiều rất nhiều, trí giả của bộ lạc Viêm Hoàng quá xa xôi không thể với tới, Ngô Nặc trong lòng chúng đã là người có trí tuệ nhất, giống như đại vu.

Nhưng so với đại vu, đám nhóc đương nhiên càng thích Vu Nặc ngoại hình xinh đẹp, cười lên đặc biệt khiến người ta muốn thân cận. Ai trong lớp nếu được Vu Nặc chính miệng khen ngợi, có thể đắc ý rất lâu, nếu được Vu Nặc sờ đầu vỗ vai, có thể hưng phấn mấy ngày trời đều treo nụ cười ngốc.

Có Bạch ở bên cạnh hung tợn nhìn, đám nhóc chỉ có thể mượn cớ hỏi vấn đề, mới có cơ hội tiếp cận Ngô Nặc. Có vài lần liếc thấy có ấu thú nhân nhân cơ hội làm nũng với Ngô Nặc, Bạch dứt khoát biến thành hình mèo, bá đạo chiếm cứ bờ vai Ngô Nặc, con mắt băng lam từ cao nhìn xuống hung ác địa đám ấu thú nhân, đám nhóc không bị dọa khóc đã không tệ rồi, làm sao còn dám lộ cái bụng mềm mại ra nữa?

Ấu thú nhân giận dỗi về nhà không ít lần cáo trạng với cha mẹ, tiếc rằng cha mẹ chúng cũng không đánh lại Bạch, đám nhóc thất vọng chỉ có thể ký thác hy vọng vào mình sau khi trưởng thành hóa hình, sẽ quyết một trận cao thấp với dực hổ Bạch đáng ghét đó.

Đám nhóc sợ Bạch, nhưng sau sợ hãi chưa chắc không có sùng bái, chúng coi Bạch là mục tiêu phấn đấu, đợi khi chúng trưởng thành, phát hiện bất luận mình phấn đấu thế nào, cũng không thể chiến thắng dực hổ Bạch, sợ hãi và sùng bái lúc nhỏ này sẽ chuyển hóa thành thần phục, cam nguyện đi theo.

Sau đó, Ngô Nặc dùng chữ Hán soạn rất nhiều câu chuyện nhỏ đơn giản, đám nhóc thường xuyên mang cuộn da dê ghi câu chuyện về nhà, từng câu từng chữ kể cho cha mẹ, các anh chị em quá tuổi hoặc không đủ tuổi nghe, tai nghe mắt thấy nhiều, người biết nói vài câu Hán ngữ đơn giản trong bộ lạc càng lúc càng nhiều, có vài người còn có thể viết vài chữ Hán đơn giản.

Đám nhóc đến trường xóa nạn mù chữ, mỗi lần đi là cả ban ngày, thời gian qua đặc biệt nhanh.

Người lớn cũng không giống như năm ngoái không có chuyện gì làm nữa.

Ngô Nặc vẽ lại bản vẽ cung gỗ nhận được khi hoàn thành nhiệm vụ 'truyền thụ phương pháp ướp muối và sấy khô thức ăn' lên cuộn da dê, bảo Tinh chiếu theo đó mà làm.

Mọi người giày vò rất lâu, Tinh là người đầu tiên dùng gỗ và gân long thú làm ra một thành phẩm ngoại hình sần sùi, nhưng có tính năng gần như hoàn mỹ, hắn gác nhánh gỗ cứng đã vuốt nhọn, dùng sức kéo gân rồng, mũi tên gỗ lập tức bay xa mấy chục mét, cắm mạnh vào trụ gỗ, đi sâu ba phân.

Tinh lại thử với con mồi nuôi trong nhà, sau khi bắt liền mấy phát, mũi tên gỗ xuyên qua cổ chim thịt, chim thịt phành phạch mấy cái triệt để nghẹn khí.

Tinh quanh năm săn mồi, làm sao có thể không hiểu chỗ kỳ diệu của cung tên? Lập tức lấy cung tên đã làm xong đi tìm đại vu và cha hắn là Kim Đồng, đích thân làm mẫu uy lực của cung tên xong, hai người luôn miệng khen hay.

Gỗ cứng là một loại cây đặc thù trong Hắc Sắc sâm lâm, sinh trưởng rất chậm, nhưng chất gỗ vô cùng cứng chắc, nhưng nếu so với sắt, đương nhiên phải thua kém một chút, uy lực của cung tên cũng yếu hơn chút. Nhưng đại vu lại không để ý chút nào, độ cứng không đủ, vu dược góp phần.

Bôi vu dược (độc) lên đầu mũi tên, chỉ cần mũi tên có thể phá da con mồi (kẻ địch), thì có thể khiến chúng (họ) choáng đầu hoặc chết.

Cứ thế, có thể tăng lực sát thương cự ly xa của các chiến sĩ lên cực đại, đối với chiến sĩ thuần nhân ý nghĩa cực kỳ trọng đại.

Sau khi Tinh thành công, lập tức trở thành cố vấn kỹ thuật cho bộ lạc, cả đám đều lấy bán thành phẩm do mình mày mò ra giày vò hắn, sau khi giày vò đi giày vò lại nhiều lần, các cư dân bộ lạc gần như mỗi nhà đều có một cây cung gỗ.

Chỉ có cung thôi còn chưa đủ, mũi tên là hàng tiêu hao, càng nhiều càng tốt. Nhân lúc trời nắng, mọi người vào rừng chặt nhiều gỗ cứng mang về, bình thường làm ổ trong nhà dùng đồ đá chậm rãi mài mũi tên.

Đồ đá cùn, gỗ cứng chất liệu cứng, một người bình thường hơn một ngày mới có thể mài ra được một mũi tên, tuy hiệu suất thấp, nhưng cả bộ lạc từ trên xuống đều hành động, tích lũy lại số lượng cũng rất khả quan.

Mài mũi tên phần lớn là đàn ông, đêm dài miên man, đám đàn ông thiếu hoạt động vui chơi trừ nỗ lực tạo người ra, không có chuyện gì khác để làm, hai ba tháng ngắn ngủi, nữ tính đến tuổi trong bộ lạc hơn phân nửa đều có thai.

Mấy năm gần đây, tình huống bộ lạc vẫn không tốt, các phụ nữ cũng lần lượt sinh mấy đứa con, nhưng rất nhiều đứa đã chết yểu trong mùa đông, đói chết bệnh chết lạnh chết không phải là ít, trẻ con càng lúc càng ít, càng lúc càng quý.

Có vài người tìm được giống cái đã mấy năm, nhưng ngay cả một đứa con sống được cũng không có, hiện tại phụ nữ vất vả lắm lại có thai, đã có nhà che gió tránh tuyết không sợ rét lạnh, trong hầm có thức ăn ăn không hết, căn bản không cần lo lắng trẻ con sinh ra không nuôi nổi, đám đàn ông cấp thiết muốn kéo dài huyết mạch, hận không thể cung phụng giống cái của mình, làm sao nỡ để các cô làm việc?

Bất tri bất giác đã vào mùa đông gần ba tháng, năm ngoái vào lúc này, tuyết đã giảm đi từng ngày, qua thêm một tháng, tuyết đọng bắt đầu tan ra, thời tiết chậm rãi chuyển ấm, đất lớn hồi xuân, thời gian khó chịu đựng nhất trong năm chậm rãi trôi qua, một năm mới đã bắt đầu.

Nhưng năm nay một chút dấu hiệu chuyển ấm cũng không có, cuồng phong bão tuyết không những không giảm bớt, ngược lại mỗi ngày mỗi lớn. Đại vu dự báo được tình huống mùa đông năm nay không mấy lạc quan, nhưng không ngờ, tình huống lại ác liệt đến trình độ này.

Được lợi từ khoai trắng, cùng với thịt và rau dưa đã ướp muối, bộ lạc tạm thời còn không phải lo lắng vì thức ăn, nhưng kỳ thật tình huống của bộ lạc chỉ sợ cũng không mấy lạc quan.

Đại vu sống đến tuổi này, hiểu rõ hơn bất cứ ai, người nếu đói điên rồi, tuyệt đối chuyện gì cũng có thể làm ra.

Bộ lạc nhất định phải có chuẩn bị.

Tình huống những bộ lạc khác, còn tệ hơn đại vu đã suy đoán.

Tuyết lớn ngày qua ngày, chỉ có một số ít người bộ lạc sống trong hang chịu ảnh hưởng khá nhỏ, những bộ lạc khác quen dùng đá, gỗ, da thú vân vân dựng nhà, hơn phân nửa nhà ở đã bị cuồng phong bão tuyết phá hủy, rét lạnh buốt giá đã đông chết rất nhiều người. Cũng có người bị bức vào tuyệt cảnh, phát hiện có thể dùng tuyết băng đọng xây thành nhà băng, miễn cưỡng chống đỡ được cuồng phong bão tuyết hoành hành.

Từ hơn một tháng trước, rất nhiều bộ lạc nhỏ vừa đã cạn thức ăn, vì sống sót, có vài bộ lạc bắt đầu đi cướp của bộ lạc kế bên, có vài thú nhân không cách nào khống chế thú tính, trực tiếp cắn chết thuần nhân xem như thức ăn, thuần nhân thì lại ra tay với đối tượng yếu ớt hơn như các nô lệ, giống cái, trẻ con…

Trong lúc mọi người ở bộ lạc Trường Hà ấm áp dạt dào, không thiếu thức ăn, toàn tâm toàn ý chờ đợi sinh mạng mới giáng lâm, mỗi ngày mỗi khắc, thảm kịch đang diễn ra trong các bộ lạc xung quanh Hắc Sắc sâm lâm.

Rất nhiều bộ lạc yếu nhỏ, một là trực tiếp biến mất, hai là bị bộ lạc khác nuốt chửng, thú nhân xương mềm bị lừa đi, thú nhân xương cứng bị giết luôn, thuần nhân may mắn chút thì rơi xuống làm nô lệ, kém may mắn thì trực tiếp biến thành thức ăn.

Vì sống sót, có vài bộ lạc không thể không đi nương nhờ bộ lạc lớn, nhưng, bộ lạc Khê Cốc và bộ lạc Mục Nguyên năm ngoái không phải lo lắng vì mùa đông, tình huống năm nay cũng không tốt lắm.

Thời tiết giá rét, khiến hồ nước quanh năm ấm áp trong bộ lạc Khê Cốc lần đầu tiên đóng băng, trong cốc phiêu bay tuyết, thực vật chết khô số lượng lớn, động vật vào cốc tránh rét cũng ít hơn năm ngoái, gầy hơn năm ngoái. Người bộ lạc Khê Cốc thường rất hiếm khi chuẩn bị cho mùa đông, cuối cùng cũng nếm được tư vị đói khát và giá rét.

Nhà ở của bộ lạc Mục Nguyên bị bão tuyết phá hủy một lượng lớn, sau khi đông chết rất nhiều người, họ mới vào ở nhà băng. So với bộ lạc khác, bộ lạc Mục Nguyên tốt hơn chút là có lương thực dư dả, không phải nếm trải tư vị đói lạnh đan xen. Nhưng, mùa đông chậm chạp không kết thúc, đối diện với bộ lạc tới nương nhờ, cho dù bộ lạc Mục Nguyên muốn thu họ, cũng lực bất tòng tâm.

Đám người bị đói khác bức điên, vì tranh đoạt chút thức ăn, trở nên vô cùng hung hãn, cho dù đối diện với bộ lạc Mục Nguyên cường đại nhất, họ cũng dám hạ thủ.

Các cư dân bộ lạc Mục Nguyên phân bố tản mạn trên thảo nguyên, láng giềng cách gần nhất cũng phải trên ngàn mét, lại thêm cuồng phong bão tuyết ngăn cản tầm nhìn, những người sống ở ngoại vi bộ lạc trở thành đối tượng hạ thủ tốt nhất của kẻ ngoại lai.

Bộ lạc Mục Nguyên không chịu nổi phiền nhiễu, dần nổi lên suy nghĩ dẫn họa sang đông.

Bộ lạc Đại Thạch ở tận vùng đất tử vong, từ một tháng trước, tình huống đã tồi tệ đến cực điểm, vị trí bộ lạc hẻo lánh nghèo nàn, xung quanh cũng không có bất cứ bộ lạc nào để cho họ cướp đoạt.

Thủ lĩnh bộ lạc Đại Thạch không thể không phái chiến sĩ đến bộ lạc khác cầu tương trợ.

Bộ lạc Khê Cốc, bộ lạc Mục Nguyên trở thành đối tượng cầu trợ đầu tiên của họ, bộ lạc Trường Hà cách họ gần nhất, cũng miễn cưỡng xếp vào trong hàng đối tượng cầu trợ.

75. Chương 75: Cầu Trợ 1

Ngô Nặc không tính là loài mèo đêm, nhưng mỗi ngày buổi chiều năm giờ đã ngủ thật sự quá sớm, huống chi trong nhà còn có tên gia súc không biết tiết chế, Ngô Nặc một chút cũng không muốn trẻ tuổi mất sớm, càng không muốn mất mặt chết trên giường.

Đêm dài miên man, không có đèn điện, không có nến, chỉ có ánh than tối tăm, phương thức giải khuây duy nhất Ngô Nặc có thể tìm được, chính là lên khu giao dịch tự do hệ thống bày sạp, dạo chơi.

Lần trước ở hội chợ bộ lạc, Ngô Nặc mua được vài thứ tốt, chủ yếu là dược liệu vu dược, khi mua đã dùng hệ thống tìm hiểu qua thông tin đơn giản của mấy loại dược liệu đó, sau đó theo đại vụ học tập hệ thống, không nói nắm rõ dược tính của các loại thảo dược như lòng bàn tay, nhưng ít nhất những thứ đại vu đã nói với y, y hoàn toàn nắm vững.

Kết hợp với thông tin hệ thống đưa ra, Ngô Nặc giới thiệu các loại dược thảo rất lưu loát, có thể hù người, dược liệu dùng một hai trăm ống muối thô đổi tới, lục tục bán được mấy ngàn giao dịch tệ, còn đổi được một vài hạt giống, thóc, bột mì, gia vị vân vân trong phạm vi giá cả tích phân y gánh nổi.

Hoàn thành hai nhiệm vụ cưỡng chế nhận được 30000 điểm tích phân, Ngô Nặc vẫn tạm thời chưa dùng để trả nợ, bây giờ đã dùng gần 10000 điểm rồi.

Chạng vạng, Ngô Nặc dạy đám nhỏ xong về nhà, dùng xửng hấp một nồi khoai trắng khô, nấu một nồi cá dưa chua lớn. Xửng là thùng gỗ dùng để hấp cơm trắng dùng ở phía nam Hoa Hạ, lúc nhỏ trong quán cơm của nhà Ngô Nặc dùng loại xửng này nấu cơm, sau đó nồi cơm điện ra đời, mới dần bị đào thải.

Xửng hấp cơm đặc biệt là khi hấp nhiều, rất khảo nghiệm kinh nghiệm kỹ thuật của người nấu, kỹ thuật không qua cửa, cơm hấp ra không phải quá nhão thì là còn hạt sống, nếu kỹ thuật tốt, cơn hấp ra mềm cứng thích hợp còn ngon hơn cơm nấu bằng nồi cơm điện.

Ngô Nặc nhớ được hình thù cụ thể của xửng hấp, cũng biết sơ các bước hấp, vừa khéo, vị diện của Vương Tam Hổ cũng dùng thùng gỗ hấp cơm rất giống xửng, Ngô Nặc nhờ hắn mang thành phẩm lên quan sát một phen, trở về tự mô phỏng làm một cái tương tự. Phần đáy xửng dùng nan trúc làm, trong Hắc Sắc sâm lâm gần bộ lạc Trường Hà không có trúc, ống trúc đựng muối thô đều là bộ lạc siêu cấp mà bộ lạc Mục Nguyên mua muối cung cấp, trực tiếp giao dịch trúc với các giao dịch giả khác giá không tốn bao nhiêu tích phân, nhưng vấn đề là Ngô Nặc không biết đan trúc, cuối cùng y nhịn đau tốn 300 tích phân, cộng thêm 2 giao dịch tệ, mua một cái từ chỗ Vương Tam Hổ.

Trở về tự mình vót gỗ, làm một cái xửng lớn, sau khi hấp ra cơm sống hai lần, tóm lại đã rèn luyện được kỹ thuật, chính là Bạch đại miêu ăn giỏi quá, một mình hắn có thể giải quyết hơn nửa xửng cơm trắng, mỗi lần ăn đến Ngô Nặc đau thịt không thôi.

Đợi sang năm, nhất định phải nghĩ cách rồng nhiều lúa.

Lúa mì cũng phải trồng một chút, Bạch đại miêu ăn mì cũng hung tàn như ăn gạo, so với cơm trắng, Bạch đại miêu càng thích ăn bánh thịt chiên.

Bạch hôm nay vận khí không tồi, bắt được ba con cá lớn, ba con cộng lại cũng phải gần hai mươi cân.

Loại cá này không vẩy, thịt non béo, vào miệng liền tan, đặc biệt thích hợp làm cá dưa chua.

Dưa chua đã muối rất lâu, chua thơm vừa đủ, phối với ớt ngâm, bột hoa tiêu, thịt cá trắng tinh bỏ vào chậu sứ, lại phủ thêm một tầng mỡ thú lí lạp nóng hổi tỏa hương, vị chua lập tức ập thẳng vào mũi.

Bạch nhìn cá vang xèo xèo, nhịn không được nuốt nước miếng.

"Mang phần này qua cho đại vu, đợi cậu về thì ăn cơm! Mau lên!" Ngô Nặc đưa một chén gỗ lớn đựng đầy cá dưa chua vào tay Bạch.

Bạch: "…" Nếu lúc này hắn là mèo mập, nhất định có thể nhìn thấy cái đuôi lắc vui vẻ của hắn bỗng nhiên dừng lại.

"Mau lên, đừng lề mề!"

Bạch cam chịu bưng cá dưa chua đi ra ngoài, hóa ra hai cánh, sải cánh bay, chớp mắt đã biến mất trong gió tuyết mênh mang.

Ngô Nặc vừa bày xong chén đũa, Bạch đã từ ngoài trở về, ngắn ngủi mấy phút, trên người hắn đã đọng đầy tuyết.

Ngồi cạnh bồn lửa, Bạch bưng chén gỗ, Ngô Nặc gắp một miếng bụng cá vừa béo vừa non bỏ vào chén hắn: "Đừng sụ mặt, chỗ ngon nhất đều chừa cho cậu."

Nghe thế, sắc mặt Bạch đại miêu lập tức tốt hơn nhiều, ăn hết miếng cá Ngô Nặc gắp cho mình, gắp liền mấy miếng thịt bụng cá béo béo cho y: "Ăn nhiều chút, gầy quá." Nói rồi, hắn hữu ý vô tình nhìn cái bụng gầy teo của Ngô Nặc rồi lại nhìn cơ bụng đường nét rõ ràng của mình.

Ngô Nặc: "…" Có cơ bắp thì giỏi lắm à? Khốn kiếp!

Bộ dạng tiểu sứ thần nhìn hình như không vui lắm, nhưng tiểu sứ thần rất dễ dỗ, đợi lát biến thành miêu thú, dỗ dỗ tiểu sứ thần chút là được .

Một xửng cơm, Ngô Nặc ăn ba chén lớn cũng đã nhét không nổi, một mình Bạch ăn hết số cơm số cá dưa chua còn lại, bụng cơ bắp rõ ràng không thấy phồng lên chút nào, nhưng sau khi biến hành đại miêu, bụng đã sắp phồng thành quả cầu nhỏ.

Nằm bên chân Ngô Nặc, lộ ra cái bụng tròn vo, cái đuôi thuận thế quấn lên cổ tay Ngô Nặc, kêu meo meo hai tiếng, mắt mèo băng lam không chớp nhìn Ngô Nặc, bốn mắt nhìn nhau, lát sau, Ngô Nặc liền bại trận, ôm mèo mập lên, vừa xoa mặt hắn vừa nói: "… Mèo thối, thật hết cách với cậu!"

Mèo mập kêu ngheo ngheo phản bác, mới không phải mèo thối, hôm qua mới tắm xong, một chút cũng không thối! Không tin cậu ngửi đi!

Hai người đùa giỡn một hồi, giỡn đủ rồi, Ngô Nặc cởi áo da thú, bên trong là áo vải mềm tự làm, bộ đồ trên người y là thành phẩm sau khi dùng rất nhiều vải mới làm ra. Áo trên làm theo kiểu chữ T, đổi tay ngắn thành tay dài, nửa dưới mô phỏng theo quần bò cũ của y, ống quần làm khá lớn.

Ngô Nặc trước kia nhiều lắm chỉ ở trình độ có thể chắp vá, tự làm quần áo căn bản không biết hạ thủ từ chỗ nào, vẫn là tháo cái áo chữ T cùng quần bò đã nát không thành hình ra so, sau khi tốn rất nhiều vải, cuối cùng mới may mấy mảnh vải lại được, hai tay không biết bị chích bao nhiêu lỗ, rốt cuộc mới tạo ra thành phẩm.

Quần áo bất luận là chất vải hay đường may đều hơi xấu xí, nhưng mặc trên người cũng tạm vừa.

Đồ giữ ấm hiệu hệ thống không biết làm từ chất liệu gì, nhẹ mỏng giữ ấm, một cái có thể sánh bằng mấy cái áo lông, nhưng cũng không thể ngày ngày mặc không thay. Quần áo làm bằng vải mềm gần như không có hiệu quả giữ ấm, nhưng thông khí xúc cảm tốt, mặc bên trong, bên ngoài lại mặc thêm da thú, da không bị da thú sần sùi cọ khó chịu.

Quần lót cắt may thành hình tứ giác, mặc thoải mái, còn có thể tiết kiệm không ít tích phân.

Quan trọng nhất là, mặc loại quần áo làm từ loại vải không rõ chất liệu này, so với mặc áo da thú dễ che giấu thông tin thân phận của mình hơn. Mấy giao dịch giả ở hệ thống, người này tinh hơn người kia, nếu bị bọn họ nhìn thấu tinh cầu của mình chỉ là một tinh cầu nguyên thủy một nghèo hai trắng, sau này muốn đổi đồ với họ, sợ là không thể lấy giá rẻ nữa.

Ngô Nặc vẫn luôn ngụy trang mình thành một người ở vị diện văn minh khoa học kỹ thuật cấp thấp, dựa vào thân phận này, cùng với kiến thức của y trên trái đất, đến trước mắt ngụy trang của y vẫn chưa bị ai vạch trần. Nhờ thân phận giả này, trong giao dịch, Ngô Nặc rất hiếm khi bị giao dịch giả khác chặt chém, ngược lại, chặt chém giao dịch giả khác thì một chút cũng không mềm lòng.

Ngô Nặc để xác diêm giáp trùng vu dược đã chuẩn bị từ trước lên giường, gọi giao diện hệ thống ra, vừa chuẩn bị tải thông tin giao dịch, bên ngoài chợt truyền tới tiếng còi hiệu thấp trầm kéo dài.

Mèo mập nằm trên da thú thật dày, gật gà ngủ lập tức dựng tai mở hai mắt ra, trong mắt là u lam sâu không thấy đáy, mang giày da thú mềm mại, vội vã cột dây thừng, ném lại một câu: "Ở trong nhà, đừng ra ngoài." Lao ra khỏi cửa, nhanh chóng biến mất trong gió tuyết.

Kim là một trong những thú nhân thủ lĩnh bộ lạc Đại Thạch chọn đi tìm ngoại viện, trong lòng hắn vẫn nhớ chuyện đá đen, chủ động thỉnh cầu mang hai đứa em trai ruột mới thành niên không lâu đến bộ lạc Trường Hà.

Trên đường, gió tuyết quá lớn, rét lạnh dị thường, vốn đi cả ngày lẫn đêm mười hai mươi ngày là đến, vậy mà bọn họ phải chạy cả một tháng mới đến.

Lúc họ đi, tổng cộng mang theo thịt nửa con heo thú, tiết kiệm đi tiết kiệm lại, ba anh em cũng chỉ kiên trì được nửa tháng đã ăn hết thịt, sau đó lần lượt bắt mấy con sói rừng đã đói gần chết giống họ, mới chống đỡ được tới nay.

Nhưng, nơi bị tường băng vây lại trước mắt này, thật sự là bộ lạc Trường Hà trong ký ức của họ sao?

Dưới ánh tuyết phản xạ, nhà gạch ngói màu chàm đứng thẳng trong gió tuyết, sừng sững bất động, mùi thơm thức ăn đã lâu chưa ngửi thấy lan tỏa trong không khí, mũi thú nhân nhạy, bọn Kim thậm chí có thể phân biệt được mùi của những vật sống như răng dài, chim thịt, bò man, thú lí lạp, dê vân vân.

Ba anh em Kim không khỏi nuốt nước miếng, quay mặt nhìn nhau.

"Anh, em không phải đang nằm mơ chứ? Hình như em ngửi được mùi thịt dê nướng."

"Anh cũng ngửi thấy!"

Kim vừa định nói chuyện, trong tường băng chợt vang lên tiếng còi hiệu, không bao lâu, đã có thú nhân bộ lạc Trường Hà thò đầu ra khỏi tường: "Các người là ai? Ở bên ngoài bộ lạc chúng tôi làm gì?"

Ba anh em đầu tiên chú ý đến, không phải là đồ gỗ kỳ quái trong tay thú nhân đó, mà là thịt thà trên mặt chiến sĩ thú nhân đó, cùng với vị thịt dê lộ ra từ miệng.

Trong điện quang hỏa thạch, mắt ba anh em sáng lên ___ bộ lạc Trường Hà không thiếu thức ăn!

"Tôi là Kim của bộ lạc Đại Thạch, tôi phụng lệnh thủ lĩnh của chúng tôi, tới đây… bái kiến Vu Quyền đại nhân và Kim Đồng đại nhân." Kim hiếm khi gian xảo một lần, nuốt hai chữ cầu viện lại.

Đằng lại không mắc lừa họ, hung mặt hỏi: "Anh nói anh là người của bộ lạc Đại Thạch, chứng cứ đâu?"

Kim làm gì có cái gì chứng minh, hắn lớn tiếng nói: "Tôi là bạn với Vu Nặc của bộ lạc các người, y quen tôi, không tin anh gọi y ra, y biết tôi là người bộ lạc Đại Thạch."

"Anh thật sự là bạn của Vu Nặc đại nhân?" Đằng đang do dự nên làm thế nào, từ thật xa đã thấy Bạch chạy vội tới, vội xuống cầu thang, nói với Bạch: "Đại nhân, bên ngoài có ba người tới tự xưng là bạn của Vu Nặc đại nhân, nói thủ lĩnh bộ lạc Đại Thạch phái đến thăm viếng đại vu và thủ lĩnh."

Bạch trước kia từng gặp Kim, còn nhớ mùi của hắn, cách bức tường băng đã nhận ra hắn, xác định xung quanh trừ ba người họ ra không còn người nào khác, mới nói: "Tôi biết người này, anh cho họ vào trước đi."

Người bộ lạc Đại Thạch đến lần này, chỉ sợ không chỉ là để thăm viếng đại vu và thủ lĩnh! Hơn phân nửa, là đến vì thức ăn.

Nhìn Kim gầy đến rộp cả người, Bạch nhanh chóng cho ra kết luận.

76. Chương 76: Cầu Trợ 2

Leo từ giá gỗ (cầu thang) kỳ quái vào trong tường băng, tường băng cao lớn dày cứng che chắn gió lạnh bên ngoài, Kim và hai em trai lập tức cảm thấy ấm áp hơn không ít.

Vừa rồi đứng ở chỗ cao cách xa, ngăn bởi một tường băng dày, bọn Kim chỉ có thể nhìn thấy đại khái tình huống bộ lạc Trường Hà, hiện tại đứng trong tường băng, mới thấy rõ nhà ở chỉnh tề vuông vức xung quanh không phải xây bằng đá bình thường, trên mặt tường bằng phẳng như cắt cư nhiên ngay cả một khe hở cũng không có, ánh lửa đỏ rực kèm với hương thơm thức ăn tỏa ra từ cửa sổ, Kim và hai em trai đều nhịn không được nuốt nước miếng, bụng kêu vang.

Ba người không khỏi đỏ mặt, thấy vẻ nghiên cứu sâu xa trên mặt Bạch và Đằng, cả ba gương mặt cực kỳ giống nhau lộ ra vẻ bức rức giống hệt, trong lòng đầy thấp thỏm.

Ba người họ bao gồm cả thủ lĩnh đại vu phái họ đi cầu trợ trong lòng thật ra cũng rất rõ, với tình trạng mùa đông năm nay, bất luận bộ lạc nào đều sẽ không dễ dàng đáp ứng cho họ mượn thức ăn, nhưng bộ lạc quả thật cũng không còn cách nào tốt hơn.

Khi họ rời khỏi bộ lạc, nô lệ trong bộ lạc đã chết đói hơn một nửa, rất nhiều cư dân thuần nhân và một phần thú nhân trong nhà không còn thức ăn gì. Nửa con heo thú ba anh em họ mang theo lúc rời khỏi bộ lạc đã chiếm một phần tư chút lương thực còn lại trong nhà họ. Trong ba người, chỉ có Kim tìm được một thuần nhân giống cái làm bầu bạn, rất may mắn thai đầu tiên đã sinh ra ấu thú nhân, bất hạnh là ấu thú nhân mới chỉ có một tuổi.

Khi Kim xuất phát, con của hắn đã gầy đến mức màu lông không còn sáng sủa gì, chút thức ăn trong nhà, không chỉ là lương thực của bầu bạn và con trai hắn, đồng thời cũng là lương thực của ba, mẹ đã lớn tuổi của hắn. Tình trạng mùa đông năm nay còn tệ hơn cả dự liệu trước đó, nếu không thể mang thức ăn về, người nhà hắn bao gồm của bọn hắn cũng chỉ có thể chết đói.

Uy hiếp chí mạng nhất trong mùa đông không chỉ là đói khát, còn có rét lạnh.

Kim chọn bộ lạc Trường Hà cách gần nhất, kỳ thật cũng có tư tâm, hai bộ lạc khác đều quá xa, đi rồi về cần thời gian quá lâu, hắn không yên tâm người nhà.

Mấy năm nay bộ lạc Trường Hà vẫn không ra sao, lúc Kim đến không trông mong có thể mang được bao nhiêu thức ăn từ đây về. Đương nhiên, lúc đó hắn cũng không nghĩ đến, mùa đông năm nay kéo dài lâu như thế, mục đích hắn tới chỉ là muốn hỏi đại vu Vu Quyền của bộ lạc Trường Hà, đá đen rốt cuộc có bị nguyền rủa hay không. Củi trong nhà đã sắp đốt sạch rồi, thức ăn không đủ còn có thể cố nhịn đói, đợi cứu trợ của hai bộ lạc khác, nhưng rét lạnh thật sự chịu không nổi, đặc biệt là người già và trẻ con thể yếu, chỉ cần không cẩn thận chút sẽ đông lạnh đông chết.

Suy nghĩ của Kim rất đơn giản, nếu đá đen không bị nguyền rủa, vậy hắn sẽ nhặt nhiều thêm về nhà đốt, dù sao không để người nhà bị lạnh nữa.

Không ngờ, tình huống bộ lạc Trường Hà khác xa dự liệu của hắn.

Bộ lạc Trường Hà không chỉ không thiếu thức ăn, biến hóa lớn đến mức hắn cũng thấy sợ.

Bộ lạc Trường Hà bắt đầu từ lúc nào đã trở nên xa lạ mà… cường đại như thế?

Mang tâm sự đầy bụng, ba anh em Kim được Bạch dẫn đến chỗ ở của đại vu.

Đại vu đã lớn tuổi ngủ ít, trong nhà đốt một chậu lửa lớn, còn đốt một đống củi, theo ánh lửa củi phát ra, đại vu hưng trí lật xem cuộn da dê viết đầy Hán tự.

Đừng thấy đại vu tuổi tác đã lớn, lực ghi nhớ vẫn tốt bất ngờ, học chữ Hán, con số còn nhanh hơn đám nhóc, đám nhóc còn đang học phiên âm, đại vu đã có thể dùng phiên âm chuẩn xác đọc ra chữ Hán, đám nhóc còn đang từng câu từng chữ học chữ Hán, đại vu đã có thể nửa xem nửa đoán hiểu được câu chuyện Ngô Nặc ghi trên cuộn da dê, có thể nói là thiên tài.

Những câu chuyện Ngô Nặc soạn ra, mục đích chủ yếu là để dạy tụi nhỏ nhận chữ, hiểu được hàm nghĩa chữ Hán đại biểu. Cho nên câu chuyện kiểu gì cũng có, không chỉ là thường thức phổ cập khoa học nghe nhiều nên thuộc, cũng có câu chuyện dân tộc thần thoại truyền thuyết của đất nước ăn vặt, đại vu và đám nhóc thích nhất là xem câu chuyện về con khỉ đi lấy kinh.

[Tây du ký] tuy là tiết mục nhất định sẽ chiếu vào nghỉ đông mỗi năm, nhưng Ngô Nặc chỉ mới xem qua tập một từ đầu đến đuôi vào năm lớp hai lớp ba, sau đó đều là ngắt quãng thỉnh thoảng xem vài tập, cũng không xem qua nguyên tắc, thời gian qua lâu như thế, tình tiết nhớ rải rác lộn xộn, vốn dĩ bút văn của y đã không ra sao, vì để tình tiết trở nên phù hợp với tình huống thế giới này, Ngô Nặc còn phải bịa thêm không ít thứ vào, cũng may bộ lạc Trường Hà thật sự không có lương thực tinh thần gì, mọi người mới xem hứng thú như thế.

Đại vu vừa xem tới đoạn Đại Thánh đại náo đông hải, đánh cho long thú dưới đáy biển răng rơi đầy đất, Bạch đã dẫn ba người Kim tới.

Vừa vào phòng, Kim chú ý tới đầu tiên là chậu lửa cháy đỏ rực, cùng với đá đen trong chậu lửa, mắt lập tức sáng lên.

Đơn giản giới thiệu thân phận ba người xong, Kim không nén được kích động hỏi: "Đại nhân, bên trong đốt đá đen của bộ lạc chúng tôi sao."

"Đây là than đá chúng tôi tìm ở sâu trong vùng đất nguyền rủa." Chút tiểu tâm nhãn của Kim trước mắt đại vu căn bản không đủ nhìn, bộ lạc Đại Thạch quả thật ở gần vùng đất nguyền rủa, nhưng vùng đất nguyền rủa chiếm diện tích lớn, bộ lạc Đại Thạch cho dù mặt có lớn cỡ nào cũng không dám nói vùng đất nguyền rủa là của họ. Huống chi, từ trước tới nay, bọn họ đều xem vùng đất nguyền rủa như lũ lớn mãnh thú, chưa thu nó vào trong phạm vi của bộ lạc.

Kim trực tiếp né khỏi đề tài này, kích động nói: "Đại nhân cũng đang đốt đá đen, cho nên đá đen căn bản không bị nguyền rủa, đúng không?"

Đại vu nói nước đôi: "Với vu lực của ta, đến trước mắt quả thật không phát hiện sức mạnh nguyền rủa, nhưng cũng không thể từ đó liền xác định đá đen nhất định không có nguyền rủa, dù sao truyền thuyết về vùng đất nguyền rủa đã có từ lâu, bộ lạc các người quả thật cũng từng xảy ra không ít chuyện… mà bộ lạc Trường Hà chúng tôi lại được thần thú đặc biệt phù hộ, nói không chừng là thần tích đã thay chúng ta hóa giải nguyền rủa trên đá đen…"

"Thần tích?!" Kim và hai em trai khác đồng thời kêu lên, mắt sắp trợn lồi ra.

Đại vu mang vẻ mặt bực bội khi vừa lỡ miệng, không chịu nhắc đến hai chữ thần tích nữa, chuyển sang quan tâm cái bụng đang kêu ọt ọt của ba người, hiền từ lại thân thiết phân phó Thủy Sa vẫn luôn hầu hạ một bên đi nấu một nồi cho họ ăn.

Ba người Kim vốn toàn bộ tâm tư chỉ đặt trên lương thực, hiện tại lại bị hai chữ 'thần tích' khuấy cho tâm thần không yên, hiếu kỳ cào tâm cào phế.

Bạch ngồi dưới đất cạnh đó nhìn mà khóe mắt giần giật, mơ hồ cũng ngộ được gì đó.

"… Nếu đã là bạn của Vu Nặc, con đi kêu Vu Nặc đến đây, đúng lúc mọi người cùng nói chuyện." Đại vu cười híp mắt, nếp nhăn trên mặt nhíu lại hệt như nụ hoa, trông hoàn toàn là một trưởng giả không thể hòa ái hơn.

Trong lòng ba anh em Kim không khỏi dâng lên một luồng hơi ấm cảm động, Bạch đại miêu thì vô thức đứng lên, gật đầu rồi bước ra khỏi phòng như chạy trốn___ Mỗi lần đại vu rót thuốc cho đám nhóc đều là vẻ mặt đó, Bạch đại miêu bị hại đã sâu, mỗi lần chỉ cần nhìn thấy đại vu lộ ra nụ cười như thế, sẽ nhịn không được run rẩy trong lòng chỉ muốn chạy, cho dù hiện tại đã không còn là con nít nữa.

Ra tới bên ngoài, Bạch vốn còn có chút lo lắng bộ lạc Đại Thạch uy hiếp, triệt để yên tâm.

Có đại vu ở đây, bất kể bộ lạc Đại Thạch có chủ ý gì, đại vu nhất định sẽ không để họ chiếm tiện nghi không không.

Gió lạnh thổi qua tường băng ập đến, Bạch siết chặt áo da thú trên người, nhịn không được nhíu mày, bước nhanh về nhà.

Về đến nhà, Bạch thấy sắc mặt Vu Nặc tựa hồ không tốt lắm, sờ đầu y nói: "Sao vậy? Không thoải mái?"

Ngô Nặc ủ rũ nói: "Không sao, vừa rồi là người của bộ lạc Đại Thạch đến sao?"

Xác định Ngô Nặc không sốt, Bạch rút tay về, kỳ quái nói: "Sao cậu biết?"

Đương nhiên là cái đồ hố hàng hệ thống kia dùng nhiệm vụ cưỡng chế đáng chết nói cho y biết!

Nếu chỉ là cứu trợ bộ lạc Đại Thạch, ít nhiều gì y cũng có thể nghĩ biện pháp, nhưng nhiệm vụ hệ thống giao cho y là thu phục bộ lạc Đại Thạch trên cơ sở không có tử vong.

Tích phân hệ thống thưởng tính theo đầu người, mỗi khi thu phục một người thưởng cho y từ 10 đến 50 điểm tích phân khác nhau, nếu có người vì nhiệm vụ mà chết, mỗi người chết trừ của y từ 100 đến 500 điểm tích phân khác nhau.

Trừ phần thưởng tích phân phong phú ra, còn có một cơ hội rút thưởng tùy ý.

Bộ lạc Đại Thạch vốn có hơn 6000 người, cho dù trong mùa đông, số người có thể sẽ giảm bớt, nhưng tổng nhân số hơn nửa vẫn nhiều hơn bộ lạc Trường Hà.

Nếu thật sự thu phục được nhiều người như thế, trên cơ bản y không cần lại lo lắng món nợ lớn đang nợ hệ thống, nhưng vấn đề là, bộ lạc Trường Hà có dạ dày tốt thế nào mới có thể nuốt được nhiều người của bộ lạc Đại Thạch như thế?! Đừng đến cuối cùng thu phục người khác không thành, ngược lại bồi cả bản thân vào! Chuyện người nông dân và con rắn là giáo huấn trần trụi nhất.

Bất kể phần thưởng phong phú cỡ nào, nhiệm vụ này cũng là một cái hố thật lớn . Nhưng lại không thể không đi hoàn thành.

Ngô Nặc có thể không ủ rũ mới lạ, ấp úng nói: "Là… thần nói cho tôi biết."

"Thần?!" Bạch đại miêu lập tức sáng mắt, nhưng thấy thần sắc Ngô Nặc không đúng lắm, sắc mặt cũng dần trở nên nghiêm trọng, "Có phải thần lại giao cho cậu nhiệm vụ gì khó làm không?"

Ngô Nặc đáng thương gật đầu: "… Đặc biệt khó!"

Bạch nhẹ nhàng xoa tóc y, dịu giọng nói: "Đừng sợ, có khó thế nào tôi cũng sẽ cùng cậu hoàn thành nó. Có thể cho tôi biết, là nhiệm vụ gì không?"

"… Thu phục bộ lạc Đại Thạch." Một người ít kế hai người nhiều kế, Ngô Nặc nói hết toàn bộ yêu cầu nhiệm vụ của hệ thống cho Bạch.

Bạch nghe xong căn bản không lo lắng như Ngô Nặc tưởng tượng, ngược lại ánh mắt lấp lánh, đáy mắt tựa như có u quang lấp lóe: "Thu phục bộ lạc Đại Thạch… thu phục bộ lạc Đại Thạch nếu đã là ý chỉ của thần, chúng ta nhất định có thể hoàn thành!"

"Ý chỉ của thần…" Ngô Nặc lầm bầm theo lời Bạch, mắt càng lúc càng sáng: "Không sai, đây là ý chỉ của thần… sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ?"

Thời gian trước y dùng xác diêm giáp trùng đổi lấy cái thứ nhỏ kia, có lẽ có thể phát huy tác dụng rồi!

Có thứ đó, lại thêm một màn thần tích… nhiệm vụ này có lẽ không hề khó khăn như y đã nghĩ!

Lúc Ngô Nặc và Bạch đang ở trong nhà lặng lẽ mưu kế, ba anh em Kim cuối cùng được ăn thức ăn nóng đã lâu không có.

Thủy Sa dùng canh thịt hầm bằng xương thú nấu một nồi khoai trắng lớn, khoai trắng dễ chín, sau khi sắt thành lát nhỏ, dùng lửa lớn nấu không bao lâu đã chín hết.

Hình thú của ba anh em Kim đều là báo, ba người đều hơi sợ nóng, bưng khoai trắng thơm phức nóng hổi, hương thịt ập đến từng cơn, ba người ôm chén gỗ, nuốt nước miếng ừng ực gấp tới mức muốn xoay tròn.

Vất vả lắm mới chờ được nó nguội chút, ba người khẩn cấp bưng chén đổ vào miệng, khoai trắng được nấu chín rục bằng canh thịt không chỉ mềm bỡ thơm ngọt, lúc ăn tựa hồ cũng có vị thịt thơm nồng.

Đây là khoai trắng ngon nhất họ từng ăn kiếp này!

Ba anh em Kim không hẹn mà cùng nghĩ.

77. Chương 77

Ngô Nặc được Bạch ôm, sải cánh bay, chỉ chớp mắt thôi đã đến nhà đại vu.

Vén rèm da thú đi vào phòng, Ngô Nặc liền nhận ra Kim đang ngồm ngoàm ăn khoai trắng, hán tử thú nhân cao lớn cường tráng trong ký ức, chỉ ngắn ngủi mấy tháng không gặp, đã gầy đến mức tựa như sào trúc, mái tóc vàng nâu dơ bẩn dính thành từng cục, râu mọc kín che đi gần nửa khuôn mặt, nước canh nóng thuận theo chùm râu bẩn chảy lên da thú ẩm ướt, trông Kim nào còn nửa phần uy phong khi đến hội chợ bộ lạc, hắn nhìn như già đi không chỉ mười tuổi, lôi thôi lại sa sút.

Hai em trai của Kim ngoại hình rất giống hắn, nhưng trông trẻ tuổi hơn hắn nhiều, giữa mày lộ ra sự non nớt thanh thuần, vừa nhìn chính là thú nhân vừa thành niên chưa bao lâu.

Hai người sớm đã đói muốn chết, trước húp mấy ngụm canh thịt, sau đó bốc khoai trắng dùng sức nhét vào miệng, nghẹn tới trợn tròn mắt, cũng không nỡ dừng lại.

Dưới ảnh hưởng của Ngô Nặc, người bộ lạc Trường Hà đã dần học được thói quen sử dụng đũa gỗ, cũng quen trước khi ăn cơm rửa tay sạch sẽ, vừa thấy có người trực tiếp dùng bàn tay bẩn thỉu bốc đồ nhét vào miệng, đồ trong chén ăn xong còn thè lưỡi ra liếm, Thủy Sa và đại vu cũng nhịn không được nhíu mày.

Kim lớn hơn hai em trai gần mười tuổi, ít nhiều gì cũng có tâm nhãn hơn hai thằng em, lưu ý thấy sắc mặt đại vu bọn họ hình như không đẹp lắm, trong lòng hắn không khỏi lộp độp___ lẽ nào đại vu ghét anh em họ ăn quá nhiều? Không nên chứ, không phải đại vu đã nói thức ăn trong nồi đều là cho ba anh em họ sao?

Đúng lúc này, Ngô Nặc và Bạch đi vào.

Kim vừa rồi mượn thân phận bạn của Ngô Nặc để vào bộ lạc Trường Hà, nhưng tính thật ra, giao tình giữa họ cũng chỉ hạn chế trong lần giao dịch đá đen đó, Vu Nặc có thể xem hắn là bạn không? Trong lòng Kim bất giác có chút thấp thỏm bất an.

"Vu… Vu Nặc." Âm thanh vô thức nhẹ bỗng, nghe sao cũng có mùi vị chột dạ.

Trên gương mặt búp bê của Ngô Nặc lộ ra sự kinh ngạc và vui mừng vừa đúng: "Anh Kim, đúng là anh à? Vừa rồi Bạch nói với tôi anh đến bộ lạc, tôi còn không tin đâu, không ngờ anh đến thật, hai vị này là?"

Nhìn thấy nụ cười chân thành (?) lại nhiệt tình trên mặt Ngô Nặc, tất cả lo lắng trong lòng Kim đều tan sạch, trực tiếp xếp Ngô Nặc vào vị trí anh em tốt, cười nói: "Hai đứa này là em trai tôi, nó là Lam Nhĩ, nó là Bạch Vĩ. Lam Nhĩ Bạch Vĩ, y chính là Vu Nặc… đại nhân mà anh đã từng nói với hai đứa." Kim vô thức thêm tôn xưng sau tên của Ngô Nặc.

"Vu Nặc đại nhân!"

"Vu Nặc đại nhân!"

Lam Nhĩ và Bạch Vĩ đứng bên cạnh Kim, nghe theo gọi Vu Nặc, nhưng trong lòng thì nghĩ, Vu Nặc này nhìn thật nhỏ, nói không chừng còn chưa thành niên đâu! Nhưng, một người huyết mạch đại vu chưa thành niên, vậy mà có thể khiến anh của họ cam tâm tình nguyện thêm vào tôn xưng 'đại nhân', còn được ban cho họ Vu, địa vị của Ngô Nặc ở bộ lạc Trường Hà có lẽ không bình thường. Có lẽ, chuyện cầu trợ có thể bắt đầu từ chỗ y…

Nhìn gương mặt búp bê đặc biệt thuần lương vô hại của Ngô Nặc, trong lòng ba anh em đều nổi lên suy nghĩ giống nhau.

Bạch thấy ánh mắt Lam Nhĩ và Bạch Vĩ nhìn Ngô Nặc cứ xoay không ngừng, liền biết bọn họ đánh chủ ý gì.

Dám đánh chủ ý lên người tiểu sứ thần của hắn, Bạch híp mắt lại, sau đó nhớ tới thần chỉ Ngô Nặc vừa nói với hắn, đáy mắt băng lam lóe qua một tia ám quang, nhìn sao cũng lộ ra vị hả hê.

Kim đang cân nhắc làm sao mở miệng nói chuyện cứu viện, Ngô Nặc đã mở lời trước: "Mấy tháng không gặp, Kim đại ca sao lại gầy nhiều thế này?"

Kim lại vừa mút đầy một chén khoai trắng, uống một miếng canh xong, khổ sở nói: "Còn không phải vì mùa đông năm nay…" Lời đã mở, Kim thuận thế tố khổ, kể từ lúc vào đông nhà mình luôn chịu lạnh chịu đói, đến bộ lạc đã chết đói chết lạnh bao nhiêu người, cuối cùng, miệng khô lưỡi nóng đi vào chính đề, "…Thủ lĩnh và đại vu của chúng tôi cũng thật sự là hết cách, cho nên phái chúng tôi đến mượn chút thức ăn mang về. Thủ lĩnh và đại vu đảm bảo, đợi mùa đông kết thúc, bọn họ sẽ trả lại gấp đôi số thức ăn đã mượn hiện tại, ngoài ra còn tặng một số đồ đá cho bộ lạc Trường Hà. Sau này, nếu bộ lạc Trường Hà có chỗ nào cần dùng đến bộ lạc Đại Thạch chúng tôi, chúng tôi nhất định tận lực giúp đỡ."

Đại vu vốn muốn nói gì đó, thấy Ngô Nặc lặng lẽ nháy mắt với mình, lập tức chuyển lời: "Không phải ta không nguyện ý giúp các cậu, mùa đông năm nay cũng không biết tới khi nào mới kết thúc, thức ăn bộ lạc Trường Hà chúng tôi cũng không nhiều, chuyện này chỉ dựa vào mình ta và thủ lĩnh thì không thể làm chủ… nói ra, Vu Hỏa của bộ lạc các cậu cũng tính là bạn cũ của ta, nể tình Vu Hỏa, ta tìm thời gian thay các cậu hỏi ý mọi người, thời gian này anh em các cậu cứ ở lại bộ lạc chúng tôi trước đi."

Đại vu đã nói đến mức này, Kim cũng không tiện nói thêm, trịnh trọng cảm tạ đại vu, sau khi cùng hai em trai chia hết nồi khoai trắng, được Bạch an bài tạm thời ở lại nhà Đằng.

Đằng là thú nhân thành niên, đã rời khỏi cha mẹ sống một mình, tạm thời còn chưa tìm được bầu bạn mình thích, trong nhà trừ hắn ra còn có một đôi vợ chồng nô lệ. Vợ chồng nô lệ ban đầu ở trong nhà cũ của hắn, sau đó tuyết quá lớn, đè sụp nhà cũ, đôi vợ chồng nô lệ đó liền tạm thời dọn vào trong ký túc xá tập thể

của nô lệ, hai người họ ban ngày trở về nấu cơm cho Đằng, chăm sóc gia súc nhà Đằng, tối sẽ về ký túc xá tập thể.

Đằng ở một mình trong nhà mới, hắn lại không giống như Ngô Nặc và Bạch chú trọng phân chia ra nhà ăn, ăn cơm ngủ đều trong một phòng, phòng khác tự nhiên còn trống.

Ba anh em Kim vào ở vừa hay.

Đằng còn phải tuần đêm, sau khi an bài ba người Kim, hắn liền ly khai.

Trong phòng đốt than, dưới đất trải thảm da thú dày, theo lửa than càng lúc càng hừng, trong phòng rất nhanh đã ấm áp.

Lam Nhĩ sờ vách tường lạnh lẽo trơn bóng, hiếu kỳ nói: "Anh, nhà của họ xây bằng gì vậy? Chút khe hở cũng không có?"

Kim hóa thành hình thú lười biếng nằm trên thảm da thú, vừa liếm vuốt vừa nói: "Sao anh biết được, nhưng ở trong căn nhà này thật thoải mái."

Bạch Vĩ cũng hóa thành hình thú, mới vừa thành niên, vóc dáng hắn chỉ bằng một nửa Kim, gầy đến mức dưới lớp lông đen thật dày cũng có thể nhìn thấy sống lưng nhô cao, chóp đuôi màu trắng rũ trên nền gạch, đảo qua hết lần này đến lần khác, nhỏ giọng ngưỡng mộ: "Nhà này thật đẹp, nếu sau này em cũng có thể có một căn nhà thế này thì tốt rồi."

Lam Nhĩ ngồi trên thảm da thú biến về hình thú, hắn và Bạch Vĩ là sinh đôi, vóc dáng lớn bằng nhau, nhưng khác với Bạch Vĩ, đuôi của hắn màu đen thui, nhưng ở chóp hai lỗ tai lại có một nhúm lông màu lam đậm, rất đặc biệt. Lăn lộn trên thảm báo đen khá lớn, đầu gối lên cái bụng phồng lên của Bạch Vĩ, liếm vuốt nhỏ giọng nói: "Nếu có thể ở luôn chỗ này thì tốt rồi."

"Anh cũng muốn ở trong nhà." Có nhà xinh đẹp ấm áp còn có thức ăn ngon, không cần lo lắng lạnh chết đói chết, nếu hắn là thú nhân bộ lạc Trường Hà thì tốt rồi.

"Không được nói bừa, nếu để thủ lĩnh và đại vu biết, cẩn thận mạng nhỏ của hai đứa!" Kim nghiêm túc cảnh cáo hai em trai không hiểu chuyện. Ở bộ lạc Đại Thạch, tuyệt đối không cho phép bất cứ ai xuất hiện lòng phản bội, cho đến nay, vẫn chưa có một ai phản bội bộ lạc Đại Thạch mà còn sống, bất kể là thú nhân hay thuần nhân.

Lam Nhĩ nhỏ giọng lầm bầm: "Dù sao ở đây lại không phải bộ lạc, cũng không có người khác, lẽ nào anh không thích nơi nào sao?"

Chỗ tốt thế này, sao hắn có thể không thích.

Nhưng hắn không thể nói thế với em trai, Kim nhẹ gầm một tiếng, lấy ra khí thế của đại gia trưởng: "Ngủ, không được nói nữa!"

Lam Nhĩ và Bạch Vĩ ngoan ngoãn ngậm miệng, chậu than càng lúc càng hừng, trong phòng càng lúc càng ấm áp, bôn ba trong cuồng phong bão tuyết gần một tháng, ba anh em sớm đã mệt muốn chết, bất tri bất giác mắt híp lại, rất nhanh đã ngáy.

Ba người tỉnh lại trong mùi thơm thức ăn.

Sau khi tỉnh lại, ba anh em muốn đại tiểu tiện tùy ý được Đằng dẫn đi thể nghiệm nhà xí một lần, sau khi ăn no một bữa cơm sáng khoai trắng, ba anh em dưới 'mời mọc thịnh tình' của Đằng thoải mái tắm nước nóng, lại mặc đồ mang giày da thú sạch đại vu phái người đưa tới, bọn Kim ngẩn ngơ tưởng như mùa đông đã qua, cuộc sống trở lại quỹ đạo.

"... Các cậu muốn đi tìm Vu Nặc đại nhân?" Đằng nhíu mày hỏi.

"Ừ!" Kim gật đầu, trong bộ lạc Trường Hà chỉ có một mình Ngô Nặc tạm tính là người quen của hắn, chuyện cầu viện, thái độ của đại vu rất mập mờ, Vu Nặc là đệ tử của đại vu, ít nhiều cũng có thể biết chút gì đó. Sống ở bộ lạc Trường Hà quả thật thoải mái, nhưng hắn lo cho người nhà, hắn muốn sớm bàn ổn thỏa rồi về.

"Vu Nặc đại nhân lúc này đang dạy học cho trẻ em bộ lạc, các cậu qua cũng chỉ có thể chờ bên ngoài phòng học." Đằng đã được Ngô Nặc âm thầm an bài, tiết lộ một chút tình huống của bộ lạc cho bọn Kim.

"Dạy học? Phòng học? Là sao?" Kim và các em trai nhìn nhau, căn bản không hiểu ý của hai từ này.

"Đi thôi, cùng tôi qua xem các cậu sẽ biết."

Rất nhanh, bốn người đã đến ngoài phòng học được sửa từ nhà ăn.

Từ xa, họ đã nghe thấy một chuỗi âm thanh trong sáng chỉnh tề, nói một loại ngôn ngữ họ chưa từng nghe qua. Lại gần phòng học, thông qua cửa sổ lớn không có bất cứ che chắn nào, bọn họ nhìn thấy đám trẻ lớn lớn nhỏ nhỏ ngồi đầy phòng, cùng Vu Nặc từng câu từng chữ đọc… ký tự trên mảnh vải.

Lam Nhĩ hạ giọng hiếu kỳ hỏi: "Bọn chúng đang đọc cái gì vậy? Vu chú sao?"

Đằng nhỏ giọng nói: "Không phải vu chú, là văn tự."

Lam Nhĩ và Bạch Vĩ tuổi nhỏ, không biết cái gì là văn tự, nhưng Kim từng nghe người ta nói, trên mặt bất giác lộ ra sự kinh ngạc: "Văn tự? Không phải chỉ có bộ lạc siêu cấp được thần linh chiếu cố mới có văn tự sao?"

Đằng ra hiệu yên lặng, kéo ba người tới cạnh phòng học, nhỏ giọng nói: "Mấy cái đó là văn tự của bộ lạc cũ của Vu Nặc đại nhân, hiện tại ngài không thể trở về nữa, nên quyết định dạy những văn tự này cho trẻ em bộ lạc chúng tôi."

Nơi ngoài Hắc Sắc sâm lâm, không ít bộ lạc siêu cấp, nhưng bộ lạc siêu cấp có văn tự của mình lại rất hiếm hoi, không bộ lạc nào không phải bá chủ một phương.

Vu Nặc, rốt cuộc lai lịch thế nào?

Lẽ nào những thay đổi nghiêng trời lệch đất của bộ lạc Trường Hà, toàn bộ là vì… y?

Đúng, nhất định là thế!

Thoáng chốc, Kim cho rằng mình đã đoán được chân tướng.

Nếu thật sự là thế, Vu Nặc không chỉ đơn giản là đệ tử đại vu như thế, nếu Vu Nặc chịu mở miệng nói giúp hắn, có khi họ thật sự có thể mượn được thức ăn!

Nhưng, Vu Nặc sẽ giúp họ sao?

Kim còn đang trầm tư, trong phòng học đột nhiên truyền ra một tiếng hổ gầm thấp trầm, đám nhóc toàn bộ lao ra khỏi phòng học, có vài đứa kết bạn đi nhà xí, có vài đứa thì chơi trong trời tuyết.

Nhìn mấy ấu thú nhân mập tròn lăn lông lốc chơi đùa trong tuyết, Kim không khỏi nhớ tới con trai bảo bối đã gầy chỉ còn mỗi bộ lông của mình, trong lòng ngũ vị tạp trần không ra tư vị gì.

Nếu bọn họ có thể sống ở đây thì tốt rồi.

78. Chương 78

Vừa tan học, Ngô Nặc liền bị đám nhóc cầm cuộn da dê bao vây, Bạch nằm trên vai y híp mắt đánh giấc, đám nhóc nhìn con mèo mập đó lặng lẽ mài răng.

Dực hổ Bạch thật sự quá đáng ghét mà!

Thấy Ngô Nặc thật sự đang bận, Kim cũng không tiện đi vào quấy rầy, ở bên ngoài đợi đến khi lại vào học, đứng ngoài cửa sổ nghe hơn nửa tiết học, mới mang vẻ khó hiểu rời đi cùng Đằng.

Đằng làm theo phân phó của Ngô Nặc, dẫn ba anh em Kim đi dạo trong bộ lạc.

Mấy người vừa đi vừa nói, nói đến khi thấy đủ độ lửa, Lam Nhĩ cuối cùng nhịn không được hỏi: "Đằng đại ca, chỗ các anh dùng cái gì xây nhà vậy? Ngay cả một khe hở cũng không thấy."

"Gạch và ngói."

"Gạch? Ngói?" Lam Nhĩ mô phỏng phát âm của Đằng nói chữ Hán, mang khẩu âm rất nặng, nghe rất kỳ quái.

"Ừ." Đằng sờ vách tường, "Đây là gạch." Lại chỉ nóc nhà đã bị tuyết đọng phủ hơn nửa, "Mấy cái đó là ngói."

"Vậy cái này thì sao?" Bạch Vĩ chỉ đất dính màu xám đen đã khô giữa kẽ gạch hỏi, hắn rất thích nhà của bộ lạc Trường Hà, cho nên quan sát đặc biệt tỉ mỉ, hắn cảm thấy gạch có lẽ không khác gì đá, đều là từng cục từng cục, thứ chân chính khiến nhà không lộ gió là vật chất màu đen xám dán những cục gạch lại với nhau.

Đằng toét miệng cười, gương mặt được dưỡng đã có chút thịt béo nhìn cực kỳ hàm hậu: "Đây là bí mật của bộ lạc chúng tôi, không thể nói với người ngoài."

"…" Không biết vì cái lông gì, thật muốn đánh hắn! By ba anh em nhà báo.

Nếu đã là bí mật bộ lạc không thể nói, bọn Kim cũng không tiện hỏi tiếp, ba người tiếp tục dạo quanh không mục đích. Đi rồi đi, Kim mắt sắc nhìn thấy dưới đất đột nhiên gồ lên một thứ phồng phồng, tiếp theo, một nô lệ mang hình xăm leo từ dưới đất lên, túi da thú phồng lo không buộc chặt, bên trong là từng củ khoai trắng tươi mới rất to.

Kim và hai em trai của hắn lúc này mới nhớ tới thức ăn tối và sáng nay họ ăn không phải chính là khoai trắng sao?

"Các anh giấu khoai trắng dưới đất sao? Không bị đông lạnh hư sao?" Lam Nhĩ kinh ngạc hỏi.

"Đương nhiên không hư, trong hầm rất ấm áp." Đằng cười nói.

"Hầm?"

"Ừ, có muốn nhìn thử không?"

Ba anh em lập tức gật đầu.

Đằng dẫn ba anh em về nhà, dắt vào hầm nhà mình, nhờ ánh lửa leo lắt, bọn Kim nhìn thấy khoai trắng, dưa dài, rau dại cùng vò lớn lớn nhỏ nhỏ vân vân chất đống nửa hầm, thật lâu không khép được miệng.

Bọn họ đoán bộ lạc Trường Hà không thiếu thức ăn, nhưng nằm mơ cũng không ngờ được, bọn họ lại có nhiều lương thực dự trữ như thế!

Ra khỏi hầm, Đằng hữu ý vô tình mang ba người tham quan gia súc nuôi trong vườn nhà mình. Tường băng cao to ở ngoài bộ lạc đã ngăn cản hơn phân nửa cuồng phong, cho dù trong vườn không có gì che chắn, cũng vẫn ấm áp hơn bên ngoài nhiều, gia súc hầu như không đánh nhau ôm thành cục sưởi ấm cho nhau, hơn phân nửa thời gian đều ngủ, đói thì ăn dây khoai trắng phơi khô ở đó, khát thì uống nước tuyết, mỗi ngày còn có thể ăn chút vỏ khoai trắng tươi, cuộc sống tuyệt đối có thể nói là thoải mái, con nào con nấy đầu to tai lớn trơn bóng đầy mỡ, nhìn mà bọn Kim không ngừng nuốt nước miếng.

Nhưng, đả kích bọn Kim nhận được khi biết trong vườn nhà Đằng nuôi hơn mười hai mươi gia súc tuyệt đối không mãnh liệt bằng khi thấy thịt sấy thịt mặn lớn lớn nhỏ nhỏ treo trong phòng ngủ.

Khác với thịt mặn của bộ lạc Mục Nguyên, số thịt treo trong nhà Đằng một chút vị thối cũng không có, ngược lại, còn rất thơm.

Đằng rất hào phóng để nô lệ của hắn lấy một miếng thịt lớn nặng gần bốn cân, sắt lát đem nấu, đợi thịt long sấy sắp chín, liền nấu thêm một nồi khoai trắng bằng nồi canh thịt thơm phức.

Thịt long sấy nấu chín dùng dao đá cắt thành miếng thịt dày mỏng khác nhau, múc vào chén gỗ, vì bọn Kim còn không biết dùng đũa, nô lệ của Đằng săn sóc phân thịt đã cắt thành bốn phần, phân biệt đặt trước mặt bốn người, vây quanh nồi khoai trắng còn đang nhẹ nổi bong bóng, bắt đầu ăn.

Vị tanh của thịt long sấy rất nồng, bọn Kim sau khi ăn mấy lát, mới chậm rãi quen mùi vị kỳ dị này, rất nhanh, họ phát hiện mùi vị này không chỉ không khó ăn, ngược lại càng nhai càng thơm, cùng với khoai trắng mềm rục hơi ngọt, không bao lâu, bốn người đã ăn sạch sẽ bữa tối.

Ăn no uống say, mọi người vây quanh chậu lửa câu được câu không nói chuyện, nói một hồi, Kim mới biết, thì ra hắn đoán không sai, nhà, khoai trắng, hầm chứa thậm chí bao gồm cả thịt sấy rất ngon còn có thật nhiều thay đổi trong bộ lạc Trường Hà, toàn bộ đều là do Vu Nặc mang tới, mà càng khiến hắn không ngờ là, "… Thần tích?! Cậu nói Vu Nặc đại nhân tạo nên thần tích."

Đằng lập tức ra vẻ như vừa ý thức được mình nói lỡ miệng, vẻ mặt buồn bực nói: "Tôi không nói gì hết, cậu nghe lầm rồi."

"Tôi cũng nghe thấy anh nói thần tích!" Lam Nhĩ và Bạch Vĩ trăm miệng một lời, ba anh em ánh mắt lấp lánh nhìn Đằng.

Đằng giả ngốc lắc đầu: "Vậy khẳng định là các cậu đều nghe lầm, tôi không nói cái gì hết mà! Các cậu không phải muốn đi tìm Vu Nặc đại nhân sao? Đi thôi, lúc này y đã về nhà rồi, tôi dẫn các cậu qua."

Nói xong, không đợi ba anh em Kim cự tuyệt, Đằng đứng lên vén rèm cửa bước vội ra ngoài.

Trong này nhất định có bí ẩn!

Ba anh em Kim nhìn nhau một cái, hiếu kỳ trong mắt đều sắp lan ra.

Khi Đằng dẫn anh em Kim đến, Ngô Nặc và Bạch mới từ chỗ đại vu đội tuyết trở về, Ngô Nặc đã tỉ mỉ kể lại 'thần chỉ' cùng với kế hoạch của y cho đại vu và thủ lĩnh nghe.

Đại vu vốn đã có lòng muốn lợi dụng cơ hội này, đào chút nhân thủ từ chỗ bộ lạc Đại Thạch qua, nếu không tối qua ông căn bản không thể khách khí với ba anh em Kim như thế. Đại vu có suy nghĩ như thế, nguyên nhân rất đơn giản, bộ lạc Trường Hà nếu có thể bình an vượt qua mùa đông, năm sau nhất định sẽ khiến các bộ lạc khác chú ý, khó đảm bảo đến lúc đó những bộ lạc kia sẽ không nảy ý đồ xấu. Cách tốt nhất, chính là nhân mùa đông tăng cường bộ lạc.

Sự xuất hiện của ba anh em Kim, khiến đại vu có suy nghĩ mơ hồ.

Đại vu vừa mới động tâm tư, không ngờ thần linh cư nhiên sẽ hạ ý chỉ, bảo bọn họ thu phục bộ lạc Đại Thạch, đây nói rõ cái gì? Nói rõ thần linh quả nhiên là phù hộ bộ lạc Trường Hà, nói rõ bộ lạc Trường Hà nhất định sẽ ngày càng hưng thịnh!

Đừng nói Kim Đồng nghe xong kích động đến đỏ mặt tía tai, ngay cả đại vu cũng nhịn không được phát sáng hai mắt!

Vào đông hơn hai tháng, thức ăn tiêu hao không nhiều như Ngô Nặc dự tính, chỉ mới tiêu hao hơn 1/3 một chút. Mà căn cứ theo miêu tả của bọn Kim, Ngô Nặc đoán bộ lạc Đại Thạch hiện tại nhiều lắm còn không đến năm ngàn người, nếu thuận lợi mua chuộc những người này đến bộ lạc, mọi người tiết kiệm một chút, lương thực tích trữ của bộ lạc có thể chống đỡ cho tất cả mọi người một đến hai tháng cũng không thành vấn đề.

Mùa đông năm nay rốt cuộc phải bao lâu mới kết thúc, đại vu trong lòng không rõ, nhưng Ngô Nặc lại có thể căn cứ theo nhiệm vụ cưỡng chế hệ thống công bố cho y lúc trước đoán được một hai.

Thời hạn nhiệm vụ 'giúp bộ lạc Trường Hà vượt qua mùa đông' còn lại 82 ngày, nếu suy đoán của y không sai, thời hạn vừa đến cho dù mùa đông còn chưa kết thúc, cũng đã tiếp cận đoạn cuối.

Bên bộ lạc Đại Thạch cũng không thể nói đã hoàn toàn hết đạn tuyệt lương, trong lúc họ di dời đến bộ lạc Trường Hà, còn phải tốn thêm thời gian đi đường, trừ đi tiêu hao trong thời gian này, thức ăn còn trữ trong bộ lạc hiện tại có lẽ đủ chống đỡ cho mọi người vượt qua mùa đông.

Chỉ cần bộ lạc có đủ thức ăn, nhiệm vụ thu phục bộ lạc Đại Thạch cho dù hoàn thành một nửa, dù sao, so với giải tán bộ lạc, trong tình huống có cơ hội sống sót, không ai nguyện ý toàn bộ chết theo bộ lạc.

Huống chi, Ngô Nặc chỉ là muốn thu phục bộ lạc Đại Thạch, tăng cường thế lực bộ lạc Trường Hà, lại không phải bức ép họ làm nô lệ.

Đứng trước một bên phải chết đói và một bên có cơ hội sống càng tốt hơn, kẻ ngu cũng biết phải chọn thế nào.

Cho nên, Ngô Nặc bảo Đằng dẫn ba anh em nhà báo đi dạo trong bộ lạc, từng chút triển hiện cuộc sống đãi ngộ bộ lạc trước mặt họ. Ba anh em Kim đói đến mức sắp biến hình, Ngô Nặc không tin trong lòng họ không có chút suy nghĩ nào. Cho dù họ không suy nghĩ cho bản thân, cũng sẽ suy nghĩ cho người nhà.

Một khi họ đã nghĩ đến, lại nói với họ, suy nghĩ của họ không phải không thể thực hiện, còn sợ bọn họ không mắc câu sao?

Nếu hệ thống đã giao cho y nhiệm vụ là thu phục bộ lạc Đại Thạch, vậy y liền không thể đáp ứng cho họ mượn lương thực, muốn lương thực được thôi, tới bộ lạc Trường Hà chúng tôi!

Bộ lạc Khê Cốc và bộ lạc Mục Nguyên hiện tại ra sao vẫn chưa biết, nhưng tình huống mùa đông năm nay ác liệt như thế, chỉ sợ hai bộ lạc này cho dù có tốt cũng không tốt được đến đâu, huống chi, hai bộ lạc này cũng không phải dạng lương thiện gì, sao có thể dễ dàng đáp ứng cho đối thủ của mình mượn lương thực?

Cho dù bộ lạc Đại Thạch ra điều kiện trả lại gấp đôi, chỉ sợ cũng không dễ dàng đả động họ.

Đến lúc đó, bộ lạc Đại Thạch bất luận nguyện ý hay không nguyện ý, bất luận tiếp nhận viện trợ hay muốn làm tu hú sẵn tổ, đều chỉ có thể chọn bộ lạc Trường Hà cách gần nhất.

Đổi sang thời bình, bộ lạc Trường Hà e rằng sẽ sợ tiến công của bộ lạc Đại Thạch, nhưng hiện tại, Ngô Nặc có thể không chút khách khí nói rằng, thú nhân bộ lạc Đại Thạch chỉ sợ còn không đánh lại nô lệ thuần nhân bộ lạc Trường Hà.

Vì đói khát rét lạnh và lặn lội đường dài gian nan, tiêu hao lực chiến đấu của bộ lạc Đại Thạch trên trình độ lớn nhất, mà trong bộ lạc Trường Hà, một thân mỡ béo của mọi người cũng không phải nuôi trắng.

Cho dù chiến đấu thật sự không thể tránh khỏi, Ngô Nặc cũng tin người thua tuyệt đối không phải là bộ lạc Trường Hà.

So với chiến đấu, Ngô Nặc đương nhiên càng hy vọng dùng thủ đoạn hòa bình thu phục họ, y một chút cũng không muốn bị hệ thống trừ điểm đâu 3 .

Ngô Nặc có thể nghĩ được thủ đoạn hòa bình nhất có hiệu quả nhất, chính là thần.

Bộ lạc Trường Hà cũng vậy, bộ lạc Đại Thạch cũng vậy, đều có tín ngưỡng thành khẩn nhất ngu muội nhất đối với thần linh. Cho nên, Ngô Nặc nói 'ý chỉ' cho đại vu và thủ lĩnh, đồng thời cũng bảo Đằng che che giấu giấu tiết lộ 'thần tích' cho ba người Kim.

Nhân loại vĩnh viễn là động vật giỏi bổ não nhất.

Đợi khi họ bổ não đến trình độ nhất định, Ngô Nặc lại đúng lúc triển hiện một màn tận mắt nhìn thấy thần tích 'cả đời khó quên' cho họ, Ngô Nặc không tin người bộ lạc Đại Thạch không mắc lừa!

Tất cả như Ngô Nặc dự liệu, tiến hành thuận lợi, khi ba anh em Kim lại lần nữa xuất hiện trước mặt Ngô Nặc, đều bất giác cung kính dị thường, Lam Nhĩ và Bạch Vĩ tuổi nhỏ hơn, trong mắt thậm chí còn mang theo từng tia kính sợ___ người huyết mạch đại vu có thể tạo ra thần tích, tuyệt đối không phải phàm nhân!

Đợi lửa than trong phòng khách dần hừng, Ngô Nặc cũng không tiếp tục làm ba anh em ngay ngáy nữa, trực tiếp nói với họ: "… Người bộ lạc không đồng ý cho các anh mượn lương thực."

Sắc mặt ba anh em nhà báo lập tức trầm xuống, Kim muốn nói gì, lại nghe Ngô Nặc nói tiếp: "Nhưng, nếu bộ lạc Đại Thạch các anh có ai nguyện ý nương nhờ bộ lạc Trường Hà chúng tôi, trở thành cư dân bộ lạc chúng tôi, bộ lạc có thể cho các anh đãi ngộ giống với những người khác, không chỉ có thể cho các anh thức ăn, cho con cái các anh học văn tự, đợi mùa đông trôi qua, còn có thể cho các anh vào ở nhà gạch ngói."

"Không thể! Chúng tôi tuyệt đối sẽ không phản bội bộ lạc!" Kim trảm đinh chặt sắt nói, trong lòng lại dao động lợi hại.

Ngô Nặc có chút thất vọng thở dài: "Tôi biết các anh chắc chắn không nguyện ý, nếu không phải vì thần thú nhân từ… Bỏ đi, coi như tôi chưa nói, sáng ngày mai, để Bạch đưa các anh về đi, nếu các anh nguyện ý gia nhập bộ lạc Trường Hà chúng tôi, cửa lớn bộ lạc luôn mở rộng vì các anh."

Thần thú, thần thú thế nào hả?

Nói chuyện nói một nửa là ghét nhất! Còn có thể nói chuyện thoải mái không hả!

79. Chương 79: Khiếp Sợ

Hiệu suất làm việc của Bạch đặc biệt cao, Ngô Nặc nói để hắn đưa ba người Kim về, sáng hôm sau hắn đã đưa người đi.

Là bạn, Ngô Nặc không để bọn Kim ra về tay không, tặng cho họ hai bao tải khoai trắng khô, đại khái nặng hơn một trăm cân, ngoài ra còn tặng họ hai mươi cân thịt sấy, gần mười quả đỏ thẫm tươi, hai ba cân thịt khô cay Ngô Nặc tự làm, đủ cho họ ăn một thời gian.

Tuy Ngô Nặc đề xuất bảo họ nương tựa bộ lạc Trường Hà, ít nhiều khiến Kim từ nhỏ đã trung thành với bộ lạc, còn từng có tư cách người ứng tuyển thủ lĩnh cảm thấy không thoải mái, nhưng thấy Ngô Nặc chuẩn bị cho họ nhiều món quà quý giá như thế, chút không vui trong lòng sớm đã tan biến như mây khói, ngược lại vô cùng cảm động, cho rằng Ngô Nặc là một người bạn vô cùng chân thành khẳng khái đáng để kết giao.

Ngược lại Lam Nhĩ và Bạch Vĩ, tuổi không lớn như Kim, thời gian hóa hình cũng không dài, vẫn còn tâm tính ấu thú, độ trung thành với bộ lạc còn lâu mới bằng Kim. Bộ lạc Trường Hà có thức ăn ăn không hết, có thể học tập văn tự, còn có nhà ở thoải mái, hai anh em thật sự hơi muốn ở lại đây không về nữa.

Sự luyến tiếc trong mắt hai thú nhân mới lớn này, đương nhiên không thể che giấu Ngô Nặc. Ngô Nặc đặc biệt tặng họ hai cuộn da dê viết đầy câu chuyện chữ Hán, tuy chữ do Ngô Nặc dùng lông chim thịt viết ra quả thật không thể nói là đẹp, hai anh em cũng không hiểu những văn tự bên trên, nhưng như vậy cũng không trở ngại họ xem cuộn da dê thành bảo bối giấu bên người.

Trong lòng hai thú nhân mới lớn này, Vu Nặc hào phóng thiện lương lại vô cùng có bản lĩnh, địa vị đã chỉ kém chí thân.

Trời vừa sáng, ba anh em luyến tiếc không nỡ chào tạm biệt Ngô Nặc, cùng Bạch ra khỏi tường băng của bộ lạc Trường Hà.

Ba anh em nhìn Bạch từ một con đại miêu mập tròn một giây sau biến thành dực hổ như hung thần, thể hình to lớn uy mãnh, hai cánh sải ra che phủ mặt trời, bị dọa ngã bệt mông trên nền tuyết, Kim còn đỡ một chút, Lam Nhĩ và Bạch Vĩ bị dọa trực tiếp biến về hình thú, trốn sau lưng anh trai run run rẩy rẩy.

"Ba người, ngồi vào sọt lưng đi." Dực hổ cất tiếng như chuông lớn, chấn lỗ tai ba anh em vang ong ong.

Lúc này, Kim mới biết, thì ra Bạch bảo ba anh em họ đeo một cái sọt lớn ra đây, là để cho họ ngồi.

Kim cố nén xúc động nhũn chân muốn quỳ ôm hai em trai đã run rẩy co ro không đi đường nổi bỏ vào sọt, hắn cũng leo vào một sọt ngồi vững, Bạch hơi vỗ cánh, khiến thân thể khẽ rời khỏi mặt đất, dưới đệm thịt dày của chi trước lộ ra vuốt sắc đen kịt dài gần nửa mét, túm chặt sọt lưng và bao tải đựng quà, cự hổ mãnh liệt vỗ cánh, chớp mắt đã chìm trong trời tuyết, biến mất ở chân trời.

Từ sau khi có thể điều động luồng sức mạnh thần bí trong người, kỹ thuật bay của Bạch cũng được nâng cao toàn diện, không chỉ tốc độ biến thân nhanh hơn, thân hình cũng trở nên vững hơn, không hề sợ hãi cuồng phong bão tuyết.

Chỉ bay một ngày, đã vượt hơn lộ trình ba anh em chạy hơn mười ngày.

Đương nhiên, chỗ xấu chính là tiêu hao quá lớn, đặc biệt dễ đói.

Giữa đường, Bạch dừng lại bổ sung hai lần, hãm hại hơn mười mấy con sói rừng đã đói đến chỉ còn da bọc xương trong Hắc Sắc sâm lâm lạnh cứng, lúc này mới đỡ hơn.

Bạch chưa từng đến bộ lạc Đại Thạch, toàn nhờ vào Kim chỉ phương hướng, băng tuyết phủ kín phóng mắt nhìn xa đâu đâu cũng là một vùng trắng xóa, cuồng phong bão tuyết có thể cản trở tầm nhìn, thật sự không tiện phân biệt phương hướng, ban ngày còn đỡ, tối đến Kim thật sự không cách nào chỉ đường cho Bạch.

Bốn người tìm nơi tránh gió dừng lại, Kim và hai em trai dùng băng tuyết xây một phòng băng nhỏ, ba anh em biến về hình thú gặm một con sói Bạch mang về cho họ, bốn người chen trong nhà băng nhỏ, qua một đêm.

Thấy qua hình thái dực hổ của Bạch, ba anh em lại nhìn thấy hắn biến thành mèo mập tròn, đều không dám tiếp cận, cũng không dám bắt chuyện với hắn. Bản thân Bạch cũng khá trầm mặc, bay cả ngày trong cuồng phong bão tuyết, hắn cũng rất mệt, nằm trên thảm da thú dày, lặng lẽ nghĩ tiểu sứ thần của hắn 'lúc này đang làm gì' 'tối nay ăn gì' 'hắn không ở nhà, buổi tối y có lạnh hay không' vân vân đủ chuyện vụn vặt lại nhàm chán, bất tri bất giác ngủ mất.

Cùng thú nhân không quen thuộc ngủ trong một nhà băng nho nhỏ, bất luận là bản tâm hay bản năng của Bạch đều không cho phép hắn ngủ quá say, trong mộng thời khắc đều giữ cảnh giác.

Cũng may mà hắn giữ phần cảnh giác này, ngủ đến nửa đêm, nhà băng của họ bị một con long thú đã đói điên rồi tấn công.

Con long thú tập kích họ, so với long thú cỡ lớn khác, thể hình chỉ có thể tính là trung đẳng, nhưng so với thú nhân, vẫn quá lớn. Long thú đã đói phát điên, vất vả lắm mới ngửi được mùi thịt tươi mới, dị thường cuồng bạo, đi tới liền dùng cái đuôi đập nát nhà băng của họ.

Kim thầm kêu không tốt, đang muốn bảo hai em trai tránh xa chút, thì thấy mèo mập biến thành dực hổ, một vuốt vỗ long thú cuồng bạo bay xa mấy mét, không đợi long thú đã đói trơ xương trèo dậy tái chiến, dực hổ tung cánh bay lên, vuốt sắc trảo long thú, trực tiếp bay lên cao, rồi ném long thú giãy dụa không ngừng xuống đất.

Ầm một tiếng vang thật lớn, long thú một giây trước còn đang giương nanh múa vuốt, giờ phút này đã bị ngã chết tươi, máu tươi tung tóe nhanh chóng bị đông lại, thân thể khổng lồ co giật vài cái, long thú cứ thế nghẹn khuất mà chết.

Long thú, cứ thế mà chết.

Kim và hai em trai trợn tròn mắt, thật lâu không thể khép được miệng.

Trước kia khi chưa từng ăn qua thịt long sấy, Bạch cảm thấy thịt long thú tươi vẫn có thể bỏ vào miệng, nhưng sau khi ăn thịt long sấy, hắn liền mất hết hứng thú với thịt long thú tươi tanh tưởi khó ngửi lại khó cắn này.

Chỉ gặm mấy chỗ thịt mềm nhất, hắn lại biến về hình thái mèo con, nghênh ngang hống hách bước vào nhà băng Lam Nhĩ và Bạch Vĩ mới xây, cuộn thân thể mập mạp lại, tiếp tục ngủ.

Bọn Kim thì bất luận thế nào cũng không dám ngủ, càng không dám vào nhà băng ngủ chung với Bạch đại miêu.

"Thật… thật sự quá hung tàn rồi." Còn chưa hoàn hồn từ kinh sợ to lớn, giọng Kim hơi run rẩy.

Long thú là đại hung thú rất nhiều thú nhân đều tránh không kịp, chúng hung tàn cuồng bạo, nếu đội đi săn gặp phải một con long thú, đội nào thực lực không phải quá mạnh, luôn chỉ có kết cục toàn quân bị diệt, nếu bộ lạc nào bị một đàn long thú nhắm trúng, cả bộ lạc sẽ gặp phải tai họa to lớn.

Hắc Sắc sâm lâm sở dĩ tụ tập nhiều bộ lạc như thế, trừ trong rừng sản vật phong phú, còn có một nguyên nhân rất quan trọng chính là, nơi này ít long thú.

Đi tiếp về hướng bắc, nơi đó có rừng rậm phì nhiêu to lớn hơn, thảo nguyên bao la hơn, cũng có rất nhiều rất nhiều long thú.

Đương nhiên, bên đó cũng có thú nhân, trước kia bộ lạc Đại Thạch cũng sinh sống bên đó, nhưng long thú nơi đó quả thật quá nhiều, một khi người bộ lạc nhiều lên, long thú sẽ kết thành đàn tấn công bộ lạc, bộ lạc chỉ dám sống tản ra trong rừng, quanh năm sinh sống trên cây, căn bản không dám xây nhà trên mặt đất.

Dù là thế, cũng thường xuyên bị đủ kiểu long thú tấn công, về sau, tổ tiên bộ lạc Đại Thạch thật sự không chịu nổi nữa, mới tổ chức di dời. Lúc đầu tổ tiên họ di dời qua đây, xung quanh Hắc Sắc sâm lâm vẫn chưa xuất hiện nhiều bộ lạc như thế, họ hoàn toàn có thể chọn một chỗ cư trú tốt hơn hiện tại, nhưng tổ tiên thật sự là bị long thú dọa vỡ mật, so với nơi càng phì nhiêu hơn, họ thà chọn cắm ổ tại vùng đất nguyền rủa không có một cọng cỏ, chính là vì nơi này phóng mắt nhìn ngay cả một con long thú cũng không thấy.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, quyết định này của tổ tiên, đã hố thảm đời con cháu, vì nơi này thật sự quá nghèo nàn.

Nhưng về một góc độ khác, tổ tiên bộ lạc Đại Thạch quả thật đã đánh bậy đánh bạ, chọn được một bảo sơn thật lớn.

Chỉ đáng tiếc, mãi đến nay, ngồi trên bảo sơn cũng chẳng biết gì.

Một con sói gầy chỉ còn da bọc xương, ba anh em Kim phân chia, hai em trai còn đang ở thời kỳ trưởng thành 'con đang lớn ăn mạt của cha', bụng sớm đang kêu vang.

Nhân lúc long thú còn chưa hoàn toàn bị đông lạnh, ba anh em trước ăn một bữa khuya cho no bụng.

Đám động vật sắp đói điên trong rừng, ngửi được mùi máu tanh nồng, cũng bất chấp khí tức của hung thú gì đó, lũ lượt chạy ra, ý đồ chia một chén canh.

Kết quả, canh chả thấy đau, toàn bộ bị ba anh em Kim đánh chết.

Sáng sớm Bạch thức dậy, một hơi ăn hai con gấu, sáu con sói, ba con heo thú, bụng căng phồng, lúc này mới nhấc giỏ đựng bọn kim và con mồi sót lại cùng long thú, tiếp tục bay.

Giữa đường, mang nặng vượt tiêu chuẩn nghiêm trọng, Bạch dừng lại bổ sung thức ăn ba lần, trừ long thú ra, những con mồi khác đều ăn hết, sau đó cuối cùng tới chạng vạng, đã đến bộ lạc Đại Thạch.

Dực hổ to lớn từ trên trời đáp xuống dẫn tới kiêng kỵ và sợ hãi của cư dân bộ lạc Đại Thạch, trong ánh mắt kinh sợ của bọn họ Bạch thả 'hành lý' mang cả đường xuống, sau đó bay khỏi bộ lạc, ở ngoài bộ lạc biến về hình người, sau khi thay đồ da thú, mới đi vào bộ lạc Đại Thạch.

Thời gian Kim ra ngoài, tình huống bộ lạc Đại Thạch càng tệ hơn, đã không chỉ là nô lệ chết đói, ngay cả một vài dân cư thuần nhân cũng xuất hiện tình trạng chết đói, trong bộ lạc thậm chí còn bắt được mấy thuần nhân lén lút ăn thi thể của nô lệ.

Mấy thuần nhân đó bị xử tội chết, nhưng tất cả mọi người đều hiểu, còn tiếp tục thế này, người lén ăn thịt nô lệ chỉ sợ sẽ càng lúc càng nhiều.

Con long thú Bạch mang tới, cho dù căn bản không đủ cho mọi người ăn được mấy ngày, nhưng dù sao vẫn cứu được kiếp nạn cháy lông mày trên trình độ nhất định.

Bạch được hoan nghênh vô cùng nhiệt liệt ở bộ lạc Đại Thạch, hình thú cường đại, hình người tuấn mỹ, cho dù mặt Bạch lạnh đến mức có thể rớt mảnh băng, cũng không ngăn được các nữ thú nhân rục rịch động xuân tâm, số ít nữ thú nhân gan lớn, trực tiếp cản hắn lại mở miệng liền muốn sinh con với hắn.

Các nữ thú nhân chưa có bầu bạn nhiệt tình tỏ bày tình yêu như thế, trừ sự tuấn mỹ cường đại của Bạch, còn vì nữ thú nhân nếu kết thành bạn lữ với người ngoài bộ lạc, có thể trực tiếp theo bạn lữ gia nhập bộ lạc đối phương, không tính là phản bội.

Bộ lạc Trường Hà không thiếu thức ăn, tin tức này tạm thời còn chưa truyền ra, nhưng đi theo thú nhân cường đại như Bạch, khẳng định không thiếu cái ăn.

Lúc này, Bạch đại miêu trong mắt các nữ thú nhân chính là một miếng thịt Đường Tăng béo non ngon miệng, ai cũng hận không thể nhào lên gặm mấy phát.

Bạch căn bản không để ý những nữ thú nhân này, được thủ lĩnh bộ lạc Đại Thạch mời đến nhà ông.

Khiến thủ lĩnh bộ lạc Đại Thạch thất vọng là, mặc cho ông và đại vu nói đến cỡ nào, Bạch chung quy vẫn không hề dao động. Đương nhiên, đối mặt với hai lão nhân đối phương, Bạch tự nhiên sẽ không nói ra bất cứ câu đào góc tường nào.

Cuối cùng thủ lĩnh và đại vu bộ lạc Đại Thạch thật sự hết cách, chỉ có thể để Bạch cùng Kim ly khai. Tuy từ đáy lòng họ, muốn làm chút gì đó với Bạch, nhưng nghe Kim nói Bạch chỉ chớp mắt đã giết chết một con long thú, dù trong lòng họ còn có suy nghĩ gì, cũng không dám thực hiện.

Nhưng, người đang ngầm tính toán không chỉ là bộ lạc Đại Thạch, Bạch chuyến này cũng không chỉ vì đưa bọn Kim về, hắn còn có nhiệm vụ quan trọng hơn nữa

80. Chương 80: Hành Động

Con long thú bị ném chết, tuy hình thể chỉ có thể tính là trung đẳng hơn nữa đã gầy chỉ còn da bọc xương, nhưng vẫn nặng cỡ bốn năm tấn, chỉ tính riêng thịt cũng không ít, có mấy ngàn cân, nhưng bộ lạc Đại Thạch tuy đã đói chết rất nhiều người, cộng tổng cư dân bộ lạc lại vẫn hơn bốn ngàn người, số thịt long thú này phân chia theo mỗi đầu người, một người chỉ có thể được chia hơn một cân, bất kể thịt long thú có mau no, bọn họ tiết kiệm ăn cỡ nào, tính tới tính lui cũng nhiều lắm chỉ có thể ăn ba ngày.

Nhưng, bất kể nói sao, đối với những người đã đói đến mức phải ăn tuyết, cho dù chỉ có một chút thức ăn, cũng đủ để họ kích động.

Lam Nhĩ và Bạch Vĩ rất nhanh trí, mang hai miếng thịt long thú được chia về nhà trước, sau đó người qua phân chia thịt long thú càng lúc càng nhiều. Bộ lạc Đại Thạch lại không có công cụ đong đếm này nọ, miếng thịt lớn nhỏ toàn dựa vào người hạ đao, khó tránh khỏi xuất hiện tình trạng ai nhiều hơn ai lại ít hơn, bất kể là cố ý hay vô tình, vào lúc cực độ thiếu thốn thức ăn bất cứ lúc nào cũng có thể bị đói chết, một chút xíu không công bằng, đều sẽ bị phóng đại vô hạn, xung đột là khó tránh khỏi.

Ngắn ngủi nửa tiếng, chia thịt biến thành tranh thịt, hiện trường hỗn loạn không chịu nổi, vô số người vì một miếng thịt mà đánh đến không thể tách ra. Các thú nhân ỷ mình người khỏe sức lớn, giành được nhiều thịt nhất, trong số thuần nhân ai cường tráng hơn chút, ít nhiều còn có chút thu hoạch, thân thể không cường tráng, không chỉ tay không trở về, còn bị người ta đánh bán sống.

Người giành được thịt đương nhiên đều rất vui vẻ, người cái gì cũng không giành được còn bị đánh đầy vết thương, trừ tìm thủ lĩnh và đại vu cáo trạng, còn có thể làm gì?

Nhưng luật không quản được số đông, thịt đã giành đến tay không ai sẽ giao ra, thủ lĩnh đại vu trừ an ủi ngoài miệng mấy câu, lại có thể có cách gì nữa?

Lam Nhĩ và Bạch Vĩ sớm đã mang thịt về nhà, giấu đi một phần, cắt một ít, để giống cái của Kim là Đóa Nhi trộn khoai trắng khô nấu lên.

"Nha Nha, tới chỗ chú nè, mang đồ ngon về cho con!" Lam Nhĩ ngồi xổm dưới đất mở rộng hai tay, nói với báo con đen thui đang nằm cạnh đống lửa, trước kia, chỉ cần hắn là động tác này, cháu trai Nha Nha sẽ chạy ào vào lòng hắn, cố sức làm nũng với hắn, còn sẽ bảo hắn biến thành hình thú chơi với nó, nhưng hôm nay Nha Nha chỉ bất mãn nhìn hắn một cái, nhẹ kêu ngao ngao vài tiếng, không chút tinh thần nằm dưới đất.

"Mẹ, Nha Nha sao vậy?" Bạch Vĩ ý thức được bất thường, lại ôm Nha Nha lên, phát hiện thân thể gầy nhỏ của Nha Nha nóng như lửa.

Nữ thú nhân đã hơi có tuổi thở dài nói: "Thời tiết quá lạnh, lại thời gian dài không được ăn no, hai hôm trước Nha Nha bị bệnh, đã uống vu dược, nhưng... ôi, mong thần thú phù hộ nó." Vân rất buồn, đời bà chỉ sinh được ba thằng con, rất may mắn toàn bộ đều là ấu thú nhân, cũng toàn bộ nuôi lớn được, nhưng không ngờ thằng cháu duy nhất của bà lại có khả năng rất lớn sẽ chết yểu trong mùa đông này, nói xong, khóe mắt bà đã đỏ lên.

Nha Nha miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn chú nhỏ mà nó thích nhất, đầu uể oải vô lực cọ lòng bàn tay hắn, sau đó lại nhắm mắt.

Bạch Vĩ và Lam Nhĩ nhìn cháu trai bảo bối thế này, có chút hoảng hốt, sợ hãi và không biết làm sao, Bạch Vĩ cẩn thận đặt Nha Nha lên thảm da thú đã cũ, Lam Nhĩ lấy từ trong bao tải ra quả đỏ thẫm đã bị đông khá cứng, nhỏ giọng nói: "Nha Nha, Nha Nha, con xem chú mang quả đỏ thẫm về cho con nè, con dậy cắn một miếng được không, nói không chừng ăn rồi bệnh sẽ khỏi."

Nha Nha sốt đến mơ mơ màng màng, nghe đến quả đỏ thẫm, mơ hồ nhớ lại một loại quả màu đỏ chua chua ngọt ngọt từng ăn lúc trước, lúc trước nó không phải rất thích ăn, nhưng hiện tại nhớ tới vị chua chua ngọt ngọt đó, nó đột nhiên thấy thèm. Cố gắng mở mí mắt nặng trĩu ra, cứ thế gặm vài cái ngay trên tay Lam Nhĩ, quả chua ngọt đông lạnh ăn rất ngon, nhưng sau khi ăn mấy cái, Nha Nha cũng không ăn nổi nữa. Nhắm mắt lại mơ mơ màng màng ngủ mất.

Sau khi Nha Nha sinh bệnh, vẫn chưa từng chủ động ăn cái gì, hiện tại thấy nó gặm được nửa quả đỏ thẫm, Vân và ông của Nha Nha là Ban đều rất cao hứng, Ban cẩn thận kéo Nha Nha đã ngủ xuống dưới cái bụng lép kẹp nhưng ấm áp của mình, thấp giọng hỏi anh em Lam Nhĩ: "Các con kiếm đâu ra quả đỏ thẫm tươi thế này?"

"Vu Nặc đại nhân của bộ lạc Trường Hà tặng cho tụi con, trừ số khoai trắng khô này, y còn tặng tụi con thịt sấy và một bao thịt khô cay lớn, đặc biệt ngon!" Lam Nhĩ hưng phấn nói, nói rồi hắn kéo thịt khô trong bao đã giấu đi ra, lấy hai miếng lớn đưa cho cha và mẹ, lại lấy một miếng cũng không xê xích bao nhiêu để Bạch Vĩ mang cho Đóa Nhi đang bận rộn bên ngoài.

Từ sau khi bọn Kim đi, trong nhà chỉ còn chút thức ăn, bọn họ đều cố gắng tiết kiệm để cho Nha Nha ăn, bản thân ăn vô cùng ít. Một miếng thịt lớn bằng lòng bàn tay, nấu một nồi canh lớn, thịt Nha Nha ăn còn dư lại, ba người họ mới phân chia nhau, gần như toàn bộ dựa vào canh lấp bụng, bụng hầu như mỗi thời mỗi khắc đều trong trạng thái đói khát.

Ngửi được vị thịt khô thơm ngon, nước miếng Ban trực tiếp chảy khỏi khóe miệng, gần như theo bản năng giật lấy thịt khô, bỏ vào miệng cắn, dùng sức nhai.

Cái đói có thể nâng vị ngon của thức ăn lên trình độ lớn, trong tình trạng đói cực độ, thức ăn không có bất cứ mùi vị nào cũng có thể khiến người ta cảm thấy vô cùng ngon. Thịt khô Ngô Nặc thêm vào khá nhiều tương bí chế hiệu hệ thống tỉ mỉ chế biến ra, vốn mùi vị đã cực kỳ ngon, Ban và Vân lại đang trong lúc đói không chịu được, ăn thịt khô mỹ vị như thế, quả thật hận không thể nhai luôn lưỡi mình nuốt chung.

Bất tri bất giác nuốt thịt khô trong miệng, hai ông bà mắt long lanh nhìn Lam Nhĩ… cái túi da bò đựng thịt khô trên tay hắn, mắt cũng sắp phát xanh.

Lam Nhĩ giấu túi da bò sau lưng, trách: "Hết rồi, còn lại đều là của Nha Nha!"

Ban cố gắng bỏ qua vị thịt khô nồng đậm trong không khí, liếm miệng hỏi: "Vu Nặc đại nhân là ai? Vu? Lẽ nào y là đệ tử của Vu Quyền đại nhân?"

"Ừm ừm!" Lam Nhĩ hưng phấn nói: "Vu Nặc đại nhân rất lợi hại, y không chỉ là đệ tử của Vu Quyền đại nhân, y còn đến từ bộ lạc siêu cấp bên ngoài. Y còn tặng con cái này!" Nói rồi, Lam Nhĩ lấy cuộn da dê săn sóc bảo tồn ra, cẩn thận mở nó dương dương đắc ý cho cha mẹ xem.

"Đây là?" Thần sắc Ban khá kinh ngạc, ông sống tới từng này tuổi, cũng coi như có chút kiến thức, nếu ông không đoán sai, những hình vuông nhỏ màu đen chi chi chít chít trên cuộn da dê này có lẽ là một loại… văn tự.

"Văn tự, văn tự của bộ lạc Viêm Hoàng! Trẻ con bộ lạc Trường Hà đều theo Ngô Nặc đại nhân học những văn tự này, không chỉ trẻ con thuần nhân thú nhân bộ lạc họ được học, ngay cả trẻ con nô lệ cũng có thể học!" Lúc Lam Nhĩ biết trẻ con nô lệ cũng có thể học tập văn tự, hắn quả thật ngưỡng mộ muốn chết. Bắt đầu từ lúc đó đến tận bây giờ, không lúc nào hắn không nghĩ, nếu bọn họ là người của bộ lạc Trường Hà thì tốt rồi."

"Văn tự? Thật sự là văn tự? Ngay cả trẻ con nô lệ cũng được học?"

“Đương nhiên rồi, Vu Nặc đại nhân rất lợi hại, con nghe nói” Lam Nhĩ vô thức hạ giọng, “y còn tạo ra thần tích, người bộ lạc Trường Hà đều đang đốt đá đen, nhưng vì có thần linh phù hộ, ngay cả một người bị trúng nguyền rủa cũng không có!”

“Bộ lạc Trường Hà có rất nhiều rất nhiều khoai trắng, bọn họ căn bản không thiếu thức ăn.”

“Bọn họ còn có rất nhiều thịt sấy, thịt khô!”

“Con mồi họ nuôi rất mập!”

“Nhà của họ một chút cũng không giống chúng ta, ở trong đó đặc biệt thoải mái và ấm áp!”

“…”

“…”

Cuối cùng, Lam Nhĩ vẻ mặt ao ước nói: “Vu Nặc đại nhân nói, nếu chúng ta nương tựa bộ lạc Trường Hà, có thể sẽ được ở nhà giống họ, con cái cũng có thể học văn tự, bọn họ còn sẽ cung cấp thức ăn cho chúng ta, giúp chúng ta trải qua mùa đông.”

Thật lâu sau, Ban và Vân cùng với Đóa Nhi vẫn luôn ở bên ngoài dỏng tai nghe đều chưa hoàn hồn lại, có một thoáng, họ đều sinh ra suy nghĩ giống Lam Nhĩ, nếu bọn họ là người của bộ lạc Trường Hà thì tốt biết bao.

Nhưng rất nhanh, họ đã đánh ta ý định căn bản không thể thực hiện này.

“… Những lời này các con không được phép nói với bất cứ ai, bao gồm cả thủ lĩnh và đại vu!” Ban nghiêm khắc nói.

Ban là một thú nhân rất lợi hại, cũng là người ứng tuyển thủ lĩnh đời trước, chỉ thiếu chút nữa ông đã lên làm thủ lĩnh, so với ba thằng con, ông xảo quyệt hơn nhiều, mơ hồ, ông có một cảm giác, người huyết thống đại vu tên Vu Nặc kia, chỉ sợ không phải tặng không những thứ này cho họ.

Trong nhà Ban rất có uy nghiêm gia trưởng, Lam Nhĩ và Bạch Vĩ bĩu môi, không cam tâm không tình nguyện đáp lời.

Chưa qua bao lâu, Kim đã dẫn Bạch trở về.

Đã từng ở trong nhà gạch ngói ‘cấp hào trạch’ của bộ lạc Trường Hà, lại trở về nhà đá loạn cào cào của nhà mình, Kim hiếm khi có chút khó chịu. Ở chung với người xa lạ không có giao tình gì, Bạch không phải rất thích nói chuyện, đơn giản hàn huyên vài câu, hắn liền biến thành mèo mập, ủ cạnh đống lửa đánh giấc.

Tài nấu ăn của Đóa Nhi vô cùng vô cùng bình thường, thịt long tươi thêm một chút muối thô trộn với khoai trắng cùng nấu đến nửa sống nửa chín, vị tanh khó ngửi, mùi vị thật sự không ra sao, Bạch đại miêu sớm đã bị tiểu sứ thần nuôi cho kén miệng thiếu hứng thú ăn một chút, rồi không ăn nữa. Chọn một góc khá sạch sẽ trong nhà, lót thảm da thú mình mang tới, cuộn thành cục lông bắt đầu ngủ.

Đã rất nhiều ngày hiếm được một bữa no, cả nhà Kim đều ngủ rất ngon, không ai phát hiện, mèo mập co trong góc lặng lẽ mở mắt ra.

Bạch hóa thành hình người nhét một cây dược thảo vào miệng, nhai vài cái rồi nuốt, sau đó lặng yên vô tức lấy ra một gói vu dược được gói trong lá chịu dai, ném vào đống lửa, kèm với một hương thơm dị thường thanh mát sảng khoái, cái lá nhanh chóng cháy sạch, trong mơ, ngửi được hương thơm sảng khoái này, cả nhà Kim ngủ càng sâu.

Bạch nhân lúc này lấy trong túi ra một hạt châu màu xanh bích, để dưới mũi Ban một lát, Ban chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt trống rỗng không có bất cứ tiêu cự nào.

Bạch tì vào tai ông thấp giọng nói gì đó, nói xong, hắn lấy hạt châu ra, Ban nhắm mắt lại, ngủ mất.

Bạch bỏ hạt châu và dược vào túi vải Ngô Nặc may cho hắn, cột túi lên cổ, biến về hình mèo, rời khỏi nhà kim.

Trong bộ lạc Đại Thạch, tuyết đọng khắp nơi, màu lông bạc trắng gần như dung làm một với màu tuyết, tốc độ Bạch cực nhanh, chớp mắt hắn đã biến mất trong trời tuyết. Các chiến sĩ thú nhân phụ trách tuần đêm đang ở góc tránh gió, vây quanh đống lửa nhỏ nhỏ giọng nói chuyện nghỉ ngơi, căn bản không ai phát hiện dị thường.

Bước ra khỏi hộ nhà cuối cùng, hạt châu đã trở nên trong suốt triệt để nát thành vụn, Bạch thổi bụi phấn trong tay đi, biến về hình mèo, như chớp điện chạy về nhà Kim, vốn muốn ngủ thêm một chút đợi trời sáng rồi đi, kết quả phát hiện con trai của Kim hình như không bình thường lắm.

81. Chương 81: Di Chuyển

Bạch cũng coi như là được đại vu nuôi lớn, từ nhỏ sức khỏe của hắn không tốt, thường xuyên ở chung nhà với đại vu, tuy không thời khắc theo học, nhưng tai nghe mắt thấy nhiều, vẫn có thể phân biệt được không ít chứng bệnh, nhận thức rất nhiều thảo được.

Nha Nha lúc này không ngừng sốt cao còn không ngừng run rẩy, tình huống này hắn từng thấy không ít lần ở chỗ đại vu, nếu không trị liệu kịp thời, ngay cả người lớn cũng dễ chết, huống chi là con nít?

Cho dù Bạch không thích con nít, nhưng thiên tính thú nhân không cách nào thấy trẻ con chết mà không cứu, không chút do dự, Bạch vung móng vuốt mập đầy lông vỗ tỉnh Kim vì dược mà ngủ đặc biệt ngon.

Kim mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, cảm thấy mặt đặc biệt đau, răng cũng hơi lung lay, đột nhiên nhìn thấy một cái mặt mèo mập mạp trước mắt, tiểu tâm can giật mạnh một phát, thoáng cái đã tỉnh táo: “Bạch đại nhân, sao vậy?”

“Con của anh bệnh rất nghiêm trọng, anh mau mang nó đi gặp đại vu của các anh đi.” Nói xong câu này, Bạch quay người trở về góc tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Kim lúc này mới phát hiện tình huống con trai cực kỳ không tốt, vội vã đánh thức vợ đang nằm kế bên, Kim lấy da thú sạch bọc con trai lại, cùng vợ nhanh chóng biến mất trong gió tuyết.

Mãi đến sáng, hai vợ chồng Kim mới ôm con trai từ bên ngoài trở về, Nha Nha bị rót một chén vu dược lớn, tình huống tạm thời ổn định, nhưng bệnh tình lại không có chuyển biến tốt nào thực chất. Đại vu tuy nói rất mơ hồ, nhưng bọn họ vẫn hiểu được, Nha Nha hơn phân nửa sẽ chịu không nổi mùa đông này.

Vừa nghĩ đến đứa con đầu tiên của mình rất có khả năng sẽ chết yểu, Đóa Nhi nhẹ vuốt đỉnh đầu Nha Nha, nước mắt rơi lộp độp, Kim cũng rất buồn, trong hình thú, cẩn thận che Nha Nha dưới bụng, chốc có chốc không liếm nó.

Vân và Ban tuy sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nhìn thấy cháu ngoan gầy chỉ còn một cục nhỏ, trong lòng cũng không nén nổi đau đớn.

Lam Nhĩ và Bạch Vĩ gấp xoay vòng, bọn họ còn nhỏ, đối với cái chết không có nhiều kinh sợ và bế tắc, sau khi xoay vài vòng, Bạch Nhĩ đột nhiên nói: “Bạch đại nhân, ngài có thể mang Nha Nha về bộ lạc Trường Hà, xin Vu Quyền đại nhân xem cho nó không, Vu Quyền đại nhân nhất định có thể trị khỏi cho Nha Nha!”

Đúng rồi, sao họ lại không nghĩ tới!

Nếu Vu Quyền bộ lạc Trường Hà nguyện ý ra tay, Nha Nha nói không chừng thật sự cứu được!

Lập tức, mắt cả nhà đều sáng lên, ánh mắt nóng rực nhìn Bạch.

Bạch chậm rãi trở người, run lông đứng lên, lười biếng nói: “Bệnh của Nha Nha rất nặng, cho dù đại vu chúng tôi nguyện ý ra tay, cũng không nhất định có thể trị khỏi. Hơn nữa, các người nên rõ, trong mùa đông thuốc thang quý giá, Nha Nha bệnh rất nặng, vu dược cần dùng khẳng định vô cùng quý hiếm. Nha Nha không phải là người bộ lạc chúng tôi, cho dù đại vu nguyện ý trị bệnh cho nó, những người khác trong bộ lạc cũng sẽ không đồng ý.”

"Vậy thì để Nha Nha gia nhập bộ lạc Trường Hà các người đi!" Đóa Nhi buột miệng thốt lên, là mẹ của Nha Nha, cô yêu thương Nha Nha hơn bất cứ ai, khát vọng con trai có thể sống sót hơn bất cứ ai, cho dù chỉ là một tia khả năng, cô cũng không nguyện ý từ bỏ.

Bạch ngồi xổm dưới đất, chậm rãi lắc đầu, không tỏ rõ ý kiến.

Những người khác đều không hiểu ý Bạch, Ban rốt cuộc cũng từng trải nhiều, ông hiểu, sau khi thầm giãy dụa rất lâu, ông nói: "Nếu Vu Quyền đại nhân nguyện ý cứu Nha Nha, chỉ cần Nha Nha có thể sống sót, cả nhà chúng tôi đều nguyện ý gia nhập bộ lạc Trường Hà."

Bạch chốc có chốc không lắc đuôi, mặt mèo mập hơi nhướng lên, con mắt băng lam cao ngạo lạnh nhạt, hắn nhẹ cười một tiếng, "Ông cho rằng bộ lạc Trường Hà chúng tôi là ai muốn gia nhập thì có thể gia nhập sao? Chúng tôi có thần thú quan tâm, không cần bao lâu nữa sẽ trở thành tồn tại còn cường đại hơn bộ lạc siêu cấp. Mà các người…" Băng lạnh trong mắt Bạch, đã nói rõ tất cả.

Đại khái là vì Bạch đại miêu khí thế quá đủ, biểu tình quá cao lãnh, ánh mắt đặc biệt đúng chỗ, mấy người Ban vậy mà không hề cảm thấy hắn nói quá, ngược lại cảm thấy, tương lai nói không chừng thật sự sẽ phát triển như Bạch đã nói.

Nếu bộ lạc Trường Hà thật sự trở thành sự tồn tại còn siêu việt hơn bộ lạc siêu cấp, nó chắc chắn sẽ nuốt chửng tất cả bộ lạc xung quanh Hắc Sắc sâm lâm, thậm chí ngay cả bộ lạc ở ngoài phạm vi này cũng không thể may mắn thoát khỏi, đến lúc đó, bộ lạc Đại Thạch sợ là sớm đã không còn tồn tại.

Nhưng bộ lạc Trường Hà thật sự có thể quật khởi sao? Tuy nó là một trong bốn bộ lạc lớn, nhưng thực lực hiện tại lại chỉ có thể tính là bộ lạc cỡ vừa hạng hai, những bộ lạc khác sẽ ngồi yên nhìn nó ngày ngày cường đại hơn sao? Không nói bộ lạc Đại Thạch, bộ lạc Mục Nguyên có dã tâm nhất chỉ sợ sẽ là người đầu tiên không đáp ứng đi?

Nhưng… thần thú quan tâm.

Người thế giới này có sự sùng kính tuyệt đối với thần linh, kẻ thường xuyên mượn danh nghĩa thần linh làm việc như Ngô Nặc có thể nói là tuyệt đối không có, một nhà Kim căn bản không hoài nghi tính chân thực của bốn chữ 'thần linh quan tâm'.

Đương nhiên, bao gồm cả Bạch đại miêu đã nói ra bốn chữ này cũng tin chắc không hề nghi ngờ.

Nếu được thần linh chiếu cố, bộ lạc Trường Hà nói không chừng thật sự sẽ giống như dực hổ Bạch đã nói…

Bạch lại nói tiếp: "Mùa đông năm nay, ngay cả bộ lạc Đại Thạch các người cũng sắp chịu không nổi, tình huống những bộ lạc nhỏ vừa khác chỉ sẽ tệ hơn các người. Những bộ lạc đó lại không giống bộ lạc Đại Thạch các người, nếu bộ lạc Trường Hà nguyện ý cho họ thức ăn, nguyện ý giúp họ vượt qua mùa đông, đừng nói bảo họ gia nhập bộ lạc, cho dù bảo họ làm nô lệ cho chúng tôi chỉ sợ họ cũng sẽ rất vui vẻ."

"Bộ lạc chúng tôi không phải không là bộ lạc Đại Thạch các người thì không được, nhưng các người cảm thấy Mục Nguyên, Khê Cốc thật sự sẽ cho các người mượn thức ăn sao?"

Bạch nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng cả nhà Kim đều dấy lên sóng lớn ngập trời, sắc mặt mỗi người mỗi kiểu.

Nửa ngày trời, Ban mới hoàn hồn lại, tìm về giọng nói của mình: "… Vậy cậu muốn thế nào mới chịu giúp Nha Nha nhà chúng tôi?"

"Rất đơn giản…" Bạch thấp giọng nói kế hoạch đã thương lượng với mấy người Vu Nặc và đại vu cho gia đình Kim nghe.

Vốn họ muốn ra tay từ Lam Nhĩ và Bạch Vĩ, không ngờ được lại gặp phải chuyện của Nha Nha, Bạch lâm thời điều chỉnh kế hoạch. Không cần nghi vấn, so với hai đứa trẻ mới lớn kia, mấy người Kim, Ban càng thích hợp với cả kế hoạch hơn.

Nghe xong kế hoạch của Bạch, vẻ mặt mấy người Ban phức tạp khó nói, Lam Nhĩ và Bạch Vĩ nhỏ tuổi thì nghe rất hứng thú, Ban, Kim, Vân bọn họ tuy cuối cùng đồng ý làm theo kế hoạch của Bạch, nhưng lại mơ hồ cảm thấy mình làm như thế hình như đã phản bội cả bộ lạc, nhưng cúi đầu nhìn Nha Nha đã bệnh tình

nguy ngập, lại nghĩ đến tộc nhân đói chỉ còn một hơi thoi thóp trong bộ lạc, bọn họ cố gắng thuyết phục bản thân, quyết định của họ không sai!

Một nhà Kim rất trung tâm với bộ lạc, cho nên từ đầu đến cuối, họ suy nghĩ đều là làm như thế đối với mọi người rốt cuộc là tốt hay xấu, mà không nghĩ tới tương lai Bạch hứa cho cả nhà họ, nếu nhất định phải nói đến tư tâm, thì một chút tư tâm duy nhất cũng là vì Nha Nha bệnh nặng.

Nên nói đều đã nói, Bạch đơn giản ăn một chút đồ coi như bữa sáng, dùng hình người biến ra hai cánh, ôm Nha Nha đã được da thú gói kín, sải cánh bay, hóa thành một đường sáng bạo chớp mắt tan biến trong bão tuyết mênh mang.

Bạch đi rồi, nhưng không khiến bộ lạc Đại Thạch yên tĩnh lại.

Trong mấy ngày hắn vừa đi, trước sau có người nói trong mơ mình nhận được thần dụ của thần thú___ Thánh thú hiện thế, Trường Hà dựng bang.

Trong thế giới bao la vô tận bên ngoài Hắc Sắc sâm lâm, bộ lạc siêu cấp còn có một cách gọi khác là thành bang. Không phải tất cả bộ lạc siêu cấp đều có tư cách được gọi là thành bang, chỉ có số ít bộ lạc siêu cấp cường đại nhất mới có tư cách được ban cho xưng hô thành bang.

Tuy nhiên mọi người không rõ Trường Hà đã nói đến trong thần dụ có phải chính là bộ lạc Trường Hà hay không, nhưng bọn họ đều mơ thấy thánh thú ___ một con dực hổ cánh lớn phủ trời, trên người có đường vân đen.

Đáp án đã tự động bật ra.

Trong bộ lạc có hơn hai ba chục người mơ thấy thần dụ, trừ thủ lĩnh, đại vu ra, còn có một vài thú nhân và thuần nhân không phân nam nữ già trẻ đều mơ thấy.

Tin tức vô cùng khiếp sợ này dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng phủ khắp mỗi ngóc ngách bộ lạc.

Cùng với tin tức này, còn có vài ngôn luận cũng đang lặng lẽ lan ra trong bộ lạc ___ Trong bộ lạc Trường Hà có một người huyết mạch đại vu đến từ bộ lạc siêu cấp xa xôi, vì y mang đến cho bộ lạc Trường Hà thuật gieo trồng thuần dưỡng và xây nhà, trong mùa đông, người bộ lạc Trường Hà bất kể là thú nhân thuần nhân hay nô lệ ai ai cũng được ăn no mập lên, sống trong nhà ấm áp lại rộng rãi, trẻ con của họ còn được đi theo người huyết mạch đại vu học văn tự Viêm Hoàng.

Lam Nhĩ và Bạch Vĩ còn mang về hai cuộn da dê ghi chép văn tự Viêm Hoàng, rất nhiều người từng nhìn thấy.

Bộ lạc Trường Hà còn tạo ra thần tích, được thần thú chiếu cố, bọn họ đốt đá đen cũng không bị trúng nguyền rủa!

Dực hổ Bạch của bộ lạc Trường Hà động động ngón tay thôi đã giải quyết một con long thú!

Bộ lạc Trường Hà…

Bộ lạc Trường Hà…

Dưới nỗ lực của cả nhà Kim, mấy ngày ngắn ngủi, tình huống gần đây của bộ lạc Trường Hà đã truyền khắp mọi ngõ ngách bộ lạc Đại Thạch.

Một con long thú căn bản không đủ ăn được mấy ngày, càng huống chi còn có rất nhiều người căn bản không giành được thịt long thú, ngày qua ngày nghe thấy sự giàu có tốt đẹp của bộ lạc Trường Hà, còn có thần dụ càng truyền càng huyễn hoặc, mọi người đã đói xanh cả mắt, không thể tránh được bắt đầu nảy sinh suy nghĩ.

Đợi khi thủ lĩnh và đại vu bộ lạc Đại Thạch ý thức được, có vài chuyện đã hoàn toàn vượt khỏi sự khống chế của họ.

Hơn một nửa thú nhân, hơn ba phần tư thuần nhân bộ lạc đều sinh lòng quy thuộc bộ lạc Trường Hà, đương nhiên, trong đó, phần lớn mọi người đều là nhắm vào thức ăn của bộ lạc Trường Hà, chỉ có một phần nhỏ là vì thần dụ.

Người nhắm vào thức ăn, là thật sự không sống nổi nữa, muốn nắm lấy một tia cơ hội sống sót.

Người hướng về thần dụ, phần lớn đều là người khá thông minh khá có uy vọng trong bộ lạc, trên cơ sở tin tưởng thần dụ và thần tích, bọn họ tin chắc bộ lạc Trường Hà sớm muộn cũng sẽ quật khởi. Nếu thần dụ đã nhắc nhở bọn họ chuyện này, chưa chắc không có ý bảo bọn họ quy thuộc bộ lạc Trường Hà.

Có câu thông minh quá bị thông minh hại, những người thông minh này tin tưởng chắc chắn vào suy đoán của mình, mà so với những người chỉ vì thức ăn muốn quy thuộc bộ lạc Trường Hà, những người thông minh này bất luận là lực ảnh hưởng hay lời nói của bản thân họ, đã có thể đả động nhân tâm.

Trở thành một thành viên của thành bang tương lai hay trở thành đá lót đường cho thành bang, bán thú nhân ngu ngốc đều biết nên chọn lựa thế nào!

Đại vu và thủ lĩnh cũng rất xoắn, bọn họ đều nhận được thần dụ trong mơ, đại vu thậm chí còn bói quẻ tế lễ khẩn hỏi tổ tiên thần linh, nhưng tổ tiên thần linh không cho ông bất cứ biểu thị nào. Đại vu và thủ lĩnh thật ra cũng không ngoài nghi tính chân thật của thần dụ, không ngoài nghi tất cả về bộ lạc Trường Hà trong lời đồn, nhưng vấn đề quy thuộc bộ lạc Trường Hà có nghĩa là phải giải tán bộ lạc hiện tại của họ. Nếu bộ lạc Trường Hà cự tuyệt truyền thừa đại vu của họ, vậy có nghĩa là bộ lạc Đại Thạch sẽ biến mất từ đây, vô số truyền thừa của tổ tiên, sẽ bị đứt đoạn từ đây.

Đây là kết quả đại vu và thủ lĩnh bất luận thế nào cũng không nguyện ý tiếp nhận.

Tương lai thế nào, bọn họ không cách nào xác định, nhưng giờ này phút này, bất kể ra sao họ cũng không thể quy thuộc bộ lạc Trường Hà.

Nhưng, mặc kệ thủ lĩnh và đại vu ngăn cản thế nào, vẫn càng lúc càng có nhiều người nảy sinh ý định.

Lúc đại vu và thủ lĩnh lo nát đầu vì chuyện này, đội ngũ đến bộ lạc Khê Cốc cầu trợ giữa chừng vòng về, mang tới tin tức vô cùng không hay___ bộ lạc Khê Cốc năm nay hiếm khi bị mùa đông ảnh hưởng, hồ nước quanh năm ấm áp trong cốc đã đóng băng, ngay cả bản thân họ còn không đủ thức ăn, làm gì còn dư thức ăn cho bộ lạc Đại Thạch mượn.

Tin tức đến từ một bộ lạc cỡ vừa có quan hệ liên hôn với cả bộ lạc Khê Cốc và bộ lạc Đại Thạch, bộ lạc đó đã đến tìm bộ lạc Khê Cốc cầu trợ, kết quả ngay cả cục xương lông chim cũng không xin được, còn bị người bộ lạc Khê Cốc không chút lưu tình đuổi đi.

Các chiến sĩ thú nhân không chỉ mang tin tức về, còn mang mấy người của bộ lạc đó về, bọn họ chính miệng thuật lại tình huống bộ lạc Khê Cốc cho đại vu và thủ lĩnh. Họ không chỉ biết tình trạng Khê Cốc, tình trạng Mục Nguyên họ cũng rõ ràng. Bộ lạc Mục Nguyên hiện tại đang bị những kẻ đánh lén quậy cho mù đầu, đừng nói họ căn bản không có bao nhiêu thức ăn cho mượn, cho dù nguyện ý cho mượn, chỉ sợ những thức ăn đó không đợi vận chuyển về bộ lạc Đại Thạch, đã bị những kẻ lăm le rình mồi trốn quanh bộ lạc Mục Nguyên cướp sạch. Lùi một vạn bước để tính, cho dù bọn họ may mắn mang lương thực ra được, chỉ sợ người trong bộ lạc cũng không đợi được.

Vì bộ lạc Đại Thạch thật sự đã ở tình cảnh đạn hết lương tuyệt, đã có gần một nửa người trong nhà không còn bất cứ thức ăn gì.

Sau khi những người này biết chuyện cầu trợ bộ lạc Khê Cốc thất bại, bên bộ lạc Mục Nguyên cũng hy vọng nhỏ nhoi, một phần thú nhân và thuần nhân công khai đứng ra, yêu cầu dời đến bộ lạc Trường Hà.

Lần này họ rất thông minh không đề cập chuyện quy thuộc, chỉ nói muốn đến bộ lạc Trường Hà xin thức ăn.

Đại vu và thủ lĩnh triệu tập những thú nhân, thuần nhân có uy vọng trong bộ lạc, thương lượng một ngày một đêm, cuối cùng quyết định tổ chức di dời đến bộ lạc Trường Hà.

Còn về sau khi đi, rốt cuộc phải làm thế nào, tạm thời chưa cho ra kết luận.

Ban và Kim cũng yên tâm khi biết trừ số ít kẻ theo phe cứng đầu, phần lớn mọi người đều nguyện ý nhân cơ hội này quy thuộc bộ lạc Trường Hà, tóm lại bọn họ không phụ phó thác của dực hổ Bạch.

Cả bộ lạc cùng di dời, trong thời đại này, là một nhiệm vụ cực kỳ gian nan, đặc biệt là vào mùa đông nước nhỏ liền đóng băng này.

Nhưng tất cả mọi người cũng hiểu, thức ăn đã cạn sạch (sắp ăn hết), mùa đông lại không có chút dấu hiệu kết thúc, đến bộ lạc Trường Hà, có lẽ họ còn có một đường sống, ở lại chỉ còn mỗi đường chết mà thôi.

Cho dù ở thế giới này vào thời đại này, sống vô cùng gian khổ, vô cùng gian nan, nhưng chỉ cần có thể sống, không ai nguyện ý từ bỏ sinh mạng của mình.

Chính vì truyền thừa đời đời bền bỉ này, mới khiến nhân loại sinh sôi không ngừng, từng bước chậm rãi đi từ đáy kim tự tháp lên đến đỉnh.

Tổ chức di dời là một công trình lớn, cho dù trong nhà người nghèo khó nhất, ít nhiều cũng có chút đồ___ Da thú, đồ đá, đồ gỗ, các loại đồ có giá trị vân vân.

Nhưng tình huống hiện tại không cho phép bọn họ dùng quá nhiều thời gian để thu thập, cũng không cho phép họ mang theo quá nhiều hành lý.

Sáng ngày thứ hai sau khi thủ lĩnh tuyên bố di dời, mọi người đã đeo những thứ nặng trịch, cẩn thận bảo vệ con mình, bước trên lữ trình gió tuyết mênh mang.

Tuy nói là tổ chức di dời, nhưng người lớn tuổi cuối cùng vẫn chọn ở loại. Bọn họ không cho rằng mình có thể sống sót đi đến bộ lạc Trường Hà, so với trở thành gánh nặng liên lụy người nhà, bộ lạc, giữa đường bị người ta vứt bỏ, còn không bằng ngay từ đầu chọn lưu lại, trải qua thời gian cuối cùng của cuộc đời tại nơi đã sinh dưỡng ra mình.

Những người già hơn 45 tuổi trong bộ lạc đều chọn ở lại, tổng cộng có gần ba trăm người. Ban vừa đúng 45 tuổi, ông chọn ở lại, Vân nhỏ hơn ông vài tuổi, cũng chọn ở lại với ông.

Kim muốn dẫn họ cùng đi, nhưng hắn cùng hai em trai còn có bầu bạn của hắn nói khô cả miệng, hai người làm sao cũng không chịu đi, cuối cùng thật sự đấu không lại họ, Kim chỉ đành để lại toàn bộ thức ăn Ngô Nặc tặng họ lại cho hai người, bảo hai người nhất định phải sống tốt, chờ mùa đông qua, họ sẽ trở lại đón hai người đến bộ lạc Trường Hà thăm Nha Nha.

Nhưng, phần lớn người già trong nhà cái gì cũng không có, bọn họ ở lại chỉ là lặng lẽ chờ chết.

Di chuyển trong gió tuyết mênh mông, độ khó không nghĩ cũng biết, mặt tuyết sâu sâu cạn cạn rất khó đi, gió lạnh cứ như từng con dao sắc bén, không ngừng lăng trì thân thể đã bị đông lạnh gần như mất tri giác của mọi người, cho dù người thế giới này có khỏe mạnh tráng kiện, cũng khó chịu nổi rét lạnh như thế, đặc biệt là họ gần như đều không có gì ăn.

Rất nhanh, đã có người bệnh ngã xuống dưới hai công kích đói và rét.

May mà, đại vu mang theo toàn bộ vu dược ông cất giữ, tạm thời còn có thể ứng phó một thời gian.

Mà đội ngũ di dời khổng lồ này, khí tức vật sống nồng nặc, cũng dần hấp dẫn sự chú ý của vài động vật trong rừng, chúng đã đói phát điên, liều lĩnh tấn công đội ngũ di dời khổng lồ đó, muốn bắt được vài nhân loại đi lạc đàn.

Ưu thế của nhân loại nằm ở trí tuệ đáng tự hào thần ban cho, thú nhân ngoài trí tuệ còn có thân thể cường tráng dã thú bình thường cũng khó so bì.

Những dã thú hạ thủ với người lạc đàn, đến chết cũng không biết, ngay từ đầu đây chính là cạm bẫy nhằm vào chúng.

Có những động vật thỉnh thoảng lao ra tấn công, trên đường còn may mắn nhặt được một con long thú vừa chết không lâu, mọi người bộ lạc Đại Thạch cuối cùng ngoan cường bất khuất từng bước tiến tới bộ lạc Trường Hà.

Cho dù thỉnh thoảng nghĩ tới cha mẹ già ở lại bộ lạc, có người sẽ không nhịn được rơi lệ, nhưng khát vọng sống sót khiến bước chân của mọi người đều trở nên kiên định.

Mấy người già đã chuẩn bị sẵn chờ đợi trở về vòng tay thần thú, vào sáng hôm nào đó vừa tỉnh dậy, phát hiện trên mảnh đất trống của bộ lạc cư nhiên có thêm ba con long thú đã chết.

Vân và Ban cùng những người khác quỳ tạ thần linh, nhưng trong lòng bọn họ hiểu được, người đưa những con long thú này đến không phải thần thú, mà là thánh thú của bộ lạc Trường Hà.

Có một thánh thú lương thiện nhân từ (nói dối như cuội) như thế, quy thuộc bộ lạc Trường Hà đại khái cũng không phải chuyện gì xấu.

Ban và Vân vui vẻ nghĩ, chút gút mắc cuối cùng trong lòng cũng tan biến sạch sẽ theo ba con long thú đủ cho bọn họ ăn rất lâu, cùng tin tức cháu trai an ổn.

Rất nhanh, trong những người già ở lại lặng lẽ lan truyền, những long thú này là thánh thú đại nhân sau khi nghe được thần dụ, đặc biệt mang đến cho những người già bọn họ.

So với ban thưởng của thần thú, lời đồn này rõ ràng càng có sức thuyết phục hơn, trong đó chứng cứ hùng hồn nhất là vết tích tử vong của ba con long thú này, giống hệt với con dực hổ Bạch mang tới lúc trước, đều là bị quăng chết.

Càng huống chi người già ít ngủ, Bạch cũng không thể che giấu vết tích, có mấy người không biết là vì mất ngủ hay đói đến ngủ không được, nửa đêm nghe được động tĩnh, ra khỏi cửa thì thấy thân hình vĩ ngạn của Bạch đại miêu vẫy cánh lặng lẽ rời khỏi.

Những người già có thể trôi qua 45 mùa đông ở thế giới gian nan này, không nói đều đã thành tinh, nhưng cũng không dễ lừa gạt như thế. Bọn họ không hoài nghi chân tướng thần dụ, thần tích, nhưng tin chắc trong chuyện có thể khiến đại vu và thủ lĩnh dao động đồng ý tổ chức di dời, bộ lạc Trường Hà e rằng cũng không sạch sẽ gì.

Nếu Bạch hiện thân, lấy tư thế kẻ ban ân đưa mấy con long thú này cho họ, vậy không cần nghi ngờ đã chứng thực suy đoán trong lòng họ, cho dù họ thật sự cảm kích, nhưng lòng cảm kích này cũng sẽ bị giảm mạnh.

Nhưng Bạch đại miêu lặng lẽ đến, lặng lẽ đi, hoàn toàn mang vẻ thi ân không cầu báo, lại thêm thần dụ, thánh thú gì đó đồn thổi khắp nơi, cho dù họ có đa nghi cũng sẽ kích động.

Đương nhiên, với chủ ý của Bạch đại miêu mà nói, hắn căn bản không để ý sống chết của mấy người già này, sau đó giúp đỡ, hắn cũng không để ý họ cảm kích hay không. Nếu muốn hắn nói, những người già này căn bản không bắt được con mồi nào, sống trừ lãng phí lương thực ra căn bản không có tác dụng gì. Nếu không phải Vu Nặc lên tiếng, hắn mới không đi quản mấy kẻ này, tiểu sứ thần của hắn chính là quá lương thiện .

Nhưng Ngô Nặc không cách nào không để ý, người bộ lạc Đại Thạch vì di dời chết một người hệ thống sẽ trừ đi rất nhiều tích phân của y, nếu những người già này cuối cùng chết đói hết, nhiệm vụ của y không phải bận rộn phí công sao?

Đương nhiên, nhiệm vụ chỉ là một mặt, Ngô Nặc dù sao cũng sinh sống nhiều năm trong xã hội hòa bình hiện đại, y chỉ là một tiểu lão bách tính bình thường vô cùng, vẫn không cách nào không nghe không hỏi sống chết của nhiều người già như thế.

Trong tình huống có thể giúp được, y vẫn hy vọng có thể giúp họ một phen, để họ có thể an ổn sống tiếp.

Chăm già nhà mình đừng quên già nhà khác, chăm ấu nhà mình đừng quên ấu nhà người.

Đây là câu mà lúc nhỏ ông ngoại thường lải nhải cho y nghe.

Bảo Bạch lặng lẽ sắp xếp cho những người già bộ lạc Đại Thạch, Ngô Nặc cũng chiếu cố Nha Nha thật tốt.

Lúc Bạch vừa mang Nha Nha về bộ lạc Trường Hà, nhóc con đã chỉ còn thoi thóp, sau khi bị đại vu rót vu dược ba ngày, mới chậm rãi giảm sốt tốt lên từng ngày.

Bạch giao Nha Nha cho Ngô Nặc xong, chỉ ở lại bộ lạc một ngày, thì phải rời khỏi bộ lạc âm thầm quan sát bộ lạc Đại Thạch.

Ngô Nặc một mình ở nhà quá vắng vẻ, sau khi báo con khỏe bệnh, liền thích quấn y, hết cách (?), Ngô Nặc chỉ đành mang nó về nhà mình nuôi.

Ngô Nặc tuy không thừa nhận mình là đồ ăn hàng, nhưng trước giờ sẽ không bạc đãi miệng của mình, Nha Nha ở với y coi như được hưởng sái.

Đợi khi Bạch làm gần xong mọi chuyện, trở về liền thấy con báo con mập lên một vòng lớn, đang nằm trên vị trí chuyên thuộc của hắn, làm nũng bán xuẩn với tiểu sứ thần của hắn.

Quả thật không thể nhịn.

82. Chương 82: 'kẻ Thứ Ba'

Đây là lần đầu tiên Nha Nha trôi qua mùa đông từ khi sinh ra tới nay, là một nhóc con còn chưa tới một tuổi, là một ấu thú nhân Nha Nha tuy sớm đã có thể chạy nhảy, cũng có thể nói một vài ngôn ngữ thiên phú đơn giản, nhưng dù sao nó vẫn chỉ là một tiểu bảo bảo chưa tới một tuổi, rất nhiều lúc vẫn chỉ có thể dựa vào bản năng hành sự, phần lớn mọi lúc đều mù mù mờ mờ, cũng không biết sợ.

Nha Nha là nhóc con thông minh, nó vẫn nhớ khí vị của Bạch, cũng nhớ là Bạch ôm nó bay nguyên quãng đường tới đây, để đại vu ở đây trị khỏi bệnh cho nó. Trong lòng Nha Nha, Bạch là một thú nhân vô cùng vô cùng lợi hại, còn lợi hại hơn ba nó chút xíu, ừ, chỉ là chút xíu.

Thú nhân trời sinh sùng bái thần phục kẻ mạnh, Nha Nha tuy chỉ là tiểu đậu đinh, cũng dần thể hiện ra thiên tính của mình.

Nghé con mới sinh không sợ hổ gì đó, Nha Nha giống như viên đạn lao tới trước mặt Bạch, vuốt mập đáp lên chân trần của Bạch, con mắt tròn màu ngọc bích long lanh nhìn Bạch, thấp giọng kêu ngao ngao, vẻ mặt cầu ôm ôm cầu vuốt ve, hoàn toàn không sợ gương mặt sắp đen thành đáy nồi của Bạch đại miêu.

Sau khi hóa hình, Bạch vẫn là lần đầu tiên gặp ấu thú không sợ hắn.

Hắn cong lưng túm da mềm sau gáy báo con đen, xách nó lên, Nha Nha bị xách rất không thoải mái, hừ hừ gào gào giãy dụa, còn nhe răng sữa với Bạch.

Bạch hừ lạnh một tiếng, không mấy tình nguyện đổi sang ôm nhóc con mập mạp, Nha Nha quả thật dễ dỗ, được thú nhân còn lợi hại hơn ba ôm, lập tức vui vẻ, cao hứng híp cả mắt, liếm liếm lòng bàn tay rộng lớn ấm áp của Bạch.

"... Nhóc không lương tâm." Ngô Nặc chua lè lầm bầm, Nha Nha cũng không phải ngay từ đầu đã dính y. Nhóc con được y cho ăn ngon uống ngon dỗ hai ba ngày mới chậm rãi quen thuộc y, sau đó dưới sự chăm sóc tỉ mỉ chu đáo của y, mới càng lúc càng dính y. Cũng chỉ mới hai ba ngày này, nhóc con mới chịu để y gãi cằm sờ bụng, không chút kiêng kỵ làm nũng với y.

Kết quả, Bạch đại miêu vừa trở về, nhóc đã chạy đi hiến ân cần rồi.

Hừ!

Bạch liếc thấy vẻ chua lè của Ngô Nặc, cơn giận trong lòng thoáng chốc tan biến rất nhiều, nhìn nhóc con còn đầy hơi sữa trong lòng, cũng thuận mắt hơn.

"Cậu ăn cơm chưa? Có đói bụng không?" Thời tiết lạnh thế này, Bạch vì nhiệm vụ của y, cả ngày bôn ba bên ngoài, nhìn sao cũng cảm thấy đại miêu nhà mình hình như ngày đi một xíu (hiểu lầm), Ngô Nặc có chút đau lòng.

"Ăn rồi." Bạch ngồi cạnh Ngô Nặc, vừa rồi hắn đặc biệt ở ngoài bộ lạc hóa thành hình người thay quần áo mới về, ném báo con đi, duỗi tay, kéo tiểu sứ thần của mình vào lòng, ngón tay ái muội ma sát bờ vai y, cười nhạt thấp giọng nói bên tai: "Nhưng, tôi càng muốn ăn cậu."

Da mặt Ngô Nặc trước giờ không tính là mỏng, chuyện thân mật hơn nữa hai người cũng đã làm không biết bao nhiêu lần, lời ve vãn trình độ này y căn bản sớm không thèm đỏ mặt, nhưng hôm nay trong nhà không chỉ có hai người họ.

Ngô Nặc liếc nhìn báo con nằm bên chân y, ngửa đầu nghiêng mặt mù mờ nhìn họ, gương mặt búp bê xinh đẹp thoáng cái đỏ thấu, tay chân vô thố đẩy Bạch đại miêu ra: "Đừng nói bậy, không thể dạy hư con nít!"

Bạch: … Tiểu sứ thần cư nhiên vì một nhóc con mà đẩy hắn ra! Quả nhiên, đám con nít gì ghét nhất!

Tiểu Nha Nha mù mờ vô tri, không hiểu sao cảm thấy sống lưng chợt lạnh, có xúc động muốn tiểu ra.

"Trong nồi còn nước ấm, cậu đi tắm trước đi." Thấy vẻ bị thương vụt qua trong mắt Bạch đại miêu, Ngô Nặc không hiểu sao có chút chột dạ.

Bạch nhìn mắt Ngô Nặc, nói từng chữ: "Cậu giúp tôi tắm."

"Thích tắm thì tắm, tôi buồn ngủ, Nha Nha qua đây, ngủ." Ngô Nặc ôm báo con mập tròn, chuẩn bị đứng lên.

Bạch ấn vai y lại, vẻ mặt vô cùng âm trầm nhìn báo con: "Cậu để nó ngủ chung với cậu?"

Ngô Nặc đang định nói, lại cảm thấy trên người một trận ẩm nóng, cúi đầu nhìn, báo con dùng vuốt mập che mắt, lỗ tai cái đuôi đều rũ xuống, ra vẻ xấu hổ lại đáng thương.

Ngô Nặc nghẹn một hơi trong bụng, sắc mặt Bạch thì ngược lại dễ coi hơn nhiều, nhìn 'bản đồ' trên người y, nhếch miệng nói: "Dơ rồi, đi tắm."

Tuy Ngô Nặc không có bệnh sạch sẽ, nhưng y cũng không cách nào mang nước tiểu đồng tử của Nha Nha đi ngủ, chỉ đành không cam tâm tình nguyện theo Bạch đi tắm.

Nước nóng trong nồi không nhiều, Ngô Nặc chỉ đơn giản rửa chỗ bị Nha Nha tiểu ướt, buổi tối trời lạnh, y sợ nước quá lạnh Bạch tắm sẽ bị bệnh, bảo Bạch biến về hình mèo, một cục tròn quay vừa hay ngâm được trong chậu, tuy không cách nào làm chuyện kiều diễm, nhưng vẫn được hưởng thụ phục vụ ôn nhu chu đáo của tiểu sứ thần, tắm nước nóng đặc biệt thoải mái.

Sau khi tắm sạch sẽ, Bạch biến về hình người, vết máu khô đọng trên người đã biến mất sạch sẽ.

Dùng vải mềm lau nước trên người, Bạch thay quần lót sạch sẽ, tùy ý khoác một tấm da thú sạch, cùng Ngô Nặc vào phòng.

Ngô Nặc lấy vải mềm từng chút từng chút giúp hắn lau nước trên mái tóc dài màu bạc, vừa lau hai người vừa bàn về tiến triển sự tình. Nhờ có lò than đỏ, tuy cửa sổ luôn mở, nhưng trong phòng vẫn ấm áp, vải mềm hút nước tốt, không bao lâu tóc Bạch đã khô, mà móng vuốt của hắn sớm đã không thành thật.

Bạch và Ngô Nặc vừa thành niên không lâu, đang lúc huyết khí phương cương, ở chung với người mình thích, làm sao không xúc động?

Không biết ai bắt đầu trước, dưới ánh lửa mờ ảo, hai người đã ôm nhau hôn tới khó rời khó phân, đột nhiên, Ngô Nặc nhìn thấy một đôi mắt màu ngọc bích tràn đầy hiếu kỳ.

Đợi đã, đôi mắt màu ngọc bích!

Ngô Nặc bị dọa gần như lăn lê bò lết ra khỏi người Bạch đại miêu, đúng lúc này, Nha Nha nhỏ giọng ô ô nói: "Vu Nặc đại nhân, hai ngừ đang đánh… nhau sao?" Nha Nha tuy đã biết dùng ngôn ngữ thiên phú của thú nhân, nhưng ngặc cái tuổi quá nhỏ, miệng lưỡi không rõ khẩu âm hơi nặng.

Mặt búp bê Ngô Nặc đỏ tới sắp nhỏ máu, quả thật không thể lúng túng hơn, y nhẹ ho một tiếng, chỉnh lý y phục hơi loạn, không chút dấu tích che chỗ nào đó hơi khó xử, hít sâu một hơi khí lạnh cố gắng để huyết dịch sôi sục bình tĩnh lại. Y đi qua sờ đầu báo con, nghiêm chỉnh nói: "Không có, tụi anh chỉ đang đùa thôi."

Nha Nha ngẫm nghĩ gật đầu: “En biết, ba và mẹ cũng thường xuyên… đùa… như thế!”

Ngô Nặc: … Thật muốn tìm cái lỗ chui vào, Kim và bà xã của hắn lẽ nào làm chuyện xấu không thèm giấu con luôn sao? .

Bạch: “… Câm miệng, đi ngủ.”

Nha Nha hiện tại hơi sợ Bạch, nhưng nó lại có chút không cam tâm, nhóc con ban ngày theo Ngô Nặc đến phòng học, trong phòng học gần như đã ngủ cả ngày, lúc này căn bản không buồn ngủ, cà lăm nói: “En… en cũng muốn chơi.”

“Chơi gì mà chơi, nhắm mắt, ngủ! Nếu không ném ra ngoài!” Bạch vô cảm uy hiếp.

Nha Nha bĩu môi, quẫy đuôi có chút thất vọng nhắm mắt lại, nhưng lỗ tai lại dỏng cao, căn bản không ngủ.

Bạch lại gần Ngô Nặc, chuẩn bị tiếp tục, lại bị Ngô Nặc tát một cái vỗ hai tay rục rịch ra, “Nhắm mắt, ngủ, nếu không ném ra ngoài!”

Bạch: … Có thể đừng dùng lời tôi uy hiếp con nít, nguyên văn không đổi tới uy hiếp tôi không?!

Ngô Nặc ôm Nha Nha đang giả ngủ lên, tốc hành chui vào chăn da thú dày.

Sắc mặt Bạch âm trầm một lúc lâu, cuối cùng không cam tâm tình nguyện biến về hình mèo, chui vào ổ chăn ấm áp.

Là một đứa nhỏ chưa đầy một tuổi, Nha Nha gần như rất ít khi nằm mơ, nhưng tối nay, nó lại mơ thấy mình bị một con quái thú hung mãnh truy đuổi cả đường, nó vất vả chạy thoát, lại trợt chân ngã vào hố băng, sau đó bị đông lạnh tỉnh.

Tỉnh lại, Nha Nha phát hiện không biết từ lúc nào mình đã lăn ra khỏi chăn, một con miêu thú màu bạc mập tròn mập tròn bá đạo chiếm cứ trong lòng Vu Nặc đại nhân, đó là vị trí của nó!

Nha Nha ngủ đến mơ hồ, nó muốn đuổi miêu thú đi, bèn nhe hàm răng sữa với miêu thú, miêu thú đột nhiên hé mắt ra một đường, ánh sáng băng lam sắc lạnh tuôn ra, Nha Nha bất ngờ rùng mình, cùng miêu thú nhìn nhau một phút, quả quyết chui xuống chân ngủ.

Bạch đại miêu thầm hừ lạnh một tiếng, lúc đầu hắn không nên mang thằng nhóc đáng ghét này về! Tốc độ bộ lạc Đại Thạch thật sự quá chậm, Kim rốt cuộc chừng nào mới có thể đến đón thằng con ngu của hắn?!

Lúc này, Bạch đại miêu còn không biết, buổi tối bi thúc này, vẫn chỉ là bắt đầu.

Ngại sự tồn tại của ‘kẻ thứ ba’, Bạch đại miêu mỗi ngày ngủ chung với tiểu sứ thần của mình, nhưng cái gì cũng không thể làm, mỗi ngày nghẹn nghẹn nghẹn, khi hắn đã sắp nghẹn tới nội thương, ngoài bộ lạc đến mấy gương mặt xa lạ.

Tang, một chiến sĩ thú nhân của bộ lạc cỡ nhỏ chỉ có hơn hai trăm người.

Mới tháng đầu tiên trong mùa đông, thức ăn bộ lạc họ đã hết, cùng bất đắc dĩ, bọn họ phải đến bộ lạc Mục Nguyên gần nhất để cầu trợ, kết quả cầu trợ không được.

Thảm hơn là, sau khi những chiến sĩ thú nhân bọn họ rời khỏi bộ lạc không lâu, bộ lạc bị bộ lạc Hàn Nham tấn công hủy diệt, chỉ có năm ấu thú nhân được tộc nhân giấu trong động còn sống.

Bộ lạc họ ít người, thú nhân càng ít, vì muốn mượn lương thực của bộ lạc Mục Nguyên, trừ thủ lĩnh ra hai mươi chiến sĩ thú nhân thanh niên, do Tang dẫn đầu toàn bộ đến Mục Nguyên.

Thức ăn không mượn được, trở về thứ chờ đợi họ lại là bộ lạc bị hủy, tộc nhân bị giết.

Trừ năm ấu thú nhân may mắn sống sót, những tộc nhân khác toàn bộ thảm ngộ độc thủ, bị giết tại đó, từ dấu vết còn lại trên mặt tuyết, người của bộ lạc Hàn Nham lấy máu thịt họ làm mồi, hấp dẫn động vật trong rừng. Thậm chí còn có người trực tiếp xem họ là thức ăn…

Thù hận diệt tộc khiến nhóm người Tang gần như phát cuồng, nhưng bọn họ cũng hiểu, chỉ dựa vào chút ít người đã đói đến mức đi đường cũng muốn bay như họ, tùy tiện tìm bộ lạc Hàn Nham báo thù, thuần túy là tự tìm đường chết, hơn nữa họ chết không sao, mấy ấu thú nhân còn lại của bộ lạc không thể chết!

Quan hệ của bộ lạc Hàn Nham và bộ lạc Mục Nguyên gần như là bí mật công khai, nhóm người Tang đương nhiên cũng hiểu, bọn họ chân trước vừa đến bộ lạc Mục Nguyên cầu trợ, chân sau bộ lạc đã bị Hàn Nham tiêu diệt, cho dù kẻ ngốc cũng không tin trong đó không có kỳ quặc.

Vốn họ muốn đi nương tựa bộ lạc Khê Cốc, nhưng khổ nỗi bộ lạc Khê Cốc quá xa, hơn nữa mấy ấu thú nhân đều đã bị bệnh, tình huống rất không tốt. Sau khi thương lượng, họ quyết định tìm đại vu bộ lạc Trường Hà trước để xem bệnh cho mấy ấu thú nhân. Bộ lạc Trường Hà và Hàn Nham là kẻ thù của nhau, nếu Trường Hà nguyện ý nể tình có chung kẻ địch cho họ gia nhập, cùng che chở bọn họ trôi qua mùa đông, họ sẽ ở lại gia nhập bộ lạc Trường Hà. Nếu bộ lạc Trường Hà không nguyện ý, vậy đợi mấy ấu thú nhân khỏi bệnh, họ sẽ khởi hành đến bộ lạc Khê Cốc.

Sớm muộn, họ nhất định sẽ tìm bộ lạc Hàn Nham báo mối huyết hải thâm thù này!

Nhóm người Tang chỉ ôm tâm lý đi thử, đến bộ lạc Trường Hà cầu xin trợ giúp, không ngờ, bộ lạc Trường Hà sớm đã không còn như trong ký ức của họ.

83. Chương 83: Dung Nhập 1

Thú nhân ít ỏi, lực chiến đấu hung hãn, bình thường mà nói chỉ cần nguyện ý gia nhập, người gia nhập không có vấn đề quá lớn, bộ lạc đều sẽ tiếp nhận.

Bộ lạc Trường Hà cũng không ngoại lệ, bộ lạc đang lúc thiếu người, nhóm người Tang vừa đề xuất phụ thuộc, đại vu dùng dược thủy tẩy đi ấn ký bộ lạc cũ của họ, dùng vu dược vẽ lại từng đồ án giống hình đầu lâu thú nho nhỏ trên ngực họ, một đầu thú đại biểu chiến sĩ cấp một, đẳng cấp chiến sĩ càng cao, đầu thú càng nhiều.

Đầu thú này nghe nói là đồ đằng của bộ lạc Trường Hà, có sức mạnh đặc thù, thần thú và tổ tiên bộ lạc sẽ thông qua đầu thú này ban phúc và chiến sĩ. Mà mỗi bộ lạc đều có đồ đằng của riêng mình, chỉ có khi bản thân người đó nguyện ý, đại vu mới có thể dùng vu dược đặc chế tẩy đi hoặc vẽ lên đồ đằng bộ lạc của họ.

Đồ đằng không chỉ đại biểu phù hộ của tổ tiên và thần thú, còn đại biểu sự vinh quang và trung thành với bộ lạc, cho nên, đừng nói thay đổi đồ đằng, ngay cả chạm mọi người cũng không thích cho ai chạm vào.

Nhóm người Tang đến từ bộ lạc nhỏ, hình thú đều là khuyển thú một màu xanh, đại khái tổ tiên của họ có huyết thống của lang thú, cho nên vẻ ngoài vô cùng tương tự ___ Husky.

Khi lần đầu tiên Ngô Nặc nhìn thấy năm ấu thú nhân nhóm Tang mang đến, suýt cho rằng mình hoa mắt rồi.

Khác với Husky, mấy nhóc này có lang tính hơn, mới trải qua kịch biến lòng cảnh giác cực mạnh, lần đầu tiên Ngô Nặc trêu chọc chúng, suýt bị chúng cắn, may mà lúc đó không có Bạch ở bên, nếu không chắc đã thu thập đám nhóc này.

Ngược lại lúc đó là Nha Nha ở bên Ngô Nặc, nhóc con khi đó cùng mấy đứa kia đánh thành một cục, đừng thấy Nha Nha bình thường xuẩn manh xuẩn manh tuổi lại nhỏ, khi đánh nhau cư nhiên đặc biệt lợi hại, dùng một địch năm cũng không rơi xuống hạ phong, tuy không loại trừ khả năng năm con 'tiểu Husky' này có bệnh trong người, nhưng tuổi của Nha Nha dù sao cũng nhỏ hơn chúng, ngay cả đại vu đứng một bên cười ha ha xem chiến sau đó cũng nhịn không được khen ngợi nó vài câu.

Nha Nha tuy cũng bị thương, nhưng đánh thắng mấy đứa nhóc khác, lại được đại vu khen, sau đó, Bạch biết được, cũng hiếm khi cho nó vẻ mặt tốt, nhóc con khỏi nói đắc ý cỡ nào.

Vì Nha Nha luôn chiếm dụng thời gian của Ngô Nặc, có thể không sợ hãi sắc mặt dực hổ Bạch hưởng thụ các loại vuốt ve dịu dàng, buổi tối còn ngủ chung ổ với Ngô Nặc, trong bộ lạc đám nhóc với sư tử con đi đầu ngưỡng mộ muốn chết, cũng thấy nó ngứa mắt muốn chết, âm thầm dẫn đầu cô lập nó.

Nha Nha tuổi nhỏ ngủ nhiều, đi học hoàn toàn không theo kịp tiến độ, phần lớn thời gian đều ủ trên thảm da thú Ngô Nặc ngồi lúc tan học để ngủ, không mấy để ý những đứa khác không chơi với mình.

Lần này sau khi nó thành công 'bảo vệ' Vu Nặc đại nhân, đám nhóc cuối cùng không còn cô lập nó nữa, sau giờ học bắt đầu chủ động tìm nó chơi. Nha Nha là đứa hào phóng, đồ ăn vặt Ngô Nặc chuẩn bị cho nó, nó thường xuyên chia cho mọi người ăn, đương nhiên, thỉnh thoảng cũng có lúc mâu thuẫn đánh nhau.

Tình bạn của con nít đều bắt đầu từ đánh đánh nháo nháo ăn ăn uống uống, không bao lâu, Nha Nha coi như dần dung nhập vào vòng trẻ con của bộ lạc Trường Hà.

Mà năm 'tiểu Husky' bị gia trưởng của mình giáo huấn một trận, thành tâm thành ý xin lỗi Ngô Nặc, Ngô Nặc đương nhiên sẽ không tính toán với trẻ con, đặc biệt là chúng vừa mới gặp phải cự biến, không đứa nào ngoại lệ đều mất đi mẹ hoặc người thân khác của mình, tuy ba của chúng vẫn còn, nhưng dù sao cũng không thể tốt như lúc song thân đều còn.

Năm 'tiểu Husky' bệnh không quá nghiêm trọng, uống vu dược mấy ngày, dưỡng thêm mấy ngày, thì khỏi hẳn.

Đám nhóc khỏi bệnh rồi, Ngô Nặc liền để chúng cùng những đứa trẻ khác đi học, vì chúng đến muộn, căn bản không theo kịp giáo trình. Ngô Nặc trừ bổ túc cho chúng, cũng an bài A Uy và mấy ấu thú nhân học giỏi khác kèm cặp chúng, bọn A Uy đương nhiên không vui, ngoài sáng trong tối đánh nhau mấy lần mới dần tiếp nhận nhóm mới.

Trong bộ lạc không có dư nhà gạch ngói, nhà cũ của các cư dân trước kia đã bị tuyết đọng đè sụp, nhóm người Tang chỉ có thể tạm thời chen chung với nô lệ.

Nhóm người Tang không vì mình là chiến sĩ thú nhân mà bất mãn với an bài của thủ lĩnh, vì cho dù ở ký túc xá tập thể của nô lệ, cũng tốt hơn nhà ở theo kiểu nửa hang động của bộ lạc họ trước kia, ngày đêm đều có lò than ấm áp, có khoai trắng mềm bỡ để ăn, thỉnh thoảng bộ lạc còn sẽ chia chút thịt cho họ khai trai, cuộc sống tốt hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Nằm mơ, họ cũng không ngờ được, có thể sống thoải mái thế này ở bộ lạc Trường Hà.

Tuy phải ở chung với nô lệ, nói trong lòng nhóm người Tang một chút khó chịu cũng không có là lừa người, nhưng nô lệ bộ lạc Trường Hà không biết vì sao, họ cũng không hình dung được, tóm lại cảm thấy không phải rất đáng ghét.

Nhập gia tùy tục, nhóm người Tang ở chung với nô lệ, thấy các nô lệ thường xuyên tắm rửa, trước và sau khi ăn đều rửa tay dùng đũa gắp đồ vân vân, họ cũng học theo, các nô lệ làm cung tên, họ cũng chậm rãi học làm. Vì để họ nhanh chóng hòa nhập bộ lạc, Kim Đồng phân họ vào từng đội đi săn, theo chiến sĩ các đội tuần tra luân phiên, làm quen lẫn nhau.

Nếu nói, ban đầu họ chọn nương tựa bộ lạc Trường Hà là bất đắc dĩ, thì sau khi sinh sống gần mười ngày, họ đã thật lòng thích bộ lạc này, họ cũng như những người trong bộ lạc, đều thật lòng mong cuộc sống bộ lạc càng lúc càng tốt, bộ lạc càng lúc càng lớn.

Nếu có thể, bất cứ ai cũng khát vọng được sống tốt.

Nhóm Tang không quên huyết hải thâm thù của thân nhân, nhưng đồng thời, thù hận không thể ngăn cản khát vọng của họ.

Họ khát vọng được trôi qua mùa đông đáng sợ này, họ khát vọng năm sau có thể có nhà gạch ngói của mình, họ khát vọng trong vườn có hầm chứa đầy đồ ăn, họ khát vọng trong vườn nuôi đầy gia súc ăn không hết, họ khát vọng đời sau của mình không còn phải chịu nỗi khổ rét lạnh và đói khát…

Nhưng, tiền đề của tất cả khát vọng đó là___ bộ lạc Trường Hà đủ cường đại, cường đại không sợ bất cứ kẻ địch nào, cường đại đến mức có thể che chở họ biến tất cả khát vọng thành hiện thực!

Là một người hiện đại, Ngô Nặc tuy luôn sống trong tầng chót xã hội, nhưng vẫn sẽ đối mặt với rất nhiều dụ hoặc, tiền bạc, nữ sắc, mạng net vân vân, chỉ cần hơi bất cẩn sẽ đi sai đường, đi lên lối rẽ thậm chí không lối về.

Ngô Nặc từng lo lắng, những thú nhân giữa chừng gia nhập như nhóm người Tang sẽ không trung thành với bộ lạc, lo lắng họ tiết lộ bí mật bộ lạc cho người ngoài, nhưng sau khi sống chung và suy nghĩ đi suy nghĩ lại, Ngô Nặc phát hiện dụ hoặc của thế giới này ít đến đáng thương.

Hai thứ có thể nói là dụ hoặc được đại khái chính là thức ăn vừa nữ sắc.

Cái sau có tính hạn chế nhất định, muốn thi triển cần nhìn người, thức ăn mới chân chính là dụ hoặc lớn nhất của người thế giới này.

Bộ lạc Trường Hà với tình hình hiện tại đang phát triển theo hướng tốt đẹp, những bộ lạc siêu cấp bên ngoài kia ra sao, Ngô Nặc tạm thời còn không biết, nhưng những bộ lạc ở gần Hắc Sắc sâm lâm tuyệt đối không thể sánh bằng.

Xung quanh bộ lạc đi đâu cũng đều là đất màu vô chủ, đợi mùa đông qua, bọn họ sẽ trồng khoai trắng, lúa mì, lúa cùng với các loại hạt giống đã thu thập được. Chỉ cần không gặp phải thiên tai lớn, với điều kiện tự nhiên được trời ưu ái ở đây, nhất định có thể thu hoạch được một lượng lương thực lớn. Những lương thực này bọn họ không chỉ có thể lấp đầy bụng mình, còn có thể dùng để thuần dưỡng gia súc.

Đợi khi nông canh và chăn nuôi đều phát triển, người bộ lạc không nói có thể sống cuộc sống phú túc thế nào, nhưng ít nhất không cần phải chịu khổ đói lạnh nữa.

Chỉ dựa vào điểm này, bất luận là nhóm người Tang hiện tại gia nhập, hay bộ lạc Đại Thạch hoặc những người khác sau này gia nhập, đều sẽ không dễ dàng phản bội bộ lạc.

Dù sao, ai lại muốn bỏ cuộc sống tốt chạy đi giày vò mù quáng chứ?

Đương nhiên, chỉ sự trung thành của tộc nhân thôi không đủ, bản thân bộ lạc cũng phải cường đại, phải che chở được cho tộc nhân, phải để tộc nhân sinh ra cảm giác quang vinh lấy làm kiêu ngạo.

Kết hợp cả hai, bộ lạc mới có thể đạt được lòng trung thành càng nhiều càng kiên định, mới có thể lâu dài, mới có thể càng lúc càng cường đại!

Từng chút chỉnh lý suy nghĩ trong nội tâm mình, Ngô Nặc phát hiện trong nửa năm ngắn ngủi, bất tri bất giác y đã thay đổi rất nhiều, y trước kia, căn bản sẽ không suy nghĩ những vấn đề này.

Tuy không biết thay đổi như thế rốt cuộc tốt hay xấu, Ngô Nặc cảm thấy thông qua nỗ lực của mình và mọi người, nhìn bộ lạc từng chút tốt hơn, nhìn nụ cười trên mặt mọi người càng lúc càng nhiều, rất đáng.

Bộ lạc Đại Thạch tổ chức di dời hơn bốn ngàn người, tốc độ căn bản không nhanh nổi, giữa chừng Bạch đã đưa long thú cho họ hai lần lúc họ thật sự sơn cùng thủy tận.

Dựa vào số long thú này cùng con mồi bị hấp dẫn tới trên đường, bộ lạc Đại Thạch gian khổ bôn ba sau ba mươi lăm ngày, cuối cùng đến bộ lạc Trường Hà.

Bộ lạc Trường Hà già già trẻ trẻ bao gồm cả nô lệ cộng lại tổng cộng mới có hơn hai ngàn người, không nói trong bộ lạc căn bản không có nhà cho nhiều cư dân bộ lạc Đại Thạch như thế, trước khi thuyết phục những người này quy thuộc bộ lạc, bộ lạc Trường Hà không thể cho phép những người này vào bộ lạc.

Người bộ lạc Đại Thạch trải qua bôn ba đường dài, thể lực tinh thần đều giảm biên độ lớn, rất nhiều người đến cuối cùng hoàn toàn dựa vào lực ý chí đi từng bước tới đây, cho dù họ có lòng muốn làm gì đó với bộ lạc Trường Hà, cũng không có sức.

Trong lữ trình gian nan, tất cả lời đồn về bộ lạc Trường Hà là động lực tinh thần duy nhất chống đỡ mọi người, tuy mọi người đều tin tất cả những gì ba anh em Kim nói, nhưng sâu trong nội tâm chưa hẳn không lo lắng. Lo lắng bọn họ khoác lác tất cả về bộ lạc Trường Hà, lo lắng bộ lạc Trường Hà không chịu cho họ thức ăn, lo lắng bộ lạc Trường Hà nhân cháy nhà hôi của vân vân.

Đợi lúc này họ chân chính đến bộ lạc Trường Hà, họ phát hiện nhà của bộ lạc Trường Hà còn xinh đẹp hơn miêu tả của ba người Kim, thức ăn bộ lạc Trường Hà còn nhiều hơn họ tưởng tượng, người bộ lạc Trường Hà còn hảo hữu hơn họ tưởng tượng.

Sau khi đến nơi, đại vu bộ lạc Trường Hà lập tức mang theo hai đồ đệ giúp họ cứu chữa người bị bệnh bị thương, cung cấp vu dược, cung cấp trị liệu cho họ. Nhờ y thuật cao siêu của Vu Quyền đại nhân, rất nhiều người bệnh chỉ còn thoi thóp đều sống sót.

Bộ lạc Trường Hà còn vô điều kiện cung cấp cho họ một chút khoai trắng, không nhiều, tính theo đầu người, mỗi người năm củ khoai trắng, tiết kiệm chút miễn cưỡng có thể ăn được hai ba ngày, sau đó…

Sau đó thì hết rồi.

Bộ lạc Đại Thạch tạm thời xây nhà băng ở lại cách tường băng của bộ lạc Trường Hà hai ba trăm mét, bộ lạc Trường Hà trừ mấy ngày đầu họ vừa đến đã vô điều kiện cung cấp cứu trợ, thì giống như hoàn toàn quên mất bọn họ.

Vừa không có bất cứ tương trợ nào, cũng không phái người đến hỏi thăm, chỉ là trên tường băng thật dày của họ, có thêm rất nhiều thuần nhân thú nhân đeo đồ gỗ kỳ quái tuần tra.

Có người muốn thử tiếp cận, kết quả suýt nữa bị tên gỗ bắn trúng, mũi tên không biết là cố ý hay vô tình bắn chệch, ghim sâu vào trong tầng băng đến cả một ngón tay, nếu cắm tên người, tuyệt đối có thể cắm người đó thành trọng thương thậm chí giãy chết.

Những đồ gỗ này rốt cuộc là thứ gì?

Thứ lợi hại như thế, sao ba người Kim căn bản không nhắc đến?

Đợi khi họ nhớ tới tìm mấy người Kim tính nợ, cả nhà Kim không biết từ lúc nào đã không thấy bóng dáng.

Bộ lạc Trường Hà cứ thế yên hơi lặng tiếng bỏ mặc họ năm sáu ngày, dưới đói khát bức bách, thủ lĩnh và đại vu bộ lạc Đại Thạch cuối cùng không ngồi yên nổi nữa

84. Chương 84: Dung Nhập 2

Bộ lạc Đại Thạch ồn ào nói với người tuần tra trên tường băng, nói thủ lĩnh và đại vu của họ muốn gặp Kim Đồng đại nhân và Vu Quyền đại nhân của đối phương, sau khi người tuần tra đi tìm Kim Đồng và Vu Quyền bẩm báo nhận được đồng ý, mới thả thang gỗ xuống, để thủ lĩnh Liệt và đại vu Vu Hỏa của bộ lạc Đại Thạch vào trong.

Liệt và Vu Hỏa đều rất cẩn trọng, đương nhiên sẽ không chỉ một mình đi vào bộ lạc Trường Hà, hai người dẫn theo hơn hai mươi chiến sĩ thú nhân lực chiến đấu mạnh nhất trong bộ lạc cùng vào, thú nhân Hắc Báo con trai của Liệt, người từng giao dịch dây chuyền may mắn với bộ lạc Trường Hà, ngưỡng mộ A Văn, cũng ở trong đó.

Cách tường băng dày, chỉ có đứng trên núi nhỏ rất xa, mới có thể nhìn thấy tình huống trong bộ lạc Trường Hà, cách quá xa, lại có gió tuyết quấy nhiễu tầm nhìn, cho dù mắt thú nhân có tốt, cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đại khái.

Nhưng mùi thơm thức ăn tỏa ra từ bộ lạc Trường Hà mỗi sáng mỗi tối, làm họ càng thêm đói.

Nếu không phải Liệt và Vu Hỏa ngăn cản, họ đã sớm nhịn không được muốn vào bộ lạc Trường Hà xem thử.

Chân chính đi qua tường băng, vào bên trong bộ lạc, họ mới phát hiện, nhà của bộ lạc Trường Hà thật sự vô cùng vô cùng đẹp, gia súc ôm nhau ngủ trong vườn mập đến mức họ chảy nước miếng không ngừng. Lúc này đã chạng vạng, các nhà đều đang nấu cơm, khoai trắng trộn với các loại thịt nấu lên tỏa hương ập thẳng vào mũi, hơn hai mươi chiến sĩ cùng đi vào, bao gồm Liệt và Vu Hỏa đều nhịn không được lén nuốt nước miếng mấy lượt, bụng réo vang.

Đám nhóc vừa được tan học sau một ngày trói buộc, sớm đã nghẹn chết, Ngô Nặc vừa tuyên bố tan học, cả đám đã như tiểu quái thú kêu la lao khỏi phòng học, lăn lộn đánh nhau va đụng bên ngoài.

Thấy trẻ con bộ lạc Trường Hà mập mạp, mặc quần áo sạch sẽ, không chút kiêng kỵ cười đùa quậy phá, lại nghĩ đến đám trẻ đói khát vàng vọt thậm chí chỉ còn thoi thóp trong bộ lạc, trong lòng Liệt và Vu Hỏa đều là tư vị nói không nên lời.

Nếu trẻ con của họ cũng có thể như trẻ con bộ lạc Trường Hà thì tốt rồi.

Liệt và Vu Hỏa lặng lẽ cảm khái, ngoài mặt thì căng chặt, tự cho rằng không lộ ra bất cứ dị thường nào, nhưng không biết, trong mắt người ngoài, ngưỡng mộ trong mắt họ đã sắp tràn cả ra.

Hai mươi mấy chiến sĩ thú nhân còn lại, tâm tư đơn giản hơn hai vị lãnh đạo bộ lạc nhiều, có vài người trực tiếp nhỏ giọng giao lưu với đồng bạn, giữa ngôn ngữ không hề che giấu ngưỡng mộ của họ cùng với khát vọng mà họ cũng không phát giác.

Đi nửa tiếng đồng hồ, đoàn người cuối cùng đến nhà đại vu.

Vu Quyền tựa hồ sớm đã tính được hôm nay họ sẽ tới, bảo người giết bốn con dê trước, khi họ đến, dê nướng trong vườn đã gần chín, thịt dê được nướng đỏ rực vàng óng, tiếng mỡ nhỏ giọt lên lửa vang xèo xèo, mầm lửa cứ bắn lên, mỗi lần sẽ mang tới một mùi hương thịt nướng nồng đậm.

Đoàn người Đại Thạch đã có vài người hai ba ngày không ăn, cho dù là Liệt và Vu Hỏa bắt đầu từ hôm qua cũng không được ăn bất cứ cái gì, ở đâu còn ngửi được mùi thơm dê nướng? Vừa thấy dê nướng, mắt cả đám trực tiếp rơi lên thịt dê mỡ nạc đan xen, bất luận thế nào cũng không rứt ra được.

Bộ lạc Trường Hà bôi gì lên dê, sao lại thơm như thế, thơm như thế, thơm như thế… đói quá / ToT / .

Vu Quyền giống như không nhìn thấy, cười ha ha mời Vu Hỏa và Liệt vào ngồi.

Không chỉ nướng dê trước, Vu Quyền còn bảo nô lệ dọn tuyết đọng trong vườn trước, rải một tầng tro than dày, lại phủ thảm da thú lên tro than, đốt đống lửa, cho dù trong vườn luôn có gió tuyết không ngừng, lại không đặc biệt lạnh, năm này qua năm nọ tiếp nhận khảo nghiệm của mùa đông, ngồi trên thảm da thú đốt đống lửa chỉ còn hơi se lạnh đối với mọi người căn bản không tính là gì.

Trừ thịt dê nướng, đại vu còn bảo người lấy thịt vụn và xương dê nấu hai nồi khoai trắng lớn, nồi đá to lớn gác lên lò than, đang sôi ùng ục, hương thơm nồng lan tỏa khắp nơi, làm đám người đã đói từ lâu căn bản không cách nào tập trung tinh thần.

Vu Quyền cũng thật đủ xấu, chỉ để người ngồi quanh dê nướng, tuyệt đối không nhắc đến chữ ăn, cười ha ha ôn chuyện cũ với Vu Hỏa.

Tuổi Vu Hỏa tương đương Vu Quyền, hai người đều hiển lộ thiên phú huyết mạch đại vu từ lúc còn rất nhỏ, thiên phú của cả hai đều rất mạnh, không cần nghi vấn đã trở thành đối tượng những người lớn so sánh lúc đó. Đương nhiên, những người huyết mạch đại vu của bộ lạc cỡ lớn cỡ vừa như Khê Cốc, Mục Nguyên vân vân thiên phú cũng không kém, họ không thiếu lần âm thầm giao tranh.

Nhưng, sau đó Vu Quyền chọn một con đường hoàn toàn khác họ, ông còn chưa thành niên đã từ bỏ cuộc sống tương đối thoải mái trong bộ lạc, cùng chiến sĩ thú nhân men theo Trường Hà bắt đầu lịch lãm gần hai mươi năm. Trong thời gian đó, rất nhiều người đều cho rằng ông đã gặp nạn bất hạnh chết bên ngoài, dần bị người quên lãng.

Đợi khi Vu Quyền trải nghiệm trở về, học vấn tai nghe mắt thấy của ông siêu việt hơn người huyết mạch đại vu xung quanh đó rất nhiều rất nhiều, sau đó, Vu Quyền tiếp nhận truyền thừa của lão đại vu đời trước, tất cả sở học của ông dung hợp nhất quán với truyền thừa, trở thành đại vu lợi hại nhất vùng Hắc Sắc sâm lâm.

Bộ lạc Trường Hà cũng nhờ sự lãnh đạo của ông, chậm rãi trở thành bộ lạc lớn, nếu không phải hơn mười năm trước bị bộ lạc Hàn Nham tấn công, sau đó lại bị bộ lạc Mục Nguyên âm thầm bài xích đàn áp, bộ lạc Trường Hà tuyệt đối sẽ không phải quang cảnh hiện nay.

Mà Vu Quyền cũng thật lợi hại, chỉ dựa vào mình ông, đã bảo vệ được danh hiệu bộ lạc lớn của bộ lạc Trường Hà, bộ lạc nhân khẩu ít ỏi, nhưng chiến sĩ Trường Hà lại từng người từng người hiếu dũng thiện chiến, luận riêng chất lượng, tuyệt đối không thua kém ba bộ lạc lớn danh đúng với thật khác.

Nhưng cường đại của cá nhân dù sao cũng có hạn, tất cả mọi người đều ngầm biết rõ, chỉ cần Vu Quyền chết, bộ lạc Trường Hà sẽ bị đánh về nguyên hình, triệt để bị xóa tên khỏi bốn bộ lạc lớn, thậm chí triệt để biến mất.

Vu Hỏa cũng không ngoại lệ, ông và Vu Quyền tuy quen biết từ nhỏ, nhưng vẫn luôn là quan hệ cạnh tranh so bì, đoạn thời gian Vu Quyền lịch lãm, Vu Hỏa từng trở thành đại vu lợi hại nhất trong vùng Hắc Sắc sâm lâm, tiếc là cảnh tốt không dài, sau khi Vu Quyền trở về, tất cả vòng sáng trên người Vu Hỏa đều bị Vu Quyền cướp sạch.

Cho dù Vu Hỏa có rộng lượng, cũng không thể có tình hữu nghị gì để bàn với Vu Quyền.

Nhưng, đời người luôn bất ngờ, Vu Hỏa nằm mơ cũng không ngờ được, thế nhưng cũng có ngày phải dời tộc cầu đến cửa tìm Vu Quyền giúp đỡ.

Vu Hỏa nhỏ hơn Vu Quyền hai tuổi, ông vẫn luôn ở trong bộ lạc, cuộc sống trải qua rất thoải mái, vốn dĩ trước kia nhìn trẻ hơn Vu Quyền không chỉ hơn mười tuổi, nhưng hiện tại, vừa khéo ngược lại.

Thời gian gần đây Vu Quyền mỗi ngày đều ăn cháo thịt nấu bằng gạo Ngô Nặc hiếu kính, răng tuy không khỏe nhưng dạ dày lại dần được chăm sóc tốt lại, cộng thêm bộ lạc có hy vọng hưng thịnh, trong lòng Vu Quyền cao hứng hơn ăn bất cứ linh đan diệu dược nào, tinh thần tự nhiên từng ngày từng ngày tốt hơn.

Nhìn lại Vu Hỏa, cũng là tuổi bảy tám mươi, trong thời tiết rét lạnh thế này, đường dài bôn ba, chịu đói chịu lạnh, còn phải thời thời lo lắng cho tương lai tộc nhân, sớm đã tâm lực kiệt quệ mệt không chịu nổi, người tới tuổi này bất kể bảo dưỡng tốt đến đâu, chỉ cần vừa lộ mệt mỏi sẽ thấy rõ sự già nua.

Đồng thời là đầu dầy tóc bạc, mặt đầy nếp nhăn, nhưng Vu Quyền vui cười ha ha, so với Vu Hỏa sầu mi khổ mặt tâm sự nặng nề trẻ tuổi hơn nhiều.

Nhìn thấy ông sống không tốt, tôi đây yên tâm rồi.

Con nít già, con nít già, Vu Quyền nhìn đối thủ cũ âm thầm tranh đua cả đời, trong lòng còn thoải mái hơn ăn mấy chén canh nóng trong ngày rét lạnh nhất.

Tán dóc lung tung một lúc, Vu Nặc và Bạch cuối cùng thong dong đến muộn, đại vu vừa thấy hai người đến, cười ha ha nói: "Các con cuối cùng cũng đến rồi, mau qua chỗ ta, Vu Nặc à, vị này là Vu Hỏa đại nhân bạn cũ ta thường nói với con, vị này là thủ lĩnh bộ lạc Đại Thạch Liệt đại nhân."

"Vu Hỏa đại nhân, Liệt đại nhân!" Ngô Nặc mỉm cười chào hỏi hai người.

Vu Hỏa và Liệt thấy rõ mặt mũi y, sắc mặt lập tức biến đổi, suýt nữa kêu ra tiếng.

Người này không phải sứ thần ngồi trên lưng thánh thú, miệng truyền thần dụ mà họ mơ thấy sao? Sao, sao y lại ở bộ lạc Trường Hà?!

Hạt châu ảo giác là Ngô Nặc dùng ba cái xác diêm giáp trùng đổi với một giao dịch giả của vị diện ma pháp, tốn của y bảy ngàn điểm tích phân mới mang ra được, bản thân làm trò quỷ gì, y còn có thể không biết sao?

Làm đệ tử theo đại vu lâu như thế, Ngô Nặc học được không chỉ là tri thức vu dược, bản lĩnh 'giả ngốc' 'giả khốc' cũng chậm rãi học không ít.

Gương mặt búp bê vừa đẹp vừa rất có lực tương tác, cười lên, trên mặt mang lúm đồng tiền nhàn nhạt, trông thuần lương cực điểm, lại mơ hồ lộ ra vẻ thần bí khó dò của người huyết mạch đại vu.

Trong những người tại đó, không chỉ mình Vu Hỏa và Liệt mơ thấy thần dụ, hai chiến sĩ thú nhân khác cũng mơ thấy, sau khi nhận ra Ngô Nặc, chân mềm nhũn quỳ xuống, phủ phục hành lễ hô lớn với y: "Sứ thần đại nhân!"

Ngô Nặc giật bắn, làm sao cũng không nghĩ đến mình lại biến thành sứ thần gì đó, sứ thần gì chứ, rõ ràng y chỉ lừa gạt Bạch đại miêu mà thôi, "Các anh đang làm gì vậy? Mau đứng lên, tôi không phải là sứ thần gì hết, các anh đừng nói bậy."

Nhưng hai chiến sĩ thú nhân và Liệt cùng Vu Hỏa đều không nghĩ thế, họ vốn không hề hoài nghi tính chân thật của thần dụ, nhưng dù sao trong hiện thực họ từng thấy qua dực hổ giống y hệt thánh thú, trong lòng

đối với dực hổ Bạch rốt cuộc có phải thánh thú hay không ít nhiều cũng có chút không rõ, nhưng giờ này phút này, một vị sứ thần trước giờ chỉ từng thấy mặt trong mộng mặc quần áo giống hệt trong mộng, sống sờ sờ xuất hiện trong mắt mọi người, lực đả kích còn hơn cả bão cấp mười.

Bọn họ xác định suy nghĩ của mình, tin tưởng Vu Nặc chính là sứ thần thần thú phái đến, nhưng đồng thời họ cũng hiểu, thân phận sứ thần của Vu Nặc một khi bại lộ, đặc biệt là bị người của những bộ lạc siêu cấp biết, chắc chắn sẽ mang tới cho y phiền toái không cần thiết. Thấy Vu Nặc luôn miệng phủ nhận, họ cũng không cưỡng ép y nhất định phải thừa nhận thân phận của mình, ngược lại vẻ mặt cười ngốc như vừa trúng thưởng lớn, "Chúng tôi biết, chúng tôi biết, chúng tôi nhất định sẽ không nói lung tung!"

"Tôi thật sự không phải…"

"Chúng tôi biết, chúng tôi biết!"

Ngô Nặc: "…" Các người rốt cuộc biết cái gì, khốn kiếp! Ông chỉ là ghi vào hạt châu ảo ảnh cảnh ông ngồi trên lưng dực hổ Bạch, mô phỏng cổ nhân đất nước ăn vặt nói một câu tiên tri như đúng như sai, sao lại biến thành sứ thần rồi?!

Tựa hồ dự kiến được bản thân đang càng đi càng xa trên con đường thần côn, Ngô tiểu Nặc cảm thấy cả người không khỏe lắm 3 .

Vu Hỏa và Liệt vốn còn muốn giãy dụa một chút, từ trong lòng, hai vị này đều không muốn quy thuộc bộ lạc Trường Hà, từ một bộ lạc lớn trở thành tiểu đệ của người khác. Nhưng, hiện tại họ thay đổi chủ ý rồi!

Đã biết thần dụ, còn gặp sứ thần, bọn họ nếu còn không mau chóng nhân cơ hội này quy thuộc bộ lạc Trường Hà, ôm chặt đùi của sứ thần, bọn họ chính là kẻ ngốc!

Nếu đã là ý chỉ của thần thú, tổ tiên nhất định sẽ không trách tội họ đâu!

85. Chương 85: Dung Hợp 3

Vu Quyền và Kim Đồng không biết Vu Hỏa và Liệt rốt cuộc bị trật sợi gân não nào, đột nhiên lại ở ngay trước mặt mọi người đề xuất muốn quy thuộc bộ lạc Trường Hà, đương nhiên, họ cũng đề xuất một vài yêu cầu.

Điểm đầu tiên là bộ lạc Trường Hà phải đối xử bình đẳng với người bộ lạc họ, tuy họ là đến quy thuộc bộ lạc Trường Hà, nhưng không có nghĩa họ muốn thấp hơn người bộ lạc Trường Hà một bậc, cư dân bộ lạc Trường Hà có gì, bọn họ phải có cái đó. Nhà gạch ngói, hầm ngầm, cơ hội cho trẻ con đi học vân vân, họ đều muốn có.

Điều kiện của bộ lạc Đại Thạch không khó thỏa mãn, nhưng Vu Quyền cũng đưa ra một vài điều kiện, trong đó điều đầu tiên chính là xóa đi đồ đằng trên người tộc nhân bộ lạc Đại Thạch, vẽ lại đồ đằng bộ lạc Trường Hà.

Còn về đại vu Vu Hỏa của bộ lạc Đại Thạch, Vu Quyền ngược lại không làm khó ông, không giống như mấy bộ lạc khác, nếu cả tộc quy thuộc, đầu tiên sẽ giết đại vu và người huyết mạch đại vu của bộ lạc phụ thuộc, từ đó triệt để cắt đứt truyền thừa tinh thần của bộ lạc phụ thuộc, đề phòng tương lai bọn họ sinh lòng phản bội.

Vu Quyền không chỉ giữ lại mạng sống cho Vu Hỏa cùng mấy đệ tử của ông, còn cho phép họ đảm nhận chức vụ tế ti bộ lạc, vận dụng vu lực của bản thân mình xem bệnh, chúc phúc, cử hành nghi thức mai táng vân vân cho người bộ lạc. Bộ lạc sẽ chiếu theo vu lực khác nhau, cống hiến khác nhau của họ để trả thù lao. Duy độc một điểm, bọn họ không thể giống như quá khứ tham gia bất cứ quyết sách gì của bộ lạc. Nói trắng ra, chính là tước đoạt 'quyền lợi chính trị' 'địa vị chính trị' nguyên bản của họ, để họ trở thành vu y thuần túy phục vụ cho bộ lạc.

Đương nhiên, những tế ti ngoại tộc này tuy bị tước đoạt quyền lợi trực tiếp tham gia quyết sách bộ lạc, nhưng bọn họ có thể đưa lời khuyên kiến nghị với đại vu bộ lạc, đại vu có thể nhìn tình huống mà lắng nghe áp dụng.

Nếu họ đưa ra kiến nghị có giá trị, hoặc giả có cống hiến đặc thù gì, bộ lạc còn sẽ thưởng riêng cho họ.

Nhưng, vì tránh sau này xuất hiện hậu quả không thể khống chế, Vu Quyền còn biểu thị rõ ràng, đệ tử đại vu bộ lạc chọn ra và bồi dưỡng ra mới có tư cách trở thành đại vu kế nhiệm, đệ tử tế ti vô luận thiên phú thế nào cũng chỉ có thể làm tế ti.

Quy định như thế nhìn thì hà khắc, nhưng trên thực tế đã vượt xa dự kiến của Vu Hỏa. Tuy ông không thể làm đại vu nữa, cũng không thể trực tiếp can dự vào sự vụ bộ lạc nữa, nhưng ông có thể giữ được tính mạng, có thể giữ lại vu lực, thậm chí ông có thể tiếp tục truyền thừa ký ức đại vu các đời bộ lạc họ cho đệ tử của ông, từ một mặt ý nghĩa nào đó mà nói, bọn họ coi như không triệt để phản bội tổ tiên mình.

Vu Hỏa sống tới tuổi này, kỳ thật đã không còn xem trọng sinh tử của bản thân, điều ông không buông xuống được là mấy đệ tử ông nuôi lớn như con ruột.

'Điều kiện' của Vu Quyền thành công đánh tan chút kiêng kỵ cuối cùng trong lòng Vu Hỏa, còn về Liệt, sau khi quy thuộc bộ lạc Trường Hà, ông tự nhiên không thể tiếp tục đảm nhận chức thủ lĩnh.

Để bộ lạc Đại Thạch càng thêm thuần phục, Kim Đồng vốn dĩ cũng đã sớm có dự tính, ông tuyên bố đợi mùa đông kết thúc, ông sẽ thoái vị, khi đó, bộ lạc trong nghi thức tế lễ thông qua tỷ võ, chọn ra thủ lĩnh đời sau trong tất cả những người có tư cách kế thừa thủ lĩnh.

Người kế thừa thủ lĩnh của bộ lạc Trường Hà và bộ lạc Đại Thạch được đối xử như nhau, cùng được đấu võ.

Các chiến sĩ thú nhân bộ lạc Trường Hà đã lĩnh giáo qua sự hung tàn của dực hổ Bạch, trong lòng sớm đã không còn ôm ảo tưởng. Trong hơn hai mươi chiến sĩ thú nhân đi theo Liệt đến đây có hơn một nửa đều có tư cách kế thừa, nghe Kim Đồng nói thế, mắt cả đám sáng rực như lửa, chiến ý tăng vọt, hoàn toàn quên bộ lạc Trường Hà còn có một thánh thú dực hổ có thể miểu sát long thú.

Cho dù là Liệt và Vu Hỏa cũng không khỏi sợ hãi một chút, nhưng sau đó hai người nhìn sang Bạch bình tĩnh ung dung ngồi cạnh Ngô Nặc, khẽ lắc đầu nhẹ không thể thấy, trong lòng mắng Kim Đồng và Vu Quyền thối chết.

Đương nhiên, điều kiện bộ lạc Trường Hà đưa ra cũng không thể chỉ có rộng rãi, nếu bị phát hiện có ai sinh lòng phản bội, bộ lạc nhất định xử chết quyết không nhân nhượng cho qua.

Tiếp theo, đôi bên lại thương nghị rất nhiều chi tiết, mãi đến khuya, Vu Hỏa, Liệt mới dẫn các chiến sĩ khác cùng ra ngoài, mang tin tức quy thuộc bộ lạc Trường Hà về cho các tộc nhân.

Mọi người đều không ngờ được điều kiện bộ lạc Trường Hà đưa ra lại rộng rãi như thế, tảng đá to luôn đè trong lòng cuối cùng biến mất vô tung, thay vào đó là khát vọng và vui mừng với cuộc sống mới, cùng một chút ít buồn rầu với quá khứ.

Hôm sau, thời tiết hiếm khi có nắng, mới sáng người bộ lạc Trường Hà đã mở cả hầm tập thể, lượng lớn khoai trắng cuồn cuộn không dứt vận chuyển đến tường băng, phân phát vào tay cư dân mới của bộ lạc.

Khoai trắng trong hầm tập thể của bộ lạc Trường Hà còn nhiều, nhưng có nhiều cũng không chịu nổi tiêu hao của hơn bốn ngàn người thời gian dài, Ngô Nặc chỉ có thể căn cứ theo thời hạn nhiệm vụ hệ thống để suy đoán, trên lý luận mùa đông còn phải hơn bốn mươi ngày mới kết thúc. Nhưng tình huống mùa đông năm nay ác liệt hơn bất cứ năm nào, đại vu căn bản không cách nào dựa vào kinh nghiệm để suy đoán, ông bán tín bán nghi với thời gian Ngô Nặc đưa ra. Hơn nữa cho dù mùa đông kết thúc, với kinh nghiệm năm ngoái từ lúc thời tiết chuyển ấm, vạn vật sinh sôi đến thú triều trở về, còn cần phải một tháng thậm chí dài hơn, thức ăn xung quanh Hắc Sắc sâm lâm mới chậm rãi sung túc trở lại, khoảng thời gian không có thu hoạch kéo dài này không dễ chịu hơn mùa đông bao nhiêu.

Hơn nữa, có thể dự kiến, những ngày tiếp theo, khẳng định còn có những người khác tới cầu trợ, nương tựa, chỉ cần bộ lạc có thể nhân cơ hội hiện tại thu nạp những nhân thủ này, đợi mùa đông vừa qua, thực lực

bộ lạc Trường Hà tuyệt đối xưa không bằng nay, đến lúc đó, cho dù một vài bí mật của bộ lạc bị lộ, cũng không sợ không giữ được những thứ đó.

Phòng ngừa chu đáo, đại vu và thủ lĩnh không chỉ nghiêm khắc khống chế lương thực cho cư dân mới, trong bộ lạc cũng bảo mọi người tiết kiệm thức ăn.

May mà cư dân bộ lạc Trường Hà đã trải nghiệm qua quá nhiều mùa đông khó chịu, đều rất có ý thức nguy cơ, cho dù là trẻ con tùy tiện nhất cũng sẽ không lãng phí thức ăn, hơn nữa bọn họ cũng sẽ không vì thức ăn trong hầm sung túc mà ăn uống bừa bãi, ngược lại mỗi bữa đều tiết kiệm chỉ ăn no bảy tám phần, mỡ trên thân rất nhiều người kỳ thật không phải do ăn mà ra, mà là do cả ngày trạch trong nhà.

Đại vu vừa lên tiếng bảo mọi người tiết kiệm thức ăn, tất cả mọi người không nói hai lời đều làm theo, mỗi ngày khoai trắng cho vào nồi giảm đi một phần ba, có vài người thậm chí giảm đi một nửa. Nấu khoai trắng cho nhiều nước hơn, no chung với nước, chỉ cần có ăn không quá đói, trong mùa đông gian nan đã tính là cuộc sống tốt hiếm có, so với những người phải chết đói, so với bộ lạc Đại Thạch vì đói khát cuối cùng di dời quy thuộc bộ lạc họ, cuộc sống của họ hiện tại đã rất tốt.

Có thức ăn, các cư dân mới tới tạm thời an ổn trong nhà băng ở ngoài bộ lạc.

Đương nhiên chỉ có khoai trắng thôi chưa đủ, bộ lạc Trường Hà còn cung cấp cho họ một chút đá đen, cho họ sưởi ấm, cung cấp thêm một chút vu dược cho họ, cho họ trị bệnh, nhưng muối huyết thì trước khi hoàn toàn xác định lòng trung thành của người bộ lạc Đại Thạch, tạm thời còn không dám bại lộ ra, may mà bộ lạc Đại Thạch tuy đã thiếu thốn thức ăn nghiêm trọng, nhưng muối thô đối với bộ lạc Mục Nguyên vẫn còn một ít, tạm thời còn có thể chống đỡ một thời gian ngắn.

Có thức ăn chống đói và than sưởi ấm, sau mấy ngày nghỉ dưỡng, bộ lạc Đại Thạch cũng dần dần hồi phục.

Bộ lạc Đại Thạch từ hơn sáu ngàn người, giảm mạnh đến nay hơn bốn ngàn người, trong gần hai ngàn người đã chết, trừ nô lệ còn có một phần người lớn tuổi và trẻ em nhỏ tuổi.

Hiện nay, trẻ con tới tuổi đi học tổng cộng có hơn 300 đứa, sau khi an ổn, vấn đề học tập của đám nhóc này cũng được đưa lên nhật trình.

Những đứa này ngay cả một chút căn bản cũng không có, muốn dạy chỉ có thể bắt đầu từ đầu, Ngô Nặc suy nghĩ rất lâu, quyết định rã trẻ em bộ lạc Trường Hà và bộ lạc Đại Thạch lại rồi chia mới thành bốn lớp, nhân số mỗi lớp khoảng độ 100 đứa, mấy chục trẻ em của bộ lạc Trường Hà sẽ chiếu theo trình độ bình quân học tập giỏi kém phân đến các lớp này.

Mỗi ngày bốn tiết học, mỗi lớp y chỉ dạy một tiết, còn ba tiết còn lại do trẻ con bộ lạc Trường Hà đã học được một thời gian giảng bài cho bộ lạc Đại Thạch.

Để điều động tính tích cực của học sinh, bảo đảm tính kỷ luật của phòng học, Ngô Nặc chọn trong mỗi lớp ra lớp trưởng, lớp phó, ủy viên học tập vân vân, mỗi tuần đánh giá từ các phương diện tiến độ học tập, kỷ luật học tập, vệ sinh vân vân tổng hợp lại để chọn ra tập thể nào ưu tú nhất, được nhận thưởng cấp lớp, từ lớp trưởng đến học sinh đều có phần thưởng.

Có giỏi nhất đương nhiên sẽ có kém nhất, tập thể lớp nào tổng hợp đánh giá kém nhất phụ trách dọn dẹp vệ sinh tất cả phòng học, cán bộ phụ trách tập thể lớp đó còn bị trừng phạt riêng.

Để hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, Ngô Nặc còn tuyên bố, bất luận đến trước hay đến sau, nửa năm sau, y sẽ chọn ra 50 người biểu hiện ưu tú nhất trong bốn lớn, tạo thành một lớp ưu tú, truyền dạy tất cả học vấn kiến thức của y cho học sinh lớp ưu tú.

Trẻ con thế giới này trời sinh thích tranh cường hiếu thắng, ai cũng không chịu thua.

Chế độ cấp lớp vừa ra, mấy đứa nhỏ được chọn làm cán bộ lớp lập tức có cảm giác trách nhiệm thật sâu, mà lớp ưu tú còn là củ cà rốt thật lớn, treo trước mặt tụi nó, dụ tụi nó không ngừng nỗ lực.

Ngô Nặc mỗi ngày chỉ dạy một tiết cho mỗi lớp, nội dung bài học đều là những thứ trẻ con bộ lạc Trường Hà đã từng học, chuyển biến liên tục giữa lần thứ hai học lại và gánh vai trò giáo viên, trẻ con bộ lạc Trường Hà tự nhiên nhớ rõ nội dung được học hơn, lý giải cũng thấu triệt hơn. Tuy không tiếp tục học thêm tri thức mới, nhưng Ngô Nặc kinh ngạc phát hiện, mấy đứa nhóc này lúc trước nghe viết, nhớ số cùng với phép

cộng trừ đơn giản cũng sẽ làm sai, hiện tại trên cơ bản không còn sai nữa, thậm chí ngay cả phát âm cũng chuẩn hơn trước không ít.

Mà trẻ con bộ lạc Đại Thạch mới vào lớp học, cũng không chịu yếu thế, khi Ngô Nặc giảng bài, chúng hận không thể dựng tai lên nghe, đến lúc cán bộ lớp giảng bài, chúng có gì không hiểu, lập tức đem ra hỏi, thường xuyên lấy chuyện hỏi đến cán bộ lớp nói không nên lời làm vui. Các cán bộ lớp vì không để các bạn học trong lớp 'hỏi ngã', chỉ có thể hết lần này đến lần khác nghiên cứu thứ mình đã từng học, có gì không hiểu, lập tức đi hỏi cán bộ lớp khác, nếu mọi người đều không biết, chúng sẽ đi hỏi Ngô Nặc.

Dạy và học cùng tiến, không khí học tập đậm chưa từng có.

Đương nhiên, cũng có học sinh quậy phá.

Học sinh được Ngô Nặc chọn làm cán bộ lớp, trừ học giỏi ra, còn phải có nắm đấm đặc biệt cứng, vì tuổi học sinh lớn nhỏ không đều, những học sinh mười bốn mười lăm vóc người còn cao hơn cả giáo viên Ngô Nặc, đánh mấy đứa không nghe lời một chút cũng không mềm lòng. Về nhà, cha mẹ tụi nhỏ biết chúng ở trên lớp học quậy phá nghịch ngợm, một trận đánh dữ dội tuyệt đối không ít đi chút nào.

Mấy đứa cố chấp thật sự không chịu quản giáo, một là Ngô Nặc ra mặt, hai là Bạch đại miêu ra mặt, đảm bảo khiến chúng học được làm trẻ ngoan lần nữa.

Trải qua một tháng hoạt động, trẻ con bộ lạc Đại Thạch đã được vẽ lên đồ đằng đầu lâu thú của bộ lạc Trường Hà, triệt để trộn lẫn với trẻ con bộ lạc Trường Hà, không còn phân biệt.

Mà nhờ ảnh hưởng của đám nhỏ, trong giao tiếp ngày qua ngày, người lớn của hai bộ lạc tuy tạm thời còn chưa ở chung với nhau, nhưng cũng chậm rãi quen thuộc, chậm rãi dung hợp.

Đúng như đại vu dự liệu, trừ bộ lạc Đại Thạch, lục tục lại có thú nhân thuần nhân của vài bộ lạc nhỏ vừa bị diệt tới bộ lạc Trường Hà tìm viện trợ, cuối cùng không một ngoại lệ toàn bộ chọn gia nhập bộ lạc, trở thành thành viên bộ lạc.

Nhưng đại vu chỉ đoán được sẽ còn có người tới nương tựa bộ lạc, nhưng ông không ngờ bộ lạc Mục Nguyên không chịu nổi phiền nhiễu, dẫn họa sang đông rồi có khá nhiều người tới, bất tri bất giác số người rải rác gia nhập bộ lạc Trường Hà cộng lại đã gần hai ngàn.

Khi hệ thống thông báo thời hạn nhiệm vụ 'giúp bộ lạc Trường Hà trôi qua mùa đông' đã đến, nhiệm vụ hoàn thành, tổng nhân số của bộ lạc Trường Hà tăng mạnh lên đến gần 8800 người.

86. Chương 86: Trả Sạch Nợ Nần

['Giúp bộ lạc Trường Hà vượt qua mùa đông' đã hoàn thành, nhiệm vụ cấp A khởi đầu, xét cấp bậc ký chủ hoàn thành là 3A, phần thưởng tích phân 100000, rút thưởng tùy ý một lần, một tấm thẻ giảm 50% trong khu giao dịch hệ thống (Giới hạn chỉ mua vật phẩm dưới 100000 tích phân hoặc 100000 giao dịch tệ). Có nhận phần thưởng hay không?]

100000 tích phân?!

Ngô Nặc vừa tỉnh giấc, mới mở mắt đã nhận được kinh hỉ lớn như thế, trên đỉnh đầu dựng lên một nhúm lông ngốc, mắt trợn trừng tròn vo, vẻ mặt 'nhất định là cách tỉnh dậy của mình không đúng'.

Nhưng, Ngô Nặc chỉ vui mừng ba giây, hệ thống đã bày ra vẻ mặt đòi nợ, [Ký chủ tổng cộng nợ hệ thống tính cả lợi tức là 93750 điểm tích phân, xin ký chủ trả nợ kịp thời, nếu không hậu quả tự gánh.]

[93750?! Rõ ràng tao chỉ mượn 45000 điểm tích phân, sao lại nhiều như thế hả?]

[Chi tiết rõ ràng dưới đây, xin ký chủ tự mình hạch toán!] Giao diện thao tác hệ thống thay đổi, xuất hiện mấy hàng số liệu vô cùng tường tận.

Túm lông ngốc trên đầu Ngô tiểu Nặc bẹp một cái, rũ xuống___ cực nhọc khổ sở hơn nửa năm, một phát trở về trước giải phóng, đánh giá kém cho hệ thống!!!

[Cách thời hạn trả nợ cuối cùng còn 15 ngày, ký chủ hiện tại trả nợ cùng lãi luôn hay để tới kỳ hạn cuối cùng mới trả?]

[… Giờ trả luôn!] Ngô Nặc nghiến răng nghiến lợi, kéo thêm 15 ngày nữa, 100000 điểm tích phân y vất vả khổ cực kiếm về sẽ chỉ còn lại bốn chữ số mở đầu bằng con 2, ngay cả ba cái quần chẽn cotton cũng không mua nổi, mé mẹ mẹ.

Hệ thống cố gắng khống chế nhiệt độ không ngừng tăng lên trong tâm, nhưng âm thanh máy móc lạnh lẽo nhất quán vẫn không nhịn được lộ ra một hai phần kích động, [Ký chủ có thái độ trả nợ tốt, tiền lãi hôm nay không tính vào, tổng cộng phải trả cho hệ thống 93525 điểm tích phân, xin ký chủ sau khi xác nhận không sai sót, nhấn vào nút 'xác nhận trả nợ'.]

[… Bớt được 225 điểm tích phân, mày đó thật hào phóng nhỉ, đúng là phải cảm ơn cả nhà mày đó hệ thống!] Ngô Nặc mài răng hung tợn chọt lên nút trả nợ, sức lực lớn đến mức trực tiếp xuyên qua giao diện thao tác ảo của hệ thống, phụt một tiếng chọt lên mềm da thú, cách một cái mềm dày y cũng có thể cảm giác được một chút đau nhức.

Cho dù giá trị cơn giận của ký chủ ngốc đã bành trướng đến đột phá chân trời, cũng không thể ảnh hưởng đến tâm trạng tốt đẹp của hệ thống lúc này, sau khi trừ đi tích phân tương ứng, hệ thống lén lút liếc tiểu kim khố của mình, số liệu trong tâm lưu động nhanh hơn mấy phần, nếu hệ thống hiện tại là một cục lông mập, khẳng định đã không nén được niềm cao hứng nhảy vào lòng ký chủ ngốc lăn lộn, đương nhiên, nếu thật sự như thế, Ngô tiểu Nặc rất có khả năng không phải dịu dàng vuốt ve cho nó mà trực tiếp lôi nó đi rút gân lột da hầm canh!

100000 điểm tích phân vừa đến tay mới chỉ nhìn vài cái, chớp mắt chỉ còn lại 6475 điểm, cộng thêm chút ít trong tài khoản, chỉ còn lại 22222 điểm tích phân.

Ngô Nặc: … Y thề, lúc này y cảm giác được ác ý sâu thẳm đến từ toàn vũ trụ.

Bỏ đi, tích phân hết thì thôi, phần thưởng tích phân khởi đầu hệ thống cho chỉ có 30000 điểm, cuối cùng đánh giá lại cho y 100000 điểm thưởng, vốn dĩ y căn bản không ngờ nhiệm vụ này có thể trả hết nợ, hiện tại không chỉ trả hết, còn thừa lại hơn 6000, ít nhiều cũng coi như có chút an ủi, mới lạ!!!

Lại qua vài ngày nhiệm vụ thu phục bộ lạc Đại Thạch sẽ đến thời hạn, nghĩ đến phần thưởng nhiệm vụ đó, Ngô Nặc cuối cùng cũng tìm về chút an ủi chân chính.

Tích phân hết rồi, y còn có một tấm thẻ giảm 50% trong khu giao dịch, cao nhất có thể giảm được 50000 tích phân hoặc 50000 giao dịch tệ, một mao tiền cũng đừng mơ y tiện nghi hệ thống!

Đúng rồi, y còn có một cơ hội rút thưởng tùy ý!

Rút thưởng tùy ý của nhiệm vụ cấp 3A!

U oán trong lòng Ngô Nặc tan biến sạch sẽ, tiểu tâm can bắt đầu đập thình thịch không tiền đồ, ngón tay chọn vào cái nút trên giao diện hệ thống, một lát sau, trên giao diện thao tác xuất hiện một tấm hình kèm một hàng chữ nhỏ___ Nhẫn không gian cấp thấp, bên trong là không gian chân không mười mét khối, sau khi nhẫn và người giữ nó tiến hành gắn kết tinh thần thì có thể sử dụng, người giữ nhẫn có thể dùng tinh thần lực khống chế lấy bỏ vật phẩm. Sau khi xóa bỏ hoặc bị xóa bỏ gắn kết tinh thần, nhẫn không gian cấp thấp có thể tiến hành gắn kết lần hai. Nhẫn không gian cấp thấp, chỉ có thể tiến hành hai lần gắn kết, xin ký chủ sử dụng hợp lý.

Nhẫn không gian! Nhẫn không gian trong truyền thuyết!

Nhúm lông ngốc trên đỉnh đầu Ngô tiểu Nặc lại dựng lên.

Giao dịch giả vị diện ma pháp từng giao dịch hạt châu ảo ảnh cho Ngô Nặc đó cũng muốn dùng một chiếc nhẫn không gian chỉ có 5 mét khối đổi 20 xác diêm giáp trùng với y.

Đó là nhẫn không gian trong truyền thuyết đó, đừng nói là 20 xác diêm giáp trùng, cho dù bảo y dùng 100 xác diêm giáp trùng đổi Ngô Nặc cũng vui vẻ, nhưng cái nhẫn nát chỉ có 5 mét khối không gian kia, giá tiêu chuẩn của hệ thống là 200000 tích phân. Tháo y ra y cũng không mua nổi, cuối cùng y chỉ có thể chảy nước miếng, dùng ba xác diêm giáp trùng giao dịch một hạt châu ảo ảnh có hiệu quả thôi miên kỳ dị.

Nhẫn không gian có không gian càng lớn càng quý, nhẫn không gian 10 mét khối tuy chỉ lớn gấp đôi 5 mét khối, nhưng giá cả và giá trị tuyệt đối không chỉ gấp đôi.

Vừa nghĩ đến mình rút trúng bảo bối giá trị vượt qua 400000 tích phân, Ngô Nặc cao hứng cười hề hề, cười ngốc hận không thể nhận thưởng ngay. Lát sau, trên tay y có thêm một chiếc nhẫn kim loại không rõ chất liệu màu đen kịt, nhẫn được mài rất bóng, phía trên không có một chút hoa văn, xúc cảm lạnh lẽo nhưng kỳ lạ là có cảm giác mịn như ngọc, sờ lên vô cùng thoải mái.

Ngô Nặc tùy tiện đeo nhẫn lên ngón trỏ tay trái, kích cỡ vừa vặn, ngay lúc đeo lên tay, Ngô Nặc cảm thấy trong đầu có thêm một dao động tinh thần nhẹ nhàng, y thử câu thông với dao động tinh thần đó, dao động đó hơi giãy dụa một chút, rất nhanh đã dung nhập vào thức hải của Ngô Nặc. Ngô Nặc hiện tại còn lâu mới đạt tới trình độ nhìn vào trong thức hải, nếu y có thể làm được, vậy y có thể thấy trong thức hải mình có thêm một mạt sáng màu bạc.

Sau khi gắn kết tinh thần, nhẫn không gian đen thui trực tiếp biến mất vô tung, thay vào đó, trên ngón tay Ngô Nặc có thêm một vòng hoa văn màu đen cực mảnh, giống như hình xăm.

Thu!

Ngô Nặc nhìn bộ đồ đặt bên cạnh, điều động lực tinh thần thầm nói một tiếng, quần áo thoáng cái biến mất. Ngô Nặc thử đưa lực tinh thần vào hoa văn màu đen, rất nhanh, y đã 'nhìn thấy' bộ đồ của y trôi nổi trong không gian tối thui của nhẫn.

Ra!

Quần áo chớp mắt xuất hiện trước mặt.

Thật sự là quá thần kỳ!

Ngô Nặc vui muốn chết, thu mấy thứ trong phòng vào nhẫn không gian, rồi lại lần lượt lấy ra, lặp đi lặp lại mười mấy lần, sau khi phát hiện mình có hơi mệt mỏi đau đầu, y mới chưa thỏa mãn dừng lại.

Ma sát hình xăm nhẫn trên ngón tay, vui sướng trong lòng Ngô Nặc chậm rãi lắng đọng, không gian 10 mét khối nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, thật sự đựng đồ kỳ thật cũng không đựng được quá nhiều, hơn nữa trong nhẫn là không gian chân không, không cách nào bỏ vật sống vào, nếu chỉ có thể xem nó là một công cụ không gian dự trữ, giá trị là rất có hạn. Nhưng nếu, vào lúc thích đáng, ngụy tạo nhẫn không gian thành một loại năng lực, pháp thuật của mình…

Ngô Nặc hoàn hồn lại, có hơi ê răng nghĩ, má ơi, vì cái lông gì tư tưởng của ông hiện tại càng lúc càng giống thần côn thế hả? Không tốt, rất không tốt, chúng ta là người theo chủ nghĩa duy thần luận vô thần xuất thân tốt đẹp! Nhất định phải cắt đứt những suy nghĩ nguy hiểm này!

Không đến lúc mấu chốt, tuyệt đối không dùng nhẫn không gian lừa người 3 .

Ngô Nặc vui vẻ ra quyết định, mặc quần áo vào, chạy vào nhà xí giải quyết vấn đề cá nhân, sau đó lại chạy vào vườn, bắt đầu luyện tập [Thể thuật căn bản], cho đến khi trời dần sáng, mới luyện xong lần cuối cùng. Ngô Nặc thần thanh khí sảng về nhà tắm rửa lau khô, dùng cơm còn lại tối qua làm một chén cơm chiên trứng, làm bữa sáng chung với dưa muối.

Ăn cơm xong, Ngô Nặc tới phòng học, bắt đầu cuộc sống dạy học mỗi ngày.

Bộ lạc hiện tại có hơn 8800 người, lượng thức ăn tiêu hao mỗi ngày rất lớn, cho dù mọi người có tiết kiệm, khoai trắng dự trữ của bộ lạc vẫn giảm với tốc độ cực nhanh. Khoai trắng khô phơi trước đó đã bị ăn sạch, khoai trắng trong hầm tập thể chỉ còn lại bốn hầm chưa mở, những hầm khác đã được dọn sạch. Trong hầm riêng của cư dân bộ lạc Trường Hà ngược lại còn không ít hàng tồn, trong vườn các nhà còn không ít gia súc đã thuần dưỡng, nhưng muốn cung cấp lương thực cho nhiều người như thế cũng chẳng qua là hạt muối bỏ biển.

Cũng không thể cứ ngồi đó ăn cho núi lỡ.

Mấy ngày trước, mấy ngày liên tục không còn bão tuyết, Bạch xác định phán đoán mùa đông kết thúc của Ngô Nặc là đúng, một mình rời khỏi bộ lạc đi về phía nam, dự định xem thử thú triều năm ngoái lúc này đã bắt đầu trở về năm nay có lên đường chưa.

Nếu thú triều trở lại đúng như thời gian năm ngoái, vấn đề thức ăn của bộ lạc có thể được giải quyết.

Tốc độ bay của Bạch cực nhanh, sau nhiều ngày liên tục bay về phía nam, nơi hắn bay qua, tuyết nhỏ dần biến thành mưa kèm tuyết, biến thành mưa nhỏ, biến thành mưa lớn, tuyết đọng dưới đất mỏng đi từng chút một, càng về phía nam, nhiệt độ càng cao, rất nhiều nơi tuyết động đã tan hết lộ ra đất bùn, cây cối bắt đầu mọc mầm mới, dưới đất lú ra từng chòi xanh, từ tuyết nguyên mênh mông không thấy vật sống đến dần nhìn thấy động vật đi ra kiếm ăn.

Bạch bay gần nửa tháng, giữa đường, thỉnh thoảng cũng sẽ có một vài bộ lạc lớn lớn nhỏ nhỏ, tuyệt đại đa số bộ lạc nhỏ đã bị tuyết lớn mùa đông phá hủy, nơi ở của bộ lạc không còn một ai, chỉ còn lại da thú gạch đá bị tuyết đọng phủ hơn nửa, có vài bộ lạc cỡ vừa tình huống tốt hơn chút, trong bộ lạc ít nhiều cũng còn có chút hơi người, nơi ở của bộ lạc cỡ lớn thì luôn có địa lợi nhất định, giống như bộ lạc Đại Thạch dù sao cũng là thiểu số, trên cơ bản trong quá trình Bạch bay, những bộ lạc cỡ lớn lướt qua đều còn tồn tại, một vài bộ lạc lấy săn mồi mà sống tình huống kém hơn chút, số ít bộ lạc lấy gieo trồng và chăn nuôi để sống tình huống tốt hơn.

Chuyến này Bạch ra ngoài chỉ là để tìm tông tích thú triều, không phải để lịch lãm, hắn đi thẳng về phía nam không dừng lại ở bất cứ đâu.

Bay đến ngày mười sáu, cuối cùng Bạch nhìn thấy một đàn long thú đang kiếm ăn trên vùng đất hoang vu mọc đầy cỏ xanh.

Trên trăm gần ngàn long thú tụ lại thành quần hung thú đáng sợ, bước chân nặng nề của chúng dẫm lên mặt đất, một nhấc một hạ, trong tiếng ầm ầm, mặt đất cũng nhẹ run lên.

Bạch sớm đã ngực dán lưng, không chút khách khí bắt một con long thú con mập béo, thỏa mãn ăn một bữa no trong tiếng gầm điên cuồng của long mẹ mất con.

Bạch nhắm đàn long thú ăn chay khổng lồ này đã hai ngày, những con long thú này tựa hồ tạm thời còn chưa tính trở về phía bắc, chúng dựng hang ổ ở vùng cực bắc, nhưng động vật tụ tập về hướng này lại càng lúc càng nhiều.

Long thú loại ăn thịt cũng dần nhiều lên, thú nhân thuần nhân kẻ săn mồi cũng dần xuất hiện trong tầm mắt Bạch.

Bạch cảnh giác giữ khoảng cách với những người này, lại ở thêm mấy ngày, hắn phát hiện đàn long thú tựa hồ có ý thức đang chậm rãi di chuyển về phía bắc, lúc này mới an tâm, sau khi đánh chén thêm một bữa no, Bạch chuẩn bị bắt một con thiết giáp long thú con mùi vị ngon nhất mang theo làm thức ăn.

Một đội người lùn quần áo lam lũ lặng lẽ xâm nhập vào vùng đất hoang, cầm các loại vũ khí kỳ quái, lặng lẽ nhắm vào một con thiết giáp long thú con đang dần chạy ra khỏi phạm vi bảo hộ của long mẹ.

Bạch trốn trên một đỉnh đại thụ, nhìn hết tình hình bên dưới, đợi khi thấy rõ vũ khí trong tay những người lùn đó, đáy mắt vụt qua một tia chấn động___ Trong tay bọn họ đang cầm thần (thiết) khí!

87. Chương 87: Tộc Người Lùn

"Thủ lĩnh, sao rồi?" Một người lùn để râu thân hình tráng kiện nhưng chiều cao chỉ có hơn một mét thở phì phò cùng đồng bạn kéo lê một con thiết giáp long thú con đã tắt thở, vì tránh truy sát của long mẹ, họ suýt nữa chạy văng cả tim, vất vả lắm mới chạy được vào rừng, nhờ cây cối rậm rạp mới may mắn trốn thoát.

Con thiết giáp long con mập mạp này đủ cho toàn tộc ăn một hai ngày, thu hoạch phong phú hiếm được khiến gần mười chiến sĩ người lùn đều vui vẻ, trừ thủ lĩnh Đa Mộc mới nhận chức không lâu.

Đa Mộc không biết vì sao, luôn cảm thấy sợ hãi không thôi, giống như bị hung thú gì đó nhắm vào, nhưng xung quanh rõ ràng cái gì cũng không có, "Tôi luôn cảm thấy hình như có hung thú gì đó đi theo chúng ta, các cậu không có cảm giác này sao?"

Các người lùn nhìn quanh rồi xôn xao lắc đầu.

Đa Mộc có hơi thần kinh nhìn xung quanh, trong rừng vô cùng an tĩnh, trừ thỉnh thoảng có tiếng trùng kêu, căn bản không còn âm thanh nào khác.

"Có thể là tôi nghĩ nhiều, được rồi, chúng ta mau về thôi, còn không đi đại vu sẽ gấp chết."

Vì tránh trở thành nô lệ của bộ lạc siêu cấp, sau khi thủ lĩnh và tế ti qua đời, đại vu lập tức quyết định mang toàn tộc hơn một ngàn người dời khỏi bộ lạc, một đường xuôi bắc cẩn thận tránh bộ lạc thú nhân, trước khi mùa đông đến, trốn vào cánh rừng này.

Nào biết mùa đông phía bắc lại lạnh hơn nơi ở cũ của bộ lạc không biết bao nhiêu lần, tuyết lớn phủ kín, trong rừng căn bản không tìm được bất cứ thức ăn gì, khi bộ lạc vất vả đến được đây còn có hơn một ngàn người, qua một mùa đông, đã chỉ còn lại hơn sáu trăm người.

Rất nhiều tộc nhân lớn tuổi và trẻ con chết bệnh, chết rét, chết đói, nhưng mọi người không hề oán giận quyết định của đại vu lúc trước, nếu thật sự phải làm nô lệ cho những bộ lạc thú nhân kia, cảnh ngộ của họ tuyệt đối sẽ còn thảm hơn hiện tại.

Bất kể nói sao, bọn họ đã vượt qua mùa đông, hiện tại họ chỉ cần chọn một nơi ẩn mật khác an ổn, sinh sôi nghỉ ngơi, vẫn tốt hơn mất đi tự do, con cháu đời sau toàn bộ phải làm nô lệ cho người ta, cả đời không có ngày trở mình.

Nhóm Đa Mộc nâng con mồi đi nửa ngày trong rừng, cuối cùng chui vào một hang động được che lấp.

Bạch ở trên không theo dõi họ cả đường, tuy hắn không hiểu ngôn ngữ của những người lùn này, nhưng lại mơ hồ nhớ được, lúc nhỏ đại vu từng kể cho hắn nghe, trên đường ông đi lịch lãm, từng gặp một tên vóc người lùn tính tình nóng nảy. Bọn họ không phải thú nhân cũng không phải thuần nhân hoàn toàn, họ thờ phụng cũng không phải là thần thú, mà là hỏa thần nắm giữ ngọn lửa.

Tính cách họ nóng nảy, nhưng nhiệt tình hiếu khách, nếu được họ xem là bạn, họ sẽ đối đãi chân thành, nếu bị họ xem là địch, họ sẽ vĩnh viễn không đối tốt.

Đại vu còn nói, tộc người lùn hai tay linh hoạt, đặc biệt giỏi chế tạo công cụ, công cụ vũ khí họ làm ra, tốt hơn đồ đá của bộ lạc Đại Thạch rất nhiều.

Lúc đó quan hệ của đại vu với họ rất tốt, ở lại tộc người lùn một tháng mới đi, được đại vu thủ lĩnh tộc người lùn xem là thượng khách, lúc ông đi, những người lùn đó còn tặng ông rất nhiều lễ vật. Đại vu có một sợi dây chuyền vô cùng xinh đẹp lấp lánh phát sáng, chính là quà của người lùn tặng cho ông. Hiện tại sợi dây chuyền đó còn trong tay đại vu, nhưng được đại vu cất giữ, rất ít khi lấy ra. Hắn cũng chỉ lúc nhỏ nghe đại vu kể về tộc người lùn mới được thấy qua sợi dây chuyền xinh đẹp màu vàng đó, ấn tượng rất sâu.

Nhưng, không biết những người lùn này có phải là những người đại vu gặp gỡ năm đó không.

Những thần khí trong tay họ là thần ban, hay tự bọn họ làm ra đây?

Nếu bọn họ tự làm ra được…

Bạch trốn trên táng cây rậm rạp che trời, đáy mắt lấp lóe tinh quang.

Bạch lặng lẽ trốn vào chỗ tối, theo dõi bộ lạc người lùn này ba ngày.

Các người lùn trốn trong sơn động thường xuyên ra ngoài, hoạt động xung quanh sơn động. Nhưng, căn cứ theo quan sát của Bạch, tình huống của những người lùn này không tốt lắm, hắn không hiểu ngôn ngữ của những người này, nhưng trực giác cho hắn biết nơi này không phải nơi đóng bộ lạc của người lùn, càng giống như bọn họ đang trốn tránh ai đó, mà chạy tới đây.

Mà thần (thiết) khí tựa hồ cũng không phải vật thần ban, mà là những người lùn này tự mình tạo ra.

Đợi tìm cơ hội tiếp xúc với những người lùn này mới được.

Trong sắc đêm mông lung, những người lùn tuần tra ở cửa sơn động, ai cũng không phát hiện trên đỉnh cây cao cao, có một con mèo mập màu bạc luôn dùng sự nhẹ nhàng hoàn toàn không phù hợp với thể hình nhảy giữa nhánh cây, lát sau đã biến mất trong rừng cây tối đen.

Mèo mập âm hiểm hiện nay đã không chỉ giỏi chờ đợi cơ hội, hắn còn giỏi sáng tạo cơ hội.

Các chiến sĩ người lùn không hay biết gì, cầm vũ khí của họ, mai phục trong lùm cây cạnh đàn long thú, kiên nhẫn chờ đợi long thú con ở xa đùa giỡn quậy phá.

Vốn họ giấu rất tốt, đột nhiên một con long mẹ nóng nảy không chút dự báo lao về phía họ, các người lùn lập tức quay đầu bỏ chạy, nhưng long mẹ không dễ gì mới phát hiện được kẻ thù giết con, làm sao dễ buông tha những người lùn đáng ghét này được?

Nó gào lên thật lớn, ầm ầm lao tới, các người lùn không phòng bị, hơn nữa ở đây còn cách rừng một đoạn, long mẹ phát cuồng tốc độ quả thật quá nhanh, có một chiến sĩ người lùn trẻ tuổi trong lúc hoảng loạn tháo chạy, bị một cái rễ cây lồi ra ngáng chân, ngã một cái thật mạnh, trên chân hình như bị thương, hắn vất vả giãy dụa đứng lên, bóng râm to lớn bao trùm trên đỉnh đầu.

Thoáng chốc đó, Đa Lặc ngây ngốc nhìn chân trước đã nhấc lên của long thú, nhìn bàn chân to lớn đó nặng nề dẫm xuống, hắn bị dọa đầu óc trống rỗng, căn bản không cách nào cử động.

"Đa Lặc!" Đa Mộc mắt thấy con trai sắp bị long mẹ bạo nộ dẫm chết, muốn quay người chạy về cứu nó đã không kịp.

Nói thì chậm xảy ra thì nhanh, trên không trung đột nhiên truyền đến một tiếng hổ hầm thấp trầm, đối với các thú nhân, long thú khổng lồ to lớn đột nhiên kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất, lăn lộn vài vòng. Một thú nhân tóc bạc cánh bạc, tay không lưu lại từng đường máu sâu hoắm trên người long thú.

"Trời ơi, đó là thiết giáp long thú thành niên đó!" Có một chiến sĩ người lùn nhịn không được trợn tròn mắt kinh hô, thiết giáp long thú so với long thú ăn thịt khác, lực chiến đấu không tính là lợi hại nhất, nhưng vảy giáp trên người chúng vô cùng cứng chắc, đặc biệt là thiết giáp long thú thành niên, đừng nói tay không, cho dù là thiết khí bọn họ vẫn lấy làm tự hào muốn phá vảy giáp của chúng cũng rất phí sức, thú nhân này rốt cuộc làm sao làm được?!

Đa Mộc đã lao tới, kéo con trai lên, "Con không sao chứ?"

"Không sao, hắn đã cứu con." Đa Lặc nhìn thú nhân đang triền đấu với thiết giáp long thú bạo nộ trên không, trong lòng không khỏi dâng lên sùng bái.

Sùng bái với ân nhân, với cường giả, với sức mạnh.

Mùi máu tanh nồng nặc rất nhanh đã hấp dẫn một toán kẻ săn mồi long loại, Bạch dùng vuốt sắc cắt sâu vào đầu thiết giáp long, thiết giáp long tru lên ngã xuống đất, nhanh chóng tắt thở.

Bạch nhanh chóng dùng vuốt sắc cắt lên, sau đó tháo xuống hai cái chân sau béo mập của long mẹ, ném một cái cho các người lùn, một cái tự vác, thấp giọng quát: "Mau đi!"

Trận chiến tuyệt luân đặc sắc làm các người lùn ngây ngẩn, lúc này mới hoàn hồn, nâng cái chân nặng mấy trăm cân chạy theo Bạch vào rừng.

Bọn họ vừa đi, thi thể thiết giáp long kia đã bị một đàn long thú ăn thịt vây lấy, sau mười mấy phút ngắn ngủi, trên đất chỉ còn lại một đống xương cốt, đàn long thú ăn thịt đi rồi, đàn linh cẩu lăm le rất lâu gần đó lao ra, gặm thịt vụn còn sót lại, đợi chúng ăn xong bỏ đi, kền kền trên trời cuối cùng cũng được hưởng bữa trưa của chúng.

Đợi đến chạng vạng, thiết giáp long thú to lớn đã biến thành một đống xương trắng không tìm được chút cặn thịt nào, đám trùng kiến chậm rãi bò lên xương, đối với động vật mà nói, xương trắng đã không tìm ra bất cứ chỗ nào ăn được, nhưng đối với đàn kiến trùng, mỹ thực phủ khắp trên đó đủ cho chúng ăn rất nhiều ngày.

Có lẽ mấy ngày cũng có lẽ nửa tháng, đàn kiến cũng ném bỏ số xương cốt này, cỏ dại mọc khỏe nơi này sẽ từng chút một chôn vùi xương cốt đó. Xương cốt sẽ chậm rãi bị vi sinh vật không thấy được phân giải, từ từ dung làm một với đất bùn, rễ cây thực vật điên cuồng hút đi dưỡng chất chúng mang tới cho đất.

Có lẽ một ngày nào đó, những cỏ dại cây cối này sẽ bị động vật ăn cỏ ăn mất, sau đó kẻ ăn chay bị kẻ ăn thịt săn giết, kẻ ăn thịt bị thợ săn mạnh hơn giết chết…

Tuần hoàn không ngừng, sinh sôi không dứt.

Là ân nhân cứu mạng của con trai thủ lĩnh, Bạch đại miêu được tộc người lùn nhiệt tình chiêu đãi.

Hắn không chỉ được dẫn đến nơi ở của người lùn, Đa Mộc và Đa Lặc còn mời lão đại vu ra khỏi hang động, tự mình tiếp kiến hắn.

Đáng tiếc bất kể các người lùn nhiệt tình thế nào, lời họ nói, Bạch một câu cũng không hiểu.

Ngược lại đại vu của tộc người lùn, sau khi nghe Bạch nói chuyện, tựa hồ nhớ tới gì đó, có chút kinh hỉ lại có chút thấp thỏm hỏi hắn: "Cậu biết Vu Quyền và Hắc Sư của bộ lạc Trường Hà không?"

Thời gian đã quá lâu, đại vu Vu Qua của tộc người lùn chỉ nhờ vào ký ức quá khứ, có thể nhớ được 'bộ lạc Trường Hà' và 'Vu Quyền' 'Hắc Sư' đã rất khó có, đừng trông mong ông có thể dùng ngôn ngữ bên phía bộ lạc Trường Hà, phát âm chuẩn xác những từ vựng đó.

Ông lặp lại cả năm lần, Bạch cuối cùng mới nghe hiểu ông đang nói gì.

"Tôi là Bạch của bộ lạc Trường Hà, Vu Quyền là đại vu bộ lạc chúng tôi, Hắc Sư đại nhân đã về vòng tay của thần thú rồi."

"Không sai, không sai, Vu Quyền trước kia chính là nói như thế! Hiện tại ông ấy vẫn khỏe chứ?" Vu Qua kích động đến mức chòm râu bạc run lên, thời gian đã quá lâu, ông nằm mơ cũng không ngờ được còn có cơ hội gặp hậu nhân của bộ lạc bạn cũ, hơn nữa thú nhân cường đại này, còn đúng lúc cứu được Đa Lặc, nhất định đó là an bài của hỏa thần đại nhân!

Bạch nghe mà vẻ mặt hoang mang, nhưng nhìn dáng vẻ kích động của Vu Qua, hắn biết kế hoạch của hắn có hy vọng rồi.

Lúc này, Hắc Sắc sâm lâm nơi cách đây rất xa, tuyết đọng cuối cùng bắt đầu chậm rãi tan ra, đại khái mùa đông đã chiếm quá nhiều thời gian của mùa xuân, nhiệt độ tăng nhanh hơn mọi năm nhiều.

Nhưng, bất kể nhiệt độ tăng nhanh thế nào, giống cỏ chôn trong đất muốn phá đất chui lên lộ mầm xanh, còn phải cần một đoạn thời gian không ngắn, thú triều còn chưa trở về, động vật trong Hắc Sắc sâm lâm, lạnh chết đói chết trong mùa đông không ít, bị người săn bắt giết chết càng nhiều, trong rừng đã rất khó bắt được con mồi.

Giai đoạn chưa đến mùa năm nay, có lẽ ngắn hơn năm ngoái, nhưng lại khó chịu đựng hơn năm ngoái.

Khoai trắng trong hầm bộ lạc Trường Hà, trừ giống tuyệt đối không thể động vào, đã không còn lại bao nhiêu.

Bộ lạc Hàn Nham ỷ lại bộ lạc Mục Nguyên và thủ đoạn tàn nhẫn, mùa đông này không hề bị thương nguyên khí, quyết định nhân thời kỳ chuyển tiếp này tới xem tình huống của bộ lạc Trường Hà, nếu có thể, thì nhân cơ hội này diệt luôn bộ lạc Trường Hà. Cho dù không được, cũng tìm cơ hội giải quyết dực hổ Bạch!

88. Chương 88: Xuất Sư Chưa Thành

Trong mùa đông, bộ lạc Hàn Nham thông qua thủ đoạn uy hiếp dụ dỗ, thu nạp lừa gạt không ít thú nhân đi lầm đường, hiện nay, chiến sĩ thú nhân của bộ lạc họ đã gần đến 300 người, nhân số tăng hơn gấp đôi, những tên điên đã hoàn toàn trụy lạc này lấy thịt người làm thức ăn, lấy hủy diệt làm niềm vui.

Xung quanh trừ một số ít bộ lạc cỡ vừa thực lực cường hãn, những bộ lạc khác hầu như có một nửa bị hủy trên tay họ.

Con trai của Ngân Dực dực hổ Bạch gần như sắp trở thành tâm bệnh của thủ lĩnh bộ lạc Hàn Nham Hàn Lục, gã đã sớm muốn tấn công bộ lạc Trường Hà, nhưng bộ lạc Trường Hà dù sao cũng là bộ lạc có hơn một ngàn người, chiến sĩ thú nhân ai cũng đều anh dũng thiện chiến, nếu thật trong mùa đông đánh tới cửa cứng chọi cứng với họ, tuyệt đối không lấy được gì tốt.

Hàn Lục muốn diệt bộ lạc Trường Hà không sai, nhưng gã không ngu xuẩn như cha của mình, nhất định muốn cùng bộ lạc Trường Hà chơi trò ngươi chết ta sống lưỡng bại câu thương. Mấy năm nay, gã luôn đợi một cơ hội, đợi lúc bộ lạc Trường Hà suy yếu nhất, dùng cái giá nhỏ nhất để họ hoàn toàn biến mất khỏi Hắc Sắc sâm lâm.

Vu Quyền đã sa sút đến độ cho phép tộc nhân xem nô lệ là thức ăn, ông ta đã không còn là đại vu người người kính ngưỡng trước kia, giờ phút này, cho dù giết ông ta, những bộ lạc lớn khác cũng sẽ không tiếc hận vì ông ta, báo thù vì ông ta nữa.

Đợi nhiều năm như thế, cuối cùng cũng chờ được cơ hội đến!

Hàn Lục kiểm kê nhân thủ trong tay, chỉ để lại giống cái và ba mươi mấy chiến sĩ thú nhân giống đực ở lại sào huyệt, chăm sóc hai mươi mấy ấu thú nhân ít ỏi trong bộ lạc, những người khác toàn bộ theo gã đến bộ lạc Trường Hà.

Hơn hai trăm thú nhân, tốc hành đi mười mấy ngày, cuối cùng họ đến ngoại vi bộ lạc Trường Hà.

Sau đó, tất cả đều ngẩn ra.

Bộ lạc Trường Hà, sao lại nhiều người như thế?! Có mấy kẻ quen mặt hình như là người bộ lạc Đại Thạch thì phải, sao họ lại ở đây? Lẽ nào bộ lạc Trường Hà đã bị Đại Thạch thu trước một bước?

"Thủ, thủ lĩnh, hiện tại làm, làm sao đây?"

Gương mặt chăng đầy sẹo của Hàn Lục trở nên âm trầm khó coi hiếm thấy, "Bộ lạc Đại Thạch đáng chết! Thử Đại, Thử Nhị hai anh em mày ở lại đây xem thử rốt cuộc là sao, chú ý nghe ngóng hành tung của dực hổ Bạch, những người khác theo tao rút về rừng, tìm cơ hội giải quyết dực hổ Bạch, rồi chúng ta sẽ về bộ lạc."

Thử Đại, Thử Nhị là hai thú nhân trung niên tướng mạo có chút hèn nhát dung tục, hình thú của hai anh em gã là thử thú, thể hình lớn hơn chuột bình thường nhiều, nhưng so với mãnh thú khác thậm chí thú nhân bình thường, lực chiến đấu của hai anh em quả thật không đủ nhìn, nhưng hai người giỏi đào động, nghe ngóng tin tức cộng thêm bụng đầy nước bẩn, nương tựa Hàn Lục đã hơn hai năm, miễn cưỡng kiếm được địa vị tâm phúc. Vì hai anh em đều cặn bã chiến lực chỉ có năm, phần nhiều là trốn sau lưng người khác nghe ngóng tin tức, giúp Hàn Lục suy nghĩ chủ ý xấu, người ngoài bộ lạc Hàn Nham, gần như chưa ai từng gặp cả hai, muốn trà trộn vào bộ lạc Trường Hà không phải chuyện khó.

Nhóm người Hàn Lục lặng lẽ trốn vào trong rừng, hai anh em giả vờ như bộ lạc bị hủy, không còn đường về nên tới nương tựa.

Thử Đại Thử Nhị cố ý moi móc, rất nhanh cả hai phát hiện căn bản không phải bộ lạc Trường Hà bị bộ lạc Đại Thạch nuốt chửng, ngược lại là bộ lạc Đại Thạch cả tộc quy thuộc bộ lạc Trường Hà, thậm chí ngay cả đồ đằng của họ cũng đã bị xóa bỏ, đổi sang đầu lâu thú của bộ lạc Trường Hà.

Không chỉ bộ lạc Trường Hà, còn có rất nhiều người từ bộ lạc nhỏ vừa chạy tới, cũng toàn bộ gia nhập bộ lạc Trường Hà.

Tuy nơi này rất nhiều người để lộ vẻ đói trên mặt, nhưng trừ bộ lạc cởi bỏ kiêng kỵ ăn thịt người như bộ lạc Hàn Nham, những bộ lạc khác có bộ lạc nào không thiếu thức ăn? Cho dù người của bộ lạc Mục Nguyên, tình trạng hiện tại cũng không bằng những người này, càng khỏi nói đến bộ lạc khác.

Mấy ngày gần đây, trời luôn nắng ráo, nhiệt độ đang dần tăng lên, không chỉ tuyết đọng tan ra, ngay cả tường băng của bộ lạc Trường Hà cũng đang tan dần.

Tường băng mỏng manh đã không còn tác dụng phòng vệ, mà thông qua đoạn thời gian ở chung này, người bộ lạc Đại Thạch đã chứng minh đầy đủ bản thân thật lòng quy thuộc, độ trung thành thậm chí không thấp hơn cư dân cũ của bộ lạc Trường Hà bao nhiêu, đại vu dứt khoát để người phá bỏ tường băng, cho mọi người tiện ra vào làm việc.

Hiện tại bộ lạc không còn bao nhiêu thức ăn, nhưng công việc cũng thật không ít.

Đất đai còn chưa tan băng, thời vụ xuân còn chưa đến, nhưng nhà băng mọi người dựng tạm bằng băng tuyết không ở được nữa, cho dù tạm thời không có nhà gạch ngói, cũng không thể nằm ngủ dưới đất chứ? Đại vu tuy đã hứa với mọi người đợi mùa đông kết thúc sẽ dựng nhà gạch ngói, nhưng hiện tại nhiều người như thế, nhà nào có thể nói có là có? Đợi đến bản thân được phân nhà ở, không biết tới chừng nào nữa.

Cho nên, sau khi nhà băng tan, mọi người liền nghĩ cách dựng lều ở tạm.

Chỉ có da thú dựng lều còn chưa đủ, trong lều còn phải có thứ chống đỡ.

Thế là, gần đây mọi người đều đang tới rìa Hắc Sắc sâm lâm phạt cây, cành cây thô sần dùng dựng lều, thân chính giữ lại, để sau này xây nhà.

Đồ sắt Ngô Nặc dùng tích phân đổi tới có hạn, hơn nữa trước đó dùng ngày qua ngày, tổn hao lợi hại, đã không còn tiện dụng như lúc vừa đổi tới. Vì thế, mọi người chủ yếu vẫn dùng rìu đá phạt cây, hiệu suất thấp, nhưng thắng ở nhân thủ dư dả, mấy ngày này, tục lục tích lũy rất nhiều gỗ.

Cho dù mọi người đều đói bụng làm việc, nhưng cuộc sống có hy vọng, khí thế cũng đủ hơn.

Thử Đại Thử Nhị thấy người tới lui không ai không đầy tinh thần, trong lòng cả hai đều khó hiểu, đợi họ được dẫn đi vào tường băng, nhìn thấy bên trong tường băng, nhà gạch ngói xinh đẹp còn có ánh sáng lấp lóe, chấn động thật lâu không hoàn hồn.

"… Đẹp chứ? Chỉ cần các cậu gia nhập bộ lạc Trường Hà, sau này ngày ngày đều được ở trong nhà đẹp thế này!" Dẫn hai anh em vào là một thuần nhân bộ lạc Đại Thạch tên Hắc Sơn, hắn cực kỳ ngưỡng mộ cư dân có thể sống trong nhà gạch ngói, chỉ cần nghĩ tới không bao lâu nữa, hắn cũng có thể cùng giống cái con nhỏ của mình vào ở nhà giống vậy, cho dù bụng vẫn đói, hắn cũng cảm thấy mình có sức lực dùng hoài không hết.

"Quá đẹp, nhà này dùng cái gì để xây?" Thử Đại vốn có vẻ ngoài dung tục, hiện tại trong con mắt đậu xanh lộ ra sự tham lam và ghen tỵ, khiến gương mặt xấu xí trở nên khá dữ tợn.

"Gạch và ngói." Hắc Sơn là một thành viên của đội đi săn bộ lạc, dũng mãnh thiện chiến, tuy hắn là thuần nhân, nhưng lực chiến đấu không hề thua kém bất cứ thú nhân nào, cuộc sống săn bắt tích lũy lâu năm, khiến cảm giác của hắn vô cùng nhạy bén. Hắn cảm nhận rõ được sự tham lam và ác ý tỏa ra từ Thử Đại và Thử Nhị, trong lòng lập tức cảm thấy không thích hai người đồng thời nổi lên phòng bị.

"Gạch? Ngói? Đó là gì?" Thử Nhị hiếu kỳ hỏi.

"Tôi nào biết. Mau lên, đưa các cậu đi gặp đại vu, tôi còn phải về làm việc."

Trong mắt Thử Đại và Thử Nhị đồng thời vụt qua không vui, chẳng qua là một thuần nhân nhỏ bé, thế mà dám bắt họ nhìn sắc mặt, sớm muộn…

Sớm muộn thế nào? Bộ lạc Trường Hà đột nhiên trở nên cường đại như thế, cho dù không nguyện ý thừa nhận, trong lòng họ cũng hiểu rõ, bộ lạc Hàn Nham căn bản không thể đánh thắng bộ lạc Trường Hà hiện tại.

Nhưng, bộ lạc Trường Hà vốn chỉ có hơn một ngàn người, sau đó trong hội chợ bộ lạc, đổi mấy trăm nô lệ, cộng lại cũng chỉ mới gần hai ngàn người, chiến sĩ thú nhân chỉ có hai ba trăm người, chút lực chiến đấu như thế, họ không sợ những người mới gia nhập này sẽ cắn ngược lại mình, nuốt chửng bọn họ sao? Nếu là thế…

Thử Đại và Thử Nhị không hổ là tâm phúc của Hàn Lục, con mắt đảo đảo, đã tìm đúng được nhược điểm của bộ lạc Trường Hà, trong đầu bắt đầu suy tính đối sách âm hiểm.

Hai người theo sau Hắc Sơn, nghĩ hết sức nhập thần, bên cạnh đột nhiên truyền tới một chuỗi tiếng gâu gâu kịch liệt mà tràn đầy thù hận.

Năm tiểu Husky từ đằng xa lao tới vây lấy hai người Thử Đại Thử Nhị, điên cuồng kêu sủa, muốn nhào lên cắn họ. Lúc này đang giờ nghỉ giải lao, đám nhóc ở gần đó chơi đùa, chúng nghe được mấy tiểu Husky sủa tức giận, lũ lượt lao qua.

Thử Đại và Thử Nhị nhìn kỹ, tuy không nhận ra được năm con tiểu Husky này, nhưng nhận ra được bộ lạc khuyển tộc nào đó lúc trước bị bọn họ tiêu diệt, hiển nhiên năm ấu thú nhân này đã nhận ra họ. Hai người thầm kêu không tốt, cũng không cách nào giả vờ tiếp nữa, mau chóng biến về hình thú, chuẩn bị bỏ chạy.

Năm ấu thú nhân đã tận mắt nhìn thấy hai kẻ này dẫn những con linh cẩu bộ lạc Hàn Nham tàn nhẫn giết hại thân nhân tộc nhân của mình, huyết hải thâm thù, làm sao có thể cho họ chạy.

Thử Đại Thử Nhị dù sao cũng là thú nhân thành niên, cho dù họ chỉ là thử thú cấp thấp, thể hình và thể lực vẫn chiếm ưu thế hơn năm tiểu Husky.

Mấy tiểu Husky lao tới đầu tiên, nhưng cũng chỉ vây được một mình Thử Đại.

Thử Nhị dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lao khỏi vòng vây của tiểu Husky, đang chuẩn bị chạy trốn, kết quả cái đuôi bị Hắc Sơn dẫm lại không cách nào cử động, sư tử con lao tới đầu tiên gầm lên, nhào tới, móng vuốt non mềm không chút do dự cào lên lưng Thử Nhị, để lại hai đường máu sâu hoắm.

Thử Nhị kêu thét một tiếng, bị Hắc Sơn bóp cổ xách lên. Thử Đại muốn lao khỏi vòng vây của tiểu Husky, lại bị đám nhóc nghe tiếng chạy tới nhanh chóng chế phục.

Ngô Nặc nhân lúc giải lao đi giải quyết vấn đề cá nhân, trở lại đúng lúc nhìn thấy cảnh này, từ thật xa đã thấy đám nhóc vây lại thành cục, lại vừa gào vừa kêu, y còn cho rằng đám nhóc vì chuyện gì mà đánh nhau, vội lại xem thử.

Vào rồi mới thấy trong tay Hắc Sơn túm hai con chuột xám lớn cỡ mèo trưởng thành, hai thú nhân chuột cố sức giãy dụa kêu chít chít bảo oan uổng, năm tiểu Husky thì lớn tiếng sủa, tức giận gào hai kẻ khốn kiếp dẫn người diệt bộ lạc của chúng.

Hai bên tranh chấp, Hắc Sơn là thuần nhân, căn bản nghe không hiểu ngôn ngữ thiên phú của thú nhân, bị ồn hai mắt choáng váng, nhưng vẫn vô điều kiện đứng về phía trẻ con bộ lạc, đôi tay to lớp túm chặt cổ Thử Đại Thử Nhị, mặc kệ hai tên liều mạng già giãy dụa, cũng không thả lỏng nửa phần, bao che khuyết điểm tùy tính hết cách luôn .

Ngô Nặc đi qua, nghe một chút, lập tức hiểu nguyên do, nhẹ vỗ năm con tiểu Husky, bảo chúng an tĩnh lại, sau đó lạnh mặt hỏi Thử Đại Thử Nhị: "Các người là người bộ lạc Hàn Nham?"

"Không phải, chúng tôi không phải, chúng tôi chỉ là thú nhân chuột bình thường, bộ lạc của chúng tôi bị hủy rồi, không còn cách nào mới đến nương tựa bộ lạc Trường Hà. Bộ lạc Trường Hà các cậu đối đãi với những người thật lòng nương tựa như vậy sao?" Thử Đại lớn tiếng kêu gào, ý đồ làm to chuyện, sau đó tìm cơ hội chạy trốn.

"Thật lòng nương tựa?" Ngô Nặc nhìn hai con chuột bự vì giãy dụa mà thịt mỡ trên người không ngừng run lên, nghĩ đến thịt mỡ trên người họ là do ăn thịt người mà ra, lập tức buồn nôn muốn chết.

"Đương nhiên…"

"Cái rắm, chết đến nơi còn không nói thật, Hắc Sơn dẫn họ đi gặp đại vu, đại vu có cách khiến họ nói thật!"

Thử Đại Thử Nhị nhiều năm trước từng nghe qua bản lãnh của Vu Quyền, lúc này thật sự bị dọa, liều mạng giãy dụa, Hắc Sơn một mình túm hai người có hơi tốn sức, Ngô Nặc dứt khoát gọi một học sinh thuần nhân có vóc dáng vượt tiêu chuẩn nghiêm trọng tới giúp hắn, hai người mỗi người xách một con chuột bự, đi đến nhà đại vu.

Đại vu rót cho mỗi người một chén vu dược, dược tính vừa lên, Thử Đại Thử Nhị lập tức thành thật bán mình sạch sẽ.

Sau đó, đại vu liền để Kim Đồng an bài hai đội chiến sĩ thú nhân, rời khỏi bộ lạc nhắm thẳng vào Hắc Sắc sâm lâm.

89. Chương 89: Vây Quét

Sau khi Hàn Lục dẫn thủ hạ trốn vào Hắc Sắc sâm lâm, không đi vào rừng quá sâu, mà tìm một gò đất kín đáo, trốn sau gò đất, âm thầm theo dõi những người đang phạt cây xa xa, dự tính nhân cơ hội bắt một hai chục thuần nhân, làm thức ăn hôm nay.

Chỉ đáng tiếc những thuần nhân này lại ở chung với thú nhân, đối phương người nhiều thế mạnh, tụ lại một chỗ làm việc, cây cối trong rừng lục tục bắt đầu mọc mầm non, nhưng còn phải mấy tháng nữa mới đến lúc kết quả, không có thức ăn đương nhiên không thể đi sâu vào rừng, làm họ căn bản không thể hạ thủ.

Người bộ lạc Hàn Nham đều hiểu, chút ít người của họ căn bản không thể nào đánh lại những người bộ lạc Đại Thạch, nhưng Hàn Lục phải giết được dực hổ Bạch mới có thể yên tâm bỏ đi, thủ lĩnh có lệnh, những người khác cũng không dám đi.

Mãi đến gần tối, trong rừng cuối cùng truyền tới một chút âm thanh khác.

"Thủ lĩnh, hình như có thuần nhân qua đây." Người nói thần sắc khá hưng phấn, tiếng sột soạt càng lúc càng gần, hắn bất giác lộ ra vẻ rục rịch muốn thử.

"Ừm, biết tụi mày đói rồi." Đáy mắt Hàn Lục lóe qua tia tàn nhẫn, "Giữ lại hai người sống mang tới cho tao, những người khác toàn bộ thuộc về tụi mày. Nơi này cách chỗ ở của bộ lạc Trường Hà rất gần, bảo bọn chúng tay chân nhanh nhẹn chút, tất cả những kẻ qua đây, một tên cũng đừng thả chạy và đừng cho chúng kêu cứu."

"Được, thủ lĩnh!" Nam nhân liếm đôi môi khô nẻ, sờ đầu lâu treo trên eo, trong hưng phấn mang theo chút tiếc nuối ly khai. So với yên hơi lặng tiếng săn giết những thuần nhân này, hắn càng thích giày vò họ, thưởng thức sợ hãi giãy dụa của họ trước lúc chết, tuyệt vọng khiến máu thịt họ càng ngon hơn.

Rất nhanh, gã đã truyền đạt mệnh lệnh của Hàn Lục xuống, những thú nhân sớm đã đói bụng đến mất kiên nhẫn, thay nhau hóa thành hình thú, lặng lẽ mai phục trong rừng rậm, chuẩn bị dùng tốc độ nhanh nhất săn bắt bữa tối hôm nay.

Tốc độ đi của 'bữa tối' nhanh bất ngờ, đợi khi các thú nhân bộ lạc Hàn Nham phản ứng lại, 'bữa tối' đã lao tới trước mặt họ.

Má nó, căn bản không phải thuần nhân gì tới, mà là chiến sĩ thú nhân của đối phương! Những tên gian xảo này dùng vu dược che giấu khí tức thú nhân, giả thành thuần nhân.

Nhất định là Thử Đại Thử Nhị!

Hai tên phản đồ đáng chết đó!

Ý thức được mình đã bị bại lộ, mấy người bộ lạc Hàn Nham trừ âm thầm mắng chửi Thử Đại Thử Nhị, chỉ có thể liều mạng nghênh chiến.

Đại vu phái đi số lượng gấp ba chiến sĩ thú nhân của bộ lạc Hàn Nham, còn đặc biệt phái một tiểu đội cung tên thuần nhân, ba đấu một chính diện kích sát, sau lưng còn có một đám phóng tên lạnh tên độc, cuộc chiến này đã định là không công bằng.

Chiến sĩ thú nhân được đại vu phái ra tiêu diệt bộ lạc Hàn Nham, trên bảy phần đều có huyết hải thâm thù với họ, thù nhân gặp nhau đặc biệt đỏ mắt, giết chết đối phương, đặc biệt dồn sức hung tuyệt.

Rất nhanh, các thú nhân bộ lạc Hàn Nham ngã xuống số lượng lớn.

Hàn Lục trời sinh gian xảo tàn nhẫn, thấy tình thế không đúng, lập tức triệu tập thú nhân còn lại chạy trốn.

Các chiến sĩ bộ lạc Trường Hà giết đỏ mắt, làm sao cho phép thù nhân tự đưa tới cửa chạy trốn?

Chiến đấu kịch liệt chưa từng có, Hàn Lục liều mạng già, mới miễn cưỡng mở được một đường máu đột phá khỏi vòng vây chạy đi, nhưng khi hắn đến mang theo hơn hai trăm chiến sĩ thú nhân, cuối cùng chạy ra được chỉ có lác đác ba bốn chục người, hơn nữa ai cũng bị trọng thương, đáng hận nhất là, những chiến sĩ thú nhân bị giết chết kia, phần lớn đều không phải vì chính diện giao đấu với thú nhân đối phương mà chết, mà là sau khi bị cành (tên) gỗ kỳ quái kia bắn trúng, hành động chậm chạp, sau đó mới bị giết chết.

Nếu không phải vì những cành gỗ kỳ quái kia, tuyệt đối không chết nhiều người như thế!

Bộ lạc Trường Hà, bộ lạc Đại Thạch!

Đáng chết, đáng chết, toàn bộ đều đáng chết!

Hàn Lục cùng các chiến sĩ thú nhân trọng thương khác kẹp đuôi lếch thếch thảm hại chạy trốn trong bóng tối, oán hận trong mắt gần như ngưng thành thực thể.

Những con linh cẩu tàn nhẫn này hiển nhiên đã quên, lúc đầu bọn họ làm sao tiêu diệt bộ lạc người khác, thủ đoạn tàn độc tàn nhẫn đó, vượt xa sự báo thù của bộ lạc Trường Hà hôm nay.

Hàn Lục chạy thoát khiến đại vu và thủ lĩnh đặc biệt tiếc nuối, nếu có thể, họ đương nhiên hy vọng có thể một lần tiêu diệt cả bộ lạc Hàn Nham. Nhưng Hắc Sắc sâm lâm cực lớn, đám người Hàn Lục nếu đã chạy đi được, muốn tìm rồi giết họ không cần nghi ngờ vô cùng khó khăn. Thành ngữ chó cùng rứt giậu mấy người đại vu không biết, nhưng đạo lý này thì họ vẫn hiểu.

Hơn nữa hiện tại trong rừng thiếu thốn thức ăn, nếu thật phái chiến sĩ thú nhân đi truy sát, rất có thể người không truy được, ngược lại bồi mình vào, không cần thiết phải vì mấy con chó nhà có tang mà tổn hại thực lực của mình. Lại nói, bọn Hàn Lục chạy trốn thì chạy được rồi, nhưng ai ai cũng bị trúng vu độc của ông, bộ lạc Hàn Nham cách bộ lạc Trường Hà không tính gần, dưới tình trạng bị thương trúng độc thiếu thốn thức ăn, bọn họ muốn chạy về hang ổ, không phải chuyện dễ dàng.

Đại vu dự liệu không sai, hôm đó Hàn Lục quả thật dẫn theo ba bốn chục người chạy ra, nhưng rất nhanh đã có người chết bởi vu độc phát tác. Vu độc đại vu luyện chế, không chỉ có độc tố trong độc vật còn có vu chú, độc tính không mạnh, nhưng lại như giòi bọ trong xương, khiến người ta chịu đủ giày vò mà chết. Mà những độc tố đó sau khi người chết vẫn còn tiếp tục tàn phá thi thể, độc tính xuôi theo oán hận của bản thân người chết không giảm còn tăng, chỉ cần có người dám ăn xác họ, cũng sẽ không thoát được vận mệnh trúng độc mà chết.

Độc này, là đại vu đặc biệt phối chế ra cho mấy con linh cẩu thích ăn thịt người của bộ lạc Hàn Nham.

Nhóm người Hàn Lục hoang mang chạy trốn, lại bị trọng thương, làm sao còn có thể giống như lúc tới tùy ý tấn công người gặp ven đường, xem họ là thức ăn, hiện tại họ đang sợ bại lộ hành tung, chiêu thù tới, chỉ có thể chọn đường hẻo lánh mà đi. Động vật trong rừng đã không còn lại mấy con, động vật có thể chịu đựng qua mùa đông rét lạnh tới nay, một là cực kỳ cường đại, hai là cực kỳ nhát gan cẩn thận, muốn bắt chúng, sao dễ thế được?

Người bộ lạc Hàn Nham ăn thịt dê sớm đã thành thói quen, đồng bạn vừa chết, lập tức sẽ bị họ xem là thức ăn, khẩn cấp phân chia.

Thế là, người vốn không trúng độc, cũng xui xẻo dính độc, rất nhanh độc phát thân vong.

Hàn Lục và mấy tâm phúc của gã hôm đó bắt sống được một con gấu đói gần chết, mấy người họ chia nhau thịt gấu, mới may mắn thoát được kiếp nạn.

Nhưng vận may thế này, đối với Hàn Lục mà nói, căn bản không khác gì vận ác.

Khi gã đi, hiên ngang khí phách mang theo hơn hai trăm chiến sĩ thú nhân, cuối cùng trở về bộ lạc tính cả gã cũng chỉ được bảy người.

Thảm hơn là, sau khi họ đi, một vài thú nhân, thuần nhân bị họ diệt tộc không biết từ đâu nhận được tin tức, không tiếc bất cứ giá nào báo thù họ, tấn công sào huyệt của bộ lạc. Hơn ba mươi chiến sĩ thú nhân ở lại, làm sao là đối thủ của hai ba trăm thú nhân, thuần nhân bị thù hận bức điên? Tuy cuối cùng họ lợi dụng địa lợi thiên nhiên dễ thủ khó công, miễn cưỡng giữ được mạng nhỏ, nhưng căn bản không rảnh chăm sóc giống cái và ấu thú nhân trong bộ lạc.

Hơn mười ấu thú nhân trong bộ lạc toàn bộ bị những kẻ báo thù điên cuồng giết chết, trong đó, bao gồm của con trai bảo bối duy nhất của Hàn Lục.

Mà giống cái của Hàn Lục là con gái nhỏ của thủ lĩnh bộ lạc Mục Nguyên, tuy cũng là thú nhân, nhưng hình thú lại giống mẫu tộc là một con thỏ, với thẩm mỹ của người thời đại này, ả yếu yếu ớt ớt nhỏ nhỏ gầy gầy động một chút là rơi nước mắt, thật sự không tính là mỹ nhân gì, lực chiến đấu còn không bằng một vài giống cái thuần nhân, kẻ báo thù giết vào bộ lạc, ả bị dọa chỉ lo tự trốn chạy, ngay cả con trai cũng ném lại không lo. Ả ngược lại may mắn chạy thoát, nhưng con của ả và Hàn Lục lại bị người ta ném chết tại chỗ, xé thành nhiều mảnh, tử trạng cực thảm.

Mấy hôm nay, ả khóc đến sưng cả mắt, một lòng một dạ trông mong Hàn Lục trở về sẽ báo thù cho con trai của họ, giết sạch toàn bộ thú nhân, thuần nhân đáng chết đó, ai biết Hàn Lục mang nhiều người đi như thế, chỉ dẫn về lác đác mấy người.

Ả ngẩn người, bị dọa quên cả rơi nước mắt, ngốc nghếch nhìn Hàn Lục, vẻ mặt khó thể tin nổi, trong mắt mơ hồ mang theo trách cứ. Nếu không phải gã nhất quyết muốn tấn công bộ lạc Trường Hà, chuyện sao lại biến thành thế này?

Hàn Lục biết ả chỉ lo chạy trốn, bỏ lại con trai một mình chết thảm, hận không thể tát ả một phát chết tươi, nhưng cuối cùng gã vẫn nhịn được, cho dù con đàn bà này có vô năng, ả cũng là con gái nhỏ của thủ lĩnh bộ lạc Mục Nguyên, cho dù trên thực tế chỉ là một đứa con gái không được ba yêu thương mấy, nhưng dựa vào thân phận ả, hắn cũng không thể giết ả.

Ít nhất hiện tại còn chưa thể!

Gã muốn lật mình, nhất định phải nhờ sự giúp đỡ của bộ lạc Mục Nguyên. Chắc chắn, bộ lạc Mục Nguyên nhất định sẽ cảm thấy hứng thú với bộ lạc Trường Hà hiện tại!

Hàn Lục chạy một đường, cũng suy nghĩ một đường.

Hình xăm trên người những thuần nhân đó là đầu lâu thú của bộ lạc Trường Hà, hơn nữa vu độc đáng sợ đó, cả Hắc Sắc sâm lâm chỉ có Vu Quyền mới phối ra được, bộ lạc Trường Hà và họ có thù oán, một lần phái ra nhiều thú nhân như thế đối chiến với họ, chỉ có bộ lạc Trường Hà mới làm ra được. Bọn họ chưa từng chọc đến bộ lạc Đại Thạch, cho dù Thử Đại Thử Nhị thật sự bán đứng họ, nếu Liệt và Vu Hỏa bộ lạc Đại Thạch nắm quyền, họ cũng không thể trực tiếp hạ sát chiêu với mình, ít nhất phải nể tình bộ lạc Mục Nguyên sau lưng Hàn Nham, ít nhất sẽ không đuổi tận giết tuyệt họ như vậy.

Đủ chi tiết gom lại, Hàn Lục cảm thấy bộ lạc Trường Hà tuyệt đối không đổi chủ, ngược lại, nếu gã đoán không lầm, thậm chí họ có thể đã nuốt chửng bộ lạc Đại Thạch!

Chỉ một mùa đông mà thôi, bộ lạc Trường Hà rốt cuộc làm sao làm được?!

Chắc hẳn, bộ lạc Mục Nguyên cũng rất muốn biết, bộ lạc Trường Hà tại sao đột nhiên lại trở nên cường đại như thế.

Nỗ lực nhiều năm nay, vất vả cực khổ gầy dựng thế lực, trong một đêm hóa thành hư vô, ngay cả con trai bảo bối cũng chết, trong lòng Hàn Lục căm hận bộ lạc Trường Hà.

Hắn mang theo gần hai mươi người còn lại của bộ lạc, rời khỏi hang ổ, đến nương tựa bộ lạc Mục Nguyên.

Chuyện phát sinh ở bộ lạc Hàn Nham hoàn toàn không ảnh hưởng đến bộ lạc Trường Hà.

Sau khi khoai trắng có thể dùng ăn hết, Ngô Nặc và đại vu thương lượng, mở một hầm trữ giống khoai trắng, xem như lương thực phát cho mọi người. Lần lượt, cư dân cũ bộ lạc Trường Hà cũng mang các động vật giống đực khác ngoại trừ bò man trong nhà đăng ký giao cho bộ lạc, bộ lạc chọn một vài con khỏe mạnh giữ lại phối giống, còn lại giết hết, phân chia cho mọi người làm thức ăn.

Ngô Nặc còn dạy mọi người dùng dây mây và dây thừng bệnh lại thành lưới cá, khích lệ mọi người xuống sông bắt cá, đàn cá vất vả chịu đựng qua mùa đông toàn bộ gặp nạn.

May mà kỹ thuật vật liệu đan lưới có hạn, lưới đan ra lỗ rất lớn, bình thường cá dưới một cân đều dễ dàng chui ra chạy thoát, tóm lại không tạo nên săn bắt mang tính phá hoại.

Đợi thời tiết vừa chuyển ấm, những động vật trốn dưới bùn ngủ cả mùa đông cũng lục tục thức tỉnh.

Thịt rắn, thịt thú lí lạp, ếch thú, địa giáp long vân vân, lục tục xuất hiện trong nồi đá của mọi người.

Sau khi bùn đất rã đông hoàn toàn, nhiệt độ và độ ấm thích hợp, nhanh chóc thúc mầm hạt giống trong đất, chậm rãi, quanh khu rừng mọc ra cỏ dại có thể ăn, thời kỳ giáp hạt vẫn chưa tính là hoàn toàn qua, nhưng ngày tháng gian nan nhất đã kết thúc theo xuân về mặt đất vạn vật thức tỉnh, mọi người lại một lần nữa bận rộn.

Mà lúc này, dực hổ Bạch đã rời bộ lạc gần một tháng, cuối cùng xuất hiện trở lại trong bộ lạc.

Trước đó, ở nơi xa xôi, thú triều cực đại đã hoàn toàn thành hình, hùng hổ hiên ngang đi về phía bắc.

Tộc người lùn tràn đầy tinh lực theo sau lưng thú triều, men theo ký hiệu Bạch lưu lại cho họ trên đường, nhanh chóng đi về phía bộ lạc Trường Hà.

90. Chương 90: Bắt Đầu Mới

Chia xa gần một tháng, Bạch đại miêu vừa về đã không chút do dự lôi tiểu sứ thần của hắn ra trong trong ngoài ngoài gặm mấy lần, chỉ thiếu chưa gặm nát xương nuốt luôn.

Mà Ngô Nặc do trường kỳ kiên trì tu luyện [Thể thuật căn bản] [Thổ nạp pháp căn bản], tố chất thân thể sớm đã xưa không bằng nay, bị Bạch đại miêu thế này thế kia cả buổi tối, sáng hôm sau vừa tỉnh dậy vậy mà không khó chịu gì mấy.

Thời gian này, Bạch bên ngoài tuy không có mỹ thực để ăn, nhưng con mồi tươi sống lại không thiếu, kết quả của mỗi bữa no căng chính là, hắn ở bên ngoài bôn ba lâu như thế, không những không gầy đi ngược lại còn mọc thêm chút thịt, lúc ở hình người và dực hổ còn không nhìn ra gì, khi biến thành mèo con, bộ lông màu bạc óng ánh màu mỡ, toàn thân trên dưới là thịt, cảm xúc tốt đến khó tả.

Nhìn lại Ngô Nặc, nợ trả hết rồi, nhiệm vụ thu phục bộ lạc Đại Thạch cũng hoàn thành cực kỳ thuận lợi, đến lúc nhiệm vụ hoàn thành, cuối cùng nhân số tử vong không vượt quá mười người, vì Ngô Nặc phái Bạch đại miêu đi đưa thịt long thú cho mấy người già bộ lạc Đại Thạch mấy lần, những người đó tuy tạm thời vẫn ở lại bộ lạc Đại Thạch, nhưng hệ thống cuối cùng cũng tính họ vào trong thành quả nhiệm vụ của Ngô Nặc, không hề nghi vấn, những người già này không chỉ sống sót, còn nhờ tác dụng của Ban và Vân âm thầm cảm hóa đã sinh lòng quy thuộc bộ lạc Trường Hà.

Cuối cùng, sau khi hệ thống tổng hợp tổng kết, một phát nhập vào tài khoản 12830 điểm tích phân, cộng thêm số tích phân trong tài khoản trước đó, Ngô Nặc tốn 1000 điểm tích phân mở khu giao dịch tự do cấp hai và khu giao dịch hệ thống cấp hai, tích phân trên tài khoản bây giờ vẫn còn lại hơn 140000.

Trừ tích phân, Ngô Nặc còn nhận được một lần rút thưởng tùy ý, hiếm khi may mắn rút được một quyển công pháp___ [Minh tưởng pháp sơ cấp], khác với [Thể thuật căn bản] [Thổ nạp pháp căn bản], bộ công pháp này đặc biệt tu luyện tinh thần lực, tu luyện cực kỳ không dễ, Ngô Nặc mày mò mấy ngày trời mới chậm rãi nhập môn, công pháp khó thì khó, nhưng hiệu quả quả thật phi phàm, mới tu luyện mấy ngày, Ngô Nặc cảm nhận rõ tốc độ tăng trưởng vu lực yếu ớt của mình đã nhanh hơn nhiều, nếu nấu thuốc dùng hết vu lực, vận hành theo công pháp này, tốc độ vu lực hồi phục sẽ nhanh gấp mấy lần trước đó.

Chỗ thần kỳ nhất của công pháp này nằm ở nó có thể tu luyện tùy thời tùy chỗ, tuy tiến triển rất chậm, nhưng thời gian dài, hiệu quả cũng rất khả quan.

Trước không nói công pháp, hiện tại một hơi kiếm được mấy trăm ngàn tích phân, đồ quá mắc, Ngô Nặc mê tài không nỡ mua, nhưng đổi chút gạo nuôi sống bản thân vẫn dư dả.

Nhưng chỉ ăn gạo, không có đồ ăn, còn cả ngày lo lắng cho lương thực của mọi người, làm sao còn có thể giống Bạch đại miêu mọc mỡ cả người. Y giảm mấy cân, không đói đến mức da mặt vàng vọt như mấy người trong bộ lạc đã không tồi.

Bạch sờ xương quai xanh rõ rệt trên thân thể của bảo bối sứ thần, đau lòng muốn chết, hôm sau vừa sáng đã đi mổ con chim thịt đực duy nhất giữ lại làm giống trong nhà, hầm một nồi canh chim thịt cho Ngô Nặc.

Canh chim thịt thật mỹ vị, Ngô Nặc vừa ăn vừa đau thịt.

Lần này Bạch về, còn mang theo tin tức thú triều, thú triều tuy to lớn, nhưng sau khi bắt đầu di dời, cho dù đi cả ngày lẫn đêm, tốc độ vẫn nhanh hơn nhân loại nhiều, mà các loại phi cầm phi long tốc độ nhanh đi đầu trễ nhất không quá mười ngày, nếu nhanh khoảng năm ngày sẽ đến bộ lạc Trường Hà.

Trước kia mấy thứ bay trên trời rất khó bắt được, nhưng năm nay thì khác, hiện tại bộ lạc có cung tên, bắn chết mấy loại chim đó, tuyệt không phải chuyện khó. Huống chi hiện tại hắn có thể bay, mấy con phi long thú đó không phải đối thủ của hắn!

Nhất định phải nuôi tiểu sứ thần béo lên mới được .

Chịu đựng đến nay, mọi người tuy vẫn không có đủ thức ăn, nhưng những thứ có thể ăn được đã dần nhiều lên, dù không đủ cũng không đến mức chết đói.

Sau khi Bạch mang tin tức thú triều sắp về, mọi người không một ai ngoại lệ đều hừng hực tinh thần, người có cung, ngày ngày luyện tập, hận không thể một hơi luyện đến mức trăm bước xuyên thủng, người không có cung, vừa rảnh rỗi sẽ dồn sức làm mũi tên, mũi tên là hàng tiêu hao, có nhiều cũng không chê phiền, huống chi chất liệu gỗ cứng vô cùng bền, dựa vào đồ đá mài từng chút một tốc độ vô cùng chậm.

Mọi người khua chiêng gõ trống chuẩn bị náo nhiệt ngập trời vì thú triều trở về, đại vu tuyên bố đợi sau khi thú triều triệt để trở về sẽ cử hành nghi thức tế thần, trước lúc đó, bộ lạc sẽ thông qua hình thức tỷ võ cạnh tranh công bằng, chọn ra thủ lĩnh kế nhiệm.

Người có tư cách tham gia đấu thủ lĩnh, chỉ có thể là người ứng cử thủ lĩnh, mà điều kiện của người ứng cử thủ lĩnh đầu tiên phải là thú nhân, tiếp theo là lực chiến đấu trác tuyệt có thể phục chúng có thiên phú lãnh đạo, cuối cùng chưa từng phạm sai lầm lớn.

Cho đến trước mắt, tính luôn cả Bạch bộ lạc Trường Hà tổng cộng có mười người thừa kế, bộ lạc Đại Thạch có 22 người, trong những bộ lạc nhỏ vừa tới gia nhập, có thể sống sót đều là chiến sĩ thú nhân lực chiến đấu cao, trong hơn hai ngàn người gia nhập bộ lạc Trường Hà, người kế thừa chiếm hết 80.

Bộ lạc Trường Hà không vì những người này đến từ bộ lạc nhỏ vừa mà xem thường họ, chỉ cần họ nguyện ý, đều có thể báo danh tham gia khiêu chiến.

Các thú nhân trời sinh hiếu chiến, cho dù những người này biết rõ thực lực mình không đủ, cũng không có ai làm giống xấu rút lui.

Bất kể so thực lực với người khác ra sao, chỉ cần từng là người có tư cách thừa kế, tất cả thú nhân đều báo danh, tham gia cuộc tuyển chọn thủ lĩnh công bằng lần này.

Tổng cộng báo danh có 112 thú nhân.

Khiên chiến tổ chức trong ba ngày, thú nhân có thực lực hơn nữa cho rằng mình có cơ hội trở thành thủ lĩnh tân nhiệm đều thông minh chọn khiêu chiến ngày cuối cùng.

Bạch thì đi ngược lại, không chỉ ngày đầu tiên đã tham gia khiêu chiến, hơn nữa còn là thú nhân đầu tiên đứng ra khiêu chiến.

Mấy người thừa kế của bộ lạc Trường Hà sớm đã bị hắn hung hăng chỉnh sửa, thấy hắn đứng ra đầu tiên, cả đám đen mặt tránh đi, cùng Thạch Hổ thầm mắng hắn âm hiểm, ngay cả một chút cơ hội nở mặt cũng không chừa lại cho họ.

Người kế thừa bộ lạc Đại Thạch không rõ thực lực Bạch, nhưng đều nghe tới truyền thuyết về thánh thú, cũng từng nghe sự tích hắn giết chết long thú, nhưng dù sao không tận mắt nhìn thấy, cũng chưa chính diện giao thủ với Bạch, mọi người đều bán tín bán nghi, lại thêm rất có lòng tin với bản thân, họ cũng không vội vàng đứng ra.

Ngược lại mấy người thừa kế đến từ bộ lạc nhỏ vừa, họ chỉ thỉnh thoảng nghe được một chút tiếng gió về Bạch, ngay cả chân thân dực hổ cũng chưa từng thấy, thấy Bạch dùng hình người đứng lên khu khiêu chiến, rất nhanh đã có người không kìm chế được đứng ra.

Người đầu tiên đứng ra đấu với Bạch, là một thú nhân cao hơn hai mét, thân hình rất cường tráng, Mô. Tuy đói cả mùa đông, nhưng thể trạng hắn tốt, hóa thành hình thú, gấu nâu cực lớn ngửa đầu gào thét, răng nanh dài lộ ra, tràn đầy hung hãn.

Thú nhân hiếu chiến, từ lâu Mô đã âm thầm mài giũa với những thú nhân bộ lạc Trường Hà khác, thân thủ hắn quả thật không tồi, rất nhiều thú nhân đều không phải đối thủ của hắn. Nếu không có thực lực và tự tin, hắn nào dám đứng ra ngay sau Bạch?

Bạch không hóa thành hình thú, trực tiếp biến ra đôi cánh lớn, ngay lúc Mô có hành động, mọi người chỉ kịp thấy ánh bạc lóe lên, nghe được tiếng vật nặng chạm đất, nhìn lại, Mô đã bị Bạch hất xa mấy chục mét, tạo ra một hố lớn trên bãi cát mềm, khóe miệng Mô còn mang vết máu nằm ngữa trong hố, nửa ngày ngay cả động cũng không động nổi.

Này này này, này quá hung tàn rồi thì phải?!

Toàn bộ kinh sợ, tĩnh lặng đủ nửa phút, vẫn là Ngô Nặc phản ứng lại trước tiên, kêu tốt thật lớn, những người khác mới cùng hoan hô, tiếng vỗ tay vang lên, tiếng khen hay liền thành một dải, tiếng người sôi sục, trực tiếp đẩy không khí lên cao trào.

Nhưng, đây chỉ là bắt đầu.

Tiếp theo, Bạch dùng hình người một hơi giải quyết hai mươi người khiêu chiến, chỉ có một hai người có thể chịu gần mười chiêu dưới tay hắn, những người khác hơn phân nửa đều giải quyết trong một chiêu, có thể chống bốn năm chiêu đều rất ít.

Lực chiến đấu của Bạch vượt xa nhận thức của mọi người, bao gồm cả đại vu đã biết nhiều về tộc dực hổ.

Không hổ là dực hổ thuần huyết lại giống!

Đại vu tuy lớn tuổi, nhưng ánh mắt thật không tồi, từ xa nhìn biểu hiện của Bạch, vui ha ha vuốt râu, mặt già nhăn lại thấy rõ đắc ý tự hào.

Vu Hỏa ở bên cạnh nhìn mà chua lè, nhưng chợt nghĩ lại, dực hổ Bạch nếu đã là thánh thú sứ thần lựa chọn, nếu ngay cả chút lực chiến đấu này cũng không có mới là kỳ lạ. Mà nói đến cùng, hiện tại bọn họ cũng là cư dân bộ lạc Trường Hà rồi, bộ lạc có thể có một thủ lĩnh chiến lực trác tuyệt như thế, tuyệt đối là một chuyện tốt, thần dụ cũng tuyệt đối có thể thành sự thật!

Nghĩ thế, Vu Hỏa lập tức cảm thấy nụ cười trên mặt Vu Quyền không còn buồn nôn nữa, vì ông cười còn buồn nôn hơn cả Vu Quyền.

Bạch không chỉ có lực chiến đấu mạnh, còn trời sinh có vỏ ngoài tốt tuấn mỹ kinh người, quả thật là đối tượng sinh con tốt nhất, không ai hơn được!

Các giống cái bất kể là thú nhân hay thuần nhân, nhìn thấy Bạch đấu liền hai mươi mốt trận không thấy phí sức chút nào, ai cũng nhìn thẳng tắp, hận không thể lập tức nhào lên sinh con với hắn.

Phụ nữ trong bộ lạc nguyên thủy căn bản không hiểu dè dặt là thứ gì, một khi nổi hoa si, tuyệt đối là máy chiến đấu trong hoa si, vip trong máy chiến đấu.

Bạch đại miêu còn đang trong vòng chiến được quy định đấu với người kế thừa khác, phía dưới có rất nhiều phụ nữ chưa có bạn đã bắt đầu đánh nhau để tranh đoạt quyền lợi sinh con với hắn.

Ngô Nặc ở một bên nhìn thấy, phải nói là chua lè, nhãn đao xoẹt xoẹt bay loạn về phía Bạch đại miêu.

Phụ nữ bộ lạc Trường Hà tuy phần lớn đều tư sắc bình thường, thậm chí với thẩm mỹ của Ngô Nặc mà nói là xấu, nhưng hiện tại người nhiều, còn có vài đại mỹ nữ muốn thân hình có thân hình, muốn tướng mạo có tướng mạo. Tuy những mỹ nữ này hầu như đều là giống cái thú nhân, chiều cao không ai thấp hơn 180, nhưng người thế giới này bình thường đều cao, có cơ bắp gì đó, người ta chính là thích loại đẹp khỏe!

Bạch đại miêu được phụ nữ hoan nghênh như thế, trở về nhất định phải quản chặt! Nếu hắn dám sinh con với những phụ nữ này, hừ!

Bạch đại miêu đang đấu, đột nhiên cảm thấy lưng phát lạnh, nhịn không được rùng mình, lỡ tay, suýt nữa vặn gãy cổ đối thủ.

Bạch đại miêu: "… Trượt tay."

Thạch Hổ: "…" Có dám thành ý thêm chút nữa không?! Khốn kiếp .

Bất kể trong nội tâm bi phẫn thế nào, đại lão hổ vẫn ủ rũ nhụt chí khập khiễng bốn chân tự ra khỏi vòng chiến.

Kế hoạch ban đầu là khiên chiến ba ngày, nhưng do Bạch đại miêu lực chiến đấu quá mức hung hãn, hơn nữa sau đó đánh đến mất kiên nhẫn, trực tiếp hóa thành hình thái dực hổ như tác nghiệt, trực tiếp dùng hình thể ưu tú KO tất cả đối thủ còn lại, chỉ dùng một ngày rưỡi đã kết thúc tỷ thí bình thường, dùng ưu thế tuyệt đối, lên làm thủ lĩnh mới của bộ lạc Trường Hà.

Trong cuộc tuyển chọn 'công bằng' này, thực lực dực hổ Bạch được hiển lộ hết, đừng nói bộ lạc hiện tại, cho dù trong những bộ lạc xung quanh Hắc Sắc sâm lâm, không một ai có thể là đối thủ của hắn.

Các thú nhân tôn sùng sức mạnh, tôn sùng cường giả, dực hổ Bạch có lực chiến đấu trác tuyệt, triệt để trấn trụ mỗi người trong bộ lạc, đánh tan chút tâm tư thậm chí còn chưa kịp nẩy mầm trong lòng vài người. Bắt đầu từ lúc hắn được chọn làm thủ lĩnh bộ lạc, bộ lạc dung hợp rất nhiều ngoại tộc này, đã chân chính dung hợp trở nên đoàn kết hơn.

Chỉ thủ lĩnh thôi còn chưa đủ, tiếp theo, Ngô Nặc phải làm, chính là xác thực thân phận thánh thú của dực hổ Bạch, để hắn trở thành lãnh tụ tinh thần của cả bộ lạc.

91. Chương 91: Tế Lễ

Thủ lĩnh bộ lạc khác với đại vu, thủ lĩnh có thể thoái vị nhượng hiền trước, nhưng đại vu chỉ có thể vào lúc cảm ứng được sinh mạng của mình đến điểm kết, hoàn thành xong truyền thừa huyết mạch, đại vu kế nhiệm mới ra đời.

Tuy Vu Quyền đã sống hơn bảy mươi mùa đông, già đến mức eo cong lưng gù nếp nhăn đầy mặt, nhưng lại chưa cảm ứng được tiếng gọi của thần thú và tổ tiên.

Với tinh thần của ông cùng với vu lực cường đại, Ngô Nặc cảm thấy lão nhân gia ông sống thêm hai ba chục mùa đông nữa tuyệt đối không chút vấn đề.

Nghi thức tế thần trong mùa xuân, là tế lễ quan trọng nhất một năm, khác với hai nghi thức tổ chức vì 'thần tích' trước đó, lần tế lễ này cần đại vu dùng vu lực câu thông trời đất, hiến tế sinh linh, để mong đổi lấy thần linh phù hộ, bộ lạc hưng thịnh.

Nói cách khác, không thể làm bậy, cũng không thể tùy tiện dùng mấy trái cây đối phó thần linh, mà phải dùng tư thế thành kính nhất hiến tế con mồi non mập quý giá của bộ lạc.

Đại sự thế này, tự nhiên không thể qua loa.

Ngô Nặc mới thức tỉnh vu lực không lâu, cũng không được truyền thừa đại vu chân chính, loại đại tế một năm một lần đương nhiên chỉ có thể do đại vu đích thân cử hành.

Tế phẩm là gia súc thuần dưỡng cả mùa đông của bộ lạc, trong gia súc gia cầm của bộ lạc, chọn ra con nuôi tốt nhất, một đực một cái.

Hằng năm, trên nghi thức tế thần sẽ không xuất hiện rau quả, xét thấy tế lễ lần trước thần linh thu đi dưa dại quả dại chất đống thành núi, đại vu cho người chọn ra giống khoai trắng chất lượng tốt để cùng với gia súc tế thần. May mà, những gia súc này bị dây thừng cỡ lớn trói lại, nếu không có lẽ trước khi nghi thức bắt đầu, chúng đã xử lý khoai trắng trước rồi.

Là một người theo luận vô thần mầm non tốt đẹp, Ngô Nặc không mấy tin tưởng tồn tại của quỷ thần, y cũng từng hỏi qua hệ thống tới từ thế giới vũ trụ cao đẳng về vấn đề quỷ thần. Nể tình phí tin tức 1000 tích phân, hệ thống tuy không nói rõ ràng cho y, nhưng ít nhiều vẫn tiết lộ chút tiếng gió, tin tức hệ thống đưa ra rất thâm ảo, Ngô Nặc không hoàn toàn hiểu hết, nhưng hàm ý đại khái vẫn hiểu được___ Theo cách nói của hệ thống, cái gọi là thần linh đại khái có thể phân làm ba loại, một loại là thần tự nhiên, đến từ thời kỳ văn minh mông muội, sinh mạng trí tuệ tôn sùng kính sợ với quy luật vũ trụ pháp tắc thiên địa, là 'thần' nguyên thủy nhất cũng tiếp cận chân thật nhất. Một loại là thần tôn giáo, bắt nguồn từ tôn giáo, đi kèm với văn hóa chủng tộc đặc thù ra đời sinh sôi, là 'thần' được sinh mạng trí tuệ sáng tạo ra, là 'thần' hư vô nhất, nhưng vì ngưng tụ được tín ngưỡng tin thần của số lượng lớn người tin, lực tinh thần khổng lồ hội tụ thành sức mạnh to lớn mà thần bí, những sức mạnh này có thể phản hồi trong trình độ nhất định cho tín đồ chân chính. Loại cuối cùng là đại năng giả trong vũ trụ, họ có thần lực phàm nhân cả đời không cách nào đuổi kịp, trở tay làm mây lật tay làm mưa, trong chớp mắt đã có thể hủy diệt tinh cầu, trong chớp mắt cũng có thể dựng dục tinh cầu và vị diện vũ trụ mới, trong mắt hàng tỉ sinh linh, họ cũng là 'thần', chân thần chân chính tồn tại.

Bộ lạc Trường Hà và bộ lạc xung quanh Hắc Sắc sâm lâm, đều tín ngưỡng thần thú, mà nghe đại vu nói, nơi ông từng đi qua, có vài bộ lạc cũng tín ngưỡng thần thú, nhưng cũng có hữu dực tộc tín ngưỡng phong thần, nhân ngư tộc tín ngưỡng thủy thần, tộc người lùn tín ngưỡng hỏa thần, tộc trường sinh mộc tín ngưỡng thần sinh mạng vân vân, bộ lạc khác nhau có tín ngưỡng thần linh khác nhau, tổng thể mà nói, Ngô Nặc cảm thấy thần linh mà người trên tinh cầu này tín ngưỡng, đa phần là thần tự nhiên hóa thân của quy luật vũ trụ pháp tắc thiên địa, rất ít chân thần thực lực siêu quần thân gánh 'thần lực'.

Dù sao đây là một xã hội nguyên thủy rất nhiều bộ lạc ngay cả văn tự cũng không có, chỗ khác không biết, nhưng trong phạm vi đại vu đi qua, chỉ có bộ lạc và thành bang căn bản không có quốc gia, thần tôn giáo lấy giáo hóa làm mục đích tạm thời còn chưa có đất sinh trưởng nẩy mầm.

Sau khi biết chân tướng về 'thần', Ngô Nặc giả làm thần côn áp lực giảm mạnh. Đương nhiên, giả thần côn không áp lực, không có nghĩa hành sự có thể tùy ý không kiêng kỵ, tuy Ngô Nặc không tin thần linh, nhưng y tin nhân quả, bất kể ba thước trên đầu có thần linh không, con người không nên vọng động ác niệm, gieo thiện nhân không nhất định có thể được thiện quả, nhưng gieo ác nhân nhất định gặp ác báo, đây là ông bà ngoại lúc trước lải nhải miết bên tai y, Ngô Nặc vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Tất cả cư dân bộ lạc, bao gồm nô lệ toàn bộ tụ tập tới bờ sông, gần 9000 người, Ngô Nặc đưa mắt nhìn, trên bờ sông chi chi chít chít toàn là người.

Y là đệ tử đại vu kiêm người kế thừa được ngầm thừa nhận, tự nhiên là đứng ở vị trí chính giữa gần đại vu nhất.

Khi mặt trời hoàn toàn chìm xuống đường chân trời, ánh trăng tròn sáng rực, cùng với tiếng hổ gầm của thủ lĩnh tân nhiệm dực hổ Bạch, tất cả mọi người trên bờ sông dưới sự thống lĩnh của hắn toàn bộ quỳ rạp dưới đất lặng yên.

Đại vu đã ăn bận chính trang, quỳ trước tế lễ, miệng niệm không ngừng, con mồi bị trói bằng dây thừng đột nhiên rú lên, vu lực vô hình cắt đứt cuốn họng chúng, máu tươi nhanh chóng lan xuống đất, đại vu đứng lên, ngâm vu chú tế lễ, nhảy múa điệu tế lễ quay quanh con mồi.

Âm thanh đại vu không lớn, nhưng lại áp được tiếng gào của các tế phẩm, truyền vào tai mỗi người, tế từ cổ xưa mạnh mẽ, phản phất như có sức mạnh khuấy động lòng người, từng câu từng chữ rơi vào lòng, làm nhiệt huyết sôi trào, lại khiến người kính sợ thần phục, tim mỗi người cũng phập phồng theo tế từ, tạp niệm trong lòng nhanh chóng biến mất, chậm rãi, lòng bắt đầu trở nên trong trẻo tĩnh lặng, gần như biểu cảm

trên mặt tất cả mọi người đều trở nên an bình tường hòa, ngay cả các tế phẩm vừa nãy kêu rú không ngừng cũng đã an tĩnh lại, trong tĩnh lặng dần mất đi sinh cơ, chỉ có đáy mắt Ngô Nặc lóe qua một tia run sợ.

Vu lực quá cường đại! Vu lực quá đáng sợ!

Lần trước đại vu tiến hành tế lễ, nói trắng ra chính là phối hợp y diễn kịch, căn bản không dùng tới vu lực. Mà lần nghi thức tế thần do y tự chủ đạo đó, khi đó y còn chưa dùng vu linh quả, căn bản không có vu lực. Cho đến cuộc tế lễ hôm nay mới là nghi thức tế thần chân chính.

Điệu múa tế lễ giống nhau, vu chú tế từ giống nhau, sau khi dùng thêm vu lực, hiệu quả hoàn toàn khác. So với nói đại vu đang tế lễ thần thú và tổ tiên, không bằng nói ông đang dùng vu lực câu thông thiên đại, còn về tác dụng, hiện tại tu vi của Ngô Nặc quá thấp, chỉ có thể cảm giác được tinh thần đại chấn, trong lòng tựa hồ sinh ra một sự kính sợ theo bản năng, nhưng đồng thời thân thể lại có một loại cảm giác thoải mái nói không nên lời, [Minh tưởng pháp sơ cấp] hoàn toàn không chịu khống chế, tự động vận chuyển, vu lực nhanh chóng gia tăng với tốc độ gấp mấy lần bình thường.

Đây là một cơ hội!

Thu hết tạp niệm dư thừa, Ngô Nặc nhân cơ hội bắt đầu tu luyện.

Vu Quyền vu lực thâm hậu, tế lễ như thế này trong đời ông đã chủ trì mấy chục lần, thân thể đã sớm hình thành bản năng, căn bản sẽ không sai lầm. Nhưng vào một thoáng bâng quơ, khi ông nhìn thấy vô số điểm sáng mắt người thường không thấy được cuồn cuộn không dứt dung nhập vào thân thể Ngô Nặc, ông kinh ngạc suýt nữa quên từ.

Sau kinh ngạc, chính là cuồng hỉ vô tận.

Tư chất như thế, bình sinh hiếm thấy!

Cho dù là người huyết mạch đại vu thiên tài của bộ lạc siêu cấp, sợ là cũng không so được với Vu Nặc đi? Khó trách Vu Nặc có thể tạo nên thần tích từ trước khi vu lực thức tỉnh! Vu Nặc nhất định là thần quyến giả được nói trong truyền thừa! Nhất định thế!

Thần quyến giả, còn có một cách nói thông tục hơn ___ sứ giả của thần, sứ thần.

Nhưng, Vu Quyền không biết tất cả đều là dị động do [Minh tưởng pháp sơ cấp] tạo ra trong hoàn cảnh đặc thù, đại vu bổ não căn bản không dừng lại được, càng lúc càng thêm tin chắc không nghi ngờ thân phận sứ thần Ngô Nặc tùy tiện bịa ra.

Những hiểu lầm tốt đẹp này, đã định Ngô tiểu Nặc phải càng đi càng xa trên con đường sứ thần (côn) 3 .

Đại vu khổ cực đè nén cuồng hỉ trong lòng, tiếp tục tiến hành nghi thức tế thần.

Trong điệu múa và ngâm nga lặp đi lặp lại, máu của các tế phẩm chậm rãi chảy sạch, máu không còn lan ra nữa, ngược lại có quy luật hình thành một hình tròn màu đỏ sậm rất lớn, khi câu tế từ cuối cùng của đại vu kết thúc, máu thoáng chốc biến mất sạch sẽ.

Trên trời tự dưng vang lên một tiếng sấm rền, vô số đóa (pháo) hoa rực rỡ nở tung trên bầu trời đêm, đóa hoa nhiều đếm không xuể tụ lại thành đồ án của một con dực hổ, đồ án chớp mắt tàn lụi, một âm thanh tang thương uy nghiêm nổ ầm trong lòng mọi người ___ "Thánh thú hiện thế, Trường Hà dựng bang."

Mọi người ngẩn ngơ nhìn bầu trời, dực hổ Bạch không biết từ lúc nào đã bay lên trên không, quanh người tắm trong ánh sáng đủ màu, trên không trung tựa hồ có âm nhạc mỹ diệu chưa từng nghe lặng lẽ lan tới, lúc này, đừng nói Bạch là thánh thú, cho dù nói hắn là thần thú cũng có người tin!

Bạch vung cánh, cúi nhìn những người bên dưới thành khẩn phủ phục không ngừng khấu bái, kích động và hưng phấn đột nhiên sinh ra, nhịn không được gầm lên một tiếng hưng phấn và cao vút, màu mắt dần biến thành u lam sâu không thấy đáy, sâu trong linh hồn, có vài thứ bẩm sinh đã có triệt để phá kén chui ra.

Màn thần tích do một tay Ngô Nặc tạo ra, mục đích ban đầu chẳng qua là để bộ lạc Trường Hà hoàn toàn mới hiện nay đoàn kết nhất trí, thuận tiện gia tăng uy tín của Bạch, tiện cho việc quản lý bộ lạc. Nhưng không ngờ, thần tích này sau đó được học sinh của y dùng văn tự ghi chép lại, cùng những câu chuyện nhỏ y kể được lưu truyền đời đời, trở thành một trong những câu chuyện thần thoại lưu truyền rộng rãi ảnh

hưởng sâu xa nhất trên tinh cầu này, đời sau, vô số nhà sử học, đối với các chứng cứ khảo cổ của câu chuyện này tranh luận không nghỉ, chết vô số tế bào não.

Mà lúc này, Ngô Nặc căn bản không biết tương lai về sau, cùng mọi người quỳ trên bãi cát, miệng liên tục cảm kích thần thú, trong lòng lặng lẽ đau thịt vì thần tích này mà y đã bỏ ra 5000 điểm tích phân, cộng thêm hơn 1200 giao dịch tệ.

Ông đây tốn nhiều tích phân và giao dịch tệ như thế, nếu Bạch đại miêu dám sinh con với giống cái khác, xem thử ông có lột da mèo của hắn không!

Bạch duy trì hình thái dực hổ, chậm rãi hạ xuống bên cạnh Ngô Nặc, cúi đầu đắc ý nhếch môi, bắt đầu từ hiện tại ai dám có ý đồ với tiểu sứ thần, toàn bộ đuổi ra khỏi bộ lạc đạp chết không thương lượng!

So với Bạch, chỉ số hung tàn của Ngô Nặc vẫn rất là thấp.

Tuy tốn giá tiền cao, mơ ước ban đầu của Ngô Nặc vẫn đã đạt thành, hiệu quả thậm chí vượt xa tưởng tượng ban đầu.

Uy vọng của dực hổ Bạch đạt được độ cao chưa từng có trong bộ lạc Trường Hà, hắn vừa có giá trị võ lực siêu tuyệt, lại là thánh thú thần thú lựa chọn, mệnh lệnh của hắn căn bản không ai làm trái, bất luận là tiền nhiệm thủ lĩnh Kim Đồng đã thoái vị, hay các cư dân mới gia nhập.

Từ đó lực ngưng tụ sinh ra cũng khiến bộ lạc Trường Hà trở nên dị thường đoàn kết trong thời gian ngắn nhất.

Dưới rất nhiều hoàn cảnh có lợi, Bạch kết hợp với ý kiến của Vu Nặc và đại vu, tiến hành cải cách đao to búa lớn với bộ lạc.

92. Chương 92: Cải Biến 1

Trải qua một mùa đông, sinh mạng mới của bộ lạc chỉ tăng thêm mấy chục đứa, nhưng thai phụ lại tăng thêm năm sáu trăm người, trong đó, có 80% đều là cư dân cũ của bộ lạc Trường Hà.

Trong cư dân mới gia nhập, bộ lạc Đại Thạch gia nhập hơn 4000 người, tỷ lệ nam nữ đã có chút mất cân bằng, chiếm tỷ lệ 6:4, hơn 2000 người rải rác gia nhập tỷ lệ nam nữ mất cân bằng càng thêm nghiêm trọng, trên 75% đều là nam, trong lác đác hơn 400 phụ nữ, hơn phân nửa đều là giống cái thú nhân lực chiến đấu mạnh lực sinh mạng càng thịnh.

Các giống cái đến tuổi, chưa có bầu bạn, tự nhiên trở thành đối tượng tranh đoạt của các giống đực.

Cư dân cũ bộ lạc Trường Hà cường tráng, có thức ăn, có nhà đương nhiên trở thành đối tượng đầu tiên chọn sinh con của các giống cái, mấy thú nhân độc thân đã lâu trong bộ lạc Trường Hà, lập tức bán chạy, tân hôn oanh yến, ngày ngày dính với nhau, thức ăn cũng không quá thiếu, sức khỏe hai bên lại không có vấn đề gì, không làm ra mạng người quả thật không bình thường.

Bộ lạc Trường Hà lúc này còn chưa hình thành khái niệm kết hôn đúng nghĩa, hai bên nhìn vừa mắt nhau, liền dẫn về cho cha mẹ anh chị em xem mắt, lại xin đại vu ban phúc cho họ, sau đó bắt đầu xây dựng cuộc sống.

Đáng nhắc đến là, thú nhân giống cái bình thường khá cường thế, giá trị võ lực càng cao thì càng thế, bình thường họ sẽ không cho phép giống đực có người phụ nữ nào khác ngoài mình, cho dù là nữ nô cũng không được. Đương nhiên, nếu bên giống đực đủ cường đại, trên cơ sở giống cái thú nhân nguyện ý, cũng có thể đồng thời có phụ nữ khác, ngược lại, cũng thế, có vài thú nhân giống cái cường đại mà xinh đẹp, cũng sẽ đồng thời có mấy người đàn ông thậm chí nhiều hơn.

Nhưng, thú nhân bộ lạc Trường Hà bình thường cường thế hơn nữa dục chiếm hữu mạnh, bất luận giống cái hay giống đực, bình thường đều không nguyện ý cùng người khác chia sẻ bạn lữ.

So ra, suy nghĩ một chồng nhiều vợ trong thuần nhân bộ lạc ngược lại nhiều hơn. Quy gốc rễ, lực chiến đấu của thuần nhân giống cái thấp, không cách nào giành quyền ngôn ngữ bình đẳng với đàn ông, dần trở thành lệ thuộc. Thú nhân giống cái có năng lực một vợ nhiều chồng, thuần nhân giống cái thì không có bản lĩnh đó.

Thú nhân giống cái ít ỏi, không phải mỗi thú nhân giống đực đều có thể may mắn lấy được một thú nhân giống cái, phần nhiều thú nhân giống đực cuối cùng chỉ có thể tìm thuần nhân giống cái làm bạn.

Có thể cộng tác sinh con, đương nhiên cũng có người sống không nổi tan rã, chỉ cần không phải nô lệ, muốn giải tán rất đơn giản, chỉ cần đi nói một tiếng với đại vu là được, còn về đứa con, tài sản phân chia thế nào, đó là chuyện của riêng họ, nếu ồn áo đến quá khó coi, sẽ có thủ lĩnh tiến hành phán quyết công bằng.

Nhưng, mọi người đều đang giãy dụa trên ranh giới chống nghèo, 'sống sót' đã tiêu hao phần lớn tinh lực của họ, gần như rất hiếm có người giày vò trong chuyện bạn đời, những bộ lạc khác tình huống ra sao không biết, dù sao ở bộ lạc Trường Hà, tuyệt đại đa số gia đình đều là một vợ một chồng, mấy năm nay cũng không thấy cặp nào sống chết muốn chia tay.

Hiện tại nam độc thân bộ lạc lập tức nhiều ra một đống, có thể tìm được giống cái kết bạn sinh con, đã rất không dễ, một người còn muốn chiếm mấy người, mặt phải lớn lắm =_____=.

Vì nhân tố gia đình hoàn cảnh xã hội sinh trưởng, Ngô Nặc đặc biệt không ưa gì kẻ thứ ba kẻ thứ tư, cũng không thích mấy tên một mình ôm mấy người, vì thế nhân cơ hội này, xíu giục Bạch ra quy củ chế độ một vợ một chồng cho bộ lạc, chiếu theo quy chế hộ tịch hiện đại, dùng giấy da dê ghi lại thông tin cơ bản nhân khẩu, hôn nhân, nghề nghiệp của các nhà, trước kia lấy mấy bà vợ hay lấy mấy ông chồng sẽ không trách cứ, về sau bất kể là ai a ai, đều chỉ có thể lấy một.

Đề nghị của Ngô Nặc vừa đúng tâm sự của Bạch, hắn cũng hận không thể khiến không ai dòm ngó tiểu sứ thần của mình, nghĩ cũng không nghĩ đã đáp ứng.

Chế độ một vợ một chồng và hộ tịch, chỉ là một khoản trong rất nhiều cải cách của Bạch.

Bộ lạc hiện tại có gần chín ngàn người, trong đó tổng cộng thú nhân có gần 3700 người, chiếm trên 40% tỉ trọng nhân khẩu, lấy tỷ suất bình thường của thuần nhân và thú nhân mà nói, con số này quả thật quá không đúng điệu. Nhưng sự thật chính là thế, so với thuần nhân, thể chất thú nhân quả thật chiếm ưu thế hơn, chọn lọc tự nhiên kẻ thích ứng sinh tồn, mùa đông vừa qua kia đối với rất nhiều thuần nhân mà nói chính là một tai nạn hủy diệt.

Chẳng qua hơn 3700 thú nhân này, không phải toàn bộ đều là thú nhân cấp mãnh thú hiếu dũng thiện chiến, còn có không ít là thú nhân cấp nhược thú, như là tộc tai dài nhát gan khéo tay, hồ tộc xinh đẹp gian xảo, thử nhân gian xảo giỏi tìm đường, miêu tộc cô ngạo xinh đẹp, khuyển tộc giỏi truy tung vân vân, một vài người trong số họ, lực chiến đấu còn không lợi hại bằng chiến sĩ thuần nhân, không thích hợp chính diện đối địch tác chiến. Ngoài ra, hơn 3700 thú nhân này, không phải toàn bộ đều là thanh niên trai tráng, thú nhân lớn tuổi và ấu thú nhân chưa hóa hình cũng bao gồm trong đó.

Trong hơn 3700 thú nhân, chân chính có thể gánh vai trò của chiến sĩ thú nhân chỉ có khoảng 2000 người, trong đó thú nhân cấp mãnh thú sư tử, hổ, sói, báo, gấu vân vân tính luôn cả Bạch, chỉ có hơn 1400 người.

Bạch phân tán hơn 2000 chiến sĩ thú nhân này chia tổ, theo kiến nghị của Ngô Nặc, thực hành chế độ ba ba, một tiểu đội 10 chiến sĩ thú nhân, thiết lập trưởng phó tiểu đội, ba tiểu đội thành một trung đội, thiếp lập trưởng phó trung đội, ba trung đội là một tiểu đoàn, thiết lập trưởng phó tiểu đoàn. Sau đó loại suy ra là lữ đoàn, sư đoàn, quân đoàn.

Trước mắt thú nhân bộ lạc Trường Hà chỉ gom đủ lại một lữ đoàn mạnh, Bạch đương nhiên việc lớn không nhường kiêm luôn chức lữ đoàn trưởng, từ hắn đi xuống, hắn chỉ cần quản bốn đoàn trưởng, đoàn trưởng thì phải cần quản lý ba tiểu đoàn do mình trị, cứ thế tầng tầng thiết lập, cuối cùng mỗi tiểu đội trưởng chỉ cần phải xem chừng mấy chiến sĩ thú nhân dưới tay mình là xong.

Cứ thế, đã nâng cao hiệu suất truyền đạt và hoàn thành mệnh lệnh lên mức cao nhất.

Đương nhiên, chỉ phân tổ thôi còn chưa đủ.

Một quân đoàn cường đại chân chính, không chỉ chiến sĩ cần phải có năng lực tác chiến cường đại, giữa chiến sĩ cũng phải chú trọng phối hợp.

Đối với những chuyện này, Ngô Nặc chẳng qua là lúc ở xã hội hiện đại thỉnh thoảng xem phim kháng chiến chống Nhật, hiểu biết chút ít, nhiều lắm chỉ có thể cho Bạch chút kiến nghị lớp ngoài.

Nhưng trong những phương diện này, Bạch lại có thiên phú bất ngờ, Ngô Nặc chỉ nhắc đến vài câu, Bạch đã mày mò ra rất nhiều thứ.

Chiến sĩ thú nhân cấp nhược thú hoặc không thích hợp chính diện đối địch, nhưng nếu có thể lợi dụng triệt để thiên phú của họ, cũng có thể tạo được tác dụng cực kỳ cường đại.

Thế là trong mỗi tiểu đội có thêm hai đến ba thú nhân thuộc dạng phụ trợ tác chiến, bọn họ không giỏi chính diện giết địch, nhưng bọn họ giỏi quan sát, giỏi truy tung con mồi, giỏi thăm dò tin tức, có người thậm chí còn giỏi động não có năng lực lãnh đạo ưu tú, phối hợp với thú nhân cấp mãnh thú khác, những thú nhân nhìn như nhỏ yếu này đã phát huy được tác dụng to lớn mà ngay cả bản thân họ cũng không thể tưởng tượng được.

Tất cả chiến sĩ thú nhân đều tùy cơ phân phối, các cấp phó và trưởng tạm thời do Bạch thống nhất bổ nhiệm, còn về có thể ngồi vững trên vị trí của mình không, còn phải xem vào bản lĩnh của họ. So với nhìn người và nhận người, Bạch tựa hồ trời sinh đã có năng lực phương diện đó, nhìn như an bài tùy ý, nhưng sau đó chứng minh Bạch ít khi nhìn lầm.

Các chiến sĩ thú nhân có biên chế đội ngũ rõ ràng, Ngô Nặc còn chưa kịp cho Bạch kiến nghị tiếp theo, Bạch đã tự mày mò ra 'quân công'.

Mục tiêu của Bạch trước nay đều không phải an phận ở mãi bộ lạc Trường Hà, hắn muốn thậm chí không chỉ là thực hiện dựng thành bang trong thần dụ, hắn càng muốn sáng tạo một thần vực mà tiểu sứ thần đã miêu tả, một… đất nước cường đại.

Muốn thực hiện mục tiêu này, chắc chắn phải nuốt chửng vô số bộ lạc lớn nhỏ, bộ lạc siêu cấp thậm chí là thành bang.

Khi nhiệm vụ chủ yếu của chiến sĩ thú nhân không còn là săn bắt con mồi cho bản thân và tộc nhân, hắn nên dùng cái gì để thúc đẩy những chiến sĩ này cống hiến cho mình?

Liên tưởng đến phần thưởng thêm Ngô Nặc cho mấy đứa nhóc học tập ưu tú, Bạch dễ dàng nghĩ ra, hắn cũng có thể cho những chiến sĩ này chỗ tốt, lương thực, gia súc, nô lệ vân vân. Nhưng phần thưởng cũng không thể tùy tiện cho, giống như tiểu sứ thần chỉ khen thưởng mấy đứa trẻ ngoan ưu tú nghe lời, hắn cũng chỉ có thể khen thưởng cho những binh sĩ trung dũng thiện chiến.

Thế là, Bạch không thầy tự thông mày mò ra quân công, mày mò ra luận công khen thưởng.

Khi hắn nói cho Ngô Nặc nghe suy nghĩ của mình, hắn thấy rõ trong mắt tiểu sứ thần trào lên cảm xúc phức tạp, có vui mừng, có kinh ngạc cũng có một chút lo lắng và bất an, nhưng cuối cùng, hắn vẫn đạt được khẳng định của tiểu sứ thần.

"Nếu cậu sinh ra ở… bộ lạc của chúng tôi, cậu nhất định là một thiên tài quân sự." Ngô Nặc cảm thấy chấn động bởi thiên phú của Bạch, tự đáy lòng cảm thán.

Bạch lại nói: "Hiện tại, nơi này mới là bộ lạc của chúng ta, rồi sẽ có một ngày, tôi sẽ khiến bộ lạc Trường Hà trở nên cường đại như bộ lạc Viêm Hoàng!"

Lần đầu tiên, Ngô Nặc thấy rõ trong mắt Bạch cuồn cuộn dã tâm.

Thoáng chốc đó, trong lòng Ngô Nặc tựa hồ cũng có thứ gì đó trào lên, dường như có quá nhiều lời muốn nói với Bạch, nhưng lại không biết nên nói cái gì, y chỉ nhớ mình đã gật đầu thật mạnh.

Quân công cũng được, luận công khen thưởng cũng được, đều vẫn chỉ là ý tưởng trong lòng Bạch mà thôi, giai đoạn hiện nay quan trọng nhất vẫn là giải quyết vấn đề thức ăn của bộ lạc.

Đương nhiên, chỉ xây dựng quân đoàn thú nhân còn chưa đủ, cung tên và sự xuất hiện của đồ sắt của tộc người lùn, vẫn khiến Bạch ý thức được tiềm lực của thuần nhân. Thuần nhân về khí lực quả thật không

sánh được thú nhân, nhưng họ lại chiếm được ưu thế trời sinh trong nhân số và năng lực sinh sôi, nếu có đủ chiến sĩ thuần nhân phối hợp thêm với vũ khí thích hợp, chưa chắc họ nhất định sẽ thua thú nhân.

Cho nên, khi xây dựng quân đoàn thú nhân, Bạch còn đồng thời dùng quy chế giống hệt xây dựng một quân đoàn thuần nhân.

Xét thấy hiện tại vẫn chưa có nhiều vũ khí, chiến sĩ thuần nhân tinh nhuệ cũng không nhiều, hơn nữa vụ xuân và xây nhà tiếp theo đều cần lượng lớn nhân thủ, Bạch chỉ bảo Tinh chọn ra hơn 500 người, gom lại thành đoàn, do Tinh đảm nhiệm đoàn trưởng, Tinh trực tiếp nghe lệnh hắn. Các chiến sĩ của quân đoàn thuần nhân đầu tiên, không chỉ thân thể có lực chiến đấu không thua kém thú nhân cấp thấp, còn có kỹ thuật bắn tên qua cửa. Tên gỗ cứng phối hợp với vu độc, tuyệt đối là đại sát khí. Tinh không dám nói quân đoàn thuần nhân dưới tay mình nhất định đấu thắng bốn quân đoàn thú nhân khác, nhưng nếu chân chính đối đầu, ai thắng ai thua còn không nhất định.

Hành động của Bạch không cần nghi ngờ đã kích phát động lực của thuần nhân lên mức độ lớn nhất, từ trước tới nay, địa vị của thuần nhân đều không bằng thú nhân, cách làm của Bạch hiện tại, không cần nghi ngờ đã khiến họ nhìn thấy hy vọng.

93. Chương 93: Cải Biến 2

Thú triều đi tiên phong bởi phi điểu phi long thú, đúng hạn xuất hiện.

Đối diện với những kẻ có cánh này, mọi năm các chiến sĩ bộ lạc Trường Hà nhiều lắm dùng côn gỗ vót nhọn ném lên trời, hoặc nhân lúc chúng đáp xuống nghỉ ngơi, giăng bẫy bắt chúng, thu hoạch ít ỏi, nếu bất hạnh gặp phải hung cầm, ai gây họa cho ai không dễ nói.

Có mấy loại phi long thú thể hình lớn, đặc biệt thích săn bắt nhân loại, chúng luôn kết thành đàn xuất hiện, mấy trăm trên ngàn con, phủ trời lao tới, dỡ nhà, bắt người ăn người, nơi chúng đi qua, chỉ có bộ lạc lớn thực lực cường đại có thể kháng cự, bộ lạc nhỏ vừa lực thực kém chút chỉ có kết cục cả tộc hủy diệt.

May mà chúng rất hiếm khi chiếu cố bộ lạc ở Hắc Sắc sâm lâm, nhưng mỗi lần xuất hiện, đều là một tai họa không hơn không kém.

Còn có một vài hung cầm, chúng không thích hành động tập thể, tính phá hoại cũng không lớn như thế, nhưng chúng thích ăn trẻ con nhân loại. Chúng giỏi ẩn náu, cũng rất có kiên nhẫn, một khi có mục tiêu, chúng sẽ trốn trong bóng tối chờ đợi thời cơ, thời cơ vừa đến, chúng sẽ bắt trẻ con rồi chạy, bốn chân làm sao có thể đuổi được kẻ có thể bay trên trời?

Trân mắt nhìn con mình bị bắt đi, làm cha mẹ có thể không hận sao?

Cho nên, khi thú triều bay xuất hiện, các phụ huynh có kinh nghiệm đều nhốt con mình trong nhà, cố gắng không cho chúng ra ngoài.

Nhưng, năm nay thì khác, mọi người không chỉ không sợ phi cầm thú triều đi qua bộ lạc, ngược lại, còn chủ động tìm kiếm tông tích chúng.

So với năm ngoái, đường phi cầm thú triều chọn vẫn cách một khoảng với vùng Hắc Sắc sâm lâm, Bạch tính thời gian, để lại hai quân đoàn thú nhân ở bộ lạc phòng thủ, dẫn quân đoàn thuần nhân và hai quân đoàn thú nhân khác đến con đường chúng trở về chờ đợi.

Các chiến sĩ trốn trong lùm cây hoang vừa mọc mầm, đợi nửa ngày, trên trời quả nhiên xuất hiện lượng lớn phi cầm.

Lần này ra ngoài, chiến sĩ thuần nhân và chiến sĩ thú nhân đều có mang cung tên, trên mũi tên bôi vu dược đại vu và Vu Nặc cùng nấu ra. Loại vu dược này là Ngô Nặc dùng mấy loại dược liệu khác nhau, phối hợp nấu ra, sau khi cho kèm thêm vu lực, loại vu dược này không có độc tính chí mạng, nhưng có tác dụng gây

tê rất mạnh, một khi bị mũi tên cọ thương, loại vu dược không màu không mùi này sẽ theo huyết dịch lan tỏa toàn thân trong thời gian cực ngắn, khiến kẻ trúng thuốc không cách nào cử động.

Loại vu được Ngô Nặc phối chế ra, hiệu quả kéo dài tùy theo lượng thuốc và năng lực chịu đựng của kẻ trúng phải, chút ít bôi lên mũi tên, đối phó phi cầm vóc dáng không quá mười cân, hiệu quả kéo dài khoảng 30 phút căn bản không thành vấn đề.

Phi cầm bay qua đầu càng lúc càng nhiều, Bạch hạ lệnh một tiếng, các chiến sĩ đã rục rịch nãy giờ lập tức rút mũi tên ra, thoáng cái tên bay đồng loạt, vô số phi cầm rú lên rớt xuống đất, cảnh tượng cực kỳ hoành tráng.

Đàn chim bị kinh hách nhanh chóng tản ra, các chiến sĩ chỉ kịp bắn ba đợt tên, chim bay trên đầu đã đổi đường hết.

Dù là thế, thu hoạch cũng phong phú ngoài dự liệu, các chiến sĩ đã rất lâu chưa ăn no, sau khi được Bạch cho phép, nhanh chóng đi nhặt phi cầm bị bắn rớt.

Lần đầu tiên dùng cung tên thực chiến, kỹ thuật bắn của các chiến sĩ dù có tốt cũng không tốt đến đâu, tuy bắn ba đợt, đối tượng còn là thú triều điểu mật độ cực lớn, nhưng bình quân một người còn không nhặt được hai con điểu thú.

Những phi điểu bị bắn rớt, chân chính vì mũi tên chí mạng không đến ba phần, phần nhiều là bị vu dược trên mũi tên làm tê té xuống.

Nhưng, bất kể nói sao, thắng lợi lần đầu đã để cho các chiến sĩ cao hứng.

Nhặt con mồi, rút mũi tên gỗ cứng xuống, đầu mũi tên hoàn hảo có thể lại bôi vu dược tiếp tục sử dụng, đầu mũi tên bị hư không thể dùng cũng thu lại, khi rảnh lấy dao đá mang theo bên người mài lại, lần sau cũng có thể dùng như mới.

Bạch chọn đợt điểu triều này chủ yếu là thú mỏ chim, thú mỏ chim vóc dáng đều khá lớn, ngoại hình khá giống vịt hiện đại, tuy không mập non nhiều thịt như chim thịt được tận tâm nuôi dưỡng trong bộ lạc, nhưng bình quân mỗi con cũng nặng hai ba cân, trong phi cầm hoang, đã tính là lớn.

Chiến sĩ sớm đã đói mờ mắt, chẳng chú trọng nhiều như thế, bắt điểu thú đã nửa sống nửa chết, qua loa vặt lông rồi bắt đầu gặm sống. Chiến sĩ thuần nhân còn đỡ, một con điểu thú mỏ vịt nặng hai ba cân moi sạch nội tạng rồi ăn, chưa đến trình độ nửa no, nhưng ít nhất không đói đến phát hoảng. Chiến sĩ thú nhân lượng ăn lớn, vặt lông bỏ nội tạng, lại bỏ xương cốt, một con điểu thú mỏ vịt cũng chỉ còn một cân thịt, nhét vào bụng không chỉ không lấp đầy bụng, còn thấy càng đói hơn.

Ăn xong đợt điểu thú mỏ vịt săn được, Bạch dẫn các chiến sĩ đổi chỗ săn mồi tiếp.

Lặp lại vài lần, các chiến sĩ cuối cùng đã lấp bụng được kha khá, vung tay bắt đầu săn điểu thú cho bộ lạc, so với các chiến sĩ một mũi tên trúng một con, hiệu suất săn bắt của Bạch quả thật kinh người.

Hắn một mình cầm lưới cá thật lớn, dùng hay côn gỗ chia ra chống đỡ hai phần trên dưới lưới, hai tay túm hai đầu lưới không có côn gỗ, dùng tốc độ cực nhanh bay lên trời, đi ngược gió, sức gió thật lớn trực tiếp thổi lưới thành hình khí cầu, Bạch cầm một đầu lưới lao vào đàn chim, cấp tốc bay ngược, đàn chim bị kinh sợ căn bản không kịp phản ứng, đã bị hắn nhét vào lưới cá, chớp mắt, lưới đã nhét đầy điểu thú.

Để tránh đàn chim lao khỏi lỗ lưới, vừa chạm đất, Bạch đã ném dược phấn Ngô Nặc đích thân phối vào chúng, không được mấy phút, cả đám ngất hết.

Sau đó lại để thú nhân thủ hạ dùng dây thừng và dây mây đã chuẩn bị trước, giúp cột cánh và hai chân điểu thú, dược hiệu tan hết cũng đừng mơ chạy!

Cũng chỉ có Bạch đại miêu cực thích ăn cá bắt cá, mới có thể nghĩ được tiện chiêu dùng lưới cá bắt chim .

Đàn điểu thú coi như xui xẻo độc hại, một lưới này, tính ít cũng có thể bắt được hai ba trăm con điểu thú, lúc nhiều có thể bắt sáu bảy trăm, một mình hắn đó thể so với cả một đoàn!

Bạch không chỉ hãm hại phi cầm, phi long thú ai ai cũng tránh không kịp hắn cũng dám hại. Nhưng, phi long thú luôn kết bạn mà đi, chúng khác với long thú bình thường không thể bay, bầu trời mới là chiến trường chính của chúng. Bạch dù có lợi hại cũng chỉ có một mình, cho dù lực chiến đấu của phi long thú còn lâu mới sánh kịp long thú hình thể lớn, dùng sức một mình đơn độc khiêu chiến cả tộc đàn đối phương hiển nhiên không mấy hiện thực, nhưng, lặng lẽ theo sau chút giết chết mấy con tụt ở đuôi, Bạch vẫn làm được.

Phi long thú không thể so với phi cầm bình thường, vóc dáng nhỏ cũng một hai trăm cân, vóc to có thể lên đến ba năm trăm cân, nhiều thịt hơn phi cầm nhiều.

Bạch dẫn các chiến sĩ dừng lại trên hoang nguyên, truy bắt điểu triều không ngừng săn mồi, con mồi săn được, được chiến sĩ đi tới tiếp ứng cuồn cuộn vận chuyển về bộ lạc, khi thứ trong rừng có thể ăn ngày càng nhiều lên, mọi người cuối cùng thoát khỏi bóng ma đói bụng, có càng nhiều tinh lực đi khai hoang trồng ruộng, nung gạch xây nhà vân vân.

Lúc đầu đào đủ hai mươi hầm để cất giống khoai trắng, mỗi hầm đều có mấy chục ngàn cân giống khoai trắng, tuy thời gian trước vì thật sự không có thức ăn, không thể không mở hai hầm, giống còn lại cũng nhiều hơn số giống năm ngoái đi thu gom khắp nơi.

Ngô Nặc nhớ hồi trước thân thích trồng khoai tây, sẽ ủ mầm, sau đó sắt khoai tây đã mọc mầm thành lát, rồi mới chôn xuống đất. Y từng nghe thân thích nói, khoai tây trồng thế này tính riêng sản lượng củ có lẽ thấp hơn khoai tây không sắt một chút, nhưng cùng là giống, sau khi sắt như thế, tổng sản lượng nhiều hơn không sắt nhiều.

Khoai lang còn đỡ việc hơn khoai tây, chỉ cần cắm dây khoai cũng có thể sống hơn nữa còn kết quả, sản lượng cũng không thấp.

Vị khoai trắng nằm giữa khoai lang và khoai tây, rất nhiều tập tính cũng giống hai thứ này.

Năm ngoái, Ngô Nặc đã từng thử nghiệm, y sắt hơn mười củ khoai trắng mọc mầm, có vài củ có thể sắt thành ba bốn lát, nhiều thì có thể sắt thành bảy tám lát, sau khi trồng, gần như toàn bộ đều sống, cuối cùng quả kết ra quả thật không nhiều như khoai trắng trồng cả củ, kích cỡ cũng nhỏ hơn chút, nhưng sản lượng tổng thể thì nhiều gấp ba thậm chí nhiều hơn lúc chưa sắt.

Còn về cắm dây khoai, Ngô Nặc cũng từng thử, lực sinh mạng của khoai trắng vô cùng ngoan cường, dây khoai sống sót và cũng kết một vài trái, nhưng có thể do thời gian cắm vào quá trễ cũng có thể vì nguyên nhân khác, cuối cùng quả kết ra chỉ lớn bằng một phần ba khoai trắng bình thường, nhưng kỳ thật cũng không tính là nhỏ, xấp xỉ khoai tây vụ thu ở quê Ngô Nặc, một ổ ít thì có hơn ba bốn củ nhiều có thể lên sáu bảy củ, sản lượng không kém hơn khoai tây bình thường.

Hiện tại bộ lạc Trường Hà cái gì cũng thiếu, duy chỉ không thiếu đất.

Đưa mắt nhìn, xung quanh bộ lạc toàn là đất phì nhiêu vô chủ, cứ như một bảo tàng thật lớn phủ bụi nhiều năm.

Hiện tại có chìa khóa mở bảo tàng này, sao có thể không nhân cơ hội tận dụng?

Trong mùa xuân, nhiệt độ cao, hạt giống ngủ say cả mùa đông, có nước và độ ẩm thích hợp, làm gì có đạo lý không nhanh chóng nảy mầm?

Nhiệt độ dưới hầm vốn đã cao hơn bên ngoài, rất nhiều giống khoai trắng còn chưa lấy khỏi hầm đã mọc mầm.

Túi mầm nhẹ chạm rất dễ bị rụng, trong quá trình di chuyển, mọi người không thể không cẩn thận hết sức.

Khoai trắng vừa ra khỏi hầm, lập tức được chôn vào ụ rơm trộn phân ươm giống, trong nhiệt độ cao cùng độ ẩm với dưỡng chất đầy đủ, khoai trắng đã mọc mầm gần như mỗi ngày mỗi dạng.

Ngô Nặc tay cầm tay truyền thụ kinh nghiệm sắt giống cho các giống cái khéo tay, rất nhanh, các giống cái đã nắm vững yếu lĩnh, sắt còn linh hoạt thuần thục hơn Ngô Nặc.

Khoai trắng sắt xong, dùng tốc độ nhanh nhất trồng vào đất đã khai hoang.

Đàn gia súc còn lại không bao nhiêu của bộ lạc cũng dốc sức khai hoang, mỗi ngày cắm đầu ăn cỏ non trên đất hoang, thịt mỡ trên người tích lũy với tốc độ dễ thấy.

Đáng nhắc tới là, trải qua một mùa đông, trẻ con mới ra đời trong bộ lạc tuy không nhiều, nhưng gia súc mới sinh lại nhiều. Heo thú đặc biệt mắn đẻ, một con heo thú mẹ có thể sinh một ổ ba bốn con con, nhiều thì mười một mười hai con. Gần như heo thú mẹ mỗi nhà đều sinh con, mùa đông chỉ có dây khoai phơi khô và vỏ khoai để ăn, tuy có thể lấp bụng, nhưng dù sao dinh dưỡng có hạn, heo thú mẹ không đủ sữa cho tụi con bú, đàn con đều không khỏe mạnh gì lắm, có đứa thậm chí còn chết yểu.

Nhưng, mùa đông vừa qua, sau khi cỏ non mọc lên, đàn heo thú mẹ lập tức có lượng lớn thức ăn tươi non nhiều nước, người béo lên, sữa cũng trở nên đầy đủ hơn, rất nhanh, đàn con có đủ thức ăn, đứa nào cũng giống như được thổi hơi, lớn nhanh chóng, mập tròn hơn.

Năng lực sinh dục của răng dài và heo thú không phân trên dưới, răng dài con mới sinh chỉ tính sơ đã có trên ngàn con. Răng dài dứt sữa sớm, đàn răng dài con vừa mọc lông đã bắt đầu theo mẹ học tự tìm cỏ non ăn, mỗi ngày ăn no ngủ đủ không cần lo lắng thiên địch gì đó, đàn răng dài con dùng thân thể mướt lông mập tròn chứng minh cái gì gọi là tâm thanh thản người mập tròn.

Năng lực sinh sôi của chim thịt cũng không tồi, nhưng mùa đông thiếu thức ăn, gần như tất cả trứng chim thịt đều bị mọi người xem thành thức ăn, chỉ có Ngô Nặc vất vả cực khổ gom được hơn trăm trái trứng chim thịt, hiện nay số trứng chim thịt này đã được mấy con chim thịt cái trong nhà ấp nở, nhìn sau lưng chim thịt cái đi theo một xâu chim thịt con tròn vo, Ngô Nặc cảm thấy không có chuyện gì càng khỏe khoắn hơn.

So ra, năng lực sinh sôi của bò man, dê, nai gạc vân vân yếu hơn, một bào thai chỉ có thể đẻ một hai, hai ba con. Nhưng lực sinh mạng của đám con rất mạnh, gần như sinh ra đã biết chạy biết nhảy, hiếm khi chết yểu, tốc độ dứt sữa và tốc độ sinh trưởng đều rất nhanh.

94. Chương 94: Cải Biến 3

Các nô lệ năm ngoái tận tâm chăm sóc khoai trắng mấy tháng, đã có kinh nghiệm kỹ thuật hoàn toàn dẫn đầu những người khác. Cho dù bình thường những nô lệ này luôn run rẩy e dè trước mặt các cư dân bộ lạc Trường Hà, nhưng vừa xuống ruộng, truyền thụ kinh nghiệm cho mọi người, khí thế đủ đầy tuần tự đâu ra đó, cứ như đổi sang một người khác.

Khí thế này là Ngô Nặc và Bạch cho họ, sau nghi thức tế thần, Bạch bận đi chỉnh lý đội quân chiến sĩ của hắn, Ngô Nặc lúc không dạy học, từ trong hơn một ngàn nô lệ hiện có của bộ lạc, căn cứ biểu hiện chọn ra gần hai trăm người, ngay trước mặt toàn bộ lạc tuyên bố giải trừ thân phận nô lệ của họ, sau đó, đại vu đích thân thay hơn một trăm tám mươi nô lệ này bôi đi dấu ấn nô lệ, vẽ đồ đằng bộ lạc lên cho họ, chính thức thừa nhận thân phận cư dân của họ.

Những nô lệ này, có người ngay từ khi ra đời đã là nô lệ, có vài người giữa chừng bị người bắt được rơi làm nô lệ, còn có vài người vì bộ lạc diệt vong mà bị ép trở thành nô lệ... không ai nguyện ý thấp hơn người khác một bậc, càng không nguyện ý con cháu đời sau của mình thấp hơn người khác một bậc, bọn họ vì đủ mọi nguyên nhân trở thành nô lệ, sau khi bị ấn dấu ấn nô lệ, họ cho rằng cả đời mình trừ khi có thể sinh ra ấu thú nhân, không thì không có bất cứ cơ hội trở mình nào. Nhưng ấu thú nhân làm gì dễ sinh như thế, thú nhân và thú nhân kết hợp cũng không nhất định có thể sinh ra ấu thú nhân, huống chi là họ?

Lúc bị ấn dấu ấn họ vô cùng tuyệt vọng, cuộc sống cực khổ sau đó từng chút một mài mòn chút ít hy vọng còn sót lại trong lòng họ, ngày qua ngày, họ trở nên tê dại, ngày qua ngày, họ sớm đã quên cảm giác làm người là gì.

Nhưng, họ nằm mơ cũng không ngờ được, họ còn có một ngày thoát khỏi thân phận nô lệ, trở thành cư dân bộ lạc!

Họ từ con người biến thành con trùng đáng thương còn không bằng cả gia súc, lại từ con trùng đáng thương trong một đêm biến về người.

Cảm giác đó, kích động đó, trừ bản thân họ ra, người khác căn bản không thể nào lý giải được.

Bất kể quá khứ họ từ đâu đến, bắt đầu từ lúc họ trở thành cư dân bộ lạc Trường Hà, họ nguyện ý dùng thân thể mình, dùng linh hồn mình hiếu trung bảo vệ bộ lạc!

Trừ cảm kích bộ lạc, họ càng cảm kích Vu Nặc đại nhân đã giành lấy tất cả cho họ!

Đợt nô lệ đầu được Ngô Nặc chọn ra giải trừ nô tịch, tuổi trung bình đều trên ba mươi, họ có thể chịu qua ba mươi mùa đông, trừ một chút may mắn ra, họ còn có một chút thông minh, trong xương cốt cũng có một chút bền bỉ, họ hiểu rõ thống khổ của nô lệ hơn bất cứ ai, tất nhiên cũng trân trọng thân phận không dễ có hiện tại hơn bất cứ ai.

Ngoài ra có hơn hai mươi trẻ em nô lệ tuổi tác không lớn, vì học tập ưu tú, được Ngô Nặc khen thưởng, cũng được đặc cách xóa bỏ nô tịch.

Hành động của Ngô Nặc, không cần nghi vấn đã kích thích nhiệt tình học tập của các học sinh nô lệ trên trình độ lớn nhất, có phần thưởng ý nghĩa không ngờ được treo trước mặt, hoàn toàn không cần Ngô Nặc phải nói thêm làm thêm gì, các học sinh nô lệ sẽ lấy hai trăm ngàn phần nhiệt tình ra học tập, động não suy nghĩ. Còn về những học sinh cư dân bình thường, chúng có thể nguyện ý bị một đám trẻ con nô lệ vượt qua sao?

Không cần bất cứ ai đốc thúc, tụi nhỏ đã tự nghẹn đủ học học học!

Mùa đông kết thúc, chuyện trong bộ lạc nhiều hơn hẳn, hiện tại đang giai đoạn quan trọng phát triển dung hợp bộ lạc, rất nhiều chuyện, đại vu cần thương lượng với Ngô Nặc và thực thi, Ngô Nặc không thể giống như trước kia lấy ra cả ngày để dạy học.

May mà trải qua một mùa đông, cơ bản của tụi nhỏ đã vững chắc, hiện tại tùy tiện một chữ Hán, chỉ cần có phiên âm chúng có thể đọc được, phép cộng trừ trong một trăm đã nắm vững, bảng cửu chương phép nhân Ngô Nặc cũng đã viết trên cuộn da dê, các cán bộ lớp đốc thúc cả lớp bảo phải học thuộc lòng, đọc qua trăm lần mới lĩnh hội nghĩa, trước học thuộc bảng cửu chương, bình thường luyện tập nhiều, dù sao bản chất cũng không phải thứ quá phức tạp, học hiểu chỉ là vấn đề thời gian.

So ra chữ Hán khó hơn nhiều.

Đối với người thế giới này mà nói, chính là một môn ngoại (tinh) ngữ chính hiệu, so với ngôn ngữ sẵn có của họ từ phát âm đến hàm nghĩa một chút quan hệ cũng không dính, cũng không có hoàn cảnh ngôn ngữ gì đáng nói, con đường học tập duy nhất của mọi người là Ngô Nặc vắt óc ra biên soạn cuộn da dê, độ khó không nghĩ cũng biết.

Hơn nữa Ngô Nặc chỉ có một mình, tinh lực dù sao có hạn, y liệu mạng nhỏ cũng chỉ có thể soạn được một hai trăm câu chuyện, tạm không nói những câu chuyện này không cách nào chứa đựng 2000 chữ Hán thường dùng, cho dù có chứa cũng vô dụng, Hán ngữ bác đại tinh thâm, chỉ luận riêng từ đa âm, phát âm khác nhau thì hàm nghĩa cũng khác nhau. Tổ thành từ, lại tổ thành thành ngữ, vậy hàm nghĩa càng thiên biến vạn hóa. Từ ngữ thành ngữ có hàm nghĩa cố định bỏ vào trong câu, ngữ cảnh bất động, ý nghĩa cũng thay đổi.

Ngô Nặc từ nhỏ trưởng thành trong hoàn cảnh Hán ngữ, cho dù trình độ văn hóa không cao, nhưng quanh năm suốt tháng hun đúc, lý giải không khó khăn. Nhưng tụi nhỏ thì khác, trước khi Ngô Nặc dạy chúng, ngay cả văn tự hình dạng ra sao chúng cũng chưa từng thấy, vừa tới chính là tiếp xúc loại ngôn ngữ phức tạp như Trung văn, vòng qua vòng lại, hai ba đợt là ngất.

May mà trong đám nhóc còn có mấy nhân vật cấp thiên tài học bá, nhìn qua không quên suy một ra ba, não quả thật không thể nào giỏi vận dụng hơn.

Ngô Nặc vừa cảm thấy kinh ngạc kiêu ngạo vì sự thông minh của chúng, đồng thời cũng hơi thở ra một hơi.

Bốn đứa nhỏ thông minh, có một thú nhân, ba thuần nhân.

Ấu thú nhân là một con khỉ Macaca cả người màu vàng đầu rất lớn, theo cha mẹ chạy nạn chạy đến bộ lạc Trường Hà, chiếu theo cách tính bên bộ lạc Trường Hà qua một mùa đông coi như lớn thêm một tuổi, nhóc con năm nay vừa đủ sáu tuổi. Tuổi hơi nhỏ chút, nhưng đầu óc rất linh hoạt. Mấy đứa khác học không biết bao nhiêu lần, mới nắm vững được yếu lĩnh phiên âm, con khỉ Macaca này chỉ theo nhóm sư tử con học ba lần, đã nhớ tất cả phiên âm. Do hạn chế trời sinh, nó vẫn chưa cách nào phát âm, nhưng lại có thể viết tất cả chữ cái phiên âm từ đầu đến cuối không một sai lầm, hán tự nghe viết cũng không sai sót. Con số Ả Rập học càng nhanh hơn, phép cộng trừ đơn giản gần như dạy cái là biết. Hơn mười ngày ngắn ngủi, nó đã đuổi kịp tiến độ của những đứa khác, tốc độ hấp thụ tri thức có thể nói là khủng bố.

Ba trẻ em thuần nhân khác, một thuộc bộ lạc Trường Hà, một thuộc bộ lạc Đại Thạch, còn một là đứa bé nô lệ trước đó đổi được trong hội giao dịch bộ lạc – Phong.

Ba đứa này tuổi tác đều không lớn, Mẫn bộ lạc Trường Hà bảy tuổi, Mạt bộ lạc Đại Thạch và Phong cũng mới qua mùa đông này tính là chín tuổi. Mẫn là bé gái tới từ gia đình thú nhân, Mạc là bé trai gia đình thuần nhân bình thường, cha mẹ vì để nó sống sót, để lại toàn bộ thức ăn cho nó và đứa em trai, hai vợ chồng trước khi đến được bộ lạc Trường Hà đã qua đời. Mạc và em trai cùng những người khác vất vả mới đến được bộ lạc Trường Hà, hai anh em cũng không còn thân nhân nào khác, đáng thương nương tựa nhau mà sống.

Nghiêm khắc mà nói, Phong không có thiên phú như ba đứa khác, nhưng so với những đứa khác, cho dù là hai anh em Mạc, khổ cực nó phải chịu hơn chúng rất nhiều rất nhiều, nó không tính là thiên tài, nhưng nó thông minh hơn những đứa khác một chút, lại thêm nỗ lực vượt xa những đứa khác, nó có thể nổi bật trong đám đông học sinh cũng không quái lạ.

Nhờ thành tích ưu tú, Phong thành công thoát ly nô tịch trở thành cư dân bộ lạc Trường Hà, nó không có cha mẹ người thân, quan hệ với Mạc không tồi, ở chung với hai anh em Mạc, và hơn mười đứa nhỏ không có cha mẹ thân nhân nhưng đã có thân phận cư dân chính thức khác, được Ngô Nặc an bài tạm thời ở trong nhà đá bỏ không của Bạch.

Những đứa bé này lớn nhất chẳng qua mới mười bốn, nhỏ nhất chỉ có bốn tuổi, đều không có thân nhân nào để nương tựa.

Trẻ em thuần nhân mất đi thân nhân giống chúng, rất hiếm ai nguyện ý nhận nuôi, luôn sẽ rơi làm nô lệ, hoặc là chết yểu, làm gì có thể giống như hiện tại, vào ở trong nhà đá thật lớn, có thức ăn, được đi học.

Trẻ em nhà nghèo sớm nên người, trẻ em không có cha mẹ bảo vệ, càng trưởng thành nhanh hơn.

Những đứa trẻ này mỗi đứa mỗi mắt sắc, ngoài lúc học tập, thường xuyên giúp Ngô Nặc làm việc, bất luận là trông coi gia súc hay thu dọn đất hoang, căn bản không cần Ngô Nặc lên tiếng, chúng đều tự lặng lẽ đi tìm việc làm.

Mấy tiểu đậu đinh cần cù là một chuyện, nhưng Ngô Nặc sao có thể an tâm hưởng thụ sức lao động của chúng? Nhưng y vừa nói không cho chúng làm việc, chúng lập tức bĩu môi nén lệ muốn khóc không được, bộ dạng nhỏ bé đáng thương, thật sự khiến Ngô Nặc không nói được câu nào nặng lời, cho dù nói, đợi y đi rồi, chúng vẫn tiếp tục tự nguyện tự phát làm việc cho y.

Cuối cùng Ngô Nặc thật sự hết cách, chỉ có thể ngầm đồng ý hành động đó. Nhưng, y cũng không chiếm không tiện nghi của mấy tiểu đậu đinh, chỉ cần trong nhà nổi lửa làm cơm, một là mời chúng tới nhà ăn, hai là đưa một phần cho chúng. Tay nghề Ngô Nặc có thể nói là độc nhất trong bộ lạc, đám nhỏ nếm được vị ngọt, làm việc còn cần cù hơn trước kia nữa. 3

Ngô Nặc không cách nào dành ra nhiều thời gian lên lớp giảng dạy như trước kia, y chỉ có thể rút thời gian rảnh viết lại từng trang tự điển điện tử hệ thống cho vào cuộn da dê, mỗi ngày rút hai tiếng vào buổi sáng, tập trung tất cả trẻ con ở ngoài cửa nhà, giảng sơ nội dung học tập hôm đó cho chúng, sau đó giao cuộn da dê cho bốn thiên tài nhỏ, bảo chúng luân phiên giảng giải cho bạn học trong lớp.

Chuyện bộ lạc nhiều hơn, do công cụ lạc hậu, hiệu suất công tác vô cùng thấp, khai hoang xới đất bón ruộng gieo trồng vân vân đều cần sức lao động lớn, nhân số bộ lạc nhiều gấp mấy lần, nhưng muốn trồng hết nhiều khoai trắng như thế, nhân thủ vẫn không đủ dùng.

Đám nhóc học xong, cũng không thể không chia sẻ một chút công việc, ấu thú nhân và thuần nhân nhỏ tuổi phụ trách chăn thả, trẻ thuần nhân lớn hơn chút thì theo người lớn khai khẩn đất hoang làm việc nông.

Thời tiết ấm lên từng ngày, cả bộ lạc Trường Hà nhiệt hỏa ngập trời làm hai mươi mấy ngày, cuối cùng trồng hết số giống khoai trắng.

Rất nhanh, qua mấy đợt mưa xuân, xung quanh bộ lạc phủ đầy lá khoai trắng mới nhú xanh mơn mởn. Khoai trắng tuy có thể trồng hai vụ, nhưng mùa xuân rõ ràng càng thích hợp cho chúng sinh trưởng, sau khi lá nảy mầm, tốc độ sinh trưởng của khoai trắng càng lúc càng nhanh, chẳng qua gần mười ngày, khắp núi khắp ruộng đã leo dầy dây khoai.

Mọi người vốn lo lắng khoai trắng đã sắt mọc không tốt, bây giờ triệt để đặt tim về lại vị trí.

Ngô Nặc chọn ra một phần đất khoai trắng tốc độ mọc khỏe, bảo người cắt dây khoai, sắt hành đoạn nhỏ cắm xuống đất, chưa qua bao lâu, những dây khoai này đều sống. Khoai trắng bị cắt mất dây, cũng nhanh chóng mọc ra dây mới.

Lượng lớn dây khoai được trồng trên đất hoang còn chưa kịp khai khẩn, diện tích gieo trồng khoai trắng trong bộ lạc tăng lên gần gấp đôi.

Các khâu gieo trồng quan trọng nhất đã tiến vào hồi kết, tiếp theo trừ cỏ bón phân trở thành trọng điểm hằng ngày.

95. Chương 95: Chuẩn Bị Đủ, Phát Triển Tốt

Phân bón tích lũy cả mùa đông còn có bã phân chất ngoài bộ lạc trước đó, nhanh chóng tiêu hao sạch sẽ, khổ nỗi hiện tại gia súc bộ lạc thật sự quá ít, sản xuất căn bản không đuổi kịp tiêu hao. Đám nhóc phụ trách chăn thả nếu không phải ấu thú nhân chưa hóa hình, thì là tiểu đậu đinh dưới sáu tuổi, có thể xem chừng gia súc không cho chúng đi phá ruộng khoai trắng xung quanh đã coi như không tồi, chuyện thu thập phân bón Ngô Nặc an bài mười mấy lão nô lệ lớn tuổi không thể làm việc nặng, họ chỉ cần hốt phân mà đàn gia súc tùy tiện thả khắp nơi vào thùng gỗ, thu thập đầy rồi, sẽ có người phụ trách bón phân kéo đi.

Trải qua cách sắt củ nảy mầm, cắm dây, phạm vi trồng khoai trắng trong bộ lạc đã mở rộng gần vạn mẫu, vì khai hoang căn bản không kịp, hơn phân nửa khoai trắng cuối cùng chỉ có thể trực tiếp trồng luôn. May mà đất đai xung quanh bộ lạc Trường Hà màu mỡ, sức sống của khoai trắng cũng rất mạnh, gần như tất cả khoai đều thành công cắm rễ.

Để quản lý và trông coi số ruộng này tốt hơn, Ngô Nặc không thể không để những người tạm thời còn chưa có nhà ở dựng lều trên đất trống đặc biệt chừa ra xung quanh ruộng, cứ thế, phạm vi đóng trú của bộ lạc lập tức khuếch đại mấy chục lần.

Các cư dân cũ của bộ lạc Trường Hà vì đã có nhà ở cố định, cư trú tương đối tập trung, những người đến sau phân bố rải rách xung quanh ruộng khoai trắng, người tới từ cùng một bộ lạc hoặc quan hệ thân cận càng nguyện ý dựng lều gần nhau, để tiện chăm sóc lẫn nhau.

Trong bất tri bất giác, cư dân bộ lạc Trường Hà phân bố dần có hình thái ban đầu của thành hương cổ đại.

Ruộng đất trồng khoai quá nhiều, chiếm cứ nghiêm trọng phạm vi chăn thả gia súc, người lớn bận quản lý ruộng đất, công tác chăn nuôi toàn do tụi nhỏ làm, cho dù tụi nhỏ là nghé con mới sinh không sợ cọp, nguyện ý ra vùng đất hoang ngoài bộ lạc chăn thả, người lớn cũng không yên tâm.

Phạm vi hoạt động của các gia súc bị giới hạn trên bờ sông hạ lưu bộ lạc, may mà gia súc không nhiều, cỏ dại nhổ từ ruộng mỗi ngày chúng căn bản ăn không hết, các gia súc đã bị nuôi nhốt cả mùa đông, dã tính có nhiều cũng bị cuộc sống mỗi ngày ăn ngủ ngủ ăn mài mòn, mỗi ngày có cỏ dại tươi non để ăn có nước sống ngọt ngào để uống, ăn no uống đủ đi dạo trong phạm vi cố định, gia súc mới sinh một chút cũng không

cảm thấy cuộc sống thế này có bất cứ vấn đề gì, thịt mỡ trên người tụ thật nhanh. Chỉ là, khi thỉnh thoảng bị người nhìn chằm chằm, chúng sẽ có cảm giác sống lưng lạnh run.

Gia súc càng ngày càng ngoan ngoãn, công việc chăn thả trở nên dễ dàng hơn. Đám nhóc phụ trách chăn thả có nhiều thời gian mày mò tri thức mới học, giữa trưa nóng còn có thể nhảy xuống sông tắm, thuận tiện bắt chút cá gom lại lén thêm bữa, cuộc sống trôi qua đặc biệt thoải mái.

Đối với Ngô Nặc mà nói, khoai trắng không thể nói là thức ăn chính, trong lòng y, gạo mới là thức ăn chính hoàn toàn xứng đáng.

Y liên tục giao dịch gần ngàn cân thóc giống với Vương Tam Hổ, lại mua gần ngàn cân giống lúa mì nguyên thủy từ hệ thống. Y từng thấy thân thích dưới quê trồng hạt thóc, biết phải ngâm giống thóc trong nước, để nó nảy mầm, sau đó mới rải trong ruộng đã được bò cày đi cày lại, đợi mầm lớn tới một trình độ nhất định, lại đem trồng vào ruộng nước. Lúa nước được trồng như thế, phân bố đều đặn sản lượng cao.

Mầm còn dễ nói, tìm mấy chậu lớn đựng nước bỏ giống vào ngâm là được. Nhưng ruộng nước thật sự là vấn đề lớn.

Bộ lạc Trường Hà căn bản không có ruộng nước, nơi tiếp cận ruộng nước thì chỉ có ở hạ lưu sông, cách bộ lạc một vùng đất ẩm thật lớn hơn 10 km, nhưng nghe nói đến kỳ nước lên, nơi đó sẽ tích nước khá nhiều, nơi tích nước sâu nhất có thể qua bụng người trưởng thành.

Kỳ nước lên tích nước cao hơn một mét, khẳng định không cách nào trồng lúa. Nhưng Ngô Nặc không cam tâm từ bỏ trồng lúa nước như thế, cuối cùng bảo người lấy đất bùn và đá dựng lên một bờ ruộng chắc cứng ở nơi có địa thế khá cao tại rìa vùng đất ẩm, lại đến thực địa khảo sát căn cứ lợi dụng địa lợi, phái người đào một rãnh sông vừa sâu vừa dài, rãnh này thông đến con sông, có thể trực tiếp dùng nước sông tưới cho ruộng lúa.

Trước trước sau sau bận hơn một tháng, cuối cùng khoanh lại được hơn hai trăm mẫu ruộng nước, lúc này hạt giống cũng đã nảy mầm, vốn nên cày ruộng trước rồi mới gieo giống, nhưng thời gian đã không còn kịp. Tộc người lùn lại chậm chạp chưa tới, giá đồ sắt của hệ thống không phải đắc bình thường, Ngô Nặc lại không trông mong hơn một ngàn hạt giống thóc có thể nuôi dưỡng được người cả bộ lạc, hiện tại y chỉ muốn thử gieo trồng mà thôi, nên không tiếp tục giày vò, trực tiếp bảo người bỏ giống đã nảy mầm vào ruộng.

So ra, trồng lúa mì đơn giản hơn trồng lúa nước nhiều, trực tiếp chôn hạt giống xuống đất, bón thêm chút phân, qua vài ngày sẽ mọc ra mầm non, sau đó gần như mỗi ngày mỗi dạng, không bao lâu những chỗ đất hoang sau vườn nhà Ngô Nặc đã dính liền thành một mảng xanh non.

Trừ hai loại thức ăn chính này, Ngô Nặc còn trồng luôn các loại gia vị vất vả thu thập được ở hội chợ bộ lạc ngay xung quanh nhà mình.

Những thực vật giống nguyên thủy này, lực sinh mạng đều rất mạnh mẽ, chỉ cần chăm sóc sơ, sẽ sinh trưởng rất tốt.

Những nơi đất hoang vừa mới khai khẩn đều dùng để trồng trọt thực vật, cho tới trước mắt, còn chưa phát sinh tình huống sâu hại, nhưng trùng hại thì không cách nào tránh khỏi.

Lá khoai trắng vốn đã có vị ngọt, không chỉ động vật thích ăn, bọn trùng cũng thích.

Xung quanh bộ lạc Trường Hà gieo trồng một lượng lớn ruộng khoai, dụ tới một lượng trùng lớn. Trùng mùa xuân sinh sôi đặc biệt nhanh chóng, có vài con trùng một tháng có thể từ hai con biến thành mấy trăm trên ngàn con, đợi những người phụ trách trông ruộng phát hiện có vài luống khoai trắng bị trùng gặm đến ngay cả một cái lá cũng chẳng còn, bị dọa tái mặt. Run run rẩy rẩy báo cáo tình huống ruộng khoai cho Ngô Nặc và đại vu, Ngô Nặc vào ruộng xem xong, phát hiện loại trùng này gần như đều thích lá khoai trắng, tạm thời còn chưa phát hiện và độc hại rễ khoai dưới đất.

Ngô Nặc thở ra nhẹ nhõm, sau khi trở về bảo nhóm sư tử con lùa chim thịt và thú lí lạp vào ruộng khoai. Chim thịt và thú lí lạp đều là động vật ăn tạp, chẳng qua so với lá khoai trắng, chúng đương nhiên càng thích trùng mập mập non non, có đủ lượng trùng, chúng căn bản khinh thường đi độc hại khoai trắng.

Rất nhanh, trùng hại trong ruộng đã được khắc chế hiệu quả. Nhưng điều thứ hai không tốt chính là, chim thịt lặng lẽ giấu trứng ấp trứng trong ruộng, đợi mọi người hoàn hồn lại, sau lưng chúng đã đi theo một chuỗi chim thịt con non nớt. Thú lí lạp càng khiến người đau đầu, chúng quen sinh sống dưới đất, kích cỡ cũng không lớn, vừa vào ruộng khoai trắng, đã triệt để biến mất trong 'biển dây' mênh mông, chỉ là, khi mọi người trừ cỏ trong ruộng, luôn có thể thấy thú lí lạp mang theo con đi khắp nơi tìm trùng ăn.

Đợi công việc trong ruộng kết thúc, con mồi mấy người Bạch mang về cũng ngày càng phong phú dư dả, rau dại quả dại có thể ăn trong rừng cũng ngày càng nhiều, nhặt than đá, nung gạch ngói, xây nhà ở, đào muối tinh vân vân cũng được đưa lên nhật trình.

Mấy người già ở bên bộ lạc Đại Thạch, vì có Bạch đưa thịt long thú, chỉ có số ít chết già chết bệnh, còn lại đều vượt qua.

Sau khi Bạch lên làm thủ lĩnh, đã phái ba anh em Kim, Lam Nhĩ, Bạch Vĩ lặng lẽ trở về bộ lạc Đại Thạch, an bài cho những người già đó đến vùng đất nguyền rủa nhặt than đá.

Đợi hiện tại thức ăn dư dả rồi, Bạch liền an bài một vài chiến sĩ thú nhân vốn thuộc bộ lạc Đại Thạch, đi cùng chiến sĩ bộ lạc Trường Hà lùa xe bò man, chở lượng lớn thịt muối và một phần nô lệ về bộ lạc Đại Thạch.

Nếu những người già đó nguyện ý đến bộ lạc Trường Hà, thì cứ theo xe về bộ lạc Trường Hà, nếu họ không nguyện ý, thì để họ tiếp tục ở bên đó, bên bộ lạc sẽ định kỳ phái người qua đưa thức ăn, mà bọn họ chỉ cần thay bộ lạc nhặt đủ than đá là được.

Người già có con cái ở bộ lạc Trường Hà, đương nhiên nguyện ý đoàn tụ với thân nhân, người không có con cái, càng thích ở lại nơi sống từ nhỏ đến lớn.

Kim đương nhiên sẽ không miễn cưỡng họ, phân thức ăn cho mọi người, để nô lệ lại cùng nhặt than đá với họ, sau đó đánh xe chở đầy than đá, đưa một phần tới vùng đất tử vong, lại đưa một phần về bộ lạc.

Có kinh nghiệm trước đó, đợi khi nhóm Kim đưa than đá đến, các thuần nhân làm việc ở vùng đất tử vong đã làm được một lượng lớn phôi gạch, phôi ngói, còn có một vài công cụ sinh hoạt. Tinh tạm thời giao chuyện quân đoàn thuần nhân cho đoàn phó quản lý, hắn thì đốc thúc mọi người xây thêm mấy lò gạch lớn, lúc than đá đến, lò gạch mới vẫn chưa hoàn toàn xây xong, những lò gạch cũ chỉ có hai lò vì núi sụp mà không thể sử dụng tiếp, còn lại vẫn tốt.

Vạn sự chuẩn bị xong, rất nhanh, đội ngũ xe bò đi bộ lạc Đại Thạch, vùng đất tử vong, bộ lạc Trường Hà mang càng lúc càng nhiều gạch ngói dụng cụ đất dính than đá cuồn cuộn chở về bộ lạc.

Thân cây mọi người chuẩn bị trước đó giờ đã đến lúc dùng, vì không cần phải chạy đôn đáo như trước mùa đông, chuẩn bị cũng đầy đủ hơn, kinh nghiệm cũng đủ, nhà mới xây nên rõ ràng tốt hơn nhà xây trước đó, thậm chí ngay cả cửa gỗ cũng được chăm chút.

Nhìn nhà gạch ngói còn đẹp hơn của cư dân cũ bộ lạc Trường Hà, các cư dân mới đến làm gì còn có chút bất mãn nào? Ai cũng hận không thể lấy ra mười hai phần lực bán mạng cho bộ lạc.

Bí mật muối huyết sau khi tất cả mọi người vẽ lên đầu lâu thú của bộ lạc Trường Hà, thì sẽ cố ý vô tình lặng lẽ truyền ra, mọi người đã tận mắt chứng kiến qua thần tích, tự nhiên không hề nghi ngờ chuyện 'muối huyết là thần thú ban cho', một mặt cảm khái bộ lạc Trường Hà rất được thần thú sủng ái, đồng thời không ít người cũng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bộ lạc Mục Nguyên lũng đoạn muối thô rốt cuộc tham lam cỡ nào, mọi người đều đã lĩnh hội đồng thời chịu hại sâu sắc, xu thế phát triển của bộ lạc Trường Hà hiện tại không cần nghi ngờ sẽ trở thành cây đinh trong mắt cái gai trong thịt bộ lạc Mục Nguyên, nếu bộ lạc Mục Nguyên dùng muối thô để chèn ép, bộ lạc Trường Hà chỉ có hai con đường để chọn là thỏa hiệp và phản kháng, bất luận chọn con đường nào, đều không phải thứ họ mong nhìn thấy.

Nhưng bộ lạc Trường Hà có muối huyết thần thú ban cho, vậy thì khác, bộ lạc Mục Nguyên không còn thứ gì có thể cản trở bộ lạc Trường Hà, ngược lại, bộ lạc Trường Hà còn có thể dùng muối huyết thay thế địa vị của bộ lạc Mục Nguyên.

Muối thô của bộ lạc Mục Nguyên là dùng lượng lớn vật tư trao đổi với bộ lạc siêu cấp ở phương xa, bản thân giá thành đã không thấp, mà muối huyết của bộ lạc Trường Hà chỉ cần tốn chút nhân công, giá thành thấp chất lượng lại cực cao, nếu bộ lạc Trường Hà nguyện ý dùng giá thấp giao dịch muối huyết với các bộ lạc nhỏ vừa xung quanh, tuyệt đối có thể kéo được một đống lớn đồng minh.

Đến lúc đó, bộ lạc Mục Nguyên còn có gì đáng sợ?

Đúng như Ngô Nặc và đại vu đã dự liệu, thủ lĩnh và đại vu bộ lạc Mục Nguyên sau khi nghe Hàn Lục hồi báo về bộ lạc Trường Hà, sắc mặt u ám rất lâu. Nhưng, bọn họ từ lâu đã quen dùng muối thô cản trở bộ lạc xung quanh, suy nghĩ đầu tiên không phải là áp dụng bất cứ biện pháp nào với bộ lạc Trường Hà, mà là kiểm kê vật tư hội chợ bộ lạc lần trước trao đổi được, phái chiến sĩ thú nhân đến bộ lạc siêu cấp để đổi muối thô.

Mùa đông lần này phạm vi chịu nạn cực rộng, bộ lạc siêu cấp giao dịch với bộ lạc Mục Nguyên cũng gặp nạn, trong bộ lạc chết lạnh rất nhiều người và gia súc. Để bổ sung những tổn thất đó, bọn họ quyết định tăng gấp đôi giá muối thô năm nay.

Các thú nhân bộ lạc Mục Nguyên còn chưa biết những chuyện này, lưng đeo túi lớn túi nhỏ, ôm mộng phát tài hưng phấn đi. Mọi người bộ lạc Trường Hà đồng dạng cũng không biết tất cả, nhìn từng ống từng ống muối huyết miễn phí phát đến mỗi nhà mỗi hộ, nhìn từng ngôi nhà gạch ngói đang mọc lên, nhìn luống khoai trắng triển hiện trong gió, cười thấy răng không thấy mắt.

96. Chương 96: Đến

Bôn ba đường dài hơn ba tháng, tộc người lùn cuối cùng men theo ký hiệu dực hổ Bạch lưu lại, tìm đến bộ lạc Trường Hà.

Trong gần bốn tháng này, họ từng gặp phải thú triều tấn công, gặp phải tộc ăn thịt người hung mãn, gặp núi cao hiểm trở, gặp đầm lầy lũng sông, gặp vô số nguy hiểm đếm không hết, còn có tộc nhân mất mạng trên đường, quãng đường này thật sự đi quá gian khổ, nhưng càng gian khổ, họ càng kiên trì.

Lúc này, khi nhìn thấy từng ngôi nhà gạch ngói xinh đẹp trước mắt, nhìn những người tươi cười rạng rỡ vung tay cần cù lao động trong ruộng, nhìn thức ăn đào dưới đất lên sau đó cuồn cuộn vận chuyển về bộ lạc, tất cả người lùn đều kích động đỏ mắt, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng buông xuống.

Bọn họ đến đúng nơi rồi!

"Các người, đúng, chính là các người, các người là ai, tới bộ lạc Trường Hà chúng tôi làm gì?" Một thú nhân tuần tra bên ngoài bộ lạc, từ thật xa đã thấy mấy người lùn này, cảnh giác đi qua hỏi.

Khoai trắng mới qua đông đã trồng, gần đây đang vào kỳ thu hoạch, mấy hôm nay luôn có mấy tên giả làm đội hái lượm lén sang trộm khoai trắng của bộ lạc, có vài người hù dọa sẽ đi, còn có mấy tên dầu muối không ăn nhất định phải động thủ mới chịu nghe lời, thậm chí còn có mấy kẻ càn quấy muốn cướp, làm mấy hôm nay đoàn chiến sĩ đều không dám ra ngoài đi săn, toàn bộ ở lại bộ lạc vừa làm việc vừa tuần tra phòng thủ. Dù là thế, mỗi ngày xung đột ma sát vẫn không dứt, các chiến sĩ trong đoàn chiến sĩ chỉ cần liếc thấy gương mặt xa lạ, sẽ vô thức xem thành kẻ trộm khoai trắng, trong lời nói ít nhiều mang theo mấy phần giận dữ.

Đặc biệt là tộc người lùn, cả tộc đường dài bôn ba đến đây, quần áo, da thú mặc trên người sớm đã nát thành từng mảnh, toàn tộc trên dưới già thì già nhỏ thì nhỏ, nhìn sao cũng đều không đơn giản như tới trộm vài củ khoai trắng.

Tộc người lùn nghe không hiểu ngôn ngữ bộ lạc Trường Hà, vất vả tìm đến đây, tâm trạng họ rất tốt, cũng không chú ý đến sự mất kiên nhẫn trong ngữ khí của các chiến sĩ.

Thủ lĩnh Đa Mộc đứng ra, kích động cười tay chân cùng ra dấu, nói bọn họ tới tìm Bạch và Vu Quyền.

Đa Mộc phát âm không chuẩn lắm, nói mấy lần, trung đội trưởng của những chiến sĩ thú nhân này – Đông mới nghe hiểu họ muốn tìm ai.

Bạch chỉ nói cho Vu Nặc và đại vu nghe chuyện tộc người lùn sắp tới bộ lạc Trường Hà, những người khác vẫn chưa biết.

Cho dù những thuần nhân ngoại hình vừa lùn vừa tráng này chỉ cao bằng một nửa họ, Đông cũng không dám tùy tiện cho nhiều người vào bộ lạc như thế, nhưng thấy bọn họ hình như quen thủ lĩnh và đại vu, sắc mặt và ngữ khí lập tức tốt hơn rất nhiều. Duỗi tay không đánh kẻ tươi cười, Đông kiên nhẫn ra dấu với tộc người lùn nửa ngày, cuối cùng thuyết phục họ, tạm thời chỉ cho hai người vào bộ lạc.

Tộc người lùn tuy qua đây nương nhờ bộ lạc Trường Hà, nhưng chỉ là muốn tìm nơi an toàn cắm rễ, thật sự chưa từng nghĩ sẽ quy thuộc bộ lạc Trường Hà. Cho nên họ không kiên trì nhất định phải vào bộ lạc hết, đại vu Vu Qua đứng ra an bài một chút, để thủ lĩnh Đa Mộc dẫn các tộc nhân tạm thời nghỉ ngơi tại chỗ, ông bảo con trai của Đa Mộc là Đa Lặc dìu mình theo Đông vào bộ lạc.

Nơi ở của bộ lạc Trường Hà hiện nay đã mở rộng đến rất nhiều chỗ, người lùn chân ngắn đi chậm, đi hơn nửa tiếng, cuối cùng mới tới khu dân cư trung tâm bộ lạc.

Suốt đường đi, Đa Lặc cũng coi như đã trải sự đời cũng nhịn không được thầm tặc lưỡi.

Bộ lạc Trường Hà còn tốt hơn mấy bộ lạc cỡ lớn hắn từng thấy, từng ngôi nhà không biết xây thế nào, đặc biệt đẹp, những bộ lạc siêu cấp khác mà đại vu nói chỉ sợ cũng chẳng qua là thế này thôi nhỉ?

Trong lòng Vu Qua cũng đang thầm tặc lưỡi, ông có kiến thức hơn Đa Lặc tuổi nhỏ nhiều, khi còn trẻ, ông cũng từng đi qua một vài bộ lạc siêu cấp, nhà của bộ lạc Trường Hà đẹp hơn bộ lạc siêu cấp đó, hơn nữa vừa nhìn đã thấy rất chắc chắn, ở trong nhà như thế, đến mùa đông nhất định không lạnh!

Phải nghĩ biện pháp tạo quan hệ tốt với bộ lạc Trường Hà, tốt nhất là học được cách xây nhà của họ, để người bộ lạc toàn bộ được ở nhà thế này!

Chuyến này đi không uổng.

Đông là thú nhân ngoài cẩu thả trong tinh tế, sớm đã phái thủ hạ là một tiểu đội trưởng đi tìm thủ lĩnh và đại vu hồi báo tình hình.

Vu Qua và Đa Lặc vừa bước trên đường đất dính rộng lớn bằng phẳng chưa bao lâu, đại vu, Bạch còn có Ngô Nặc đã qua hết.

Vu Quyền sớm đã từ chỗ Bạch biết chuyện tộc người lùn biết làm đồ sắt (thần khí), có bạn từ phương xa đến đương nhiên vui mừng, nhưng nghĩ đến bản lĩnh của bạn, trong mỗi nếp nhăn trên mặt đại vu đều lộ ra vui mừng và nhiệt tình.

Thiên phú ngôn ngữ của đại vu không phải giả, cách nhiều năm như thế, ông vẫn có thể nói vài câu tiếng người lùn đơn giản, làm Vu Qua cao hứng muốn chết. Hai ông già tuổi cộng lại cũng hơn một trăm năm chục, ông một câu tôi một câu, cho dù phần lớn đều là ông nói gà bà nói vịt, nhưng vẫn không cản trở niềm vui cửu biệt trùng phùng của họ, tiếng cười của hai ông, đặc biệt là của Vu Quyền, liên tục dẫn tới cư dân bộ lạc liếc trộm, mọi người nhìn hai người lùn cười trông thật ngu kia, đáy mắt theo bản năng mang theo đồng tình sâu sắc.

Đặc biệt là những cư dân Trường Hà cũ từ nhỏ bị đại vu rót thuốc tới lớn, họ hiểu rõ hơn ai hết, đại vu càng cười vui vẻ như thế, luôn sẽ bị ông thu thập càng thảm.

Nhìn bộ mặt sắp cười thành hoa cúc của đại vu, lại nhìn ý cười như có như không trên khóe môi dực hổ Bạch luôn ít nói ít cười, cùng với lúm đồng tiền trên đôi má xinh đẹp của Vu Nặc đại nhân, khi mọi người nhìn sang Vu Qua và Đa Lặc, liền giống như nhìn thấy hai con chim thịt mập bị hồ thú nhắm vào.

Lại là hai tên đại ngốc.

Đang mùa thu hoạch phong phú, hai mùa xuân hạ thời tiết tốt nhiệt độ cao, so với nửa năm sau thích hợp trồng khoai trắng hơn, cho dù là khoai trắng đã sắt lát hoặc giăm luống, vẫn phát triển đặc biệt tốt, mọi

người lại có thêm kinh nghiệm nhất định trong việc quản lý cây trồng, nhân thủ cũng nhiều hơn năm ngoái, nhờ mọi người chăm sóc tỉ mỉ, sản lượng từng gốc khoai trắng không thấp hơn giống nguyên củ năm ngoái.

Bộ lạc năm ngoái chỉ trồng gần 800 mẫu khoai trắng, năm nay lại trồng gần mười ngàn mẫu, khoai trắng thu hoạch vào mùa hè, nhiệt độ cao nảy mầm nhanh, không cách nào cất hết vào hầm, sau khi thu hoạch, chọn ra phần làm giống, còn lại toàn bộ mang tới bờ sông rửa hoặc sắt lát hoặc sắt cục, nhân hiện tại thời tiết tốt, trực tiếp hơi khô, thuận tiện tích trữ.

Ngô Nặc đã thử nghiệm rất lâu, cuối cùng cũng giày vò ra cách dùng khoai trắng làm miến. Vị miến khoai trắng rất ngon, cùng dưa chua hầm thịt đặc biệt mỹ vị, ăn ngon còn no lâu, rất được mọi người yêu thích. Vì thế, trừ phơi khô, mọi người còn bận dùng cách Ngô Nặc dạy làm miến, chỉ vội vàng nhìn hai thuần nhân vóc lùn kỳ quái kia vài cái, rồi tự đi làm việc của mình.

Mùa hè ở đây nhiệt độ tuy không nóng bức như ở trái đất, nhưng ban ngày lúc nóng nhất cũng hai ba chục độ, làm việc dưới nắng gắt, mồ hôi gần như chảy dọc theo cằm, theo người xuống dưới, dù là thế, trên mặt trong mắt mọi người lại không phải tràn đầy oán trách với công việc, thay vào đó là một sự thỏa mãn, hy vọng và hạnh phúc khó nói.

Nhìn ý cười trên khéo miệng trong ánh mắt mọi người, Vu Qua và Đa lặc càng thích nơi này, đặc biệt là Đa Lặc, lúc hắn ra đời cuộc sống không tốt, bộ lạc ngày càng sa sút chuyện tồi tệ đặc biệt nhiều, lớn đến từng này, thật sự chưa từng qua được mấy ngày đặc biệt an ổn.

Hiện tại nhìn những thứ tại đây, trong lòng ít nhiều cũng sinh ra một chút ngưỡng mộ và hướng về.

Cũng giống như Lam Nhĩ và Bạch Vĩ lúc trước, hắn cũng không khỏi trộm nghĩ, nếu hắn cũng có thể sinh sống ở bộ lạc thế này thì tốt rồi.

Suy nghĩ chỉ vụt qua trong một thoáng, cho dù chỉ dừng lại trong đầu hắn một giây, nhưng cũng lưu lại một ấn ký khó thể xóa bỏ trong lòng hắn.

Đại vu nhiệt tình mời Vu Qua và Đa Lặc vào phòng khách, nhờ phúc đồ đệ ngoan Ngô Nặc, trong phòng khách kiêm phòng ăn của đại vu cũng bày một cái bàn gỗ tròn giống cái trong nhà Ngô Nặc, trên bàn đặt mâm trái cây lớn bán trong suốt đặc biệt nung chế, trong mâm đựng đầy quả dại tươi ngon, quả dại vừa mới rửa còn óng nước tỏa ra mùi thơm nồng, đẹp mắt mê người khỏi nói, Đa Lặc nhịn không được nuốt nước miếng.

"Mau ngồi xuống, mau ngồi xuống, Đa Lặc ăn quả nham đi, loại quả này chỗ các con không có, mùi vị rất ngon." Cũng bất kể Đa Lặc có thể hiểu hay không, đại vu cầm hai quả nham, cười híp mắt nhét vào tay Đa Lặc.

Đa Lặc nhận lấy, đỏ mặt cười thiện ý với đại vu, cầm quả nham nhét vào miệng.

Vỏ quả nham cứng cỡ nào, Ngô Nặc đã lĩnh hội sâu sắc, lần đầu tiên trực tiếp cắn, suýt nữa làm rụng răng, y đang định lên tiếng nhắc nhở Đa Lặc, không ngờ Đa Lặc nhẹ nhàng dùng hàm răng cắn mở quả nham, hút sạch nước bên trong. Quả nham không chỉ mỹ vị, tạm bỏ qua hiệu quả sâu sắc hơn không nói, hiệu quả giải khát tuyệt đối thấy được ngay, Đa Lặc không khỏi khen một câu: "Thật ngon."

Ngô Nặc nhìn hàm răng nanh lóe hàn quang của hắn, không khỏi chua răng, lại cầm một quả nham đưa cho Đa Lặc: "Ngon."

'Ngon' nói rất rõ ràng trừ phát âm hơi kỳ quái chút, đột nhiên nghe được tiếng người lùn tiêu chuẩn như thế, Đa Lặc và Vu Qua đều nhịn không được chăm chú nhìn Ngô Nặc, Vu Qua có chút kích động hỏi: "Cậu biết nói ngôn ngữ của bộ lạc chúng tôi?"

"Con… có thể nghe hiểu… ngôn ngữ của hai người… nói… còn phải học." Có phụ trợ ngôn ngữ của hệ thống, Ngô Nặc có thể dễ dàng hiểu được ngôn ngữ tộc người lùn, mỗi ngày y kiên trì tu luyện công pháp, trừ tố chất thân thể tăng cao và cải thiện, trí nhớ cũng hơn hẳn ngày trước, tiềm lực của con người là vô tận, Ngô Nặc mỗi ngày đều phải ứng đối với những vấn đề vô cùng vô tận trong bộ lạc, còn phải đấu trí đấu dũng với các giao dịch giả vị diện khác, lâu dần, tiềm lực của y cũng đang không ngừng bị ép hiển lộ ra, năng lực ứng biến, năng lực lý giải, năng lực học tập vân vân đều đang không ngừng tăng lên.

Khi vừa có được công năng phụ trợ ngôn ngữ, Ngô Nặc trước sau tốn khá nhiều thời gian mới dần chân chính học được ngôn ngữ bộ lạc Trường Hà, nhưng hiện tại, chỉ cần nghe đoạn hàn huyên ông nói gà bà nói vịt của đại vu với Vu Qua và Đa Lặc một lát, y đã có thể chuẩn xác rút ra từ vựng phát âm quái dị, còn tổ hợp thành câu mình cần, sau đó nói ra.

Năng lực thế này, đối với Ngô Nặc mà nói, chẳng là gì với mấy học sinh thiên tài của mình, dù sao y có hệ thống giúp đỡ tác nghiệt, nhưng còn tụi nhỏ là thuần thiên tài 24k. Nhưng những người khác không biết, đặc biệt là các nô lệ tới từ bộ lạc ở xa, căn bản không biết nói ngôn ngữ bộ lạc Trường Hà, chỉ có Ngô Nặc có thể hiểu được ngôn ngữ của họ, còn nhanh chóng có thể giao lưu với họ, họ đã từng thấy không ít, cho nên họ nhận định trừ sứ thần, người khác tuyệt đối sẽ không có năng lực đặc biệt như thế!

Ngô Nặc căn bản không biết, bản lĩnh này của mình, đã âm thầm tích lũy không ít uy tín cho y.

Vu Qua và Đa Lặc cũng vô cùng chấn động, đặc biệt và Vu Qua, ông là đại vu, ông có thể cảm giác được vu lực tỏa ra trên người Ngô Nặc, Ngô Nặc mặt non, Vu Qua nhìn thế nào cũng thấy là con nít chưa thành niên. Một đứa con nít chưa thành niên, không chỉ được ban họ Vu, còn có vu lực ngay cả ông cũng không nhìn ra sâu cạn, còn có bản lĩnh đặc thù như thế, Vu Nặc này không đơn giản.

Bạch trầm mặc ngồi cạnh Ngô Nặc, gương mặt cao lãnh không nhìn ra biểu cảm gì, trong lòng lại cao hứng muốn chết, đặc biệt là khi thấy chấn động trong mắt Vu Qua, hắn càng thêm đắc ý ___ Tiểu sứ thần của tôi đương nhiên không đơn giản rồi, của tôi

97. Chương 97: Khoác Lác

Bạn cũ gặp nhau, vui vẻ bàn chuyện, có hệ thống phụ trợ ngôn ngữ, sau khi nghe Vu Qua nói tiếng người lùn một lát, Ngô Nặc cũng dần có thể làm phiên dịch, dịch lời ông nói lại cho đại vu và Bạch nghe.

Tộc người lùn cả đường ăn gió nằm sương, đi thật sự gian nan, nói đến những nguy hiểm họ gặp trên đường, cùng tộc nhân đã chết, Vu Qua và Đa Lặc mấy lần rơi lệ, thật sự đáng thương.

Thương tâm thì quả thật thương tâm, nhưng trong nước mắt của Vu Qua ít nhiều có mấy phần muốn lấy sự đồng tình, người lùn trời sinh tính cách thẳng đuột, không giỏi đóng kịch, Vu Qua tự cho rằng làm rất tốt, nhưng không ngờ ba người ngồi trước mặt đều đã thành tinh, vừa nhìn đã nhận ra ý đồ của ông.

Liếc thấy Vu Quyền lau nước mắt, bộ dạng còn thương tâm hơn mình, trong lòng Vu Qua càng cảm thấy, bạn già vẫn hệt như lúc trẻ, thiện lương nhân từ nhiệt tình, ông nghĩ mong muốn tộc người lùn nương tựa bộ lạc Trường Hà cắm rễ phát triển nhất định có thể thực hiện!

Vu Quyền cũng đang nghĩ, Vu Qua nhiều năm như thế vẫn không thay đổi, giống hệt lúc trước tâm tư gì cũng bày trên mặt, thu phục bọn họ lấy được cách chế tạo thần khí (đồ sắt) chắc không khó.

Đôi bên đều có mục đích, hơn nữa đều cảm thấy mục đích của mình có thể đạt được, phiên dịch Ngô Nặc cũng càng lúc càng xứng chức, Vu Quyền và Vu Qua tự nhiên càng nói càng vui, bất tri bất giác đến giờ cơm tối.

Hiện tại bộ lạc nhiều người, không cách nào tụ lại ăn chung như trước, sau khi hoàn thành công việc buổi chiều, mọi người trở về nhà mình tự ăn.

Khoai trắng bị đào hư tự nhiên trở thành thức ăn chính, khi thú triều trở về, Bạch dẫn các chiến sĩ săn giết trên trăm con long thú, những long thú này sau khi dùng muối huyết ướp, có một phần làm thành thịt sấy phơi ở nơi mát mẻ thông gió, một phần làm thành thịt muối hoặc thịt khô bỏ trong vại cất vào hầm. Lúc ăn, rửa đi chất muối dư phía trên, hoặc trực tiếp nấu hay xào hay hầm chung với khoai trắng, ăn sao cũng thấy mỹ vị.

Mùa thu hoạch vô cùng bận rộn, chân trước thu xong, chân sau đã phải vội mang giống ra trồng vào đất mới khai hoang, để đuổi kịp trước mùa đông thu hoạch đợt nữa, thời gian thật sự rất gấp, người có thể

xuống ruộng đều đã xuống, để tránh chừa ra quá nhiều nhân thủ làm việc, những người sống gần có quan hệ tốt, luôn để lại hai ba phụ nữ ở nhà làm cơm, những người khác làm việc xong, tụ lại cùng ăn cơm, tiết kiệm thời gian lại tiết kiệm sức lực. Cũng coi như là một kiểu ăn chung biến tướng.

Thủy Sa là đệ tử của đại vu, một mặt theo đại vu học tập làm việc, còn phải chăm sóc ăn uống ngủ nghỉ của đại vu, cô lục tục theo Ngô Nặc học không ít tài nghệ nấu ăn, được biết hôm nay đại vu có bạn già rất quan trọng đến thăm, cô gọi hai tiểu nữ nô tuổi không lớn phụ giúp mình, lăn qua lăn lại nửa ngày trong bếp, làm ra vài món ngon.

So với tay nghề Ngô Nặc, cô nhiều lắm chỉ học được năm phần, nhưng những món sắc hương vị đều không tính là tốt lắm trong mắt Ngô Nặc, đối với người khác, đặc biệt là những người lùn chưa từng ăn qua mấy món này, quả thật phải nói là quý hiếm mỹ vị.

Thịt nướng người lùn thường ăn, nhưng bọn họ chưa từng ăn qua thịt nướng có thêm mật ong, ớt cùng với các hương liệu hỗn hợp, thịt thú lí lạp non mềm được nướng chín vàng, nguyên con bỏ vào dĩa, hương thơm nồng mà đặc trưng của thú lí lạp trộn chung với chất điều vị, lớp da óng vàng còn phát ra tiếng xèo xèo, mùi thơm xộc thẳng vào mũi, nước miếng như lũ vỡ đê, trào ra không chịu khống chế.

Tuy tay nghề nấu nướng của Thủy Sa không bằng Ngô Nặc, nhưng công phu nướng thịt tuyệt đối không kém hơn Ngô Nặc.

Trừ thú lí lạp nướng, Thủy Sa còn làm một con dê nướng nguyên con, dê con non béo đặc biệt hợp miệng, nướng chín xong bỏ vào trong mâm lớn đặt giữa bàn gỗ, Đa Lặc và Vu Qua đói bụng căn bản không dời mắt được.

Khoai trắng hầm chim thịt, dưa dài hầm vụn thịt dê phủ thêm một tầng ớt xanh cắt nhỏ, chim thịt ớt ngâm chần tái, thịt long sấy màu sắc đỏ nhuận, cá bạc con hấp, lá khoai trắng xào, rau dại trộn miến làm thành gỏi, cuối cùng còn có một món canh chua miến.

Từng dĩa từng dĩa to chất đầy bày trên bàn, Vu Qua lại lần nữa đổi mới nhận thức về sự giàu có của bộ lạc Trường Hà, còn về Đa Lặc, hắn nhìn thức ăn đầy bàn, mắt thẳng tắp, lén nuốt nước miếng không biết bao nhiêu lần, hận không thể bưng dĩa lên đổ vào miệng mình.

Nhưng, làm khách trong hoàn cảnh xa lạ, sao có thể tùy tâm tùy ý?

Đa Lặc và Vu Qua vì một bàn thức ăn này mà đột nhiên trở nên bó buộc, cẩn thận theo đại vu vào vườn rửa sạch tay, sau đó mới trở lại ngồi vào bàn.

Hai người gây không ít chuyện cười, mới miễn cưỡng học được cách dùng đũa, Vu Qua tuổi lớn, dạ dày không tốt như lúc còn trẻ, so với thịt nướng, món cay, ông càng xem trọng món hầm, cũng đặc biệt yêu thích cháo thịt Thủy Sa hầm, cháo thịt đặc dính thơm nồng, ông ăn cả hai chén lớn, còn ăn khá nhiều chim thịt hầm và cá bạc con hấp, ăn đến cuối bụng cũng trướng lên không thẳng lưng nổi.

Đa Lặc trẻ tuổi, đặc biệt thích ăn thịt, đừng thấy vóc dáng hắn không cao bằng Ngô Nặc, nhưng dạ dày lớn hơn Ngô Nặc không biết bao nhiêu, gặm đủ hai con thú lí lạp nặng ba cân, ăn nguyên cái chân dê, một phần ba dĩa thịt long sấy đều vào bụng hắn, những món khác hắn cũng ăn không ít, lượng cơm hoàn toàn không thua kém chiến sĩ thuần nhân to con lớn tướng trong bộ lạc.

Ăn no uống đủ, đại vu dẫn Vu Qua và Đa Lặc cùng đi dạo bộ lạc tiêu cơm.

Lúc này cũng không khẩn cấp, còn có Ngô Nặc ở bên cạnh giảng giải cho họ, Vu Qua và Đa Lặc càng thêm hiểu rõ tình huống bộ lạc Trường Hà, ngưỡng mộ trong mắt hai người càng tích càng nhiều.

Nếu đã có lòng thu phục tộc người lùn, trong quá trình giảng giải Ngô Nặc đương nhiên hữu ý vô tình tiết lộ tình huống bộ lạc bên ngoài quy thuộc bộ lạc Trường Hà cho họ, đồng thời cũng cố ý tăng thêm độ gian nan sinh tồn xung quanh rừng, thêm mắm dặm muối vào thảm trạng mùa đông năm ngoái cho hai người nghe.

Vu Qua không nghĩ Vu Quyền có mất như thế, ông một lòng một dạ muốn an trí bộ lạc ở vùng này, vừa nghe tình huống mùa đông ở đây còn tệ hơn khu rừng họ ở tạm lúc trước, trong lòng bắt đầu đánh trống.

Lỡ đâu mùa đông năm nay còn ác liệt hơn năm ngoái, xung quanh còn có nhiều bộ lạc lăm le như thế, tộc người lùn họ làm sao đây? Từ khi bắt đầu chạy nạn đến nay, tộc nhân đã tổn thất quá nửa, không chịu nổi giày vò gì nữa, đừng để đến cuối cùng còn không bằng cả làm nô lệ.

Trong lòng có lo nghĩ, tâm trạng Vu Qua không kích động như lúc vừa tìm tới bộ lạc Trường Hà, đi dạo với Vu Quyền cho tới khi trời tối, được Vu Quyền giữ lại, tạm trú ở chỗ ông.

Đa Lặc thì theo Bạch, Ngô Nặc đến chỗ tộc nhân, Bạch đã an bài người đưa thức ăn cho họ từ trước, lúc này họ đều ăn no uống đủ, tạm thời an ổn ở ngoại vi bộ lạc Trường Hà.

Trong tộc người lùn gần như tất cả mọi người đều từng gặp Bạch, các người lùn có ấn tượng rất sâu sắc với thú nhân thực lực cường hãn này, thấy hắn cùng Đa Lặc qua, tảng đá trong lòng mọi người coi như triệt để buông xuống.

Đa Mộc vội chạy ra chào hỏi hắn, thấy Ngô Nặc có thể nghe hiểu tiếng người lùn của họ, đồng thời còn là đệ tử của đại vu Vu Quyền, trước là quái dị sau là kích động.

Sau một phen hàn huyên giao lưu, Bạch cùng Đa Mộc đạt thành nhận thức chung, hắn cho phép tộc người lùn tạm trú ở ngoại vi bộ lạc Trường Hà, đồng thời, dùng phương thức thuê người mời người lùn giúp họ làm nông, hắn sẽ xem tình huống thích đáng mà cho họ thức ăn làm thù lao.

Tộc người lùn mới đến đây, hoàn toàn không biết gì tình huống xung quanh, đang hận không có người giúp đỡ mình, Bạch chủ động đề xuất, cảm kích trong lòng Đa Mộc và các người lùn quả thật khỏi phải nhắc.

Tộc người lùn trời sinh thẳng thắn, yêu ghét rõ ràng, hiển nhiên đã xem Bạch đại miêu gian xảo thành đại nhân ân của toàn tộc, nhiệt tình kéo hắn nói chuyện mãi đến nửa đêm, suýt nữa bán sạch vốn gốc nhà mình. May mà, họ còn nhớ đồ sắt mang tới tai họa cho bộ lạc, còn có cảnh cáo của đại vu lúc thường, nên nén lại được không nhắc chuyện đồ sắt. Bọn họ hoàn toàn không biết, ngày đầu tiên Bạch thấy họ, chuyện đồ sắt đã bại lộ rồi.

Nếu không phải vì trong tay họ có cách luyện chế đồ sắt, Bạch đại miêu mới không nỡ lãng phí thời gian bồi tiểu sứ thần, xoay quanh mấy kẻ vừa lùn vừa ngốc này.

Ngô Nặc còn nhẫn nại hơn Bạch đại miêu, đặc biệt là nghe nói họ mang tới không ít hạt giống đặc biệt ở chỗ cũ của bộ lạc, trong những hạt giống đó, có một loại hạt giống rất có thể chính là một nhiệm vụ hệ thống giao cho y, y hận không thể lập tức bảo họ lấy ra cho mình xem thử, nhưng cuối cùng vẫn khắc chế được.

Tất cả trước đợi thu phục tộc người lùn rồi nói sau.

Cái này không chỉ liên quan đến thuật luyện thép trong tay họ, còn quan hệ với nhiệm vụ cưỡng chế hệ thống mới giao.

Tương tự như nhiệm vụ cưỡng chế thu phục bộ lạc Đại Thạch trước đó, thu phục những người lùn này cũng có phần thưởng 10-50 tích phân khác nhau, cộng thêm một lần rút thưởng tùy ý.

Từ sau mùa đông đến nay, Ngô Nặc đã làm hơn mười nhiệm vụ chuỗi khám phá, đều là những nhiệm vụ nhỏ tích phân ít, phần thưởng mỏng, mà hiện tại nhiệm vụ thu phục người lùn là nhiệt vụ cưỡng chế đầu tiên y nhận được sau mùa đông. Tộc người lùn hiện tại chỉ còn lại hơn năm trăm người, chút nhân số này tuy còn lâu mới so được với bộ lạc Đại Thạch lúc trước, nhưng muỗi có nhỏ cũng là thịt, nhiệm vụ này nếu làm tốt, nói ít cũng có mấy ngàn tích phân, còn được rút thưởng nữa!

Từ sau khi nhận nhiệm vụ, mấy người lùn thân hình ngũ đoản mập mạp cường tráng, trong mắt Ngô Nặc đã biến thành từng chuỗi con số tích phân biết đi, tự dưng trở nên rất đáng yêu.

Điều duy nhất không đủ đẹp, là lần này hệ thống cho thời gian rất eo hẹp, chỉ có 20 ngày.

Mùa đông hoàn cảnh ác liệt như thế, thu phục bộ lạc Đại Thạch còn tốn khá nhiều thời gian, hiện tại hoàn cảnh bên ngoài tốt hơn lúc đó không chỉ chút xíu, tộc người lùn cho dù có thoát ly bộ lạc Trường Hà trong thời gian ngắn cũng sẽ không gặp nguy hiểm diệt tộc, cho nên, Ngô Nặc không dám gây thêm chuyện, tất cả lấy hoàn thành nhiệm vụ cưỡng chế làm chủ.

Sau khi Bạch đạt thành nhận thức chung với Đa Mộc, sáng hôm sau, liền phái người tới dẫn họ vào ruộng khoai trắng làm việc.

Bạch đương nhiên không biết Ngô Nặc có nhiệm vụ mới, nhưng mục đích của hắn cũng là nhanh chóng thu phục tộc người lùn, lấy được biện pháp rèn đồ sắt (thần khí) trong tay họ, vì thế đặc biệt an bài những người lùn này làm việc chung với các cư dân sau khi diệt tộc đã gia nhập bộ lạc Trường Hà.

Người lùn trời sinh thẳng thắn thích nói chuyện, đầu óc cũng nhanh nhạy, bọn họ vốn đã biết gieo trồng thức ăn, công việc làm nông đơn giản rất nhanh đã thuận tay, lúc làm việc, tự nhiên không thiếu giao lưu với người khác, tuy ngôn ngữ bất đồng, nhưng họ có ngôn ngữ cơ thể phong phú. Người bên bộ lạc Trường Hà sau khi nhận được lệnh ở trên, bảo họ tìm cách giao lưu nhiều với tộc người lùn, một nhiệt tình một có tâm, mọi người tràn trề tinh thần ra dấu, thỉnh thoảng cũng học ngôn ngữ của đối phương, chậm rãi, có thể tiến hành một vài giao lưu đơn giản.

Vu Qua ở nhà đại vu mấy ngày, chủ động yêu cầu trở về chỗ bộ lạc, ông và Đa Mộc mỗi ngày thu được tin tức tộc nhân hồi báo, sắc mặt mỗi ngày mỗi khó xem.

Hoàn cảnh sinh hoạt nơi đây, ác liệt hơn họ tưởng tượng nhiều, tạm không nói mùa đông ở đây đáng sợ hơn nơi họ sinh sống trước kia, cho dù bộ lạc Trường Hà nguyện ý giúp đỡ họ, cũng nguyện ý cho giống khoai trắng. Nhưng họ chỉ có hơn năm trăm người, mấy bộ lạc cả ngàn người kia trong mùa đông nói hủy diệt là hủy diệt, họ lấy cái gì để so sánh với những bộ lạc đã cắm rễ ở Hắc Sắc sâm lâm nhiều năm?

Thật sự đến mùa đông, sợ là họ còn bị hủy diệt nhanh hơn những bộ lạc đó!

Lại nghĩ đến bộ lạc Hàn Nham mất hết tính người, cùng với bộ lạc ăn thịt người khác, đúng là không rét mà run.

Như vậy rốt cuộc phải làm sao mới tốt?

Biết tộc người lùn đã bị dọa, Bạch rất nhanh lại an bài những người lùn đó đi làm việc chung với người bộ lạc Đại Thạch.

So với bàn thảm trạng mùa đông, người bộ lạc Đại Thạch càng thích nói chuyện thần tích, thần thú, sứ thần xinh đẹp… cứ thế ngày ngày nói, sắc mặt Vu Qua và Đa Mộc quả nhiên mỗi ngày mỗi tốt.

Mắt thấy còn hai ngày nữa là đến kỳ hạn cuối của nhiệm vụ, Ngô Nặc đang do dự có nên nghĩ cách hạ thuốc mạnh cho tộc người lùn không, Vu Qua và Đa Mộc lại chủ động tìm tới cửa, hạ quyết tâm quy thuộc bộ lạc Trường Hà.

Vấn đề khác còn được, nhưng tín ngưỡng của hai bộ lạc khác nhau quả thật là vấn đề lớn.

Bộ lạc bên vùng Hắc Sắc sâm lâm này, toàn bộ đều tín ngưỡng thần thú, sau đó mới là tổ tiên của mình.

Tộc người lùn lại tín ngưỡng hỏa thần và tổ tiên của mình, đại vu của họ trời sinh có thể ngưng tụ hỏa lực sử dụng dị hỏa, nhưng lại không có năng lực nghe ngôn ngữ thiên phú của thú nhân.

Đối với Ngô Nặc mà nói, những cái này rất có thể là do gen quần tộc bẩm sinh khác biệt tạo ra, nhưng đối với tộc người lùn, thậm chí Vu Quyền, là vì tín ngưỡng bất đồng tạo nên.

Người lùn vì sống sót, có thể làm giống như bộ lạc Đại Thạch, từ bỏ đồ đằng bộ lạc, nhưng muốn từ bỏ tín ngưỡng với hỏa thần, họ làm không được.

Chuyện lại lần nữa chìm vào giằng co.

Ngô Nặc chợt bừng tỉnh đại ngộ, tích phân hệ thống làm gì dễ kiếm như thế?

Đã đến lúc khảo nghiệm năng lực hùng (thần) biện (côn) của y rồi.

Ngô Nặc trước tiên thuyết phục đại vu, sau đó mới tìm Vu Qua và Đa Mộc tới, cũng những ngôn luận đó nhưng dùng tiếng người lùn nói với hai người họ: "… Tôi tới từ bộ lạc Viêm Hoàng, bộ lạc Viêm Hoàng vô cùng lớn, ở nơi đó có tín ngưỡng thần thú, cũng tín ngưỡng hỏa thần còn có tín ngưỡng thần linh khác nữa, mọi người đều tín ngưỡng chủ thần của riêng mình, nhưng tôi không biết hai người có từng nghe qua chưa, trên chủ thần còn có phụ thần sáng thế…

Chư thần đều là con của phụ thần, phụ thần khởi đầu sinh mạng tỉnh dậy từ hỗn đục, ngài dùng đôi tay xé mở hỗn đục, sáng tạo ra tinh cầu mà chúng ta đang sinh sống…

… Ngài cảm thấy tinh cầu này quá quạnh quẽ, nên đã dùng thần lực biến hóa ra các chư thần…

… Phụ thần dùng hết thần lực chìm vào ngủ say, chư thần học theo phụ thần, chiếu theo suy nghĩ của mình sáng tạo ra chúng ta…

… Thần thú chưởng quản giết chóc, thần hỏa chưởng quản hủy diệt, thần mặt đất chưởng quản vạn vật sinh linh, nữ thần sinh mạng chưởng quản tuổi thọ…

… Chư thần sinh sống ở thần vực, chỉ có người lương thiện sau khi chết mới có thể trở về vòng tay chủ thần của mình…

… Tín ngưỡng vị chủ thần nào cũng không sai, vì chúng ta quả thật là con cái của những chủ thần khác nhau, nhưng tất cả chủ thần đều là con của phụ thần, họ là anh chị em thân mật, chỉ cần cùng thờ phụng phụ thần, họ sẽ không để ý đời sau của mình sống chung với đời sau của anh chị em…”

Ngô Nặc xuyên suốt cổ kim trong ngoài, kết hợp với thần thoại truyền thuyết từng nghe lúc nhỏ, tiểu thuyết tây huyễn từng xem sau khi trưởng thành, lại chêm vào một vài lời đồn thích đáng của thế giới này, vắt óc biên soạn một đoạn như thế.

Đại khái thật sự cũng rất may mắn, tại một vài bộ lạc siêu cấp đại vu từng đi qua, thật sự mơ hồ có truyền thuyết tương tự như phụ thần sáng thế, cho nên y đánh bậy đánh bạ đã thuyết phục được đại vu.

Vu Qua lúc còn trẻ đi lịch lãm ở bộ lạc siêu cấp, cũng thỉnh thoảng nghe qua mấy lần, vì đều là những lời ông không để ý, nên cả ông và Vu Quyền đều không bận tâm.

Hiện tại nghe Ngô Nặc có hiềm nghi là sứ thần uyển chuyển nói, lập tức có cảm giác như nghe được tinh túy.

Chỉ cần họ tin, chuyện tiếp theo liền dễ làm.

Ngô Nặc kiến nghị họ làm theo phương thức của bộ lạc Viêm Hoàng, chia ra tổ chức nghi thức tế thần lớn nhỏ, nghi thức lớn chính là tất cả mọi người cùng bái tế phụ thần, nghi thức nhỏ chính là mọi người cứ theo truyền thống của mình tế bái chủ thần của mình, nghi thức lớn mỗi năm chọn thời gian cử hành thống nhất, nghi thức nhỏ thì sẽ cử hành theo thời gian cũ của từng bên.

Cứ thế, sẽ không còn bất cứ xung đột nào.

Ngô Nặc hao tâm tổn sức tìm ra vị phụ thần sáng thế có lẽ có, không chỉ đơn thuần là muốn khiến câu chuyện này nghe càng có sức thuyết phục, mà là để tìm cái chung trên một ý nghĩa nào đó.

Với xu thế phát triển của bộ lạc Trường Hà hiện tại, cùng với ý tưởng của y và Bạch đại miêu, sau này sẽ càng ngày càng lớn, dung nạp chủng tộc bộ lạc cũng càng ngày càng nhiều, vấn đề tín ngưỡng một khi không cẩn thận sẽ ủ thành đại họa. Giống như ai cũng không nguyện ý thừa nhận mình là kẻ yếu, đồng dạng, họ cũng không nguyện ý tin tưởng thần linh mình tín ngưỡng yếu hơn thần linh khác, thậm chí là không được thừa nhận. Nhưng nếu mọi người đều có một thần linh tín ngưỡng chung, đồng thời thần linh này là cha của chúng thần, vậy rất nhiều vấn đề đều được giải quyết dễ dàng.

Chuyện về sau còn chưa thể nói rõ, nhưng ít nhất hiện tại đã có hiệu quả thiết thực.

Vu Qua và Đa Mộc nghe Ngô Nặc giải thích xong, lo nghĩ lớn nhất cũng là cuối cùng trong lòng đã triệt để tan biến.

Chẳng qua khác với bộ lạc Đại Thạch, tộc người lùn không xóa đi đồ đằng ngọn lửa của mình, mà trực tiếp thêm một đầu lâu thú nho nhỏ ở bên cạnh, để biểu thị quy thuộc bộ lạc Trường Hà.

Chịu đựng hai ngày, Ngô Nặc và đại vu còn có các tế ti khác, cuối cùng đã vẽ xong đầu lâu thú trong thời hạn hệ thống quy định.

Ngô Nặc cuối cùng được cho hơn 14000 điểm tích phân, nhưng vận may rút thưởng không tốt lắm, không rút trúng công pháp y tâm tâm niệm niệm, chỉ rút được một tờ phương pháp ủ rượu trái cây cấp thấp.

Ngô Nặc đã biết ủ rượu nho, vốn y không hứng thú mấy với phương pháp này, nhưng phương pháp ghi ở trên khác hẳn phương pháp y biết, chiếu theo phương pháp này, có thể dùng nhiều loại trái cây ủ thành rượu trái cây hỗn hợp, còn không cần phải thêm vào một lượng đường lớn như rượu nho, nồng độ rượu cao hơn rượu nho một chút, thấp hơn rượu trắng.

Ngô Nặc quả thật từng nghĩ sẽ ủ một chút rượu, trong Hắc Sắc sâm lâm cũng có thực vật vô cùng tương tự nho, hình dáng màu sắc mùi vị đều rất giống, chỉ là hơi chua, muốn ủ được rượu nho ngọt ngào thì phải thêm không ít đường mới được.

Mía y mua được từ thú nhân hùng tộc ở hội chợ bộ lạc lúc trước đã được trồng xuống, thế phát triển không tồi, nhưng số lượng không nhiều, ít nhất phải sang năm trồng thêm một đợt nữa, mới có dư lấy luyện đường.

Tờ phương pháp ủ rượu này, tuy không quý báu như công pháp, nhưng cũng đúng lúc có tác dụng.

Chẳng qua thời gian này, trong rừng không nhiều trái cây đã chín hẳn, chuyện trong bộ lạc lại chất đống như núi, Ngô Nặc chỉ có thể cất phương pháp đi trước, sau này lại thử.

Sau khi tộc người lùn quy thuộc bộ lạc Trường Hà, cũng coi như một thành viên bộ lạc, so với làm nông, họ càng có thiên phú rõ rệt ở việc chế tạo công cụ. Họ khéo tay, cũng rất có tính sáng tạo, công cụ đơn giản vào tay họ luôn dễ dàng có thể được họ cải tạo sử dụng tốt hơn. Ngô Nặc phát hiện ưu điểm này, dứt khoát cho họ thoát ly sản xuất, chuyên môn chế tạo, cải tạo công cụ bộ lạc.

Đừng xem thường nông cụ do người lùn làm ra, còn thật sự vô cùng thực dụng, có nông cụ mới, hiệu suất làm việc của mọi người tăng hơn trước không ít.

Toàn bộ lạc trước trước sau sau bận rộn hơn một tháng, cuối cùng thu hoạch xong khoai trắng, còn trồng mầm đã ươm vào đất hoang mới khai khẩn.

Ngô Nặc không phải rất hiểu nông vụ, nhưng y vẫn biết cách nói 'cho đất nghỉ'. Tạm nói bộ lạc không có phân bón hóa học, ngay cả cung ứng phân bón cũng thiếu hụt nghiêm trọng, chỉ luận riêng độ phì của đất, dù có phì nhiêu cỡ nào cũng không chịu nổi cày cấy liên tục, đặc biệt còn là gieo trồng loại thực vật lực sinh mạng cực mạnh, tiêu hao độ phì như khoai trắng.

Cho nên sau khi gieo trồng đợt khoai trắng trước, Ngô Nặc đã có kế hoạch hóa an bài người ở ngoại vi bộ lạc khai khẩn một số đất hoang mới, dù sao xung quanh bộ lạc đâu đâu cũng là đất phì nhiêu vô chủ, không chiếm thì uổng. Tiến độ xây nhà bên Tinh không nhanh, chỉ có số ít người có chỗ ở cố định, phần lớn mọi người đều ở trong lều đơn giản, an bài họ đến nơi mới cũng dễ dàng.

Đất trống ra, tự nhiên sẽ trở thành phạm vi hoạt động của các gia súc.

Sau đó, các chiến sĩ thủ hạ cùng Bạch săn bắt không ít con mồi mang về, long thú săn trước, động vật chết lúc săn bắt bình thường trên cơ bản đã đủ cung cấp lượng thịt hằng ngày cho mọi người, vật sống toàn bộ giữ lại sinh sôi.

Thông qua săn bắt và thuần dưỡng số lượng trước đó, các loại gia súc gia cầm trong bộ lạc hiện tại lớn lớn nhỏ nhỏ cộng lại đã quá chục ngàn, trên cơ số này, tốc độ sinh sôi cũng sẽ trở nên cấp tốc.

Chỉ với sức của hai ba chục tiểu đậu đinh nhóm sư tử con, sớm đã không trông nổi nhiều gia súc như thế. Ngô Nặc vừa phái thêm người canh chừng, thuần dưỡng gia súc, vừa để mọi người học theo nhà y xây chuồng gia súc, dùng chuồng lớn nhỏ chia gia súc khác chủng loại ra nuôi. Ngô Nặc thậm chí còn đề nghị mọi người chỉ chuyên chú nuôi một loại hoặc mấy loại động vật, đi con đường chuyên nghiệp hóa nuôi trồng, để tiện tích lũy càng nhiều kinh nghiệm nuôi trồng, những động vật không dễ hầu hạ hoặc giỏi sinh sôi, sẽ cố nuôi ít một chút.

Mọi người ngẫm lại, phát hiện kiến nghị của Ngô Nặc quả thật vô cùng có lý.

Heo thú đặc biệt mắn đẻ, rất dễ nuôi sống, có thể ăn có thể ngủ có thể mọc thịt, tính tình tương đối ôn thuận, tự nhiên trở thành đối tượng mọi người tranh nhau nuôi dưỡng. Trình độ được hoan nghênh của răng dài, chim thịt và heo thú không phân trên dưới, tiếp theo chính là dê và bò man, nai gạc vị ngon, nhưng nuôi nhốt thường sinh bệnh, con con dễ chết yểu hơn mấy loại trước, không dễ chăm sóc, sau khi nghe Ngô Nặc kiến nghị, người thích nuôi chúng cũng ít đi. Bộ lạc lớn lớn nhỏ nhỏ có mười mấy loại gia súc, trong đó

khó nuôi nhất chính là thú lí lạp, chúng giỏi đào hang, hơi chút sơ sẩy là chúng chạy mất, nuôi phí công, trừ thật sự là người có tình cảm chuyên biệt với thú lí lạp, những người khác hầu như đều không thích nuôi nó.

Xây chuồng dễ hơn xây nhà nhiều, người có nhà gạch ngói lợi dụng thời gian nghỉ ngơi bình thường, mô phỏng theo số chuồng của Ngô Nặc, dọn dẹp vườn sau nhà mình rồi dùng gỗ khoanh lại mấy cái chuồng, xong lại đến bên bờ sông nhặt chút đá, dùng đất dính xây nhà dán đá đó lại thành vách tường, lại lấy đất dính bôi lên đất, phía trên phủ một tầng đá phiến, đợi đất dính khô cứng, đá phiến cũng được cố định chặt dưới đất.

Các gia súc ở trong chuồng như thế, không chỉ ít đánh nhau, thu dọn phân của chúng cũng dễ hơn, cả ngày ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, còn dễ phì thịt hơn nuôi thả.

Tuy nói dễ phì thịt, nhưng mấy gia súc này dù sao chỉ ăn cỏ xanh mà thôi, tốc độ sinh trưởng tự nhiên tất nhiên còn lâu mới có thể sánh với những động vật được ăn thức ăn gia súc hiện đại.

Cứ lấy heo thú ra nói, từ khi sinh ra đến trưởng thành, phải mất gần ba trăm ngày, tương đương một năm hiện đại, để ở tinh cầu một năm có 480 ngày, cũng đã mất hơn nửa năm, nếu nuôi thả tốc độ sinh trưởng sẽ càng chậm.

Đương nhiên chỗ ích lợi vẫn có, trừ chất thịt ngon hơn, những gia súc ăn cỏ xanh trưởng thành, cũng rất ít bệnh.

Mọi người xây chuồng xong, chiếu theo con số đã đăng ký, nhận gia súc nhà mình về. Những gia súc đã được thuần dưỡng đó, ôn thuận hơn lúc trước nhiều, sống chung với các đồng tộc khác trong chuồng, trừ giành thức ăn, giành giống cái, bình thường rất hiếm khi đánh nhau. Sau đó, mọi người cũng ý thức được tách thú đực và thú cái ra nuôi, thậm chí học được sau khi thiến thú đực, tình huống đánh nhau càng ít hơn.

Nhưng, người có nhà còn có chuồng vẫn chỉ là bộ phận nhỏ, phần lớn gia súc sau khi đăng ký vẫn do bộ lạc thống nhất nuôi thả.

Gia súc thành niên cơ bản đều có chủ, nhưng con của chúng thì không dễ chia, Ngô Nặc và đại vu thương lượng xong nghĩ ra một biện pháp điều hòa, chính là chia số con con đó cho thuần nhân không có gia súc nuôi.

Tộc người lùn vận khí không tệ, gia nhập bộ lạc Trường Hà không bao lâu, thì lục tục có người đăng ký được phân gia súc con. Cho dù những gia súc con này chỉ được ghi dưới tên họ, phải đợi sau khi có nhà và chuồng cố định mới có thể lĩnh về tự nuôi. Nhưng đối với họ mà nói, đã là cổ vũ và động lực rất lớn.

Vì, nó có nghĩa là, bọn họ cuối cùng thành công cắm rễ ở bộ lạc giàu có cường đại ngày càng thịnh vượng này

98. Chương 98: Khuếch Trương

Đợt giống khoai trắng thứ hai gieo xuống không bao lâu, lúa mì và thóc Ngô Nặc trồng trước sau tiến vào kỳ thu hoạch, sản lượng hai loại lương thực còn lâu mới bằng khoai trắng, lúa mì giống nguyên thủy chưa qua thuần hóa, phẩm chất hạt giống chênh lệnh không đều, lần đầu tiên Ngô Nặc trồng, bình thường đều giao cho các nô lệ chăm sóc giúp mình, mọi người đều không có kinh nghiêm trồng trọt, sản lượng một mẫu lúa mì chỉ có hơn bảy chục cân, thật sự ít đến đáng thương. Giống lúa nước mua với Vương Tam Hổ còn tốt hơn chút, nhưng bình quân mỗi mẫu cũng chỉ có khoảng một trăm hai mươi cân.

Hai trăm mẫu lúa mì, tổng cộng thu hoạch 15000 cân, hơn hai trăm mẫu lúa nước, tổng cộng thu hoạch 27000 cân thóc.

Số lúa mì và thóc này nếu lại tách vỏ, mài mì mài gạo, sẽ còn tổn thất không ít.

Ngô Nặc nhớ lúc trước từng xem tin mới nói sản lượng lúa nước tạp giao khoảng hơn 400 cân mỗi mẫu, đêm trước ngày y xuyên việt, sản lượng một mẫu lúa nước được đưa tin mới nhất thậm chí có thể đạt tới 1000 kg, chênh lệch vượt qua gấp mười.

Cho dù ngay từ đầu Ngô Nặc có chuẩn bị tâm lý, biết sản lượng lúa nước, lúa mì mình trồng khẳng định không bằng hiện đại, nhưng không ngờ lại chênh lệch lớn như thế. Nếu không phải có khoai trắng lót nền, chỉ dựa vào những lúa mì, lúa nước này, gặp lúc bội thu còn được, nếu gặp lúc thất thu không có được một hạt, không biết đã đói chết bao nhiêu người.

Thóc và hạt lúa mì tuy sản lượng kém xa khoai trắng, nhưng lại dễ trữ hơn khoai trắng, sau khi phơi khô bỏ vào kho lương, bảo quản thích đáng, có thể giữ một hai năm.

Khoai trắng trừ hầm chỉ có thể làm thành miến hoặc phơi thành khoai khô, hầm cũng chỉ giữ được một mùa đông, miến dễ bảo quản nhưng hao tổn lớn, mà khoai khô nếu không bỏ vào đồ chứa đặc thù có vẽ vu chú, gặp phải thời tiết ẩm ướt, còn dễ sinh mốc hơn gạo và hạt lúa mì.

Vẽ chú khô hanh không khó, nhưng rất tiêu hao vu lực, chỉ dựa vào mấy vu giả hiện tại của bộ lạc, cho dù vắt khô tất cả vu lực của họ, cũng không thể vẽ chú khô hanh cho mỗi nhà. Hơn nữa cho dù thật sự vẽ, chú khô hanh cũng sẽ theo thời gian trôi qua, vu lực suy giảm dần mà mất đi tác dụng.

Cho nên, dù sản lượng khoai trắng có cao, trước khi tìm được phương pháp trữ tốt hơn, vẫn nên phổ biết gieo trồng lúa mì và lúa nước.

Chu kỳ sinh trưởng của lúa mì và lúa nước đều dài hơn khoai trắng, hai năm nay, thời gian mùa đông đến và kéo dài lại sớm và dài hơn trước, tạm thời, lúa nước và lúa mì chỉ có thể trồng một vụ.

Ngô Nặc bảo người tỉ mỉ chọn ra hạt lúa mì, hạt thóc lớn, chất lượng để giữ làm giống, cẩn thận đem cất trữ, để năm sau tiếp tục trồng. Những thứ kém hơn, thì trực tiếp bỏ vào mấy kho lương mới xây, giữ làm lương thực cho y và đại vu.

Cho dù không phải là gạo thơm gì, thóc mới bản thân cũng mang theo một hương thơm khó nói và vị ngọt nhẹ nhàng, rất ngon miệng. Gạo Ngô Nặc ăn lúc trước đều là giao dịch với Vương Tam Hổ, Vương Tam Hổ và y quan hệ tốt, bình thường chỉ tính giá hữu nghị cho y, nhưng hệ thống không phải đen bình thường, mỗi lần trừ tích phân đều trừ khiến y đau thịt.

Gạo y giao dịch đến còn không phải chỉ cho mình y ăn, trong nhà còn có một con Bạch đại miêu bị y lừa xem danh hiệu 'thùng cơm' là vinh quang, cháo gạo bình thường đại vu ăn cũng là y cống hiến.

Trong nửa năm này, chỉ tính tích phân tiêu hao trong việc mua gạo đã sớm vượt qua mười ngàn.

Hiện tại nhà mình cuối cùng có gạo, ăn cũng không còn đau thịt nữa… mới lạ!

Từ sau khi trong kho chứa đầy thóc do nhà mình sản xuất ra, cái thùng cơm lớn Bạch đại miêu triệt để mở lượng cơm, ở nhà, bữa nào cũng đều banh bụng ra ăn, một mình hắn một bữa có thể giải quyết ba cân gạo. Chú ý là gạo không phải cơm, ba cân gạo có thể hấp đầy xửng, lượng cơm một mình hắn đã có thể so với năm sáu Ngô Nặc.

Bạch đại miêu không chỉ thích ăn cơm, hắn còn thích ăn các loại thực phẩm Ngô Nặc làm từ bột mì, đặc biệt thích ăn bánh bao.

Trong bánh bao lớn bằng nắm tay, chỉ có một tầng vỏ mỏng, bên trong toàn là các loại nhân thịt, có thịt heo xào hành, thịt heo dưa chua, thịt heo cải trắng, thịt heo nấm, thỉnh thoảng cũng có thịt long sấy, cá, hỗn hợp rau thịt làm các loại nhân. Tay nghề của tiểu sứ thần Bạch đại miêu đương nhiên đều thích, nhưng hắn thích nhất vẫn là nhân thuần thịt, cắn mở lớp vỏ trắng tinh thơm mềm, nhân thịt béo bằm vụn chui vào miệng, loại cảm giác thỏa mãn đó quả thật không cách nào hình dung.

Bánh rán mỡ Bạch đại miêu cũng thích, mỗi lần trước khi dẫn các chiến sĩ ra ngoài săn bắt, đều sẽ quấn Ngô Nặc làm thật nhiều gói trong bao cho hắn. Loại bánh dùng mỡ rán này để được khá lâu, bình thường tới một hai ngày, đợi thời tiết lạnh xuống, để mấy ngày cũng không thành vấn đề.

Chuyện Bạch đại miêu thích làm nhất, chính là khi các chiến sĩ khác khổ bức ăn thịt sống hay thịt nướng, sẽ lấy mười cái bánh 'nội dung' tiểu sứ thần làm cho mình ra, đặt lên tảng đá đã đốt nóng, chậm rãi hâm

nóng, đợi mùi thơm chậm rãi tỏa ra, những người khác chảy nước miếng ào ạt, hắn mới chậm rãi giải quyết số bánh đó.

Đương nhiên, với tiêu hao của Bạch đại miêu lúc ra ngoài đi săn, bao nhiêu bánh cũng không đủ cho hắn lắp bụng, cho nên số bánh này tác dụng lớn nhất chính là chống đói và khoe khoang, túm lại là rất chi ấu trĩ 3 .

Nhưng, sau khi lên làm thủ lĩnh, một vài thiên phú của Bạch cũng dần hiển lộ, so với thú nhân khác trời sinh thẳng thắn, hắn càng giỏi quan sát là nắm giữ lòng người.

Cho nên, thỉnh thoảng hắn cũng sẽ chia thức ăn chuyên thuộc của mình cho binh sĩ tướng lĩnh biểu hiện tốt.

Đối với các binh sĩ tướng lĩnh được chia cho thức ăn chuyên thuộc của thủ lĩnh, thức ăn do chính tay sứ thần làm vốn đã mỹ vị là một chuyện, có thể được thủ lĩnh khen thưởng, vinh hạnh này mới là thứ họ xem trọng nhất.

Không cần nghi vấn, hành động của Bạch đã tăng cao độ đoàn kết của các chiến sĩ thủ hạ, cũng chậm rãi xóa đi khúc mắc như có như không trong lòng các chiến sĩ ngoài bộ lạc. Thời gian lâu dài, hắn không chỉ khiến các chiến sĩ tin phục về mặt võ lực, càng dùng mị lực nhân cách của riêng mình trở thành thủ lĩnh đáng để hiếu trung trong lòng các chiến sĩ, bất luận là quân đoàn thú nhân hay quân đoàn thuần nhân đều trở nên dị thường đoàn kết.

Trong chiến đấu săn bắt không ngừng, năng lực tác chiến phối hợp giữa các chiến sĩ càng lúc càng mạnh, so với chiến sĩ các bộ lạc khác vẫn còn tự phấn đấu riêng, năng lực tác chiến của quân đoàn bộ lạc Trường Hà mạnh hơn bộ lạc khác không chỉ một chút.

Tình trạng mùa đông năm ngoái quá mức thảm liệt, năm nay bất luận là trong rừng hay trên thảo nguyên hoang nguyên, con mồi đều ít hơn năm ngoái. Cho dù đã có không ít bộ lạc bị diệt trong mùa đông trước, nhưng cọ sát cướp đoạt lúc đi săn giữa các bộ lạc chỉ tăng không giảm.

Năm ngoái, trong những chuyện ma sát, tranh đoạt này, bộ lạc Trường Hà ít nhiều cũng có chút tổn thất. Nhưng năm nay lại hoàn toàn khác, ban đầu còn có bộ lạc thử cướp thức ăn của bộ lạc Trường Hà, bị Bạch chỉ huy chiến sĩ thủ hạ giáo huấn cho mấy trận, sau đó không còn ai dám động thủ với bộ lạc Trường Hà nữa.

Bộ lạc Trường Hà đột nhiên trở nên cường đại, xu thế phát triển cực kỳ hung mãnh, trên giường mình làm sao dung cho người khác ngủ. Bộ lạc Mục Nguyên sao có thể thật sự ngồi nhìn bộ lạc Trường Hà làm lớn làm mạnh? Khoảng cách hai bộ lạc không tính là đặc biệt xa, khi ra ngoài đi săn, thỉnh thoảng cũng sẽ gặp chiến sĩ của đối phương, ma sát xung đột không cách nào tránh khỏi. Trong tối ngoài sáng, bộ lạc Mục Nguyên không ít lần hạ thủ với bộ lạc Trường Hà, Bạch đại miêu cũng không phải người chịu thiệt, mỗi lần bất kể là ai cướp con mồi của họ, đánh trước rồi nói sau!

Vốn chiến sĩ thú nhân bộ lạc Trường Hà và bộ lạc Mục Nguyên đều vô cùng hiếu dũng thiện chiến, hiện tại còn học được phối hợp tác chiến, những chiến sĩ thú nhân chiến đấu một mình chỉ đành cam phận chịu đánh. Không cần Bạch đích thân ra tay, những chiến sĩ thủ hạ đã đủ khiến kẻ khiêu chiến mắc nghẹn.

Đánh một lần không nhớ lâu, lần nào cũng đánh, cho dù ngu cũng học ngoan.

Chậm rãi, hung danh của bộ lạc Trường Hà và dực hổ Bạch được lan truyền xung quanh. Có Ngô Nặc cố tình bày đường, Bạch rất chú trọng hình tượng bên ngoài của mình, bình thường, chỉ cần người khác không chủ động trêu chọc, hắn chưa từng để thủ hạ binh sĩ đi cướp thức ăn của người khác, thỉnh thoảng gặp người của bộ lạc khác vì thức ăn mà đánh nhau, hắn sẽ căn cứ theo tình huống giúp họ phán quyết công bằng, để đôi bên đều tâm phục khẩu phục.

Cho nên, kèm với hung danh, danh tiếng tốt Bạch cố ý tạo ra cũng dần lan truyền khắp nơi.

So với bộ lạc Mục Nguyên hung hãn bá đạo, bộ lạc nhỏ vừa xung quanh tự nhiên càng thích thân cận với bộ lạc lớn nhân nghĩa lại công chính như bộ lạc Trường Hà.

Có hai bên đối lập, vài bộ lạc nhỏ quả thật không thể chống chọi được nữa, còn chủ động đề xuất nguyện ý quy thuộc bộ lạc Trường Hà với Bạch.

Phải biết bộ lạc Trường Hà không lãng phí một binh một tốt, liền thu phục được gần ngàn người, thủ lĩnh và đại vu bộ lạc Mục Nguyên tức méo cả mũi.

Nhất định phải cho bộ lạc Trường Hà đẹp mặt ở hội chợ bộ lạc, để họ hiểu rốt cuộc ai mới là bộ lạc đệ nhất Hắc Sắc sâm lâm!

Thủ lĩnh và đại vu bộ lạc Mục Nguyên đang âm thầm phát thệ, còn Bạch thì đã phái chiến sĩ thú nhân đi truyền tin tức bộ lạc Trường Hà ba tháng sau tổ chức hội chợ bộ lạc cho các bộ lạc lớn nhỏ xung quanh.

Tuy không nói rõ, chiến sĩ phái đi vẫn mơ hồ truyền đạt một tin tức: Bộ lạc Trường Hà có muối, hơn nữa chất lượng tốt hơn giá còn rẻ hơn bộ lạc Mục Nguyên.

Do giao thông bất tiện tin tức tắc nghẽn, bộ lạc Mục Nguyên tạm thời còn chưa nhận được tin tức, nhưng những bộ lạc đã lục tục nhận được tin, thì triệt để sôi trào!

Bên cạnh truyền đạt tin tức quan trọng này, các chiến sĩ đồng thời còn nói với họ, nếu họ muốn tới tham gia hội chợ, thì phải chuẩn bị sẵn các loại hạt giống và vật giao dịch đặc biệt cùng với nô lệ, bảo đảm có thể bán được giá tốt.

Cử hành hội chợ bộ lạc không phải chuyện nhỏ, đặc biệt là Bạch và Ngô Nặc còn muốn thông qua lần hội chợ này để bộ lạc được chói sáng, thu hút càng nhiều bộ lạc nương tựa quy thuộc, rất nhiều chuyện phải bắt đầu chuẩn bị từ bây giờ.

Những công tác chuẩn bị khác tạm không nói, Ngô Nặc quen giao dịch tiền tệ của hiện đại, với kiểu dùng vật đổi vật của thời đại này vô cùng khó quen, hơn nữa loại phương thức giao dịch này quả thật tồn tại tệ nạn.

Sau khi thương lượng với Bạch và đại vu, Ngô Nặc quyết định dùng đất dính nung một đợt tiền tệ.

Đối với những lý luận kinh tế học cao thâm như giá trị tiền tệ, lượng phát hành tiền tệ, cùng với khống chế lưu thông tiền tệ vân vân, Ngô Nặc không biết chút gì, mục đích lớn nhất khi y làm ra tiền tệ chính là muốn đơn giản hóa quá trình giao dịch, điều nghĩ tới đầu tiên chính là phòng tiền giả.

99. Chương 99: Tiền Tệ

Tộc người lùn giỏi động não, tay nghề khéo léo năng lực động thủ mạnh, sau khi họ gia nhập bộ lạc Trường Hà, không chỉ giúp mọi người cải tiến công cụ, sau khi kết thúc thu hoạch, hơn phân nửa người lùn đều dọn tới thường trú ở vùng đất tử vong, tiếp quản toàn bộ chuyện nung gạch.

Người lùn trong vấn đề giao tiếp sinh hoạt có thiếu gân não, nhưng tại lĩnh vực họ giỏi, đầu óc rất linh hoạt, nói một hiểu ba vừa chạm là thông, năng lực học tập hấp thụ tri thức vô cùng kinh người.

Sau khi họ tiếp quản chuyện nung gạch, lập tức tiến hành cải tạo khuôn phôi gạch phôi ngói, khuôn mới do họ cải tạo, một lần có thể dập hơn mười gần hai mươi phôi gạch phôi ngói, hiệu suất tăng mạnh. Phôi gạch phôi ngói dập ra càng tiêu chuẩn mỹ quan. Ngay cả Ngô Nặc nhìn thấy khuôn do họ đã cải tạo, cũng không khỏi chậc chậc tán thưởng trí tuệ đáng kinh ngạc của họ.

Không chỉ khuôn phôi gạch phôi ngói, ngay cả khuôn vò hũ chậu chén dĩa vân vân cũng được họ cải tạo lại thậm chí làm mới, dụng cụ đựng được làm từ khuôn mới sau khi nung xong, hình dạng trở nên càng đẹp, độ dày mỏng hơn, do đặc tính của vật hỗn hợp siêu dính, sau khi nung, nó còn có cảm giác mông lung tựa trong suốt, mang màu chàm thiên nhiên, để dưới ánh sáng lưu quang hiện rõ, vô cùng xinh đẹp.

Vài người lùn có ý tưởng riêng, còn dùng màu sắc thiên nhiên tự mình phối ra, để lại hình vẽ của mình trên dụng cụ chứa, sau khi thử nghiệm nhiều lần, những người lùn này thậm chí còn nung ra một vài dụng cụ chứa có hoa văn.

Đương nhiên, dù người lùn có khéo tay, dù sao cũng mới tiếp xúc lò nung không bao lâu, tay nghề của họ đối với thổ dân nguyên thủy bộ lạc Trường Hà quả thật kinh người, nhưng trong mắt Ngô Nặc vẫn không cách nào so sánh với đồ gốm sứ tinh xảo của đất nước ăn vặt. Đương nhiên, khách quan mà nói kỹ thuật gốm sứ của đất nước ăn vặt dù sao cũng truyền thừa mấy ngàn năm, cho dù tộc người lùn có lợi hại, cũng không thể một sớm một chiều có thể đuổi kịp.

Năng lực động thủ của tộc người lùn rất mạnh, nhưng trình độ vẽ vời thật sự không ra sao. Tuy họ điều chế ra màu sắc có thể lên màu trên đồ sứ, còn nắm vững kỹ xảo nung chế, nhưng đồ án được vẽ lên, thật sự là xấu đặc biệt, dù sao Ngô Nặc nhìn thế nào cũng không nhìn ra được cái cục đủ màu kia có nửa lông quan hệ gì với khoai trắng đẹp đẽ.

Nhưng tộc người lùn lại rất tán thưởng họa tác của mình, không cảm thấy xấu chút nào, khi rảnh, họ thích vẽ chút gì đó lên phôi đồ chứa. Họ vẽ xong rồi còn thích để người khác đoán mình vẽ cái gì, nếu người khác không đoán ra, họ còn đặc biệt đắc ý, một chút cũng không cảm thấy đó là do nguyên nhân bản thân.

Mấy ngày này Ngô Nặc vì chuyện tiền tệ thỉnh thoảng sẽ đến vùng đất tử vong một chuyến. Làm xong chính sự, các người lùn thích nhất là kéo y, bảo y đoán đại tác của họ, đoán không ra còn sẽ bị mấy người lùn có đường não khác thường nhân kia cười nhạo.

Thật sự là không cách nào nhịn nổi nữa, Ngô Nặc đã nhịn mấy lần, quyết định tự động thủ vẽ chút gì đó, để mấy người lùn xem thử cái gì mới là đồ họa chân chính!

Kỹ thuật vẽ độ khó cao Ngô Nặc đương nhiên không biết, nhưng dù sao lúc học tiểu học cũng từng học lớp mỹ thuật mấy năm, vẽ đơn giản gì đó vẫn biết một chút.

Mấy người lùn thấy Ngô Nặc dùng đầu ngón tay chấm thuốc màu, quẹt quẹt vài cái, trên phôi chén đã có thêm hai quả màu đỏ, bọn họ vừa nhìn đã nhận ra đây là quả đỏ thẫm bình thường hay ăn! Tiếp theo, là chim thịt con đầy lông, bé con béo ú, đóa hoa xinh đẹp, cỏ xanh mơn mởn, không ngừng ra đời dưới ngón tay Ngô Nặc với khả năng phân biệt cực cao, nhìn tới mức các người lùn không dời mắt nổi.

Vẽ đến cuối, hứng lên, Ngô Nặc chấm thuốc màu màu trắng vẽ giữa một cái mâm lớn một con miêu thú con mập béo, miêu thú con duỗi vuốt trước chụp bươm bướm, thân thể hơi chồm quá mức, tựa hồ một giây sau sẽ ngã. Đường nét không tính là lưu sướng, mèo và bươm bướm cũng vô cùng đơn giản thô sơ, nhưng bộ dáng hàm hậu đáng yêu của mèo mập cũng nhìn ra được từ họa tác đơn sơ, khiến người ta không nhịn được cười thấu hiểu.

Người lùn vây xem lập tức yêu thích bức họa này, quấn Ngô Nặc xin quyền sở hữu cái mâm, Ngô Nặc đặt mâm sang một bên, nghiêm túc làm việc tư: "Cái mâm này là cho thủ lĩnh, những các khác tùy mọi người chọn."

Tuy mấy người lùn đã thấy qua hình thái miêu thú của Bạch, nhưng cho dù hóa thân miêu thú con mập tròn, Bạch đại miêu ở trước mặt người ngoài vẫn rất cao lãnh. Đặc biệt là sau khi lên làm thủ lĩnh, hắn rất chú trọng hình tượng uy nghiêm của mình trong mắt mọi người. Trước mặt người ngoài hầu như không hề đùa (làm) giỡn (nũng) như với Ngô Nặc. Khi ở bộ lạc, Bạch thường xuyên dùng hình người, thỉnh thoảng hóa thành hình thái miêu thú, cũng trưng vẻ mặt mèo mập cao lãnh đi bên cạnh Ngô Nặc hoặc ngồi xổm trên vai y, tuyệt đại đa số mọi người vừa bị cặp mắt băng lam của hắn nhìn vào đã nhũn hai chân. Mèo con béo ngốc nghếch ở giữa cái mâm, các người lùn làm cách nào cũng không thể liên hệ nó với thủ lĩnh hung tàn.

Lá gan người lùn không lớn đến mức đoạt đồ của dực hổ Bạch, lập tức biết nghe lời chọn dụng cụ chứa vẽ đồ án đơn giản khác.

Mai mốt nhất định phải tìm Vu Nặc đại nhân học bản lĩnh vẽ!

Cứ thế vui vẻ quyết định.

Ngô Nặc rất nhanh phát hiện, y lộ tay nghề không những không thoát được mấy người lùn quấn quýt, ngược lại còn bị họ quấn lợi hại hơn .

"Mở lò rồi, mở lò rồi!" Sau khi đại hán thuần nhân la lớn vài tiếng, cửa lò phong kín chậm rãi mở ra, mọi người nối đuôi mà vào, mang dụng cụ chứa đã nung xong ra ngoài.

"Tránh ra tránh ra, đừng cản đường tôi!" Đa Lặc dùng tiếng Trường Hà hơi cứng cẩn thận bảo vệ một cái mâm sứ đựng đầy đồ, cất hai cái chân ngắn ngủi, chạy bay lại chỗ Ngô Nặc.

"Ngô Nặc đại nhân, Ngô Nặc đại nhân, thành công rồi, tiền tệ nung thành công rồi!" Đa Lặc thở phì phò giơ cái mâm qua khỏi đầu, đưa cho Ngô Nặc, râu mọc kín mặt cũng không thể che giấu được hưng phấn kích động của hắn.

Ngô Nặc bốc một nắm tiền khỏi mâm, số tiền này y mô phỏng theo tiền bằng kim loại mang từ hiện đại tới, kích cỡ nhất trí với đồng tiền hoa cúc (tiền đồng TQ có in hình hoa cúc), khuôn làm tiền tệ là y nhờ Sheeta dùng vẫn thạch chế tạo, một mặt đồ án là đồ đằng đầu lâu thú của bộ lạc Trường Hà, một mặt dùng các con số Ả rập khác nhau '1' '5' '10' '20' '50' '100', phía dưới con số là chữ Hán 'bộ lạc Trường Hà phát hành'.

Với kỹ thuật tại vị diện của Sheeta, loại khuôn chế tác thuần thủ công này vô cùng dễ chế tạo, hắn lợi dụng quyền hạn của giao dịch giả cấp bốn (thăng cấp rồi) đem tài liệu, số liệu đồ án Ngô Nặc cung cấp thông qua hệ thống trực tiếp truyền lên não, một ngày đã làm ra khuôn mà Ngô Nặc yêu cầu.

Nhằm lợi dụng sơ hở tiết kiệm tích phân, tài liệu vẫn thạch cần dùng cho khuôn, Ngô Nặc trước thông qua hệ thống hỏi thăm thành phần chất liệu của những vẫn thạch bộ lạc hiện đang sử dụng, rồi bảo Sheeta tìm vẫn thạch cùng thành phần để làm.

Yêu cầu của Ngô Nặc nhiều hơn nữa còn hà khắc, Sheeta tuy chỉ tốn một chút tích phân, để hệ thống giúp hắn truyền đạt số liệu, điểm tín dụng dùng để chế tạo khuôn cũng ít đến đáng thương, nhưng trở lại thì chém Ngô Nặc tới 4000 giao dịch tệ, kiếm lời một mớ.

Vì hàm lượng kỹ thuật của bộ khuôn này vượt quá vị diện của Ngô Nặc quá nhiều, cuối cùng hệ thống phán định khấu trừ của Ngô Nặc 30000 điểm tích phân, mới mang được bộ khuôn ra khỏi hệ thống.

Ngô Nặc đau thịt đến mấy ngày trời không ngủ yên, ngay cả Bạch đại miêu an ủi cũng không có tác dụng, cho đến hôm nay nhìn thấy thành phẩm, tâm trạng mới tốt hơn.

Khuôn dùng kỹ thuật điêu khắc laser chế tạo, đồ án rõ ràng tinh xảo, sau khi ấn lên đất dính, đồ đằng đại vu chính tay vẽ hiện rõ mồn một, đặc biệt là đôi mắt của đầu lâu thú, vừa nhìn chưa cảm thấy gì, nhưng nhìn lâu sẽ khiến người ta sinh ra cảm giác nó đang nhìn mình, người có cảm tri nhạy bén, thậm chí có thể thông qua đầu lâu thú này cảm nhận một tia uy áp và sợ hãi.

Số và chữ ở mặt trước, toàn là do Ngô Nặc chậm rãi vẽ từng đường từng nét, kiểu chữ đoan chính kích cỡ đồng đều, nghiêm khắc mà nói không tính là viết đẹp, nhưng tuyệt đối có thể xưng là 'tác phẩm đỉnh cao' của Ngô Nặc cho tới hiện tại.

Tiền tệ dùng đất dính nung ra, độ cứng không có bất cứ vấn đề nào, vì rất mỏng, cảm giác như sắc thẫm trong suốt, phối hợp với đồ án tinh xảo xinh đẹp, khéo léo như tác phẩm nghệ thuật, so với mấy đồng tiền kim loại Ngô Nặc mang từ hiện đại tới còn đẹp hơn. Với kỹ thuật của thời đại này, muốn mô phỏng nhân dân tệ, chỉ sợ phải tốn rất nhiều thời gian.

Máu này, không nhỏ phí!

Tuy trong lòng nghĩ thế, nhưng Ngô Nặc vẫn đau thịt muốn chết.

"Vu Nặc đại nhân, sao rồi, sao rồi? Tiền tệ này có thể dùng không?" Đa Lặc được an bài phụ trách mọi chuyện trong việc nung tiền, vất vả lắm mới làm ra thành phẩm, trong lòng sao có thể không kích động?

Ngô Nặc bảo hắn đặt mâm sứ xuống đất, cong lưng vỗ vai hắn, cười nói: "Có thể dùng, hiệu quả thành công của số tiền này còn tốt hơn tôi nghĩ, vất vả cho anh rồi."

Tai Đa Lặc thoáng cái đỏ bừng, ấp úng nói: "Không, không vất vả, có thể làm việc cho bộ lạc, là vinh quang của tôi."

"Có thể làm việc cho bộ lạc là vinh quan của tất cả chúng ta." Chuyển lời, Ngô Nặc nói với Đa Lặc: "Số tiền này vô cùng quan trọng, còn hơn hai mươi ngày nữa chính là hội chợ bộ lạc, anh có thể nung được 5000 đồng 1 tệ, 3000 đồng 5 tệ, 1000 đồng 10 tệ trước khi tới hội chợ bộ lạc không?"

Khuôn Sheeta bảo người chế tạo theo ý kiến của Ngô Nặc, khuôn không cùng mệnh giá một loại chỉ có mười cái, một lần chế tạo chỉ có thể làm ra phôi của mười đồng tiền, đất dính trước khi khô cứng rất dễ bị dính, vì thế mỗi lần chế tạo đều phải bôi một lớp dầu thông đặc thù trên khuôn, loại dầu này có thể chống lại độ dính của đất dính, nhưng đồng thời, cũng làm chậm tốc độ chế tạo. Muốn nung được nhiều tiền như thế trong hơn hai mươi ngày ngắn ngủi, quả thật vô cùng khó khăn.

"Vu Nặc đại nhân yên tâm, tôi bảo đảm trước khi tới hội chợ bộ lạc, sẽ nung xong tiền!" Đa Lặc kỳ thật căn bản không rõ những con số này đại biểu cho số lượng cụ thể bao nhiêu, nhưng hắn có lòng tin có thể hoàn thành nhiệm vụ Ngô Nặc giao cho mình.

"Đừng quá mệt nhọc, làm không xong cũng không sao." Nhìn con mắt sáng long lanh kích động của Đa Lặc, Ngô Nặc cười vỗ vai hắn.

"Không mệt, một chút cũng không mệt!" Cái đầu lớn không phù hợp thân hình lắc như trống bỏi, mặt thì đỏ muốn cháy.

"Đúng rồi, hạt giống quả bố lần trước anh đưa tôi đã nảy mầm hết rồi, phát triển rất tốt, cảm ơn anh, anh đã giúp tôi rất nhiều, đợi hôm nào anh về bộ lạc, tôi mời anh ăn cơm."

Quả bố, chính là thực vật chưa biết tên có thể dệt thành vải mà hệ thống bảo Ngô Nặc tìm.

Lúc tộc người lùn vừa đến bộ lạc Trường Hà, Ngô Nặc đã chú ý thấy quần áo trên người họ là dùng vải cắt may, sau đó tới hỏi thăm họ, mới biết vải này họ đổi với bộ lạc khác, bộ lạc không có cây quả bố mà trái có thể dệt thành vải.

Ngô Nặc rất thất vọng, vì lúc đó hệ thống chỉ cho y thời gian một năm, mắt thấy thời hạn sắp đến, Ngô Nặc hoàn toàn không muốn nhiệm vụ thất bại bị hệ thống trừ sạch tích phân vất vả kiếm được, y đã định bảo Bạch mang y đi xem thử có thể tìm được bộ lạc đó không, kết quả Đa Lặc đột nhiên cho y biết, hắn có một bao hạt giống quả bố, hắn tặng hết bao hạt giống đó cho Ngô Nặc.

Bao hạt giống đó là Đa Lặc đổi với người ngoài bộ lạc, kỳ thật hắn cũng chưa từng thấy qua cây quả bố trông như thế nào, chỉ nghe người cho hắn hạt giống nói cây quả bố lớn rất nhanh, hơn nữa có thể mọc rất cao, rất lớn, đặc biệt chịu rét, không sợ mùa đông.

Mùa đông bên bộ lạc Trường Hà lạnh hơn nơi ở trước của tộc người lùn, Ngô Nặc không dám sơ ý, sau khi lấy được hạt giống, vì giao nhiệm vụ, chỉ trồng tượng trưng mấy hạt, mấy chục hạt giống còn lại, đều được y trân trọng cất đi.

Hai ngày trước, sau khi hạt giống nảy mầm, Ngô Nặc được hệ thống thông báo nhiệm vụ hoàn thành, nhận được 5000 điểm tích phân, cùng một bản vẽ làm khung cửi dệt vải sức người cấp thấp.

Lúc Đa Lặc tặng hạt giống cho Ngô Nặc, đã được Ngô Nặc cảm tạ mời hắn ăn một bữa lớn phong phú, tuy phải chịu đựng ánh mắt khiếp người của Bạch đại miêu, ăn mà lo sợ không thôi, nhưng thức ăn Ngô Nặc chính tay làm quả thật rất ngon, hiện tại nhớ lại, Đa Lặc còn có thể chảy nước miếng.

Hắn do dự một lát, ngửa đầu nở nụ cười thuần lương hàm hậu với Ngô Nặc, căng thẳng xoa tay hỏi: "Vu Nặc đại nhân, có thể, có thể đợi khi Bạch đại nhân không ở nhà, mời tôi ăn cơm không?"

Ngô Nặc: "… Anh rất sợ Bạch?" Ngô Nặc tự động tỉnh lược mặt nam thần cao lãnh cùng hình thái dực hổ hung tàn của Bạch, trong đầu chỉ còn sót lại một con mèo mập mềm manh dính người, phơi da bụng cầu vuốt ve cọ đầu cầu gãi cằm gì đó, rõ ràng rất đáng yêu mà .

Không cẩn thận Ngô Nặc lỡ miệng nói luôn lời trong lòng, Đa Lặc liều mạng lắc đầu, dực hổ Bạch một chiêu giết chết long thú? Đáng yêu? Vu Nặc đại nhân và hắn tuyệt đối không phải đang nói về cùng một người!

Hay có lẽ, Vu Nặc đại nhân cho rằng thủ lĩnh rất đáng yêu, mới thật sự hung tàn! Không hổ là sứ thần trong truyền thuyết.

100. Chương 100: Định Giá

Đa Lặc dốc sức hoàn thành nhiệm vụ, hắn thúc giục thuần nhân mình tìm tới giúp đỡ, từ sáng đến tối luân phiên dùng khuôn chế phôi, còn chiếu theo yêu cầu của Ngô Nặc, bảo người đào thêm một lò nung mới, chuyên dùng để nung tiền tệ.

Rất nhanh, đợt tiền đầu tiên nung ra, Đa Lặc bỏ hết tiền vừa nung vào trong vại đất nung, cùng với cả cái mâm có hình mèo mập, đóng gói bảo người đưa cho Ngô Nặc.

Đa Lặc vẫn luôn giúp Ngô Nặc chuyện tiền tệ, tuy hắn không hiểu rõ giá trị chân chính của tiền tệ, nhưng lại hiểu tính quan trọng của chúng, để tránh trên đường vận chuyển có người vì hiếu kỳ hoặc nguyên nhân nào khác lấy tiền ra, hắn còn rất thông minh dùng đất dính phong kín miệng vại, dùng thuốc màu nhẹ vẽ lên một vòng lớn, có ai muốn lấy tiền bên trong ra, thì nhất định phải đập được đất dính trên miệng vại, một khi vại bị mở, vòng thuốc màu sẽ không còn hoàn chỉnh, cho dù lại dùng đất dính phủ lên, cũng có thể nhìn ra ngay khác biệt.

Sau khi Ngô Nặc nhận được vại đựng tiền tệ phong kín, lập tức vỗ vại liên tục khen Đa Lặc thông minh, Bạch đại miêu vừa đúng lúc đang ở nhà, thấy tiểu sứ thần của hắn khen một người đàn ông khác không ngừng, mặt liền sụ xuống.

Ngô Nặc căn bản không để ý, mở một vại sứ trong đó ra, phát hiện tiền bên trong còn ra màu tốt hơn lần trước nung thử, biết ngay Đa Lặc chắc chắn tốn công sức rất lớn.

Nhân viên tốt làm việc chăm chỉ có trách nhiệm, còn biết động não suy nghĩ như Đa Lặc, nhất định phải thưởng!

Thế là, cá nhỏ khô cay Bạch đại miêu thích nhất liền ít đi một nửa, sắc mặt hắn đã không thể dùng từ khó coi để hình dung nữa.

Lúc này, Ngô Nặc mới chậm chạp phát hiện ai đó không vui, nhưng y có kỹ xảo đặc thù lấy lòng Bạch đại miêu, đưa mâm lớn vẽ mèo mập ra: "Tặng cho cậu, đặc biệt vẽ cho cậu đó."

Sau khi nung, đường nét đồ họa đơn giản tựa hồ trở nên mềm mại hơn, mèo con trắng trắng tròn tròn cũng trở nên đáng yêu hơn.

Bạch nhìn vài cái, cố gắng mím lại khóe môi đang muốn nhếch lên cao, nói: "… Không đẹp như tôi, rất ngốc."

Ngô Nặc trừng mắt nhìn hắn, thò tay lấy mâm: "Không đẹp trả cho tôi!"

Bạch trực tiếp giơ mâm lên cao quá đầu, hùng hồn nói: "Tặng tôi rồi là của tôi, có xấu cũng là của tôi, không đưa." Bạch đại miêu cũng có kỹ xảo đặc thù lấy lòng tiểu sứ thần, "Cảm ơn cậu." Sau đó cúi đầu, con mắt băng lam nhìn sâu vào mắt Ngô Nặc, hôn lên miệng y, sau đó nhẹ cắn môi y, đáy mắt tràn đầy ý cười nhu hòa.

Ngô Nặc ngây ngốc nhìn mắt hắn, hoàn toàn không chịu khống chế trầm mê trong đó, cả nửa ngày mới hoàn hồn, vỗ bay móng vuốt đang rục rịch của Bạch đại miêu, tức giận trừng hắn một cái, lòng phẫn hận nghĩ, con mèo này càng lúc càng gian xảo, càng lúc càng hết cách với hắn!

Bạch đã càng ngày càng hiểu đạo lý thấy tốt liền thu, nắn nắn gương mặt hồng hào của Ngô Nặc, dời đề tài lên mấy vại tiền vừa đưa tới, "Tiền đã làm ra, ngày mai tôi sẽ đi phát một chút cho các chiến sĩ bên dưới, nhưng định giá tiền cậu đã nghĩ xong chưa?"

Lực chú ý của Ngô Nặc thành công bị dời đi, vấn đề định giá này quả thật là chuyện lớn, hội chợ bộ lạc đã sắp cử hành, không chỉ định giá tiền tệ, còn có các vật giao dịch như muối huyết, thịt mặn, thịt sấy, khoai trắng khô, công cụ vũ khí kiểu mới, da thú, vu dược, nô lệ vân vân của bộ lạc, đều phải có định giá thống nhất.

Năm ngoái, bộ lạc Mục Nguyên giữ giao dịch muối thô và thịt muối, tự nhiên cũng khống chế giá cả giao dịch của phần lớn vật giao dịch trong hội chợ bộ lạc.

Năm nay, là lần đầu tiên trong lịch sử bộ lạc Trường Hà tổ chức hội chợ bộ lạc, không có bất cứ kinh nghiệm nào có thể suy xét, rất nhiều thứ đều cần tự mình mày mò.

Tuy Bạch là thủ lĩnh, nhưng một mình hắn dù sao tinh lực cũng có hạn, nhiều lúc, tinh lực của hắn đều bỏ vào chuyện quản lý huấn luyện chiến sĩ thủ hạ, săn bắn cùng mài giũa lực chiến đấu của mình, quản lý nội bộ bộ lạc trên cơ bản đều giao cho đại vu phụ trách.

Đại vu dù sao cũng lớn tuổi, phải quản lý một bộ lạc to lớn, hoàn toàn khác trước, luôn có lúc không đủ tinh lực lực bất tòng tâm, ông có lòng bồi dưỡng Ngô Nặc làm người tiếp nhiệm mình, mà Ngô Nặc lại được Bạch tín nhiệm hết mức, hắn đương nhiên giao rất nhiều chuyện cho Ngô Nặc tự đi quản.

Hiện tại trên danh nghĩa đại vu quản lý nội vụ bộ lạc, nhưng người chủ sự chân chính sớm đã biến thành Ngô Nặc, nhiều lúc, đại vu chỉ ở bên cho Ngô Nặc một vài kiến nghị và giúp đỡ.

Tổ chức hội chợ bộ lạc năm nay là do Bạch đề xuất, đại vu không chút do dự đồng ý ngay, nhưng khi chân chính thực hiện, người phụ trách toàn bộ lại thành Ngô Nặc.

Công tác chuẩn bị vật giao dịch, địa điểm giao dịch, mấy việc an bài liên quan trong hội chợ vân vân đều là công tác tiền kỳ, Ngô Nặc còn có thể tìm các chiến sĩ thú nhân như Lực, A Văn đã quen với hội chợ bộ lạc, và đại vu giúp y ra chủ ý, nhưng định giá vật giao dịch, đặc biệt là định giá tiền tệ, chỉ có thể do Ngô Nặc tự mình cân nhắc suy xét.

Khổ nỗi vật giá của thế giới này vô cùng hỗn loạn, hoàn toàn không phù hợp khái niệm giá trị dưỡng thành ở hiện đại của y, bảo y định giá một nô lệ đáng mấy ống muối thô, một con bò man đáng bao nhiêu vải bố, bao nhiêu dê chim thịt có thể đổi một nô lệ vân vân, chỉ riêng khoảng mua bán nô lệ, đã đủ làm khó y.

Dù sao, ở hiện đại, ai có thể dùng mấy bịch muối để mua một người sống trở về? Bản thân vụ mua bán này đã là phạm tội!

Nhưng ở thế giới này, ở thời đại này, mua bán nô lệ vốn là chuyện vô cùng bình thường, mạng người ti tiện không đáng mấy ống muối thô, không bằng cả gia súc.

Giá trị quan mạng người vô giá được dưỡng thành trong xã hội văn minh hiện đại hơn mười năm quá khứ, Ngô Nặc rất khó hoàn toàn thay đổi trong một sớm một chiều, cho nên, khi định giá, y luôn vô thức định giá muối huyết quá thấp, định giá nô lệ quá cao.

Bị đại vu và Bạch phủ quyết đề nghị mấy lần, ba người lại triệu tập một vài chiến sĩ thú nhân đã quen với hội chợ bộ lạc, mọi người thương nghị đi thương nghị lại vài lần, mới cho ra một định giá thống nhất trên phương hướng chung___

Một con bò man thành niên, đổi được 25 ống muối huyết.

Một nô lệ trẻ khỏe, đổi được 10 ống muối huyết. Nô lệ nhỏ tuổi và lớn tuổi, giá giảm nửa.

Một con dê thành niên, đổi được 5 ống muốn huyết.

Một con chim thịt thành niên, đổi được 1 ống muối huyết.

…

Để khoai trắng khô bộ lạc sản xuất bán được giá tốt, Ngô Nặc đặc biệt để các người lùn căn cứ theo cân của hiện đại, dùng gỗ làm ra một vài cái cân kích cỡ quy cách khác nhau, lớn nhất có thể cân bò man, nhỏ nhất có thể cân chim thịt, tiến hành tiêu thụ với giá một cân vật sống một cân khoai trắng.

Vật sống trước khi tới mùa đông đều không thể giết, chưa trải qua thuần dưỡng, nhốt chúng ở chung cả ngày không chỉ đánh nhau còn bị sút thịt, trước kia chỉ cần điều kiện cho phép, họ càng nguyện ý dùng mồi sống đi đổi thịt mặn thối của bộ lạc Mục Nguyên. Khoai trắng khô tuy là đồ chay, không hợp khẩu vị mọi người như thịt, nhưng nó lại dễ cất trữ, lát khoai phơi khô thêm nước nấu còn có thể lấp đầy bụng hơn cả khoai tươi, không thua kém thịt bao nhiêu, cái giá Ngô Nặc đưa ra, không quá mức.

Mà khoai trắng thu hoạch một đợt của bộ lạc, sau khi phơi khô, đã nhét đầy toàn bộ hầm lớn lớn nhỏ nhỏ trong bộ lạc, qua không lâu nữa, khoai trắng mới lại được thu hoạch, cần phải dọn hầm chứa. Khoai trắng khô vốn đã không dễ trữ, so với để ở bộ lạc đợi mọc mốc, không bằng nhân cơ hội bán đi một chút, chuyện

này nếu làm tốt, không chỉ có thể đổi được lượng lớn mồi sống, còn có thể soát danh tiếng cho bộ lạc, có khi còn có thể thu hút một vài bộ lạc nguyện ý quy thuộc.

Trải qua mọi người thương nghị nhiều lần, định giá vật đổi vật trên cơ bản đã xong, Ngô Nặc lại phải lo nghĩ về tiền tệ. Ở hiện đại, y đã quen định giá theo lượng là một cân thịt bao nhiêu tệ, một cân trái cây bao nhiêu tiền, một bịch muối một tệ hay hai tệ vân vân, mà hiện tại, các thứ các loại rõ ràng không cách nào thỏa mãn tiêu chuẩn định lượng tỉ mỉ này.

Ngô Nặc bốc một nắm tiền, gãi đầu, không chịu trách nhiệm nói: "… Hay là, cứ một ống muối huyết một đồng đi." Muối là vật trao đổi giá trị sử dụng phổ biến của mọi người thời đại này, Ngô Nặc nghĩ tới nghĩ lui, trừ gắn kết giá trị tiền tệ cùng với muối huyết, thật sự không nghĩ ra được cách nào tốt hơn.

Bộ lạc Trường Hà rộng lớn, trừ đại vu kiến thức uyên bác, cùng Bạch trời sinh có khứu giác chính trị nhạy bén, và Lực rất hứng thú với giao dịch, những người khác bao gồm thủ lĩnh Kim Đồng đã thoái vị, đến nay vẫn chưa ý thức được ích lợi tiền tệ có thể mang tới.

Bọn họ đã quen phương thức giao dịch cố định dùng vật đổi vật, họ rất khó tưởng tượng, dùng tiền tệ nung từ đất dính đi đổi đồ của người khác là cảm giác gì, cũng rất khó tưởng tượng mình sẽ mang gia súc, thức ăn trong nhà đi đổi tiền tệ không có tác dụng gì.

Cho nên, phổ biến tiền tệ không phải là một chuyện dễ dàng.

Con đường duy nhất Bạch có thể hạ thủ, cũng chính là dùng hình thức ban thưởng phát số tiền này cho thủ hạ biểu hiện ưu tú, để họ đầu tiên lĩnh hội được tiện lợi dùng tiền đổi vật, rồi từ họ dần dần phổ biến sang những người khác trong bộ lạc, sau đó mới phổ biến tới bộ lạc xung quanh.

Đến lúc đó, tiền tệ không còn là thủ đoạn đơn giản hóa giao dịch, mà sẽ trở thành một công cụ quan trọng trong tay hắn.

Suy nghĩ cặn kẽ, càng nghĩ, ánh sáng trong mắt Bạch càng thịnh, "Một ống muối huyết một đồng, được, cứ làm như cậu nói. Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta ngủ sớm đi!" Nói xong, Bạch thu lại dã tâm bừng bừng trong mắt, đáy mắt dần trào lên dục vọng rục rịch.

Ngô Nặc nhìn mặt trời còn treo thật cao bên ngoài, chưa từng thấy ai mở mắt nói dối được như Bạch đại miêu! Nè nè, không định ăn cơm tối luôn hả…

Ngô Nặc đã không kịp giãy dụa, bị Bạch đại miêu dùng ưu thế thể năng tuyệt đối áp đảo, lóc xương ăn thịt….

Hội chợ bộ lạc đến gần, cần phải tranh thủ làm thêm một chút thịt muối, thịt sấy, lần đầu tiên bộ lạc tổ chức hội chợ, bất luận phương diện nào cũng tuyệt đối không thể kém hơn bộ lạc Mục Nguyên!

Các chiến sĩ thủ hạ chịu ra sức, Bạch cũng ra tay hào phóng, thường xuyên thưởng cho thủ hạ binh sĩ một chút tiền.

Bạch nói với họ, tiền này có thể đem tới nơi chuyên môn trong bộ lạc tìm người đổi muối, cũng có thể đổi gia súc, vải, gạo, lúa mì vân vân.

Không cần nghi vấn, vải, gạo, lúa mì đây là cá nhân Ngô Nặc cống hiến ra, 'cửa hàng' đầu tiên trong bộ lạc có thể dùng tiền đổi đồ vật, cũng là do một tay y sáng tạo và tìm người kinh doanh.

Bất cứ quyển sách sử nào cũng không ghi chép lại cửa tiệm nhỏ bé không đáng nhắc đến này, nhưng thời gian bị chôn vùi trong lịch sử sẽ vĩnh viễn ghi khắc điểm ngoặc hết sức quan trọng này.

101. Chương 101: Buôn Bán Ế Ẩm

Trước hội chợ bộ lạc, Bạch trước sau phát gần ngàn đồng 1 đến 10 tệ vào tay các binh sĩ, Ngô Nặc cũng lấy tiền khen thưởng một vài người miễn cưỡng cống hiến đột xuất trong công tác bộ lạc.

Ban đầu, mọi người không xem những tiền sứ long lanh này là tiền tệ chân chính, chỉ xem chúng như vinh quang, lấy làm kiêu ngạo, mọi người đều đối xử như với huân chương bia thưởng, trân trọng cất giữ, lúc cần thiết lấy ra khoe khoang với người khác một chút, sau đó lại khoác lác biểu hiện anh dũng của mình, các chiến sĩ đặc biệt thích làm thế.

Cửa hàng nhỏ của Ngô Nặc mở liền mười ngày, một thứ cũng không bán được, khiến Lục ban đầu còn hưng phấn bừng bừng, ngày qua ngày dần trầm lắng thậm chí là khủng hoảng.

Hồi đầu năm, Ngô Nặc giải trừ thân phận nô lệ cho Lục và vài người khác, tuy không loại trừ một chút ít thành phần vì riêng tư trong đó, nhưng Lục quả thật cũng rất tài năng, biết chịu khổ, cũng thích động não hơn người khác, tự tổng kết ra kinh nghiệm trồng trọt, luôn vô điều kiện truyền thụ cho người khác, quả thật đã có một vài cống hiến cho bộ lạc, cộng thêm bản tính hấn trung thật chất phát thiện lương, hoàn toàn phù hợp điều kiện giải trừ thân phận nô lệ

Nhưng Lục từ lúc ra đời đã là nô lệ, trước lúc bị bán cho Thạch Hổ, đã chịu đủ giày vò, dưỡng thành nô tính rất sâu. Tuy trong nội tâm hấn luôn hướng về cuộc sống của người tự do, nhưng khi chân chính được xóa bỏ thân phận nô lệ, hắn lại không thích ứng lắm.

Sau khi kết thúc mùa đông, Hồng em gái hắn sinh cho Thạch Hổ một ấu thú nhân, vốn là một chuyện rất tốt, nhưng Hồng thật sự quá trẻ tuổi, mang thai sinh con vốn đã là một chuyện cực kỳ hại thân với cô, huống chi cô còn sinh ra ấu thú nhân. Sau khi sinh xong, Hồng chảy nhiều máu mà chết.

Ở thời đại này, phụ nữ, đặc biệt là nữ tính thuần nhân, chết vì khó sinh là một chuyện không thể bình thường hơn.

Đại vu cho dù y thuật có cao mình, có một vài chuyện vẫn vô lực vãn hồi.

Lá gan của Hồng còn nhỏ hơn cả anh trai Lục, tuy cô có làm chuyện vợ chồng với Thạch Hổ, nhưng trước giờ đều không dám xem mình là bạn lữ của Thạch Hổ, thậm chí cô còn không dám trực tiếp đối thoại với Thạch Hổ. Cho nên, trước khi chết cô dùng chút hơi cuối cùng phó thác con cho Lục, xin hắn nhất định phải chăm sóc tốt cho con của cô.

Khi đó Lục còn chưa giải trừ thân phận nô lệ, tự nhiên có cơ hội chăm sóc con của em gái.

Thạch Hổ vốn là người thô kệch, làm sao biết chăm sóc con nít? Con của mình đương nhiên thương, nhưng chăm sóc gì đó hắn thật sự không làm được, thấy Hồng trước khi chết phó thác con cho Lục, hắn cũng cảm thấy nhẹ nhõm, giao hết việc nuôi con cho Lục. Hắn tới tìm nữ thú nhân vừa sinh con, nhờ cô giúp đỡ cho con nhà mình bú sữa, sau khi tặng đối phương mấy con dê, nữ thú nhân đáp ứng thỉnh cầu.

Bạn lữ của nữ thú nhân vốn là chiến sĩ thú nhân thuộc tiểu đội đi săn của Thạch Hổ, quan hệ cùng Thạch Hổ không tồi, vì thế, nữ thú nhân chăm sóc con hắn cũng rất dụng tâm, đối xử giống như con của mình.

Nhưng khổ nỗi con của Thạch Hổ là do thuần nhân sinh, so với ấu thú nhân do nữ thú nhân sinh, trời sinh đã yếu hơn một chút, lại thêm còn khó sinh, sau khi sinh xong, bệnh vặt lớn lớn nhỏ nhỏ liên tục không ngừng, vu dược uống vào còn nhiều hơn sữa.

Cũng may có Lục luôn quan tâm chăm sóc, vừa có bất thường là lập tức phát hiện, còn kịp thời đi tới chỗ đại vu trị liệu, mới giúp tiểu ấu thú vượt qua thời kỳ sơ sinh khó khăn, thân thể khỏe mạnh hơn từng ngày.

Tiểu ấu thú sau khi mở mắt ra người đầu tiên nhìn thấy là Lục, sau đó vẫn luôn được Lục chăm sóc từng li từng tí, nhóc con tự nhiên theo bản năng xem hắn là mẹ của mình, dính hắn dính tới mức Thạch Hổ cũng phải ghen tỵ.

Kết quả, đột nhiên, Ngô Nặc tuyên bố giải trừ thân phận nô lệ của Lục.

Lúc đó phản ứng đầu tiên của Lục không phải là cao hứng, mà là khẩn trương_ Nếu hắn không phải là nô lệ của Thạch Hổ đại nhân nữa, vậy hắn không thể tiếp tục ở trong nhà của Thạch Hổ đại nhân, tiểu Tráng Tráng làm sao đây?

Thạch Hổ cũng phát rầu, con trai Thạch Tráng Tráng hiện tại căn bản không thể rời khỏi Lục, Lục sau này không phải nô lệ của hắn nữa, hắn phải làm sao để người ta chăm sóc con của mình nữa đây?

Kết quả Thạch Hổ còn chưa nghĩ ra làm sao mở miệng với Lục, Lục sau khi được giải trừ thân phận nô lệ, ngay lập tức tới tìm hắn, lắp bắp biểu thị mình muốn ở lại chăm sóc cho Thạch Tráng Tráng, Thạch Hổ không ngờ hắn lại nguyện ý chủ động ở lại, ngây người một lát, không đáp ứng ngay lập tức, làm Lục gấp đỏ cả mắt suýt nữa rơi lệ.

Lần đầu tiên, Thạch Hổ cảm thấy tiểu nô lệ này cư nhiên có vẻ ngoài đẹp và thuận mắt như thế, quan trọng nhất là thành thật thân thiết.

Thế là, Lục liền thuận lý thành chương tạm trú ở nhà Thạch Hổ.

Thân phận Lục dù sao cũng không còn như trước kia, Thạch Hổ cũng không thể để người ta ngủ trong phòng nhỏ dành cho nô lệ, đặc biệt là trong phòng còn có một nữ nô khác, hai người họ ở chung một chỗ hắn không yên tâm, còn về rốt cuộc tại sao không yên tâm, hắn cũng không nghĩ kỹ. Nhưng phòng trong nhà không dư, trừ căn phòng nhỏ dành cho nô lệ, cũng chỉ còn lại 'phòng ngủ chính' của hắn.

Thạch Hổ phải đi canh chừng mỏ muối tinh, thường xuyên không ở nhà, không nghĩ nhiều, liền để cho Lục mang Thạch Tráng Tráng vào ở phòng ngủ chính của hắn.

Tuy Lục đã thành cư dân bình thường, nhưng trước khi được phân nhà riêng cho mình, hắn không cảm thấy cuộc sống có gì thay đổi so với trước, mỗi ngày vẫn làm việc trong ruộng khoai từ sáng đến tối. Biến hóa duy nhất đại khái chính là thân thể Thạch Tráng Tráng càng ngày càng tốt, sau khi biết chạy biết nhảy, thường xuyên nghịch ngợm với hắn, đi trốn bắt hắn tìm, giấu quần áo hắn không cho hắn ra ngoài, giả vờ thân thể không thoải mái đòi hắn quan tâm, làm nũng giờ trò để Lục làm đồ ăn ngon vân vân…

Trong thời ấu niên, ấu thú nhân phát dục nhanh hơn trẻ con thuần nhân, bốn năm tháng trẻ con thuần nhân còn đang nằm trong tã lót ăn uống đái ỉa không thể tự xử lý, ấu thú nhân đã có thể chạy ngược chạy xuôi trong bộ lạc, ăn thức ăn giống với người lớn, sau đó vẫn duy trì hình thái ấu thú, cho đến khi hóa hình mới hoàn toàn trưởng thành.

Vì phải chăm sóc Thạch Tráng Tráng tinh nghịch tai quái lại hiếu động, Lục không cách nào một lòng một dạ làm việc như lúc trước, hắn vốn đã thành thật gần như cây du, vất vả lắm mới dựa vào lao động cần cù thoát ly thân phận nô lệ, rất sợ người bên cạnh nói hắn lười biếng, càng sợ mình bị đánh về nguyên hình.

Lúc hắn đang run rẩy không biết làm sao, Ngô Nặc nói mở một cửa tiệm, bảo hắn giúp y trông tiệm kinh doanh.

Tuy cá tính Lục thành thật, nhưng năng lực học tập không tồi, giá Ngô Nặc dặn hắn, tiền tệ không cùng mệnh giá, cùng với phép cộng trừ đơn giản, hắn vừa nghe đã nhớ.

Lục là một trong những người Ngô Nặc tiếp xúc sớm nhất, hắn hiểu rõ hơn ai hết, tất cả mọi thứ ở bộ lạc hiện tại đều là Ngô Nặc mang tới.

Hắn hoàn toàn không hoài nghi thân phận sứ thần của Ngô Nặc đại nhân, ngay từ lần đầu tiên Ngô Nặc tạo ra thần tích, hắn đã sinh ra một sự sùng bái mù quáng với Ngô Nặc, sau đó Ngô Nặc đích thân xóa đi ký hiệu nô lệ của hắn, vẽ lên đồ đằng bộ lạc Trường Hà, loại mù quáng đó trong ngày rộng tháng dài đã đạt đến độ cao gần như tín ngưỡng, cho dù Ngô Nặc bảo hắn nhảy xuống sông, hắn cũng không chớp mắt lấy một cái.

Ngô Nặc chính là nhìn trúng điểm trầm ổn thành thật chất phát này của Lục, mới chọn hắn giúp mình quản lý cửa tiệm. Vất vả lắm mới được lên làm ông chủ, còn có một nhân công chân chính đúng nghĩa đầu tiên, Ngô Nặc tự nhiên nhịn không được muốn làm ông chủ cho đã nghiện, miêu tả quang cảnh tốt đẹp của cửa tiệm nhà mình một cách sống động như thật.

Tại hiện đại, viễn cảnh tốt đẹp của ông chủ Ngô, các nhân công đại khái nghe tai trái ra tai phải, nhưng Lục lại thật sự ghi khắc trong lòng, vừa nghĩ đến tương lai các đại nhân vật của bộ lạc siêu cấp cũng biết dùng tiền, mua đồ từ tay hắn, Lục hưng phấn cả đêm không ngủ ngon.

Kết quả hưng phấn còn chưa nguôi, Lục phát hiện chuyện làm ăn của cửa tiệm căn bản không tốt như dự tưởng, ngay cả một món đồ hắn cũng không bán ra được. Người nguyện ý lấy vật đổi vật thì có, nhưng người cầm tiền đến mua thì không. Nhưng, Vu Nặc đại nhân đã dặn đồ trong tiệm chỉ có thể dùng tiền mua, nhất định không thể lấy đồ đổi.

Lục sắp rầu chết rồi, nhưng hắn không cảm thấy mong đợi của Ngô Nặc xảy ra vấn đề, hắn cảm thấy là mình có vấn đề.

Vất vả chờ được tới khi cha về nhà, Thạch Tráng Tráng kêu ngao ngao ngọng nghịu làm ồn, muốn Thạch Hổ đi mua đồ.

Thạch Hổ dùng đầu lưỡi tắm nước miếng cho con trai trong ánh mắt chán ghét của nó trước, sau đó mới chở nó đi tới tiệm của Ngô Nặc.

"Về rồi sao?" Thấy Thạch Hổ chở Thạch Tráng Tráng xuất hiện, ánh mắt đã ảm đạm nhiều ngày của Lục liền sáng lên.

"Mua đồ, mua đồ..." Thạch Tráng Tráng lăn từ trên người con hổ lớn xuống, đứng dưới đất run lông, kêu ngao ngao.

Lão hổ nhẹ vỗ con trai một cái, nói: "Ngoan, đừng quậy."

Thạch Tráng Tráng không sợ hắn, mắt thấy nhóc con lại muốn tấn công sóng âm, Thạch Hổ chủ động hỏi: "Con muốn cái gì? Ba đổi cho con!" Nhìn quanh một vòng, đồ trong tiệm tựa hồ không ít.

Lục nói: "Không thể đổi, chỉ có thể dùng tiền mua!" Khái niệm tiền và mua, là Ngô Nặc mang tới, từ vựng tương ứng đương nhiên là tiếng Hán, Thạch Hổ mới nghe đương nhiên không hiểu, Lục giải thích một lúc, hắn mới rõ.

Muối huyết thì Thạch Hổ không thiếu, nhưng tiền hắn thật sự không có, chẳng qua cái này không thể làm khó hắn.

Thạch Hổ vội ném lại một câu con chờ chút, sau đó chạy mất bóng, không bao lâu, hắn đã hóa thành hình người, cầm mấy đồng tiền mệnh giá một tệ qua.

"Thạch Tráng Tráng, con muốn gì, ba mua cho con!" Năm đồng tiền trong như thủy tinh vỗ bốp lên bàn, lão hổ hào khí ngập trời.

Thạch Tráng Tráng sớm đã thèm nhỏ dãi cá khô cay trong tiệm, tuy nó thích làm nũng giở trò với Lục, nhưng cũng không phải là bảo bảo ngang bướng không nghe lời, sau khi Lục nói với nó đồ trong tiệm đều là của Vu Nặc đại nhân không thể ăn, nhóc con nuốt nước miếng không quậy đòi nữa.

Nhóc con nghe ba bảo tùy mình chọn, lập tức dùng vuốt mập kéo bình cá khô cay không buông tay.

Lục lại vô tình ôm vò nhỏ đó ra khỏi tay nó, nói: "Cái này quá cay, con vẫn không thể ăn."

Thạch Tráng Tráng biết làm nũng mà, trong mắt lập tức phủ một tầng sương mù, con mắt màu ngọc bích long lanh nhìn Thạch Hổ, bộ dạng lỗ tai nhỏ rũ xuống cực kỳ đáng thương.

Thạch Hổ vì có rất ít thời gian ở chung với con trai bảo bối, thú nhân trời sinh đã khá nuông chiều con, làm sao chịu nổi thế công nước mắt của Thạch Tráng Tráng, mắt thấy sắp bại trận tới nơi, Lục lấy một bình cá khô khác nhét vào lòng Thạch Tráng Tráng, "Cái này là ngũ vị hương đó, cũng rất ngon."

Thạch Tráng Tráng lập tức trời mưa chuyển nắng, kêu ngao ngao hối thúc Lục mở da thú bịt trên miệng lọ xuống.

Lục vỗ đầu nhỏ của nó, mở dây thừng cột miệng, vén da thú lên, một hương thơm nồng đậm lập tức lan ra.

Ba người đồng thời nuốt nước miếng, Lục lấy ra hai mươi con cá khô bên trong lọ ra, dùng lá tươi gói lại giao cho Thạch Hổ, sau đó thu bốn đồng tiền mệnh giá một tệ, đồng tiền mệnh giá tới mười tệ thì trả lại cho Thạch Hổ, bảo hắn cất kỹ.

102. Chương 102: Chuyển Cơ

Thạch Tráng Tráng lập tức giải quyết hai con cá khô trong tiệm, Thạch Hổ một mình giải quyết năm con, Lục bị hắn cưỡng ép ăn ba con, chớp mắt, cá khô đã ít đi một nửa.

Cá khô này khá lớn, không phải là cá khô nhỏ đặc biệt làm cho Bạch, mà là dùng cá nặng khoảng một cân mổ thành hai nửa để làm, cá được ngâm mỡ và hương liệu, vừa thơm vừa giòn còn mang theo chút vị thanh nhạt mỹ vị dị thường.

Mấy con cá khô căn bản không đủ cho Thạch Hổ nhét kẽ răng, nhiều lắm chỉ xem như món ăn vặt đỡ thèm, nhưng lại câu lên trùng thèm, quấn Lục buổi tối trở về nấu cá kho cải chua cho hắn.

Tay nghề Lục toàn là theo Ngô Nặc học, cũng học tốt nhất trong mọi người, cá kho cải chua hắn làm đã có bảy tám phần công lực của Ngô Nặc, đối với người bên này mà nói, mùi vị được tính là rất tuyệt.

"Tôi còn phải trông tiệm, anh tự đi bắt cá." Lục có thể còn chưa ý thức được, trên thực tế, sau khi giải trừ thân phận nô lệ, hắn ở trước mặt Thạch Hổ đã không còn run rẩy như quá khứ, nói chuyện với Thạch Hổ cũng càng lúc càng tiếp cận giao thiệp bình thường.

"Mười ngày mới bán được một món đồ, có gì cần trông..." Hơn nữa tiền mua đồ còn là hắn vừa mặt dày đi tìm Vu Nặc xin, thấy sắc mặt Lục càng lúc càng trầm, Thạch Hổ rất thức thời nuốt lại nửa câu sau, lập tức đổi giọng: "Tôi lập tức đi bắt cá, Thạch Tráng Tráng đi cùng ba, ba dạy con bơi!"

Thạch Tráng Tráng đang lúc ham vui hiếu kỳ, tuy thích dính Lục, nhưng không thích cả ngày ở trong cửa tiệm nhỏ, nhóc con mắt sáng rỡ ngậm một con cá khô, lắc lư theo Thạch Hổ.

Lục bình thường rất chiều Thạch Tráng Tráng, nhưng khác với phụ huynh cho rằng nuông chiều con, thì nuôi con như nuôi mèo ở hiện đại, hắn càng thích Thạch Tráng Tráng có thể giống Thạch Hổ, trở thành một chiến sĩ thú nhân tài ba.

Đến bên sông, Thạch Tráng Tráng theo Thạch Hổ bơi vài vòng trong nước, kỹ năng bơi chó thiên phú đã được điểm sáng, hiếm khi được ở cùng ba, nhóc con chơi trong nước rất vui. Nhưng, dù sao nó cũng còn quá nhỏ, Thạch Hổ sợ nó bị bệnh, nên đưa nó lên bờ, mình ở dưới sông bắt cá.

Thạch Tráng Tráng ở bên xông phơi lông vô cùng nhàm chán, rất nhanh phát hiện mấy ấu thú nhân khác chơi bên bờ, không bao lâu, đám nhóc đã chơi chung với nhau.

Thạch Tráng Tráng là đứa trẻ hào phóng, sau khi ăn trứng chim thịt đám bạn nhỏ trộm làm, nó cũng lấy cá khô mình thích ra chia cho mấy bạn nhỏ mới quen.

Mấy đứa khác làm gì từng ăn cá khô ngon như thế, đều hỏi Thạch Tráng Tráng có phải mẹ nó làm cho không, Thạch Tráng Tráng thành thật nói cho chúng biết là ba nó dùng tiền tệ lóng lánh mua về.

Tụi nhỏ lúc này mới biết, thì ra tiền tệ lóng lánh trừ đẹp ra, còn có thể mua cá khô đặc biệt ngon.

Tiền tệ và cá khô mỹ vị được vẽ lên dấu bằng.

Hôm sau, Lục phát hiện cửa tiệm hình như thoáng cái đã buôn bán tốt hơn.

Một ngày buôn bán kết thúc, Lục đếm tiền thu được ba lần _ ba mươi đồng một tệ! Quả thật không thể tuyệt hơn . Cá khô tuy mỹ vị, nhưng giá không bình dân, năm con cá khô bằng với một ống muối huyết, một ống muối huyết có thể đổi được một con chim thịt, một con chim thịt có thể đổi được một đống khoai trắng khô!

Phép tính đơn giản Ngô Nặc truyền thụ cho tụi nhỏ, không chỉ tụi nhỏ học được, người lớn cũng thường xuyên lén theo mấy đứa con học ké, năm miếng cá khô lớn bằng lòng bàn tay đặt chung với chim thịt, lại đặt chung với một đống khoai trắng, mọi người cuối cùng bắt đầu dần ý thức được giá trị của tiền, theo đó người nỡ dùng tiền đổi cá khô cũng ít đi.

Nhưng, cửa hàng dần buôn bán tốt hơn.

Cá khô cửa hàng bán lúc trước, vốn là Ngô Nặc chuẩn bị cho Bạch, kết quả Bạch không đúng giờ trở về, thời tiết nóng, Ngô Nặc sợ cá khô hư, mới bỏ trong tiệm bán.

Vốn chỉ là y nhất thời tâm huyết dâng trào, không ngờ lại mở đầu cho chuyện buôn bán.

Cửa hàng trừ cá khô, còn có rất nhiều thứ khác.

Chẳng hạn gạo, bột mì, tương ớt, bột ớt, ớt ngâm, giống hành, gừng, tỏi vân vân, có người sớm đã muốn nếm thử cháo gạo mà đại vu thường ăn ra sao, cũng có người muốn ăn bánh rán mà thỉnh thoảng dực hổ Bạch ban thưởng cho mọi người, còn về chất điều vị như ớt, ớt ngâm, vì cho vào thịt nướng hoặc trong món ăn hằng ngày, vị đạo vô cùng đặc biệt, không ít người đều thích vị đó, tiêu thụ đặc biệt tốt.

Lục không chỉ bán đồ, hắn còn rất kiên nhẫn giảng giải tác dụng của mỗi món hàng cho khách hàng, truyền thụ kinh nghiệm nấu nướng của mình cho mọi người, cũng sẽ dạy mọi người hạt giống của chất điều vị nào nên trồng thế nào.

Vì những chất điều vị, hạt giống này, Ngô Nặc không có nhiều hàng tồn, định giá khá cao, không phải ai cũng nỡ dùng tiền để mua, hơn nữa với tình trạng hiện tại mà nói, cũng không phải ai cũng đều có tiền.

Một vài người cá biệt, muốn chất điều vị, lại không có tiền, nghĩ lợi dụng thời gian rảnh buổi sáng vào rừng hái lượm.

Chuyện đi hái lượm này, không cần giao lên bộ lạc, có người may mắn, hái được nhiều, bản thân ăn không hết, cũng học theo mang những thứ này đi bán đổi lấy tiền, lại dùng tiền tới cửa tiệm đổi hạt giống mình muốn.

103. Chương 103: Vấn Đề

Tiền tệ dần dung nhập vào lưu thông giao dịch ngày thường của bộ lạc, quá trình giao dịch đơn giản hóa mà Ngô Nặc tưởng tượng ban đầu, đã phát huy tác dụng trên một trình độ nhất định, nhưng tiếp theo đó, các loại vấn đề cũng dần hiện lên, khiến y đau đầu nhức óc.

Trước mắt cứ lần lượt tìm mọi đường phát tiền vào tay mọi người, mệnh giá nhỏ nhất là 1 tệ, lớn nhất cũng chỉ có 10 tệ. Đồ tại cửa hàng nhỏ của Ngô Nặc định giá khá cao, nhưng sức mua của tiền tệ hiện có không thấp, một tệ có thể mua không ít thứ trong tiệm. Vấn đề đến, là lấy tiền mua đồ luôn phải thối lại.

Một tệ có thể mua hai bao bột hoa tiêu hoặc bột ớt ở chỗ Ngô Nặc, nhưng có người chỉ cần một bao. Một tệ có thể mua ba cân gạo hoặc bột mì, nhưng có người chỉ cần một cân. Một tệ có thể mua mấy hạt đến một bao nhỏ hạt giống khác nhau, nhưng có người không cần nhiều như thế… cũng có người muốn cái này một chút, cái kia một chút, vô số cộng lại không thể gom đủ, cũng cần phải thối tiền.

Hết cách, Ngô Nặc chỉ có thể tạm thời bảo Đa Lặc nung thêm một đợt đồng hào mệnh giá nhỏ hơn. Ngô Nặc không nỡ tiếp tục dùng tích phân chuyên môn đặc làm một khuôn đồng hào, nên bảo hắn nghĩ cách tự làm một khuôn đơn giản. Đa Lặc vất vả với những người lùn khác mấy ngày trời, phỏng theo khuôn tiền tệ mà Ngô Nặc tốn giá cao mua về, dùng gỗ cứng đặc sản của Hắc Sắc sâm lâm chế tạo ra một cái khuôn tương tự.

Nhưng không có kỹ thuật tiên tiến, người lùn bất kể làm sao cũng không thể nào khắc được hoa văn tinh xảo trên khuôn, nhưng vì Ngô Nặc đã dần thay đổi họ, họ cũng có ý thức phòng tiền giả nhất định, vì thế đơn giản khắc mấy đường nghiêng trên khuôn. Đồng thời còn suy nghĩ đến tiền tệ đợt trước không dễ mang theo, họ đụt lỗ ở giữa đồng hào, tạo ra một cái lỗ hình vuông, tiện dùng dây xỏ lại mang theo.

Lần đầu tiên Ngô Nặc nhìn thấy thành phẩm đồng hào, quả thật không dám tin vào mắt mình, y đã sắp hoài nghi trong người lùn có phải cũng có người xuyên việt hay không.

Vì ngoại hình đồng hào gần như giống hệt tiền lỗ vuông, trừ văn tự phía trên biến thành mấy đường xéo đơn giản, và chất liệu bất đồng.

Ngô Nặc nói bóng nói gió dò hỏi một phen, tiếc rằng làm ra loại cải tiến này không phải là người xuyên việt, mà là kết quả mấy người lùn không chú trọng ngoại hình cùng thương nghị rồi liên tục thảo luận thử nghiệm ra.

Kỳ thật sau khi đợt tiền đầu tiên được đưa vào sử dụng, Ngô Nặc đã phát hiện, thiết kế tiền tồn tại vấn đề.

Người thời đại này, không giống người hiện đại, đã quen may túi đựng tiền lẻ trên quần áo, đừng nói là túi, ngay cả quần áo ra dáng họ cũng không có, váy da thú cột lên eo, có thể che vị trí yếu ớt và quan trọng là được, hiện tại thời tiết nóng, nếu không phải sợ chỗ yếu ớt bị thương, ngay cả váy da thú họ cũng không muốn mặc.

Tổn thương thuần phong gì đó, tạm không nói, với lấy khuôn bằng thép chế tạo mô hình sản xuất tiền tệ, là thật sự không có chỗ cất. Hơn nữa cho dù là túi áo hiện đại, lúc để tiền đồng không chú ý cũng dễ bị mất.

Hiện tại tiền tệ trên tay mọi người vẫn vô cùng có hạn, rất hiếm có ai mang theo bên người, đợi sau khi tiền trong tay mọi người nhiều hơn, vấn đề chắc chắn sẽ lộ ra.

Ngô Nặc bị lối tư duy thời hiện đại ảnh hưởng, ban đầu hoàn toàn bỏ qua, sau đó trong hồi báo thường ngày của Lục mới chậm rãi phát hiện vấn đề tiền không dễ mang theo, nhưng khuôn đã thiết kế xong rồi, không cách nào sửa đổi, trừ khi làm mới. Trong thời gian ngắn, Ngô Nặc không nỡ lại bù một khoảng giao dịch tệ và tích phân lớn vào đó, cùng lắm sau này bảo mọi người làm túi tiền, người cổ đại bỏ ngân lượng vụn trong túi tiền không phải cũng không mất sao.

Miễn cưỡng coi như có biện pháp giải quyết, Ngô Nặc ném chuyện này ra sau đầu, không ngờ, những người lùn lại mang tới cho y một kinh hỉ.

Từ trước tới nay, Ngô Nặc đều hiểu rõ yếu điểm của mình, tuy y có nhiều kiến thức hơn người của thế giới này, nhưng những kiến thức đó đều chỉ là bề ngoài, giống như y từng thấy thậm chí ngồi vào xe hơi, nhưng y lại không cách nào chế tạo một chiếc xe hơi, thậm chí ngay cả nguyên lý vận tác của xe hơi y cũng không biết. So với những thổ dân của thế giới này, chỗ y nhiều hơn họ, tính kỹ lại cũng chỉ là 'từng thấy' và 'từng cảm nhận' mà thôi, y không cách nào phục chế tất cả những thứ trên trái đất đến thế giới này.

Điều duy nhất y có thể làm, chính là chậm rãi nói cho người thế giới này về những thứ y 'từng thấy' 'từng cảm nhận', mở mang trí tuệ cho họ, mở lối tư duy cho họ, để họ thúc đẩy tiến trình văn minh thuộc về thế giới của mình.

Trong quá trình mỗi ngày ở chung và truyền thụ tri thức cho tụi nhỏ, Ngô Nặc càng lúc càng hiểu rõ, thổ dân nguyên thủy của thế giới này kỳ thật không ngốc chút nào, ngược lại, họ rất thông minh, họ không có quá nhiều trói buộc tư duy, thường sẽ có những suy nghĩ không thể tưởng nổi, thường khiến y tự thẹn không bằng. Những thổ dân này thiếu không phải là trí thông minh, mà là nhận thức sâu sắc hơn toàn diện hơn về thế giới này, tích lũy về tri thức, cùng với hướng dẫn chính xác.

Từ sau khi bắt đầu chen chân vào quản lý bộ lạc, Ngô Nặc vẫn luôn cổ vũ mọi người động não, tích cực quan sát suy nghĩ, tổng kết kinh nghiệm kỹ xảo, đối với người có cống hiến, Ngô Nặc trước giờ không tiếc khen thưởng.

Lần này đối với người lùn cũng không ngoại lệ.

Mấy người lùn tham gia thảo luận và thiết kế khuôn đồng hào, toàn bộ được thưởng tiền từ một tệ đến một trăm tệ. Tự tiện cải tạo thiết kế tiền, các người lùn vốn đã chuẩn bị sẵn sẽ bị mắng, thậm chí bị trừng phạt, không ngờ cuối cùng họ không chỉ không bị mắng, ngược lại còn được phần thưởng phong phú.

Đặc biệt là Khoa Đa, người đề xuất thay đổi tiền tệ sớm nhất chính là hắn, khi chế tạo khuôn, cũng là hắn ra sức nhiều nhất, cho nên hắn nhận được tiền thưởng phong phú nhất từ lịch sử bộ lạc đến nay ___ tròn 100 tệ!

Cầm mười đồng mệnh giá mười tệ, Khoa Đa kích động quả thật không biết nên làm sao mới tốt.

Đợi kích động xong, Khoa Đa lặng lẽ tính một chút, một trăm tệ có thể đổi được một trăm con chim thịt thành niên. Chỉ ăn chim thịt đã đủ cho hắn ăn hơn nửa năm, nếu đổi thành khoai trắng khô, thì có thể nuôi sống cả nhà hắn ba miệng ăn suốt một năm!

Thần thú ở trên, Vu Nặc đại nhân thật sự quá hào phóng!

Khoa Đa là một người lùn rất có suy nghĩ và sáng tạo, tay nghề hắn cũng là số một số hai trong người lùn, từ chỗ hắn có thể nhìn ra thiếu sót của tiền tệ hiện tại, rồi nghĩ cách thay đổi thiết kế, tiến một bước cải tạo khuôn, là có thể nhìn được ít nhiều.

Không cần nghi vấn, Khoa Đa cũng là một nhân vật cấp thiên tài trong người lùn, mà suy nghĩ của thiên tài luôn siêu tiến hơn người thường rất nhiều, vì thế thường không được người lý giải. Khoa Đa cũng không ngoại lệ, tuy hắn có tay nghề cao siêu, nhưng tính khí không tốt lắm, lại thêm suy nghĩ độc đáo, hắn trở thành quái nhân nổi tiếng trong tộc người lùn.

Phần thưởng của Ngô Nặc, không cần nghi ngờ là sự khẳng định lớn nhất cho Khoa Đa, Khoa Đa nếm được vị ngọt tựa hồ cũng ý thức được giá trị của 'suy nghĩ', nhiệt tình sáng tạo được đốt cháy triệt để.

Vì khen thưởng và khẳng định của Ngô Nặc, Khoa Đa thuận lợi tìm được mấy người lùn trẻ tuổi nguyện ý làm học đồ của hắn, lại chọn ra mấy nô lệ thuần nhân thành thực chịu làm làm hạ thủ cho hắn, ở nhà làm phát minh sáng chế.

Tộc người lùn gia nhập trễ, tạm thời còn chưa được phân nhà gạch ngói, đều vào ở trong lều.

Lều của Khoa Đa lớn hơn người lùn khác nhiều, nhưng trong nhà ngày ngày ra ra vào vào nhiều người như thế, căn bản không cách nào ở nổi.

Ngô Nặc hào phóng vung tay, đặc biệt bảo người xây cho hắn mấy căn phòng lớn, dùng làm phòng thí nghiệm cho hắn.

Khoa Đa cảm động điên rồi, người lùn khác cũng không khỏi sinh lòng hâm mộ, họ không thông minh tài năng như Khoa Đa, nhưng họ cũng muốn ở nhà gạch ngói xinh đẹp, không bao lâu nữa mùa đông sẽ tới, họ không bao giờ muốn sống cuộc sống rét lạnh nữa.

Thế là, bắt đầu có người lùn âm thầm đi thuyết phục Vu Qua và Đa Mộc, muốn dùng bí mật đồ sắt để đổi quyền phân nhà ưu tiên của bộ lạc Trường Hà.

Vu Qua và Đa Mộc cũng đã sống một thời gian ở bộ lạc Trường Hà, họ đã thích nơi này, đồng thời cũng nhìn thấy được tiềm lực của bộ lạc, cũng dần có sự tự giác và lòng tự hào vì mình là một phần tử của bộ lạc Trường Hà.

Kỳ thật bọn họ đã cân nhắc giao bí mật đồ sắt cho bộ lạc Trường Hà, nhưng trước đó tai họa đồ sắt mang tới cho họ thật sự quá lớn, họ kiêng kỵ cảm xúc của người lùn, nên vẫn luôn do dự. Nhưng hiện tại người lùn chủ động đề xuất, ngay cả chút do dự cuối cùng cũng không còn.

Ngô Nặc và Bạch luôn đợi ngày tộc người lùn giao hết toàn bộ, hai người vốn cho rằng ít nhất phải qua mùa đông năm nay, những người lùn hoàn toàn yên tâm mới nguyện ý tiết lộ bí mật, không ngờ họ lại buông lỏng nhanh như thế.

Tộc người lùn tiết lộ bí mật đồ sắt là chuyện tốt, nhưng rất đáng tiếc là, bọn họ tạm thời còn chưa tìm được khoáng thạch để rèn đồ sắt tại bộ lạc Trường Hà. Nhưng trong đường chạy trốn, họ có mang theo một chút khoáng thạch. Trong số khoáng thạch này, phần lớn chủ yếu là vẫn thạch, chỉ có số cực ít là quặng sắt thiên nhiên.

Công cụ và vũ khí họ sử dụng hiện tại, phần nhiều là dùng vẫn thạch gần nơi ở cũ chế tạo. Quặng sắt thiên nhiên có thành phần sắt tương đối thấp, cần phải trải qua tinh luyện, mới có thể chế tạo thành công cụ tiện dụng. Trong tộc người lùn, trừ thủ lĩnh và tế ti bị giết, thì chỉ có em trai của tiền thủ lĩnh là Khoa Đa và Vu Qua cùng Đa Mộc bước đầu hiểu được biện pháp tinh luyện quặng sắt. Những người lùn khác chỉ biết cách dùng vẫn thạch rèn đồ sắt, không biết làm sao tinh luyện quặng sắt thiên nhiên.

Nhưng, cho dù là nhóm Khoa Đa, cũng chỉ trùng hợp biết được một chút biện pháp thô thiển nhất mà thôi, thậm chí họ còn chưa kịp tiến hành thử nghiệm tiên tiến hơn, đã hoang mang chạy khỏi nơi ở của bộ lạc.

Vẫn thạch dù sao cũng chỉ là con số cực ít, muốn chân chính đạt được lượng lớn đồ sắt còn phải dựa vào tinh luyện quặng sắt. Các người lùn tuy đã nói hết bí mật đồ sắt, nhưng muốn chân chính có được đồ sắt, còn cần một thời gian và quá trình lâu dài, điều đầu tiên là phải tìm được quặng sắt.

Thế giới này không có công cụ thăm dò, thậm chí ngay cả người nhận ra quặng sắt cũng chẳng có mấy ai. Lại thêm giao thông lạc hậu và truyền đạt tin tức cực kỳ khó khăn, trong những điều kiện này muốn tìm được quặng sắt, trên một trình độ khá lớn mà nói toàn phải nhờ vào vận khí.

Nhưng, bất kể nói sao, bộ lạc Trường Hà hiện tại đã thu phục tộc người lùn, có được bí mật đồ sắt, coi như chiếm được tiên cơ trong kỳ quá độ từ đồ đá sang binh khí lạnh, chỉ cần nắm chặt tiên cơ này, đạt được mục đích chỉ là vấn đề sớm muộn.

Vì vẫn chưa tìm được quặng sắt, chuyện đồ sắt chỉ có thể tạm thời mắc cạn, tiền tệ vẫn còn không ít vấn đề cần cấp tốc giải quyết.

Đồng hào xuất hiện giải quyết vấn đề mệnh giá tiền tệ, nhưng trên một mặt ý nghĩa nào đó mà nói do bộ lạc hiện tại vẫn là chế độ công hữu làm chủ, chế độ tư hữu làm nền, tồn tại một chút hỗn loạn nhất định. Mà tiền tệ xuất hiện, không cần nghi ngờ lại tăng mạnh thêm loại hỗn loạn này, đồng thời cũng sẽ dần phóng đại thiên tính ích kỷ của nhân loại.

Cho tới trước mắt số lượng tiền tệ bộ lạc phát hành vẫn vô cùng ít, gần như đều dùng hình thức khen thưởng phát vào tay mọi người. Nhưng thời gian lâu rồi, tiền tệ lưu thông cũng nhiều, mâu thuẫn tất nhiên sẽ bùng phát, mà phương thức quản lý bộ lạc tất nhiên sẽ phát sinh biến hóa theo. Xử lý tốt còn dễ nói, nếu xử lý không tốt, chắc chắn sẽ tạo thành ảnh hưởng vô cùng ác liệt cho bộ lạc.

"… Cậu nghĩ, có phải tôi đã quá nôn nóng rồi không?" Hội chợ bộ lạc đã gần ngay trước mắt, Ngô Nặc lại ngày ngày bị các vấn đề càng lúc càng nhiều sau khi tiền tệ được sử dụng quấy nhiễu. Y vốn chỉ là nhất thời nóng đầu, muốn thông qua tiền tệ đơn giản hóa giao dịch mà thôi, căn bản không nghĩ nhiều. Kết quả nào biết vấn đề lại nhiều như thế, mà những vấn đề nhiều vô cùng tận đó cũng khiến Ngô Nặc ý thức được, y đã không còn là y quá khứ một người ăn no cả nhà không đói nữa, bất cứ một quyết định nào của y, cũng sẽ sinh ra ảnh hưởng rất lớn đối với bộ lạc.

Cho tới nay, có hệ thống thỉnh thoảng giúp y tác nghiệt, có đại vu và Bạch tin tưởng y, bộ lạc trên dưới đều ủng hộ y, rất nhiều chuyện y đều tiến hành rất thuận lợi.

Chính vì trước đó đi quá thuận lợi, khi phát hành tiền tệ, y căn bản không tỉ mỉ kết hợp tình huống thực tế của bộ lạc để suy nghĩ, vỗ đầu một cái là quyết định ngay.

Đợi khi một chuỗi vấn đề xuất hiện, Ngô Nặc cuối cùng ý thức được sai lầm của mình, và cũng có chút hối hận.

Bạch cúi đầu nhìn sự chột dạ rầu rĩ trong mắt Ngô Nặc, bộ dạng hiếm khi đáng thương như thế, không khỏi nhếch môi cười, sau đó hôn lên trán y một cái: "Đừng sợ, cứ bạo dạn làm chuyện cậu muốn làm, chuyện cậu cho rằng nên làm. Tất cả có tôi."

"Hừ…"

Nghẹn một chút, Ngô Nặc mới hừ một tiếng.

Bạch đại miêu thật là càng lúc càng thối, nhưng, có bảo đảm của hắn, áp lực trong lòng hình như thật sự ít đi.

104. Chương 104: Hội Chợ 1

Đã gần đến thời gian tổ chức hội chợ lần đầu của bộ lạc Trường Hà, trên dưới bộ lạc đều trở nên căng thẳng, cho dù là đại vu đã trải nghiệm vô số gió mưa, hai hôm nay khóe miệng cũng nổi mấy mụn nước.

Tiền thủ lĩnh Kim Đồng, khi nhường ngôi cho Bạch, tuy tuổi không tính là trẻ, thể lực và lực chiến đấu cũng đã qua thời kỳ đỉnh cao của chiến sĩ thú nhân, nhưng so với rất nhiều lão giả vẫn chặt chẽ bá chiếm vị trí thủ lĩnh ở những bộ lạc khác, ông có thể tính là trẻ tuổi.

Bạch là Kim Đồng nhìn tới lớn, mà Kim Đồng cùng với ba Ngân Dực của hắn là bạn vô cùng tốt chơi từ nhỏ đến lớn, sau khi Ngân Dực qua đời, Kim Đồng một dạo từng nghĩ thu dưỡng Bạch, nhưng khi đó hắn đã có ấu thú con không phù hợp điều kiện thu dưỡng của bộ lạc, đại vu cũng không đồng ý, sau khi Bạch trưởng thành ghi nhớ mọi chuyện cũng không muốn, đành phải thôi.

Nhưng, trong quá trình Bạch trưởng thành, Kim Đồng thật sự đã chiếu cố hắn không ít, nếu không cho dù Bạch từ rất nhỏ có thể tự săn mồi, cũng không thể dùng hình thái miêu thú con chịu đựng qua nhiều mùa đông như thế, đổi lại là bất cứ bộ lạc nào khác, chỉ riêng điểm Bạch chậm chạp chưa hóa hình trưởng thành, đã đủ để bị xem là nguyên thú đuổi khỏi bộ lạc.

Mà sau khi Bạch thành công hóa hình, còn biểu hiện lực chiến đấu và thiên phú lãnh đạo vô cùng cường đại, Kim Đồng không có một chút do dự nào nhường lại vị trí thủ lĩnh của mình, đây là điều mà rất nhiều người không cách nào làm được.

Những bộ lạc xung quanh Hắc Sắc sâm lâm, có không ít người vì vị trí thủ lĩnh, tranh nhau vỡ đầu chảy máu.

Có lẽ Kim Đồng không tính là một thủ lĩnh bộ lạc rất ưu tú, nhưng ông đủ quang minh lỗi lạc, không có tư tâm, vĩnh viễn đặt lợi ích bộ lạc lên hàng đầu.

Chính vì như thế, sau khi Kim Đồng thoái vị, Bạch không để ông gia nhập quân đoàn thú nhân, trở thành một chiến sĩ thú nhân bình thường, mà để ông tiếp tục ở lại bộ lạc, hiệp trợ đại vu và Ngô Nặc xử lý chuyện lớn lớn nhỏ nhỏ trong bộ lạc.

Vì thế, trên danh nghĩa, Kim Đồng đã thoái vị nhượng hiền, nhưng quyền lực trong tay vẫn không nhỏ.

Kim Đồng dù sao cũng đã làm thủ lĩnh hơn mười năm, trong bộ lạc cũng rất có uy tín, sau khi ông thoái vị, Bạch vẫn nguyện ý đối xử tốt với ông, tín nhiệm ông, thậm chí phân quyền lực cho ông. Đủ hành động khiến hình tượng Bạch trong lòng mọi người trở nên càng thêm nhân hậu trung thiện. Điều này cũng có tác dụng an ủi rất lớn cho những bộ lạc quy thuộc Trường Hà, trên một trình độ nhất định, cũng khiến cả bộ lạc trở nên càng thêm đoàn kết dung hợp.

Các thổ dân nguyên thủy phần lớn đều khá trực tiếp thuần phác, đối với họ, một thủ lĩnh chịu phân quyền cho tiền thủ lĩnh, cho dù ngoại hình nhìn có lạnh lẽo, tâm nhãn cũng sẽ không xấu đến đâu, đi theo một thủ lĩnh như thế, họ rất yên tâm cũng rất an lòng.

Bộ lạc lần đầu tiên cử hành hội chợ bộ lạc trong lịch sử, Kim Đồng từ rất sớm đã chuẩn bị, là thổ dân, ông càng hiểu rõ nguyên tắc của thế giới này hơn Ngô Nặc, là tiền nhiệm thủ lĩnh, ông trước kia cũng từng tham gia không ít lần hội chợ bộ lạc, biết rất nhiều chi tiết nhỏ được sắp xếp.

Vì lần hội chợ bộ lạc này, Kim Đồng bận gầy cả một vòng, định lực của ông còn không bằng đại vu, trên miệng đã nổi một vòng mụn nước nhỏ, vất vả lắm chờ đến ngày hội chợ lần đầu tiên, Kim Đồng cảm thấy tảng đá lớn nghẹn trong cổ họng mình tựa hồ đã lỏng đi nhiều.

Đến bộ lạc Trường Hà đầu tiên, là bộ lạc nhím từng bán lúa mì cho Ngô Nặc.

Bộ lạc nhím sống ở nơi vô cùng hẻo lánh, thời gian họ dời đến Hắc Sắc sâm lâm cũng không dài, lại thêm đại vu của họ vô cùng gian xảo lại nhát gan, vì giấu bí mật nuôi dưỡng chim thịt, bộ lạc họ rất ít giao lưu với bộ lạc khác xung quanh, ngoài bộ lạc hầu như không ai biết nơi ở của họ.

Trong mùa đông năm ngoái, rất nhiều bộ lạc nhỏ vừa gặp tai họa hủy diệt, bộ lạc nhím cũng chịu thiên tai, nhưng họ tránh được nhân họa, dựa vào chim thịt và trứng chim thịt, cùng với 'guli', dù sao mọi người đều toàn bộ trụ qua mùa đông.

Đại vu của bộ lạc nhím, lúc còn trẻ cũng từng có chút gặp gỡ, trộm học được một vài phép tính ở chỗ đại vu bộ lạc siêu cấp, cộng thêm chủng tộc truyền thừa và kinh nghiệm của ông, ông đã suy đoán ra tình trạng mùa đông năm nay không tốt hơn năm ngoái bao nhiêu.

Năm ngoái mọi người tuy dựa vào chim thịt, miễn cưỡng trụ qua, nhưng cũng dẫn tới lượng chim thịt trong bộ lạc giảm mạnh, chỉ dựa vào số chim thịt bộ lạc hiện nuôi căn bản không thể trôi qua mùa đông năm nay. Nhưng năm ngoái tin tức A Đại mang về từ chỗ Ngô Nặc cũng đã nhắc nhở ông, cho nên, ông đặc biệt

để tộc nhân mở rộng phạm vi gieo trồng guli, còn an bài nô lệ và một bộ phận tộc nhân nghiêm túc trông chừng. Lúa mì giống nguyên thủy chưa thuần hóa sản lượng tuy rất thấp, nhưng dù sao họ gieo rồng diện tích rộng, điều kiện trồng trọt cũng khá ưu việt, trước đó không lâu, sau khi guli chín, thu hoạch của họ không tồi.

Đại vu đã tính qua, số guli này cộng thêm chim thịt của bộ lạc, trước mùa đông lại trữ thêm chút thức ăn, nếu không có gì ngoài ý muốn, chắc đủ cho mọi người chịu đựng qua mùa đông.

Nhưng, tiền đề là, họ phải tìm được cách ăn guli chính xác, trực tiếp nấu ăn như họ lúc trước, thật sự không có mấy người nuốt nổi.

Lúc đó Ngô Nặc chỉ là tiện mồm nhắc nhở A Đại phương pháp ăn lúa mì đúng cách, vì ngôn ngữ một bên không thông, Bạch đại miêu ở giữa làm phiên dịch. Bạch đại miêu trước giờ ghét tất cả người đoạt đi sự chú ý của tiểu sứ thần, cho nên đừng trông mong hắn sẽ tận chức trách phiên dịch gì, lại thêm trí nhớ của A Đại cũng không tốt lắm, sau chuyện khi đại vu hỏi hắn, hắn đã quên gần hết, vì thế hắn bị đại vu mắng một trận xói đầu, còn đập cho mấy gậy, A Đại ủy khuất muốn chết.

Hội chợ bộ lạc năm nay, A Đại mang theo sứ mạng trọng đại tham gia, nếu không hoàn thành sứ mạng, đại vu bảo hắn cũng đừng về bộ lạc nữa.

Tộc nhím sống ở nơi hẻo lánh, từ chỗ ở của họ đến bộ lạc Mục Nguyên gần như phải đi xuyên qua cả Hắc Sắc sâm lâm, chỉ đi thôi đã cần hơn một tháng. Vì thế, sau khi thu hoạch xong guli, các chiến sĩ tộc nhím liền mang theo hàng hóa giao dịch, xuất phát từ sớm.

Ban đầu họ căn bản không nhận được thông báo bộ lạc Trường Hà muốn mở hội chợ bộ lạc, trên đường vì ngẫu nhiên mà biết được tin tức, A Đại năm nay phụ trách dẫn đội lập tức quyết định đổi hướng tới bộ lạc Trường Hà.

Trong tương lai dài đến cả đời, A Đại luôn cảm thấy tự đắc không thôi vì quyết định khi đó của mình.

Tộc nhím trong quá trình di dời, từng đi ngang qua bộ lạc siêu cấp Ba Pháp vô cùng nổi tiếng, khi đó vì lấy hạt giống guli, còn có một vài chiến sĩ thú nhân mang vật tư vào trong nội thành bộ lạc Ba Pháp. Lần đầu tiên nhìn thấy nhà đá chi chít trong nội thành bộ lạc Ba Pháp, không một ai không cảm thấy kinh hãi vì sự phú túc của Ba Pháp.

A Đại lúc đó còn chưa hóa hình, chỉ từ xa nhìn tường thành nguy nga của bộ lạc Ba Pháp, đã bị cha mẹ mang đi.

Trong mấy năm nay, hắn không chỉ một lần nghe những chiến sĩ thú nhân đó tán thưởng thổi phồng sự giàu có của bộ lạc Ba Pháp.

Những chiến sĩ thú nhân tự tin đã từng trải đời căn bản xem thường mấy bộ lạc tự xưng là lớn ở xung quanh Hắc Sắc sâm lâm, nhưng, khi từ thật xa họ nhìn thấy nhà gạch ngói của bộ lạc Trường Hà, trên mặt những chiến sĩ thú nhân mắt cao quá đầu lộ ra chấn động hiếm thấy, miệng há to tới mức có thể nuốt một trái trứng chim thịt, thật lâu không cách nào ngậm lại.

A Đại vì chưa từng đi qua bộ lạc Ba Pháp, mỗi lần nghe người khác khoác lác, tự nhiên không thể thiếu ngưỡng mộ ghen tỵ, mỗi khi những chiến sĩ thú nhân này chê bộ lạc Mục Nguyên không đáng một đồng, hắn luôn nhịn không được ảo tưởng bộ lạc Ba Pháp rốt cuộc giàu có thế nào.

Cho tới hôm nay, nhìn thấy bộ dạng mắc nghẹn kinh ngạc của những kẻ thích khoác lác kia, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một cảm giác giải hận quái dị.

Những kẻ này nhiều nhất chỉ mới đi dạo một vòng trong bộ lạc Ba Pháp, hắn và Vu Nặc của bộ lạc Trường Hà là bạn tốt, Vu Nặc còn từng mời hắn ăn cá nướng, rất ngon . Thoáng cái, A Đại trẻ tuổi lưng thẳng hơn rất nhiều.

Trong đội ngũ, vốn có mấy thú nhân nghi vấn quyết định của A Đại, lần này cũng triệt để ngậm miệng.

Thành thật theo sau A Đại, cùng chiến sĩ thú nhân bộ lạc Trường Hà tới tiếp ứng, run run rẩy rẩy đi qua cầu gỗ vượt qua Trường Hà, vào bên trong nơi ở của bộ lạc Trường Hà.

Là bộ lạc đầu tiên tới tham gia hội chợ, tộc nhím tự nhiên được hoan nghênh tương đối nhiệt liệt.

A Đại không quanh co lòng vòng, sau khi đến bộ lạc Trường Hà, thấy Ngô Nặc liền trực tiếp hỏi, bên bộ lạc Trường Hà có thể giao dịch được muối hay không.

Sau khi nhận được đáp án khẳng định, A Đại và tộc nhân của hắn triệt để yên lòng, được Kim Đồng an bài, ưu tiên chọn chỗ không tồi, an doanh dựng trại, tạm thời an ổn.

Nhóm A Đại đến lần này, mang theo một vài dược liệu quý hiếm bộ lạc tự trồng, lông vũ chim thịt xinh đẹp, da thú, một vài đồ giao dịch cá nhân vụn vặt vân vân, ngoài ra còn có một chút hạt giống guli, cùng với trứng chim thịt có thể ấp nở chim thịt con, với quy mô bộ lạc của họ, đồ giao dịch này đã tính là không ít.

Nhưng, theo mong muốn ban đầu, họ chỉ định dùng dược liệu, lông vũ và da thú đổi muối thô với bộ lạc Mục Nguyên, hạt giống guli và trứng chim thịt thì đặc biệt dùng để trao đổi cách ăn guli chính xác từ bộ lạc Trường Hà.

A Đại khá chân chất không tâm nhãn, sau khi gặp Ngô Nặc, liền trực tiếp để lộ hết.

Ngô Nặc một chút cũng không khách khí, thu hơn một ngàn cân hạt giống guli cùng với trên ngàn trái trứng chim thịt hắn mang tới, sau đó an bài người giảng lại cách sử dụng hạt lúa mì chính xác cho nhóm A Đại, dẫn họ đi tham quan máy mài đá của bộ lạc, còn miễn phí mời họ nếm thử bánh rán và màn thầu thô làm từ bột mì.

So với guli nấu nguyên cả vỏ, những thức ăn bằng bột mì đã qua gia công, thật sự không thể ngon hơn.

Đương nhiên, trừ những thức ăn bột mì này, nhóm A Đại phát hiện đồ ngon ở bộ lạc Trường Hà không ít chút nào, khoai trắng hầm thịt mỹ vị hơn nhiều so với họ trực tiếp ăn sống, miến nấu chua hầm thịt chua thơm tuyệt ngon, thịt nướng, rau xào cho thêm chất điều vị như ớt hoa tiêu hành tỏi vân vân ngon đến mức người ta hận không thể nuốt luôn cả lưỡi vào bụng… A Đại ỷ quan hệ bạn bè với Ngô Nặc cùng với thần kinh thô da mặt dày trời sinh, thậm chí còn lấy được một vò rượu trái cây thời gian trước Ngô Nặc chiếu theo phương pháp của hệ thống thử ủ ra.

Rượu trái cây vừa ủ thành, lại thêm chỉ là lần đầu thử nghiệm, trong rượu nhiều tạp chất, vị rượu vốn cũng không đủ nồng thơm, độ cũng thấp, nhưng vị trái cây đầy đủ, so với nói là rượu trái cây, còn không bằng nói là giống nước trái cây.

Đối với Ngô Nặc, rượu trái cây thế này căn bản không thể nói là ủ thành công, nhưng đối với những thổ dân nguyên thủy chưa từng tiếp xúc với rượu tinh, chỉ cần một hớp, họ đã thích loại đồ uống khẩu vị đặc biệt này!

Vì chuyện quá nhiều, Ngô Nặc không ủ bao nhiêu rượu trái cây, sau khi phân ra đựng, tổng cộng cũng chỉ có ba mươi mấy vò, một vò chỉ cỡ mười cân, đại vu một hơi đòi mười vò, còn lại đều bị Bạch đại miêu xem thành bảo bối giấu trong hầm, bình thường uống một chén nhỏ, đã thỏa mãn vô cùng.

A Đại cọ đi nguyên cả vò từ chỗ Ngô Nặc, có thể tưởng tượng được sắc mặt Bạch đại miêu khó coi cỡ nào.

Tuy Bạch vẫn chưa từng dùng hình thái dực hổ gặp người, nhưng uy áp đẳng cấp trời sinh ở đó, nhóm người A Đại mỗi lần thấy gương mặt đặc biệt lạnh lẽo của hắn đều rùng mình.

May mà, khi ngày càng nhiều bộ lạc đến tham gia, Bạch bận rộn không rảnh để theo dõi nhóm A Đại không buông nữa, lúc này cuộc sống của nhóm người A Đại mới dễ chịu hơn.

Tuy Bạch không để người thông báo cho bộ lạc Mục Nguyên, nhưng không lâu trước, bộ lạc Mục Nguyên vẫn nhận được tin tức bộ lạc Trường Hà muốn mở hội chợ bộ lạc từ miệng người khác. Vốn thời gian hai bên mở hội chợ gần như thống nhất, đã khơi lên lửa giận của bộ lạc Mục Nguyên, mà hiện tại, chỉ còn chưa đến ba ngày là tới thời gian chính thức mở hội chợ, bộ lạc đến chỗ bọn họ còn không bằng ba phần năm ngoái!

Bộ lạc Mục Nguyên dùng giá gấp đôi đổi về một lượng lớn muối thô, ướp một lượng lớn thịt mặn thối, chuẩn bị trước mùa đông kiếm một mớ, đồng thời còn chuẩn bị nhìn bộ lạc Trường Hà mất mặt.

Nhưng, nhìn mấy kẻ lác đác tới tham gia, mà trong số đó phần lớn đều là cốt cán tử trung của bộ lạc họ. Những bộ lạc khác, bao gồm bộ lạc Khê Cốc luôn có quan hệ không tồi với họ cũng chạy tới bộ lạc Trường Hà, người bộ lạc Mục Nguyên trong lửa giận bừng bừng cuối cùng cũng có một tia sợ hãi.

105. Chương 105: Hội Chợ 2

Bộ lạc xung quanh Hắc Sắc sâm lâm còn nằm ở thời kỳ 'thế giới này vốn không có đường', bình thường phạm vi hoạt động của mọi người đều giới hạn trong rừng và trên thảo nguyên hoang nguyên gần bộ lạc của mình, trừ hội chợ bộ lạc mỗi năm một lần, giữa bộ lạc và bộ lạc rất hiếm qua lại. Đến tham gia hội chợ bộ lạc Trường Hà lần này, lớn lớn nhỏ nhỏ cộng lại nói ít cũng có bốn mươi tám, trong đó, có gần như một nửa bộ lạc là lần đầu tiên tới Trường Hà.

Nếu không phải vì đại vu Vu Quyền y thuật siêu quần, có người từng đặc biệt tới bộ lạc Trường Hà tìm ông cầu y, số lượng người lần đầu tiên tới sẽ còn nhiều hơn.

Tuy trong số họ không ít người sớm đã nghe nói bộ lạc Trường Hà không còn như trước___ Thần thú chọn lựa bộ lạc Trường Hà, xem trọng họ, chiếu cố họ, ban thánh thú cho họ, dưới sự chiếu cố của thần thú trong một đêm bộ lạc Trường Hà trở nên cường đại nuốt chửng bộ lạc Đại Thạch, thu hút rất nhiều bộ lạc nhỏ vừa bị hủy diệt, tân nhiệm thủ lĩnh dực hổ Bạch của họ chiến lực hung hãn, tay không có thể giết chết long thú, cường đại lại nhân từ, xử sự công chính, bộ lạc Trường Hà được sự dẫn dắt của hắn sớm muộn có thể trở thành bộ lạc siêu cấp vân vân___

Những lời đồn này tự nhiên là Bạch cố ý vô tình để người rải ra, lời đồn nói có đầu có đuôi, nhưng người chân chính tin tưởng lại không nhiều.

Chỉ riêng điểm được thần thú chiếu cố, nghe đã thấy không đáng tin mấy.

Còn thánh thú? Tay không giết chết long thú?

Cũng không sợ thổi phồng rách cả da bò man!

Nói đến dực hổ, cũng có ít người nhớ tới Ngân Dực được xem là chiến sĩ mạnh nhất Hắc Sắc sâm lâm lúc trước. Ngân Dực quả thật vô cùng lợi hại, hình thú cũng khổng lồ hung hãn hơn thú nhân hổ tộc khác không ít, nhưng cũng không làm được tay không giết long thú, nếu không hắn cũng không thể chết trận. Mà dực hổ Bạch sau khi hóa hình hình thú giống hệt mẹ hắn, là miêu thú căn bản không phải dực hổ, sao có thể tay không giết chết long thú?

Nhưng, nếu hình thú của dực hổ Bạch thật sự là miêu thú, hắn có thể đánh bại những người ứng tuyển khác lên làm thủ lĩnh sao?

Bất luận là đối với bộ lạc Trường Hà hay đối với dực hổ Bạch, rất nhiều người tin tức khá linh thông nhưng không biết tình hình cụ thể, đều ôm thái độ bán tín bán nghi.

Nhưng một bộ phận thú nhân từng ngẫu nhiên gặp dực hổ Bạch trong lúc đi săn, thậm chí dực hổ Bạch còn ra tay giúp họ giải quyết phiền toái và rắc rối, lại thề thốt nước miếng tung bay nói dực hổ Bạch một chiêu miểu sát long thú thế nào, nhân từ chính nghĩa ra sao, sự sùng bái tràn ra từ lời nói.

Bất kể nghi ngờ hay tin tưởng, vì họ vất vả moi được tin tức từ miệng thú nhân bộ lạc Trường Hà, bảo rằng đổi được muối rẻ hơn, mọi người đều ôm tâm lý thử xem, đi tới bộ lạc Trường Hà.

Nếu đổi lại mấy năm trước, người tới bộ lạc Trường Hà khẳng định sẽ không nhiều như hiện tại.

Vì khi đó sức sản xuất của Hắc Sắc sâm lâm vẫn vô cùng phong phú, giá muối của bộ lạc Mục Nguyên cũng không cao như hiện tại, chỉ luận riêng sản lượng của rừng, họ đã có thể đổi được đủ muối thô cho bộ lạc mình tiêu dùng.

Nhưng mùa đông năm ngoái tuyết lớn thành họa, không chỉ nhân loại gặp nạn, một vài thực vật trong rừng cũng gặp tai nạn cực lớn, thậm chí mang tính hủy diệt, thực vật sinh trưởng thua xa mấy năm trước. Động vật trong rừng cũng chết đói chết lạnh số lượng lớn, còn bị người săn bắt, trùng lợi trùng hại gì đó cũng bị lạnh chết, chuỗi sinh vật gặp tổn hại cực lớn, cho dù sau đó thời tiết chuyển ấm, thú triều trở về, tình huống cũng không chuyển biến tốt bao nhiêu.

Chỉ luận riêng sức sản xuất của Hắc Sắc sâm lâm, rất nhiều bộ lạc thậm chí còn chưa kịp ăn mấy bữa no, mùa đông sang năm lại sắp tới, lúc này, họ mới phát hiện, thứ có thể đem đi đổi muối thô còn ít hơn năm ngoái.

Với sự hiểu biết của họ về bộ lạc Mục Nguyên, không cách nào hy vọng bộ lạc Mục Nguyên sẽ đại phát từ bi, hạ giá muối thô. Cho nên, khi Bạch phái chiến sĩ thú nhân đi, theo yêu cầu của hắn, trong lời nói sẽ cố ý vô tình tiết lộ tin bộ lạc Trường Hà có muối giá thấp, những bộ lạc này lập tức cháy lại hy vọng, phí sức lực bình sinh, sử hết chiêu số bản thân mới moi được tin từ chiến sĩ thú nhân.

Nếu những chiến sĩ thú nhân Trường Hà chủ động trực tiếp nói cho họ tin tức muối huyết, chỉ sợ họ sẽ cảm thấy đối phương không chừng có dụng tâm khác, nhưng tin tức là họ ngửi được mùi, rồi trăm phương ngàn kế moi ra, sao có thể không tin? Nhất định phải tin! Người càng tin bản thân thông minh, càng tin chắc không nghi ngờ.

Đủ nhân tố khách quan và con người cộng lại, ngay cả Bạch và Ngô Nặc cũng không ngờ được, bộ lạc tới tham gia hội chợ lại nhiều như thế.

Mà bộ lạc tới đây cũng không ngờ được, bộ lạc Trường Hà đã giàu có đến thế này!

Không ít nữ thú nhân đến tuổi ôm ý định thân cận tới tham gia hội chợ, nhìn từng ngôi nhà gạch ngói xinh đẹp của bộ lạc Trường Hà, lập tức bắt đầu lưu ý đối tượng sinh con.

Nghe nói thủ lĩnh dực hổ Bạch của bộ lạc Trường Hà chưa có bạn lữ, vô luận thú nhân hay thuần nhân cũng không có một ai.

Nghe nói dực hổ Bạch ngay cả nữ nô cũng không có.

Nghe nói dực hổ Bạch có ngoại hình rất đẹp.

Nghe nói…

Nghe nói…

Đối diện sắc mặt ngày càng thối của tiểu sứ thần, sát khí trên người Bạch đại miêu càng lúc càng nặng, ánh mắt lạnh lẽo tùy thời đều mang tia tử vong, hễ có nữ thú nhân tiếp cận thì vụt vụt vụt bắn tia tử vong ra ngoài.

Đối diện với ánh mắt lạnh lẽo tràn đầy sát khí của hắn, rất nhiều nữ thú nhân cấp mãnh thú cũng tái mặt nhũn chân gánh không nổi, càng khỏi nói đến nữ thú nhân cấp nhược thú, dần dần, trừ vài người thật sự không chết tâm, nữ thú nhân khác căn bản không dám ở trước mặt dực hổ Bạch nói sinh con không kiêng kỵ gì đó.

Dực hổ Bạch tuy cao xa không với tới, nhưng thú nhân độc thân ưu tú trong bộ lạc Trường Hà vẫn còn rất nhiều mà.

Chiến sĩ thú nhân có quân chức trở thành lựa chọn hàng đầu của rất nhiều chiến sĩ nữ thú nhân, họ không phải xem trọng quyền lực trong tay những tiểu quân quan thú nhân này, mà là sự cường đại hung hãn của bản thân họ. Nếu họ còn có nhà gạch ngói xinh đẹp, lập tức cáo biệt độc thân, thắng được nữ thú nhân xinh đẹp, sinh một đống con, từ đó bước trên đỉnh nhân sinh!

Nữ thú nhân ngoài bộ lạc nghe ngóng được, bộ lạc Trường Hà bất luận thuần nhân hay thú nhân, đều chỉ cho phép có một bạn lữ, có vài nữ thú nhân cấp nhược thú hãy còn lo lắng lập tức yên tâm.

Thế là hội chợ còn chưa bắt đầu, người ngoài bộ lạc phát hiện thú nhân giống cái nhà mình, gần như toàn bộ bị đám độc thân bộ lạc Trường Hà dụ đi mất!

Nếu có thể, họ cũng muốn tìm nữ thú nhân bộ lạc Trường Hà làm bạn, như vậy họ có thể quang minh chính đại gia nhập bộ lạc Trường Hà mà không phản bội bộ lạc cũ, đáng tiếc nữ thú nhân bộ lạc Trường Hà căn bản không nhìn trúng họ.

Quả thật không thể… bi thương hơn!

Nhưng, muối huyết hàng tốt giá thấp của bộ lạc Trường Hà nhanh chóng an ủi những trái tim nhỏ máu của mọi người.

Trừ muối huyết, bộ lạc Trường Hà còn chuẩn bị thịt muối, thịt sấy số lượng lớn, hoàn toàn bất đồng với thịt mặn thối của bộ lạc Mục Nguyên, thịt muối, thịt sấy bộ lạc Trường Hà ngon khỏi phải nói, đặc biệt là thịt long sấy, mĩ vị lại chống đói, nhất định phải mua mua mua!

Khoai trắng vốn còn có thể phơi khô! Khoai trắng khô nấu chín vị ngon, một cân gia súc sống có thể đổi được một cân khoai trắng, một cân khoai trắng khô sau khi nấu chín, có một nồi nhỏ, chỉ cần thêm chút thịt long sấy vào, mùa đông có thể cho một nhà ba người ăn một bữa no kèm nước.

Một vài bộ lạc ở gần, mang gia súc tới, cao hứng muốn điên, giá của bộ lạc Trường Hà phúc hậu hơn bộ lạc Mục Nguyên nhiều.

Bộ lạc đến sớm, nhận được tin tức, để một phần người lại bộ lạc Trường Hà giữ vật tư, những chiến sĩ khác kết bạn đi thảo nguyên, hoang nguyên săn mồi.

Năm nay thú triều về muộn, thời gian xuôi nam cũng trễ hơn năm ngoái, lúc này đội ngũ lớn tuy đã rời đi, nhưng kế đó trong thời gian rất dài, đều sẽ lục tục có vài thú triều cỡ nhỏ xuất hiện.

Dựa vào săn bắt những thú triều cỡ nhỏ này, không ít bộ lạc thu hoạch phong phú.

Con mồi sống, con mồi chết bộ lạc Trường Hà đều thu, giá con mồi sống cao hơn giá con mồi chết, chỉ dựa vào số con mồi săn được, họ đã đổi được một lượng lớn khoai trắng khô, cùng với vài thứ khác.

Trừ muối, thức ăn, vu dược, da thú cơ bản ra, bộ lạc Trường Hà còn có không ít đồ tốt hiếm gặp.

Chẳng hạn dây chuyền may mắn xinh đẹp.

Chẳng hạn chén, hũ tinh xảo.

Chẳng hạn những hương liệu bỏ vào thức ăn sẽ khiến thức ăn thoáng cái trở nên mỹ vị.

Chẳng hạn mứt hoa quả mỹ vị và các loại đồ ăn vặt không biết dùng cách nào làm ra.

Chẳng hạn dưa chua, dưa muối chua giòn sướng miệng.

Chẳng hạn miến trơn trợt ngon miệng.

….

Giá của mấy món này đều mắc hơn muối huyết và thức ăn nhiều.

Nhưng cho dù là thời kỳ đồ đá, chỉ cần khái niệm tư hữu dần xuất hiện, thì sẽ chậm rãi sinh ra một chủng loài thần kỳ đặc biệt lôi kéo thù hận ___ 'thổ hào'.

Những đồ giao dịch long lanh lóa mắt của bộ lạc Trường Hà, không chỉ thành công khiến những 'thổ hào' bị thương nhỏ máu các kiểu, còn một dạo khiến họ sinh lòng hoài nghi bản thân nghiêm trọng___ sao lại nghèo thế này, sao lại nghèo thế này, sao lại nghèo thế này!

Đồ tốt ở bộ lạc Trường Hà quá nhiều, tiền quá ít, cuộc sống này thật không cách nào chịu nổi! .

Giao dịch chính thức tiến hành đã ba bốn ngày, dưới sự phổ biến cưỡng ép của bộ lạc Trường Hà, mọi người dần quen sử dụng tiền tệ.

Đương nhiên, bất kể tiền tệ còn tồn tại bao nhiêu họa ngầm, bản thân tiền quả thật có tác dụng đơn giản hóa giao dịch vô cùng tốt.

So với năm ngoái muối thô đảm nhiệm chức vụ 'lưu thông hàng hóa', tiền không giống như muối thô tồn tại tranh cãi muối trong ống trúc nhiều hay ít, tiền tệ mỏng manh nho nhỏ dễ mang đi hơn muối thô, đặc

biệt đối với các thổ hào mà nói, túi da thú nhỏ bộ lạc Trường Hà hữu nghị tặng cho, có thể thoải mái đựng trên trăm đồng tiền, đổi thành ống muối, ít nhất cũng phải để mấy nô lệ vác đi theo.

Hơn nữa sự xuất hiện của đồng hào, cũng khiến giao dịch trở nên linh hoạt, thuận tiện hơn.

Số lẻ sinh ra trong giao dịch, sẽ khiến mọi người cảm thấy giá cả giao dịch càng hợp lý, bản chất giao dịch càng công bằng, sẽ không giống như quá khứ vì muối thô ít hơn chút nhiều hơn chút mà phát sinh tranh chấp.

Ban đầu lúc thực hiện giao dịch tiền tệ, mọi người cũng lo lắng bộ lạc Trường Hà dùng thứ không rõ chất liệu không có bất cứ tác dụng kèm theo nào để lừa đi vật tư của mình, nhưng bộ lạc Trường Hà bày muối huyết chất thành núi trước mặt mọi người, dùng sự thật cam đoan, chỉ cần mọi người nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy tiền đổi thành muối huyết và các vật tư khác của bộ lạc.

Rất nhiều người ôm thái độ bán tín bán nghi, thử dùng vật tư đổi thành tiền, tiền đổi thành muối, vật tư, thử đi thử lại nhiều lần, mỗi lần tiền đều có thể đổi được đồ không hề sút giảm, họ mới chậm rãi tin tưởng lời hứa của bộ lạc Trường Hà, yên tâm sử dụng tiền.

Vì Bạch trước đó đã để người thả tiếng gió, bộ lạc tới tham gia hội chợ lần này, trừ mang theo vật tư giao dịch thông lệ như năm ngoái, còn mang theo không ít hạt giống, có vài cái họ biết cách dùng, có vài cái tùy ý hái được trong rừng.

Ngô Nặc tập trung nhân thủ đặc biệt thu mua những hạt giống này, đám nhóc theo Ngô Nặc học chữ Hán hơn nửa năm, phụ trách công tác đăng ký, theo miêu tả của đối phương, cố gắng dùng văn tự viết tên, cách dùng của thứ đó lại.

Khi gặp những thứ hiểu nghĩa nhưng không biết dùng chữ Hán nào ghi lại, sẽ trước dùng phiên âm và ký hiệu ghi lại phát âm, sau đó Ngô Nặc sẽ nhất nhất sửa lại cho chúng.

Đám nhóc theo Ngô Nặc học hơn nửa năm, đã nắm vững không ít chữ Hán, tuy Ngô Nặc yêu cầu tụi nó cố gắng sử dụng Hán từ Hán ngữ trong giao lưu hằng ngày với bạn học, nhưng dù sao cũng thiếu bối cảnh ngôn ngữ, cơ hội thực tiễn thật sự của chúng thì ít đến đáng thương.

Hiếm khi có một cơ hội 'triển thị học thức', tụi nhỏ vừa khẩn trương vừa hưng phấn, xoa đấm xoa quyền chuẩn bị làm một vố lớn.

Ngôn ngữ giao lưu không có vấn đề, trẻ em thuần nhân lên, dạng như tộc nhím, ngôn ngữ không thông, ấu thú nhân lên.

Người ngoài bộ lạc, nhìn đám nhóc tròn trịa sạch sẽ của bộ lạc Trường Hà đoan đoan chính chính ngồi trước bàn đá nhỏ, hoặc dùng lông vũ chim thịt hoặc trực tiếp dùng vuốt thịt đầy lông nghiêm túc tỉ mỉ viết viết vẽ vẽ lên giấy da dê, để lại từng vết chữ không tính là đoan chính dễ coi, chấn động và cảm khái trong lòng quả thật không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung.

Cho đến lúc này, số ít phái ngoan cố thật sự tin rằng, bộ lạc Trường Hà được thần thú chiếu cố.

Số ít bộ lạc đã có lòng quy thuộc bộ lạc Trường Hà, ánh sáng trong mắt tựa hồ cũng càng lúc càng kiên định.

106. Chương 106: Hội Chợ 3

Hội chợ bộ lạc mỗi năm, trừ các loại vật tư là trọng điểm giao dịch, nô lệ cũng là đối tượng giao dịch trọng điểm.

Cho dù các chiến sĩ thú nhân trước đó thông báo bộ lạc tham gia hội chợ, đã biểu hiện rõ bộ lạc muốn thu mua nô lệ, nhưng trừ bộ lạc Khê Cốc, những bộ lạc khác không mang đến nhiều nô lệ, có vài bộ lạc thậm chí không có một nô lệ.

Nguyên nhân rất đơn giản, năm ngoái trước mùa đông, rất nhiều bộ lạc đã cố gắng bán nô lệ của mình đi, để mong giảm hao tổn trong mùa đông, mà tình trạng mùa đông năm ngoái lại thật sự ác liệt, ngay cả cư dân bình thường cũng chết đói chết lạnh, nô lệ còn sống sót thật sự không nhiều.

Tình trạng bộ lạc Khê Cốc năm ngoái cũng rất tệ, nhưng lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, so với bộ lạc khác, ít nhiều còn tốt hơn chút. Lại thêm vị trí địa lý ưu việt của nó, mùa đông luôn không thiếu thức ăn, nó tự nhiên trở thành đối tượng nương tự của những bộ lạc nhỏ vừa không cách nào sống nổi nữa.

Nếu đổi thành bất cứ năm nào trong quá khứ, bộ lạc Khê Cốc có thể sẽ nhân cơ hội này mở rộng, nhưng năm ngoái tự lo thân họ còn đau đầu nhức óc, làm sao còn quản được người bên ngoài bộ lạc? Nhưng, từ bỏ miếng thịt đã dâng tới miệng, họ sao có thể cam tâm?

Khác với bộ lạc Trường Hà tiếp nhận người nương tựa không phân biệt đối xử, bộ lạc Khê Cốc chỉ cần thú nhân, thuần nhân trừ khi nguyện ý từ bỏ thân phận của mình làm nô lệ cho họ, nếu không nhất quyết không nhận.

Năng lực sinh tồn của thuần nhân vốn đã không bằng thú nhân, trước uy hiếp của cái chết, không ít người chỉ có thể chọn thỏa hiệp.

Sống dù sao vẫn tốt hơn chết.

Nhưng, cho dù chọn trở thành nô lệ bộ lạc Khê Cốc, cũng không phải tất cả mọi người đều sống được qua mùa đông.

Đột nhiên, từ người tự do biến thành nô lệ còn không bằng cả gia súc hô đến gọi đi tùy ý người dẫm đạp, cũng không phải ai cũng có thể thích ứng tốt.

Thế là, những nô lệ mới ra lò không thể tránh khỏi luôn phát sinh mâu thuẫn cọ sát với cư dân bộ lạc Khê Cốc. Mà thú nhân đến từ bộ lạc họ, cho dù đã trở thành cư dân chính thức của bộ lạc Khê Cốc, nhưng về tình cảm, ít nhiều sẽ nghiêng về tộc nhân cũ của mình.

Cứ thế, mâu thuẫn và cọ sát tự nhiên không ngừng gia tăng, vô cùng bất lợi cho đoàn kết nội bộ bộ lạc.

Thủ lĩnh và đại vu bộ lạc Khê Cốc thấy mầm họa, sau khi thương lượng, quyết định nhân cơ hội lần này xử lý những nô lệ không chịu quản giáo đó.

Nhưng họ không ngờ là, cái giá bộ lạc Trường Hà đưa ra, lại phúc hậu hơn dự liệu nhiều.

Một nô lệ trẻ khỏe, có thể đổi mười ống muối huyết. Trẻ em và nô lệ lớn tuổi, giá giảm nửa.

Hơn một ngàn nô lệ họ mang tới, đổi được đến 90 đồng mệnh giá 100 tệ, có thể mua được 9000 ống muối huyết.

Lại thêm họ dùng chỉ gai và dược liệu đổi tiền, họ có thể mua đủ muối huyết cho cả bộ lạc ăn nguyên cả năm sau! Thần thú ở trên, vị mặn thuần của muối huyết tốt hơn muối thô đắng chát cả trăm lần.

Vật sống, đổi được khoai trắng khô mà hơn trăm chiến sĩ thú nhân của họ cũng không cách nào vận chuyển, tới mức hội chợ còn chưa kết thúc, họ đã không thể không phái người về bộ lạc trước tìm người qua viện trợ.

Mà tiền đổi từ da rắn quý giá cùng với những vật tư khác, thì mua thịt muối, thịt sấy mỹ vị của bộ lạc Trường Hà, cùng với hương liệu thần kỳ và một vài vu dược dược liệu chỉ bộ lạc Trường Hà có.

Vốn họ còn muốn mua một vài vu dược Vu Quyền đích thân phối chế, nhưng năm nay bộ lạc Trường Hà rõ ràng đã không cần Vu Quyền tiêu hao sức lực đổi vật tư nữa, ngay cả thông lệ trị bệnh cho người khác trong hội chợ hằng năm cũng giao cho đệ tử của ông là Vu Nặc cùng một vài tế ti của bộ lạc Trường Hà.

Ngô Nặc theo đại vu học lâu như thế, có hệ thống giúp tác nghiệt, sau khi tốn một đống tích phân, y hiểu biết về dược tính của rất nhiều dược liệu còn rõ hơn cả đại vu. Mà y mỗi ngày kiên trì không nghỉ tu luyện công pháp, không chỉ khiến y tai thính mắt tinh ngũ cảm mạnh hơn, tốc độ tăng trưởng vu lực cũng vượt xa người huyết mạch đại vu khác, cảm tri cường đại cộng thêm vu lực, khiến y nhanh chóng mà chuẩn xác phán đoán ra nguyên nhân và tình trạng bệnh của bệnh nhân, sau đó cho đúng thuốc.

Ở hiện đại, Ngô Nặc tuy chỉ là người bán hàng, không cách nào tiếp xúc quá nhiều y học hiện đại, nhưng một vài khái niệm ít nhiều cũng biết

Chẳng hạn như giải phẫu, may lại này nọ trong ngoại khoa.

Tuy Ngô Nặc không biết cụ thể nên làm thế nào, nhưng thỉnh thoảng lúc gặp ngựa chết chữa thành ngựa sống, ít nhiều cũng có thể nổi tác dụng.

Thạo rồi sẽ khéo, để ở bất cứ lúc nào cũng đều thích hợp.

Người thế giới này, tố chất thân thể tốt hơn người trái đất không chỉ một chút, đơn giản mà nói chính là chịu nổi giày vò. Ngô Nặc thông qua tin tức cụ thể về dược liệu hệ thống cung cấp, cùng đại vu phối ra mấy loại vu dược như thuốc tê, tiêu độc. Lợi dụng những vu dược này, Ngô Nặc đã động dao may vá trên người chiến sĩ thú nhân trọng thương gần chết, cứu được mấy người bệnh thương nghiêm trọng mà đại vu cũng lắc đầu thở dài trở về. Sau một thời gian dưỡng bệnh, những chiến sĩ thú nhân này lại sinh long hoạt hổ trở về quân đội.

Từ đó về sau, trong bộ lạc Trường Hà không còn ai vì mặt non của Ngô Nặc mà xem thường y thuật của y nữa.

Đương nhiên, dù sao thời gian Ngô Nặc học y vẫn chưa dài, chứng bệnh từng tiếp xúc cũng không nhiều, rất nhiều chứng chỉ mới nghe đại vu truyền miệng mà thôi, còn chưa gặp qua thực tế, trên y thuật chắc chắn y vẫn không sánh được đại vu.

Vì thế, hội chợ lần này, đối với Ngô Nặc mà nói cũng là một cơ hội luyện tay hiếm có và quý giá.

Tuy đại vu không đích thân ra trận, nhưng gặp nghi nan tạp chứng hóc búa, ông sẽ ở bên cạnh chỉ điểm vài câu, Ngô Nặc và các tế ti bộ lạc đều nhận được lợi không ít.

Cho tới nay, đại vu xem bệnh đều không phải miễn phí, ngược lại, thu phí còn không thấp.

Năm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng vì không phải đại vu đích thân xem bệnh, gương mặt búp bê của Ngô Nặc lại vô cùng non nớt, bất kể y nỗ lực nghiêm mặt bao nhiêu, mọi người vừa nhìn đã có thể nhìn ra y là đệ tử của đại vu, cùng với sự thật đại vu để y luyện tay. Cho dù y thuật của Ngô Nặc kỳ thật còn tốt hơn phần lớn tế ti khác, với phí dụng trị liệu giống nhau, họ thà để đại tế ti giúp họ xem.

Trước mắt đại tế ti của bộ lạc Trường Hà tổng cộng có hai người, một người là Vu Qua của bộ lạc người lùn, một người là Vu Hỏa của bộ lạc Đại Thạch cũ. Vu Qua chỉ sở trường xem bệnh cho người lùn, đối với chứng bệnh của thuần nhân và thú nhân bình thường không rõ lắm, hơn nữa so với xem bệnh, Vu Qua rõ ràng càng thích chế tạo vũ khí công cụ, tiền ông đổi được từ bán vũ khí, một chút cũng không kém hơn các tế ti khác. Y thuật của Vu Hỏa rất tốt, tuy không bằng Vu Quyền, nhưng so với đại vu bộ lạc khác, cũng được xem là số một số hai. Vì thế, cho dù ông rất gian xảo quy định phí thu của mình cao hơn Ngô Nặc một chút, người tìm ông khám bệnh cũng rất nhiều.

Trước đó nhân số bộ lạc Đại Thạch nhiều hơn bộ lạc Trường Hà, người huyết mạch đại vu của bộ lạc họ đương nhiên cũng nhiều hơn bộ lạc Trường Hà, tuổi Vu Hỏa và Vu Quyền tương đương, có mấy đệ tử đã chết, mà ông vẫn sống khỏe, nhưng cho dù là thế, hiện tại sáu đệ tử của ông, lớn nhất đã gần năm mươi, nhỏ nhất cũng tới 17 tuổi, tuổi tác bình quân đã vượt qua 30.

Đệ tử nhỏ nhất của Vu Hỏa là Vu Miêu tuy tuổi không lớn hơn Ngô Nặc, nhưng lại vừa cao vừa đen, vốn hắn gầy như sào trúc, sau khi tới bộ lạc Trường Hà hưởng thụ đãi ngộ của tế ti, mỗi ngày ăn ngon uống đủ, thịt trên người còn xổ ra nhanh hơn cả heo thú. Hắn được việc gieo trồng khoai trắng của bộ lạc Trường Hà gợi ý, báo với Vu Quyền một tiếng, thu dọn một khoảnh đất hoang, trồng khá nhiều vu dược. Vu Miêu không yên tâm giao ruộng dược cho người khác chăm sóc, cả ngày cắm rễ trong ruộng làm việc, mấy tháng trôi qua, cả người trở nên vừa đen vừa tráng, lại thêm hắn vốn đã có gương mặt thiếu niên lão thành, đứng chung với Ngô Nặc trắng non, khiến cho Ngô Nặc lớn hơn hắn ba tuổi nhưng có gương mặt búp bê càng giống như nhỏ hơn hắn một bậc.

Vu Miêu mới mười bảy tuổi đã được ban họ Vu, thiên phú tự nhiên không cần nghi ngờ, hắn năm tuổi đã thức tỉnh vu lực, được Vu Hỏa mang theo người tận tâm dạy bảo. Sau đó, Vu Miêu biểu hiện thiên phú và

thông tuệ phi phàm, Vu Hỏa liền ban cho hắn họ Vu, đồng thời còn bồi dưỡng hắn như người kế nhiệm của mình, hiện tại Vu Miêu bất luận là ngộ tính, y thuật hay vu lực đều xuất sắc hơn những 'sư huynh' của hắn.

Vu Miêu theo Vu Hỏa học y thuật đã hơn mười năm, Ngô Nặc chỉ học chưa tới mười tháng, lại thêm bản thân Vu Miêu rất có thiên phú, cho dù Ngô Nặc có bàn tay vàng giúp đỡ tác nghiệt, so với đệ tử đắc ý nhất của Vu Hỏa, chung quy vẫn kém một chút, nhưng những đệ tử khác của Vu Hỏa lại không bằng y.

Người bên ngoài bộ lạc, tự nhiên không rõ khả năng của Ngô Nặc, những tên nông cạn đó, toàn chọn nhìn mặt . Ngô Nặc tỏ vẻ, y đã tuyệt vọng với thế giới nhìn mặt này rồi…

Má nó!

Vu Hỏa dùng gương mặt già nhăn thành hoa cúc chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, hốt đi phần lớn mối làm ăn, trong hội chợ bộ lạc kiếm được gần 400 tệ!

Mà số tiền này đủ cho ông ta mua trên mười mấy con bò man lớn vừa mập vừa tráng, hoặc mấy chục con dê mỹ vị, hoặc là hơn ba trăm con chim thịt vừa mập vừa non. Với khẩu vị của ông hiện tại, ngày ngày đổi kiểu ăn cũng có thể ăn một hai năm. Càng khỏi nói, bình thường ông xem bệnh cho người khác, nhận được đồ, cùng với phụ cấp của bộ lạc.

Nếu bảo rằng, Vu Hỏa trước kia ít nhiều còn có chút vướng mắc vì đã mất đi quyền lực, vậy hiện tại, những tiền tệ xinh đẹp lóng lánh kia, đủ xóa đi chút tiếc nuối cuối cùng trong lòng ông rồi.

Trước khi chưa đến tham gia lần hội chợ này của bộ lạc Trường Hà, rất nhiều người đều nghĩ không thông, bộ lạc Trường Hà chỉ có hai ngàn người làm sao nuốt chửng bộ lạc Đại Thạch có mấy ngàn người, họ không sợ người bộ lạc Đại Thạch tu hú sẵn tổ phản khách làm chủ sao?

Kết quả, bộ lạc Đại Thạch không chỉ không có bất cứ hành động bất thường nào, hiện tại ngay cả Vu Hỏa vốn phản động nhất cũng ở chung rất hòa ái và vui vẻ với bộ lạc Trường Hà.

Thần thú ở trên, bộ lạc Trường Hà rốt cuộc đã thi triển vu pháp đáng sợ gì với người bộ lạc Đại Thạch?

Khi giao dịch càng xâm nhập hơn, rất nhanh, những tin tức thánh thú, thần tích, thần thú chiếu cố, thần dụ vân vân của bộ lạc Trường Hà không chân mà chạy, nhanh chóng lan rộng trong những lời miêu tả đặc sắc của cư dân bộ lạc Trường Hà. Thần linh trong lòng các thổ dân có địa vị vô cùng cao quý và quyền uy tuyệt đối. Nếu cư dân bộ lạc Trường Hà đã chính miệng thừa nhận, thì sẽ không có người cảm thấy họ đang lợi dụng thần linh làm bậy.

Vì không ai dám làm thế.

Trừ một Ngô Nặc thân là người kiên định theo luận vô thần, luận duy vật, nhưng lại cứ càng đi càng xa trên con đường thần côn.

Những ảnh hưởng do lời đồn tỉ mỉ thêu dệt hoặc vô ý nói ra đó mang tới, vượt xa dự tính của Ngô Nặc.

Đợi khi giao dịch gần kết thúc, rất nhiều chiến sĩ thú nhân sau khi nghe ngóng thăm dò điều kiện quy thuộc bộ lạc Trường Hà, có vài người chỉ đại biểu bản thân, hoặc đại biểu bộ lạc của mình, lặng lẽ ném cành ô liu cho Bạch, hoặc uyển chuyển hoặc trực tiếp biểu đạt ý định quy thuộc.

Bạch đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội đào góc tường tốt như thế, Bạch cả ngày đi giữa những thú nhân đó, cũng không biết hắn hứa cho những người đó cái gì, khi họ đi, ai cũng mang theo nụ cười trên mặt.

So với hội chợ náo nhiệt ngập trời ở bộ lạc Trường Hà, tình huống bên bộ lạc Mục Nguyên, không phải tiêu điều bình thường.

107. Chương 107: Giao Dịch Muối Huyết 1

Trong náo nhiệt huyên náo, hội chợ bộ lạc lần đầu của Trường Hà kéo dài hơn 20 ngày kết thúc thành công.

Lượng lớn khoai trắng khô, muối huyết, thịt muối thịt sấy bị mọi người cướp sạch, bù lại, những vật tư này cũng đổi tới lượng lớn con mồi sống, mồi chết, chỉ gai, dược liệu hiếm thấy và quý giá, các loại hạt giống, một vài thứ kỳ lạ cổ quái không rõ tác dụng vân vân.

Các loại 'hàng xa xỉ' bán ra với phương thức hạn lượng tiêu thụ như chén, dây chuyền, hương liệu, bột mì, gạo vân vân, đều bán được giá cao khó tưởng nổi.

Mấy 'thổ hào' có 'đầu óc kinh tế' và ưu thế địa lý trời sinh, đã nghĩ đến mang những món hàng xa xỉ này bán đến bộ lạc lớn giàu có ở nơi xa hơn.

Suy nghĩ này cần phải khích lệ!

Bên ngoài Hắc Sắc sâm lâm, còn có vô số bộ lạc, giống như bộ lạc Khê Cốc luôn có qua lại với nhiều bộ lạc ở phía bắc nó, nhưng càng về phía bắc, thời tiết càng lạnh, thú nhân bộ lạc Khê Cốc lấy hình rắn làm chủ, rất khó thích ứng với thời tiết lạnh lẽo đó, nếu không, quan hệ hai bên có thể không chỉ giới hạn ở qua lại đơn giản.

Năm ngoái, bộ lạc Mục Nguyên lũng đoạn giao dịch muối thô ở Hắc Sắc sâm lâm, vùng cực bắc cũng có bộ lạc siêu cấp tiêu thụ muối thô, nhưng nơi đó cách Hắc Sắc sâm lâm thật sự quá xa, muối thô trải qua tầng tầng chuyển bán, giá còn mắc hơn trực tiếp giao dịch từ tay bộ lạc Mục Nguyên. Vì thế, thỉnh thoảng bộ lạc Khê Cốc cũng sẽ làm chút buôn bán chênh lệnh giá.

Nhưng mùa đông năm ngoái, bộ lạc phía bắc gặp nạn còn nghiêm trọng hơn bên Hắc Sắc sâm lâm, rất nhiều bộ lạc ven đường bán muối thô bị hủy diệt, đường muối vốn không phát đạt gần như bị cắt đứt, bộ lạc siêu cấp ở cực bắc cho dù có muối thô, cũng rất khó bán ra.

Mấy bộ lạc phía bắc có quan hệ khá thân mật với bộ lạc Khê Cốc, sớm đã hết muối.

Muối ăn nhiều không tốt, nhưng hoàn toàn không có muối cũng không được, đặc biệt là thú nhân, nếu thời gian dài không ăn muối, không chỉ sức lực nhỏ hơn, ngay cả biến thân cũng bị ảnh hưởng nhất định, suy yếu lực chiến đấu đi rất nhiều.

Những bộ lạc hết muối đó, sớm đã tìm bộ lạc Khê Cốc muốn đổi chút muối thô.

Năm ngoái giá muối của bộ lạc Mục Nguyên tăng lên, muối thô bộ lạc Khê Cốc đổi tới chẳng qua chỉ đủ cho bộ lạc dùng, làm gì có nhiều mà bán cho họ?

Nhưng, bộ lạc phía bắc thỉnh cầu, lại khiến họ nhìn thấy cơ hội kiếm tiền.

Cho nên, sau khi moi được từ miệng người bộ lạc Trường Hà bộ lạc Trường Hà có muối giá thấp, bộ lạc Khê Cốc không chút do dự đưa đội giao dịch đến bộ lạc Trường Hà xem ra sao, nếu tin tức sai lầm, họ lại từ bộ lạc Trường Hà vòng qua bộ lạc Mục Nguyên.

Cuối cùng, sự thật chứng minh, muối huyết của bộ lạc Trường Hà không chỉ giá rẻ hơn, chất muối còn thuần hơn muối thô của bộ lạc Mục Nguyên, không có một chút vị đắng, lại thêm Ngô Nặc cố ý biên soạn đoạn lừa bịp, trực tiếp khiến thân phận của muối huyết trở nên cao quý hơn trong lòng mọi người, cảm giác đó, giống như ăn muối huyết, họ có thể được thần thú phù hộ nhiều hơn chút. Cái này giống như hiệu ứng thương phẩm trong xã hội hiện đại, cho dù là quần áo cùng chất liệu cùng kiểu dáng, có thêm cái nhãn hàng xa xỉ, thì giá sẽ lập tức khác liền, mà rõ ràng cùng là một thứ, cũng vì cái nhãn hiệu nho nhỏ kia, đã khiến bạn sinh ra một loại tâm lý chênh lệch rất lớn, kế đó bạn sẽ cảm thấy đây là hai thứ đồ hoàn toàn khác.

Kỳ thật nói trắng ra, đều là tác dụng tâm lý của bản thân đang làm bậy.

Mà tác dụng tâm lý đó, cũng đồng dạng phát huy tác dụng trên người những thổ dân nguyên thủy, bọn họ có tín ngưỡng kiên định, danh hiệu thần linh có lực ảnh hưởng còn lớn hơn cả nhãn hiệu hàng xa xỉ nho nhỏ kia. Rõ ràng hệ thống đã biểu thị, thành phần muối tinh chính là muối và khoáng chất thường thấy với lượng cực ít, những thổ dân tin tưởng vào lời nói phét kia lại hô hào sau khi mình ăn muối huyết, sức lực lớn hơn, lực chiến đấu mạnh hơn, lúc xx càng lợi hại 3 .

Thân là một người bán hàng có khứu giác nhạy bén, Ngô Nặc đương nhiên nhắm lấy cơ hội ngay lập tức, âm thầm thúc đẩy, cố sức lan truyền tác dụng thổi phồng của muối huyết.

Thế là, sau khi hội chợ kết thúc, tất cả người tham gia hội chợ đều biết, ăn muối huyết có thể sinh ra càng nhiều ấu thú nhân, có thể sinh ra trẻ con thuần nhân thông minh hơn…

Khoác lác thì khoác lác, bộ lạc Trường Hà năm nay quả thật lục lục sinh ra rất nhiều đứa trẻ, số lượng ấu thú nhân quả thật cũng cao hơn mức bình quân, còn về trẻ con thuần nhân có thông minh hay không, chỉ có sau khi trưởng thành mới biết. Muốn mấy đứa bé mới sinh này trưởng thành, còn phải tới nhiều năm sau. Cho dù những đứa này trí thông minh bình thường, Ngô Nặc không phải còn mở lớp học tập, đi học mở trí khôn, cần cù bù thông minh, sao?

Cho nên, Ngô Nặc chẳng hề lo lắng thổi phồng bị đâm thủng. Cho dù có thủng cũng không phải lo, với tình hình phát triển của bộ lạc hiện tại, hơn mười năm sau, tính ra xung quanh cũng không còn bộ lạc nào còn năng lực thảo luận vấn đề quảng cáo giả tạo với bộ lạc Trường Hà.

Còn những thổ dân bị quảng cáo giả tạo lừa gạt, không chỉ chưa kịp phòng bị đã mắc lừa, hơn nữa còn chủ động đảm nhiệm người truyền bá quảng cáo giả tạo.

Trong tình huống này, bộ lạc Khê Cốc tự nhiên sẽ xây dựng quan hệ giao dịch tốt đẹp với bộ lạc Trường Hà.

Bộ lạc Khê Cốc muốn dùng muối huyết của bộ lạc Trường Hà, đổi càng nhiều vật tư ở bộ lạc phương bắc.

Bạch lại muốn lợi dụng muối huyết, đổi lấy càng nhiều nhân lực, nhanh chóng tăng mạnh thực lực bộ lạc.

Hai bên sau khi thương nghị, nhanh chóng đạt chung nhận thức.

Nội bộ bộ lạc Trường Hà, tổng hợp kiến nghị của Ngô Nặc và thảo luận của mọi người, cuối cùng dùng giá ưu đãi giảm 20% bán đợt muối thương phẩm cho bộ lạc Khê Cốc, cùng những bộ lạc muốn chuyển bán muối huyết.

Cái gọi là muối thương phẩm, thống nhất dùng bao tải đựng, sau đó để mấy bộ lạc chuyển bán đó tự mang về phân chia.

Bên bộ lạc Trường Hà không có ống trúc, ống trúc đựng muối lần này đều là mọi năm mua muối thô về dùng hết, cất ở đó, căn bản không cách nào giống bộ lạc Mục Nguyên bán muối thô đựng trong ống trúc.

Trong tình trạng ống trúc không đủ, khi bộ lạc Trường Hà bán muối huyết ra ngoài, chọn ống muối thô lớn nhất, dùng những ống muối thô này làm công cụ ước lượng, trực tiếp đổ muối trong đó vào túi da thú hoặc túi vải bố mà bộ lạc đã chuẩn bị sẵn.

Đổ một ống muối huyết vào túi, thu một tệ, cứ thế, cho dù mọi người không biết tính toán, cũng sẽ không sai lầm.

Ống trúc bộ lạc Mục Nguyên đựng muối thô kích cỡ không đều, lớn thì lớn nhỏ thì nhỏ, chính vì kích cỡ ống muối, rất nhiều bộ lạc từng tranh cãi với Mục Nguyên. Nhưng quyền phát ngôn nằm trong tay người ta, có cãi cũng vô dụng, chọc giận đối phương ngay cả bán cũng không bán cho mi!

Mà bộ lạc Trường Hà trực tiếp dùng ống trúc lớn nhất làm đồ đong, mỗi ống đều đựng đầy, cuối cùng còn sẽ xúc thêm ba ống muối huyết tặng cho mọi người, để bù vào hao tổn có thể xuất hiện trên đường.

Đủ mọi hành động, đã xoát hảo cảm cho các bộ lạc, liên đới, mọi người cũng có ấn tượng rất tốt với thủ lĩnh tân nhiệm của bộ lạc Trường Hà.

Đối với Bạch mà nói, những muối huyết này kỳ thật chính là muối tinh đào ra đem nấu, trừ tốn chút nhân lực, căn bản không cần bỏ vào thứ gì khác, đã có thể đổi được lượng lớn vật tư, giá thành thấp hơn muối thô bộ lạc Mục Nguyên giao dịch từ bộ lạc siêu cấp rất nhiều.

Vì thế, dùng số muối huyết này kiếm nhân tình, Bạch đại miêu một chút cũng không đau lòng.

Muối thương phẩm còn khác với muối đựng trong từng ống, tiêu chuẩn của nó là hai trăm cân một bao, trực tiếp dùng cân của người lùn chế tạo để cân.

Cho dù là ống trúc lớn nhất, một ống muối nhiều lắm cũng chỉ có khoảng một cân sáu một cân bảy, một bao muối thương phẩm trực tiếp tính thành 100 ống muối, 80 tệ vật đồng giá thì có thể đổi.

Nói là ưu đãi giảm 20%, kỳ thật không chỉ vậy.

Các thổ dân nguyên thủy không biết tính, nhưng kiếm lời được không, lời nhiều hay ít, trong lòng họ đều rõ ràng.

Không cần nghi vấn, chuyển bán muối huyết của bộ lạc Trường Hà, kiếm lời lớn!

Rất nhanh, khi muối huyết được đưa tới các bộ lạc xung quanh, lượng lớn nô lệ, các loại 'đặc sản vùng miền', các loại vật tư kỳ lạ cổ quái bắt đầu cuồn cuộn đưa vào bộ lạc Trường Hà.

Bộ lạc, đang nhanh chóng bành trướng phát triển với tốc độ khó thể tin nổi.

Trong hội chợ lần này, bộ lạc Trường Hà lục tục giao dịch gần ba ngàn nô lệ, thuần nhân nô lệ chiếm tuyệt đại đa số, nô lệ bán thú nhân chiếm số ít, khoảng bảy phần nô lệ đều là thanh niên trai tráng, còn lại khoảng hai phần là nô lệ chưa thành niên, một phần là nô lệ lớn tuổi.

Trong số họ phần lớn đều là mùa đông trước vì bộ lạc bị hủy diệt, trở thành nô lệ.

Cuộc sống khổ sở nhiều tháng, khiến họ trở nên sợ hãi như chim sợ cành cong, họ rất sợ, bộ lạc Trường Hà lại là hang hổ sau hang sói.

Nhưng sự thật chứng minh cho họ, nô lệ bộ lạc Trường Hà có khi còn sống thoải mái hơn họ lúc trước.

Đương nhiên, sống vẫn phải làm việc, hơn nữa còn không ít.

Nhưng, họ ngoài làm việc còn được ăn no, có 'ký túc xá nhân công' xinh đẹp che mưa tránh gió, mùa đông năm ngoái đáng sợ như thế, bộ lạc cũ của họ bị hủy trong bão tuyết, rất nhiều tộc nhân bị lạnh chết đói chết, nhưng, nghe những nô lệ ở đây làm gì trong mùa đông đi___

"... Đốt lửa, đá đen làm ấm nguyên ký túc xá, buổi tối ngủ còn chảy mồ hôi."

"... Lén cho cậu biết, khoai trắng kỳ thật nướng ăn ngon hơn nấu ăn."

"... Theo con tôi học số học chữ Hán."

"... Làm cung tên."

Trời ơi, cuộc sống của những nô lệ này sao lại tốt như thế!

Hơn nữa, nếu có cống hiến cho bộ lạc, còn có cơ hội xóa bỏ ấn ký nô lệ, trở thành cư dân chính thức của bộ lạc, sau này còn có nhà lớn của riêng mình, nuôi gia súc, sinh con!

Đúng rồi, nếu con đi học thành tích tốt, thì sẽ giống như đám Phong kia, được giải trừ thân phận nô lệ!

Hạnh phúc đến quá đột nhiên, rất nhiều người đều kích động không biết phải làm sao mới tốt, nhưng trong lòng họ hiểu rõ, họ đến đúng nơi rồi!

Những nô lệ mới giao dịch tới, đều do bộ lạc thống nhất mua vào, thuộc tài sản chung của bộ lạc, do bộ lạc thống nhất an bài công việc phụ trách ăn ở. Nếu có người trong nhà bận quá, cần những nô lệ này giúp làm việc, có thể thông qua hình thức thuê, nộp lên một khoảng phí, mang những nô lệ này về nhà làm việc.

Nô lệ được thuê về, chủ nhà không thể tùy tiện đánh chửi, nếu gặp đãi ngộ không công bằng, nô lệ có thể yêu cầu về bộ lạc. Đương nhiên, nếu nô lệ lười biếng không làm việc, chủ nhà cũng có thể yêu cầu trả đổi nô lệ. Nô lệ bị trả về, sẽ theo tình huống chịu trừng phạt nhất định.

Bất cứ nơi nào cũng không tồn tại hòa bình tốt đẹp tuyệt đối, bộ lạc Trường Hà bên này vẫn có người tùy ý đánh chửi nô lệ, Ngô Nặc dù sao cũng tới từ xã hội nhân quyền người người bình đẳng, rất không quen người thế giới này đối đãi nô lệ như gia súc.

Sau khi thương lượng với mấy người Bạch và đại vu, thu hồi quyền giao dịch nô lệ từ tay cá nhân, đồng thời quy định một vài quy tắc bảo hộ nô lệ.

108. Chương 108: Giao Dịch Muối Huyết 2

Ngô Nặc làm thế đối với Bạch là quá mức lương thiện mềm lòng, nhưng đại vu lại nhìn được xa hơn, ông từng đi qua rất nhiều nơi, cũng từng thấy trong một vài bộ lạc siêu cấp, nô lệ không tiếc mọi thứ phản kháng. Nhìn sơ mà nói cho dù phản kháng của họ đều bị những bộ lạc siêu cấp đó dùng thủ đoạn máu tanh tàn bạo trấn áp, nhưng đại vu tin rằng, chỉ cần mâu thuẫn luôn tồn tại, phản kháng tất nhiên sẽ không biến mất. Chuyện chảy máu giống thế, đại vu không hy vọng xuất hiện trong bộ lạc Trường Hà. Có Bạch vô điều kiện ủng hộ và đại vu tán đồng, những quy tắc bảo hộ nô lệ thuận lợi thực thi.

Theo hiện trạng mà nói, tài phú của bộ lạc Trường Hà chủ yếu tập trong trong bộ lạc, với cá nhân, tài sản riêng trong tay không nhiều lắm, có tiền dư mua nô lệ đều là thú nhân. So với tốn mười tệ mua một nô lệ, thú nhân hiểu tính toán tỉ mỉ càng vui lòng tốn hai tệ thuê một nô lệ tài cán, giúp hắn làm việc nửa năm, đợi mùa đông khi không cần họ làm việc, thì trả họ về, nguyên mùa đông, có thể tiết kiệm bao nhiêu thức ăn?

Hơn nữa nô lệ mua về có tốt có xấu, không thể bảo đảm rốt cuộc có biết làm việc hay không, có cần mẫn hay không, gặp phải người cần mẫn tài cán đương nhiên tốt, gặp phải nô lệ vừa lười vừa tham, còn không thiệt chết? Hơn nữa, một khi nuôi không tốt, chết rồi tính của người đó. Nô lệ thuê về thì khác, có sự lựa chọn, dùng không thuận tay, còn có thể trả về bất cứ lúc nào, tính sao cũng không thiệt.

Các thổ dân len lén theo con cái học tính toán, đã càng lúc càng giỏi tính toán chi li.

Vốn dĩ chỉ có chiến sĩ thú nhân có tư cách mua nô lệ, hiện tại đổi thành thuê mướn, bất kể có phải chiến sĩ không, là thú nhân hay thuần nhân, chỉ cần trả nổi tiền, thì có thể thuê nô lệ về.

Đồng dạng là thuần nhân, nếu thuần nhân đó có cha mẹ anh em là thú nhân, họ sẽ khá dư dả, khi trước bận quá chỉ có thể mượn nô lệ của người thân, hiện tại trực tiếp thuê của bộ lạc, tiện lợi đỡ việc, sau khi công bố quy tắc, mọi người thích ứng rất tốt.

Sức lao động của bộ lạc Trường Hà chung quy nằm trong tình trạng thiếu thốn, hội chợ bộ lạc còn chưa kết thúc, nô lệ mới tới đã được an bài một phần vào ruộng làm việc, một phần theo những người đã thành thạo xử lý con mồi chết các bộ lạc giao dịch.

Thời gian náo nhiệt nhất trong một năm đã qua, thời tiết dần chuyển lạnh, nhưng con mồi chết vẫn không thể để lâu, cần phải kịp thời xử lý.

Bộ lạc Trường Hà chỉ thu con mồi mới chết, con có mùi thì giá rẻ hơn rất nhiều, có vài bộ lạc thà giữ lại cho mình ăn, cũng có vài bộ lạc nguyện ý đổi thành khoai trắng.

Thịt thú có mùi không thể làm thành thịt muối thịt sấy, cần phải kịp thời ăn hết.

Số thịt con mồi chết giá rẻ quá nhiều, không chỉ cư dân bộ lạc Trường Hà ngày ngày có thịt ăn, các nô lệ cũng có thể được uống canh.

Thịt con mồi chết bộ lạc thu mua với giá thấp tuy đã có mùi, nhưng nếu mục rữa quá mức thì dù có rẻ cũng không cần, cắt bỏ phần bị thối, giữ lại phần có thể ăn, chỉ cần xử lý chút, dù sao cũng ngon hơn thịt mặn thối bộ lạc Mục Nguyên bán ra.

So với năm ngoái, các cư dân bộ lạc Trường Hà năm nay sống tốt hơn rất nhiều, nhưng bộ lạc dù sao cũng có tám chín ngàn nhân khẩu, trong thời đại sức sản xuất thấp như thế, có thể cho nhiều người không đói bụng, đã vô cùng khó khăn, ngày ngày ăn mặn rõ ràng vẫn không thể.

Có cơ hội bữa bữa ăn mặn, mọi người đương nhiên đều tươi cười vui vẻ.

Các nô lệ mới tới cũng được dính ánh sáng, xương sau khi rót thịt, trộn chung với khoai trắng khô đem hầm, đối với những người đã hơn nửa năm thậm chí lâu hơn chưa dính chút vị tanh như họ, tư vị tốt khỏi phải nói.

Có đồ ăn, có việc làm, không có trừng phạt không hợp lý, còn có cơ hội hồi phục tự do, những người giao dịch nô lệ cho bộ lạc Trường Hà, đặc biệt là bộ lạc Khê Cốc, kinh ngạc vô cùng, những tên ngoan ngoãn giống như khuyển thú được vuốt lông đó làm gì còn chút bộ dạng giương nanh múa vuốt với họ lúc trước?

Cho dù thủ đoạn thuần phục nô lệ của bộ lạc Trường Hà đã ngay trước mắt, họ vẫn không có cách nào làm theo, rất đơn giản, họ còn lâu mới có nhiều thức ăn như thế để nuôi nô lệ.

Bộ lạc Trường Hà năm ngoái tìm các bộ lạc khác giao dịch khoai trắng, động tĩnh không nhỏ, bộ lạc Trường Hà dựa vào khoai trắng được trồng trôi qua mùa đông đáng sợ, sớm đã không còn là bí mật gì.

Khó tránh khỏi, rất nhiều bộ lạc bắt đầu đi theo, cũng muốn thử trồng khoai trắng.

Đáng tiếc do năm ngoái bộ lạc Trường Hà đầu tiên là thu mua khoai trắng thật nhiều, trước mùa đông, mọi người vì trữ càng nhiều thức ăn qua đông, nên đào khoai trắng tùy ý, cộng thêm một mùa đông rét lạnh hơn mọi năm, cho dù trong rừng còn lại vài con cá lọt lưới, cũng bị lạnh hỏng.

Khoai trắng mọc hoang trong rừng ít đến đáng thương, lại thêm họ căn bản không biết làm sao trồng, thấy mầm khoai trắng thì bất kể ba bảy hai mươi mốt, đào về bộ lạc đem trồng, dù khoai trắng có lực sinh mạng ngoan cường cỡ nào, cũng không chịu nổi họ giày vò như thế.

Khoai trắng bị họ dời về bộ lạc trồng, sống thì sống phần lớn rồi đó, nhưng sản lượng ít đến đáng thương, càng khỏi nói dựa vào khoai trắng nuôi sống người cả bộ lạc, sản lượng có thể nuôi sống mấy chục người, đã coi là không tồi rồi. Huống chi họ còn không hiểu kỹ thuật đào hầm, chỉ có thể tùy tiện đem khoai trắng đi phơi, người hơi thông minh hoặc từng thấy qua khoai trắng khô của bộ lạc Trường Hà, còn biết cắt khoai trắng thành lát rồi đem phơi, còn phần nhiều là trực tiếp đem nguyên củ khoai đi phơi. Kết quả không cần nghi ngờ, khoai trắng khô không phơi ra, mà khoai trắng còn bị hư nguyên củ.

Đợi họ tới bộ lạc Trường Hà nhìn dây khoai trắng phát triển tươi tốt khắp núi, trong lòng phải nói là không ra cảm xúc gì.

Đương nhiên, cũng không phải không có người nảy ý xấu, chỉ là nhìn xương và đầu long thú chất thành núi trong bộ lạc Trường Hà, chút tâm tư đó còn chưa kịp thành hình, đã bị bóp chết.

So với đỏ mắt thèm khoai trắng, họ càng đỏ mắt thèm muối huyết.

Nhưng vị trí mỏ muối tinh trừ những người tham gia đào khoáng biết ra, những người khác chỉ biết muối huyết là dùng muối tinh nấu ra, còn về muối tinh lấy từ đâu ra, bản thân họ không biết, cũng sẽ không cố ý đi nghe ngóng.

Đương nhiên, cho dù họ có nghe ngóng, cũng không nghe ra được cái gì.

Phụ trách đào muối tinh đều là người trung tâm với bộ lạc nhất, vị trí mỏ muối tinh, ngay cả bạn lữ, con cái của mình họ cũng sẽ không nói, huống chi là người khác?

Những người ý đồ thăm dò tin tức, đã định chỉ có thất vọng.

Sau khi hội chợ kết thúc, lục tục có bộ lạc đến Trường Hà, mang đi vật giao dịch lúc trước mang không hết, cũng có người mang vật tư tới giao dịch muối thương phẩm, còn có cả bộ lạc cùng tới quy thuộc.

Qua không bao lâu nữa, mùa đông một năm mới lại sắp tới, ba bộ lạc nhỏ lục tục quy thuộc cùng với những nô lệ kia cộng lại, bộ lạc đã tăng lên hơn năm ngàn người. Lúc này nhiệt độ còn chưa tính là thấp, mọi người dùng da thú dựng lều, chắp vá cũng có thể qua ngày. Đợi mùa đông đến, không cách nào chịu nổi.

Tạm gác nô lệ qua không tính, ba bộ lạc nhỏ quy thuộc đã hơn ngàn người, tổng cộng cũng có gần sáu trăm hộ gia đình, bộ lạc vốn còn có trên ngàn hộ gia đình chưa được phân nhà gạch ngói, lại thêm những nô lệ cần an trí, muốn trong thời gian ngắn không đến trăm ngày, xây dựng hơn hai ngàn căn nhà, ở trái đất hiện đại có thể vấn đề không lớn, nhưng bộ lạc Trường Hà hiện tại tuyệt đối không làm được.

Trong bộ lạc tới quy thuộc, có hai bộ lạc từ trước tới nay đều sống cuộc sống trong hang, tuy họ cũng rất muốn có một căn nhà gạch ngói thuộc về mình, nhưng dưới tình trạng điều kiện không cho phép, họ cũng có thể tiếp nhận tạm thời ở trong hầm. Bất kể nói sao, đào hầm vẫn nhanh hơn xây nhà nhiều, cũng tiết kiệm vật liệu hơn.

Hiện tại nhà ở không đủ, trước cứ ở, sau này không ai ở, cũng có thể tiếp tục xem như hầm sử dụng, trữ các loại đồ, không lãng phí.

Hội chợ bộ lạc năm nay, bộ lạc Trường Hà nổi trội, cũng có nghĩa là, bộ lạc đã động chạm rất lớn đến lợi ích của bộ lạc Mục Nguyên. Đã từ lâu, thân là bộ lạc đệ nhất Hắc Sắc sâm lâm, bộ lạc Mục Nguyên trước giờ đều không phải người tốt yếu mềm dễ ức hiếp, sớm muộn nó cũng sẽ lộ răng nanh khát máu với bộ lạc Trường Hà.

Suy nghĩ đến các loại uy hiếp tiềm tàng, những hầm dành cho người ở đó đều đào ở trước sau bộ lạc Trường Hà, như vậy, bộ lạc Trường Hà vốn đã phân bố theo dạng sợi tạo thành hình chữ ' ', lúc này biến thành phân bố theo dạng hình chữ nhật.

Mỗi cái hầm đều đào rất lớn, một hầm có thể cho sáu bảy chục người ngủ thoải mái, chen chúc thì có thể ngủ trên trăm người. Nhưng trong hầm không khí khá bí bức, người ở dù sao cũng khác với đơn thuần trữ đồ, phải chừa chỗ để đổi không khí.

Để tránh trúng độc khí cacbon, trong hầm còn không thể đốt đá đen, cũng không thể đốt lửa, may mà hầm đào sâu, khá ấm áp, phủ thêm chút da thú, không đốt cũng không sao.

Không thể đốt lửa trong hầm, tự nhiên không cách nào nấu ăn bên dưới, vì thế, Ngô Nặc đặc biệt để người phụ trách xây nhà dùng đất dính, tảng đá, gạch, gỗ, dựng một vài cái lán đơn giản ở khoảng đất trống phía trên hầm, trong lán xây lò, mọi người sẽ ở bên trong nổi lửa nấu đồ ăn.

Đợi thời tiết lạnh rồi, còn có thể dùng rèm cỏ che căn lán lại, ban ngày mọi người sẽ hoạt động, làm việc trong lán.

Những người chưa từng trải qua cuộc sống quá an dật, sẽ không quá soi mói, chỉ cần mùa đông đừng để họ đói bụng, an bài như vậy kỳ thật họ đã rất thỏa mãn.

Càng về phía nam, thời tiết càng ấm, động vật và thực vật có thể làm thức ăn bất luận chủng loại hay số lượng, đều phong phú hơn, bộ lạc cũng khá dư dả.

Đầu tiên, Bạch xuôi nam nghe ngóng đường trở về của thú triều, lưu ý vị trí bộ lạc ven đường, cũng chú ý bộ lạc nào nghèo khó, bộ lạc nào dư dả, bộ lạc nào chỉ dựa vào săn bắt hái lượm, bộ lạc nào đã học được gieo trồng và chăn nuôi.

Cái sau rất hiếm, nhưng đều giàu có.

Nếu có thể xây dựng quan hệ giao dịch với những bộ lạc giàu có đó, trực tiếp dùng muối huyết hoặc đồ sứ hay đồ gì khác, dùng giá cao hơn giao dịch cho họ, sau đó đổi lấy gia súc, hạt giống của họ, bộ lạc không cần dùng quá nhiều nhân lực, thậm chí vật tư, đã có thể đổi được một đống đồ, hơn xa mấy bộ lạc khác khổ sở tranh đoạt chút con mồi ít đến đáng thương trong rừng, thảo nguyên, hoang nguyên với bộ lạc khác.

Kỳ thật ngay từ đầu năm, trong lòng Bạch đã có suy nghĩ mơ hồ, nếu không hắn cũng sẽ không tích cực chạy tới nơi xa xôi kiểm tra động hướng thú triều.

Vật tư hội chợ bộ lạc mang tới, cũng khiến hắn tin tưởng thêm vào suy nghĩ của mình, và có kế hoạch hành động càng rõ ràng hơn.

Khi hắn nói lại suy nghĩ của mình cho Ngô Nặc, Ngô Nặc vừa kinh ngạc Bạch và y rốt cuộc ai mới là người xuyên qua, đồng thời cũng thu được nhiệm vụ cưỡng chế của hệ thống đã lâu không gặp.

109. Chương 109: Giao Dịch Muối Huyết 3

"… Tôi đi cùng cậu." Ngô Nặc phát thệ, y một chút cũng không muốn rời khỏi bộ lạc Trường Hà, lang thang khắp nơi trong thế giới nguyên thủy tràn đầy khủng long này!

"Thật sao?" Bạch đại miêu phát thệ, hắn nghe được trong ngữ khí của tiểu sứ thần một cảm xúc nghiến răng nghiến lợi, gương mặt non nớt phím hai rặng hồng tức giận phồng cả lên, đuôi mắt giống như hơi phiếm đỏ, tựa hồ bị ai đó ức hiếp, thật sự… thật sự là quá đáng yêu .

"Ừ." Ngô Nặc bất mãn đáp một tiếng, trong lòng y thật ra muốn cự tuyệt, y quả thật rất hiếu kỳ thế giới bên ngoài bộ lạc Trường Hà, cũng khát vọng nếu có cơ hội, được đi du lịch khắp nơi như đại vu, nhưng những cái đó phải được xây dựng trên một tiền đề___ y có đủ giá trị võ lực để tự bảo vệ. Tuy không muốn thừa nhận lắm, nhưng Ngô Nặc hiểu rõ mình vẫn còn là tiểu nhân vật ngán, sợ chết, y vất vả lắm mới nhặt được mạng nhỏ trở lại, trân trọng còn không kịp, một chút cũng không muốn nhanh như thế đã chơi mất cả mạng.

Y đã tu luyện ba quyển công pháp [Thể thuật căn bản] [Thổ nạp pháp (sơ cấp)] [Minh tưởng pháp sơ cấp] không tồi, tố chất thân thể quả thật tăng biên độ lớn so với trước, nhưng, không tồi ở rất nhiều lúc đều có một cái nhưng mà đáng chết, khi ở trái đất, so với những phế trạch chỉ bằng 0.5 con ngỗng của đất nước ăn vặt, y có thể vác được mấy chục trên trăm cân gạo leo ba lầu không thở dốc, nhưng vô ích, đến thế giới này rồi y chính là bã lực chiến đấu năm bị chim thịt ăn hiếp!

Chim thịt, đó là đối tượng ngay cả trẻ con như sư tử con cũng có thể tùy tiện đánh thắng.

Cho nên, tố chất thân thể người trái đất, căn bản không cách nào so sánh với những thổ dân của tinh cầu này.

Cho dù ngày ngày kiên trì không nghỉ luyện ba loại công pháp, cũng chỉ có thể chất, độ dẻo và tính linh hoạt của thân thể y tăng lên, nếu thật sự muốn tay không ra quyền đối kháng với cư dân ở dây, nhiều lắm y cũng chỉ có thể đánh ngang tay với trẻ em chưa thành niên. Chẳng qua nếu dùng thêm vu dược và vu lực, lại lợi dụng nhẫn không gian tập kích, vậy thì nắm chắc khá lớn đánh bại thậm chí giải quyết chiến sĩ thú nhân cấp mãnh thú. Nhưng tiền đề là, những chiến sĩ thú nhân đó có thể cho y cơ hội tập kích, mà không phải vừa xuất chiêu đã cho y KO rồi.

Hơn nữa cho dù chiến sĩ thú nhân cấp mãnh thú ở bên ngoài cũng không phải vô địch, ở thế giới này đâu đâu cũng có nguy hiểm, trừ hung thú lấy khủng long đi đầu, còn có các loại địa hình chưa biết, thực vật độc hại chưa biết vân vân.

Đương nhiên, nếu có Bạch ở cùng, trên trình độ rất lớn, những nguy hiểm này đều không phải vấn đề, vấn đề chân chính là, Ngô Nặc hiện tại một chút cũng không muốn rời khỏi bộ lạc Trường Hà có hoàn cảnh sinh sống đã càng lúc càng thoải mái.

Y có thể từ bỏ hiếu kỳ đối với thế giới bên ngoài, nhưng lại không cách nào làm ngơ nhiệm vụ cưỡng chế của hệ thống.

Người chết vì tiền chim chết vì thực, ký chủ bận vì tích phân.

Sau khi mùa đông kết thúc, hệ thống chỉ phát cho y một nhiệm vụ cưỡng chế là thu phục tộc người lùn, còn lại đều là một vài nhiệm vụ khám phá phần thưởng mỏng manh, số tích phân vất vả làm nhiệm vụ kiếm được, dùng một chút mất một chút, phần lớn đều tốn trong việc tải thông tin vật giao dịch và xem thông tin giản lược hoặc tỉ mỉ của vật giành được. Đợi khi Ngô Nặc hoàn hồn lại, thậm chí y còn chưa mua được mấy món đồ giao dịch ra dáng nào trong khu giao dịch, tích phân đã tốn hơn nửa.

Ngồi ăn lở núi.

Nhưng, dù không mua thứ gì, nhưng đồ nên bán một món cũng không thiếu.

Đầu tiên là hạt giống quả đỏ thẫm đã hứa cho Al và Sheeta, đều đã lần lượt thu hoạch xong, chỉ riêng hai vụ làm ăn này, Ngô Nặc đã kiếm được hơn 500000 giao dịch tệ. Sheeta bình thường còn sẽ chiếu cố y mua chút quả nham, quả đỏ thẫm vân vân, lắt nhắt cộng lại cũng có mấy chục ngàn giao dịch tệ, đã đủ cho y tiêu xài trong khu giao dịch, càng khỏi nói tới còn có đại bảo bối xác diêm giáp trùng.

Dựa vào bán xác diêm giáp trùng, Ngô Nặc quen biết được hơn mười giao dịch giả trung cao cấp trên cấp năm, trong hệ thống giao dịch giả, cấp năm là một ranh giới, giao dịch giả có thể lăn lộn lên trên cấp năm, phần lớn đều chiếm cứ ưu thế thiên nhiên nhất định. Vị diện tinh cầu đang ở so với những tinh cầu sinh mạng bình thường vì đủ loại nguyên nhân mà càng dễ tiếp nhận nhiệm vụ hệ thống, đồng thời những người này vốn thể lực và vận khí đều không tồi, không vì các loại nhiệm vụ nguy hiểm cao mà chơi mất mạng nhỏ, không ngừng hoàn thành các loại nhiệm vụ, nổi bật lên trong số rất nhiều giao dịch giả, có thực lực càng mạnh, đồng thời cũng có năng lực tự bảo vệ rất mạnh, và cả truy cầu càng cao.

Hệ thống liên kết rất nhiều vị diện đếm trên trăm ngàn tinh cầu sinh mạng, trên mỗi một thời gian tiếp điểm, ký chủ ít nhất đều không ít hơn tám, chín chục ngàn người, lúc nhiều nhất lên đến hơn một trăm mười ngàn người, không phải mỗi ký chủ đều dã tâm bừng bừng, một lòng muốn lợi dụng hệ thống làm ra sự nghiệp vĩ đại kinh thiên. Tuy hệ thống có nhiệm vụ cưỡng chế, nhưng cho dù có thất bại nhiệm vụ cưỡng chế, nhiều lắm cũng chỉ là trừ sạch tích phân, trừ ngược tích phân mà thôi. Sẽ không trừng phạt nhục thể hay tinh thần, vì thế, một vài ký chủ không có dã tâm, không bận lòng danh vọng, trời sinh tính tình ôn hòa, sẽ không cố ý đi hoàn thành nhiệm vụ hệ thống.

Bộ phận này, từ khi họ đạt được hệ thống, đến sau khi chết hệ thống tự động giải trừ gắn kết, đẳng cấp đều không cao lắm, bình thường chỉ luẩn quẩn ở cấp một cấp hai.

Còn một phần người, thuộc dạng có dã tâm, nhưng thực lực hoặc vận may không tốt đến đâu, ban đầu mới đạt được hệ thống, lúc còn chưa tích lũy được quá nhiều tích phân để đổi lấy vật phẩm tự bảo vệ, không tích lũy được quá nhiều giao dịch tệ để đổi công pháp làm mình mạnh hơn, có lẽ họ sẽ vì nhiệm vụ hoặc vì một vài chuyện khác, chết sớm, đẳng cấp của bộ phận này cũng không cao lắm, bình thường sẽ không vượt qua cấp bốn.

Giao dịch giả trên cấp năm, không cần nghi vấn đã hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ có độ khó, họ tích lũy được một lượng lớn tích phân, đổi lấy các vật tư có lợi cho mình từ các vị diện, lại thông qua giao dịch tài nguyên trên tinh cầu vị diện của mình, đổi lấy giao dịch tệ mua các loại công pháp cường đại, bất luận là tài lực hay thực lực bản thân, họ đều vượt qua giao dịch giả cấp thấp rất nhiều, quan trọng hơn là, họ dám bỏ tiền cho những vật tư quý giá, nói ngắn gọn là một thổ hào!

Do vấn đề quyền hạn, Ngô Nặc hoàn toàn không rõ tác dụng của xác diêm giáp trùng, ngay cả đại vu kiến thức uyên bác, cũng không biết cách dùng chính xác của diêm giáp trùng, nhưng điều đó không trở ngại Ngô Nặc dùng diêm giáp trùng đi đổi giao dịch tệ.

Ngô Nặc đã bán liên tục ba bao tải xác diêm giáp trùng, đổi được hơn một triệu giao dịch tệ, lúc đó y cùng Bạch bắt diêm giáp trùng trong hang đó cũng có mười mấy bao tải kìa!

Mua số xác diêm giáp trùng này, phần nhiều là giao dịch giả của vị diện ma pháp hay vị diện tu chân, cũng có vài giao dịch giả có đẳng cấp văn minh còn cao hơn cả vị diện khoa học kỹ thuật của Sheeta, những giao dịch giả này thấp nhất là cấp năm, người cao nhất đã lên đến cấp tám, có thể giành được cấp năm trong tay hệ thống lừa đảo đã không phải phàm nhân, cấp tám coi như là nhân vật trong truyền thuyết rồi, đẳng cấp của họ đã hoàn toàn thể hiện ra trình độ gian xảo của họ, cả một chút xíu tin tức Ngô Nặc cũng không cách nào moi được từ miệng họ.

Giao dịch giả cấp tám đó, quyền hạn cực cao, muốn mua trứng trùng với y, Ngô Nặc tốn rất nhiều công sức mới chống cự nổi dụ hoặc đối phương đưa ra, vì đường tài lộ cuồn cuộn không dứt, y nghiến chặt răng chỉ bán xác trùng không bán trứng trùng.

Nhưng, Ngô Nặc cũng không ngốc, khi người tới tìm y mua xác diêm giáp trùng càng lúc càng nhiều, giá y đòi cũng càng lúc càng cao.

Vì tạo hiện tượng giả nguồn hàng thiếu thốn, y cũng mấy ngày mới cho ra một đợt hàng, hàng mỗi lần đều không nhiều, để không đắc tội những giao dịch giả trung cao cấp, y cũng không chơi trò tiêu thụ giá cạnh tranh, mỗi lần đều trực tiếp định giá, người tới trước có trước. Vì thế, mỗi lần chỉ cần Ngô Nặc on, xung quanh sẽ nhanh chóng tụ tập một vòng giao dịch giả trung cao cấp, dẫn tới rất nhiều giao dịch giả liếc mắt.

Trong khu giao dịch tự do cấp một, người mua bán chuyền tay không phải rất nhiều, người môi giới gì đó, tuyệt đối không phải là độc quyền của trái đất.

Những người môi giới không ai không có khứu giác nhạy bén, rất nhanh đã có người nếm được vị ngọt sau khi chuyển bán xác diêm giáp trùng, họ liền nuôi thành thói quen xác định địa điểm của Ngô Nặc, liên đới, những món hàng khác Ngô Nặc mang vào khu giao dịch cũng bán rất nhanh, giá đều cao.

Được lợi từ diêm giáp trùng, từ mùa đông đến nay tài khoản của Ngô Nặc thành công từ năm đơn vị biến thành bảy đơn vị bắt đầu bằng con số 3.

Trong giao dịch giả cấp 2, tốc độ kiếm tiền của Ngô Nặc tuyệt đối đứng đầu!

Nhưng ở tinh cầu của y, trình độ sức sản xuất cực thấp cực thấp, tùy tiện giao dịch thứ nào đó ít thấy, tích phân đều mắc hơn những giao dịch giả khác. Kỳ thật theo lý mà nói, ở trên một tình cầu nguyên thủy cấp SS chưa từng có giao dịch giả nào, con đường kiếm tích phân của Ngô Nặc đã tính là nhiều hơn giao dịch giả khác, nhưng y không nguyện ý rời khỏi bộ lạc Trường Hà, cố thủ một nơi, tỷ lệ xuất hiện nhiệm vụ hệ thống tự nhiên sẽ thấp.

Kiếm không được bao nhiêu tích phân, Ngô Nặc đương nhiên không dám mua mua mua ở khu giao dịch.

Trước khi chưa thăng lên làm giao dịch giả cấp ba, y cũng không cách nào trực tiếp dùng giao dịch tệ mua công pháp không cần tốn tích phân, giao dịch tệ tự nhiên cũng được tích lũy đến con số vô cùng khả quan.

Khi ở trái đất, là một người nghèo tài khoản chỉ có năm con số, Ngô Nặc hiện tại vất vả lắm mới gom được hơn ba triệu giao dịch tệ mà theo y phân tích còn đáng giá hơn đô la Mỹ, nhưng lại không thể tùy tiện mua mua mua, nghẹn khuất đó chỉ Ngô Nặc rõ nhất.

Thật ra y cũng muốn thổ hào một phen!

Nhưng không – có – tích – phân! Đánh giá kém .

Khó khăn lắm, Bạch vô tình giúp y phát động nhiệm vụ hệ thống, nhìn thấy phần thưởng hai chục ngàn tích phân hệ thống cho, cùng với một tờ phương pháp làm tương đậu nành, Ngô Nặc dù có lo lắng nguy hiểm bên ngoài, dù có không muốn rời khỏi gia viên thoải mái, cũng không chút do dự chọn đi cùng Bạch tìm đối tượng giao dịch.

Nhiệm vụ cưỡng chế hệ thống cho y, là trong 150 ngày, đạt thành điều kiện giao dịch muối huyết với không ít hơn ba bộ lạc cỡ lớn, và không giao dịch ít hơn 20000 cân muối thương phẩm.

Tin xấu là, thời gian hệ thống cho quá ngắn, từ bên bộ lạc tổ chức thương đội, mang nhiều muối huyết như thế, ven đường tìm mục tiêu giao dịch thích hợp, vô cùng khó khăn, hơn nữa rất dễ dẫn tới kẻ dòm ngó.

Tin tốt là, y có một nhẫn không gian 10 mét khối, tuy y không biết tính toán trọng lượng thể trọng này nọ của muối, nhưng y từng dùng nhẫn không gian trực tiếp thử, chứa đầy đại khái có thể đựng khoảng ba chục ngàn cân muối.

Y còn có thể chừa ra một chút vị trí, đựng thứ khác!

Hơn nữa, y còn có thể cùng Bạch đại miêu trải qua thế giới hai người / , từ sau khi mùa đông kết thúc, Bạch đại miêu lên làm thủ lĩnh bộ lạc, hai người họ đều bận như con chó, thời gian ở chung ít đến đáng thương, mượn cơ hội lần này ra ngoài… mặt Ngô Nặc đỏ lên đầy đáng nghi.

Sắc khiến tâm mê quả nhiên không giả, vừa nghĩ tới thế giới hai người, vấn đề khác đối với Ngô Nặc mà nói gần như thoáng cái biến thành không thành vấn đề.

Tụi nhỏ đáng thương, cứ thế bị giáo viên không chịu trách nhiệm ném lại.

Đại vu và tiền thủ lĩnh Kim Đồng đáng thương, cứ thế bị hai tên không chịu trách nhiệm bỏ lại làm khổ sai.

Đương nhiên, Bạch cũng không phải một chút cũng không chịu trách nhiệm, chuyện bộ lạc đã gần theo quỹ đạo, các chiến sĩ trải qua một thời gian hắn cố ý huấn luyện, sự ăn ý và hợp tác với nhau đã đạt được trình độ nhất định, cho dù bộ lạc Mục Nguyên ở một bên lăm le như hổ rình mồi, để những người này lại thủ vệ bộ lạc, cũng đủ rồi.

Huống chi, thời gian tiếp theo, là thời kỳ mấu chốt mọi người tích trữ lương thực qua mùa đông, bộ lạc Mục Nguyên cho dù có ngứa mắt bộ lạc Trường Hà, cũng sẽ phải chờ qua thời gian này rồi mới động thủ.

Bạch tính toán, cùng lắm đợi đến khi mùa đông tới, hắn sẽ nhanh chóng trở về bộ lạc, vậy sẽ không có vấn đề gì, đương nhiên, cho dù hắn không thể về bộ lạc đúng ngày, hắn tin vấn đề cũng sẽ không lớn lắm, nói chung rất chi là tự tin .

Đương nhiên, kế hoạch ban đầu của Bạch, là dự định mang theo một tiểu đội dùng xe bò chở muối huyết đi, ven đường tìm đối tượng giao dịch thích hợp. Nhưng sau khi Ngô Nặc đề xuất muốn đi với hắn, hắn lập tức đổi ý.

Bạch biết Ngô Nặc có nhẫn không gian, cũng từng thấy qua dung lượng của nhẫn không gian, so với hắn xây dựng tiểu đội dùng xe bò kéo đồ, tiện hơn nhiều, đồ bỏ trong nhẫn không gian rất ẩn mật, có thể tránh được rất nhiều phiền phức không cần thiết.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, có thể đi cùng với tiểu sứ thần của hắn, chỉ có hai người họ, không có mấy nhóc con, lão già (đại vu) đáng ghét, chướng mắt đó! / Hai tên đàn ông x trùng thượng não, sóng điện não lại bất ngờ trùng kênh.

Sau khi thống nhất ý kiến, hai người nhanh chóng hành động.

Thuyết phục đại vu, dễ dàng hơn họ tưởng tượng nhiều.

Đại vu chỉ dặn dò Bạch phải chăm sóc bảo bối đệ tử của ông cho tốt, không thể để Ngô Nặc bị chút tổn thương nào, nếu không trở về cho hắn biết mặt.

Không cần nghi vấn, từ sau khi có Ngô Nặc, địa vị Bạch đại miêu trong lòng đại vu tụt dốc ngàn trượng, đương nhiên, nếu hắn chịu dùng hình tượng miêu thú mập mạp xuất hiện trước mặt đại vu, còn tùy ý đại vu chà đạp, đại vu chắc chắn vẫn rất thích hắn. Nhưng, từ sau khi lên làm thủ lĩnh, Bạch càng lúc càng chú trọng hình tượng của mình, lấy lời đại vu mà nói, chính là càng lúc càng không đáng yêu. So với đệ tử mặt búp bê cả ngày vui vẻ thích cười còn hiểu hiếu kính lão nhân gia, Bạch đại miêu tự nhiên không thể so nổi.

Nhưng, Bạch không để ý, không cần đại vu dặn dò, hắn tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai tổn thương tiểu sứ thần của mình cho dù chỉ một sợi lông.

Bạch tạm thời rời khỏi bộ lạc, Kim Đồng chỉ có thể thay thế hắn tạm nắm quyền thủ lĩnh, Kim Đồng một lòng vì công không ham quyền, Bạch giao quyền lực vào tay ông vô cùng yên tâm.

Nhưng Kim Đồng lại không có tự tin với bản thân như thế, lúc trước khi bộ lạc chỉ có hơn ngàn người, ông quản lý không để xảy ra hỗn loạn gì, nhưng hiện tại nhân số bộ lạc đã vượt qua mười ngàn người, vượt qua cả bộ lạc lớn nhân số nhiều nhất là Mục Nguyên và Khê Cốc.

Ngắn ngủi chưa đến một năm, bộ lạc khuếch trương quy mô như thế, Kim Đồng rất tự hào, nhưng phải quản nhiều người đến vậy, ông liền đau đầu. Cho dù trước đó ông cũng luôn tham gia quản lý bộ lạc, nhưng rất nhiều chủ ý đều là Vu Nặc đưa ra, ông phụ trách tìm người chấp hành. Hiện tại Bạch và Vu Nặc cùng đi, bộ lạc chỉ còn lại ông và đại vu, luôn cảm thấy trong lòng không tự tin lắm.

Nhưng, bất luận nói từ phương diện nào, Kim Đồng vẫn rất ủng hộ suy nghĩ của Bạch và Vu Nặc, bộ lạc muốn thật sự cường đại, chỉ dựa vào thu hút những bộ lạc xung quanh Hắc Sắc sâm lâm, còn lâu mới đủ, ít nhất không đủ đạt đến thần dụ, bộ lạc nhất định phải đi ra ngoài.

Vì thế, bất kể củ khoai này bỏng tay cỡ nào, Kim Đồng vẫn vì nghĩa quên mình tiếp nhận.

So với thuyết phục đại vu và Kim Đồng, làm sao an ổn tụi nhỏ, ngược lại không hề dễ dàng.

110. Chương 110: An Bài

Ngô Nặc lo lắng mình không có mặt, làm lỡ tiến độ học tập của chúng, một khi học vấn của tụi nhỏ tụt dốc cuối cùng không thể hoàn thành kiểm tra hệ thống đưa ra… cảnh tượng quá đẹp, nghĩ kỹ thật khủng bố.

Nhưng trước mắt nhiệm vụ cưỡng chế này cũng không thể không hoàn thành, chỉ có thể để đám nhóc tự học trước, đợi sau khi y hoàn thành nhiệm vụ trở về, lại nghĩ cách đuổi kịp tiến độ dạy học.

Nhưng, y đi chuyến này, nói ít cũng phải hai ba tháng mới có thể trở về bộ lạc, nếu giữa đường gặp phải chuyện gì, thời gian trở về sẽ càng lâu hơn. Thời gian dài như thế, chỉ để tụi nhỏ ôn tập bài học đã học trước đó cũng không được. Nhiệm vụ này hệ thống chỉ cho y hai năm, chớp mắt đã hơn nửa năm trôi qua, đứa có tiến độ học nhanh nhất cũng chỉ mới học được hơn một ngàn chữ Hán, vì hoàn toàn không có hoàn cảnh ngôn ngữ, lại thêm tiếng Hán vốn cũng là một ngôn ngữ vô cùng phức tạp truyền thừa xa xưa, chữ

Hán khác nhau tổ hợp lại sẽ có ý nghĩa khác nhau, cùng một từ ở trong ngữ cảnh khác nhau cũng sẽ có hàm nghĩa khác nhau, đám nhỏ thường xuyên bị làm cho mù đầu choáng váng.

Lại thêm Ngô Nặc cũng không phải xuất thân chính quy, căn bản không có bất cứ kinh nghiệm giảng dạy nào đáng nói, thậm chí ngay cả sách giáo khoa cũng là y chế ra, có thể trong thời gian hơn nửa năm khiến đám nhóc không có chút cơ bản nửa chữ bẻ đôi không biết này học được hơn một ngàn chữ Hán, đã gần như là kỳ tích.

Nhưng Ngô Nặc không cho rằng đây là công lao của y, có thể học đến trình độ này, hoàn toàn là vì đám nhóc đủ thông minh đồng thời đủ khắc khổ nỗ lực.

Đặc biệt là bốn đứa Phong được xưng là thiên tài, nhìn qua không quên, nói một hiểu ba, tốc độ hấp thụ và tiêu hóa tri thức có thể nói là khủng bố. Bình thường, sau khi Ngô Nặc dạy xong, đều sẽ do bốn đứa nó củng cố lại bài học cho mấy bạn khác, giải quyết vấn đề khó hiểu, vì thế, tiến độ học tập của bốn đứa vượt xa các bạn khác.

Ngô Nặc quyết định cùng Bạch rời khỏi bộ lạc, liền gọi bốn đứa nhỏ tới nhà, giao cho chúng từ điển và câu chuyện nhỏ y ghi trên cuộn da dê trong lúc rãnh rỗi ở khoảng thời gian bận rộn gần đây. Sau đó tạm dừng bài học bên trường, tranh thủ mấy ngày cuối cùng, đổ số văn tự và câu chuyện trên cuộn da dê này vào đầu bốn đứa nhỏ theo kiểu nhồi vịt.

Bốn đứa đều nghe rất nghiêm túc, phát huy bản lĩnh nhìn qua không quên đến cực điểm, dựa vào cách học thuộc lòng khắc tất cả thứ Ngô Nặc dạy chúng vào đầu.

Mà tin tức Ngô Nặc sắp rời khỏi bộ lạc, đi trải nghiệm một thời gian cũng dần truyền ra trong bộ lạc.

Đám nhỏ vừa nghe Vu Nặc muốn đi, đều dựng lông, trong lòng tụi nó, trừ ba mẹ ra, không còn người nào tốt hơn Vu Nặc đại nhân nữa, chúng chỉ nghe nói Vu Nặc muốn ra ngoài trải nghiệm, lại không biết y muốn đi bao lâu. Trong những người chúng biết, chỉ có đại vu từng ra ngoài trải nghiệm, một lần đi chính là rất nhiều rất nhiều mùa đông. Những đứa tuổi lớn chút, biết càng nhiều sự tích của Vu Nặc, rất sợ Vu Nặc đi lạc mất.

"… Anh sẽ không đi lạc." Ngô Nặc triệt để câm nín trước vấn đề lo lắng quá mức của tụi nhỏ, y lớn thế nào sao có thể đi lạc được?

"Nhưng không phải anh chính là không tìm được đường về bộ lạc Viêm Hoàng sao? Lỡ như anh lại lạc đường thì sao đây?" Sư tử con vì có cha là Kim Đồng, so với những đứa trẻ khác càng hiểu chuyện về Ngô Nặc, nhóc con gác chân trước lên đùi Ngô Nặc, mắt lớn long lanh nhìn y, muốn thuyết phục y ở lại.

Nhóc khốn này thật… làm người ta thích chết.

Lòng Ngô Nặc chua chua, xoa bộ mặt mập đầy lông của sư tử con, cười nói: "Lần này Bạch sẽ đi cùng anh, anh sẽ không lạc đường nữa, hơn nữa anh cũng không đi quá lâu, đợi khi mùa đông đến, anh sẽ trở lại. Khi anh không ở đây, em phải giúp tiểu Di quản bạn học thú nhân trong lớp, biết không?"

Sư tử con rầu rĩ gối đầu lên chân Ngô Nặc, cọ cọ, thấp giọng ngao vài tiếng, biểu thị mình đồng ý.

Ở phương diện học tập, so với các ấu thú nhân khác, sư tử con ưu tú hơn, nhưng so với tiểu Di thiên tài, dù sao cũng kém về thiên phú, nhưng, quản các ấu thú nhân nó lại rất giỏi___ Không nghe lời cứ đánh không thương lượng, đánh xong rồi, còn đi méc gia trưởng. Các thú nhân thiên tính nuông chiều con không sai, nhưng bọn họ cũng hy vọng đời sau của mình càng cường đại, sẽ không chỉ lo chiều con cái. Nếu con nhà ai không nghe lời bị sư tử con xách về nhà, một trận đòn tuyệt đối không thiếu được!

Những cá biệt bị nhóc con trừng trị, đều học ngoan.

Nhưng, tiểu Di dù sao cũng còn nhỏ tuổi, cũng không phải thú nhân cấp mãnh thú, nếu không có sư tử con ở bên cạnh áp trận, nó rất khó trấn trụ những ấu mãnh thú tinh ranh nghịch ngợm trong lớp.

"Được rồi, đừng ủ rũ, đợi khi anh về, sẽ mang quà cho em."

"Em cũng muốn!"

"Em cũng muốn quá!"

"Quà là gì, có thể ăn không?"

Đám nhóc vây từng vòng quanh Ngô Nặc, mồm năm miệng mười ồn ào, sau khi Ngô Nặc đáp ứng cho mỗi đứa một món quà, trong mắt cả đám rõ ràng lộ ra mong đợi, không khí buồn bã trong phòng tan sạch.

Dặn dò A Uy phải xem chừng ấu thú nhân xong, Ngô Nặc lại tập trung các cán bộ lớp lại, dặn dò chúng hiệp trợ nhóm bốn đứa tiểu Di, Phong quản lý bạn học trong lớn, đợi sau khi y trải nghiệm trở về, sẽ tổ chức một buổi kiểm tra lớn cho mọi người, kiểm tra tình trạng học tập của mọi người, thành tích tốt được khen thưởng, thành tích không tốt___ Ngô Nặc lấy ra đòn sát thủ___ mời phụ huynh!

Dây cung trong lòng đám nhóc lập tức kéo căng, rầu rĩ biệt ly gì đó thoáng chốc biến mất vô tung.

An bài đám nhóc xong, Ngô Nặc liền bắt đầu chuẩn bị những thứ cần mang ra ngoài.

Muối huyết phải lấy theo mức nhiệm vụ cưỡng chế quy định, mang theo 20000 cân.

Hoàn cảnh chân không trong nhẫn có tác dụng giữ tươi nhất định, vì tránh để bên ngoài ăn không ngon, hay gặp tình huống khẩn cấp, Ngô Nặc bảo Lục giúp y nướng hơn một trăm cái bánh, hấp trên trăm màn thầu bánh bao lớn. Gạo có thể tùy thời tìm Vương Tam Hổ mua, để tiết kiệm không gian, Ngô Nặc nhịn đau không mang theo, nhưng các loại gia vị y vất vả thu thập được thì mang cả túi lớn. Nồi đất các người lùn dùng đất dính nung ra nhẹ nhàng tiện dụng hơn nồi đá thì mang theo hai cái một lớn một nhỏ, chén, dĩa trừ cho bản thân dùng, còn phải mang theo mười cái ra ngoài giao dịch, 'dây chuyền may mắn' xinh đẹp lại không chiếm chỗ không thể thiếu, Ngô Nặc trực tiếp mang hết năm mươi mấy sợi hàng tồn còn lại trong bộ lạc đi luôn. Vỉ sắt cùng xiên sắt chuyên dụng nướng thịt đặc biệt tìm Vương Tam Hổ mua cũng mang theo. Cá con khô, thịt miếng khô, mứt hoa quả, trái cây khô vân vân làm đồ ăn vặt cũng mang theo một chút, có người mua thích hợp thì giao dịch, không thì giữ lại đỡ thèm. Dưa chua, dưa mặn đã muối chia ra đựng hai vò, thịt mặn, thịt sấy cũng chọn mấy loại bán tốt mang theo. Bình thủy tinh từng đựng nước sốt bí chế hiệu hệ thống rửa sạch rồi, dùng để đựng rượu trái cây đã được lọc sơ qua, rượu đựng trong bình trong suốt, mang theo màu đỏ nhạt, hương thơm mê người chắc chắn bán chạy, dưới kháng nghị vô thanh của Bạch đại miêu, Ngô Nặc thủ hạ lưu tình, chỉ mang theo mười bình. Quần áo để thay, da thú để lót ngủ dựng lều ngoài trời, trái tạo bọt tắm rửa, vu dược đề phòng vạn nhất, vu độc phòng thân vân vân, một đống thứ loạn cào cào, Ngô Nặc suýt nữa nhét nổ nhẫn không gian.

Thứ thật sự không đựng nổi, Ngô Nặc chọn ra mấy thứ nhẹ lại chiếm chỗ dùng hai túi da thú lớn để đựng, y một cái, Bạch một cái, tên đường đeo theo cũng có thể che tai mắt.

Trừ lúc phối hợp Ngô Nặc chuẩn bị vật tư, Bạch lục tục gọi các sĩ quan cấp đại đội trở lên tới, nên gõ thì gõ, nên an bài thì an bài, bảo họ nhất định phải bảo vệ bộ lạc trong thời gian hắn đi. Đừng chọc họa, ức hiếp bộ lạc nhỏ yếu xung quanh, nhưng nếu có người xúc phạm lên đầu bộ lạc Trường Hà, cũng tuyệt đối không thể tha nhẹ nhàng. Bộ lạc Mục Nguyên trong thời gian ngắn có lẽ sẽ không có động tác gì, nhưng cũng không thể thả lỏng cảnh giác, đặc biệt là khoai trắng của bộ lạc sắp vào kỳ thu hoạch, bất cứ ai đến bộ lạc trộm khoai trắng cũng không thể bỏ qua.

So với quản lý bên trong bộ lạc, trọng tâm của Bạch vẫn luôn là nắm chặt quân quyền, uy vọng của hắn trong lòng chiến sĩ thú nhân, Kim Đồng ngày trước còn lâu mới sánh được. Cũng chính vì thế, hắn lo sau khi mình đi, Kim Đồng không thể chế ngự những chiến sĩ này, tạo ra phiền phức không cần thiết, cho nên đặc biệt dặn dò họ một phen.

Trước một ngày ly khai, Ngô Nặc nói chuyện với Lục rất lâu, giao cửa tiệm rồi gia súc trong nhà, rau củ trong vườn cho hắn hết. Ngô Nặc nuôi nhiều gia súc, trồng cũng nhiều loại thực vật, một mình Lục bất luận làm sao cũng không làm xuể. Ngô Nặc móc tiền ra thuê 3 nam nô, 2 nữ nô từ bộ lạc, Lục chỉ cần giám sát họ làm việc là được.

Trước sau tốn gần bảy ngày, Ngô Nặc và Bạch mới an bài xong những chuyện cần an bài, chuẩn bị xong những thứ cần chuẩn bị. Vào một sáng sớm gió dịu trời trong, sau khi tạm biệt đại vu, Kim Đồng, cả hai lặng lẽ rời khỏi bộ lạc.

Vứt bỏ tất cả chuyện rườm rà, tâm trạng Ngô Nặc và Bạch đều đặc biệt tốt.

Bạch hóa thành dực hổ, chở Ngô Nặc cùng hai cái bao lớn, đặc biệt bay lên trên Hắc Sắc sâm lâm, lượn một vòng, hái vài trái cây tươi.

Quậy đủ rồi, hai người mới men theo con sông Trường Hà, bắt đầu lên đường. Đợi khi sắp tới trưa Bạch mới bắt một con dê con béo mập trên thảo nguyên, men theo Trường Hà tìm chỗ an toàn, để Ngô Nặc ở đó xử lý con dê, hắn thì quay lại bắt thêm một con long thú con vừa rồi vô tình liếc thấy, đánh chén một bữa no, mới vác hai miếng thịt non nhất trên người cự long thú, trong tiếng kêu gào điên cuồng của long mẹ, bay về tìm tiểu sứ thần.

Lúc này, Ngô Nặc đã xử lý xong con dê, thịt vụn rửa sạch cùng xương đã róc sạch bỏ chung trong nồi lớn cùng với mấy hương liệu y thu thập được đem hầm, nồi đang bốc hơi ùng ục, mùi thơm liên tục tỏa ra.

Thịt dê được ướp bằng ớt và các chất liệu khác, xiên bằng xiên sắt, gác lên vỉ sắt chậm rãi nướng, tia lửa liếm lên, một mùi hương nồng nàn kèm với mùi thơm đặc trưng của thịt dê không ngừng ập tới, bụng Ngô Nặc rất thức thời kêu nhẹ một tiếng, tuyên bố cảm giác tồn tại của mình.

Ngô Nặc cầm xiên sắt lên, chuẩn bị vào bữa, một luồng sáng bạc như chớp điện xuất hiện trước mặt: "... Meo ngao ngao." >ˆwˆ< Đại miêu con mập mạp dùng cái đuôi móc cổ tay y, cái đầu tròn trịa hơi nghiêng nhìn y, con mắt băng lam lộ ra vẻ lấy lòng, lỗ tai hơi rũ, quả thật, quả thật...

"Quá mất mặt đó!" Dưới sự thúc đẩy của bản tính miêu nô, Ngô Nặc giao ra xiên thịt, lớn tiếng trách mắng con mèo nào đó bán manh vô sỉ ".

"Miêu ngao ngao..." Có tiểu sứ thần đút xiên thịt cho hắn ăn, mặt tính là gì?

111. Chương 111: Kiếm Tiền Lên Đường Cả Hai Cùng Tới

Bạch đại miêu mặt thối làm nũng bán manh thoải mái hưởng thụ một bữa đút ăn của tiểu sứ thần, bụng phồng lên, nằm trên mặt cỏ, phơi ánh mặt trời ấm áp trong ngày thu, hạnh phúc lăn lộn, thỉnh thoảng có con bướm màu sắc rực rỡ bay tới, hắn sẽ lên hứng chụp bắt, rồi tặng cho Ngô Nặc như hiến bảo vật.

Ngô Nặc liếc nhìn con bướm bị vuốt mập của hắn chụp cho 'hoa dung thất sắc', ngoi ngóp một hơi, không chút do dự cự tuyệt.

Bạch đại miêu có chút tiếc nuối ném con bướm đã bán chết đi, mài mài cọ cọ, mài mài cọ cọ, chậm rãi nhích tới cạnh Ngô Nặc, nằm ngữa, lộ da bụng, cái đuôi móc cổ tay y, con mắt băng lam ẩm ướt nhìn y, toàn thân trên dưới đều tỏa ra một tín hiệu: Cầu vuốt ve.

Một giây trước còn đang phiền não mình trầm mê trong mỹ sắc đại miêu, bị 'ngụy miêu' lười biếng nào đó dụ mất lượng lớn thịt dê, một giây sau, nhìn mèo mập tròn trịa, Ngô Nặc chỉ 'ngoan cường' chống cự được nửa giây đã quả quyết đầu hàng, ôm mèo mập lên, sờ bụng, gãi cằm, xoa vuốt, hôn hôn lỗ tai, triệt để từ bỏ trị liệu.

Chẳng qua, chuyện sờ tới sờ lui sờ ra lửa, sau đó ngay giữa ban ngày ban mặt bị ăn sạch sẽ, Ngô Nặc tỏ vẻ, y thật sự là quá ngốc quá ngây thơ, thật đó.

Bạch đại miêu ăn đặc biệt thỏa mãn về mọi nghĩa tỏ vẻ, khi tiểu sứ thần xấu hổ, ăn đặc biệt mỹ vị, có cơ hội phải ăn thêm mấy lần! Không có cơ hội thì sáng tạo cơ hội cũng phải ăn!

Ngô Nặc tỉnh dậy trong hương thơm nồng của canh cá, mở mắt thì thấy đã gần tối, trên người phủ một tấm thảm da răng dài tuyết trắng, ở gần đó, Bạch đang thêm củi vào đống lửa, hắn mặc một cái quần dài bằng sợi đay, một cái áo tay dài cực giống áo chữ T, ỷ vào thân hình tốt trời sinh, quần áo rõ ràng may vá vụng về hắn lại mặc ra một cảm xúc không thể nói rõ, mái tóc bạc tú mỹ tùy ý buông xõa sau lưng, được tia ráng chiều cuối cùng nhuộm thành màu cam nhạt, điểm thêm mấy phần nhu hòa, phối hợp với gương mặt tuấn mỹ như thiên sứ, Ngô Nặc vô thức liếm môi, y tuyệt đối sẽ không thừa nhận vừa rồi nhìn tới ngẩn người!

Tính cảnh giác của Bạch cực cao, ánh mắt Ngô Nặc gần như vừa đặt lên người mình, hắn đã phát giác, quay đầu qua, bốn mắt nhìn nhau, trên mặt hiện nụ cười, luôn cảm thấy tai Ngô Nặc hình như đỏ lên. Con mắt đen kịt như trời đêm của tiểu sứ thần ngẩn ngơ nhìn hắn, trên gương mặt bé mập còn chưa tan đi sắc hồng, màu hồng tô điểm cho làn da trắng mịn, mỹ sắc như mỹ tửu làm say lòng người, mái tóc đen bị cắt ngắn ngủn vểnh loạn lên, đôi môi còn chưa hoàn toàn hết sưng hơi hé mở, giống như một đứa nhỏ chưa lớn, xinh đẹp lại yếu ớt, luôn có thể kích phát dục vọng bảo hộ vô hạn. Nhưng, tiểu sứ thần đá người rất hung rất đau đó, một chút cũng không ngoan không ngốc như vẻ ngoài của y.

"Tỉnh rồi? Tôi nấu canh cá, sắp xong rồi đây." Bạch cười nói, gương mặt tuấn tú như băng tuyết tan ra, gió nhẹ phớt qua mặt thổi bay mấy sợi tóc bạc, thành công khiến màu đỏ trên tai Ngô Nặc đậm hơn vài phần.

"Lỗ tai của cậu đỏ rồi kìa." Bạch rất xác định, lần này hắn không nhìn lầm, nụ cười trên mặt bất giác đậm thêm.

"..." Ngô Nặc hừ một tiếng, không để ý Bạch đại miêu đang tự đắc, vỗ vỗ quần áo bỏ bừa một bên, rẩy bùn cỏ cùng trùng nhỏ trên áo, mặc vào, lại mang vào đôi giày da tốn rất nhiều công sức để làm ra, đến bờ sông khom người hắt nước lạnh lên, rửa mặt, gạt nước đọng trên mặt, coi như hoàn toàn tỉnh táo lại.

Bạch biết làm một vài món hầm, thịt nướng đơn giản, cũng biết nấu cháo gạo, nhưng phức tạp hơn thì không biết.

Ngô Nặc lấy mấy cái màn thầu đã hấp chín từ trong nhẫn không gian ra, để Bạch đặt lên lửa nướng, canh xương dê thịt vụn nấu buổi trưa còn lại không ít, Ngô Nặc để Bạch hâm nóng nó, sau đó tùy ý lấy một nắm rau dại khô nấu chung với dưa chua ớt ngâm, chờ nước sôi, Bạch sẽ để lửa nhỏ đun từ từ.

Ngô Nặc tìm mấy tảng đá lớn khá phẳng, lấy tới bên sông rửa sạch, gác đá lên lò lửa bảo Bạch từ từ nướng trước, sau đó cắt thịt cự long thú Bạch mang về thành những miếng mỏng bán trong suốt. Cự long thú là khủng long cỡ lớn ăn chay, chất thịt còn non hơn long thú khác, thịt thú con đặc biệt non mềm mỹ vị, ngay cả vị thanh đặc trưng của thịt long thú cũng vô cùng nhạt, luôn là đối tượng săn bắt trọng điểm của khủng long ăn thịt khác. Nhưng cự long thói quen quần cư, thể hình cực lớn, một khi tức giận, thiết giáp long thú cũng bị chúng nó dẫm thành bãi thịt, nếu Bạch không có cánh tác nghiệt, cũng rất khó săn được cự long thú con.

Hai miếng thịt cự long thú Bạch mang về đại khái gần hai mươi cân, tuyệt đại đa số đều là thịt nạt, chỉ có ở ngoài mép hơi có chút mỡ, chất thịt tuyệt vời. Ngô Nặc sắt một nửa, dùng muối, ớt, hoa tiêu, bột hoa tiêu vân vân ướp một chút.

Ngô Nặc lấy từ nhẫn không gian ra một miếng mỡ thú lí lạp đã đông, bỏ vào chén, để cạnh đống lửa cho tan, sau đó làm hai dĩa sa tế gồm ớt là chính cộng thêm mấy hương liệu khác, đợi Bạch nướng xong màn thầu, khâu chuẩn bị của Ngô Nặc đã hoàn toàn kết thúc.

Lấy cọ chuyên dụng nướng thịt chấm vào dầu, phết một lớp lên tảng đá đã được đốt nóng, dùng đũa gắp mấy miếng thịt cự long thú thái mỏng đặt lên tảng đá, lát sau, miếng thịt mỏng nhanh chóng đổi màu, hơi rút lại, trong tiếng xèo xèo của mỡ thú lí lạp, một mùi hương đặc biệt lan tràn ra.

Không cần Ngô Nặc gọi, Bạch đại miêu đã lấy dĩa lớn đựng màn thầu nướng xong, nhanh chóng chạy qua ngồi cạnh Ngô Nặc, cầm đũa, gắp một miếng thịt bỏ vào miệng___

Dưới thơm, mềm, tươi, cay có một vị ngọt đặc trưng của thịt cự long thú, vô cùng vô cùng nhạt, nhưng lại đúng lúc kích thích vị giác, nước miếng theo đó nhanh chóng tuôn rào rạt, còn chưa kịp thưởng thức kỹ, thứ trong miệng đã bị nuốt xuống hết.

Ngon quá đi mất!

Ngô Nặc và Bạch đồng thời cảm khái từ nội tâm, đũa vụt vụt tấn công miếng thịt còn lại trên tảng đá, nhìn nhau 0.1 giây, sau đó nghĩ cũng không nghĩ không hẹn mà cùng bỏ miếng thịt vào dĩa sa tế của đối phương.

Sau đó, hai người đều nhịn không được nhìn đối phương cười ngốc, thoáng cái, bầu không khí cũng tỏa ra một vị ngọt nhẹ nhàng.

Đá nướng thịt cùng nướng màn thầu, khô miệng lại lấy canh thịt dê rau dại, chua thơm giải ngán, quả thật không thể mỹ vị hơn.

Một bữa cơm trôi qua, hai người không hề ngoài ý muốn đều no căng, Bạch rất chủ động lấy nồi chén ra bờ sông rửa sạch, thu dọn xong xuôi, ngồi bên cạnh Ngô Nặc, hỏi y: "Cậu đang nhìn cái gì?"

Nói xong, nhìn lên bầu trời theo tầm mắt của Ngô Nặc, lúc này, trời đã tối hẳn, trên bầu trời không có một tia bụi trần, vô số vì sao tạo nên một tinh hà thật lớn chăng ngang trời đêm, ánh sao lấp lánh như bức tranh viễn cổ.

"Ngôi sao." Biển sao đầy trời, trái đất phải chăng cũng ở bên trong đó?

Suy nghĩ chỉ chợt vụt qua, lúc này Ngô Nặc mới phát hiện, thì ra nơi sinh dưỡng ra y vậy mà đã không cách nào lưu lại quá nhiều sóng gợn trong lòng y. Nhưng nghĩ lại cũng phải, sau khi ông bà ngoại liên tục qua đời, người cha như kẻ xa lạ, ông bà nội thiên vị, em kế cùng em trai cùng cha khác mẹ không có quá nhiều tình cảm, trừ mấy người anh em có quan hệ không tồi cùng với cuộc sống tiện lợi, trên trái đất thật ra đã không có quá nhiều chỗ đáng để y quyến luyến.

Tương phản, vị trí bộ lạc Trường Hà chiếm giữ trong lòng y càng lúc càng lớn.

Vì có Bạch dốc lòng đối đãi y, có sư phụ dốc túi truyền dạy y, có một đám nhóc đáng yêu bướng bỉnh lại thân thiết… cho dù cuộc sống không còn tiện lợi như lúc trước, nhưng vậy thì sao? Dựa vào nỗ lực của bản thân và mọi người, khiến bộ lạc ngày càng tốt hơn, ngày càng cường đại hơn, tốt hơn gấp trăm lần y làm người bán hàng trên trái đất, ít nhất, ở đây y có cảm giác của gia đình.

Bạch, đại vu, còn có cư dân thuần phác đáng yêu của bộ lạc Trường Hà, chính là người nhà của y.

Bạch cúi đầu nhìn thần sắc phức tạp của Ngô Nặc, nhịn không được dịu giọng nói: "Cậu đang nghĩ gì?"

"Tôi đang nghĩ, nơi này rất đẹp, có cậu bên cạnh, rất tốt rất vui vẻ."

Hiếm khi nghe được Ngô Nặc nói lời nhu tình như thế, tai Bạch lập tức đỏ lên, cố gắng ổn định thanh đới kích động, cánh tay dài duỗi ra ôm Ngô Nặc vào lòng, thấp giọng cười nói: "Tôi sẽ ở mãi bên cậu, cho tới… vĩnh viễn." Từ đầu đến cuối Bạch chưa từng nghi ngờ thân phận sứ thần của Ngô Nặc, hắn tin chắc, cho dù là cái chết cũng không cách nào tách rời bọn họ.

"Ừ."

Ngô Nặc vừa dứt lời, không biết từ đâu bay tới một đàn đom đóm, ánh sáng long lanh hội tụ thành mảng, từng điểm chiếu sáng con sông dập dờn sóng nước, chiếu sáng đóa hoa nghênh gió lay động trên thảo nguyên, ở nơi xa xôi, tựa hồ có con chim đang hót vang, tiếng hót uyển chuyển du dương như ẩn như hiện trong sắc đêm, bươm bướm tuyệt lệ bay qua giữa ánh đom đóm, nhẹ nhàng nhảy múa…

Bất luận thời gian trôi qua, bất luận tương lai sẽ thấy qua bao nhiêu mỹ cảnh mỹ lệ hùng tráng, bao nhiêu năm sau, Bạch và Ngô Nặc vẫn có thể nhớ rõ đêm đẹp như mộng như ảo này.

Hệ thống vẫn luôn yên lặng không lên tiếng, tựa hồ bị tâm trạng tốt của ký chủ ngốc ảnh hưởng, hay có lẽ bị số liệu rối trong tâm ảnh hưởng, thế là sử dụng 10 điểm tích phân lén tích trữ, chọn một góc độ mà nó cảm thấy không tệ, chụp một tấm hình.

Sau đó, hoàn hồn lại, hệ thống hối hận xoắn ruột, nhưng lại thường xuyên nhịn không được điều số liệu của tấm hình ra xem, chẳng qua, mỗi lần sau khi xem xong, trong tâm luôn sinh ra một vài số liệu loạn, những số liệu loạn đó vẫn luôn kích thích virus không biết nó bị nhiễm từ hồi nào, quả thật không thể phiền hơn, nhưng không biết tại sao, nó lại luyến tiếc xóa số liệu của tấm hình đó, còn cẩn thận cất nó sâu nhất trong tâm.

Khi còn chưa rời khỏi bộ lạc, Ngô Nặc chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ để trở về, nhưng đợi khi chân chính ra ngoài rồi, ngược lại y không còn vội thế nữa.

Thế giới này thật sự quá đẹp.

Những cảnh trí nguyên thủy hùng tráng mỹ lệ trên tinh cầu này trái đất đã mất đi từ lâu, bất luận là thảo nguyên, hoang nguyên vô tận vô biên, hay những khu rừng lớn với sương mù phủ kín, bất luận là đàn thú

ngẫu nhiên đi đơn lẻ, hay thú triều cuốn bụi ngập trời, bất luận là hoa mai mọc thành dãy, hay con sông con hồ sóng nước lượn lờ…

Ngồi trên lưng Bạch, nhìn từ trên cao xuống, mỹ cảnh đếm không xuể tụ lại thành cuộn tranh khí thế hào hùng, đẹp đến mức làm người trầm mê, cũng khiến tâm cảnh người ta rộng mở.

Sau khi Ngô Nặc điều chỉnh tốt trạng thái, không còn vội lên đường, trên đường cùng Bạch bay bay dừng dừng, thấy cảnh trí xinh đẹp hay thứ kỳ quái gì, đều sẽ dừng lại ngắm một chút.

Hai tên ăn vặt xuất hành, một rất có tinh thần thưởng thức, một đến từ đất nước ăn vặt tài nấu ăn tuyệt hảo, đồ ngon tự nhiên ăn không ít. Đương nhiên chính sự cũng phải làm, trên đường, Ngô Nặc tìm được một vài loại vu dược mà đại vu từng giảng, nhưng y chưa từng thấy qua. Thời tiết này, tuyệt đại đa số giống thực vật đều vào thời kỳ thành thục, đối diện với những vật vô chủ đó, Ngô Nặc nửa điểm khách khí cũng không có.

Hạt giống cẩn thận cất đi, trải qua hệ thống kiểm định, dược liệu quý giá, chu kỳ sinh trưởng dài giữ lại, mấy loại bình thường, chu kỳ sinh trưởng ngắn hái xong giữ lại một phần nhỏ, còn lại đều đem tới khu giao dịch tự do bán.

Phần lớn thực vật trên tinh cầu này không sánh được với thực vật tràn đầy linh khí ở các tinh cầu cấp SSS như vị diện ma pháp, vị diện tu chân, nhưng là tinh cầu nguyên thủy cấp SS còn chưa khai phá, những dược liệu thuần thiên nhiên do trời sinh đất dưỡng, dược tính rất đầy đủ, bất luận là lấy đi phối dược hay làm thuốc dẫn, hiệu quả đều không tồi.

Một phần dược liệu quý giá, theo hệ thống xác định, hàm chứa vật chất giống như linh khí và nguyên tố, phối thành vu dược dùng có tác dụng nâng cao vu lực, trình độ quý hiếm không hề thua kém linh thảo linh dược.

Nhưng, loại dược liệu hàm chứa lực vu linh vô cùng hiếm hoi, Ngô Nặc tổng cộng chỉ tìm được năm cây mà thôi.

Vì diêm giáp trùng, Ngô Nặc vừa on, sẽ có một lượng lớn người môi giới ào tới, những người môi giới này phần lớn đều tới vì diêm giáp trùng, nhưng thỉnh thoảng họ cũng có thể mua được những thứ mình cần từ chỗ Ngô Nặc.

Chẳng hạn, người hành tinh ba mắt nào đó đặc biệt thích khoai trắng khô Ngô Nặc bán, nghe hắn nói nhai nó vừa dai vừa ngọt rất ngon.

Chẳng hạn, người máy silic cơ bản nào đó, hắn rất thích mua thịt long sấy của Ngô Nặc, vì thú cưng cacbon cơ bản hắn nuôi thích ăn.

Chẳng hạn, pháp sư của vị diện ma pháp nào đó, hắn thích mua xương long thú Ngô Nặc bán, nghe nói rất hợp với ma pháp của hắn, còn bảo Ngô Nặc mang xương long thú hoàn chỉnh tới cho hắn, chất lượng giá cao.

…

Sau khi Ngô Nặc bắt đầu bán vu dược dược liệu, các bạn môi giới bất kể ba bảy hai mươi mốt, giành trước nói sau, dùng không đến thì tìm đường chuyển bán, dùng đến thì lần sau tiếp tục đặt hàng.

Vì không phải cố ý đi tìm dược thảo, thuận đường thấy mới hái, cho nên dược liệu Ngô Nặc đào được kỳ thật không nhiều lắm, y còn giữ lại một phần cho mình, bán cho khu giao dịch lại càng ít.

Nhưng, trong hơn mười ngày, Ngô Nặc lục tục bán ra được mấy chục ngàn giao dịch tệ.

Còn phát hiện số ít động thực vật hệ thống không có ghi chú, kiếm được mấy trăm tích phân.

Ngay khi Ngô Nặc đã hoàn toàn không vội lên đường, họ đến được bộ lạc mục tiêu đầu tiên___ bộ lạc Đại Hồ.

112. Chương 112: Bộ Lạc Đại Hồ

Bộ lạc Đại Hồ xây gần sông tựa núi, mặt tây không xa là đại thảo nguyên nhìn không thấy biên giới, hoàn cảnh rất ưu việt, hồ nước núi rừng bình nguyên hội tụ một chỗ, sản vật rất nhiều, cư dân bộ lạc nhờ vào địa lợi, sớm đã mò được môn đạo nuôi dưỡng gia súc, lại rải rác trồng một vài thứ xung quanh bộ lạc, cuộc sống không tồi.

Tuy vị trí của bộ lạc Đại Hồ nghiêng về phía bắc, nhưng so với các bộ lạc xung quanh khác, rõ ràng họ giàu có hơn nhiều, mùa đông năm ngoái cũng không bị ảnh hưởng quá lớn, ngược lại thu phục được một vài bộ lạc nhỏ vừa đến quy thuộc, mở rộng không ít, quy mô cũng vượt xa bộ lạc Mục Nguyên thậm chí lớn hơn cả bộ lạc Trường Hà hiện tại.

Chiếm giữ con hồ lớn nhìn không thấy điểm cuối, bộ lạc Đại Hồ tụ cư gần 50000 người, là bộ lạc lớn số một số hai gần đây, cũng không còn chênh bao nhiêu với bộ lạc siêu cấp, ít nhất họ tự cho là như thế.

Vì cũng là bộ lạc lấy chăn nuôi làm chính, cư dân bộ lạc Đại Hồ phân bố không khác gì bộ lạc Mục Nguyên, rải rác phân bố theo bờ hồ, nhưng, khác với bộ lạc Mục Nguyên, bộ lạc Đại Hồ lấy nơi ở của thủ lĩnh và đại vu bộ lạc làm trung tâm, tụ cư một phần chiến sĩ thú nhân hộ vệ họ, cùng với đời sau của họ, để phòng ngừa dã thú và kẻ địch, bên ngoài khu vực tụ cư của họ dùng đá xây thành vách tường thật cao, sau phát triển nhiều năm, dần hình thành mô hình thành trì cổ đại.

Những người sống trong tường đá, là quý tộc sớm nhất.

Họ không sản xuất, lại hưởng thụ thức ăn phong phú nhất. Họ không lên chiến trường, lại hưởng thụ phụ nữ xinh đẹp nhất. Đặc quyền và giai cấp kèm với mâu thuẫn, ngày càng hình thành ngày càng phóng đại.

Bộ lạc Đại Hồ là một bộ lạc rất cổ xưa, ngay cả ký ức truyền thừa đại vu cũng đã không nhớ nổi rốt cuộc cắm rễ từ lúc nào, hoàn cảnh địa lý điều kiện bên ngoài ưu việt, phát triển lâu dài cường thịnh, cùng với sức sản xuất phong phú, cũng khiến bộ lạc Đại Hồ trở thành đầu mối then chốt của các bộ lạc lớn nhỏ xung quanh.

Giống bên Hắc Sắc sâm lâm, bộ lạc Đại Hồ bên này mỗi năm cũng tổ chức một lần hội chợ, các bộ lạc lớn nhỏ vừa xung quanh toàn bộ tụ tập đến bộ lạc Đại Hồ, mọi người trao đổi giao dịch những thứ mình cần với nhau.

Bạch và Ngô Nặc cũng không biết vận khí tốt hay không tốt, họ đến đúng vào lúc hội chợ bộ lạc năm nay của bộ lạc Đại Hồ, nhưng rốt cuộc đến trễ một bước, hội chợ đã đến hồi kết, rất nhiều bộ lạc đã lên đường trở về.

Ngô Nặc tìm Vương Tam Hổ mua một chiếc xe bò đơn giản, Bạch bắt một con ngựa sừng trên thảo nguyên, sau khi bị hắn đánh một trận, ngựa sừng tính cách cương liệt cuối cùng vẫn phải cúi cái đầu cao ngạo, Ngô Nặc đơn giản xử lý một chút nội ngoại thương cho nó, nó cam chịu đeo xiềng xích vào, nước mắt lưng tròng cáo biệt các giống cái của mình, thay họ kéo xe bò, thật không vui.

Ngựa sừng là cái tên Ngô Nặc đặt cho chúng, vì ngoại hình của chúng cực kỳ tương tự ngựa trên ti vi hay trong hình Ngô Nặc từng thấy, nhưng thể hình thì lớn hơn ngựa trong ấn tượng ít nhất một phần ba, vô cùng cường tráng, trên đầu còn có một cặp sừng sắc bén, lúc nổi giận, lực sát thương còn hơn cả bò man.

Con ngựa sừng vương này còn cao lớn hơn ngựa sừng bình thường một cái đầu, cả người đen thui không thấy chút màu nào khác, sừng trên đầu lóe hàn quang khiếp người, ánh mắt đặc biệt kiêu ngạo không thuần phục, cho dù Ngô Nặc căn bản không phải người hiểu ngựa, cũng nhịn không được thầm tán thưởng một tiếng.

Đáng tiếc con thần mã này trước đó bị Bạch đại miêu đập một trận, lại phải tiếp nhận khí tức của hung thú đỉnh cấp, không thể không cúi đầu làm việc khổ lực, dã tính còn chưa bị mài mòn, khi đối mặt Bạch, còn thành thật chút, lúc đối mặt Ngô Nặc, căn bản không thèm để ý.

Cho dù cho mật ong ăn, cũng không thèm để ý!

Đáng thương Ngô Nặc còn thích thú lấy cho nó một cái tên tự cho là rất dễ nghe___ Hắc Phong, sau đó leo lên lưng Bạch đại miêu, lặng lẽ đút chút mật ong cuối cùng cho nó.

Ngựa sừng thích ngọt không sai, Hắc Phong cũng rất nể mặt ăn hết mật ong, nhưng tiểu khốn kiếp đó ăn mật ong xong, lập tức trở mặt không nhận người, Ngô Nặc chẳng qua muốn sờ đầu nó, suýt nữa đã bị nó đá một phát bay luôn.

Cũng may là Bạch đại miêu không ở đó, nếu không đảm bảo đánh chết nó.

Hắc Phong không nể mặt, Ngô Nặc lại thường xuyên tìm cơ hội tiếp cận nó, sau khi ở chung một thời gian, Hắc Phong tựa hồ phát hiện con thú hai chân kia rất có địa vị trong mắt của con hung thú kia, kẻ thức thời mới là trang tuấn mã, Hắc Phong chậm rãi cũng chịu cho Ngô Nặc vẻ mặt tốt hơn, khi tâm trạng tốt, còn cho phép Ngô Nặc sờ đầu nó.

Làm Ngô Nặc vui lòng, rảnh rỗi khoe khoang trước mặt Bạch đại miêu, Bạch đại miêu ngoài mặt phối hợp, lúc ở sau lưng Ngô Nặc, không thiếu lần hung ác trừng Hắc Phong.

Là một con ngựa sừng vương, lá gan Hắc Phong lớn hơn ngựa sừng khác, nhưng thỉnh thoảng bị một con hung thú đáng sợ âm thầm trừng mắt, Hắc Phong khó tránh khỏi run rẩy, nhưng, cũng vì thế nó thành thật hơn nhiều, không cả ngày tìm cơ hội chạy trốn nữa.

Để che tai mắt người khác, Ngô Nặc để Bạch đặt mấy bao tải đựng đầy đất đá và một cái đầu long thú mới lên xe bò (or ngựa), cùng Bạch giả trang thành người huyết mạch đại vu và thú nhân thủ hộ đang trải nghiệm khắp nơi, đánh xe ngựa chậm rãi đi vào khu hội chợ của bộ lạc Đại Hồ.

Trong khu hội chợ chỉ còn lại hơn mười bộ lạc, đều đã giao dịch hoàn tất, bắt đầu chuẩn bị trở về.

Ngô Nặc và Bạch đều có ngoại hình rất xuất chúng, khác với đồ gia thú mặc trên người cư dân bình thường ở bộ lạc Đại Hồ, họ mặc quần áo chỉ có nhân tài trong tường đá có thể mặc, tuy kiểu dáng quần áo không giống lắm, nhưng chất liệu hoàn toàn giống, hơn nữa quần áo màu trắng sạch sẽ chỉnh tề, tạo cho người ta một cảm giác không dễ hình dung, dù sao chính là cảm thấy họ không giống người thường. Xe của họ, cũng không giống với loại hay thấy, nhìn càng giống như, giống như… dù sao hai người này vừa nhìn là biết tới từ bộ lạc lớn, thậm chí là bộ lạc siêu cấp giàu có.

Bạch và Ngô Nặc vừa đánh xe ngựa vào khu hội chợ được bố trí trên thảo nguyên bộ lạc Đại Hồ, từ thật xa, một tên mập trắng lùn lùn mập mập lại đón, đừng thấy người đó chân ngắn nhưng tốc độ không hề chậm, không bao lâu đã đi tới trước mặt hai người.

Tang Ba cùng đội giao dịch bộ lạc đã đi qua không ít nơi, ánh mắt sắc bén, nhưng trời sinh lá gan hơi nhỏ, hắn mắt sắc, vừa nhìn đã phán đoán ra Ngô Nặc và Bạch đến từ bộ lạc lớn giàu có nào đó ở phương xa, lại gần rồi, một luồng uy áp hung thú ập đến, rồi liếc thấy một cái đầu thiết giáp long thú thật lớn trên xe gỗ, hai mắt tử quang ảm đạm tựa hồ đang hung ác nhìn mình, hắn bị dọa mềm chân, suýt nữa quỳ xuống.

Hai người này rốt cuộc có lai lịch gì? Con, con thiết giáp long thú đó lẽ nào là do họ giết?

Tang Ba miễn cưỡng ổn định tâm thần, nắm quyền đặt trên ngực trái, cung kính cúi đầu, hành lễ với hai người, run giọng nói: “Không, không biết hai, hai vị đại nhân từ đâu đến?”

Có công năng trợ giúp ngôn ngữ hệ thống, Ngô Nặc có thể nghe hiểu ngôn ngữ của Tang Ba, nhưng lại không cách nào trực tiếp giao lưu với hắn, dùng tiếng ngôn ngữ Trường Hà phiên dịch cho Bạch nghe, Bạch trực tiếp dùng ngôn ngữ thiên phú của thú nhân đáp trả: “Chúng tôi đến từ bộ lạc Trường Hà.”

Tang Ba đã đi qua rất nhiều bộ lạc, nhưng những bộ lạc đó gần như đều phân bố ở phía nam bộ lạc Đại Hồ, hắn căn bản chưa từng nghe qua bộ lạc Trường Hà gì đó, hắn đoán có lẽ là một bộ lạc lớn giàu có xa xôi.

Tang Ba liếc nhìn bao tải lớn và túi da thú trên xe, không nhìn ra được bên trong đựng gì, nhưng nhìn có vẻ rất nặng.

Hai người này lẽ nào đặc biệt đến tham gia hội chợ? Nhưng trông không giống lắm, người tóc bạc kia rõ ràng là thú nhân cấp mãnh thú vô cùng cường hãn, đẳng cấp chiến sĩ thấp nhất không dưới cấp bốn, người tóc đen nếu hắn đoán không sai, có lẽ là thuần nhân, hơn nữa rất có thể là thuần nhân có huyết mạch đại vu.

Người huyết mạch đại vu và thú nhân thủ hộ cùng đi trải nghiệm là chuyện không hề hiếm thấy, mấy năm nay lục tục có những tổ hợp như thế đến bộ lạc, rồi lại đi, bộ lạc họ cũng có hai người huyết mạch trẻ tuổi

đã đi trải nghiệm lúc đầu năm, tới nay chưa về.

Trên đại lục người huyết mạch đại vu và thú nhân thủ hộ ra ngoài lịch lãm không hiếm, trong tình trạng bình thường, chỉ cần không phải bộ lạc ăn thịt người tà ác và bộ lạc đối địch, đều sẽ cho đối phương khoản đãi thuận tiện, có lúc thậm chí còn nhiệt tình.

Nếu hắn đoán đúng, hai người trước mắt rõ ràng chính là đối tượng cần khoản đãi nhiệt tình.

Tang Ba cũng là thú nhân, hắn trực tiếp dùng ngôn ngữ thiên phú gầm đáp lại Bạch: "Hai vị đại nhân tới bộ lạc Đại Hồ chúng tôi tham gia giao dịch hay lịch lãm?"

"Lịch lãm, nhưng chúng tôi cũng mang vật giao dịch quý hiếm từ gia hương đến, mọi người có thể dùng đồ đồng đẳng để trao đổi với chúng tôi." Bạch không giận mà uy, mặt không biểu cảm đáp.

Tang Ba hiếu kỳ hỏi: "Thứ gì? Đại nhân có thể cho chúng tôi xem thử không?" Lúc họ nói chuyện, chung quanh đã tụ lại vài người.

Vị trí bộ lạc Đại Hồ không tính là hẻo lánh, nhưng thời đại này căn bản không có đường giao thông gì, những người huyết mạch đại vụ ra ngoài lịch lãm đều dựa vào sao trời và vài cách thức đặc thù để phân biệt phương hướng, nắm giữ phương hướng chính không vấn đề, sau đó thì men theo một hướng mà đi, ven đường gặp bộ lạc nào hoàn toàn là duyên phận vận khí.

Người lịch lãm đến bộ lạc Đại Hồ không nhiều, giống như Bạch và Ngô Nặc mặc đồ rực rỡ khí chất kinh người còn là lần đầu tiên.

Xét đến khí tức hung thú trên người Bạch cùng đầu long thú trên xe, vì bộ lạc Đại Hồ rất có địa vị, mà Tang Ba trước giờ khá kiêu ngạo lần đầu tiên bị hù dọa, cho rằng hai người họ là thổ hào đến từ phương xa, nhưng thực tế, họ chỉ là thổ dân đến từ phương xa.

Bộ lạc Trường Hà hiện tại còn lâu mới có thể so sánh với bộ lạc Đại Hồ.

Bạch nhìn hắn một cái, trên gương mặt lạnh tuấn không có biểu cảm dư thừa nào, luận về giả khốc, ngay cả Ngô Nặc cũng phải thua kém hắn một bậc, "Tìm cho chúng tôi chỗ dừng chân sạch sẽ." Giống như đối phương căn bản không phải là đại nhân vật của bộ lạc lớn gần 50000 người, mà là một đối tượng để hắn tùy ý sai khiến.

"Vâng, vâng, vâng!" Tang Ba vô thức bắt đầu gật đầu cúi lưng, ngày thường, có thể khiến hắn làm ra động tác đó chỉ có đại vu và thủ lĩnh, nghĩ thế, Tang Ba lại càng thêm cảm thấy hai người này không bình thường.

Tang Ba vừa gọi người dẫn Ngô Nặc và Bạch đến chỗ ở tốt nhất, vừa gọi thân tín, bảo hắn vào thành báo tin cho thủ lĩnh và đại vu.

Nếu hai người này thật sự tới từ bộ lạc lớn thậm chí là bộ lạc siêu cấp nào đó, thứ họ có thể mang tới cho bộ lạc, không chỉ đơn giản là một vài đồ giao dịch quý giá.

Thủ hạ của Tang Ba có hiệu suất làm việc rất cao, không bao lâu đã dẫn Bạch và Ngô Nặc đến trước một căn nhà đất, bộ lạc vốn ở trong đó đã đi rồi, nhà đất đang trống.

Cho tới nay, căn nhà đất này chỉ chuyên dùng để chiêu đãi bộ lạc Hoang Dã___ một bộ lạc lớn chỉ thua bộ lạc Đại Hồ, Tang Ba trực tiếp để Bạch và Ngô Nặc ở đây, đủ thấy hắn rất xem trọng hai người.

Nhà đất là dùng đất bùn đắp từng tầng từng tầng xây nên, vách đất cực dày, trong ngoài đều khảm rất nhiều đá nhỏ, vì ở gần bờ hồ không khí ẩm ướt, trên vách tường mọc đầy rêu xanh. Trên nóc nhà phủ một lớn cỏ khô thật dày, nhà được xây rất vuông vức, trông cũng khá chắc chắn, nhưng rất nhỏ.

Chẳng qua, với trình độ bình quân của thời đại này mà nói, các thổ dân có thể nghiên cứu xây ra nhà thế này đã là chuyện rất giỏi, xung quanh nhiều bộ lạc như thế, chỉ có nhà đất của bộ lạc Đại Hồ là đẹp nhất.

Người bộ lạc Đại Hồ rất kiêu ngạo vì đó.

Đáng tiếc Ngô Nặc từng thấy qua tòa nhà lớn ba bốn chục tầng ở hiện đại, Bạch đại miêu tuy vẫn chưa trải sự đời nhiều nhưng dù sao cũng từng ngủ trong nhà gạch ngói, nào có thể nhìn trúng mấy căn nhà đất mọc đầy rêu xanh của bộ lạc Đại Hồ?

Hữu ý vô tình, trong mắt hai người đều mang theo mấy phần chán ghét.

Tang Ba thu hết vẻ mặt hai người, trên mặt bất giác càng thêm cung kính.

Lúc này đã sớm qua trưa, Ngô Nặc và Bạch vì đi cho kịp, còn chưa ăn cơm trưa, Bạch còn đỡ, sáng đã dùng hình thái dực hổ gặp một nửa con thiết giáp long, lúc này bụng vẫn không đói lắm, nhưng Ngô Nặc buổi sáng chỉ gặm hai cái bánh nướng chuẩn bị từ trước, bụng đói nãy giờ.

Bạch lục tục dọn đồ trên xe vào nhà đất, sau đó lại giúp Ngô Nặc dựng một bếp lò giản dị trên khoảnh đất trống trước nhà, lấy thịt răng dài đã rửa sạch ra cắt thành cục, ướp một lát, mỡ nóng, phi ớt, xào sơ, thịt răng dài xào tới vàng giòn, lại thêm nước vào nấu một lát, bỏ vào chút rau dại hái trên đường.

Một hương thơm chưa từng ngửi thấy nhanh chóng tản ra ở hội chợ.

Nước miếng nghe theo thôi thúc của bản năng, bắt đầu tiết ra thành lũ.

113. Chương 113: Lừa Gạt

Bộ lạc Đại Hồ ở gần hồ, tự nhiên không thiếu cá, sau khi hỏi thăm cá trong hồ có thể tùy tiện bắt, Bạch cởi đồ, nhảy vào hồ, không bao lâu, đã ném ba con cá lớn nặng hơn hai cân lên trên.

Trong nồi nấu răng dài, Ngô Nặc lấy dao quân dụng mang theo bên người ra, không bao lâu đã mổ bụng moi ruột ba con cá lớn, sắt thành miếng, dùng hương liệu tự chế ướp trước.

Lúc này thịt răng dài đã nấu xong, cuối cùng Ngô Nặc thêm vào chút muối chỉnh lại vị đạo, rồi mút vào chén lớn.

Sau lại lấy ớt ngâm, dưa chua, nấu một nồi cá cải chua chua thơm mười phần.

Hương thơm đã hấp dẫn một vòng người tới xem náo nhiệt, nhưng ngại khí tức hung thú tỏa ra trên người Bạch, trừ Tang Ba, không ai dám lại gần.

Thân là người sống ở sau tường đá, Tang Ba rất ít khi ăn cá, vì đối với người sau tường đá, cá tanh nhiều xương không có mỡ, chỉ có nô lệ bình dân không có thức ăn mới không thể không ăn thứ này. Chỉ có một vài loại cá có lợi cho sức khỏe đồng thời còn không quá khó ăn, họ mới chịu ăn một chút.

Ba con cá Bạch bắt lên là một loại cá nước ngọt bình thường vô cùng, trong sông bộ lạc Trường Hà có không ít, chúng khá giống cá chép hiện đại, nhưng chất thịt non hơn, xương cũng ít hơn, Bạch đại miêu rất thích ăn loại cá này.

Nhưng, loại cá này không được hoan nghênh ở bộ lạc Đại Hồ, ít nhất với người có thân phận được tôn xưng là đại nhân như Tang Ba, bình thường tuyệt đối sẽ không chạm vào chúng.

Nhưng, hôm nay thì khác.

Tang Ba chưa từng thấy có ai cắt cá thành miếng như Ngô Nặc, sau đó không biết nấu gì trong nồi, vị tanh khiến người ta khó chịu trên mình cá đã triệt để biến mất, thay vào đó là một mùi hương khiến người ta chảy nước miếng.

Đặc biệt là sau nồi cá kho cải chua cuối cùng, Ngô Nặc còn rắc một chút bột hoa tiêu lên trên, đổ thêm mỡ thú lí lạp nóng xèo xèo lên mặt, xèo một tiếng, hương thơm đó, quả thật khó tả!

Tang Ba cảm thấy mình đói rồi, hơn nữa chưa từng đói như thế, mắt nhìn chằm chằm thức ăn bốc khói trong chén, con ngươi sắp rớt ra.

Muốn ăn quá, muốn ăn quá, muốn ăn quá!

Ngô Nặc lặng lẽ nháy mắt với Bạch, Bạch lạnh nhạt nói: “Muốn ăn?”

Tang Ba cảm thấy mình nên lắc đầu, nhưng thân thể hoàn toàn không nghe khống chế thuận theo bản năng gật đầu.

"Vậy qua đây ngồi đi." Bạch đảo mắt nhìn áo bào trắng hơi bẩn trên người Tang Ba, đáy mắt vụt qua một tia chán ghét. Đám nít ranh trong bộ lạc cũng biết phải thu xếp sạch sẽ, trước khi ăn cơm phải đi rửa sạch móng vuốt, cái tên trước mắt này không chỉ mặc đồ bẩn, còn không biết rửa tay trước khi ăn, còn chẳng bằng cả con nít bộ lạc họ .

Tang Ba bị vẻ mặt chán ghét không thèm che giấu của Bạch làm cho đứng ngồi không yên chẳng biết làm sao, Ngô Nặc hiểu rõ tính tình Bạch đại miêu, thì liếc mắt đã nhìn thấu đắc chí sau sự ghét bỏ của hắn, nếu lúc này hắn đang là đại miêu, cái đuôi sau lưng đảm bảo đã xoay tròn.

Ngô Nặc mỉm cười thiện ý với Tang Ba, mời Tang Ba ngồi lên thảm da thú.

Ngũ quan Ngô Nặc vốn đã rất đẹp, gương mặt búp bê trời sinh càng cho y thêm mấy phần lực tương tác, mà lực tương tác đó khi giảng bài cho đám nhóc, lừa gạt dụ dỗ giao dịch giả khác cùng với ngụy trang thần côn, đang ngày càng mạnh thêm, hình thành một loại tướng mạo mị lực siêu việt, sau đó, với gương mặt xinh đẹp làm nền bổ sung, điểm thêm cho vẻ mỹ lệ bên ngoài một loại khí chất nội tại, khiến người ta không nhịn được muốn thân cận. Loại thân cận này vô cùng thuần túy, không có bất cứ giả tạo và khinh nhờn nào, chỉ đơn thuần khiến người ta càng muốn thân cận.

Tang Ba sửng sốt mấy giây, sau đó mới phản ứng lại, vội vã ngồi cạnh Ngô Nặc.

Bất kể Tang Ba có thể nghe hiểu hay không, Ngô Nặc vẫn mời, sau đó lấy đũa ra, bắt đầu gắp đồ ăn.

Người bộ lạc Đại Hồ đều quen trực tiếp dùng tay bóc, chưa từng thấy ai dùng khúc gỗ mảnh gắp đồ ăn, Tang Ba nhìn đôi đũa đặt trước mặt mình, lại nhìn bàn tay dơ bẩn của mình, rốt cuộc không tiện trực tiếp hạ thủ bóc thức ăn trong chén, vụng về cầm đũa lên, học theo Ngô Nặc và Bạch, nhưng đôi đũa gắp là trúng thức ăn trong tay họ, vào tay hắn rồi, quả thật trở thành đứa trẻ bướng bỉnh nhất, bất luận làm sao cũng không nghe lời, gắp nửa ngày, làm nước canh trong chén văng lung tung, nhưng không gắp được bất cứ thứ gì.

Lại nhìn dáng vẻ Ngô Nặc và Bạch dùng cơm, ngồi đoan chính, dùng đũa tuần tự gắp thức ăn chậm rãi bỏ vào miệng, sau đó từ tốn nhai nuốt, Tang Ba còn không biết từ 'ưu nhã', chỉ cảm thấy động tác của hai người trước mắt quả là đẹp khó tả, trong lòng ngưỡng mộ không thôi, đồng thời cũng có suy đoán mới về thân phận của Bạch và Ngô Nặc.

Hai người họ chắc chắn tới từ bộ lạc siêu cấp, chắc chắn!

Tang Ba vô cùng xác định nghĩ thế, đột nhiên, trong chén có thêm một miếng thịt răng dài được nấu đỏ hồng, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy tiểu thuần nhân nghi là người huyết mạch đại vu kia mỉm cười với hắn, còn gật đầu, không biết sao, mặt Tang Ba lập tức đỏ lên, choáng váng thu đũa, lùa thịt răng dài trong chén vào miệng.

Một mùi vị chưa từng ăn qua mãnh liệt kích thích vị giác.

Mắt Tang Ba lập tức thẳng tắp, ngon, ngon ngon quá!

Ngô Nặc lại gắp cho hắn miếng cá, thấy mặt Bạch đại miêu sụ xuống, vội gắp cho hắn mấy miếng thịt bụng cá mỡ màng, chớp chớp mắt với hắn, Bạch đại miêu nhìn y hừ nhẹ, thần sắc trong mắt rất rõ ràng___ chờ chút tính sổ với cậu!

Ngô Nặc cảm thấy tên khốn ăn giấm lung tung này quả thật không thể nói lý, dứt khoát không thèm để ý tới hắn, lại gắp cho Tang Ba mấy đũa thức ăn, sắc mặt Bạch đại miêu lập tức trở nên khó coi hơn cả vừa rồi.

Tang Ba cảm thấy lông tơ toàn thân đều dựng lên, tim đập thình thịch___ Thần thú ở trên, hắn chưa từng ăn cá nào ngon như thế!

Sức mạnh của ăn hàng là vĩ đại, dưới dụ hoặc của mỹ vị đâu đâu cũng có, rất nhanh Tang Ba đã có thể miễn cưỡng dùng đũa gắp thức ăn, sau khi nắm được bí quyết, tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, khi trong chén chỉ còn lại miếng sườn cá cuối cùng, hắn và Bạch cư nhiên đồng thời gắp được nó, Bạch nhàn

nhạt nhìn hắn một cái, hắn quả quyết buông đũa, nhưng trong lòng lại vô cùng luyến tiếc. Cuối cùng học theo Bạch, cùng hắn chia nước cá trong chén, lúc này mới còn chút thèm thuồng liếm môi buông đũa.

"Đúng là quá ngon. Các ngài thêm gì vào thịt, sao ăn lại rất rất..." Tang Ba không biết nên dùng từ nào hình dung cảm giác của mình.

"Tê cay." Bạch dùng thú ngữ đáp lời.

"Đúng đúng đúng, chính là cảm giác này, vừa tê vừa cay, rất thơm, bình thường bộ lạc các ngài đều nấu ăn như thế sao?" Tang Ba cẩn thận hỏi.

Bạch rất thận trọng gật đầu.

Tang Ba lập tức ngưỡng mộ không thôi, hắn không có sở thích đặc biệt nào, trong đời thích nhất chính là hai chuyện, một là giao dịch, các khác là ăn. Nếu không, thân là một thú nhân hồ thú, sao có thể ăn thành mập như hắn . "Thứ vừa rồi các ngài cho thêm vào món ăn là gì, có thể cho tôi biết không?"

"Hương liệu." Bạch vẻ mặt cao thâm khó dò, "Rất quý."

Lại một từ chưa từng nghe qua, nhưng hai chữ 'rất quý' phía sau hắn hiểu được.

Tang Ba đại nhân luôn tự hào kiến thức uyên bác, chưa từng cảm thấy như hiện tại, mình thật giống tên nhà quê mới chui từ rừng núi ra.

Tuy trên thực tế, hai tên đang lừa gạt hắn, mới chân chính là nhà quê.

"Có, có thể cho tôi xem thử không?" Không biết tại sao, khi đối diện hai người này, Tang Ba luôn cảm thấy mình có một nỗi sợ nói không nên lời, khí thế cũng vô thức yếu đi.

Bạch nhàn nhạt nhìn hắn một cái, sau đó giả bộ dùng ngôn ngữ Trường Hà hỏi ý Ngô Nặc, Tang Ba hoàn toàn không hiểu Bạch nói gì, cho đến sau khi Ngô Nặc gật đầu, Bạch mới lấy muối huyết, tương ớt, hoa tiêu, ớt ngâm, dưa chua, cùng với vài loại hương liệu Ngô Nặc vất vả thu gom được vừa dùng nấu ăn khi nãy ra, nhất nhất đặc trước mặt Tang Ba.

Trừ dưa chua mơ hồ nhìn ra được giống như loại rau dại nào đó trong rừng, mấy thứ khác, Tang Ba hoàn toàn chưa từng thấy qua.

Mà trong đó thứ thu hút Tang Ba nhất chính mà muối huyết màu sắc rực rỡ, sau khi trưng cầu sự đồng ý của Bạch, Tang Ba liếm muối huyết Bạch bỏ vào lòng bàn tay mình, sau khi nếm xong, mắt hắn lập tức trợn to: "Đây, đây là muối?" Cư nhiên không có một chút vị đắng, màu cũng hoàn toàn khác với muối thô họ thường ăn.

"Muối huyết, trân bảo thần thú ban cho bộ lạc chúng tôi." Bạch hơi hất cằm lên, trong lạnh nhạt mang theo chút kiêu ngạo.

Muối, luôn là mầm họa trong lòng bộ lạc Đại Hồ.

Muối thô của bộ lạc Đại Hồ toàn bộ là đổi từ bộ lạc lớn phía nam, giá không rẻ chút nào, hai năm gần đây, đối phương còn có xu thế nâng khẩu vị lên càng lúc càng lớn, giá giao dịch năm nay đắc hơn năm ngoái gần gấp đôi.

Chỉ luận riêng thực lực, bộ lạc đó không hơn bộ lạc Đại Hồ, thậm chí còn yếu hơn họ một chút, nhưng sau lưng đối phương là bộ lạc siêu cấp, muối thô trong tay họ cũng là giao dịch từ bộ lạc siêu cấp kia, sau đó chuyển bán cho họ. Bộ lạc đó có quan hệ khác thường với bộ lạc siêu cấp, bộ lạc Đại Hồ luôn muốn tìm cơ hội đào góc tường thử trực tiếp giao dịch với bộ lạc siêu cấp, nhưng đều không thành công, bộ lạc siêu cấp đó thà bán muối thô cho bộ lạc kia, cũng không chịu trực tiếp bán cho họ. Vì thế, nhiều năm nay, bộ lạc Đại Hồ chỉ có thể bóp mũi giao dịch với đối phương.

Chất lượng muối huyết rõ ràng tốt hơn muối thô nhiều, hơn nữa thần thú ban cho gì đó, nghe thôi đã thấy rất lợi hại, nếu họ có thể giao dịch được muối huyết từ bộ lạc Trường Hà...

Tim Tang Ba đập nhanh hơn mấy phần, không được, chuyện này hắn cần phải đích thân đi thương lượng với đại vu và thủ lĩnh!

Miễn cưỡng ổn định tâm trạng, Tang Ba lại hỏi Bạch tên mấy hương liệu khác, chuyện phiếm vài câu, rồi vội vã bỏ đi.

Từ xa nhìn hắn vội vã biến mất sau tường đá, Bạch và Ngô Nặc lộ ra nụ cười hiểu rõ khỏi nói.

Giữa trưa, động tĩnh hai người gây ra không nhỏ, Ngô Nặc đặc biệt chọn hai món ăn có vị nặng, hương thơm gần như truyền hơn nửa khu hội chợ, nhưng chỉ có mình Tang Ba may mắn được mời ăn, những người khác thì nước miếng chảy đầy đất, trong lòng hiếu kỳ như mèo cào, mấy bộ lạc vốn định buổi chiều sẽ đi, không hẹn mà cùng đổi ý, tạm thời ở lại, lặng lẽ chú ý hai người nghi là đến từ bộ lạc siêu cấp.

Lỗ tai các thú nhân thường nhạy bén, đối thoại giữa Bạch và Tang Ba họ nghe được rõ ràng, có vài tên tự cho là thông minh, vì thu hút sự chú ý của hai người, còn lấy đồ đã đóng gói ra, bày trước chỗ ở ra vẻ đợi người tới cửa giao dịch. Người ban đầu không nghĩ tới, thấy người khác bày đồ ra, còn gì không hiểu nữa, lập tức học theo.

Thế là, hội chợ vốn đã sắp kết thúc, đột nhiên lại trở nên náo nhiệt.

Cá lớn đã bắt đầu cắn câu, Ngô Nặc và Bạch đều là thợ săn có lòng kiên nhẫn.

Hai người không vội bày đồ giao dịch của mình ra, mà giống như người du lịch bình thường, hiếu kỳ chạy đi xem đồ giao dịch của bộ lạc khác, thuận tiện không chút dấu vết nghe ngóng vật giá bên này.

114. Chương 114

"… Cậu thật sự xác định họ tới từ bộ lạc siêu cấp?" Hồ Lãng, thủ lĩnh bộ lạc Đại Hồ, nghe Tang Ba hồi báo xong, thần sắc chấn động.

"Bộ lạc Trường Hà, bộ lạc Trường Hà, tên bộ lạc này nghe sao có chút quen tai, luôn cảm thấy hình như đã nghe qua ở đâu rồi?" Vu Nguyệt, đại vu bộ lạc Đại Hồ, mấy năm trước tiếp nhận truyền thừa đại vu, ngồi lên vị trí của đại vu bộ lạc. Nhưng kỳ thật bà đã không còn trẻ, đã qua 50 mùa đông, trên thế giới này bà đã sớm bước vào hàng ngũ của người già. Mà trên thực tế, cháu lớn nhất của bà đã thành niên luôn rồi.

Tang Ba liên tục gật đầu, vỗ ngực bảo đảm: "Thật mà, nếu bộ lạc của họ không phải bộ lạc siêu cấp, vậy thì không có bộ lạc nào có thể xưng là bộ lạc siêu cấp!"

Vì vừa hưng phấn vừa nóng ruột, Tang Ba nói hơi vòng vèo, nhưng Hồ Lãng và Vu Nguyệt đều hiểu được.

Tang Ba là em trai bạn lữ của Hồ Lãng, cũng coi như cùng nhau chơi tới lớn, ánh mắt Tang Ba hắn tin được, nhưng chỉ là hai người khách tới từ bộ lạc siêu cấp, không đến mức khiến Tang Ba kích động đến thế này đi?

Quả nhiên, Tang Ba lại nói: "Họ có muối, một loại muối rất đặc biệt."

Hồ Lãng và Vu Nguyệt đồng thời sáng mắt, Hồ Lãng hỏi: "Đặc biệt gì?"

"Muối huyết, màu của loại muối này quả thật giống như máu tươi, họ nói là trân bảo thần thú ban cho họ!"

Hai chữ thần thú khiến Hồ Lãng và Vu Nguyệt kinh sợ, họ căn bản không hoài nghi những lời này, dù sao, trong ký ức của họ, không ai dám lấy danh nghĩa thần thú để nói bậy.

"Vậy cậu có hỏi qua, bộ lạc họ ở đâu, cách chúng ta xa hay không?" Vu Nguyệt lập tức bắt được trọng điểm."

"!" Tang Ba áy náy cúi đầu, rụt rè nói: "… Quên rồi." Sao lại quên mất vấn đề mấu chốt này chứ, nếu bộ lạc Trường Hà cách bộ lạc Đại Hồ quá xa, người ta có nhiều muối huyết cũng uổng công!

"Ngu xuẩn!" Hồ Lãng hận không thể rèn sắt thành thép mắng, sau đó nói: "Cậu đi gọi họ qua đây…" Ngừng một chút, Hồ Lãng đổi ý: "Bỏ đi, tôi đích thân qua gặp họ, xem thử họ có phải lợi hại như cậu đã nói không."

"Tôi đi cùng anh." Vu Nguyệt suy nghĩ một chút, cũng định cùng đi xem thử. Bà luôn cảm thấy bộ lạc Trường Hà nghe rất quen tai, giống như đã từng nghe qua rồi.

Ra ngoài tường đá, nơi diễn ra hội chợ, Ngô Nặc và Bạch đang đi từng nơi xem đồ giao dịch được bày ra, Ngô Nặc cảm thấy thú vị, thì để Bạch dùng thú ngữ hỏi đối phương, phần lớn họ đều hiểu cách dùng, chỉ có vài thứ chính họ cũng cảm thấy hiếm lạ, tùy ý thu thập hoặc giao dịch với bộ lạc khác, những thứ này, Ngô Nặc chỉ có thể để hệ thống giúp kiểm định.

Trong những thứ không rõ thuộc tính, có không ít thứ chỉ là nhìn khá đẹp hoặc kỳ quái, không có tác dụng gì đặc biệt.

Bất tri bất giác đã tốn hơn hai trăm điểm tích phân, Ngô Nặc chỉ kiểm định được hai thứ y có hứng thú.

"… Thạch cao, thành phần chủ yếu là canxi sulfat, có thể…" Hệ thống đơn giản giới thiệu mấy tác dụng, Ngô Nặc chỉ thấy hứng thú với một, thứ này có thể làm đậu hũ! Năm ngoái y đã tìm được hạt giống giống như đậu nành ở hội chợ bộ lạc, toàn bộ trồng ở sau vườn, gần đây chắc có thể thu hoạch rồi. Đậu tương, đậu phụ, đậu hũ ma bà, đậu hũ gạch cua, chao đậu phụ, đậu hũ thúi… cách ăn chế phẩm đậu rất nhiều, hơn nữa bột đậu là thức ăn gia súc vô cùng tốt, loại đậu giống đậu vàng mà y tìm được, sản lượng còn không phải quá thấp, trên cành mọc đầy quả đậu rồi.

"… Quặng sắt nam châm, thành phần chủ yếu là…, hàm lượng sắt 73%, có thể tinh luyện nguyên tố kim loại sắt, vị diện văn minh cấp thấp, chuyên dùng chế tạo công cụ, chế tạo máy móc vân vân."

Cư nhiên là quặng sắt, cư nhiên là quặng sắt, cư nhiên là quặng sắt!

Ngô Nặc nằm mơ cũng không ngờ, thứ tâm tâm niệm niệm, lại dễ dàng đạt được như thế.

"Đây là quặng sắt tộc người lùn muốn tìm, cậu hỏi cậu ta xem, đá này cậu ta tìm từ đâu ra." Ngô Nặc cố gắng ổn định cảm xúc của mình, không để mình quá kích động.

Trên mặt Bạch hầu như không nhìn ra bất cứ dao động cảm xúc nào, hắn cầm quặng sắt từ tay Ngô Nặc, ước lượng, sau đó dùng thú ngữ hỏi đối phương: "Đá này, cậu tìm từ đâu ra?"

"Đại nhân muốn biết? Đá này tôi nhặt được trong một sơn cốc ở gần bộ lạc chúng tôi, đại nhân cũng cảm thấy rất đẹp phải không?" Thú nhân cấp nhược thú rất trẻ tuổi, bộ lạc họ trước giờ nổi danh nhát gan sợ chuyện, trong bộ lạc thậm chí không có một người dám chủ động nói chuyện với Bạch, trừ cậu ta. Đúng như câu nghé con mới sinh không sợ cọp, A Lai mới hóa hình chưa đến hai tháng tuy có hơi sợ khí tức đáng sợ tỏa ra trên người Bạch, nhưng cậu ta rất thích Ngô Nặc, cho nên, tuy cậu ta đang nói chuyện với Bạch, nhưng ánh mắt và động tác đều hướng về Ngô Nặc.

"A Lai, đừng nhiều chuyện!" Một thú nhân rất giống A Lai, run rẩy quát cậu ta, tuổi của hắn lớn hơn A Lai một chút, có lẽ là anh của cậu ta.

"A Lai, đúng không? Các cậu là bộ lạc nào?" Bạch bâng quơ đùa nghịch 'hòn đá', hỏi.

"Bộ lạc tai dài, chúng tôi ở…"

"A Lai!"

"…" Bị anh trai nghiêm khắc quát một tiếng, A Lai bất mãn ngậm miệng, không dám nói thêm, cậu ta mới hóa hình không lâu, còn không phải rất thành thục, cảm xúc một khi dao động quá lớn, lập tức biến về hình thú___ một con thú tai dài rất giống thỏ, lông màu xám dài hơn thỏ nhà ở trái đất, kích cỡ cũng lớn hơn chút, thấp bé tròn trịa, lỗ tai thật dài rũ xuống, trong con mắt đỏ hồng phiếm một tầng hơi nước, miệng ba cánh bẹp lại, đáng thương cực.

Vừa thấy A Lai lộ ra hình thú, hơn nữa còn là hình thái chưa thoát ly khỏi thú con này, Bạch đại miêu liền ý thức được chết rồi, kết quả hắn vẫn chậm nửa nhịp, đợi hắn muốn ngăn cản, tay tiểu sứ thần đã đặt lên đỉnh đầu thú tai dài…. sờ cả ba cái rồi!

Bạch ném quặng sắt đi, sắc mặt âm trầm khó coi.

Cạnh đó, anh trai của A Lai là A Mộc quả thật sắp ngất, lông tơ toàn thân dựng hết lên, thân thể cứng đờ.

Bị sờ rồi, bị sờ rồi, bị sờ rồi!

Lỗ tai rũ xuống của A Lai lập tức dựng lên, híp mắt lại cọ cọ vào lòng bàn tay Ngô Nặc, vui vẻ cực điểm.

Ngô Nặc lấy từ trong túi đeo lưng ra hai cái bánh nướng dùng để che mắt, phân biệt đưa cho A Lai và A Mộc, bánh nhân thịt và hẹ truyền đến từng cỗ hương thơm, chậm rãi xua tan sợ hãi trong lòng A Mộc, thấy Ngô Nặc mỉm cười gật đầu với mình, hắn mới cẩn thận đưa tay nhận bánh, dùng ngôn ngữ của họ nhẹ giọng cảm ơn.

Thỏ mập A Lai không nhát gan xấu hổ như anh mình, tựa hồ không nhìn thấy ánh mắt cực giàu lực sát thương của Bạch đại miêu, cậu ta cắn luôn một miếng bánh lớn ngay trên tay Ngô Nặc, nhét phồng cả miệng, bộ dạng nhỏ khả ái khỏi phải nói.

Ngô Nặc nhịn không được lại vỗ đầu cậu ta, sau đó đặt bánh trước mặt cậu ta, nói với Bạch: "Đi thôi."

Hai người đều ngầm hiểu rõ đứng lên bỏ đi, dường như một chút cũng không chú ý đến quặng sắt kia.

A Lai ngược lại nóng ruột, lập tức ném bỏ bánh nướng mỹ vị, dùng đầu đẩy cục đá, chạy đuổi theo Ngô Nặc.

Ngô Nặc chú ý đến, dừng lại, A Lai đẩy cục đá tới chân Ngô Nặc, dùng thú ngữ nói: "Đại nhân, cục đá này tặng cho ngài, ngài nhất định phải nhận."

Ngô Nặc cười lắc đầu.

A Lai thấy y không nhận, liền nóng cả ruột, nói thật luôn: "Trong sơn cốc đó còn rất nhiều đá như thế này, tặng đại nhân cục này, đại nhân nhất định phải nhận."

"Được rồi." Ngô Nặc làm như rất tùy ý nhặt quặng sắt lên, sau đó bảo Bạch truyền đạt sự cảm kích của y, rồi hai người đi tiếp sang sạp kế.

Vừa chuẩn bị xem đồ, Tang Ba dẫn một hàng người tới, Tang Ba thở phì phò chạy tới trước mặt hai người, nói: "Hai vị đại… đại nhân…"

"Sao rồi?" Bạch ngồi xổm tại chỗ ngẩng đầu nhìn hắn, khí thế đè đầu Tang Ba.

"Thủ lĩnh và đại vu bộ lạc chúng tôi tới, họ muốn nói chuyện với hai đại nhân."

"Nói cái gì?"

"Một vụ giao dịch." Tang Ba nói.

"Cũng có chút hứng thú, vậy đi thôi."

Hồ Lãng và Vu Nguyệt đứng trước nhà đất Bạch và Vu Nặc để đồ tạm, từ xa thấy Bạch và Ngô Nặc đi tới, cho dù họ tin ánh mắt Tang Ba, nhưng hiện tại thấy người thật, họ vẫn cảm thấy Tang Ba nói không chuẩn xác. Hai người này xuất sắc hơn hắn nói nhiều!

Hồ Lãng cảm giác được khí tức hung thú cấp đỉnh trên người Bạch!

Mà Vu Nguyệt thì cảm giác được vu lực cường đại trên người Ngô Nặc, và một loại cảm giác không thể hình dung, người huyết mạch đại vu này không đơn giản chút nào!

Trên thực tế, Ngô Nặc chỉ đúng lúc vận chuyển [Thổ nạp pháp (căn bản)], môn công pháp này hiện tại y đã thuộc như cháo, có thể vận chuyển tu hành trong bất cứ tình huống nào trừ đăng nhập khu giao dịch hệ thống, môn công pháp này và [Thể thuật căn bản] bổ trợ cho nhau, nhưng khi tu luyện riêng, sẽ tạo cho người ta cảm giác dung nhập với hoàn cảnh xung quanh, tiếp theo lại sinh ra loại ảo giác rất cao thâm khó dò. Sau khi Bạch phát hiện tình huống này, nói với y, y tự suy đoán ra. Trước đó khi ở bộ lạc, Ngô Nặc đã nhiều lần thử nghiệm qua, ngay cả đại vu Vu Quyền cũng không thể nhìn thấu.

Hiện tại dùng để lòe người, một chút áp lực cũng không có.

Không hề bất ngờ, Vu Nguyệt mắc lừa, ánh mắt nhìn Ngô Nặc khác đi.

Tang Ba rất nhiệt tình giới thiệu Hồ Lãng, Vu Nguyệt cho Bạch và Ngô Nặc, nhưng khi đến phiên giới thiệu tên của hai người Bạch hắn lại nghẹn về.

Hình, hình như quên hỏi tên của hai vị đại nhân rồi.

Trong ánh mắt hận không thể rèn sắt thành thép của Hồ Lãng, Tang Ba hận không thể cuộn mình lại thành một quả cầu, lăng sang một bên hóng mát.

Đối diện thủ lĩnh và đại vu bộ lạc Đại Hồ, biểu tình Bạch từ đầu đến cuối không có bất cứ biến hóa nào, gương mặt lạnh lẽo tuấn mỹ nhìn không ra bất cứ cảm xúc dư thừa nào, dáng vẻ bất động như núi, cứ như hai người theo Tang Ba đến đây không khác biệt gì với bất cứ ai.

Rất bình thường, chỉ thế mà thôi.

Bạch thản nhiên nói tên mình và Ngô Nặc, báo luôn bộ lạc, không kiêu ngạo không tự ti đúng mức thỏa đáng.

Vu Nguyệt không biết nghĩ tới cái gì, hỏi: "Bộ lạc các cậu ở đâu?"

"Bộ lạc chúng tôi ở phía bắc."

"Phía bắc? Vậy cậu có biết Vu Quyền không?"

115. Chương 115: Cố Nhân

Má ơi, khoác lác bị đâm thủng sắp bị người vạch trần, làm sao đây? Gấp, online chờ!

Nụ cười trên mặt Ngô Nặc bất biến, nhưng trong lòng bắt đầu chửi thề.

Bạch kiên nhẫn đợi Hồ Lãng phiên dịch lại lời Vu Nặc nói, không có chút dao động nào, không hề do dự gật đầu: "Biết, ông ấy là đại vu bộ lạc chúng tôi."

Trên mặt Vu Nguyệt lộ ra nụ cười vô cùng vui vẻ, nói: "Thật tốt quá, tôi biết ông ta nhất định còn sống, ông ta là đại vu tốt nhất tôi từng gặp."

Ủa, ủa, ủa, chuyện gì đây, xem điệu bộ Vu Nguyệt chắc chắn có quen đại vu, nhưng nhìn bà thì hình như không hiểu rõ tình trạng bộ lạc Trường Hà lắm.

Bạch gật đầu không chút khiêm tốn, "Ông ấy quả thật là một đại vu tài ba."

Ông già đại vu đó, còn giỏi giả vờ hơn tiểu sứ thần và hắn, Vu Nguyệt có thể hiểu rõ ngọn nguồn ông mới lạ!

Bạch thật ra cũng là đánh bậy đánh bạ, Vu Quyền năm đó đang trên đường lịch lãm trở về, ngẫu nhiên cứu được Vu Nguyệt cũng đồng dạng ra ngoài lịch lãm, khi đó thú nhân thủ hộ hộ tống Vu Nguyệt đã vì bảo vệ bà mà chết, Vu Quyền dẫn theo Ngân Dực khi đó vẫn còn là ấu thú nhân, cẩn thận tránh né truy sát của bộ lạc dực hổ, chỉ vội vàng trị thương cho Vu Nguyệt, trong tình trạng ngôn ngữ không thông, chỉ lưu lại tin tức rời rạc, rồi ly khai.

Nhiều năm trôi qua, ngay cả con của Ngân Dực cũng đã trưởng thành lên làm thủ lĩnh, Vu Nguyệt còn có thể nhớ chuyện năm đó, đã rất không dễ dàng. Rất nhiều lúc, con người ta luôn không ngừng mỹ hóa ký ức tốt đẹp trong quá khứ. Trong ký ức của Vu Nguyệt, vu giả trung niên ngay cả mặt mũi cũng không nhớ rõ đó, nghiễm nhiên đã trở thành tượng trưng cho thần bí, cường đại, không gì không thể.

Mà thực tế, khi đó Vu Quyền đã ra ngoài lịch lãm một hai chục năm, cảnh tượng gì chưa từng gặp? Vu lực, kiến thức, trải nghiệm… dễ dàng lừa được Vu Nguyệt khi đó chỉ hơn mười tuổi, lần đầu tiên rời khỏi bộ lạc trải nghiệm, lưu lại cho bà ấn tượng đủ hoàn mỹ.

Sau lần lịch lãm suýt nữa mất mạng đó, Vu Nguyệt không còn ra ngoài lịch lãm nữa, vẫn luôn ở trong bộ lạc, vượt qua đại vu tiền nhậm, và mấy người huyết mạch đại vu lớn tuổi hơn bà, sau đó thuận lợi ngồi lên vị trí đại vu bộ lạc.

Trước có ấn tượng tốt Vu Quyền nhiều năm trước lưu lại cho bà, hiện tại có biểu hiện khí độ bất phàm của Bạch và Ngô Nặc, Vu Nguyệt căn bản không có bất cứ lý do nào hoài nghi bộ lạc Trường Hà.

Thậm chí, bà còn tin tưởng hơn cả Hồ Lãng và Tang Ba, bộ lạc Trường Hà nhất định là bộ lạc siêu cấp vô cùng tài ba.

Nếu đã là đệ tử của cố nhân, nhờ phần giao tình cũ này, trong tiền đề song phương có mục đích giao hảo, giao dịch, mọi người tự nhiên nhanh chóng nhiệt tình hơn.

Lúc nói chuyện, Hồ Lãng hữu ý vô tình nghe ngóng tin tức bộ lạc Trường Hà, Bạch đại miêu gian xảo luôn khéo léo vòng qua những vấn đề này, không trực tiếp cho đối phương đáp án, nhưng lại khiến đối phương sinh ra ảo giác bộ lạc Trường Hà vô cùng cường đại, vô cùng giàu có, trong từng câu từng chữ không lưu lại bất cứ sơ hở nào, cho dù tương lai đối phương nhìn thấu khoác lác của họ, cũng chỉ có thể trách bản thân bổ não quá nhiều, căn bản không thể trách họ.

Bạch đại miêu nhẹ nhàng thoải mái lừa gạt Hồ Lãng cả buổi chiều, không chỉ không cho Hồ Lãng moi được chút tin tức thực tế nào của bộ lạc Trường Hà, còn nghe ngóng được không ít tin tức về bộ lạc Đại Hồ và các bộ lạc xung quanh.

Sắc trời tối dần, Ngô Nặc nhiệt tình mời Hồ Lãng và Vu Nguyệt cùng Tang Ba ở lại, cùng họ ăn cơm tối.

Hồ Lãng và Vu Nguyệt không tham ăn như Tang Ba, nhưng vẫn rất hiếu kỳ thức ăn mà Tang Ba khen tới tận trời. Không chỉ đáp ứng ở lại ăn tối, còn bảo người đưa tới rất nhiều thịt, rau dại, quả dại tươi ngon.

Người nhiều, mà lượng ăn của người thế giới này đều lớn, Ngô Nặc lười làm nhiều món, đơn giản xử lý thịt, cái thì sắt thành cục, cái sắt thành lát, trực tiếp dùng ớt, hoa tiêu, muối, gừng tỏi vân vân ướp, ướp xong, dùng xiên gỗ Bạch vót sẵn xâu lại, để mọi người tự nướng ăn.

Xương đã róc ra, lấy nồi lớn nấu một nồi canh, cho thêm gừng tươi và mấy loại dược liệu vu dược, nấu canh thịt, nước canh trắng tuyết, hương thơm lan tỏa.

Bộ lạc Đại Hồ ngày thường ẩm thực chủ yếu là thịt nướng, nhưng giống với người bên bộ lạc Trường Hà, bình thường họ chỉ bôi thêm muối lên thịt là xong, những đại nhân chú trọng ẩm thực như Vu Nguyệt, Hồ Lãng, Tang Ba, thỉnh thoảng ăn một bữa thịt nướng mật ong đã tính là xa xỉ hưởng thụ, loại thịt nướng thêm nhiều chất điều vị thế này, họ thật sự chưa từng ăn qua.

Xiên thịt ướp xong đặt lên lửa, chỉ cần nướng một lát, hương thơm đã lan ra. Làm những món khác mấy người này không giỏi, nhưng nướng thịt thì tuyệt đối là cao thủ, cho dù họ chưa từng ăn qua thịt dùng xiên gỗ xâu lại nướng, cũng có thể nhanh chóng nắm được độ lửa thích hợp, nướng thịt đến độ vừa đủ, còn học Ngô Nặc bôi mỡ lên thịt.

Hương thơm đặc trưng của thịt nướng nhanh chóng lan tỏa xung quanh.

Tang Ba nhịn nửa ngày không nhịn nổi, lấy một xâu thịt dê mới chín tám phần há miệng cắn, cảm giác đầu tiên là tê cay, cảm giác thứ hai là non mềm, cảm giác thứ ba là thơm, thơm không cách nào tả nổi.

Chưa từng ăn thịt dê nào ngon thế này!

Tang Ba suýt nhai luôn lưỡi mình nuốt trọn, hắn cầm xâu thịt dê khác, đang định nhét vào miệng, Bạch được Ngô Nặc ra hiệu, đưa ra một bình sứ thon dài đựng gia vị cho hắn, khác với bình gia vị bình thường, bình gia vị này một đầu dùng nắp gỗ đậy lại, một đầu chừa ra mấy cái lỗ cực nhỏ, hương thơm nồng nàn tản ra từ lỗ nhỏ.

Nghe Bạch hướng dẫn, Tang Ba thử cầm một đầu bình gia vị, chúc đầu có lỗ xuống xâu thịt, lắc vài cái, các loại bột gia vị được mài cực nhỏ rơi xuống phủ lên xâu thịt, mỡ nhỏ xuống, ngọn lửa bốc lên nướng xâu thịt một chút.

Hương thơm đặc biệt mà bá đạo của thì là thoáng cái lan ra, đợi Tang Ba phản ứng lại, xâu thịt đã bị hắn nhét vào miệng.

Nóng quá, nhưng mà rất, rất ngon, cho dù bị bỏng chết cũng không nhả!

Mặt Tang Ba đỏ lên, không biết vì xâu thịt quá ngon, hay bị bỏng.

Thân là thủ lĩnh một tộc, Hồ Lãng dè dặt hơn Tang Ba nhiều, nhưng sau khi ngửi được mùi thơm thì là, hắn không nhịn được nữa, lấy lọ gia vị từ tay Tang Ba, học theo Tang Ba rắc lên mấy xâu thịt của mình, sau đó cầm xâu béo nhất, đưa lên miệng cắn.

Thịt dê non béo nhiều nước nổ bùng trong miệng, mỡ thơm bắn khắp miệng, các loại gia vị trải qua nướng, cùng với vị của thịt dê, biến thành mùi hương đặc biệt, bá đạo vô cùng.

"Quá ngon! Quả thật quá ngon!" Hồ Lãng nhịn không được la lên, Tang Ba nói không sai chút nào, đây tuyệt đối là món thịt ngon nhất hắn từng ăn trên đời!

Hiện tại trong lòng Hồ Lãng chỉ có một suy nghĩ, nhất định phải lấy được thứ trong cái lọ nhỏ đó, nhất định!

Vu Nguyệt cũng là lần đầu tiên ăn được loại thịt nướng tê cay thế này, kinh diễm khỏi phải nhắc.

Bạch đại miêu nhìn bộ dạng thỏa mãn của họ, trong lòng thầm đắc ý, họ còn chưa ăn qua thịt nướng bằng nước sốt thần ban, mùi vị đó chỉ cần ăn qua một lần, cả đời sẽ không quên. .

Đã tối, Ngô Nặc không dám ăn quá nhiều thịt nướng, ăn mấy xâu thịt, xương sườn, lại ăn mấy xâu rau dại, rồi ăn thêm canh hầm xương.

Canh thịt không có chút vị tanh nào, mùi thịt thơm nóng, ăn kèm màn thầu lớn, lại gặm mấy cục xương, Ngô Nặc đã no căng.

Chỗ ở của nhóm thỏ mập A Lai cách bọn Ngô Nặc khá xa, ngửi được hương thơm, cậu ta liền đói tới xoay vòng vòng, lén trốn ca ca nhát gan thích nhọc lòng, nhân sắc đêm, hóa thành hình thú lò mò lặng lẽ nhích tới chỗ Ngô Nặc. Kết quả còn chưa lại gần, đã bị thú nhân hộ vệ của Hồ Lãng phát hiện, xách thịt mềm trên cổ lên.

Bất thình lình nhìn thấy hàm răng trắng đối phương lộ ra, A Lai bị dọa, đạp bốn cái chân ngắn giãy dụa vừa khóc vừa gào: "Tôi không phải thú răng dài, tôi là A Lai của bộ lạc Cô Sơn, hu hu hu, thả tôi ra! Hu hu!"

Hình thú của thú nhân tai dài rất giống thú răng dài, đặc biệt là khi chưa hoàn toàn thành niên, nếu không chú ý sẽ nhận sai.

"Cậu tới nơi này làm gì?" Chiến sĩ thú nhân bị hương thơm thức ăn câu trùng đói lăn lộn trong bụng, tâm trạng vô cùng không tốt, hung ác trừng A Lai.

"Tôi, tôi tới tìm đại nhân."

Không xa đó, Ngô Nặc nghe được động tĩnh, quay đầu qua thì thấy A Lai đáng thương nhìn mình, lại nghe thấy cậu ta qua đây tìm mình, liền nói với Bạch: "Cậu nói với người đó, để hắn thả A Lai vào đây."

"Không nói." Ỷ người khác không nghe hiểu tiếng Trường Hà, Bạch rất không vui: "Cậu rất thích cậu ta?"

Mèo thối này lại ăn giấm lung tung rồi!

"Tôi thích cậu nhất." Mau nhìn mắt tôi đi, thật đó.

"Hừ." Tạm thời tin tưởng cậu vậy, .

Bạch đại miêu liếc nhìn tiểu A Lai mập tròn, hừ, một thú nhân lang thú bình thường thôi cũng có thể dọa cậu ta khóc như thế, thật vô dụng! Tiểu sứ thần mới sẽ không thích cái thứ vô dụng đó.

"... Hắn qua đây tìm chúng tôi, thả hắn xuống đi." Bạch có chút không cam nguyện nói với chiến sĩ thú nhân kia.

Chiến sĩ thú nhân không dám lỗ mãng, vội đặt A Lai xuống đất, tiểu A Lai bị dọa, chạy vèo như đạn trực tiếp nhào vào lòng Ngô Nặc, ủy khuất muốn chết.

Ngô Nặc bó tay nhất với các ấu thú nhân thích làm nũng thế này, sờ đầu nhóc con, an ủi: "Đừng sợ, đừng sợ, không ai tổn thương cậu."

…

Hắn nhất định phải mổ thú nhân tai dài đáng chết này!

Rõ ràng được đại nhân dịu dàng an ủi rồi, nhưng không biết vì cái lông gì, tiểu A Lai lại cảm thấy hình như càng sợ hơn, thân thể không tự chủ run lên.

Nhưng, A Lai dù sao cũng hơi khác với đồng tộc, rất nhanh, hiếu kỳ đã thay thế sợ hãi, nhóc ta nhìn xâu thịt nướng thơm phức, mắt thẳng tắp, không ngừng nuốt nước miếng.

Tuy nhìn 'thỏ' ăn thịt đối với Ngô Nặc có cảm giác kỳ cục mãnh liệt, nhưng A Lai ăn rất ngon, nhai xương rôm rốp.

Răng thật khỏe, Ngô Nặc chua răng nghĩ.

Trên thực tế, tộc tai dài cấp nhược thú cũng chỉ có một ưu điểm là răng khỏe.

Lá gan họ nhỏ không sai, nhưng nếu chân chính dựng lông, lực chiến đấu cũng không thể xem thường.

Lại thêm, nơi ở của tộc tai dài, có người Mộc tộc thần bí sinh trưởng bảo vệ họ, vì thế, bộ lạc xung quanh sẽ không dám đi trêu chọc họ.

Sau hỏa quang, Hồ Lãng cùng Tang Ba thấy Ngô Nặc tựa hồ rất thích ấu thú vừa hóa hình của tộc tai dài, đều bất giác nhíu mày.

Bộ lạc Cô Sơn cũng là một trong những bộ lạc lớn gần đây, có người Mộc tộc sinh trưởng chống lưng cho họ, lại thêm thư tính của tộc tai dài phân bố rộng ở nhiều bộ lạc xung quanh, tuy họ trời sinh nhát gan trông lại yếu đuối dễ ăn hiếp, nhưng thực lực kỳ thật không yếu, nếu họ cũng muốn chen một chân vào giao dịch muối huyết, vậy rất khó liệu.

Bạch bình tĩnh thu hết vẻ mặt của hai người, mắt khẽ híp lại, không biết đang nghĩ cái gì.

116. Chương 116: Đường Thủy

Trừ đi khúc nhạc đệm A Lai, mọi người nói chuyện vô cùng vui vẻ, Hồ Lãng đúng lúc đề xuất muốn giao dịch muối huyết, Bạch không lập tức đáp ứng, cũng không cự tuyệt, chỉ nói cần thương lượng một chút.

Mùa đông sắp đến rồi, khoảng cách giữa bộ lạc Trường Hà và bộ lạc Đại Hồ không tính là gần, cho dù Bạch có vẻ chỉ bay hơn mười ngày là đến, một là tốc độ của hắn luôn cực nhanh, hai là trên không không giống như lục địa không có bất cứ địa hình nào cản trở, trên lục địa thảo nguyên mênh mông, biển rừng, hoang nguyên, đi đâu cũng là rãnh trời nhìn thấy và không thấy được, cần đi vòng, còn có vô số kẻ săn mồi, nguy cơ tứ phía.

Nếu đơn thuần đi trên lục địa, cho dù Bạch có thể cung cấp con đường an toàn nhất nhanh chóng nhất cho họ, không bôn ba đường dài hai đến ba tháng, họ rất khó đến được bộ lạc Trường Hà.

Nếu họ còn muốn mang theo vật tư giao dịch, thời gian sẽ càng dài.

Nhưng, trạm đầu tiên Bạch đến là bộ lạc Đại Hồ, đương nhiên không phải hoàn toàn không chuẩn bị tùy cơ chọn lựa.

Trừ bầu trời, lục địa, kỳ thật còn có một con đường _ đường sông.

Đây là Vu Nặc nói cho hắn biết, Bạch không biết sông nên đi thế nào, nhưng hắn tin lời Vu Nặc. Cho nên, lần này ra ngoài, nhìn như họ đang xuôi nam, nhưng không phải bay lung tung không mục đích, kỳ thật họ luôn men theo dòng chảy chính của Trường Hà xuôi nam, bộ lạc Đại Hồ là bộ lạc lớn thứ nhất họ gặp được trên đường nam hạ. Mà con đường này cũng đại để ăn khớp với đường lịch lãm của đại vu năm đó, cho nên đụng người quen cũng không quái lạ.

Nếu lấy bộ lạc Trường Hà làm khởi điểm, lấy bộ lạc Đại Hồ làm điểm kết, hướng đi của Trường Hà đại thể là từ tây bắc đến đông nam, mà hướng đi của Trường Hà, lại vừa khéo phù hợp với hướng gió mùa.

Mùa xuân đến mùa hạ, gió từ đông nam thổi tới, mang theo lượng mưa lớn, mùa thu, hướng gió sẽ ngược lại.

Nếu giỏi lợi dụng biến hóa hướng gió và thủy lưu, đường thủy sẽ nhanh hơn đi đường bộ.

Hơn nữa Trường Hà là một nhánh chính của con sông cực lớn, đường sông càng lúc càng rộng, trừ một phần cực ít nhánh sông và lũ định kỳ, tốc độ nước sông sẽ chậm lại, vô cùng thích hợp đi thuyền.

Ít nhất, từ bộ lạc Trường Hà đến bộ lạc Đại Hồ, khúc này, đi thuyền vấn đề không lớn.

Nơi Ngô Nặc sinh trưởng sâu trong nội địa, nhưng nhà thân thích ở nông thôn gần một nhánh sông lớn, y nhớ lúc nhỏ, thường xuyên có người ngồi trên thuyền gỗ nhỏ hoặc bè trúc bắt cá trong sông. Sau đó, đợi khi y lớn, con sông bị ô nhiễm, cá tôm trong sông dần tiệt chủng, thuyền gỗ và bè trúc đó dần biến mất.

Ngô Nặc đối với thuyền, hà lưu, hướng gió vân vân biết rất ít, mơ hồ còn nhớ ra bạn cũ của ông ngoại___ một lão ngư dân đánh cá cả đời, từng cảm khái với y vài câu, sau đó khi lên cơ sở kiến thức học được còn chưa kịp trả lại hết cho giáo viên địa lý, nhưng cũng không còn lại bao nhiêu tri thức.

Đi đường thủy được.

Nhưng cụ thể phải đi thế nào, thuyền phải chế tạo thế nào, thiên thời địa lợi lại phải nắm bắt thế nào, Ngô Nặc không biết chút nào, nhưng, thái tổ đại nhân có một câu nói rất chính xác, thực tiễn ra kiến thức.

Chỉ cần bước bước đầu tiên, sau đó tiếp tục kiên trì, đường sau này càng lúc càng thuận.

Muốn chế tạo đủ thuyền, mở đường hàng hải trên sông, không phải mở miệng là có thể làm được, tất cả còn cần thời gian và kế hoạch an bài, Ngô Nặc và Bạch đã có dự tính sơ bộ trong đầu, mà hiện tại quan trọng nhất, là nghĩ cách tạo mối quan hệ giao dịch tốt đẹp với bộ lạc Đại Hồ.

Giao lưu nửa ngày, ấn tượng của đám người Hồ Lãng đối với Ngô Nặc và Bạch đều rất tốt, sau khi kết thúc bữa cơm, họ còn mời Bạch và Ngô Nặc vào trong thành Thạch Đầu chơi.

Lúc này trời đã tối thui, trời tối, Bạch và Ngô Nặc đều không muốn dời chỗ, hơn nữa trong thành chắc chắn cũng tối như hũ nút, có cái gì để xem, nên đáp ứng họ ngày mai đi.

Tiễn đám người Hồ Lãng xong, Ngô Nặc đích thân giao A Lai ăn no uống đủ ngủ thẳng cẳng vào tay A Mộc anh trai cậu ta. Sau khi run run rẩy rẩy tiễn Ngô Nặc đi, A Mộc xách A Lai vào trong lều, hung tợn tét mông cậu ta.

A Lai từ nhỏ đã tinh nghịch phá phách ngốc nghếch lớn gan, sớm đã chịu qua không biết bao nhiêu trận đòn, so với thủ lĩnh cha cậu ta, chút sức lực của anh trai quả thật không đau không ngứa, nhóc con đáng thương nặn ra mấy giọt nước mắt, thành công giành được sự đồng tình của anh trai, giang vuốt mập ôm anh trai thân mật làm nũng cả buổi, thuận lợi tránh qua một kiếp, tựa vào bụng mập của anh trai ngủ chổng bốn chân lên trời.

Sáng hôm sau, trời vừa mông lung sáng, những bộ lạc còn lại đang nóng ruột khởi hành trở về, sớm đã bày đồ đạc ra, ôm tia hy vọng cuối cùng, muốn đổi chút đồ với hai người lịch lãm từ xa đến là Ngô Nặc và Bạch.

Ngô Nặc tỉnh lại trong tiếng huyên náo của họ, đương nhiên cũng không muốn từ bỏ cơ hội này, đến bờ hồ đơn giản tẩy rửa một chút, luyện sơ qua [Thể thuật căn bản] một lần, sau đó kéo Bạch, cùng đi xem đồ họ bày ra.

Lục tục, Ngô Nặc lại phát hiện một vài vu dược dược liệu khá quý giá hiếm thấy, cùng một vài hạt giống rau dưa, rau dại bên bộ lạc Trường Hà không có, trong những hạt giống này, có một loại dã quả gọi là quả

hỏa lê, có tác dụng đặc thù giống như quả nham, có thể nhanh chóng hồi phục sức khỏe, dùng nó thời gian dài có thể cải thiện thể chất, trị liệu thương tật trên thời gian nhất định, có hiệu quả kéo dài tuổi thọ, vô cùng quý giá.

Nhưng quả hỏa lê thuộc thực vật thích sáng, không chịu rét được, theo người giao dịch hạt giống cho Ngô Nặc nói, chúng sinh trưởng gần núi lửa, nơi đó quanh năm nóng bức, khó thể tiếp cận, quả hỏa lê vì mỹ vị và có công hiệu đặc thù, xung quanh cây của nó phân bố đầy độc trùng độc xà, mỗi năm họ đều phải trả giá rất lớn mới có thể hái được quả hỏa lê.

"... Các ngươi chưa từng nghĩ qua tự mình trồng quả hỏa lê sao?" Bạch hỏi Hầu Dũng.

Hầu Dũng là tộc nhân hầu thú, thú hình giống khỉ trên trái đất, đầu hơi lớn hơn một chút, nhưng không lớn như tinh tinh, lông trên người màu xanh thẫm, đầu tròn hơn khỉ, răng nhọn mà chi chít, cái đuôi thô và dài, vô cùng mạnh mẽ, ngưng tụ tất cả lực chiến đấu của họ, có đuôi của thú nhân hầu tộc thành niên có thể dài đến bốn năm mét, ngắn cũng hơn ba mét, dựa vào cái đuôi cường tráng, cùng tay chân linh hoạt hơn hình thú của thú nhân khác, bộ lạc của họ xây dựng trên cây lớn chọc trời sâu trong rừng.

Chỉ luận riêng lực chiến đấu có lẽ họ không bằng thú nhân cấp mãnh thú, nhưng nếu là đấu trong rừng, thú nhân cấp mãnh thú không biết trèo cây, chỉ có thể cam chịu số phận chờ mổ xẻ.

Nhưng, họ thích cuộc sống không chút bó thúc trong rừng, vừa không thông hôn với ngoại tộc, cũng không có dã tâm gì, quan hệ với bộ lạc xung quanh cũng coi như không tồi.

Chính vì họ không thông hôn với ngoại tộc, cũng chưa từng nuôi nô lệ, cả bộ lạc chỉ có không đến hai ngàn người, nhưng tỷ lệ thú nhân lại cao bất ngờ, chiếm bảy phần tổng nhân số, vô cùng hiếm gặp, tuy bộ lạc nhỏ, thực lực lại so được với bộ lạc cỡ vừa.

Hầu Dũng gãi đầu, thành thật nói: "Từng trồng, nhưng đến mùa đông sẽ lạnh chết hết."

Tộc của Hầu Dũng trước giờ nổi tiếng là biết động não, từ rất sớm họ đã nắm giữ được kỹ thuật trồng trọt, xung quanh nơi ở trồng đầy các loại quả họ thích ăn. Nhưng vì họ rất bài ngoại, chưa từng liên hôn với ngoại tộc, lại cư trú sâu trong rừng, cho nên người ngoài cũng không biết họ làm thế nào, họ tựa hồ luôn có biện pháp tồn trữ trái cây không dễ trữ, người khác mùa đông đói da bụng dính da lưng, tộc hầu thú còn có thể có trái tươi gặm, cho dù mùa đông năm ngoái xung quanh không ít bộ lạc đều gặp nạn, họ cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

Quả hỏa lê sinh trưởng ở một vùng núi lửa tuyệt địa, trước giờ chỉ có tộc hầu thú mới có năng lực hái được chúng, vì thế, quả hỏa lê cũng là một trong những vật phẩm giao dịch chủ yếu của tộc hầu thú, phần lớn đều trực tiếp giao dịch với bộ lạc Đại Hồ để đổi lấy muối thô.

Muối thô của bộ lạc Đại Hồ năm nay giá cao hơn năm ngoái, do bị ảnh hưởng của mùa đông, sản lượng của quả hỏa lê không cao bằng năm ngoái, vì thế không đổi đủ muối thô, tộc hầu thú mới kéo đến giờ cũng chưa đi.

Hôm qua trước khi tiếp xúc với Hồ Lãng, Vu Nguyệt, Ngô Nặc đã dùng một chút muối huyết đổi vài thứ, tin tức muối huyết đã truyền ra trong hơn mười bộ lạc còn ở lại.

Nhưng hôm qua Ngô Nặc còn chưa kịp xem nhiều thứ đã bị Hồ Lãng gọi đi, vì muốn mau chóng làm rõ tình hình giao dịch bên này, thứ y nhìn trúng đều mặc đối phương ra giá, chỉ cần không quá khó tin, y đều không trả giá.

Các thổ dân đều là kẻ giảo hoạt, tự nhiên không thể thành thành thật thật báo giá, tất cả không hẹn mà cùng đưa giá cao một chút, nhưng do sợ khí tức hung thú trên người Bạch, lại thêm nhìn thấy bộ dạng Tang Ba chân chó lấy lòng hai người, do đó họ không dám quá phận, nhiều lắm chỉ chiếm chút tiện nghi.

Nhưng, muối huyết trong tay Ngô Nặc rẻ hơn muối thô nhiều, đó cũng là sự thật không cần tranh cãi.

Muối huyết không có vị đắng, phẩm chất tốt hơn muối thô cũng là sự thật.

Vì thế, nhóm Hầu Dũng tự nhiên cũng muốn mượn cơ hội này đổi chút muối huyết từ tay Ngô Nặc, nhưng vật tư họ mang tới giao dịch vốn không nhiều, trải qua mấy lần giao dịch, thứ Ngô Nặc nhìn trúng lại càng ít.

Quả hỏa lê toàn bộ đều đã giao dịch với bộ lạc Đại Hồ, chỉ còn lại chừng một hai chục hạt giống mọi người ăn còn sót lại.

Quả hỏa lê thích khí nóng, theo lý mà nói bộ lạc Trường Hà không thích hợp gieo trồng, nhưng vùng đất tử vong lại ấm áp quanh năm, tính ra vô tình lại khớp với núi lửa tuyệt địa mà Hầu Dũng đã miêu tả, chưa chắc không trồng được quả hỏa lê.

Lùi một bước mà nói, cho dù bộ lạc Trường Hà không trồng được quả hỏa lê, những hạt giống này đem vào khu giao dịch hệ thống, cũng có một đống giao dịch giả thích, không sợ không bán được giá tốt.

"Cậu hỏi hắn xem, bộ lạc họ còn hạt giống quả hỏa lê không, nếu có, tôi lấy hết."

"Ừ." Bạch gật đầu.x

Ỷ mấy người này nghe không hiểu tiếng Trường Hà, Ngô Nặc và Bạch không chút tránh né thảo luận trước mặt họ.

Quay đầu qua, Bạch hỏi Hầu Dũng: "Bộ lạc các người còn quả hỏa lê không?"

"Có, nhưng không nhiều." Hầu Dũng nghĩ nghĩ rồi bổ sung: "Đều ở bộ lạc."

"Tôi lấy hết, các người giao dịch với người khác giá thế nào, tôi trả gấp đôi."

Hầu Dũng và tộc nhân cạnh hắn sáng mắt, nhưng, còn chưa kịp nói gì, chỉ nghe Bạch chuyển giọng: "Nhưng, tôi có một điều kiện."

"Điều kiện gì?" Giá muối thô của bộ lạc Đại Hồ năm nay cao hơn năm trước, nhưng cũng không mắc tới gấp đôi, dùng gấp đôi muối thô giao dịch quả hỏa lê, cơ hội này nhất định phải nắm chắc!

"Tôi muốn hạt giống quả hỏa lê, càng nhiều càng tốt."

Hầu Dũng còn cho rằng Bạch sẽ đề xuất yêu cầu rất khó, không ngờ lại là điều kiện đơn giản như vậy, dù sao hạt giống quả hỏa lê họ cũng không trồng được, lấy ra làm ân tình cũng là lựa chọn không tồi.

Hầu Dũng đè nén niềm vui trong mắt, giả bộ thương lượng với tộc nhân, rất nhanh đã đồng ý.

Nhưng, quả hỏa lê còn lại đều ở trong bộ lạc họ, phải đợi Bạch cùng họ đi qua giao dịch.

Bạch không chút do dự gật đầu.

Ngô Nặc tận mắt nhìn thấy cả quá trình Bạch đại miêu lừa gạt nhóm Hầu Dũng, bất giác âm thầm dựng ngón giữa trong lòng___ Nhân tài nha! Còn giống gian thương hơn cả y!

117. Chương 117: Giao Dịch

Bạch vừa bàn xong giao dịch quả hỏa lê, Tang Ba đã hỏa tốc chạy tới đón hai người họ vào thành Thạch Đầu.

Ngô Nặc và Bạch chỉ đeo túi da thú chân chính đựng đồ trên lưng, mấy bao tải đựng đất cát che mắt người khác đều đặt trong nhà đất, hai người không hề lo lắng làm mất đồ, nhưng Tang Ba thì để hai chiến sĩ thú nhân ở lại, giúp họ trông chừng, thuận tiện chăm Hắc Phong.

Thành Thạch Đầu của bộ lạc Đại Hồ, tường thành dùng đá lớn và bùn đất màu đỏ xây thành, tường đá rất dày, nhưng không tính là quá cao, chỉ khoảng bốn mét, ở thế giới thú nhân cấp mãnh thú chiều cao bình quân đã đạt tới 2m, tường thành thế này gần như có thể hình dung là thấp lùn.

Nhà cửa trong thành, cũng chủ yếu là nhà đất, xung quanh bộ lạc Đại Hồ có hoàn cảnh ẩm ướt, những căn nhà đất vừa nhìn đã có năm tháng đó gần như mọc đầy rêu xanh, nhà đất chủ yếu thấp bé, gian nhỏ, thậm chí họ không có khái niệm chừa cửa sổ, tất cả nhà chỉ chừa ra một cánh cửa ra vào, trên cửa treo rèm da thú.

Những nhà ở này đều đã trải qua quy hoạch thô sơ, tạo thành hình chữ thập, phân bố ở hai bên đường, chính giữa chừa ra hai con đường giao nhau.

Bộ lạc Trường Hà, con đường ở khu vực bộ lạc tập trung cư trú đều dùng gạch đá và vật hỗn hợp siêu dính đắp lại, mỗi ngày có các nô lệ đặc biệt sớm tối dọn dẹp đường, các cư dân cũng rất chú ý, sẽ không ném rác lung tung ra đường, thứ duy nhất hay phá hoại chính là gia súc, tùy tiện đại tiểu tiện gì đó quả thật rất phiền phức, nhưng nô lệ phụ trách vệ sinh sẽ ngay lập tức thanh lý sạch sẽ, sẽ không chừa 'địa lôi' ngay trên đường. Khi hội chợ bộ lạc, không ít người được mời vào khu vực trung tâm cư trú, nhìn con đường sạch sẽ chỉnh tề, đều ngại đặt chân.

Bộ lạc Đại Hồ hiển nhiên không có loại ý thức vệ sinh này, thậm chí họ ngay cả nhà xí cũng không có, trên con đường miễn cưỡng cũng coi như được thu dọn chỉnh tề, đi đâu cũng là tường, nhân súc đều có, chỉ hơi không chú ý sẽ dẫm phải địa lôi, mùi thối ngập trời.

Ngô Nặc vì tu luyện công pháp, khứu giác mạnh hơn người bình thường một chút, vừa bước vào, dưới song trọng trùng kích từ khứu giác và thị giác, suýt nữa nôn ra. Bạch còn thảm hơn y, khứu giác trời sinh đã cực kỳ nhạy bén, những vị đạo đáng sợ này hun cho hắn choáng váng, hận không thể lập tức co chân rời khỏi nơi quỷ thối hoắc này.

Vẻ chán ghét trên mặt hai người quả thật quá rõ ràng, Tang Ba bất luận thế nào cũng không thể làm ngơ được, trước đó hắn không cảm thấy bộ lạc thế này có gì không tốt, hôm nay lần đầu tiên cảm thấy, bộ lạc hình như tựa hồ có hơi thối, được rồi, có lẽ không chỉ hơi thôi.

"Đợi sau khi trời mưa, sẽ tốt hơn." Tang Ba đỏ mặt giải thích.

Ngô Nặc: "…"

Bạch: "…"

Vì cái lông gì cảm thấy càng muốn nôn mữa.

Dưới ảnh hưởng của Ngô Nặc, Bạch đã dần quen với việc mang giày khi ở hình người, cho dù trên thực tế hắn không phải rất thích cảm giác bị giày bó buộc. Nhưng hôm nay, lần đầu tiên hắn cảm thấy, mang giày thật sự là rất cần thiết!

Thành Thạch Đầu nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, trong thành có hai ba trăm hộ gia đình, có thể ở trong thành Thạch Đầu, đều tính là quý tộc nguyên thủy nhất, một phần trong số họ là thân thích gia quyến của thủ lĩnh và đại vu, một phần là chiến sĩ thân vệ bảo vệ an toàn cho họ.

Bộ lạc lớn, cư dân mỗi ngày có một đống chuyện lông gà vỏ tỏi, gia quyến người thân của thủ lĩnh và đại vu đều phải chia sẻ công việc với họ. Dần dần, họ có khu vực quản hạt cố định của mình, trong khu vực xảy ra chuyện lớn chuyện nhỏ gì, họ đều phải biết được ngay, có thể xử lý thì tự xử lý, không xử lý được thì lại báo lên thủ lĩnh hoặc đại vu.

Cư dân bình thường và nô lệ trong bộ lạc cộng lại có hơn bốn chục ngàn người, trong thời kỳ đồ đá thiếu thốn thức ăn, văn minh không phát triển, nuôi sống nhiều người như thế, cũng cần địa bàn lớn đến kinh người.

Vì thuận tiện quản lý, các 'quý tộc' nguyên thủy bình thường chỉ có thể ở trong khu vực của mình, đợi khi đến mùa đông, lại trở về sống trong thành Thạch Đầu.

Bình thường trú ở chỗ này, chính là chiến sĩ thủ vệ của thủ lĩnh và đại vu, cùng với gia quyến của họ và nô lệ làm việc cho họ.

Chiến sĩ thú nhân có thể trở thành thân vệ của thủ lĩnh, đại vu, thấp nhất cũng là chiến sĩ cấp bốn, đẳng cấp cao nhất là chiến sĩ cấp sáu, họ đều là tinh anh trong chiến sĩ thú nhân bộ lạc Đại Hồ, họ không phải chỉ bảo vệ an toàn cho thủ lĩnh và đại vu, cũng phải luân phiên dẫn đội chiến sĩ thú nhân ra ngoài đi săn, hoặc chấn khiếp, công đánh một vài bộ lạc ảnh hưởng hoặc uy hiếp đến bộ lạc Đại Hồ.

Thời kỳ không chiến tranh, ban ngày không có nhiều người ở trong thành Thạch Đầu, trừ số ít chiến sĩ thủ vệ ra, phần đông còn lại là gia quyến của họ. Mỗi ngày sáng tối sẽ có người chuyên đưa rau dưa, thịt thú tươi mới vào thành Thạch Đầu, cho họ sử dụng.

Nhưng, khiến Ngô Nặc kinh ngạc là, trong thành Thạch Đầu cư nhiên có mấy cửa tiệm cố định, mà Tang Ba chính là chủ của mấy cửa tiệm này.

Để cửa tiệm sáng sủa, Tang Ba còn đặc biệt chừa ra hai cửa sổ lớn, vì thế, so với những căn nhà khác, rõ ràng cửa tiệm đặc biệt hơn.

Vì mới mở hội chợ bộ lạc, Tang Ba mượn cơ hội thu mua không ít đồ tốt, bày trong tiệm, vải bố thượng đẳng, da thú thượng đẳng, vải đến từ bộ lạc phương xa, trái cây hiếm như quả hỏa lê, dược liệu vu dược quý giá, thịt thú mỹ vị hiếm gặp, nón cắm lông vũ xinh đẹp, dây chuyền dùng răng nanh xương cốt hoặc một vài khoáng thạch thiên nhiên sáng lấp lánh, các loại đồ đá chất lượng được mài giũa tỉ mỉ… đừng nói, mấy cửa tiệm không lớn bị chất đầy đồ, quả thật không ít đồ.

Ngô Nặc chú ý thấy, mọi người ở đây giao dịch đồ, đều dùng trân châu.

Y sợ mình nhận lầm, còn đặc biệt hỏi xin hạt châu của Tang Ba, tải lên xem thông tin giao dịch, tin tức hệ thống phản hồi lại hiển thị, quả thật là trân châu.

"… Họ dùng những hạt châu này mua đồ từ chỗ anh?" Bạch hỏi Tang Ba.

Tang Ba cười ha ha giải thích: "Đúng, ban đầu chúng tôi đều dùng muối thô giao dịch, nhưng sau này, lão thủ lĩnh của chúng tôi lúc đi lịch luyện đã qua một thành muối thấy người của thành muối dùng trai châu giao dịch đồ, sau khi ngài về lên làm thủ lĩnh, cũng bảo tôi dùng trai châu giao dịch. Ban đầu mọi người đều không quen, lão thủ lĩnh cưỡng chế thực hành một thời gian dài, mọi người mới dần thích ứng, hiện tại trong tường đá mọi người đều dùng trai châu giao dịch."

Bạch hiểu ra gật đầu, không tiếp tục hỏi nữa.

Tang Ba ngược lại có chút hiếu kỳ nói: "Bạch đại nhân, bộ lạc Trường Hà hai người thì sao? Mọi người cũng dùng trai châu giao dịch sao?" Nếu đúng, giao dịch muối huyết với bộ lạc Trường Hà càng thuận tiện, bộ lạc Đại Hồ không thiếu nhất là trai châu.

Bạch lắc đầu nói: "Không phải, chúng tôi dùng tiền tệ."

"Tiền tệ?" Đây là một từ vựng mới, Tang Ba càng thêm hiếu kỳ, "Tiền tệ là gì? Mọi người có thể cho tôi xem thử không?"

Lần này lúc ra ngoài, Ngô Nặc thật sự mang theo chút tiền, nhưng đều bỏ trong nhẫn không gian, giả vờ lấy đồ trong bao, Ngô Nặc lấy mấy đồng tiền không cùng mệnh giá ra khỏi nhẫn không gian.

Những đồng tiền dùng vật hỗn hợp siêu dính nung ra thật sự vô cùng xinh đẹp tinh xảo, Ngô Nặc tốn giá tiền lớn mua khuôn định chế từ chỗ Sheeta, hoa văn cực kỳ trơn mịn lập thể, chữ số và văn tự nhỏ xíu đều cực kỳ rõ ràng, đầu lâu thú ở mặt sau đồng tiền còn được khắc sống động như thật, mắt thú đen thui tựa hồ lộ ra ánh sáng khiếp người, làm người ta không dám nhìn lâu.

Kỹ xảo như thế đối với các thổ dân nguyên thủy mà nói, quả thật có thể xưng là thần tích.

Tang Ba cầm tiền tệ, thích không muốn rời tay, nhìn rồi nhìn sờ rồi sờ, miệng liên tục lầm bầm: "Đẹp, thật sự quá đẹp… đợi đã, văn tự, đây là văn tự sao?"

Bạch đại miêu rất dè dặt gật đầu, trên gương mặt tuấn mỹ lạnh nhạt lộ ra một luồng quý khí ưu nhã nói không nên lời.

Trời biết, Bạch đại miêu mới chỉ vừa tốt nghiệp khỏi lớp chống mù chữ thôi.

Một tay túm chữ, chẳng tốt hơn đám sư tử con bao nhiêu.

Nhưng, những cái này cũng không trở ngại hắn giả x.

Tang Ba lần này không chỉ càng tin tưởng bộ lạc Trường Hà là bộ lạc siêu cấp, hơn nữa còn là một bộ lạc siêu cấp vô cùng lợi hại.

Bộ lạc Đại Hồ cũng coi như là một trong những bộ lạc lớn lâu đời, nhưng họ chỉ có lác đác vài chục văn tự, những văn tự này chỉ có thể biểu đạt hàm nghĩa vô cùng có hạn, đa phần dùng tế lễ, chỉ có đại vu và tế ti bộ lạc biết, đồng thời chỉ có người kế thừa huyết mạch đại vu mới có tư cách học tập.

Không phải hắn nói, văn tự của bộ lạc Trường Hà quả thật đẹp hơn quỷ phù của đại vu và các tế ti viết nhiều, từng nét từng nét, có loại âm vị nói không nên lời.

"Bộ, bộ lạc chúng tôi cũng có văn tự, có mấy chục chữ thôi." Tang Ba cũng không biết tại sao mình lại ma xui quỷ khiến nói câu này, nói xong thì hối hận.

"À." Bạch vô cùng bình thản, "Không tồi."

"… Vậy còn các người thì sao?" Ngữ khí Bạch quá mức bình thản, khiến Tang Ba nhịn không được muốn hỏi.

"Đại khái có hai ba ngàn đi." Âm thanh Bạch không có chút nhấp nhô, ngữ khí đó giống như đang nói hôm nay thời tiết không tồi.

"Hai ba ngàn?! Hai ba ngàn!! Thú thần trên cao, các người… các người sao lại có nhiều văn tự như thế!" Mắt Tang Ba trợn muốn lòi ra.

"Thần thú chiếu cố." Mới không phải đâu, là tiểu sứ thần dạy giỏi . Thật lâu, Tang Ba cũng không cách nào hoàn hồn khỏi chấn động.

"Anh thích, thì số tiền này tặng cho anh. Tương lai, nếu anh có cơ hội đến bộ lạc Trường Hà chúng tôi, có thể dùng chúng để mua đồ." Bạch nói.

Tang Ba không chối từ, sau khi cảm ơn Bạch và Ngô Nặc, trân trọng cất mấy đồng tiền không cùng mệnh giá đó, giấu kỹ trong người.

Có cơ hội, nhất định phải đến bộ lạc Trường Hà xem thử!

Tang Ba âm thầm phát thệ trong lòng.

Dạo sơ qua cửa tiệm, Tang Ba dẫn hai người đến chỗ ở của thủ lĩnh.

Nơi ở của thủ lĩnh và đại vu nằm ở khu vực trung tâm thành Thạch Đầu, cách một con đường, cửa đối cửa, căn nhà sử dụng một loại đá màu đỏ sậm được mài qua tỉ mỉ để xây, nhà được dựng rất cao to, khác hẳn những nhà đất nhỏ hẹp thấp lùn xung quanh, xung quanh nhà trang trí một vài bộ xương thú, rõ ràng đặc biệt uy nghiêm.

Sau căn nhà, dùng bùn đất khoanh vùng lại, phía trước có thể làm vườn, trong vườn có mấy cây ăn trái rất lớn, chẳng qua trái đã bị những đứa nhóc tinh nghịch hái sạch, cành lá um tùm còn lại đã che phủ cả vườn, dưới cây, các nô lệ nhà thủ lĩnh sớm đã chuẩn bị bữa sáng phong phú xa xỉ___

Có dê con nướng, nai gạc nướng mật ong, thú lí láp nướng mật ong, còn có một nồi canh cá thủy tinh, có quả hỏa lê, quả bì bì, quả thơm, quả ngọt vân vân đủ thứ trái cây quý giá, cùng với một vài quả khô mỹ vị quý hiếm, trừ Ngô Nặc và Bạch, còn chưa ai được hưởng thụ qua khoản đãi quy mô như thế.

Bạn lữ của Hồ Lãng cũng chính là chị gái của Tang Ba, là một mỹ nhân hồ tộc vô cùng xinh đẹp, cho dù đã có tuổi, nhưng tuổi tác không giảm bớt mỹ mạo của cô, ngược lại còn tăng thêm mấy phần âm vị thành thục, chỉ nhìn riêng thân hình thon dài cân đối lồi lõm tinh tế của cô, người khác rất khó tin rằng cô là chị gái của Tang Ba mập lùn.

Cô cùng Hồ Lãng có ba đứa con, toàn theo huyết thống của Hồ Lãng, là thú nhân lang thú, trong ba đứa con lớn nhất chỉ có mười tuổi, còn chưa hóa hình, sói con màu xám mập mạp dẫn theo hai em trai, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Tang Thu, hiếu kỳ đánh giá Bạch và Ngô Nặc.

Bạch không chút thu liễm khí tức hung thú trên người mình, sau khi lại gần, ba nhóc con có hơi sợ hắn, nhưng lại không nguyện ý để lộ sợ hãi trước mắt người ngoài, chỉ hơi dựng lông cố chống đỡ, đáng yêu không tả nổi.

Vu Nguyệt chỉ mang theo một đứa cháu thức tỉnh huyết mạch đại vu tới, thiếu niên đại khái khoảng cỡ mười bốn mười lăm, không tính là xinh đẹp, nhưng ngũ quan đoan chính, trên mặt đầy vẻ thành thật, mặc một bộ bào trắng sạch sẽ, đứng sau lưng Vu Nguyệt, thần sắc bình tĩnh ánh mắt trong sáng, trông rất trầm ổn.

Dưới đất đã được trải thảm da thú, mọi người đơn giản hàn huyên qua vài câu, thì ngồi xuống, đợi các nữ nô cạnh đó bỏ những miếng thịt đã nướng chín được cắt to nhỏ không đều vào trong một cái vỏ sò cực lớn, vỏ sò đặt ngay chính giữa, tùy mọi người tự lấy mà ăn.

Suy nghĩ đến việc Bạch và Ngô Nặc đều rất thích sạch sẽ, Hồ Lãng còn đặc biệt bảo nữ nô dùng chậu gỗ đựng nước sạch mang tới cho mọi người rửa tay.

"Hai vị, nếm thử thịt nướng mật ong của bộ lạc Đại Hồ chúng tôi xem có ngon không." Hồ Lãng nhiệt tình mời khách.

Ngô Nặc còn chưa thoát khỏi cảm giác buồn nôn, bụng y cũng không phải rất đói, chỉ lấy một miếng thịt thú lí lạp nướng vàng ươm, nhét vào miệng tượng trưng.

Thú lí lạp nuôi nhà chất thịt non mềm béo ngậy, phía trên bôi một lớp mật dày đem nướng, mùi thơm của mật ngấm hết vào trong thịt nướng, ngọt mà không ngán, béo non sướng miệng, có một phong vị khác, thỉnh thoảng ăn một lần, quả thật không tồi. Nếu ăn lâu dài, Ngô Nặc vẫn thích vị cay tê hơn.

Ăn mấy miếng thịt nướng, uống nửa chén canh cá thủy tinh hơi mang vị tanh, Ngô Nặc cầm một quả hỏa lê ăn.

Quả hỏa lê không lớn, ngoại hình và kích cỡ đều giống lê hiện đại, vỏ trắng tinh, óng ánh mọng nước, dưới mặt trời mơ hồ có thể thấy được cả hột nằm trong lớp thịt, đem bán bảo đảm đắc hàng.

Những trái cây này đều đã được rửa qua nước sạch, Ngô Nặc cầm lấy trực tiếp cắn một miếng, dòng nước ngọt ngào trong lớp vỏ tranh nhau chảy vào miệng, thịt thì có cảm giác như quả đông lạnh, vào miệng liền tan, mang theo mùi thơm thanh mát, vô cùng mỹ vị.

Quả bì bì bất luận ngoại hình hay hương vị đều rất giống quả cam của trái đất, nhưng chua hơn cam một chút, hương thơm nồng đượm, nhiều nước, so với trái cây dại bình thường, có thể nói là hàng thượng đẳng.

Ngoại hình quả thơm khá đặc thù, bề ngoài là một tầng vỏ mỏng, phía trên mọc một tầng gai cứng màu lục, nhìn sơ thì có hơi giống hạt dẻ, nhưng lại lớn bằng bốn năm hạt dẻ, cẩn thận tách ra, bên trong là thịt màu trắng giống như quả vải. Chất quả mùi vị bình thường, thịt quả mát dịu hơi chua, nhưng quả thơm lại nồng đậm bá đạo bất ngờ, nước cũng rất nhiều.

Thứ này, nếu dùng công thức của hệ thống ủ thành rượu trái cây, nhất định vô cùng độc đáo.

Phải nghĩ cách lấy chút quả thơm mới được!

Mấy loại trái cây còn lại, Ngô Nặc cũng đều nếm thử, không kinh diễm như ba loại này, nhưng so với mấy loại quả dại chua nhức răng hay đắng chát thì đã ngon hơn nhiều.

Đợi Ngô Nặc 'lâm hạnh' hết một lượt trái cây trong vỏ sò, bên kia, giao dịch của Bạch và Hồ Lãng cũng đã gần xong.

Bạch đồng ý giao dịch hết toàn bộ đợt muối huyết mang theo lần này cho bộ lạc Đại Hồ, định giá chiếu theo hội chợ ở bộ lạc Trường Hà bên kia, một ống muối đổi một con chim thịt trưởng thành, mười ống muối đổi một nô lệ trẻ khỏe.

Định giá này so với muối thô bộ lạc Đại Hồ mua vào rẻ hơn chút, nhưng chất lượng của muối huyết lại tốt hơn muối thô nhiều, Hồ Lãng và Vu Nguyệt thương lượng một chút, liền đồng ý.

Muối huyết kéo trên xe ngựa không nhiều, chỉ có hơn một ngàn cân, bỏ vào ống trúc, cũng chỉ hơn một ngàn ống, Bạch dùng số muối huyết này giao dịch 60 nô lệ trẻ khỏe tinh thông tính nước của bộ lạc Đại Hồ, muối huyết còn lại, thì đổi một chút gia súc, quả dại của họ.

"Hai người muốn đổi những nô lệ này làm gì?" Lúc bàn chuyện, Hồ Lãng đã biết xuất phát từ bộ lạc Trường Hà, hành trang gọn nhẹ ít nhất cũng phải hai đến ba tháng mới có thể đến bộ lạc Đại Hồ, tuy hắn rất động tâm với muối huyết, với bộ lạc Trường Hà, nhưng nếu làm đối tượng giao dịch, khoảng cách này quả thật hơi xa. Hắn không hiểu nổi, Bạch giao dịch những nô lệ này rốt cuộc có ích gì.

"Để họ đi đường thủy tới bộ lạc Trường Hà." Bạch nói.

"Đường thủy? Là ý gì?" Hồ Lãng và Vu Nguyệt quay mặt nhìn nhau, họ vẫn là lần đầu tiên nghe tới đường thủy. Cho dù là nô lệ giỏi bơi lội, cũng không thể nhảy xuống nước bơi thẳng đến bộ lạc Trường Hà chứ? Bơi còn chậm hơi đi bộ nữa đó.

Bạch đại miêu rất xấu xa chơi trò vòng vèo: "Các người đưa gia súc và nô lệ tôi cần cho tôi trước, rất nhanh các người sẽ biết có ý gì. Nhưng hiện tại tôi có thể nói cho các người biết là, một khi khai thông đường thủy, các người muốn bao nhiêu muối huyết của bộ lạc chúng tôi, thì có bấy nhiêu, giá cả tuyệt đối rẻ hơn muối thô của các người hiện tại."

Hồ Lãng lập tức gật đầu tỏ thái độ: "Cậu yên tâm, tôi nhất định chọn cho cậu nô lệ giỏi bơi nhất!"

Ngô Nặc vẫn yên tĩnh ăn trái cây thấy họ đã bàn xong, dùng tiếng Trường Hà nói với Bạch: "Cho họ biết chúng ta còn có một đợt muối huyết cất ở chỗ an toàn bên ngoài, nếu họ muốn, thì chuẩn bị chút hạt giống cho tôi, bất kể là hạt giống vu dược hay hạt giống những trái cây này, đều được, về giá cả có thể ưu đãi một chút cho họ."

"Tôi biết rồi." Rất nhanh, Bạch đã truyền đạt ý của Ngô Nặc cho Hồ Lãng và Vu Nguyệt.

Bộ lạc Đại Hồ lấy nuôi trồng chăn thả là chính, cũng có người trồng một vài thực vật xung quanh bộ lạc, nhưng đều chỉ làm nho nhỏ, không có kinh nghiệm gì, cũng chưa thành thạo, hạt giống đối với họ mà nói, không có tác dụng gì quá lớn, Hồ Lãng và Vu Nguyệt thương lượng một chút, đồng ý yêu cầu của Bạch, nhưng họ cũng đưa ra một điều kiện kèm thêm, họ muốn đổi một chút chất điều vị mà Ngô Nặc dùng nấu ăn.

Một phen trả giá trôi qua, giá chất điều vị tạm định là gấp mười lần muối huyết, hơn nữa chỉ giới hạn ở ớt, hoa tiêu, thì là, ba loại này. Lần này ra ngoài tuy Ngô Nặc đặc biệt mang theo gia vị, nhưng không mang quá nhiều, bộ lạc Đại Hồ muốn những thứ này, y chỉ có thể lên khu giao dịch hệ thống tìm người mua, chỉ có thể nói xạo là đồ giấu chung với muối huyết, phải trễ một chút mới đưa cho bộ lạc Đại Hồ được.

Điều kiện kèm thêm cũng đã thỏa mãn, Hồ Lãng và Vu Nguyệt không còn do dự gì nữa, kế đó liền phân phó người đi làm. Đương nhiên, Hồ Lãng và Vu Nguyệt có thể đáp ứng sảng khoái như vậy, trên trình độ rất lớn cũng là vì muối huyết của bộ lạc Trường Hà.

Muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu muối huyết, đối với họ mà nói là một dụ hoặc không hơn không kém, còn về gia vị, chỉ là thuận tiện.

Trong thành Thạch Đầu hoàn cảnh bẩn loạn kém, đối với Ngô Nặc và Bạch quả thật không có sức hấp dẫn nào, sau khi bàn ổn thỏa, họ liền ra khỏi thành Thạch Đầu, tiếp tục tới hội chợ đào vàng trong mấy sạp hàng còn lại.

Nhưng, vận may của Ngô Nặc đại khái đã dùng hết rồi, đào tới đào lui, tốn không ít tích phân, thứ tốt chân chính lại không có, đành dùng muối huyết tùy tiện đổi chút đồ, buổi tối chuyển tay bỏ lên khu giao dịch hệ thống bán, thêm được mấy trăm giao dịch tệ vào tài khoản.

Những bộ lạc này thấy ở chỗ Ngô Nặc không đổi được nhiều muối huyết, bèn gạt hết mấy suy nghĩ dư thừa, suốt đêm thu thập hành trang, hôm sau chưa sáng đã lên đường trở về.

Không giống bên bộ lạc Trường Hà, bên bộ lạc Đại Hồ nuôi dưỡng gia súc đã khá phổ cập, thậm chí họ còn tự mày mò tạo ra xe đẩy đơn giản thô sơ, vật tư giao dịch được đều đặt lên xe đẩy, để bò man hoặc ngựa sừng kéo về, tiết kiệm sức lực hơn hoàn toàn dựa vào sức người nhiều.

Tộc tai dài cũng muốn đi, trời còn chưa sáng, A Lai đã tới tìm Ngô Nặc để tạm biệt.

"Vu Nặc đại nhân, tôi phải về bộ lạc rồi, bộ lạc chúng tôi ở trong sơn cốc Cô Sơn, chính là ngọn núi cao nhất cao nhất đó." A Lai chỉ chỗ mặt trời mọc, một ngọn núi lớn nguy nga cao vút, nhìn từ xa, ngọn núi xanh đen sừng sững giữa dãy núi, đỉnh cao tận mây, trên đỉnh núi bạc trắng là tuyết đọng quanh năm không tan, cực dễ phân biệt, "Đại nhân nhớ phải đến tìm tôi chơi, trong khe suối ở sau núi chỗ chúng tôi có rất nhiều loại đá đó, ngài tới tôi dẫn ngài đi nhặt. Đúng rồi đúng rồi, còn có Thụ gia gia người rất tốt nha, ngài đến ông ấy chắc chắn thích ngài. Thụ Tiểu Thất tính tình không tốt, nếu ngài gặp hắn, cứ báo tên tôi, hắn sẽ cho ngài vào bộ lạc. Vu Nặc đại nhân, ngài nhất định phải tới tìm tôi chơi đó!"

Hình người của A Lai còn thấp hơn Ngô Nặc một cái đầu, tuy đã hóa hình, nhưng vẻ non nớt trên mặt căn bản không giấu được, hoàn toàn chính là một đứa trẻ chưa lớn.

Cậu dùng ngôn ngữ bộ lạc Đại Hồ nói hết một lượt, nói xong, mới nhớ ra Ngô Nặc không phải người bên này, sợ y nghe không hiểu, vội dùng ngôn ngữ thiên phú thú nhân nói lại, nói xong mắt long lanh nhìn Ngô Nặc, sợ y sẽ cự tuyệt.

Ngô Nặc nghe xong dùng tiếng Đại Hồ cười nói: "Tôi nhất định sẽ đến."

A Lai kinh ngạc trợn to mắt: "Ngài biết nói ngôn ngữ chúng tôi sao?"

"Biết một chút, đừng nói với... người khác." Ngô Nặc cười làm động tác 'xuỵt'.

A Lai vội vã gật đầu, kinh hỉ và ý cười trong mắt căn bản không giấu được, "Vậy đã hẹn rồi đó, tôi ở bộ lạc đợi đại nhân!"

"Ừ."

Đã sắp ly biệt, Ngô Nặc cho A Lai một chút bánh, còn có mấy món ăn vặt y mang từ bộ lạc tới, làm nhóc con vui muốn chết, lỡ không nhịn được, lại biến về hình thú.

Lần này Bạch đại miêu nhanh tay lẹ mắt, trước khi tiểu sứ thần sờ lên, trực tiếp túm thịt mềm trên cổ cậu ta, ném cậu ta cho A Mộc. Bị dực hổ Bạch hung tàn xách lên, A Lai bị dọa toàn thân cứng đờ, động cũng không dám động, thành thật vô cùng.

A Mộc cho rằng đệ đệ gây họa, sợ muốn chết, từ chối cả buổi, mới chịu nhận đồ Ngô Nặc tặng, sau khi tạm biệt, ôm A Lai ly khai cùng tộc nhân.

Tốc độ làm việc của thủ hạ Hồ Lãng cực nhanh, trời vừa sáng, họ đã mang 60 nô lệ Bạch yêu cầu tới.

118. Chương 118: Thuyền Độc Mộc

Nhìn ra được, người Hồ Lãng phái đi đã khá dụng tâm.

60 nô lệ này, đều là nô lệ trai tráng khoảng cỡ 20 tuổi, chiều cao bình quân qua 180, ai cũng vóc người cường tráng khỏe mạnh, thể lực hung hãn, nếu không nhìn ấn ký nô lệ trên người họ, nói họ là chiến sĩ thuần nhân cũng có người tin.

Mà trên sự thật, những nô lệ này quả thật cũng là chiến nô bộ lạc Đại Hồ đặc biệt chọn ra để bồi dưỡng.

Bất luận là săn bắt hay công đánh bộ lạc đối địch, các chiến nô vĩnh viễn đều lao lên đầu tiên, không sợ bị thương không sợ chết, nếu có thể lập được chiến công, họ sẽ có cơ hội xóa đi ấn ký nô lệ, trở thành cư dân chính thức của bộ lạc.

Nhưng, như vậy quá khó.

Từ đời thủ lĩnh trước thực hiện quy định này đến nay, trong thời gian hơn ba mươi năm, chiến nô thành công thoát khỏi thân phận nô lệ, trở thành cư dân bộ lạc Đại Hồ không vượt quá hai mươi người. Số đông căn bản không kịp lập được bất cứ chiến công nào, đã yên hơi lặng tiếng chết trong săn bắt và chiến đấu.

Chiếu theo yêu cầu Bạch đưa ra, Hồ Lãng phái người chọn ra 60 nô lệ này, đều vô cùng giỏi bơi, sau khi xuống nước sức chịu đựng kinh người.

Nơi ở của bộ lạc Đại Hồ cực lớn, Bạch và Ngô Nặc lần đầu tới, trong tình huống giao thông không thuận tiện tin tức đình trệ, tin tức về họ vẫn chỉ được lan truyền trong phạm vị hữu hạn, những nô lệ này không biết lai lịch của họ, không khỏi có chút lo lắng.

Những chiến nô như họ khác với nô lệ bình thường trong bộ lạc, chỉ cần không phạm sai lầm, thì sẽ không bị đánh chửi vô cớ, một ngày hai bữa thống nhất do bộ lạc cung cấp, tạm không nói ăn ngon hay không,

bình thường trừ mùa đông ra, rất hiếm khi đói bụng, khi bắt được nhiều con mồi hay đánh thắng bộ lạc đối địch, họ còn có cơ hội ăn mấy bữa thịt, cuộc sống còn thoải mái hơn cư dân của một vài bộ lạc nhỏ.

Hiện tại họ bị bộ lạc chuyển bán vào tay cá nhân, sẽ đi đến đâu, sẽ bị tùy ý lăng nhục giày vò thế nào, liệu có đói bụng không, liệu có bị người ta xem là gia súc tiếp tục chuyển bán không, liệu có… bị ăn thịt như gia súc không?

Nhưng, những khủng hoảng này đợi khi họ chân chính gặp Bạch và Ngô Nặc, không bao lâu đã biến mất, vì họ nghe được lời kể của Tang Ba đại nhân___

"… Nếu các người có thể đến được bộ lạc Trường Hà, thì sẽ xóa đi thân phận nô lệ, cho các người trở thành cư dân chính thức của bộ lạc Trường Hà."

Bộ lạc Trường Hà ở đâu đã không còn quan trọng, choáng đầy trong lòng các nô lệ chỉ có mấy chữ 'xóa đi thân phận nô lệ', chỉ cần có thể trở thành cư dân chính thức, cho dù bộ lạc Trường Hà có xa, đường đi có gian nan, họ cũng nguyện ý đi.

Huống chi, từ thần sắc cung kính đến như tay sai của Tang Ba đại nhân, cùng với khí chất thần thái cách ăn mặc của Bạch và Ngô Nặc, chỉ cần là nô lệ hơi thông minh chút đã đoán ra được, bộ lạc Trường Hà tệ lắm cũng là bộ lạc lớn, thậm chí rất có thể là một bộ lạc lớn còn giàu có hơn cả bộ lạc Đại Hồ.

Bộ lạc còn lớn hơn cả bộ lạc Đại Hồ, vậy không phải chính là bộ lạc siêu cấp sao?

Lẽ nào họ thật sự có cơ hội trở thành cư dân của bộ lạc siêu cấp?

Số ít nô lệ thông minh, đoán ra được khả năng này, ánh mắt nhìn Bạch và Ngô Nặc đều thay đổi, lo lắng, sợ hãi, mê mang trước đó toàn bộ tan sạch hóa thành cuồng nhiệt.

Trong một đội ngũ, người thông minh luôn dễ nổi lên tác dụng dẫn đầu, cảm xúc và chọn lựa của họ rất dễ ảnh hưởng đến những người khác không mấy thông minh trong đội.

Những người này có lẽ không nghĩ được nhiều như người thông minh, nhưng họ hiểu được một đạo lý đơn giản thẳng thắn___ làm theo người thông minh sẽ không sai lầm.

Sau khi ném ra mồi câu 'xóa bỏ thân phận nô lệ', các nô lệ nhanh chóng nhận rõ chủ nhân mới của mình.

Một tay giao tiền một tay giao hàng, Tang Ba đưa các nô lệ qua xong, Ngô Nặc và Bạch cũng giao muối huyết đã hứa cho họ, 60 nô lệ, chính là 600 ống muối huyết, một ống muối thô cũng phải gần một cân sáu bảy lạng, hơn một ngàn cân muối huyết xe ngựa vận chuyển tới, sau khi trừ đi phần để mua nô lệ, chỉ còn lại mấy trăm cân, dùng ống muối để đong, cũng chỉ hơn hai trăm ống, Bạch dùng giá đã thỏa thuận ban đầu, dùng số muối này đổi một chút thức ăn, lại đổi một chút rìu đá, dao đá này nọ, sau đó cùng Ngô Nặc mang theo 60 nô lệ này vào núi.

Tang Ba, Hồ Lãng hoàn toàn không nghĩ ra được trong hồ lô của Bạch và Ngô Nặc bán thuốc gì, nhưng Bạch không để người của họ đi theo, họ chỉ có thể ở trong bộ lạc tập trung xoắn cả ruột chờ đợi.

Bạch chỉ trao đổi một ít thức ăn, nhóm Hồ Lãng vốn tưởng đợi họ ăn hết thức ăn rồi, thì sẽ phải quay lại, ai biết đợi này chính là đợi gần một tháng.

Lại nói, Bạch và Ngô Nặc dẫn những nô lệ này vào núi xong, trước để các nô lệ tìm một hang động lớn trong núi để ở, chỉnh đốn một ngày xong mới bắt đầu làm việc.

Đốn cây, tạo thuyền.

Trước khi quyết định chủ ý muốn khai phá đường thủy, Ngô Nặc đã vào khu giao dịch liên hệ với Vương Tam Hổ, nhờ hắn mang tới một chiếc thuyền độc mộc để tham khảo. Chế tác bè gỗ so ra đơn giản hơn nhiều, nhưng khoảng cách từ bộ lạc Đại Hồ đến bộ lạc Trường Hà, quả thật quá xa, hơn nữa vào thời tiết này, từ bộ lạc Đại Hồ đến bộ lạc Trường Hà nghịch gió nghịch nước, cực kỳ khó đi, bè gỗ rất có thể không cách nào chống đỡ được hành trình thời gian dài như thế.

So ra, thuyền độc mộc chắc chắn hơn nhiều, chỉ cần chú ý hình dáng một chút, sẽ dễ thao tác hơn bè gỗ, tốc độ đi cũng nhanh hơn.

Đơn giản mà nói, thuyền độc mộc chính là dùng nguyên khúc gỗ hoàn chỉnh, khoét rỗng chế thành thuyền gỗ.

Yêu cầu kỹ thuật không cao, yêu cầu công cụ cũng không cao, những gì cần thiết chính là sức người và thời gian.

Đương nhiên, Ngô Nặc cũng không phải không suy nghĩ qua trực tiếp mua từ khu giao dịch hệ thống, nhưng rốt cuộc vẫn luyến tiếc số tích phân không còn bao nhiêu của mình, hơn nữa ở chỗ các giao dịch giả khác, muốn tìm được loại cây giống như ở thế giới này, còn phải là cây to chọc trời mười người ôm mới hết, độ khó không hề nhỏ. Hơn nữa cho dù tìm được cây to như thế, lại chế thành thuyền độc mộc, muốn chở 60 nô lệ đến bộ lạc Trường Hà, một chiếc thuyền độc mộc khẳng định không đủ, phải một hơi mua mấy chiếc, Ngô Nặc cũng không lấy ra được nhiều tích phân như thế.

Dứt khoát, còn không bằng tự mình chế tạo.

Thái tổ nói, tự mình động thủ cơm no áo ấm!

Trong rừng nguyên thủy của thế giới nguyên thủy, không thiếu nhất chính là cây to chọc trời.

Nhưng muốn chặt ngã những cây to này, độ khó cũng không phải lớn bình thường, chỉ dựa vào số dao đá rìu đá đổi từ bộ lạc Đại Hồ, chặt mười ngày nửa tháng, chặt cùn cả đồ đá, cũng không thấy chặt ngã được một cây.

Vì thế, Ngô Nặc chỉ có thể nhịn đau thịt móc túi ra, hỏi mua một đợt công cụ vẫn thạch từ chỗ Vương Tam Hổ.

Các nô lệ chưa từng thấy qua vũ khí sắc bén như thế, trong lòng càng thêm kiên tin Ngô Nặc và Bạch là nhân vật lớn đến từ bộ lạc siêu cấp, vừa nghĩ đến bản thân tương lai cũng có thể trở thành cư dân bộ lạc siêu cấp, toàn thân liền có sức lực dùng mãi không hết.

Có một củ cải thật lớn treo trước mặt, Bạch căn bản không lo lắng những nô lệ này sẽ chạy mất, hắn sắp nô lệ thành hai mươi người một tổ, phân làm ba tổ, mỗi ngày một tổ luân phiên lên núi tìm thức ăn, những người khác thì ở lại gần sơn động chặt cây.

Những chiến nô này đều là tay săn mồi điêu luyện, vào thời tiết này, con mồi trên núi nhiều, các loại quả dại rau dại cũng nhiều, mọi người mỗi ngày không nói ăn được ngon bao nhiêu, nhưng ít nhất không đói bụng, lại thêm cuộc sống có mong đợi, trong mắt các nô lệ đều lóe sáng, không cần Ngô Nặc và Bạch nói nhiều, họ đã tự liều mình làm việc.

Bốn mươi người, trời sáng trời tối luân phiên làm, tốn đủ năm ngày, mới chặt ngã được cây to đầu tiên, chặt hết những nhánh cây dư thừa phía trên.

"... Chặt từ chỗ này, chỉ cần đoạn thô nhất." Mấy hôm nay Ngô Nặc cũng không rảnh rỗi, ngày ngày đi tìm Vương Tam Hổ nhìn thuyền độc mộc, mày mò rốt cuộc nên làm sao.

Vương Tam Hổ tìm cho y là loại thuyền độc mộc tốc độ nhanh nhất chỗ hắn, kiểu dáng đặc biệt, chỉ là quá nhỏ, nhiều lắm chỉ có thể chở được 3 người.

Gỗ lớn họ chặt được, lớn hơn thuyền độc mộc Vương Tam Hổ cung cấp nhiều, chỗ thô nhất, đường kính đạt đến cả 8 mét, gỗ lớn thế này khoét rỗng làm nhà cũng không có bất cứ vấn đề gì, nhưng vấn đề là, nhân công cần để khoét rỗng nó quả thật khó thể tính toán.

Nhưng, có Bạch đại miêu đây, vấn đề này căn bản không thành vấn đề.

Bạch đại miêu ngay cả nham thạch cũng có thể khoét như khoét đậu hũ, khoét gỗ gì đó, quả thật như trò chơi.

Các nô lệ nhìn thấy ngốc lăng ra, đó, đó còn là tay sao?

Bạch đại nhân rốt cuộc là thú nhân gì, quá đáng sợ rồi!

Các nô lệ vốn đã có hơi sợ hãi Bạch, lúc này triệt để bị hù dọa___ Lỡ đâu cánh tay đó của Bạch đại miêu móc lên người họ một cái___ Các nô lệ không hẹn mà cùng rợn tóc gáy rùng mình, không dám nghĩ tiếp nữa.

Bạch điều động sức mạnh thần bí trong người để khoét gỗ, tiêu hao trong hình người sánh ngang với dực hổ, cực nhanh đói bụng. Nô lệ đi tìm thức ăn liền từ một tổ biến thành hai tổ, nhưng con mồi họ bắt được vẫn không đủ cho Bạch tiêu hao, chạng vạng mỗi ngày, Bạch đều sẽ tự mình đi săn.

Đó cũng là lần đầu tiên các nô lệ nhìn thấy hình thú của Bạch.

Một con dực hổ to lớn, cường hãn đến mức khó thể hình dung, cánh vừa sải ra, đã che phủ cả bầu trời.

May mà những nô lệ này đều là chiến nô, lá gan lớn hơn nô lệ bình thường nhiều, nếu đổi thành những nô lệ nhát gan, có thể trực tiếp bị dọa ngất xỉu.

Chạng vạng mỗi ngày khi Bạch ra ngoài tìm thức ăn, đều sẽ dẫn Ngô Nặc theo, từ xa vòng khỏi bộ lạc Đại Hồ, trước tìm một chỗ an toàn, để Ngô Nặc ở đó, hắn ra ngoài ăn no chín phần, mới trở về tìm tiểu sứ thần của hắn cọ ăn cọ uống, biến thành miêu thú con chọc tiểu sứ thần vui vẻ (làm nũng giỡ trò). Giấu các nô lệ, hai người ngày ngày nấu ăn, sau đó, hai người dứt khoát tìm một hang động khác, đuổi đi một ổ sói rừng sống bên trong, bá chiếm sào huyệt, thu dọn sơn động xong, vào ở, cuộc sống về đêm hài hòa vô cùng.

Ngay cả các nô lệ, cũng có thể cảm giác rõ ràng Bạch đại nhân ít nói ít cười, gần đây tâm tình rất tốt.

Còn về Vu Nặc đại nhân, ài, hình như đáy mắt có hơi xanh, đi đường cũng hơi phiêu phiêu, khẳng định là do thiết kế thuyền độc mộc quá cực khổ!

Các nô lệ thuần khiết, một chút cũng không nghĩ bậy.

Có Bạch gia nhập, tiến triển thuyền độc mộc vô cùng nhanh, rất nhanh, chính giữa đoạn gỗ lớn đã bị họ khoét rỗng triệt để. Các nô lệ thì dùng công cụ, từng chút một chỉnh lý bằng phẳng lại nơi Bạch đã khoét, đầu thuyền và đuôi thuyền nhòn nhọn cong lên ưu mỹ, tỏa ra hương thơm gỗ mới, đẹp khó tả.

Rất nhanh, một chiếc thuyền độc mộc cỡ lớn đã triệt để hoàn tất.

Đây đại khái cũng là chiếc thuyền độc mộc đầu tiên trên tinh cầu này

119. Chương 119: Uy Hiếp, Chuẩn Bị

Vạn sự khởi đầu nan, có chiếc thuyền thành phẩm đầu tiên, chuyện sau đó sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Trước trước sau sau tốn gần một tháng, Bạch và các nô lệ cùng tạo ra bốn chiếc thuyền độc mộc cỡ lớn.

Mỗi chiếc thuyền độc mộc dài đến 30 mét, cao gần 2 mét, trong thuyền nơi rộng nhất lên đến 5 mét, nếu chỉ chở người, chở đầy một thuyền có thể ngồi bốn năm chục người, cho dù muốn đặt hàng hóa, một chiếc thuyền cũng có thể ngồi hơn mười hai chục người không thành vấn đề.

Vào thời đại này, thuyền độc mộc cỡ này tuyệt đối có thể nói là vật to lớn.

Thuyền mới tạo xong, đương nhiên phải cho xuống nước thử thuyền.

Sáu chục nô lệ hợp lực, tốn đủ ba ngày, mới đưa được chiếc thuyền độc mộc đầu tiên này ra khỏi rừng.

Bạch chọn nơi thử nước ở trên thượng du sông, thuận theo chiều dòng nước đi xuống, chính là Đại Hồ.

Các nô lệ rất khó tin tưởng thứ to lớn như vậy là do bọn họ chế tạo ra, ai cũng vì tinh thông bơi lội, nhìn con thuyền gỗ to lớn lặng lẽ nổi trên mặt nước, đều rục rịch muốn thử.

Trải qua đoạn thời gian ở chung này, Ngô Nặc nói tiếng Đại Hồ trừ phát âm hơi kỳ quái ra, đã hết sức trôi chảy, y tùy tiện điểm tên của hơn mười nô lệ, bảo họ lên thuyền, Bạch đứng bên bờ sông, mở dây thừng, dùng sức đạp thuyền gỗ một đạp.

“Động rồi! Động rồi!”

“Thuyền gỗ trôi rồi! Thuyền gỗ trôi rồi!”

“Thuyền gỗ sao lại xoay vòng tại chỗ?”

Bất luận là nô lệ trên bờ, hay nô lệ trên thuyền, đều hơi ngẩn ra, ngồi trên thuyền và bơi lội là hai khái niệm, đặc biệt là các nô lệ lần đầu tiên ngồi thuyền, thuyền gỗ theo dòng nước nhấp nhấp nhô nhô, xoay vòng trên mặt sông rộng lớn, rất nhiều người nhìn bọt nước xung quanh thuyền gỗ, đầu bắt đầu choáng váng, mắt thẳng đơ.

“Người trên thuyền gỗ nghe đây, cầm cán chèo của mình lên, còn nhớ lời tôi đã từng nói với mọi người không? Dùng cán chèo đẩy nước, chú ý khống chế phương hướng, để thuyền gỗ chuyển động!” Ngô Nặc đứng bên bờ lớn tiếng nói.

Giọng y truyền rõ vào tai mỗi một nô lệ trên thuyền, các nô lệ hoang mang luống cuống lập tức giống như tìm được chỗ dựa, xôn xao cầm cán chèo đã chuẩn bị từ sớm, dùng sức khua trong nước.

Không khua còn chưa sao, vừa khua, thuyền gỗ càng chao đảo thêm lợi hại.

Ngô Nặc từng ngồi thuyền cá nhỏ cũng từng ngồi qua bè trúc, nhưng đó đều là chuyện khi y còn nhỏ, sau đó nước sông bị ô nhiễm, nổi mùi tanh nồng nặc, trong sông không có cá, các như dân liền chẻ thuyền làm thành củi đốt, làm gì còn thuyền cho y chèo.

Ngô Nặc có thể giúp họ làm ra cán chèo thuyền, nhưng làm sao khua, vẫn phải do các nô lệ tự mày mò.

May mà thuyền gỗ lớn đủ chắc, nước cũng không quá siết, thuyền gỗ đảo vòng vòng trong nước, nhưng cuối cùng vẫn ổn định không bị lật.

Các nô lệ giãy dụa nửa ngày trời trên thuyền, dần dần mò ra được chút mánh khóe, chậm rãi, thuyền gỗ không xoay vòng nữa, các nô lệ trên thuyền bắt đầu hô dấu hiệu, phối hợp càng lúc càng ăn ý, thuyền gỗ cuối cùng cũng theo dòng nước đẩy chậm rãi trôi đi.

“Thành công rồi, thật sự thành công rồi!”

“Ngao ngao ngao ngao…”

Khi tốc độ thuyền trôi càng lúc càng nhanh, bất luận là nô lệ trên thuyền hay trên bờ đều lớn tiếng hoan hô.

Lúc này, họ không chỉ tận mắt chứng kiến kỳ tích, còn tự tay chế tạo ra kỳ tích.

Được Bạch và Ngô Nặc ngầm cho phép, các nô lệ trên bờ kêu la không ngừng, đuổi theo thuyền gỗ chạy như điên, người cá biệt thật sự quá kích động, dứt khoát nhảy thẳng xuống nước, liều mạng đuổi theo phía sau chiếc thuyền gỗ đang trôi.

Đuổi kịp rồi, thì dùng cả tay lẫn chân, cùng với sự giúp đỡ của người khác, leo lên thuyền gỗ, sau đó kích động vừa nhảy vừa nhún trên thuyền, sau đó càng nhiều người kích động nhảy xuống nước.

“Tóm lại là thành công rồi, cuối cùng không cần lo lắng nữa.” Ngô Nặc cười thở phào nhẹ nhõm, cái khác không sợ, y sợ là thuyền gỗ chế ra xuống nước sẽ chìm, vậy thì mất mặt chết được.

“Trước giờ tôi chưa từng lo lắng.” Bạch nhìn chiếc thuyền gỗ dần trôi xa một cái cuối, quay đầu lại nhìn Ngô Nặc, bốn mắt giao nhau, trong con mắt băng lam mềm mại đến như chứa đầy nước, “Vì tôi tin tưởng cậu.”

“Có lòng tin với tôi đến vậy?”

“Tất nhiên rồi.”

“Coi như cậu có mắt.” Ngô Nặc cười tươi: “Đi, chúng ta đi theo, cho người bộ lạc Đại Hồ một niềm vui bất ngờ!”

“… Đợi một chút.”

“Cậu cởi quần áo làm gì?”

"Grào grào grào___" Kèm với tiếng gào hưng phấn, chiếc đuôi dài của dực hổ giống như hung thú tiền sử duỗi ra, cuốn Ngô Nặc lên lưng mình, đợi Ngô Nặc ngồi vững, đôi cánh lớn vút một tiếng phất lên thật cao, sau một đợt chạy lấy đà tức khắc bay lên.

Giống như ngày thường, mọi người trong bộ lạc Đại Hồ đang bận rộn sôi nổi làm công tác chuẩn bị cuối cùng cho mùa đông sắp tới, thời tiết đã dần giảm nhiệt độ, mọi người tận hết khả năng bắt cá lớn trong hồ, dùng muối thô ướp thành cá mặn, để dành mùa đông làm thức ăn.

Khi đang bắt cá, đột nhiên mọi người nhìn thấy trên mặt hồ trôi tới một vật rất lớn, từ xa nhìn không rõ, cho rằng trong hồ xuất hiện quái vật gì đó, bị dọa vội vã bơi tới bờ, đợi 'quái vật' lại gần rồi, họ mới nhìn rõ, phái trên quái vật có người, những người này dùng côn gỗ khua trong nước, sau đó quái vật liền bắt đầu chạy.

"Thủ lĩnh, thủ lĩnh, không tốt rồi, trong hồ có quái vật, ngài mau ra xem thử!" Chiến sĩ thú nhân phụ trách tuần tra bộ lạc phát hiện trong hồ xuất hiện quái vật cực lớn, căn bản không kịp nhìn rõ quái vật rốt cuộc là gì, đã lập tức chạy vào trong thành Thạch Đầu báo tin.

"Quái vật, quái vật gì?" Trong Đại Hồ tuy thỉnh thoảng sẽ có quái cá ăn thịt người xuất hiện, nhưng mọi người đều đã quen rồi, đều có thể ứng phó kịp thời, sao đột nhiên lại xuất hiện quái vật?

"Quái vật rất lớn, trông khá giống long, long thú, đã tiến về hướng bộ lạc rồi, thủ lĩnh mau phái người đi xem thử đi!" Đây là một chiếc sĩ thú nhân cấp nhược thú, lá gan không lớn, lúc trước khi ra ngoài săn thú, từng gặp phải một con long thú nhỏ vô cùng hung tàn, đội đi săn trên trăm người, cuối cùng thành công thoát được chỉ có một hai chục người, bắt đầu từ lúc đó, hắn chỉ cần nhìn thấy long thú phản ứng đầu tiên chính là chạy.

Lúc này, tiếng kêu la không phân rõ cảm xúc của các cư dân đã truyền vào trong thành Thạch Đầu, Hồ Lãng lập tức hạ lệnh giới nghiêm thành Thạch Đầu, sau đó dẫn thân vệ nhanh chóng chạy tới bờ hồ.

Đó, đó là cái gì?

Hồ Lãng ngẩn ra, trước giờ hắn chưa từng thấy khúc gỗ nào lớn đến thế, có thể do người thao tác di chuyển trong nước.

Trong chớp mắt, Hồ Lãng nghĩ tới đường thủy Bạch từng nói.

Thần thú ở trên, rốt cuộc người bộ lạc Trường Hà làm sao làm được?

"Thủ lĩnh cẩn thận, cẩn thận, trên trời có thứ đang bay tới!" Chiến sĩ thú nhân nhát gan, việc nghĩa không từ chặn trước mặt Hồ Lãng, hóa thành hình thú___ một con khuyển thú thể hình rất lớn, trông khá giống chó bull của trái đất, nhìn vô cùng hung ác, nhưng lá gan lại nhỏ như chó Bắc Kinh, mắt thấy cự thú khổng lồ trên trời càng lúc càng gần, trong con mắt hung ác tràn đầy nước mắt, tứ chi ngắn mập tráng run rẩy lợi hại.

Không, không lẽ sẽ chết ở chỗ này sao? Gâu gâu gâu hu hu… hắn còn chưa tìm được bạn lữ nữa.

Cho dù thân là thủ lĩnh kiêm chiến sĩ dũng mãnh nhất bộ lạc, lúc này tâm trạng của Hồ Lãng tuyệt đối không tốt hơn khuyển thú toàn thân phát run kia bao nhiêu, ngay lúc cự thú đáp xuống đất, hắn theo bản năng hóa thành hình thú___ một con sói lớn màu bạc, thú nhân xung quanh đó gần như đồng thời hóa hết về hình thú, như lâm đại địch.

Dực hổ màu bạc vẫn đen to lớn chậm rãi đáp xuống đất, trong bụi cuốn mù trời, Hồ Lãng gầm lớn một tiếng, các thú nhân nhanh chóng phân tán ra, vây kín hắn lại.

"Hồ Lãng, anh chiêu đãi khách như thế sao?" Dực hổ nhe miệng lộ ra hàm răng khủng bố.

"Cậu là… Bạch?"

Bạch nhẹ gầm một tiếng, lấy đuôi cuốn Ngô Nặc từ trên lưng xuống, Ngô Nặc đứng vững xong, mỉm cười dùng ngôn ngữ bộ lạc Đại Hồ nói: "Hồ Lãng đại nhân, ngài sẽ không quên chúng tôi nhanh như vậy chứ?"

"Vu Nặc?" Lúc này Hồ Lãng mới ý thức được mình phản ứng quá mức, nhẹ nói với tộc nhân: "Tản ra hết đi, tản ra hết đi, họ là Bạch và Vu Nặc của bộ lạc Trường Hà."

Một tia sáng bạc chói mắt vụt qua, Bạch hóa về hình người, giữ đôi cánh che chắn, nhanh chóng mặc quần vào, sau đó mới thu cánh lại, mặc áo trên màu trắng, chỉnh lý sơ qua mái tóc màu bạc hơi rối một chút, khẽ nhíu mày sóng vai đứng cạnh Ngô Nặc.

Thú nhân thủ hạ của Hồ Lãng tuy đã hơi lui ra, nhưng uy hiếp dực hổ Bạch mang tới cho họ thật sự quá lớn, toàn bộ đều chưa hết sợ, toàn thần phòng bị, chuẩn bị sẵn sàng.

"Hồ Lãng, người của anh nhìn chúng tôi như thế là sao?" Bạch khẽ híp mắt lại, ngữ khí bất thiện chất vấn.

Hồ Lãng âm thầm kêu khổ, nói thật, tuy ngay từ đầu hắn đã đoán được hình thú của Bạch khẳng định là một loại mãnh thú rất hung hãn nào đó, nhưng trình độ hung hãn của Bạch vẫn vượt xa dự liệu của hắn.

Hung thú mãnh hổ kèm theo đôi cánh, đó không phải là dực hổ trong truyền thuyết sao? Nhưng tộc dực hổ không phải là bộ lạc siêu cấp nổi tiếng ở phía nam sao? Bộ lạc Trường Hà lại ở phương bắc, một nam một bắc xa nhau như thế, hai bên sẽ có liên hệ sao?

Hồ Lãng nghĩ không thông, bộ lạc dực hổ hắn cũng từng nghe qua, nhưng chưa có tiếp xúc thực chất lần nào, chỉ biết đối phương là một bộ lạc siêu cấp vô cùng cường đại, có quan hệ tương đối mật thiết với bộ lạc siêu cấp Muối Đô khống chế giao dịch muối thô.

Bộ lạc Trường Hà liệu có quan hệ gì với họ hay không?

Hồ Lãng cảm thấy chuyện trong này không đơn giản, nhưng hiểu biết của hắn với Bạch, với mấy bộ lạc này đều quá ít, căn bản không thể nghĩ ra được cái gì.

Đè nén nghi hoặc trong lòng, Hồ Lãng gầm lớn với tộc nhân: "Bạch và Vu Nặc là khách nhân tôn quý của bộ lạc chúng ta, các người làm gì đây, biến về hình người hết cho tôi!"

Nói xong, ánh sáng lóe lên, Hồ Lãng biến về hình người đầu tiên, Bạch đại miêu nhanh tay lẹ mắt, kéo Ngô Nặc vào lòng mình, che kín mắt y.

Trước mắt Ngô Nặc tối đi, vô thức quở trách: "Cậu làm gì?"

"Không cho phép nhìn bọn họ." Bạch cúi đầu, nhỏ giọng nói bên tai y: "Cậu chỉ có thể nhìn thân thể của tôi, thân thể của tôi đẹp hơn bọn họ nhiều, tối qua cậu còn nói…"

"Nói em cậu! Câm miệng cho ông! Lấy tay cậu ra!"

"… Hừ." Bạch đại miêu hừ một tiếng, đợi người xung quanh đều đã mặc vào váy da thú, hắn mới chậm rãi dời vuốt ra, đối diện với ánh trừng tức giận của tiểu sứ thần, hắn không những không tức giận, còn lộ ra một nụ cười dương dương đắc ý.

Ngô tiểu Nặc: Trở về xem ông làm sao thu thập mi!

Bạch đại miêu: Tùy tiện thu thập, dù sao không cho phép nhìn người khác .

Hồ Lãng chú ý đến không khí giữa hai người, nhưng họ hạ giọng nói chuyện, xung quanh lại nhiều tạp âm, hắn không nghe rõ cả hai nói gì, hắn chỉ cảm thấy Bạch đối xử với Ngô Nặc hình như hơi khác, không giống như quan hệ của thú nhân thủ hộ và người huyết mạch đại vu, nhưng cụ thể ra sao hắn không thể nói rõ được, giấu cảm giác quái dị này vào lòng, Hồ Lãng hơi mang áy náy nói với hai người: "Trước đó chưa từng thấy qua hình thú của Bạch cậu, chúng tôi tưởng là địch tấn công, là lỗi của chúng tôi, mong các cậu đừng giận."

"Hồ Lãng đại nhân nói đi đâu vậy, chúng ta là bạn, sao có thể tức giận chỉ vì chút chuyện nhỏ này? Chẳng qua là hiểu lầm mà thôi, nói ra là không sao rồi." Ngô Nặc cười nói.

Lúc này Hồ Lãng mới phản ứng lại, Ngô Nặc đang dùng tiếng Đại Hồ nói chuyện với hắn, quái dị đáp: "Sao cậu biết nói ngôn ngữ bộ lạc Đại Hồ chúng tôi."

"Gần đây theo họ học." Ngô Nặc tươi cười không đổi, nhìn sang bên hồ.

Hồ Lãng nhìn theo tầm mắt y, không biết từ lúc nào, quái vật gỗ lớn nổi trên mặt nước đã bị cột vào bên hồ, người thao túng quái vật cũng leo lên bờ, đang đi về phía họ.

Những, những người đó không phải là các nô lệ mấy ngày trước đã bán cho hai người này sao?

Các nô lệ bước mau tới, bên này mới nói hai ba câu, họ đã tới trước mặt Bạch và Ngô Nặc, làm theo chỉ dẫn của Bạch lúc trước, mười người một hàng nhanh chóng xếp thành sáu hàng, quyền phải đặt lên ngực cung kính cúi đầu, đều giọng nói: "Đại nhân bình an!"

Trung khí mười phần, khí thế dữ dội.

Nếu không nhận nhầm, những người này là chiến nô của bộ lạc họ thì phải? Mới giao dịch đi chưa bao lâu, sao nhìn đã khác hẳn rồi?

Cụ thể khác ở đâu, phần lớn mọi người vây xung quanh đều không nói rõ được, chỉ có số ít người, tựa như Hồ Lãng, họ có thể cảm giác rõ được những nô lệ này đã thay đổi từ trong xương, sự trung thành của họ đối với Bạch và Ngô Nặc là phát từ nội tâm, phát từ linh hồn, không phải bị bức ép, mà là cam tâm tình nguyện thần phục.

Bạch và Ngô Nặc rốt cuộc có mị lực cỡ nào? Sao lại khiến những chiến nô bướng bỉnh này, trong thời gian ngắn như vậy đã ngoan ngoãn nghe lời?

Hồ Lãng nghĩ không thông, nhưng so với những nô lệ đã giao dịch đi, hắn càng muốn biết quái vật nổi trên mặt nước đó rốt cuộc là gì.

Chỉ chiếc thuyền độc mộc ở không xa, hỏi: "Đó là cái gì? Lẽ nào nó chính là đường thủy mà các cậu nói?"

Ngô Nặc làm tư thế xin mời, để Hồ Lãng theo họ đến gần bờ hồ: "Ở bộ lạc chúng tôi, chúng tôi gọi nó là thuyền độc mộc."

Bất luận là trong ngôn ngữ bộ lạc Trường Hà hay bộ lạc Đại Hồ, đều không có từ 'thuyền độc mộc', Hồ Lãng lặp đi lặp lại từ ngữ phát âm cổ quái này mấy lần, hỏi: "Nó là dùng gỗ làm ra sao?"

"Không sai."

Hồ Lãng từng thấy qua gỗ nổi trên mặt nước, nhưng chưa từng thấy qua khúc gỗ lớn như thế trôi nổi trên mặt nước, hiếu kỳ hỏi: "Là vì các cậu đã khoét rỗng ruột nó rồi, nên nó mới nổi được trên mặt nước, phải không?"

"Đúng."

"Nhưng thuyền gỗ lớn như thế, mới có bao lâu, các cậu làm sao khoét rỗng nó được?"

"Không khó, trên thực tế, thuyền độc mộc thế nào, chúng tôi làm tổng cộng bốn chiếc, còn có ba chiếc ở trên núi, muốn mời Hồ Lãng đại nhân phái vài người giúp chúng tôi mang chúng xuống núi." Ngô Nặc tránh khỏi vấn đề mấu chốt.

Hồ Lãng cười ha ha nói: "Vu Nặc, cậu đã nói chúng ta là bạn, giúp đỡ bạn bè, nghĩa bất dung từ, cần bao nhiêu người cậu cứ nói một tiếng, tôi sẽ sắp xếp ngay."

Mắt Bạch hơi trầm xuống, tên Hồ Lãng này không đơn giản, thông minh da mặt dày, có thể bỏ qua mặt mũi, so với thủ lĩnh bộ lạc Mục Nguyên, bộ lạc Khê Cốc đều khó đối phó hơn.

Khó trách bộ lạc Đại Hồ có thể có quy mô như thế!

Nhưng, hắn tin, rồi sẽ có một ngày, bộ lạc Trường Hà nhất định sẽ vượt qua bộ lạc Đại Hồ!

Hiệu quả làm việc của Hồ Lãng cực cao, rất nhanh đã tập kết mấy trăm chiến sĩ thuần nhân và thú nhân, cùng các nô lệ đi vào núi.

Bạch và Ngô Nặc ở lại bộ lạc Đại Hồ, được Hồ Lãng mời, lại tiến vào thành Thạch Đầu lần nữa. So với lần trước, lần này thành Thạch Đầu rõ ràng sạch sẽ hơn, trên đường rất hiếm khi nhìn thấy phân đống nhỏ đống lớn, liên đới, không khí cũng trong trẻo hơn không ít.

Lần trước vào thành, biểu cảm chán ghét của Bạch và Ngô Nặc quá rõ ràng, Tang Ba đứng bên cạnh, cảm thấy đặc biệt mất mặt. Sau đó hắn đã hồi báo với Hồ Lãng, Hồ Lãng đặc biệt an bài mấy nô lệ dọn dẹp một phen, thành tích thấy được ngay.

Ở trong hoàn cảnh sạch sẽ, tự nhiên sẽ thoải mái hơn hoàn cảnh dơ bẩn nhiều, sau khi thấy được thành quả, Hồ Lãng dứt khoát bảo mấy nô lệ này mỗi ngày dọn dẹp đường phố trong thành, hạn chế các cư dân trong thành tùy tiện đại tiểu tiện, chậm rãi, liền biến thành hiện tại.

Đường phố trở nên sạch sẽ, nhưng đám nhóc con vẫn quá bẩn, so với bộ lạc Trường Hà, còn kém rất xa . Đáy mắt Bạch đại miêu lóe qua một tia đắc ý, cùng Hồ Lãng đến nhà hắn.

Vì vụ hiểu lầm vừa rồi, tuy đã giải trừ cảnh báo, nhưng bầu không khí trong thành vẫn còn khá ngưng trọng.

Ba đứa con của Hồ Lãng bị bạn lữ của hắn là Tang Thu nhốt trong nhà, đám nhóc tinh nghịch đã quen, bình thường điên cuồng chạy giỡn khắp thành trong thành ngoài, làm sao ở yên được.

Nhìn thấy Hồ Lãng bình yên trở về, đám nhóc xoèn xoẹt lao lên, vây quanh ba chúng xoay vòng, mồm năm miệng mười hỏi quái vật rốt cuộc trông ra làm sao.

"Ngoan nào, không được ồn, không nhìn thấy có khách sao?" Hồ Lãng nhẹ quát một tiếng, nhưng ngữ khí lại không nghiêm khắc gì.

Đám nhóc lúc này mới nhìn thấy Bạch và Ngô Nặc đứng cạnh đó, Ngô Nặc vì vận chuyển [Thổ nạp pháp (sơ cấp)], lại thêm bản thân y rất thích mấy cục lông nhỏ này, trẻ con trời sinh đã khá nhạy cảm đối với thiện ý và ác ý, tự nhiên sẽ muốn thân cận y. Nhưng Bạch ở cạnh khiến chúng lùi bước, tuy trên mặt Bạch không có biểu cảm gì, nhưng trực giác cho chúng biết Bạch không thích chúng, hơn nữa Bạch rất cường đại, đối diện hắn, đám nhóc có nỗi sợ hãi nói không nên lời, không dám lỗ mãng, ngoan ngoãn đứng bên cạnh cha, không ồn không nháo.

Hiếm thấy các con của mình nghe lời như thế, Hồ Lãng không nghĩ nhiều, dẫn Ngô Nặc và Bạch vào vườn lần trước ăn cơm, lại phái người đi mời đại vu tới.

Hắn mời Bạch và Ngô Nặc qua, tự nhiên không phải là đơn thuần nói chuyện làm khách, sau một phen khách sáo, liền đi vào chính đề.

"… Thuyền độc mộc, thật sự có thể đi thẳng từ đây đến bộ lạc Trường Hà sao?" Hồ Lãng dùng thú ngữ hỏi.

"Quá trình thuyền độc mộc chạy trên nước, anh cũng đã thấy rồi, chẳng qua, bộ lạc Trường Hà cách nơi này vẫn là quá xa, số thuyền độc mộc này có thể hoàn thành đoạn đường xa như thế không, cần phải thử qua mới biết." Ngô Nặc trực tiếp dùng ngôn ngữ bộ lạc Đại Hồ xen lẫn từ vựng tiếng Hán trả lời hắn, Hồ Lãng và Vu Nguyệt đều nghe không hiểu từ ngữ tiếng Hán, nhưng ý Ngô Nặc muốn nói thì họ có thể hiểu được bảy tám phần.

"Nếu thành công rồi, năm sau tôi sẽ cho người vận chuyển muối huyết tới, giá cả cứ tính theo chúng ta đã nói trước đó." Bạch dùng thú ngữ nói.

"Được." Hồ Lãng rất vui vẻ gật đầu, chuyển lời, "Tang Ba rất hiếu kỳ với bộ lạc các cậu, không biết có thể để nó đi cùng các cậu đến bộ lạc Trường Hà không?"

"Tôi và Vu Nặc còn phải tiếp tục lịch lãm, nếu Tang Ba muốn đến bộ lạc chúng tôi, thì có thể đồng hành với những nô lệ đó, nhưng tôi không thể bảo đảm họ cuối cùng nhất định đến được bộ lạc Trường Hà." Bạch nói.

"Không thì thế này, lần này để các nô lệ tìm đường trước, thông thoáng đường thuyền chạy, xác định không có vấn đề an toàn gì, mới để Tang Ba đến bộ lạc chúng tôi." Ngô Nặc nói một biện pháp điều hòa. An toàn quả thật là một vấn đề lớn, nhưng một vấn đề khác là, trước khi bộ lạc Trường Hà trở nên càng thêm cường đại, tốt nhất đừng tăng thêm một kẻ dòm ngó cường đại cho bộ lạc.

Bào trì cảm giác thần bí ở mức thích hợp, càng có lợi cho giao dịch với bộ lạc Đại Hồ.

Hồ Lãng quả thật rất hiếu kỳ với tất cả mọi thứ của bộ lạc Trường Hà, nếu không hắn cũng sẽ không muốn phái người thân tin tưởng nhất của mình đi, nhưng Bạch và Ngô Nặc nói cũng rất có đạo lý, nếu không có dực hổ Bạch đồng hành, chỉ dựa vào những nô lệ đó và thuyền độc mộc, quả thật không cách nào bảo đảm an toàn. Mùa đông cũng sắp tới rồi, nếu trước khi đến mùa đông, họ không cách nào tới được bộ lạc Trường Hà, e rằng chỉ có thể đông lạnh chết bên ngoài.

So với để Tang Ba phải mạo hiểm không cần thiết, còn không bằng giống như Vu Nặc đã nói, đợi xác định đường thuyền an toàn rồi, đi cũng không muộn, dù sao bộ lạc Trường Hà dù sớm hay muộn cũng vẫn ở chỗ đó không chạy đi được, không cần phải gấp nhất thời.

Rất nhanh, mọi người chuyển sang bàn vấn đề khác, sau khi đơn giản ăn chút đồ trong nhà Hồ Lãng, Ngô Nặc và Bạch liền cáo từ, đến tiệm của Tang Ba đào đồ tốt.

Đồ tốt trong tiệm hắn không ít, nhưng thứ đặc biệt hiếm thì cũng không nhiều.

Ngô Nặc chọn một vài thứ mình cần và có giá trị, bảo Tang Ba trước giữ đồ lại cho y, đợi họ vận chuyển muối huyết giấu bên ngoài qua rồi mới giao dịch.

Cưỡi Hắc Phong ra ngoài dạo mấy vòng, đi đến nơi xung quanh không người, Ngô Nặc trực tiếp dời muối huyết trong nhẫn không gian lên xe ngựa, chạy tới chạy lui mấy lượt, kéo đủ hơn sáu ngàn cân muối huyết qua.

Một phần muối huyết đổi thành các loại hạt giống đã bàn trước đó, một phần muối huyết đổi lấy thứ trong tiệm của Tang Ba, thứ Ngô Nặc mua nhiều nhất là vải bố và dây gai.

Vải bố Tang Ba tiêu thụ rẻ hơn lần trước Ngô Nặc mua từ tay người của bộ lạc Mục Nguyên không ít, bên bộ lạc Đại Hồ có nhiều cây gai, giá dây gai cũng rẻ.

Ngô Nặc bỏ ra chút muối huyết, để Tang Ba giúp tìm một vài thuần nhân và nô lệ nhanh nhẹn linh hoạt, giúp bện dây gai thành dây thừng thô chắc chắn. Sau đó lại mua từ tay cư dân bộ lạc Đại Hồ khá nhiều da bò dê, nhờ những người này dùng dây gai may da bò dê thành cánh buồm thật lớn.

Đợi người Hồ Lãng phái tới dời chiếc thuyền độc mộc cuối cùng xuống núi, lại đợi sáu chục nô lệ đó ngày càng thuần thục chèo thuyền, khống chế phương hướng, cùng với xử lý một vài tình huống đột phát, bên này đồ Ngô Nặc bảo người chuẩn bị cũng đã chuẩn bị xong hết.

Trên vị trí đã dự trù sẵn trên thuyền độc mộc, an trí cột buồm, gắn cánh buồm lớn lên, ở phía đuôi thuyền dùng cành cây và da thú dựng lên một cái lều nhỏ giản dị, dùng để cất thức ăn cho các thuyền viên, sau một phen bố trí, thuyền độc mộc càng giống như một quái vật khủng bố.

Ngô Nặc đổi đủ cá muối, thịt muối, dưa dại quả dại vân vân đủ thức ăn dùng trong một tháng cho các nô lệ này, lại phối chế một vài vu dược cơ bản cầm máu trị thương chữa cảm mạo cho họ. Thuyền trưởng và phó thuyền trưởng trên mỗi chiếc thuyền độc mộc đều có một phần vu dược kịch độc, dùng để ứng phó với nguy hiểm có thể gặp phải. Số đồ sắt họ dùng để chặt cây tạo thuyền lúc trước, cũng toàn bộ cho họ giữ lại phòng thân. Người bên bộ lạc Đại Hồ đã học được dùng dây gai bện thành lưới bắt cá, các nô lệ đều biết, Ngô Nặc liền chuẩn bị cho mỗi chiếc thuyền năm chiếc lưới đánh cá lớn…

Những gì có thể nghĩ tới, Ngô Nặc đều tận khả năng nghĩ cho họ.

Dù sao là sáu mươi mạng sống tươi trẻ, đối với các thổ dân thế giới này mà nói, họ chẳng qua chỉ là những nô lệ ti tiện mà thôi, chỉ là 600 ống muối mà thôi, nhưng đối với Ngô Nặc, giá trị sinh mạng không thể dễ dàng dùng vật chất ước tính như vậy.

Về công về tư, y đều hy vọng sáu mươi người trẻ tuổi này, có thể vượt qua vô số sông hồ, an toàn đến được bộ lạc Trường Hà.

Vì thế, trước khi đi, Ngô Nặc đặc biệt cử hành một buổi tế lễ chúc phúc cho họ.

120. Chương 120: Chúc Phúc

Địa điểm cử hành tế lễ chúc phúc được chọn ở bên ngoài bộ lạc Đại Hồ, trên một bãi sông nằm gần hồ, cống phẩm tế lễ là mồi hoang các nô lệ tự tay săn được, và quả dại này nọ họ tự hái được.

So với bộ lạc Trường Hà, chế độ đẳng cấp ở bộ lạc Đại Hồ còn nghiêm khắc hơn nhiều, nô lệ tuyệt đối không có tư cách tham gia tế lễ thần thánh, trừ khi họ là tế phẩm.

Khi Ngô Nặc nói cho những nô lệ này biết y sẽ tổ chức một buổi tế lễ chúc phúc cho họ, các nô lệ quả thật không dám tin vào lỗ tai của mình, kinh hỉ quá lớn khiến họ vui đến mức không biết phải làm sao mới tốt, nhất thời, đủ mọi tình cảm như cảm kích, sùng kính, trung thành dành cho Ngô Nặc đã đạt tới một độ cao mới.

Ngô Nặc tổ chức buổi tế lễ chúc phúc này, không đơn thuần chỉ là muốn đạt được lòng trung thành của những nô lệ này, soát mới danh vọng, mà y thật sự hy vọng họ có thể được sức mạnh thần bí nào đó phù hộ, thật sự hy vọng họ có thể thuận buồm xuôi gió đến được bộ lạc Trường Hà.

Ngô Nặc đã không phải lần đầu tiên múa tế lễ, y trịnh trọng mặc vào lễ phục tế lễ đại vu chuẩn bị cho y lần trước, đội mũ vào, cầm gậy chống, sau khi khấu đầu tế bái, nhẹ giọng niệm tế từ, đồng thời vận chuyển [Thổ nạp pháp (sơ cấp)] và [Minh tưởng pháp sơ cấp], cùng với vu lực mạnh mẽ không phù hợp tuổi của y, cả người y tựa hồ dung làm một thể với thiên địa, trường kỳ tu luyện [Thể thuật căn bản] đã xây dựng được nền móng kiên cố cho y, tư thế múa đặc biệt nhẹ nhàng, tiếng ngâm thanh thoát uyển chuyển như thiếu niên, khiến tinh thần người khác chấn động, đồng thời trong lòng lại sinh ra vô số kính sợ.

Vô số điểm sáng mắt thường không nhìn thấy được, từ bốn phương tám hướng giữa thiên địa tụ lại, tới tấp ùn tới trên người những nô lệ đang thành kính phủ phục. Các nô lệ hoàn toàn không biết đã phát sinh chuyện gì, chỉ cảm thấy theo tiếng ngâm của Vu Nặc đại nhân, thân thể trở nên nhẹ nhàng, cũng trở nên dị thường thoải mái, tựa hồ ngay cả những bệnh cũ lâu năm thỉnh thoảng phát tác cũng đã biến mất, quả thật thuyết phục nói không nên lời.

"Cái này, cái này làm sao có thể?" Từ xa, Vu Nguyệt cùng đám người Hồ Lãng quan sát buổi tế lễ chúc phúc này, lầm bầm tự nói, thật lâu không cách nào hoàn hồn khỏi chấn động.

"Đại vu, sao vậy?" Hồ Lãng hỏi.

"Vu Nặc, tuyệt đối không phải là người huyết mạch đại vu bình thường, y, y…"

"Y làm sao?" Sắc mặt Hồ Lãng ngưng trọng.

"Ta không biết nên nói sao, ta chưa từng gặp qua người huyết mạch đại vu nào có thiên phú như y, ngay cả trong truyền thừa của tộc ta, cũng chưa từng có, y nhất định sẽ trở thành một đại vu vô cùng cường đại." Vu Nguyệt lầm bầm nói, đáy mắt toàn là kinh hãi.

Cháu lớn của Vu Nguyệt là Vu Băng đứng sau lưng bà, một thiếu niên lão thành luôn tự phụ về thiên phú, lần đầu tiên biết cái gì là ngoài trời có trời.

"Đại vu, con muốn đi bộ lạc Trường Hà lịch lãm." Giọng của thiếu niên dị thường kiên định.

Vu Băng không phải lần đầu tiên đề xuất muốn đi lịch lãm, nhưng chỉ có lần này Vu Nguyệt không chút do dự đáp ứng cậu ta: "Được, đợi đường thủy được khai thông rồi, con đi cùng với Tang Ba, đến lúc đó, nhớ thay ta hỏi thăm Vu Quyền đại nhân."

Vu Băng không ngờ bà mình vậy mà đồng ý, sửng sốt một chút mới phản ứng lại, vội vã gật đầu, đáy mắt toàn là hưng phấn và kích động.

Dù sao vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Vu Nguyệt thầm thở dài một tiếng, tầm mắt quay trở lại tiếng ngâm trầm thấp, thân thể nhảy múa nhẹ nhàng dưới ánh sáng kia.

Thiên phú trác tuyệt.

Trong ngôn ngữ của bộ lạc Đại Hồ không có từ này, nhưng trong lòng Vu Nguyệt lại mơ hồ xuất hiện khái niệm này.

Nếu Ngô Nặc biết một chuỗi hoạt động tâm lý của bà, nhất định sẽ kìm không được nói với bà, mới không phải thiên phú trác tuyệt gì đâu, là công pháp! Tục ngữ nói, thần côn không đáng sợ, sợ là sợ thần côn có văn hóa (công pháp)!

Thời gian tổ chức buổi tế lễ chúc phúc được chọn vào sáng sớm, khi Ngô Nặc niệm xong mấy câu tế từ cuối cùng, mặt trời đúng lúc leo lên khỏi đường chân trời, Bạch ngẩng đầu đúng lúc nhìn thấy một chùm tia sáng cam thông qua khe hỡ giữa núi chiếu thẳng lên người Ngô Nặc, gió mát se lạnh thổi lay lông vũ trên mũ và góc bào của y, vạc áo phiêu bay, gương mặt xinh đẹp đỏ hồng lộ ra trang nghiêm túc mục hiếu có, tựa như thiên nhân.

Bạch hơi cúi đầu, thu lại dục vọng cuồn cuộn sôi sục trong đáy mắt.

Ngô Nặc thầm hô to hối hận ___ má ơi, sắp nóng chết rồi, trên lưng ướt đẫm rồi được chưa, sớm biết vậy đã không mặc trịnh trọng thế này QAQ.

Hệ thống: Ký chủ ngốc…

"… Nguyện phụ thần phù hộ mọi người, các dũng sĩ."

Câu cuối cùng, Ngô Nặc dùng tiếng Đại Hồ nói, các nô lệ còn đắm chìm trong sự thoải mái được vu lực thấm nhuần cơ thể, căn bản không chú ý tới.

Từ xa, tai Hồ Lãng và các thú nhân khác đủ nhạy bén, nắm bắt được rõ ràng mấu chốt trong câu nói của Ngô Nặc.

"Phụ thần? Là thần gì?" Hồ Lãng thấp giọng hỏi Vu Nguyệt.

Vu Nguyệt lắc đầu nói: "Ta cũng chưa từng nghe qua, đại khái là thần linh mà bộ lạc Trường Hà tín ngưỡng."

Tế lễ chúc phúc kết thúc, Ngô Nặc để các nô lệ phân chia tế phẩm, sau đó an bài họ chia ra bước lên thuyền độc mộc.

Trên thuyền độc mộc trừ thức ăn cần thiết và các công cụ cần thiết cho sinh tồn của các nô lệ, còn đựng khá nhiều vải bố. Ngô Nặc có dự tính khác, không thể để những vải bố này chiếm cứ không gian trong nhẫn, chỉ có thể để các nô lệ vận chuyển thay.

Tuy thời tiết này hướng gió ngược lại với hướng họ đi thuyền, nhưng hôm nay vận khí họ không tồi, gió trong phạm vi nhỏ lại là gió thuận, hạ buồm xuống, dưới sức gió, các nô lệ hô to khẩu hiệu, khua động mái chèo, hát khúc ca đơn giản cổ xưa, đón mặt trời mới mọc, dưới ánh mắt chú mục của vô số cư dân bộ lạc Đại Hồ, chậm rãi khởi hành, nghịch lưu mà đi…

Cáo biệt Hồ Lãng, Tang Ba, Vu Nguyệt…, Bạch lùa Hắc Phong, đánh xe ngựa, chạy trên bờ cùng các nô lệ năm ngày, sau khi lại gần khu vực của tộc hầu thú, mới chia đường với những nô lệ này.

Trước khi đi, Ngô Nặc tặng cho Tang Thu và ba sói con nhà cô một người một sợi dây chuyền may mắn, dây chuyền may mắn của Tang Thu là một chuỗi hơn mười ngôi sao bán trong suốt nung từ đất dính, cho dù với ánh mắt của Ngô Nặc, sợi dây chuyền này cũng đủ đẹp. Đám sói con thì là dây chuyền chuông mà các ấu thú nhân của bộ lạc Trường Hà thích nhất, chúng cũng không ngoại lệ, ba nhóc con đặc biệt thích âm thanh thanh thoát của chuông nhỏ, để nghe tiếng chuông vang, chúng không ít lần làm trò ngốc nhảy nhót tại chỗ.

Hồ Lãng, Vu Nguyệt, Tang Ba mỗi người được một bình rượu trái cây, bất luận là bình thủy tinh đựng rượu trái cây, hay rượu trái cây, đều khiến cả ba yêu thích không thôi.

Ngô Nặc và Bạch chân trước vừa đi, chân sau họ đã bắt đầu mong đợi các nô lệ khai thông đường thủy, mong sang năm còn có thể nhìn thấy họ.

Chiếu theo tốc độ đi thuyền của các nô lệ, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ít nhất cũng phải hơn một tháng mới có thể đến bộ lạc Trường Hà, nhưng Ngô Nặc và Bạch trở về thì lại không cần tốn thời gian như thế, chẳng qua, trước khi trở về, họ còn phải làm cho xong nhiệm vụ, rất khó nói cuối cùng ai sẽ về bộ lạc Trường Hà trước.

Để tránh những nô lệ này đến trước gặp phải công kích của bộ lạc Trường Hà, Ngô Nặc dùng vu dược viết lên trên tất cả cánh buồm hai chữ Trường Hà thật lớn, chữ Hán khác người bộ lạc Trường Hà có thể không nhận ra, nhưng hai chữ này đã khắc lên tiền, rất nhiều người đều thấy qua, không nhất định nhớ, nhưng vừa nhìn thấy chắc chắn sẽ có cảm giác quen thuộc, sẽ không tùy tiện phát động công kích.

Mà trên người bốn thuyền trưởng của bốn con thuyền đều mang theo cuộn da dê Ngô Nặc giao cho họ, trên cuộn da dê có thư tín của Ngô Nặc, trong thư đã nói rõ lai lịch của những nô lệ này, và quyết định xóa bỏ nô tịch của họ, cuối cùng còn nhấn Kim Đồng nhất định phải đối xử tốt với những người này.

Chỉ cần các nô lệ đừng ném hết bốn cuộn da dê đi, cho dù chỉ còn một phần chứng cứ ở đó, những gì Ngô Nặc đã nhận lời họ, bộ lạc Trường Hà sẽ nhất nhất thực hiện.

Năm ngày đi thuyền nghịch lưu, các nô lệ đã thể nghiệm đủ độ khó của chuyến đi này, nhưng, vừa nghĩ đến chỉ cần tới được bộ lạc Trường Hà, họ sẽ có thể xóa đi thân phận nô lệ, trở thành cư dân chính thức, dù có khổ có khó thêm nữa họ cũng có thể tiếp tục kiên trì.

Huống chi Vu Nặc đại nhân còn chúc phúc cho họ, thần linh nhất định sẽ phù hộ họ!

So với đất liền, đường thủy không cần nghi ngờ là an toàn hơn nhiều, nhưng cho dù là con sông nước ngọt ở lục địa, cũng vẫn tiềm tàng vô số nguy hiểm.

Xoáy nước, sương mù, cá ăn thịt người, gió bão, dực long thú, quái vật trong nước…

Nguy cơ không đâu không có, nhưng những nguy cơ này lại không cách nào ngăn cản quyết tâm tiếp bước của họ, kẻ dũng không sợ!

Sau khi tách khỏi các nô lệ, Ngô Nặc dời muối huyết trong nhẫn không gian lên xe ngựa, Bạch điều khiển xe ngựa đi đến ngoại vi rừng nơi ở của tộc hầu thú.

Sau khi Hầu Dũng về tộc kể lại chuyện muối huyết, thủ lĩnh tộc hầu thú lập tức bảo người tập trung hết quả hỏa lê và hạt giống hỏa lê còn lại trong tộc, nhưng bất luận là quả hỏa lê hay hạt giống đều quá ít, cho dù Bạch chịu ra giá gấp đôi, họ cũng không đổi được bao nhiêu muối huyết.

Hiếm khi gặp được một chủ mua ra giá cao, bộ lạc hầu thú tự nhiên không nỡ từ bỏ cơ hội này, vì họ đều biết Bạch và Ngô Nặc là người từ ngoài tới lịch lãm, bỏ qua cơ hội này, rất có thể họ sẽ không mua được muối huyết rẻ như thế nữa.

Bất đắc dĩ, họ lại tìm một vài vu dược quý hiếm, cùng một vài loại quả ngon gom lại, sau đó mỗi ngày phái người ra ngoài bìa rừng hoạt động, đợi tin tức của Ngô Nặc và Bạch.

Vì nhóm Hầu Dũng trở về đã tiêu hao một ít thời gian, thu thập quả, hạt giống, vu dược cũng tốn không ít thời gian, họ chưa đợi được mấy ngày, Ngô Nặc và Bạch đã xuất hiện.

Tộc hầu thú cư trú ở nơi sâu nhất trong rừng, trừ trao đổi vật tư cần thiết, rất hiếm khi giao lưu với người ngoài, càng sẽ không mời người tới nơi ở của mình.

Sau khi Ngô Nặc và Bạch đến, họ hoàn toàn không có ý mời hai người tới bộ lạc làm khách, chỉ phái người dùng tốc độ nhanh nhất chuyển vật tư đã chuẩn bị xong ra ngoài bộ lạc.

"Tôi nhớ, chúng ta đã nói rõ, dùng muối huyết đổi quả hỏa lê và hạt giống quả hỏa lê, những thứ này là sao?" Bạch dùng thú ngữ hỏi Hầu Dũng.

Hình người của Hầu Dũng không tính là cao lớn, nhưng cũng cao hơn Ngô Nặc cả một cái đầu, e dè khí tức hung thú của Bạch, hắn không dám lỗ mãng ngang tàng, thành thật mà cung kính nói: "Bạch đại nhân, bộ lạc chúng tôi chỉ có thể tìm được chút ít quả hỏa lê và hạt giống này thôi, nên đành tìm thêm vài thứ khác, tôi bảo đảm, các ngài khẳng định sẽ thích những thứ này."

Ngô Nặc nhìn sơ qua những thứ họ chuẩn bị, khỏi nói, thật sự có thứ khiến y hứng thú.

Quả thơm.

Loại quả này mùi vị bản thân nó cũng bình thường thôi, nhưng quả thơm nồng đậm bá đạo, vô cùng thích hợp ủ rượu trái cây.

Y vốn muốn từ bộ lạc Đại Hồ giao dịch một ít, nhưng quả thơm của bộ lạc Đại Hồ cũng là đổi từ hội chợ bộ lạc, không nhiều, lấy giá vốn chuyển bán một ít cho Ngô Nặc, nhưng lại rất gian xảo không nói ra họ giao dịch quả thơm từ bộ lạc nào. Loại chuyện kiếm khoản chênh lệch giao dịch này, bộ lạc Đại Hồ đã thuần thục tới không thể thuần thục hơn.

Ngô Nặc vốn cho rằng năm nay đã không có cơ hội kiếm được quả thơm, nghĩ sang năm đường thủy khai thông, tự nhiên sẽ có cách biết tung tích quả thơm, nên cũng không hỏi nhiều.

Ai biết đi mòn gót giày tìm không ra, lúc có lại không tốn chút công sức nào.

Ngô Nặc đang cao hứng, bên tai đột nhiên truyền tới âm thanh máy móc lạnh lẽo của hệ thống.

121. Chương 121: Văn Hóa Bàn Ăn

[Chuỗi nhiệm vụ khám phá:

Nhiệm vụ ba mươi sáu: Khám phá bộ lạc tộc hầu thú

Phần thưởng nhiệm vụ: 1000 tích phân, rượu trái cây bí chế 500ml]

Rượu trái cây bí chế là cái quỷ gì? Nhưng, 500ml rượu trái cây, còn có 1000 tích phân, làm, nhiệm vụ này nhất định phải làm!

[Hệ thống, nhiệm vụ này tôi nhận.]

Ngô Nặc hưng phấn bừng bừng nhận nhiệm vụ, nhưng nhìn đám người Hầu Dũng thì có vẻ căn bản không định mời y vào bộ lạc làm khách, phải nghĩ cách.

Tuy bảo Bạch dẫn y vào rừng tìm bộ lạc hầu thú có lẽ không khó, nhưng y quả thật cũng rất hiếu kỳ, bộ lạc có tỷ lệ thú nhân đạt đến trên bảy phần trong truyền thuyết này liệu có giấu bí mật gì không. Nếu thật sự có bí mật gì, đơn thuần chỉ vì nhiệm vụ mà bí mật đi thăm dò qua, e rằng không thể mò ra được cái gì.

Hơi suy nghĩ một chút, Ngô Nặc dùng tiếng Đại Hồ nói với Hầu Dũng: "Ban đầu chúng tôi đã nói rõ chỉ cần quả hỏa lê và hạt giống quả hỏa lê, những thứ khác, chúng tôi không cần."

Hầu Dũng lấy làm khó xử, vì sản lượng quả hỏa lê năm nay giảm mạnh, rau quả khác cũng bị mùa đông năm ngoái ảnh hưởng, sản lượng đều không cao, dẫn tới muối thô họ giao dịch được từ hội chợ căn bản không đủ, lần này hiếm khi gặp được cơ hội, hắn không muốn từ bỏ dễ dàng như thế.

"Vu Nặc đại nhân, mấy loại vu dược này chỉ bộ lạc chúng tôi mới có, trị liệu vết thương rất tốt, còn cái này nữa, quả thơm, quả thơm rất ngon, chỉ có bộ lạc chúng tôi có, cái này nữa…" Hầu Dũng cố sức đẩy mạnh tiêu thụ, lại bị Bạch không chút lưu tình ngắt lời.

"Không cần chính là không cần, đừng phí lời, đếm thử xem có bao nhiêu quả hỏa lê, giá gấp đôi tôi đã hứa sẽ không giảm của anh, còn về thứ khác, các anh lấy về đi." Bạch biết Ngô Nặc muốn quả thơm, nhưng hiện tại lại đột nhiên thay đổi, tuy không rõ nguyên nhân, nhưng hắn vẫn rất cố sức phối hợp.

Quả hỏa lê vô cùng quý hiếm, năm ngoái hai quả hỏa lê đã có thể đổi được một ống muối thô, mà năm nay giá cả muối thô của bộ lạc Đại Hồ lại tăng thêm, bốn quả hỏa lê mới có thể đổi một ống muối thô. Giá thế này họ tự nhiên không nguyện ý tiếp nhận, nhưng bộ lạc Đại Hồ có thể không cần quả hỏa lê, còn họ lại không thể không ăn muối thô.

Cộng thêm sản lượng quả hỏa lê năm nay vốn đã ít, những loại trái cây, vu dược khác đều không nhiều, muối thô đổi được nhiều lắm chỉ đủ cho họ vượt qua mùa đông, năm sau sẽ là cảnh tượng gì, còn rất khó nói.

Nếu không, thủ lĩnh và đại vu cũng sẽ không xem trọng lần giao dịch này đến thế.

Nhìn muối huyết đầy xe đã kéo đến trước cửa bộ lạc, nhưng lại không cách nào trao đổi, hơn mười thú nhân hầu thú tại đó không ai không cảm thấy nóng ruột.

Hầu Dũng không nản lòng, gương mặt lộ vẻ hàm hậu chăm chú nhìn Ngô Nặc, âm thanh lộ ra khẩu cầu nhàn nhạt: "Đại nhân, số vu dược này thật sự rất hữu dụng, còn những trái cây này nữa, thật sự rất ngon, hai người đổi một chút đi."

"Loại vu dược này tôi chưa từng thấy qua, dược tính không cách nào phán đoán, nếu không thế này đi, anh dẫn chúng tôi đến bộ lạc các anh gặp đại vu của các anh..." Thấy sắc mặt đám người Hầu Dũng đột nhiên thay đổi, Ngô Nặc khoát tay nói: "Đừng nghĩ nhiều, tôi và Bạch chỉ là người lịch lãm từ xa tới, sẽ không làm gì các anh, hơn nữa, chúng tôi chỉ có hai người, các anh lại có cả bộ lạc, anh sợ chúng tôi đến bộ lạc các anh, chúng tôi còn lo lắng đến bộ lạc các anh rồi sẽ không thể ra được."

Nói vậy hình như cũng có lý, sắc mặt đám người Hầu Dũng không còn khẩn trương khó coi nữa.

Quanh năm phong kín không giao tiếp với người ngoài, có lúc cũng chưa chắc là chuyện gì tốt, gặp phải những đại lừa gạt như Ngô tiểu Nặc thế này, chỉ mấy câu đã làm bọn họ choáng vòng vòng.

"Tôi muốn đi gặp đại vu của các anh, không có ý gì khác, chỉ là muốn cùng ông ấy giao lưu cách dùng những vu dược này, trên người tôi cũng có vu dược và hạt giống ở bộ lạc Trường Hà và tìm được trên đường lịch lãm, nói không chừng cũng có thứ các anh dùng được, mọi người giao lưu trao đổi, thúc tiến nhau học tập, cũng không phải là chuyện xấu gì đúng không?"

Hình như đúng nha, tuy đại vu y thuật cao minh, nhưng quả thật cũng có bệnh không trị được, có khi tiểu thuần nhân này thật sự có biện pháp thì sao?

Đám người Hầu Dũng đã bắt đầu do dự rồi.

"Ở bộ lạc Trường Hà tôi có một học sinh vô cùng thông minh, tên Tiểu Di, nó cũng là tiểu hầu thú của tộc hầu thú các anh, nhìn thấy các anh, tôi liền nhớ tới nó. Có thể gặp các anh, cũng là sự chỉ dẫn của thần thú. Vầy được rồi, ở chỗ tôi đây có một bình rượu trái cây, là tế phẩm bộ lạc chúng tôi chuyên dùng để tế lễ thần linh, vô cùng quý giá mỹ vị." Nói rồi, Ngô Nặc giả vờ lấy đồ từ trong túi ra, lấy một bình rượu trái cây ra khỏi nhẫn không gian, đưa cho Hầu Dũng, "Hầu Dũng, anh đưa nó cho đại vu của các anh, bất kể đại vu các anh có nguyện ý mời chúng tôi tới bộ lạc các anh không, bình rượu trái cây này tôi cũng tặng cho ông ấy, coi như kết giao một người bạn."

Hầu Dũng đã triệt để choáng váng, đặc biệt là khi nhìn thấy địch thể màu hồng đựng trong bình thủy tinh, chóp mũi ngửi được một hương thơm như có như không, như đã từng biết đến, đột nhiên nhớ lại hương thơm đặc thù khi Ngô Nặc và Bạch hầm thịt, nướng thịt ở bộ lạc Đại Hồ, Hầu Dũng cảm thấy nước miếng trong miệng hình như bắt đầu mất khống chế.

"Được, được rồi, tôi sẽ về hỏi đại vu, các cậu đợi ở đây trước đã." Nói xong, Hầu Dũng dặn tộc nhân mấy câu, bảo họ trước đợi ở đây, hắn biến thành một con hầu thú màu xanh đen giống như con khỉ, cẩn thận ôm bình thủy tinh đựng đầy rượu, phóng người một cái, đuôi dài móc lên cành cây, chớp mắt đã biến mất trong rừng cây.

Chỗ này là ở bìa rừng, với tốc độ họ vận chuyển vật tư ra vừa rồi, không mất nửa ngày, Hầu Dũng đừng mong chạy trở ra được.

Chờ không rất vô vị, trên xe ngựa còn có thịt một, ừm, một loại dã thú Bạch đại miêu và Ngô tiểu Nặc đều không biết tên, buổi sáng chưa ăn hết, thân thể như con nhím, đầu như dê sừng, tứ chi như ngựa, đuôi ngắn như răng dài, rõ là một con tứ bất tượng.

Loại dã thú này, bên bộ lạc Trường Hà căn bản không có, bên bộ lạc Đại Hồ cũng không nhiều, trên đường tới đây, Ngô Nặc và Bạch chỉ mới sáng nay mới nhìn thấy một con.

Là hàng ăn vặt thường thích nếm thử, Bạch đại miêu không chút do dự giải quyết 'tứ bất tượng' 3 .

Ngô Nặc chỉ là khi còn nhỏ lúc xem [Bảng phong thần], mơ hồ nhớ bên trong có một quái vật or quái thú gọi là tứ bất tượng, nhưng cụ thể hình dáng ra sao đã hoàn toàn không nhớ được.

Ăn mất tiêu quái vật or thần thú trong thần thoại của đất nước ăn vặt, nghĩ thôi cũng thấy thật khốc.

Thế là, Ngô tiểu Nặc không chút do dự biến tứ bất tượng thành một bữa sáng thịnh soạn.

Khỏi nói, thứ này ngoại hình xấu thì xấu thiệt, nhưng mùi vị thật sự không tồi, chất thịt cực kỳ non mềm, không có chút vị tanh nồng nào.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, Ngô Nặc cảm thấy sau khi ăn tứ bất tượng, vu lực tựa hồ tăng trưởng thêm một chút.

Bạch không có cảm giác gì đặc biệt rõ ràng, chỉ cảm thấy hình như bản thân không còn nhanh đói như bình thường nữa, không đói, nhưng thèm, đặc biệt là nhớ tới nồi thịt xào, gan xào, tim tạng hầm gì đó Ngô Nặc đã làm sáng nay, Bạch đại miêu liếm liếm miệng, sóng điện não triệt để cùng kênh với Ngô tiểu Nặc___ so với đợi không, không bằng trước ăn chút đồ lót dạ!

Văn hóa bàn ăn là tinh (cặn) túy (bã) trên dưới năm ngàn năm văn hóa của đất nước ăn vặt, nhất định phải để những hầu thú đứt gân não này cảm nhận một chút mị lực cường đại của văn hóa đất nước ăn vặt!

Ừm, cứ dứt khoát quyết định thế đi / .

Những hầu thú ở lại phụ trách trông coi vật tư, kiêm trông coi Ngô Nặc và Bạch, không hiểu gì nhìn hai người họ bận rộn một lúc, sau đó liền truyền tới một mùi hương không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung, mùi hương này giống như mang theo ma lực, khiến các hầu thú không tự chủ được nhìn sang hướng Bạch và Ngô Nặc.

Đó là thịt gì, thật thơm, thơm quá, thơm quá!

Muốn ăn quá! Muốn ăn quá! Muốn ăn quá!

"Muốn ăn sao?" Ngô Nặc mỉm cười với mười mấy thú nhân kia, vẫy vẫy xâu thịt 'tứ bất tượng' nướng trong tay.

Các thú nhân vất vả nhẫn nhịn không nói, nhưng ánh mắt hoàn toàn không dời đi được, cách thật xa, Ngô Nặc thậm chí còn nghe được tiếng nuốt nước miếng đồng loạt của họ.

"Muốn ăn thì tự mình qua đây nướng đi." Nói xong, Ngô Nặc không nhìn họ nữa, bắt đầu vùi đầu ăn. Thịt tứ bất tượng này thật ngon, nạc mỡ cân đối, đặc biệt là sau khi làm thành thịt nướng, béo mà không ngán, non mềm sướng miệng, phối với các loại gia vị, ngon hơn rất nhiều thịt thú mà Ngô Nặc từng ăn.

Hôm nay có nhiều người ngoài ở đây, Bạch đại miêu không tiện biến thành mèo mập để Ngô tiểu Nặc đút ăn, thấy Ngô Nặc muốn dùng mấy xâu thịt này chiêu đãi người ngoài, tuy ngoài miệng không phản đối, nhưng thân thể rất thành thực bảo vệ thức ăn, trái phải ra tay, một tay cầm hơn mười hai mươi xâu thịt đồng thời nướng, đối với Bạch đại miêu mà nói quả thật là chiêu nóng.

Chỉ khổ cho các thú nhân hầu thú ở một bên tròn mắt nhìn.

Thú nhân tuổi tác lớn, năng lực kháng cự dụ hoặc tốt hơn chút, thú nhân nhỏ tuổi, nhìn xâu thịt thơm phưng phức, hai chân nhanh chóng không chịu khống chế.

Hầu Đa Đa là người nhỏ tuổi nhất trong những thú nhân này, cậu ta chỉ vừa mới hóa hình chưa được một tháng, bất luận hình thú hay hình người đều chưa hoàn toàn thành niên, tâm lý cũng chưa thể thoát khỏi tính trẻ con.

Quanh năm sống sâu trong rừng rậm, bất kể phụ huynh có cảnh cáo bao nhiêu lần thế giới bên ngoài nguy hiểm ra sao, cũng không thể địch lại lòng hiếu kỳ rục rịch của trẻ con.

Vốn dĩ Hầu Đa Đa không nên tới tham gia lần giao dịch này, nhưng cậu ta thật sự quá hiếu kỳ người bên ngoài mà Hầu Dũng nói tới, lặng lẽ theo đuôi những người khác ra ngoài.

Hầu Đa Đa tự cho là mình che giấu rất giỏi, kỳ thật mới ra khỏi bộ lạc không bao lâu đã bị Hầu Dũng phát hiện, Hầu Dũng vốn muốn đuổi cậu ta về, nhưng lại không địch nổi cậu ta nhõng nhẽo nài nỉ, cuối cùng vẫn dẫn theo, loại sinh vật em trai không chịu nói lý này, có lúc thật sự là hết cách mà .

Hầu Dũng nhiều lần ân cần dạy bảo nhắc nhở cậu ta chỉ có thể ngoan ngoãn đứng một bên nhìn, không được nói chuyện, không được chạy loạn, không được… không được… Hầu Dũng bla bla nói một đống, hắn chân trước vừa đi, Hầu Đa Đa chân sau đã quên sạch sẽ, còn không chịu được cơn thèm, chầm chậm chầm chậm lết tới cạnh Ngô Nặc, tròn mắt nhìn… xâu thịt trong tay Ngô Nặc.

Những thú nhân khác lúc này mới như vừa tỉnh mộng, nhưng đã muộn rồi, họ còn chưa kịp ngăn cản, Hầu Đa Đa đã không chút do dự ăn xâu thịt Ngô Nặc đưa qua.

Ngon quá đi mất!

Hầu Đa Đa nhanh chóng giải quyết xâu thịt trong tay, lại tiếp tục tròn mắt nhìn Ngô Nặc.

Ngô Nặc cười chỉ xâu thịt sống trong nồi lớn cạnh đó: "Tự mình nướng."

Hầu Đa Đa ngẩn ra một chút, lỗ tai hơi phiếm đỏ, đột nhiên nhảy từ dưới đất lên, Ngô Nặc và các thú nhân ở xa đều bị dọa, chỉ thấy cậu ta nhanh chóng lao vút trong rừng, không bao lâu đã ôm mấy trái cây đã chín chạy về, cậu ta nhét trái cây vào lòng Ngô Nặc, con mắt to tròn long lanh không chớp nhìn Ngô Nặc: "Cho anh, ăn, ngon lắm."

"Cảm ơn, cậu cũng ăn." Ngô Nặc đưa một xâu thịt đã nướng chín qua.

Hầu Đa Đa khoát tay, đặc biệt lịch sự cự tuyệt, sau đó không chút khách khí nói: "Tôi tự nướng!" Một phát ăn mười xâu, đã nghiện hơn chỉ ăn một xâu!

Hầu Đa Đa thất thủ chỉ là mở đầu, đợi khi Hầu Dũng trở lại, tất cả thú nhân đã vây quanh Ngô Nặc và Bạch, tụ quanh đống lửa, xung quanh ném đầy xiên gỗ đã dùng nướng thịt cùng với hạt trái cây, mọi người mồm năm miệng mười tán dóc ngập trời.

Trong không khí còn một chút hương thơm thịt nướng chưa tan hết.

Đám ngu ngốc này, có chút đồ ăn đã bị mắc lừa rồi!

"Đại ca, đại ca, em chừa xâu thịt nướng cho anh, ngon lắm, anh mau ăn đi!" Tiếng nuốt nước miếng đừng quá rõ ràng.

Quả nhiên vẫn là em trai thân thiết. Tuy có hơi nguội, nhưng mùi vị của xâu thịt nướng này thật sự không tồi.

"Đại ca, sao anh không chừa chút nào cho em mà ăn hết sạch vậy, hu hu hu, không thèm để ý tới anh nữa đâu!"

Hầu Dũng: …

122. Chương 122: Nước Thần Ban

Không biết là do những lời Ngô Nặc đã nói hay do bình rượu trái cây kia đả động được đại vu tộc hầu thú, đại vu đồng ý cho hai người vào nơi ở của bộ lạc.

Rừng rậm nguyên thủy, cây cối um tùm, tộc hầu thú sống ẩn cư, trong rừng rậm căn bản không có đường để đi, xe ngựa không thể nào vào được.

"Hắc Phong, mày ngoan ngoãn ở yên đây coi xe, không được chạy loạn, biết chưa?" Ngô Nặc vỗ vỗ đầu Hắc Phong.

Hắc Phong khì mũi một cái, nghiêng đầu đi, một chút mặt mũi cũng không chừa cho Ngô Nặc.

Kết quả, quay đầu đi, đúng lúc lại đụng phải Bạch, bốn mắt nhìn nhau, thấy ánh mắt vô cùng bất thiện của đối phương, Hắc Phong cứng ngắc bẻ cái đầu đang chuyển động về, tùy ý Ngô Nặc vuốt vài cái, con mắt to đen lóng lánh, vừa uất ức vừa khó chịu.

"Lát nữa cho mày ăn mật ong, nghe lời." Ngô Nặc vỗ bờm trên cổ nó, cười nói.

Hắc Phong rất thông minh, cái khác không hiểu được, chỉ có mật ong là nghe vào lòng, đợi Ngô Nặc cởi dây cương trên cổ cho nó, nó phóng đi chạy hai vòng xung quanh, ăn chút đầu cỏ non mới, sau đó chạy về nằm cạnh xe ngựa, bày điệu bộ thành thật 'tôi không có đi chỗ nào hết'.

"Hắc Phong thật thông minh, chắc chắn nó nghe hiểu lời tôi nói!" Sau khi Ngô Nặc đến thế giới này, cũng từng nuôi một vài động vật, trừ thú nhân khoác da động vật ra, lần đầu tiên y gặp được động vật thông nhân tính như thế.

Bạch đại miêu dám đánh cược, con ngựa sừng ngu ngốc đó chắc chắn chỉ nghe hiểu được mật ong, còn ngoan ngoãn coi xe? Nó nếu có thể ngoan ngoãn ở yên coi xe mới lạ đó! Bỏ đi, đừng đả kích Ngô tiểu Nặc là hơn.

Dù sao, con ngựa sừng ngu ngốc đó dù có chạy cũng không chạy được bao xa.

Sau khi đại vu và thủ lĩnh đồng ý để Ngô Nặc và Bạch vào chỗ ở của họ, Hầu Dũng đặc biệt gọi hai ba chục thú nhân ra, mọi người góp súc dỡ toàn bộ muối huyết trên xe xuống, ngay cả những vật tư họ mang ra trước đó, toàn bộ vác về bộ lạc.

Sắc trời tối dần, sau khi đi vào rừng không bao lâu, bên trong đã tối đến mức hầu như không thấy gì, đương nhiên, đây là đối với Ngô Nặc, còn với thú nhân khác, bất kể là Hầu Dũng hay Bạch, tối trình độ này, căn bản không ảnh hưởng tầm nhìn của họ.

Đường trong rừng rất khó đi, Ngô Nặc đến tinh cầu này lâu như thế, trừ lúc mới tới, chạy trong rừng hơn nửa ngày với Bạch, thật sự chưa từng đi trong rừng lâu thế này.

Khi đó dù sao cũng còn có giày thể thao hàng nhái, Bạch đại miêu tuy dẫn y đi xuyên rừng, nhưng thực chất chỉ là ở vùng bìa rừng Hắc Sắc sâm lâm, cảm giác hoàn toàn khác với đi vào nơi sâu nhất trong trung tâm rừng như bây giờ.

Hơn nữa hiện tại mang giày vải, đế giày căn bản không chịu nổi độ mài mòn, sau khi vào rừng, đi chưa bao lâu, Ngô Nặc đã cảm thấy lòng bàn chân mình giống như bị mài mòn một tầng da, đau thấu tim.

Các thú nhân hầu thú hiển nhiên đã quen với hoàn cảnh rừng rậm, họ vác đồ, còn có thể chạy rất nhanh, ngay cả Hầu Đa Đa nhỏ tuổi nhất cũng chạy ở hàng đầu.

Cũng may, rất nhanh Bạch đã chú ý thấy dị thường của y, hắn đừng lại, đứng trước mặt Ngô Nặc cong lưng quay đầu nói: "Đừng đi nữa, tôi cõng cậu."

"Không cần, tôi có thể tự đi."

"Chân cậu đã chảy máu rồi, tôi ngửi được, nếu hiện tại cậu không để tôi cõng, mấy ngày sau cậu cũng chỉ có thể để tôi cõng đi đường, tự cậu chọn." Bạch rất hiếm khi lộ vẻ cường thế trước mặt Ngô Nặc, một khi lộ ra, đó có nghĩa là chuyện đã không còn chỗ thương lượng.

"..."

Bạch quá hiểu chút tâm tư của Ngô Nặc, hắn lấy ra đòn sát thủ: "Một trong những chức trách của thú nhân thủ hộ chính là làm tọa kỵ cho người huyết mạch đại vu, lúc trước từ bộ lạc ra ngoài, không phải đều là tôi chở cậu sao?"

Hình như đúng nhỉ.

Không, không đúng, "... Cái đó không giống." Ngữ khí rõ ràng có chút dao động rồi.

"Có gì không giống, mau lên đi, lát nữa họ đi xa mất." Bạch lùi lại một bước, tay đưa ra sau, không nói thêm gì xốc Ngô Nặc lên lưng.

Chỗ dựa dày rộng, ấm áp, vững chãi.

Tì lên lưng Bạch, Ngô Nặc đột nhiên không muốn nói nữa, hai tay ôm cổ Bạch, đầu vùi vào hõm cổ hắn, lặng lẽ nghe hô hấp của nhau, trong lòng ấm áp, tựa hồ ngay cả đau đớn dưới lòng bàn chân cũng trở nên nhỏ bé không đáng nhắc tới.

Trong bất tri bất giác, Ngô Nặc ngủ mất.

Còn nằm mơ một giấc mơ ngắn ngủi, mơ thấy một con đại miêu xinh đẹp bạc trắng luôn quấn lấy y kêu ngheo ngheo không dứt, đòi ôm đòi vuốt đòi sờ đầu, làm nũng không chịu nổi...

Bạch trở tay vỗ vỗ người trên lưng: "Tỉnh nào, chúng ta đến nơi rồi."

Ngô Nặc còn đang lèm nhèm, trầm mê trong mộng đẹp không cách nào tự thoát ra: "Mèo ngoan, nghe lời đừng quậy."

Bạch: "…" May mà Vu Nặc nói tiếng Trường Hà, chỉ có hắn hiểu được, nếu không hôm nay mất mặt triệt để rồi.

Nhưng, mèo ngoan gì đó, Bạch mới không thừa nhận lỗ tai hắn đỏ lên đâu.

Trong bộ lạc hầu thú rất hiếm có người ngoài tới, đặc biệt là khách tới từ bộ lạc xa xôi, không ít người đặc biệt ra khỏi nhà góp vui, lại gần bộ lạc, âm thanh dần trở nên huyên náo, không cần Bạch gọi tiếp, Ngô Nặc cũng tự tỉnh.

Ngô Nặc mơ hồ xoa mắt, xung quanh tối mù mù, chỉ có không xa phía trước có một đống lửa nhỏ, phạm vi ánh lửa có thể chiếu sáng quả thật có hạn, trong mơ mơ hồ hồ, Ngô Nặc nhìn thấy trên cây treo ngược rất nhiều… người, gió lạnh thổi qua, lá cây vang xào xạt, tiếng gió nghẹn ngào như khóc như tố.

Trong một thoáng, Ngô Nặc cho rằng mình đã đến hiện trường phim kinh dị, trong khu rừng tối tăm treo đầy thi thể gì đó.

Mồ hôi mẹ con đều bị dọa chảy hết ra rồi, được chưa!

Má ơi, người dọa người dọa chết người đó hiểu không?

Ngô Nặc túm lại tiểu tâm can bị dọa vọt lên cổ họng trở vào lồng ngực, vỗ vỗ Bạch, bảo hắn để y xuống, hai chân vừa chạm dất, đã đau đến mức suýt nữa rớt đậu vàng.

Dưới lòng bàn chân chắc chắn đã bị cọ ra mụt nước, vừa rồi leo xuống không chừng đã làm vỡ mụt nước, giờ làm sao đây QAQ?

Ngô tiểu Nặc lặng lẽ nghẹn thủy triều trong mắt lại, chỉnh lý quần áo, cố nén cơn đau, trên mặt để lộ nụ cười nhẹ, lập tức thần côn Ngô lại tái hiện giang hồ.

Các thú nhân để đồ trên người mình xuống, Hầu Dũng đi tới trước, dẫn Ngô Nặc và Bạch đến cạnh đống lửa, chỉ một con khỉ già trước đống lửa nói: "Hai vị đại nhân đây là đại vu của chúng tôi, Vu Tề. Đại vu, đây chính là Vu Nặc đại nhân và Bạch đại nhân mà tôi đã nói."

Ngô Nặc lần đầu tiên nhìn thấy thú nhân làm đại vu.

Vu Tề trông đã rất lớn tuổi, lông xanh đen quanh người đã bắt đầu chuyển bạc, mặt khỉ nhăn vô cùng, lông trên mặt quá dài, gần như che kín ngũ quan của ông, dưới ánh lửa chập chờn, mắt ông càng trở nên sáng rực hữu thần.

"Vu Nặc, Bạch. Khách tới từ phương xa, ngồi đi." Vu Tề trực tiếp dùng thú ngữ nói xong, vỗ vỗ chỗ trống cạnh đống lửa, trên móng vuốt khô gầy, móng tay chất sừng dài đến hơi cong xuống, nhìn sao cũng đặc biệt giống lão yêu quái trong câu chuyện kinh dị.

Trên thực tế, Vu Tề là một ông lão vô cùng hòa ái, Hầu Đa Đa vừa về tới bộ lạc, bỏ đồ xuống, đã chạy thẳng tới cạnh ông, thân thiết giúp ông bắt rận trên người.

"Cảm ơn đại vu." Ngô Nặc hơi gật đầu, hành lễ với đại vu, sau đó cùng Bạch ngồi đối diện đại vu.

Vu Tề lấy ra bình thủy tinh không lớn, rượu bên trong đã ít đi một nửa, ông đi thẳng vào vấn đề: "Trong này đựng vật tế thần của bộ lạc các cậu sao?"

Rượu trái cây chẳng qua mới ủ thử đợt đầu tiên, thành phẩm ít hơn nữa không tính là rất thành công, làm sao còn thừa lấy đi tế thần? Nhưng trong lịch sử đất nước ăn vặt, khi tế lễ thần linh và lễ tế tổ tiên, đều không thể tách được rượu.

Cho nên, Ngô tiểu Nặc gật đầu căn bản không chút do dự, dùng tiếng Đại Hồ xen lẫn tiếng Hán nói: "Không sai, rượu trái cây này đều là do chúng tôi tự ủ ra."

"Tự… ủ? Các cậu có thể tự làm ra nước thần ban?" Vu Tề lập tức get được trọng điểm.

"Nước thần ban? Ở bộ lạc chúng tôi, chúng tôi gọi nói là rượu, rượu trái cây chỉ là một loại rượu, là chúng tôi dùng trái cây dại ủ thành, hoa cũng có thể ủ rượu, các loại lương thực như lúa gạo, lúa mì đều có thể ủ rượu, vật liệu khác nhau có thể ủ ra rượu nồng độ khác nhau, mùi vị khác nhau, trong số rượu này lại thêm vào vu dược bất đồng, có thể tạo được tác dụng khác nhau, vô cùng đặc biệt, gọi là nước thần ban cũng không quá mức." Còn về bộ lạc này rốt cuộc là bộ lạc Trường Hà hay bộ lạc Viêm Hoàng, Ngô tiểu Nặc rất giảo hoạt bỏ qua.

Đừng nói Vu Tề, ngay cả Bạch đại miêu cũng lần đầu tiên nghe nói rượu còn phân làm nhiều loại như thế, hơn nữa nghe ngữ khí của Vu Nặc, rượu trái cây hình như còn chưa phải là rượu ngon nhất.

Rượu (nước thần ban) khác sẽ có mùi vị ra sao? Chỉ nghe thôi đã cảm thấy rất ngon rồi.

Dưới ánh lửa lay động, tửu quỷ – Bạch và tửu quỷ – Vu Tề đều lặng lẽ nuốt nước miếng.

"Rượu khác tôi không biết, nhưng rượu ở đây, không ngon như nước thần ban ở bộ lạc chúng tôi." Vu Tề nói thẳng thừng.

Ngô Nặc không phản bác, "Đồ thần linh ban cho đương nhiên đều tốt, giống như muối huyết của bộ lạc chúng tôi, chính là vật thần ban, không chỉ không có vị đắng như muối thô, còn có rất nhiều tác dụng không thể ngờ được. Nhưng vật thần ban là ân điển của thần linh, thần linh vĩnh viễn không thể nào thi ân cho con dân mình vô hạn độ, nếu tôi đoán không sai, nước thần ban của bộ lạc các người có lẽ đã vô cùng quý hiếm, đúng không?"

Vu Tề thật sự không cách nào phản bác.

Nước thần ban chỉ là họ ngẫu nhiên phát hiện ra, vào mùa đông nào đó rất lâu về trước, họ quên mất trái cây trong hầm ở động cây, mãi đến mùa đông năm sau lúc cất trái cây mới phát hiện. Khi đó trái cây trong hầm cây sớm đã hư hết, phía dưới động cây cất giữ trái cây đúng lúc có một cái động nhỏ, không biết là đứa trẻ nghịch ngợm nào nhét một tảng đá lõm xuống vào đó, ở chỗ lõm của tảng đá, chứa đầy 'nước' tỏa hương thơm lạ.

Tộc nhân phát hiện ra chuyện này, nhanh chóng mời đại vu bộ lạc lúc đó tới.

Sau khi đại vu chấm một chút 'nước' nếm thử, liền nói là vật thần ban.

Từ đó, loại nước này lại được bộ lạc họ gọi là nước thần ban.

Lâu dần, nước thần ban trở thành bí mật lớn nhất của tộc hầu thú, họ luôn tin rằng, sở dĩ ấu thú nhân của bộ lạc nhiều như thế, chính là vì nước thần ban.

Nhưng nước thần ban vô cùng quý hiếm, họ đã thử qua vô số biện pháp, mỗi năm nước thần ban có thể lấy được, quả thật ít đến đáng thương.

Để giữ gìn bí mật này, để không lộ nước thần ban thần kỳ cho kẻ ngoài bộ lạc biết, rồi tranh đoạt, tới mức dẫn tới họa diệt vong, tộc họ phải ẩn cư, sống sâu trong rừng rậm, trừ khi tất yếu, rất hiếm khi giao lưu với bộ lạc bên ngoài.

Cho đến hôm nay, Ngô Nặc đánh bậy đánh bạ, để Hầu Dũng tặng cho Vu Tề một bình rượu thủy tinh, một bình rượu tuy khác nhưng lại cùng kỳ diệu như nước thần ban.

Nếu không có bình rượu này, có lẽ Ngô Nặc cũng có thể thuyết phục Hầu Dũng, cuối cùng vào được bộ lạc hầu thú nghiên cứu, nhưng tuyệt đối sẽ không thuận lợi như hiện tại.

Mà cũng vì bình rượu này, Vu Tề và mọi người của bộ lạc hầu thú đã biết, thì ra nước thần ban còn có thể tự mình… ủ.

123. Chương 123: Nhà Cây

Có nước thần ban dẫn dắt đề tài, Ngô Nặc nhanh chóng trở nên quen thuộc với Vu Tề, từ rượu nói đến vu dược, từ vu dược nói đến nghi nan tạp chứng, từ nghi nan tạp chứng nói đến tình huống bộ lạc…

Bộ lạc hầu thú sống ẩn cư, cư trú sâu trong rừng rậm, trừ số ít tộc nhân có thể nhân cơ hội hội chợ bộ lạc một năm một lần tiếp xúc với thế giới bên ngoài, phần lớn những người còn lại cả đời cũng không có cơ hội tiếp xúc với mấy người ngoại tộc.

Đặc biệt là giống như Ngô Nặc và Bạch, người tới từ bộ lạc lớn giàu có thậm chí là bộ lạc siêu cấp ở rất xa.

Tộc hầu thú tuy hiếm khi tiếp xúc với ngoại giới, nhưng đều biết nói tiếng Đại Hồ, tiếng Đại Hồ của Ngô Nặc tuy phát âm hơi quái lạ, hơn nữa thường xuyên xen tạp những từ ngữ họ nghe không hiểu, nhiều lắm họ chỉ có thể nghe hiểu được sáu bảy phần, khi dính tới lĩnh vực vu dược, bệnh chứng, ngay cả ba phần họ cũng không hiểu, chẳng qua cũng không trở ngại lòng hiếu kỳ của họ.

Cho dù hoàn toàn nghe không hiểu, nhưng nghe âm thanh thanh thoát vui tai của Vu Nặc đại nhân, nhìn gương mặt xinh đẹp thân thiết của y, các tộc nhân tộc hầu thú cũng cảm thấy rất thỏa mãn.

Ngoại trừ thích mỹ tửu, người tộc hầu thú còn thích mỹ nhân.

Đặc biệt là mỹ nhân ôn hòa vô hại nhìn sơ còn mang theo mấy phần ngoan ngoãn thuần lương như Ngô Nặc đây, còn về Bạch, đẹp thì đẹp, có điều mặt quá mức sắc bén, trên người còn mang theo khí tức hung thú đáng sợ, giống như hoa ăn thịt người xinh đẹp lóa mắt trong rừng, đẹp thì đẹp đó, nhưng các hầu thú thân là thú nhân cấp nhược thú, không thích dạng 'mỹ nhân' như thế.

Vu Tề tuy chưa từng ra ngoài lịch lãm, tiếp xúc với người ngoài tộc cũng vô cùng có hạn, nhưng truyền thừa ký ức của đại vu tộc hầu thú các đời, đã bổ sung rất nhiều cho thiếu sót của ông, lại thêm tuổi tác của ông có lẽ tương đương Vu Quyền, sống đã mấy chục mùa đông, trải nghiệm nhiều chuyện, người già thành tinh, không phải là ông già ngu muội trong đầu không có cái gì, ông vẫn có rất nhiều trí tuệ sinh tồn và sinh hoạt, tuy trong quá trình nói chuyện với Ngô Nặc, ông lắng nghe nhiều hơn là nói, nhưng chỉ cần mở miệng, luôn có thể nắm đúng mấu chốt vấn đề.

Bất tri bất giác nói chuyện đến đêm khuya, tóm lại không lãng phí công sức Ngô Nặc nói đến miệng khô lưỡi khát, mọi người tộc hầu thú đã xem y và Bạch như thượng khách, bên cạnh việc biểu hiện ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt với bộ lạc Trường Hà, thủ lĩnh tộc hầu thú, Hầu Mục đồng thời còn đích thân mở miệng mời Ngô Nặc và Bạch ngày mai đi tham quan nơi ở của họ, có thích thứ gì, đều có thể giao dịch với họ.

"… Đây là nhà cây tốt nhất của bộ lạc chúng tôi, hai vị đại nhân xem thử xem nhà cây của chúng tôi ở thoải mái, hay là nhà gạch ngói của hai vị ở thoải mái!" Hầu Mục vừa lên làm thủ lĩnh không lâu, tuổi tác không lớn hơn Bạch bao nhiêu, rất hiếm giao lưu với người ngoại tộc, hắn hàm hậu nhiệt tình không chút tâm nhãn, nghĩ gì thì nói đó, thẳng thắn không chút cong quẹo.

Hầu Mục chưa từng thấy qua nhà gạch ngói Ngô Nặc nói ra làm sao, nhà hắn từng thấy chính là nhà đá và nhà đất của bộ lạc Đại Hồ, bộ lạc họ nhỏ, khi hội chợ bộ lạc căn bản không có tư cách vào ở những nhà kia, đều tự mình dựng lều ở. Chẳng qua khi giao dịch với những bộ lạc khác, Hầu Mục đã được vào những căn nhà đất đó, thấp lùn ẩm ướt vừa bí vừa nóng, căn bản không thể so được với nhà cây của họ.

Đương nhiên, nhà cây cũng có lúc không tốt, chính là khi mùa đông quá lạnh không cách nào ở nổi, bọn họ không thể không tìm chỗ khác ở.

Tạm bỏ qua điểm này không nói, nhà cây xây trên cổ thụ chọc trời cao mười mấy đến mấy chục mét, có thể tránh bị độc trùng trong lùm cây cắn, cũng không cần lo lắng dã thú tập kích, mùa hè ở bên trong đặc biệt mát mẻ thoải mái, ờ, đương nhiên, trừ lúc trời mưa sấm sét.

Ổ vàng ổ bạc không bằng ổ chó nhà mình, Hầu Mục tuy rất hiếu kỳ nhà gạch ngói Ngô Nặc nói, nhưng hắn vẫn cố chấp cho rằng, nhà cây của họ ở thoải mái nhất.

Nhà cây tốt nhất bộ lạc hầu thú, không chỉ lớn nhất chắc chắn nhất, cây được chọn làm cũng cao nhất.

Ánh sáng đuốc le lói, trong lùm cây tối tăm, phạm vi có thể chiếu sáng thật sự hữu hạn. Ngô Nặc ngửa mỏi cả cổ, cũng chỉ thấy được khúc giữa thân cây mà thôi, ngay cả bóng dáng nhà cây cũng không thấy.

Gì đây, cây cao như thế, may mà Bạch đại miêu là dực hổ, nếu đổi lại thành thú nhân cấp mãnh thú bình thường, cho dù trèo tới trời sáng cũng đừng mơ trèo được tới vị trí nhà cây.

Hầu Mục an bài như thế, rốt cuộc là cố ý hay vô tình? Rốt cuộc hắn muốn thăm dò cái gì đây?

Bạch đại miêu theo luận âm mưu nhàn nhạt nhìn Hầu Mục một cái, cởi áo trên người đưa cho Ngô Nặc, trong chớp mắt hóa ra đôi cánh màu bạc to lớn, dưới ánh mắt không dám tin của Hầu Mục, một tay ôm lấy Ngô Nặc, một tay cầm bao da thú lớn, vỗ cánh bay, chớp mắt đã biến mất giữa những cành cây rậm rạp.

Bạch, cư nhiên là tộc có cánh?

Hầu Mục chép miệng có chút thất vọng, hắn an bài thế này quả thật là cố ý, nhưng lại không phải muốn thăm dò gì như Bạch nghĩ, chỉ đơn thuần là muốn nhìn Ngô Nặc và Bạch bối rối mà thôi.

Tộc hầu thú tuy hiếm khi tiếp xúc với bộ lạc bên ngoài, nhưng người đánh chủ ý lên bộ lạc họ lại không ít, trong đó không thiếu thú nhân cấp mãnh thú hùng hổ tìm tới, nhưng những thú nhân cấp mãnh thú này đụng phải cổ thụ cao chọc trời, trên cơ bản chỉ có thể ngơ người, bộ dạng ôm thân cây leo lên, ngốc nghếch khỏi phải nói.

Hầu Mục chính là không quen nhìn bộ mặt rõ ràng không có biểu cảm gì nhưng luôn có chút kiêu ngạo của Bạch, rất muốn chỉnh hắn, thế là đặc biệt an bài cho họ nhà cây tốt nhất trong bộ lạc ___ nhà của chính hắn.

Hầu Mục trẻ tuổi, không ra vẻ thủ lĩnh gì, quan hệ vô cùng thân mật với những người trẻ tuổi trong bộ lạc, mọi người từ nhỏ chơi với nhau tới nay, làm sao họ không biết Hầu Mục đang tính giở trò gì, ai cũng lặng lẽ trốn trong chỗ tối muốn xem Bạch xấu mặt.

Ai biết Bạch vung cánh, nhẹ nhẹ nhàng nhàng bay lên đỉnh cây, còn nhanh hơn họ leo cây nữa.

"Nhìn gì mà nhìn, tối rồi cả đám sao chưa đi ngủ đi? Đừng quên ngày mai còn phải làm việc, tan hết coi, tan hết coi, mau trở về ngủ cho tôi." Bị mấy chục cặp mắt thất vọng nhìn chằm chằm, Hầu Mục đúng lúc phát huy quyền lực của thủ lĩnh, đuổi mọi người đi.

Trong một tràn thở than, mọi người tự trở về nhà mình.

Trộm gà không được còn mất nắm gạo, Hầu Mục không chỉ không xem được trò hay, còn khiến bản thân không còn chỗ ở, cuối cùng chỉ có thể đến nhà Hầu Dũng ở một đêm.

Hầu Mục tuy không đáng tin, nhưng nhà cây của hắn lại rất đẹp, cũng khó trách hắn tự hào như thế.

Không biết hắn tốn bao nhiêu thời gian và tâm huyết, trên độ cao hơn hai mươi mét, đào rỗng thân cây cổ thụ, làm một căn nhà cây khoảng chừng hơn mười mét vuông, nhà cây ẩn trong cành lá rậm rạp, phía trước chừa một cánh cửa nhỏ, nếu không phải phía trên cửa có treo da thú, thật sự không thể phát hiện được nhà cây giấu bên trong.

Vén cửa đi vào, trong phòng dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, không chỉ không có chút mùi lạ, ngược lại còn có một mùi hương trái cây thoang thoảng và mùi hương gỗ thiên nhiên, vô cùng tươi mới.

Hầu Mục còn chưa có bạn lữ, đồ trong nhà cây không nhiều, Bạch nhìn sơ qua vài cái, tìm được chỗ Hầu Mục thường ngủ, lột bỏ thảm da thú ở trên, lấy da thú trong bao ra phủ lại, sau đó mới để Ngô Nặc ngủ.

Ở địa bàn của người khác, đặc biệt là trong nhà người khác, Ngô Nặc phải tốn chút công phu mới cự tuyệt được Bạch đại miêu rục rà rục rịch, ngủ một giấc đến sáng, tỉnh dậy trong tiếng chim hót vui tai, gió mát nhẹ lay động rèm da thú mong mỏng, giữa táng cây rậm rạp, sương khí quẩn quanh từng lọn như có như không, đẹp như mộng như ảo.

Bạch từ sớm đã tỉnh dậy, xét thấy tối qua không thể ăn được tiểu sứ thần mỹ vị ngon miệng, hắn không vui, mèo mập lười biếng giả ngủ, vuốt mập ôm chặt cổ Ngô Nặc, không chịu dậy.

"Đừng giả ngủ, tôi biết cậu tỉnh rồi, mau dậy đi, mang tôi xuống!" Người có ba gấp không chịu nổi đâu.

"…" zz

"Nếu còn không dậy tôi không để ý đến cậu nữa!"

"…" Hừ. Cho cậu tối qua không để ý đến tôi! Bạch đại miêu thậm chí cố ý nhích nhích đầu, nhưng chính là không mở mắt, bày dáng vẻ lười biếng chẳng thèm sợ gì.

"Được, cậu không mang tôi xuống, tôi tự xuống!" Ngô Nặc cũng giận, 'lột' mèo mập từ trên người mình xuống, hai ba bước đi đến trước cửa nhà cây, vén rèm lên…

Bên ngoài rèm da thú, gió thu thổi vù vù, sương khí luẩn quẩn, nhìn xuống căn bản không thấy đáy.

Má nó, khi không xây nhà cao thế làm gì, không có chứng sợ độ cao cũng mềm chân được chưa!

Lặng yên giằng co ba giây, Ngô tiểu Nặc rất không cốt khí quay đầu qua, mèo mập đã biến thành mỹ nam tóc bạc, mỹ nam thân thể trần truồng một tay chống đầu, nghênh ngang nằm trên da thú màu nâu đậm, hai chân thon dài thẳng tắp mà không mất đi vẻ khỏe mạnh, bờ vai rộng eo hẹp cơ bắp lưu sướng, tóc màu bạc, làn da trắng ngần, đối lập vô cùng rõ rệt với da thú, con mắt màu băng lam bán híp lại, như cười như không…

Ngô tiểu Nặc vô thức sờ sờ lỗ mũi đã hơi ngứa, trong lòng mắng lớn đại miêu phạm quy, nếu không phải vấn đề sinh lý cần giải quyết cấp bách, nói không chừng thật sự đã trúng mỹ nhân kế của hắn.

"… Nếu đã tỉnh rồi, thì mau dậy đi, mang tôi xuống, tôi sắp nhịn hết nổi rồi!" Ngô Nặc thê thảm kẹp chân, hôm qua đáng lý không nên ăn nhiều trái cây chết tiệt kia như vậy!

"Tôi nhớ tối qua cậu không nói như vậy mà." Bạch hoàn toàn không gấp chút nào, ngược lại rất hưng trí nhìn bộ dáng thê thảm của Ngô Nặc.

"Tối qua tôi nói gì chứ?" Khốn kiếp!

"Nhịn hết nổi mới càng phải nhịn, như vậy có thể rèn luyện được ý chí kiên cường." Bạch lặp lại không sót một chữ, sau đó vô cùng mặt dày chỉ bộ vị đầy nghệ thuật nào đó của mình bổ sung một câu: "Cậu xem, tôi phải nhịn luôn đến giờ này."

"…" Căn bản không phải cùng một chuyện được chưa? Khốn kiếp!

Nhìn Ngô Nặc trợn mắt tròn vo, khóe mắt phiếm đỏ, má phồng lên thật cao, Bạch đại miêu nghẹn cả buổi tối tâm trạng vô cùng thoải mái.

Người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu!

Bạch đại miêu, nhớ đó cho ông!

"Bạch, miêu đại gia, cầu cậu mà, đừng quậy nữa được không, tối qua là tôi sai còn không được sao? Được rồi, coi như tôi thiếu cậu được chưa? Cậu mau mang tôi xuống đi, tôi thật sự nhịn hết nổi rồi!" Đối mặt ba gấp, Ngô tiểu Nặc chỉ có thể không ngừng ký điều ước bất bình đẳng nhục nước mất chủ quyền.

Bạch chậm rãi nâng tay lên, chỉ chỉ miệng mình.

Quả thật hết cách với con mèo khốn kiếp này, Ngô Nặc vội vã đi tới, nửa quỳ trên thảm da thú, nhẹ nhàng mổ một cái phô diễn lên miệng Bạch.

Bạch làm sao dễ dàng đối phó như thế? Duỗi tay ôm cổ Ngô Nặc, dùng sức hôn, đầu lưỡi bá đạo len vào miệng đối phương, sau khi tuyên bố chủ quyền, mới buông Ngô Nặc đã hai mắt trợn trừng ra, liếm lỗ tai y, dùng âm thanh đầy sức hút thấp giọng nói: "Nhớ kỹ, cậu nợ tôi một lần."

124. Chương 124

Bạch ôm Ngô Nặc nhảy xuống, mãi tới lúc sắp đáp xuống đất, mới chịu giang cánh ra, nhẹ nhàng đáp xuống.

Đáng thương Ngô tiểu Nặc chưa từng chơi trò nhảy mạo hiểm suýt nữa bị dọa nứt tim, nhưng sau khi chạm đất căn bản không có tâm tư tính sổ với Bạch đại miêu, kẹp hai chân hỏa tốc tìm chỗ giải quyết vấn đề cá nhân.

Bạch nhìn bóng lưng nhếch nhác của Ngô tiểu Nặc, đáy mắt bất giác tràn đầy ý cười.

Đợi Ngô Nặc giải quyết xong vấn đề riêng tư quay trở lại, chuẩn bị tính sổ với Bạch___

"Meo ngheo ngheo…"

Mèo con mập ngửa đầu nhìn Ngô Nặc, con mắt băng lam đầy vô tội, bộ mặt mập ù lấy lòng cọ cọ chân Ngô Nặc, quả thật, quả thật… quả thật quá vô liêm sỉ!

Ngô Nặc tức đến ngứa răng, nhưng đối diện với mèo mập ngoan ngoãn lấy lòng, cho dù biết rõ đối phương không phải mèo thật, nhưng gen miêu nô thâm căn cố đế vẫn khiến y không thể xuống tay, cơn giận bị hắn cọ tới cọ lui như thế cọ mất sạch láng, cuối cùng nhẹ nhàng vỗ hai cái lên đầu Bạch đại miêu, nói: "Mau biến về cho tôi, cậu định để họ nhìn thấy bộ dạng này của cậu?"

"Meo ngheo ngheo…" Mèo con mập vô tội chớp chớp mắt, giả vờ như mình nghe không hiểu.

Ngô Nặc quả thật quá hiểu Bạch đại miêu, gãi gãi cằm mèo mập, nói: "Được rồi, đừng giả vờ với tôi nữa, mau biến về đi, tôi không giận cậu nữa."

"Cậu nói đó."

"Ừ!"

Ngô Nặc vừa dứt lời, Bạch nhanh chóng biến về hình người, nhặt quần áo bên cạnh mặt vào, đúng lúc này có một người tộc hầu thú bước vào, gần như trong chớp mắt, Bạch đã hoàn hảo trở thành một nam thần cao cao tại thượng.

Tóc bạc hơi phất, môi mỏng nhẹ mím, chân mày hơi chau, đôi mắt băng lam sâu không thấy đáy, trong băng lạnh lộ ra bá khí tôn quý trời sinh.

Ngay cả Ngô Nặc lỗ tai kém nhạy xa thú nhân, cũng nghe được tiếng hít thở của người tộc hầu thú đột nhiên nghẹt lại, sau đó, bất luận là tiếng hít thở của họ hay âm thanh cử động, đều vô thức hạ thấp rất nhiều.

"Vu Nặc đại nhân, Bạch đại nhân, thủ lĩnh mời các ngài đi ăn sáng." Hầu Dũng cung kính hành lễ với hai người.

"Được, có điều trước khi đi, chúng tôi phải tẩy rửa một chút, các anh bên này có nguồn nước nào?" Ngô Nặc mỉm cười đáp, nụ cười thân thiện ôn hòa, không hề nhìn ra trước đó y còn bị Bạch đại miêu chọc giận chỉ muốn dậm chân.

"Hai vị đại nhân mời qua bên này."

Đi theo Hầu Dũng, hai người nhanh chóng tới cạnh một con suối ở trong rừng sâu, khe suối không rộng, nước từ phía trên núi không xa chậm rãi đổ xuống, trong vắt thấy đáy.

Ngô Nặc ngồi xổm cạnh khe suối, khom xuống vốc nước ngọt cho vào miệng, nước suối ngọt bất ngờ, so với nước suối nước khoáng xx gì đó của kiếp trước thì chất lượng tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Với nước này, Ngô Nặc giả vờ móc trong túi thực tế lấy từ nhẫn không gian ra một túi bột súc miệng nhỏ do y dùng vu dược phối chế, đổ chút bột phấn vào miệng, sau đó dùng bàn chải đơn giản tự mình buột súc miệng.

Bột súc miệng Ngô Nặc tự phối ra, không giống kem đánh răng, không có bọt, chẳng qua y thêm vào không ít dược liệu vu dược, những dược liệu này đều đã qua kiểm định của hệ thống có tác dụng tốt đối với răng miệng, đã dùng lâu như thế, Ngô Nặc lúc trước thỉnh thoảng bị đau răng giờ đã hoàn toàn khỏi hẳn, răng còn trắng sạch hơn trước, Ngô Nặc tự cảm thấy giờ có đi quay quảng cáo kem đánh răng cũng không vấn đề gì.

Đương nhiên, chỉ mình khen tốt, thì là bà Vương bán dưa khen dưa ngon.

Lúc này mọi người hầu như đều không có thói quen tẩy rửa răng miệng, đương nhiên tố chất thân thể của người thế giới này so với người trái đất tốt hơn nhiều, nhưng sau khi đến độ tuổi nhất định, rất nhiều người đều ít nhiều gì mắc bệnh về răng miệng, răng đau gần như là chuyện phổ biến.

Ban đầu lúc Ngô Nặc mới đến thế giới này, không nỡ tiêu tiền mua kem đánh răng từ hệ thống, chỉ có thể dùng muối thô đơn giản cọ cọ, sau đó theo đại vu học vu y, sau đó lại lợi dụng hệ thống giúp y kiểm định dược tính cơ bản của các loại vu dược, lúc này mới chậm rãi dùng các loại vu dược mài thành bột, phối chế ra bột súc miệng.

Bạch là một trong những người được hưởng lợi từ bột súc miệng sớm nhất, chẳng qua tuổi hắn còn trẻ, bệnh về răng tạm thời chưa lộ ra, chỉ có Vu Quyền, do tuổi ông lớn, bắt đầu từ mấy năm trước đã luôn bị cơn đau răng quấy nhiễu. Dù Vu Quyền y thuật tinh thâm, thấy nhiều hiểu rộng, đối diện với đau răng cũng không có biện pháp gì đặc biệt tốt, nhiều lắm là khi đau thì phối chút vu dược để áp chế, trị ngọn không trị gốc. Mãi đến sau này, dùng bột súc miệng của Ngô Nặc, rồi làm theo Ngô Nặc nói sáng tối mỗi ngày đều đánh răng, khỏi nói, hiệu quả thật sự vô cùng rõ ràng, trừ tháng đầu tiên dùng còn đau một hai lần ra, sau đó thì không còn đau nữa.

Dược liệu phối chế bột súc miệng, có hai vị dược chính mà ở bên phía bộ lạc Trường Hà thậm chí không ai biết là dược, chỉ xem nó như hoa dại cỏ dại bình thường, ở trong rừng đi đâu cũng thấy được, mấy vị dược khác cũng rất phổ thông, phối chế bột súc miệng vốn cũng rất đơn giản, thậm chí không cần phải dùng đến vu lực, chỉ lôi mấy loại dược thảo đó ra mài thành bột, cân nhắc lượng phối lại là xong. Khó khăn duy nhất đại khái là cân nhắc lượng.

Đối với người bình thường mà nói, 'cân nhắc lượng' khá khó khăn, đối với những người huyết mạch đại vu hiểu cách phối chế vu dược, căn bản chỉ là một dĩa đồ ăn.

Phương pháp phối bột súc miệng Ngô Nặc sớm đã dạy cho Vu Hỏa và các đệ tử khác của ông, thời gian họ xem bệnh cho người bộ lạc nhiều hơn Ngô Nặc, thông qua tuyên truyền của họ, bột súc miệng đã chậm rãi phổ cập ở bộ lạc Trường Hà.

Răng đối với các thú nhân mà nói, là một trong những vũ khí vô cùng quan trọng có lực sát thương, các thú nhân tương đối khá giả đương nhiên nguyện ý tiêu tiền hoặc vật tư đi đổi bột súc miệng, để bảo dưỡng răng của mình.

Một hàm răng trắng tinh chỉnh tề, bất luận là ở lúc nào, đều vô cùng hấp dẫn.

Hầu Dũng sớm đã chú ý đến hàm răng trắng tinh của Ngô Nặc và Bạch, sau khi thấy hai người dùng bột súc miệng, quả nhiên hắn vô cùng hiếu kỳ, đợi hai người vệ sinh xong, lập tức hỏi Ngô Nặc đó là thứ gì.

Ngô Nặc giải thích đại khái một chút cho hắn, sau đó hứa chờ chốc nữa sẽ tặng hắn một bao bột súc miệng, để hắn thử, Hầu Dũng cao hứng gần chết.

Bữa sáng của tộc Hầu thú rất đơn giản, cho dù là chiêu đãi khách quý như Bạch và Ngô Nặc, cũng chỉ là một nồi thịt thú hầm rau dại cùng một chút dưa dại quả dại.

Không phải mỗi một loại rau dại đều rất mỹ vị, thực tế, phần lớn rau dại đều mang theo vị đắng hoặc chát, rau dại hỗn tạp trộn chung với nhau, làm trong canh thịt vốn đã tràn đầy vị tanh nồng, còn có thêm một mùi vị vừa đắng vừa chát, bất luận là Ngô Nặc hay Bạch đã bị Ngô Nặc dưỡng kén miệng, cũng không thể nào ăn nổi, chỉ miễn cưỡng uống một chút canh, rồi chuyển sang ăn trái cây.

Tộc hầu thú thích ăn trái cây, trồng trái cây cũng giỏi, trái cây họ lấy ra chiêu đãi, phần lớn đều khá ngọt, hương thơm tràn đầy, vô cùng hợp miệng.

Ngô Nặc nếm thử một chút, không ít trái cây ở bộ lạc Trường Hà không có, bất luận là sử dụng đơn thuần, hay thêm gia công ủ rượu, chế thành mứt trái cây đều không tồi, vì thế, y nhân lúc này cùng Vu Tề, Hầu Mục đề xuất trao đổi một chút giống trái cây.

Tộc hầu thú trồng quanh nơi ở rất nhiều cây ăn trái, một cây ăn trái từ lúc còn là hạt giống đến lúc mọc quả, phải trải qua mấy mùa đông.

Mà bất cứ mùa đông nào cũng đều có thể khiến mầm quả thậm chí cây ăn trái thành niên chết đi, vì thế, đối với tộc hầu thú mà nói, giống trái cây vĩnh viễn không chê nhiều.

Nhưng, đồng dạng, họ cũng cần muối huyết.

Vật phẩm mà bộ lạc họ có thể lấy ra giao dịch, đồng thời còn phải được Ngô Nặc nhìn trúng thật sự quá ít, so với những vật tư quý hiếm khác, rõ ràng hạt giống không quan trọng bằng.

Thương lượng một chút, Vu Tề và Hầu Mục liền đồng ý đề nghị của Ngô Nặc.

Chẳng qua Vu Tề còn đưa ra một thỉnh cầu giao dịch khác.

"… Ông muốn loại bình này?" Ngô Nặc nhíu mày hỏi lại.

"Đúng, tốt nhất là lớn hơn chút." Vu Tề cầm bình thủy tinh, rượu trong bình đã bị ông uống từng chút từng chút sạch bách rồi.

"Ông muốn dùng loại bình này đựng nước thần ban đúng không?" Ngô Nặc lập tức đoán được mục đích của Vu Tề.

Vu Tề rất sảng khoái gật đầu thừa nhận: "Đúng." Nước thần ban rất hiếm, mỗi năm họ đều để lượng lớn trái cây vào trong động cây, tế lễ thú thần, để thần thú ban cho họ thần thủy, nhưng đúng như Vu Nặc nói, vật thần ban khó có cỡ nào? Mỗi năm có thể có ba bốn động cây xuất hiện nước thần ban đã vô cùng tốt, có lúc ngay cả một động cây cũng không có.

Nước thần ban vốn đã cực kỳ khó có, tồn trữ càng không dễ, nếu không kịp thời uống hết, rất nhanh sẽ bị thần linh thu lại.

Để bảo tồn nước thần ban, tộc nhân hầu thú các đời nghĩ mọi biện pháp, nhưng từ đầu đến cuối cũng không có cách nào đặc biệt tốt, nước thần bất luận là thần lực bao hàm bên trong hay là số lượng đều lặng yên vô thức tán dần, biến mất.

Cho đến khi Hầu Dũng mang cái bình này về.

Nói thật, rượu trái cây của bộ lạc Trường Hà tuy có chỗ tương tự với nước thần ban của họ, nhưng luận đúng ra, bất kể là khẩu cảm, hay cảm giác (tửu lực) sau khi uống vào thì còn lâu mới so được với nước thần ban của họ.

Chân chính làm họ cảm thấy thú vị là, loại bình để đựng rượu.

Vu Tề có cảm giác, đựng nước thần ban trong bình này, nhất định sẽ không dễ dàng tán đi, biến mất nữa.

Ngô Nặc lắc đầu cự tuyệt: "Loại giao dịch này tôi không cách nào đáp ứng ông. Bình này là vật thần ban, ở bộ lạc chúng tôi cũng rất hiếm, tôi là thật tâm thật ý muốn làm bạn với ông, mới tặng cho ông một cái."

"Đây… là vật thần ban?" Vu Tề trợn to mắt động dung nói, ông thật sự không ngờ Vu Nặc lại hào phóng như thế.

"Đương nhiên." Ngô Nặc nói dối mà mắt cũng không thèm chớp lấy một cái, "Nếu luận giá cả, bình thủy tinh trong tay ông ít nhất có thể đổi được trên ngàn ống muối huyết."

Vu Tề đột nhiên cảm thấy bình thủy tinh trong tay nặng tựa ngàn cân, cầm mà cũng thấy hơi bỏng tay, đồng thời, ông cũng có nhận thức mới về trình độ thổ hào của Ngô Nặc và Bạch, cùng với trình độ giàu có của bộ lạc Trường Hà.

Vật thần ban giá trên ngàn ống muối, vậy mà nói đem tặng là tặng, cho dù ông là người nhận lễ, Vu Tề cũng cảm thấy Vu Nặc thật sự có hơi… bại gia.

Nếu người bộ lạc họ dám hào phóng tặng lễ như thế, nhất định ông sẽ lôi ra đánh gãy chân!

"Lễ vật quý trọng như thế…" Trả về, Vu Tề tuyệt đối một vạn lần không nỡ, nhưng ngang nhiên nhận lấy như thế, không biết giá thì thôi, hiện tại biết giá rồi, Vu Tề ngược lại có chút không biết làm sao.

Vô công bất thụ lộc, Vu Tề tuy chưa từng nghe qua năm chữ đó, nhưng lại rất thấu hiểu thâm ý đó.

Ngô Nặc khoát tay, cười nói: "Nếu đã tặng cho ông, Vu Tề đại nhân cứ yên tâm mà nhận lấy. Tuy tôi không thể cho ông thêm bình thủy tinh, nhưng tôi có thể giao dịch thứ khác cho ông trữ nước thần ban."

125. Chương 125: Giao Dịch

"Đó là cái gì?"

"Cái vò, chúng tôi ủ rượu chính là dùng vò, rượu đựng trong vò, phong kín vò, thì có thể ngăn chặn rượu bốc hơi lộ ra, thời gian cất giữ càng lâu, rượu sẽ càng thơm nồng."

Hầu Mục liếm miệng, hỏi: "Rượu của các cậu so với nước thần ban của chúng tôi, nước thần ban bỏ vào vò mà cậu nói có càng lúc càng thơm nồng không."

"Cái này tôi không thể khẳng định, nhưng có một điểm tôi có thể bảo đảm, chỉ cần mọi người phong kín miệng vò, nước thần ban khẳng định sẽ không biến mất nhanh như hiện tại." Lần này, Ngô Nặc ngược lại không lừa họ.

Hiệu quả như thế Vu Tề và Hầu Mục đã vô cùng thỏa mãn.

"Loại vò này có lớn không? Có thể đựng được bao nhiêu nước thần ban?"

Ngô Nặc lần này ra ngoài, chỉ mang theo hai vò ngâm dưa nhỏ, "Không lớn, đại khái có thể chứa khoảng mười cân."

"Mười cân là bao nhiêu?" Hầu Mục mê mang hỏi.

Ngô Nặc chỉ nồi đá lớn trên đống lửa, "Mười cân rượu cỡ chừng chứa được nửa nồi này."

Không tính là nhỏ rồi, một động cây nước thần cũng chỉ đựng được nửa nồi mà thôi.

"Vậy hiện tại các cậu có loại vò này không?" Hầu Mục hỏi.

"Chúng tôi ra ngoài lịch lãm, vò không tiện mang, chỉ mang theo hai cái." Ngô Nặc nói.

"Vậy có thể giao dịch cho chúng tôi không?" Hầu Mục có chút căng thẳng hỏi.

"Này..." Ngô Nặc có chút khó xử nhìn Bạch, Bạch đúng lúc nhíu mày, hai người tựa hồ có chút ẩn tình khó nói.

"Không được sao?" Hầu Mục lập tức thất vọng rũ khóe mắt.

"Cũng không phải là không thể, loại vò này ở bộ lạc chúng tôi cũng vô cùng quý giá, giá cả không thấp hơn bình thủy tinh bao nhiêu." Ngô Nặc giả vờ khó xử nói.

Hàm ý trong đó, Hầu Mục còn chưa hiểu lắm, Vu Tề thì đã hiểu. Vò quý giá như thế, bộ lạc họ căn bản không lấy ra được thứ gì quý giá tương đồng để giao dịch.

Vu Tề do dự một lát, thấp giọng thương lượng với Hầu Mục, Hầu Mục lộ vẻ mặt giãy dụa, một lát sau, mới gật đầu đồng ý quyết định của Vu Tề.

Vu Tề nghiêm sắc nhìn Ngô Nặc và Bạch, nói: "Tộc nhân bộ lạc chúng tôi ít ỏi, lại cư trú ở sâu trong rừng, thật sự không có thứ gì quý giá, chỗ tôi còn cất hai ống trúc nước thần ban, tôi muốn dùng chúng đổi vò của các cậu, được không?"

Dùng ống trúc đựng muối thô chứa nước thần ban, là biện pháp tích trữ tốt nhất mà tộc hầu thú có thể nghĩ được hiện tại, thời gian ngắn còn được, thời gian dài, nước thần ban trong ống trúc sẽ biến mất từng chút một.

Hai ống nước thần ban Vu Tề tồn được này là lúc đầu xuân năm nay thu thập được, ông vẫn không nỡ uống, lưu lại thỉnh thoảng lấy ra ngửi để giải thèm, hiện tại phải đem nó ra đổi vò, giãy dụa trong lòng Vu Tề còn nhiều hơn Hầu Mục.

Dù sao đây là kho báu của ông! Tiểu quỷ háu uống Hầu Mục sớm đã uống sạch phần nước thần ban của nó rồi!

Có thể, nhất định có thể!

Nước thần ban của nhóm Vu Tề hơn phân nửa chính là hầu nhi tửu trong truyền thuyết, loại rượu này có thể nói là cực phẩm trong rượu, do rất nhiều trùng hợp sinh ra, không phải rượu trái cây bán thành phẩm của y có thể so sánh được.

Huống chi, trái cây của thế giới này, còn có chút bất đồng với trái cây ở trên trái đất, vài loại cá biệt, ví dụ như quả nham, quả ngọt, quả hỏa lê đều hàm chứa năng lượng đặc thù, có thể tạo được tác dụng vô cùng thần kỳ.

Giả như trong hầu nhi tửu mà nhóm Vu Tề vô tình tạo ra có trái cây giống như quả hỏa lê, vậy công hiệu tuyệt đối không phải hầu nhi tửu bình thường có thể so bì. Nói không chừng, nguyên nhân tỷ lệ thú nhân của tộc hầu thú cực cao chính là nằm trong này!

Nếu thật như thế, giá trị của nước thần ban, không hề đơn giản.

Ngô Nặc vốn chỉ muốn nhân cơ hội này nâng cao giá trị của vò, không ngờ lại dễ dàng đổi được hai ống hầu nhi tửu, quả thật là niềm vui bất ngờ to lớn!

Trong lòng Ngô Nặc và Bạch đều vô cùng kinh ngạc và vui mừng, nhưng ngoài mặt cả hai đều không để lộ ra, ngược lại vẻ mặt ngưng trọng thương lượng một lúc, mới ra vẻ 'chịu thiệt lớn', miễn cưỡng đáp ứng giao dịch vò cho họ.

Tộc hầu thú ẩn cư bài ngoại so với người của bộ lạc Đại Hồ, đơn thuần hơn nhiều, căn bản không nhìn ra Bạch và Ngô Nặc đang đóng kịch, lại thêm bộ lạc Trường Hà vốn đã có rượu tương tự như nước thần ban, thấy vẻ mặt hai người không nỡ, cho rằng mình kiếm hời lớn, đồng thời, họ cũng không tránh được sản sinh một chút lòng hổ thẹn đối với hai người bạn 'chân thành' này, cũng càng thêm tín nhiệm hai người.

Vì Ngô Nặc dự định dùng muối huyết giao dịch hạt giống trái cây, Hầu Mục còn chủ động dẫn Ngô Nặc và Bạch đi dạo xung quanh bộ lạc họ, để người giới thiệu các loại cây ăn trái cho hai người, cùng với tập tính sinh trưởng, kỹ xảo gieo trồng các loại.

Ngô Nặc chỉnh lý rồi ghi chép lại toàn bộ những thứ này lên cuộn da dê, được lợi không nhỏ.

Dạo một lượt ở khu cây ăn trái xung quanh bộ lạc, Hầu Mục còn dẫn Ngô Nặc và Bạch tham quan nơi họ cư trú vào mùa đông___ một động đá vôi ngầm thiên nhiên.

Lối vào động ở dưới một cây to, vô cùng ẩn mật, hang động cực sâu, cực lớn, hơn nữa đông ấm hạ mát.

Trong hang động mọc đầy loại nấm nhỏ có thể phát sáng, đẹp như mộng như ảo. Ở đáy hang động còn có mọt con sông ngầm, trong sông có không ít cá nhỏ tép nhỏ trong suốt, nhiệm vụ thu thập các chủng loại cá và chủng loại hệ thống chưa ghi chép lại có tiến triển.

Số cá nhỏ tép nhỏ này mùi vị cực kỳ tươi ngon, bất kể là ăn sống hay nấu chín, đều cực kỳ mỹ vị.

Tộc hầu thú chính là nhờ vào hang động ngầm thiên nhiên này, mới có thể tồn trữ lượng lớn trái cây và những thức ăn khác qua mùa đông.

Sự tồn tại của hang động và nước thần ban đều là tuyệt mật của tộc hầu thú, trừ tộc nhân tộc hầu thú ra, Ngô Nặc và Bạch là hai người ngoài duy nhất biết được, mấy ngày ở chung ngắn ngủi, Ngô Nặc và Bạch coi như đã đào sạch tất cả bí mật của tộc hầu thú, cũng thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ khám phá mà hệ thống công bố.

Nghe được âm thông báo hoàn thành nhiệm vụ, Ngô Nặc liền dự định rời đi.

Mọi người tộc hầu thú trường kỳ sống ẩn cư bài ngoại, so với rất nhiều thổ dân nguyên thủy thì ngây thơ chất phác hơn nhiều, biết Ngô Nặc và Bạch phải đi, rất nhiều người đều luyến tiếc, mọi người đều lấy ra trái cây cất giữ của mình tặng hai người. Có vài đứa con nít nhỏ tuổi, thậm chí còn rơi đậu vàng.

Ngô Nặc từ nhỏ đã quen cảnh tình người ấm lạnh, nhìn thì thân thiết, thực chất tâm còn lạnh nhạt hơn rất nhiều người cùng tuổi, rất khó bị đả động.

Nhưng mấy ngày ở chung ngắn ngủi này, y thật sự thấy thích những thổ dân nhiệt tình chất phát kia, cho nên, trước khi đi, Ngô Nặc nói với họ: "Tôi đã an bài người khai thông đường thủy từ bộ lạc Đại Hồ đến bộ lạc Trường Hà, nếu thuận lợi, năm sau sẽ có thuyền của bộ lạc Trường Hà đến bộ lạc Đại Hồ tham gia hội chợ, bất kể đến khi đó tôi và Bạch có tham gia hay không, các anh chỉ cần mang sợi dây chuyền này báo tên tôi và Bạch, tộc nhân bộ lạc chúng tôi sẽ dùng giá rẻ nhất giao dịch muối huyết cho các anh."

"Đến khi đó tôi sẽ cho người mang theo một vài vò tới, nếu các anh cần, cũng có thể giao dịch rẻ cho."

"Nếu các anh muốn đến bộ lạc chúng tôi chơi, cũng có thể ngồi thuyền sang đó, đến khi đó tôi sẽ chỉ các anh cách ủ rượu."

Nói nhiều như thế, câu cuối cùng mới là mục đích chân chính của Ngô Nặc.

Các hầu thú trời sinh yêu rượu, đồng thời cũng giỏi ủ rượu, chỉ dựa vào họ có thể làm bừa ra hầu nhi tửu, đã mạnh hơn người khác rất nhiều rồi. Ngô Nặc không keo kiệt dạy họ cách ủ rượu, nhưng tiền đề là, họ phải quy thuộc bộ lạc Trường Hà. Nếu không, cho dù y truyền thụ cách ủ rượu cho tộc hầu thú, họ cũng không nhất định có thể giữ được, thậm chí có thể tạo ra đại họa, đặc biệt là hầu nhi tửu nếu thật sự có thể nâng cao tỷ lệ sinh ra thú nhân… sớm muộn, bộ lạc người lùn chạy nạn lúc trước chính là vận mệnh tương lai của tộc hầu thú.

Ngô Nặc thật tâm yêu thích những người này, cho nên mới nguyện ý chìa nhành oliu cho họ vào giờ này phút này.

"… Cậu thật sự nguyện ý chỉ chúng tôi cách ủ rượu?" Vu Tề lại lần nữa đổi mới nhận thức cảm khái về Ngô Nặc.

"Đương nhiên, nếu mọi người chịu đến bộ lạc Trường Hà chúng tôi làm khách." Đến rồi, tự nhiên có cách để họ tự mình lưu lại.

"… Hai nhóc con gian xảo." Vu Tề nhỏ giọng lầm bầm một câu, ông mơ hồ phát giác ra ý đồ của Ngô Nặc, nhưng không phải vô cùng xác định___ họ chỉ là thú nhân cấp nhược thú, nhiều lắm chỉ là khá giỏi gieo trồng cây ăn quả mà thôi, đối với bộ lạc siêu cấp cường đại giàu có như bộ lạc Trường Hà, căn bản không có tác dụng gì.

Vu Tề một lòng xem hầu nhi tửu thành nước thần ban, không biết Ngô Nặc xem trọng kỳ thật là thiên phú ủ rượu của họ.

Hơn một ngàn cân muối huyết, cuối cùng đổi thành giống cây ăn trái lượng lớn, còn có một vài vu dược và hạt giống vu dược mà bộ lạc Trường Hà không có.

Trong lúc giao lưu mài giũa y thuật với Vu Tề, Ngô Nặc cũng học được không ít thứ, Vu Tề và đệ tử của ông đều được lợi không cạn.

Tóm lại không uổng chuyến này.

Các thú nhân hầu thú giúp Ngô Nặc và Bạch mang vật tư họ đổi được ra khỏi rừng.

Đã cách mấy ngày, xe ngựa vẫn ở tại chỗ, Hắc Phong thì đúng như dự liệu của Bạch, sớm đã không biết chạy tới chỗ nào rồi.

Ngô Nặc: … Quá thất vọng.

Bạch: "Cậu đợi đó, lát nữa tôi sẽ tìm nó về."

Thế là, Hắc Phong vốn cho rằng đã hồi phục thân tự do, rất nhanh bị Bạch đại miêu tìm được, sau một trận nhừ đòn, mặt ủ mày chau đầu rũ vai chùn theo Bạch chạy về.

Mấy người Hầu Mục, Hầu Dũng đợi cùng Ngô Nặc hơn nửa ngày, thoải mái ăn một bữa thịt nướng mỹ vị cả đời khó quên, Hắc Phong mới mang một thân thương tích thần sắc bực bội xuất hiện trước mặt Ngô Nặc.

"Ai bảo mày không nghe lời!" Ngô Nặc vỗ đầu nó, cho nó mấy trái cây rất ngọt.

Hắc Phong hảo ngọt, sau khi nó ăn xong, tâm trạng tốt hơn không ít, sau đó thuận thế nhớ tới mật ong mà mấy hôm trước Ngô Nặc đáp ứng nó.

Đầu lớn hạ thấp thân mật cọ cọ tay Ngô Nặc, trong mắt mang theo lấy lòng và hối thúc vô thanh.

Ngô Nặc không hiểu gì, nhưng Bạch lại hiểu ý nó, hừ một tiếng nói: "Còn muốn ăn mật ong, nằm mơ!"

"Thì ra là muốn ăn mật ong à? Tôi…"

"Tôi cái gì mà tôi, không được cho nó!" Lúc trước tiểu sứ thần nuông chiều mấy đứa nhóc trong bộ lạc thì cũng thôi đi, hiện tại cư nhiên nuông chiều một con ngựa sừng, không vui!

Ngô Nặc nhìn tuấn mã toàn thân thương tích, đáng thương vô cùng, lại nhìn Bạch đại miêu mày liễu dựng ngược… bỏ đi, y vẫn là len lén mở lò cho Hắc Phong vậy.

126. Chương 126: Giá Trị

Hai ống trúc hầu nhi tửu thật sự không nhiều, rượu đã để trong ống trúc mấy tháng, đương nhiên đã bị bốc hơi mất một phần, phần còn lại thì càng thêm nồng.

Ngô Nặc cực kỳ cẩn thận cọ sạch bùn đất đông khô xung quanh ống trúc, rút nút chặn trên đầu ống, một mùi hương rượu nồng đượm kèm với hương thơm trái cây gỗ dịu khó thể diễn tả ập vào mặt.

Cho dù Ngô Nặc không phải người mê rượu, ngửi được mùi hương này cũng không khỏi tiết nước miếng, nhà quê – Bạch uống chút rượu trái cây bán thành phẩm của Ngô Nặc thì đã thỏa mãn vô cùng, lúc này đột nhiên ngửi được hương rượu nồng đậm như thế, làm sao còn nhịn nổi?

Hắn long lanh mắt nhìn Ngô Nặc rót rượu trong ống trúc vào bình thủy tinh, dịch rượu màu lục bích không thanh đạm như nước giống rượu trái cây bình thường, ngược lại khá giống nước gạo lúc nấu cơm, dính nị bất ngờ, nhưng lại trong vắt trong suốt, rất đẹp.

Bình thủy tinh không lớn, sau khi rót vào hai ống hầu nhi tửu, đựng đầy bình thủy tinh rồi, trong ống trúc đại khái chỉ còn lại chừng một hớp rượu.

"Cho cậu, nếm thử." Ngô Nặc đưa ống trúc cho Bạch, tuy Bạch lúc ở với y rất ít khi cố kỵ hình tượng bản thân, nhưng giống như hiện tại thèm đến mức mắt thẳng tắp kiểu này cũng thật không nhiều.

Bạch không chút khách khí đón lấy ống trúc, đổ hết số rượu còn lại vào miệng không sót một giọt, lập tức, một luồng hương rượu nồng đậm lao thẳng lên đầu, nhưng đồng thời lại không mất đi vị ngọt ngào êm dịu, hương thơm dịu của trái cây cùng gỗ không cách nào phân biệt rõ càng khiến Bạch lần đầu tiên cảm thấy, vị trái cây còn hấp dẫn hắn hơn cả vị thịt. Rượu vào miệng, sự nóng cháy dần hóa thành mát dịu, nhưng, đợi khi rượu vào phế phủ, một lát sau, một luồng khí nóng thoáng cái cuốn khắp toàn thân, đột nhiên, Bạch cảm thấy luồng sức mạnh thần bí trong người mình nhè nhẹ dâng cao lên nhiều.

Ngô Nặc nhìn Bạch uống hết rượu còn lại, trên mặt đột nhiên đỏ hồng, con mắt màu băng lam thậm chí mơ hồ trong chốc lát, mới hồi phục tỉnh táo, bất giác hỏi: "Thế nào?"

Bạch vừa tỉ mỉ hồi vị, vừa nói: "Rất mỹ vị, rất thần kỳ."

"Thần kỳ?"

Bạch thuật lại rõ ràng cảm giác của mình cho Ngô Nặc.

Ngô Nặc nghe xong cảm thấy rất khó tin nổi, nhưng trên hệ thống y đã trực tiếp hoặc gián tiếp tiếp xúc qua không ít người của vị diện tu chân, ma pháp, thứ càng thần ký hơn cũng đã thấy vô số, đương nhiên, thấy thì thấy, mua thì mua không nổi.

"Cậu đợi một chút..." Ngô Nặc nói xong, hỏi hệ thống lĩnh phần thưởng nhiệm vụ khám phá, một bình rượu trái cây bí chế hiệu hệ thống 500ml.

Rượu trái cây bỗng dưng xuất hiện trên mặt đất trước mặt Ngô Nặc, bình rượu sứ trắng cổ dài bụng tròn không có bất cứ hoa văn dư thừa nào, nhưng lại vô cùng tinh xảo ưa nhìn, không khiến người ta cảm thấy thô ráp, miệng bình có nút đậy thít chặt, ngay cả một chút hương khí cũng không lộ ra ngoài.

Ngô Nặc dồn sức bình sinh mới rút được nút chai, một hương thơm nồng đậm lập tức ập tới, mang theo chút hương trái cây thanh mát, chỉ riêng mùi hương thì không thể so được với hầu nhi tửu vừa rồi.

Ngô Nặc đưa bình rượu cho Bạch: "Cậu nếm thử loại rượu này."

"Đây là... thần linh ban cho cậu?" Ngô Nặc có bao nhiêu đồ, trong lòng Bạch đều rõ ràng, rượu và bình rượu này hắn chưa từng thấy, trừ thần linh ban cho, Bạch không nghĩ được đáp án nào khác.

Hiểu lầm về thần linh giữa y và Bạch sớm đã mọc rễ thật sâu, Ngô Nặc tự nhiên sẽ không giải thích thêm, gật đầu đáp: "Đúng, tôi hoàn thành một nhiệm vụ, đây là phần thưởng."

Bạch vui mừng, lại có chút không vui: "Cậu làm nhiệm vụ lúc nào? Sao không nói với tôi một tiếng."

"Chẳng qua là đến tộc hầu thú khám phá một chút mà thôi, nhiệm vụ nhỏ đơn giản như thế, có gì mà nói." Ngô Nặc nói rồi nhét bình rượu vào tay Bạch, "Mau nếm thử, loại rượu trái cây này có gì khác với hầu nhi tửu."

"Cho dù là nhiệm vụ nhỏ cũng phải nói với tôi, cậu là sứ thần, tôi là thú nhân thủ hộ cậu chọn lựa, trách nhiệm của tôi chính là thay cậu hoàn thành bất cứ chuyện gì, bao gồm cả nhiệm vụ của thần linh!" Bạch không dễ dàng bị Ngô Nặc dời đề tài như thế, nghiêm sắc nghiêm túc nói.

Ngô Nặc bị hắn nhìn đến hơi chột dạ, chỉ đành liên tục thỏa hiệp: "Được rồi, được rồi, tôi biết rồi còn chưa được sao? Sau này bất kể nhiệm vụ lớn nhỏ, tôi đều cho cậu biết, được chưa?"

Bạch đại miêu hừ hừ hai tiếng, rõ ràng vẫn không quá tin tưởng Ngô Nặc, chẳng qua cũng không quấn mãi vấn đề này nữa, cầm lấy bình rượu uống một hớp nhỏ.

Rượu, thật sự là mỹ tửu, hảo tửu.

Nếu không có hầu nhi tửu châu ngọc trước đó, loại rượu này tuyệt đối có thể dễ dàng chinh phục nhà quê Bạch, nhưng sau khi đã uống qua hầu nhi tửu, rượu trái cây bí chế hiệu hệ thống rõ ràng cũng nhạt nhẽo đi ít nhiều, vừa không có khẩu cảm đậm đà đó, cũng không có hơi rượu liên miên không dứt đó, tuy nhiên Bạch mơ hồ cảm giác được luồng sức mạnh thần bí trong cơ thể hơi dao động một chút, chỉ là không có cảm giác thăng cao rõ ràng.

Bạch lại cho Ngô Nặc biết cảm giác của mình.

Ngô Nặc nghe hắn nói đến mê người, cũng chia ra thử nếm hai loại rượu một chút.

Ngô Nặc trước giờ cảm thấy tửu lượng của mình không tồi, bia rượu có thể uống đến no, rượu trắng cũng có thể giải quyết ba bốn lạng, tuy không đến trình độ ngàn chén không say, nhưng so với người cùng tuổi cũng coi như tửu lượng tốt.

Ai biết hôm nay cư nhiên lật thuyền trong mương, hai loại rượu, chẳng qua chỉ uống một hớp nhỏ, mắt đã thẳng tắp, sau đó, không còn sau đó nữa.

Bạch nhìn Ngô tiểu Nặc cười ngốc ngã sang một bên, bị dọa giật nảy, vội ôm lấy người, gọi y vài tiếng cũng không có ai đáp, sau đó mới phát hiện, y đã ngủ mất tiêu rồi.

Xác định Ngô Nặc chỉ đang ngủ, Bạch mới ôm người vào trong lều bên cạnh, đặt y lên trên da thú rồi lại đắp cho một tấm da thú. Sau đó, ra ngoài đậy hai bình rượu lại, trân trọng cất đi.

Bất kể là hầu nhi tửu hay rượu trái cây bí chế, đều là rượu tốt hiếm gặp, tửu lực mạnh, nhưng không để lại hậu di chứng gì.

Ngô Nặc ngủ một giấc đến sáng mới tỉnh, tỉnh lại mê mang một lúc, sau đó mới nhớ ra chuyện tối qua uống rượu. Y cảm thấy rất khó tin, chỉ hai hớp rượu đã đánh ngã y, nhưng càng không tin nổi nữa là, sau khi tỉnh rượu, y không chỉ không thấy các di chứng say rượu như đau đầu chóng mặt vân vân, ngược lại chỉ cảm thấy sảng khoái tỉnh táo, không chỉ ngay cả cảm giác mệt mỏi do nhiều ngày ăn gió nằm sương mang tới tan biến sạch, mà vu lực tựa hồ còn tăng trưởng lên nhiều.

Khó trách tộc hầu thú sẽ xem hầu nhi tửu là nước thần ban!

Thứ này nếu bỏ vào hệ thống, có lẽ có thể đáng không ít tiền nhỉ?

Bạch từ sớm đã ra ngoài đi săn, hai bình rượu thì đang nằm ở góc lều.

Ngô Nặc cầm hầu nhi tửu lên, lên hệ thống tải thông tin giao dịch, sau khi trừ đi tích phân tương ứng, thông tin cơ bản của hầu nhi tửu được phản hồi về___ Hầu nhi tửu cực quý hiếm, do mấy chục loại trái cây thiên nhiên tạo nên, trong hoàn cảnh đặc thù, thiên nhiên ủ chế mà thành, bao hàm năng lượng đặc thù, có thể tăng cường thể chất ôn dưỡng kinh mạch, cường hóa tinh thuần sức mạnh huyết mạch.

[Hệ thống, tinh thuần sức mạnh huyết mạch là gì?]

[50 điểm tích phân, ký chủ có muốn tiếp tục hỏi?]

Sau khi tăng cấp lên làm ký chủ cấp hai, Ngô Nặc trừ mở khu giao dịch cấp hai ra, còn tăng thêm một vài quyền hạn khác.

Chẳng hạn, có quyền hạn hỏi tin cao hơn, có thể hỏi nhiều vấn đề hơn, ví dụ, tiêu một số tích phân giống vậy, nhưng có thể biết được thông tin tỉ mỉ hơn.

Chỉ riêng một vấn đề đã tiêu mất 50 điểm tích phân, không tính là ít, Ngô Nặc nhịn đau nói: [Tiếp tục.] Sau khi hệ thống nhanh tay trừ đi tích phân, nhảy ra giao diện thao tác, phía trên hiển thị một hàng chữ: Sức mạnh huyết mạch, một phần sinh vật cacbon trong quá trình tiến hóa vì di truyền hoặc nhân tố ngoại lực xuất hiện mẩu gen đặc thù, ở trong điều kiện nhất định có thể tự thức tỉnh, hoặc thông qua ngoại lực kích thích thức tỉnh, cũng có thể trực tiếp dẫn một vài năng lực đặc thù vào trong cơ thể dung hợp lại cuối cùng hình thành sức mạnh huyết mạch. Sức mạnh huyết mạch có mạnh có yếu, có thể thông qua quá trình đặc thù rèn luyện, cường hóa.

[Hệ thống!]

Hệ thống: […]

[Dù sao cũng tới 50 điểm tích phân, mày nói tỉ mỉ chút sẽ chết hả?] Đánh giá kém! Quả thật chẳng khác gì không nói!

Hệ thống tựa hồ sớm đã dự liệu được ký chủ ngốc sẽ nói như thế, âm thanh máy móc lạnh lẽo không chút phập phồng đáp: [Không, nhưng ký chủ không đủ quyền hạn, không thể trả lời.]

Ngô Nặc: […]

Lặng lẽ nghẹn khí ba giây, Ngô Nặc lại nói với hệ thống: [Tôi muốn bán hầu nhi tửu.]

Tâm hệ thống hơi nóng lên, nhưng ký chủ ngốc lại nói tiếp: [Chỉ bán 10ml.] Hầu nhi tửu trong bình thủy tinh nhiều hơn rượu trái cây bí chế, đại khái khoảng bảy tám trăm ml, 10 ml chỉ là một hớp nhỏ mà thôi.

Hệ thống: […Xác định giao dịch?]

Tuy âm thanh của hệ thống vẫn lạnh lẽo như xưa, nhưng luôn cảm thấy hình như nó nghẹn một chút, không hiểu sao tâm trạng Ngô Nặc lại tốt lên, [Xác định.] Sau đó trên tài khoản của Ngô Nặc có thêm 100 giao dịch tệ.

Thứ này vậy mà còn đáng giá hơn cả diêm giáp trùng!

Ngô Nặc vội tra 'giá ưu đãi cho nơi sản xuất' của hệ thống, giỏi lắm, hệ thống thế mà mắt cũng không chớp lấy một cái, đã nâng giá lên 30 lần, 100 ml hầu nhi tửu, nó lại đòi 3000 giao dịch tệ! 15000 điểm tích phân! Đen, quả thật là đen thấu!

Hầu nhi tửu cấp trân tàng được hệ thống phán là vật giao dịch cấp bốn, 10ml Ngô Nặc bán ra, chỉ chớp mắt lượng tồn đã biến thành 0.

Rượu tiêu tốn hơn 1500 điểm tích phân, uống một ngụm nhỏ có thể ngay cả mùi vị cũng không kịp thưởng thức, Ngô tiểu Nặc tỏ vẻ thế giới thổ hào y không hiểu nổi.

Nhưng, hầu nhi tửu quả thật là thứ tốt.

Về sức mạnh huyết mạch, tin tức hệ thống đưa ra khá mơ hồ, nhưng nếu đã nhắc đến di truyền, gen, chỉ sợ thú nhân tộc hầu thú có tỷ lệ cao, hơn phân nửa không thoát khỏi liên hệ với nó.

Lát nữa phải thương lượng kỹ với Bạch đại miêu, nhất định phải nghĩ cách moi thêm chút hầu nhi tửu mới được.

Không bao lâu, Bạch đã mang con mồi trở về, trên xe ngựa còn có không ít dưa quả tộc hầu thú đưa, Bạch ở bên ngoài ăn no tám phần, xách một con dực long thú con bốn cánh trở về.

Long thú bốn cánh khá hiếm thấy, kích cỡ thuộc dạng nhỏ vừa trong dực long, nhưng lại linh hoạt hung tàn, số lượng ít ỏi, vậy mà con mồi bị diệt trong tay chúng không hề ít.

Dực long thú bốn cánh tốc độ cực nhanh, sở trường ẩn núp, rất khó bắt được, chất thịt long thú bốn cánh trưởng thành cứng già, không tính là ngon. Nhưng chất thịt con non lại mỹ vị hơn phần lớn thịt thú khác, non mềm lại giàu mỡ, không có vị tanh nồng, bất kể kho tàu hay nướng đều ngon, hai đôi cánh đặc biệt béo non vừa miệng.

Tuy nói là con con, thể hình cũng khá nhỏ trong dực long, nhưng dù sao 'long' cũng không phải thú loại bình thường, xử lý sạch sẽ, cũng đến mấy chục cân thịt.

Hai đôi cánh, Ngô Nặc để Bạch tự nướng ăn, thịt còn lại chọn mấy cân non béo, dùng rau dại xào một dĩa lớn, lại dùng khoai trắng khô nấu một nồi, kèm với cơm gạo trắng, Ngô Nặc và Bạch ăn no một bữa.

Sau bữa cơm, thu dọn xong hành trang, hai người tiếp tục đánh xe ngựa, đi tới hướng Cô Sơn.

127. Chương 127

Cô Sơn là ngọn núi cao nhất vùng này, dưới sự tô điểm của dãy núi thấp lùn xung quanh, núi cao như nhập tận mây, đỉnh núi quanh năm tuyết đọng, trở nên đặc biệt nổi bật.

Lần đầu tiên, Ngô Nặc thể nghiệm đầy đủ được cái gì là nhìn xa mà tưởng gần.

Ở bộ lạc Đại Hồ đã có thể nhìn thấy được ngọn núi nguy nga, y và Bạch điều khiển xe ngựa chạy đủ mười ngày cuối cùng mới nhìn thấy… dãy núi dưới chân Cô Sơn. Muốn đi Cô Sơn, đầu tiên còn phải vượt qua những dãy núi liên miên bất tận này, trên những ngọn núi này tuy không có cây cối nào đặc biệt cao to, nhưng gai gốc dây chằng cỏ hoang khắp chốn, đi cũng không dễ hơn rừng rậm nguyên thủy bao nhiêu.

Hắc Phong là ngựa sừng vương, tốc độ nhanh, sức chịu đựng tốt, vậy mà chạy chuyến này, cũng mệt đến mức nằm bẹp, mặc kệ Bạch uy hiếp thế nào, nó cũng không chịu động đậy thêm.

"Bỏ đi, Hắc Phong cũng mệt chết rồi, để nó ở đây nghỉ ngơi đi, chặng đường còn lại, chúng ta tự qua." Ngô Nặc nhìn ngựa sừng vương từng rất thần khí, hiện tại mặt ủ mày ê nằm dưới đất giả chết, thật sự là chịu không nổi, sờ sờ đầu Hắc Phong, nói với Bạch.

Hắc Phong mấy ngày nay chịu đủ 'tàn phá' từ Bạch, chậm rãi mà tự nhiên có thiện cảm hữu hảo với Ngô Nặc chịu len lén mở lò cho nó, hơn nữa nó còn rất thông minh phát hiện ra, rất nhiều lúc, chỉ cần con thú hai chân nhỏ yếu này lên tiếng, quái vật đáng ghét kia sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Theo thú hai chân có mật ăn! Có cỏ non ăn!

Hắc Phong ngoan ngoãn cúi đầu, thậm chí còn học theo thú con trong tộc, nhẹ cọ cọ lòng bàn tay Ngô Nặc, một đôi mắt to đầy nước nhìn Ngô Nặc, làm gì còn chút kiệt ngạo bất tuân nào của ngựa sừng vương lúc trước?

Bạch nhìn Hắc Phong một cái, rõ ràng trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng Hắc Phong lại bị dọa phải co về sau, quả thật hận không thể giấu thân thể to lớn của mình vào sau lưng Ngô Nặc___ quái vật đáng ghét, tà ác này muốn ăn nó! Nhất định phải tìm cơ hội bỏ trốn!

Bạch bâng quơ dời tầm nhìn khỏi Hắc Phong, nói với Ngô Nặc: "Chúng ta có thể trực tiếp bay qua, chẳng qua trước đó, phải tìm chỗ giấu muối huyết trước."

Ngô Nặc hiểu ý Bạch, gật đầu, sau đó vỗ vỗ đầu Hắc Phong: "Chúng ta đi lần này không biết tốn bao nhiêu ngày, Hắc Phong xem bộ đi không nổi rồi, cởi dây thừng cho nó đi, để nó tự hoạt động."

"Cậu không lo lắng nó chạy mất?" Bạch nhìn chằm chằm tay Ngô Nặc___ lại sờ lại sờ còn sờ! Con ngựa sừng đáng chết này quả thật còn đáng ghét hơn đám nhóc trong bộ lạc!

"Tùy nó đi, chúng ta lại không có cách nào mang nó về bộ lạc." Ngô Nặc không hề phát hiện ánh mắt nóng rực sau lưng, ngón tay nhẹ nhàng điểm lên mũi Hắc Phong, cười nói: "Mày phải thông minh chút, đừng để bị bắt ăn mất."

Hắc Phong không hiểu, chỉ cảm thấy mũi hơi ngứa, hắt hơi một cái nhẹ, vẻ mặt vô tội ngu ngơ nhìn Ngô Nặc.

Bạch hơi cứng người một chút, chợt có hơi chột dạ, bước tới, nhanh chóng cởi dây thừng trên người Hắc Phong, nói: "Cậu ở đây đợi tôi, tôi tìm chỗ giấu xe."

Bộ lạc xung quanh bộ lạc Đại Hồ, từ rất lâu về trước đã bắt đầu thuần dưỡng gia súc, thậm chí họ cũng tự phát minh ra xe gỗ, nhưng do có quá nhiều giới hạn, những xe gỗ này đơn giản đến không thể đơn giản hơn, chỉ có thể miễn cưỡng chở một vài thứ rồi để gia súc kéo đi mà thôi, căn bản không thể so sánh với xe ngựa 'thần ban' này.

Sức lực của Bạch còn lâu Hắc Phong mới sánh nổi, hắn dở hết túi, bao trên xe xuống, hai tay túm xe ngựa, dưới trạng thái hình người hóa ra hai cánh, trực tiếp tha xe ngựa bay lên, chỉ chớp mắt đã biến mất trong dãy núi mênh mông. Qua một lúc lâu, hắn mới bay về, "Tôi tìm được sơn động có thể giấu muối huyết rồi, chúng ta đi thôi."

Ngô Nặc luyến tiếc không nỡ từ biệt Hắc Phong, nhét hết bao, túi dưới đất vào nhẫn không gian, sau đó leo lên lưng Bạch, để Bạch cõng bay lên trời, nhanh chóng biến mất trong dãy núi.

Hắc Phong nằm tại chỗ một lát, tựa hồ xác định trong thời gian ngắn, Bạch và Ngô Nặc sẽ không trở lại, nó lập tức nhảy lên, quẫy quẫy đuôi, cuối cùng nhìn hướng Ngô Nặc và Bạch biến mất một cái, cào cào đất dưới chân rồi lao đi như đạn bắn___ về hướng ngược lại.

Bạch tìm được một hang ổ động vật hoang phế đã lâu, không gian không lớn, nằm ở sườn núi rất ẩn mật, Ngô Nặc dời hơn phân nửa muối huyết trong nhẫn không gian vào sơn động, Bạch lợi dụng dây mây cỏ dại xung quanh sơn động để hoàn toàn che kín sơn động, sau đó mới mang Ngô Nặc tiếp tục lên đường.

Bay trên núi gần nửa ngày, đập vào mắt đâu đâu cũng là hoang mạc gai góc và lùm cây thấp lùn, tuy không thấy mãnh thú nào, nhưng xung quanh hoang sơ, gần như không có đường đi, dưới lá của mấy loại dây mây hơi vàng mơ hồ thấy được xương thú trắng hếu, rõ ràng chúng không phải là thứ hiền lành gì.

Trên núi không có mãnh thú, nhưng Ngô Nặc cũng lục tục nhìn thấy không ít động vật cỡ nhỏ, chúng đã quen với cuộc sống trên núi, nhanh chóng vọt đi trong gai góc và lùm cây, đầu mới nhú ra chớp mắt đã biến mất, đại khái là do thiếu thiên địch lại là mùa thu, mấy động vật nhỏ này đều rất béo.

Tốc độ bay của Bạch cực nhanh, thời gian gần nửa ngày, hắn và Ngô Nặc đã thành công vượt qua dãy núi, chân chính đến dưới chân núi Cô Sơn.

Khi ở xa nhìn núi Cô Sơn, đã cảm thấy nó vô cùng nguy nga, đợi khi đến chân núi, mới phát hiện ngọn núi cao nổi bật ở bình địa này còn to lớn hơn cả tưởng tượng trước đó của họ.

Đứng dưới chân núi, hung tàn như Bạch cũng sâu sắc cảm thấy mình nhỏ bé bình thường cỡ nào.

Bên hông núi, vô số nước tuyết, sơn tuyền từ trên đổ xuống hội tụ thành dòng suối, dòng suối dần tụ lại, hình thành từng con hồ, từng ngọn thác, ngọn thác dưới chân núi này là lớn nhất, vô số thủy lưu từ vách núi thẳng đứng chảy xuống, tiếng nước ầm ầm chấn động lỗ tai, qua năm rộng tháng dài xối mòn, dưới chân núi hình thành đầm nước, đầm nước thuận hướng chảy xuống, nhiều năm nhiều tháng hình thành con sông cùng với lũng sông.

Bộ lạc Cô Sơn sinh sống ở lũng sông và dưới chân núi bên hông Cô Sơn.

Dòng chảy có một đoạn rất hẹp, chỉ khoảng sáu mét, hai bên bờ là vách đá dựng thẳng, cao hơn mặt nước mười mét. Trên vách đá, các tộc nhân bộ lạc Cô Sơn dùng dây mây, dây gai, trụ gỗ, khúc gỗ, bản gỗ tạo ra một cây cầu rộng cỡ khoảng ba mét.

Cầu đơn giản nhưng chắc chắn, bên kia cầu có hai thú nhân tộc tai dài cường tráng đứng canh, đại khái bình thường hiếm có ai đến đây, hai chiến sĩ thủ vệ rõ ràng không chú tâm mấy, trong tay mỗi người còn đang cầm một loại trái cây màu lục rất lớn, vừa gặm vừa nói chuyện, tiếng thác đổ và tiếng nước chảy che lấp âm thanh của họ, nhưng từ nụ cười trên gương mặt họ, thì tâm trạng cả hai lúc này rất tốt.

Cho đến khi Bạch và Ngô Nặc bước lên cầu treo, hai người này mới phát hiện ra họ.

Cho dù cách một cầu treo mấy mét, họ vẫn cảm giác rõ được khí tức hung thú đáng sợ trên người Bạch.

Tộc tai dài luôn nhát gan, cho dù tộc tai dài của bộ lạc Cô Sơn là một bộ lạc lớn, lá gan của hai chiến sĩ thú nhân này vẫn không lớn, hai người ném trái cây đã gặm hơn nửa đi, cầm lấy đồ đá nặng nề cạnh đó, run run rẩy rẩy dùng ngôn ngữ thiên phú của thú nhân hỏi: "Đứng lại, các người là ai?"

Ngô Nặc mỉm cười dùng ngôn ngữ bộ lạc Đại Hồ đáp: "Chúng tôi là người lịch lãm tới từ bộ lạc Trường Hà, A Lai và A Mộc của bộ lạc các người quen biết chúng tôi, là họ mời chúng tôi đến làm khách."

A Lai và A Mộc là con của tộc trưởng, hai thú nhân tuy chưa từng nghe qua bộ lạc Trường Hà gì đó, nhưng lại biết hai anh em A Lai A Mộc. Chẳng qua, dù là thế, hai người cũng không dám để người lạ vào bộ lạc, một thú nhân trong đó chào hỏi đơn giản với Ngô Nặc và Bạch, nói với hai người: "Hai vị đại nhân xin chờ một chút, tôi phải đi hỏi thử A Mộc."

Nụ cười trên mặt Ngô Nặc bất biến, gật đầu, sau khi chiến sĩ thú nhân đi rồi, y nhỏ giọng nói với Bạch: "Không biết con sông này rốt cuộc thông đến đâu, nếu có thể trực tiếp thông luôn Trường Hà thì tốt rồi."

Nếu trực tiếp thông luôn Trường Hà, quặng sắt của bộ lạc Cô Sơn có thể trực tiếp vận chuyển đến Trường Hà, bớt được không biết bao nhiêu phiền toái không cần thiết.

Bạch hiểu ý Ngô Nặc, thấp giọng nói: "Đừng lo, để lát nữa tôi thuận theo dòng sông xem thử là biết."

Tốc độ chiến sĩ thú nhân rất nhanh, không bao lâu đã tìm được A Mộc và A Lai đang bận rộn bên bờ sông, vừa nghe tới người lịch lãm của bộ lạc Trường Hà, A Lai ném bỏ công việc trong tay, nhảy bắn lên cao ba thước, hưng phấn la lên: "Ở đâu, ở đâu, họ đang ở đâu?" Vừa kích động, thôi rồi, tiểu thiếu niên không thấy nữa, một con thú tai dài mập mạp chui ra khỏi váy da thú, dựng lỗ tai mở tròn mắt nhìn chiến sĩ thú nhân.

"Ở cửa vách núi." Thấy A Lai cao hứng như thế, chiến sĩ thú nhân cũng thở phào nhẹ nhõm.

A Lai chạy bay tới cửa vách núi, A Mộc cũng rất có hảo cảm với Ngô Nặc, nhưng vừa nghĩ tới Bạch, hắn đã vội ném bỏ công cụ trong tay, chạy đuổi theo em trai, sợ nó lại gây họa.

Đợi A Mộc thở phì phò chạy tới cửa vách núi, em trai hắn tâm tâm niệm niệm đã ngồi xổm bên chân Ngô Nặc, đầu mập cao cao hứng hứng cọ lòng bàn tay Ngô Nặc, chỉ thiếu điều lộ bụng ra cho người ta vuốt.

Nhưng, A Mộc còn chưa kịp cao hứng, đã bị khí tức khiếp người của Bạch dọa đến.

Trên sườn núi Cô Sơn, vô số cây to, đột nhiên, có một cây lá bản cực lớn mở mắt ra, không sai, là mở mắt.

Trên thân cây to lớn mấy chục người cũng khó ôm xuể, chậm rãi lộ ra một gương mặt người, không biết là do bản thân hay do vỏ cây, mặt người trông đặc biệt già nua, cái miệng to lớn hơi hé mở, truyền ra âm thanh du dương hoàn toàn bất đồng với mặt người, "Dưới núi có một mùi vị quen thuộc… để ta nghĩ xem… dực hổ… là mùi vị của dực hổ…" Tựa hồ nghĩ tới cái gì, trên gương mặt của mộc tộc nhân trường sinh lộ ra nụ cười hòa ái, sau đó, một chùm sáng lục chói mắt lóe qua, một hư ảnh hình người bán trong suốt bước ra khỏi cây to, ánh sáng lục chớp mắt biến mất, hư ảnh bán trong suốt thoáng cái ngưng kết thành một người đàn ông tuấn mỹ.

Người đàn ông tóc xanh lục mắt xanh biếc, thân hình cao gầy, làn da trắng tuyết, mày mục tinh xảo ánh mắt lưu chuyển tràn đầy linh khí, giữa trán có một ấn ký hình lá cây màu xanh lục, trên người trùm một trường bào màu nâu đen, trên lưng lại là một đôi cánh bán trong suốt.

Người đàn ông vừa hiện thân, một đứa nhóc mập béo đột nhiên bay từ trong rừng qua, nhóc con có bảy phần tương tự người đàn ông, rất lanh lợi đáng yêu, mắt nhóc mở tròn vo đầy khó tin nhìn người đàn ông: "Thụ gia gia, dưới núi xảy ra chuyện sao?" Trong ấn tượng của nó, thụ gia gia không dễ dàng huyễn hóa ra hình người, trừ khi xảy ra đại sự lớn lao gì.

"Không có gì, có bạn cũ dưới núi, Tiểu Thất, đi, cùng gia gia đi xem." Sinh mạng nhân loại quả thật quá ngắn ngủi, mới bao lâu đâu, đứa bé tiểu dực hổ năm đó, đã lớn thế này rồi.

Khí tức thuộc về tộc dực hổ trên người hắn còn nồng hơn tiểu dực hổ đó nhiều, nếu hắn có thể giống như tổ tiên của hắn…

Người đàn ông không biết nghĩ đến cái gì, khóe môi bất giác lộ ra một nụ cười hoài niệm.

Dưới chân Cô Sơn, Bạch đột nhiên cảm giác được một luồng khí tức cường đại theo gió thổi tới, trong lòng hắn bất giác cảm thấy một chút sợ hãi, sau khi hóa hình, lần đầu tiên, Bạch cảm nhận được uy hiếp cường đại như thế.

128. Chương 128: Bộ Lạc Cô Sơn

Cô Sơn cực cao cực lớn, từ sườn núi đi đến chân núi, cho dù là đường thẳng khoảng cách cũng cực xa, nhưng tốc độ của hai mộc tộc nhân trường sinh lại nhanh quá sức tưởng tượng, Bạch và Ngô Nặc mới vừa đi qua cầu treo, hai người họ đã xuất hiện ở đầu cầu.

Tinh… tinh linh!

Ngô Nặc ngốc cả người, hai chữ tinh linh không ngừng chớp màn hình trong đầu y, não trực tiếp đứng máy.

Bạch cảm nhận được khí tức cường hãn khiến người ta nghẹt thở trên người đàn ông đối diện, bất giác bước lên một bước, vô cùng cẩn thận bảo vệ Ngô Nặc sau lưng, ánh bạc lấp lóe ở đầu ngón tay, chân mày hơi chau lại, ánh mắt bất thiện.

Tộc tai dài đã quen khí tức trên người Thụ gia gia, nhưng lại vô cùng sợ hãi dực hổ Bạch, thấy hắn bỗng lộ ra sát khí, họ bị dọa thoáng cái căng chặt thần kinh, vô thức siết chặt vũ khí trong tay, trên lưng thấm ướt một tầng mồ hôi.

Bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng.

Thụ gia gia tựa hồ một chút cũng không bị bầu không khí căng thẳng này ảnh hưởng đến, ngược lại ôn hòa cười nói: "Ấu thú con của nhà Ngân Dực đã lớn thế này rồi, ba cậu hiện tại sao rồi? Nhóc con xảo quyệt Vu Quyền kia chắc vẫn còn sống chứ hả?"

Giọng nói quá… quá quá dễ nghe!

Đợi đã, đại vu đã sắp già thành tinh vào trong miệng của người đàn ông trước mắt này, cư nhiên trở thành nhóc con, người đàn ông này rốt cuộc đã sống bao nhiêu năm rồi?

Không đúng, hiện tại không phải là lúc xoắn xuýt mấy chuyện này!

Sao hắn lại biết đại vu và Ngân Dực?

Lẽ nào nơi này lại là chỗ đại vu trước kia từng lịch lãm qua?

Kính phục dành cho lão đại vu trong lòng Vu Nặc không khỏi tăng lên mấy phần, không ra ngoài sẽ không biết gian khổ khi lịch lãm bên ngoài, đặc biệt là ở thế giới nguyên thủy gần như hoang mạc này, không có đường, không có bản đồ, hơi người mỏng manh, nguy cơ khắp chốn, chỉ cần hơi bất cẩn chút thì làm sao mất tiêu mạng nhỏ cũng không biết.

Đại vu có thể ở bên ngoài lịch lãm nhiều năm như thế cuối cùng lông tóc vô thương trở về cố hương, gian khổ trong đó tuyệt đối không phải đôi câu vài lời có thể nói rõ được.

Khó trách chỉ dựa vào danh hiệu của một mình ông, lại có thể bảo vệ được bộ lạc Trường Hà vào lúc suy yếu nhất giữ vững được xưng hiệu bộ lạc lớn.

Mà hiện tại bộ lạc Trường Hà có thể phát triển nhanh chóng như thế, trong đó đương nhiên có công lao không nhỏ của Ngô Nặc và Bạch, nhưng sau lưng nếu không có đại vu tọa trấn, chuyện tuyệt đối không thuận lợi đến vậy.

Ngôn ngữ Thụ gia gia nói rõ ràng vừa không phải là ngôn ngữ thiên phú của thú nhân cũng không phải là tiếng Đại Hồ càng không phải tiếng Trường Hà, nhưng Bạch lại nghe hiểu không sót một chữ, hắn không ngờ lại nghe được tên của ba mình trong miệng một người chưa từng gặp mặt, hơn nữa giọng điệu còn vô cùng thân thiết, cảnh giác trong lòng hơi giảm đi mấy phần, tản đi ánh bạc trên ngón tay, hắn nghiêm sắc nói: “Ba và mẹ tôi đều đã trở về vòng tay của thần thú, đại vu vẫn còn sống, ông hiện sống rất tốt ở bộ lạc.”

Sinh mạng của mộc tộc nhân trường sinh vô cùng dài, Thụ gia gia đã không nhớ rõ bản thân ông sống được bao nhiêu mùa đông rồi, sớm đã quen cũng đã thờ ơ với sinh tử của nhân loại, khẽ gật đầu thở dài nhè nhẹ, ánh mắt đặt lên người Ngô Nặc, ông cười hỏi: “Cậu là đệ tử của Vu Quyền?”

Ngô Nặc cung kính hành lễ, gật đầu mỉm cười nói: “Vâng. Lúc trước đại vu thường kể cho chúng tôi nghe ông có một người bạn mộc tộc trường sinh rất rộng lượng, không ngờ có thể gặp được ngài ở đây, thật sự vô cùng vinh hạnh. Đại vu mà biết nhất định sẽ vô cùng cao hứng.”

Thụ gia gia cười ha ha nói: “Nhóc con, cậu cũng biết nói chuyện giống hệt Vu Quyền, thú vị, thú vị.”

A Lai không ngờ Thụ gia gia lại quen biết đại vu của bộ lạc Trường Hà, cậu ta rất cao hứng, hưng phấn nói: “Thụ gia gia, Thụ gia gia, ngài xem con không nói sai đúng không, Ngô Nặc rất thú vị đó, Tiểu Thất còn không chịu tin!” Nói rồi, cậu ta còn khiêu khích nhìn bé con mập tròn bên cạnh Thụ gia gia một cái, bộ dáng nhỏ cực kỳ đắc ý.

Thụ Tiểu Thất hừ một tiếng, không chút yếu thế trừng đáp trả.

Bất luận là Thụ gia gia hay A Mộc đều đã quen cách ở chung của A Lai và Thụ Tiểu Thất, hai người cười ha ha, Thụ gia gia sờ đầu Thụ Tiểu Thất, lại cong người ôm A Lai vào lòng, mùi gỗ đậm đà trên người ông không chỉ thanh mát dễ chịu, đối với thú nhân mà nói còn có ích lợi rất lớn, A Lai thoải mái đến mức híp mắt lại. Vì là ‘bạn cũ’, Ngô Nặc, Bạch, Thụ gia gia ba người dần mở được đề tài, từ Vu Quyền dần nói đến bộ lạc, lại từ bộ lạc nói đến mùa đông rồi đến mỹ thực, mọi người vừa đi vừa nói, rất nhanh đã đi đến lũng sông dưới vách núi.

Do bị vách núi và núi ngăn trở, nhìn từ trên núi cảm thấy lũng sông nhỏ mà hẹp dài, lại gần mới phát hiện quang cảnh rất khác, họ vừa rồi ở trên vách núi chỉ nhìn thấy được một góc rất nhỏ ở phần đuôi lũng sông mà thôi, đi dần theo dòng nước, thung lũng chân chính nằm ở đầu kia núi, rộng lớn, bằng phẳng mà phì nhiêu.

Thung lũng và một phần sườn núi từ lâu đã được khai khẩn trở thành đồng ruộng phì nhiêu, trong ruộng trồng lượng lớn lương thực, nhìn từ xa giống như lúa mì Ngô Nặc trồng, lại gần thì phát hiện không phải.

"… Những cái này là gì?" Ngô Nặc cầm một cây bông lau hỏi A Mộc, nhân cơ hội lên hệ thống tải thông tin giao dịch.

"Kê."

[Gạo kê giống nguyên thủy, vật hỗn hợp giàu chất đường, thích hợp cho sinh vật cacbon sử dụng.] Gần như đồng thời, A Mộc và hệ thống đều cho ra đáp án.

Nhìn ra được, tộc tai dài thuần dưỡng giống gạo kê nguyên thủy này đã được nhiều năm, nhưng sản lượng kê vẫn không cao lắm, thậm chí còn không cao bằng lúa thóc và lúa mì giống nguyên thủy y trồng.

May mà thung lũng đủ lớn, sản lượng kê không cao, nhưng có thể giúp đỡ tộc tai dài vượt qua mùa đông đáng sợ.

Cô Sơn cực lớn, tộc tai dài quanh năm cư trú tại đây, trừ trồng kê, họ cũng giống như tộc hầu thú trồng một vài loại cây ăn trái rau dưa, còn nuôi dưỡng một vài động vật cỡ nhỏ như chim thịt, chim nước, dê sừng, sản lượng trên núi cùng với xung quanh dãy núi cũng coi như phong phú, chỉ cần có thể vượt qua mùa đông và lúc chưa vào thời vụ mùa xuân, những lúc khác cơ bản có thể thỏa mãn nhu cầu thức ăn hằng ngày của tộc nhân, so với rất nhiều bộ lạc mà nói, cuộc sống của tộc tai dài đã coi là không tồi. Sơn cốc khá ẩm lạnh, không đủ ánh mặt trời, kỳ chín muồi của kê rõ ràng đã chậm trễ không ít.

Lúc này mới chín tới.

Tộc nhân tộc tai dài đều lấy đồ đá, đồ gỗ đơn giản vào ruộng làm việc. Có vài người đang ở phía trước bận rộn gặt, vài người thì ở sau tuốt kê.

Họ dùng bản gỗ liên tục gõ hạt kê khô, gõ cho kê bên trong vỏ rớt ra, dọn đi vỏ trấu dư thừa, lão nhân lớn tuổi và trẻ em nhỏ tuổi sẽ phụ trách chọn bã trong số kê đó ra.

Tuy hệ thống đã định nghĩa loại lương thực này là gạo kê giống nguyên thủy, nhưng vẫn hơi khác với gạo kê Ngô Nặc từng thấy trên trái đất, kê của tộc tai dài màu xanh lục, lớn hơn khoảng gấp đôi gạo kê màu vàng y từng thấy trong siêu thị khi trước, còn về mùi vị thế nào, phải nếm qua mới biết.

"… Bộ lạc chúng tôi cũng trồng một chút lương thực, tuy không có kê, nhưng lúa gạo của chúng tôi cũng không kém hơn kê của mọi người." Ngô Nặc nói.

"Lúa gạo? Là thứ thơm và ngon mà lần trước đại nhân cho tôi ăn sao?" A Lai hiện tại vẫn còn nhớ mùi vị của bánh hương hẹ, khóe miệng hơi ẩm ướt đầy đáng nghi.

"Không phải, loại bánh lớn đó là dùng lúa mì mài thành bột để làm. Không giống với kê của mọi người, lúa gạo là trồng trong ruộng nước, sau khi mài ra hạt gạo, có thể nấu cháo, cũng có thể hấp cơm."

"Nấu cháo… hấp cơm… chúng có ngon như bánh không?"

"Bản thân gạo cơm vốn không có mùi vị gì, chỉ có thể lấp đầy bụng, nhưng có thể làm thành cơm chiên, mùi vị không kém hơn bánh." Ngô Nặc kiên nhẫn giải thích.

Tuy nghe ra thì thấy gạo và kê như nhau, chẳng qua vừa nghe tới cơm chiên ngon như bánh lớn, độ ẩm bên khóe môi A Lai càng thêm rõ ràng, con mắt lớn long lanh nhìn Ngô Nặc, cứ như trùng tham đã sắp bò ra khỏi miệng.

"Vừa hay chỗ tôi còn sót lại một chút gạo, không biết có thể mượn chút kê của mọi người không, tất cả chúng ta đều nếm thử món mới."

"Có thể, có thể, hiện tại tôi sẽ đi lấy cho ngài!" A Lai nhảy khỏi lòng Thụ gia gia, chạy vút đi.

"Đứa trẻ này…" Thụ gia gia lắc đầu bật cười.

Sau khi A Lai đi, hàng người họ tiếp tục men theo lũng sông đi tiếp, không đi quá lâu, thủ lĩnh và đại vu bộ lạc Cô Sơn đã tới.

Thủ lĩnh Nha có năm phần giống hai anh em A Lai A Mộc, vừa nhìn đã biết là người nhà. Vì bản thân không phải là thú nhân cấp mãnh thú, Nha trông khá gầy gò, vóc dáng khoảng 180, cao hơn Ngô Nặc một chút, nhưng so với thú nhân thậm chí là thuần nhân của thế giới này, đều không tính là cao.

Tộc tai dài sinh ra mỹ nhân, Nha là thủ lĩnh tướng mạo cũng không kém, tuy không thể khí chất xuất trần như Thụ gia gia, cũng không sắc bén tuấn lãnh như Bạch, nhưng ngũ quan rất đẹp, bản thân khí chất vô cùng ôn hòa, thân thiết bình dị, đứng trước mặt Bạch, lại không hề lộ ra chút sợ hãi nào như tộc nhân khác.

Đại vu Vu Chúc là một lão nhân đã có tuổi, trên mặt đầy nếp nhăn, trông tựa hồ còn trẻ hơn Vu Quyền không ít.

Sau khi nói chuyện mấy câu, Ngô Nặc mới biết, ông còn lớn hơn đại vu tới hai mươi tuổi.

Tại thế giới này, vượt qua bốn mươi lăm tuổi đã coi là người già, Vu Chúc có thể sống tới từng tuổi này, thực sự không dễ dàng.

Càng không dễ hơn là, trông ông còn không hề lớn tuổi như Vu Quyền, mày sáng mắt tinh tràn đầy tinh thần, tự mình cầm gậy chống đi như bay, người cũng hòa ái hiền từ, trong bộ lạc rất nhiều ấu thú nhân chưa hóa hình đều chủ động tới tìm ông làm nũng quấn quýt đòi đồ ăn, các tộc nhân bộ lạc nhìn thấy ông, toàn bộ dừng hết công việc trong tay, chủ động chào hỏi ông, trong bộ lạc ông rất được hoan nghênh và yêu mến.

Thụ gia gia tuy rất ít khi huyễn hóa ra hình người, nhưng thời gian ông cắm rễ ở Cô Sơn còn lâu hơn tộc tai dài tới nơi này sinh sống sinh sôi rất nhiều, về lâu về dài, ông và tộc nhân của ông cũng che chở cho bộ lạc Cô Sơn, vì thế, mỗi khi qua vài năm tộc tai dài tế lễ tổ tiên, ông đều sẽ được mời tới tham dự nghi thức tế lễ, thỉnh thoảng bộ lạc gặp phải nguy cơ gì, ông cũng sẽ xuất hiện, mỗi năm còn tặng cho tộc tai dài vu dược vô cùng trân quý, có thể không chút khoa trương nói rằng, trong mắt tộc nhân tai dài, ông chính là thần linh sống.

Ông vừa xuất hiện, không ít tộc nhân tai dài từng nhận được ân huệ trực tiếp dâng hiến đầu gối, phủ phục quỳ lạy, quả thật không thể cung kính thành khẩn hơn.

Má ơi, đây mới là cảnh giới cao nhất của thần côn!

Ngô tiểu Nặc sâu sắc cảm giác đã tìm được mục tiêu đáng để mình học tập nghiền ngẫm!

129. Chương 129: Giao Dịch 1

Tộc nhân tai dài quen sống trong hang, giỏi đào động, tập trung cư trú ở một bên nửa sườn núi Cô Sơn. Nếu không chú ý nhìn, căn bản không thể phát hiện được vô số hang động to to nhỏ nhỏ được dây mây che phủ.

Tộc tai dài cũng giống tộc hầu thủ, đều khá bài ngoại, trong bộ lạc chỉ có thú nhân và thuần nhân tộc tai dài, đương nhiên họ không ngăn cản tộc nhân thông hôn với bộ lạc bên ngoài, nhưng một khi đã chọn người ngoài tộc làm bạn lữ, thì chỉ có thể rời khỏi Cô Sơn, đến bộ lạc đối phương an gia.

Tộc tai dài bộ lạc Cô Sơn cho ra mỹ nhân, mỹ nhân tính tình ôn nhu giỏi sinh dưỡng, không thiếu thú nhân bộ lạc lớn vừa đều vui lòng lấy thú nhân giống cái bộ lạc Cô sơn làm bạn lữ, những giống cái tộc tai dài sau khi gả ra ngoài này, tuy đã rời khỏi thân nhân bộ lạc, nhưng mỗi năm sau khi qua mùa dông, họ đều có thể mang theo bạn lữ và con cái về nhà mẹ thăm hỏi. Khi đó chính là lúc bận rộn cày cấy và chưa thu hoạch, họ có thể về nhà mẹ đẻ, vừa có thể giúp đỡ nhà mẹ làm chút công việc, cũng có thể tránh cái đói khát, thời gian lâu rồi, bộ lạc Cô Sơn tuy bài ngoại, nhưng quan hệ với rất nhiều bộ lạc cũng vẫn không tồi, là bộ lạc lớn nổi danh gần đây.

Đương nhiên, do bộ lạc này toàn là thú nhân cấp nhược thú, lực chiến đấu có hạn, nơi chiếm giữ lại cực tốt, không phải không có ai đánh chủ ý với nó.

Nhưng, có người mộc tộc trường sinh cường đại ở phía sau chống lưng cho họ, những người này bất luận có tính toán thế nào, đều đã định phải thất bại.

Hoàn cảnh địa lý của bộ lạc Cô Sơn ưu việt, các tộc nhân giỏi nông canh chăn nuôi, cuộc sống chịu đói chịu khát ít hơn các bộ lạc khác nhiều, lại thêm giống cái của tộc họ giỏi sinh dưỡng, nhiều năm sinh sôi nối dài, tộc nhân đã lên tới bảy ngàn, trong đó có hơn phân nửa đều là thú nhân.

Khác với bộ lạc Đại Hồ, nơi cư trú của tộc tai dài vô cùng tập trung, Nha là tộc trưởng, nơi hắn ở tự nhiên là nơi lớn nhất rộng rãi nhất___ một hang động thiên nhiên diện tích rất lớn.

Bạn lữ của Nha đã sinh cho hắn bốn đứa con, đều là thú nhân, A Mộc xếp hàng đầu tạm thời còn chưa tìm được giống cái mình thích, hai đứa con gái xếp giữa đã kết làm bạn lữ với thú nhân bộ lạc, còn trước sau sinh ra ấu thú, A Lai nhỏ tuổi nhất, nhưng thời gian hóa hình lại sớm hơn cả anh trai chị gái, vì thế cũng không mấy ổn định, chỉ cần cảm xúc hơi kích động thì sẽ biến về hình thú.

Hiện tại sống trong hang động chỉ có Nha và bạn lữ của hắn cùng với hai đứa con trai, một nhà bốn người, hơn mười nô lệ làm việc cho họ thì sống trong hang động cạnh đó, vì thế, trong hang động đặc biệt rộng rãi.

Hang động đương nhiên không tránh được ẩm ướt, trên vách hang mọc đầy các loại nấm không biết tên to to nhỏ nhỏ, trên mũ nấm tỏa ra ánh sáng màu cam nhàn nhạt, vô số ánh sáng nhỏ yếu hội tụ lại, triệt để chiếu sáng hang động, không tới mức sáng như ban ngày, nhưng cũng không cần phải cố ý dùng đống lửa chiếu sáng.

Nha dẫn mọi người đến chính giữa hang động, cũng tương đương với phòng khách của nhà họ.

Phòng khách vô cùng lớn, đồng thời chứa hai ba trăm người cũng không thành vấn đề, từ đỉnh hang đến mặt đất cao mười mấy mét, vô cùng rộng rãi. Vách động cũng giống như bên ngoài, đều mọc đầy rêu và nấm phát quang cùng một số lá cỏ không biết tên, người đi vào trong, hoàn toàn không cảm thấy bí bức.

Theo Nha nói, hang động nhà họ đông ấm hạ mát, trong mùa đông tùy tiện đốt chút củi là có thể chịu được. Hang động của các tộc nhân là do bản thân tự đào, sẽ kém hơn chút, nhưng so với nhà cửa chắp vá hỗn loạn của rất nhiều bộ lạc khác mà nói, ở trong đây thoải mái hơn nhiều.

Bạch trước giờ luôn lấy làm kiêu ngạo với nhà gạch ngói của bộ lạc, vào lúc này, tự nhiên là tìm đúng được cơ hội không chút dấu vết khoe khoang một chút.

Sau khi thành công gợi lên hiếu kỳ và ngưỡng mộ của mọi người, Ngô Nặc nhìn ra được một chút xíu đắc ý nho nhỏ trên gương mặt không có biểu cảm gì của hắn . Đương nhiên, Ngô Nặc và Bạch tới bộ lạc Cô Sơn không phải đơn thuần chỉ là ôn chuyện cũ và khoe khoang, mục đích của họ rất rõ ràng_ tìm được càng nhiều quặng sắt, mang về.

Nha và Vu Chúc ban đầu chỉ là muốn có muối huyết giá thấp ưu đãi, nhưng hiện tại họ còn muốn cả hạt giống lúa nước và lúa mì Ngô Nặc nói.

Sản lượng kê quá thấp, nhưng tộc nhân lại tăng trưởng từng năm, họ cấp thiết muốn tìm được nguồn thức ăn mới. Lúa nước có thể sinh trưởng trong nước không cần nghi ngờ là chọn lựa tốt nhất.

Kê chịu hạn không chịu ẩm, nơi quá gần với dòng nước, sản lượng kê thấp đến đáng thương. Nếu có hạt giống lúa nước có thể sinh trưởng trong nước, họ sẽ có thể khai khẩn toàn bộ những nơi gần nguồn nước, trồng lúa nước. Nếu đã là thực vật vốn sinh trưởng trong nước, nghĩ chắc sản lượng sẽ không thể nào kém hơn kê.

Còn về lúa mì, nếu sản lượng cao hơn kê, họ có thể chừa ra một vài mẫu ruộng thích đáng để trồng.

Năm nay, giá muối thô của bộ lạc Đại Hồ lại tăng lần nữa, bộ lạc lấy không ít vật tư đi đổi muối, hiện tại vật tư có thể giao dịch thật sự không nhiều. Chịu ảnh hưởng của mùa đông và mùa hạ mùa mưa năm ngoái, sản lượng kê thấp hơn các năm trước, ngay cả cung ứng cho các tộc nhân cũng tốn sức, có thể lấy ra trao đổi thật sự hữu hạn.

Bàn tới chính đề giao dịch, Vu Chúc không biểu đạt thái độ gì, Nha và A Mộc đều có chút thấp thỏm.

Ngô Nặc và Bạch nhìn nhau một cái, y cười nói: "Nha đại nhân không cần phải lo lắng như thế, tôi và Bạch chỉ là ra ngoài lịch lãm, muối huyết chúng tôi mang theo không nhiều, giống lúa nước tôi có thể tặng hết cho ngài, nhưng giống lúa mì chỉ có thể đợi năm sau. Nếu thuận lợi, đợi đường thủy khai thông, năm sau thuyền của bộ lạc Trường Hà đã có thể trực tiếp đến bộ lạc Đại Hồ, nếu không có gì bất ngờ, chúng tôi sẽ để người vận chuyển lượng lớn muối huyết sang đây, đến khi đó tôi sẽ bảo người mang hạt giống lúa mì qua cho ngài."

Thụ gia gia sống đã vô số năm cũng là lần đầu tiên nghe được chữ đường thủy và thuyền, bất giác hiếu kỳ hỏi thăm, những người khác cũng là vẻ mặt nghi hoặc nhìn chằm chằm Ngô Nặc và Bạch.

Ngô Nặc kiên nhẫn giải thích cho mọi người nghe về đường thủy và thuyền.

Thụ gia gia nghe xong lập tức hiểu ra, "Thông minh, quả thật là quá thông minh, sao các cậu lại nghĩ ra được khoét rỗng cây làm thành thuyền nổi được trên mặt nước?"

Bạch đang muốn nói là tiểu sứ thần nhà hắn nghĩ ra, Ngô Nặc đã giành trước một bước khiêm nhường nói: "Không phải do chúng tôi nghĩ ra được, là tổ tiên của bộ lạc chúng tôi nghĩ ra được."

Thụ gia gia hỏi: "Cậu… không phải là người của bộ lạc Trường Hà?" Ông là mộc tộc nhân trường sinh cổ lão nhất, có thể trực tiếp giao lưu với nhân loại, không có bất cứ chướng ngại ngôn ngữ nào. Quan hệ của ông và Vu Quyền không tồi, nhưng chưa từng nghe Vu Quyền nói về đường thủy và thuyền.

"Tôi tới từ bộ lạc Viêm Hoàng vô cùng xa xôi, hiện tại đã không tìm được đường về, nên ở lại bộ lạc Trường Hà."

Thụ gia gia suy nghĩ một chút nói: "Bộ lạc Viêm Hoàng… ta sống đã lâu như thế chưa từng nghe qua bộ lạc này, đại khái thật sự cách nơi này rất xa đi. Nhưng nếu cậu đã chọn ở lại bộ lạc Trường Hà làm đệ tử của Vu Quyền, thì cứ an tâm mà ở lại."

Ngô Nặc mỉm cười gật đầu, y không chú ý đến trong đáy mắt Bạch vụt qua tia vui mừng.

Vu Chúc nãy giờ vẫn không nói gì, lúc này lên tiếng: "Con sông này của chúng tôi, trực tiếp liên thông với Đại Hồ bên ngoài, thuyền của các cậu có thể thông qua đường thủy trực tiếp đến bộ lạc chúng tôi không?"

Rất rõ ràng, Vu Chúc đã già thành tinh, không muốn trong giao dịch muối huyết còn phải tiếp tục chịu bộ lạc Đại Hồ khống chế.

Đám ác lang tham lam của bộ lạc Đại Hồ đó, muối huyết vào tay bọn họ rồi, họ không liều mạng vắt kiệt lợi nhuận mới lạ. Nếu có thể trực tiếp giao dịch với bộ lạc Trường Hà, họ có thể bớt được một phần phí tổn rất lớn.

Ngô Nặc âm thầm cho ba mươi hai điểm khen cho Vu Chúc, lão gia tử quả thật quá đúng đạo / !

Đương nhiên, trên mặt Ngô Nặc vẫn còn chút chần chừ, "Cái này tạm thời tôi còn chưa cách nào đáp ứng ngài, nếu thủy lưu quá siết hoặc mặt sông quá hẹp, thuyền của chúng tôi không thể đi vào."

Vu Chúc sinh sống cả đời ở bộ lạc Cô Sơn, hiểu rất rõ tình hình xung quanh, ông ngẫm nghĩ rồi nói: "Nước sông cũng chỉ có khúc ở bộ lạc chúng tôi khá siết, xuôi xuống dưới, nước sông sẽ giống như bên ngoài, diện tích sông cũng rất rộng. Thế này đi, ta để A Mộc đưa các cậu đi xem thử, thế nào?"

Ngô Nặc cười lắc đầu: "Vậy thì không cần, lát nữa tôi và Bạch đi xem thử là được."

Nói chuyện thêm một lát, bạn lữ của Nha là Thanh Diệp mang các nô lệ bưng đồ ăn đã làm xong tới.

Đầu tiên chính là một nồi cháo kê lớn, sau đó còn có ba con dê sừng nướng, một chén trứng chim nấu chín, mấy con cá nướng và chim thịt nướng mật ong, một chút trái cây, rất phong phú, mùi vị cũng không tệ, nhìn ra được họ đã tốn tâm tư chuẩn bị những thức ăn này.

Kê dùng nấu cháo là mới thu hoạch năm nay, màu cháo xanh bích mê người, mang theo hương thơm nhè nhẹ, mùi vị ngọt lành, chỉ luận riêng mùi vị, còn ngon hơn lúa nước Ngô Nặc trồng.

Dù sao lúa nước Ngô Nặc trồng chính là hạt giống vô cùng bình thường lấy từ chỗ Vương Tam Hổ, hoàn toàn không cách nào có thể so sánh ngang với mấy loại gạo thơm, gạo trân châu, gạo nếp đã từng ăn ở hiện đại.

Kê thì khác, so với gạo từng ăn ở hiện đại có thêm hương thơm ngọt thiên nhiên, vào miệng mềm dẻo dinh dính, khẩu cảm hơn lúa thóc không ít.

Ngô Nặc vốn đã thích ăn cơm gạo hơn mì, hiếm khi được ăn cháo ngon như thế, một mình y ăn hết ba chén lớn.

Thụ gia gia và Thụ tiểu thất đều không ăn thức ăn của nhân loại, Thụ gia gia đầu tiên chú ý đến là chén mà Ngô Nặc và Bạch ăn cơm, không phải là chén gỗ hay chén đá thông thường, hỏi ra mới biết những chén này là họ dùng phương pháp đặc thù nung chế ra, nhân cơ hội Ngô Nặc còn tuyên truyền vò bình của bộ lạc, tiếc là bình y mang theo đã giao dịch cho bộ lạc hầu thú, nếu không còn có thể cho mọi người xem thử một chút, có khi còn bán ra được thêm mấy cái.

Vốn dĩ cả đám đã tràn đầy hiếu kỳ với bộ lạc Trường Hà, vừa nghe nói bộ lạc dùng những bình vò này làm dưa chua dưa mặn gì đó, A Mộc và A Lai từng nếm qua hương vị cá cải chua thì nước miếng cũng sắp chảy ra.

"…Vu Nặc đại nhân, tôi muốn ăn cá cải chua!" Thỏ mập A Lai rõ ràng còn chưa thích ứng với cuộc sống sau khi hóa hình, giống như ấu thú nhân dùng vuốt mập ôm cổ tay Ngô Nặc làm nũng.

Ngô Nặc còn chưa kịp vuốt lỗ tai dài xinh đẹp của cậu ta, nhóc đã bị Bạch đại miêu nhanh tay lẹ mắt túm thịt sau gáy, ném vào lòng anh trai.

A Lai bị anh trai và ba chia ra thưởng cho hai cú cốc đầu, ũ rũ ủ ê nằm bên cạnh mẹ, sau đó, với một ánh mắt hả hê của Thụ Tiểu Thất, nhóc ta thoáng cái đầy máu đầy năng lượng sống lại, ngoài mạnh trong yếu nhe hàm răng ra…

Sau lưng mọi người, Ngô tiểu Nặc lặng lẽ trừng Bạch đại miêu một cái, bảo hắn thành thật chút, sau đó nói với A Lai: "Chỗ tôi vẫn còn một chút cải chua, tối sẽ làm cá cải chua cho mọi người."

Thỏ mập A Lai lập tức cao hứng.

130. Chương 130: Giao Dịch 2

Đại khái là do nước đầu nguồn siết, hơn nữa nước trong sông đều là nước tuyết trên đỉnh Cô Sơn tan ra, nên rất lạnh, cá trong nước không nhiều hơn nữa chỉ lác đác hai ba chủng loại, cá lớn nhất cũng chẳng qua hơn một cân, nhỏ thì chỉ lớn cỡ một nửa cá trích.

Nhưng đại khái cũng vì nước tuyết, chất thịt cá ở đây ngon bất ngờ, vừa không có xương hóc cũng không có vị tanh. Nhân lúc men theo dòng sông xem tình hình, Bạch bắt mười mấy con cá tuyết màu bạc hơn một cân, loại cá nhỏ đó quá linh hoạt không dễ bắt lắm, chỉ bắt được hơn một cân.

Như Vu Chúc đã nói, con sông này quả thật liên kết với Đại Hồ, đi tiếp xuống dòng nước chậm dần, nơi hẹp nhất trên mặt sông cũng bảy tám mét, nơi rộng phải mấy chục mét, Ngô Nặc cảm thấy né khỏi kỳ nước lên thì đi thuyền không có vấn đề gì lớn.

"… Khai phát con đường thuyền này đi, quặng sắt của bộ lạc Cô Sơn sẽ có thể thuận theo dòng nước vận chuyển đến bộ lạc chúng ta, giữa đường có thể bớt được rất nhiều phiền toái không cần thiết." Ngô Nặc cao hứng nói.

Chỉ biết nơi nào có quặng sắt thôi căn bản vô dụng, phải vận chuyển được về bộ lạc mới tính.

Nhưng khoảng cách của bộ lạc Trường Hà và bộ lạc Cô Sơn quả thật là quá xa, với tốc độ của Bạch, trực tiếp dẫn y bay qua cũng phải mất khá nhiều thời gian, muốn vận chuyển những vật phẩm lương thực trên

lục địa căn bản không có đường đi, vậy cần nhân lực vật lực và thời gian không cách nào tính hết được, thông qua phương pháp này, cho dù cuối cùng thành công vận chuyển quặng sắt về bộ lạc, cũng tuyệt đối không đủ bù vào tổn thất.

Nếu trên con sông này mà mở một đường thủy thì lại khác, không chỉ có thể tiết kiệm nhân lực vật lực và thời gian khá lớn, đồng thời còn có thể để giao dịch trở nên càng thêm kín kẽ, nếu vận tác tốt, trong thời gian nhất định, có thể giấu được không tiết lộ bí mật quặng sắt ra bên ngoài.

Trong thời gian này, Ngô Nặc có lòng tin, bộ lạc Trường Hà sẽ trở nên càng tốt càng cường đại, đợi đến lúc đó, cho dù bí mật quặng sắt bị tiết lộ, cũng không cần lo lắng sẽ tạo ra tai họa hủy diệt cho bộ lạc.

Bạch dùng dây xâu cá bắt được lại, "Hiện tại quan trọng nhất là thuyết phục bộ lạc Cô Sơn giao dịch quặng sắt cho chúng ta, nhưng không thể để họ biết tác dụng chân chính của quặng sắt."

Ngô Nặc lắc đầu nói: "Nếu không có Thụ gia gia, muốn che giấu Nha và Vu Chúc không khó, nhưng muốn che giấu Thụ gia gia, gần như không thể."

Bạch cột xâu cá lại, nói: "Vậy thì cứ nói đúng sự thật, trực tiếp dùng muối huyết đổi quặng sắt của họ, cho dù lá gan tộc tai dài có nhỏ, họ cũng không thể cự tuyệt được dụ hoặc này."

Tuy tộc tai dài so với các bộ lạc khác sống không tồi, nhưng nếu có thể sống thoải mái hơn nữa, ai lại không vui lòng?

Cho dù đồ sắt vốn đã tồn tại nguy hiểm, họ cũng chẳng qua là giao dịch quặng sắt mà thôi, từ quặng sắt đến đồ sắt, khoảng giữa còn cách một tộc người lùn, chỉ cần tộc tai dài đừng đi khắp nơi rêu rao đồ sắt là dùng quặng sắt luyện ra, vậy có thể có bao nhiêu nguy hiểm chứ?

Huống chi, trên tinh cầu này lại không phải chỉ có Cô Sơn mới có quặng sắt.

Cho nên, cho dù giao dịch tồn tại nguy hiểm, nguy hiểm này cũng vô cùng hữu hạn.

Tương phản, tộc tai dài mỗi năm phải dùng lượng lớn vật tư mới có thể đổi chút muối thô từ bộ lạc Đại Hồ, hiện tại họ chỉ cần dùng đá không ai thèm hỏi trên núi là có thể đổi được muối huyết, quả thật như nhặt được, ai lại không nguyện ý chứ? Ai lại cự tuyệt cho được chứ?

Quyết định xong, Ngô Nặc lấy hai cái nồi sắt đặt trong nhẫn không gian ra, còn lâm thời tìm Vương Tam Hổ mua một chút hạt giống lúa nước và lúa mì, Vương Tam Hổ đúng lúc đang ở khu giao dịch, nhưng hôm nay thứ hắn mang lên giao dịch không có hai loại đó, Ngô Nặc chỉ có thể đợi hắn giao dịch gần hết những thứ khác, sau đó out ra mang hai thứ kia lên cho y.

Đương nhiên, trong lúc đó Ngô Nặc cũng không rảnh, hiện tại y bị cả đám người nghía, vừa online đã có mấy giao dịch giả quen mặt tìm tới, hỏi y có đồ gì tốt muốn bán.

Đồ tốt Ngô Nặc có, nhưng y không nỡ bán, chỉ bán ra một chút dược thảo và trái cây, bán được hơn một ngàn giao dịch tệ thì dọn sạp.

Sau đó sang sạp khác dạo một vòng, sau khi chảy nước miếng đầy đất, thứ gì cũng luyến tiếc không mua, đợi Vương Tam Hổ mang hạt giống lúa nước lúa mì lên giao dịch xong thì nhanh chóng thoát ra.

Đợi khi y và Bạch trở lại bộ lạc Cô Sơn, trời đã tối thui, A Lai nhớ mong cá cải chua, buổi chiều sau khi làm xong công việc, thì ngồi xổm trên cầu đợi mãi tới giờ, cậu ta nhảy nhót dẫn Ngô Nặc về nhà.

Thụ gia gia và Thụ Tiểu Thất đã trở về cây của mình, trong hang động, chỉ còn lại một nhà A Lai và Vu Chúc.

Thanh Diệp gọi bốn nữ nô tay chân nhanh nhẹn qua giúp Ngô Nặc làm việc, A Lai làm ổ trong lòng Vu Chúc, nhìn Ngô Nặc chỉ mất một lúc đã khiến trong chiếc nồi đen thui tỏa ra hương thơm mê người.

A Lai rất muốn giúp đỡ, nhưng Bạch căn bản không cho phép cậu lại gần Ngô Nặc, bị Bạch đại miêu hung ác trừng mắt vài lần, cậu ta chỉ có thể ủy ủy khuất khuất rũ lỗ tai phồng má ở yên trong lòng lão đại vu.

Vu Chúc sống còn lâu năm hơn cả Vu Quyền, khi ông còn trẻ, cũng từng ra ngoài lịch lãm, tuy nơi đi qua không thể nào nhiều như Vu Quyền, nhưng cũng coi là có kiến thức và nhãn lực.

Khi những người khác bị thức ăn Ngô Nặc làm chọc thèm quay vòng vòng, ông đã chú ý tới nồi lớn đen Ngô Nặc đặc biệt mang tới.

So với nồi đá không biết mỏng hơn bao nhiêu, nhưng xem ra rất chắc chắn, quan trọng nhất là gác lên lửa đun một lúc là nước sôi rồi.

Nồi này không đơn giản! Vu Chúc vừa sờ đầu mập của A Lai, vừa suy đoán nồi đó rốt cuộc dùng gì làm ra.

Nồi sắt quả thật tiện dụng hơn nồi đá nhiều, nếu đổi thành nồi đá, muốn nấu cả một nồi lớn, phải tốn thời gian gấp đôi thậm chí nhiều hơn.

Cơm tối ngoại trừ cá cải chua đã nói từ đầu, Ngô Nặc còn kho tàu hai con chim nước.

Chim nước tính là đặc sản của bên bộ lạc Cô Sơn, hình dáng nằm giữa vịt và ngỗng của trái đất, kích cỡ thì lớn hơn cả hai loại đó một chút. Chim nước mái toàn thân đen thui, con đực ngoài lớn hơn ra còn có mấy cọng lông đuôi năm màu cực kỳ đẹp, chúng vừa có thể xuống nước vừa có thể lên trời, cực kỳ khó bắt.

Nhưng, người của bộ lạc Cô Sơn rất hiếm khi bắt chim nước ăn, một mặt là vì chim nước rất khó bắt, mặt khác là thịt của chúng có vị tanh, bất kể nướng hay nấu đều không ngon như chim thịt.

Vốn hai con chim nước này Thanh Diệp không định lấy ra đãi khách, nhưng Ngô Nặc vất vả lắm mới nhìn thấy động vật tương tự ngỗng trên trái đất, lập tức lên hứng, trong đầu thoáng cái hiện lên vô số cách ăn giống vịt___ Vịt quay, vịt nướng, vịt hun khói, vịt hấp bia, vịt ram, vịt kho, canh chua vịt Bắc Kinh…

Nhưng điều kiện thực có hạn, Ngô Nặc lặng lẽ thu hồi nước miếng, chừng mực dùng ớt và hương liệu không còn nhiều làm một món chim nước kho tàu bình thường.

Trong hang động tuy không quá bức, nhưng cũng không thông gió, người không quen ngửi vị cay, không ai không bị nghẹn tới hai mắt đỏ bừng ho sù sụ, nhưng không bao lâu, đợi hương thơm kho tàu tỏa ra, mọi người lập tức quên đi mùi vị mắc nghẹn lan tỏa trong không khí đó.

Lần đầu tiên, cả nhà A Lai và Vu Chúc cảm thấy, thì ra mùi vị chim nước còn có thể thơm như thế!

Bạch nhóm một lò khác, nấu một nồi cơm trắng lớn, đợi cơm bên chỗ hắn nấu chín tới, vịt kho bình thường của Ngô Nặc đã làm xong.

Sức mạnh của mỹ thực rất vĩ đại, A Lai bị mỹ thực dụ dỗ, đã triệt để làm ngơ ánh mắt vô cùng bất thiện của Bạch đại miêu, quanh vòng quanh cái nồi, đã mấy lần suýt nữa làm Ngô Nặc bị vấp.

Ngô Nặc múc chim thịt nước đã nấu xong vào trong vỏ quả lớn mà Thanh Diệp đã chuẩn bị từ trước, y đặc biệt gắp đầu chim và chân chim ra bỏ vào chén gỗ cho A Lai.

A Lai thèm thì thèm thật, nhưng không phải đứa trẻ thích ăn riêng, ngậm chén gỗ lớn, mang tới cho đại vu và người nhà nếm thử trước, cuối cùng thậm chí còn ngậm chén e dè đứng bên cạnh Bạch đại miêu, để hắn cũng nếm thử.

Lúc trước khi ở nhà, Ngô Nặc cũng thường xuyên làm chim thịt ăn, chỉ cần Bạch ở nhà, đầu chim, chân chim đều là điểm tâm vặt của hắn trước bữa, hiện tại 'điểm tâm vặt' bị A Lai chiếm mất, trong lòng Bạch đại miêu ít nhiều cũng có chút không thoải mái. Có điều, hắn đối xử với A Lai không khách sáo gì như thế, hiện tại A Lai vẫn chịu chia đầu chim cho hắn, Bạch không còn ngứa mắt A Lai như trước nữa, đương nhiên trong từ điển của hắn cũng không có hai chữ khách sáo, cầm một cái đầu chim nước trực tiếp gặm. A Lai ngậm chén gỗ trở lại cạnh đại vu, hai cái vuốt mập xoa xoa lên bụng, sau đó vô cùng linh hoạt ôm lấy cái đầu chim nước cuối cùng hưng phấn gặm.

Đây là thịt chim nước ngon nhất mà cậu ta từng ăn!

Gần như đồng thời, trong lòng mọi người đều hiện lên suy nghĩ đó, lập tức, tất cả ánh mắt đều đặt lên mấy vỏ quả cỡ lớn đựng đầy thịt chim nước.

Cá tuyết màu bạc chỉ có hơn một cân, kích cỡ nhỏ, Ngô Nặc tốn chút công phu mới xắt được mười mấy con cá thành lát, sau đó dùng gia vị y tự phối để ướp.

Trong nồi dầu nóng hổi, cải chua, cải mặn và ớt cùng với những gia vị khác được tao qua, đợi tao ra được hương thơm chua nồng, mới thêm nước vào lấy đầu và xương cá nấu canh, đợi hầm canh đủ rồi, trước vớt cải chua và đầu cá ra, lại trút cá lát đã ướp sẵn vào, làm nóng được một chút, rồi múc cả canh lẫn cá ra.

Tiếp theo dùng cái nồi nóng để thắn mỡ nóng, rắc một tầng hương liệu mỏng lên cá, cuối cùng đổ mỡ nóng lên cá, hương thơm nồng lập tức lan khắp hang động, gần như đồng thời, nước miếng của tất cả mọi người tại đó cũng bắt đầu tiết ra.

Cuối cùng, Ngô Nặc dùng tốc độ nhanh nhất, trực tiếp làm hơn một cân cá Bạch vất vả bắt được thành cá chiên giòn, dùng bột ớt, bột hoa tiêu, muối huyết và những gia vị khác pha thành hai dĩa. Ngô Nặc tự nếm thử một chút, cá nhỏ chiên vừa thơm vừa giòn, bất luận là ăn trực tiếp hay chấm gia vị ăn, đều mỹ vị khó thể hình dung.

Thức ăn lên hết rồi, Ngô Nặc và Bạch lại phổ cập cách dùng đũa cho mọi người, mỹ thực trước mắt, trí thông minh của kẻ tham ăn có thể đột phá tăng lên độ cao bình thường khó với tới, không bao lâu, mọi người đều đã học được.

Chỉ đáng tiếc A Lai hiện tại biến thân còn chưa mấy ổn định, cảm xúc quá kích động căn bản không giữ được hình người, chỉ có thể tròn mắt đợi mẹ và anh đúc cho, khỏi nói cậu ta nóng ruột cỡ nào.

Với lượng thức ăn của mọi người mà nói, số đồ ăn Ngô Nặc chuẩn bị không tính là nhiều, không bao lâu, đã ăn đến mức chút nước cũng không còn.

Đừng thấy Vu Chúc đã lớn tuổi, tốc độ giành đồ ăn hoàn toàn không thua người trẻ tuổi, trong mấy người, ông ăn được no nhất, đương nhiên, cái này cũng không thoát khỏi liên hệ với tuổi tác của ông.

Ăn no uống đủ, các nữ nô lại tiến vào nhanh chóng dọn dẹp nồi chén, có một nữ nô không cẩn thận cọ vào cạnh nồi, lập tức lòng bàn tay chảy máu tươi.

Vu Chúc gọi nữ nô bị thương lại, tỉ mỉ quan sát vết thương của cô xong, bôi một loại dược phấn màu xanh lá không biết tên lên vết thương, gần như chỉ một lát, máu ở vết thương đã ngừng chảy, đau đớn trên mặt nữ nô cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Dưới ánh mắt hiếu kỳ của Ngô Nặc, Vu Chúc chậm rãi cất dược phấn đi, đợi sau khi các nô lệ ra khỏi hang động, ông làm như rất tùy ý mở miệng hỏi: “Nồi của cậu quá sắc bén, có lẽ không phải làm từ đá đúng không?”

131. Chương 131: Giao Dịch 3

Ngô Nặc còn chưa kịp trả lời vấn đề của Vu Chúc, âm thanh lạnh lẽo của hệ thống đột nhiên vang lên bên tai:

[Nhiệm vụ khám phá 38: Lấy được hạt giống kê nguyên thủy, rồi mang về bộ lạc gieo trồng. Phần thưởng nhiệm vụ: 2000 tích phân, rượu gạo bí chế 500ml.

Nhiệm vụ khám phá 39: Lấy được không dưới 50 quả trứng chim nước, mang về bộ lạc ấp ra nuôi dưỡng. Phần thưởng nhiệm vụ: 2000 tích phân, vịt quay bí chế x1

Nhiệm vụ khám phá 40: Tìm kiếm và khai thác quặng sắt. Phần thưởng nhiệm vụ: 5000 tích phân, mã tấu x1

Nhiệm vụ cưỡng chế 10: Đạt thành giao dịch quặng sắt trường kỳ với bộ lạc Cô Sơn.

Kỳ hạn nhiệm vụ: 2 ngày.

Phần thưởng nhiệm vụ: 20000 tích phân, ủng ma pháp phụ ma cấp thấp.

Nhiệm vụ cưỡng chế 11: Lấy được một đoạn chạc cây mới từ mẫu thụ của mộc tộc nhân trường sinh, độ dài chạc cây không thể ngắn hơn 50cm.

Kỳ hạn nhiệm vụ: 30 ngày.

Phần thưởng nhiệm vụ: 100000 tích phân, [Thuật trị liệu cấp thấp].]

Từ lúc Ngô Nặc đạt được hệ thống tới nay, đây vẫn là lần đầu tiên hệ thống phát một hơi năm nhiệm vụ cho y, năm nhiệm vụ này cộng lại có gần 130000 tích phân, phong phú trước nay chưa từng có!

Đây là tiết tấu sắp phát tài!

Tiểu nhân trong nội tâm Ngô Nặc gần như chảy nước miếng, lượt qua các loại đồ giao dịch muốn mua một lần trong đầu, trên mặt càng khó thể khống chế hiện lên hai rặn hồng.

Đợi hưng phấn qua đi, Ngô Nặc hoàn hồn lại, phát hiện Bạch đã cùng Vu Chúc nói tới quặng sắt rồi, "… Nghe tộc người lùn nói, họ có cách luyện chế thứ này ra sắt, nhưng cụ thể có thể thành công hay không, hiện tại vẫn chưa thử qua."

"Vậy hai cái… nồi sắt này, còn cả cây dao này, làm sao mà có?" Sau khi Vu Chúc nói với Nha xong, Nha lại dùng ngôn ngữ thiên phú thú nhân hỏi Bạch.

"Chúng là vật thần ban…" Trên gương mặt lạnh tuấn của Bạch không cách nào che giấu kiêu ngạo và tự hào.

"Vật thần ban?!" Vu Chúc và Nha đồng thời kinh ngạc nói.

Bạch dè dặt mà kiêu ngạo khẽ gật đầu: "Đúng, thần linh còn ban cho chúng tôi rất nhiều thần khí, vì những thần khí sắc bén này, tốc độ làm việc của tộc nhân nhanh hơn rất nhiều, đến mùa đông, chúng tôi cũng không cần phải sợ hãi đói khát và lạnh lẽo nữa."

Không chỉ là Nha, ngay cả tinh như Vu Chúc trong lòng cũng không khỏi nóng lên.

Bạch tiếp tục thong dong nói: "… Đại vu tộc người lùn từng là bạn của đại vu chúng tôi, sau khi họ nương tựa bộ lạc chúng tôi, nói họ có cách chế tạo ra công cụ giống như thần khí…"

Loại đá đâu cũng thấy được ở trong rãnh núi hậu sơn, thật sự là đá có thể tạo ra thứ giống thần khí sao?

"… Vu Nặc và tôi lần này ra ngoài lịch lãm, cũng là muốn tìm một chút đá quặng mang về, để các người lùn thử, xem họ có nói dối hay không."

Vu Chúc nghe xong những lời Bạch nói, ông rất xác định Bạch không lừa ông, không khỏi lầm bầm nói: "Nếu những đá đó thật sự có thể biến thành thần khí…"

Vu Chúc và Nha đều nhịn không được thầm nghĩ, nếu bộ lạc họ có thể có thần khí như vậy, phải chăng cũng có thể trở nên càng thêm cường đại giàu có?

Trên sườn núi xa xa, đại thụ chậm rãi mở mắt, lá cây không gió cũng tự lay động.

Ngô Nặc mỉm cười dùng ngôn ngữ bộ lạc Đại Hồ nói: "Nếu tộc người lùn thật sự thay chúng tôi chế tạo ra thần khí, nhất định cũng sẽ có phần của bộ lạc Cô Sơn."

Vu Chúc đã già thành tinh, gần như trong chớp mắt đã hiểu ý đồ chân chính của Ngô Nặc và Bạch.

Bọn họ muốn trao đổi đá quặng!

Thần khí có đủ chỗ tốt, không cần nói nhiều, nhưng giả thiết tương lai có một ngày, bộ lạc Trường Hà thật sự mày mò những đá này ra thần khí, cũng nguyện ý chia một phần thần khí cho họ, họ có thể giữ được thần khí không?

Chỉ dựa vào sức bộ lạc, khẳng định là không giữ được, nhưng thiên nhiên địa lợi, có mộc tộc trường sinh, có Thụ gia gia che chở, họ hoàn toàn không cần sợ hãi bất cứ ai!

Tạm gạt qua tai họa thần khí có thể mang tới, họ hoàn toàn có thể dùng đá quặng đổi lấy càng nhiều ích lợi.

Lợi và hại hóa thành hai con người nhỏ, bắt đầu cãi nhau trong đầu Vu Chúc, hai bé con cãi tới mức tối mặt tối mày cân tài cân sức, nhất thời nửa khắc, Vu Chúc căn bản không cách nào quyết định được.

Ông nhìn Nha một cái, cũng nhìn thấy nhiệt huyết và chần chừ trong mắt Nha, khựng một lát rồi nói: "Chuyện này quá lớn, chúng tôi phải thương lượng kỹ, mới có thể trả lời các cậu."

Nhận được đáp án này là trong dự liệu của Ngô Nặc, y cười nói: "Có thể, chẳng qua tôi hy vọng hai người tốt nhất có thể cho chúng tôi phúc đáp trước tối ngày mai, chúng tôi cũng tiện đưa ra dự tính sớm. Vì hai người là bạn của đại vu, cho nên tôi và Bạch mới không chút e ngại cho hai người biết bí mật về quặng sắt. Bất kể giao dịch của chúng ta cuối cùng có thể thành công hay không, tôi đều hy vọng hai người có thể giữ bí mật này với những người khác, bao gồm cả người trong bộ lạc này. Dù sao, nếu bị người khác biết được đá này có thể tạo ra thần khí, không chỉ bộ lạc chúng tôi sẽ phiền phức, bộ lạc hai người sợ là cũng khó tránh khỏi họa."

Thoáng cái, Vu Chúc đột nhiên hiểu ra, Ngô Nặc căn bản không hề vô hại như ông đã tưởng.

Tên nhóc gian xảo này, rõ ràng chính là đang uy hiếp họ!

Không lấy được đá quặng từ bộ lạc họ, y và tiểu dực hổ đó tuyệt đối sẽ không cam tâm, giao dịch này e rằng không có quá nhiều khả năng lùi bước, nhưng, cho dù cuối cùng ông và Nha đáp ứng giao dịch này, Vu Nặc và Bạch cũng đừng mơ chỉ dùng chút thần khí không biết là thật giả gì kia là có thể lấy được đá quặng từ tay họ.

Ít nhất, phải thêm được một thứ.

Muối huyết.

Vu Chúc cười ha ha nói: "Yên tâm, bất luận là đá quặng hay thần khí, chúng tôi đều sẽ không nói ra ngoài. Hôm nay muộn rồi, ngày mai chúng ta sẽ thương lượng kỹ hơn, nhất định sẽ cho cậu… ừm… phúc đáp trước khi trời tối." Vu Chúc lần đầu nghe được hai chữ 'phúc đáp', họ có thể từ trong ngôn ngữ của Ngô Nặc lý giải được hàm nghĩa hai chữ này, càng ngẫm, càng cảm thấy hai chữ này rất có ý nghĩa.

"Được!" Ngô Nặc cười nói, sau đó nhìn A Lai mập có chút ngu ngơ mù mờ, nói: "A Lai, ngày mai cậu có thể mang tôi và Bạch đến chỗ cậu nhặt được đá quặng xem thử không?"

A Lai nằm mơ cũng không ngờ được đá mà cậu tùy tiện nhặt được, lại có thể gợi lên nhiều chuyện như thế, một hồi là đồ sắt, một hồi là thần khí, còn có phiền phức tai họa, lúc này đầu cậu hoàn toàn mù mờ, vô thức nhìn đại vu và ba, thấy hai người đều gật đầu với mình, cậu mới rụt rè gật đầu đáp ứng.

Trong hang động cái gì cũng tốt, chỉ là dùng nước không tiện, Ngô Nặc và Bạch đều quen tắm trước khi ngủ, hai người lấy đó làm lý do, ra bên ngoài dạo một vòng, cuối cùng tới bờ sông tắm rửa sạch sẽ, mới trở lại hang động Nha an bài cho họ để ngủ. Hang động cách nơi vừa nói chuyện ăn cơm không xa, hang động không lớn, nhưng hai người Ngô Nặc và Bạch ở vẫn còn thừa. Hang này được đặc biệt dọn qua, trong góc thậm chí còn cố ý đặt một chút hoa dại còn tươi, khắp hang đều là hương thơm nhạt, không hề khiến người ta cảm thấy bí bức, còn xua tan được vị tanh của bùn đất đặc trưng trong hang.

Vách động cũng giống bên ngoài, mọc không ít nấm phát sáng, nhưng không nhiều như bên ngoài, tuy đối với Ngô Nặc mà nói có thể miễn cưỡng nhìn rõ thứ trong hang, nhưng vẫn cảm thấy rất tăm tối.

Dưới đất phủ một lớp rạ dày, trên rạ phủ thảm da thú mới sạch sẽ, nằm phía trên Ngô Nặc cảm thấy mềm mại hiếm được.

Hiện tại không có người ngoài, Bạch đại miêu thoáng cái biến về mèo mập, con mắt xinh đẹp băng lam có chút bất mãn trừng Ngô Nặc ___ hôm nay vuốt con thú tai dài mập kia nhiều như thế, không vui!

Rõ ràng trên mặt Bạch đại miêu không viết ra, nhưng Ngô Nặc vẫn từ trong ánh mắt hắn get được chút oán niệm của hắn, vội ôm mèo mập tới bên mình, vuốt bụng, gãi cằm, sờ vuốt, đủ loại thuận mao, còn hứa ngày mai sẽ chiên cá cho hắn, miêu đại gia lúc này mới chịu thỏa mãn, ủ trong lòng Ngô Nặc, ngửi hương hoa nhè nhẹ, hai người cùng chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, nấm trên vách động đột nhiên đong đưa, rất nhanh, một sợi dây mây thô bằng ngón cái chậm rãi 'bò' từ vách động tới 'giường'. Nó lặng lẽ ẩn núp một lát, 'thấy' hai người đều ngủ say,

dây mây cẩn thận nâng 'đầu' lên, chậm rãi 'bò' lên người Bạch, chọt chọt lỗ tai, gãi gãi cằm, đụng đụng vuốt mập, chơi vui quên trời đất…

Bạch đại miêu ngủ rất trầm, đang mơ thấy tiểu sứ thần cùng hắn chơi rất vui, bất giác tứ chi chổng trời bụng mập cũng lộ ra, cái đuôi vô thức quấn vào dây mây.

Dây mây… dây mây chơi càng vui.

Sáng hôm sau, trời vừa mông lung sáng, Ngô Nặc và Bạch lần lượt tỉnh lại.

Ngô Nặc sét đánh không đổi luyện tập công pháp, Bạch đại miêu hiếm khi hưng trí học theo y, động tác đơn giản ở đầu hắn vẫn có thể mô phỏng làm theo một chút, động tác độ khó cao phức tạp phía sau, hắn làm sao cũng không học được, chân trái vấp chân phải, té đến mức Ngô Nặc cũng đau giùm hắn. Để hấp dẫn lực chú ý của tiểu sứ thần, Bạch đại miêu đặc biệt không sợ mất mặt, sau khi ngã mấy lần, dứt khoát biến thành mèo mập, ủy khuất nhìn Ngô Nặc. Nhìn tới mức Ngô Nặc đành phải vội vàng luyện qua hai lần, rồi thu công.

"… Cậu chỉ biết chơi xấu thôi!" Ngô Nặc tức phì phò chọt chọt đầu mập của Bạch đại miêu, quả thật quá cản trở tiến bộ!

Bạch đại miêu nghiêm túc nghiêm sắc nhìn y, vẻ mặt 'cậu đang nói gì, bổn miêu nghe không hiểu' lãnh diễm cao quý. Ngô Nặc quả thật bị hắn chọc giận đến giận hết nổi, xoa xoa mặt mèo mập, không hảo khí nói: "Mau biến trở lại, ăn cơm sáng xong hôm nay còn nhiều chuyện phải làm."

Bạch đại miêu có chút thất vọng à một tiếng, biến về hình người, chậm rì rì mặc quần áo, nhân lúc Ngô Nặc đang vùi đầu dọn dẹp đồ trong bao, hắn trộm hôn lên mặt y hai cái, sau đó có chút tiếc nuối nghĩ ___ tối qua chơi kiểu gì chơi một hồi lại ngủ mất chứ? Quá đáng tiếc, lãng phí trắng một buổi tối!

Thanh Diệp sáng ra đã dậy, bảo các nô lệ dùng kê mới nấu một nồi cháo lớn, còn nướng hai con dê sừng, vốn dĩ đối với họ mà nói, đây tuyệt đối là bữa sáng có thể gọi là mỹ vị phong phú, nhưng tối qua sau khi ăn thức ăn của Ngô Nặc làm, giờ ăn thịt dê nướng và cháo kê không còn ngon như trước nữa.

Thanh Diệp chủ động mở miệng muốn tìm Ngô Nặc đổi một chút gia vị tối qua y nấu ăn.

Ngô Nặc nói gia vị mình mang ra rất ít, không đủ giao dịch, nhưng y có thể tặng họ một chút.

Sự hào phóng thân thiện của Ngô Nặc, khiến ấn tượng của Nha và Thanh Diệp dành cho y lại tốt thêm một chút, tối qua vì quặng sắt, họ nảy sinh kiêng kỵ và suy đoán đối với Ngô Nặc, giờ cũng đã giảm đi không ít.

Sau cơm sáng, hai anh em A Mộc A Lai dẫn Ngô Nặc và Bạch đi đến rãnh núi ở sau núi đã nhặt được đá quặng.

Nha và Vu Chúc tránh khỏi tộc nhận, lặng lẽ lên sườn núi Cô Sơn.

132. Chương 132: Tìm Quặng

Hai anh em A Mộc A Lai dẫn Ngô Nặc và Bạch vòng tới vòng lui trên núi nửa ngày, cuối cùng tới được rãnh núi ban đầu A Lai nhặt được đá quặng.

Nơi này đã thoát ly ngọn núi chính của Cô Sơn, người bộ lạc Cô Sơn quen gọi nơi này là hậu sơn.

Con sông phân tách hậu sơn và dãy núi họ đi qua lúc đến thành hai bên xa xa đối nhau, ở khúc lũng sông Cô Sơn còn rải rác trồng chút kê, đi dần lên núi, chỉ còn lại rừng rậm nguyên thủy.

Cũng như núi với sông đối bờ, trên núi rất ít cây trồng, phần nhiều là dây gai, dây mây và cỏ hoang, trên núi lởm chởm đá loạn nhiều hơn cả bùn đất.

Một con suối nhỏ chạy rẽ nhánh từ Cô Sơn xuống, chảy qua dãy núi này, cuối cùng hội tụ vào con sông.

Các động vật trên núi thường xuyên vào con khe này uống nước, xung quanh không có mãnh thú gì, các ấu thú nhân chưa thành niên của bộ lạc Cô Sơn rất thích đến gần đây nô đùa, tôi luyện kỹ xảo săn bắt, có lúc sẽ lùa gia súc trong nhà qua đây chăn.

Thời tiết này, tuy dưới chân núi còn chưa lạnh lắm, nhưng ở sườn núi Cô Sơn đã bắt đầu kết sương đông lại, vì thế, nước tuyết tới từ Cô Sơn cũng ngày càng ít, con khe đã gần khô cạn. Chẳng qua dù sao cũng là khe, bùn đất xung quanh ẩm ướt, cỏ xanh non nhiều hơn những nơi khác, thường xuyên sẽ có động vật tới nơi này kiếm ăn.

Khi nhóm Ngô Nặc đến, thì thấy mấy con chim nước đen thui thủi nô đùa trong con khe sắp cạn dòng, từ xa thấy người đi qua, đợi người lại gần, chúng mới không hoảng loạn giang cánh, chuẩn bị bay đi.

Vì thịt chim nước có vị tanh còn mọc đôi cánh biết bay, lúc không thiếu thức ăn, người bộ lạc Cô Sơn bình thường rất hiếm khi bắt chim nước, cứ thế từng đời từng đời, lá gan chim nước cũng dần lớn hơn.

Đáng thương mấy con chim nước này nằm mơ cũng không ngờ được, mấy người tới hôm nay, hôm qua mới ăn một bữa thịt chim nước kho tàu mỹ vị cực điểm, càng khiến người ta phẫn nộ là, trong mấy người này còn có một tên có cánh biết bay!

Đáng ghét hơn nữa là, tên biết bay đó túm mấy đứa nó thôi thì cũng kệ đi, còn một đường truy bắt đến hang ổ của chúng, bắt sạch sẽ cả ổ chim của chúng, ông (bà) con cái gì cũng bắt hết.

Chuyến này Bạch thu hoạch không tệ, bắt sống được lớn lớn nhỏ nhỏ hơn hai mươi con chim nước không nói, còn vớ được hai mươi mấy trái trứng chim nước.

Chim nước lớn có thể ăn được chỉ có tám con, còn lại là chim nước mới nở ra chưa bao lâu, căn bản chẳng có mấy lạng thịt, ném đi tính ra chúng cũng không sống qua được mùa đông, A Mộc nhìn mấy con chim nước con mập tròn ủ rũ đáng thương lại đáng yêu, thấy Bạch và Ngô Nặc không định muốn, liền mở miệng chuẩn bị xin mang về tự nuôi.

A Lai nhớ tới thịt chim nước kho tàu tối qua, hiện tại còn chảy nước miếng, thề thốt nói, trở về giúp anh trai nuôi.

Kết quả còn chưa cột mấy con chim nước con này lại, A Lai đã dẫn Ngô Nặc chạy tới chỗ lần trước cậu ta nhặt được đá quặng, trực tiếp nhảy vào khe, kết quả chưa kịp nói gì, đã bị con khe buốt giá đóng băng, cậu vất vả duy trì hình người cả buổi sáng, lại biến trở thành ấu thú tai dài mập béo, lảo đảo cắm đầu vào nước, lông trên cái bụng mập ướt nhẹp, đôi tai dài xinh đẹp lập tức rũ xuống, bày ra chữ 'đo đường' thật bự.

Bạch đại miêu không chút dấu tích nhếch nhếch môi, sau đó trước khi Ngô Nặc kịp xuống nước, túm lấy tai dài của A Lai ném cậu ta lên bờ.

Ngô Nặc: … Bạch đại miêu càng lúc càng tinh rồi!

A Lai: … Đất trời đảo lộn còn chưa kịp hoàn hồn sao lại trở về bờ rồi.

A Lai run bụng mập, quẫy đi nước đọng phía trên, vuốt mập chỉ đá loạn lởm chởm dưới đáy khe nói: "Chính là những viên đá này." Sở dĩ cậu nhặt đá dưới đáy khe, là vì lần trước lúc tới chơi, cậu phát hiện những viên đá này đang đỏ rực dưới nước, sau khi nhặt lên lại là màu khác, rất thú vị.

Lúc đó đúng là giai đoạn trước khi bộ lạc Đại Hồ tổ chức hội chợ, cậu lại vừa hóa hình, quấn lấy ba mẹ và anh trai thật lâu, mới được anh trai đáp ứng dẫn đi tham gia hội chợ. Từ nhỏ đến lớn cậu nghe không ít chuyện về hội chợ bộ lạc, ví dụ như ai ai ai tùy tiện đào một gốc cỏ trên núi, ở hội chợ đổi được mười nô lệ. Lại giả dụ ai hái được một loại trái cây dại chẳng ai biết, ở hội chợ đổi được một ống muối. Ai nhặt được lông vũ và xương xinh đẹp xâu lại thành dây chuyền, sau đó thành công có được sự xem trọng của giống cái xinh đẹp nào đó…

Câu chuyện nhỏ như thế bất kể rốt cuộc là thật là giả, đối với đám nhóc thiếu trò vui mà nói, bất luận nghe bao nhiêu lần đều không ngán.

Cho nên khi A Lai lần đầu tiên phát hiện loại đá biết đổi màu này, cậu cảm thấy mình đã tìm được bảo bối rồi.

Kết quả tới hội chợ, trừ Vu Nặc đại nhân căn bản cả nhìn cũng không ai thèm nhìn bảo bối của cậu.

Khi đó Vu Nặc đại nhân tặng cậu bánh rất thơm rất thơm, cậu liền tặng đá cho Vu Nặc đại nhân, sau khi về bộ lạc cậu nói với Thụ Tiểu Thất cậu dùng viên đá đổi được một cái bánh rất thơm rất ngon, Thụ Tiểu Thất không tin, ngay cả cậu cũng chột dạ. Nhưng, hiện tại không cần chột dạ nữa, cậu quả thật nhặt được bảo bối rồi! Bảo bối có thể chế tạo ra thần khí!

Ngô Nặc cởi giày ra, xuống con khe, rất nhanh y đã phát hiện, không chỉ đáy khe có rất nhiều quặng sắt to to nhỏ nhỏ lộ ra, trong bùn đất ở hai bên bờ khe cũng có không ít đá như thế.

Kế đó, y cùng Bạch men theo con khe chia ra đi, thượng du khe gần với Cô Sơn, đá quặng càng lúc càng ít, ngược lại gần xuống hạ du cùng với hai bên bờ khe đối lưng Cô Sơn, đá quặng phân bố vô cùng cân đối và tập trung.

"...Bộ lạc mọi người tại sao chỉ trồng kê ở lũng sông và Cô Sơn, không trồng trên những ngọn núi này?" Ngô Nặc chỉ núi xung quanh và núi đối diện bờ hỏi A Mộc.

A Mộc lắc đầu nói: "Trừ lũng sông và Cô Sơn, đá nơi khác đều quá nhiều, kê mọc không tốt." Kê chịu hạn, lúc trước, người bộ lạc Cô Sơn cũng từng nghĩ trồng kê trên núi hai bên bờ con khe, nhưng Thụ gia gia nói đá trên núi quá nhiều, bùn đất (chất đất) không tốt, kê mọc không tốt, mọi người mới bỏ đi ý định đó, chỉ trồng kê ở lũng sông và xung quanh Cô Sơn. Mỗi năm gieo trồng và thu hoạch kê tốn lượng lớn thời gian và nhân lực của tộc nhân, chỉ riêng quy mô gieo trồng hiện tại đã khiến mọi người bận bù đầu, tự nhiên càng không có ai đến hậu sơn và ngọn núi đối diện bờ để trồng kê nữa.

Ngô Nặc nghiền ngẫm, phải chăng trên núi đối diện cũng có quặng sắt, bên hậu sơn này đã xem xong rồi, lại cùng A Lai A Mộc đi ngọn núi đối diện.

Y liên tục tìm mấy chỗ để Bạch đào, Bạch đều chỉ đào khoảng hơn một mét tới hai mét, đá bên dưới càng lúc càng nhiều.

Sau khi Ngô Nặc tải thông tin lên hệ thống, quả nhiên những hòn đá này gần như toàn là đá quặng, mà lúc này hệ thống cũng hiển thị tiến độ nhiệm vụ [Tìm kiếm và khai thác quặng sắt] hoàn thành 50%.

Ngô Nặc không biết ước tính lượng khoáng sản, chẳng qua ở hậu sơn và dãy núi đối diện khe, nếu toàn bộ đều là đá quặng, sản lượng tuyệt đối không nhỏ, với trình độ nhân công hiện tại, khai thác mấy chục năm tính ra cũng không phải là vấn đề quá lớn.

Ngô Nặc và Bạch cùng với hai anh em A Mộc A Lai đi vòng trên núi tới khi gần tối mới về, Thanh Diệp đã bảo các nữ nô chuẩn bị bữa tối phong phú từ lâu, Vu Chúc và Nha sớm đã đợi họ ở trong hang động, sau khi Ngô Nặc và Bạch đến chưa bao lâu, Thụ gia gia cũng dẫn Thụ tiểu thất tới.

Họ trực tiếp biểu thị đồng ý giao dịch đá quặng với bộ lạc Trường Hà, nhưng họ cũng đưa ra giá bán, trừ muốn thần khí do đá quặng luyện chế ra, họ còn muốn muối huyết.

Hét lên trời trả xuống đất, trả qua trả lại, Ngô Nặc tuyệt đối là người lão luyện, nhưng lần này y lại gặp phải đối thủ___ Thụ gia gia.

Trong cuộc giao dịch đàm phán này, Thụ gia gia rất ít nói, nhưng hễ ông mở miệng, thì có thể đánh trúng trọng điểm, hơn nữa bất luận Ngô Nặc ba hoa chích chòe thế nào, ông đều có thể tiếp tục kiên trì ranh giới.

Ông đã sống trên tinh cầu này không biết bao nhiêu năm, nơi ông sinh sống ban đầu không phải là Cô Sơn, mộc tộc trường sinh tuổi tác càng lớn, phạm vi hoạt động sẽ càng bị hạn chế, từ rất nhiều năm trước sau khi cắm rễ ở Cô Sơn ông đã không còn đi tới nơi khác nữa, nhưng rất lâu rất lâu về trước, khi ông còn rất trẻ, nơi ông đi qua tuyệt đối nhiều hơn cả Vu Quyền.

Ngô Nặc trong mắt ông chỉ là một đứa trẻ thuần nhân nhỏ đến không thể nhỏ hơn, cho dù ông không nhìn thấu được lai lịch chân chính của Ngô Nặc, thì muốn nhìn thấu tâm tư y không phải chuyện khó.

Giao dịch này, vì có Thụ gia gia tham gia vào, Ngô tiểu Nặc và Bạch đại miêu đã định không thể chiếm được bao nhiêu tiện nghi.

Thương nghị đến đêm khuya, cuối cùng mới xác định được, năm mươi cân đá quặng đổi một cân muối huyết, ngoài ra bộ lạc Trường Hà nếu dùng đá quặng chế ra được thần khí, phải ưu tiên giao dịch cho bộ lạc Cô Sơn, hơn nữa giá giao dịch chỉ có thể bằng một nửa giá bình quân giao dịch với bộ lạc khác.

Không cần nghi ngờ, tối nay, tam quan của Ngô Nặc bị Thụ gia gia mạnh bạo đổi mới hết lần này đến lần khác, hiểu sâu sắc một câu ___ gừng càng già càng cay.

Lão yêu quái không biết đã sống mấy ngàn năm như Thụ gia gia, quả thật là cay chết người luôn QAQ.

Đương nhiên, Ngô Nặc cũng không phải dễ thỏa hiệp như thế, sau khi Thụ gia gia nói ra giá quy định cuối cùng, Ngô Nặc và Bạch đơn giản thương lượng vài câu, mượn cơ hội thêm vào một điều trên giá quy định: "Chúng tôi có thể đồng ý giá giao dịch này, nhưng tôi có một điều kiện."

"Nói nghe thử." Thụ gia gia đã lâu lắm chưa thấy đứa trẻ thuần nhân nào gian xảo thú vị như Ngô Nặc, nụ cười trên mặt càng lúc càng ôn hòa.

"Tôi muốn một chút chạc cây mẫu thụ của các ông."

Ngô Nặc vừa dứt lời, bầu không khí trong động nghẹn lại, Nha và Vu Chúc đều quay mặt nhìn nhau.

Thụ gia gia trầm mặc vài giây ngắn ngủi, nụ cười trên mặt không đổi, nhưng ánh mắt nhìn sang Ngô Nặc đã mang theo chút nghiên cứu: "Tại sao?"

Ngô Nặc không cách nào cho ông biết y là muốn hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, chỉ có thể gắng gượng nói xạo: "Đại vu đã lớn tuổi rồi, sức khỏe không tốt lắm… tôi muốn xem chạc cây của các ông có thể làm thành vu dược không, tôi hy vọng đại vu có thể sống thêm mấy mùa đông nữa."

Đương nhiên, lời nói xạo của Ngô Nặc cũng là có suy đoán riêng, hệ thống một hơi cho 100000 tích phân cộng thêm một quyển công pháp, mà chỉ đòi một khúc chạc cây mới của mẫu thụ mộc tộc trường sinh, có thể thấy vô cùng quý hiếm, nhất định có tác dụng đặc thù. Người mộc tộc trường sinh nếu đã kèm thêm hai chữ trường sinh trong tên tộc, mà Thụ gia gia lại có thể sống không biết bao nhiêu tuổi rồi, Ngô Nặc rất khó không liên tưởng đến vu dược và trường sinh.

Vì hoàn thành nhiệm vụ, Ngô Nặc chỉ có thể nói xạo đầy nghiêm túc, nhưng y không ngờ được lần này mình cư nhiên đánh bậy đánh bạ, thật sự đoán được một chút tác dụng của mẫu thụ mộc tộc trường sinh, chẳng qua không hoàn toàn chính xác.

Thụ gia gia thở dài thật sâu nói: "Xem ra truyền thừa của bộ lạc Viêm Hoàng các cậu còn xa xôi hơn ta tưởng tượng…" Nhưng truyền thừa của họ không chính xác, ít nhất thứ Vu Nặc biết không chính xác.

"Ta có thể cho cậu chạc cây, nhưng ta cũng có một điều kiện."

133. Chương 133: Kỳ Thu Hoạch

Bộ lạc Trường Hà bắt đầu thu hoạch đợt thứ hai năm nay.

Có kinh nghiệm tích lũy cho hai đợt gieo trồng trước, năng suất của đợt khoai trắng này vô cùng khả quan, do động vật bộ lạc nuôi có hạn, cho nên phân bón thu thập được cũng có hạn, chỉ có không đến một nửa khoai trắng có cơ hội hưởng thụ tưới tiêu, may mà đất ở chỗ bộ lạc Trường Hà vô cùng phì nhiêu, nguồn nước ánh sáng đều rất sung túc, phần lớn khoai trắng cho dù không được bón phân cũng phát triển không tồi.

Lượng lớn nhân thủ đổ vào trong công tác thu hoạch, khoai trắng bắt đầu cuồn cuộn vận chuyển về bộ lạc.

Thuần nhân giống cái và các nữ nô thuần thục chọn ra khoai trắng lớn, không bị hư hại để làm giống và kịp thời đưa vào hầm bộ lạc xây dựng thống nhất.

Khoai trắng bị hư hại không thể để lâu thì một phần làm bữa ăn hằng ngày cho mọi người, còn lại rửa sạch hoặc cắt lát, hoặc cắt khúc phơi thành khoai khô đem cất.

Những củ không bị hư hại mà chưa đạt đến tiêu chuẩn làm giống trước cất vào gần trăm cái hầm mà năm ngoái cộng thêm năm nay mới đào ra, còn lại, mới phân phối theo gia đình.

Thời kỳ thu hoạch không cần nghi ngờ là vô cùng bận rộn, nhưng chỉ cần nhìn 'núi khoai' cuồn cuộn không ngừng tích lũy trong bộ lạc, cho dù là người ít nói ít cười, cũng không khỏi nhếch khóe môi.

Mùa đông năm nay không cần phải đói bụng nữa!

Chỉ cần trong lòng hiện lên suy nghĩ này___ đặc biệt là đối với rất nhiều người qua mùa đông năm ngoái mới tìm tới bộ lạc Trường Hà mà nói, cái chết của cha mẹ, bạn lữ, con cái, anh chị em, tộc nhân, cảnh tượng như tai họa của mùa đông năm trước, đều là ký ức cả đời họ không muốn nhớ lại___ chỉ cần vừa nghĩ đến mùa đông năm nay không cần phải chịu tội như vậy nữa, sự mệt mỏi của mọi người liền được quét sạch, vung tay liều mạng làm việc.

Khác với cảnh tượng thu hoạch náo nhiệt ngập trời ở bộ lạc Trường Hà, tình trạng những bộ lạc khác không lạc quan như thế.

Rét lạnh hiếm gặp năm ngoái cùng với sự săn bắt quá mức của các bộ lạc, khiến động vật trong Hắc Sắc sâm lâm gần như chết cùng chết tận, sau khi thú triều trở về, tuy có một phần động vật trở lại rừng, nhưng so với năm ngoái, số lượng động vật giảm đi rất nhiều.

Cho dù so với năm ngoái, bộ lạc và người xung quanh Hắc Sắc sâm lâm đã giảm đi rất nhiều, nhưng cạnh tranh săn bắt và hái lượm lại càng thêm kịch liệt, đặc biệt là khi mùa đông lại sắp sửa tới, đại vu các bộ lạc đều biểu thị tình trạng năm nay sẽ còn tệ hơn cả năm ngoái, không cần nghi ngờ, trong lòng mọi người đều phủ một tầng bóng râm thật dày, mà cái này trực tiếp dẫn tới đội săn bắt của các bộ lạc cạnh tranh và cọ sát bên ngoài trở nên càng kịch liệt.

Bộ lạc có thể chịu qua mùa đông năm ngoái, không phải chiếm cứ địa lợi thiên nhiên, thì là lực chiến đấu có ưu thế lớn. Đội săn bắt của bộ lạc Trường Hà trải qua chỉnh hợp và huấn luyện của Bạch, lực chiến đấu không nói nhảy vọt về chất, nhưng tích lũy về lượng tuyệt đối lên đến trình độ kinh người, cho dù Bạch tạm thời rời khỏi bộ lạc, khi họ ở bên ngoài săn bắt tuyệt đối cũng là đội ngũ có lực chiến đấu mạnh nhất, rất hiếm có bộ lạc tranh đoạt với họ, đương nhiên, có cảnh cáo của Bạch trước đó, họ sẽ không chủ động đi đoạt con mồi của đội săn bắt bộ lạc khác, nhưng ai muốn đoạt của họ tuyệt đối không được ăn quả ngọt.

Sau khi bộ lạc bắt đầu thu hoạch khoai trắng diện tích lớn, đội đi săn của bộ lạc Trường Hà làm theo an bài của Bạch trước đó, quân đoàn thuần nhân đóng luôn ở bộ lạc, bốn quân đoàn thú nhân lưu phiên hành động, ba quân đoàn thú nhân về bộ lạc phòng thủ, một quân đoàn như thường lệ vào rừng và lên thảo nguyên săn bắt thịt dự trữ cho mùa đông. Vì đã có đủ muối huyết chế tạo thịt mặn và thịt sấy, cho dù chỉ có quân đoàn thú nhân hành động bên ngoài, thịt thú bộ lạc tích trữ được cũng vô cùng khả quan.

Quân đoàn bảo hộ bộ lạc trừ phải thời khắc phòng bị bộ lạc khác lăm le, lúc không có việc gì, cũng phải giúp đỡ bộ lạc thu hoạch làm việc.

Mắt thấy mùa đông sắp tới, nguồn thức ăn lại còn thiếu thốn hơn năm ngoái, mà bộ lạc Trường Hà năm nay tổ chức hội chợ bộ lạc, khi đó bộ lạc tới tham gia không ít. Tất cả tin tức về bộ lạc Trường Hà sau khi hội chợ kết thúc đã dần lan truyền ra các bộ lạc xung quanh.

Bộ lạc Trường Hà có ruộng khoai trắng nhìn không thấy điểm cuối, tự nhiên trở thành đối tượng rất nhiều người liên tục nhắc tới, ngưỡng mộ thậm chí thèm nhỏ dãi.

Vào thời kỳ đồ đá thức ăn và đồng tiền mạnh gần như vẽ lên dấu bằng, bộ lạc Trường Hà trong mắt mọi người không cần nghi ngờ là vô cùng giàu có.

Người muốn cắn một miếng thịt trên người nó thậm chí nuốt trọn nó, khỏi nói rất nhiều. Nhưng bộ lạc Trường Hà đã sớm xưa không bằng nay, nó hiện tại là bộ lạc lớn đúng nghĩa, thậm chí còn là bộ lạc lớn cường đại hơn và có lực hiệu triệu hơn cả bộ lạc Mục Nguyên, trừ thức ăn, nó còn có muối huyết thần thú ban cho, so với đánh bại bộ lạc cường đại này, nương tựa nó rõ ràng có khả năng hơn.

Trừ bộ lạc Mục Nguyên và bộ lạc tử trung với nó, vì chuyện muối huyết, bộ lạc Khê Cốc và không ít bộ lạc cỡ vừa thực lực mạnh đều có quan hệ không tồi với bộ lạc Trường Hà.

Suốt thời gian này, họ thông qua tiêu thụ muối huyết với các bộ lạc xa khác, đổi về được lương thực và các vật tư khác còn nhiều hơn cả họ săn được. Từ trước, lúc Vu Quyền và dực hổ Bạch giao dịch muối thương phẩm với họ từng hứa, vật tư họ đổi về, chỉ cần có tác dụng, bất cứ lúc nào cũng có thể tới bộ lạc Trường Hà đổi lấy thứ mà họ cần.

Cũng có nghĩa là, họ chỉ cần giao dịch được thứ hữu dụng, không chỉ có thể tới bộ lạc Trường Hà đổi càng nhiều muối huyết, đồng thời cũng có thể đổi được thức ăn qua mùa đông.

Cứ thế, những người này tự nhiên phải bảo vệ quyền lợi của mình, đừng nói nảy ý đồ với bộ lạc Trường Hà, với những người có ý đồ với bộ lạc Trường Hà, cũng phải hỏi qua ý kiến của họ trước.

Có người bị lợi ích thúc đẩy, lặng lẽ đứng về phía bộ lạc Trường Hà, tự nhiên cũng có người, vì lợi ích, đứng ở đối địch nó.

Không cần nghi vấn, kẻ ngứa mắt đồng thời muốn thôn tín bộ lạc Trường Hà nhất chính là bộ lạc Mục Nguyên.

Nhưng hiện tại bộ lạc Trường Hà đã không phải nó có thể dễ dàng bài bố nữa, đúng như Bạch dự liệu, cho dù bộ lạc Mục Nguyên thật sự muốn làm gì đó, cũng phải đợi sau khi chuẩn bị đầy đủ thức ăn qua mùa đông. Thời gian lâu dài, đối ngược cuộc sống ưu đãi, khiến họ mất đi dũng khí đánh liều. Đương nhiên, cũng có thể trong lòng họ cũng rõ, cho dù họ có đánh liều, e rằng cũng rất khó một hơi nuốt chửng bộ lạc Trường Hà.

Cho nên, trước lúc đó, nó chỉ có thể sai sử bộ lạc nhỏ vừa dưới tay thỉnh thoảng thêm chút phiền cho bộ lạc Trường Hà.

Muốn chính diện nghênh chiến với năm đại quân đoàn của bộ lạc Trường Hà, họ không có dũng khí, cũng không thắng nổi.

Chuyện họ có thể làm được chính là lén lén lút lút tới cạnh ruộng của bộ lạc Trường Hà, trộm chút khoai trắng, nếu bị túm thì cứ ra vẻ vô tội chơi trò vô sỉ.

Để trồng đủ khoai trắng qua đông, năm nay sau khi thu hoạch đợt khoai đầu tiên, bộ lạc chừa ra ruộng cho nghỉ đồng thời còn tăng thêm phạm vi gieo trồng khoai trắng. Bên ngoài bộ lạc trên những vùng đất hoang chưa khai phá đều có cắm dây khoai trắng, những dây khoai trắng cắm ở đất hoang này tuy không mọc khỏe như được tưới tiêu, nhưng bản thân khoai trắng đã là một loại thực vật lực sinh mạng cực kỳ ngoan cường còn sản lượng cao, mà diện tích đất hoang đủ rộng, khoai trắng sinh trưởng ở đó tổng sản lượng tuyệt không ít.

Chính vì lượng lớn khoai trắng được giăm ở đất hoang, phạm vi ruộng khoai trắng của bộ lạc đã khuếch đại tới trình độ cực kỳ rộng lớn.

Khoai trắng được tưới tiêu không chỉ mọc khỏe hơn khoai trắng gần như là mọc hoang ở đất hoang, mà còn vào kỳ thành thục sớm hơn.

Cho nên ban đầu bộ lạc thu hoạch là từ trong khu tưới tiêu xung quanh bộ lạc, kéo dài ra ngoại vi.

Sau đó người tới trộm khoai trắng càng lúc càng nhiều, bất đắc dĩ, chỉ có thể từ ngoại vi đẩy dần vào trong bộ lạc. Người làm việc cũng từ tập trung biến thành phân tán, bốn quân đoàn lưu thủ chia ra thành đơn vị tiểu đội, tản ra phân bố trong những người đang làm việc, bình thường thì cùng mọi người làm việc, nếu phát hiện có người ngoài, lập tức không chút lưu tình đuổi đi.

Ngay từ đầu, các chiến sĩ còn cùng mấy kẻ trộm khoai trắng phân biệt vài câu, sau này phát hiện những kẻ đó căn bản chính là cố ý đến, thì trực tiếp đổi sang động thủ, sau khi đánh giết vài người, người tới trộm khoai cũng dần giảm đi, nhưng, các chiến sĩ không vì thế mà thả lỏng cảnh giác.

Không có ai hiểu rõ tình huống năm nay bằng họ, hiện tại còn lâu mới tới lúc có thể yên tâm, còn trận chiến lớn đang chờ sau lưng họ.

Nhưng, tổng thể mà nói, kỳ thu hoạch của bộ lạc tóm lại đã đi vào quỹ đạo.

Lục tục cũng có bộ lạc giao dịch muối thương phẩm tới Trường Hà giao dịch, đổi đi không ít khoai trắng khô mới thu hoạch.

Bộ lạc Cô Sơn xa xôi, lúc này đã đến đoạn cuối kỳ thu hoạch.

Sản lượng kê năm nay thấp hơn năm ngoái một chút, cho dù bọn họ đã cố gắng tăng thêm phạm vi gieo trồng, tình trạng cũng không mấy lạc quan, nhưng mọi người đều ăn tiết kiệm, chịu qua mùa đông và kỳ giáp hạt vấn đề không lớn.

Chỉ là rất nhiều thú nhân tộc tai dài không hiểu được, tại sao thủ lĩnh và đại vu đột nhiên bảo họ đi nhặt đá, họ không phải nên nhân lúc này lên núi hái thêm chút trái cây và quả khô sao?

Đương nhiên, là thủ lĩnh và đại vu, Nha và Vu Chúc rất có quyền uy trong bộ lạc, cho dù các tộc nhân thầm thắc mắc, người được chọn vẫn thành thành thật thật ra hậu sơn nhặt đá.

Các thú nhân tai dài bộ lạc Cô Sơn sau khi thành niên, đều sẽ rời khỏi cha mẹ tự đào hang động, để tiện hấp dẫn bạn lữ mình thương.

Vì thế, các thú nhân tai dài Cô Sơn trừ răng sắc bén ra, kỹ thuật đào hang hoàn toàn không hề thua kém tộc thử thú. Họ thậm chí còn không dùng đến công cụ, sau khi biến về hình thú, trực tiếp dùng vuốt đào, không bao lâu đã có thể đào ra một hố đất lớn.

Rành rành là máy đào khoáng thịt người (thỏ)!

Nhưng, nhìn đá quặng từng ngày chất lại, Ngô Nặc lại chẳng vui nổi một chút.

Y đã mười mấy ngày không gặp Bạch rồi.

Lúc trước ở bộ lạc, họ đều hiếm khi tách ra lâu như thế, huống chi hiện tại đang ở trên địa bàn người khác, y thậm chí còn không biết hiện tại Bạch đang làm gì, rốt cuộc ra sao rồi.

Y đã hơi hối hận khi đó đáp ứng yêu cầu của Thụ gia gia___ để Bạch lên núi cùng ông 25 ngày, trong thời gian này, Bạch không thể rời đi một bước, đồng thời bất cứ ai cũng không thể lên núi.

Đương nhiên, ban đầu đề nghị của Thụ gia gia là để Bạch theo ông một tháng, Ngô Nặc và Bạch luân phiên thảo luận trả giá rất lâu cuối cùng mới rút thời gian lại còn 25 ngày.

Cho dù với giá trị võ lực của Bạch đại miêu, Ngô Nặc tin tưởng Thụ gia gia có lẽ không thể làm gì hắn, cho dù muốn làm gì, thực sự đánh không lại Bạch đại miêu còn không thể chạy sao?

Trước khi đáp ứng yêu cầu của Thụ gia gia, Bạch đại miêu từng hứa với Ngô Nặc, nhất định sẽ bảo đảm an toàn bản thân mình. Mà Thụ gia gia cũng nói, sẽ không bắt Bạch làm chuyện gì nguy hiểm.

Trong lòng hiểu là một chuyện, nhưng nhiều ngày như thế không được gặp Bạch đại miêu, cũng không biết hắn đang làm gì, Ngô Nặc cảm thấy mình thật sự nhớ con mèo mập đó chưa từng có.

Giờ này phút này, trên sườn núi Cô Sơn, mèo con mập béo đã gầy đi một vòng lớn, mắt mèo băng lam trở nên lớn hẳn ra, phối với vẻ mặt đầy biểu cảm sống không còn gì luyến tiếc, quả thật thảm (vui) không (mắt) nỡ (vui) nhìn (tai)…

134. Chương 134: Giao Lưu

Sau khi đạt thành giao dịch muối huyết và đá quặng bằng miệng, Bạch dẫn người đi mang gần mười ngàn cân muối huyết giấu trong hang động về bộ lạc Cô Sơn.

Chiếu theo hiệp định giao dịch, số muối huyết này có thể đổi được 500000 cân tương đương gần 250 tấn đá quặng, chẳng qua không gian trong nhẫn của Ngô Nặc rất có hạn, bên trong còn nhét một chút muối huyết và những thứ đổi từ bộ lạc Đại Hồ, căn bản không thể chứa được bao nhiêu đá quặng.

Xét thấy đá quặng khá chiếm không gian, Ngô Nặc chỉ có thể dùng muối huyết trao đổi thêm chút thứ khác của bộ lạc Cô Sơn.

Giá một cân muối huyết mười cân kê đổi được trên ngàn cân giống kê, và trên ngàn cân kê.

Vì mùi vị kê cùng với giá trị dinh dưỡng đều thắng gạo giống nguyên thủy, Ngô Nặc muốn đổi thêm một chút mang về, nhưng sản lượng của bộ lạc Cô Sơn năm nay cũng không cao, đây đã là cực hạn họ có thể giao dịch cho Ngô Nặc rồi.

Hạt giống rau quả, hạt giống vu dược đặc trưng bên bộ lạc Cô Sơn Ngô Nặc đã đổi trên trăm cân, vì kỹ xảo gieo trồng của bộ lạc Cô Sơn đã vượt qua tuyệt đại đa số bộ lạc, vì thế, họ cũng xem trọng hạt giống cây trồng hơn phần lớn bộ lạc, cho nên, Ngô Nặc căn bản đừng mong mua được hàng giá rẻ từ tay họ.

Huống chi còn có một Vu Chúc đã già thành tinh!

Hơn một trăm cân hạt giống đủ loại, có bình thường cũng có vô cùng quý giá, tốn mất của Ngô Nặc gần hai ngàn cân muối huyết.

May mà những hạt giống này đều rất tiện xử lý và bảo tồn, không giống như hàng giá rẻ y đổi từ bộ lạc Đại Hồ, xen tạp không ít hạt giống mục vỏ, tuy không chiếm được tiện nghi gì nhưng cũng không tính là chịu thiệt.

Bạch trước đó hốt sạch mấy ổ chim nước, nhặt được hơn hai chục trứng chim nước, nhưng không cách nào bảo đảm số trứng này đều có thể nở ra chim nước con, để hoàn thành nhiệm vụ, đồng thời cũng vì thịt chim nước thật sự ngon, vì làm phong phú kết cấu bữa ăn của bộ lạc, Ngô Nặc cùng bộ lạc Cô Sơn giao dịch hơn năm trăm trái trứng chim nước.

Trứng chim nước cũng như chim nước, đều có vị tanh, người Cô Sơn rất hiếm khi chủ động đi tìm trứng chim nước, hiện tại vừa nghe trứng chim nước có thể đổi muối huyết, lập tức chim nước xung quanh bộ lạc đều gặp tai họa.

Chẳng qua, hiện tại không phải là thời gian thích hợp để ấp trứng, trứng chim nước thời điểm này cho dù ấp ra, con non cũng sẽ vì rét lạnh và đói khát mà chết, chỉ có chim nước vừa thành niên không có bất cứ kinh nghiệm chăm sóc nào mới sẽ chọn lựa sai lầm đẻ trứng rồi ấp con ra trong thời gian này. Cho nên, cho dù bị lột đi nhiều trứng chim nước như thế, cũng sẽ không gây ra bất cứ ảnh hưởng nào với quần tộc chim nước của Cô Sơn, thậm chí, từ một mặt ý nghĩa nào đó mà nói, Ngô Nặc đã cứu đi những chim non sinh ra do sai lầm của cha mẹ.

Trừ những cái này, Ngô Nặc còn đổi không ít vu dược mà bên Cô Sơn mới có, trong đó một vị quý giá nhất, chính là dược phấn mài từ cành khô, lá khô của mộc tộc nhân trường sinh rụng xuống sau khi qua mùa đông, loại bột phấn này phối thêm với hai vị vu dược đặc trưng của Cô Sơn, chính là 'bột cầm máu tái sinh da tốc hành' Ngô Nặc trước đó đã thấy Vu Chúc dùng.

Những thứ này đều không rẻ, đặc biệt là cành khô, lá khô mộc tộc nhân trường sinh số lượng cực kỳ ít ỏi, trước đó bộ lạc Cô Sơn đã dùng một phần trao đổi muối thô với bộ lạc Đại Hồ, vì thế, có thể bán cho Ngô Nặc vô cùng hữu hạn.

Ngô Nặc tốn cả hai ngàn cân muối huyết, mới đổi được đại khái gần mười cân bột phấn do lá khô cành khô mài thành. Phí vô số miệng lưỡi, lại dùng gần hai ngàn cân muối huyết, đổi hơn một trăm cân vu dược quý giá đa hình đa dạng phơi khô.

Tiếp đó, Ngô Nặc lại dùng hơn một ngàn cân muối huyết, đổi từ cư dân bộ lạc Cô Sơn một chút thổ sản đương địa. Chẳng hạn như mộc nhĩ khô, nấm khô, hoa có thể làm hương liệu ăn được, cùng với các loại quả khô đặc trưng của Cô Sơn. Sau một phen trao đổi, muối huyết Ngô Nặc có thể lấy để đổi đá quặng đã không còn nhiều.

Đương nhiên, lần này y vốn cũng không định mang quá nhiều đá quặng trở về, chỉ cần có thể để tộc người lùn thử nghiệm trước là được.

Trong quá trình giao dịch vu dược, Ngô Nặc không thể thiếu giao lưu cách dùng phối phương khác nhau với Vu Chúc, Vu Chúc sống đã lâu, trong truyền thừa chủng tộc của họ còn bao hàm lượng lớn tin tức về dược liệu mà mộc tộc nhân trường sinh để cho họ, trên đời này đại khái cũng không có ai hiểu rõ tập tính của thảo mộc bằng mộc tộc nhân trường sinh.

Trải qua năm tháng kéo dài, tập tính những dược liệu này đã dần được các vu giả bộ lạc Cô Sơn nắm giữ, kết hợp vu lực, sản sinh rất nhiều phối phương vu dược kỳ diệu.

Trong quá trình giao lưu học tập với Vu Chúc, Ngô Nặc phát hiện trong đó có không ít phối phương Vu Quyền cũng từng dạy y, chỉ là khổ ở chỗ không có dược liệu tương ứng, y chỉ có thể học, cho đến nay mới có cơ hội tiếp xúc với thành phẩm của phối phương đó.

Trong đó có vài phối phương quý, chẳng hạn một loại canh thuốc, giống cái sau khi mang thai kiên trì uống nửa tháng, có thể nâng cao tỷ lệ sinh ra ấu thú nhân. Lại ví như, có một loại canh thuốc, ấu thú nhân sau mười tuổi kiên trì mỗi tháng uống một chén, có thể giảm hẳn tỷ lệ ấu thú nhân biến thành bán thú nhân hoặc nguyên thú.

Trong những năm nay tuy bộ lạc Trường Hà rất ít khi xuất hiện nguyên thú không thể hóa hình, nhưng số lượng bán thú nhân không ít. Bán thú nhân trừ đầu óc vô cùng ngốc nghếch ra, tuổi thọ cũng thấp hơn thú nhân và thuần nhân, do ngốc nghếch, họ luôn chỉ có thể làm những công việc nặng nề, trong rất nhiều bộ lạc, bán thú nhân thậm chí sẽ bị đoạt đi thân phận cư dân bình thường, trực tiếp rơi xuống làm nô lệ, vì họ còn ngốc hơn cả thuần nhân, bị ăn hiếp cũng không biết, thường xuyên gánh oan uổng, cuộc sống còn không bằng cả nô lệ bình thường.

Bộ lạc Trường Hà không tàn khốc như thế, nhưng bán thú nhân cuộc sống không tốt, thường xuyên chết trong mùa đông, cũng là sự thật.

Cho đến năm ngoái, Ngô Nặc phát hiện và còn giúp bộ lạc trồng khoai trắng, mọi người có đủ thức ăn qua đông, cuộc sống bán thú nhân mới tốt hơn chút.

Mà bộ lạc Cô Sơn vì loại canh thuốc quý giá này, từ rất lâu về trước bộ lạc chưa từng xuất hiện nguyên thú, bán thú nhân cũng rất ít. Hơn nữa so với bán thú nhân bên bộ lạc Trường Hà, đặc trưng bán thú hóa của bán thú nhân tộc tai dài không quá rõ ràng, chỉ nhìn ngoại hình vẫn rất giống nhân loại, gần như không có bán thú nhân đầu thú thân người hoặc đầu người thân thú, đặc trưng bán thú hóa lưu lại trên người họ, không ngoài tai trên đầu và cái đuôi lông ngắn, lại phối với gương mặt xinh đẹp vô tội, nói thật, mấy cô gái thỏ gì đó này, Ngô Nặc thật lòng thấy còn nhuyễn manh hơn nữ hán tử trong bộ lạc nhiều! Anh bạn thỏ xấu hổ lại thẹn thùng cũng rất manh! (Bạch đại miêu:)

Quan trọng nhất là, trí thông minh của những bán thú nhân này chỉ hơi thấp hơn so với người thường, trừ phản ứng hơi chậm một chút, họ có thể giao lưu nói chuyện bình thường, có thể sinh sống bình thường, thậm chí có thể sinh ra được hậu đại nhân loại bình thường. Tỷ lệ sinh ra ấu thú nhân giữa bán thú nhân và thú nhân thậm chí còn cao hơn thuần nhân và thú nhân.

Cho nên, ở bộ lạc Cô Sơn, những bán thú nhân này sống thậm chí còn tốt hơn thuần nhân một chút.

Chính vì những tác dụng thần kỳ này, loại canh thuốc đó trở nên vô cùng quý giá.

Nhưng là một trong những vị thuốc chính của phối phương, chính là bột phấn mài từ cành khô lá khô của mộc tộc nhân trường sinh, mấy vị thuốc khác đều là đặc trưng của bên Cô Sơn, chúng sinh trưởng ở khu vực tuyết đọng quanh năm không tan trên đỉnh Cô Sơn, cực kỳ khó có.

Tuy Ngô Nặc đổi được hạt giống, nhưng không có lòng tin bảo đảm nhất định có thể trồng được chúng.

Nhưng, nếu những dược liệu này đã sống ở nơi cực hàn, không chừng ở chỗ cực bắc có thể đổi được thì sao? Cho dù không đổi được, có hoàn cảnh sinh trưởng tương đồng, không sợ những hạt giống này không nảy mầm!

Chân chính khó có được nhất vẫn là cành lá của mộc tộc nhân trường sinh, quý đến mức chịu không nổi , trong quá trình giao lưu, Ngô Nặc cũng không che này giấu kia, bất luận là những thông tin học được từ chỗ đại vu, hay tự mình chỉnh lý được sau khi có được từ hệ thống, y đều không chút che giấu giao lưu với Vu Chúc.

Vu Chúc không ngờ Ngô Nặc tuổi còn trẻ vậy mà lại biết nhiều vu dược như thế, thậm chí còn tự mình sáng tạo ra vài phối phương vu dược, có thể nói là thiên phú phi phàm.

Lúc riêng tư, ông không thiếu lần cảm khái với Nha, Vu Quyền thu được một đệ tử tốt, không hổ là người tới từ bộ lạc siêu cấp phương xa, vân vân. Khen Ngô Nặc xong, quay lại bản thân, nhìn mấy đệ tử nhà mình học thuộc dược liệu mới và học phối phương mới cũng trầy da tróc vảy, nhìn sao cũng thấy ngứa mắt.

Cái đám huyết mạch đại vu tuổi bình quân còn gấp đôi Ngô Nặc kia, ban đầu rất không phục, nhưng sau khi kiến thức bản lĩnh nhìn thấy không quên nói một hiểu ba của Ngô Nặc, toàn bộ đều ngậm miệng.

Khi Ngô Nặc rảnh rỗi, hôm nay mời họ đến ăn một bữa rau xào tư vị tràn trề, ngày mai mời họ ăn một bữa thịt nướng mùi vị đặc biệt, hôm kế lại mời một bữa thịt xào, lại thêm rượu trái cây Ngô Nặc tự ủ... các vu giả hận không thể xưng huynh gọi đệ với Ngô Nặc, có vài người còn thề thốt rằng, đợi đường thủy khai thông rồi, họ nhất định phải đến bộ lạc Trường Hà lịch lãm.

Vì cơm nước thật sự không tồi, Ngô Nặc lo lắng thì lo lắng, nhưng không giống như Bạch đại miêu chịu đủ giày vò, gầy đi một vòng lớn, ngược lại, y thậm chí còn mập hơn lúc mới đến bộ lạc Cô Sơn một chút.

Còn về đợi đến lúc Bạch vất vả chịu đựng qua thời gian đã hẹn, đi xuống núi, nhìn thấy Ngô tiểu Nặc mặt mày rạng rỡ, gương mặt mập búp bê lại tái hiện, tư vị trong lòng quả thật khỏi phải nói!

Khác với hình thái miêu thú, trạng thái hình người của Bạch trông chỉ hơi gầy đi một chút, cơ thịt trên người vẫn chắc nịch đẹp đẽ, mặt mày thì trông có hơi tiều tụy, nhưng con mắt băng lam trông lại còn sâu sắc hữu thần hơn trước, khí tức hung thú vốn từ thật xa đã có thể khiến người ta phát giác được, tựa hồ cũng thu liễm đi___ một đàn nhóc tai dài vây quanh Ngô tiểu Nặc sau khi hắn tiếp cận, thế mà không hề dựng lông.

Nhưng, Bạch đại miêu dựng lông!

Hắn ngày ngày bị mấy lão yêu quái đó... Ngô tiểu Nặc lại vô tâm vô phế cùng một đám nhóc chơi thật vui, còn vuốt còn vuốt còn vuốt! Lỗ tai dài có cái gì ghê gớm đâu!

Đợi Ngô tiểu Nặc ngẩng đầu lên, cùng Bạch đại miêu bốn mắt nhìn nhau, có một thoáng, y cảm thấy ánh mắt Bạch đại miêu nhìn mình giống như nhìn một tên khốn bị bắt gian tại giường, trong ánh mắt tràn đầy phẫn nộ, buồn bã, uất ức...

Ngô Nặc giật mình, vô thức đứng lên, giấu đầu hở đuôi bỏ hai tay ra sau lưng, cả người trông cực kỳ chột dạ.

Không cần nghi vấn, Bạch đại miêu càng tức giận rồi!

135. Chương 135: Vuốt Lông

Bạch nhìn Ngô Nặc một cái thật sâu, không nói một lời, cất đôi chân dài, quay người đi về hang động của Nha.

Ngô Nặc vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Bạch giận mình, y một mặt hơi chột dạ, một mặt cũng cảm thấy uất ức, y cũng chỉ mới vài hôm nay thanh nhàn được một tí sau khi hoàn thành xong giao dịch, đám nhỏ qua đây quấn y lấy lòng xin thịt nướng ăn, y bị chúng quấn hết cách, mới chơi với chúng một lúc.

Thật sự chỉ là chơi một lúc thôi, còn chưa đến nửa tiếng đâu!

Trong đầu Ngô Nặc có một âm thanh đang nóng vội kêu la: Xong rồi xong rồi, Bạch đại miêu tức giận rồi, làm sao đê?

Một âm thanh khác uất ức lại nghẹn khuất: Y chẳng qua chỉ trêu mấy nhóc tai dài thôi, Bạch đại miêu cần phải ra vẻ như y ngoại tình bị bắt gian sao? Làm quá rồi đó nha .

Nghĩ thì nghĩ, Ngô Nặc vội ném lại cục lông tai dài mập tròn, đuổi theo. Ngặc nỗi chân ngắn hơn Bạch đại miêu một khúc, đi đường cũng không nhẹ nhàng linh hoạt như hắn, Ngô tiểu Nặc chỉ có thể trân mắt nhìn Bạch đại miêu biến mất giữa rừng.

Tính thối, chiều quá sinh hư!

Tuy trong lòng phẫn hận bất bình mắng thế, nhưng bước chân lại không tự chủ tăng nhanh, bất an trong lòng tựa hồ cũng dần nặng thêm.

Trong hang động, một nhà Nha bận rộn để tộc nhân phân phối kê vừa thu hoạch, đều không ở nhà, Ngô Nặc đi vào nơi ở Nha an bài cho họ, chỉ thấy một con mèo con gầy gò màu bạc tức giận phì phò nằm trên thảm da thú, thấy y vào, lập tức ngoắt đầu sang hướng khác.

"… Bạch?" Ngô Nặc có chút chần chừ, mèo Bạch mập của y đâu? Cái con gầy gò trơ xương, lông da ảm đạm trước mắt này vẫn là Bạch đại miêu của y sao? Đây là chịu phải bao nhiêu khổ mới trong hai mươi ngày ngắn ngủi gầy thành thế này___ quả thật giống như gầy đi hẳn một con mèo!

Ngô Nặc lập tức đau lòng chết, chút xíu uất ức vốn còn sót lại trong lòng lập tức hóa thành hổ thẹn và áy náy gấp bội đổ dồn tới, chớp mắt đã nhấn chìm y. Y bước lên trước, đưa tay định ôm Bạch, nhưng Bạch lại nhích sang một bên, tránh khỏi y, nhắm mắt lại không thèm nhìn y.

"Tôi sai rồi, cậu đừng giận nữa, được không?" Ngô Nặc dịu giọng xin lỗi.

Nghe âm thanh mềm mềm của tiểu sứ thần, lòng Bạch đại miêu ngẩn ra một chút, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, mắt đã mở ra một đường liền nhanh chóng nhắm lại.

Chỉ xin lỗi là xong rồi? Nghĩ đẹp ghê! Hắn mới không dễ dỗ như thế đâu!

"… Vừa rồi tôi chỉ đúng lúc gặp đám nhóc đó, thật mà, thời gian này cậu không ở đây, tôi đều rất bận, cũng chỉ hôm nay mới rảnh một chút, tôi với đám nhóc đó không hề thân quen chút nào…"

Người mọc thêm thịt không có tư cách nói bận! Không thân? Không thân mà những đứa nhóc đó có thể để lộ da bụng cho cậu sờ! Hừ!

Không nhắc đến cái này còn tốt, vừa nhắc tới, Bạch càng tức giận, hắn thật không hiểu, sao Ngô tiểu Nặc lại thích đám nhóc đó như thế, mấy đứa trong bộ lạc thì cũng thôi đi, mấy nhóc tai dài kia lại tính là cái gì? Có hắn lẽ nào còn không đủ sao? Mấy đứa nhóc đó vừa bẩn vừa xấu, còn không đẹp được như hắn dù chỉ một chút!

Ngô Nặc ngồi bên cạnh Bạch đại miêu, tay nhẹ nhàng đặt lên lưng hắn, vốn đầy thịt mềm, hiện tại sờ lên toàn là xương, lông màu bạc không chỉ trở nên ảm đạm, xúc cảm cũng thua xa lúc trước, tay bất giác khựng lại, hổ thẹn trong lòng càng sâu, nếu không phải vì giúp y hoàn thành nhiệm vụ, Bạch cũng không biến thành bộ dạng thế này…

"… Cậu đừng giận, sau này tôi không để ý đến những đứa nhóc đó nữa được chưa?" Đầu nóng lên, ngón tay Ngô Nặc nhẹ chọt vào tai Bạch đại miêu, dịu giọng hứa hẹn.

Tai mèo con không khởi động đậy, cái đuôi cũng không chịu khống chế quẫy hai cái.

Đối với cá tính của Bạch đại miêu, Ngô Nặc quả thật hiểu rõ hơn cả, vừa nhìn đã biết cơn giận trong lòng hắn đã tiêu đi nhiều, "Tôi đặc biệt làm cá khô cho cậu, dùng cá bạc nhỏ để làm, vừa giòn vừa thơm, còn thêm vào sốt nướng cậu thích nhất, mùi vị còn ngon hơn lần trước làm ở bộ lạc. Mấy hôm nay cậu ở trên núi chắc chắn không có gì ngon để ăn, có đói bụng không, có muốn ăn trước một chút không?" Nói rồi, Ngô Nặc lấy một con cá khô nhỏ trong nhẫn không gian ra, đưa dưới mũi Bạch.

Loại cá nhỏ đặc trưng của bộ lạc Cô Sơn, bản thân nó đã có vị tanh cực nhạt, sau khi nở bung, vừa thơm vừa giòn còn mang theo hương thơm nồng, lại phủ đều trên chúng một lớp nước sốt bí chế hiệu hệ thống, hương thơm đó quả là.

Trong hơn hai mươi ngày này, Bạch nào chỉ không có đồ ngon ăn, là căn bản không có gì để ăn, thức ăn mỗi ngày đều là Thụ gia gia và mấy tộc nhân của ông cung cấp, nghe nói là một vài loại vu dược vô cùng vô cùng quý giá, nhưng đối với Bạch mà nói, chính là các loại lá cỏ, trái cây, vỏ cây, cành cây vân vân mùi vị kỳ quái, khó ăn ăn không no còn chưa tính là gì, có vài thứ sau khi ăn vào, cảm thấy xương cốt toàn thân từng tấc từng tấc nứt ra rồi lại lành lặn, rồi tiếp tục nứt ra, rồi phục hồi, mỗi giây đều giống như trôi qua cả trăm năm, đó mới gọi là giày vò chân chính.

Một chút đồ mặn duy nhất chính là khi hắn thật sự đói không chịu nổi lén bọn họ trộm ăn thử thú, kết quả còn bị phát hiện hung hăng 'giày vò' một trận, hơn hai mươi ngày trời, Bạch vừa rồi nhìn thấy mấy cục lông nhỏ thú nhân kia, mắt cũng xanh lét.

May mà thời gian này bị mộc tộc nhân trường sinh 'giày vò' một phen, lực nhẫn nại của Bạch so với trước kia đã có biến đổi về chất, nếu không, đổi lại là hắn trước kia, trong tình hình này, bị lửa giận và hơi chua kích thích, nói không chừng sẽ làm ra chuyện ngu ngốc nào đó.

Cho nên, lúc này, Ngô Nặc vừa lấy ra cá khô, đối với Bạch mà nói, hương vị đó quả thật giống như vũ khí sinh hóa, trực tiếp đoạt đi năng lực suy nghĩ, đợi hắn hoàn hồn lại, đã như sói đói ăn liền một phát mười mấy con cá khô.

Đưa mắt nhìn, lại một con cá khô thơm phức được đưa tới miệng, Bạch đại miêu ngoan cường đấu tranh cùng nước bọt sùng sục mất một giây… toàn bại!

Tiểu sứ thần từng nói, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, có tiện nghi không chiếm là đồ ngu!

Trước cứ ăn hết cá khô đã, rồi mới tính sổ với Ngô tiểu Nặc!

Bạch đại miêu 'hung ác' nhai cá khô, cứ như cá khô trong miệng đã biến thành mấy nhóc đáng ghét đó, nhai tất, nhai nát!

Vì loại cá bạc nhỏ này rất khó bắt, không có máy bắt cá Bạch đại miêu ở đây, cá khô y chuẩn bị cho Bạch chỉ có hơn một cân, nhìn bộ dạng Bạch đại miêu là đói lắm rồi, chút cá này, căn bản không đủ cho hắn nhét kẽ răng.

Ngô Nặc cho Bạch hết toàn bộ cá khô còn lại, y ra ngoài vào đại sảnh hang động, nhóm chút củi, bắt nồi đun nóng, đổ một tầng mỡ, lấy cỡ mười mấy cái bánh ra khỏi nhẫn không gian, bỏ vào nồi chậm rãi làm nóng.

Bạch ở bên trong ngửi được mùi hương bánh thịt hẹ, vội nuốt mấy con cá khô cuối cùng, hóa thành hình người, tìm y phục sạch trong bao da thú mặc vào, cố đè lại khóe môi nhếch lên, nỗ lực căng vẻ mặt thối 'cơn giận của tôi còn chưa tiêu' đi ra ngoài.

Lúc này, Ngô Nặc đã làm nóng hết bánh nướng, lại hâm canh chim thịt còn thừa lúc sáng. Chiếu theo điều kiện Thụ gia gia đưa ra, phải hôm sau Bạch mới có thể xuống núi, vốn Ngô Nặc định ngày mai sẽ chuẩn bị chút đồ ngon cho hắn, nào biết Bạch lại xuống núi trước, hơn nữa còn bắt gian y tại trận.

Chim thịt bên bộ lạc Cô Sơn đại khái không quá giống chủng loài bên bộ lạc Trường Hà, vóc dáng nhỏ hơn chút, chất thịt lại mềm hơn, thêm một chút nấm dại đặc trưng bên Cô Sơn hầm canh, hương thơm nức mũi, chỉ cần bỏ vào một chút muối, không cần cho thêm bất cứ gia vị nào, canh cũng tươi ngon đến mức khiến người ta hận không thể nhai chung với lưỡi rồi nuốt luôn vào bụng. Nấm dại phơi khô hương thơm nồng, nồi canh thịt chậm rãi được hầm chín, hương thơm thuộc về chim thịt chậm rãi thấm vào nấm, khiến nấm vốn đã dai lại có thêm cỗ vị thịt, càng nhai càng thơm, mà thịt chim thịt non béo cũng có thêm vị thơm mát của nấm, khẩu cảm mịn tư vị tuyệt vời.

Bạch ăn là đồ còn lại buổi sáng, thịt trong nồi cơ bản đã bị người ta lựa sạch, chỉ còn sót lại một chút nấm dại, Bạch ăn nấm ra vị thịt, hoàn toàn quên sạch sẽ lời thề 'cả đời không bao giờ ăn chay nữa' của mình.

Nửa nồi canh nhỏ, mười mấy cái bánh cỡ lớn vào bụng, Bạch có cảm giác như vừa được sống lại.

Cái đói đã giảm, cảm xúc đè nén cũng theo đó được giải tỏa, nói cách khác, Bạch đại miêu ăn no uống đủ cuối cùng hết giận, cho dù hắn vẫn cố gắng căng mặt, nhưng làm sao mà lừa được Ngô tiểu Nặc sớm chiều ở chung cùng chung chăn gối hơn một năm với hắn.

Đúng lúc, Ngô Nặc bưng một chén nước mật ong nóng ấm cho hắn, mấy hớp mật ong ngọt ngào vào bụng, lại thêm mấy miếng mứt hoa quả Ngô Nặc làm, chút bất mãn cuối cùng trong lòng Bạch cũng được trải bằng.

"… Cậu ở trên núi đã làm gì mà gầy nhiều đến vậy?"

Thời gian này không chỉ ăn không ngon, nghỉ ngơi cũng nghỉ ngơi không tốt, hiện tại sau khi ăn no uống đủ, Bạch có chút buồn ngủ, cũng có chút mong nhớ vòng ôm ấm áp và cái vuốt ve dịu dàng của tiểu sứ thần, thế là lại biến về hình thái miêu thú, rất dè dặt (?) nằm bên chân Ngô Nặc, sau đó không chút bất ngờ được Ngô Nặc ôm vào lòng, đủ loại vuốt ve thuận lông.

Bạch đại miêu duỗi người một cái, ngáp dài, đổi sang tư thế thoải mái ủ trên chân Ngô Nặc, sau đó mới chậm rãi kể lại tao ngộ của hắn mấy hôm nay trên núi.

"… Họ cho tôi ăn rất nhiều vu dược?"

"Cái gì? Vu dược sao có thể ăn bừa? Cậu không có khó chịu chỗ nào phải không?"

Bạch đại miêu vào thời khắc mấu chốt bổ thêm một đao kiêm làm nũng, "Khi đó cũng không cảm thấy quá khó chịu, chỉ là vừa rồi lúc thấy cậu ở chung với đám nhóc kia, trong lòng đau đớn rất khó chịu."

Cái tên không hiểu phong tình Ngô Nặc, đầu lùng bùng nói: "Cho nên vẫn là có vấn đề đúng không? Cậu cho tôi biết trước đã, rốt cuộc họ đã cho cậu ăn những vu dược gì, không biết có phải do vu dược ăn quá tạp, tạo thành vu độc không…"

Bạch: "…"

"Hiện tại cậu còn khó chịu không?" Thấy Bạch không nói, Ngô Nặc lại hỏi.

"Ở cùng với cậu, cảm thấy tốt hơn rồi, nhưng mà, tôi cảm thấy nếu sau này nhìn thấy cậu ở chung với đám nhóc đó, tôi nghĩ tôi vẫn sẽ khó chịu." Bạch đại miêu nghiêm túc nói chuyện.

Nếu Ngô Nặc còn không nghe ra, y không phải chậm chạp nữa mà là ngu rồi, sau đó, Bạch đại miêu chịu một cú cốc đầu không nặng không nhẹ.

"Nói chuyện đàng hoàng, trừ ăn vu dược, họ còn bảo cậu làm gì?" Trên người sụt mất mấy lạng thịt, nhìn sao cũng giống như đã phải đi làm khổ lực.

"… Cái tên già… Thụ gia gia đó cho tôi biết một vài chuyện về tổ tiên tộc dực hổ, còn dạy tôi một vài thứ, bắt tôi học khống chế và sử dụng sức mạnh trong người… những vu dược họ cho tôi ăn, có thể khiến sức mạnh của tôi trở nên càng cường đại, sau đó, thì bảo tôi giúp họ làm chút chuyện."

"Làm chuyện gì?"

"Tìm một thứ trong một động tuyết trên đỉnh Cô Sơn, thứ đó tựa hồ rất quan trọng đối với mộc tộc nhân trường sinh họ, tôi vốn muốn len lén giấu một chút về cho cậu xem, nhưng bị Thụ gia gia phát hiện, bị ông ta lấy đi mất."

Bất luận là thứ phải tìm hay quá trình tìm, Bạch đều chỉ bâng quơ nói sơ qua, nhưng trên thực tế, nguy cơ sinh tử gặp phải trong chuyến đi động tuyết đó còn nhiều hơn cả đời hắn cộng lại, có mấy lần thật sự chỉ suýt nữa đã chết rồi. Khi hắn thành công mang đồ ra khỏi động tuyết giao cho Thụ gia gia, trên người gần như không tìm được chỗ da nào còn tốt. Hắn sợ Ngô Nặc lo lắng, ăn xong quả trường sinh Thụ gia gia cho hắn, ở trên núi hai ngày trời chăm xong lớp da lành rồi mới xuống núi.

Chính vì nội thương của hắn còn chưa hoàn toàn hồi phục, cho nên bất kể là hình người hay hình thú, trông đều khá tiều tụy.

Chẳng qua, cũng như Ngô Nặc thường nói, nguy hiểm càng lớn hồi báo càng cao, chuyến này tuy hắn suýt nữa chơi mất luôn mạng nhỏ, nhưng ích lợi đạt được thì vượt xa tưởng tượng. Chỉ riêng thứ Thụ gia gia

dạy hắn đã vô cùng quý giá rồi, huống chi còn ăn rất nhiều vu dược quý giá cải thiện thân thể, những vu dược này sẽ tiếp tục phát huy tác dụng trong cơ thể hắn, để hắn trở nên càng cường đại, hắn thậm chí còn ăn một quả trường sinh mà cả mộc tộc nhân trường sinh cũng phải đỏ mắt.

Quả trường sinh tương đương với đời sau của mộc tộc nhân trường sinh, trồng quả trường sinh đã chín hoàn chỉnh xuống đất, trăm năm sau, sẽ sinh ra trường sinh mộc, lại trôi qua trêm trăm mùa đông, một là trường sinh mộc chết, hai là dựng dục ra mộc tộc nhân trường sinh mới.

Đây là phương pháp duy nhất mộc tộc nhân trường sinh sinh sôi hậu đại.

Thụ gia gia cắm rễ ở Cô Sơn nhiều năm, tất cả con cháu đời sau, cộng lại cũng chỉ lác đác vài người.

Nếu, chỉ đơn giản là có tỷ lệ sinh ra đời sau cực thấp, mộc tộc nhân trường sinh tính cách đạm bạc lại có sinh mạng vô tận không đến mức để ý quả trường sinh như thế.

Nguyên nhân chân chính họ để ý quả trường sinh, là vì nó hàm chứa sức mạnh to lớn, sức mạnh của đất chỉ có thể miễn cưỡng thỏa mãn nhu cầu sinh mạng cơ bản của mộc tộc nhân trường sinh, mà chỉ có cắn nuốt quả trường sinh họ mới có thể chân chính trường sinh sau đó trở nên càng lúc càng cường đại.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mộc tộc nhân trường sinh vô cùng ít ỏi.

Bạch ăn quả trường sinh trong lúc hôn mê, sau khi hắn tỉnh lại, nghe Thụ Tiểu Thất nhắc tới, bộ mặt ngưỡng mộ ghen tỵ hận của Thụ Tiểu Thất cộng thêm hắn mơ hồ cảm nhận được trong người có thêm một luồng sức mạnh, cảm giác đó khó mà nói rõ được, nhưng khiến hắn cảm thấy vô cùng thoải mái, liên tưởng đến vết thương nhanh chóng khép miệng trên người mình, khi đó hắn liền suy đoán quả trường sinh nhất định vô cùng quý giá.

Nhưng, Bạch không biết là, quả trường sinh còn quý hơn hắn tưởng tượng nhiều.

Thụ gia gia đã sống vô số năm, nhân loại có được quả trường sinh của ông, còn chưa đếm hết được một bàn tay.

Mấy người này, về sau không một ngoại lệ đều trở thành nhân vật lớn uy chấn một phương, mà quả trường sinh cũng được xem là quà ban của thần linh, trở thành truyền thuyết, miệng truyền miệng lưu truyền đời này qua đời khác ở rất nhiều nơi trên đại lục.

Lúc này, Bạch đại miêu cực có khả năng trở thành nhân vật lớn trong đại lục tương lai, đang co cụm lại thành một cục nhỏ, ngủ say vù vù trong lòng Ngô tiểu Nặc, nước dãi chảy ướt cả quần Ngô Nặc.

Bạch ngủ một giấc đến tận sáng hôm sau mới tỉnh, trong người chỉ còn lại một chút đau đớn nhẹ đến mức có thể bỏ qua.

Ngô Nặc tỉnh từ sớm, ngay cả công pháp cũng không luyện, bận rộn cả buổi sáng chuẩn bị cho hắn một bữa sáng phong phú lại dinh dưỡng.

Ăn sáng xong, Thụ Tiểu Thất mang mấy chạc cây vừa vừa không thô còn tươi xuống núi, nó đưa đồ cho Ngô Nặc, rồi nhảy nhót đi tìm A Lai chơi.

Sau khi nghe được rất nhiều miêu tả về mộc tộc nhân trường sinh ở chỗ Bạch, Ngô Nặc càng cảm thấy Thụ gia gia sâu không thể dò, thế là y không vội vã lập tức bàn giao nhiệm vụ, mà dự định rời khỏi Cô Sơn trước rồi nói.

Vừa hay, Bạch cũng có dự định này.

Ngại mặt mũi, hắn không kể cho Ngô Nặc nghe tất cả tao ngộ của mình, hiện tại hắn nhìn thấy mộc tộc nhân trường sinh thì toàn thân không thoải mái.

Sau này hắn không bao giờ tới chỗ quỷ này nữa!

Bạch đại miêu lặng lẽ mài răng phát thệ.

Lượng lớn muối huyết đổi thành vu dược, hạt giống và những thứ khác, muối huyết còn lại chỉ đủ đổi hai ba chục ngàn cân đá quặng, tộc tai dài có thể nói là máy đào quặng thịt người, chút đá quặng đó họ sớm đã đào xong.

Sau khi Ngô Nặc đề xuất muốn đi, Nha và Vu Chúc tuy đều rất luyến tiếc y, nhưng cũng không níu kéo quá mức, một hơi phái hơn ngàn thú nhân, giúp họ vận chuyển đồ tới dãy núi đối diện Cô Sơn.

Để báo đáp, Ngô Nặc tặng Nha và Vu Chúc hai bình rượu trái cây. Hai người chưa từng uống rượu, chỉ nếm sơ qua vài hớp, đã cực yêu thích mùi vị của rượu. Ngô Nặc chân trước vừa đi, hai người liền thương lượng, xem sau này có thể dùng quặng sắt đổi nhiều rượu chút không, nếu có thể đổi được cách làm ra rượu, cho dù cho Ngô Nặc thêm một chút bột phấn lá khô cành khô của mộc tộc trường sinh cũng không vấn đề, vì hàng tồn trong bộ lạc nhiều đến mức sắp mọc ẩm luôn rồi / . Mỗi năm sau khi qua mùa đông, Thụ gia gia và những mộc tộc trường sinh khác đều phải rụng rất nhiều lá!

Lúc đầu khi Ngô Nặc và Bạch lên núi, chỉ tốn nửa ngày, nhưng đi cùng các thú nhân tai dài ra ngoài lại đi cả ba ngày.

Cáo biệt A Lai mập nước mắt lưng tròng cúi đầu ủ rũ, đợi người của bộ lạc Cô Sơn đi xa rồi, Ngô Nặc trực tiếp bỏ tất cả mọi thứ vào nhẫn không gian.

Nhẫn không gian vốn không lớn, căn bản không nhét được bao nhiêu đồ, tới mức Ngô Nặc không thể không dời một nửa trong số mấy ngàn cân muối huyết còn lại ra ngoài.

Lại nói, hôm đó sau khi Ngô Nặc và Bạch để lại Hắc Phong rồi đi, Hắc Phong tức thì chạy mất.

Nhưng, cùng hai người Bạch đi qua quá nhiều nơi, Hắc Phong đã không nhớ rõ đường về đàn, mãi đi vòng ở vùng núi quanh Cô Sơn.

Là một con ngựa sừng vương, Hắc Phong có lực chiến đấu, nhưng khi gặp phải mãnh thú như sài lang hổ báo, long thú vân vân, cũng chỉ đành cam chịu chạy trốn. Dãy núi quanh Cô Sơn trên cơ bản không có mãnh thú gì, các loại cỏ dại cũng nhiều, sau khi Hắc Phong từ bỏ tìm đường về đàn, thì hoạt động quanh quẩn ngoại vu núi, ban đầu nó còn lo lắng bị bắt về, cố sức chạy, sau đó qua thời gian khá dài vẫn không có ai đến bắt nó, tuy nó có chút tiếc nuối không thể tiếp tục ăn mật ong ngọt ngào, nhưng nó càng thích cuộc sống tự do tự tại, mỗi ngày ăn no rồi ngủ, ngủ tỉnh rồi ăn, xung quanh không có mãnh thú gì có thể uy hiếp đến nó, cuộc sống trôi qua khỏi nói thoải mái cỡ nào.

Thế là, khi Bạch đại miêu lần nữa nhìn thấy nó, Hắc Phong đã mập thêm một vòng.

Mà Hắc Phong hiển nhiên đã có ấn tượng cực kỳ sâu sắc về Bạch đại miêu, vừa thấy hắn, lập tức từ bỏ kháng cự gì đó, sau khi dậm mấy bước, cúi đầu ủ rũ đi theo Bạch.

Gặp được Ngô Nặc nó cũng thành thật hơn nhiều, ngoan ngoãn cúi đầu cho Ngô Nặc sờ, đợi Bạch lôi xe ngựa đã giấu đi ra, lấy dây thừng kéo xe tròng lên người nó, lại đặt hai ngàn cân muối huyết lên xe, Hắc Phong có hơi cố sức kéo xe, chạy chậm theo hướng Bạch chỉ dẫn.

Ban đầu nhiệm vụ hệ thống cho yêu cầu họ ít nhất phải giao dịch không ít hơn 20000 cân muối huyết với ba bộ lạc lớn, hiện nay tuy họ đã chạy tới ba bộ lạc, nhưng bộ lạc hầu thú lại không phải bộ lạc cỡ lớn, vì thế họ còn phải tiếp tục lữ trình.

Khi ở bộ lạc Đại Hồ, Ngô Nặc đã nghe ngóng được, gần đây trừ bộ lạc Cô Sơn của tộc tai dài là bộ lạc lớn ra, men theo Đại Hồ đi hơi chếch về phía nam còn có một bộ lạc lớn.

Nhưng, đó là một bộ lạc dực nhân, thần linh tổ tiên họ tín ngưỡng hoàn toàn khác với bộ lạc thú nhân, ngôn ngữ cũng không thông, vì thế, họ rất ít khi qua lại với bộ lạc thú nhân bên phía bộ lạc Đại Hồ.

Vì những dực nhân đó đều cư trú trong sơn động gần con sông, Tang Ba thỉnh thoảng có mấy lần tiếp xúc với họ cũng không rõ bộ lạc đó rốt cuộc có bao nhiêu người, chỉ biết người của họ không ít, hơn nữa lực chiến đấu vô cùng hung hãn, đối với thú nhân cũng không phải rất hảo hữu, nhưng cũng sẽ không chủ động đi gây phiền cho thú nhân, quan hệ với bộ lạc Đại Hồ tính là nước sông không phạm nước giếng.

Dựa vào những tin tức có được từ Tang Ba, Ngô Nặc đặt bộ lạc dực nhân tên là Sào đó làm trạm cuối của lần lịch lãm này, nếu thời gian dư dả thì đi, thời gian gấp rút thì đổi sang đi bộ lạc khác.

Hiện tại cách thời hạn nhiệm vụ 150 ngày của hệ thống quy định còn mấy chục ngày, thời gian vô cùng dư dả, lại thêm Sào lại đúng lúc nằm bên sông, nếu khai thông đường thủy, sẽ là một đối tượng giao dịch rất tốt, vì thế sau khi ra khỏi Cô Sơn, họ trực tiếp đi tới Sào.

Kéo trọng lượng khá nặng, tốc độ của Hắc Phong dần chậm lại, Ngô Nặc nhìn thấy xung quanh không người, tựa lên người Bạch, bắt đầu thảo luận nhiệm vụ hoàn thành gần đây.

Trừ nhiệm vụ ấp nở nuôi dưỡng chim nước, tạm thời còn chưa hoàn thành, bốn nhiệm vụ khác đã hoàn thành hết, trên tài khoản thoáng cái có thêm 127000 điểm tích phân, đồng thời còn có một bình rượu gạo bí chế, một thanh mã tấu, một đôi ủng ma pháp phụ ma cấp thấp, cùng một quyển [Thuật trị liệu cấp thấp] trực tiếp ghi vào não.

Ngô Nặc 'xem' qua [Thuật trị liệu cấp thấp] một chút, tuy hiện trong đầu đều là tiếng Trung giản thể, trên cơ bản mỗi chữ y đều biết, nhưng hợp lại y hoàn toàn không hiểu được, miễn cưỡng xem một lúc, Ngô Nặc nhìn đến mức đau đầu, nhưng chút xíu cảm giác cũng không tìm được, chỉ có thể trước gác nó sang một bên, đợi sau này sẽ chậm rãi lĩnh hội từng từ từng câu.

Rượu gạo bí chế còn thơm hơn rượu trái cây bí chế, Ngô Nặc nếm thử một ít, còn lại thì đưa cho Bạch hết.

Rượu gạo bí chế vẫn không thể sánh được hầu nhi tửu, nhưng đối với Bạch mà nói đã là rượu ngon vô cùng hiếm thấy, hắn nếm qua mấy hớp, rồi đậy nắp lại, luyến tiếc không rời để Ngô Nặc cất rượu gạo đi, để sau này về bộ lạc chậm rãi thưởng thức.

Không thể không nói, Bạch đại miêu đã dần bước lên con đường tửu quỷ không lối về.

Thanh mã tấu dài 80cm, thân mã tấu dày chắc, lưỡi dao thép hợp kim vô cùng sắc bén, Ngô Nặc cầm vung mấy cái, cảm thấy hơi nặng tay, Bạch lại chê nó không đủ nặng, vung lên nhẹ phiêu phiêu chả có cảm giác. Nhưng con dao này lại gợi ý cho hắn, hắn suy nghĩ đợi tộc người lùn làm ra được sắt, hắn nhất định bảo họ đặc biệt làm một thanh thần khí nặng chút cho hắn, tốt nhất là loại có thể chớp mắt chém chết một con long thú!

Ngô Nặc không phải lần đầu tiên nhìn thấy ủng ma pháp phụ ma, ủng ma pháp phụ ma cao cấp tốt hơn y cũng từng thấy, trong số giao dịch giả giao dịch với y, đã từng có người muốn dùng trang bị phụ ma cao cấp đổi xác diêm giáp trùng với y. Nhưng hôm đó tích phân như chữ số thiên văn, khiến Ngô Nặc không có bất cứ do dự nào cự tuyệt, còn về sau đó y đã chảy bao nhiêu nước miếng, mắng hệ thống bao nhiêu lần, chỉ có mình y rõ nhất.

Hiện tại, cuối cùng y cũng có một đôi ủng ma pháp thuộc về mình rồi , đợi đã, cái thuộc tính ma pháp lừa đảo này là sao đây?!

136. Chương 136: Ủng Ma Pháp Lừa Đảo

Đầu tiên phải nói một điểm, đôi ủng ma pháp phụ ma này cho dù chỉ là sản phẩm phụ ma cấp thấp, nhưng hình dáng thật sự rất đẹp, bề mặt là da thật thuần đen, trên phần ủng cao đến đùi dùng chỉ vàng thêu một vài phù văn ma pháp, đế ủng dày mà chắc, bên trong sờ vô cùng mềm mại, Ngô Nặc thử mang một chút, kích cỡ vừa vặn, mang vào rồi vô cùng thoải mái, hơn nữa quan trọng nhất là, vô cùng nhẹ nhàng, đi đường tốt hơn hàng nhái Lexy Adidas gì đó y mang lúc trước không biết bao nhiêu lần, bước một vòng nhỏ, vừa không cấn chân cũng không mài chân, đế ủng thật dày khiến Ngô Nặc cao thêm 3cm, tựa hồ tô điểm cho đôi chân dài thêm, cảm giác tầm nhìn cũng trở nên rộng rãi.

Nhưng quay đầu lại, nhìn Bạch đại miêu đã dần cao hơn một nửa cái đầu thậm chí nhiều hơn, Ngô Nặc cảm thấy ba cm nho nhỏ của mình căn bản không thay đổi được bất cứ điều gì, bao gồm cả thuộc tính phụ ma lừa đảo của đôi ủng này _ tự động làm sạch, tự động phục hồi, tự động điều tiết nhiệt độ trong giày, tự động điều chỉnh hình thái thích ứng với tất cả địa hình lục địa.

Đã từng, có một đôi ủng ma pháp phụ ma cao cấp đặt trước mặt y, có thể một cước đạp chết cự long, tạo hình chói lóe mắt chó hợp kim có thể mang theo chủ nhân giả khốc mang theo chủ nhân bay lên, có thể cùng phối hợp với phục sức ma pháp cao cấp khác hình thành bộ trang bị ma pháp cao cấp, sau khi người không có bất cứ năng lực ma pháp nào mang vào, đều có thể hoàn toàn chống cự ma pháp, công kích vật

lý cấp bậc đại ma pháp sư, nếu có thể cung cấp ma lực cho nó, trang bị có thể trong một khoảng thời gian khiến năng lực ma pháp của chủ nhân tăng lên một bậc…

Sau đó lại nhìn đôi ủng mà hệ thống cho mình___ tự động… tự động… tự động… tự động… tự động cái lông gì, mấy thuộc tính ma pháp này đều cần phải có ma lực khu động được chưa?!

Y lại không phải ma pháp sư, lấy đâu ra ma lực?! Đánh giá kém .

Trên đại lục ma pháp nào đó của một vị diện ma pháp vô cùng xa xôi, một vị ma đạo sĩ kiêm giao dịch giả nào đó đang nỗ lực nghiên cứu ủng quân đội vị diện khoa học kỹ thuật chợt hắt hơi một cái, trong phòng thí nghiệm ma pháp rộng lớn, bày đầy ủng ma pháp giống hệt đôi trên chân Ngô Nặc.

Quẹt nước mũi, hắn tiếp tục chú tâm vào sự (lối) nghiệp (rẽ) vĩ đại phấn đấu cả đời _ phá vỡ ranh giới giữa khoa học và ma pháp!

Cho dù giá giao dịch trực tiếp của đôi ủng này trên hệ thống đã càng lúc càng rẻ, ma đạo sĩ đại nhân cũng không chút để ý, có tiền, tùy tính.

Ngô Nặc: [Hệ thống, chắc không phải do kho của mày đã đầy rồi nên mới đem thứ hàng nát này ra làm phần thưởng để lừa tao chứ?]

Hệ thống: … Ký, ký chủ ngốc hình như học được thông minh rồi. Ừm, kiên quyết không thừa nhận! Ký chủ ngốc tự nói, chống cự nghiêm trị, được cho về nhà*. Lại nói, phần thưởng nhiệm vụ không phải nó nói là xong, nhưng vì cái lông gì nó vẫn có chút xíu chột dạ vậy? Nhất định là do virus đáng chết đó! Nhất định thế.

Ngô Nặc sớm đã quen hệ thống giả chết vào lúc mấu chốt, thầm mắng hệ thống một đống, nhưng không hề có ý định cởi ủng ra___ vì mang vào thật sự quá thoải mái!

Nếu ma đạo sĩ đại nhân đại quý tộc tùy tính có tiền đó có thể nghe được lời trong lòng Ngô Nặc lúc này, nhất định sẽ cho y biết, ủng mang đương nhiên thoải mái rồi, vì mấy chiếc ủng này đều là do các thợ giày lợi hại nhất hàng đầu nhất trên lãnh địa của hắn chế tạo ra, cho dù không có một chút xíu thuộc tính ma pháp, cũng chỉ có quý tộc mới có thể mang, ở cả đế quốc vẫn nổi danh là tốt.

Ngô Nặc cũng từng suy nghĩ có nên dùng vu dược để khu động phù văn ma pháp trên ủng không, nhưng y sợ đôi ủng vừa đến tay còn chưa mang nóng đã bị hư, lúc đó chỉ có khóc.

Vẫn là đợi khi đi sắp hư ủng hãy thử vậy!

Đôi ủng ma pháp trong mắt Ngô Nặc khuyết điểm túm cái được một đống, nhưng lại khiến Bạch đại miêu ghen tỵ chết___ ủng thật sự rất đẹp, hoa văn màu vàng phía trên cực kỳ phức tạp, khiến người ta vừa nhìn đã có cảm giác rất thần bí, quan trọng nhất là, loại hoa văn đó dưới ánh mặt trời còn phát sáng kìa, lấp la lấp lánh, hệt như mặt trời giữa trưa, quả thật quá đẹp!

Thế là, trong mấy ngày tiếp theo, Ngô Nặc thường xuyên nhìn thấy Bạch đại miêu ngó chằm chằm đôi ủng ma pháp của mình phát ngốc, còn hỏi y, sau này thần linh liệu có cho hắn đôi ủng xinh đẹp như thế không.

Ngô Nặc nhìn điệu bộ hắn, liền nhớ tới những bộ đồ xinh đẹp y thấy trong tủ kính lúc trước, lại chỉ có người phụ nữ kia và con của bà ta mới có… cảm giác đó quả thật không thể chịu nổi! Bạch đại miêu mới giúp y kiếm một đống tích phân, mua cho hắn một đôi ủng một chút cũng không quá đáng!

Thế là Ngô Nặc lên khu giao dịch hệ thống tìm kiếm một chút, ở khu giao dịch hệ thống cấp hai, trước tìm một đôi ủng ma pháp phụ ma cấp thấp giống hệt trên chân mình, lượng tồn kho hệ thống hiển thị khiến Ngô Nặc càng thêm tin tưởng suy đoán của mình, nhưng là giá cả niêm yết của hệ thống khiến y quả quyết chọn từ bỏ mua hàng lừa đảo này ___ 100000 tích phân, 5000 giao dịch tệ.

Ngô Nặc:… Má nó chứ, hệ thống mày sao không đi ăn cướp đi!

5000 giao dịch tệ chỉ là chuyện nhỏ, nhưng tốn 100000 tích phân để mua một đôi ủng, bất luận thế nào Ngô Nặc cũng luyến tiếc, không phải y bủn xỉn, mà là y cảm thấy thép tốt nên dùng cho lưỡi đao, tích phân cũng nên dùng ở chỗ quan trọng hơn.

100000 điểm tích phân, vào thời khắc mấu chốt, đủ có thể cứu mạng.

Cho nên, Ngô Nặc tìm kiếm ở khu giao dịch cấp một rất lâu, tìm được một đôi ủng da màu đen, không có công năng phụ ma, nhưng nhìn rất chắc chắn, không thể phân biệt chủng loại da thú, mơ hồ có một chút đường vân thiên nhiên màu vàng nhạt, tổng thể mà nói, còn rất dễ nhìn.

Vừa khéo cũng có kích cỡ Bạch mang được, Ngô Nặc cắn răng tốn 20000 tích phân, 2000 giao dịch tệ mua đôi ủng da này.

Suy nghĩ đến Bạch đại miêu hiện tại còn đang tiếp tục phát triển chiều dọc một cách không khoa học (cái này không công bằng), Ngô Nặc mua một đôi số lớn hơn, sau đó, sự thật chứng minh, chọn lựa của Ngô Nặc vô cùng chính xác.

Tốn 20000 tích phân, Ngô Nặc vốn có chút đau thịt, nhưng sau khi nhìn thấy Bạch đại miêu mang ủng da vào, bộ dạng cao hứng đắc chí lại trân trọng, Ngô Nặc lập tức cảm thấy đáng giá, trong lòng cũng theo đó cao hứng___ tựa hồ có chút lý giải suy nghĩ của những người đàn ông đáng thương trên trái đất lúc bị cánh phụ nữ vắt kiệt túi tiền.

Chỉ cần cậu cao hứng là được.

Bạch đại miêu mấy hôm nay thật sự rất cao hứng, không chỉ có giày mới rất đẹp để mang, trên đường tiểu sứ thần còn nghĩ mọi cách làm đồ ngon cho hắn.

Tiểu miêu thú gầy gò, đang dùng tốc độ mắt thường thấy được mập trở lại / .

Trừ khẩu phúc được thỏa mãn ra, mấy hôm nay Ngô tiểu Nặc còn đặc biệt ngoan, lúc ưm ưm ưm cực kỳ phối hợp, Bạch đại miêu nhân cơ hội nếm thử không ít tư thế bình thường nhiều lắm chỉ dám nghĩ, tư vị đó… quả thật không thể thỏa mãn hơn .

Bạch ước gì con đường này đi mãi không hết thì tốt biết bao, nhưng đợi đến khi thịt mỡ trong hình thái miêu thú của hắn trở lại, thậm chí còn mập hơn, họ cuối cùng vẫn đến bộ lạc dực nhân ___ Sào.

Sào, nơi ở của nó, một mặt là thảo nguyên và rừng rậm nguyên thủy rộng lớn vô biên, lấy sông lớn làm ranh giới, một bên là vách núi cao sừng sững tận mây, đại tự nhiên đã đơn giản thô bạo hỗn hợp địa hình nơi này lại với nhau.

Các dực nhân sống trong hang động trên vách núi, nhìn từ xa, trên vách núi có vô số hang động to to nhỏ nhỏ, giống như tổ ong, vì thế, bộ lạc này được gọi là Sào, chẳng kỳ quái chút nào.

Lấy bộ lạc Sào làm trung tâm, bên mặt núi chếch về tây, còn cư trú lượng lớn bộ lạc dực nhân.

Vì có núi lớn ngăn trở, cùng với vấn đề tín ngưỡng và ngôn ngữ, bộ lạc dực nhân bên bộ lạc Đại Hồ này rất ít giao lưu với bộ lạc thú nhân. Đi tiếp về nam, ở nơi không có núi lớn ngăn trở, tại nơi bộ lạc dực nhân và bộ lạc thú nhân hỗn cư, quan hệ của hai chủng tộc không tốt đẹp mấy, có vài nơi thậm chí còn là tử địch, mà một vài bộ lạc siêu cấp, không chỉ một lần dùng nắm đấm bạo lực phân chia địa bàn.

Vị trí của Sào nếu nghiêm khắc mà nói đáng lý thuộc về địa bàn của thú nhân, nhưng thời gian bộ lạc Sào sinh trưởng sinh sôi ở đây không hề ngắn hơn bộ lạc Đại Hồ, hai bộ lạc tuy nói rất ít giao lưu, nhưng cũng không có mâu thuẫn gì lớn, nhiều lắm là trong quá trình săn bắt phát sinh chút cọ sát, sau khi bộ lạc Đại Hồ từ săn bắt làm chính dần chuyển sang chăn nuôi làm chính, bộ lạc Sào cũng lợi dụng đất phì nhiêu men bờ sông trồng lượng lớn thức ăn ăn được, đồng thời cũng học bộ lạc Đại Hồ nuôi dưỡng động vật, cọ sát tạo ra bởi thức ăn giữa hai bộ lạc này đã càng lúc càng ít.

Thông thường mà nói, lực chiến đấu của dực nhân quả thật hơi kém thú nhân một chút, nhưng người ta lại có cánh, giống như máy bay và xe tăng, rất khó nói được ai lợi hại hơn.

Là bộ lạc lớn lâu đời lịch sử kéo dài không thua bộ lạc Đại Hồ, các dực nhân rất hiếm khi giao lưu với bộ lạc xung quanh, họ cũng chưa từng tham gia hội chợ bộ lạc do bộ lạc Đại Hồ tổ chức. Nhưng, nghe Tang Ba nói, kỳ thật mỗi năm Sào cũng sẽ tham gia hội chợ bộ lạc, nhưng họ tham gia là hội chợ bộ lạc của bộ lạc dực nhân tổ chức sau núi.

Tang Ba còn lặng lẽ cho Ngô Nặc biết, những dực nhân của bộ lạc Sào, vì có cánh, có thể đi tới rất nhiều nơi thú nhân không đến được, vì thế, trong tay họ có không ít đồ tốt, đặc biệt là một vài vu dược quý.

Ngoài ra, Tang Ba còn tiết lộ cho Ngô Nặc một tin tức vô cùng quan trọng, bộ lạc Sào rất thiếu muối.

Hắn chỉ tiếp xúc với bộ lạc Sào có mấy lần, đều là vì muối, hắn dùng muối thô đổi được không ít đồ tốt từ tay các dực nhân.

Đương nhiên, Tang Ba không thể nào tốt bụng như thế, trực tiếp cho Ngô Nặc biết chuyện bộ lạc Sào thiếu muối, hắn ước gì được lũng đoạn muối huyết của bộ lạc Trường Hà, tương lai giao dịch giá cao cho bộ lac Sào kìa. Những tin tức này, đều là Ngô Nặc và Bạch đông một câu tây một câu từ những lời Tang Ba nói sau đó tự phân tích ra.

Từ Trường Hà đến khúc bộ lạc Sào này, mặt sông đã trở nên cực kỳ rộng rãi, các dực nhân sống trên vách núi ở bờ sông, thức ăn họ trồng và động vật họ chăn nuôi thì ở đối diện bờ.

Thú nhân giống dực nhân, cũng có một lượng lớn tộc nhân thuần nhân không cách nào hóa thành điểu thú, các dực nhân nhờ đôi cánh, có thể dễ dàng bay vào ổ ở đối diện sông, thuần nhân muốn vượt sông lại vô cùng khó khăn.

Vì thế, men theo bờ sông, có rất nhiều lều to nhỏ, thuần nhân và các nô lệ của bộ lạc dực nhân bình thường sẽ sống trong những túp lều này, đợi khi đến mùa đông, các dực nhân sẽ dẫn thuần nhân trong bộ lạc về hang ổ đối diện sông hưởng thụ cuộc sống ấm cúm, các nô lệ thì tiếp tục ở trong lều, trông coi gia súc của bộ lạc.

Đại khái là vì ôm lòng phòng bị cực lớn với bộ lạc thú nhân xung quanh, các chiến sĩ dực nhân bộ lạc Sào có cảnh giác cực cao, Hắc Phong vừa kéo xe ngựa bước vào phạm vi trú của bộ lạc Sào, một chiến sĩ dực nhân tay cầm mâu gỗ từ trên trời giáng xuống đối diện Hắc Phong, sau đó chĩa mũi mâu sắc bén vào Bạch và Ngô Nặc.

"Các người là ai?"

---

*Xuất phát từ câu nói: Thẳng thắn khoan hồng, phải vào nhà lao, chống cự nghiêm trị, được cho về nhà. Châm biếm câu nói "Thẳng thắn khoan hồng, chống cự nghiêm trị", trên thực tế tội phạm nào thẳng thắn khai hết tội thì bị tống vào nhà giam, ai ngoan cố không thừa nhận tội, cảnh sát không tìm được chứng cứ thì buộc phải thả họ về.

137. Chương 137: Sào

Người đó trực tiếp dùng ngôn ngữ thiên phú của tộc dực nhân nói, kỳ diệu thay, Bạch hiểu được không chút trở ngại.

Nhưng đợi khi Bạch dùng ngôn ngữ thiên phú thú nhân đáp trả đổi phương, đối phương không những không hiểu, trên mặt rất nhanh đã lộ ra biểu cảm không kiên nhẫn, cuối cùng vẫn là Ngô Nặc dùng tiếng Đại Hồ cộng thêm ngôn ngữ cơ thể, mới miễn cưỡng câu thông được.

Bộ lạc Sào dù sao cũng đã sống rất lâu trên vùng đất này, cho dù rất ít qua lại với bộ lạc thú nhân xung quanh, ngôn ngữ không thông, nhưng một vài từ Đại Hồ đơn giản họ vẫn có thể nghe hiểu.

Thấy bao to túi nhỏ muối huyết trên xe ngựa, sắc mặt Dực Vân cuối cùng diệu đi, ném lại một câu: "Các người chờ ở đây, đừng động." Rồi giang cánh bay đi, không bao lâu, hắn dẫn ba dực nhân trở lại, người đàn ông đi đầu nhìn cỡ khoảng bốn mươi mấy tuổi, ngũ quan vô cùng anh tuấn, nếu tạm bỏ qua râu rậm rạp quá mức trên mặt, cùng với mũ lông năm màu ngũ sắc vô cùng hại mắt trên đầu, miễn cưỡng được xem là một trung niên soái ca.

Hai dực nhân còn lại trông trẻ tuổi hơn nhiều, nhiều lắm không quá hai mươi tuổi, ngũ quan trên gương mặt trắng trẻo sạch sẽ có bảy phần giống người trung niên kia, trong con mắt gần như đen hoàn toàn hàm chứa nguy hiểm không cách nào xem thường, mái tóc dài màu vàng hơi xoăn dùng dây gai buột lại, dưới

ánh mặt trời chiếu rọi, mơ hồ có ánh sáng quẩn quanh. Dưới hình người, sau lưng họ là một đôi cánh lông vũ màu trắng thuần, bỏ qua đầm ngắn da thú trên người họ, Ngô Nặc cảm thấy họ quả thật giống hệt thiên sứ trong thần thoại phương tây.

Lẽ nào trong một khoảng thời gian nào đó trên trái đất, cũng từng xuất hiện dực nhân?

"Các người, tới từ bộ lạc Đại Hồ?" Người đàn ông trung niên hỏi, giọng hắn thấp trầm mà vui tai, tràn đầy sức hút.

"Chúng tôi từ bộ lạc Đại Hồ qua đây, nhưng chúng tôi không phải người của bộ lạc Đại Hồ, chúng tôi tới từ bộ lạc Trường Hà ở thượng du con sông." Có công năng phụ trợ ngôn ngữ hệ thống, tiếng Đại Hồ của Ngô Nặc đã nói vô cùng thuần thục.

Tiếng Đại Hồ của người đàn ông trung niên rõ ràng tốt hơn Dực Vân nhiều, cho dù dùng từ hơi cứng hơn nữa phát âm hơi lạ, nhưng hắn có thể hiểu được lời Ngô Nặc: "Bộ lạc Trường Hà, các người đến bộ lạc chúng tôi, làm gì?"

Bộ lạc Trường Hà? Chưa từng nghe qua, nhưng… ánh mắt Dực Vũ rơi lên đôi giày của hai người, hắn chưa từng thấy qua giày nào đẹp như thế, đặc biệt là đôi trên chân của tiểu thuần nhân, hoa văn phía trên quả thật quá đẹp, cho dù là đại nhân vật của bộ lạc siêu cấp hắn cũng chưa từng thấy họ mang, xe ngựa của hai người trông cũng không quá giống xe bình thường, có vẻ rất chắc chắn, chất liệu quần áo thì rất bình thường, nhưng rất sạch sẽ kiểu dáng cũng đặc biệt, mặc vào người trông rất… rất tinh thần, lẽ nào hai tên này tới từ bộ lạc siêu cấp? Bất giác, ánh mắt Dực Vũ trở nên cẩn thận hơn.

"Tôi là Vu Nặc, là người huyết mạch đại vu, hắn là Bạch, là thú nhân thủ hộ của tôi, chúng tôi ra ngoài lịch lãm, thuận đường giao dịch một chút đồ thú vị từ bộ lạc ven đường." Ngô Nặc nắm tay phải thành quyền đặt lên ngực, khẽ cúi đầu hành lễ, đơn giản giới thiệu bản thân và Bạch.

Vì trang phục lòe người của Ngô Nặc và Bạch, Dực Vũ đã có bảy phần tin tưởng hai người đến từ bộ lạc thú nhân giàu có nào dó, thậm chí là bộ lạc siêu cấp rất cường đại. Lúc trước hắn từng đi qua một vài bộ lạc siêu cấp, người của những bộ lạc này, đi đường đều hận không thể hếch mũi lên trời, làm gì… khiến người ta cảm thấy thoải mái như tiểu thuần nhân này.

Sự khiêm tốn lịch sự của Ngô Nặc khiến Dực Vũ và ba dực nhân khác thả lỏng, ấn tượng về y cũng tốt hơn vài phần.

Để biểu thị sự lễ mạo và xem trọng của mình, Dực Vũ cũng hành lễ với Ngô Nặc và Bạch, đồng thời dùng tiếng Đại Hồ sượng cứng tự giới thiệu: "Tôi, Dực Vũ, thủ lĩnh của Sào. Dực Tráng Tráng, Dực Mao Mao, con tôi…"

Khóe môi Ngô Nặc hơi cứng lại, lão đại, tên của con mình có thể nào đừng đặt quá tùy tiện vậy không? Xác định là con ruột, chứ không phải hàng khuyến mãi?

Tráng Tráng, Mao Mao gì đó, Ngô Nặc nhìn hai anh em mang thánh quang đối diện, chợt cảm thấy có chút không dám nhìn thẳng, ngược lại Dực Tráng Tráng và Dực Mao Mao rất bình tĩnh, không hề cảm thấy tên của mình có vấn đề gì. Khi Dực Vũ giới thiệu đến họ, họ đều bước ra một bước, hành lễ với Bạch và Ngô Nặc.

Hai anh em Dực Tráng Tráng và Dực Mao Mao là cùng một trứng nở ra, loại tình huống này đừng nói ở bộ lạc Sào, cho dù ở trong tất cả bộ lạc dực nhân cũng cực kỳ hiếm thấy, đặc biệt là hai người họ còn đều là dực nhân, ấu thú thế này đã định là khó nuôi sống. Dực Tráng Tráng và Dực Mao Mao giống nhau, lúc mới nở ra, một người đặc biệt gầy, một người đặc biệt trọc, Dực Vũ lần đầu tiên làm ba tốn vô số tâm huyết, mới nuôi sống được hai anh em, sau đó nuôi cho tráng kiện, cho đến hiện tại đã bồi dưỡng hai anh em thành dực nhân cường đại số một số hai trong bộ lạc, Dực Vũ dốc hết tâm huyết, dưỡng dục hai đứa con thế này, hơn nữa hai đứa đều vô cùng ưu tú, cho nên, Dực Vũ đến đâu cũng mang theo hai đứa con song sinh của mình.

Dực Tráng Tráng và Dực Mao Mao là song sinh cùng trứng, tướng mạo họ gần như giống hệt nhau, nếu họ không mở miệng, dù có quan sát tỉ mỉ thế nào cũng rất khó phân biệt được hai anh em. Nhưng hai người họ vừa mở miệng, rất dễ phân biệt được, anh trai Dực Tráng Tráng âm thanh thấp trầm đầy sức hút cứ

như có một loại mị lực dụ hoặc nhân tâm, em trai Dực Mao Mao âm thanh thanh thoát uyển chuyển dễ nghe động nhân nhưng lại không khiến người khác hiểu lầm giới tính của hắn.

Cặp anh em này nếu sinh ra trên trái đất, tuyệt đối có thể nhẹ nhàng trở thành ca sĩ cấp bậc siêu sao thiên vương… cũng không chừng, giọng của y không phải cũng rất thanh thoát sao, nhưng lạc điệu còn không phải lạc tận lên trời, cái chuyện ca hát này còn phải có chút thiên phú. Ngô tiểu Nặc rất tự lượng sức mình nghĩ.

Sau khi đơn giản hàn huyên, Dực Vũ hỏi đến chuyện muối huyết của Ngô Nặc.

Ngô Nặc và Bạch phân tích không sai, bộ lạc Sào năm nay quả thật vô cùng thiếu muối.

Cũng giống như bộ lạc Đại Hồ lũng đoạn giao dịch muối thô, trong bộ lạc dực nhân cũng có bộ lạc lớn lũng đoạn giao dịch muối thô, mà bộ lạc lũng đoạn giao dịch muối thô, muối thô của họ là giao dịch từ bộ lạc thú nhân, vì thế, giá vào còn mắc hơn bộ lạc Đại Hồ một chút. Núi lớn bắt ngang, vị trí địa lý của bộ lạc Sào so với các bộ lạc dực nhân khác là vô cùng hẻo lánh, khi muối thô giao dịch lòng vòng đến tay họ, giá đã mắc tới trình độ khó tin.

Lượng nhu cầu về muối của dực nhân ít hơn thú nhân nhiều, nhưng thuần nhân trong bộ lạc dực nhân và thuần nhân trong bộ lạc thú nhân không có khác biệt, đều cần phải hấp thụ muối.

Giá muối cao quá mức, đối với bộ lạc Sào mà nói, là một gánh nặng rất lớn.

Bộ lạc họ cách bộ lạc dực nhân tổ chức hội chợ rất xa, giao dịch chỉ có thể do dực nhân đích thân hoàn thành. Dực nhân sở trường bay, nhưng cự ly xa lại mang vật nặng bay, đối với họ mà nói không phải chuyện dễ dàng, nếu nói riêng sức chịu đựng, đa số dực nhân đều không bì nổi thú nhân. Vì thế cho dù so với rất nhiều bộ lạc dực nhân khác, bộ lạc Sào cũng coi là giàu có, nhưng vì hạn chế về cự ly, mỗi năm vật tư họ có thể mang đến hội chợ vô cùng có hạn, muối thô trao đổi về thường xuyên không đủ cho bộ lạc dùng, có lúc không thể không giao dịch một ít với bộ lạc Đại Hồ.

Bộ lạc Đại Hồ và bộ lạc Sào trước giờ không có giao tình gì, hai chủng tộc, tín ngưỡng hoàn toàn không giống nhau chỉ cần không đánh nhau vì địa bàn đã coi là không tồi, đừng trông mong bộ lạc Đại Hồ sẽ cho bộ lạc Sào chiếm được tiện nghi gì.

Vì thế, bộ lạc Sào thỉnh thoảng giao dịch muối thô cấp cứu từ bộ lạc Đại Hồ, giá bộ lạc Đại Hồ đưa ra so với họ mua từ hội chợ dực nhân chỉ mắc không rẻ.

Chịu ảnh hưởng của mùa đông năm ngoái, giá muối thô năm nay đều tăng lên, bên bộ lạc dực nhân cũng không ngoại lệ, bộ lạc Sào vì khoảng cách xa tin tức tắt nghẽn, cho dù họ chuẩn bị vật tư tham gia hội chợ nhiều hơn năm ngoái, muối thô đổi về được lại ít hơn bất cứ năm nào trong quá khứ.

Trước đó không lâu, bộ lạc dực nhân mới hoàn thành thu hoạch, họ chuẩn bị mang kê và 'guli' (lúa mì) mới thu hoạch đến bộ lạc Đại Hồ đổi muối thô.

Nhưng năm nay sản lượng kê và guli đều không bằng năm ngoái, tộc nhân lại nhiều hơn năm ngoái, Dực Vũ và đại vu bộ lạc Sào đều lo lắng tộc nhân không đủ thức ăn, còn đang suy nghĩ rốt cuộc phải lấy bao nhiêu lương thực đến bộ lạc Đại Hồ đổi muối thô mới tốt. Đồng thời, họ cũng phái người lặng lẽ nghe ngóng bộ lạc thú nhân xung quanh, tìm hiểu giá giao dịch muối thô ở hội chợ, mong năm nay không tiếp tục làm kẻ coi tiền như rác nữa.

Kết quả, họ còn chưa nghe ngóng được tin tức xác thực, Ngô Nặc và Bạch đã kéo muối huyết tới.

Cho dù một hai ngàn cân muối huyết trên xe ngựa này căn bản không thể bù được sự thiếu thốn muối thô của bộ lạc Sào năm nay, nhưng Dực Vũ cân nhắc, nếu Ngô Nặc và Bạch đã có thể kéo một xe muối huyết tới, vậy không chừng năm sau họ có thể mang tới nhiều hơn, nếu cự ly không quá xa, chưa chắc hắn không thể phái tộc nhân trực tiếp đến bộ lạc đối phương giao dịch muối, tốc độ của dực nhân họ nhanh hơn thú nhân nhiều.

Cho nên, Dực Vân vừa báo cáo có người kéo một xe muối lớn tới bộ lạc, Dực Vũ không nói hai lời đã dẫn hai đứa con ra đây.

Dực Vũ không ngờ là, bộ lạc Trường Hà xa hơn hắn tưởng tượng nhiều, giao dịch căn bản không thể đạt thành. Khi hắn đang chán nản nhụt chí, Ngô Nặc nêu ra một suy nghĩ kinh người.

"Đường thủy… cậu là nói từ trên con sông này… làm sao có thể?" Dực Vũ không tin nổi trợn to mắt.

Ngô Nặc chú ý thấy nơi này của họ có dấu vết trồng qua lúa mì, để kéo gần quan hệ với nhóm Dực Vũ nhanh hơn, y bảo Bạch nhóm một đống lửa, y lấy ra mấy cái bánh hương hẹ lớn, đặt lên nồi đá dùng nấu canh để làm nóng.

Hương thơm của hẹ vô cùng nồng hơn nữa còn có tính xâm lược, phối thêm với hương thơm lúa mì mới thu hoạch năm nay, lúc bánh nóng dần lên, hương thơm từ nhạt biến đậm, đậm đến mức mắt Dực Vân, Dực Tráng Tráng và Dực Mao Mao đều 'dính' lên trên cái bánh, căn bản không lột ra được, lời Ngô Nặc nói, họ một chữ cũng không nghe lọt.

Ngô Nặc mỉm cười, cầm bánh lên cắn một miếng, sau đó đưa mấy cái bánh lớn đã nóng khác cho bốn người Dực Vũ, Bạch cũng lấy một cái, há miệng cắn.

Dực Vân không có lòng phòng bị, cầm bánh bắt đầu gặm, hắn nếm được vị của 'guli' trên bánh, lần đầu tiên, Dực Vân cảm thấy trước kia hắn đã trách lầm 'guli', 'guli' không khó ăn chút nào! Đây là 'guli' ngon nhất hắn từng ăn!

Khi Dực Vân gặm sắp xong cái bánh, vẻ hưởng thụ trên mặt hắn quả thật quá rõ ràng, thế là, Dực Tráng Tráng và Dực Mao Mao cũng bắt đầu ăn, cho tới bây giờ, hai anh em chỉ từng ăn qua lúa mì, cũng dùng tốc độ nhanh nhất hưởng thụ bánh hương hẹ.

Kế đó, ngay cả Dực Vũ cũng sụp lạy dưới mê lực của bánh hương hẹ.

Nhưng, không đợi đám người Dực Vũ hỏi cách chế biến bánh nướng, Ngô Nặc vừa gặm bánh, vừa dùng lá cây làm ví dụ, phổ cập cách đi đường thủy cho mấy người.

Tại một nơi xa xa, các nô lệ đã ngồi thuyền độc mộc hơn một tháng trên sông, lại lần nữa gặp phải nguy cơ trọng đại.

138. Chương 138: Gặp Nạn

Chạy thuyền nghịch lưu trên con sông hoàn toàn xa lạ, tuyệt đối là một chuyện vô cùng gian nan, càng gian nan hơn là, thân ở thế giới nguyên thủy, con sông nhìn như bình lặng luôn ẩn chứa những nguy cơ khó thể tưởng tượng.

Các nô lệ xuất phát từ bộ lạc Đại Hồ, suốt đường đi tới nay, trong hơn một tháng, nguy hiểm họ gặp phải quả thật nhiều không kể xiết, nhờ thứ Vu Nặc để lại cho họ, cùng với trí tuệ của họ, tất cả đều may mắn hóa giải hoặc tránh qua được, tuy không thiếu người bị thương, nhưng cho tới nay sáu mươi người vẫn là sáu mươi người lúc xuất phát, đương nhiên, các nô lệ cho rằng nhân tố mang tính quyết định trong đó, vẫn là nghi thức chúc phúc mà Ngô Nặc đại nhân cử hành cho họ lúc đó.

Tất cả đều là nhờ sự phù hộ âm thầm của thần linh!

Cho nên, khi nguy cơ lại tới lần nữa, các nô lệ không những không sợ hãi, ngược lại còn náo nức muốn thử.

Kẻ dũng không sợ!

Khi tộc ăn thịt người truy đuổi họ hai ba ngày cuối cùng mất sạch kiên nhẫn, toàn bộ nhảy xuống nước, bốn chiến nô thuyền trưởng ra đời, lại mài giũa ra một vài kỹ xảo tác chiến tốt, cong ngón tay, thổi âm mà chỉ họ mới biết, lát sau, tốc độ của bốn con thuyền độc mộc to như cự vật trở nên càng nhanh hơn.

Các tộc nhân ăn thịt người tàn ngược xuống nước xong triệt để hưng phấn, họ hưởng thụ nhất trừ cảm giác no bụng thức ăn mang tới cho họ, còn có sự sợ hãi, khủng hoảng trong quá trình thức ăn chạy trốn, điều họ thích nhất chính là, giây phút thức ăn tuyệt vọng nhất, lại hung tợn cắn đứt cổ họ không chút lưu tình, dòng máu ấm nóng phọt ra như nước trái cây ngọt ngào nhất, có thể trao cho họ khoái lạc và sức mạnh vô cùng vô tận!

Trải qua truy kích hơn hai ngày, các thú nhân tộc ăn thịt người đã hiểu rõ kẻ ngồi trên cự vật khổng lồ (thuyền độc mộc) đều là thuần nhân bình thường, mà cự vật khổng lồ cũng không phải thủy quái họ tưởng lúc đầu, chỉ là gỗ mà thôi, họ từng thấy gỗ nổi trên mặt nước, nhưng chưa từng thấy gỗ nào lớn như vậy mà vẫn có thể nổi trên mặt nước.

Mà phía trên nó, không chỉ có thuần nhân mập tráng, nhìn có vẻ còn chứa không ít hàng hóa, trong đó có vải mà chỉ người bộ lạc lớn mới mặc, số lượng còn không ít.

Số vải đó có lẽ đổi được không ít nô lệ, lại thêm những thuần nhân đó, có thể cho họ ăn rất lâu!

Sau này họ còn có thể ngồi trên cự vật khổng lồ, đi lại tự do trên mặt nước.

Bộ lạc họ luôn sống bên bờ sông, gần như tất cả mọi người đều biết bơi, sở dĩ truy đuổi lâu như thế mới động thủ___

"... Thuyền trưởng, dưới nước có gì đó!" Lời chưa dứt, thân thuyền đột nhiên lay mạnh, thuyền trưởng A Man đứng ở đầu thuyền lay động theo quán tính, nhưng rõ ràng đây đã không phải lần đầu tiên hắn gặp tình trạng này, nhanh chóng ổn định thân hình, tiếp tục huýt sáo lần nữa.

Thuyền trưởng trên ba chiếc thuyền nghe được tiếng huýt nóng vội của hắn, nhanh chóng phát hành hiệu lệnh, rất nhanh, bốn cự vật khổng lồ cuối cùng chậm rãi dừng lại.

Trên mặt các thú nhân ăn thịt người truy đuổi không tha lộ ra nụ cười tàn nhẫn và quyết tâm phải đạt được.

Tại nơi họ không thấy được, thuyền trưởng của chiếc thuyền cuối cùng trân trọng lấy từ trong túi da bò thắt ở eo ra một chiếc lá cây được gói lại lớn cỡ nắm tay, hắn cẩn thận mở lá cây đã khô vàng hơi giòn ra, đổ bột phấn bên trong vào sông, miệng thầm niệm, một lát sau, trong con sông hơi phiếm vàng dần nhiễm lên màu lam thần bí.

Thú nhân bơi trước nhất mắt thấy sắp chạm vào thuyền, đột nhiên cảm thấy sức mạnh trong cơ thể dường như thoáng cái đã bị rút sạch, một con sóng đánh tới, hắn ngay cả sức lực giãy dụa khua hai tay cũng không có, trợn tròn mắt chìm thẳng xuống đáy nước, sau khi từng chuỗi bọt nước từ đáy nước trồi lên, thì không còn tung tích gì.

Đợi sau khi liên tiếp hai ba người xuất hiện dị trạng, cuối cùng có người phát hiện bất thường.

Bọn họ chúc đầu xuống đáy nước, cảnh tượng dưới đáy khiến mắt họ muốn nứt ra___ Dưới đáy nước có ba người đã biến về hình thú, an tĩnh trôi nổi, lặng yên không hơi thở, ngoài ra có bốn thú nhân tiếp cận thuyền độc mộc, toàn bộ đều đang vô thanh cầu cứu, nước sông cứ trào vào miệng mũi họ, gương mặt họ thống khổ vặn vẹo đầy dữ tợn, nhưng toàn thân lại cứng đờ chìm thẳng vào đáy nước, có người trên người bắt đầu lấp lánh ánh sáng, mắt thấy sắp không thể giữ được hình người.

Thú nhân khác vội bơi lại cứu giúp, không ai phát hiện nước sông lại lần nữa nhiễm lên một luồng lam thần bí, sau một lát, thú nhân tới cứu viện cuối cùng phát hiện thân thể mình cũng xuất hiện dị trạng, lúc này, họ có muốn thoát thân cũng không còn kịp.

Trên đỉnh đầu truyền tới tiếng bì bõm, những người vô lực giãy dụa, nhìn các thuần nhân hình thể cường tráng bơi về phía mình, trong tay họ cầm vũ khí kỳ quái, trông không giống đá lắm, gần như đồng thời, các thú nhân dưới nước đều dâng lên nỗi sợ hãi không hề tốt lành.

Một giây sau, vũ khí kỳ quái rất nhẹ nhàng đâm xuyên thân thể thú nhân đầu tiên.

Quá sắc bén...

Đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng của thú nhân tộc ăn thịt người chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có một ngày chết trong tay thuần nhân trước khi bóng tối phủ xuống.

Rất rõ ràng, những nô lệ này đã không phải lần đầu tiên xuống nước giác đấu, họ dùng vu độc và đồ sắt Ngô Nặc cho họ, giết chết thủy quái cự đại còn cường đại hơn thú nhân ăn thịt người này mấy lần, trận giết chóc đó, người của họ hơn phân nửa đều bị thương, tuy có vu dược Vu Nặc đại nhân cho, hiệu quả cũng vô cùng tốt, nhưng tới nay vẫn có rất nhiều người chưa lành hẳn.

Cho nên, khi những thú nhân này nhấm vào họ, rồi đuổi theo, họ tuy náo nức muốn thử nhưng không dám tùy tiện ra tay.

Cũng như các thú nhân đang đợi một thời cơ thích hợp, kỳ thật họ cũng đang chờ đợi.

Đợi những thú nhân này xuống nước, dùng vu dược không còn lại bao nhiêu cho họ một kích chí mạng!

Nước sông rất nhanh đã chuyển sang đỏ.

Bộ lạc ăn thịt người chiếm giữ bên bờ sông mấy chục năm, nằm mơ cũng không ngờ được, họ sẽ chết thảm trong tay một đám nô lệ thuần nhân.

Còn hai thú nhân vì bơi kém không xuống nước đã bị dọa chết điếng, khi họ nhìn thấy một thuần nhân xách đầu thủ lĩnh của mình, leo lên thuyền độc mộc cười dữ tợn với họ, họ không chút do dự hóa về hình thú, kẹp đuôi kêu thảm bỏ chạy.

Tiếng tru tựa như tiếng cười lớn của các thú nhân linh cẩu, vang vọng thật lâu bên bờ sông…

Vu độc không chỉ độc ngã thú nhân linh cẩu, còn độc ngã khá nhiều cá, các nô lệ vớt cá nổi trên mặt nước đem lên bờ, mở bụng bỏ nội tạng, nhóm lửa, ăn bữa cá nướng không tính là quá mỹ vị.

Số vu độc này chính là loại bộ lạc Trường Hà bôi lên mũi tên dùng cho săn bắt lúc trước, nó có thể khiến động vật hôn mê trong thời gian cực ngắn. Trong lúc lịch lãm, Ngô Nặc hái được một vài vu dược bộ lạc Trường Hà không có, lợi dụng dược tính của những loại vu dược này, y cải thiện loại vu độc dược đó, khiến loại vu độc này có thể phát huy tác dụng ngay cả khi ở trong nước, có thể trong thời gian cực ngắn làm động vật trong nước hôn mê.

Đối với sinh vật trên bờ mà nói, cho dù có giỏi bơi, nếu tê liệt, hôn mê trong nước vẫn đều là chí mạng.

Càng diệu hơn là, sinh vật bị vu độc sau khi Ngô Nặc cải thiện độc ngã, bản thân không hề có độc tính.

Cho nên, con thủy quái cỡ bự xui xẻo ban đầu đó đã bị các nô lệ đói khát chia nhau.

Loại vu độc này vô cùng lợi hại, nhưng trong phối phương có một loại vu dược tên là 'tinh quang thảo', rất hiếm, một chút hàng tồn của Ngô Nặc đều đã phối thành vu độc cho các nô lệ hết. Đồng thời còn phối chế thuốc giải tương ứng cho họ, họ mới có thể hành động tự do trong nước lúc các sinh vật khác bị hôn mê choáng váng đầu óc.

Các nô lệ ngồi thuyền đi tới bây giờ, trừ lần trước gặp phải thủy quái, đây là lần thứ hai họ sử dụng vu độc.

Khổ nỗi thủy quái gặp phải lần trước quá hung tàn, tiêu tốn lượng lớn vu độc, cuối cùng mới dần chết được nó, lần này đối phó các thú nhân linh cẩu lại tốn ba bao nhỏ, vu độc Ngô Nặc cho họ đã chẳng còn bao nhiêu, nhưng ngay cả bóng dáng của bộ lạc Trường Hà họ cũng chưa thấy được.

Ven đường nghe ngóng, cũng không nghe thấy bất cứ tin tức nào về bộ lạc Trường Hà.

Thời tiết ngày càng lạnh, các nô lệ mới vừa đánh chết hơn ba mươi thú nhân ăn thịt người cùng hung cực ác, ăn cá nướng không quá mỹ vị, tâm trạng còn tồi tệ hơn bầu trời đang u ám kia.

Ăn cá nướng xong, các nô lệ vắt óc nghĩ vài biện pháp, lại tốn rất nhiều sức lực, tiêu hao gần hai ngày, cuối cùng khiến mấy chiếc thuyền độc mộc vượt qua được khu vực nước cạn đá loạn lởm chởm.

Tiếp theo, các nô lệ lại ngồi thuyền bình lặng trôi qua hơn mười ngày trên sông, trong hơn mười ngày này, họ dần cảm thấy được tốc độ nước chảy càng lúc càng chậm, con sông cũng trở nên hẹp hơn, ngay cả nhánh cũng ít đi. Đương nhiên, tất cả hoàn toàn phù hợp với miêu tả ban đầu của Bạch và Ngô Nặc, điều duy nhất các nô lệ có thể khẳng định là, họ không đi sai đường, nhưng không cách nào xác định bộ lạc Trường Hà rốt cuộc còn bao xa.

Ven đường, họ lục tục gặp một vài người, do ngôn ngữ không thông, cuối cùng họ không nghe ngóng được bộ lạc Trường Hà rốt cuộc còn bao xa. Nhưng, một vài nô lệ thông minh đã ý thức được tình huống có chút không đúng___ Là một bộ lạc siêu cấp, đáng lý ra người từ rất xa đã phải biết rồi mới đúng, giống như ở bộ lạc Đại Hồ của họ, đã nghe nói tới thành muối, bộ lạc dực hổ vô cùng xa xôi.

Đến nay họ vẫn không nghe ngóng được bộ lạc Trường Hà, chỉ có thể nói rõ một vấn đề___ họ còn cách bộ lạc Trường Hà vô cùng vô cùng xa.

Các nô lệ thành thật ngay thẳng, cho tới nay chưa từng hoài nghi, bộ lạc Trường Hà kỳ thật căn bản không phải là bộ lạc siêu cấp gì cả. Là một bộ lạc lớn bình thường mới vừa quật khởi không đến một năm, ở thời đại đồ đá tắt nghẽn đến đường đi cũng không có, bộ lạc Trường Hà làm sao có thể danh tiếng vang xa? Cho dù đào ra được muối huyết, cũng tuyệt đối không thể!

"… Tuyết… tuyết rơi rồi…" Sáng sớm, một nô lệ lèm nhèm tỉnh giấc trên thuyền, chỉ thấy xung quanh nơi mắt nhìn thấy được đã phủ một tầng trắng mỏng.

Bốn thuyền trưởng A Man, A Lôi…, tối qua trời vừa đổ tuyết họ đã trước sau tỉnh giấc, sau đó gần như cả đêm không ngủ.

Cho dù họ biết càng đi về phía bắc càng lạnh, nhưng họ không ngờ là, mùa đông ở phía bắc lại tới sớm hơn bộ lạc Đại Hồ nhiều như vậy.

Họ cần phải tranh thủ thời gian lên đường, vì Vu Nặc từng nói, bộ lạc Trường Hà vào thời điểm lạnh nhất của mùa đông, con sông chảy qua bộ lạc sẽ đóng băng. Họ cần phải tìm được bộ lạc Trường Hà trước khi sông đóng băng, nếu không, họ sẽ bị đông chết ở bên ngoài.

Đây, e rằng mới là khảo nghiệm và khó khăn lớn nhất họ sắp phải đối mặt.

Xóa đi thân phận nô lệ, trở thành cư dân của bộ lạc siêu cấp, là tín niệm chống đỡ họ đi tiếp từ đó tới nay.

Lúc này, họ trừ kiên định tín niệm, tiếp tục đi tới, đã không còn đường nào khác để đi.

Tại khu vực của các nô lệ mới vừa bắt đầu đổ tuyết, bên bộ lạc Trường Hà đã đổ tuyết hai ba ngày rồi.

Đựng đầy tất cả hầm xong, vẫn còn lượng lớn khoai trắng không có chỗ để, bộ lạc Trường Hà không còn phải lo lắng vì mùa đông lại đến sớm lần nữa. Nhưng, do mùa đông thực sự tới quá sớm, khoai trắng còn lại đã không cách nào phơi khô nữa, mọi người chỉ có thể cố gắng làm theo cách Ngô Nặc dạy họ, làm số khoai này thành miến.

Các người lùn giỏi chế tạo công cụ, đúng lúc chế tạo một vài công cụ cho mọi người, cải tiến một vài trình tự, hiệu suất làm ra miến của mọi người được tăng cao.

Theo kỳ thu hoạch kết thúc, mùa đông kéo tới, đại vu hạ lệnh tất cả cư dân chưa có nhà ở trở về bộ lạc. Các người lùn tiếp quản nhiệm vụ thi công nhà ở, chiếu theo ký túc xá của nô lệ, trước sau xây dựng mấy chục ký túc xá tập thể giống vậy trong bộ lạc, để đuổi kịp thời gian và tiết kiệm vật liệu, mấy ký túc xá này chỉ xây ba mặt tường, dựng mái nhà, mặt tường chắn chính diện dùng gỗ chống đỡ, trong nhà cũng chống gỗ, đảm bảo tối đa nhà sẽ không bị tuyết đè sụp.

Mặt không xây tường, các cư dân vào ở ký túc xá đó sẽ mang da thú cũ ở nhà mình dùng dây gai cột vào trụ, ban ngày vén da thú lên, trong ký túc xá sẽ đầy đủ ánh sáng, ban đêm buông da thú xuống, có thể chắn gió tuyết.

Đối với các cư dân Trường Hà quanh năm sinh sống ở phía bắc mà nói, thời tiết hiện tại còn không tính là quá lạnh, một ký túc xá ở trên mấy chục trên trăm người, không cần đốt than cũng không cảm thấy lạnh.

Do ký túc xá có hạn, lại thêm có người nguyện ý ở ký túc xá tập thể, có người không thích, người không có nhà lại không muốn ở ký túc xá, đại vu sẽ vẽ chỗ trên mảnh đất trống cạnh ký túc xá, cho họ tự dựng lều.

Những người tạm thời không có nhà của mình, tự nhiên cũng không có hầm thuộc về mình, thức ăn mỗi ngày đều do bộ lạc thống nhất cung ứng ___ khoai trắng đảm bảo no, dăm ba bữa lại cho đồ mặn, cuộc sống trôi qua cũng thoải mái.

Nhưng, cũng có người sống vô cùng khó chịu.

139. Chương 139: Bánh Trứng

Ban đầu, bộ lạc Sào đối với thú nhân ôm lòng phòng bị rất mạnh, nhưng dưới thế công mỹ thực liên tục nhiều ngày của Ngô Nặc, cộng thêm hào phóng dạy người bộ lạc Sào mài lúa mì thành bột, cùng với cách trộn bột mì cùng trứng làm thành các loại bánh nướng, bánh chiên… mỹ vị, lòng phòng bị của họ nhanh chóng giảm dần, tan rã không thành quân.

Giống cái dực nhân trong bộ lạc Sào sinh sôi hậu đại lấy trứng làm chủ, trứng dực nhân có thể ấp ra dực nhân cũng có thể ấp ra thuần nhân, các cô thỉnh thoảng cũng sẽ sinh ra hậu đại thuần nhân dưới hình thái bào thai, giống cái thuần nhân thì vừa khéo ngược lại, đa số các cô đều sinh ra đời sau thuần nhân bằng bào thai, rất hiếm khi sinh ra trứng, nhưng trứng các giống cái thuần nhân sinh ra, trăm phần trăm đều sẽ ấp ra dực nhân.

Vì loại phương thức sinh sôi hoàn toàn khác thú nhân này, ban đầu Ngô Nặc còn lo lắng họ không tiếp nhận nổi chuyện dùng trứng làm thức ăn, ai ngờ họ không chỉ không bài xích, ngược lại bộ lạc họ còn nuôi dưỡng rất nhiều chim thịt, trứng chim thịt gần như là hàng tất yếu trong cuộc sống của họ.

Tiếp xúc lâu rồi, Ngô Nặc mới biết, thì ra người bộ lạc Sào vẫn luôn kiên tin lấy hình bổ hình, họ rất cố chấp cho rằng, ăn càng nhiều trứng chim, tỷ lệ sinh trứng của các giống cái càng lớn, vì thế, bậc thầy nuôi gà (chim thịt) trong bộ lạc Sào rất nhiều .

Hơn nữa nhờ ưu thế trời sinh do đôi cánh mang tới, các dực nhân không chỉ tự nuôi chim thịt ăn chim trứng chim, còn thường xuyên đi trộm trứng long thú.

Cho nên, khi Dực Tráng Tráng và Dực Mao Mao như xổ của nhà kể cho Ngô Nặc nghe trứng của loại long thú nào mùi vị ngon hơn, nội tâm của Ngô Nặc là cự tuyệt___ họ làm thế, thật sự không bị bóng ma tâm lý sao? Không sợ ngày nào đó lẫn lộn trứng họ trộm tới và trứng họ sinh ra, ăn mất sao?!

Sau khi nhìn thấy trứng của dực nhân, Ngô Nặc liền biết khả năng đó gần như bằng không.

Vì trứng của dực nhân màu vàng, lớn, lấp lánh ánh vàng, màu như hoàng kim, chỉ cần trong hang động có một chút ánh sáng, trứng sẽ phản quang lại, trên cơ bản, chỉ cần không mù, thì sẽ không nhầm lẫn trứng dực nhân và trứng khác.

Chẳng qua, Ngô Nặc sẽ không nói ra, nhìn thấy loại 'trứng vàng' đó y có loại xúc động muốn tìm cái búa!

Đời người chưa từng đập qua trứng vàng thì không hoàn chỉnh đâu. (Đập trứng vàng: một loại hoạt động rất được hoan nghênh, trong trứng là các loại phần quà, thường là khi mua hàng giá trị lớn được cơ hội đập.)

Vì không mua được đồ gì lớn, Ngô Nặc chỉ từng coi người khác đập, một lần khi y bày sạp, còn nhìn thấy một tên vừa mua nhà đập ra được một chiếc xe hơi nhỏ, cho dù không phải là loại xe xa hoa gì, nhưng cũng đủ để Ngô tiểu Nặc ngưỡng mộ rất lâu rồi. Vì bất luận y mua vé số vé cào vé rút thăm, ngay cả năm tệ cũng chưa từng trúng! Bỏ đi, loại chuyện này nói nhiều toàn là nước mắt.

Bộ lạc Sào thích ăn trứng, nhưng cách ăn trứng của họ theo Ngô Nặc thực sự chỉ có một kiểu.

Trừ ăn sống chính là luộc.

Trên thực tế, ở đất nước ăn vặt, trứng tuyệt đối là một loại nguyên liệu thức ăn ưu tú có tính tạo hình cực mạnh, hơn nữa lại đơn giản dễ nấu đồng thời dinh dưỡng tràn đầy.

Trứng luộc có lẽ là cách ăn trứng dinh dưỡng nhất, nhưng tuyệt đối không phải là cách ăn mỹ vị nhất.

Trứng muối, trứng bắc thảo, trứng lá trà, trứng chiên thái dương, cà chua xào trứng, cơm chiên trứng…

Cho Ngô tiểu Nặc một trái trứng, y có thể chinh phục cả bộ lạc Sào!

Khụ khụ, cái này có hơi khó, nhưng chinh phục hai anh em Dực Tráng Tráng và Dực Mao Mao quả thật dễ dàng.

Hai anh em vốn không thích ăn guli gì, nhìn thấy Ngô Nặc bảo người mài guli thành bột phấn mịn trắng, rồi lại đập trứng chim thịt mà bình thường họ không phải rất thích ăn nhưng lại không thể không thường

xuyên ăn vào trong bột mì, trộn thêm gia vị khuấy đều, rồi lại thêm vào một chút thịt vụn cùng một chút rau dại cắt nhỏ, xong rồi lại lấy côn gỗ cán thành từng cái bánh mỏng thổi nhẹ là vỡ, sau đó quét một lớp mỡ lên phiến đá đã được đốt nóng, lại đặt bánh mỏng đã cán lên trên, lập tức, một hương thơm chưa từng ngửi thấy liền tản ra.

Đợi đến khi bánh trứng được chiên vàng, bỏ thêm vào trong một chút thịt nướng đã nướng sẵn từ trước, nếu thích, còn có thể quét thêm một lớp tương nấu bằng quả xanh đỏ, vị hơi chua, nhưng thanh mát chống ngán đồng thời vô cùng khai vị, còn có một loại tương thịt dùng hương liệu nấu ra, vị thịt thơm nồng, mang theo chút ít vị cay, thơm cay sướng miệng.

Bôi tương lên, rồi cuộn bánh trứng lại, cắn mạnh một miếng, bánh trứng dày hơn bánh Đông Sơn không ít, nhưng rất thơm mềm mang theo chút hương cháy nhạt, thịt vụn cùng rau vụn cắt nhỏ trên bánh trứng làm tăng thêm mùi vị và khẩu cảm cho bánh, thịt nướng bôi đầy tương bên trong ăn vào miệng, tương hoặc chua hoặc cay, phong vị mười phần.

Dực Tráng Tráng và Dực Mao Mao là dực nhân, thân hình so với thú nhân mảnh hơn chút, cơ bắp trên người mỏng ít nhìn sơ qua còn không bằng một vài thuần nhân vạm vỡ, nhưng đừng hoài nghi lực bạo phát trong thoáng chốc của họ, cũng như đừng hoài nghi lượng thức ăn của họ___ Người một hơi giải quyết trên mười cái bánh trứng siêu lớn, là hán tử chân chính, không cần giải thích.

Ngô tiểu Nặc vỗ vỗ bụng mình, y gặm ba cái đã là cực hạn, y là nhân loại bình thường, Bạch đại miêu đừng luôn lôi y ra so sánh với những phi nhân loại bọn họ được không hả?!

"… Thật sự ăn không nổi nữa rồi!" Ngô tiểu Nặc đẩy bánh lớn Sơn Đông nhái Bạch đại miêu đưa tới miệng ra, ăn quá no, y đã không cảm giác được hương thơm bánh lớn tỏa ra nữa rồi.

Bạch đại miêu thấy y quả thật ăn không nổi nữa, quay sang nhét bánh vào miệng mình, sau đó nhỏ giọng lầm bầm: "Cậu ăn quá ít, chẳng có chút thịt nào, ôm không thoải mái gì hết."

Ngô Nặc lười để ý đến hắn, thịt trên người y nhìn quả thật rất ít, so với người ở thế giới này, bất luận là khung xương hay hình thể của y đều nhỏ, nhưng với tiêu chuẩn của người địa cầu, y không hề gầy chút nào được chưa? Rõ ràng là thân hình tiêu chuẩn, mặc áo hơi gầy cởi áo có thịt, bao nhiêu người muốn cũng không được! Vậy mà còn chê y ôm không thoải mái! Hừ!

Bạch phát hiện Ngô Nặc không cao hứng, nhưng hắn không hề lo lắng, vì hắn có kỹ xảo đặc thù để lấy lòng tiểu sứ thần___ "Meo ngheo ngheo…" Miêu tinh nhân đã triệt để mập trở lại dựng người lên, hai vuốt mập gác lên tay Ngô Nặc, lỗ tai hơi run, con mắt băng lam xinh đẹp long lanh nhìn Ngô Nặc, trên mặt mèo mập viết đầy 'tôi sai rồi tôi hối hận rồi tha thứ cho bổn miêu được không'…

Ngô tiểu Nặc bản chất miêu nô lại lần nữa bị đánh một kích trúng tâm, sửng sốt một chút rồi 'hung ác' xoa mặt mèo mập: "Vô sỉ quá mức, tiết tháo của cậu đâu hả? Đúng là nên để người khác nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch không cần mặt mũi của cậu bây giờ!"

Bạch đại miêu thuận thế cọ cọ vào lòng bàn tay mềm mại của Ngô tiểu Nặc, cái đuôi hơi cuộn lấy cổ tay Ngô Nặc, nghiêm túc nói: "Tôi chỉ cho một mình cậu thấy, chỉ ngốc nghếch trước mặt cậu."

Mặt Ngô Nặc lập tức đỏ lên, tên khốn này thật sự là… thật sự là quá biết cách nói / .

Bạch đại miêu len lén liếc một cái, nhìn thấy khóe môi hơi nhếch lên của Ngô tiểu Nặc, đắc ý lắc lắc đuôi, giải trừ cảnh báo, tiếp theo, ừm, tiếp theo thì nên tắt đèn rồi .

Đoạn thời gian này, cuộc sống của Ngô Nặc và Bạch ở bộ lạc Sào trôi qua không tệ, do Ngô Nặc hào phóng truyền thụ cách ăn lúa mì chính xác cho họ, bộ lạc Sào từ trên xuống dưới đều rất cảm tạ Ngô Nặc. Vì đã đến mùa đông, lúa mì chính là một trong những thức ăn chính để họ vượt qua mùa đông, lúc trước, họ đều trực tiếp nấu lúa mì lên ăn, tuy có thể lấp đầy bụng, nhưng mùi vị thật sự không ra sao, một vài dực nhân thà đem lúa mì đi nuôi chim thịt, nuôi chim thịt béo lên rồi đẻ trứng hoặc trực tiếp mổ thịt ăn.

Sản lượng giống lúa mì nguyên thủy vốn không cao, kén chọn thức ăn thì khó tránh được một vài dực nhân phải chịu đói.

Mà hiện tại, Ngô Nặc dạy họ cách ăn chính xác, cho dù là dực nhân soi mói nhất, cũng buộc phải thừa nhận, guli sau khi mài thành bột rồi làm ra các loại thức ăn thật sự vô cùng mỹ vị, đương nhiên, cho dù tay nghề của họ tạm thời chưa đạt được tới trình độ của Ngô Nặc, cũng không tới mức nuốt không trôi.

Sau khi từ từ lấy được tín nhiệm của dực nhân, Ngô Nặc được mời gặp đại vu của bộ lạc Sào, Vu Dương.

Vu Dương là đại vu trẻ tuổi nhất mà Ngô Nặc từng gặp cho tới hiện tại, chỉ có gần hai mươi tuổi, đầu năm nay, cậu ta tiếp nhận truyền thừa đại vu, sau khi đại vu đời trước chết, cậu trở thành đại vu hiện tại của bộ lạc Sào.

Vu Dương từ lúc còn rất nhỏ đã thức tỉnh vu lực, thiên phú cực mạnh, lại là cháu của đại vu đời trước, vì thế, sau khi cậu thức tỉnh vu lực, trên cơ bản đã được đại vu đời trước xem là người thừa kế để bồi dưỡng.

Chẳng qua, do Vu Dương còn rất trẻ, cho dù tiếp nhận truyền thừa đại vu, có một phần ký ức đại vu các đời bộ lạc Sào lưu truyền lại, nhưng thời gian cậu ta tiếp nhận truyền thừa vẫn quá ngắn, rất nhiều thứ còn chưa dung hội biến thông trở thành của mình, vì thế, cả năm nay, gần như cậu đều không rời khỏi hang động của mình, chuyện lớn nhỏ trong bộ lạc đều có Dực Vũ phụ trách.

Cho đến sau khi Ngô Nặc và Bạch tới, cậu mới ra khỏi hang động, chủ động mời Ngô Nặc gặp mặt.

Vu Dương vừa lên làm đại vu, cho dù từ nhỏ cậu đã được bồi dưỡng thành người thừa kế đời sau, trước khi lão đại vu qua đời, cậu đã giúp ông xử lý qua chuyện lớn nhỏ của bộ lạc, nhưng cậu từ nhỏ sinh sống ở bộ lạc lớn lên ở bộ lạc, chưa từng đi nơi nào khác lịch lãm, vì thế, cậu tràn đầy hiếu kỳ với những nơi ngoài bộ lạc, mấy hôm nay luôn kéo Ngô Nặc hỏi chuyện bên ngoài, cậu không giống như mấy lão đại vu đã già thành tinh kia, không có nhiều tâm nhãn quanh co lòng vòng, chỉ hơi bất cẩn đã bị Vu Nặc lừa đi rất nhiều tin tức của dực tộc.

Đương nhiên, Vu Dương không ngốc đến mức cái gì nên nói cái gì không nên nói cũng không phân biệt được, Ngô Nặc cũng không phải nhất định phải nghe ngóng bí mật gì của dực tộc, y chỉ muốn hiểu dực tộc mà thôi, dưới thế công mỹ thực của Ngô Nặc, giao lưu của hai người trở nên rất thoải mái.

Ngô Nặc từ chỗ Vu Dương tìm hiểu và giao dịch dược một vài vu dược hiếm có và hạt giống vu dược chưa từng nghe tới, Vu Dương thì từ chỗ Ngô Nặc học được một vài phối phương vu dược đơn giản thực dụng, hai bên đều được lợi không nhỏ.

Ngô Nặc và Vu Dương ngày ngày gặp nhau nói chuyện vu dược, Ngô Nặc có công năng phụ trợ ngôn ngữ hệ thống, rất nhanh đã học được ngôn ngữ của bộ lạc dực nhân, Bạch có thể nghe hiểu ngôn ngữ thiên phú dực nhân, nhưng ngôn ngữ thông dụng của bộ lạc Sào thì hắn không hiểu được.

Mắt thấy quan hệ của Ngô Nặc và Vu Dương ngày càng thân cận, còn nói ngôn ngữ hắn hoàn toàn không hiểu, sắc mặt Bạch đại miêu cũng ngày càng khó coi.

Bạch đại miêu ngay cả giấm của con nít cũng ăn, làm sao còn có thể chấp nhận Ngô tiểu Nặc cùng một tiểu mặt trắng ngoại hình vượt qua mức độ bình quân ngày ngày ở chung với nhau?

Thời gian nói chuyện với tiểu mặt trắng mỗi ngày, còn nhiều hơn thời gian nói chuyện với hắn, có thể nhịn được sao?

Nhất định không thể nhịn!

Mắt thấy sùng bái trong ánh mắt 'tiểu mặt trắng' nhìn tiểu sứ thần ngày càng nhiều hơn, Bạch đại miêu cuối cùng nhịn hết nổi.

"… Chúng ta nên trở về rồi, khi tôi ra ngoài, đại vu từng nói với tôi, mùa đông năm nay sẽ đến sớm hơn năm ngoái, mấy ngày nay trời rất lạnh, nói không chừng bên bộ lạc đã bắt đầu đổ tuyết. Hơn nữa bộ lạc Mục Nguyên…" Bạch đại miêu nói xạo hệt như nói thật. Đại vu nếu ở đây nghe được, nhất định sẽ nhéo mặt mèo mập của hắn ___ ông căn bản không nói qua cái gì hết!

Ngô Nặc không cảm giác được nhiệt độ giảm rõ rệt, nhưng nghe Bạch nhắc tới bộ lạc Mục Nguyên, y không khỏi có chút lo lắng, ra ngoài lâu như thế, y quả thật cũng muốn trở về rồi.

"Được rồi, vậy ngày mai cùng Dực Vũ, Vu Dương bàn chuyện muối huyết."

Bạch đại miêu lặng lẽ nhếch môi, ra vẻ rất nghiêm trọng gật đầu

140. Chương 140: Trùng Sáp

Những ngày ở bộ lạc Sào, Ngô Nặc đã giao dịch hơn phân nửa muối huyết Hắc Phong kéo qua đây, đổi lấy nhiều vu dược và hạt giống.

Các dực nhân bộ lạc Sào trừ hoạt động trên địa bàn của thú nhân, cũng thường xuyên hoạt động trên địa bàn của dực nhân ở sau lưng núi, cánh có thể mang họ đi rất nhiều tuyệt địa mà thú nhân khó thể đi tới, vì thế, bộ lạc Sào nhìn như phong kín không giao lưu với ngoại giới, thực tế, nơi họ từng đi qua vượt xa người của bộ lạc thú nhân xung quanh.

Trong quá trình này, họ học được gieo trồng cũng học được chăn nuôi.

Khi họ trồng lượng lớn guli, đồng thời cũng tìm rất nhiều hạt giống, cây cối họ thấy hứng thú về trồng ở xung quanh bộ lạc. Do nhân tố hoàn cảnh, không phải tất cả hạt giống, cây trồng đều có thể sống được, những loại sống được, có rất nhiều loại người bộ lạc Sào không cách nào xác định cách dùng chân chính, nhiều lúc, họ chỉ cảm thấy mùi của thực vật nào đó rất thơm, màu của hoa nào đó rất đẹp, trái cây nào đó nhìn rất mê người, họ liền mang thứ đó về bộ lạc.

Ngô Nặc tới kỳ thật có hơi không đúng lúc, thời tiết này, rất nhiều thực vật đều đã tiến vào kỳ ngủ đông, cái thì khô, cái thì rụng, nhìn ra xa, không phải vàng khô thì là cành khô, căn bản không nhìn ra được cái gì.

May mà Ngô Nặc có hệ thống.

Sau khi Ngô Nặc thỉnh thoảng phát hiện xung quanh bộ lạc Sào có lượng lớn thực vật bất đồng, y liền trực tiếp hỏi Vu Dương. Vu Dương cho y biết, những thực vật này đều là các tộc nhân tùy tiện mang từ bên ngoài về, rất nhiều thứ không biết tác dụng, chỉ trồng chơi thôi.

Tiếp đó, Ngô Nặc liền dùng hệ thống tùy chọn kiểm định một vài thực vật.

Cứ thế kiểm định, thật sự để Ngô Nặc phát hiện ra vài thứ tốt___

Một loại hoa cỏ một năm đã khô héo, hương thơm đặc biệt đậm đà, có tác dụng tịnh tâm an thần, hương tinh luyện ra có tác dụng rất rộng.

Một loại lá cây sống nhiều năm được gọi là thất thải thụ, sau khi trưởng thành có thể kết ra trái cây năm màu lục sắc, những trái cây này có hàm chứa độc tố đắng chát khó ăn, nhưng sau khi trải qua xử lý luyện chế nhất định, sẽ là chất nhuộm quần áo thiên nhiên vô cùng tốt, màu sắc nhuộm ra tươi sáng giữ lâu không dễ phai màu.

Một loại cây giống như cây dâu, loại cây này bản thân nó không có chỗ nào đặc biệt kỳ lạ, quả kết ra nhìn thì đẹp, nhưng vừa nhỏ vừa chát rất khó ăn, có điều lá của nó lại rất được một loại trùng hoan nghênh, giống như tằm, sau khi ăn lá cây, trùng sẽ nhả tơ kết kén, sau khi trải qua xử lý, những tơ tằm này có thể dệt thành loại vải thượng đẳng.

Còn có một loại cây, có một loại trùng rất thích ăn vỏ của chúng, sau khi trùng ăn vỏ cây, thì sẽ tiết ra một loại vật bài tiết màu vàng trắng trên cành cây. Nếu không phải hệ thống nhắc nhở, Ngô Nặc còn cho rằng đó là cây bị sâu hại, nhưng trên thực tế, vật bài tiết màu vàng trắng đó là sáp trùng vô cùng trân quý, có thể làm thuốc, cũng có thể làm thành đèn cầy.

Ngô Nặc ban đầu luôn cho rằng đèn cầy là một loại khoáng chất nào đó thông qua phản ứng hóa học chế tạo ra, cho đến khi nhận được tin tức phản hồi của hệ thống, y mới biết hóa ra có sáp thiên nhiên tồn tại.

Kế đó, hệ thống cho y một nhiệm vụ cưỡng chế là nuôi dưỡng trùng sáp và chế tạo ra đèn cầy, thời hạn một năm, phần thưởng 10000 điểm tích phân, cộng thêm một cơ hội rút thăm tùy ý.

Ngô Nặc lên hệ thống tra tìm một chút thông tin cơ bản về trùng sáp, sau đó y phát hiện loại trùng sáp này không phải đặc biệt chịu rét, nhiệt độ thấp xuống dưới 10 độ chúng sẽ chết, đồng thời trùng quá nhiều cũng tổn hại cây rất lớn, hoàn cảnh ở bộ lạc Trường Hà căn bản không thích hợp để nuôi dưỡng loại trùng sáp này.

Bộ lạc Sào không có ai nuôi dưỡng trùng sáp, họ thậm chí không chú ý đến loại trùng nhỏ không bắt mắt này, vì thường xuyên sẽ có ấu dực nhân xem sáp trùng thành đồ ăn vặt ném vào miệng, trùng sáp ở bộ lạc Sào không nhiều, chỉ có lác đác trên hai ba cây, đông một khoảnh tây một khoảnh kết thành sáp trùng.

Chẳng qua, từ điểm mấy con trùng sáp này có thể ngoan cường sống sót, hơn nữa đời đời sinh sôi, bộ lạc Sào hoàn toàn có thể nuôi dưỡng trùng sáp.

Hiện tại vấn đề mấu chốt nhất là, làm sao thuyết phục người bộ lạc Sào nuôi dưỡng trùng sáp.

Trùng sáp là thứ tốt, ở thế giới nguyên thủy không có đèn điện, buổi tối Ngô Nặc đều chỉ có thể dùng ánh lửa chiếu sáng. Mùa hè trời tối nhóm lửa thuần túy là tiết tấu muốn tự nóng chết, mùa đông bộ lạc đều đốt than, than không chiếu sáng, ánh lửa leo lắt, Ngô Nặc không thể không đặt một vài cành củi lên trên để tiện chiếu sáng.

Nếu có đèn cầy, sẽ tiện lợi hơn rất nhiều. Đồng dạng, Ngô Nặc cũng nhìn thấy được cơ hội buôn bán rất lớn.

Nhưng, bộ lạc Trường Hà không cách nào nuôi dưỡng trùng sáp, có nghĩa là sáp trùng chỉ có thể mua từ tay người ngoài, tuy có chút không cam tâm, nhưng Ngô Nặc biết đạo lý tiền vĩnh viễn không kiếm hết được.

Mấy ngày nay y liều mạng soát độ hảo cảm với người bộ lạc Sào, chính là hy vọng cơ sở tình cảm của đôi bên có thể dày một chút, giao dịch trong giao tương lai, mọi người đều có thể đạt được win-win.

Để đạt được 'win-win' tốt nhất, trong mấy ngày này, Ngô Nặc luôn nỗ lực soát độ hảo cảm của đám người Vu Dương.

Ngô Nặc vốn muốn tìm một thời cơ thích hợp hơn, đề xuất giao dịch sáp trùng, hiện tại bị mấy câu nói của Bạch gợi lên khát khao trở về bộ lạc, chọn ngày không bằng gặp ngày, sáng hôm sau, y tùy tiện tìm một cái cớ, dẫn Vu Dương, Dực Tráng Tráng và Dực Mao Mao tới dưới mấy cây có kết sáp trùng.

Ngô Nặc bảo Bạch lấy một miếng sáp trùng còn dư trên cây, sau khi biểu thị kinh ngạc và kinh hỉ vừa phải, thuận tiện phổ cập cho đám người Vu Dương tác dụng của sáp trùng, và biểu thị bản thân nguyện ý dùng muối huyết giao dịch sáp trùng.

Đám người Vu Dương lần đầu tiên biết, thì ra loại sương trắng không bắt mắt gì đó có thể chế tạo thành đèn cầy, đương nhiên, đèn cầy gì đó bọn họ căn bản chưa từng thấy, chỉ từ trong lời Ngô Nặc biết đèn cầy có thể giống như lửa chiếu sáng trong đêm.

Nhưng, họ không xem trọng giá trị của đèn cầy như Ngô Nặc nghĩ, vì họ đã quen với quy luật cuộc sống ban ngày ra ngoài làm việc ban đêm nghỉ ngơi, chỉ cần không phải trong hoàn cảnh hoàn toàn không có ánh sáng, các dực nhân đều có thể nhìn vật trong đêm theo các trình độ khác nhau, đèn cầy đối với các dực nhân mà nói không có quá nhiều tác dụng mang tính thực chất. Các thuần nhân thì cần phải nhờ ánh lửa mới có thể nhìn được trong đêm, nhưng họ một không có văn tự hai không có trò giải trí ba cũng không có hoạt động tỉ mỉ gì cần phải đốt đèn nhìn vào buổi tối, cho dù thỉnh thoảng cần ánh lửa, trực tiếp đốt đuốc hoặc đốt đống lửa là được, cần gì tốn nhiều sức lực làm đèn cầy gì đó như thế?

Chẳng qua, nếu có người (tiêu tiền như rác) nguyện ý dùng muối huyết đổi sáp trùng gì đó, đám người Vu Dương lập tức biểu thị, khoản giao dịch này có thể làm!

Do đám người Vu Dương đánh giá thấp nghiêm trọng giá trị của sáp trùng, Ngô Nặc dễ dàng bàn xong giao dịch một cân muối huyết đổi mười cân sáp trùng với họ.

Nhưng, Ngô Nặc còn chưa cao hứng vì mình chiếm được chút tiện nghi bao lâu, Dực Tráng Tráng và Dực Mao Mao đã dẫn dực nhân trong bộ lạc mang hơn một ngàn cân sáp trùng tới cho y.

Thì ra ở sau núi lớn của bộ lạc Sào, có một diện tích rừng không nhỏ, trong rừng có rất nhiều cây quanh năm treo đầy 'cành sương' tuyết trắng, người bộ lạc Sào quen gọi khu rừng đó là rừng hàn sương. Vì trùng

sáp nhiều thành họa, chuỗi sinh vật chịu tàn phá nhất định, con mồi ở khu rừng đó không nhiều, cây cối cũng không mọc tốt lắm. Những người nguyên thủy vốn đã có chút mê tín lại thiếu tri thức khoa học, tự nhiên sẽ xem khu rừng này là vùng đất không may.

Các dực nhân bộ lạc Sào mới không nói cho Ngô Nặc và Bạch đại miêu biết, khu rừng đó không chỉ trên cây mọc đầy sáp trùng, dưới đất cũng kết một tầng dày dày.

Sáp cũ dưới đất tích lũy nhiều năm chất lượng rất kém, tạp chất vô cùng nhiều, Ngô Nặc đương nhiên không thể nào đồng ý với giá cả đã bàn trước đó, sau một phen chiến đấu miệng lưỡi, Ngô Nặc thành công hạ giá loại sáp cũ chất lượng kém này xuống còn một cân muối huyết 20 cân đó, đương nhiên, chất lượng tốt thì vẫn theo giá cũ không đổi.

Nhiều năm nay, bộ lạc Sào đều tốn giá cực lớn mới có thể đổi được đủ muối thô, họ nằm mơ cũng không ngờ được đống 'đất trắng' không mọc nổi cọng cỏ trong rừng hàn sương đó vậy mà có thể đổi được lượng lớn muối huyết, Dực Vũ là thủ lĩnh bộ lạc, đầu óc tự nhiên không phải thông minh bình thường, hắn đã bắt đầu giả tưởng, nếu đường thủy Ngô Nặc nói đến được mở, năm sau nếu họ có thể dùng sáp trùng đổi lượng lớn muối huyết, họ hoàn toàn có thể dùng muối huyết còn thừa đem tới hội chợ bộ lạc của dực nhân, đổi lấy càng nhiều vật tư và nô lệ. Sau đó, lại để các nô lệ trồng lương thực, chăn nuôi gia súc, thậm chí giống như Vu Nặc nói nuôi dưỡng trùng sáp lấy càng nhiều sáp trùng cho họ, lại dùng sáp trùng cuồn cuộn không dứt đổi lấy muối huyết…

Bộ lạc còn lo gì không thịnh?

Nghĩ thông những mấu chốt đó, Dực Vũ càng thêm nhiệt tình với Ngô Nặc, đồng thời cũng chân thành hơn nhiều.

Ngô Nặc đổi hết toàn bộ muối huyết còn lại không bao nhiêu thành sáp trùng, nhưng nhẫn không gian của y căn bản không nhét được nhiều sáp trùng như thế, y chỉ mang đi hơn một ngàn cân sáp trùng cũ chất kém nhóm Dực Mao Mao mang về, muối huyết còn lại xem như tiền đặt cọc, đặt đủ 6000 cân sáp trùng mới, đợi tương lai đường thủy thông rồi, sẽ tới lấy hàng.

Dực Vũ, Vu Dương nhận được tiền cọc, 600 cân muối huyết tuy không tính là quá nhiều, nhưng đủ để họ nhìn thấy được sự hào phóng và thành ý của Ngô Nặc, trong lúc cảm động, Dực Vũ và Vu Dương dùng danh nghĩa thần gió mà họ tín ngưỡng, hứa đợi đường thủy khai thông, họ nhất định sẽ đưa đủ số đó cho bộ lạc Trường Hà.

Sau khi thành công giao dịch muối huyết với bộ lạc Sào, còn kết được giao tình không tệ, Ngô Nặc và Bạch cuối cùng bước lên đường trở về.

Sau khi kéo một xe ngựa đầy hàng hóa rời khỏi bộ lạc Sào, Ngô Nặc tìm lúc bốn phía không người, thu hết mấy thứ đó vào nhẫn không gian, xe ngựa tuy tốn tích phân và giao dịch tệ đổi tới, nhưng trong nhẫn không gian đã không còn vị trí trống có thể nhét được, chỉ có thể để Bạch tìm chỗ giấu nó đi, tương lai nếu lại tới nơi này, xe ngựa còn chưa hư cũng không bị người khác đem đi, có lẽ còn tạo được chút tác dụng.

Hắc Phong giống như xe ngựa, đều không cách nào mang về bộ lạc, dù sao nuôi lâu như thế rồi, Ngô Nặc vẫn rất thích con tuấn mã xinh đẹp này, bèn không đồng ý phương án 'dỡ xe ăn ngựa' của Bạch đại miêu, trong quá trình trở về, thuận đường dẫn Hắc Phong trở về đàn cũ của nó.

Đừng thấy Hắc Phong lúc ở cùng Bạch đại miêu rất e dè, sau khi trở về đàn, nó ngay lập tức đánh bại ngựa sừng vương hiện nhậm, thành công đoạt lại vương vị thuộc về nó, cùng với… hậu cung của nó, mang theo chúng chuồn thẳng vào trong rừng, tìm chỗ vượt qua mùa đông.

Ngô Nặc mất mát nhìn theo bóng lưng không chút lưu luyến của nó, quay người, Bạch đại miêu đã biến thành hình thái dực hổ___

"… Sao cậu lại nhỏ đi rồi?"

141. Chương 141: Xây Tường

Bạch đại miêu đắc ý lắc lắc đuôi, thời gian trước tuy rằng bị Thụ gia gia giày vò thảm không thể tả, nhưng chỗ tốt đạt được cũng không ít.

Trải qua tôi luyện của những vu dược và hầm tuyết Cô Sơn, cùng với một vài sự tích về tổ tiên dực hổ mà Thụ gia gia kể cho hắn, hắn thông qua không ngừng biến ảo giữa trạng thái dực hổ và trạng thái miêu thú, cuối cùng mày mò ra biện pháp khống chế thể hình lúc ở trạng thái dực hổ, đồng thời, cũng càng lúc càng thuần thục trong việc nắm giữ luồng sức mạnh thần bí trong cơ thể.

Chiếu theo cách nói của Thụ gia gia, hình dáng dực hổ càng lớn, lực chiến đấu càng mạnh, nhưng đồng thời, tính linh hoạt trong lúc chiến đấu cũng càng thấp, hơn nữa tiêu hao sẽ trở nên vô cùng kịch liệt, vì thế, khi đối mặt với đối thủ giảo hoạt cường đại chân chính, ngược lại dễ rơi vào khốn cục. Tổ tiên dực hổ lợi dụng sức mạnh thần thú trầm lắng trong huyết mạch, dần nắm vững được cách khống chế hình thể, chỉ cần trong lúc chiến đấu, bảo trì được trạng thái linh hoạt nhất đồng thời dùng tiêu hao nhỏ nhất tiêu diệt đối thủ săn được con mồi.

Nhưng, chỉ có huyết mạch dực hổ thuần túy nhất mới có thể triệt để thức tỉnh sức mạnh thần thú, có khả năng khống chế thể hình.

Tuy Bạch xuất hiện hiện tượng phản tổ, có huyết mạch tiếp cận tổ tiên dực hổ hơn cả cha hắn Ngân Dực, nhưng dù sao vẫn không đủ thuần túy.

Những vu dược mà mộc tộc nhân trường sinh cho hắn ăn, đã kích phát sức mạnh thần thú trầm lắng trong người Bạch ở mức độ lớn, sau đó, hắn lại dùng quả trường sinh, không chỉ mang tới năng lượng sinh mạng cường hãn, còn giúp hắn tinh thuần huyết mạch.

Bạch hiện tại không chỉ là dực hổ phản tổ, mười phần tiếp cận huyết mạch tổ tiên, mà đã trở thành thuần huyết chân chính về mặt ý nghĩa, theo tác dụng kéo dài của những vu dược kia cùng quả trường sinh, sức mạnh thần thú trong cơ thể Bạch còn sẽ không ngừng thức tỉnh lớn mạnh, khiến hắn có thể trở thành chiến sĩ thú nhân thuần huyết cường đại giống như tổ tiên dực hổ.

Bạch hiện tại mới vừa mày mò được một chút bí quyết, chỉ có thể thu nhỏ hình thể của mình còn khoảng 1/3 nguyên bản, hơn nữa chưa có cách tự do chuyển đổi thể hình trong quá trình chiến đấu, đồng thời, lực chiến đấu cũng yếu đi khoảng một nửa so với ở trạng thái hoàn toàn, nhưng chỗ tốt là, lượng tiêu hao của hắn giảm đi rất nhiều, không cần giống như trước, bay được nửa ngày đã đói không chịu được, nhất định phải bổ sung lượng lớn thức ăn.

"… Hiện tại tôi ăn trên hai con dê sừng con thì có thể bay được nửa ngày!" Cái đuôi dài đắc ý lắc lắc, mặt mèo xinh đẹp lại nguy hiểm hấc lên đầy kiêu ngạo, trên mặt viết đầy 'mau biểu dương tôi đi'.

"…" Hai con dê sừng con nói ít cũng phải ba bốn chục cân thịt được chưa? Nếu là ở trái đất đây không thể gọi là thùng cơm nữa rồi, phải gọi là dạ dày vương siêu cấp được chưa?

Ngô Nặc với tay sờ đầu Bạch đại miêu, cười nói: "Quá tổn hại rồi, đợi sau này tôi làm thêm nhiều nhiệm vụ, sẽ đổi từ thần điện (hệ thống) một vài công pháp cho cậu học, cậu nhất định sẽ lợi hại hơn cả tổ tiên của cậu."

"Nhất định!" Đầu đại miêu xinh đẹp thuận thế cọ cọ vào lòng bàn tay Ngô Nặc, đuôi dài quấn lên, chớp mắt người đã ở trên lưng.

Dực hổ biến nhỏ có thể trực tiếp cưỡi lên lưng, so với trước kia ổn và thoải mái hơn không ít, đợi Ngô Nặc ngồi vững rồi, Bạch hưng phấn nhẹ gầm một tiếng, sau một đợt chạy lấy đà dực hổ giang đôi cánh theo gió bay lên, chỉ chớp mắt, họ đã bay lên giữa không trung, phóng mắt nhìn xa, hoang nguyên vô biên, rừng rậm lá thu xào xạc, núi cao nguy nga, sông dài vô tận… tựa như từng bức tranh mỹ lệ, nhất nhất hiện ra dưới chân họ, dần trở nên nhỏ bé, cảm xúc hào tình bất giác trào lên.

Bạch đại miêu hưng phấn quá mức như khoe khoang liên tục xoay chuyển 360 độ trên không trung, sau khi dọa Ngô tiểu Nặc kêu a a, còn chưa thỏa mãn, trực tiếp thu cánh lại, trong tiếng thét kinh sợ của Ngô Nặc

tùy ý thân thể rơi tự do, sau đó trước khi rớt xuống đất, đột nhiên giang cánh, gần như bày thành đường chín mươi độ phóng thẳng lên cao, lao thẳng vào mây, dọa đám chim trên không kinh hoảng bay tán loạn…

Sau đó, lại chúc thẳng xuống lần nữa, vút qua đầu của một con long thú cự hình, Ngô Nặc thậm chí có thể cảm giác rõ được nhiệt khí cùng mùi hôi phả ra từ miệng long thú…

"… A a a… Bạch, Bạch đại miêu… chờ đó cho ông!!!" Không thể chơi thế được, sẽ mất mạng đó được chưa QAQ.

"Gào gào gào…" Bạch đại miêu hưng phấn gầm lên, giả vờ hoàn toàn nghe không hiểu, lá gan tiểu sứ thần thật nhỏ a, phải nên rèn luyện lại!

Ngô tiểu Nặc đáng thương bị rèn luyện đến mức tay chân nhũn ra mắt lóe sao kim, sau đó Bạch đại miêu sử dụng chiêu số toàn thân, ngay cả đòn sát thủ áp đáy hòm cũng sử ra, vất vả lắm mới dỗ được y.

Tóm lại, trong lữ trình tiếp theo, Bạch đại miêu thành thật đi nhiều.

Đương nhiên, còn một nguyên nhân quan trọng là, càng về phía bắc khí hậu càng lúc càng ác liệt, mỗi ngày gió lạnh bọc tuyết, bay trên cao còn lạnh hơn ở dưới mặt đất, Bạch một thân lông dày chống đỡ, lại không ngừng bay, không hề cảm thấy quá lạnh, Ngô Nặc đáng thương sắp bọc bản thân thành quả cầu mà cũng suýt nữa đông thành tượng băng.

Mắt thấy Ngô tiểu Nặc lạnh đến mức sắc mặt tái đi liên tục run rẩy, Bạch đại miêu cũng không còn tâm tư chơi đùa, cố gắng giảm tốc độ bay. Hình thái dực hổ của Bạch thể hình nhỏ tốc độ càng nhanh, họ vốn có thể giảm bớt không ít thời gian so với lúc đi, kết quả hiện tại đường trở về của họ lại còn chậm hơn lúc đi.

Lúc này, bộ lạc Trường Hà ở phương xa, đã đổ tuyết được gần một tháng, nơi mắt nhìn tới toàn là màu bạc bao trùm, đẹp không tả được nhưng cũng lạnh tận xương.

Dưới sự an bài của Vu Quyền và Kim Đồng, các cư dân bộ lạc trước sau tuần tự dọn về khu trung tâm bộ lạc tập trung an ổn lại.

Chỉ an ổn còn chưa đủ, những thám tử mà Bạch sớm đã mua và an bài ở bộ lạc Mục Nguyên lục tục truyền tin về, nói bộ lạc Mục Nguyên gần đây có hành động lớn. hơn nữa họ không chỉ tự hành động, còn liên hợp một vài bộ lạc nhỏ vừa, những bộ lạc đó một là tử trung của bộ lạc Mục Nguyên, một chính là không có trữ bao nhiêu thức ăn qua mùa đông, bất luận là bộ lạc Mục Nguyên hay những bộ lạc nhỏ vừa đó, đều thèm nhỏ dãi muối huyết và thức ăn của bộ lạc Trường Hà, tên nào cũng hận không thể lập tức nuốt chửng cắt xẻo bộ lạc Trường Hà.

Chỉ riêng bộ lạc Mục Nguyên, với võ lực của bộ lạc Trường Hà hiện tại căn bản không đáng phải sợ, nhưng bộ lạc Mục Nguyên còn câu kết với mười hai mươi bộ lạc nhỏ vừa, tình huống có hơi hóc búa.

Đương nhiên, cho dù bộ lạc Mục Nguyên tìm đến nhiều trợ thủ, Vu Quyền và Kim Đồng vẫn có lòng tin bảo đảm bộ lạc đứng ở vị trí bất bại, nhưng phần 'bất bại' này nhất định phải trả giá lớn.

Bộ lạc Trường Hà hiện tại đang xu thế phát triển tốt, nhưng nếu bộ lạc mất đi quá nhiều binh sĩ trong chiến tranh, tiêu hao lượng lớn binh lực, vậy xu thế tốt này tất nhiên sẽ bị đánh bại, mà kế đó, sẽ là càng nhiều phiền phức.

Dù sao ở Hắc Sắc sâm lâm, trừ bộ lạc Trường Hà, không chỉ có bộ lạc Mục Nguyên là bộ lạc lớn.

Bộ lạc Khê Cốc cũng không phải hàng lương thiện gì, nơi ở của bộ lạc họ gần bộ lạc Mục Nguyên, giữa cấp cao của hai bộ lạc luôn giữ quan hệ thông hôn, tuy vào thời đại này, quan hệ hôn nhân không thân thiết như đời sau, nhưng không thể phủ nhận, quan hệ của Khê Cốc và Mục Nguyên thân thiết hơn chỉ là quan hệ lợi ích thông qua giao dịch muối huyết với bộ lạc Trường Hà.

Bộ lạc Mục Nguyên thèm nhỏ dãi muối huyết của bộ lạc Trường Hà, bộ lạc Khê Cốc lẽ nào không phải? Hơn nữa trừ bộ lạc Khê Cốc ra, còn có không ít bộ lạc cỡ vừa cũng nếm được lợi ích khi giao dịch muối huyết mang tới.

Trai cò đấu nhau ngư ông đắc lợi.

Đây là trước khi Vu Nặc đi, đặc biệt dặn dò đại vu và Kim Đồng cẩn thận đề phòng.

Cho nên, chỉ đánh thắng được bộ lạc Mục Nguyên còn lâu mới đủ, bộ lạc không chỉ phải thắng, còn phải thắng cho đẹp, phải lấy võ lực cường hãn, triệt để chấn khiếp các bộ lạc lớn nhỏ rục rịch xung quanh!

Một khi chiến tranh bắt đầu, chiến trường khẳng định sẽ không và cũng không thể ở gần nơi ở của bộ lạc, nhưng một lượng lớn chiến sĩ lên chiến trường, phòng thủ của bộ lạc sẽ trở thành vấn đề lớn.

Lúc trước không phải chưa từng xuất hiện qua, chiến sĩ bộ lạc lên tiền tuyến rồi, bộ lạc gặp thảm trạng bị người diệt gọn.

Bộ lạc Hàn Nham đặc biệt thích làm loại chuyện thiếu đạo đức này!

Nếu đánh thắng trận, quay đầu lại hang ổ không còn rồi, vậy có khác gì với thảm bại? Huống chi, bộ lạc hiện tại trữ đủ lương thực, trong tình huống không có đủ chiến sĩ phòng thủ, vậy trong mắt những bộ lạc tích trữ không đủ thậm chí căn bản không gom được bao nhiêu thức ăn, sẽ giống như một con dê béo không có chủ, bọn họ có thể không nảy ý xấu sao?

Cho nên, trước khi chiến tranh bắt đầu, còn phải làm tốt phòng ngự cho bộ lạc.

Có kinh nghiệm xây tường băng năm ngoái, vừa thu xong khoai trắng, thời tiết bắt đầu giảm nhiệt độ, đại vu liền tổ chức cư dân bộ lạc làm công tác phòng ngự_____ Xây tường men khu tập trung của bộ lạc.

Gạch do đất dính nung ra còn quá ít, còn không đủ cho mọi người xây nhà, đương nhiên không cách nào xa xỉ đem đi xây tường.

Không có gạch, vậy thì dùng đá.

Đá lớn lớn nhỏ nhỏ trên bờ sông không ít.

Lúc trước mọi người xây nhà đá, chỉ có thể chọn loại vuông vức, xong rồi còn phải cố gắng mài cho nó thành hình vuông, hiện tại bất kể là tròn hay dẹp, lớn hay nhỏ, toàn bộ nhặt hết, bôi lên lớp đất dính dày là có thể dính vào nhau, lượng lớn đá và đất dính chậm rãi tích lại thành tường thành thấp lùn.

Theo lượng lớn đất dính cuồn cuộn không dứt vận chuyển về từ vùng đất tử vong, rất nhanh tường thành bộ lạc đã được tạo hình bước đầu, tường thành thấp lùn đơn bạc, nhưng rất tiện vây nguyên cả nơi trú ngụ lại.

Mà lúc này, thời tiết cũng dần lên tới trình độ nhỏ nước thành băng.

Vật hỗn hợp siêu dính sau khi lạnh cứng sẽ mất đi tác dụng làm dính, thời tiết quá mức hàn lạnh, khiến vật hỗn hợp siêu dính sau khi rời khỏi vùng đất tử vong sẽ nhanh chóng đông cứng, tốc độ xe bò dù sao cũng có hạn, không cách nào kéo lượng lớn đất dính hữu dụng.

Đại vu dứt khoát không dùng đất dính nữa, bảo người từ trong Trường Hà đục băng lấy nước, trực tiếp đổ nước sông lên tường đá.

Rất nhanh, tường thành dùng tốc độ mắt thường thấy được nhanh chóng dày lên dày lên cao lên.

Cho dù các chiến nô đã cố gắng khua thuyền hết mức có thể, nhưng vào sáng một hôm nào đó, họ tỉnh giấc từ trong lều dựng bên bờ sông, vẫn phát hiện thuyền lớn bị đông ở giữa sông.

Nơi thuyền độc mộc bị đông lại, đường sông so với nơi họ đã đi qua đã là vô cùng nhỏ hẹp, đương nhiên, với độ rộng của con sông trước đó muốn đi thuyền vấn đề không lớn, nhưng vấn đề là nước sông càng lên trên, tầng băng càng dày, thuyền độc mộc của họ bất luận thế nào cũng không thể tiến thêm được nữa.

Sau khi xác định thuyền độc mộc không thể đi tiếp, các chiến nô ít nhiều cũng có chút buồn bã ủ rũ, họ đã làm hỏng chuyện chủ nhân giao phó rồi. Như vậy có lẽ họ sẽ bị đánh, hoặc có thể không xóa đi ấn ký nô lệ trở thành cư dân của bộ lạc siêu cấp, nhưng những thứ đó đều không phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là, đến nay họ không hề nghe được tin tức về bộ lạc Trường Hà.

Có nghĩa là, họ rất có thể đã đi sai đường.

Đưa mắt nhìn ra xung quanh, băng thiên tuyết địa một mảng mênh mông, ngay cả một chút màu xanh cũng không thấy được, vốn khi ở bộ lạc Đại Hồ, hai ba chục ngày lạnh nhất trong mùa đông mới sẽ xuất hiện cảnh tượng này, mà bây giờ, họ rất rõ, mùa đông chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Loại thời tiết này ở bên ngoài, đặc biệt là họ căn bản không có bao nhiêu thức ăn qua đông, tính ra không thể sống sót được bao lâu.

Bốn thuyền trưởng tập trung các chiến nô lại, mọi người đơn giản thương lượng qua, nhất trí đồng ý vác vật tư trên thuyền, men theo hướng con sông, tiếp tục nghe ngóng tin tức bộ lạc Trường Hà. Nếu thật sự không nghe ngóng được, thì trước tìm chỗ nghĩ cách trôi qua mùa đông đã, sau đó tiếp tục đi thuyền tìm kiếm bộ lạc Trường Hà.

Có quyết tâm đập nồi dìm thuyền, các chiến nô liều mình vác vật tư trên thuyền, men theo Trường Hà đi tiếp về phía bắc.

Ban đầu Ngô Nặc cũng suy nghĩ đến tình huống các chiến nô có thể không cách nào đến được bộ lạc Trường Hà trước mùa đông, đã truyền thụ cho họ một vài biện pháp tìm kiếm thức ăn trong mùa đông. Đương nhiên, bản thân Ngô Nặc cũng không biết nhiều, một điều trong đó chính là phá băng câu cá.

Đương nhiên, các chiến nô cũng không ngốc, sau khi họ ý thức được rất có thể không thể nào đến được bộ lạc Trường Hà trước mùa đông, thì đã bắt đầu tìm kiếm thức ăn dự trữ, cho dù đồ không nhiều, nhưng phối hợp với mỗi ngày câu cá dưới sông, đến nay họ vẫn chưa hoàn toàn chìm vào tuyệt cảnh đói khát.

Đi lại trong trời tuyết mênh mang không phân biệt được ngày đêm rất dễ khiến người ta tê dại, hơn nữa dần quên đi thời gian.

Cho dù bốn thuyền trưởng còn có mấy chục chiến nô đã rất dụng tâm nhớ thời gian họ đi, nhưng cuối cùng vẫn không thể phân rõ được bản thân rốt cuộc đã đi hơn mười ngày hay hơn hai mươi ngày hoặc là càng lâu hơn.

Ngay lúc họ cho rằng con đường này vĩnh viễn sẽ không thấy điểm cuối, ngay lúc họ sắp bị gió tuyết tàn phá sạch ý chí, sáng sớm một ngày, tuyết đổ liên tiếp vài ngày đột nhiên dừng lại, chân trời xuất hiện một vầng thái dương đã lâu không gặp, ánh mặt trời mang chút hơi ấm rọi lên mặt tuyết, đặc biệt chói mắt.

Các chiến nô đã mệt mỏi đến cực điểm lục tục leo ra khỏi lều, chuẩn bị ăn chút đồ rồi tiếp tục lên đường, lúc này đột nhiên có một người chỉ phương xa lớn tiếng nói: "Đó… đó là cái gì?"

Thật xa, nơi mặt trời dâng lên, có thứ gì đó óng a óng ánh, đang lấp lóe ánh sáng rực rỡ.

142. Chương 142: Lừa Đảo

Các chiến nô đi đã nửa ngày, dần nhận ra đó là tường thành, không giống với tường đá của bộ lạc Đại Hồ, đó là dùng khối băng xây lại thành tường thành, óng a óng ánh dưới mặt trời, nguy nga không mất đi xinh đẹp.

Các chiến nô trên đường về phía bắc gặp được một vài người và bộ lạc sống ven sông, do ngôn ngữ trở ngại và bộ lạc Trường Hà không hề nổi danh như họ đã tưởng tượng, nên họ vẫn không nghe ngóng được nơi ở của bộ lạc Trường Hà. Nhưng họ không nản chí. Khó khăn lắm mới phát hiện được thêm một bộ lạc, hơn nữa trông hình như còn là một bộ lạc vô cùng lớn, các nô lệ lập tức vực tinh thần, sau một phen thương lượng, thuyền trưởng A Man mang theo tín vật Ngô Nặc cho hắn, cùng với mấy chiến nô trẻ tuổi khỏe mạnh, trước tới bộ lạc nghe ngóng tin tức, người khác thì tìm chỗ tạm thời nghỉ ngơi, nếu tình huống không đúng, thì mang theo vật tư bỏ chạy.

Hiện tại bọn họ còn chưa xóa bỏ thân phận nô lệ, cho dù vết xăm nô lệ trên mặt họ đã được Ngô Nặc dùng vu dược tẩy đi, nhưng nếu bị người phát hiện ấn ký nô lệ ở ngực họ, họ sẽ bị xem là đào nô, một là thề chết kháng cự nghĩ biện pháp chạy trốn, hai là phải khuất phục chủ nhân mới, do đó họ phải cẩn thận.

A Man gan dạ kỹ tính, những chiến nô hắn dẫn theo đều là người có lực chiến đấu khá mạnh, trên người họ đều có giấu đồ sắt Ngô Nặc cho họ phòng thân, cho dù thật sự đối đầu chiến sĩ thú nhân, họ cũng có lực

chiến đấu. Hơn nữa họ chỉ đi nghe ngóng tin tức bộ lạc Trường Hà, không vào thành, không gây chuyện, nếu thật sự phát sinh tình huống gì, đánh không lại họ cũng có thể chạy.

Cho dù mấy người họ chạy không thoát bị bắt, chỉ cần qua ba ngày họ chưa trở lại, chiến nô còn lại sẽ mang theo vật tư rời đi, tiếp tục nghĩ cách tìm bộ lạc Trường Hà, đợi tương lai hoàn thành nhiệm vụ của Vu Nặc đại nhân rồi, họ không lo không có cách trở lại dẫn những người bị bắt đi.

Khả năng tệ nhất cũng chẳng qua là thế, A Man cùng các chiến nô khác đều cảm thấy không có gì đáng sợ, đợi những người khác tìm được nơi tạm thời lẩn trốn, họ liền tiếp tục bất chấp hết thảy đi tới hướng tường thành.

Nhưng tường thành so với tưởng tưởng của họ còn cao lớn hơn, sau khi trời nắng ngắn ngủi kết thúc, xung quanh nghênh đón đợt tuyết lớn đầu tiên trong mùa đông, bầu trời âm trầm cùng tuyết lớn cuồng vũ, gần như khiến họ không nhìn thấy được tường thành ở tận cuối màn trời.

May mà A Man nhớ bộ lạc đó nằm ở cạnh Trường Hà, hắn dẫn người men theo con sông đã bị đóng băng, bị băng tuyết từng chút một phủ lên, trên đường tìm tòi qua, đi hơn nửa ngày, cuối cùng họ lại lần nữa nhìn thấy tường băng.

Lần này, tường băng trông còn cao lớn hơn nhiều.

Họ đơn giản ăn qua chút cá khô đã nướng từ trước, cá khô lạnh cứng chỉ có một chút vị mặn nhàn nhạt, cùng tuyết lạnh lẽo nuốt vào bụng, thật sự không thể tính là ngon, hơn nữa bụng chưa lấp đầy, chỉ có một chút hơi nóng rồi cũng tan liền, để không bị đông thành trụ băng, A Man và các chiến nô tiếp tục lên đường.

Vất vả lắm cuối cùng họ mới đến được dưới góc tường thành băng trước khi trời hoàn toàn tối, một đội chiến sĩ thuần nhân cầm vũ khí cản họ lại.

Mũi tên cảnh cáo cắm trước mặt đám người A Man, mũi tên gỗ cứng đã bôi vu độc ghim mạnh vào tầng băng tuyết.

"Dừng lại, các người là ai?" Tinh nhíu mày, đi lên lớn tiếng hỏi.

Để dùng vũ khí triệt để đè ép và chấn khiếp bộ lạc xung quanh, Vu Quyền một hơi phái ra bốn quân đoàn thú nhân, rời khỏi bộ lạc đi nghênh chiến, chỉ để lại quân đoàn thuần nhân do Tinh thống lĩnh phòng thủ.

Chiến sĩ tiền phương tạm thời còn chưa đánh trận, nhưng phòng thủ bộ lạc thì nhất định phải mạnh thêm một bước.

Tường băng cao lớn dày chắc, bao trọn bảo vệ cả bộ lạc, chỉ để lại một cánh cửa lớn cho mọi người ra vào, không hề nghi vấn, lối ra vào duy nhất này, tự nhiên trở thành nơi trọng điểm cần phòng thủ.

Đám người A Man vận khí không tồi, đánh bậy đánh bạ trực tiếp lại gần cửa lớn, người canh gác cảnh giới trên tường thành phát hiện họ, ngay lập tức thông báo cho Tinh.

Vì họ chỉ có vài người, lữ trình dài đăng đẳng và gian khổ khiến toàn thân họ đầy thương tích, trạng thái không tốt mấy, thậm chí có thể nói là tồi tệ, nhưng bước chân họ đi tới vô cùng kiên định.

Đương nhiên, chỉ là như thế, còn chưa thể đả động được Tinh.

Bộ lạc Trường Hà không để ý thu lưu mấy thuần nhân hoặc thú nhân tới góp sức, Tinh là đoàn trưởng quân đoàn thuần nhân, hắn căn bản không cần đích thân ra ngoài để tiếp xúc đám người A Man, sở dĩ hắn ra mặt, là vì hắn nhìn thấy một thứ quen thuộc trên người đám A Man___ Một túi da bò thật lớn dùng chỉ gai may lại, phía trên cư nhiên có văn tự, hơn nữa rõ ràng là hai chữ 'Trường Hà'.

Tinh không giống đám nhóc bộ lạc mỗi ngày có một đống thời gian học tập văn tự, nhưng thủ lĩnh Bạch táng tâm bệnh cuồng yêu cầu những quân quan cấp đại đội trở lên là họ bắt buộc phải lợi dụng thời gian rảnh rỗi học văn tự, nghe nói sau này sẽ còn kiểm tra, kết quả kiểm tra liên quan đến lên chức.

Đầu óc Tinh luôn thông minh, cho dù nhiều công việc, tốc độ học văn tự cũng không chậm hơn đám nhóc bao nhiêu, giáo trình em trai A Uy mang về nhà hắn vừa xem vừa đoán cũng có thể hiểu được bốn năm phần, chỉ đáng thương đại ca Lực và em gái Văn mỗi lần học với A Uy, đều chọc A Uy tức giận xù lông

dậm chân, mỗi lần đều chạy tới chỗ hắn tìm an ủi___ sao em có thể có đại ca chị gái ngốc như thế chứ (sư tử con)!

Tinh học tập khắc khổ, hắn nhận biết được đầu tiên chính là hai chữ 'Trường Hà' của bộ lạc, sau đó mới là tên của cả nhà, cho nên, khi nhìn thấy trên da bò có viết hai chữ 'Trường Hà' vô cùng quen mắt, Tinh lập tức dẫn người ra ngoài.

A Man không biết thân phận người tới, thấy đối phương tuy không thân thiện (bắn tên), nhưng cũng không vừa tới đã đòi đánh đòi giết, hắn khẽ quát một tiếng dùng tiếng Đại Hồ ngăn cản động tác cầm vũ khí của các chiến nô khác, tiếp đó đặt nắm tay phải lên ngực, khẽ gật đầu đơn giản hành lễ, rồi dùng mỗi một câu tiếng Trường Hà mình biết, hỏi: "Các người… biết… bộ lạc Trường Hà không?"

Sở dĩ A Man bị phái ra nghe ngóng tung tích bộ lạc Trường Hà, còn có một nguyên nhân là vì hắn là người nói tiếng Trường Hà giỏi nhất trong tất cả các chiến nô 3 .

Đáng tiếc là một người bộ lạc Trường Hà bản thổ bản địa, Tinh chỉ mơ hồ phân biệt ra được hai chữ 'Trường Hà', những chiến sĩ thuần nhân khác theo hắn ra ngoài ngay cả một chữ cũng không nghe rõ 3 .

"Các người muốn tìm bộ lạc Trường Hà?" Tinh rất thông minh nói chậm lại.

Bộ lạc Trường Hà!

Đúng đúng đúng, Vu Nặc đại nhân chính là nói như thế!

Đám người A Man lập tức trở nên kích động, chỉ suýt nữa vui quá mà khóc.

Họ cuối cùng đã nghe ngóng được bộ lạc Trường Hà rồi, họ không đi sai lối, họ có thể hoàn thành nhiệm vụ, họ có cơ hội trở thành cư dân bộ lạc siêu cấp rồi…

Ngôn ngữ đơn giản, rất khó hình dung tâm trạng trời âm chuyển sáng của đám người A Man lúc này.

Rất nhanh, A Man một bên dùng vài từ vựng bộ lạc Trường Hà còn chưa quên sạch cộng thêm ngôn ngữ cơ thể phong phú, biểu thị đoàn người họ muốn đến bộ lạc Trường Hà, trong đó còn nhắc đến Vu Nặc đại nhân, Bạch đại nhân.

Vu Nặc, Bạch, tên họ đơn giản phát âm trực tiếp, ngược lại là từ Trường Hà mà A Man phun ra rõ nhất, lập tức Tinh đại khái đoán được, lai lịch những người này có liên quan đến Vu Nặc và Bạch.

Mắt thấy đại chiến đã sắp bắt đầu, thủ lĩnh Bạch và sứ thần Ngô Nặc chậm chạp chưa về, cho dù đại vu và Kim Đồng an bài tiến hành tuần tự, trong lòng mọi người ít nhiều cũng có chút không vững vàng.

Hiện tại khó khăn lắm có người biết được tung tích của cả hai, Tinh cao hứng vô cùng.

Không nói hai lời, đã dẫn đám người A Man vào bộ lạc, chuẩn bị mang họ đi gặp đại vu.

A Man không dễ gì nghe ngóng được tin tức về bộ lạc Trường Hà, thấy đám người Tinh sau khi nghe được tên của Vu Nặc đại nhân và Bạch đại nhân, trên mặt đều lộ ra biểu tình vô cùng vui sướng rất tự nhiên, hiện tại Tinh mời họ vào bộ lạc, họ không hề do dự, dẫn các chiến nô theo Tinh vào bộ lạc.

Nhưng, sau khi vào bộ lạc, A Man cùng các chiến nô bắt đầu có chút chần chừ___

Bộ lạc này rất lớn, nhưng so với bộ lạc Đại Hồ còn kém rất nhiều, nhưng bộ lạc này trông lại rất giống bộ lạc Trường Hà mà Vu Nặc đại nhân miêu tả___ Nhà gạch ngói đan xen xinh đẹp, đường đất dính rộng rãi sạch sẽ, thức ăn ăn không hết đặt trên xà nhà, gia súc mập béo trong vườn, hầm chứa đầy thức ăn tươi mới, đám trẻ con học tập trong trường, đúng rồi, còn những cửa tiệm có thể dùng tiền mua nhiều loại đồ…

Nếu chỉ có một hai chỗ phù hợp, các chiến nô sẽ không quá để ý, nhưng thứ Vu Nặc đại nhân nói gần như phù hợp toàn bộ, các chiến nô sao có thể không ý thức được có điều không đúng nữa___

Bộ – lạc – siêu – cấp đã nói đâu!?

Lừa đảo!!!

Sắc trời đậm dần, kẻ lừa đảo Ngô tiểu Nặc và Bạch đại miêu tìm được một hang động làm nơi đặt chân tối nay cho họ.

Ngô tiểu Nặc sắp đông thành trụ băng sau khi vào hang đầu tiên luyện [Thể thuật căn bản] hai lần, xua đi hàn khí trong người, lúc này, Bạch đại miêu cũng mang con mồi tươi mới về. Ngô tiểu Nặc đã ngán ăn thịt nướng đồng thời gần đây thu hoạch phong phú, lục tục lên hệ thống giao dịch một vài gia vị hương liệu, phối hợp với dược liệu vu dược và hương liệu trong tay y, nấu một nồi lẩu đủ hương.

Không có chuyện gì sướng hơn ăn lẩu trong trời băng tuyết giá / .

Chim thịt và xương bò man lấy ra hầm nước, trong nhẫn không gian còn thừa lại thịt bò man đã ướp sẵn còn chưa ăn hết, long thú con Bạch đại miêu vừa bắt được cũng chế biến tốt, xắt thành miếng mỏng bán trong suốt, lại thêm một dĩa rau dùng tích phân và giao dịch tệ đổi trên hệ thống, lại xắt một dĩa trái cây giao dịch từ các bộ lạc, còn sống hết.

Bạch đại miêu mặt thối sau khi giúp đỡ Ngô Nặc chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu, liền hóa thành mèo con mập tròn, con mắt băng lam mềm mại nhìn Ngô tiểu Nặc, thỉnh thoảng kêu meo meo vài tiếng, cho đến khi nhìn Ngô tiểu Nặc mềm cả người, liền giống như vô số lần trước đó, thoải mái ủ trên đùi Ngô tiểu Nặc, hưởng thụ đút thức ăn tình yêu.

Ngô tiểu Nặc gen miêu nô thâm căn cố đế quả thật hết cách với con đại miêu giở trò vô sỉ này, nhưng, cho dù Bạch đại miêu vô cùng hưởng thụ 'đút ăn tình yêu', nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có lúc không mấy mỹ diệu.

Khi Bạch lần thứ N nghiêng đầu đi tránh khỏi rau đưa tới miệng, Ngô Nặc ra thông điệp cuối cùng: "… Không ăn thì tự biến thành người ăn cơm đi!"

Bạch đại miêu bất mãn run run tai, ra vẻ tráng sĩ chặt tay cắn loại rau đắng không tả nổi đó, gương mặt mèo liền nhăn lại ___ đắng quá, khó ăn quá…

"Không được nhả!"

Dưới ánh mắt hung ác của Ngô tiểu Nặc, Bạch đại miêu lặng lẽ nuốt xuống, Bạch đại miêu đã ăn bên ngoài trước bụng không đói đơn thuần chỉ muốn giải thèm, mắt thấy Ngô tiểu Nặc lần thứ hai đút rau tới, không nói hai lời biến thành hình người, quay sang áp đảo Ngô tiểu Nặc.

Loại rau đắng không tả nổi làm sao ngon bằng tiểu sứ thần của hắn .

Ngô Nặc bị lật qua lật lại ăn theo một loại ý nghĩa nào đó đến hơn nửa đêm hôm sau tỉnh lại, đẩy đá chặn nửa cửa động ra, tuyết lớn bên ngoài thế mà đã phủ hơn nửa đoạn sơn động, một cơn gió lạnh thổi tới, Ngô Nặc không khỏi run lên, sau đó y ý thức được rõ ràng___ bộ lạc Trường Hà có lẽ không còn xa nữa.

143. Chương 143: Về Nhà

Vất vả lắm mới được cùng Ngô tiểu Nặc chuồn ra trải qua thế giới hai người mấy tháng, Bạch không hề muốn trở về bộ lạc sớm như thế, đặc biệt là nhớ tới đám nhóc dính người trong bộ lạc, Bạch hối hận vô cùng___ sớm biết vậy không nên hối Ngô Nặc trở về, tuy Vu Dương rất chướng mắt, nhưng đám nhóc trong bộ lạc rõ ràng càng đáng ghét, đứa nào lá gan cũng đặc biệt lớn, chỉ cần hắn không ở đó là ra sức quấn lấy tiểu sứ thần của hắn!

Quả thật không thể nhịn.

Nhưng, bất kể Bạch đại miêu hối hận cỡ nào, bất kể hắn cố ý lần chần kéo dài hành trình thế nào, sáng hai ngày sau, tường băng nguy nga của bộ lạc vẫn mơ hồ xuất hiện trong tầm mắt của hắn và Ngô Nặc.

Tốc độ của Bạch nhanh hơn các chiến nô nhiều, sau khi thấy tường băng của bộ lạc, không tới một tiếng hắn và Ngô Nặc đã ở trong vườn nhà mình trong bộ lạc.

Bạch theo thói quen giữ lại con át chủ bài, trước khi trở về bộ lạc, đặc biệt biến về hình thái dực hổ hoàn toàn, các binh sĩ canh gác trên tường băng từ xa nhìn thấy thân hình hung hãn mà quen thuộc đó, ai cũng trở nên kích động, ngay lập tức lan truyền tin tức thủ lĩnh và Vu Nặc đại nhân trở về.

Chẳng qua, tốc độ Bạch bay còn nhanh hơn cả tốc độ truyền tin, đại vu vừa mới nghe người hồi báo họ đã về, Bạch và Ngô Nặc ngay lập tức đến trước cửa nhà ông.

Đại vu cảm thấy tảng đá luôn đặt trong lòng cuối cùng cũng buông xuống, vội bảo Thủy Sa đón hai người vào nhà.

Với giá trị võ lực của Bạch, đại vu không quá lo lắng vấn đề an toàn của cả hai, nhưng dù sao Bạch cũng là ấu thú nhân một tay ông nuôi lớn, lần đầu tiên ra ngoài lịch lãm vừa đi đã là mấy tháng không chút tin tức, mà Vu Nặc lại là đệ tử ông đắc ý nhất, lòng sao có thể không mong nhớ___ luôn nhịn không được lo lắng họ ở bên ngoài liệu có gặp phải nguy hiểm gì không, lúc trời mưa lo lắng họ có bị dầm mưa không, đổ tuyết lại lo lắng họ có thể trở về trước khi thời tiết lạnh hơn không, liệu Bạch có gặp phải thú nhân lợi hại hơn hắn không… vân vân.

Phụ huynh luôn lo lắng đủ mọi thứ.

Hiện tại vừa thấy Ngô Nặc và Bạch không chỉ không tệ như ông tưởng tượng, ngược lại, Ngô Nặc thậm chí còn chắc khỏe hơn lúc vừa rời khỏi bộ lạc một chút, ậy, đương nhiên trình độ chắc khỏe vẫn còn lâu mới có thể so sánh với chiến sĩ thuần nhân bộ lạc, khí tức hung thú trên người Bạch cũng trở nên vô cùng nội liễm, mới nhìn tựa như chỉ là một thú nhân rất bình thường, khí tức trên người tựa hồ còn không bằng rất nhiều thú nhân cấp mãnh thú, nhưng đại vu nuôi dưỡng Bạch hơn mười năm, ngay lập tức phát giác được huyết mạch dực hổ trên người Bạch trở nên càng thêm thuần túy.

"Tốt tốt tốt, rất tốt…" Đại vu nhìn hai người liên tục gật đầu, cao hứng không khép được miệng.

Miệng Ngô Nặc thật ngọt: "Đại vu, con và Bạch ngày nào cũng nhớ ông, thấy ông có tinh thần như thế, chúng con yên tâm rồi."

Do bóng ma tâm lý trong nội tâm quá lớn, đối với đại vu Bạch vẫn kính sợ nhiều hơn thân mật, đại khái hắn có thể bỗng nhiên nhớ đại vu vào một thoáng nào đó, nhưng mỗi ngày gì kia… Bạch rất trịnh trọng gật đầu, tuyệt đối không có một chút chột dạ!

Đại vu nói: "Ta cũng mỗi ngày nhớ hai đứa, hiện tại trở về thì tốt rồi, chuyện bộ lạc giao cho hai đứa, ta già rồi, nên nghỉ ngơi thôi!"

Ngô Nặc: "…"

Bạch: "…"

Đại vu, ném bỏ gánh nặng có dám chậm hơn chút không?!

Ngô Nặc mắt cong cong cười nói: "Đại vu không già chút nào, so với Vu Chúc đại nhân và Thụ gia gia, đại vu còn trẻ tuổi lắm!"

"Vu Chúc đại nhân? Thụ gia gia?" Đại vu kinh ngạc trợn to mắt, "Các con đã đến bộ lạc Cô Sơn, các con gặp mộc tộc nhân trường sinh rồi?"

Ngô Nặc trịnh trọng gật đầu, sau đó tỉ mỉ kể lại những gì trải nghiệm trên đường cho đại vu nghe, Vu Quyền làm sao cũng không ngờ được, Ngô Nặc và Bạch đi chuyến này, vậy mà lại đến bộ lạc ông từng đi qua, còn gặp bạn cũ của ông.

Nhưng, bộ lạc đại vu từng đi qua năm đó đâu phải chỉ những chỗ này, bạn bè ông biết cũng vô cùng nhiều, nhưng tại thời đại rất nhiều người đều không sống qua 45 mùa đông này, đại vu thật sự không ngờ được, cư nhiên còn có mấy bạn già nhớ tới ông còn sống. Mộc tộc nhân trường sinh sống không kỳ lạ, họ được gọi là thần linh sống, sinh ra đã có sinh mạng vô cùng dài và năng lực vô cùng cường hãn. Nhưng Vu Chúc… Vu Quyền cảm thấy nếu ông nhớ không lầm, khi lần đầu tiên ông đến bộ lạc Cô Sơn, Vu Chúc đã là một ông già, sao hiện tại vẫn còn sống?

Vu Chúc, rốt cuộc ông ta đã sống bao nhiêu cái mùa đông rồi?

Vu Quyền từ rất lâu về trước đã cảm thấy mình sống đủ lâu rồi, lần đầu tiên cảm thấy, hình như bản thân cũng không già đến thế. Có lẽ ông thật sự có ngày nhìn thấy được bộ lạc biến thành thành bang!

Đại vu tâm tình rất tốt, lúc nghe Ngô Nặc nói họ cùng một vài bộ lạc lớn ven đường đạt thành giao dịch muối huyết, còn tìm được đá quặng tộc người lùn cần, các loại thức ăn, hạt giống vu dược quý giá vân vân, tâm tình càng tốt.

Đợi Ngô Nặc lấy ra một bình hầu nhi tửu nhỏ trong truyền thuyết, mở nút bình ra ngửi, mặt đại vu trực tiếp nở thành đóa hoa cúc, tửu quỷ đại miêu tuy lén nuốt nước miếng có chút luyến tiếc, nhưng cũng không nói gì___ Ngô Nặc còn giữ lại cho hắn một nửa mà!

Ngô Nặc còn kể lại những gì nghe thấy trên đường, tin tức y và Bạch trở về đã nhanh chóng truyền ra, đợi y và Bạch ăn cơm tối xong, ra khỏi nhà đại vu, Ngô tiểu Nặc lập tức nghênh đón một đám lông mập nhiệt tình thăm hỏi.

Bạch đại miêu nhanh tay lẹ mắt cỡ nào, trước tiên là đập bay mấy cục lông mập bự là sư tử con, Thạch Tráng Tráng, Nha Nha chồm tới, sau đó đen mặt giải phóng lượng lớn khí tức hung thú dực hổ, dọa nguyên một đống cục lông, Bạch đại miêu còn chưa kịp đắc ý, Thạch Tráng Tráng được Thạch Hổ và Lục chiều đến mức không sợ trời không sợ đất, Nha Nha sống cùng Bạch và Ngô Nặc một thời gian không sợ Bạch mấy, hai cục lông mập, quay đầu đã trực tiếp đu trên người hắn.

Thạch Tráng Tráng còn túm quần Bạch, cố sức leo lên người hắn, ý đồ đứng trên vai Bạch, Nha Nha là báo con mập vù vù, nó lớn tuổi hơn Thạch Tráng Tráng, nhưng lại không giỏi leo trèo như Thạch Tráng Tráng, mắt thấy Thạch Tráng Tráng càng leo càng cao, nó kéo quần Bạch càng chặt, hai cục béo một túm lấy Bạch một túm chân Bạch, suýt nữa kéo luôn cả quần Bạch xuống.

Bạch đại miêu bị hai đứa nó quấn hết cách, đám nhóc bộ lạc mình, nhiều lắm hắn chỉ có thể đen mặt hù dọa, làm sao thật sự động thủ thu thập chúng được?

Lúc trước lá gan của tụi nhỏ rõ ràng không lớn, bị dọa sẽ thành thật, sao giờ lại gặp phải hai đứa gan lớn bằng trời này?

Đám nhóc cũng đều rất biết nhìn sắc mặt, thấy Bạch căn bản không thật sự thu thập chúng, lá gan lập tức lớn hơn ba phần, sư tử con A Uy kêu ngao ngao hai tiếng, lập tức hơn mười ấu thú nhân mập tròn chạy ra bao lấy Bạch.

Huyết dịch chảy trong cơ thể ấu thú nhân khiến chúng trời sinh sùng bái kẻ mạnh, Bạch là dực hổ cường đại nhất bộ lạc, chúng mặc dù sợ hắn, nhưng lại vô cùng sùng bái sự cường đại của hắn, vì thế, đám nhóc này nhút nhát vây lấy Bạch, muốn lại gần nhưng không dám lắm, bộ dạng rục rịch muốn thử quả thật sắp làm Bạch đại miêu rầu chết.

Ngô Nặc hiếm khi nhìn thấy bộ dạng bất đắc dĩ của Bạch lúc đối mặt đám nhóc, không chút khách khí cười lớn, sư tử con và mấy ấu thú khác tuổi hơi lớn một chút, nhắm chuẩn cơ hội quấn lấy Vu Nặc đại nhân mà chúng thích nhất bắt đầu làm nũng lăn lộn cầu vuốt ve đòi quà.

Sau khi bộ lạc trồng khoai trắng, trừ kỳ giáp hạt, trên cơ bản chưa từng thiếu thức ăn, hơn nữa cho dù là kỳ giáp hạt, có thiếu thức ăn cũng không thiếu của đám nhóc này.

Đám nhóc được phụ huynh chiếu cố vô cùng tốt, những lúc chúng tranh thủ thời gian không phải đi học để giúp bộ lạc chăn nuôi, không ít lần lén trộm trứng chim thịt ăn, còn thường xuyên xuống nước bắt cá bắt tôm lén mở lò nhỏ, đứa nào cũng lông bóng mượt, dày lông nhiều thịt, mấy cục thịt mập tròn sờ lên cảm xúc quả thật cực đã.

Còn sờ, còn sờ, còn sờ!

Bạch đại miêu không ngừng nhắc nhở bản thân phải chú ý hình tượng thủ lĩnh của mình, vất vả lắm mới nhịn được không sử ra tuyệt chiêu cuối cùng, mặt đối diện đám cục lông phiền người này, hắn chỉ có thể sử ra chiêu át chủ bài___ “Hiện tại toàn bộ đứng yên tại chỗ cho tôi!”

Đám nhóc giật mình, sau đó vẫn khá ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, ngay cả Thạch Tráng Tráng đã đứng trên vai Bạch do dự một chút, cũng nhảy xuống đất, ngoan ngoãn đứng chung với mấy đứa khác ngẩng đầu

nhìn Bạch.

Ngô Nặc cũng có chút khó hiểu nhìn Bạch, sau đó y nghe Bạch hỏi: "Thời gian này mấy đứa ở bộ lạc có học hành đàng hoàng không?"

Đám nhóc đã vào học trịnh trọng gật đầu, trong lòng lại đột nhiên xuất hiện vài dự cảm không tốt lắm.

"Tốt lắm, qua vài ngày nữa Vu Nặc sẽ an bài một cuộc thi, nếu thi không tốt…" Trên mặt Bạch lộ ra nụ cười hiếm khi để lộ: "Ha ha."

Đám nhóc: Ha ha, ha ha cái đầu! Loại trừng phạt khiến người ta liên tưởng vô hạn này, tuyệt đối là uy hiếp đáng ghét nhất trên thế giới, không gì hơn!

Đám nhóc bị Bạch đại miêu cười ha ha hù cho dại ra, toàn bộ đáng thương cầu trợ nhìn sang Vu Nặc đại nhân của chúng, trong ánh mắt nhỏ viết đầy___ mau cho tụi em biết, đó không phải là thật.

Đáng tiếc thứ nhất Ngô Nặc sẽ không ở bên ngoài làm Bạch đại miêu mất mặt, thứ hai trước khi y đi quả thật đã từng nói với đám nhóc này trở về sẽ an bài kiểm tra, hệ thống chỉ cho y hai năm dạy học, cho dù y đã không hy vọng hệ thống kiệt sỉ đó cho y được bao nhiêu phần thưởng tích phân, nhưng bất luận thế nào cũng không muốn bị hệ thống trừ thành kẻ kiết xác.

Cho nên, "Mấy ngày này mấy đứa phải cố gắng ôn tập, đợi thi xong, bạn nào thi tốt sẽ có phần thưởng đặc biệt."

Ngô Nặc lộ ra nụ cười chiêu bài vô cùng thân thiết.

Tuy trước đó ta đây chưa từng được lĩnh học bổng, nhưng hiện tại ta đây cũng đã trở thành người phát học bổng cho trường rồi.

Ngô tiểu Nặc lặng lẽ tán thưởng bản thân mình.

Mà đám nhóc này, cho dù học bổng cũng không cách nào mài mòn nỗi sợ đối với 'ha ha' của chúng, trong tụi nó có vài đứa lúc Ngô Nặc không ở đây học hành không nghiêm túc, thấy nụ cười trên mặt Ngô Nặc đại nhân và dực hổ Bạch, tai rũ xuống luôn cảm thấy mông mình hình như đang mơ hồ phát đau.

Gừng đúng là già càng cay, Bạch không tốn chút sức lực nào đã giải cứu được Ngô Nặc khỏi vòng vây của đám cục lông… mới lạ!

Còn rất nhiều đứa nhóc chưa đến tuổi đi học thì sao! Đáng ghét nhất là, mấy đứa nhóc nằm ở giai đoạn trời lão đại đất lão nhị, một chút cũng không sợ vẻ mặt đen của hắn.

Cuối cùng, Bạch chỉ có thể lặng lẽ vận khí, lặng lẽ đi bên cạnh Ngô Nặc, trở về nhà mình trong sự vây quanh của đám nhóc mập.

144. Chương 144: Biến Hóa

Trong nhà có Lục chăm sóc, còn có mấy nô lệ mà họ thuê tới thỉnh thoảng quét dọn, thu dọn rất sạch sẽ, da thú để ngủ trong nhà cũng được giặt phơi tới mềm mại, Lục còn lĩnh da thú thượng đẳng mới từ bộ lạc về cho họ.

Buổi sáng sau khi biết hai người họ về, Lục đã an bài các nô lệ dọn dẹp lại một lượt từ trong ra ngoài, còn đốt bồn lửa, lúc này, trở về nhà, nhà đã được hun ấm áp, Lục lấy trái cây trong hầm bày trong nhà, vừa vén rèm đã có thể ngửi được hương trái cây nhàn nhạt.

"Ổ vàng ổ bạc không bằng ổ chó nhà mình, vẫn là ở nhà thoải mái nhất!" Ngồi bên cạnh bồn lửa, Ngô Nặc nhịn không được cảm khái nói, không nói lúc bôn ba bên ngoài phải ở sơn động ngủ lều ăn gió nằm sương không thoải mái, dù là đãi ngộ cho khách quý cư trú trong mấy bộ lạc kia, cũng không thoải mái như ở nhà mình, dù sao bất luận là thiết bị hay tâm lý cảm quan đều hoàn toàn không thể so được với ở nhà.

Ngô Nặc vừa dứt lời, đã có cục lông nhỏ ngao ngao hỏi: "Vu Nặc đại nhân ổ vàng là cái gì?"

"Ổ bạc là cái gì?"

"Ổ chó là cái gì? Có thể ở sao?"

Đối diện với mấy đôi mắt to lấp lánh của tụi nhỏ, Ngô Nặc kiên nhẫn giải thích cho chúng, sau đó lại lấy trái cây trong nhà chiêu đãi chúng.

Sắc trời tối dần, đám nhóc chưa chơi được quá lâu, các phụ huynh đã lục tục tới đón chúng về.

Lục rất tỉ mỉ bảo người nấu một nồi nước nóng, đợi tụi nhỏ đi hết rồi, Ngô Nặc dùng 'sữa tắm' y tự mày mò ra thoải mái tắm rửa, Bạch đại miêu nhân lúc trong nhà không người, trước là biến thành mèo mập meo meo khiến Ngô tiểu Nặc tắm giúp hắn, tắm xong rồi biến về hình người trực tiếp tắm trắng rồi ăn luôn Ngô tiểu Nặc.

Bạch đại miêu sắp bị các loại giấm nhấn chìm, buổi tối lúc ăn tiểu sứ thần đặc biệt ra sức, nhân cơ hội nếm thử không ít tư thế mới, sau đó sáng hôm sau, ăn bữa sáng xong, liền bị Ngô tiểu Nặc vừa mới bị đổi mới điểm giới hạn đuổi ra khỏi cửa (không phải đâu).

Ra khỏi nhà, Bạch trực tiếp hóa thành hình thái dực hổ, bay tới chiến trường tọa trấn tại tiền tuyến.

Ngô Nặc ăn sáng xong, quyết định trước đến trường xem tiến độ học tập của đám nhóc ra sao, thời gian y không ở đây, mấy đứa nhóc này có ngoan ngoãn nghe lời lớp trưởng và cán bộ lớn không. Nếu nói ngay từ đầu truyền thụ chữ Hán và một vài tri thức căn bản cho chúng chỉ là để hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, kiếm tích phân và phần thưởng, vậy thì hiện tại, sau khi Ngô Nặc ra ngoài lịch lãm một phen, cách nhìn của y cũng có chút thay đổi___ y thật sự hy vọng đám nhóc có thể học tốt chữ Hán và tri thức, để bộ lạc chân chính hưng thịnh phồn vinh, tri thức cải biến vận mệnh, tri thức là sức sản xuất hàng đầu, không phải chỉ là khẩu hiệu mà thôi.

Cho dù thời tiết rất lạnh, mới sáng người thức dậy ra ngoài làm việc vẫn không ít.

Trong bộ lạc hầu như không ai không biết Ngô Nặc, Ngô Nặc đi trên đường, rất nhiều người chủ động tới chào hỏi y, người lá gan không lớn không dám lại gần cũng từ xa hành lễ với y.

Uy vọng của Ngô Nặc tại bộ lạc có thể thấy được rõ ràng.

Sở dĩ y có thể có uy vọng hiện tại, một là vì lời đồn y là sứ thần luôn được các cư dân bộ lạc lặng lẽ lan truyền. Hai là vì, y vô tư thoải mái truyền thụ văn tự và tri thức y biết cho những đứa trẻ, dưới ảnh hưởng âm thầm của những đứa trẻ, một phần phụ huynh học lỏm cũng xem y là thầy giáo mà kính trọng. Điểm thứ ba, cũng là điểm quan trọng nhất, là Ngô Nặc dạy mọi người trồng khoai trắng, xây dựng hàm cất giữ khoai trắng, còn dạy mọi người nung gạch ngói xây nhà ở chắc chắn ấm áp, giúp họ kết thúc cuộc sống khổ cực phải chịu lạnh chịu đói ăn bữa nay lo bữa mai trong mùa đông.

Lại thêm Ngô Nặc trời sinh có gương mặt búp bê độ thân thiết cực cao, gặp người là ba phần tươi cười, chưa từng ra vẻ cũng không phát giận lung tung, thậm chí ngay cả các nô lệ ti tiện đều vì y mà được sống cuộc sống còn thoải mái hơn cả cư dân của bộ lạc bình thường trước kia.

Người như thế, mọi người sao có thể không thích không kính trọng y?

Ngô Nặc ra cửa chưa bao lâu, bên cạnh đã đi theo vài đứa nhóc, có vài đứa là đúng lúc thuận đường, có vài đứa thì hôm qua nghe nói Ngô Nặc trở về, sáng nay từ sớm đã ăn sáng, rồi đến gần nhà Ngô Nặc chờ.

Rất nhanh, bên cạnh Ngô Nặc đã vây một đám nhóc.

Dực hổ Bạch không có mặt, mấy đứa nhóc này hoàn toàn không còn kiêng kỵ, mồm năm miệng mười tranh nhau nói chuyện với Ngô Nặc, Nha Nha còn chưa chân chính tới tuổi đi học hiếm khi dậy sớm một bữa, ỷ tuổi nhỏ lại vô cùng biết làm nũng, thành công bá chiếm vòng tay của Ngô Nặc.

Ngô Nặc ôm Nha Nha mập đang híp mắt ngủ gật, kiên nhẫn lắng nghe, thỉnh thoảng sẽ hỏi vài câu, chậm rãi, từ miệng đám nhóc biết được không ít thay đổi của bộ lạc.

Những thay đổi này, hôm qua đại vu đã đại thể nhắc qua một lượt, nhưng nghe từ chỗ đám nhóc, cùng với tự mình nhìn thấy, cảm giác vẫn có chút khác.

Thay đổi trực quan nhất của bộ lạc chính là lớn hơn.

Lúc trước vì trồng và xem chừng khoai trắng, lúc mọi người phân tán cư trú trong ruộng khoai trắng còn không cảm thấy, hiện tại toàn bộ lùi về bộ lạc, lại dùng tường băng vây quanh bộ lạc, lập tức liền cảm thấy người thật sự nhiều hơn lúc mới vừa đến bộ lạc Trường Hà nhiều, trong thành cũng trở nên vô cùng náo nhiệt.

Đặc biệt là nơi họ đi qua, chỗ cư trú của các cư dân bộ lạc Trường Hà sớm nhất, y nhớ lúc mới tới bộ lạc, hai bên đường là nhà đá xiêu xiêu vẹo vẹo đã được tính là 'hào trạch', phần lớn mọi người vẫn sống trong những căn lều dựng bằng gỗ và da thú chắp vá, đi đâu cũng thấy được các con mồi đang đánh nhau trong vườn.

Mà hiện tại, sau khi phủ lên đường đất một lớp đá nhỏ và đất dính, hình thành đường đất dính tương tự như đường xi măng trên trái đất, có nô lệ đặc biệt mỗi ngày phụ trách dọn dẹp, cho dù hiện tại đổ tuyết không ngừng, trên đường vẫn không đọng tuyết. Mà nhà đá và lều da thú xiêu vẹo cũng sớm được từng hàng nhà gạch ngói chỉnh tề thay thế, do gạch luôn cung không đủ cầu, sau khi xây nhà xong, tường viện của rất nhiều người đều dùng đất dính và đá xây lại, đơn giản cổ xưa, không quá khó coi.

Vì nhà gạch ngói của bộ lạc đều mô phỏng theo căn của Ngô Nặc để làm, mọi người theo thói quen chừa ra vườn trước và vườn sau, dưới vườn trước là hầm chứa thức ăn, phía trên sẽ gác một vài gỗ và đá đen, một vài người khá có thẩm mỹ, mùa thu phát hiện hoa cỏ đẹp hoặc dễ ngửi, sẽ đào về trồng trong vườn, cũng có người trồng cây ăn trái trong vườn, lúc này trời quá lạnh, cho dù có tường băng chắn bớt, nhiệt độ trong bộ lạc vẫn không cao được đến đâu, hoa cỏ không phải lạnh chết thì là tiến vào kỳ ngủ đông, vườn trước tự nhiên không đẹp như lúc còn rậm rạp ngày hè.

Còn về vườn sau luôn chừa ra rất lớn, mọi người dùng gạch nát, đá, gỗ vân vân xây lại thành chuồng, nuôi gia súc được chia và săn được trong đó.

Trải qua nguyên năm ngoái, mọi người đều có kỹ xảo chăn nuôi nhất định, mọi người sẽ chọn nuôi một hoặc vài loại gia súc dễ nuôi sống và mình cũng giỏi nuôi chúng, sau đó để chúng sinh sôi, so với lúc trước tống hết các loại con mồi vào vườn, có kết cấu hơn nhiều. Một vài gia súc sinh ra ở bộ lạc Trường Hà, dã tính dần bị mài mòn, hiện nay rất hiếm thấy cảnh người và gia súc đấu nhau.

Lúc này thời tiết lạnh, dưới tình trạng thức ăn sung túc, các gia súc phần nhiều ủ trong chuồng lười động đậy, cho dù dây khoai trắng khô không phải đồ ăn mỹ vị gì, nhưng cũng tốt hơn phải chịu lạnh chịu đói trong quá khứ. Đám gia súc vô cùng an phận với hiện trạng, 'tâm lành vóc mập', phát triển còn tốt hơn mùa đông trước.

Còn về phân của những gia súc này, các nhà đều tự an bài người thu thập, định kỳ sẽ có nô lệ tới cửa lấy đi, vận chuyển ra ngoài tường băng bộ lạc, tích ở một nơi được chỉ định, đợi năm sau lúc cày cấy lại dùng.

Những biến hóa này còn không tính là gì, biến hóa chân chính khiến Ngô Nặc kinh ngạc là trong bộ lạc cư nhiên mở thêm mấy cửa tiệm.

Hơn nữa, những cửa tiệm này giống cửa tiệm y nhờ Lục chăm sóc, chỉ tiếp nhận giao dịch tiền tệ.

Vị trí mấy cửa tiệm này rất phân tán, đồ bán cũng vô cùng đơn điệu___ chỉ bán thịt, thịt các loại gia súc tươi mới.

Xuất hiện kiểu cửa hàng thế này không hề kỳ quái, vì đối với rất nhiều người mà nói, đặc biệt là thuần nhân, một bữa họ căn bản không ăn hết một con bò man thậm chí là dê sừng, đương nhiên, có lẽ có dạ dày vương ăn được, nhưng cư dân bình thường ai lại nỡ ăn to uống lớn vào mùa đông?

Rất nhiều lúc, mọi người đều nấu một nồi khoai lớn, thêm vào chút thịt, có vị thịt coi như nếm vị mặn dính răng là được, phần nhiều, các phụ huynh đều sẽ chọn thịt ra cho con mình ăn, họ ăn chút khoai trắng là được.

Vì hiện tại có lượng lớn khoai trắng, các cư dân giết một con mồi, luôn phải ăn rất lâu.

Cho dù trong mùa đông bảo quản con mồi không thành vấn đề, nhưng đầu tiên giết con mồi đã là chuyện khá tốn công, mùa đông không giống lúc khác, sông bên ngoài đã đóng băng, rửa con mồi trở nên tốn sức, hơn nữa thân thể con mồi, luôn có chỗ có người thích ăn, có người không thích ăn, thậm chí có người chỉ thích ăn thịt thú lí lạp, có người chỉ thích ăn thịt bò man... mà có lúc vừa hay nhà mình lại không có.

Hiện tại... tiệm thịt đã giải quyết tốt được vấn đề này.

Người giàu có có thể chỉ chọn mua bộ vị mình thích, người không giàu có, cũng có thể mua một vài bộ vị ít người mua, tương đối rẻ cho người nhà bữa ngon.

Chiến sĩ có quân công, trong tay ít nhiều đều có chút tiền, cư dân không có tiền, cũng có thể thông qua bán gia súc nhà mình nuôi, hoặc vu dược mình hái được cùng những thứ khác cho bộ lạc, cho cửa tiệm của Ngô Nặc hoặc cho người có 'tiền' đổi lấy tiền.

Mà hiện tại sau khi tiệm thịt được mở, họ còn có thể trực tiếp bán gia súc còn thừa nhà mình cho tiệm thịt, đổi lấy tiền tệ, rồi có thể trực tiếp tiêu phí ở tiệm thịt, còn lại, lấy đi mua gia súc con nhà khác, nuôi lớn rồi, lại có thể đổi tiền, gia súc càng lúc càng nhiều tiền cũng càng lúc càng nhiều! Tiền nhiều họ sẽ có thể ngày ngày ăn thịt, tốt biết bao!

Còn về những người dẫn đầu mở tiệm thịt, đó chính là người có đầu óc kinh tế___ một con dê sừng, mua rồi bán, họ có thể kiếm được mấy tệ, bò man và heo thú kiếm được càng nhiều! Tiền kiếm được, họ lấy đi thuê nô lệ, lại bảo nô lệ làm việc cho mình, còn bản thân chỉ cần động não, không cần làm việc họ cũng có thể ngày ngày ăn thịt! Ngày ngày ăn thịt, tốt biết bao, lúc trước ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ!

Các thổ dân học được tính toán, gân não cũng càng lúc càng linh hoạt.

145. Chương 145: Kiếm Bộn

Trên đường từ nhà Ngô Nặc đến trường, vừa khéo có một tiệm thịt.

Mở tiệm là một thú nhân thử thú tên Bàn Hao, hắn là một trong những thú nhân bộ lạc nhỏ gia nhập bộ lạc Trường Hà vào mùa đông năm ngoái, tuổi gần bốn mươi, lá gan lại nhỏ, nên không vào quân đoàn thú nhân của bộ lạc, mà ở trong bộ lạc làm việc.

Bàn Hao gia nhập bộ lạc Trường Hà khá trễ, lại không phải chiến sĩ thú nhân, vì thế tạm thời còn chưa được phân nhà gạch ngói, nhưng hắn lại là người mở tiệm thịt sớm nhất.

Đừng thấy Bàn Hao nhát gan, nhưng đầu óc rất thông minh, là một tên vô cùng giỏi lợi dụng sơ hở.

Từ sau khi Ngô Nặc đẩy tiền tệ ra, hắn phát hiện ra chỗ diệu của tiền tệ ngay, sau đó ở hội chợ bộ lạc, dùng vu dược mà hắn và người nhà bình thường hái được đổi chút tiền tệ, sau đó lại lục tục bán không ít đồ cho Lục, gom được không ít tiền.

Đợi vụ thu hoàn tất, mùa đông đến, hắn liền dùng số tiền này thuê một phát sáu nô lệ cường tráng của bộ lạc, lại tiêu tiền mua một cái cân vô cùng đơn giản từ chỗ tộc người lùn.

Tiếp đó, hắn tìm một miếng đất hoang nhỏ không ai cần ở khu tụ cư ngay trung tâm bộ lạc Trường Hà, sau khi báo cho bộ lạc, hắn dọn dẹp miếng đất hoang đó, dùng gỗ, da thú, cỏ khô mà bình thường tích lũy trao đổi được dựng một cái lán, kế đó thì bắt đầu buôn bán trong lán.

Dám làm người đầu tiên ăn cua, sao có thể không có ánh mắt.

Dùng con mắt hậu thế để nhìn, chỗ Bàn Hao chọn rõ ràng chính là nơi tụ cư của người giàu trong bộ lạc, xung quanh toàn là những cư dân thú nhân của bộ lạc Trường Hà từ sớm nhất, sống ở đây, nhà nhà hộ hộ đều có người làm chiến sĩ trong quân đoàn, đổi cách nói khác, trong tay những người này có tiền.

Trời đông giá, giết heo mổ bò không phải chuyện dễ dàng, Trường Hà đã đóng băng, phá băng lấy nước rồi lại đun sôi nước cạo lông thậm chí là lột da, xử lý nội tạng vân vân, vô cùng phiền phức, giết một con chim thịt cũng phải tốn không ít thời gian, huống chi là giết heo mổ bò?

Hiện tại có chỗ bán thịt gia súc đã giết sẵn, các thú nhân có tiền tự nhiên vui vẻ nếm đồ tươi.

Vừa nếm thử, họ thật sự phát hiện ra không ít chỗ tốt.

Trước kia, trong mùa đông mọi người giết gia súc, đều trực tiếp vùi vào tuyết, chậm rãi cắt thịt ăn, không cần lo lắng thịt gia súc biến chất. Nhưng thịt gia súc đã đông lạnh sao có thể ngon được như mới vừa mổ ra?

Hơn nữa, lấy thịt thú lí lạp ra nói, có vài chỗ chất thịt ngon có vài chỗ chất thịt kém, nội tạng gì đó, cũng không phải ai cũng thích ăn, không xử lý sạch sẽ đồng thời không có cách nấu ngon, ăn nội tạng tuyệt đối không phải là mỹ vị gì, thậm chí đối với những người này mà nói, quả thật chính là ác mộng.

Mà hiện tại, Bàn Hao đã giải quyết được vấn đề này rất tốt.

Gia súc mổ sẵn, muốn mua cái gì thì mua cái đó, mang về nhà có thể nấu ăn, thuận tiện, thịt khác nhau giá khác nhau, công bằng, hơn nữa giá cũng không mắc lắm, đều ở trong phạm vi mọi người có thể thừa nhận, thực dụng.

Thời gian Bàn Hao gia nhập bộ lạc Trường Hà không dài, tuy là thú nhân nhưng bản thân lại không phải chiến sĩ, chỉ dựa vào trồng trọt trong bộ lạc, khoai trắng ở nhà được phân không ít, nhưng gia súc lại chỉ có hai ba con còn toàn bộ là con con mới lớn.

Gia súc mà Bàn Hao bán sớm nhất, đều là mượn của bộ lạc. Trước khi Bàn Hao mở tiệm thịt, đặc biệt đi báo cáo với đại vu, đại vu từng tới bộ lạc siêu cấp, không cần Ngô Nặc miêu tả cho ông, tự ông cũng từng nhìn thấy cảnh tượng giao dịch phồn vinh trong nội bộ bộ lạc ở những bộ lạc siêu cấp ông từng đi qua, rất ngưỡng mộ, hiện tại có người đề xuất muốn mở tiệm, muốn dùng tiền tiến hành giao dịch, lão nhân gia ông làm sao có đạo lý không ủng hộ?

Nếu không có ông ủng hộ, lán của Bàn Hao không thể dựng lên thuận lợi như thế.

Không chỉ là lán, Bàn Hao ngay từ đầu căn bản không có nhiều tiền để mua gia súc như thế, sau khi hắn nhìn ra thái độ đại vu vô cùng tán thành ủng hộ, liền thử đề xuất mượn một ít gia súc từ bộ lạc, đợi sau khi hắn bán đi đổi tiền tệ, sẽ giao tiền tệ cho bộ lạc.

Đại vu cảm thấy suy nghĩ của hắn rất thú vị, lập tức đồng ý, chẳng qua lại nêu điều kiện, yêu cầu số Bàn Hao mua thiếu phải thêm vào một tệ trên giá cơ bản ban đầu.

Bộ lạc Trường Hà hiện tại, một tệ có thể mua được một ống muối huyết, cũng có thể mua được một con chim thịt thành niên, 25 tệ có thể mua được một con bò man khỏe mạnh, sức mua không hề thấp.

Ban đầu, tuy Bàn Hao cảm thấy mở một tiệm bán thịt chắc chắn có thể kiếm tiền, nhưng cụ thể có thể kiếm bao nhiêu, hắn vẫn không biết. Nhưng hắn cũng coi như có chút quyết đoán, cắn cắn răng, lập tức đồng ý, ngược lại khiến đại vu đánh giá hắn cao hơn hai phần.

Có sự ủng hộ của đại vu, sạp của Bàn Hao rất nhanh đã được dựng lên, cũng vì được đại vu ủng hộ, Kim Đồng âm thầm giúp đỡ, ngày đầu tiên Bàn Hao khởi nghiệp đã bán được hai con thú lí lạp cộng thêm hai con bò man và ba con dê sừng, xong rồi buổi tối Bàn Hao về nhà đếm tiền hắn bán được, có hơn 160 tệ, trừ đi tiền vốn, một ngày hắn kiếm được gần 20 tệ, cái này là còn chưa tính đến những nội tạng, sừng, cùng với da bò dê hắn chưa bán được. Một ngày đã kiếm được gần một con bò man.

Bàn Hao triệt để dụng tâm, khi chuyện làm ăn dần đi vào quỹ đạo, Bàn Hao cũng định giá các loại thịt càng ngày càng tỉ mỉ, mỗi ngày gia súc bán đi càng lúc càng nhiều, mỗi ngày tiền tệ kiếm được nhiều đến mức cả bản thân Bàn Hao cũng khó mà tin nổi.

Người trước giờ luôn là một loại động vật giỏi mô phỏng.

Thấy Bàn Hao buôn bán ngày càng tốt, lục tục có thú nhân và thuần nhân cũng mở tiệm thịt trong bộ lạc.

Hiện tại tiệm thịt giống thế trong bộ lạc tổng cộng mới có 5 căn, mà bộ lạc lại có gần mấy ngàn cư dân, buôn bán đều rất đắt.

Vì thời tiết hàn lạnh, cũng không tồn tại vấn đề giữ tươi chất thịt, thịt hôm nay bán không hết, ngày mai lại bán tiếp là được, bộ lạc cũng không thu bất cứ tiền thuế gì, càng không tồn tại vấn đề thuê nhà, chỉ cần không nhìn sai cân, không tính sai tiền, chuyện buôn bán này căn bản không thể nào lỗ.

Những người có thể thấy được thời cơ buôn bán khởi đầu chuyện làm ăn, có ai mà không tinh? Chuyện tính sai tiền không thể nào phát sinh trên người họ được!

Vì vừa đúng lúc đi ngang qua, Ngô Nặc liền vào tiệm của Bàn Hao xem một chút.

Cửa tiệm lớn mà đơn giản, mặt đất dùng đất dính phủ lên một tầng, sau đó lấy đá và phiến đá dựng thành cái bệ lớn, mặt đất và bệ đều được quét dọn sạch sẽ, các nô lệ mỗi ngày sẽ dùng nước sạch lau dọn, trên cơ bản không nhìn ra được vết máu.

Thời tiết này dùng nước không tiện, gia súc đều là giết ở bên ngoài bộ lạc rồi mới mang về bán. Hiện tại vẫn còn rất sớm, Bàn Hao và nô lệ hắn thuê đều đang bận rộn bên ngoài bộ lạc, trong tiệm không có ai.

Ngô Nặc nhìn sơ qua một chút, cảm thấy khá vừa lòng, trong đầu nghĩ tới vài vấn đề, rồi dẫn đám nhóc đi, y đã quyết định đợi sau khi tới trường, chiều sẽ lại đi xem mấy cửa tiệm khác.

Trường vẫn là dáng vẻ cũ, đại khái vì Ngô Nặc trở về, hôm nay học sinh đều đến đặc biệt sớm, Ngô Nặc tới trường chưa bao lâu, học sinh các lớp đã đến đủ.

Trước khi học, Ngô Nặc gọi lớp trưởng các lớp tới, hỏi sơ tình hình.

Tụi nhỏ phần lớn đều khá nghe lời, trừ số ít thật sự học không vào và quá mức ham chơi tinh nghịch, phần lớn đều khá nỗ lực. Giáo trình Ngô Nặc để lại cho mấy đứa tiểu Di trước khi đi, sau khi chúng tự học xong, cũng truyền thụ lại hết cho các bạn học.

Khi đó Ngô Nặc vì nhiệm vụ hệ thống, trong lúc nóng vội quyết định ly khai, giáo trình y chỉnh lý ra không có bao nhiêu tri thức, nhóm tiểu Di sau khi truyền thụ phần tri thức này cho các bạn học, Ngô Nặc và Bạch còn chưa trở về, bất đắc dĩ, chúng chỉ đành luyện lập củng cố văn tự và chữ số đã học trước đó cho các bạn.

Tổng thể mà nói, tụi nhỏ không vì Ngô Nặc ly khai mà bị rớt lại quá nhiều bài.

Cả buổi sáng, Ngô Nặc chọn tùy ý vài người trong các lớp để kiểm tra, tụi nhỏ không làm y thất vọng, tuyệt đại đa số đều rất chăm chỉ.

Chẳng qua, bất kể chăm chỉ hay không chăm chỉ, kiểm tra đối với học sinh mà nói đều là đại sát khí, cho dù ở thế giới nguyên thủy cũng vậy.

Khi Ngô Nặc tuyên bố một tuần sau sẽ tiến hành kiểm tra cuối kỳ, tụi nhỏ lập tức kêu than dậy trời, cho dù có thưởng cũng không cách nào xóa đi nỗi sợ của chúng.

Do bản thân Ngô Nặc còn chưa nghĩ xong nội dung kiểm tra cụ thể, tạm thời không thể 'vạch trọng điểm' cho tụi nhỏ, vì sắp phải an bài kiểm tra, Ngô Nặc không dạy văn tự, tri thức mới cho tụi nhỏ. Sau khi chọn tùy ý vài người kiểm tra, y kể cho tụi nhỏ nghe chút chuyện thú vị trong quá trình lịch lãm, y đặc biệt dùng tiếng Trung chậm rãi kể cho chúng nghe. Tụi nhỏ dù sao cũng theo Ngô Nặc học một năm, vừa mò vừa đoán có thể hiểu được trên sáu phần, cả đám chưa từng ra khỏi bộ lạc toàn bộ hứng thú dạt dào hai mắt phát sáng, chỉ ước tương lai có cơ hội cũng ra ngoài lịch lãm một phen.

Để rèn luyện năng lực Hán ngữ cho chúng, Ngô Nặc cho phép chúng dùng Hán ngữ hỏi y những chuyện thú vị trong quá trình lịch lãm, đương nhiên, ngoại trừ ấu thú nhân không cách nào nói tiếng người. Chẳng qua, để rèn luyện ấu thú nhân, sau khi để cho chúng nghe vấn đề của bạn học rồi, Ngô Nặc sẽ dùng ngôn ngữ thiên phú thú nhân lặp lại cho chúng, năng lực Hán ngữ của tụi nhỏ có hạn, thường xuyên một câu mà nói lung tung lộn xộn từ không đúng ý, ngôn ngữ lệch điệu liên tục tới mức Ngô Nặc giở khóc giở cười.

Đối diện nhóc con vì nói sai mà gấp đến gãi đầu gãi tai, đánh không được mắng không xong, Ngô Nặc chỉ có thể kiên nhẫn___ cải chính cho chúng.

Đương nhiên cũng có đứa học rất giỏi, chẳng hạn mấy đứa tiểu Di học tập tốt, lại đặc biệt thông minh, đã có thể dùng Hán ngữ tiến hành vấn đáp đối thoại cơ bản với Ngô Nặc, Ngô Nặc dùng Hán ngữ để nói về vật, chúng cũng có thể nghe hiểu trên tám phần. Ngô Nặc tự hỏi năm đó khi y học Hán ngữ, tuyệt đối không thông minh như chúng.

Phải biết Hán ngữ là một trong những ngôn ngữ khó học nhất mà thế giới công nhận, mấy đứa tiểu Di có thể trong thời gian ngắn ngủi một năm dưới tình huống hoàn toàn không có hoàn cảnh ngôn ngữ và các phương pháp bổ trợ học tập khác mà học được tới trình độ hiện tại, tuyệt đối có thể xưng là thiên tài.

Ngô Nặc chỉ nuối tiếc học sinh thiên tài như thế thật sự quá ít, nếu không hoàn thành nhiệm vụ kiểm tra của hệ thống còn không phải giống như trò chơi?

Đáng tiếc không có chuyện tốt bánh từ trên trời rơi xuống.

Ngô Nặc vốn không muốn ở trường quá lâu, nhưng đợi khi y ra khỏi trường, trời đã sắp tối.

Y đang chuẩn bị tản bộ đến bốn tiệm thịt khác xem thử, kết quả vừa ra khỏi trường không lâu, đã bị một hàng người chặn lại.

A Man mới đi dẫn toàn bộ chiến nô khác tới bộ lạc Trường Hà, nghe nói Vu Nặc đại nhân đã trở lại, hắn ngay lập tức chạy tới chặn người, trông mong sâu sắc nhất bấy lâu trong lòng chợt rơi vào khoảng không, cộng thêm mỏi mệt vì bôn ba, sắc mặt mọi người đều không mấy dễ coi: Bộ lạc siêu cấp đã nói đâu?

Ngô Nặc khoát tay nhún vai vẻ mặt rất vô tội: "… Có phải mọi người đã hiểu lầm không, tôi chưa từng nói qua bộ lạc Trường Hà chúng tôi là bộ lạc siêu cấp mà."

Các chiến nô: …

Quay mặt nhìn nhau, các chiến nô cố gắng hồi tưởng, đại khái, hình như Vu Nặc và Bạch quả thật chưa từng nói qua mấy lời như bộ lạc siêu cấp, nói không chừng thật sự là họ đã hiểu lầm.

"Vậy hiện tại mọi người có nguyện ý ở lại không? Nguyện ý trở thành cư dân bộ lạc chúng tôi không? Nếu không nguyện ý…"

"Nguyện ý, chúng tôi nguyện ý!" A Man và các nô lệ vội vã nói, sợ mở miệng chậm Ngô Nặc sẽ hối hận. Cho dù không phải bộ lạc siêu cấp, bộ lạc Trường Hà cũng vô cùng giàu có, trở thành cư dân ở đây tốt hơn làm nô lệ gấp trăm lần.

Nhưng tại sao luôn, luôn cảm thấy cứ như đã rơi vào trong một cái hố lớn vậy nhỉ?

146. Chương 146: Ổn Định

Hôm qua Ngô Nặc đã từ chỗ đại vu biết các chiến nô đã đến bộ lạc Trường Hà, đám người A Man đã đi đón những chiến nô còn lại, thuận tiện mang vật tư họ cất giấu về bộ lạc.

Trong trời băng tuyết địa không tiện phân biệt phương hướng, cả đi lẫn về, mãi tới hôm nay, các chiến nô mới tính là chân chính hoàn toàn tới bộ lạc.

Trải qua bôn ba kéo dài hơn ba tháng, trạng thái các chiến nô đều không tốt lắm, gần như trên người mỗi người đều có vết thương hoặc to hoặc nhỏ, hơn nữa cũng gầy lợi hại. Có điều, cảm giác mang tới cho người khác lại còn hung hãn hơn lúc họ còn ở bộ lạc Đại Hồ, vâng vâng dạ dạ lúc xưa cùng sự tự ti vì thân là nô lệ, sau khi trải qua từng lần hiểm cảnh, mỗi quá trình gặp phải vấn đề và giải quyết vấn đề, đã dần tan biến.

Ngô Nặc đối với thay đổi của nhóm A Man cảm thấy vô cùng an ủi, y muốn mở tuyến đường thương mại trên nước, nhất định cần nhóm A Man đánh trận đầu cho y, nếu nhóm A Man không thể thay đổi tâm tính nô lệ quá khứ, thì sẽ vô cùng bất lợi cho kế hoạch tiếp theo của y.

May mà nhóm A Man khi ở bộ lạc Đại Hồ đã là chiến nô, trường kỳ bước trên chiến trường bộ lạc, họ khác với nô lệ bình thường. Về bản chất, họ càng hướng về chiến sĩ hơn, mà trải nghiệm qua lần lịch lãm với vô số nguy hiểm trắc trở này, không cần nghi ngờ đã giải phóng huyết tính và dã tâm bị giam cầm trong xương cốt họ.

Nhưng giáo dục nô hóa tiếp nhận từ nhỏ lại khiến họ đối với chủ nhân có sự trung tâm thâm căn cố đế, cho dù Ngô Nặc tuân thủ lời hứa xóa đi thân phận nô lệ của họ, họ cũng sẽ tự nhiên mà đặt Ngô Nặc lên vị trí chủ nhân. Cũng chính vì Ngô Nặc cho họ tự do và địa vị mà họ nằm mơ cũng khát cầu nhưng xa không thể với tới, thậm chí họ còn trung tâm hơn cả trước kia. Đương nhiên, tiền đề là, Ngô Nặc phải thực hiện lời hứa của mình.

Các nô lệ tạm thời có thể còn chưa kịp phản ứng, nhưng bản thân Ngô Nặc biết rõ, y quả thật chưa từng nói qua bộ lạc Trường Hà là bộ lạc siêu cấp, nhưng y cũng chưa từng giải thích cải chính qua khi người khác hiểu lầm, ngược lại, y và Bạch còn cố ý thông qua đủ hành động, khiến người ta không ngừng hiểu lầm sâu hơn, cho đến khi tin chắc không cần nghi ngờ.

Từ một mặt ý nghĩa nào đó mà nói, y quả thật đã lừa những chiến nô này.

Để an ủi họ, Ngô Nặc đích thân dẫn họ tới ký túc xá tập thể đại vu đặc biệt chuẩn bị cho họ___ lán hỗn hợp dựng bằng gạch ngói và da thú.

Lán rất lớn, có thể ở trăm người, trước đó là một tốp nô lệ trẻ tuổi khỏe mạnh trú ở đây, sau khi tiệm của nhóm Bàn Hao mở ra, trước sau thuê đi mấy chục nô lệ, lán liền trống hơn phân nửa.

Sau khi nhóm A Man mang theo tín vật của Ngô Nặc xuất hiện, đại vu gọi mấy đứa học Hán ngữ giỏi nhất là nhóm tiểu Di qua, mọi người tập trung ý kiến phiên dịch nội dung trên cuộn da dê. Đám nhóc có lẽ không rõ ý nghĩa trọng đại của việc đi thuyền trên nước, nhưng đại vu già thành tinh sao có thể không hiểu?

Đại vu lập tức xem đám người A Man thành đối tượng chiêu đãi trọng điểm, đợi nhóm A Man rời khỏi bộ lạc đi đón những người còn lại, đại vu lập tức an bài nơi ở hiện tại cho họ.

Hơn hai mươi nô lệ còn lại trong lán đều dọn ra hết, quét dọn sạch sẽ, da thú chắn gió ngoài lán toàn bộ đổi thành đồ mới, bên trong cũng chuẩn bị thảm da thú, mềm da thú, bồn to nhỏ nung từ đất dính, nồi chén, bao da thú to to nhỏ nhỏ, đựng đầy căng quần áo da thú sạch sẽ ấm áp mới hoàn toàn cho họ…

“Đây là nơi chúng tôi ở?”

“Những thứ này cho chúng tôi dùng?”

“Những thứ này cho chúng tôi mặc?”

Ngô Nặc cười gật đầu nói phải.

Các tiền chiến nô lập tức vui mừng kêu gào, dù sao tuổi của họ kỳ thật cũng không lớn, lớn nhất cũng chỉ có hơn hai mươi, nhỏ nhất mới chỉ có mười sáu mười bảy, nếu ở trái đất hiện đại, với tuổi của họ, hơn phân nửa đều đang ở nhà trường, nhưng, so với người thời hiện đại, họ đã ăn qua quá nhiều khổ sở.

Những thứ bộ lạc Trường Hà chuẩn bị cho họ, với ánh mắt của người hiện đại, thật sự không tính là cái gì tốt, nhưng đối với người thời đại này, đối với những chiến nô bị xem thành pháo hôi đẩy lên chiến trường này, những thứ đó e là chưa từng xuất hiện dù là trong giấc mơ xa xỉ nhất của họ.

Vuốt lên da thú sạch sẽ mềm mại, tất cả chiến nô đều không hẹn mà cùng đỏ mắt nghĩ, có phải bộ lạc siêu cấp hay không đã không quan trọng, chỉ cần bản thân có thể trở thành cư dân bộ lạc này, đã đủ rồi!

Cho dù tuyệt đại đa số chiến nô thời gian ở bộ lạc Trường Hà còn chưa đến một tiếng, nhưng họ đã tìm được cảm giác thuộc về mãnh liệt tại đây, cùng với tự giác mình là cư dân bộ lạc.

Đợi các chiến nô hưng phấn đủ rồi, người Ngô Nặc bảo Lục an bài đi mua thịt cũng đã mua về.

Vì đi trễ, thịt trong tiệm không còn lại bao nhiêu, mấy cửa tiệm cộng lại chỉ mua được hai trăm cân thịt, cùng với một đống xương đã lóc thịt, cùng một chút nội tạng.

Do công cụ hạn chế, xương không cách nào rọc quá sạch, thịt thừa trên nó rất nhiều.

Lục vào bộ lạc tìm một vài nữ nô tay nghề không tệ tay chân nhanh nhẹn qua cố gắng rọc sạch số xương này, sau đó bắt lên được mười nồi lớn, ném xương đã rọc sạch vào nồi hầm canh thịt.

Canh thịt hầm gần được, lại cho vào đó lượng lớn khoai trắng khô.

Hơn hai trăm cân thịt và nội tạng còn lại, tách ra theo chủng loài, hoặc chiên hoặc nướng hoặc xào, dưới sự chỉ huy của Lục, tài nghệ của các nữ nô tăng cao, lại thêm hương liệu, gia vị mà Ngô Nặc tài trợ, hương thơm các món ăn bắt đầu lan ra, quả thật làm người ta không trụ nổi.

Kế đó các chiến nô đã chính thức trở thành cư dân bộ lạc Trường Hà, được hưởng thụ bữa cơm tối mỹ vị nhất từ khi ra đời tới nay.

Hương thơm của bữa tối, cùng với người phương xa hiếm gặp một lần, hấp dẫn không ít quần chúng vây xem thiếu thốn tiết mục giải trí buổi tối.

Để khen ngợi họ, đồng thời miễn đi nỗi lo ngại về cuộc sống cho họ, đợi khi bữa tối đến hồi kết, trước mặt rất nhiều quần chúng vây xem, Ngô Nặc đơn giản thuật lại lai lịch của nhóm A Man, trọng điểm biểu dương sự anh dũng và tinh thần khám phá mạo hiểm không e dè của họ, để bảo đảm tất cả mọi người đều hiểu được, Ngô Nặc đặc biệt dùng tiếng Trường Hà nói một lần lại dùng tiếng Đại Hồ nói một lần, nhóm A Man lần đầu tiên trong đời được biểu dương như thế, ai cũng mặt đỏ tai hồng đỉnh đầu sắp bốc khói, trong tiếng kinh thán và vỗ tay của mọi người, Ngô Nặc cho họ phần thưởng đáng được có___ nô lệ bình thường mỗi người 100 tệ, phó thuyền trưởng mỗi người 150 tệ, bốn thuyền trưởng mỗi người 300 tệ.

Nhóm A Man mới tới, căn bản không rõ giá trị của tiền, nhưng từ tiếng kinh hô và ánh mắt ngưỡng mộ của quần chúng vây xem xung quanh, họ biết tiền này vô cùng quý giá.

Sau đó, đợi khi họ biết 1 tệ có thể mua 1 ống muối huyết, 10 tệ có thể mua một nô lệ trẻ khỏe, 25 tệ có thể mua một con bò man vừa mập vừa tráng, họ hoàn toàn ngẩn ngơ.

Đồng dạng ngẩn ngơ còn có tộc trưởng người lùn và trưởng lão (đại vu) người lùn.

Họ nằm mơ cũng không ngờ được, Ngô Nặc ra ngoài lịch lãm một chuyến, vậy mà thật sự tìm được đá quặng.

Tộc người lùn so với thú nhân không tính là hiếu dũng thiện chiến, cũng không giỏi trồng trọt như thuần nhân, hiện tại tuy họ tiếp quản một loạt sự vụ hậu cần như xây nhà gạch ngói chế tạo tiền tệ cải thiện công cụ vân vân, nhưng họ luôn cảm thấy những chuyện này rất dễ bị thay thế, khi người gia nhập bộ lạc Trường Hà càng lúc càng nhiều, so với những người tín ngưỡng thần thú đó, họ vì tính ngưỡng thần linh khác, vì ngoại hình hoàn toàn bất đồng, cùng với chỉ có ba bốn trăm tộc nhân ít ỏi, họ không thể tránh khỏi sinh ra một vài cảm giác nguy cơ, họ cấp thiết muốn chứng minh giá trị của mình, chứng minh họ là không thể thay thế.

Đồ sắt chính là chứng minh tốt nhất.

Đa Mộc và Vu Qua lấy được quặng sắt, liền triệu tập toàn bộ mấy người lùn giỏi chế tạo công cụ nhất trong tộc người lùn lại. Tộc người lùn đã nắm giữ phương pháp dùng vẫn thạch thiên nhiên chế tạo đồ sắt, nhưng vẫn chưa từng dùng đá quặng thiên nhiên chế tạo đồ sắt.

Hàm lượng sắt trong quặng sắt thiên nhiên không cao bằng vẫn thạch, cần phải tinh luyện ra sắt trước, mới có thể tiến hành bước tiếp theo là chế tạo dụng cụ.

Trong tộc người lùn chỉ có Đa Mộc và Vu Qua bước đầu thử nghiệm ra cách tinh luyện sắt, nhưng họ vẫn không kịp tiến hành thử nghiệm tiếp theo, bí mật đồ sắt đã lộ, để tránh kết cục trở thành nô lệ, họ không thể không chạy khỏi nơi ở ban đầu, trăn trở tới bộ lạc Trường Hà.

Đáng tiếc là, xung quanh bộ lạc Trường Hà vừa không phát hiện vẫn thạch cũng không phát hiện đá quặng, cho tới hôm nay, Ngô Nặc cuối cùng đã mang loại đá cải biến vận mệnh của họ trở về.

Không ai biết Đa Mộc và Vu Qua rốt cuộc đã nói với những người lùn cái gì, nguyên cả mùa đông sau đó, họ đều làm ổ trong phòng thí nghiệm của nhà Đa Mộc, liên tục lặng lẽ mày mò đá quặng.

Mãi đến khi mùa đông kết thúc, cuối cùng họ mới thành công nắm giữ biện pháp luyện sắt, và thành công dùng sắt chế tạo một vài nông cụ nguyên thủy đơn giản.

Từ đây về sau, trong bộ lạc Trường Hà không còn ai dám xem thường những người lùn thân hình nhỏ bé này nữa, cho dù sau đó họ dần hiểu ra đồ sắt không phải là thần khí gì, cũng đã theo thói quen đặt các người lùn ở vị trí khá cao___ hết cách, ai bảo những tên lùn này trời sinh đã có bộ não mà người bình thường không cách nào lý giải chứ, muốn có nhà đẹp hơn, tìm người lùn, muốn gia cụ tinh mỹ hơn, tìm người lùn, muốn vũ khí tiện dụng hơn, vẫn phải đi tìm người lùn!

Tuyệt đối không thể đắc tội những tên nhỏ lùn nóng tính hẹp hòi lại tham tài đó!

Đại vu ném gánh nặng ném vô cùng dứt khoát, Bạch lên chiến trường, Ngô Nặc chỉ đành một mình gánh vác.

Vốn trong mùa đông không có quá nhiều chuyện làm, nhưng hiện tại chính thức khai chiến với bộ lạc Mục Nguyên, tiền tuyến rốt cuộc là tình huống gì tạm thời còn chưa có tin tức truyền về, nhưng bên bộ lạc cũng không mấy an bình.

Đúng như đại vu trước đó dự liệu, thật sự có người vòng đường muốn tới tấn công nơi ở của bộ lạc, người tới số lượng không ít, khí thế hùng hồn.

Nhưng, đợi bọn họ tới nơi liền ngẩn ra___ khốn kiếp, tường thành cao như thế dày như thế, còn có thể đánh nhau cho đã sao?

Rất rõ ràng, bộ lạc Trường Hà căn bản chưa từng muốn đánh nhau, chính diện đơn chiến với họ.

Đợi những người này vất vả thương lượng xong, tập trung ưu thế binh lực tranh thủ tông phá tường băng mà vào, còn chưa kịp thực thi, tối hôm đó một trận hỏa tiễn loạn bắn, đám thú nhân do rất nhiều bộ lạc nhỏ vừa tụ tập lại tử thương thảm trọng, nhưng, chỉ có một phần người bỏ chạy, phần lớn cư nhiên ở lại. Họ xây nhà băng ở đối bờ Trường Hà, ở lại đó, không biết định cùng bộ lạc Trường Hà tử đấu đến cùng, hay ngồi quan sát chờ đợi chiến quả tiền tuyến.

Nếu là về sau, họ đã định sẽ phải thất vọng.

147. Chương 147: Bộ Lạc Đại Chiến

Bốn quân đoàn bộ lạc Trường Hà hơn hai ngàn chiến sĩ thú nhân dốc ổ xuất động, chỉ luận riêng nhân số chiến sĩ không hề thua kém bộ lạc Mục Nguyên bao nhiêu.

Muối thô tuyệt đối là giới hạn chót bộ lạc Mục Nguyện không cho phép chạm vào, muối huyết của bộ lạc Trường Hà đưa ra tiêu thụ, đã định là hai bộ lạc sẽ nằm trong cục diện không chết không thôi.

So với Trường Hà muốn một hành động chấn khiếp tất cả bộ lạc xung quanh, bộ lạc Mục Nguyên cũng muốn triệt để đánh nát bộ lạc Trường Hà, chiếm lĩnh nơi ở của họ, cướp đoạt tộc nhân họ làm nô, chiếm cứ thức ăn và muối huyết của họ.

Trận chiến này, bộ lạc Mục Nguyên âm thầm trù bị rất lâu, không chỉ tuyển chọn gần hai ngàn chiến sĩ thú nhân hiếu dũng thiện chiến từ bộ lạc mình, còn từ trong các bộ lạc nhỏ vừa phụ thuộc mình chọn ra hơn một ngàn chiến sĩ thú nhân dũng mãnh, tạo thành một quân đoàn thú nhân vượt hơn ba ngàn người, chuẩn bị lên tuyết nguyên quyết một trận tử chiến với bộ lạc Trường Hà.

Có điều, cho dù bộ lạc Mục Nguyên chiếm ưu thế ở nhân số, thú nhân cấp mãnh thú của bộ lạc Trường Hà cũng tương đối ít, nhưng đợi khi chiến đấu thật sự bắt đầu, họ mới phát hiện, lực chiến đấu của bộ lạc Trường Hà vượt xa tưởng tượng của họ. Chỉ mỗi quân đoàn thú nhân của bộ lạc Trường Hà đã cực khó đối phó rồi, sau khi thủ lĩnh Bạch của họ xuất hiện, cũng không thấy hắn lên chiến trường, nhưng quân đoàn thú nhân bộ lạc Trường Hà đột nhiên lực chiến đấu thăng thẳng một đẳng cấp, đổi lại lúc trước, những thú nhân cấp mãnh thú bộ lạc Mục Nguyên thật sự nằm mơ cũng không ngờ được, họ sẽ có một ngày bị thử

thú, hồ thú, khuyển thú những thú nhân nhược thú nhỏ yếu đó đánh bại, dẫm dưới chân thậm chí là cắn đứt cổ.

Đáng ghét hơn là, thú nhân bộ lạc Trường Hà không chỉ chiến lực cường đại, còn đặc biệt âm hiểm gian xảo vô liêm sỉ, hơn nửa đêm lập tức phóng hỏa doanh địa của họ cướp thức ăn của họ vân vân, hành vi ác liệt quả thật khiến người ta căm phẫn tội lỗi chồng chất.

Liên tiếp ba ngày đại chiến, bộ lạc Mục Nguyên tử thương thảm trọng, gần như bại không thành quân, mấy chục chiến sĩ thú nhân có tư cách kế thừa thủ lĩnh, tử vong quá nửa, tin tức truyền về bộ lạc Mục Nguyên, sắc mặt của thủ lĩnh và đại vu liền trắng hơn cả trời tuyết bên ngoài.

Nhìn lại bộ lạc Trường Hà bên này, đồng dạng cũng không thể tránh khỏi có tử thương, nhưng trước đại chiến, đại vu đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ, không chỉ lợi dụng hội chợ bộ lạc đổi lấy lượng lớn dược liệu vu dược, còn cùng các tế ti của những bộ lạc quy thuộc chế tạo một lượng lớn thuốc cầm máu, thuốc trị thương, lần đại chiến này còn đặc biệt phái sáu tế ti đi đầu là Vu Miêu tùy quân.

Trong một năm quy thuộc bộ lạc Trường Hà, nhóm Vu Miêu nhờ việc xem bệnh cho cư dân bộ lạc, kiếm được không ít vật tư và tiền tệ, cũng thắng được sự thừa nhận và tôn kính của các cư dân bộ lạc, quan trọng nhất là, họ đã tích lũy rất nhiều kinh nghiệm, cộng thêm đại vu Vu Quyền thỉnh thoảng sẽ truyền thụ cho họ một vài tri thức vu dược và kinh nghiệm tích lũy, họ hiện tại, có bước tiến vượt bậc ở vu thuật.

Ngô Nặc tới từ đất nước ăn vặt trên trái đất thời hiện đại, trong đất nước ăn vặt không có cách nói vu lực, vì thế, bên cạnh việc học vu dược với đại vu, Ngô Nặc sẽ lợi dụng tri thức tường tận về dược liệu tra cứu từ hệ thống, cùng với dược lý học được từ chỗ đại vu và lý giải sáng tạo của bản thân, phối chế một vài phối phương thảo dược không cần vu lực đồng dạng vẫn có hiệu quả.

Cứ thế, y thuật không còn là độc quyền của những người huyết mạch đại vu nữa.

Người huyết mạch đại vu quá ít ỏi, cư dân và nô lệ hiện có của bộ lạc Trường Hà cộng lại đã quá mười ngàn, nhưng người huyết mạch đại vu cộng lại cũng chỉ lác đác mười một mười hai người, chiếu theo tỷ lệ này, tương lai bộ lạc mở rộng thêm một bước, các tế ti gánh trách nhiệm y giả còn lâu mới có thể đuổi kịp nhu cầu.

Ngô tiểu Nặc hiếm được một lòng phòng bị chu đáo, từ sớm đã an bài một vài nô lệ tuổi không lớn nhưng thông tuệ hiếu học, hầu hạ bên cạnh đám người Vu Miêu, để tránh nhóm Vu Miêu hiểu lầm, y còn nói rõ để những nô lệ này theo họ chính là để học phân biệt và xử lý dược liệu, khi đó, nhóm Vu Miêu mới vừa quy thuộc bộ lạc Trường Hà, chỉ sợ trong lòng vô cùng không muốn truyền thụ tri thức vu dược của bản thân cho những nô lệ này, nhưng cũng không thể không làm theo lời Ngô Nặc.

Thời gian lâu rồi, đợi những nô lệ này học được một vài tri thức vu dược đơn giản, đám Vu Miêu cũng phát hiện chỗ tốt của họ___ rất nhiều lúc, chỉ cần mở miệng, những nô lệ này đã có thể xử lý tốt dược liệu đưa tới tay họ, vừa đỡ việc vừa bớt lo.

Đợi các nô lệ học được tới trình độ nhất định, Vu Quyền và Ngô Nặc lục đục cho họ biết một vài phối phương dược thảo không cần vu dược, chậm rãi, các nô lệ cũng có thể phối chế, nấu ra một vài dược thảo đơn giản, trị liệu một vài chứng bệnh thường thấy.

Đương nhiên, khi ở bộ lạc, các nô lệ trên cơ bản rất hiếm có cơ hội luyện tay, các cư dân sinh bệnh đều đi tìm tế ti xem, trước không nói hiệu quả của dược thảo bình thường quả thật không nhanh như vu dược, chính là thành kiến thâm căn cố đế có từ lâu khiến các cư dân cũng không muốn tìm nô lệ xem bệnh cho họ. Bằng lòng cho các nô lệ xem bệnh, luôn luôn cũng là những nô lệ không chút địa vị. Nhưng các nô lệ không có khái niệm 'xem bệnh' gì đó, có bệnh đau họ không chỉ không dám đi khám, ngược lại còn trăm phương ngàn kế che giấu, sợ bị người biết sẽ bị đuổi ra khỏi bộ lạc, ở trong bộ lạc dù sao vẫn còn có ăn có uống có nơi ở, bệnh không quá nghiêm trọng chịu đựng chút không chừng sẽ khỏi, đi ra ngoài rồi vừa bệnh vừa đói chỉ có con đường chết mà thôi.

Bộ lạc Trường Hà tự nhiên sẽ không làm như thế, nhưng ở rất nhiều bộ lạc khác, trục xuất thậm chí là trực tiếp giết chết nô lệ bị bệnh, để ngăn chặn bệnh lây lan, là chuyện vô cùng bình thường.

Cho nên, những nô lệ theo bên người tế ti học một đống tri thức lý luận, cho đến hôm nay đại chiến bắt đầu, mới chân chính hiển lộ tác dụng của họ.

Không cần nghi vấn, những nô lệ có thể thuần thục phối hợp cùng tế ti, đồng thời biết phương pháp phối chế thảo dược cầm máu, thảo dược giảm đau, lúc cứu trị người bị thương, đã có tác dụng khó thể tưởng tượng.

Có những nô lệ tương đương với bác sĩ chiến trường này gia nhập, đồng dạng là thương binh, thương binh bên bộ lạc Trường Hà có thể hồi phục rất nhanh, tiếp tục gia nhập chiến trường, người bị trọng thương cũng có thể giữ được tính mạng ở mức độ lớn nhất.

Sau ba ngày đại chiến, số tử vong của bộ lạc Trường Hà không vượt quá ba chữ số, sĩ khí kinh người, chiến ý ngập trời.

Ngược lại bên bộ lạc Mục Nguyên, người huyết mạch đại vu cao quý lại đáng quý phi phàm sao có thể lên chiến trường?!

Chỉ riêng khoảng cứu hộ chiến địa, Mục Nguyên đã thua Trường Hà không chỉ một bậc.

Lại nói mưu lược chiến thuật, Ngô Nặc đọc sách không nhiều, nhưng ở đất nước ăn vặt nghe nhiều cũng thuộc được ba mươi sáu kế, ít nhiều gì y vẫn biết mười mấy hai mươi kế, vốn giữ thái độ đồ tốt nhất định phải chia sẻ với Bạch đại miêu nhà mình, những mánh khóe mà có thể bản thân y cũng không lý giải thật thấu đáo, toàn bộ đều nói hết cho Bạch đại miêu.

Thân là một ấu thú nhân âm hiểm chỉ mới lớn chút đã hoàn toàn dựa vào bản thân mày mò ra 'cạm bẫy', Bạch đối với những kế sách này có lực lĩnh ngộ trời sinh, mấy chiến sĩ Mục Nguyên ngay cả ý thức hợp tác chiến đấu cũng còn chưa mày mò thấu đáo, có thể không bị đánh bại triệt để sao?

Trừ kế sách, sau khi Bạch căn cứ theo kiến nghị của Ngô Nặc quy định ra quân đoàn theo nguyên tắc ba ba, liền có ý thức mài giũa phối hợp năng lực tác chiến giữa các chiến sĩ với nhau, bình thường lúc săn bắt đã tương đương với luyện binh, đợi khi chân chính lên chiến trường, trên ngàn chiến sĩ phối hợp ăn ý, lệnh là lên cấm là ngừng, trên dưới một lòng, cứ như một cây kiếm bén được trăm đúc ngàn luyện, trong tay Bạch chỉ đâu đánh đó, nơi kiếm vung tới, không thể chiến bại.

Mà binh sĩ bộ lạc Mục Nguyên, trừ bộ lạc mình ra, còn có một phần ba là chọn ra từ các bộ lạc nhỏ vừa. Bộ lạc Mục Nguyên tự phụ cao hơn người một bậc, đi đâu cũng ra vẻ cho người khác xem, những người được chọn ra từ các bộ lạc nhỏ vừa cũng toàn là người xuất sắc của bộ lạc mình, có mấy ai lại chịu cúi đầu nhẫn nhục? Bọn họ đi cùng đừng nói phối hợp, mâu thuẫn nội bộ túm một cái cả mớ.

Tục ngữ nói, không so sánh thì không tổn thương.

Giao thủ với quân đoàn huấn luyện tuần tự của bộ lạc Trường Hà, các chiến sĩ thú nhân bên bộ lạc Mục Nguyên nhanh chóng binh bại như núi đổ.

Bộ lạc Mục Nguyên không có quân hàm thống soái rõ ràng, vẫn như lúc săn bắt bình thường, để những người kế thừa thủ lĩnh bộ lạc đảm nhiệm đội trưởng của từng đội ngũ tác chiến, đứa con đắc ý nhất của thủ lĩnh hiện nhậm đảm nhiệm tổng đội trưởng.

Sau khi Bạch lên chiến trường, nhanh chóng sờ thấu được nội tình của đối phương, sau đó treo thưởng người thừa kế thủ lĩnh đối phương trong quân mình, giết một người thưởng 100 tệ, đả thương một người thưởng 10 tệ, chiến sĩ thú nhân bình thường giết một người thưởng 25 tệ, bắt giữ một người thưởng 10 tệ.

Phần thưởng vừa được đưa ra, bên bộ lạc Trường Hà đã không phải là khí thế đại chấn, mà là khí thế như hổ.

Chiến sĩ Mục Nguyên trong mắt họ, làm gì còn là người, toàn bộ là tiền tệ lấp lánh phát sáng!

Tiền tệ chính là dê sừng béo mập và bò man chắc khỏe, các chiến sĩ Trường Hà chỉ hận binh sĩ bộ lạc Mục Nguyên phái đến quá ít, không đủ giết.

Còn về những phần thưởng này từ đâu ra, Bạch hoàn toàn không lo lắng, vì hắn nhớ Ngô Nặc từng nói qua một từ: cắt đất đền tiền.

Trận đại chiến bộ lạc mà rất nhiều người vốn đều cho rằng sẽ giằng co này, khi giao chiến chỉ mới qua ba ngày, chiến sĩ bộ lạc Mục Nguyên đã tử thương hơn nửa, bại không thành quân.

Nhưng, Bạch không cho những binh sĩ còn lại đó cơ hội chạy trốn.

Trừ cực ít binh sĩ Bạch cố ý để người thả đi, còn lại hơn chín trăm chiến sĩ thú nhân toàn bộ đều trở thành tù binh của bộ lạc Trường Hà.

Dưới vòng vây của bốn quân đoàn, Bạch mang đôi ủng xinh đẹp, áo khoác da thú thuần đen, từ sau doanh địa không nhanh không chậm đi tới trước mặt các tù binh, trận chiến tranh này, hắn rõ ràng chưa từng giết qua một người, nhưng các tù binh quỳ dưới đất, nhìn thấy hắn, cảm nhận khí tức hung thú được cố ý giải phóng trên người hắn lúc này, toàn bộ đều run run rẩy rẩy.

"Yên tâm đi, ta sẽ không giết các người." Bạch chậm rãi mở miệng.

Mấy người thừa kế bộ lạc Mục Nguyên quỳ ngay trước nhất bất giác trợn to mắt, không dám tin nhìn Bạch, đáy mắt hiện lên một tia thần thái hy vọng, nhưng rất nhanh thần thái đó đã biến mất khỏi mắt họ, có một tên nóng tính nhịn không được gầm lên: "Ta tuyệt đối sẽ không làm nô lệ cho người bộ lạc Trường Hà các người!"

Hai chiến sĩ đang áp giải thú nhân này, một người vả cho hắn một bạt tai, mặt hắn lập tức sưng lên thành đầu heo, Bạch khoát tay, bảo họ dừng lại, sau đó hắn nói: "Ta nói muốn các người làm nô lệ khi nào?"

Không giết lại không cần làm nô lệ, lẽ nào dực hổ Bạch định thả họ đi như thế? Không thể nào đi? Các tù nhân bất giác quay mặt nhìn nhau.

Nhưng trực giác của họ quả thật rất chuẩn, Bạch đại miêu nếu dễ dàng bỏ qua cho họ như thế, vậy hắn không phải là Bạch đại miêu nữa.

148. Chương 148: Bồi Thường

"Rốt cuộc cậu muốn làm gì?" Mục Sư, đứa con nhỏ nhất của thủ lĩnh bộ lạc Mục Nguyên Mục Thương, bất luận thú hình hay hình người đều cực kỳ tương tự Mục Thương, lực chiến đấu của hắn cực kỳ cường hãn, rất được Mục Thương yêu thương và xem trọng, tuy người kế thừa bộ lạc Mục Nguyên có hơn ba bốn chục người, nhưng ai cũng đều rõ, người có khả năng kế thừa thủ lĩnh nhất chính là Mục Sư.

Trước đại chiến, Mục Sư không để bộ lạc Trường Hà bỗng nhiên quật khởi vào mắt, điều duy nhất hắn kiêng kỵ cũng chỉ có dực hổ Bạch có thể tay không giết chết long thú trong truyền thuyết mà thôi, nhưng hắn không sợ dực hổ Bạch, hắn thậm chí khát vọng được đấu một trận, triệt để đánh bại dực hổ Bạch, trở thành chiến sĩ thú nhân cường đại nhất trong vùng Hắc Sắc sâm lâm. Nhưng, sự thật chứng minh, hắn sai rồi. Lực chiến đấu của quân đoàn thú nhân bộ lạc Trường Hà hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hắn, dực hổ Bạch mà hắn cho là người duy nhất có tư cách đấu với hắn, thậm chí còn chưa ra tay, họ đã tử thương hơn nửa bại không thành quân.

Mục Sư không cam lòng, vô cùng vô cùng không cam lòng.

Bạch nhìn Mục Sư, năm ngoái lúc hội chợ phải tới bộ lạc Mục Nguyên, hắn từng gặp người này, khi đó Mục Sư phụ trách giao dịch muối thô, người của các bộ lạc lớn nhỏ xung quanh giao dịch với hắn đều mang vẻ cung kính, cho dù vật giao dịch của bộ lạc mình bị hắn tùy tiện hạ giá, họ cũng không dám tranh biện, nếu có người dám nói một chữ không, một là hắn trực tiếp động thủ giết chết, hai là uy hiếp bằng cách sẽ cắt đứt giao dịch muối thô, mang danh giao dịch để cướp đoạt, khoa trương cực điểm, người của rất nhiều bộ lạc nhỏ vừa chỉ giận mà không dám nói.

Ai có thể ngờ được, hắn sẽ có một ngày chiến bại trở thành tù binh chứ?

Mục Sư giờ này phút này, làm gì còn có nửa điểm uy phong khi còn ở bộ lạc trước đó? Hắn bị Lực và Thạch Hổ cùng với mấy thú nhân khác liên thủ vây công, bị thương khá nặng, thậm chí cả hình người cũng không

cách nào duy trì, lông tóc vốn vàng lấp lánh đã bị phủ máu tươi, màu máu sậm đã hơi khô ngưng lại trên lông, khiến lông bết lại từng mảng, bốn chân thì có ba chân bị đánh gãy, trên người còn có mấy vết thương sâu thấy cả xương, nhìn mà rợn người.

Có thể nói, Mục sư lúc này toàn dựa vào nỗi không cam cường liệt và sợ hãi chiến bại trong lòng miễn cưỡng duy trì tỉnh táo, cố gắng nâng đầu lên, nói chuyện với Bạch.

Giành được toàn thắng, tổn thương của quân đoàn còn nhỏ hơn dự tính, dù Bạch có thích ra vẻ trước mặt người ngoài, lúc này cũng không khỏi lộ ra ý cười: "Vấn đề này hỏi rất hay, các người khơi lên đại chiến bộ lạc, phá vỡ sự yên tĩnh nhiều năm của Hắc Sắc sâm lâm, hại bộ lạc chúng tôi tổn thất mấy chục chiến sĩ thú nhân ưu tú, còn khiến người bộ lạc chúng tôi bị thương nhiều như thế, các người nhất định phải bồi thường cho chúng tôi."

Lúc này một tù binh lớn tiếng quát: "Ai nói là chúng ta khơi lên đại chiến bộ lạc?"

"Tôi nói." Bạch hùng hồn đáp.

"Rắm thối, rõ ràng là bộ lạc Trường Hà các người…"

"Ở trước mặt tôi, anh cư nhiên còn dám giảo biện, tôi rất tán thưởng dũng khí của anh, Lạc, giết hắn." Bạch vừa dứt lời, thú nhân cao lớn luôn ấn tù binh này thoáng cái biến thành hình thú, cắn đứt cổ tù binh.

Tất cả tù binh tại đó đều sững người, một lát sau, hai mắt Mục Sư phiếm đỏ khàn giọng nói: "Không phải cậu nói không giết chúng tôi sao?"

"Chắc không phải anh cho rằng, các người hiện tại giờ phút này còn có chỗ để trả giá với tôi chứ?" Mắt thấy phẫn nộ và phẫn hận trong mắt các chiến sĩ Mục Nguyên ngày càng rõ ràng, Bạch chuyển lời, "Tôi có thể không giết các người, cũng không bắt các người làm nô lệ, thậm chí còn có thể kêu người chữa thương cho các người, nhưng tôi có hai điều kiện, đầu tiên các người phải nghe lời, người không nghe lời, hắn_____" Bạch chỉ nô lệ đã dần không còn hơi thở kia, "Chính là kết cục của các người."

"Trận chiến này, bộ lạc chúng tôi tổn thương không nhỏ, nhưng với những người còn lại đây, muốn san bằng bộ lạc Mục Nguyên của các người không phải chuyện khó."

Mục Sư và các tù binh khác vô cùng rõ ràng lực chiến đấu của bộ lạc Trường Hà, họ hiểu Bạch không phải nói khoác, trong lòng đều không dễ chịu, nhưng đồng thời cũng hiếu kỳ, tại sao Bạch lại buông tha họ. Vì, nếu họ là người chiến thắng của đại chiến bộ lạc này, họ tuyệt đối sẽ không tiếc mọi giá công phá bộ lạc Trường Hà, đoạt đi tất cả những thứ có thể đoạt___ khoai trắng, gia súc, phụ nữ, nô lệ, chiến sĩ…

"Thần thú vĩ đại sẽ không nguyện ý nhìn con dân của ngài tàn sát nhau, mà tôi, là thú nhân được ngài chọn lựa, thần thú dạy tôi thiện lương và nhân từ, cho nên tôi không hy vọng nhìn các người chết không chút giá trị, hoặc phải làm nô lệ. Nhưng, các người khơi lên chiến tranh, bộ lạc chúng tôi tổn thương nặng, các người nhất định phải bồi thường tổn thất cho chúng tôi, nếu không tôi không cách nào đối mặt với các chiến sĩ đã chết, đã chảy máu bị thương. Tôi muốn bồi thường không nhiều, chiến sĩ đã chết của bộ lạc tôi, tính theo đầu người mỗi người cần bồi thường 2000 tệ cho chúng tôi, số tiền này toàn bộ giao cho thân nhân của các chiến sĩ chết trận, dùng để phụng dưỡng cha mẹ họ, nuôi dưỡng bạn lữ và con cái của họ, bộ lạc không lấy một đồng.

Bộ lạc chúng tôi phải đưa nhiều chiến sĩ ra tham chiến vào lúc rét lạnh thế này, không chỉ mỗi ngày tiêu hao lượng lớn thức ăn, còn có rất nhiều người bị thương, trận chiến này là các người tạo nên, các người nhất định phải phụ trách tổn thất của bộ lạc chúng tôi. Chúng tôi tổng cộng có 2752 chiến sĩ tham gia trận chiến này, bộ lạc các người phải bồi thường cho chúng tôi mỗi người 300 tệ.

Cuối cùng, chính là các người là tù binh, tôi từng nói tôi sẽ không giết các người, cũng sẽ không nô dịch các người, càng sẽ không cưỡng ép các người gia nhập bộ lạc chúng tôi, nhưng nếu trước khi mùa đông kết thúc, nếu bộ lạc các người không bồi thường đủ cho chúng tôi, tôi sẽ xem như bộ lạc các người đã từ bỏ các người, tôi chỉ có thể bán các người cho bộ lạc lớn nào đó làm nô lệ. Dạng chiến nô thú nhân như các người, ở bộ lạc lớn bên ngoài có thể đổi được một người 20 con bò man, cho nên giá tôi muốn cũng giống như bộ lạc lớn, một người 500 tệ.

Nếu các ngươi không có nhiều tiền như thế, có thể dùng gia súc, vu dược, hạt giống, nô lệ, thuần nhân thậm chí là thú nhân đồng giá tới cấn. Thuần nhân và nô lệ đồng giá, bất luận già trẻ trai tráng thống nhất 1 người có thể trừ 10 tệ, thú nhân thì trừ 500 tệ. Nếu bộ lạc không muốn chuộc mấy tù binh các ngươi về, có thể trực tiếp chuyển bán cho bộ lạc Trường Hà chúng tôi, một người cũng có thể trừ 100 tệ.

Đây đã là giá bồi thường ưu đãi nhất tôi đưa ra, thiếu một tệ cũng không được, nếu dám giở trò, cứ đợi chúng tôi san bằng bộ lạc Mục Nguyên đi!"

Những khoản bồi thường này đương nhiên không phải một mình Bạch nghĩ ra, hơn nửa chủ ý xấu đều là Ngô Nặc đưa ra, Bạch chỉ hơi sửa đổi chút chữ số Ngô Nặc đã đề xuất mà thôi, khoản bồi thường và chi tiết tiền chuộc cũng được tiến hành biến đổi.

Những thú nhân bộ lạc Mục Nguyên không mấy rõ tính toán, khái niệm về tiền cũng không sâu, lúc này họ căn bản chưa kịp phản ứng Bạch đã đưa ra yêu cầu bồi thường mà họ căn bản không trả nổi.

Mà Bạch muốn chính là họ không trả nổi, chính là muốn họ khuynh gia bại sản.

Vì như vậy, Bạch sẽ có cơ hội đưa ra càng nhiều yêu cầu, cuối cùng đạt được mục đích chân chính của hắn___ đoạt được bộ lạc Mục Nguyên mà không phải đổ máu.

Đúng như Bạch nói, nếu hắn muốn dẫn binh sĩ đi san bằng bộ lạc Mục Nguyên, không phải là chuyện đặc biệt khó, nhưng cho dù họ thật sự đánh bại bộ lạc Mục Nguyên, những người Mục Nguyên thật sự sẽ cam tâm tình nguyện góp sức cho bộ lạc Trường Hà, trở thành thành viên bộ lạc sao?

Chưa chắc.

Ngược lại, họ sẽ ôm địch ý phòng bị rất mạnh đối với Trường Hà đã hủy đi bộ lạc gia viên của mình, bất luận là nô dịch những người này, hay thu nhận họ thành cư dân bộ lạc, về lâu về dài, đối với sự phát triển của bộ lạc đều cực kỳ bất lợi.

Mộng tưởng lớn nhất của Bạch hiện tại chính là sáng lập ra một bộ lạc siêu cấp cường đại chưa từng có, thậm chí ngang ngửa với thành bang quốc độ của bộ lạc Viêm Hoàng, hiện tại thứ hắn thiếu nhất chính là người.

Thật sự đuổi cùng giết tận bộ lạc Mục Nguyên đối với hắn không chỉ không có quá nhiều ích lợi, ngược lại sẽ khiến người ta cảm thấy bộ lạc Trường Hà tà ác tàn nhẫn, trở thành cái đích để công kích. Cho dù Bạch có lòng tin đối với quân đoàn bộ lạc, nhưng nếu bộ lạc xung quanh nhân cơ hội này tụ lại hết để công đánh thì sao? Binh sĩ bộ lạc chỉ có hai ba ngàn người, chống không nổi tổn thất quá nhiều. Cho nên, hiện tại quan trọng nhất không phải chinh chiến, mà là khiến bộ lạc càng thêm giàu có, có thêm càng nhiều cư dân trung tâm trung thành.

Mà thù hận chiến tranh mang tới cần dùng thủ đoạn càng thêm uyển chuyển để hóa giải, di dời.

Cho dù tương lai có một ngày, bộ lạc Trường Hà chủ động phát động chiến tranh, họ cũng cần phải chiếm được đại nghĩa, tất phải khiến bên chiến bại và những người rục rịch khác không có gì để nói.

Hắc Sắc sâm lâm trong hơn mười năm nay, trừ trận chiến của bộ lạc Trường Hà và bộ lạc Hàn Nham năm đó, giữa các bộ lạc không còn chiến tranh, nhiều lắm chẳng qua là đánh vặt của bộ lạc nhỏ vừa, sau đó luôn kết thúc bằng sự hủy diệt biến mất của bộ lạc nào đó, chiến bại bồi thường, chuộc tù binh tuyệt đối là lần đầu tiên trong lịch sử.

Trước khi chưa nghĩ kỹ yêu cầu bồi thường của Bạch, mọi người đều cảm thấy yêu cầu của Bạch tựa hồ không quá đáng, nhưng khi ngâm cứu tỉ mỉ, sẽ phát hiện, cho dù bộ lạc Mục Nguyên đền hết tất cả gia súc trong bộ lạc cho bộ lạc Trường Hà, cũng không đủ đền, cho dù đền nổi, thì mùa đông làm sao sống? Chỉ như vậy thôi cũng tạm bỏ qua, nhưng Bạch còn đề xuất họ có thể chuộc tù binh về, phải biết trong những thú nhân còn sống đó, không phải toàn bộ là người bộ lạc Mục Nguyên, còn có một phần là người bộ lạc khác mà họ lâm thời triệu tập tới.

Bộ lạc Mục Nguyên nguyện ý trả tiền chuộc cho những người này sao?

Trả, bộ lạc Mục Nguyên căn bản không lấy ra được nhiều tiền như thế, không trả, về sau bộ lạc Mục Nguyên làm sao phục chúng? Bất luận trả hay không đều khó khăn.

Tuyệt hơn là, Bạch đồng ý họ dùng nô lệ, thuần nhân, thú nhân để trừ đi một phần tiền bồi thường, nhưng Bạch không nói những người này nhất định phải lấy từ bộ lạc Mục Nguyên, một khi bộ lạc Mục Nguyên bắt đầu đánh chủ ý với các bộ lạc khác xung quanh... mục đích Bạch che giấu sâu nhất cũng có thể đạt thành___ mượn bộ lạc Mục Nguyên khơi lên tranh đấu của rất nhiều bộ lạc xung quanh Hắc Sắc sâm lâm, trai cò đấu nhau ngư ông đắc lợi, nhân cơ hội tiếp nhận nhân khẩu vào bộ lạc Trường Hà.

Một mũi tên trúng nhiều đích.

Mà đứng ở góc độ các binh sĩ của bộ lạc Trường Hà mà nói, yêu cầu bồi thường của Bạch, không chỉ không đánh tan sĩ khí của họ, ngược lại còn khiến họ cảm thấy hưng phấn từ nội tâm. Đặc biệt là tiền an ủi tử vong 2000 tệ kia, đối với rất nhiều thú nhân mà nói quả thật là một viên thuốc định tâm. Họ rõ ràng hơn hết 2000 tệ tương đương với 20000 cân khoai trắng, 2000 con chim thịt, 80 con bò man, những thứ này cộng thêm với sự che chở của bộ lạc, cho dù có một ngày nào đó họ thật sự tử chiến bên ngoài, có số tiền này họ sẽ không còn phải lo lắng cha mẹ, bạn lữ, con cái của mình phải chịu đói, bị ức hiếp, sau này có lên chiến trường họ cũng không còn nỗi lo về sau nữa.

Mỗi người bồi thường 200 tệ, cho dù cuối cùng chỉ phân được một hai tệ cho họ, cũng là kiếm thêm, thức ăn đoạt được trong lúc chiến đấu từ bộ lạc Mục Nguyên toàn bộ thuộc về họ, bất kể bao nhiêu thứ, đối với họ mà nói chính là một loại vinh dự.

Dù sao, đối với các chiến sĩ sinh ra trưởng thành ở gần Hắc Sắc sâm lâm, đã quen với bộ lạc Mục Nguyên cường đại, đánh bại nó vốn đã là một chuyện cực kỳ vinh quang, vì nó có nghĩa là, bộ lạc Trường Hà hiện tại hoàn toàn xứng đáng là bộ lạc đệ nhất gần đây.

149. Chương 149: Sau Cuộc Chiến

Trận chiến của Trường Hà và Mục Nguyên, kết thúc bằng một phương thức nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Khi tin tức dần được truyền ra, bộ lạc lớn lớn nhỏ nhỏ xung quanh cuối cùng lần đầu tiên ý thức rõ ràng sự cường đại của bộ lạc Trường Hà, theo đó mà tới là nỗi sợ và kiêng dè sâu sắc với bộ lạc Trường Hà, dù sao, dù là Vu Quyền và Ngô Nặc rất có lòng tin với bộ lạc nhà mình cũng không ngờ được, bộ lạc Trường Hà có thể dùng tốc độ nhanh như thế, tổn thương nhỏ như thế triệt để đánh bại bộ lạc Mục Nguyên.

Còn về phương án bồi thường sau cuộc chiến Bạch đề ra, Vu Quyền nghe xong vỗ bàn khen tuyệt, trong mắt đầy sắc màu, lúc này, ông cảm thấy cuối cùng ông có thể yên tâm giao bộ lạc cho Bạch rồi.

Lúc các tù binh Mục Nguyên bị giải về bộ lạc trông chừng, những người tụ tập ở ngoài bộ lạc Trường Hà ý đồ giở trò xấu lập tức nghe hơi gió bỏ chạy, nhưng, đáng tiếc họ rốt cuộc vẫn chậm một bước.

Sau khi đại chiến với Mục Nguyên kết thúc, Bạch an bài xong xuôi chuyện sau đó thì trực tiếp bay về bộ lạc, với tốc độ của hắn, người báo tin còn đang trên đường, hắn đã trở về bộ lạc.

Hắn vừa về, ngay lập tức điều động nhân mã lưu thủ trong bộ lạc đánh cho đám người chỉ vây không đánh ý đồ muốn theo sau mông bộ lạc Mục Nguyên phân một chén canh cho trở tay không kịp, đương trường giết chết mười mấy chiến sĩ, bắt trên trăm thú nhân làm tù binh, trong những người chạy đi tuyệt đại đa số đều bị thương. Nếu không phải hiện tại Trường Hà thiếu nhân thủ nghiêm trọng, Bạch không hạ sát thủ, nếu không số người tử thương không chỉ là như thế.

Vì không trực tiếp khai chiến với bộ lạc đối phương, Bạch 'rất hào phóng' không đòi tiền bồi thường chiến tranh từ họ, nhưng tiền chuộc tù binh thì giống bộ lạc Mục Nguyên.

Những người tới vây bộ lạc Trường Hà này, phần lớn đều có liên quan hoặc sâu hoặc cạn với bộ lạc Mục Nguyên, không cần nghi vấn, cho dù Bạch không hạ thủ nhẫn tâm với họ, những người này trở về, cũng sẽ khiến tình trạng bộ lạc Mục Nguyên như tuyết pha sương.

Rất nhanh, tất cả đều tiến triển đúng như kế hoạch của Bạch.

Tin tức bộ lạc Mục Nguyên chiến bại phải bồi thường nhanh chóng lan ra, trong chiến sĩ dưới tay Bạch, chỉ có Lực tính toán giỏi, hắn trước giờ luôn cảm thấy rất hứng thú với giao dịch, sau khi Ngô Nặc dạy tụi nhỏ phép tính, hắn cũng dốc một phen công sức theo sư tử con học. Có hứng thú thúc đẩy, hắn học số và phép tính nhanh hơn học chữ Hán nhiều, lại thêm hắn đã mấy lần tham gia hội chợ bộ lạc, là một trong những người phụ trách giao dịch của bộ lạc, coi như có cơ bản nhất định, về phương diện tính toán trên cơ bản hắn có thể làm được học một hiểu ba. Đừng nói trong quân, cho dù cả bộ lạc, phép tính của Lực cũng được xếp hạng cao, so với Bạch đại miêu mạnh hơn không chỉ một chút.

Bồi thường chiến tranh Lực tính ra giống hệt như Ngô Nặc tính ra, còn về Bạch đại miêu___ biết tổng số quan trọng thế sao .

Sau khi Bạch trở lại bộ lạc, Lực liền dẫn chín chiến sĩ thú nhân được tỉ mỉ chọn ra khác, giải hai tù binh thú nhân có địa vị trong bộ lạc Mục Nguyên, hùng dũng oai vệ đi bộ lạc Mục Nguyên.

Tuy trận chiến này Mục Nguyên nguyên khí đại thương, nhưng lực chiến đấu giải quyết mười người Lực, họ vẫn có, chỉ là họ không dám.

Vì họ còn mấy trăm tù binh đang ở bộ lạc Trường Hà, trong đó còn có con trai được thủ lĩnh thương yêu nhất kiêm người thừa kế được xem trọng nhất Mục Sư.

Họ dám động một sợi lông của đám người Lực, Bạch liền dám chặt đầu của gần ngàn tù binh thú nhân đó đưa về cho bộ lạc Mục Nguyên.

Không ai dám động đến nhóm Lực.

Nhìn kẻ địch huênh hoang ra vẻ ở địa bàn của mình, họ không chỉ không thể cũng không dám động thủ, mà còn phải tận tâm tận lực chiêu đãi, độ nghẹn khuất của cấp cao bộ lạc Mục Nguyên là khỏi phải nói.

Càng khiến họ nghẹn khuất là yêu cầu bồi thường sau trận chiến.

Phép tính của thủ lĩnh và đại vu Mục Nguyên không giỏi như Lực, thậm chí thủ lĩnh nóng ruột cứu con nghe Lực nói chỉ cần bồi thường một chút bò dê nô lệ là có thể chuộc con trai mình về, còn không đợi đại vu và những người khác nói gì, đã trực tiếp đồng ý yêu cầu bồi thường Lực đưa ra.

Lực không ngờ thủ lĩnh Mục Nguyên lại dễ dàng đáp ứng bồi thường như thế, mục đích lớn nhất chuyến này đã đạt được, để ngừa người Mục Nguyên hoàn hồn lại sinh thêm rắc rối, sau khi thủ lĩnh Mục Nguyên đồng ý yêu cầu bồi thường, Lực lập tức dẫn người rời khỏi đó trở về bộ lạc báo tin mừng.

Đợi khi Lực đi rồi, người Mục Nguyên mới miễn cưỡng tính ra, bộ lạc Trường Hà đã đề suất một con số thiên văn mà dù họ có đền sạch tất cả gia súc nô lệ cũng không đền nổi. Lúc này dù có muốn tìm bộ lạc Trường Hà trả giá cũng đã muộn, trước không nói thủ lĩnh của họ đã liên mồm đáp ứng, chính là nhóm Lực cũng sớm đi mất bóng dáng rồi.

Lúc này mới ý thức được họ đã mắc lừa Bạch, đã quá muộn.

Sự thật tàn khốc hơn nữa là, trận đại chiến này khiến họ nguyên khí đại thương, mà bộ lạc Trường Hà lại chỉ bị thương ngoài da, đừng nói hiện tại họ căn bản không có dũng khí tái chiến với Trường Hà, cho dù có dũng khí đó, cũng không gom nổi nhiều nhân thủ như thế.

Dù có ngốc, họ cũng sẽ không đánh một trận chiến chắc chắn sẽ thua.

Nếu Bạch không đề cập bồi thường, có lẽ bộ lạc Mục Nguyên còn đập nồi dìm thuyền tử chiến một trận, đánh tiếp với Trường Hà một trận, nhưng khoản bồi thường vừa được đưa ra, như dao mềm xẻo thịt, cho dù đau thịt không thôi, nhưng lại cho họ một ảo giác còn đường sinh cơ.

Đương nhiên, tiền bồi thường và tiền chuộc Bạch đòi thực sự quá lớn, bộ lạc Mục Nguyên nhất thời căn bản không lấy ra được nhiều đồ như vậy, hết cách, họ chỉ có thể phái người đến bộ lạc Trường Hà đàm phán, thử trả giá.

Sau mấy phen trả giá tới tới lui lui, cuối cùng bộ lạc Mục Nguyên không thể chặt bớt bao nhiêu, nhưng sau nài nỉ hết lời, tóm lại khiến Bạch miễn cưỡng đồng ý cho họ sau khi trả trước 1/3 tiền bồi thường chiến tranh, thì có thể chuộc một phần tù binh về.

Còn phần tiền chuộc còn lại, họ chia làm 5 năm, mỗi năm bồi thường cho bộ lạc Trường Hà một phần.

Đương nhiên, có tiểu gian thương Ngô tiểu Nặc ở đây, tất nhiên phải phổ cập khái niệm tiền lãi cho các thổ dân nguyên thủy này.

Tiền bồi thường cộng thêm tiền lãi, trong năm năm từ hôm nay, mỗi năm bộ lạc Mục Nguyên cần bồi thường cho Trường Hà cả 100000 tiền tệ, thời gian thu định vào hội chợ bộ lạc mỗi năm.

Bộ lạc Trường Hà và bộ lạc Mục Nguyên khoảng cách không gần, lại thêm là mùa đông, tốc độ đi đường chậm vô cùng, sau mấy lần trả giá qua lại, đợi cuối cùng định xong phương án bồi thường, mùa đông đã qua một nửa.

Trong mùa đông tài nguyên thiếu hụt, một phần ba khoản bồi thường tính lại là hơn 21000, còn chưa tính số tiền chuộc tù binh khổng lồ, vật tư và người gia súc đồng giá, bộ lạc Mục Nguyên không phải không lấy ra được, nhưng sau khi lấy ra, trong mùa đông họ ăn gì lại thêm trời lạnh đường xa, vận chuyển nhiều thứ như thế, đừng nói người Mục Nguyên không yên tâm, dù là bên Trường Hà cũng không yên tâm nổi.

Hai bên thương lượng xong, quyết định thời gian trao tiền bồi thường và tiền chuộc định vào mùa xuân sau khi mùa đông kết thúc.

Các tù binh toàn bộ tạm thời bị nhốt ở bộ lạc Trường Hà.

Để đề phòng những tù binh này chạy trốn gây chuyện, họ bị phân tán ra nhốt trong mấy chục nhà tù tạm thời dùng băng xây thành. Những nhà tù này phân tán ở xung quanh bộ lạc, mỗi ngày có người tuần tra trông chừng, đồng thời còn cung cấp cho họ một ngày hai bữa và một chút trị liệu có thù lao.

Cái gọi là có thù lao, chính là số tù binh này mỗi ngày cần phải trả 1 tệ phí ăn uống, thêm cơm tính riêng, tiền trị thương xem bệnh tính riêng, những phí dụng này tương lai sẽ tính trong tiền chuộc.

Nếu nói các tù binh ban đầu toàn bộ lo lắng bất an thấp thỏm không yên, sau khi ở bộ lạc Trường Hà một thời gian, cho dù miệng không nói, nhưng trong lòng buộc phải thừa nhận, ở lại đây quả thật không tệ gì lắm.

Thậm chí đối với một vài tù binh thú nhân tới từ bộ lạc nhỏ vừa, ở bộ lạc Trường Hà còn tốt hơn ở nhà mình.

Tuy phải ở trong nhà tù bằng băng, nhưng có bồn lửa sưởi không mấy lạnh, chỉ cần nguyện ý bỏ tiền còn có thể mua được da thú, mỗi ngày sáng tối được một bữa, cho dù không có vị tanh, nhưng khoai trắng tuyệt đối bao no, bị thương bị bệnh chỉ cần bỏ tiền, thì có thể tìm tế ti tới xem bệnh cho họ, không cần phải ở đó trân mắt chờ chết.

Có chỉ đạo của Vu Quyền, còn có Ngô Nặc thông qua hệ thống tìm hiểu được thông tin các loại thảo dược, y thuật của các tế ti bộ lạc Trường Hà tăng cao hơn trước không chỉ một chút.

Đừng nói thú nhân ở những bộ lạc nhỏ vừa vui quên đường về, ngay cả thú nhân bộ lạc Mục Nguyên cũng đều muốn ở lại bộ lạc Trường Hà sinh sống.

Đương nhiên, dù là thế, độ trung thành của các chiến sĩ thú nhân đối với bộ lạc mình vẫn rất cao, trong thời gian ngắn, những tù binh này vẫn không chủ động phản bội bộ lạc gia nhập Trường Hà, nhưng thời gian dài thì rất khó nói.

Sau khi chiến tranh kết thúc, bộ lạc Trường Hà không giống như năm ngoái không có gì làm.

Đường thủy đã thông, bộ lạc còn cần lượng lớn thuyền mới có thể duy trì giao dịch muối huyết, đợi chiến sĩ chinh chiến trở về bộ lạc rồi, Bạch liền dẫn những người này ba ngày hai lượt vào Hắc Sắc sâm lâm, chặt đại thụ kéo về bộ lạc chế tạo thuyền độc mộc.

Mọi người góp củi thành lửa, Bạch dựa vào năng lực đặc thù của bản thân, tốc độ chế tạo thuyền rất nhanh, nhưng tốc độ mọi người bộ lạc liên thủ lại, cùng nhau tạo thuyền độc mộc cũng không chậm. Các chiến nô

đã có kinh nghiệm viễn hành một lần, lớn gan đề xuất một vài ý kiến cải tiến, thuyền độc mộc cỡ lớn mới tạo ra đường nét lưu loát hơn mấy chiếc thuyền cũ, không gian bên trong cũng lớn hơn.

Các giống cái tay chân khéo léo, thì dùng chỉ gai may từng cánh buồm da thú thật lớn.

Ngay cả các tù binh, cũng có thể tự nguyện lĩnh một vài dụng cụ, giúp chế tạo mái chèo. Mái chèo làm tốt giao cho người chuyên đi nghiệm thu rồi, họ có thể lĩnh được một khoản tiền nhất định, họ có thể dùng tiền này đổi chút đồ mặn, cũng có thể lấy ghi sổ để sau này trừ vào tiền chuộc của bản thân.

Ban đầu chỉ có số ít tù binh nguyện ý làm việc, rất nhanh, những tù binh khác thấy mấy người này thật sự đổi được thịt, cả đám liền nhao nhao nóng lòng, không qua bao lâu, trừ số ít thú nhân tự giữ thân phận ra, đa số tù binh khác đều đã gia nhập vào.

Bận rộn ngập trời không chỉ là người lớn, tụi nhỏ cũng bận tới đầu bù tóc rối.

Bất luận ở thời đại nào, kiểm tra cái gì, đối với học sinh mà nói tuyệt đối là đại sát khí không hơn không kém.

Do hạn chế điều kiện, Ngô Nặc không cách nào cho tụi nhỏ đề thi để thống nhất kiểm tra một lần, y chỉ có thể mỗi ngày sau tiết học an bài một đến hai tiếng cho chúng luân phiên ở lại kiểm tra.

150. Chương 150: Kiểm Tra

Không có giấy, chỉ có thể để các người lùn dùng thuốc nhuộm thiên nhiên nhuộm một chút bản gỗ màu trắng, lại dùng than củi viết nội dung kiểm tra lên 'bảng đen' giản dị này, để kiểm tra mấy đứa nhóc, bất luận là chữ Hán hay phép tính đều thống nhất áp dụng hình thức nghe viết tiến hành kiểm tra.

Tuyệt đại đa số ấu thú nhân đều không cách nào cầm viết, Ngô Nặc chỉ có thể bảo người mài than thành bột, để chúng trực tiếp chấm vuốt vào rồi viết lên bản gỗ.

Do điều kiện thực sự có hạn, mỗi ngày Ngô Nặc chỉ có thể an bài cỡ hai mươi đứa kiểm tra, y chọn kiểm tra tốp học sinh có thành tích tốt nhất trước, kết quả kiểm tra tốt nhất không phải là tiểu Di có đầu óc thông minh nhất, cũng không phải Mẫn và Phong, mà là Mạt. Bất luận là đề tính toán hay đề ngữ văn, nó không chỉ đáp đúng hết, hơn nữa chữ viết còn nắn nót hiếm có, quan trọng nhất là, nó thể hiện ra được thiên phú ngôn ngữ hiếm thấy trong đề văn ngắn đơn giản, một đoạn văn nhỏ chỉ trăm từ, không chỉ làm được logic rõ ràng bám sát đề mục, còn thuần thục vận dụng một vài thành ngữ.

Ngô Nặc tự thấy dù là y ở tuổi này, cho dù tiếp nhận giáo dục nghĩa vụ chính quy nhất, cũng không thể viết được văn ở trình độ này. Đứa trẻ thiên phú tuyệt vời như thế lại chịu cố gắng nếu ở xã hội hiện dại, tuyệt đối là nhân vật cấp thần đồng, nốt chu sa trong lòng giáo viên, cái gai trong thịt các học sinh.

Đương nhiên, cho dù là hiện tại, Mạt đã có tư cách trở thành nốt chu sa của Ngô Nặc, cùng cái gai trong thịt các học sinh khác.

Có đối lập cường đại là Mạt tồn tại, đừng nói các học sinh thiên phú bình thường học tập bình thường khác, chính là tiểu Di và Mẫn cũng có thiên phú dị bẩm đều thua đứt.

Tiểu Di tuy đủ thông minh, nhưng dù sao tuổi vẫn còn quá nhỏ, khi Ngô Nặc không ở đây, nó tuổi nhỏ phải làm giáo viên cho các ấu thú nhân khác, khó tránh sẽ sinh ra cảm xúc tự mãn kiêu ngạo, kỳ thật nó nắm giữ tri thức không thua Mạt, nhưng do quá lơ là, toàn phạm những lỗi cấp thấp, cuối cùng thành tích cho ra ngược lại kém nhất trong bốn học sinh.

Mẫn là bé gái tới từ gia đình thú nhân, nó tuy là thuần nhân, nhưng cha mẹ nó đối với nó còn cưng hơn cả anh trai thú nhân của nó, Mẫn đi học rất chăm chỉ cũng không sơ ý như tiểu Di, nhưng do nó có cuộc sống tương đối ưu đãi cha mẹ còn đủ, khiến nó không nỗ lực như Mạt.

Đồng dạng là thiên tài, nỗ lực và không nỗ lực, khác biệt vừa nhìn đã nhìn ra.

Mà người bình thường chỉ cần bỏ ra đủ nỗ lực, cũng sẽ không kém hơn thiên tài quá nhiều.

So với mấy đứa Mạt, Phong thật ra không tính là thiên tài gì, thật phải nói, nó cũng chỉ hơi thông minh hơn đứa trẻ bình thường một chút, nhưng do xuất thân nô lệ, nó từng phải chịu nhiều nỗi khổ mà những đứa trẻ khác nghĩ cũng chưa từng nghĩ, nó trân trận cơ hội đi học không dễ gì có này hơn bất cứ ai. Thiên phú không đủ, nó chậm rãi dùng nỗ lực bù vào, mà nỗ lực của Phong cũng quả thật nhận được hồi báo, thành tích của nó chỉ hơi kém hơn Mạt mấy phần, chỗ có thể được điểm không bỏ lỡ cái nào, chữ viết cũng nắn nót hoàn toàn không kém Mạt, thành công lấy được thành tích tốt đứng thứ hai.

Chẳng qua, bất kể nói sao, thành tích của mấy đứa Mạt ít nhiều gì cũng coi như cho Ngô Nặc một chút kinh hỉ, chiếu theo tiến độ này, mấy đứa chúng thông qua kiểm tra của hệ thống có lẽ không có vấn đề.

Nhưng vô ích.

Thiểu số vài đứa thành tích tốt đối với nhiệm vụ căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì.

Không kiểm tra không biết, kiểm tra tiến hành được ba ngày, sắc mặt Ngô Nặc mỗi ngày một khó coi, gương mặt luôn tươi cười ôn hòa phủ đầy mây mù. Khí áp thấp bao trùm lấy y, ngay cả Bạch đại miêu cũng phải né ra ba bước không dám đi chọc y, đám nhóc càng không tránh được run run rẩy rẩy.

Mấy đứa đã kiểm tra rồi, bất kể thành tích ra sao đều đã thành định cục, trừ lo lắng thành tích quá kém sẽ bị đánh ra, cuối cùng coi như thở phào một hơi.

Mấy đứa chưa kiểm tra thì thảm rồi, nhìn thấy sắc mặt Ngô Nặc mỗi ngày một khó coi, không cần người khác giục, chúng cũng cố gắng với tất cả khả năng củng cố lại tri thức, đương nhiên, cũng có đứa gian xảo đi nghe ngóng đề kiểm tra với những bạn đã thi, nhưng đáng tiếc, mỗi lần Ngô Nặc ra đề đều không giống, tụi nhỏ hỏi cũng như không, chỉ có thể tạm thời ôm chân phật, những đứa thời gian trước vì Ngô Nặc không có ở đây mà hoàn toàn lười biếng lúc này toàn bộ đều căng da.

Đáng tiếc, đã muộn rồi.

Hơn mười ngày sau, kiểm tra cuối cùng kết thúc.

Đề kiểm tra phép tính và ngữ văn cộng lại tổng cộng mới chỉ có 100 điểm, trừ đi mười lăm học sinh kiểm tra được trên 80 điểm, có hơn một nửa học sinh không đạt tiêu chuẩn, còn lại ít hơn một nửa kia cũng chỉ luẩn quẩn ở khoảng 60 điểm.

Tin tức Ngô Nặc hỏi bóng hỏi gió từ chỗ hệ thống hiển thị, kiểm tra cuối cùng của hệ thống khó hơn mấy đề y ra bây giờ không chỉ gấp đôi.

Cho dù trong quá trình dạy học Ngô Nặc cũng đã ý thức được, rất có thể y không thể nào thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ này, nhưng y không ngờ thành tích của tụi nhỏ lại kém như vậy, cứ tiếp tục như thế, đừng nói hoàn thành nhiệm vụ, y không biết sẽ bị trừng phạt bao nhiêu tích phân nè!

Vừa nghĩ đến tích phân đã cao gần triệu có thể bị trừ đi, trong lòng Ngô tiểu Nặc trào lên cảm giác nguy cơ to lớn.

Không được, tuyệt đối không thể tiếp tục như hiện tại!

Bản thân Ngô Nặc không phải xuất thân từ lớp giáp dục, y cũng chỉ mới tiếp nhận giáo dục nghĩa vụ chín năm mà thôi, trừ nguyên bộ phương pháp dạy học vào tiểu học trung học lúc trước, y thật sự không nghĩ ra được cách nào tốt hơn.

Thế là, đợi sau khi kiểm tra cuối kỳ kết thúc, Ngô Nặc đen mặt công bố thành tích kiểm tra của tất cả học sinh, tụi nhỏ không chỉ bắt đầu làm bài tập về nhà vạn ác, còn phải định kỳ đến chỗ tiểu tổ trưởng tiếp nhận kiểm tra ngẫu nhiên, sau đó, mỗi ba tháng thì phải tiếp nhận một lần kiểm tra thống nhất, ưu khen kém phạt.

Theo bộ lạc phát triển, chuyện của Ngô Nặc chỉ càng lúc càng nhiều, đồng nghĩa, thời gian y quản tụi nhỏ cũng càng lúc càng ít, để hoàn thành nhiệm vụ, Ngô Nặc không thể không từ đám nhỏ chọn ra một phần học sinh thành tích ưu tú, tập trung vào một lớp, tốn nhiều tinh lực tiến hành dạy học càng sâu càng nhắm vào trọng điểm.

Học sinh không được chọn, sẽ vào lớp bình thường, do học sinh thành tích ưu tú đảm nhiệm làm giáo viên, dạy học cho chúng.

Tất cả học sinh, trừ học chữ Hán và phép tính, Ngô Nặc còn tìm một vài lão thú nhân và thuần nhân cùng người lùn có kinh nghiệm phong phú tới làm giáo viên, luân phiên truyền thụ tri thức các mặt săn bắt, sinh tồn hoang dã, phân biệt dược thảo, thủ công vân vân cho chúng.

Văn tự và phép tính đương nhiên quý, nhưng ở thời đại nguyên thủy mông muội này, kinh nghiệm sinh tồn truyền miệng từ đời trước cũng là tiền vốn để tụi nhỏ tương lai an thân lập nghiệp.

Thú nhân và các thuần nhân lớn tuổi lúc được Ngô Nặc mời, quả thật có chút vô thố.

Ở thời đại này không cần hồ nghi là rất tàn nhẫn, đặc biệt là đối với người lớn tuổi.

Các thổ dân nguyên thủy chưa tiếp nhận giáo dục, chịu phụng dưỡng cha mẹ mình chỉ là số ít, phần nhiều là sau khi trưởng thành sẽ rời khỏi ba mẹ, đi tìm bạn lữ, sau đó thành gia chăm nuôi đời sau, đợi sau khi con cái trưởng thành ly khai, họ chậm rãi già đi chờ đợi cái chết, như cha mẹ của mình.

Từng đời rồi từng đời, không ai cảm thấy như vậy có gì không đúng.

Trong hằng hà đa số bộ lạc, trừ cực ít bộ phận người già có tiếng nói, phần nhiều sau khi già, địa vị của họ ở bộ lạc thậm chí không bằng cả nô lệ trẻ khỏe. Một khi tai họa và chiến tranh tới, họ luôn là người bị hy sinh đầu tiên. Mà càng nhiều người già là chết đói chết lạnh trong mùa đông.

Trước kia, người già chết đói, chết lạnh, chết bệnh trong mùa đông ở bộ lạc Trường Hà không phải số ít.

Hiện tại, bộ lạc dần trở nên giàu có, cho dù những người già họ đã không thể săn bắt, cũng có thể nhờ trồng khoai trắng mà được chia đủ thức ăn qua đông. Những người có vận khí tốt, thậm chí còn được ở trong nhà gạch ngói xinh đẹp.

Cuộc sống thế này, trước kia họ nằm mơ cũng không dám nghĩ, mà hiện tại, Vu Nặc đại nhân vậy mà lại bảo họ làm giáo viên cho đám nhóc, mỗi tháng còn có tiền lương!

Một lão thú nhân tuổi đã rất lớn còng lưng, trong con mắt màu lam xám hơi đục lấp lóe ánh sáng hiếm thấy, âm thanh có chút run rẩy: "Tôi… nhưng tôi không biết nên dạy cái gì, tôi, tôi không biết viết chữ cũng không biết đếm số…"

Xung quanh còn có 9 người già, họ cũng kích động nhìn Ngô Nặc, trong lòng cũng có nghi vấn đồng dạng, Ngô Nặc cười nói: "Không cần lo lắng, không cần các ngài dạy chữ Hán và tính toán, các ngài chỉ cần dạy những thứ các ngài giỏi cho chúng là được."

Những người già này đều là Ngô Nặc bảo Bạch tỉ mỉ chọn ra, họ đều có thứ mà mình sở trường, người vừa rồi mới hỏi Ngô Nặc là tay săn bắt giỏi nhất ở bộ lạc Đại Thạch, Khôi Bồng. Có lẽ ông không phải chiến sĩ cường đại nhất, nhưng ông nắm rõ tập tính của các loại động vật, giỏi bố trí cạm bẫy, thậm chí ông còn từng lợi dụng cạm bẫy một mình săn được một con long thú bị thương, khiến bộ lạc Đại Thạch chấn kinh hoàn toàn.

Nhưng, theo thời gian dần trôi, cho dù ông già đi từng năm, ông vẫn có thể dùng cạm bẫy bắt một vài động vật nhỏ, so với những người già khác, cuộc sống tuổi già của ông có thể nói là dễ chịu.

Nhưng, cho dù với tuổi thọ bình quân của người hiện đại để tính, Khôi Bồng hiện nay cũng đã khá già, cho dù ông có giỏi bố trí cạm bẫy thế nào, săn bắt con mồi cũng trở nên lực bất tòng tâm.

Khôi Bồng sống đã quá lâu, vợ con của ông sớm đã qua đời, cháu thì có con có giống cái riêng của mình phải nuôi sống, căn bản không có bao nhiêu tinh lực thừa chăm sóc ông, nếu không phải gia nhập bộ lạc Trường Hà, nếu không phải mùa đông năm ngoái Bạch đưa số thịt long thú đó tới cho họ, ông đã sớm chết ở bộ lạc Đại Thạch rồi.

Sau khi tới bộ lạc Trường Hà, ông không cần phải lo lắng vì thức ăn nữa, nhưng thường xuyên cô đơn một mình khó tránh khỏi quạnh quẽ, hiện tại Ngô Nặc muốn ông đi dạy cho đám nhóc, ông thật sự rất vui. Cho dù không có thù lao, chỉ cần mỗi ngày nhìn những đứa trẻ đáng yêu tinh nghịch đó, ông liền cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Nhưng Khôi Bồng vẫn có chút chần chừ, vì bố trí cạm bẫy đương nhiên có thể bắt được càng nhiều con mồi, nhưng cũng bị thú nhân cường đại thiện chiến xem thường, cảm thấy đây là bàng môn tà đạo: "... Tôi chỉ giỏi bắt con mồi... rất nhiều người đều không thích biện pháp săn mồi của tôi, dạy cho tụi nhỏ thật sự không có vấn đề sao?"

Ngô Nặc cười lắc đầu nói: "Đương nhiên không vấn đề, cách của ông vô cùng tốt, người nhỏ yếu dùng cách của ông có thể bắt được đủ con mồi, người cường đại có thể bắt được càng nhiều con mồi, ông là một thợ săn tài ba."

Được khẳng định, ánh mắt Khôi Bồng triệt để sáng lên!

151. Chương 151

Những người già Bạch tỉ mỉ chọn ra, không phải chỉ là mỗi người cực kỳ sở trường một thứ, mà phẩm tính phẩm hạnh cũng không thể soi mói.

Sau khi có thành tích kiểm tra, Ngô Nặc liền chiếu theo thành tích của các học sinh, phân chia lại lớp, sáu mươi học sinh thành tích tốt nhất được cho vào lớp mũi nhọn, những học sinh khác chiếu theo tuổi tác bất đồng, chủng tộc bất đồng, phân làm sáu lớp nhỏ, trên mỗi lớp có khoảng hơn hai mươi đến hơn bốn mươi người không đồng nhất. Sau đó lại lấy chế độ năm học, quy lớp mũi nhọn và hai lớp khác có tuổi bình quân lớn nhất là năm hai, còn lại ba lớp thuộc năm nhất.

Trên nguyên tắc, mỗi năm bốn lần kiểm tra, chỉ có học sinh nào ít nhất thông qua hai lần kiểm tra mới có thể tự động được vào năm cao hơn, học sinh không thông qua kiểm tra thì ở lại.

Đồng thời, Ngô Nặc còn thống nhất quy định tuổi nhập học của đám nhỏ không thể nhỏ hơn 6 tuổi, không thể lớn hơn 14 tuổi, thời gian vào học năm mới thống nhất định trước khi mùa đông mỗi năm tới.

Bắt đầu từ năm sau, trường học bắt đầu nhận học sinh ở ngoài bộ lạc vào học, những học sinh này hưởng thụ giáo dục giống với học sinh bộ lạc Trường Hà, ngoài ra, bộ lạc cũng sẽ cung cấp chỗ ăn nghỉ thống nhất cho những học sinh này, nhưng những học sinh này cần phải nộp học phí và phí ăn nghỉ thêm vào.

Để khích lệ các học sinh chăm chỉ học tập, Ngô Nặc quy định lại tiền học bổng phong phú, mỗi lần kiểm tra mười học sinh đứng đầu mỗi năm được thưởng từ 20 tệ đến 200 tệ, tổng hợp thành tích các năm các lớp mười người đứng đầu còn được thưởng thêm từ 100 đến 1000 tệ.

Phải biết, tiền tệ ở bộ lạc Trường Hà giai đoạn hiện giờ là vô cùng đáng giá, một tệ có thể mua một con chim thịt béo mập, mười tệ có thể mua được một nô lệ khỏe mạnh, hai mươi tệ có thể mua hơn nửa con bò man, phần thưởng thế này đừng nói tụi nhỏ động tâm, ngay cả người lớn nhìn cũng đỏ mắt.

Mạc trở thành đứa trẻ đầu tiên được nhận 200 tệ tiền học bổng, trước mặt mấy trăm gia trưởng, nó từ tay Ngô Nặc nhận học bổng, cái mặt đen thui phồng tới mức đỏ đỏ đen đen, con mắt màu trà tràn đầy kích động và tự hào.

"Tiếp tục nỗ lực, đừng để anh thất vọng biết chưa?" Ngô Nặc mỉm cười vỗ đầu Mạc, khi xưa lúc y bày sạp, y không ngờ tương lai có một ngày có thể trở thành người phát học bổng. Nhìn Mạc cùng những đứa trẻ khác, đáy mắt đầy ánh sáng sùng bái và tin tưởng, Ngô Nặc cảm thấy trong lòng ấm áp thoải mái nói không nên lời.

Mạc gật đầu thật mạnh, cho dù về sau, nó còn nhận được rất nhiều rất nhiều học bổng, cùng với phần thưởng khác, nhưng duy có lần này, khi nó già đi, nó vẫn có thể nhớ lại rõ ràng mỗi một chi tiết lúc này, bao gồm cả trái tim đập kịch liệt bây giờ.

Lúc này, Ngô Nặc còn chưa ý thức được, đã có càng lúc càng nhiều người vì sự xuất hiện của y mà nhân sinh bước lên con đường hoàn toàn khác.

Sau khi phát xong hết học bổng, Ngô Nặc thả cho đám nhóc năm ngày nghỉ, lợi dụng thời gian này, Ngô Nặc định lại thời khóa biểu học.

Những người già Ngô Nặc tìm tới, trừ Khôi Bồng và hai lão giả khác đã hơn bảy mươi tuổi, những người khác đều chỉ khoảng năm mươi, với tiêu chuẩn của thời đại này mà nói, họ đã là người già, nhưng đánh giá với tiêu chuẩn hiện đại, họ vẫn chưa tới tuổi nghỉ hưu.

Vì thế, Ngô Nặc trừ để họ truyền thụ bài học của riêng mình, còn để cho bảy lão giả tương đối trẻ tuổi này chia ra đảm nhiệm chủ nhiệm lớp của bảy lớp, phụ trách tất cả sự vụ trên lớp.

Học sinh lớp mũi nhọn khá đông, thú nhân thuần nhân đều có, Ngô Nặc và một lão giả tế ti truyền thụ y thuật Vu Nhung cùng đảm nhận chủ nhiệm lớp. Chẳng qua, Ngô Nặc trừ dạy những đứa trẻ này ra, rất nhiều chuyện khác, quản sự chủ yếu vẫn là Vu Nhung.

Tới đây, ngôi trường đầu tiên ở xã hội nguyên thủy do Ngô Nặc một tay sáng lập dần bắt đầu có mô hình cụ thể.

Có những chủ nhiệm lớp này, đồng thời còn trải qua chia lớp, Ngô Nặc cuối cùng không cần phải đổ toàn bộ tinh lực lên đám nhóc này nữa, mỗi ngày trừ đúng giờ lên dạy hai tiếng cho đám nhóc lớp mũi nhọn ra, thời gian còn lại cuối cùng có thể lấy ra để làm chuyện khác.

Trong mùa đông, chỉ cần thức ăn sung túc, kỳ thật không có nhiều chuyện lắm.

Đương nhiên, hiện tại mọi người bận rộn chế tạo thuyền, chế tạo cung tên, không rảnh rỗi như những mùa đông trước nữa, chẳng qua những chuyện này có Bạch trông chừng, Ngô Nặc vui vẻ rãnh rỗi, có càng nhiều thời gian ngâm trong khu giao dịch hệ thống.

So với rất nhiều giao dịch giả mà nói, thời gian Ngô Nặc ở trên hệ thống thật sự quá ít, y co cụm ở bộ lạc, nhiệm vụ hệ thống có thể công bố có hạn, lại thêm nhiệm vụ được làm phần lớn tích phân không cao lắm, nhưng đẳng cấp văn minh tinh cầu ở chỗ này lại quá thấp, tới mức muốn mua cuộn giấy vệ sinh cũng là giá trên trời. Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn không có chỗ tốt. Ít nhất trên tinh cầu nguyên thủy chưa trải qua khai phá này có không ít thứ đem vào khu giao dịch đều có thể bán được giá không tồi.

Mùa đông tới nay, Ngô Nặc lục tục bán ra một vài thứ tốt, sau khi y giao ra chuyện trường học, thời gian so với trước kia dư dả hơn nhiều. Thế là, trừ bán đồ y có, y còn tranh thủ thời gian này để gom góp nhân mạch quan hệ, làm mấy vụ mua đi bán lại. Theo nguyên tắc giao dịch của hệ thống, chỉ cần không lấy đồ mua được ra khỏi khu giao dịch, thì không cần phải trả tích phân. Nhưng, đồ hệ thống cho phép trữ trong khu giao dịch có hạn, muốn để nhiều đồ hơn, thì cần tốn tiền thuê kho.

Ngô Nặc cũng là sau khi quen thuộc với rất nhiều giao dịch giả, mới biết có thể tìm hệ thống làm nghiệp vụ thuê mướn.

Nghiệp vụ thuê mướn của hệ thống cũng không rẻ, hơn nữa còn có rất nhiều hạn chế, Ngô Nặc chẳng qua là giao dịch giả cấp hai, miễn cưỡng đạt tới hạn chế thấp nhất cho thuê mà thôi. Với đẳng cấp và số tiền trong tài khoản y trước mắt, chỉ có thể thuê được một cái kho một trăm mét vuông, mỗi ngày mỗi mét vuông thu tiền thuê một giao dịch tệ, lại thêm một trăm điểm tích phân, thế một trả ba.

Hiện tại trên tay Ngô Nặc không thiếu nhất chính là giao dịch tệ, sau khi biết có thể thuê kho, y lập tức tìm hệ thống thuê một cái, sau đó lợi dụng cái kho này mua đi bán lại.

Ban đầu, Ngô Nặc vốn có suy nghĩ muỗi có nhỏ cũng vẫn là thịt, giao dịch tệ có thể dùng trong tay y khá nhiều, hiện tại cũng có thời gian đi dạo ở khu giao dịch cấp một, nhìn thấy thứ nào giá cả hợp lý sẽ mua, trữ trong kho.

Trên tay Ngô Nặc nhiều hàng hiếm, chỉ riêng diêm giáp trùng đã giúp y quen biết một vài giao dịch giả, càng đừng nói y còn lục tục bán ra không ít vu dược dược liệu, rất nhiều trái cây đẳng cấp cao như quả nham. Quen nhiều người rồi, tin tức của Ngô Nặc cũng càng lúc càng linh thông, thời gian lâu rồi, cũng có chút danh khí trong khu giao dịch.

Đương nhiên, giao dịch giả hệ thống nhiều đến cả vạn, giao dịch giả với chút danh khí như Ngô Nặc không phải ít.

Tại khu giao dịch của đẳng cấp cao, hệ thống thậm chí cho phép giao dịch giả mở cửa tiệm, kinh doanh theo kiểu ủy thác hệ thống quản lý.

Chẳng qua, đạt đến đẳng cấp mở cửa tiệm dù sao cũng chỉ là số ít, phần nhiều đều là giao dịch giả cấp thấp, so với trực tiếp mua bán trong cửa tiệm, số đông giao dịch giả bị hệ thống bức ép thành hợp kim titan công kê vẫn thích đào bảo vật ở khu giao dịch cấp thấp hơn.

Nhưng đối với những giao dịch giả cao cấp mà nói, trọng tâm của họ nhiều lúc nằm ở hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, kiếm tích phân, họ không có nhiều thời gian đi dạo ở khu giao dịch cấp thấp. Vì thế, giao dịch giả trữ nhiều hàng như Ngô Nặc, đã trở thành đối tượng giao dịch hàng đầu của họ.

So với giao dịch giả khác, Ngô Nặc vì diêm giáp trùng và các loại dược liệu hiếm gặp, đã làm quen được một vài giao dịch giả trung cao cấp. Nghề cũ của Ngô Nặc vốn chính là bán hàng rong, vốn theo nguyên tắc lời ít bán nhiều, đồ giao dịch Ngô Nặc bán ra, bình thường mà nói đòi giá đều không cao lắm, rất được một vài giao dịch giả trung cao cấp hoan nghênh. Mà mặt khác, khi Ngô Nặc mua hàng vào, bình thường sẽ không ép giá quá dữ, một vài giao dịch giả không có thời gian chậm rãi tiêu thụ đồ giao dịch bình thường, đều vui vẻ giao dịch với Ngô Nặc.

Có nguồn hàng dồi dào và đường tiêu thụ tốt đẹp, thời gian lâu dần, chuyện làm ăn của Ngô Nặc tự nhiên càng lúc càng tốt.

Chút tiền thuê kho này, Ngô Nặc chỉ tốn hơn mười ngày ngắn ngủi đã kiếm lại đủ hết.

Đương nhiên, trừ kiếm tiền và làm quen giao dịch giả, mua đi bán lại cũng có không ít chỗ tốt.

Một điểm trong đó là, hàng hóa bán đi nhiều rồi, Ngô Nặc càng dễ dàng tìm được thứ mình cần.

Thật sự phải nói, Ngô Nặc cảm thấy những hàng hóa tích trữ trong tay mình không có một cái nào y không dùng được, nhưng khổ nỗi không có nhiều tích phân, trừ thèm thuồng vẫn chỉ là thèm thuồng.

Đương nhiên, Ngô Nặc cảm thấy mình hiện tại mua không nổi, không có nghĩa về sau cũng mua không nổi, một vài thứ khi chân chính có tác dụng, vào lúc mấu chốt có thể cấp cứu cứu mạng, Ngô Nặc vẫn dần tích lũy một chút.

Trừ những thứ này ra, lượng lớn hàng hóa tồn trữ, Ngô Nặc ngâm ở khu giao dịch còn có một ích lợi chính là có thể mở nhãn giới. Hệ thống liên kết hơn trăm ngàn tinh cầu sinh mạng, lượng lớn vị diện. Văn hóa, khoa học kỹ thuật trên vị diện khác nhau, tinh cầu khác nhau khác biệt như trời đất, chỉ riêng quan sát mấy đồ giao dịch đó, Ngô Nặc chắc chắn chế tạo không ra được phi thuyền vũ trụ, cũng không rèn ra được vũ khí ma pháp, nhưng y quan sát học tập một chút công cụ đơn giản thực dụng, lại nghĩ cách làm nhái những thứ này ra, đối với bộ lạc Trường Hà vẫn đang ở thời kỳ nguyên thủy mông muội, tuyệt đối là một tạo hóa to lớn.

Rất nhanh, hai tháng trôi qua, mỗi ngày Ngô Nặc tốn khá nhiều thời gian ngâm trong khu giao dịch hệ thống, đợi khi tích phân của y từ sáu con số dần giảm đến năm con số bắt đầu bằng số 4, hệ thống lần nữa nhắc nhở y, đẳng cấp giao dịch của y đã tăng lên cấp ba.

Mở ra quyền hạn giao dịch cấp ba, có nghĩa Ngô Nặc cuối cùng có thể tiêu được số giao dịch tệ y vất vả tích trữ rồi.

Công pháp.

Hạng mục trao đổi ai cũng chạy theo như vậy lại không cần tích phân trong hệ thống.

Ngô Nặc đè nén tiểu tâm can đang đập thình thịch mở khu công pháp ra, các loại công pháp với biển tên lấp lánh lóe mắt, khốc huyễn cuồng treo ngập trời chấn đầy luôn cả giao diện hệ thống, mất nửa ngày, Ngô Nặc mới hoàn hồn từ trong trùng kích và cuồng hỉ to lớn đó.

Kế tiếp, đợi khi y nhìn rõ giá của từng loại công pháp, thoáng cái cả người liền không tốt.

Sao có thể mắc như thế?! Đánh giá kém!

152. Chương 152: Công Pháp

Sau khi nhìn thấy giá công pháp, Ngô Nặc cuối cùng hiểu rõ tại sao những giao dịch giả trung cao cấp rõ ràng đáng lý không nên thiếu tiền mà ai cũng kẹt sỉ vô cùng.

Cho dù từ trước tới nay luôn biết hệ thống rất lừa đảo, nhưng y nằm mơ cũng không ngờ được hệ thống sẽ lừa đảo đến mức độ này.

Ngô Nặc đại khái nhìn một chút, công pháp khác cường đại hay không, y không biết, nhưng mấy công pháp y đạt được sau khi hoàn thành nhiệm vụ trước kia, [Thể thuật căn bản] rẻ nhất cũng tốn 100000 giao dịch tệ, mà trong số công pháp y học hiện tại mắc nhất chính là [Thuật trị liệu cấp thấp], mà giá của bộ công pháp này đã cao tới 1 triệu giao dịch tệ.

Trừ đi giá công pháp mắc ra, chỗ lừa đảo nhất của hệ thống không ngoài đem các loại công pháp cùng loại hình, cùng hệ thống nào có thể phân ra thành ba cấp thấp trung cao tuyệt đối sẽ không chỉ phân làm hai bộ thượng hạ, công pháp cùng loại khác đẳng cấp giá cũng mắc tới mức khiến người ta tặc lưỡi.

Cứ lấy [Thể thuật căn bản] ra nói, [Thể thuật trung cấp] bản thăng cấp trực tiếp đòi triệu giao dịch tệ, mà [Minh tưởng pháp trung cấp] [Thuật trị liệu trung cấp] giá cả trực tiếp cao tới mấy triệu.

Trước khi mở khu giao dịch cấp ba, Ngô Nặc ít nhiều còn có chút tự hào vì giá trị thân phận tiền triệu của mình, mà hiện tại, y cảm thấy mình vẫn chỉ là một kẻ nghèo kiết không hơn không kém.

"Hệ thống, tao nhớ trước kia mày từng nói, công pháp mua ở khu giao dịch có thể truyền thụ cho người khác ngoài ký chủ, đúng không?" Ngô Nặc hỏi.

Y đã học được bốn loại công pháp, trong đó [Thể thuật căn bản], [Thổ nạp pháp (sơ cấp)], [Minh tưởng pháp sơ cấp] đều đã học thuộc như cháo, [Thuật trị liệu cấp thấp] ban đầu hoàn toàn không hiểu gì gần đây cũng dần tìm được một chút cảm giác, lại thêm, nếu y có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ cưỡng chế truyền thụ văn hóa đó, y có thể lấy được [Thổ nạp pháp (trung cấp)] và [Thể thuật trung cấp]. Cho dù lần này sau khi kiểm tra hiểu thấu, Ngô Nặc không mấy tin tưởng có thể hoàn thành hoàn mỹ nhiệm vụ cưỡng chế này, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn ôm chút ảo tưởng.

Để tránh tham ăn quá nhai không kỹ, Ngô Nặc quyết định tạm thời không vội mua công pháp cho mình, muốn mua cũng đợi y triệt để nắm giữ [Thuật trị liệu cấp thấp] rồi nói.

Mà so với bản thân y, y cảm thấy Bạch cần công pháp hơn.

Âm thanh lạnh lẽo mà máy móc của hệ thống trực tiếp xuất hiện trong đầu Ngô Nặc: [Đúng, nhưng có hạn chế.]

"Hạn chế gì?"

[Ký chủ mua công pháp truyền thụ cho người ngoài ký chủ, trừ cần trả gấp đôi giao dịch tệ ra, còn cần có một lượng tích phân nhất định. Người ngoài ký chủ sau khi học được công pháp, không thể truyền thụ công pháp cho người khác.]

Đen, đúng đen! Cướp tiền chẳng qua cũng chỉ là thế.

Ngô Nặc biết oán trách cũng vô dụng, hơi suy nghĩ một chút, hỏi: "Vậy giả dụ người đó tự căn cứ theo công pháp, lĩnh ngộ được thứ mới, hắn có thể truyền thụ thứ mình lĩnh ngộ được cho người khác không?"

Hệ thống lạnh băng không mang theo chút sắc thái tình cảm nào nói: [Có thể.]

"Vậy giả dụ tao mua mấy loại công pháp như quyền cước võ công này nọ, người tiếp nhận công pháp trong lúc luyện tập thi triển, bị người học lén, vậy có tính là truyền thụ không?" Đáy mắt Ngô Nặc lóe qua một tia gian xảo.

[Không tính.] Hệ thống rập khuôn trả lời.

Hệ thống liên kết vô số vị diện trên trăm ngàn tinh cầu sinh mạng, mấy loại quyền cước võ công, trong công pháp chỉ có thể tính là tồn tại rác rưởi nhất, công phu quyền cước đơn thuần không có tâm pháp nội công phối hợp, cho dù luyện đến cực điểm, tác dụng có thể phát huy ra cũng vô cùng có hạn. Mà công phu quyền cước cũng là loại không có biện pháp cấm truyền thụ nhất trong số các loại công pháp, cho dù hệ thống có khả năng thông thiên thông địa, cũng không thể nào cấm người khác đơn thuần mô phỏng động tác quyền cước.

Hơn nữa, đối với các giao dịch giả mà nói, trong hệ thống có hằng hà sa số công pháp thần kỳ, ai lại thèm một chút võ công quyền cước? Nhưng, Ngô Nặc lại cứ thích những thứ rác rưởi trong mắt người khác vậy đó.

Thế giới này, bất luận thú nhân hay thuần nhân thể chất đều vượt xa người trái đất, nhưng đối với cách vận dụng sức mạnh họ vẫn còn quá thô thiển, chỉ dừng lại ở cấp bậc dựa vào bản năng giết chóc. Một đạo lý đơn giản, đồng dạng hai thanh niên nam tử, một người tinh thông công phu quyền cước, một người chỉ dựa vào bản năng đấm đá, nếu bỏ qua trường hợp cá biệt, ai thắng ai thua quả thật nhìn là biết ngay.

Mục đích của Ngô Nặc cũng rất đơn giản, y muốn mua cho Bạch một vài võ công quyền cước, đợi sau khi Bạch học xong, lại truyền thụ cho người bộ lạc. Đặc biệt là những thuần nhân bộ lạc, nếu họ có thể lợi dụng sức mạnh bản thân càng tốt hơn, Ngô Nặc có lòng tin, lực chiến đấu của họ tuyệt đối có thể nâng cao lên không chỉ một đẳng cấp!

Công pháp trong hệ thống cực nhiều, chỉ mỗi loại võ công quyền cước đã vượt qua hơn triệu.

Chỉ dựa vào tên và giới thiệu đơn giản, Ngô Nặc căn bản không thể chọn ra được bí tịch võ công nào chân chính thích hợp.

Sau khi trả giá hiệp (hối) thương (lộ) hệ thống, Ngô Nặc tốn 1000 điểm tích phân, cuối cùng thuyết phục được hệ thống, giúp y chọn ra bí tịch võ công thích hợp nhất cho người trên tinh cầu này tu hành.

Hệ thống nể tình khoản thu nhập thêm, cực có hiệu suất chọn cho Ngô Nặc ba quyển công pháp, phân biệt là [Thú hình quyền], [Giáp binh], [Rèn thể].

Bản thân [Thú hình quyền] là một bộ quyền pháp công kích cực kỳ sắc bén hơn nữa linh hoạt đa biến, đã thế tu luyện đến cực điểm có thể dẫn động huyết mạch trong người, ngưng tụ thú hình đối địch. Đối với nhân loại chủng tộc khác, ví dụ như Ngô Nặc đây, ý nghĩa không phải rất lớn, nhưng đối với thú nhân và thuần nhân có huyết mạch thú tộc nồng đậm trên tinh cầu này, bộ quyền pháp này quả thật là được tạo ra để dành cho họ, một khi tu luyện thành công, tuyệt đối có thể khiến thực lực họ tăng mạnh.

[Giáp binh] không phải công pháp quyền cước hoàn toàn về mặt ý nghĩa, nó càng thiên về bài binh bố trận, có chút tương tự với binh pháp, nhưng lại không giống với binh pháp bình thường, nó cần phối hợp với công phu quyền pháp ghi chép trong sách, mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất. Mà [Giáp binh] ghi chép phương pháp huấn luyện thực sự quá mức nghiêm khắc, đối với người cacbon cơ bản thể chất hơi yếu mà nói, rất nhiều người căn bản không cách nào thừa nhận huấn luyện kiểu ma quỷ này, mà đối với người silic cơ bản thể chất cực mạnh, loại công pháp này thuần túy là gân gà (vô bổ). Nhưng, Ngô Nặc tin, với thể chất của thú nhân, có lẽ có thể gánh được huấn luyện cỡ này, mà một khi luyện thành, phối hợp với cách bày binh bố trận được tả trong [Giáp binh], tuyệt đối có thể tôi luyện ra một đội thiết kỵ tới đâu đánh tan tới đó.

[Rèn thể] so với nói là một bộ công phu quyền cước, không bằng nói là một môn công pháp dựa vào ngoại lực và rất nhiều phương thức tu luyện đè nén tiềm năng thân thể, kế đó là nâng cao năng lực chịu đánh của thân thể. [Rèn thể] luyện đến cực hạn, có thể khiến thân thể có độ cứng sánh ngang kim loại, cực kỳ đáng sợ.

Ba quyển công pháp này mỗi quyển mỗi vẻ, nhưng bất luận quyển nào, tuyệt đối đều thích hợp cho thú nhân và thuần nhân học.

Nhất thời, Ngô Nặc thật sự không biết chọn quyển nào mới tốt.

Đúng, cho dù với tài sản của Ngô Nặc hiện tại, ba quyển bí tịch võ công này cũng chỉ có thể chọn một, thậm chí, chút tích lũy của y căn bản không cách nào mua được một bộ công pháp hoàn chỉnh.

Không sai, giống với [Thổ nạp pháp], ba quyển thư tịch võ công này, toàn bộ đều phân làm ba đẳng cấp thấp trung cao, nguyên một bộ, nhiều đến mấy triệu giao dịch tệ.

Quả thật không thể lừa đảo hơn!

Ngô Nặc hơi do dự một chút, lại hỏi hệ thống: "Vậy công pháp thích hợp nhất với Bạch thì sao?" Nghĩ nghĩ, Ngô Nặc cắn răng bổ sung một câu, "Giá hơi cao chút cũng được."

Trong tâm hệ thống thoáng qua một chuỗi số liệu 'virus' kiểu như: Yêu cầu thật nhiều… ký chủ thật keo kiệt….

Chẳng qua nể tình khoản thu nhập thêm 1000 tích phân, hệ thống vẫn len lén dùng quyền hạn, giúp Ngô Nặc tìm mấy bộ công pháp thích hợp với huyết mạch thú nhân, đồng thời giá cả cũng nằm trong phạm vi Ngô Nặc có thể thừa nhận (đại khái thế).

Rất nhanh mười mấy bộ công pháp lấp lóe ánh sáng xuất hiện trước mặt Ngô Nặc.

Ngô Nặc nhấn mấy bộ công pháp đó xem sơ giới thiệu và giá tiền, ặc, cái sau mới là trọng điểm, do dự nửa ngày chọn một bộ công pháp tên là [Thú thần quyết].

Bộ công pháp này đồng dạng cũng chia làm ba đẳng cấp thấp trung cao, tác dụng chủ yếu chính là tinh thuần huyết mạch thú nhân, kích phát năng lực thiên phú thú nhân.

Trừ kích phát và tinh luyện huyết mạch thú nhân ra, bộ công pháp này còn miêu tả cách vật dụng sức mạnh huyết mạch thú nhân khá toàn diện hệ thống, coi như là một bộ công pháp khá trọng căn bản, phương diện công kích so với các công pháp khác hơi yếu hơn chút, giá đồng dạng cũng tương đối rẻ một chút… mới lạ!

Cấp thấp nhất cũng phải một triệu giao dịch tệ, không phân trên dưới với giá của [Thuật trị liệu cấp thấp]. Hơn nữa Bạch không phải ký chủ, vì mua bộ công pháp này y còn phải trả thêm giá gấp đôi, tính ra là đủ hai triệu tích phân.

Thân là một người bán hàng rong đấu chí đấu dũng với khách hàng nhiều năm, năng lực tính toán của Ngô Nặc tuyệt đối là tiêu chuẩn, tâm niệm khẽ động, đã nhìn thấy bản thân một lần nữa nghèo kiết xác.

…QAQ…

Ngô Nặc gần như đào rỗng gia tài, cuối cùng mua [Thú thần quyết] và [Thú hình quyền], [Giáp binh] và [Rèn thể] tạm thời không có nhiều giao dịch tệ và tích phân như thế, chỉ có thể tạm gác lại.

Sau khi đau thịt mua hai quyển công pháp này, Ngô Nặc một giây cũng không muốn tiếp tục ở lại khu giao dịch, trực tiếp out thoát khỏi khu giao dịch, mở mắt ra liền thấy một con đại miêu mập tròn nằm trên người mình ngủ say vù vù, tứ chi bá đạo chiếm cứ ngực y, cái đuôi dài đầy lông quấn lấy cổ tay y, bộ mặt mèo đầy lông mang theo vẻ hồn nhiên bình thường hiếm thấy.

Ngô Nặc nâng tay lên, nhẹ chọt chọt đầu đại miêu mập, miêu mập tính cảnh giác cực cao khẽ động mí mắt, tỉnh rồi, nhưng không chịu mở mắt ra, đầu cọ cọ dưới cằm Ngô Nặc, tiếp tục lười biếng nằm trên người y không động.

"Mèo lười." Ngô Nặc cười cười, cảm giác đau thịt bất tri bất giác biến mất hơn nửa.

Bạch không chỉ là người yêu y nương tựa mà sống, cũng là người nhà quan trọng nhất của y trong thế giới xa lạ này, cho dù vì hắn bỏ ra nhiều giao dịch tệ và tích phân hơn nữa y cũng cam tâm tình nguyện, tâm nguyện duy nhất của y chính là Bạch có thể trở nên càng thêm cường đại.

Bất luận đã từng hay hiện tại, kỳ thật Ngô Nặc đều không tính là một người đặc biệt có dã tâm, ưu điểm lớn nhất của y đại khái chính là biết đủ, y hy vọng Bạch có thể càng cường đại, không phải muốn hắn chinh chiến thiên hạ trở thành bá vương một phương, mà là hy vọng hắn có thể sống càng tốt, sống càng lâu trong thế giới nguy hiểm này.

Bạch có chút bất mãn quật quật đuôi, hắn lười chỗ nào, gần đây hắn bận sắp chết tới nơi, còn phải sử dụng sức mạnh huyết mạch tạo thuyền, rất mệt đó. Ngược lại Ngô tiểu Nặc, ngày ngày đi thần điện (khu giao dịch hệ thống), nghe nói bên trong còn có sứ thần đến từ rất nhiều thế giới, có lẽ hắn phải trông chừng tiểu

sứ thần của hắn chặt một chút. Bạch đại miêu rất nhỏ nhen nghĩ, bản tính thú nhân chính là có dục chiếm hữu cực mạnh với bạn lữ.

"Bớt giả ngủ cho tôi, mau dậy, tôi đổi hai bộ công pháp cho cậu này." Ngô Nặc cong ngón tay trắng nõn gõ lên đầu Bạch đại miêu nói.

153. Chương 153: Tu Luyện

"Công pháp? Công pháp gì?" Bạch thoáng cái biến về hình người, đè Ngô Nặc dưới thân, ánh mắt lấp lóe ánh sáng, rõ ràng có chút không để tâm, tay cũng không thành thật bắt đầu động tới động lui.

Ngô Nặc tát một phát vào cái vuốt làm loạn của hắn, mặt hơi đỏ lên, nghiêm sắc nói: "Thứ sẽ khiến cậu trở nên càng lợi hại, tôi tốn giá lớn mới đổi được từ thần điện!"

Chuyện thần điện (hệ thống) có thể giao dịch đồ, Bạch đã biết từ sớm, hơn nữa hắn cũng vô cùng rõ ràng, đồ của thần điện tất nhiên là đồ trân quý bên ngoài cực kỳ khó có, còn khiến tiểu sứ thần tốn nhiều tiền…

Trên mặt Bạch lộ ra nụ cười cực kỳ sáng lạn, thoáng cái, Ngô Nặc cảm thấy trong phòng hình như trở nên sáng óng hơn, mặt và mũi đều không tiền đồ bắt đầu nóng lên.

"Tim cậu đập rất nhanh." Khóe môi Bạch nhếch cao cười càng thêm đắc ý, trong con mắt màu băng lam dường như có thủy quang lưu chuyển.

Ngô Nặc thẹn quá hóa giận vỗ một cái lên mặt Bạch đại miêu, sau đó nhân cơ hội lật người ngồi dậy, thuận thế lấy từ bên cạnh một cái áo ném lên người Bạch, sau đó cố gắng ghiềm lại gương mặt đang đỏ nói: "Tôi đổi cho cậu hai quyển công pháp là [Thú thần quyết] quyển thượng và [Thú hình quyền], nội dung cụ thể, sau khi cậu tiếp nhận công pháp thì sẽ biết. Tôi phải cho cậu biết là [Thú thần quyết] cậu không thể truyền cho người khác, nếu không sẽ bị thần linh trừng phạt, [Thú hình quyền] cậu học xong có thể dạy lại cho thủ hạ của cậu."

Nhà quê – Bạch trợn tròn mắt, hiếm khi lắp bắp nói: "Thú… thú thần… thú thần quyết."

Lần này đổi sang Ngô Nặc lộ ra nụ cười đắc ý, "Không sai, chính là [Thú thần quyết], tôi tìm hiểu đại khái một chút, bộ công pháp này có thể hướng dẫn cậu vận dụng sức mạnh huyết mạch trong người. Đáng tiếc hiện tại tôi chỉ mua được quyển thượng, nếu có thể học hoàn chỉnh nguyên bộ, sức mạnh huyết mạch của cậu nói không chừng sẽ còn tinh thuần cường đại hơn cả tổ tiên của cậu!"

Ánh mắt Bạch triệt để sáng lên, so với Ngô Nặc, hắn có dã tâm hơn nhiều. Nhưng chỉ có dã tâm, không có thực lực tương ứng, đã định chỉ có thể là một màn bi kịch. Nhưng, hiện tại cơ hội bày ra trước mặt hắn, nếu hắn có thể có sức mạnh còn cường hãn hơn tổ tiên…

Lúc Bạch một mình ở cùng với mộc tộc nhân trường sinh, Thụ gia gia từng nói qua, tổ tiên của hắn vô cùng cường đại, trong số những người mà ông quen biết trong năm tháng miên man, thực lực thấp nhất cũng có thể xếp ở hàng thứ năm, vô cùng tiếp cận thần linh.

Lúc kể lại những chuyện cũ đó, hắn luôn nhìn thấy trong mắt Thụ gia gia một chút động dung.

Nếu hắn có thể vượt qua tổ tiên của hắn…

Nhịp tim Bạch đột nhiên tăng nhanh, trong đầu hắn hiện ra một chữ mà đối với bất cứ tín đồ nào đều tràn đầy ý phản nghịch___ thần.

Ngô Nặc không biết những lời của y khiến Bạch sinh ra hiểu lầm to lớn, trên thực tế, trong số công pháp cuồn cuộn như mây của hệ thống, tên của mỗi cái so với cái này còn khốc hơn nữa.

Trong vũ trụ bao la, trên vị diện và tinh cầu sinh mạng vô tận, thần, không thần bí và không gì không thể làm như phàm nhân tưởng tượng.

Ngô Nặc kéo tay Bạch, nói: "Hiện tại tôi để hệ thống truyền công pháp cho cậu, nếu có gì không đúng, cậu nhất định phải kịp thời hô dừng."

Trong suy nghĩ của Bạch, hệ thống trên cơ bản đồng nghĩa với thần, để thần trực tiếp truyền thụ công pháp cho hắn... nhịp tim Bạch càng tăng thêm lợi hại, trên mặt cũng hiện ra rặn hồng hiếm thấy.

Ngô Nặc đặt hai tay lên tay Bạch, một lát sau, ở nơi lòng bàn tay hai người tiếp xúc, xuất hiện một chùm sáng trắng, Bạch cảm thấy mình hơi choáng váng một chút, sau đó, trong đầu chợt có thêm vài thứ.

Bạch theo Ngô Nặc học không ít chữ Hán, nhưng thứ hắn học được vẫn có hạn, mà lúc này văn tự xuất hiện trong đầu hắn, thậm chí căn bản không phải là những gì Ngô Nặc đã dạy, nhưng cứ như kỳ tích, hắn cảm thấy mình tựa hồ có thể lý giải được hàm nghĩa của những văn tự này.

Truyền thụ công pháp kết thúc, Ngô Nặc mở mắt ra, còn Bạch thì nhắm mắt thu hai tay lại, tiếp theo đó hắn tuân theo lý giải về [Thú thần quyết] của mình, hai tay hơi vụng về vung vẩy vài động tác, dần dần, tốc độ Bạch càng lúc càng nhanh, động tác càng lúc càng thuần thục, Ngô Nặc kinh ngạc nhìn thấy một luồng sáng màu bạc mông lung tản ra từ người Bạch, thoáng cái, Ngô Nặc chợt có cảm giác bản thân bị độc xà nhắm vào, trong lòng dâng lên một cảm giác rợn tóc gáy.

Đây, lẽ nào chính là sức mạnh huyết mạch của Bạch?

Quá đáng sợ!

Trong lúc Bạch không ngừng tu luyện, ánh sáng bạc Ngô Nặc nhìn thấy trên người Bạch càng lúc càng nhiều càng lúc càng ngưng thật, thậm chí sau lưng hắn còn hình thành quang ảnh mơ hồ của một đôi cánh, cùng với sự xuất hiện của đôi cánh này, mồ hôi trên người Bạch càng lúc càng nhiều, khác với mồ hôi bình thường, mồ hôi này mang theo chút vị tanh thối nhè nhẹ cùng với một chút tạp chất màu xám nhạt, đợi khi Bạch sắp bị những tạp chất này bao phủ, cuối cùng hắn cũng mở mắt ra.

Mà lúc này, Ngô Nặc đã ở bên cạnh lặng lẽ canh cho hắn hơn ba tiếng: "Cảm giác thế nào?"

"Rất thoải mái, tôi cảm thấy sức mạnh huyết mạch của mình đã càng thêm tinh thuần!" Bạch mở tay nói, lòng bàn bay xuất hiện một chùm sáng bạc trắng, đây là lần đầu tiên hắn ngưng kết ra được nhiều sức mạnh huyết mạch như thế, trước kia, nhiều lắm hắn chỉ có thể ngưng tụ sức mạnh huyết mạch ở đầu ngón tay, hiện tại lại có thể triệt để dẫn nó ra khỏi thân thể, hắn có dự cảm, tiếp tục tu hành [Thú thần quyết] không chừng hắn thật sự có thể có được sức mạnh sánh ngang với thần linh!

Ngô Nặc thở ra một hơi, cho dù y rất tin tưởng hàng của hệ thống đều là đồ tốt, nhưng luôn không nén được lo lắng, đặc biệt là khi nhìn thấy đủ dị tượng trên người Bạch. Hiện tại nghe Bạch chính miệng nói thế, y cuối cùng cũng an tâm, sau đó chút cảm giác đau thịt cuối cùng trong lòng cũng biến mất không thấy.

Giao dịch tệ cũng được, tích phân cũng được, không có thì có thể nghĩ cách kiếm thêm, mà Bạch lại là độc nhất vô nhị, chỉ có Bạch trở nên càng thêm cường đại, y mới có thể chân chính mở lòng sinh sống trên tinh cầu này.

Bạch tu luyện đã có thành quả nhỏ, cảm thấy bản thân lúc này có sức mạnh sử không hết, quả thật hận không thể tìm người đánh hai trận, đáng tiếc mấy người trong bộ lạc quá yếu, căn bản không phải đối thủ của hắn. Bạch đại miêu tìm không thấy đối thủ, gân não chệch hướng, tự nhiên liền nghĩ tới yêu tinh đánh nhau.

Ngô Nặc quả thật quá hiểu tên này, con mắt Bạch vừa đảo, y liền biết con đại miêu này đang nảy ý xấu gì. Y lập tức đứng lên, quay người bước vội ra ngoài, đồng thời lớn tiếng nói: "Đi tắm một chút, bẩn chết được, mau lên, lát nữa cá nguội rồi ăn không ngon."

Bạch đại miêu hơi oán niệm nhìn Ngô tiểu Nặc biến mất sau rèm da thú, sau đó cúi đầu nhìn, mới phát hiện trên người mình thì ra bẩn đến thế, bất quá nghĩ lại, vừa rồi Ngô Nặc vẫn luôn căng thẳng chờ bên cạnh hắn, trên mặt Bạch lại hiện lên nụ cười đắc ý khá ngốc, ngâm nga khúc nhạc không thành điệu, tùy tiện lấy quần áo sạch rồi đi vào phòng tắm.

Lúc này sắc trời đã rất muộn, Ngô Nặc liền châm đèn cầy, nhóm lửa, sau đó dùng lát cá các nô lệ đã xử lý giúp, làm một nồi cá cải chua.

Sáp trùng Ngô Nặc lấy về đã cùng các người lùn nghĩ cách tách tạp chất ra làm thành đèn cầy. Vì chất lượng những sáp trùng này không tốt, cách họ phân ly tạp chất cũng vô cùng thô sơ, đèn cầy làm ra ánh sáng ảm đạm đồng thời còn có khói, nhưng chỉ là thế, Ngô Nặc đã rất thỏa mãn, ngay cả các người lùn cũng yêu thích loại đèn cầy thô sơ này không buông tay.

Sáp trùng lần này Ngô Nặc mang về có hạn, không cách nào cung ứng cho quá nhiều người sử dụng, trừ chỗ đại vu y chủ động đưa mấy cây, người lùn giúp y làm đèn cầy được mấy cây, còn lại, y giữ hết.

Công chuyện của Ngô Nặc và Bạch đều nhiều, gia súc trong nhà không ai chăm sóc, vì thế, mấy nô lệ lúc trước Lục thuê tới giúp y chăm sóc gia súc, dọn dẹp ruộng vườn y đều không trả về. Cho dù trong mùa đông ít công việc, y vẫn giữ những nô lệ này lại làm việc cho mình.

Mấy nô lệ Lục tìm tới, không chỉ thành thật, còn vô cùng chịu khó, đồng thời họ tin tưởng sùng bái Vu Nặc đại nhân người đã khiến cuộc sống của họ càng ngày càng tốt. Có thể làm việc cho Vu Nặc đại nhân, đối với họ mà nói quả thật chính là vinh hạnh to lớn, lại thêm bản thân Ngô Nặc không có khái niệm chủ nô gì, trong nhà có gì ngon, đều sẽ không gạc bỏ họ, thậm chí còn thường thêm cơm cho họ. Trong nhà có đồ ăn ăn không hết cũng sẽ để họ mang về cho người nhà. Thời gian này họ được ăn không biết bao nhiêu bữa mặn, so với những mùa đông được vẽ dấu bằng với đói khát tử vong, họ không chỉ không đói bụng, thậm chí còn mập thêm một chút.

Họ không cảm thấy thân phận nô lệ của bản thân có cái gì, họ thậm chí chỉ hận bản thân không phải gia nô của Ngô Nặc, chỉ được y tạm thời thuê tới.

Thuê, có nghĩa là, họ có thể bị trả về.

Chủ thuê tốt thế này, họ đốt đèn cũng tìm không thấy, sao có thể làm hư công việc của mình!

Do tính chủ động của những nô lệ này thật sự quá mạnh, Ngô Nặc không cần nói gì, mỗi ngày họ không chỉ chăm sóc gia súc trong vườn bóng bẩy trơn mịn, còn giành luôn giúp Ngô Nặc làm vệ sinh, giặt quần áo, mua thịt, nấu cơm… Người xưa nói, từ nghèo sang giàu dễ, từ giàu sang nghèo khó, Ngô Nặc ngày ngày hưởng thụ chăm sóc tỉ mỉ chu đáo của những nô lệ này, dần dần, cũng trụy lạc.

Lục trước giờ tỉ mỉ, trong mấy nô lệ hắn chọn thuê cho Ngô Nặc, còn có hai nữ nô tay chân nhanh nhẹn học tập nhanh. Hai người chỉ cần nhìn qua Ngô Nặc nấu ăn mấy lần, đã nhớ gần hết các loại gia vị, khi Ngô Nặc thường xuyên nấu cơm, họ ở bên cạnh giúp đỡ, chậm rãi, cũng học được một vài món ăn độ khó không lớn, đồ ăn làm ra, mùi vị không tồi. Không nói được hết chân truyền của Ngô Nặc, nhưng cũng học được sáu bảy phần, ở thế giới này, tuyệt đối có thể tính là tài nấu ăn ngon.

Khi Ngô Nặc bận, sẽ giao việc nấu cơm trong nhà cho hai người, rất nhanh, sau một thời gian rèn luyện, mùi vị thức ăn họ làm ra cũng càng lúc càng ngon, cho dù là Bạch đại miêu đã được Ngô Nặc dưỡng điêu, ăn đồ ăn hai người làm cũng không moi ra được khuyết điểm gì.

Đương nhiên, nếu nói thật, trình độ cả hai còn chưa thể so với Ngô Nặc.

Khi Ngô Nặc rảnh rỗi, cũng sẽ đích thân động thủ làm chút đồ ăn, khao Bạch.

Chẳng hạn cá cải chua bây giờ.

Mèo mập đang ngâm trong bồn tắm tắm sạch sẽ, ngửi được hương thơm chua chua nồng nàn, cái mông mập lắc lắc trong nước nóng, động tác lập tức tăng nhanh hơn nhiều.

154. Chương 154: Thiên Tài

Hai quyển công pháp hệ thống tỉ mỉ chọn ra này, không cần nghi ngờ là vô cùng thích hợp cho huyết thống thú nhân.

Sau khi Bạch tự mày mò học được mấy ngày, đã học được gần hết công pháp, tiếp theo chính là quá trình tu luyện kéo dài, không ngừng tích lũy.

[Thú hình quyền] chỉ là công phu quyền cước bình thường, Bạch học còn nhanh hơn [Thú thần quyết] một chút, bộ quyền pháp này hầu như có thể nói là được tạo ra cho thú nhân, người có sức mạnh thú huyết càng nồng đậm, ưu lực thi triển ra càng thêm cường đại.

Là thú nhân, Bạch trời sinh cực kỳ nhạy cảm với sức mạnh, rất nhanh, hắn đã từ trong hai bộ công pháp vốn không liên quan gì nhau, tìm được một điểm cân bằng, mà nhờ điểm cân bằng này, Bạch phát huy [Thú hình quyền] lên tới 200% uy lực.

Chẳng qua dù sao thời gian Bạch tu luyện [Thú hình quyền] vẫn chưa đủ dài, còn lâu mới tới trình độ thi triển bộ công pháp này thuần thục điêu luyện, nếu không, [Thú hình quyền] trong tay hắn còn có thể tăng thêm không chỉ một cấp bậc.

Bạch là một thiên tài chân chính!

Nhìn Bạch tu hành, Ngô Nặc không chỉ một lần âm thầm cảm khái.

Cảm khái xong, Ngô Nặc cũng càng thêm nghiêm túc tu hành công pháp, cũng không biết là trời thưởng người chăm hay bị Bạch kích thích, [Thuật trị liệu cấp thấp] mà Ngô Nặc tốn rất nhiều thời gian mới tìm ra chút cảm giác cuối cùng cũng bước được một bước quan trọng___ cuối cùng y có thể vận dụng vu lực, thi triển [Thuật trị liệu cấp thấp] rồi!

Lần đầu tiên thành công thi triển là lúc y đang cắt rau, phân tâm, không cẩn thận cắt lên ngón tay mình, ngay lúc máu chảy ra, Ngô Nặc đột nhiên tâm huyết dâng trào lần thứ vô số vận chuyển [Thuật trị liệu cấp thấp] đã nhuần như cháo trong đầu, vốn cho rằng sẽ giống như vô số lần trước, trừ vu lực dao động ra không có phản ứng gì quá lớn, ai biết lòng bàn tay y đột nhiên xuất hiện một cụm sáng màu lục, Ngô Nặc sửng sốt một chút, kế đó ánh sáng bao phủ vết thương ở ngón tay trái, vết thương liền dùng tốc độ mắt thường thấy được nhanh chóng cầm máu, liền thịt, lát sau, hoàn hảo như ban đầu.

Không nói nô lệ giúp đỡ bên cạnh, ngay cả Ngô Nặc cũng trợn mắt nghẹn họng.

Quả thật quá quá quá quá thần kỳ rồi!

Làm thần côn lâu như thế, Ngô Nặc cảm thấy giờ khắc này y mới chân chính nhìn thấy thần tích.

Mà hai nữ nô sau cơn chấn động, trực tiếp quỳ phục xuống, ánh mắt nhìn Ngô Nặc cứ như đang nhìn thần linh trên cửu thiên, tin tức rất nhanh truyền ra bộ lạc, mọi người vốn có suy đoán về thân phận của Ngô Nặc, lúc này quả thật cảm thấy mình đã tìm được bằng chứng thép Ngô Nặc đại nhân chính là sứ thần!

Không cần nghi vấn, địa vị của Ngô Nặc ở bộ lạc, trong lòng mọi người lại tăng thêm một cấp bậc.

Mà sau khi Ngô Nặc bước được bước quan trọng này, độ nắm vững [Thuật trị liệu cấp thấp] có thể nói là đột phi mãnh tiến, nhưng, trong mùa đông mọi người đều ủ ở bộ lạc, không có đối tượng nào có thể luyện tay, cuối cùng Bạch đại miêu xung phong đảm nhận để Ngô Nặc tùy tiện thi triển trên người hắn.

Bạch có công pháp [Thú hình quyền] nhưng không ai chỉ dẫn hắn tu luyện, khi hắn tu luyện ngày càng sâu, lúc thi triển một vài chiêu thức độ khó cao, không thể tránh khỏi có lúc dùng lực quá mạnh ngược lại tổn thương thân thể. Lại thêm sau khi hắn đạt được công pháp 'thần linh' ban cho, không khỏi quá mức hưng phấn, tu luyện quá mức cần (liều) cù (mạng), mà như vậy trong bất tri bất giác sẽ tạo nên gánh nặng thậm chí là tổn thương cho kinh mạch của hắn.

Những gánh nặng và tổn thương này ẩn giấu trong gân cốt rất khó phát hiện, có thể sẽ theo thời gian từ từ lành lặn, cũng có thể sẽ càng tích càng nhiều, cho đến khi tạo nên tổn thương không thể vãn hồi.

[Thuật trị liệu cấp thấp] của Ngô Nặc chỉ mới tu luyện đến trình độ nhập môn, chữa trị vết thương dài cỡ một tấc, cũng tốn hơn phân nửa vu lực của y, còn lâu mới tới trình độ có thể chữa trị thương ngầm. Nhưng, thư giải gánh nặng gân cốt của Bạch sau mỗi ngày tu luyện vẫn không thành vấn đề.

Bạch vui vẻ làm chuột bạch cho Ngô Nặc, không phải do hắn đã ý thức được tổn thương do tu luyện quá độ mang tới, mà đơn thuần là không muốn tiểu sứ thần của hắn sờ người khác.

Đúng, Bạch đại miêu chính là nhỏ nhen như vậy đó .

Ngô Nặc đại khái có thể đoán được một chút tâm tư của Bạch, chẳng qua, mỗi lần sau khi y thi triển [Thuật trị liệu cấp thấp] cho Bạch, nhìn vẻ mặt hắn thoải mái và hưởng thụ, mỗi tối trước khi ngủ thi triển [Thuật trị liệu cấp thấp] cho Bạch một lần liền trở thành nhiệm vụ theo thông lệ của Ngô Nặc mỗi ngày.

Có đối tượng luyện tay phối hợp là Bạch, Ngô Nặc cũng dần ứng dụng [Thuật trị liệu cấp thấp] thành thục hơn, mà Bạch nhờ sự ôn dưỡng của thuật trị liệu, căn cơ càng lúc càng kiên cố hùng hậu.

Bất tri bất giác, mùa đông đã qua hơn nửa.

Mùa đông năm nay so với năm trước còn ác liệt hơn, trình độ rét lạnh thì tương đương, nhưng do năm ngoái quá mức rét lạnh, khiến rất nhiều động thực vật trong Hắc Sắc sâm lâm đều gặp đả kích mang tính hủy diệt, tới mức rõ ràng bộ lạc và người xung quanh rừng năm nay đã ít đi, thức ăn qua đông của mọi người lại còn ít hơn năm ngoái.

Mùa đông năm ngoái gần như đã đào thải sạch các bộ lạc nhỏ xung quanh Hắc Sắc sâm lâm, nhưng trải qua một năm, Hắc Sắc sâm lâm vẫn nhiều ra một vài bộ lạc nhỏ, những bộ lạc này, có vài cái là từ phương bắc lạnh hơn dời về đây, có vài cái là bộ lạc cỡ vừa trải qua mùa đông năm ngoái, phân liệt tạo nên.

Những bộ lạc nhỏ này ít thì có hai ba trăm người nhiều cũng không hơn ngàn người, người ít, vậy có nghĩa bộ phận người có lực chiến đấu cũng ít. Mà như vậy không cần nghi ngờ họ nằm ở thế yếu tuyệt đối trong chuyện thu thập và tranh đoạt thức ăn.

Mùa đông còn chưa qua được một nửa, những bộ lạc nhỏ này đã duy trì không nổi.

Tiếp tục thế này, chỉ có thể chờ chết.

Không muốn chết, họ chỉ có hai con đường để đi, một chính là tìm đến bộ lạc nguyện ý cho họ mượn thức ăn, hai là nương tựa bộ lạc khác.

Nhưng, hai con đường này đều không dễ đi.

Năm nay trừ bộ lạc Trường Hà thu hoạch lớn, những bộ lạc khác cho dù là Mục Nguyên và Khê Cốc cũng không dám đảm bảo thức ăn của mình đủ để qua đông, muốn mượn thức ăn từ họ hầu như không thể. Mà nương tựa bộ lạc khác, có nghĩa là phản lại tổ tiên của mình, không đến mấu chốt an nguy sinh tử tồn vong, rất ít người nguyện ý chọn đi con đường này.

Nhưng họ đã không còn nhiều đường để chọn.

Trong rất nhiều bộ lạc, bộ lạc Trường Hà thức ăn đầy đủ thủ lĩnh nhân từ không cần nghi ngờ đã trở thành lựa chọn đầu để mọi người nương tựa.

Nhưng đối với một vài bộ lạc, khoảng cách tới bộ lạc Trường Hà thật sự quá xa, họ căn bản không thể tổ chức di dời đến một nơi xa như vậy trong mùa đông tuyết lớn phong núi.

Có vài người chỉ có thể chọn những bộ lạc lớn vừa cách mình gần nhất, nhưng, cũng có người nguyện ý chấp nhận nguy hiểm sống còn, mang theo người nhà thoát ly bộ lạc một mình lên đường, đi đến Trường Hà xa xôi. Ở thế giới nguyên thủy lạc hậu này, cho dù cường hãn như thú nhân, cũng rất khó thoát ly bộ lạc sinh tồn, đặc biệt là ở trong mùa đông đáng sợ.

Rất nhiều người cuối cùng chỉ có thể tuyệt vọng ngã xuống trong trời tuyết.

Nhưng, vẫn có rất nhiều người, nhờ vào khát vọng mãnh liệt với sinh tồn, dựa vào lực ý chí khó thể tưởng tượng, cuối cùng đến được bộ lạc Trường Hà.

Nhưng, không giống năm ngoái, năm nay, bộ lạc Trường Hà không vô điều kiện tiếp nhận những bộ lạc và cá nhân tới nương tựa nữa.

Thức ăn của bộ lạc Trường Hà quả thật dư dả, nhưng số thức ăn này là cư dân bộ lạc cực khổ trồng ra, nếu cứ không không lấy ra cứu trợ những kẻ đến sau này, ngoài miệng có lẽ mọi người sẽ không nói gì, nhưng trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy không công bằng, thời gian lâu rồi, sẽ bất lợi cho đoàn kết nội bộ.

Đương nhiên, bộ lạc hiện tại chính là lúc đang cần nhân thủ, Bạch không thể đẩy số sức lao động đã đưa tới cửa này ra ngoài. Hắn và Ngô Nặc còn có đại vu cùng thương lượng, nghĩ ra được một biện pháp điều hòa.

Những người lâm thời nương tựa bộ lạc này, tạm thời an bài họ ở ăn nghỉ trong bộ lạc, thức ăn cho họ coi như cho mượn. Nếu họ nguyện ý gia nhập bộ lạc, có thể miễn cho họ không phải trả nợ. Nhưng năm sau những người gia nhập sau này cần phải tới nơi xa hơn để khai khẩn đất hoang, tạm thời, bộ lạc sẽ cung cấp một chút giống khoai trắng và giống lương thực khác cho họ, thức ăn họ trồng trên đất hoang, cần phải liên tục ba năm nộp lên bộ lạc một nửa, còn lại mới có thể tự do phân phối.

Nếu họ không nguyện ý gia nhập bộ lạc, vậy đợi sau khi mùa đông kết thúc lại trả nợ đúng giá, cũng có thể vào lúc bận rộn nông canh, thay bộ lạc Trường Hà làm việc, để giảm đi một phần nợ thức ăn.

Như thế, có vài người vốn không phải đặc biệt muốn gia nhập bộ lạc Trường Hà có thể yên tâm rồi. Mà người vốn ôm ý định trở thành một thành viên của bộ lạc Trường Hà, sẽ không để ý đến những điều kiện này, dù sao, bây giờ còn có gì quan trọng hơn sống sót chứ?

Còn về các cư dân của bộ lạc Trường Hà, tự nhiên không còn gì bất mãn nữa. Hầm, tiền tệ cá nhân sinh thêm và sử dụng, trên một trình độ nhất định đã xúc tác khái niệm tài sản riêng của các cư dân, nhưng bộ lạc ở giai đoạn hiện tại vẫn lấy cơ sở là chế độ công hữu. Thủ lĩnh và đại vu có quyền chi phối tuyệt đối đối với tài sản của bộ lạc. Cho nên, cho dù Bạch và Vu Quyền thật sự nguyện ý vô điều kiện giúp đỡ những người đó, họ cũng không có chỗ cự tuyệt.

Chẳng qua, cũng vì chuyện này, vấn đề tư hữu đất đai dần hiện lên.

Ngô Nặc chưa từng trải qua thời kỳ công xã hóa, nhưng lúc nhỏ khi cùng ông bà ngoại xuống quê, thường xuyên nghe mấy cụ già dưới quê kể chuyện thời kỳ đó. Khi công xã hóa mới bắt đầu, mọi người kỳ thật đều rất hăng hái, dù sao khó khăn lắm cuối cùng mới được thẳng lưng lên lập gia làm chủ, nhưng người luôn không thắng được thiên tích ích kỷ, khi người lười biếng đầu tiên xuất hiện, đã định lười biếng sẽ tiếp tục sinh sôi, sâu mọt càng lúc càng nhiều.

Ngô Nặc không muốn chuyện như thế tái diễn ở bộ lạc Trường Hà, chỉ có thể ngăn chặn nguồn gốc ngay từ đầu.

Nhưng phàm chuyện gì cũng không thể một lần là xong, đặc biệt là bản thân Ngô Nặc không có bất cứ kinh nghiệm quản lý gì, tất cả đều chỉ có thể dựa vào y và Bạch mò đá qua sông, chậm rãi thực tiễn.

Vì thế, liền có hành động để người tới sau khai khẩn đất hoang, nộp lên một nửa lương thực cho bộ lạc.

Đất đai tư hữu rồi, bước tiếp theo là cần phải thu thuế cho bộ lạc.

Đừng nói những yêu cầu Bạch đưa ra không hà khắc, e rằng dù có hà khắc hơn gấp bội, vẫn có lượng lớn người cam tâm tình nguyện gia nhập bộ lạc Trường Hà.

Mà bên kia, cạm bẫy Bạch đặt ra cho bộ lạc Mục Nguyên, cũng bắt đầu phát sinh tác dụng.

155. Chương 155: An Trí

Để bồi thường khoản nợ đáng sợ cho bộ lạc Trường Hà, bộ lạc Mục Nguyên cuối cùng chỉ có thể chọn không từ thủ đoạn cướp đoạt bộ lạc xung quanh cùng bộ lạc tới nương tựa.

Lượng lớn người tới nương tựa, bất kể là thuần nhân hay thú nhân, đồng loạt bị người bộ lạc Mục Nguyên xem thành nô lệ giữ lại.

Đợi mùa đông vừa kết thúc, những nô lệ này sẽ bị xem thành khoản bồi thường chiến tranh trả cho bộ lạc Trường Hà. Nếu những người này tương lai sẽ không phục vụ cho mình, tự nhiên không cần phải quá khách khí với họ, cũng may mùa đông không có việc gì để làm, nếu không bộ lạc Mục Nguyên tuyệt đối sẽ vắt kiệt

chút giá trị lợi dụng cuối cùng của những nô lệ này. Cũng chính vì không có chuyện gì để làm, họ có thể không cần cho những nô lệ này ăn quá nhiều, chỉ cần bảo đảm họ có thể không chết là được.

Nhưng, khi càng lúc càng nhiều người tới Mục Nguyên, cho dù họ có ăn ít cỡ nào, mỗi ngày phải cung ứng thức ăn cho nhiều người như thế, bộ lạc Mục Nguyên cũng dần cảm thấy cố sức. Đương nhiên, trong thời gian ngắn, bộ lạc Mục Nguyên chỉ duy trì nhu cầu thức ăn cơ bản nhất cho những người này không phải không làm được, mà là vừa nghĩ tới tương lai những nô lệ này đều phải bồi thường cho bộ lạc Trường Hà, họ thật sự ngay cả một miếng thức ăn cũng không muốn đưa ra.

Thủ lĩnh đại vu Mục Nguyên còn có mấy người tầng cao có tiếng nói, sau khi thương lượng qua, lập tức không chút do dự quyết định trước đưa đợt nô lệ này tới Trường Hà.

Đợt nô lệ đưa đi đầu tiên, trên cơ bản đều là thuần nhân.

Bộ lạc Mục Nguyên không ngốc, trận đại chiến này khiến họ đại thương nguyên khí, họ khẩn cấp cần thú nhân bổ sung thực lực của mình, cho dù giá của chiến nô thú nhân rất cao, trong thời gian ngắn họ vẫn không nỡ chắp tay đưa những lực chiến đấu cường đại này cho bộ lạc Trường Hà.

Bộ lạc Mục Nguyên đem hết tất cả nô lệ thuần nhân có thể đưa đi, bất kể nam nữ già trẻ toàn bộ đưa tới bộ lạc Trường Hà.

Mục Nguyên cách Trường Hà không tính là gần, khi tốp nô lệ này cuối cùng đến bộ lạc Trường Hà, chỉ còn lại gần ba ngàn người. Dù tố chất thân thể thuần nhân trên tinh cầu này mạnh hơn người trái đất bình thường rất nhiều, Mục Nguyên cũng cung cấp một chút thức ăn cho họ, nhưng vẫn chết trên đường hơn ngàn người.

Mà những người cuối cùng tới được bộ lạc Trường Hà này, tuyệt đại đa số trạng thái tinh thần và trạng thái thân thể đều rất kém, gần như tất cả mọi người đều bị bệnh hoặc bị thương.

Nô lệ thế này nếu lúc bình thường, căn bản không có ai muốn.

Người Mục Nguyên phụ trách giải số nô lệ này tới cực kỳ chột dạ, trận đại chiến này họ thua triệt để, chiến sĩ xuất chiến trừ số ít lâm trận chạy thoát về bộ lạc, người khác hoặc chết hoặc bị bắt làm tù binh, theo như những người chạy về nói, bộ lạc Trường Hà quả thật cường đại đáng sợ, ngay cả thú nhân cấp nhược thú mạnh hơn thuần nhân không bao nhiêu cũng có thể dễ dàng giết chết thú nhân cấp mãnh thú (không phải đâu), dực hổ Bạch thậm chí căn bản không ra tay, chiến sĩ Mục Sư cường đại nhất của họ đã bị bắt giữ, theo cách nói này, hiện tại họ vào bộ lạc Trường Hà không khác gì vào đầm rồng hang hổ.

Còn về các nô lệ thì càng thêm chột dạ, nếu bộ lạc Trường Hà lúc này không chịu nhận bọn họ, vậy họ thật sự chỉ còn con đường chết.

Nhưng đợi khi họ căng da đầu vào bộ lạc Trường Hà, mới phát hiện bộ lạc Trường Hà một chút cũng không đáng sợ. Sau tường băng cao to, là từng ngôi nhà xinh đẹp, từng con đường sạch sẽ hoàn toàn nhìn không thấy tuyết đọng, bên đường thậm chí còn có thể nhìn thấy một vài chồi xanh mới.

Này, này làm sao có thể!

Người từ Mục Nguyên tới kinh ngạc vô cùng, họ quả thật không dám tin vào mắt mình, không có ai hiểu rõ hơn họ độ rét lạnh hiện tại, những cỏ non này không phải sau khi kết thúc mùa đông mới nên bắt đầu nảy mầm sao?

Cỏ ven đường đã dài đến mức ngập qua mu bàn chân, nhìn sao cũng không giống như mới mọc ra!

Đây đã không biết là lần bao nhiêu Lực nhìn thấy thần sắc này trong mắt người bên ngoài, chẳng qua hắn vẫn như lần đầu tiên cảm thấy kiêu ngạo từ nội tâm, sau đó sắc mặt thành kính thần sắc có chút kính sợ thần bí nói: "Cảm tạ phụ thần phù hộ."

Âm thanh Lực không lớn, nhưng mỗi người trong đội ngũ đều nghe rõ.

Phụ thần… nghe hình như có vẻ rất lợi hại!

Ngoài dự liệu của người Mục Nguyên, dực hổ Bạch không làm khó họ, đã nhận tốp nô lệ này theo đúng giá nói trước đó, dùng số nô lệ này trừ đi khoản bồi thường chiến tranh tương ứng.

Càng khiến họ không ngờ là, bộ lạc Trường Hà lập tức cung cấp vu dược và thức ăn cho số nô lệ này.

Trong gần ba ngàn nô lệ đó, phần lớn bệnh của họ đều do rét lạnh và đói khát tạo nên, bộ lạc Trường Hà vì có tường băng cao vây xung quanh che chắn, bên trong nhà nhà hộ hộ đều đốt than sưởi ấm, nhiệt độ trong bộ lạc cao hơn bên ngoài mấy độ, cỏ bên đường cũng từ đó mà tới

Quanh năm sống ở địa giới rét lạnh, không chỉ cỏ dại chịu hàn, người ở đây cũng có lực sinh mạng mạnh mẽ tới mức khó tưởng tượng, chỉ cần một chút ấm áp, lại thêm một chút canh khoai trắng, canh ấm trộn với khoai trắng ngọt lành vào bụng, không ít người thoáng cái đã có cảm giác 'sống lại'.

Lúc này, cuối cùng họ cũng có thời gian và tâm tư để đánh giá bộ lạc được thần linh phù hộ này.

Ngưỡng mộ, hối hận.

Ngưỡng mộ cư dân bộ lạc này, hối hận họ ban đầu đi Mục Nguyên, nếu khi đó họ kiên định một chút, kiên quyết một chút, trực tiếp tới bộ lạc Trường Hà, thì sẽ không phải rơi xuống làm nô lệ.

Hối hận họ không như bộ lạc Đại Hồ, sớm nương tựa Trường Hà, như thế, nói không chừng họ cũng có thể ở trong nhà gạch ngói xinh đẹp!

Do dự không quyết, cuối cùng khiến họ phải làm nô lệ…

Những người mới vừa 'sống lại', rất nhanh đã chán nản.

Chỉ có số ít người lớn gan bạo dạn bắt chuyện với người Trường Hà: "Đại nhân, để tôi, ngài đừng thấy tôi hiện tại gầy thế, trước kia tôi rất tráng kiện, sức lực còn lớn hơn thú nhân ở bộ lạc tôi!" Nói chuyện là một thanh niên trẻ khỏe hơn hai mươi tuổi, với tiêu chuẩn của trái đất mà nói, hắn vẫn còn quá trẻ, nhưng trên thực tế hắn đã là cha của hai đứa con gần mười tuổi, hai đứa con cùng với bạn lữ của hắn đều bệnh rất nặng, cho dù hắn căn bản không muốn làm nô lệ, lúc này cũng không thể không nghĩ cách tiêu thụ mình, nhanh chóng tìm cho mình một chủ nhân.

Hắn không biết bộ lạc Trường Hà sẽ đối đãi họ thế nào, hắn chỉ muốn nhanh chóng 'bán' mình đi, sau đó lại nghĩ cách thuyết phục chủ nhân, mua luôn cả con và giống cái của hắn.

'Vu giả' trông có vẻ rất giỏi giang trước mắt này chính là một chọn lựa rất tốt.

Vì vu giả không chỉ có thể có nô lệ, họ còn biết trị bệnh, nịnh bợ hắn, giống cái và con mình được cứu rồi.

'Vu giả' hơi sửng sốt một chút, sau đó có chút thẹn thùng cười nói: "Tôi không phải đại nhân gì, trước kia tôi cũng là nô lệ, chẳng qua hiện tại tôi là cư dân của bộ lạc Trường Hà rồi."

Nam tử nghe lời hắn xong hơi ngẩn ra, người xung quanh đang dỏng tai lắng nghe cũng ngẩng ra.

Nô lệ… cư dân…

Người khá thông minh, đã ý thức được gì đó.

Nam tử rất nhẫn nại phân canh vào chén cho người xung quanh, vừa bận rộn, vừa câu được câu không cười nói: "… Từ nhỏ tôi đã là nô lệ… năm ngoái theo bên cạnh các tế ti đại nhân chăm sóc học tập… lúc đại chiến Mục Nguyên đã lập công… tôi và các đồng bạn của tôi hiện tại đều được đại vu xóa đi thân phận nô lệ, là cư dân chính thức của bộ lạc."

Nam tử trông cực kỳ trấn định, nhưng trong lòng lại âm thầm đánh trống, những lời này là Vu Nặc đại nhân bảo hắn nói, hắn không biết bản thân nói đúng không hay, nhưng nhìn ánh mắt càng lúc càng sáng của người xung quanh, hắn bất giác nói thêm một chút, sau đó càng nói càng thuận, trừ kể trải nghiệm của mình, cũng kể một vài chuyện của bộ lạc, đặc biệt là bộ lạc có rất nhiều ưu đãi với nô lệ, nói tới mức dừng không được.

Không chỉ hắn, còn có vài người xuất thân giống hắn, lúc này đều đang kể lại trải nghiệm của bản thân và bạn bè, người nhà.

Rất nhanh, rất nhiều người vì rơi xuống làm nô lệ mà không khỏi nản lòng, dần tìm về được hy vọng.

Nô lệ thì lại thế nào!

Chỉ cần họ chịu làm việc, chịu ra sức, chịu động não, họ vẫn có một ngày có thể thoát khỏi thân phận nô lệ!

Hơn nữa, cho dù hiện tại họ là nô lệ, con cái của họ cũng có cơ hội học tập văn tự, học giỏi, không chỉ có thể giải trừ thân phận nô lệ, còn có học bổng!

Nhóc con tên Phong kia không phải đã thoát khỏi thân phận nô lệ sao, nghe nói còn nhận được học bổng 400 nữa kìa!

400 tệ... có thể mua rất nhiều rất nhiều thứ.

Con người sau khi tìm được hy vọng và ký thác, tinh thần lập tức sẽ khác ngay, sau khi những tin tức lớn lớn nhỏ nhỏ truyền ra, mọi người đối với cuộc sống tương lai cuối cùng cũng có sự chờ mong khác.

Tính luôn người gia nhập vào mùa đông, với tốp nô lệ bộ lạc Mục Nguyên đưa tới, bộ lạc Trường Hà tổng cộng mới chỉ có hơn hai chục ngàn người, hơn ba ngàn người thật sự không tính là con số nhỏ, một khi những người này không phục an bài quản giáo, gây ra chuyện gì, tuy còn chưa đến mức khiến bộ lạc Trường Hà đại động can qua, nhưng tuyệt đối sẽ đau đầu một trận.

Sau khi giao hết toàn bộ nô lệ, được Bạch cho phép, nhóm người Mục Nguyên đi xem các tù binh bị nhốt ở bộ lạc Trường Hà, ngoài dự liệu của họ, các tù binh sống không tệ, có vài người thậm chí trạng thái còn tốt hơn lúc ở bộ lạc mình.

Có vài tù binh thậm chí len lén nói với các anh em của mình, sau này họ muốn ở lại bộ lạc Trường Hà.

Trong số người tới, Mục Thốc dẫn đầu là anh trai của Mục Sư, đại khái do di truyền quá nhiều thiếu hụt nhược thú từ mẹ, bất luận năng lực hay lực chiến đấu đều không ra sao, là đứa con không được yêu thích nhất trong đám đông con của thủ lĩnh.

Vì lực chiến đấu không ra sao, Mục Thốc may mắn thoát được khỏi lên chiến trường. Nhưng lại không thoát được bị cha xem thành pháo hôi phái đi áp tải nô lệ đến bộ lạc Trường Hà.

Trước khi Mục Thốc đi, còn nhận được mệnh lệnh bí mật của cha mình___ Nếu Mục Sư ở bộ lạc Trường Hà sống không tốt, bất luận nghĩ cách gì cũng phải mang hắn về!

Mục Thốc trước giờ ghen tỵ đứa em Mục Sư từ nhỏ đã được đặc biệt nuông chiều, nghĩ tới Mục Sư đã bị bắt nhốt, hắn vốn còn có chút hả hê, kết quả nhìn thấy Mục Sư không chỉ không bị sao, hình như còn mập hơn lúc ở bộ lạc chút ít, hắn hận đến suýt nữa cắn nát nguyên hàm răng vàng!

Mục Thốc không thích Mục Sư, Mục Sư đồng dạng cũng không thích người anh nhát gan sợ chết này, hai người trước giờ không có giao tình gì, Mục Sư chỉ bảo Mục Thốc mang một câu về cho ba họ: "Tôi ở đây rất tốt, không cần lo lắng."

Mục Sư thật sự không phải cố giữ mặt mũi, hắn đương nhiên không thể đi làm công cho bộ lạc Trường Hà đổi thức ăn, nhưng hắn là người thừa kế thủ lĩnh có tiếng hô hào cao nhất bộ lạc, bên cạnh tự nhiên có rất nhiều thủ hạ trung tâm. Đồ mặn những người này làm công đổi tới, không nói một nửa nhưng ít nhất cũng có một phần ba vào miệng Mục Sư.

Cả ngày ở trong tù băng nho nhỏ, ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, không thêm thịt mới lạ!

Hai anh em tan trong không vui, Mục Sư nhìn Mục Thốc mang người huênh hoang rời đi, hắn dường như nhìn thấy được bản thân một thời ngông cuồng tự đại.

Mục Sư lặng lẽ thu tầm nhìn, quay đầu nhìn mọi người đang bận rộn trong tù băng, lòng âm thầm cho ra vài quyết định.

156. Chương 156: Khuếch Trương

Sau khi an trí cho các nô lệ này, chưa được mấy ngày, nô lệ bị bệnh bị thương không mấy nghiêm trọng, đã bắt đầu tham gia làm việc.

Cuộc sống ở bộ lạc Trường Hà tốt hơn dự tưởng của mọi người quá nhiều, tuy mỗi ngày đều phải làm việc, nhưng không cần phải chịu đói chịu lạnh, dần dần, mọi người cũng không còn bài xích thân phận nô lệ của mình mấy.

Do những người này là lâm thời trở thành nô lệ, đại vu bộ lạc Mục Nguyên không ấn ấn ký nô lệ cho họ, phần lớn trên người vẫn là đồ đằng của các bộ lạc.

Bạch và đại vu cùng với Ngô Nặc, ba người thương lượng xong, cũng tạm thời không ấn ấn ký nô lệ cho họ.

Thời gian lâu rồi, những người này dần có một vài suy đoán to gan.

Rất nhanh, suy đoán của họ đã trở thành sự thật.

"Tạm thời miễn trừ thân phận nô lệ…"

"Dời tới hướng nam… tại nơi bộ lạc Trường Hà thống nhất khoanh lại, xây dựng bộ lạc con…"

"Bộ lạc cung cấp giống khoai trắng và cách gieo trồng…"

"Khai hoang… nộp lương thực lên… dùng lương thực trừ đi tiền chuộc thân của họ…"

"Ruộng do ai khai hoang ra là của người đó, lương thực trồng từ trong ruộng nộp một phần cho bộ lạc, còn lại tự phân phối…"

Tin tức đến quá đột nhiên, rất nhiều người căn bản không dám tin vào lỗ tai mình.

Nhưng, đây quả thật là quyết định chung của đại vu và thủ lĩnh.

Mấy người Vu Nặc đưa ra quyết định này, cũng là bất đắc dĩ.

Sản lượng khoai trắng rất cao, nhưng không dễ bảo tồn, nếu trữ không tốt, đồ ăn nguyên hầm sẽ hỏng hết. Hơn nữa khoai trắng nhiều lắm chỉ có thể tồn trên mấy tháng, mùa đông vừa kết thúc rất nhanh sẽ mọc mầm. Giống với khoai tây, khoai trắng mọc mầm có độc tính nhất định. Vì thế, đến thời kỳ giáp hạt sẽ đặc biệt khó chịu đựng. May mà tố chất thân thể người trên thế giới này hung hãn, một chút độc tính không làm gì được họ, nhưng thời gian dài, chung quy không phải chuyện tốt. Hơn nữa, một khi gặp tai họa tự nhiên cỡ lớn, khoai trắng cất trong hầm không thể giúp mọi người vượt qua kỳ đoạn lương hơn một năm.

So ra, lúa mì và lúa nước nguyên thủy càng dễ trữ và mang theo, so với khoai trắng càng thích hợp trở thành lương thực dự trù chiến lược.

Sản lượng khoai trắng rất cao, nhưng muốn nuôi sống ngày càng nhiều người này, nhất định cần phải mở rộng đất đai.

Đồng ruộng bộ lạc hiện tại khai khẩn ra đã vô cùng rộng rãi, tiếp tục kéo dài ra ngoài, tất nhiên sẽ phải đối mặt khó khăn về quản lý.

So với để mọi người phát triển xung quanh bộ lạc, không bằng để một phần người dời đến phía nam, nơi điều kiện gieo trồng càng ưu tú, khai khẩn đất hoang, lấy đó làm cứ điểm, phát triển một bộ lạc con hạ cấp. Như vậy khi bộ lạc con càng lúc càng nhiều, bộ lạc Trường Hà sẽ càng lúc càng lớn, cuối cùng sẽ trở thành một thành bang rồi đến… nước.

Khuếch trương ra ngoài.

Khi lần đầu tiên Ngô Nặc thuật lại suy nghĩ này với Bạch và đại vu, hai người đều trợn to mắt!

Nói trắng ra, những nô lệ này chính là tiền bồi thường họ kiếm được trong trận chiến với bộ lạc Mục Nguyên, để họ làm nô lệ trong bộ lạc, với bộ lạc mà nói, chính là thu thêm một chút tiền thuê mà thôi. Cho những người này thân phận người tự do, khoản tiền thuê họ thu được đương nhiên sẽ ít đi, nhưng thay vào đó, họ có thể lấy lương thực xem như đền bù, đồng thời còn mở rộng địa bàn. Dù sao, với cư dân hiện có dời đến

bộ lạc xa xôi khai khẩn dất hoang, sợ là không mấy ai nguyện ý. Mà những người này, họ không chỉ nguyện ý, còn sẽ vô cùng cảm kích sự nhân từ và hào phóng của bộ lạc.

Kế đó, sau một phen thảo luận kịch liệt, Bạch và đại vu lại đề xuất rất nhiều điều bổ sung.

Chẳng hạn tiêu chuẩn trưng thu lương thực, chẳng hạn phái quân đoàn trú đóng, chẳng hạn an bài người chuyên môn phụ trách giám sát và trưng thu vân vân.

Sau khi thương lượng một chuỗi vấn đề, Bạch đại miêu cho dù phép tính không ra sao cũng biết, những người này đi khai khẩn đất hoang, có lợi hơn để họ làm nô lệ trong bộ lạc nhiều.

Suy nghĩ của hắn khá đơn giản thô bạo, giữ những người này làm nô lệ họ phải cung cấp thức ăn, để những người này đi khai khẩn đất hoang xây dựng bộ lạc con, không chỉ không cần cho thêm lương thực, mỗi năm còn thu về được một khoản lớn, hơn nữa địa bàn cũng lớn hơn một vòng, vụ buôn bán ổn định chỉ lời không lỗ có thể làm!

Mà đối với những người đột nhiên nhận được tin tức, gia viên ban đầu của họ đã không tồn tại rồi, ở lại bộ lạc Trường Hà hay đến nơi hoang vu khác, đối với họ kỳ thật không có gì khác biệt lắm, mà về sau có thể khiến họ tiếp tục giữ được thân phận người tự do. Huống chi, bộ lạc Trường Hà còn cung cấp giống khoai trắng cho họ, dạy họ kỹ thuật gieo trồng, cách bảo tồn, những người đã quen giao nộp thức ăn và con mồi lên bộ lạc, rồi do bộ lạc thống nhất phân phối, không cảm thấy nộp một phần sản lượng cho bộ lạc Trường Hà có gì không đúng. Vả lại, theo số lượng mà bộ lạc Trường Hà nói, sau khi họ nộp lên một phần, lương thực còn lại hoàn toàn đủ cho họ qua mùa đông.

Trong lòng họ, không có gì quan trọng hơn có thức ăn trong mùa đông.

Còn về dùng một phần lương thực trừ đi tiền chuộc thân, càng không phải chuyện gì lớn, bỏ lương thực ra là có thể xóa đi thân phận nô lệ, tốt hơn con con cháu cháu đều phải làm nô lệ nhiều lắm mà phải không?

Những điều này so với kết quả tốt nhất họ từng dự tưởng, còn tốt hơn trăm ngàn lần.

Sau khi tin tức được công bố, Bạch bắt đầu nhiều lần ly khai bộ lạc, xuống phía nam tìm nơi tụ cư thích hợp cho bộ lạc con.

Rất nhanh, Bạch đã tìm được một nơi hoàn cảnh vô cùng ưu việt___ chỗ con sông nơi thuyền độc mộc của nhóm A Man bị đông kẹt.

Dùng lời của Ngô Nặc để nói, nơi đó là một bến đò thiên nhiên, nguồn nước sung túc, đất đai bằng phẳng phì nhiêu, phía tây, có một khu rừng không lớn không nhỏ, trong rừng không có mãnh thú gì, nhưng có thể cung cấp đủ gỗ, do mặt sông khúc này khá rộng lại sâu, trừ dực long thú ra, long thú bình thường và dã thú khác sẽ không dễ dàng vượt sông, coi như là con đường chủ yếu để tránh thú triều. Đương nhiên, cho dù thật sự ngăn không được thú triều, họ cũng có thể tránh vào rừng.

Quan trọng nhất là, nơi này cách bộ lạc Trường Hà không xa lắm, với tốc độ bay của Bạch hiện tại, nhiều lắm một tiếng là tới, ngồi xe bò đại khái cần cả ngày hoặc hơn một chút, thời gian cần để đi bộ thì sẽ dài hơn chút nữa. Nhưng, đợi mở đường đi rồi, thời gian sẽ rút ngắn rất lớn. Còn có một điểm là xung quanh không có bộ lạc gì, không dễ xảy ra xung đột, tương lai muốn khuếch trương thêm một bước sẽ càng dễ dàng.

Đợi Bạch chọn địa điểm xong, bộ lạc Mục Nguyên đã đưa đợt nô lệ thứ hai tới.

Trạng thái đợt nô lệ này so với đợt trước còn kém hơn, nhưng, đợi khi họ tới bộ lạc nghe được một loạt tin tức liên quan tới mình, ai cũng tinh thần phấn chấn trở lại, trừ số ít người bị thương bị bệnh đặc biệt nặng, những người khác đều sống sót.

Thời gian trôi qua từng ngày, đợi bộ lạc Mục Nguyên đưa đợt nô lệ cuối cùng sang, mùa đông bất tri bất giác đã kết thúc rồi.

Một năm mới đã bắt đầu.

Bộ lạc Mục Nguyên chắp đông vá tây, vất vả lắm mới gom đủ khoản bồi thường chiến tranh, nhưng muốn gom tiền chuộc tù binh, thật sự có lòng mà không đủ sức.

Đám người Mục Thốc mấy lần tới bộ lạc Trường Hà đưa nô lệ, cũng làm rõ được trong số tù binh những ai là của bộ lạc Mục Nguyên, những ai không phải.

Dù họ có siết chặt lưng quần, cũng không gom đủ vật tư chuộc về các tù binh của bộ lạc mình, càng đừng nói chuộc tù binh của bộ lạc khác.

Rất nhanh, họ đã giống như Bạch tính toán lúc đầu, xem thú nhân ngoài bộ lạc thành chiến nô, trực tiếp bán cho bộ lạc Trường Hà, sau đó thành công chuộc về thú nhân bộ lạc mình.

Bộ lạc Mục Nguyên hiểu rõ hậu quả làm thế, nhưng họ thật sự không lấy ra được nhiều vật tư và người để trao đổi nữa.

Những bộ lạc gia nhập cuộc đối chiến giữa Mục Nguyên và Trường Hà, trên cơ bản đều là tử trung của Mục Nguyên, cho dù những bộ lạc này từ trên xuống dưới đều cực kỳ bất mãn với quyết định của Mục Nguyên, nhưng họ không dám thật sự làm gì bộ lạc Mục Nguyên. Đặc biệt là họ tham gia cuộc chiến đã đắc tội bộ lạc Trường Hà, giờ nếu lại đắc tội bộ lạc Mục Nguyên, ba bộ lạc lớn đắc tội hết hai, tương lai còn muốn lăn lộn ở Hắc Sắc sâm lâm sao?

Những bộ lạc nhỏ vừa này dù trong lòng có nghẹn khuất, cũng chỉ dám giận không dám nói.

Mùa đông vừa mới kết thúc, có thể sống sót qua đó đã là không tệ, các nhà các hộ trên cơ bản không còn thứ gì đáng giá, cho dù có lòng chuộc người về, cũng phải đợi tương lai gom được vật tư rồi nói.

Mà đối với những tù binh này, cuộc sống ở bộ lạc Trường Hà của họ quả thật có chút quên luôn đường về, nhưng họ không phải thật sự không nhớ người nhà, không muốn về nhà. Họ lẳng lặng đợi được người chuộc về, nhưng đợi hoài đợi mãi, kết quả đợi được là họ bị xem thành chiến nô trả cho bộ lạc Trường Hà. Bình thường nô lệ thú nhân bán cho bộ lạc Trường Hà, một người có thể bán 500 tệ, mà dạng tù binh như họ lại chỉ có thể khấu trừ 100 tệ, điều này đối với bất cứ chiến sĩ thú nhân xem trọng tôn nghiệm và vinh quang nào cũng là sỉ nhục khó thể hình dung.

Kỳ thật kết quả này, họ cũng không phải chưa từng đoán ra được. Nhưng khi thật sự đi tới bước này, họ mới cảm thấy mình chán nản nguội lạnh chưa từng có, giây phút vận mệnh bị tuyên cáo, gần như ai cũng sinh ra một loại oán hận vì bị bộ lạc Mục Nguyên và bộ lạc cũ vứt bỏ phản bội.

Cuối cùng các tù binh bị bỏ lại bộ lạc Trường Hà tổng cộng có ba trăm bốn mươi lăm người.

Họ thậm chí không có may mắn như những nô lệ bị chuyển bán tới trừ tiền bồi thường chiến tranh, mỗi người họ đều bị xóa đi ấn ký của bộ lạc cũ, sau đó đóng lên ấn ký nô lệ.

Ở Hắc Sắc sâm lâm, thú nhân là lực chiến đấu chủ yếu nhất, địa vị luôn rất cao, rất hiếm khi xuất hiện tình huống làm nô lệ.

Vì thế, khi những chiến nô này bị khắc lên ấn ký nô lệ, sỉ nhục và phẫn nộ sâu trong lòng gần như nhấn chìm họ. Nhưng, họ không có chỗ để phản kháng và trả giá.

Nói không hận bộ lạc Trường Hà là giả, nhưng họ càng hận bộ lạc Mục Nguyên và bộ lạc cũ đã từ bỏ họ, nhưng trong nỗi thống hận, họ lại bất giác lo lắng cho giống cái và con cái của mình vẫn đang ở bộ lạc.

Những thú nhân này là chiến sĩ, trong số họ đa phần đều đã thành gia, nhưng không phải ai cũng có thể may mắn tìm được thú nhân giống cái làm bạn lữ, phần nhiều là kết hợp với thuần nhân giống cái. Hiện tại họ trở thành nô lệ, rường cột chống đỡ trong gia đình không còn, bầu bạn thuần nhân của họ, con cái của họ phải làm sao…

"…Các người cùng những thuần nhân đó đi khai khẩn đất hoang, xây dựng bộ lạc con, biểu hiện tốt, lập được công, có thể xin đón người nhà đến trước mùa đông, có thể giải trừ thân phận nô lệ, thậm chí còn có thể gia nhập quân đoàn thú nhân bộ lạc, hồi phục thân phận chiến sĩ của các người…" Giọng Bạch không nhanh không chậm, nhưng lại khiến huyết dịch các nô lệ thú nhân lập tức sôi trào.

Giờ phút này, họ lại nhìn thấy hy vọng!

Trừ hơn ba trăm chiến nô thú nhân đó, bộ lạc Mục Nguyên sau lại đưa thêm một vài thú nhân 'chất lượng' thấp kém qua, trừ đi tiền chuộc và tiền bồi thường chiến tranh. Những thú nhân được đưa tới sau này, giống

với những thuần nhân trước đó, đều được quyền miễn trừ tạm thời, nhưng nếu họ không thể giao đủ tiền chuộc của mình trong vòng ba năm, họ sẽ bị khắc lên ấn ký nô lệ, hơn nữa để trừng phạt, họ sẽ càng khó khôi phục tự do hơn nô lệ bình thường.

Bạch cho người sắp xếp lại toàn bộ những thú nhân này một lần, có lực chiến đấu, lấy thân phận chiến nô xếp vào quân đoàn chiến nô của bộ lạc con, giống với làm chiến sĩ lúc trước, phụ trách an toàn và săn bắt cho bộ lạc con. Lực chiến đấu thấp, thì sẽ giống như thuần nhân khác, khai khẩn đất hoang, ruộng khai khẩn ra thuộc về bản thân họ, nhưng lương thực làm ra nộp lên thì phải nộp lên, đồng thời còn phải trả tiền chuộc thân cao hơn thuần nhân.

Sau khi an bài thỏa đáng, Bạch rút trong thủ hạ ra một vài thú nhân, xây dựng một quân đoàn thú nhân hoàn toàn mới, đồng thời cho Đằng luôn an phận làm chiến sĩ thú nhân trở thành đoàn trưởng quân đoàn mới. Để hắn thống lĩnh quân đoàn này trường kỳ đóng ở bộ lạc con, phụ trách trông coi an toàn bộ lạc con, trực tiếp quản lý quân đoàn chiến nô thú nhân, truyền đạt tất cả mệnh lệnh bộ lạc công bố. Ngoài ra, Bạch lại chọn ra một thú nhân tuổi khá lớn là Khôi Lãng, phụ trách quản lý sự vụ ngày thường của bộ lạc con, ở một trình độ nhất định, Khôi Lãng và Đằng có thể giám sát lẫn nhau, chế ước lẫn nhau, nhìn xa, có thể tránh được quyền lực của bộ lạc con rơi vào tay một ai đó, tương lai làm lớn rồi ngược lại không nghe theo bộ lạc điều phối chỉ huy, thậm chí là cắn ngược.

Đồng thời an bài hai người lãnh đạo ở bộ lạc con, một chuyên môn phụ trách quân sự, một chuyên môn phụ trách nội chính, chế ước lẫn nhau, quyền lực cuối cùng nắm giữ trong tay. Ngô Nặc không thể không bội phục độ nhạy bén của Bạch đối với quyền lực.

Không sai, những an bài này là do Bạch tự mình nghĩ ra, Ngô Nặc nghĩ được phải phái người đi giám sát bộ lạc con, nhưng không nghĩ tới được phải phân quyền lực, phân quyền trước rồi lại thu quyền.

Sau khi tham gia vào quyết sách quản lý bộ lạc, so với trước kia, bất luận làm chuyện gì hay suy nghĩ vấn đề gì Ngô Nặc đều có tiến bộ lớn, nhưng có vài thứ là trời sinh đã có, ngày sau khó thể theo kịp. Chẳng hạn, khứu giác đối với chính trị.

Đằng và Khôi Lãng cũng không phải Bạch tùy tiện chọn ra, Đằng tuy trẻ tuổi, nhưng năng lực tác chiến và ứng biến đều có thể độc đương một mặt, Khôi Lãng đã có tuổi, về lực chiến đấu có thiếu hụt, nhưng làm người tinh tế, đối với trồng khoai trắng và vu dược đều có kinh nghiệm không tồi, mà quan trọng nhất là, hai người họ đều là những cư dân ban đầu của bộ lạc Trường Hà, lòng trung thành với bộ lạc, lòng trung thành với thủ lĩnh và đại vu là không cần nghi ngờ.

Chỉ có người như thế, phái đến bộ lạc con mới khai phá, Bạch mới có thể an tâm.

Nhân viên an bài thỏa đáng, tuyết đọng đã dần tan ra.

Đằng và Khôi Lãng mang theo đại đội theo Bạch, mang khoai trắng và giống lúa mì nguyên thủy đầy xe bắt đầu hành trình mới.

157. Chương 157: Khai Hoang

h ra dạng.

Chậm rãi, trên vùng đất Bạch chọn dựng bộ lạc dần có thể nhìn ra hình thái ban đầu của nhà cửa.

Một cơn mưa xuân mang theo hơi ấm, sau mấy cơn mưa lớn, khoai trắng dần nhú ra chồi xanh từ trong đất, từng ngôi nhà gạch bùn màu vàng đất cũng bắt đầu hỗn tạp xuất hiện quanh ruộng đất.

Lần này Bạch mang tới gần sáu ngàn người để xây dựng bộ lạc mới, để chăm sóc ruộng của từng người càng thêm tốt, nhà mọi người đều xây dựng ở xung quanh ruộng đất mình chọn. Vì sáu ngàn người này vốn tới từ rất nhiều bộ lạc khác nhau, cho nên khi mọi người chọn địa bàn, người cùng tộc đều sẽ ưu tiên chọn ở

cùng một khu vực để tiến hành nông canh, sau đó, khi họ xây nhà, nhà cũng sẽ tương đối tập trung ở khu vực này.

Cùng một vùng đất, không thể tránh khỏi sẽ có nhiều chỗ tiếp cận nguồn nước hơn, một vài chỗ tiếp cận rừng hơn, một vài chỗ lợi cho gieo trồng, một vài chỗ tính an toàn cao hơn…

Dưới tình trạng Bạch hoàn toàn không can thiệp, mọi người tự nhiên toàn dựa vào giá trị võ lực để nói chuyện.

Các thú nhân giá trị võ lực cao nhất, bộ lạc nhiều thú nhân, tự nhiên ưu thế chiếm cứ khu vực điều kiện tốt nhất, đất cũng chiếm được nhiều nhất. Thuần nhân tuy không lợi hại như thú nhân, nhưng người nhiều sức lớn, bộ lạc nhân số nhiều cũng chọn được đất đai tương đối ưu việt và rộng rãi. Cuối cùng, bộ lạc nhân số ít thú nhân càng ít chỉ có thể bị ép chọn vài chỗ góc, nhưng, may mà đất đai ở thế giới này đều là vô chủ, ai chiếm được thì là của người đó, người không thể chiếm được đất tốt, dứt khoát tụ tập tới mép bộ lạc___ nơi đó toàn là từng mảnh đất hoang lớn, thổ nhưỡng không phì nhiêu lắm, nhưng cỏ dại rất nhiều, họ có thể nuôi dưỡng gia súc.

Trên nguyên tắc nô lệ không được phép có tài sản riêng, chẳng qua do những chiến nô thú nhân Bạch mang tới lần này, tương lai đều có cơ hội rất lớn trở thành cư dân bình thường, hắn phá lệ cho phép những chiến nô thú nhân này khai khẩn kinh doanh một khoảnh đất hoang ở ngoài cùng bộ lạc nơi đất đai tương đối cằn cỗi. Giống với người khác, sản lượng từ đất trừ nộp một phần lên bộ lạc ra, cho phép họ tự do phân phối. Nhưng, nếu trong ba năm, họ không thể lấy được thân phận cư dân bình thường, tất cả tài sản của họ đều sẽ bị tước đoạt, đồng thời sẽ trực tiếp bị chuyển bán đến bộ lạc phía nam.

Bạch không thầy tự thông học được kỹ năng đánh một gậy cho một cục kẹo, một loạt hành động của hắn không chỉ an bài tốt nhất cho những thú nhân bị rớt xuống làm nô lệ, đồng thời cũng không chút dấu tích triệt để cột những thú nhân này lên chiến xa bộ lạc Trường Hà, dùng thủ đoạn càng thêm uyển chuyển lấy được lòng trung thành của họ.

Bạch muốn phát triển bộ lạc Trường Hà trở nên lớn mạnh, thì cần phải có lượng lớn nhân thủ, đặc biệt là thú nhân lực chiến đấu dũng mãnh. Chiến sĩ thú nhân bồi dưỡng ra từ trong nội bộ bộ lạc không cần nghi ngờ là trung thành nhất bảo hiểm nhất, nhưng như vậy quá chậm. Một ấu thú nhân từ lúc sinh ra đến lúc có thể lên chiến trường ít nhất phải cần mười lăm mười sáu năm, trẻ con lớn lớn nhỏ nhỏ của bộ lạc Trường Hà cộng lại tổng cộng chỉ hơn ngàn đứa, mà ấu thú thú nhân lại còn ít ỏi đến đáng thương, chỉ có hơn ba trăm, đợi đám trẻ này lớn đến mức có thể xuất lực cho bộ lạc, ít nhất cũng cần mười năm.

Đợi chúng trưởng thành rồi lại sinh sôi đời sau, sau đó tích lũy từng đời từng đời, dựa vào chúng làm bộ lạc phát triển lớn mạnh, cuối cùng trở thành bộ lạc siêu cấp xứng danh, ít nhất ít nhất cũng phải trên trăm năm.

Bạch không biết mình và Ngô Nặc có thể sống bao lâu, nhưng đối với người còn chưa vượt qua được mùa đông thứ hai mươi trong đời là hắn, một trăm năm thật sự quá lâu quá lâu, hắn căn bản đợi không nổi!

Hắn nhất định phải thông qua con đường khác, cướp đoạt càng nhiều nhân khẩu, để bộ lạc nhanh chóng phát triển.

Thế là, đây chính là một loạt cạm bẫy hắn đặt ra cho bộ lạc Mục Nguyên.

Người có rồi, nhưng chỉ có người còn chưa được, thậm chí người gia nhập bộ lạc càng nhiều, đối với bộ lạc Trường Hà mới khởi bước mà nói là càng nguy hiểm.

Cách duy nhất xóa bỏ những nguy hiểm này, chính là để thủ hạ thuần phục.

Theo ý tứ ban đầu của Ngô Nặc, là đối xử bình đẳng với tù binh, miễn đi thân phận nô lệ của họ, để họ đến bộ lạc con khai hoang, trở thành lực lượng trung kiên bảo hộ bộ lạc con, nhưng Bạch phủ quyết đề nghị của Ngô Nặc, vì hắn hiểu rõ thú nhân khó thuần hóa.

Đối với họ quá tốt, họ chưa chắc sẽ nhớ đến sự nhân từ của mình, ngược lại, kiêu ngạo của chiến sĩ thú nhân sẽ khiến họ cảm thấy, bạn là xem trọng lực chiến đấu của họ, cần họ, họ sẽ lấy đó làm vui, lấy đó mà không thèm e sợ, thời gian lâu rồi, họ sẽ sinh ra một vài tham vọng không nên có.

Một hai thú nhân như thế không đáng sợ, nhưng nếu tương lai thú nhân như thế càng nhiều, bộ lạc Trường Hà sẽ không có tương lai.

Cho nên, Bạch muốn ngay từ đầu dẫm nát kiêu ngạo của các thú nhân! Để họ trở thành nô lệ còn thấp hơn cả thuần nhân, sau đó lại cho họ cơ hội hồi phục tự do.

Quá trình nhìn như dư thừa này, lại có thể lưu lại đủ chấn khiếp trong lòng các chiến sĩ thú nhân ngoại tộc này.

Mà một loạt hành động của Bạch, cũng quả thật có được tác dụng rõ rệt.

Các thú nhân tạm thời phải làm nô lệ, bớt đi rất nhiều bá đạo kiêu ngạo khi làm chiến sĩ ở bộ lạc, tuyệt đại đa số đều thành thật vô cùng, thỉnh thoảng có mấy gai nhọt, bị Đằng hung hăng thu thập vài trận, toàn bộ yên tĩnh.

Những chiến nô thú nhân này vì bình thường còn cần phải săn bắt, và thủ vệ bộ lạc, không có quá nhiều thời gian dọn dẹp ruộng của mình, nhưng, họ cũng không ngốc, tìm vài thuần nhân sống gần đó, thương lượng với nhau, cho họ một chút mồi hoang thừa, sau đó bình thường họ sẽ giúp đỡ trông coi ruộng.

Ở phương diện săn bắt thú nhân có ưu thế trời sinh, chăm lo ruộng đồng chẳng qua là chuyện thuận tay, có thể đổi được một chút mồi hoang, bất luận là thêm đồ mặn hay lưu lại nuôi dưỡng, các thuần nhân cũng rất vui.

Mọi người tề tâm hiệp lực, rất nhanh, đất hoang rộng lớn đã được dây khoai trắng xanh bích thay thế, thế phát triển vô cùng mê người.

Cùng lúc này, thú triều một năm hai lần cũng bắt đầu lên đường trở về.

158. Chương 158: Kalamunda

Thú triều năm nay, Bạch đã chuẩn bị đầy đủ.

Trước khi thú triều tới, hắn đi trinh sát trước, xác định đường thú triều trở về, hắn quấy nhiễu một phần dã thú, khiến chúng bị bắt phải chuyển hướng. Mà trên những con đường này, Bạch cho người đặt lượng lớn cạm bẫy. Đại quân thú triều đương nhiên đáng sợ, nhưng chút ít dã thú bị Bạch quấy nhiễu mà phân tách khỏi thú triều, dưới công kích luân phiên của cạm bẫy và quân đoàn thú nhân, rất nhanh đã bị diệt sạch.

Một phần đã chết đem làm thức ăn, một phần kịp thời dùng muối huyết ướp thành thịt mặn hoặc hun thành thịt sấy, giữ lại từ từ ăn, còn sống thì để đó nuôi.

Thời tiết chuyển ấm khoai trắng mọc vô cùng nhanh, khoai trắng đã mọc mầm không chỉ có độc mùi vị cũng không ngon, vì thế, cũng như với bộ lạc khác, người bộ lạc Trường Hà cũng đối diện với kỳ giáp hạt.

Mà con mồi thú triều mang tới, không cần nghi ngờ đã giải bỏ được khốn cảnh của mọi người.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người đều dám nghênh ngang không kiêng dè ra tay với thú triều, bộ lạc xung quanh rất nhiều đều là đợi thú triều đi qua rồi, nhặt chút thú lạc đàn, gặp phải kiểu như long thú chỉ có thể chạy trốn, vì thế, họ có thu hoạch, nhưng bình thường không quá lớn.

Nhưng bộ lạc Trường Hà thì khác, dưới sự dẫn dắt của Bạch, tuy họ không phải đi chọi cứng với thú triều, nhưng đồng dạng không đến mức chỉ đi đối phó những dã thú lẻ tẻ rớt lại. Gặp được long thú, chỉ cần không phải kết thành đàn xuất hiện, họ cũng dám xuống tay. Sau khi chứng kiến uy lực Bạch miểu sát long thú, các thú nhân rất dễ dàng bị dụ hoặc mà nảy sinh ra cảm giác 'long thú chẳng qua cũng chỉ thế', mà một khi đã bớt đi chút sợ hãi trời sinh, đám đông chiến sĩ thú nhân hung hãn phối hợp với vu dược Vu Nặc chế cho họ___ Long thú, cũng không tính là con mồi quá khó săn được gì!

Nếu như nói, các thú nhân bộ lạc Trường Hà biểu hiện hung hãn trong thú triều, khiến mọi người đổi mới nhận thức về thực lực của họ, vậy thì biểu hiện hung tàn của Bạch trong thú triều, đủ chấn khiếp mỗi một chiến sĩ thú nhân sống ở bộ lạc Trường Hà.

Sau khi tu luyện [Thú thần quyết] và [Thú hình quyền] Ngô Nặc cung cấp, bất luận là việc tinh thuần hay sử dụng sức mạnh huyết mạch, Bạch đều đã tăng lên không chỉ một đẳng cấp.

Trước kia, hắn cần dựa vào ưu thế đôi cánh mang tới, mới có thể giết chết long thú.

Mà hiện tại, hắn lại có thể dựa vào sức mạnh huyết mạch tinh thuần, trực tiếp chấn trụ long thú. Không sai, chính là trấn trụ. Ngay cả Bạch cũng không ngờ được, khi hắn toàn lực thi triển [Thú thần quyết] khu động sức mạnh huyết mạch, bạo long thú trước giờ luôn nổi danh hung tàn vậy mà bị dọa dừng công kích, sau đó ngoài dự liệu của mọi người, quay đầu bỏ chạy.

Mà trên thực tế, lần đầu tiên bạo long thú chần chờ sau đó bỏ chạy, Bạch không kịp phản ứng lại. Được rồi, vì hắn xuất thủ quá nhanh, bạo long thú chỉ kịp lùi về một bước, đã bị hắn dùng đôi tay tập trung sức mạnh huyết mạch đánh gãy xương cổ, rồi cứ thế kéo đứt cần cổ thô to của nó, tới mức không hề phát hiện sợ hãi và rút lui trong mắt bạo long thú khi phát giác sức mạnh huyết mạch của hắn.

Chẳng qua, khi chuyện này một lần rồi hai lần ba lần xuất hiện, Bạch sao có thể không nhìn ra được bất thường.

Thế là, đợi khi hắn lần nữa tấn công long thú, hắn cố ý thả chậm tốc độ, quả nhiên, bạo long thú trước giờ hung tàn nóng tính quay người bỏ chạy. Đáng tiếc nó còn chưa kịp chạy được vài bước, căn bản không cách nào thoát khỏi vận mệnh bị đánh chết.

Bạo long thú hoang mang bỏ chạy không cần nghi ngờ càng khiến các thú nhân chấn động hơn cả Bạch miểu sát bạo long thú.

Họ nằm mơ cũng không ngờ được, bạo long thú thế mà cũng có ngày nhìn thấy thú nhân thì bỏ chạy, mấy con to xác này không phải thích ăn thú nhân nhất sao?

Sau kinh ngạc ngắn ngủi, họ rất nhanh đã chìm vào trong kinh ngạc và nghi vấn càng lớn___ dực hổ Bạch chỉ dựa vào khí thế đã có thể dọa chạy bạo long thú, hắn rốt cuộc mạnh bao nhiêu?

May mà, thú nhân cường đại này là thủ lĩnh của họ.

Nếu là kẻ địch của họ… người vừa nảy ra suy nghĩ này, đã vô thức nhìn sang long thú ngã trong vũng máu dần dừng co rút kêu gào, nhịn không được rùng mình, họ ngay cả bạo long thú cũng đánh không lại, dực hổ Bạch…

Giờ phút này, bất luận là chiến sĩ thú nhân cũ của bộ lạc, hay là chiến nô thú nhân mới gia nhập, ánh mắt họ nhìn Bạch đều bất giác mang theo kính trọng và cuồng nhiệt sâu sắc.

Thú nhân trời sinh sùng bái kẻ mạnh, phục tùng cường giả.

Bạch lúc trước suy tính rất nhiều mưu kế, lại quên mất còn có một cách có thể đạt được sự trung thành của thú nhân.

Sức mạnh tuyệt đối, cường đại tuyệt đối.

Giờ phút này, nhìn thấy kính sợ và thần phục trong mắt tất cả mọi người, Bạch hơi cong khóe môi lên, sau đó quyết định….

Trở về phải khoe khoang với tiểu sứ thần của hắn mới được , hắn cũng rất lợi hại nha!

Sự cường đại của Bạch không chút nghi vấn đã kích thích mỗi một thú nhân tại đó, hung tính trong xương thú nhân toàn bộ bị kích ra, họ vốn nhìn thấy long thú đã né ra thật xa sợ bị nhắm chúng, thế mà cũng bắt đầu chủ động tìm long thú kiếm chuyện… Phần lớn thịt long thú còn tươi bất luận là chất thịt hay là vị thịt đều không tính là ngon, nhưng trải qua muối huyết ướp lên đem hun, sẽ có mùi vị khác, đối với rất nhiều người mà nói là mỹ vị hiếm có. Hơn nữa, thịt long thú so với thịt thú bình thường có thể cung cấp càng nhiều nhiệt lượng, vì thế, cũng chống đói hơn thịt thú bình thường. Phần lớn long thú thể hình to lớn, một

con bạo long thú, đã đủ toàn bộ lạc từ trên xuống dưới ăn một bữa đã đời, lại thêm con mồi, rau quả khác, bất luận là Trường Hà hay bộ lạc con mới xây dựng, đều triệt để kết thúc kỳ giáp hạt khó chịu.

Sau khi thỏa mãn nhu cầu thức ăn hằng ngày của mọi người, Bạch cũng có ý thức cố gắng bắt nhiều con mồi sống, dùng để thuần dưỡng chăn nuôi. Hắn thậm chí còn bảo người chuyên đi hạ thủ với con con và trứng, so với dã thú thành niên, dã tính của con con yếu hơn nhiều, càng dễ thuần hóa. Còn về trứng… Bạch đại miêu mới không nói cho người khác biết, hắn chỉ là muốn ăn canh trứng, bánh trứng, cơm chiên trứng .

Gần tối, Ngô Nặc bận xong một đống chuyện lớn nhỏ loạn cào cào, trở về nhà, chuẩn bị tắm một cái, đợi Bạch về rồi mới ăn cơm tối.

Y vừa cầm thùng gỗ đi vào nhà bếp, chuẩn bị múc nước nóng các nữ nô đã chuẩn bị cho mình, thì nghe ở trong góc truyền tới tiếng rẹt rẹt nho nhỏ.

Đó là…

Ngô Nặc nhìn thấy trong một đống vỏ trứng vỡ nát, một con… ặc, khủng long nhỏ đen thùi lùi, nhóc con tựa hồ mới vừa nở ra, trên người toàn là dịch dính, cũng không biết đói bụng rồi hay là sao, nó uể oải kêu lên, âm thanh nghe sao cũng lộ ra mùi vị đáng thương.

Ngô Nặc đang định lại gần xem kỹ, âm thanh lạnh lẽo của hệ thống chợt vang lên bên tai: [Chuỗi nhiệm vụ khám phá.

Nhiệm vụ 88: Chăm sóc khủng long Kalamunda tới khi trưởng thành.

Phần thưởng nhiệm vụ: Khủng long Kalamunda nở ra đến thành niên cần 16 năm, phần thưởng chia làm 17 giai đoạn, từ lúc ký chủ tiếp nhận nhiệm vụ mỗi năm phát một lần, ban đầu thưởng 10000 tích phân, phần thưởng mỗi năm tăng dần 10000 tích phân, cho đến khi khủng long Kalamunda thành niên, mỗi lần được thưởng còn đi kèm một lần rút thưởng tùy ý.]

Ngô Nặc hơi sửng sốt, sau đó ánh mắt y nhìn 'tiểu khủng long' hoàn toàn thay đổi, má ơi đây căn bản không phải khủng long, mà rõ ràng chính là một bao tích phân lớn!

"Bắt đầu từ hôm nay, mày chính là con tao nha, thân yêu!" Ngô Nặc ôm 'tiểu khủng long' lên, hoàn toàn không ghét bỏ dịch dính tanh tanh trên người nó, chụt một cái hôn lên gương mặt đen thui của nó.

Nhóc con tựa hồ hơi ngẩn ra, nhưng, nó không bài xích nụ hôn của Ngô Nặc, có chút ngốc nghếch nghiêng nghiêng đầu, sau đó bắt đầu kêu u u u, cái miệng há thật rộng, hai con mắt to màu hổ phách không chớp nhìn Ngô Nặc.

Đòi ăn.

Ngô Nặc có chút kinh ngạc sự thông minh của nhóc con, sau đó cười lấy ngón tay nhẹ chọt lên đầu nó.

Trong bếp có đồ ăn các nữ nô làm trước đó, vì gần đây con mồi đưa về bộ lạc rất nhiều, hiện tại thời tiết ngày càng nóng lên, số thịt này cho dù có ướp chế thành thịt mặn, cũng rất dễ hỏng, vì thế, mấy hôm nay thức ăn chín của mọi người gần như đều là thịt. Bạch là thủ lĩnh, Ngô Nặc nghiễm nhiên là đại vu đời tiếp theo, thịt đưa tới cho hai người, không cần nghi vấn là thượng đẳng nhất.

Các nữ nô cần nướng thì nướng hầm thì hầm xào thì xào, làm khá nhiều, vì tránh đồ ăn nguội ăn không ngon, có vài món sau khi làm xong họ bỏ trong nồi, đậy nắp lại, nhờ lò lửa giữ nhiệt độ.

Ngô Nặc mở nắp nồi gỗ trầm nặng lên, hương thức ăn lập tức ập vào mặt.

Suy nghĩ đến tiểu khủng long mới vừa nở ra, Ngô Nặc không dám cho nó ăn thịt nướng thịt chiên khẩu vị nặng, cầm đũa gắp miếng thịt hầm cho nó.

Tiểu khủng long sớm đã đói điên rồi, ngửi được hương thơm thức ăn, đã bắt đầu chảy nước miếng, nhìn thấy miếng thịt đưa tới bên miệng, nó không chút do dự há to miệng đớp lấy.

Rắc…

Đũa của Ngô Nặc bị cắn gãy, đừng thấy tiểu khủng long mới vừa nở ra, nhưng cũng rất kén chọn, phi phi nhổ đoạn đũa gỗ trong miệng ra, nhai nhem nhép, rất nhanh đã nuốt miếng thịt, sau đó lại há to miệng với Ngô Nặc, con mắt to nhìn nhìn Ngô Nặc lại nhìn nhìn thức ăn tỏa hương trong nồi, mũi phát ra tiếng vù vù, vô thanh thúc giục y.

Được rồi, vị này rõ ràng là kẻ yêu thích ăn thịt.

"…Quả thật thành tinh rồi." Ngô Nặc hiện tại cũng đã nuôi không ít động vật, nhưng chưa từng thấy con nào thông minh như thế, mới vừa nở ra đã gian xảo như vậy, nếu trưởng thành rồi còn tới mức nào?

Ngô Nặc vốn rất thích mèo chó, chẳng qua so với cún tinh nhân, y càng thích miêu tinh nhân thông minh, nhưng hiện tại, y đột nhiên cảm thấy nuôi một con khủng long thông minh, hình như so với nuôi một con mèo còn uy phong hơn.

Bạch đại miêu đột nhiên hắt xì một cái, sờ cái mũi hơi ngứa thầm nghĩ, lẽ nào có người đang nhớ hắn? Nghe Ngô Nặc nói, khi được người nhớ tới sẽ hắt hơi, chắc chắn là tiểu sứ thần lại đang nhớ hắn, nếu tiểu sứ thần đã nhớ hắn như thế, hôm nay hắn cũng nên về sớm một chút / .

An bài xong những chuyện còn lại, Bạch huyễn hóa ra đôi cánh, cầm một bao nhỏ trái cây dại hôm nay đặc biệt hái cho Ngô Nặc, chớp mắt đã biến mất trong tầng tầng mây màu.

Trong nhà bếp, Ngô Nặc và tiểu khủng long đút ăn từng miếng từng miếng, không bao lâu gần nửa nồi thịt hầm đã biến mất. Tiểu khủng long mới vừa nở ra, Ngô Nặc không dám cho nó ăn quá no, nếu không cẩn thận no chết, mấy trăm ngàn điểm tích phân và mười mấy lần rút thưởng tùy ý của y sẽ không còn, đó thật sự là muốn khóc cũng không có chỗ khóc!

Tiểu khủng long rõ ràng lại không nghĩ thế, nó còn chưa ăn no đâu!

Tiểu khủng long kêu ngao ngao…

Ở đại lục phương nam xa xôi vô cùng, lúc này cũng có người đang kêu gào gào, có người đang nổi trận lôi đình.

159. Chương 159: Kala

Bạch cầm hoa quả tươi, hưng phấn trở về nhà, lỗ tai hắn rất thính, vừa vào vườn đã nghe được trong nhà tắm có tiếng nước, sóng mắt lưu chuyển, hắn đặt trái cây trong nhà bếp, quay người ra ngoài, đi tới cửa phòng tắm, ánh sáng trắng lóe lên, biến thành một con đại miêu mập mạp, đại miêu màu trắng bạc liếm liếm miệng, 'mặt gian mày giảo' dùng vuốt mập vén rèm da thú ra một góc…

"Đó là thứ gì?" Một cái đầu mập thò ra, bên trong căn bản không phải là mỹ nhân dục đồ trong ảo tưởng, Ngô Nặc đã tắm xong ăn mặc chỉnh tề, đang tắm cho thứ gì đó trong bồn tắm, thứ đó rõ ràng không phối hợp lắm, bọt nước bắn đầy đất, quần áo trên người Ngô tiểu Nặc cũng thấm ướt. Áo màu trắng bị ướt dán chặt lên người, đường nét thân thể như ẩn như hiện, đặc biệt dụ người.

Ngô Nặc ôm tiểu khủng long khỏi bồn nước đặt xuống đất, dùng khăn vừa lau vừa nói với Bạch: "Khủng long Kalamunda, nở ra trong đống trứng cậu mang về."

Động tác của Ngô Nặc dịu nhẹ cực kỳ, tiểu khủng long ưỡn bụng béo ngoan ngoãn đứng dưới đất, mặc y lau, con mắt to màu hổ phách hiếu kỳ nhìn mèo mập trước mắt, chân trước ngắn ngắn mập mập tựa hồ rục rịch.

Gần đây Bạch giết và ăn long thú hơi nhiều, hắn vô thức nói: "Cậu định rửa sạch nó… đem nấu lẩu sao? Lâu rồi không ăn lẩu, con này xem ra rất béo, mùi vị có lẽ không tồi…"

Tiểu khủng long trân mắt nhìn mèo mập, căn bản không ý thức được nguy hiểm, nó thậm chí còn muốn chơi với Bạch mập .

Ngô Nặc nhẹ gõ lên đầu mèo mập, trợn mắt nói: "Nghĩ cũng đừng nghĩ, Kala là con tôi, không phải thức ăn."

"Con?! Cậu không phải nói nó là khủng long gì gì sao?" Giọng Bạch đại miêu bất giác đề cao một chút, trong lòng mơ hồ dâng lên một dự cảm không tốt lắm.

Ngô Nặc lau khô chút nước cuối cùng trên người tiểu khủng long, nói: "Là khủng long Kalamunda, ở quê hương tôi, rất nhiều người đều gọi thú cưng của mình là con trai con gái, Kala về sau chính là thú cưng nhà chúng ta, lớn lên nhất định rất uy phong, đúng rồi, cậu từng thấy qua khủng long Kalamunda thành niên chưa?"

Ngô Nặc nói rồi buông tay ra, tiểu khủng long lập tức xúc động chạy tới trước mặt Bạch, nghiêng đầu nhìn trái nhìn phải, hiếu kỳ cực điểm, nó thậm chí còn dùng vuốt ngắn mập đụng đụng lông màu bạc mềm dịu trên mặt đại miêu, kế đó, nó kêu lên gừ gừ, cho dù nghe không hiểu nó đang kêu cái gì, nhưng có thể nhìn ra được hiện tại nó vô cùng cao hứng.

Sống chung với Ngô Nặc lâu như thế, Bạch đương nhiên biết cái gì là thú cưng, chính vì thế, hơn nữa Ngô Nặc từng nói muốn nuôi mấy con khuyển thú trông nhà, khi đó hắn cự tuyệt rồi. Hiện tại hắn đồng dạng không chút do dự đề xuất phản đối, hơn nữa thử đánh tan ý định 'nguy hiểm' của Ngô Nặc: "Không được, làm vậy quá nguy hiểm, long thú thiên tính tàn bạo, hơn nữa lượng thức ăn vô cùng lớn, mùa đông căn bản không có nhiều đồ cho nó ăn."

Đúng nha.

Lông ngốc trên đầu Ngô tiểu Nặc chợt vểnh lên.

Bị Bạch thức tỉnh như thế, Ngô Nặc mới ý thức được, y đã nghĩ nhiệm vụ hệ thống quá đơn giản rồi, với cái tính của hệ thống có thể cho y một nhiệm vụ tặng không tích phân sao?

Nhưng, nghĩ đến tích phân tích tới cả triệu đó, nghĩ tới các loại bảo bối có thể đạt được nhờ mười mấy lần rút thưởng tùy ý, Ngô Nặc cuối cùng lấy ra đòn sát thủ: "Nhưng, đây là nhiệm vụ thần linh cho tôi, phần thưởng rất dày, nếu may mắn nói không chừng còn có thể lấy được công pháp."

Thần linh, công pháp.

Bạch đại miêu cảm thấy tiểu tâm can của mình vừa chịu một kích trúng tim, có một thoáng, ánh mắt hắn nhìn tiểu khủng long giống như nhìn một đống tiền tệ lấp lóe phát sáng hoặc là một vại cá khô cay thơm phức.

Kala 'thiên tính tàn bạo' thấy Bạch mập đầy lông cuối cùng chịu chính diện nhìn nó, cao hứng rồi, duỗi móng vuốt nhỏ chụp… cái đuôi đầy lông.

Bạch làm sao có thể để tiểu long thú chụp đuôi mình, lập tức quật đuôi sang một bên, tiểu long thú cất chân ngắn đuổi theo, lại quật sang, lại đuổi, lại quật, lại đuổi… cho dù một lần cũng không chụp trúng cái đuôi xinh đẹp đầy lông, thậm chí còn té hai lần, nhưng tiểu khủng long cứng rắn bất ngờ, trèo dậy tiếp tục đuổi theo, miệng pháp ra tiếng xi xi, dị thường hưng phấn.

Tiểu khủng long chơi không biết chán, Bạch đại miêu lại mất kiên nhẫn, chạy nhỏ vài bước, hai ba cái nhảy lên vai Ngô Nặc đứng. Tiểu khủng long ngẩng đầu ngây ngốc nhìn mèo mập đứng trên vai Ngô Nặc, kêu hai tiếng, tựa hồ muốn gọi mèo mập xuống tiếp tục chơi với nó, kết quả sau khi kêu vài tiếng, thấy mèo mập căn bản không để ý tới nó, nó tựa hồ cũng chơi mệt rồi, đi tới bên cạnh Ngô Nặc, ngoan ngoãn nằm sấp bên chân y, mông mập lắc lắc, rất nhanh đã nhắm mắt lại ngủ.

Ngô Nặc ôm nó lên, nói: "Nó rất thích cậu, hơn nữa cũng rất ngoan, chúng ta tạm thời nuôi nó một thời gian, thế nào?"

Bạch đại miêu thật sự không muốn nuôi thứ này, nhưng đây là nhiệm vụ của thần linh, lại có phần thưởng hậu hĩnh, công pháp gì đó…

Thấy thần sắc Bạch đã không kiên quyết như ban đầu, Ngô Nặc nhanh chóng bồi thêm, "Nếu nó không nghe lời, hoặc thật sự không dễ nuôi, chúng ta sẽ ném nó đi."

"… Cậu nỡ sao?" Bạch đại miêu ủ rũ nói, mới không tin tiểu sứ thần đâu, cái con ngựa sừng kia họ mới nuôi mấy ngày, lúc thả đi y còn luyến tiếc, nếu họ thật sự nuôi con tiểu long thú này tới lớn, y nỡ ném nó đi mới lạ.

"Sao lại không nỡ? Trên thế giới này tôi chỉ không nỡ bỏ duy nhất một mình cậu thôi." Miệng Ngô Nặc rất ngọt nha.

Trong căn phòng hôn ám, ánh sáng bạc lóe lên rồi tắt, đại miêu mập thoáng cái bị nam tử tóc bạc tuấn mỹ cao lớn thay thế, hắn túm thịt sau gáy tiểu khủng long, ném nó lên da thú sạch sẽ bên cạnh, sau đó kéo Ngô Nặc vào lòng, hung tợn hôn lên…

Trong thoáng choáng váng ngắn ngủi do thiếu hơi mang tới, Ngô Nặc mơ hồ nghe thấy bên tai có một âm thanh ôn nhu đầy sức hút thấp giọng nói: "Tôi… cũng vậy."

Tuy bị tiểu khủng long làm loạn kế hoạch, nhưng Bạch cuối cùng không chỉ như nguyện tắm chung với tiểu sứ thần của hắn, vừa tắm vừa đem tiểu sứ thần non mềm ra gặm trong trong ngoài ngoài, tư vị tốt khỏi nói!

Đối với việc này tiểu khủng long không biết chút gì, đã đạt được quyền tạm trú.

Đối với Ngô Nặc mà nói, tiểu Kala tuyệt đối là thú cưng ngoan ngoãn nhất thông minh nhất y từng thấy, rất nhiều thứ y dạy nó một hai lần nó đã biết, bao gồm ăn cơm phải dùng chén cố định, ổ nhỏ nó ngủ, tiêu tiểu phải đi nhà xí vân vân. Nhóc con còn vô cùng có ý thức lãnh địa, có người xa lạ vào nhà, nó sẽ ngay lập tức phát ra tiếng cảnh cáo, thậm chí là tấn công, tuyệt đối là một tay điêu luyện trông nhà coi cửa (OTZ). Rất nhanh, tin tức nhà thủ lĩnh nuôi một con long thú con truyền ra trong bộ lạc.

Đối với Bạch đại miêu mà nói, hắn hối hận đã không tin tưởng cảm giác đầu tiên của mình, con tiểu long thú này thật sự quá đáng ghét!

Trong đó đáng ghét nhất chính là dính người, không chỉ dính Ngô tiểu Nặc, còn dính hắn. Đặc biệt thích túm đuôi của hắn, bất kể hắn gầm nó thế nào hù nó thế nào, nó hình như một chút cũng không biết sợ, thậm chí hắn biến thành hình thái dực hổ hoàn toàn, nó cũng không sợ. Không chỉ không sợ, còn cố sức muốn leo lên người hắn, hoàn toàn không sợ ngã, ngã rồi còn có thể kêu ngốc 'xi xi xi' đầy vui vẻ. Chỉ cần hắn ở nhà, nhóc ta giống như miếng cao dán đi đâu cũng dính lấy hắn. Thỉnh thoảng lén Ngô tiểu Nặc ức hiếp nó một chút, cũng không tìm được một chút lạc thú ức hiếp nào.

Dính người cũng thôi đi, nhóc này còn đặc biệt biết làm nũng đặc biệt biết tranh sủng! Bạch đại miêu cảm thấy địa vị của mình ở nhà gần đây đang cấp tốc trượt xuống, tiền cảnh vô cùng đáng lo.

Từ sau khi nuôi Kala, sắc mặt Bạch vẫn luôn thối thối, cũng rất hiếm khi biến về mèo mập mượn cơ hội làm nũng, chẳng qua Ngô Nặc lại biết, Bạch chấp nhận sự tồn tại của Kala, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không tùy ý Kala đi theo hắn. (Bạch miêu: hiểu lầm lớn.)

Chẳng qua, khá đáng tiếc là, trừ Kala ra, Bạch chưa từng thấy qua con khủng long Kalamunda nào khác, đương nhiên cũng không bài trừ, long thú kỳ ấu sinh và long thú thành niên khác biệt quá lớn, tới mức khó thể phân biệt ra.

Để nuôi tiểu Kala cho tốt, Ngô Nặc vốn muốn mua một phần thông tin tường tận về khủng long Kalamunda từ hệ thống, ai biết tốn mấy trăm điểm tích phân, hệ thống chỉ cho biết một vài tập tính sinh hoạt của khủng long Kalamunda, tin tức khác với Ngô Nặc không đủ quyền hạn không cách nào mua được bị cự tuyệt tiết lộ.

Trên thông tin hệ thống cho ra trừ khủng long Kalamunda sinh trưởng chậm, thuộc loài long thú ăn tạp, thì không còn tin tức có giá trị nào khác.

Sinh trưởng chậm có nghĩa là, lượng thức ăn của Kala sẽ không quá lớn, ăn tạp, có nghĩa thức ăn của Kala không có hạn chế đặc biệt, dễ nuôi sống. Trái tim luôn treo cao của Ngô Nặc cuối cùng có thể triệt để trở về bụng, mà Kala cũng coi như có thể chuyển chính trở thành 'một thành viên' trong nhà.

Thú triều oanh oanh liệt liệt, kéo dài hơn nửa tháng cuối cùng triệt để kết thúc.

Theo đoàn động vật trở về, các loại rau dại quả dại trong rừng dần nhiều hơn, bộ lạc xung quanh Hắc Sắc sâm lâm cuối cùng cáo biệt quẫn cảnh của mùa đông và kỳ giáp hạt.

Bộ lạc năm ngoái dựa vào bán muối huyết, kiếm được gia súc, thức ăn và nô lệ, năm nay không đợi kịp đến hội chợ bộ lạc, đã đến bộ lạc Trường Hà yêu cầu giao dịch.

Ngay cả bộ lạc Mục Nguyên chiến bại, cũng dưới sự du thuyết của nhóm thú nhân Mục Sư, căng da mặt tới bộ lạc Trường Hà giao dịch muối huyết.

Đối diện với bộ lạc Mục Nguyên chiến bại, Bạch và đại vu biểu hiện đủ khí độ, không chỉ không cố ý làm khó họ, còn cho họ giá ưu đãi giống những người khác.

Bộ lạc Mục Nguyên dù sao cũng là bộ lạc lớn lâu đời, cho dù lần này chiến bại khiến họ nguyên khí đại thương, tài nguyên họ nắm trong tay cũng không phải bộ lạc khác có thể so bì.

Vì quanh năm giao dịch muối thô với bộ lạc phương xa, men con đường giao dịch này, bộ lạc Mục Nguyên cùng không ít bộ lạc trên tuyến đường đó giữ quan hệ giao dịch. Do cách Hắc Sắc sâm lâm rất xa, những bộ lạc này mỗi năm đều sẽ không tham gia hội chợ bộ lạc của bộ lạc Mục Nguyên, vì thế, đây cũng coi như là một con đường phát tài khá ẩn mật của bộ lạc Mục Nguyên.

Năm ngoái, bộ lạc Trường Hà đè giá muối huyết xuống rất thấp, đường tiêu thụ muối thô của Mục Nguyên vô cùng kém, có đi bộ lạc lớn phương xa giao dịch muối thô cũng không kiếm được bao nhiêu. Sau khi trải qua du thuyết của đám Mục Sư, họ quyết định năm nay trực tiếp giao dịch với Trường Hà, chuyển bán muối huyết của Trường Hà cho những bộ lạc trên con đường này.

So với bộ lạc họ giao dịch muối thô, khoảng cách tới Trường Hà gần hơn nhiều, có nghĩa là, họ có thể giao dịch đủ muối huyết. Chỉ cần có thể cung cấp đủ muối, họ hoàn toàn có thể khiến mấy bộ lạc trên con đường này, giống như họ, chủ động mở hội nghị bộ lạc, giao dịch càng nhiều vật tư và nô lệ.

Giống như bộ lạc lớn đó phụ thuộc thành muối, họ phụ thuộc bộ lạc Trường Hà, sớm muộn cũng có thể trở nên càng lúc càng giàu có.

Bộ lạc Khê Cốc năm ngoái cũng dựa vào muối huyết kiếm được món hời không nhỏ, năm nay thú triều vừa mới kết thúc, họ đã mang lượng lớn vật tư và nô lệ, tới bộ lạc Trường Hà giao dịch muối huyết.

Nhưng, bộ lạc Trường Hà lại tạm thời không cách nào thỏa mãn nhu cầu về số lượng của họ, vì, đội thuyền của bộ lạc Trường Hà sắp chở đầy vật tư khởi hành xuôi nam.

160. Chương 160: Khởi Thuyền

Theo ước định, Ngô Nặc không chỉ giải trừ thân phân nộ lệ cho nhóm A Man, cho họ thân phận cư dân bộ lạc Trường Hà, còn cho họ không ít phần thưởng. Dựa vào những phần thưởng này, với thức ăn và da thú bộ lạc phát cho, dù mùa đông ở bộ lạc Trường Hà lạnh hơn bộ lạc Đại Hồ nhiều, họ lại sống thoải mái hơn lúc ở bộ lạc Đại Hồ.

Thịt sụt mất trên đường không chỉ mọc trở lại, còn mập thêm không ít!

Đương nhiên, trong mùa đông họ không hoàn toàn rảnh, họ có kinh nghiệm đi thuyền, cũng gặp qua vô số vấn đề lúc đi thuyền, mang theo những kinh nghiệm và vấn đề này, họ đã đưa ra ý kiến cải tạo bạo dạn với thuyền độc mộc.

Thực tiễn cho ra tri thức đúng, thuyền độc mộc sau khi cải tạo chưa thấy được tiên tiến hơn mấy chiếc thuyền độc mộc ban đầu bao nhiêu, nhưng không cần nghi ngờ, càng thích hợp đi trong Trường Hà___ Thân thuyền mỏng hơn, không gian chứa đồ bên trong tăng lên. Đầu thuyền nhọn hơn, đường nét càng thiên về hình giọt nước, lúc chạy trong nước có thể đạt được tốc độ cao nhất. Trên một phần thuyền tăng thêm một khoang thuyền bằng gỗ và da thú tạo nên, dùng để vận tải một vài vật tư quý giá không thể chịu ẩm.

Cải thiện về chi tiết còn rất nhiều, cánh buồm mái chèo thậm chí kích cỡ một phần thuyền cũng phải thay đổi.

Để tăng thêm khí thế cho đội thuyền, đánh vang danh tiếng của bộ lạc Trường Hà, không chỉ trên tất cả cánh buồm đều có chữ 'Trường Hà' Ngô Nặc đích thân viết, ngoài ra còn dùng vải và một vài lá cờ được nhuộm, trên lá cờ nền đỏ cho thêm đồ đằng đầu lâu thú của bộ lạc Trường Hà, dã man lại bá khí.

Trong thuốc nhuộm những lá cờ này đặc biệt thêm vào một vài thành phần vu dược đặc thù, cho dù gió thổi nắng phơi nhiều ngày cũng không dễ phai màu, Ngô Nặc và đại vu còn thêm vào vu chú, theo nội dung vu chú, người trung với bộ lạc có thể nhận được sự phù hộ của tổ tiên và thần linh. Còn về có thật sự có tác dụng hay không, Ngô Nặc không rõ, nhưng sau đó rất nhiều thuyền viên đều thề thốt nói rằng, họ có được sự bảo hộ của tổ tiên và thần linh, rất nhiều lần khi gặp phải nguy hiểm thậm chí là tuyệt cảnh, đều có thể vượt qua được.

Cả mùa đông, đổ dồn hơn phân nửa nhân lực bộ lạc, thuyền lớn lớn nhỏ nhỏ của bộ lạc Trường Hà chỉ từ bốn chiếc ban đầu tăng lên năm mươi chiếc, nhóm A Man đã có kinh nghiệm đi thuyền một lần, hơn nữa cũng nguyện ý tiếp tục bước lên lữ trình. Vì thế, nhóm người họ bị phân ra phối lên năm mươi chiếc thuyền. Chẳng qua, tuy nói họ có kinh nghiệm đi thuyền, nhưng không phải ai cũng có thiên phú làm người lãnh đạo, trừ số ít hơn mười người được bổ nhiệm làm thuyền trưởng, người khác chỉ có thể đảm nhiệm chức phó.

Lần trước nhóm A Man mang vật tư về bộ lạc, nhiều nhất chỉ có thể xem như thử nước, chuyến lữ trình lần này mới thật sự chân chính là mở đường thương mại trên sông.

Khác với lần trước, lần này trên đường trở về, thuyền chỉ chở vật tư, những vật tư này không cái nào không ảnh hưởng sâu xa tới bộ lạc Trường Hà.

Vì thế, mỗi người lên thuyền, đều là Bạch tỉ mỉ chọn ra từ trong mấy quân đoàn, mà vị trí thuyền trưởng đặc biệt quan trọng, càng phải thêm thận trọng chọn người.

Theo suy nghĩ của Bạch, các thuyền viên tốt nhất phải toàn là thú nhân có giá trị võ lực cường hãn, có thể một địch mười, gặp phải bất cứ nguy hiểm nào cũng không sợ. Nhưng hiện thực rất tàn khốc, cái bệnh say sóng này mười thú nhân đã có tám người là bệnh nhân nặng, làm sao đây? Thú nhân bên bộ lạc Trường Hà vì ở gần sông, đa số đều biết bơi còn đỡ một chút, rất nhiều thú nhân tới từ bộ lạc khác đều là vịt cạn, căn bản không dám xuống nước.

Thể hình thú nhân bình thường cao lớn hơn thuần nhân, lên thuyền rồi, không chỉ tăng thêm gánh nặng cho thuyền, hơn nữa còn phải co tay co chân, căn bản không thể thi triển được.

So ra, thuần nhân càng thích hợp lên thuyền hơn.

Không ít người sau khi lên thuyền cũng choáng, nhưng họ thích ứng rất nhanh, phản ứng say sóng cũng không lớn như thú nhân, nhiều lắm là mặt tái chân mềm, sẽ không giống như rất nhiều thú nhân choáng đầu tới mức gần như ói luôn cả ruột ra, sau đó còn đau đầu phát sốt, cứ như bị bệnh nặng một trận, hơn nữa 'bệnh' xong còn không sinh ra kháng thể, lần sau choáng thế nào vẫn là choáng thế ấy.

Hết cách, Bạch chỉ có thể từ trong số cực ít chiến sĩ thú nhân không say sóng quá dữ, chọn ra một vài người lên thuyền, còn lại phần lớn thuyền viên đều chọn ra từ trong quân đoàn thuần nhân của Tinh.

Lòng hiếu kỳ của Tinh rất nặng, hắn thích nhất chính là khám phá vùng đất lạ, nhưng hắn là đoàn trưởng quân đoàn thuần nhân, bất luận thế nào cũng không thể thoát ly quân đoàn của mình. Nhưng hắn thật sự quá hiếu kỳ những bộ lạc xa xôi đó, từ ban đầu tạo thuyền, hắn đã mặt dày một lòng một dạ quấn Bạch và đại vu, tranh thủ cho mình một cơ hội xuôi nam buôn bán. Quấn rất lâu, cuối cùng mới mở được một khe từ chỗ Bạch, không chỉ thành công lấy được cơ hội lên thuyền, còn trở thành người tổng phụ trách nguyên đội thuyền.

Vốn vị trí tổng phụ trách này Bạch muốn để lại cho Lực, cũng là đại ca của Tinh.

Giá trị võ lực của Lực cường hãn, đầu óc lại thông minh, dùng lời Ngô Nặc nói, là trời sinh làm ăn buôn bán, hiếm được là, hắn cũng đặc biệt có hứng thú với giao dịch.

Giao đội thuyền cho Lực, Bạch tin tưởng, hắn nhất định có thể lột một tầng da trên người các bộ lạc đó. Lực cũng rất muốn đi, trước đó Bạch đã tiết lộ an bài của mình cho hắn, Lực vô cùng cao hứng, ngay cả mẹ hắn lo liệu chuyện tìm giống cái cho hắn, cũng bị hắn ném ra sau đầu, ngày ngày theo dõi tiến độ tạo thuyền, rất ra sức.

Đáng tiếc kế hoạch không theo kịp biến hóa, Bạch nằm mơ cũng không ngờ được Lực say sóng, hơn nữa còn là một trong những người bị say lợi hại nhất.

Cho dù đại vu và Ngô Nặc đặc biệt phối thuốc say sóng cho hắn, cũng không trị được chứng say sóng của hắn.

Cuối cùng, Lực chỉ có thể trân mắt nhìn em trai bước lên thuyền lớn mà mình tận tâm chế tạo, thay thế vị trí đại thuyền trưởng của mình, nước mắt rơi rào rào trong lòng. Tinh cùng Lực tuổi tác chênh nhau không lớn, hai anh em từ nhỏ chơi chung tới lớn, tình cảm không phải tốt bình thường, nhìn bộ dạng ủ rũ chán chường của Lực, Tinh quyết định… mang chút đặc sản của bộ lạc phương xa về cho anh trai!

Chứng say sóng của thú nhân triệt để làm loạn kế hoạch của Bạch.

Hắn vốn định trong 400 thuyền viên ít nhất phải có 300 thú nhân, thú nhân cuối cùng lên thuyền lại chỉ có không đến 50 người, còn lại toàn là thuần nhân.

Nhưng, đây cũng rất thuận tiện cho Tinh, vì những thuần nhân này trừ nhóm A Man, còn lại đều chọn ra từ quân đoàn của hắn, càng tiện cho hắn điều phối quản lý.

Kỳ thật nói nghiêm khắc lại, một phần tinh anh trong quân đoàn thuần nhân của Tinh, lực chiến đấu không hề thua kém thú nhân bình thường bao nhiêu, đặc biệt là sau khi tu luyện [Thú hình quyền] Bạch cung cấp, cho dù mới chỉ học hơn hai tháng, thực lực của họ cũng được tăng lên cực lớn. Đối phó với chiến sĩ thú nhân đồng dạng cũng học [Thú hình quyền] trong quân đoàn thú nhân khác, có lẽ họ không chiếm được bao nhiêu tiện nghi, nhưng đối phó với những thú nhân chỉ tác chiến dựa theo bản năng, nai chết vào tay ai thật sự không dễ nói!

Đương nhiên, cũng chính vì [Thú hình quyền] nâng cao lực chiến đấu của đám Tinh, Bạch cuối cùng mới quyết tâm giao đội thuyền cho hắn, nếu không, hắn thà đợi thêm một thời gian nữa, đợi các thú nhân hoàn toàn thích ứng ngồi thuyền rồi mới xuôi nam.

Cái này không phải Bạch thiên vị thú nhân, mà là lực chiến đấu của thú nhân quả thật ở trên thuần nhân. Nhóm A Man không mang theo nhiều đồ trở về, chưa gặp phải quá nhiều phiền toái, trong đó không thiếu các bộ lạc ven đường truy sát đuổi cướp, lần này, họ mang theo lượng lớn muối huyết xuôi nam, khi trở về vật tư mang theo sẽ càng nhiều, nếu không cách nào chấn khiếp các bộ lạc tham lam về mặt võ lực, không chỉ giao dịch sẽ thất bại, những người họ toàn bộ đều phải bồi vào.

May mà Ngô Nặc kịp thời cung cấp [Thú hình quyền], bộ công pháp đặc biệt hối lộ hệ thống để nó giúp chọn ra, quả thật vô cùng thích hợp cho người thế giới này tu luyện. Bất luận là thuần nhân hay thú nhân, tiến độ học tập cũng vô cùng nhanh, tiến bộ cũng hoàn toàn vượt ngoài dự liệu.

Sau khi xác định xong nhân viên trên thuyền, vật tư lần giao dịch này cũng được chuẩn bị hoàn tất.

Những thuyền độc mộc dùng cự thụ ngàn năm trong rừng chế tạo ra, vô cùng to lớn, mỗi thuyền chở đầy có thể chở được từ 30 đến 60 người, tải trọng lớn nhất thuyền chịu được có thể lên tới 5 tấn.

Lần giao dịch này lấy muối huyết làm chủ, chén gốm, vò gốm, dây chuyền may mắn, hương liệu, bột súc miệng, bột tắm rửa, rượu trái cây vân vân là hàng xa xỉ, mang theo không nhiều, lại thêm thức ăn, vu dược trị bệnh trị thương, vu độc ứng cứu khẩn cấp, vũ khí cho các thuyền viên trên thuyền, các thuyền viên được cho phép mang đồ riêng lên thuyền, những thứ lộn xộn đó cộng lại, vậy mà nhét vừa đầy năm mươi chiếc thuyền.

Ngày khởi hành định vào sau nghi thức tế lễ bộ lạc.

Đại vu đích thân chủ trì lần tế lễ này.

Sau khi uống hầu nhi tửu, ăn vu dược dưỡng sinh Vu Nặc dùng cành lá trường sinh mộc điều phối, trong mùa đông ăn ngon ngủ ngon còn không cần lao tâm, đại vu thế mà dưỡng béo lên không ít, không chỉ nếp nhăn trên mặt trông đã phẳng hơn không ít, sắc mặt cũng trở nên đặc biệt hồng nhuận khỏe mạnh, cả người trông cứ như trẻ lại hơn mười tuổi.

Tuy bị hệ thống hạn chế, Ngô Nặc không thể truyền thụ cho đại vu [Minh tưởng pháp sơ cấp], nhưng Ngô Nặc lại có thể nói cho đại vu biết kỹ xảo kinh nghiệm y tổng hợp ra được từ lúc tu luyện. Vu Quyền dùng

vu lực cả đời, lại thêm có truyền thừa đại vu các đời, ít nhiều ông cũng mày mò được một chút biện pháp tu hành vu lực, Ngô Nặc chỉ điểm cho ông, có lúc không nhất định nói đúng điểm đó, nhưng đại vu lại có thể kết hợp với kinh nghiệm của mình, chậm rãi tổng kết ra một bộ biện pháp tu hành vu lực.

Kinh nghiệm lâu năm cộng thêm biện pháp chính xác, thực lực đại vu sớm đã xưa không bằng nay.

Lúc trước chỉ gần một ngàn người, nghi thức tế lễ đã khiến ông cảm thấy cố sức, hiện tại số người tăng mạnh lên hơn hai chục ngàn, đại vu vẫn cảm thấy thừa sức.

Vì thế, cho dù ở nghi thức tế lễ năm nay không nhìn thấy thần tích, nhưng sau khi đại vu tế lễ, rất nhiều người đều cảm thấy tinh thần mình trở nên tốt hơn, trong lòng cũng càng thêm kính trọng đối với đại vu càng lúc càng trẻ ra.

Tế lễ kết thúc rồi, hôm sau, Tinh và A Man mang theo đội thuyền, mang theo hy vọng của cả bộ lạc, dương buồm xuôi nam.

Đám trẻ con hưng phấn vây xem nghi thức khởi hành thuyền chưa từng có tiền lệ, chúng cùng những người lớn kêu ngao ngao chạy trên bờ theo con thuyền rất lâu, trở về bị hiệu trưởng Ngô hạ lệnh viết một bài cảm xúc sau khi quan sát không dưới hai trăm chữ, kỳ hạn ba ngày, không được sao chép.

Về sau không bao giờ đi xem náo nhiệt nữa___ by tất cả mấy nhóc cả trường QAQ.

Do không có giấy, tụi nhỏ chỉ có thể viết lên bảng gỗ, cuộn da dê, vải, bảng đá vân vân.

Vô số năm sau, tác phẩm gia đình của một hai đứa được học gia khảo cổ phát hiện, chấn kinh khắp thế, các chuyên gia nhiệt huyết nguyên cứu khởi nguồn văn minh lại lần nữa chìm vào tranh luận kịch liệt.

Bánh xe lịch sử lộc cộc lăn tới, bên trong thời gian thỉnh thoảng rớt lại một hai hạt cát bị chôn vùi….

161. Chương 161: Giao Dịch Muối Huyết 1

"Đội thuyền Trường Hà đã đến bộ lạc Đại Hồ rồi, nghe nói hiện tại ở đó rất náo nhiệt, bộ lạc Đại Hồ còn tổ chức hội chợ bộ lạc năm nay trước thời hạn!"

"Sao họ không đến bộ lạc chúng ta trước chứ, chúng ta chuẩn bị cho họ nhiều sáp trùng như thế, lỡ như họ không tới thì làm sao?" Các dực nhân bộ lạc Sào có chút lo lắng. Nếu bộ lạc Trường Hà không cần sáp trùng, thứ đó còn không bằng cả bùn đất, dù sao bùn đất còn có thể trồng cây, sáp trùng vừa không thể ăn lại không thể dùng.

"Bọn họ chắc chắn sẽ đến, tôi nghe nói lần này tới rất nhiều rất nhiều thuyền, trên thuyền toàn là muối huyết, còn có rất nhiều thứ quý giá…"

"Có thứ cho thêm vào đồ ăn sẽ khiến nó trở nên rất ngon không?"

"Đương nhiên có! Nhưng rất mắc, nghe nói bộ lạc Đại Hồ chỉ có mấy chủ nô lệ (quý tộc) trong tường đá mới mua nổi."

Có người chần chừ hỏi: "… Nhiều thứ quý giá như thế, họ không sợ bị người cướp sao? Tôi nghe nói trên thuyền toàn là thuần nhân."

Ở thời đại tin tức cực kỳ không phát triển này, một chút tin tức mới mẻ, đều có thể khiến mọi người chú ý rất lâu, huống chi là tin tức liên quan đến bộ lạc siêu cấp Trường Hà đó. Các dực nhân tuần tra ở ngoại vi bộ lạc, bất tri bất giác tụ lại, toàn bộ dỏng tai lắng nghe.

Thấy ánh mắt mọi người xung quanh lấp lóe nhìn mình, trong thần sắc chiến sĩ dực nhân bất giác nhiều thêm chút đắc ý, hắn ra vẻ thần bí nói: "Cướp? Những thuần nhân bộ lạc Trường Hà đó quá lợi hại, chiến sĩ thú nhân bình thường căn bản không phải đối thủ của họ! Tôi nghe nói trên đường họ tới, có vài bộ lạc muốn cướp thuyền của họ, cậu biết cuối cùng ra sao không?"

"Ra sao?" Mọi người mồm năm miệng mười hỏi, toàn bộ hiếu kỳ cực điểm. Thuần nhân yếu hơn thú nhân là chuyện mọi người công nhận, đương nhiên, không phải không có thuần nhân hung hãn hơn thú nhân, nhưng, tình huống đó thật sự quá ít. Cứ lấy bộ lạc Sào họ ra mà nói, thuần nhân trong bộ lạc nói ít cũng hơn mười ngàn người, chân chính có thể đánh với thú nhân cũng chỉ có gần mười người.

"Bị diệt rồi, bộ lạc Thổ Sài bị họ diệt sạch, ngay cả một người sống cũng không chừa."

"Bộ lạc Thổ Sài? Là bộ lạc ăn thịt người chuyên môn tấn công bộ lạc nhỏ sao?" Bộ lạc này nổi danh hung tàn, đó là một bộ lạc thuần thú nhân có hơn hai trăm người, họ không có nơi ở cố định, đặc biệt cướp giật để sống, gian xảo hung tàn, rất giỏi ẩn nấp, ngay cả bộ lạc Đại Hồ cũng không có biện pháp với họ.

"Chính là họ! Họ không biết từ đâu nghe nói trên thuyền có lượng lớn muối huyết, liền chạy đi cướp, kết quả bị người trên thuyền giết sạch, nghe nói nước sông cũng nhuộm đỏ!"

"Những thuần nhân đó thật sự lợi hại thế sao?" Người bộ lạc Thổ Sài nổi danh hung hãn, thế mà bị thuần nhân diệt sạch, thuần nhân bộ lạc Trường Hà phải cường đại bao nhiêu, bộ lạc Trường Hà lại có bao nhiêu cường đại?

Sinh ra loại hiểu lầm này, đương nhiên không chỉ có các dực nhân bộ lạc Sào.

Quá khứ lăn lộn ở tầng đáy xã hội, Ngô Nặc hiểu rõ đạo lý người phải mặc áo ngựa phải có yên, có vài người bản thân tướng mạo không ra sao, nhưng mặc một bộ đồ hàng hiệu hợp người đẹp đẽ, sẽ khiến họ sáng hơn. Đừng thấy quần áo của Ngô Nặc toàn là hàng sạp giá rẻ, từ sau khi y đi bán hàng, y có thể luyện được đôi hỏa nhãn kim tinh, một người ăn mặc được hay không, y vừa nhìn đã nhận ra. Vì y thường xuyên bày sạp ở khu du lịch, ở đó có đủ loại người, có vài người dù chỉ có mấy đồng cũng phải tính toán chi li nửa ngày, có vài người dù hét giá trên trời họ cũng không trả giá một chút, Ngô Nặc tuy không hét giá lên trời, nhưng y càng thích buôn bán với những người sau.

Bỏ qua khí chất, thì cách ăn mặc chính là cảm xúc trực quan nhất một người thể hiện ra cho người khác.

Thói quen ăn mặc của một người, có thể trong lúc vô tình tiết lộ rất nhiều thứ.

Bộ lạc Trường Hà và bộ lạc Đại Hồ cách rất xa, Ngô Nặc và Bạch nếu lần đầu tới đã khoác lác thổi phồng, tự nhiên phải để bọn Tinh tiếp tục thổi phồng, không thể dễ dàng để người bộ lạc Đại Hồ phát hiện căn nguyên của họ.

Vì thế, lần này nhóm Tinh đi, Ngô Nặc bảo người dùng vải vóc đổi từ Mục Nguyên và Đại Hồ về làm cho mỗi người hai bộ đồ mới.

Vì là vải, quần áo làm ra rồi có chút giống đồ luyện công, người thế giới này bình thường cao nhỏng, những chiến sĩ thuần nhân như Tinh không thiếu thức ăn, cho nên càng tinh tráng hơn người thường, có thể nói là ai ai cũng vai rộng eo thon chân dài, là cái giá quần áo trời sinh. Sau khi mặc 'đồ luyện công' màu trắng lên, lập tức nhiều thêm khí chất nho nhã thay vì dã man lúc mặc váy da thú.

Những quần áo này đặt trong mắt người hiện đại không cần nghi ngờ là vô cùng đơn giản, thậm chí là thô sơ, nhưng ở thời đại sức sản xuất vô cùng thấp này, quần áo như thế chỉ có những người 'trú ở sau tường đá' mới có thể mặc nổi.

Nhóm A Man năm ngoái còn là chiến nô ti tiện trong bộ lạc Đại Hồ, mới chỉ nửa năm, họ đã mặc được quần áo mà chiến sĩ thú nhân không nhất định mặc nổi.

Bộ lạc Trường Hà giàu có cỡ nào đây.

Lại nhìn những thứ họ mang tới giao dịch lần này, trừ muối huyết quý giá ra, còn có rất nhiều thứ kỳ hiếm họ ngay cả thấy cũng chưa từng thấy.

Chén gốm, chắc chắn mỹ quan, có nhiều đồ án đủ màu, trước không nói những đồ án này có đẹp hay không, chỉ riêng về màu sắc trên đó đã đủ hấp dẫn ánh mắt các thổ dân, mua!

Vò gốm, có thể ướp cải chua cải mặn cải muối trứng muối, kéo dài thời kỳ giữ chất của các loại thức ăn đồng thời còn có thể hưởng thụ mỹ thực phong vị độc đáo, mua vò gốm cho phương pháp muối dưa miễn phí, ưu đãi siêu giá trị, mua!

Dây chuyền may mắn, thần bí xinh đẹp, nghe nói được thần thú chúc phúc, ai còn chưa có giống cái, vậy thì càng phải mua!

Các loại gia vị, cho một chút vào đồ ăn, đồ ăn sẽ trở nên vô cùng mỹ vị, bỏ qua cơ hội này thì phải đợi sang năm mới mua được, nhất định mua!

Bột súc miệng, bột tắm rửa, rượu trái cây…

Mua mua mua!

Bộ lạc Đại Hồ tiếp cận bên nam, xung quanh thủy thảo phong phú, mùa đông không lạnh lắm, so với bộ lạc Trường Hà, hoàn cảnh nơi này ưu việt hơn nhiều, lại thêm họ giỏi chăn thả, người ở đây giàu có hơn mấy bộ lạc xung quanh Hắc Sắc sâm lâm nhiều, đặc biệt là mấy thổ dân quý tộc, nô lệ dưới tay nhiều, bò dê nhiều, trao đổi các loại đồ xa xỉ, cả mắt cũng không chớp lấy một cái.

Buôn bán rôm rả hơn tưởng tượng của Tinh quá nhiều, nhưng phiền não cũng theo đó mà tới___ thức ăn và nô lệ đổi tới quá nhiều, không đưa nổi về bộ lạc làm sao đây?

Lực không thể tham gia lần giao dịch này, trong lòng tiếc nuối vô cùng, hắn chỉ có thể truyền thụ lại cho em trai nhà mình tất cả bí quyết giao dịch hắn tổng kết ra được trước lúc khởi hành. Trên đường Tinh tới đây, hồi vị lại kỹ xảo giao dịch Lực dạy vô số lần, vốn cho rằng có thể đại triển thân thủ, ai biết người bên đây đặc biệt giàu, căn bản không trả giá gì, hại hắn nghẹn một bụng sức không chỗ sử.

Hơn nữa chỉ riêng đồ giao dịch với bộ lạc Đại Hồ, đã chứa không nổi, hắn còn phái một vài thuyền chia ra đến bộ lạc Cô Sơn và bộ lạc hầu thú cùng với bộ lạc dực nhân, mấy bộ lạc này đều có thứ Vu Nặc đại nhân dặn dò nhất định phải cố gắng mang về bộ lạc, cho nên, hoàn toàn không thể hy vọng thuyền đến những bộ lạc này còn chỗ trống.

Liên tưởng đến bộ lạc con mới xây, trong lòng Tinh mơ hồ có một vài suy nghĩ, nhưng hắn không thể làm chủ, tất cả phải đợi thủ lĩnh tới rồi nói.

Lần này Bạch không xuất phát cùng đám người Tinh, nhưng trước khi Tinh xuất phát, hắn đã bí mật nói với Tinh, hắn sẽ trực tiếp bay tới hội hợp với họ trễ hơn.

Vì các thú nhân say sóng, triệt để làm loạn kế hoạch của Bạch, tuy Bạch rất tin tưởng năng lực của Tinh, nhưng dù sao cũng lo lắng họ sẽ xảy ra chuyện, một là thú nhân đi theo quá ít, mà đồ trên thuyền họ quá nhiều, tài vật động lòng người, khó tránh sẽ gặp phải những kẻ thấy tiền nổi ý.

Bạch đã đi qua bộ lạc Đại Hồ một lần, vì thế rất rõ mình muốn qua đó đại khái mất bao lâu, hắn vốn đã tính thời gian xuất phát, định trước sẽ hội hợp với bọn Tinh, rồi đi giao dịch với bộ lạc xung quanh. Kế hoạch rất tốt, nhưng hắn và Ngô Nặc đều tính sót một nhân tố quan trọng___ gió và nước.

Lúc nhóm người A Man đi bộ lạc Trường Hà, đã qua kỳ gió, cho nên không tính là thuận gió hoàn toàn, lại thêm đi thuyền nghịch nước, rất nhiều lúc chỉ có thể dựa vào chèo gỗ khua nước, tốc độ tự nhiên rất chậm

Mà lần này họ đi, đúng lúc bắt kịp kỳ gió nửa đầu năm, có thể nói là thuận gió lại thuận nước, hơn nữa lại biết tuyến đường, bớt đi không ít đường rẽ, tự nhiên nhanh hơn lần đầu họ thử thuyền rất nhiều.

Kết quả, nhóm Tinh đã đến rồi, mèo tâm cơ còn đang ở bộ lạc cùng tiểu Kala ra sức tranh sủng!

Nguyên đoàn người Tinh có đủ bốn trăm người, mỗi ngày cần tiêu hao lượng lớn thức ăn, lương thực dự trữ mang ra từ bộ lạc đã tiêu gần hết trên đường, chỉ riêng bắt đồ trong sông không thể thỏa mãn tiêu hao của họ, phân một phần người đi săn bắt, gần đó không quen thuộc dễ gặp chuyện không nói, là kẻ ngoại lai, họ mang lượng lớn vật tư quý giá, cứ đợi ở tại chỗ, không hề an toàn.

Theo hẹn định với Bạch, Tinh mang tất cả mọi người đợi Bạch ba ngày ở chỗ đã nói, ba ngày sau Bạch vẫn không xuất hiện. Tinh quả quyết không đợi nữa, mà theo như an bài Bạch đã nói, phân binh bốn đường, chia ra đến bộ lạc Cô Sơn, tộc hầu thú, bộ lạc dực nhân, hắn dẫn theo người và vật tư nhiều nhất đến bộ lạc Đại Hồ.

Đợi sau khi giao dịch hoàn thành, họ sẽ hội hợp ở chỗ đã chia tay, sau đó cùng trở về.

Bộ lạc dực nhân ở hạ du bộ lạc Đại Hồ, trực tiếp thuận nước đi là được, bộ lạc Cô Sơn ở một nhánh chảy của Trường Hà, cần phải đi ngược nước một đoạn, hơn nữa thuyền không thể trực tiếp chạy tới bộ lạc, thời gian cần giao dịch sẽ càng lâu. Tộc hầu thú ở sâu trong rừng, không có con sông liên thông với Trường Hà, thuyền căn bản không thể vào, chỉ có thể dùng cách khác trực tiếp mang vật tư đi vào bằng đường bộ.

Tinh bảo người đặt bẫy vây săn một đàn ngựa sừng cỡ nhỏ, tóm được hơn ba mươi con ngựa sừng, miễn cưỡng thuần (đánh) phục xong, để người cưỡi chúng, mang vật tư hùng dũng đến bộ lạc hầu thú.

Đáng thương Hắc Phong khó khăn lắm mới tìm về được tộc đàn, đoạt lại vương vị ngựa sừng vương của mình, lại một lần nữa xui xẻo bị bắt làm công cụ vận chuyển.

Vận khí này thật sự là không ai bằng .

Giao dịch bên bộ lạc Đại Hồ đã sắp tiến vào đoạn cuối, người Tinh phái đi thuận lợi tới được bộ lạc Sào.

Trong sáu mươi chiến nô lúc trước Ngô Nặc mua ở bộ lạc Đại Hồ, có vài người ra đời ở bộ lạc Sào, lớn đến mười hai mười ba tuổi bị chủ nhân bán cho Tang Ba bộ lạc Đại Hồ đổi muối thô.

Họ thông hiểu ngôn ngữ của bộ lạc Sào và bộ lạc Đại Hồ, giao tiếp không thành vấn đề. Lần này họ chủ động thỉnh cầu đến bộ lạc Sào giao dịch, trừ vì giao dịch thuận tiện, còn có một mục đích chính là muốn mua người nhà mình đi.

Khi họ bị bán đến bộ lạc Đại Hồ, đã hơn mười tuổi, họ có tư cách trở thành chiến nô, thì đương nhiên phải cao lớn hơn thuần nhân cùng tuổi, theo tiêu chuẩn của thế giới này, miễn cưỡng có thể tính vào hàng ngũ người trưởng thành.

Lúc đó, họ là nô lệ, đối với chủ nhân, căn bản không có bất cứ quyền lên tiếng nào, giống như gia súc, bán cũng đã bán rồi, chủ nhân ngay cả sống chết của họ cũng không để ý, càng sẽ không để ý họ có cốt nhục phân ly, thân nhân vĩnh biệt không.

Nhưng họ để ý.

Đặc biệt là, hiện tại họ sống tốt, ba mẹ anh chị em của họ lại vẫn sống như gia súc.

Nhất định phải mang họ đi!

Mang họ tới bộ lạc Trường Hà, nghĩ cách giúp họ xóa đi thân phận nô lệ, để họ trở thành cư dân bộ lạc Trường Hà, nếu vận may tốt, em trai em gái còn nhỏ còn có thể đi học, sau này vận mệnh của họ sẽ hoàn toàn khác.

162. Chương 162: Giao Dịch Muối Huyết 2

Bộ lạc Sào trồng 'guli' (giống lúa mì nguyên thủy' là chính, sản lượng guli thấp, để có thêm càng nhiều thức ăn, gần như mỗi năm họ đều khai khẩn đất hoang không ngừng tăng diện tích gieo trồng.

Năm ngoái sau khi Ngô Nặc dạy mọi người dùng guli mài ra làm thành các loại bánh, rất nhiều dực nhân kén ăn không thích guli cuối cùng cũng thích guli, để ngày ngày có thể ăn đồ ngon, bộ lạc Sào năm nay gần như mở rộng diện tích gieo trồng gấp đôi.

Cứ thế, công việc dồn lên người các nô lệ càng nhiều.

Đồ Bàn, trưởng thành ở bộ lạc dực nhân, bị chủ nhân chuyển bán đến bộ lạc Đại Hồ. Khi hắn không dễ dàng gì tìm được thân nhân, cha mẹ lớn tuổi của hắn đang gồng lưng, mồ hôi như mưa làm việc trong ruộng đất hoang mới khai khẩn, một dực nhân tóc nâu cầm roi da ngồi trên cành cây, roi vung lên vun vút, cứ như một giây sau sẽ đánh xuống.

Ánh mắt dực nhân vô cùng sắc bén, Đồ Bàn vừa tiếp cận, ông đã phát hiện, đôi cánh chợt mở ra, giây tiếp theo đã đứng trước mặt Đồ Bàn, hơi nhíu mày hỏi: "Cậu là… Đồ Bàn?"

Cho dù Đồ Bàn hiện tại đã không còn là nô lệ nữa, nhưng đối mặt với người từng là chủ nhân, cho dù hắn biết người trước mắt nhìn rất hung, kỳ thật tốt hơn rất nhiều người, rất hiếm khi vô duyên vô cớ đánh phạt nô lệ của mình, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn có chút kinh sợ khó gọi tên, thành thật gật đầu, hai chữ 'chủ nhân' bồi hồi rất lâu bên miệng, rốt cuộc không gọi ra.

"Cậu sống ở bộ lạc Trường Hà rất tốt hả?" Dực nhân đã không còn trẻ tuổi, trong mái tóc màu nâu mơ hồ thấy được không ít tóc bạc, ông nhìn Đồ Bàn sinh ra lớn lên, khi Đồ Bàn ra đời, đứa con thuần nhân thứ hai của ông lại đúng lúc bệnh chết được vài ngày, ông gần như xem Đồ Bàn là một nửa con của mình, nếu không phải mấy năm trước ông thật sự không còn cách nào, cũng sẽ không bán Đồ Bàn đổi muối thô. Vốn ông không muốn bán Đồ Bàn, là Đồ Bàn tự mình chọn.

Đương nhiên, cũng vì nô lệ trong tay ông không nhiều, nếu không bán Đồ Bàn, thì chỉ có thể bán cha mẹ của Đồ Bàn. Nếu thế, ba em trai em gái của Đồ Bàn sẽ không còn cha mẹ chăm sóc, Đồ Bàn cảm thấy mình đã lớn rồi, hoàn toàn có thể tự chăm sóc bản thân, nên chủ động đề xuất hắn nguyện ý đi theo người bộ lạc Đại Hồ.

Đời người có lúc thật sự rất kỳ diệu, nếu khi đó Đồ Bàn không chọn ly khai, hắn sẽ không trở thành chiến nô của bộ lạc Đại Hồ, không trở thành chiến nô của bộ lạc Đại Hồ, thì sẽ không gặp được Vu Nặc đại nhân và Bạch đại nhân, nếu không gặp họ, hiện tại hắn vẫn là một trong rất nhiều nô lệ, giống những nô lệ khác, cả đời không ngừng làm việc, trân mắt nhìn thân nhân của mình trăn trở lưu lạc, vĩnh viễn không thể nắm giữ vận mệnh của mình.

Mà hiện tại, hắn đã thành công xóa bỏ thân phận nô lệ, trở thành một thành viên trong quân đoàn thuần nhân bộ lạc Trường Hà, không cần phải chịu đói, lập công còn được thưởng. Hiện tại hắn thậm chí còn là thuyền trưởng một chiếc thuyền, tất cả người trên thuyền tính cả chiến sĩ thú nhân đều phải nghe hắn an bài điều phối, đây là điều trước kia hắn nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Lại một lần trở lại nơi mình sinh ra lớn lên, Đồ Bàn không khỏi sinh ra rất nhiều cảm khái, sau đó tận đáy lòng cảm tạ Vu Nặc đại nhân và Bạch đại nhân đã triệt để thay đổi vận mệnh của hắn.

Mà hiện tại, hắn còn muốn thay đổi vận mệnh của người nhà mình.

Đồ Bàn gật đầu thật mạnh, nói: "Tôi sống rất tốt, Vu Nặc đại nhân đã xóa bỏ ấn ký nô lệ của tôi, hiện tại tôi là chiến sĩ của bộ lạc Trường Hà! Vu Nặc đại nhân phát cho tôi rất nhiều tiền, tôi dùng số tiền này đổi một chút muối huyết, tôi, tôi muốn…"

"Cậu muốn đổi đi cha mẹ và em trai em gái của cậu sao?" Dực nhân trung niên cười hỏi.

"Đúng."

"Trước phải nói, ít là bốn mươi ống muối huyết…" Dực nhân trung niên nghĩ tới gì đó, đột nhiên đổi lời: "Bỏ đi, cha mẹ cậu đã lớn, không đáng bao nhiêu muối huyết, cho tôi hai mươi ống muối huyết, cậu mang họ đi hết, nhưng nhất thiết không thể để dì Dực Nguyệt của cậu biết, nếu không tôi thảm rồi."

Nhớ tới cảnh nữ chủ nhân hung hãn đánh nam chủ nhân tới mức chạy loạn khắp bộ lạc, Đồ Bàn cười rất không phúc hậu, sau đó nghiêm túc nói: "Chú Dực Tước, tôi có tiền, tôi sẽ trả cho chú 100 cân muối huyết, chú là người tốt, cảm ơn chú." Không còn là chủ nhân, mà là chú.

'Cảm ơn' là từ Đồ Bàn mới học được sau khi tới bộ lạc Trường Hà, Dực Tước nghe không hiểu là ý gì, nhưng hắn hiểu được sự cảm kích của Đồ Bàn, hắn cười nói: "Vậy thì 40 ống muối huyết đi, thêm một ống tôi cũng không cần, ba mẹ em gái em trai của cậu đều ở bên đó, cậu mau qua đi."

Đồ Bàn thuận lợi mang thân nhân đi từ chỗ Dực Tước, những người khác thì không thuận lợi như thế, hoặc nhiều hoặc ít đều bị tiền chủ nhân đoạt đi chút đồ.

May mà họ tới có chuẩn bị, sáu mươi người tới bộ lạc Trường Hà, hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút phần thưởng, trong mùa đông bộ lạc cung cấp đồ ăn đồ uống, họ căn bản không dùng tiền. Biết họ muốn mua về người thân của mình, có vài chiến nô đã không còn thân nhân, cũng lấy hết tiền của mình ra, cho người không đủ tiền mượn. Mọi người giúp đỡ gom góp lại, về sau Vu Nặc đại nhân biết chuyện của họ, lại lấy danh nghĩa cá nhân, cho họ mượn một khoản tiền.

Cho nên, lần này họ tới đây đã mang theo đủ đồ đổi về thân nhân của mình.

Nghiêm khắc mà nói, bộ lạc dực nhân không giàu có như bộ lạc Đại Hồ, nhưng các dực nhân có cánh, có thể bay tới rất nhiều hiểm địa thú nhân khó thể tới, vì thế, họ tích lũy được không ít vu dược quý giá, cùng với những giống trái cây hiệu quả đặc thù giống quả nham, lại thêm sáp trùng chất lượng khác nhau, hạt giống lúa mì nguyên thủy đặc biệt lựa chọn theo yêu cầu của Ngô Nặc, từ bộ lạc Trường Hà đổi đi hơn 20000 cân muối huyết, cái này còn chưa tính muối huyết các cư dân trực tiếp đổi được từ đội thuyền.

Trừ muối huyết ra, họ trao đổi không ít đồ gốm.

Các dực nhân thích ăn trứng, sớm đã thèm nhỏ dãi trứng muối Ngô Nặc nói / .

Bột súc miệng, bột tắm rửa cũng là đồ tốt, có thể đổi bao nhiêu thì đổi bấy nhiêu!

Phù hộ chúc phúc của thần thú đối với dực nhân không có sức hấp dẫn gì, nhưng dây chuyền may mắn thật sự rất đẹp, dây chuyền may mắn trải qua cải thiện một bước, do các người lùn bôi thêm chất màu tươi sáng, hình dáng khác nhau màu sắc khác nhau, dùng da thú tuyết trắng tô điểm, các giống cái nhìn thấy căn bản không dời chân được, các giống đực… trừ móc túi ra còn có thể làm gì?

Bộ lạc dực nhân tuy không giàu có như bộ lạc Đại Hồ, nhưng đào vốn gốc ra trao đổi cũng không thể xem thường, rất nhanh, mười mấy chiếc thuyền đám Đồ Bàn chạy tới, chiếc nào cũng nhét đầy.

Bộ lạc dực nhân trao đổi nhiều thứ như thế, tự nhiên không phải toàn để hưởng thụ.

Họ là chuẩn bị cho hội chợ bộ lạc dực nhân sắp tới.

So với các bộ lạc dực nhân khác, nơi họ ở khá xa cách, mỗi lần thứ có thể mang tới hội chợ không nhiều, tự nhiên không đổi được đồ gì tốt. Nhưng năm nay có những đồ giao dịch của bộ lạc Trường Hà, họ nhất định có thể lộ mặt sáng trong hội chợ bộ lạc dực nhân, đổi được càng nhiều đồ càng nhiều nô lệ.

Không chừng về sau, họ cũng có thể chủ trì hội chợ bộ lạc nha.

Cho nên, đồ tốt càng nhiều càng tốt!

Vốn dĩ, Dực Tráng Tráng và Dực Mao Mao đều muốn lên thuyền bộ lạc Trường Hà xem thử, nhưng mấy người Đồ Bàn sớm đã được Ngô Nặc dặn dò qua, trừ nô lệ, người khác tạm thời trước đừng mang về bộ lạc.

Các chiến nô đã bị Ngô Nặc và Bạch lừa qua một lần, làm sao không biết 'dụng tâm lương khổ' của hai người họ, miệng ai cũng kín còn hơn trai, trừ nô lệ, bất luận ai cũng nhất loạt cự tuyệt.

Thế là, bộ lạc Trường Hà càng trở nên thần bí trong lòng mọi người.

Tộc hầu thú xa nhất, họ lại cư trú sâu trong rừng tránh thế ẩn cư, tăng thêm rất nhiều khó khăn cho giao dịch.

Nhưng, người bộ lạc Trường Hà mang theo muối huyết quan trọng nhất và vò có thể đựng 'nước thần ban', nói cái gì cũng phải giao dịch.

Chẳng qua tộc hầu thú đại khái là nghèo nhất trong mấy bộ lạc giao dịch lần này, họ vừa không có nô lệ cũng không có bao nhiêu vu dược quý giá, nhiều lắm chỉ là chút hạt giống cây ăn quả, căn bản không đổi được bao nhiêu muối huyết, cuối cùng họ chỉ có thể nhịn đau lấy ra một chút 'nước thần ban' để giao dịch.

Vì 'nước thần ban' và hạt giống cây ăn trái của tộc hầu thú là Ngô Nặc đặc biệt dặn dò qua, các thuyền viên cũng không cố ý làm khó tộc hầu thú, hai bên giao dịch coi như vui vẻ.

Tộc hầu thú có được muối huyết và vò mà họ muốn, các thuyền viên trừ đổi được lượng lớn hạt giống cây ăn trái, trái cây, còn đổi được sáu vò 'nước thần ban', mỗi vò có mười một mười hai cân, hương rượu thơm nồng khiến các thuyền viên thèm không thôi, nhưng nhiều lắm cũng chỉ có thể chảy nước miếng, không dám ăn vụng.

Đùa sao, dực hổ Bạch đã âm thầm cảnh cáo họ, 'nước thần ban' nếu thiếu đi một giọt sẽ tính sổ với họ! Chẳng qua, nếu có thể mang mấy vò này về, thì sẽ có phần thưởng riêng cho họ.

Cho nên, dù bộ lạc hầu thú cách rất xa, cũng có không ít thuyền viên tranh nhau tới đây.

Giao dịch bên bộ lạc Cô Sơn cũng vô cùng thuận lợi, vừa nghe nói người của bộ lạc Trường Hà đã tới, họ mang cành cây lá cây trường sinh mộc, gạo kê, vu dược đã chuẩn bị sẵn đưa tới nơi thuyền dừng.

Qua một mùa đông, thỏ mập A Lai lại trưởng thành lên chút, nhưng cậu ta hóa hình sớm, vẫn còn giống một đứa trẻ, thấy Ngô Nặc không tới, thất vọng quá trời.

Chẳng qua Ngô Nặc vẫn nhớ tới con 'thỏ mập' này, đặc biệt bảo người mang tới chút quà cho cậu ta.

Thứ khác không dễ bảo tồn, Ngô Nặc liền bảo người mang cho cậu ta một vò kẹo viên dùng mía tinh luyện ra nước, lại dùng nước đường đó cộng thêm các loại quả khô và quả hạt nấu thành.

Kẹo Ngô Nặc tự làm, mùi vị đương nhiên không thể sánh được với mấy loại kẹo ngon ở hiện đại, có vài chỗ nấu không đạt thậm chí còn mang theo chút vị cháy dính nhàn nhạt.

Nhưng đối với người thế giới này, đây tuyệt đối là mỹ vị vô cùng hiếm thấy khó có.

A Lai cao hứng phát điên, kết quả hôm sau kẹo của cậu ta đã bị Thụ Tiểu Thất ăn vụng một nửa.

A Lai tức phát khùng, đánh một trận với Thụ Tiểu Thất, chẳng qua đợi khi Thụ Tiểu Thất tìm các loại trái cây ngon về cho cậu ta, thỏ mập lại được dỗ vui vui vẻ vẻ.

Nhưng kẹo vẫn là hết rồi.

A Lai còn muốn ăn kẹo ngọt ngào, cũng rất hiếu kỳ bộ lạc Trường Hà, muốn đi xem thử, cậu ta quấn các thuyền viên rất lâu, đáng tiếc các thuyền viên này bị đặc biệt dặn dò không thể mang người về, A Lai cuối cùng chỉ có thể thất vọng nhìn thuyền lớn dần biến mất ở cuối con sông.

Giao dịch cùng mấy bộ lạc đều được tiến hành vô cùng thuận lợi, đợi khi Bạch đại miêu luyến tiếc không nỡ ra khỏi nhà, thuyền đã bắt đầu khởi hành trở về.

163. Chương 163: Ngựa Sừng

Thuyền đi nghịch nước, tốc độ trở về chậm hơn lúc đi rất nhiều, do chở lượng lớn đá quặng, sáp trùng, guli và gạo kê vân vân, thuyền không chỉ bị nhét tới không còn một chút khe hở nào, tải trọng gần như đến cực hạn. Như vậy, trên thuyền căn bản không có nhiều vị trí chừa cho các nô lệ giao dịch tới.

Số lượng nô lệ này không ít, có hơn một ngàn hai trăm người.

Tuyệt đại đa số nô lệ đều tới từ bộ lạc Đại Hồ, rất ít tới từ bộ lạc Cô Sơn.

Trừ mấy người Đồ Bàn tự bỏ tiền túi giao dịch người thân có già có trẻ của mình ra, những nô lệ khác đều là nô lệ trẻ khỏe cỡ khoảng mười bảy đến hai mươi lăm, trong những nô lệ này, có gần một nửa là chiến nô, lực chiến đấu không tệ, còn lại một nửa cho dù không phải chiến nô, cũng đều rất khỏe mạnh, hơn nữa còn có mười mấy người là nhân tài kỹ thuật Tinh bỏ giá cao đổi về___ vô cùng sở trường chăn nuôi gia súc, có thể giúp gia súc đỡ đẻ, còn có thể dùng một vài cỏ dại không bắt mắt chữa bệnh cho gia súc. Nếu có thể thuận lợi mang họ về bộ lạc, đối với bộ lạc mà nói, tuyệt đối là trợ giúp lớn.

Nhưng bất luận là Tinh hay Bạch đều không nghĩ tới, lần giao dịch này thật sự quá thành công, giao dịch được nhiều vật tư hơn họ tưởng tượng, tới mức trên thuyền căn bản không có nhiều chỗ để an trí cho những người này.

Làm sao đây?

Tinh suy nghĩ qua các loại biện pháp, thậm chí vô cùng lớn gan thiết tưởng qua, giống như khai phá bộ lạc con, tìm chỗ thích hợp, để những nô lệ này lại, từ không thành có khai phá ra một bộ lạc con hoàn toàn mới hoàn toàn phụ thuộc bộ lạc Trường Hà.

Nhưng, suy nghĩ này cuối cùng vẫn bị hắn phủ quyết.

Không vì gì khác, chủ yếu là đau thịt.

Những nô lệ này không giống mấy người lấy tới trừ tiền bồi thường từ bộ lạc Mục Nguyên, toàn bộ là dùng từng bao muối huyết đổi tới, là một phần tài phú của bộ lạc. Cho dù những nô lệ này kỳ thật về bản chất không có gì khác biệt với những người lấy từ bộ lạc Mục Nguyên, nhưng đối với Tinh, với tất cả những thuyền viên tham gia giao dịch, những người này đại biểu từng bao muối huyết đo đỏ, từng đồng tiền tệ xinh đẹp. Không mang bọn họ về bộ lạc, vậy chịu thiệt lớn rồi.

Hơn nữa, nơi này quả thật cách bộ lạc Trường Hà quá xa, không giống bộ lạc con mới xây, cách bộ lạc Trường Hà chỉ một hai ngày đường, có chút gió thổi cỏ lay đều không che giấu được họ, mà nơi này cách bộ lạc Trường Hà nếu đi đường đất liền ít nhất cũng hai ba tháng, thật sự là roi dài không với tới. Giả sử những nô lệ này có lòng phản nghịch, hoặc dứt khoát bỏ chạy, họ ngay cả một chút biện pháp cũng không có.

Cắn cắn răng, Tinh quyết định trước đi cùng những người này, tất cả đợi dực hổ Bạch tới rồi quyết định.

Bạch tính sai tốc độ bọn Tinh xuôi nam, đợi khi hắn luyến tiếc không nỡ bị bạn lữ và 'con trai' của hắn vô tình đá ra khỏi cửa, bọn Tinh đã bắt đầu quay về, đợi hắn đi suốt ngày đêm cuối cùng hội họp với bọn Tinh, nhóm người họ mới hùng dũng… ặc, đi được một đoạn nhỏ.

Do đặc biệt 'người nhiều thế lớn', cộng thêm họ đã hung hãn diệt luôn bộ lạc Thổ Sài xú danh gần đây, đoạn đường này đoàn người Tinh đi vô cùng thuận lợi, căn bản không có người dám chủ động tới trêu chọc họ.

Các thuyền viên luôn rục rịch muốn nhân cơ hội làm chút 'bồi thường chiến tranh' buồn rầu cực điểm .

Hơn một ngàn người, mỗi ngày cần tiêu hao lượng lớn thức ăn. Thức ăn mấy người Tinh mang đi từ bộ lạc sớm đã ăn sạch trên đường, trước khi lên đường trở về tuy họ cũng đổi chút đồ ăn dễ bảo tồn từ các bộ lạc, nhưng do những vật tư khác thật sự quá nhiều, không gian để đặt thức ăn thật sự có hạn, căn bản không cách nào cung ứng nhu cầu cho tất cả mọi người.

May mà bên bộ lạc Đại Hồ sớm đã mày mò ra cách dùng gia súc kéo xe, xe không cách nào so sánh với cái Ngô Nặc mua từ hệ thống, đơn giản đến mức khiến người ta hoài nghi chúng bất cứ lúc nào cũng có thể rời ra, mà trên thực tế, những cái xe đó quả thật cũng không thể chở quá nhiều đồ. Chẳng qua, bộ lạc Trường Hà sớm đã thông qua mô phỏng xe bò 'thần ban', tìm ra được cách làm xe bò 'vừa lớn vừa chắc', mấy chiến sĩ thuần nhân Tinh, thời gian thủ ở bộ lạc nhiều hơn chiến sĩ thú nhân nhiều, hơn nữa từng một dạo phụ trách nhiệm vụ xây nhà cho bộ lạc, sau đó trong quá trình bàn giao cho tộc người lùn, học được không ít đồ, vì thế, chỉ cần hơi cải tiến xe thô sơ một chút, khiến chúng trở nên chắc chắn hơn, đối với họ mà nói vô cùng đơn giản.

Trước khi rời khỏi bộ lạc, Tinh đổi gần trăm chiếc xe từ bộ lạc Đại Hồ, vì họ rất hào phóng chỉ cho người bộ lạc Đại Hồ phương pháp cải tiến khung xe, những chiếc xe này không tốn bao nhiêu muối huyết. Ngược lại là gia súc kéo xe, do toàn bộ đều đã trải qua thuần hóa đặc biệt, giá cao hơn gia súc bình thường gấp bội, tốn nhiều muối huyết.

Chẳng qua, những chiếc xe này không phải chuyên dành để chở các nô lệ.

Trên xe đặt một vài vật tư mà thuyền không chở nổi___ mấy thứ vừa nặng vừa không đáng giá, lều da thú dùng để ở ngoài trời, lượng ít guli và gạo kê, cùng với vật tư ven đường thu thập được.

Cứ thế, không gian có thể chở người trên xe cũng ít đến đáng thương.

Tinh phái một vài thuyền viên lên đất liền, luân phiên quản những nô lệ này, ban đầu các thuyền viên ngồi xe ngựa, nhưng tốc độ xe quả thật quá chậm, gặp chỗ địa thế không bằng thì phải xuống, lên lên xuống xuống vô cùng phiền phức. Các thuyền viên dứt khoát từ bỏ ngồi xe, trực tiếp ngồi trên ngựa sừng.

Không sai, chính là Hắc Phong và các con dân của nó.

Hắc Phong xui xẻo sau khi giúp các thuyền viên hoàn thành giao dịch với bộ lạc hầu thú, không may mắn như năm ngoái được thả đi, ngược lại bị xem thành lương thực dự trữ tiếp tục lên đường .

Các ngựa sừng trải qua huấn luyện mài mòn, e dè khí tức đáng sợ trên người các thú nhân, đa phần đều khá thành thật. Ngựa sừng cao lớn, giỏi chạy, cưỡi chúng thoải mái hơn ngồi xe ngựa nhiều, phần lớn chỗ chướng ngại chúng đều có thể vượt qua được, không có xe bó buộc, chúng chạy nhanh như gió, muốn đi nơi nào cũng vô cùng thuận tiện.

Vì cưỡi ngựa sừng càng thoải mái thuận tiện, các thuyền viên dần không thích ngồi xe nữa.

Nhưng ngựa sừng phần lớn tính cách cao ngạo cương liệt, chúng sẽ sợ hãi khuất phục bởi khí tức trên người thú nhân, nhưng không nghe lời thuần nhân sai bảo. Chẳng qua, theo như những nô lệ giỏi chăn nuôi mà Tinh dùng giá cao đổi về nói, tính cách ngựa sừng cao ngạo, thuần nhân muốn khiến nó khuất phục không dễ, nhưng thuần nhân có thể dùng vũ khí chinh phục một con nào đó trong đàn, sau đó luôn cưỡi nó, thuần phục nó thích đáng, lâu dần con ngựa này sẽ chỉ nhận một mình hắn là chủ, sau đó thành thật nghe lời.

Biện pháp các nô lệ nói rất hữu dụng, dần dần, ngựa sừng trong đội ngũ càng lúc càng nhiều.

Hắc Phong sau khi bị bắt lại vô cùng nghẹn khuất, nhưng mắt thấy tiểu đệ càng lúc càng nhiều, vẫn là rất đắc ý.

Không sai, Hắc Phong xui xẻo sau khi đánh bại tất cả những ngựa sừng khiêu chiến nó, nó vẫn là ngựa sừng vương . Chẳng qua, Hắc Phong càng khó thuần hơn ngựa sừng khác, nó sớm đã bị Bạch đại miêu đe dọa đủ kiểu, lúc đối mặt với Bạch đại miêu, nó còn nghe lời, nhưng đồng dạng, nó không sợ mấy thú nhân bình thường cho lắm.

Kéo xe chở đồ có thể, muốn cưỡi trên người nó không có cửa đâu!

Sự khó thuần của Hắc Phong khiến thú nhân trong đội ngũ từng một dạo muốn giết nó, nhưng lại bị các nô lệ khuyên nhủ___

"... Nó là đầu đàn của những con ngựa sừng này, nếu giết chết nó, đám ngựa sừng sẽ lại chọn ra thủ lĩnh khác, chúng sẽ đánh nhau, rất nhiều ngựa sừng sẽ chết..."

Tinh không muốn làm lỡ hành trình, nên bảo người đừng động Hắc Phong.

Sau khi ngựa sừng nhiều lên, Hắc Phong không còn kéo xe, cũng không để người cưỡi, nhưng nó không nhân cơ hội chạy đi, ngược lại ngoan ngoãn đi trước đội ngũ, khiến mọi người chậc chậc khen lạ, đều nói Hắc Phong thủ lĩnh này thật xứng chức, đối với đồng tộc không rời không bỏ.

Hắc Phong nếu có thể nói chuyện, khẳng định sẽ nói mấy kẻ này bổ não là bệnh, nó chỉ là luyến tiếc mấy ngựa sừng cái xinh đẹp trẻ tuổi đó thôi!

Mọi người chẳng hiểu nguyên do, đều cảm động bởi màn não động của mình, sau khi biết ngựa sừng thích ngọt, họ thỉnh thoảng lại ném cho Hắc Phong vài trái cây ngọt ngào, thậm chí đôi khi còn có mật ong, Hắc Phong ai tới cũng không cự tuyệt, hơn mười ngày sau, thế mà mập ra một vòng.

Có ngựa sừng cái xinh đẹp, có trái cây và mật ong thơm ngon, nói thật, Hắc Phong hiện tại đã triệt để không nỡ bỏ đi.

Dợi khi Bạch đại miêu đi cả ngày lẫn đêm cuối cùng hội họp với đội thuyền, vừa nhìn đã nhận ra Hắc Phong.

Hắc Phong cũng ngay tức khắc nhận ra dực hổ Bạch hung tàn này, nó có thể cảm giác rõ khí tức trên người Bạch còn đáng sợ hơn cả năm ngoái, ánh mắt lạnh lùng của Bạch đảo qua, đầu gối Hắc Phong mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống đất, học theo các đồng tộc khác, yếu ớt hí nhẹ một tiếng.

Mà lúc này, suy nghĩ của Bạch đại miêu và ngựa sừng vương Hắc Phong không ngờ lại cùng một kênh___

Sao lại là con ngựa sừng này, thật xúi quẩy!

Sao lại là tên thú nhân này, thật xúi quẩy!

Không chỉ Hắc Phong, do Bạch không cố ý thu lại khí tức đáng sợ trên người, toàn bộ gia súc trong đội ngũ đều trở nên xao động, nhất thời đội ngũ nhanh chóng bị đủ các loại mùi thối gây mũi bao phủ.

Hết cách, rất nhiều động vật hễ sợ hãi sẽ không khống chế được bài tiết, chỉ đáng thương cho Bạch đại miêu khứu giác nhạy bén dị thường, vị chua đó suýt nữa, suýt nữa đã hun ngã hắn. Nhưng Bạch đại miêu là ai,

tố chất tâm lý kỹ năng giả khốc ngay cả người hiện đại như Ngô Nặc cũng phải chậc chậc khen ngợi, cho dù bị hun tới buồn nôn, cũng có thể tiếp tục vẻ mặt nhàn định cao lãnh, ngay cả chân mày cũng không nhíu lại.

Không hổ là thủ lĩnh!

Các thuyền viên biết thân phận Bạch không khỏi cảm khái trong lòng, thú nhân cường hãn nhất trong đội ngũ cũng không cách nào chinh phục ngựa sừng vương. Ngựa sừng vương không chút e dè cái chết vậy mà chỉ một ánh mắt của hắn đã quỳ xuống, cúi thấp đầu.

Này, này quả thật…

… là một hiểu lầm to lớn!

"Thủ lĩnh! Thủ lĩnh! Thủ lĩnh!" Các thuyền viên không khỏi kích động, lũ lượt đặt nắm đấm lên vị trí trái tim, quỳ một gối, cùng với tiếng hô của họ, nắm đấm nện liền lên vị trí đồ đằng ở ngực, tiếng hô vang trời.

Các nô lệ còn chưa hiểu ngôn ngữ bộ lạc Trường Hà, không biết các thuyền viên đang hô gì, nhưng lại có thể từ trong động tác của họ, phán đoán ra nam nhân cực kỳ tuấn mỹ cường đại trước mắt này có lẽ có địa vị vô cùng cao ở bộ lạc Trường Hà.

Bị bầu không khí cực kỳ nhiệt liệt lây nhiễm, các nô lệ không tự chủ quỳ xuống hết, giờ khắc này, sự cường đại của dực hổ Bạch như một đạo ấn khắc sâu vào trong lòng họ.

Mà kế đó, đạo ấn này sẽ chậm rãi khắc vào linh hồn họ.

164. Chương 164: Kỵ Binh

Sau khi Bạch tới, mọi người dựng trại nghỉ ngơi một ngày, hôm sau, Tinh dẫn phần lớn thuyền viên và một phần nô lệ, tốc hành theo đường thủy trở về. Bạch dẫn những người còn lại, men dòng sông trực tiếp từ trên bờ đi về bộ lạc Trường Hà.

Bạch cũng từng suy nghĩ, để những nô lệ này ở một nơi nào đó tại Trường Hà, mở một bộ lạc con hoàn toàn mới, làm điểm trung chuyển giao dịch bộ lạc. Nhưng suy nghĩ này cuối cùng bị chính hắn phủ quyết, vì bộ lạc hiện tại còn chưa có thực lực và tinh lực để khống chế một bộ lạc con vô cùng xa xôi.

Mà trong đám nô lệ này có không ít là chiến nô, vật cưỡi ngựa sừng khiến hắn có suy nghĩ càng tốt hơn.

Ngô Nặc từng đề cập qua với hắn một loại binh thuần nhân vô cùng lợi hại___ kỵ binh.

Ở thời kỳ binh khí lạnh trên trái đất, kỵ binh, đặc biệt là trọng kỵ binh, tuyệt đối là ác mộng đáng sợ nhất trong chiến tranh.

Ngô tiểu Nặc từng đề cập đại khái mấy chuyện kỵ binh cho Bạch đại miêu lúc hắn ăn hiếp Hắc Phong, sự hiểu biết của Ngô Nặc đối với kỵ binh cũng chỉ giới hạn trong mấy bộ phim truyền hình cổ trang ít ỏi đến đáng thương và mấy câu vụn vặt trong lịch sử lúc học trung học, vì thế cũng chỉ nói vô cùng hàm hồ, để Hắc Phong không bị đại miêu ăn hiếp, hình dung của y khó tránh khỏi có hơi hướm khoác lác (không phải đâu).

Khi đó Ngô Nặc cũng chỉ là tùy tiện nói một chút, nhưng Bạch lại nghe vào lòng.

Chiến nô, ngựa sừng, [Thú hình quyền].

Bạch do dự một buổi tối, cuối cùng nhịn đau hạ quyết tâm___ mang mấy nô lệ này theo đường bộ trở về bộ lạc, huấn luyện họ thành kỵ binh bất khả chiến bại Vu Nặc nói, thuận tiện mở luôn tuyến đường giao dịch trên đất liền từ bộ lạc Trường Hà đến bộ lạc Đại Hồ.

Một mũi tên trúng nhiều đích.

Nhưng Bạch vẫn rất do dự, nguyên nhân… nguyên nhân đương nhiên là vì Ngô Nặc rồi, nếu thực thi kế hoạch này, nhanh nhất cũng phải ba tháng sau hắn mới có thể trở về bộ lạc.

Vừa nghĩ tới phải tách khỏi Ngô tiểu Nặc lâu như thế, Bạch đại miêu liền không vui, lại nghĩ tới nhóc con Kala đáng ghét đó khẳng định cả ngày dính lấy Ngô tiểu Nặc của hắn, khi hắn ở nhà, Ngô tiểu Nặc đã đủ sủng con Kala đó, hắn không ở đó Ngô tiểu Nặc chắc chắn sẽ trở nên càng lợi hại, đợi ba tháng sau hắn về nhà, trong nhà còn địa vị của hắn sao?

Bạch đại miêu buồn rầu sâu sắc.

Chẳng qua, xoắn xuýt một hồi, Bạch lại rất đắc chí nghĩ___ Kala dù có được sủng thế nào chẳng qua cũng chỉ là một con thú cưng mà thôi, hắn mới là bạn lữ của Ngô tiểu Nặc, bạn lữ .

Sau khi bỏ qua uy hiếp nhỏ 'không đáng sợ hãi' từ Kala, Bạch đại miêu vẫn xoắn xuýt hơn nửa đêm___ Phải xa cách ba bốn tháng đó, hình như trước nay chưa từng xa tiểu sứ thần lâu như thế, đã bắt đầu nhớ y rồi làm sao đây?

Trong lều da thú, trên da thú màu nâu trơn bóng, mèo mập bốn vuốt chổng trời âu sầu vuốt vuốt cái bụng mập trắng bạc của mình, vô cùng buồn bã thở dài một tiếng.

Sớm biết, thì sẽ không ăn sạch lương khô Ngô tiểu Nặc chuẩn bị cho hắn nhanh như thế rồi, meo ~ sớm biết, thì tay sẽ không tiện như thế, cầm cá khô đi trêu con khủng long ngốc Kala kia, meo ~ sớm biết, thì không nên tham lam như thế, nhét đầy các loại đồ giao dịch trong nhẫn không gian, meo ~ mèo mập lăn lộn, nâng vuốt mập lên, dưới bộ lông màu bạc trắng, có một ký hiệu màu nâu nhạt nho nhỏ, chỉ cần không chú ý sẽ rất dễ bỏ qua.

Một đợt dao động không nhìn thấy, một con cá khô cay thơm phức bỗng dưng xuất hiện, tỏa ra mùi vị mê người trực tiếp rơi vào miệng mèo mập.

Meo meo ngao

Cá khô lại ít đi một con, cho dù hưởng thụ mỹ thực, mèo mập vẫn nhăn mặt, lăn một vòng, khoe vui vẻ.

Không nghĩ tới bản thân hắn bây giờ cũng có một chiếc nhẫn không gian giống với Ngô tiểu Nặc, hơn nữa diện tích không gian trong nhẫn còn lớn hơn tới năm lần, tiểu tâm can bị thương của mèo mập hình như lại dễ chịu hơn một chút. Nâng vuốt hôn lên vị trí đeo nhẫn, trong lòng thầm nói một tiếng ngủ ngon, lặng lẽ vận chuyển [Thú Thần quyết] cho đến khi trời sắp sáng, mới mơ hồ ngủ.

Không sai, Bạch đại miêu hiện tại cũng có nhẫn không gian rồi.

Chiếc nhẫn này là Ngô Nặc sau khi nhận nhiệm vụ chăm sóc khủng long Kalamunda, đạt được cơ hội rút thăm đầu tiên. Theo kinh nghiệm trước kia của Ngô Nặc, cơ hội rút thăm tùy ý của loại nghiệm vụ không phải tính cưỡng chế này bình thường sẽ không rút được thứ gì tốt, Ngô Nặc cho là lần này cũng giống như trước hơn phân nữa là rút phải 'xx bí chế hiệu hệ thống' gì đó, y không để tâm lắm, thậm chí vừa dùng thịt nướng trêu tiểu Kala, vừa tùy ý ấn nút nhận thưởng, kết quả bắn ra lại rút trúng một chiếc nhẫn không gian cấp thấp, không gian thậm chí còn lớn hơn cái y rút được lần trước năm lần, tới 50 mét khối.

Ngô Nặc trực tiếp ngu người, liên tục nhìn lại mấy lượt mới xác định không phải là mình hoa mắt, cũng không nằm mơ, ngay cả hệ thống luôn trầm mặc kiệm lời cũng khô khan nói một câu chúc mừng.

Chỉ đáng thương tiểu Kala, Ngô tiểu Nặc vừa kích động đã vô thức nhét thịt nướng có xương vào miệng Kala, Kala vốn đã nghẹn muốn chết, phần đầu xương chọt vào lưỡi nó, bột ớt cay trên thịt nướng khiến con mắt to màu hổ phách của Kala trực tiếp phủ lên một tầng hơi nước thật dày.

"Đừng khóc! Đừng khóc! Kala mày thật là tiểu phúc tinh của tao!" Ngô Nặc ôm tiểu long thú mập mạp, moa ~ một cú thật mạnh trên cái đầu trơn bóng của nó.

Tiểu Kala chớp chớp mắt, ánh nước trong mắt vẫn còn ngưng tụ, cái đuôi thô ngắn rũ xuống, bộ dạng cực kỳ đáng thương.

"Ngoan nào, đừng khóc sẽ cho mày ăn thịt." Tiểu Kala lúc cao hứng sẽ 'cười' xiu xiu, lúc bị thương bị đau sẽ rơi đậu vàng, lời y và Bạch nói hình như nó có thể hiểu được rất nhanh, Ngô Nặc một dạo còn hoài nghi nó

là thú nhân, nhưng bị đại vu phủ định. Theo cách nói của đại vu, long thú vĩnh viễn sẽ không biến thành người. Lại thêm Kala vốn không biết 'thú ngữ thiên phú' của thú nhân, chỉ biết kêu gào bình thường, Ngô Nặc giấu hoài nghi đó vào lòng. Nhưng y luôn cảm thấy, hệ thống sẽ không đơn đơn giản giản cho y một nhiệm vụ tặng không tích phân.

Năng lực hồi phục của Kala cực kỳ cường hãn, chỉ một lát, chỗ bị đâm rách da trên lưỡi đã không thấy nữa, đau đớn cũng theo đó biến mất, nhìn thấy thịt nướng óng vàng giòn tan được đưa tới trước mặt, Kala hưng phấn kêu o o ~, cứ thế ngậm lấy thịt nướng từ tay Ngô Nặc, chi trước ngắn ngủn mập mạp ôm chặt miếng thịt nướng gần như bằng một phần ba thân thể nó, nhai nhồm nhoàm, đã bắt đầu vui vẻ trở lại.

Ngoài ý muốn rút được nhẫn không gian, Ngô Nặc không hề do dự đưa ngay cho Bạch, còn trịnh trọng đeo nó lên ngón vô danh của Bạch.

So với đồ sắt, xe ngựa trước kia, nhẫn không gian thần kỳ mới có thể chân chính gọi là vật thần ban về mặt ý nghĩa, chính vì biết sự quý giá của nhẫn, Bạch ngược lại không muốn nhận, vì hắn cảm thấy Ngô Nặc cần chiếc nhẫn này hơn hắn.

"… Trong nhẫn đựng thêm một chút vu độc, vu dược, còn có vũ khí, cậu đeo có thể phòng thân." Bạch đặt chiếc nhẫn màu cổ đồng vào lòng bàn tay Ngô Nặc.

Nhưng Ngô Nặc lại trực tiếp đeo nhẫn lên ngón vô danh của Bạch, vừa đeo vừa nói: "Ở chỗ chúng tôi, hai người nếu xác định quan hệ bạn lữ, sẽ tặng nhẫn cho đối phương, hơn nữa đeo nhẫn lên ngón vô danh, vì nơi đó là nơi cách trái tim gần nhất. Cậu nguyện ý đặt tôi vào lòng cậu không?" Nói xong, Ngô Nặc ngẩng đầu nhìn đôi mắt băng lam của Bạch.

Bạch hiếm khi đỏ cả lỗ tai, trong hùng hồn tựa hồ còn mang theo chút cấp thiết: "Cậu vốn luôn ở trong lòng tôi."

"Xem đi, kích cỡ vừa đúng, màu cũng rất thích hợp với cậu." Ngô Nặc cười nói, trên mặt lộ ra hai lúm đồng tiền nhàn nhạt, còn hơi đỏ lên. Cho dù đã ở cùng Bạch từ lâu, nhưng đeo nhẫn lên ngón vô danh gì đó, luôn cảm thấy có chút căng thẳng, được rồi, có lẽ không chỉ một chút.

Bạch nhìn nhẫn trên ngón vô danh, khóe môi căn bản cứ vểnh lên không thể khống chế được, nụ cười trên mặt ngày càng rộng, khóe mắt đuôi mày toàn là vui vẻ không thể giấu được.

"Cậu thử liên kết với nhẫn…"

Ngô Nặc chỉ cho Bạch cách để nhẫn không gian nhận chủ, rất nhanh, Bạch đã thành công khiến nhẫn nhận chủ, nhẫn cũng hóa thành một vòng hoa văn nhạt, được giấu đi.

Có nhẫn không gian rồi, lần này Bạch ra ngoài lại mang theo không ít vật tư giao dịch, còn quấn Ngô Nặc làm cho hắn không ít 'lương khô' đặt trong nhẫn.

Hắn vốn cho rằng chẳng mất bao lâu sẽ được về, mèo tham trên đường ăn lương khô chẳng thèm tiết chế chút nào, ai biết kế hoạch không theo kịp biến hóa, lương khô Ngô tiểu Nặc tự tay làm cho hắn chỉ còn lại một hủ cá khô cay nhỏ, nhưng ít nhất hắn cũng phải ba tháng nữa mới có thể về bộ lạc.

Sét đánh giữa trời quang! Cả con mèo đều thấy không tốt.

Nhất định phải tăng nhanh thời gian trở về!

Đội thuyền Tinh thống lĩnh toàn tốc trở về, cho dù đi nghịch nước, tốc độ cũng nhanh hơn đoàn người Bạch rất nhiều, ba ngày sau, họ đã vượt xa đoàn người Bạch, biến mất trong Trường Hà mênh mông.

Nếu chỉ luận riêng tốc độ của ngựa sừng, đi đường bộ kỳ thật còn nhanh hơn đi thuyền ngược nước, nhưng ngựa sừng, bò man cần kéo xe, đi trên lục địa hoàn toàn không có đường, thường xuyên gặp phải các chướng ngại chắn đường to to nhỏ nhỏ, các nô lệ cần không ngừng tìm thức ăn lấp bụng, trong đội ngũ còn có một vài nô lệ già yếu, Bạch còn giao dịch với bộ lạc ven đường, hắn còn muốn huấn luyện ra một đội kỵ binh thuần nhân dũng mãnh không sợ bách chiến bách thắng… đủ nhân tố cộng lại, cho dù Bạch mỗi lần đều sẽ dò sẵn đường tốt, cố gắng tránh để mọi người đi dường vòng, nhưng tốc độ của đội ngũ vẫn chậm hơn dự tưởng của Bạch rất nhiều.

Nhưng, theo thời gian trôi đi, Bạch lục tục dẫn người đi bắt lượng lớn ngựa sừng trở về, chậm rãi, trong đội ngũ trừ nô lệ quá lớn hoặc quá nhỏ tuổi, những nô lệ khác mỗi người đều có một con ngựa sừng thuộc về mình. Trải qua một thời gian làm quen, các nô lệ căn bản có thể điều khiển ngựa của mình rất tốt.

Bạch chọn chọn lựa lựa, từ trong hơn một ngàn nô lệ chọn ra hơn 700 người, trực tiếp xây dựng một đoàn kỵ binh chiến nô.

Hắn làm theo khuôn mẫu của các quân đoàn khác, lấy chế độ ba ba làm cơ sở, phân quân đoàn này thành ba tiểu đoàn, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn phó tạm thời sẽ do sáu thuần nhân của bộ lạc Trường Hà đảm nhận, tiếp theo trưởng phó đại đội, trung đội, tiểu đội thì xem biểu hiện của các chiến nô, sẽ đề bạt sau. Phàm là nô lệ được đề bạt lên, có thể trực tiếp miễn trừ thân phân nô lệ, trở thành cư dân chính thức của bộ lạc, hưởng thụ tất cả đãi ngộ của bộ lạc. Người không được chọn, có thể dựa vào chiến công và biểu hiện, cũng sẽ có cơ hội miễn trừ thân phận nô lệ.

Trong bộ lạc Đại Hồ cũng có chiến nô siêu việt được xóa đi thân phận nô lệ, nhưng cơ hội này ít đến đáng thương, mấy năm cũng không thấy được một chiến nô may mắn như thế.

Mà hiện tại, Bạch một hơi đã đưa ra hơn hai trăm cơ hội xóa đi thân phận nô lệ, hơn nữa không chỉ là miễn trừ thân phận nô lệ, thậm chí còn cho họ chức quan trong quân đoàn, với những chức quan khác nhau, họ có thể hưởng thụ rất nhiều đãi ngộ cả nằm mơ cũng chưa dám nghĩ tới.

Các nô lệ nghe xong đoạn phiên dịch ngắt ngứ của đám người Đồ Bàn, ai cũng đỏ cả mắt!

165. Chương 165: Kỵ Binh 2

Mỗi câu Bạch ném ra, các nô lệ căn bản không cách nào cự tuyệt.

Đây là một cơ hội thay đổi vận mệnh, không chỉ thay đổi vận mệnh của bản thân, còn có thể thay đổi vận mệnh của người thân.

Những nô lệ thanh niên trẻ khỏe Tinh giao dịch tới, phần lớn đều có cha mẹ anh chị em, có vài người thậm chí đã cùng nữ nô sinh con, nhưng, chỉ cần một tiếng hạ lệnh, họ căn bản không có bất cứ chỗ kháng cự nào đã phải chia cắt người thân.

Ở thời đại giao thông tin tức cực kỳ không thuận tiện này, rất nhiều lúc chia ly đại biểu với vĩnh biệt.

Họ không cách nào quên được khóe mắt đỏ hồng của cha mẹ người thân, không cách nào quên được từng tiếng kêu khóc thảm thiết của các con mình, nếu họ có thể thoát khỏi thân phận nô lệ, sớm muộn cũng có một ngày, họ có thể giống như mấy người Đồ Bàn, trở về đổi đi người thân của mình, sau đó cả nhà lại ở bên nhau, không cần lại chịu đựng nỗi khổ cốt nhục phân ly nữa.

Để được xóa bỏ thân phận nô lệ, để đạt được chức quan trong quân, các nô lệ liều mạng biểu hiện bản thân, ai cũng dồn hết sức và nỗ lực, không cần mạng triển hiện năng lực bản thân.

Được động lực to lớn thôi thúc, tiến bộ của các nô lệ nhanh vượt quá tưởng tượng.

Chẳng qua chỉ ngắn ngủi nửa tháng, có vài người đầu óc thông minh, đã có thể dùng tiếng Trường Hà tiến hành đối thoại cơ bản nhất. Người giỏi thuần hóa thú, không chỉ có thể dễ dàng điều khiển ngựa sừng của họ, còn có thể khiến các ngựa sừng phối hợp với họ săn thú. Có vài người có thiên phú lãnh đạo, bên người tụ tập một vài người nguyện ý đi theo họ, chậm rãi hình thành một vài tiểu đoàn thể, những tiểu đoàn thể này thông qua những ma sát không ngừng, có thể phối hợp được với nhau rất tốt, giết chết một vài con mồi lớn mà bình thường họ căn bản nghĩ cũng không dám nghĩ. Có vài người không sở trường tác chiến, nhưng lại giỏi quan sát, có thể thông qua một vài vết tích tìm được con mồi, vu dược, tung tích tới từ hoạt động của nhân loại…

Rất nhanh, vài tiểu đoàn trưởng đã được Bạch tuyển chọn ra, để cả đoàn kỵ binh này nhanh chóng ngưng tụ lại, đạt đến hiệu quả lệnh làm cấm ngưng giống như quân đoàn chính quy bộ lạc, sau khi được Bạch thủ lĩnh chấp thuận, họ ngay lập tức tuyên bố bổ nhiệm.

Chẳng qua, bổ nhiệm này là tạm thời, nếu sau đó biểu hiện của họ không tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thay đổi, bổ nhiệm chính thức và xóa bỏ thân phận nô lệ đều sẽ đợi đến khi trở về bộ lạc mới tiến hành.

Nhưng cái này đối với những nô lệ được chọn trúng mà nói, đã là khích lệ cực lớn.

Mà sau đó, quan mới phải biết thể hiện, ở thời đại xã hội nguyên thủy này cũng rất thông dụng, vì bảo đảm vị trí của mình, các nô lệ được chọn toàn bộ hận không thể lập tức tạo ra thành tích, ước thúc và quản lý đối với thủ hạ cũng càng lúc càng nghiêm khắc, mỗi lần, bất kể Bạch phân phó nhiệm vụ khó khăn cỡ nào, họ đều dồn tất cả nỗ lực biến cái không thể thành có thể, không tiếc mọi giá hoàn thành nhiệm vụ.

Trải qua tôi luyện không ngừng của dực hổ Bạch, đoàn kỵ binh thuần nhân này bắt đầu chậm rãi thể hiện được mũi nhọn.

Lại qua một tháng, các nô lệ được chọn, sau mấy lần biến động và thay đổi, ứng cử viên và vị trí trên cơ bản đã cố định. Lúc này, Bạch mới bắt đầu để các chiến nô học tập [Thú hình quyền].

Mấy tiểu đoàn trưởng xuất thân từ quân đoàn thuần nhân lúc còn ở bộ lạc sớm đã được học nguyên bộ [Thú hình quyền], dạy lại cho các chiến nô không phải là chuyện gì khó. Họ trực tiếp triệu tập đại đội trung đội tiểu đội trưởng dưới tay mình lại, trước là dạy cho những người này biết, rồi để họ truyền cho các cấp dưới nữa. Động tác của [Thú hình quyền] không tính là phức tạp, lại gần như được chế tạo ra để chuyên dành cho người thế giới này, các chiến nô học vô cùng nhanh, vận dụng trong thực chiến tiến bộ cũng rõ ràng ___ mới đầu, các chiến nô dốc ổ xuất động săn bắt con mồi, cũng không đủ cho mọi người no bụng, thường xuyên còn cần Bạch săn giết một vài con mồi cỡ lớn đắp thêm. Mà hiện tại, theo độ ma sát thêm một bước của quân đội, các chiến nô bất luận là năng lực hợp tác chiến đấu, hay năng lực tác chiến phối hợp ngựa sừng, và năng lực tác chiến đơn lẻ đều được nâng cao rất lớn. Ba tiểu đoàn của quân đoàn chiến nô, mỗi lần luân phiên phái ra hai tiểu đoàn, họ đều có thể mang về đủ thức ăn cho tất cả mọi người, thậm chí họ còn rảnh tay bắt được một vài động vật mỹ vị nhưng khó bắt đặc biệt cống hiến cho Bạch hưởng dụng.

Lực chiến đấu tăng cao biên độ lớn, mang tới lòng tin cực lớn cho các nô lệ. Mà trạng thái tâm lý chuyển biến, cũng khiến khí thế của đoàn kỵ binh thuần nhân tăng biên độ lớn, dần chuyển từ bị xem thường sang khiến người kiêng kỵ.

Cứ thế, họ đi qua không ít bộ lạc, những bộ lạc này có lớn có nhỏ, có vài cái thân thiện có vài cái bá đạo, có vài cái dứt khoát chính là bộ lạc ăn thịt người tà ác.

Đoàn người Bạch mang theo lượng lớn vật tư và nô lệ, khó tránh sẽ chọc tới những ánh mắt thèm thuồng. Trên thực tế, trên đường họ đi, bộ lạc muốn đánh cướp họ căn bản một bàn tay không thể đếm hết. Vì rèn luyện đoàn kỵ binh chiến nô, bất kể gặp phải khiêu khích thế nào, Bạch vừa không ra tay cũng không thi triển bất cứ uy áp huyết mạch nào, hắn thậm chí cố ý thu liễm khí tức hung thú trên người. Trạng thái hình người của Bạch thon dài khỏe đẹp, so với đại đa số thú nhân, tuyệt đối không thể tính là to lớn, một thân thịt chắc khỏe tinh tráng dấu trong bộ đồ rộng rãi, cộng thêm gương mặt tuấn mỹ có chút quá đáng, trong mắt thú nhân ngoại tộc không hiểu rõ tình huống, hắn thậm chí là gầy yếu.

Một thú nhân gầy yếu thống lĩnh, một quân đoàn do chiến nô thuần nhân tạo thành, từng bao vật tư đầy ứ trên xe, đoàn người Bạch chỉ thiếu mỗi cái chưa dánh nhãn 'dê béo' lên người thôi.

Người có chút khôn ngoan, còn biết thử thăm dò động thủ, người không có kiên nhẫn, không nói hai lời đã trực tiếp động thủ.

Bạch chỉ động thủ một lần lúc bị cướp lần đầu, do cảnh tượng quá mức máu tanh tàn bạo, rất nhiều chiến nô tối đó đều gặp ác mộng, sau đó nhìn thấy Bạch đều nhịn không được hai chân run run, ai cũng thành thật hơn chim cút, họ coi như đã hơi hiểu được tại sao lúc đầu các thuyền viên đó nhìn thấy dực hổ Bạch lại kích động như thế rồi.

Người đàn ông này, quả thật còn đáng sợ hơn cả long thú hung tàn nhất!

Sau đó, Bạch vì rèn luyện đoàn kỵ binh chiến nô, không còn xuất thủ nữa.

Lúc các chiến nô khống chế ngựa sừng ra ngoài săn bắt còn tốt, khi chân chính khai chiến với chiến sĩ thú nhân, khí tức thú nhân sẽ khiến ngựa sừng cảm thấy sợ hãi, mà sợ hãi sẽ khiến mấy con ngựa sừng này mất khống chế, chiến cục thoáng chốc đã thoát ly khỏi tầm khống chế của các chiến nô. Chiến sĩ bên địch thân kinh bách chiến, tự nhiên sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội chiến thắng nào, họ túm được điểm yếu của kỵ binh, cố ý đe dọa ngựa sừng, xua đuổi ngựa sừng, đám ngựa sừng bị dọa sẽ chạy loạn, sẽ liều mạng hất người trên lưng xuống, chiến đấu cũng chính thức đánh vang, các chiến nô cũng bị loạn thành một đống, rất nhiều chiến nô căn bản là bị ngựa sừng của chính họ hất ngã, dẫm lên, đá văng, tổn thương nghiêm trọng đến mức Bạch từng một dạo hoài nghi hắn rốt cuộc có thể tạo ra được kỵ binh bách chiến bách thắng hiếu dũng thiện chiến trong miệng Ngô Nặc không.

May mà, chiến đấu tuy thực sự thảm liệt, các chiến nô dựa vào quyết tâm muốn lập công, kéo thương tích chiến đấu đến cuối cùng, đánh chạy được kẻ tới cướp.

Có giáo huấn thảm thống lần này, các chiến nô tăng mạnh lực độ huấn luyện ngựa sừng của mình, cố ý cưỡi ngựa sừng đi truy bắt một vài mãnh thú.

Sau mấy lần, lá gan của các ngựa sừng cũng dày lên, khi tiếp súc với chiến sĩ thú nhân, sẽ không còn loạn bước chân nữa.

Đợi các ngựa sừng chậm rãi ý thức được thú nhân cũng không phải là không thể chiến thắng, lá gan càng thêm lớn, chúng thậm chí còn học được cách phối hợp với các chiến nô chủ động xuất kích.

Theo khí thế của đoàn kỵ binh càng lúc càng đầy, người không hỏi trắng đen xanh đỏ tới đánh cướp liền càng lúc càng ít, đến hiện tại, hầu như tất cả mọi người khi nhìn thấy đoàn kỵ binh này, trong lòng đều sẽ ngay lập tức hiện ra đánh giá 'không dễ chọc', 'không thể chọc'.

Người đánh cướp ít rồi, người giao dịch ngược lại dần nhiều lên.

Trong nhẫn không gian của Bạch tồn lượng lớn muối huyết, vật tư trên xe cho dù phần lớn đều không đáng tiền gì, nhưng những thứ này dù sao cũng là đổi tới từ bộ lạc Đại Hồ giàu có, bộ lạc Sào khoét rỗng vốn mua mua mua, hàng giao dịch có thể lọt vào mắt Tinh, dù không có giá trị đến thế nào cũng không thể kém được đến đâu.

Đồ hắn nhìn không vừa mắt, trong mắt những người bộ lạc nhỏ vừa này, đều là thứ tốt hiếm khi gặp một lần.

Muối huyết, vải, vu dược, hạt giống thức ăn…

Một đội ngũ lấy nô lệ thuần nhân làm chủ, có thể nhẹ nhàng lấy ra nhiều thứ tốt như thế, bộ lạc Trường Hà khẳng định là một bộ lạc siêu cấp đáng gờm!

Hiểu lầm được lưu truyền trong rất nhiều bộ lạc, không ít người âm thầm quyết định, về sau có cơ hội nhất định phải đến bộ lạc Trường Hà xem thử.

Bộ lạc lớn lớn nhỏ nhỏ, có giàu có cũng có nghèo khó, Bạch không cố ý đi chọn đối tượng giao dịch, do Tinh đã giao dịch được đủ vật tư và nô lệ, Bạch có thể rất tùy tiện chọn thứ cảm thấy hứng thú để tiến hành giao dịch.

Bạch giai đoạn này cảm thấy hứng thú nhất chính là người, bộ lạc thiếu nhất cũng là nhân thủ, vì thế, mỗi khi Bạch đến một bộ lạc đều sẽ trao đổi một chút nô lệ, nhưng, hắn biết Ngô Nặc thích thu thập hạt giống, bất luận là hạt giống thức ăn hay hạt giống vu dược, thậm chí là hạt giống trừ có chút đặc biệt ra ngay cả người thu thập nó cũng không thể nói rõ được nó như thế nào, hắn cũng đều không cự tuyệt.

Giao dịch suốt quãng đường, nô lệ trong đội ngũ lại tăng lên cả ngàn, đủ kiểu hạt giống đựng mấy cái xe ngựa, trong đội ngũ thậm chí còn nhiều thêm một bộ lạc nhỏ mấy trăm người nguyện ý chủ động nương nhờ bộ lạc Trường Hà, di dời toàn tộc.

Có bộ lạc đầu tiên nguyện ý chủ động nương nhờ, thì sẽ có bộ lạc thứ hai, thứ ba…

Đội ngũ này ban đầu xuất phát chỉ có hơn một ngàn hai trăm người, trải qua bôn ba dài đến ba tháng trời, đã phát triển lên đến gần sáu ngàn người.

Trong đó có một nửa là nô lệ Bạch mua trước và sau, một nửa còn lại, là người không sống nổi nữa ở địa bàn cũ, chọn chủ động nương tựa bộ lạc Trường Hà.

Bạch không trực tiếp dẫn những người nương tựa này về bộ lạc an trí, mà để họ ở lại bộ lạc con mới khai phá.

Lúc này kỳ thu hoạch khoai trắng đầu tiên đã hoàn thành, gieo trồng đợt thứ hai cũng gần kết thúc, nhưng tranh thủ thời gian trồng thêm một đợt khoai trắng nữa, trước mùa đông ít nhiều cũng có chút thu hoạch.

Bạch dùng một phần thuế thu từ bộ lạc con, cung cấp giống khoai trắng có thù lao cho những người tới nương tựa, lại bảo các cư dân bản địa dạy họ cách trồng, giúp họ tìm chỗ xây nhà, đào hầm, an ổn.

Chiến nô và các nô lệ khác, lại được Bạch trực tiếp dẫn về bộ lạc Trường Hà.

166. Chương 166: Thay Đổi 1

Đoàn người Tinh từ hơn một tháng trước đã về tới bộ lạc.

Đá quặng họ mang về ngay lập tức được các người lùn đem đi luyện, chế tạo các loại nông cụ. Đợt nông cụ đầu tiên tạo ra, đúng lúc bắt kịp kỳ thu hoạch khoai trắng thứ nhất, đồ sắt sắt bén dẻo dai hơn đồ đá, tiện dụng hơn rất nhiều, lượng lớn đồ sắt đưa vào thu hoạch, hiệu suất làm việc của mọi người tăng lên rất nhiều.

Thời gian dùng cho thu hoạch càng ngắn, thời gian tiêu tốn cho gieo trồng đồng thời cũng giảm biên độ lớn, thế là đợi sau khi thu hoạch xong đợt khoai trắng đầu tiên, mọi người lại tạm thời khai khẩn một chút đất hoang, mở rộng diện tích gieo trồng khoai trắng.

Trừ đá quặng, đội thuyền còn mang về đủ loại hạt giống, có hạt giống trái cây có hạt giống vu dược còn có hạt giống lương thực vân vân, nhưng hiện tại đã qua kỳ gieo hạt tốt nhất, Ngô Nặc bảo người đem tất cả hạt giống đi phơi một lượt, rồi chia ra đựng trong túi da thú và vại gốm, dùng vu chú phòng ẩm tiến hành phong kín, để sang năm gieo hạt.

Đội thuyền còn trao đổi không ít trái cây lưu trữ được lâu nhưng mùi vị kỳ lạ, Tinh vốn định xem số trái cây này thành lương thực dự trữ, để trên đường ăn, nhưng sau khi hội hợp với Bạch, Bạch lấy hết số trái cây này, ngay cả thứ họ móc túi riêng tự đổi tới cũng không bỏ qua, một hơi nhét vào nhẫn không gian của hắn.

Nhẫn không gian của Bạch đẳng cấp không cao, nhưng có hiệu quả giữ tươi nhất định, những trái cây này đặt ở bên ngoài nhiều lắm chỉ để được mười mấy hai mươi ngày, để trong nhẫn không gian nửa năm cũng không bị hư, Bạch đại miêu còn hy vọng lấy số trái cây này ra để Ngô tiểu Nặc ủ rượu trái cây ngon cho hắn kìa. Hắn còn nhớ Ngô Nặc từng nói, quả bách hương hương thơm nồng đậm đặc biệt, là vật liệu tốt nhất để ủ rượu quả, trên đường về hắn lại đổi được khá nhiều quả bách hương, còn có một chút quả thơm, quả có vị đạo đặc biệt. Khi hắn đi, trong nhẫn không gian nhét đầy muối huyết, lúc trở về toàn bộ muối huyết đã đổi thành các loại trái cây.

Khỏi nói, số trái cây này, thật sự mang tới cho Ngô Nặc không ít kinh hỉ.

Còn về hầu nhi tửu, Bạch đại miêu hảo tửu tự nhiên ngay lập tức đoạt đi, giấu trong nhẫn không gian của hắn, đồ tốt hắn không nỡ độc chiếm một mình, sáu vò hầu nhi tửu gần mấy chục cân, trên đường hắn một giọt cũng không nỡ uống, thực sự thèm quá liền dùng rượu trái cây của Ngô Nặc ủ để giảm thèm___ trải qua hơn nửa năm, rượu trái cây Ngô Nặc dùng phương pháp đặc thù của hệ thống ủ ra, mùi vị đã nồng hơn ban đầu rất nhiều, càng thiên về rượu chân chính chứ không phải là 'nước trái cây', nhưng, so với hầu nhi tử trân quý, bất luận là mùi vị hay tác dụng, khoảng cách vẫn vô cùng lớn.

Là một con mèo có thẩm mỹ hứng thú và lý tưởng tham vọng, Bạch không giải quyết số hầu nhi tửu này, một mặt là muốn mang về chia sẻ với Ngô tiểu Nặc, phải biết Ngô tiểu Nặc uống say rồi thì… hê hê hê… mặt

khác, mỹ tửu không chỉ phải cùng thưởng thức với người yêu, còn phải phối với món ngon do người mình yêu đích thân làm, như vậy mới tính là hưởng thụ chân chính về mặt ý nghĩa .

Sau khi trái cây trên thuyền toàn bộ bị Bạch lấy đi, vị trí trống ra bị sáp trùng nhét đầy.

Sáp trùng đổi từ bộ lạc Sào lần này, có một phần là sáp mới năm nay, chất lượng vô cùng tốt, khi các người lùn dùng sáp trùng mới làm thành đèn cầy, thử thêm vào trong đó một chút bột phấn dược thảo hương hoa, hình như sau khi thử vô số lần, cuối cùng họ cũng tạo ra được đèn cầy mang theo hương thơm kiêm hiệu quả đuổi trùng và làm tinh thần tỉnh táo.

Sáp trùng đội thuyền mang về lần này có hơn một hai vạn cân, nhưng chế thành đèn cầy vẫn không đủ cho mọi người tùy tiện sử dụng, Ngô Nặc chỉ lấy ra một phần rất ít đem tới tiệm bán với giá cao, toàn bộ còn lại y đều cất kỹ.

Các người lùn muốn dùng lại mua không nổi đèn cầy giá cao, vừa lầm bầm Vu Nặc đại nhân nhỏ bụng, vừa thử tìm một vài thứ khác thay thế đèn cầy, giày vò rất lâu, trước khi đội thuyền trở về, họ đã thành công thử nghiệm ra một cách dùng nhựa cây nấu thành dầu làm đèn dầu, loại nhựa cây này trong Hắc Sắc Sâm Lâm có rất nhiều, tùy tiện đi một vòng trong rừng đã có thể hái một đống về. Các người lùn tốn một hai tệ, mua nhựa cây về là có thể dùng gần mười ngày, so với đèn cầy một tệ một cây có lợi hơn nhiều.

Người lùn tìm được đồ thay thế, không còn mua đèn cầy nữa, nhưng người ngoài tới bộ lạc Trường Hà mua muối huyết lại cảm thấy đèn cầy vô cùng đặc biệt, hương hoa nhàn nhạt ngửi sẽ thấy vô cùng thoải mái, họ cắn răng mua không ít, rồi chuyển bán giá cao cho bộ lạc khác nữa, kiếm khoản chênh lệnh đến mềm tay.

Đương nhiên, đồ tốt của bộ lạc Trường Hà không chỉ có muối huyết và đèn cầy, chất điều vị, phối phương vu dược đặc biệt, đồ gốm vân vân, mỗi thứ chuyển tay bán họ đều có thể kiếm được không ít.

Có vài bộ lạc cỡ vừa vốn không mấy đặc biệt, dựa vào bán lại vật tư của bộ lạc Trường Hà, lục tục đổi về lượng lớn gia súc, nô lệ từ bộ lạc phía bắc, phát triển nhanh tới mức người khác phải nhìn bằng con mắt khác.

Mà bộ lạc Khê Cốc, bộ lạc Mục Nguyên nắm giữ càng nhiều đường giao dịch, mấy tháng nay cũng kiếm không ít. Bộ lạc Khê Cốc lấy những vật tư kỳ quý làm mồi câu, hấp dẫn một vài bộ lạc nhỏ phương bắc tới nương tựa, càng thêm cường đại. Bộ lạc Mục Nguyên dựa vào bán muối huyết, cũng kiếm được lượng lớn gia súc và nô lệ, coi như hòa hoãn được, nhưng trận chiến với Trường Hà đã khiến họ đại thương nguyên khí, đến nay còn đang đeo món nợ nặng nề, sự phát triển còn lâu mới nhanh bằng bộ lạc Khê Cốc và mấy bộ lạc cỡ vừa khác.

Trừ kiếm tiền, trong quá trình giao dịch với bộ lạc Trường Hà, những bộ lạc này còn dần mày mò ra được cách trồng và trữ khoai trắng, sau khi đổi được giống của bộ lạc Trường Hà, thi nhau khai hoang đất trồng khoai trắng ở địa bàn của mình.

Sức sống của khoai trắng mạnh mẽ, rất dễ trồng, cho dù không có kinh nghiệm gieo trồng gì, ít nhiều cũng có thu hoạch.

Khoai trắng trồng không khó, khó là trữ.

Ngô Nặc và Vu Quyền đều không phải người thích tư tàng, những bộ lạc này nguyện ý giữ mối quan hệ qua lại hảo hữu với bộ lạc Trường Hà, cũng nguyện ý hạ mình tới cầu chỉ bảo, Ngô Nặc liền an bài để họ đi tham quan làm sao đào hầm, đương nhiên, nếu những bộ lạc này nguyện ý tiêu tiền, họ còn có thể phái 'kỹ thuật ngành nghề' đến bộ lạc đối phương đích thân ra trận chỉ huy, toàn bộ kỹ thuật bao học bao hiểu, chỉ cần 599, bạn đáng được có!

Khỏi nói, vụ làm ăn này thật sự không tồi.

Bộ lạc Khê Cốc, bộ lạc Mục Nguyên còn có vài bộ lạc cỡ vừa đều tranh nhau móc ví tiền, sợ trễ thì đại vu đổi ý.

Các 'kỹ thuật ngành nghề' nhận được 'tiền công' của họ, cần phải giao lên cho bộ lạc một nửa, dùng để bù cho những người phải thay họ làm việc trong lúc họ ly khai, một nửa thì là của cá nhân họ.

Đây tuyệt đối là con đường tốt để làm giàu, không có cách nào tốt hơn.

Trong vô số ánh mắt ngưỡng mộ, mấy người giỏi đào hầm nhất trong bộ lạc, dưới lời mời nhiệt tình của bộ lạc khác, ôm hành trang chậm rãi lên đường. Mấy người này không một ngoại lệ đều là thuần nhân, nhưng sự cường đại của bộ lạc cho họ đủ lòng tin và vốn liếng, để bất luận họ đối diện với thú nhân hay đối diện với thủ lĩnh đại vu của bộ lạc đối phương, trong lòng họ đều ít đi rất nhiều sợ hãi không cần thiết, đợi việc vào tay rồi, ở lĩnh vực quen thuộc nhất của mình, họ càng biểu hiện được lòng tin tràn trề.

Tự tin, là thuốc tốt khiến người ta thay da đổi thịt.

'Các kỹ thuật ngành nghề' bộ lạc Trường Hà phái ra, mỗi khi đến một bộ lạc đều có thể hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, đợi họ hoàn thành nhiệm vụ trở về, có hai người trẻ tuổi còn mang theo hai bạn lữ thú nhân xinh đẹp về, cho dù chỉ là hai giống cái nhược thú, nhưng đây đã đủ khiến vô số chó độc thân trong bộ lạc đối phương ngưỡng mộ nghiến răng nghiến lợi.

Làm rất đẹp!

Đại vu không chỉ cực kỳ biểu dương hai thuần nhân này, còn thưởng cho mỗi người họ 20 tệ, và ban phúc cho họ.

Đây đại khái coi như là tiền mừng sớm nhất trên thế giới này, sau đó, không bao lâu, cũng không biết có phải được đại vu ban phúc có tác dụng không, hai giống cái nhược thú trước sau sinh ra em bé thú nhân khỏe mạnh, sau đó lại lục tục sinh ra mấy em bé thuần nhân và em bé thú nhân, mỗi một em bé đều khỏe mạnh trưởng thành, ngưỡng mộ chết người bên cạnh.

Chuyện ban phúc này, chỉ có vu giả có thể làm, nhưng người bình thường có thể dùng tiền mừng tặng chúc phúc.

Đương nhiên, trước khi tiền xuất hiện, cha mẹ bộ lạc đã cho con cái sau khi thành niên dọn ra ở nhà mình tự sửa chữa một chút đồ ăn và công cụ cần thiết.

Khi tiền tệ xuất hiện, cùng với việc được sử dụng càng ngày càng rộng rãi, các gia trưởng trừ cho con cái vừa thành niên của mình thức ăn và công cụ, còn sẽ cho chúng một chút tiền.

Mà theo sự truyền bá văn tự Hoa Hạ của Ngô Nặc, kỳ thật cũng sẽ ít nhiều truyền bá một chút giá trị quan bao hàm trong văn hóa Hoa Hạ. Dù sao Ngô Nặc chính là trưởng thành trong hệ thống giá trị quan như thế. Loại truyền bá âm thầm đó, chính y cũng không ý thức được, nhưng đám nhóc tiếp nhận giao dịch như một tờ giấy trắng, lại chân chính bị ảnh hưởng.

Ảnh hưởng này lại nhờ đám nhóc, dần dần ảnh hưởng đến cha mẹ người thân của chúng, không ngừng khuếch tán ra ngoài.

Trong vô thức đã gieo xuống một hạt giống, rất nhiều năm sau, hạt giống cuối cùng lớn thành một cây đại thụ chọc trời.

Là một trong vô số sợi rễ mọc ra ban đầu của hạt giống này, loại tà vật tiền mừng này dần được lưu truyền, trở thành một bộ phận cổ xưa nhất trong văn hóa Trường Hà, ảnh hưởng sâu xa trên cả tinh cầu .

Vật tư mấy chục chiếc thuyền lớn mang về thật sự hơi nhiều, đợi Ngô Nặc lục tục cho người sắp xếp phân loại đồ vật, chỉnh lý dọn dẹp, Bạch đại miêu đã ném lại các chiến nô, một mình len lén chuồn về bộ lạc.

Chịu ngoan ngoãn thành thật đi với các nô lệ cho tới khi trở về bộ lạc Trường Hà, vậy đó không phải là Bạch đại miêu của chúng ta nữa rồi.

Trên thực tế, khi đi được hơn nửa lộ trình, sau khi đoàn kỵ binh chiến nô hoàn toàn có thể độc đương một mặt, Bạch đại miêu đã nhiều lần thoát ly đại đội trở về bộ lạc, hắn còn mỹ kỳ danh viết rằng bổ sung vật tư giao dịch.

Lại có thể ăn được cá khô bánh mà Ngô tiểu Nặc đích thân làm, đương nhiên mùi vị của Ngô tiểu Nặc mỹ vị hơn những thứ này cộng lại nhiều, nhất định phải cho trí thông minh của mình thêm ba mươi hai lần tưởng thưởng . Tuy cách làm của Bạch đại miêu có phần công tư bất phân, nhưng, hắn thỉnh thoảng chạy về bộ lạc bổ sung vật tư giao dịch vào nhẫn không gian, cũng thật sự đổi được không ít vật tư và nhân thủ trở về.

Thế là, đợi khi Bạch đại miêu mang đoàn kỵ binh chiến nô về bộ lạc, rượu trái cây mà Ngô Nặc dùng mấy trái cây hắn mang về ủ ra đã có thể uống rồi.

Đương nhiên, trừ trái cây Bạch đại miêu mang về, trái cây dại trong Hắc Sắc Sâm Lâm cũng đã chín, Ngô Nặc bảo người hái những trái cây đó về, lại chỉ cách ủ rượu cho Lục, bảo Lục tìm vài người, ủ số trái cây đó thành rượu.

Trừ ủ rượu, Ngô Nặc còn mày mò làm ra rất nhiều mứt trái cây khác nhau.

Kala rất thích số mứt trái cây này, thế là đợi khi Bạch đại miêu trở về nhà, liền thấy Kala đang ăn vụng mứt trái cây.

Bị bắt rồi!

Kala cố gắng giấu thân thể mập vù vù của mình sau cái vại nho nhỏ đựng mứt trái cây, cẩn thận cụp cả cái đuôi xuống.

167. Chương 167: Thay Đổi

"Ngô tiểu Nặc, Kala lại ăn vụng mứt trái cây của cậu nè!" Bạch đại miêu lớn tiếng nói, nhìn Kala mập còn đang liều mạng co sau cái vại, khóe môi cong lên nụ cười xấu đắc ý.

"Bạch, cậu trở về rồi, tôi nướng bánh kem, cậu mau qua giúp tôi nếm thử có ngon không!" Trong bếp truyền ra âm thanh tràn đầy nguyên khí của Ngô Nặc.

Tiểu Kala nghe được giọng Ngô Nặc, cái đuôi như giật điện lập tức dựng lên thật cao, cũng không bận tâm trốn nữa, cất cái chân ngắn quay người chạy ra ngoài. Nhóc con còn đặc biệt thông minh, biết phải vòng ra xa cáo trạng mèo.

Nhưng Bạch là ai? Tốc độ của hắn nhanh hơn tiểu Kala mập này nhiều!

Một phát túm lấy tiểu long thú mập, Bạch dương dương đắc ý đi tới trước mặt Ngô Nặc, cho dù bánh kem thơm phức đang bày trước mặt, cũng không thể kháng cự được quyết tâm cáo trạng của tên nhỏ nhen nào đó: "Ngô tiểu Nặc, nó lại ăn vụng mứt trái cây của cậu!

Lại.

Không sai, tiểu Kala cực thích ăn mứt trái cây gần đây việc xấu chi chít, đã không chỉ một lần bị bắt rồi.

Tuy Kala không hiểu được đối thoại của Ngô Nặc và Bạch, nhưng nhóc con cực kỳ thông minh, mấy lần trước bị tóm, nó đều bị Ngô tiểu Nặc đánh mông, tuy chẳng đau một chút xíu nào, nhưng sau đó mứt trái cây lại 'biến mất' lần nữa, phải tìm rất nhiều nơi tốn rất nhiều thời gian mới có thể tìm lại được, cho nên, trong lòng tiểu Kala, đánh mông = mứt trái cây sẽ biến mất.

Cho nên, nhất định không thể bị đánh mông!

"Cậu xem, trên miệng nó còn dính mứt trái cây." Bạch đại miêu bồi thêm một câu.

Tiểu Kala không nghe hiểu, nhưng phúc linh tâm chí, nhanh chóng thè lưỡi liếm một vòng quanh miệng, sau đó chớp con mắt to màu hổ phách nhìn Ngô Nặc, bộ dạng cực kỳ vô tội .

Ngô Nặc cố nhịn cười, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Không có mà, Bạch, cậu nhìn lầm rồi đó, trên miệng Kala không có gì cả."

Bạch đại miêu tức giận hừ một tiếng, ném tiểu Kala xuống đất, "Cậu cứ bảo vệ nó đi."

Tiểu Kala da dày chịu đựng giỏi, lăn một vòng rồi bò dậy, nhe nhe miệng, phát ra tiếng hưng phấn 'xi xi', vung vung chi trước ngắn ngắn mập mạp với Bạch đại miêu, vẻ mặt 'tới thêm lần nữa'.

Bạch đại miêu: …

Ngô tiểu Nặc: "Được rồi, cậu tức giận với nó làm gì, mau nếm thử bánh tôi làm, đặc biệt làm cho cậu đó."

Cái này còn được!

Bạch đại miêu cố gắng khống chế khóe môi đang muốn nhếch lên, 'cực kỳ miễn cưỡng' cầm lấy một miếng bánh kem vàng cam cắn một miếng___ vỏ ngoài vàng cam có hơi giòn, bên trong mềm mại tuyết trắng, trong hương thơm lúa mì còn mang theo vị trứng nồng đượm, cảm giác ngọt thơm hoàn toàn khác với màn thầu.

Ngô Nặc cũng tự lấy một miếng nhỏ, cắn một phát: "… Không đúng, tôi rõ ràng làm bánh kem, sao lại biến thành bánh mì rồi."

So với màn thầu, Bạch đại miêu đương nhiên càng thích bánh mì Ngô tiểu Nặc 'đặc biệt' làm cho hắn rồi, đại miêu đã bị Ngô Nặc dưỡng thành đồ ăn hàng trung cấp rất nhanh đã vô thầy tự thông học được một chuỗi cách ăn bánh mì như bánh mì chấm mứt trái cây, bánh mì chấm mỡ thú lí lạp, bánh mì kẹp chà bông, bánh mì kẹp thịt nướng.

Thế là, nửa tháng sau, trong cửa tiệm Ngô Nặc để Lục kinh doanh lại có thêm vài món ăn tươi mới___ bánh mì mứt trái cây, bánh mì phết bơ, bánh mì chà bông và sandwich!

Kala thích nhất là bánh mì mứt trái cây, một hơi có thể ăn năm cái, mứt trái cây phải nhiều, Bạch đại miêu thích nhất là sandwich, một hơi có thể ăn, ặc, đại khái là hai ba chục cái đi, các loại thịt nướng thịt chiên càng nhiều càng tốt, Ngô tiểu Nặc… Ngô tiểu Nặc còn đang liều chết chiến đấu với 'bánh kem'.

Y không tin y vẫn không làm ra được một cái bánh kem trứng đơn giản!

Đợi Ngô Nặc cuối cùng thành công làm ra được bánh kem mật ong mềm xốp ngon miệng, Bạch đã sắp xếp ổn cho nô lệ và đoàn kỵ binh chiến nô.

Những nô lệ trẻ khỏe này, vừa tới đã ngay lập tức gia nhập vào lao động cường độ cao.

Nô lệ bộ lạc Đại Hồ giỏi chăn thả nuôi dưỡng gia súc, nô lệ bộ lạc Sào giỏi gieo trồng, nô lệ Bạch đổi tới ven đường, đều là thanh niên, kỹ năng lao động không bằng hai dạng trước, nhưng trẻ tuổi học tập nhanh, làm việc cũng nhanh tay.

Khi kỹ thuật rèn sắt của người lùn càng lúc càng thành thục, Tinh lại mang về lượng lớn đá quặng, cộng thêm một vài thuyết minh nông cụ Ngô Nặc cung cấp, hiện tại nông cụ trong bộ lạc đã không giới hạn ở liềm, cuốc, xẻng đơn giản nữa, nông cụ lưỡi cày cỡ lớn cũng được chế tạo ra sau khi các đại sư người lùn vô số lần cào tróc da đầu.

Đại khái là lý giải sai lệch, lưỡi cày các đại sư người lùn chế tạo ra, không giống với cái Ngô Nặc thấy ở nông thôn trước kia, cũng hoàn toàn khác với cái y thấy trong khu giao dịch hệ thống. Trong ấn tượng của Ngô Nặc lưỡi cày nên là loại trâu kéo đi, sau khi bị các đại sư người lùn chế tạo ra, rõ ràng nó nhỏ hơn nhiều, căn bản không thích hợp cho bò man còn lớn hơn trâu cày bình thường nhiều kéo cày.

Ngô Nặc vốn cho rằng các người lùn lại một lần chế tạo thất bại, kết quả mấy người lùn phụ trách chế tạo cày đắc ý gọi một nô lệ bán thú nhân cao to tới, bán thú nhân kéo cày chạy thật nhanh trong ruộng, để lại từng dấu vết cực sâu trên ruộng…

Cái, cái này cũng có thể!

Ngô tiểu Nặc kinh ngạc nửa ngày không khép miệng được, nhưng, không thể không nói, thiết kế của các đại sư người lùn càng 'nhập gia tùy tục'.

Loại lưỡi cày có thể để một người sử dụng riêng, đã phát huy tác dụng cường đại trong lần gieo trồng khoai trắng thứ hai, trực tiếp khiến ruộng nông của bộ lạc nhiều lên một phần ba.

Các nô lệ đến, đúng lúc hòa hoãn được áp lực về sức lao động của bộ lạc, ngay cả các kỵ binh chiến nô cũng đều gia nhập hàng ngũ trồng khoai trắng.

Trừ trồng khoai trắng, các cư dân bộ lạc Trường Hà hiện tại còn có ý thức trồng một vài loại rau.

Chẳng hạn loại dưa dài có thể làm dưa muối và rau cải có thể làm dưa chua, chẳng hạn khổ qua da dày tuy có vị đắng, nhưng da lại dày có thể để lâu, chẳng hạn dưa ngọt đất đỏ để trong hầm có thể để hơn nửa mùa đông, lại chẳng hạn rất nhiều rau dại mà trước kia họ căn bản không có ý thức gieo trồng gì.

Những rau dại này có vài loại có thể làm thành dưa muối dưa chua dưa mặn, có vài loại có thể phơi khô, mùa đông sẽ cho vào nấu, không chỉ có thể lấp bụng còn có một phong vị riêng.

Những loại dưa dại quả dại nguyên thủy này, phần lớn sức sống mạnh mẽ, rất dễ trồng, trồng một vài loại trong vườn hoặc ở ruộng mình tự khai hoang, bộ lạc sẽ không hỏi tới, chín rồi cũng không cần giao lên mà thuộc về mình hết, vì thế, nhà nhà hộ hộ trong bộ lạc đều lợi dụng thời gian rảnh rỗi để trồng không ít.

Có vài người có đầu óc kinh tế, còn sẽ chọn gieo trồng một vài loại gia vị có thể để lâu lại hiếm như ớt, hoa tiêu, thì là, sau khi chín phơi khô mài thành bột, chuyển tay có thể bán giá cao cho người bộ lạc khác, gừng tỏi hành mấy thứ có thể để lâu, cũng có người kinh doanh, cũng kiếm được không ít.

Bộ lạc hiện tại còn rất nhiều chỗ phải hoàn thiện, Ngô Nặc và đại vu đều chỉ có thể dùng thủ đoạn uyển chuyển này, lặng lẽ khích lệ, lặng lẽ kích thích bộ lạc từ chế độ phân phối tập thể quá độ sang chế độ tư hữu, khi nông cụ bằng sắt xuất hiện một lượng lớn, sức sản xuất của cư dân bắt đầu nâng cao biên độ lớn, loại chuyển biến này sẽ càng lúc càng nhanh.

Mọi người đã từng vô cùng thỏa mãn khi trong mùa đông không còn phải chịu đói bụng nữa, mà hiện tại, mọi người lại muốn nuôi thêm một vài chim thịt, để con cái có thể ăn được trứng chim thịt tươi trong mùa đông. Mọi người sẽ muốn trồng thêm một chút dưa dại quả dại, như vậy đến mùa đông không cần ngày ngày chỉ gặm khoai trắng. Mọi người đồng dạng sẽ nhân lúc mùa đông chưa tới, trồng thêm một vài thứ có thể đổi tiền như ớt hoa tiêu vu dược vân vân, như vậy cho dù không có gia súc, đến mùa đông cũng có thể lấy tiền đi đổi thịt ăn…

Biến hóa luôn phát sinh trong lặng lẽ.

Nhưng, ai cũng không cách nào đoán chắc được, biến hóa thế này nhất định là tốt hay nhất định là xấu.

Bạch, Ngô Nặc và đại vu cần làm, chính là làm ra một sợi dây cương có thể khống chế biến hóa này, cẩn thận đề phòng tương lai có một ngày loại biến hóa này sẽ như ngựa sừng bò man phát cuồng, triệt để mất khống chế, thoáng cái lật đổ chiếc thuyền lớn bộ lạc Trường Hà.

Luật pháp.

Ngô tiểu Nặc trưởng thành dưới lá cờ đỏ, sợi dây cương tốt nhất có thể nghĩ tới chính là luật pháp.

Nhưng biết luật pháp là một chuyện, chế định pháp luật thích hợp thế nào lại là chuyện khác. Đừng nói Ngô Nặc chỉ là tiểu thương mới tốt nghiệp trung học, cho dù thật sự là cử nhân tốt nghiệp khoa luật, muốn định ra pháp luật chân chính thích hợp với bộ lạc Trường Hà, cũng tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng. Dù sao xã hội không ngừng biến hóa, mà luật pháp dùng để ước thúc xã hội sao có thể nhất thành bất biến?

Không có quy củ không thành chuẩn tắc, bộ lạc tồn tại tới nay, trong bộ lạc tự nhiên cũng có một bộ quy củ thưởng phạt.

Chỉ là những 'quy củ' này tuyệt đại đa số đều nằm giữ trong tay thủ lĩnh và đại vu, không có quy định rõ ràng, càng không có tiêu chuẩn giới hạn gì đáng nói, thậm chí, rất nhiều lúc quy củ này căn bản do người mà thay đổi___ Gặp thủ lĩnh đại vu nghiêm khắc, trừng phạt sẽ vô cùng tàn khốc. Gặp thủ lĩnh đại vu khoan dung, cùng là sai lầm tội lỗi đó, trừng phạt sẽ nhẹ đi rất nhiều. Chẳng hạn như Kim Đồng và Bạch, Kim Đồng rất khoan dung, nhẹ nhàng, ông sẽ không trừng phạt người khác, cho dù phạm lỗi chỉ cần đừng quá mức vượt giới hạn, bình thường nhiều lắm ông cũng chỉ giáo huấn vài câu. Bạch tuy trong lòng rất nhiều người là thủ lĩnh nhân từ, nhưng hắn thống lĩnh gần như là nghiêm khắc, đối với binh sĩ dưới tay không nghe lời không nghe chỉ huy hắn thu thập một chút cũng không mềm tay.

Mà là thủ lĩnh và đại vu của một bộ lạc, họ có quyền lực tuyệt đối, đừng nói là trừng phạt bình thường, cho dù không có lý do giáng một người xuống làm nô lệ hoặc dứt khoát giết chết, đều không có ai có thể nghi vấn họ.

Nói trắng ra, đây chính là nhân trị trắng trợn, không hề có nhân quyền gì đáng nói.

Luật pháp hiện hành của Z quốc không thể nói là không chút lỗ hổng, cũng không thể nói Z quốc đã hoàn toàn tiến vào xã hội pháp trị, nhưng trừ đi một vài vùng miền hơi tối tăm, phần lớn người bình thường vẫn có thể trải qua cuộc sống được bảo đảm dưới sự bảo hộ và ước thúc của luật pháp.

Ngô Nặc trưởng thành trong hoàn cảnh như thế, khi y bước ra khỏi thân phận người bình thường, đứng ở góc độ của người quản lý bộ lạc, y rất dễ dàng phát hiện được cực kỳ nhiều vấn đề.

Bộ lạc muốn phát triển càng tốt hơn, thì cần phải có một bộ 'quy củ' càng thêm hoàn thiện, được nhiều người tán đồng, mà bộ quy củ này không chỉ phải ước thúc cư dân bình thường, cũng phải ước thúc người nắm cán cầm quyền.

Thế là, trong một đoạn thời gian rất dài tiếp theo, tiểu Kala đều nhìn thấy Ngô Nặc thích cười ngày ngày sầu mi khổ mặt không ngừng viết viết vẽ vẽ trên giấy da dê, đại miêu xinh đẹp không ngừng đưa ra các loại ý kiến và kiến nghị.

Đồ vặt ngon không còn nữa.

Cái đuôi dài chơi vui không có nữa.

Kala rũ đuôi biểu thị không-vui!

168. Chương 168: Thay Đổi 3

Đợi đến khi Ngô Nặc và Bạch liên tục trưng cầu ý kiến của đại vu và các cư dân bộ lạc, không ngừng sửa sửa đổi đổi thêm thêm bớt bớt, mãi đến khi đợt khoai trắng thứ hai đã đào xong hết, họ cuối cùng mới hoàn thành biên soạn chế định luật pháp.

Ngô Nặc cố gắng dùng chữ viết chỉnh tề nhất, viết hơn một ngàn điều luật vào từng tờ da dê, cuối cùng, những cuộn da dê dùng chất liệu màu đặc thù trộn lẫn vu dược viết ra, được đặc biệt phong kín trong ống trúc khắc mấy chục vu chú, để tiện nhanh chóng tra tìm những điều khoản luật khác nhau, Bạch rót sức mạnh huyết mạch vào đầu ngón tay, khắc lên trên ống trúc mấy chữ để làm mục lục phân loại.

Sau khi kết thúc tất cả việc biên soạn, khắc họa, đại vu quyết định tổ chức một nghi thức tế lễ quy mô to lớn, cư dân có cống hiến và biểu hiện ưu tú trong bộ lạc con sẽ được mời ngồi xe đến bộ lạc Trường Hà tham gia, người bên ngoài đúng lúc tới bộ lạc Trường Hà lúc này, cũng có thể ở một bên quan sát.

Lần tế lễ này Bạch và đại vu động viên cả bộ lạc chuẩn bị hơn nửa tháng, lấy ra tế phẩm vô cùng phong phú, chất thành núi nhỏ, khiến người bộ lạc con và bộ lạc khác lại lần nữa đổi mới nhận thức về sự giàu có của bộ lạc Trường Hà.

Nhưng, khác với năm ngoái, người chủ tế năm nay không còn là Vu Quyền, mà là đệ tử của ông Vu Nặc.

Ngô Nặc lúc trước cũng chủ trì mấy lần tế lễ, nhưng quy mô đều không lớn, số người ít nhất mới chỉ có mấy chục, nhiều nhất cũng không vượt qua mấy ngàn, mà lần này, chỉ riêng người của bộ lạc Trường Hà và bộ lạc con đã vượt qua ba chục ngàn, người ngoài bộ lạc tới bộ lạc Trường Hà dự lễ cũng có mấy trăm người.

Những người này tụ tập trên bãi sông Trường Hà, đông nghìn nghịt một mảng, căn bản nhìn không thấy điểm cuối, trước khi nghi thức tế lễ bắt đầu, mọi người tôi một câu anh một lời hưng phấn nói chuyện, vô số âm thanh hội tụ lại, vang tận trời.

Ngô Nặc chỉnh lý lại lần cuối trang phục tế lễ của mình, hít sâu một hơi, phóng người nhảy lên trên lưng dực hổ to lớn, y vừa muốn tìm chỗ để khoanh chân ngồi xuống, sau lưng đột nhiên truyền tới âm thanh xi xi xi___

Chỉ thấy Kala mập đen thùi lùi dùng một tốc độ nhanh nhạy hoàn toàn bất đồng với độ béo của nó nhảy vọt lên, ôm chặt cái đuôi to của dực hổ Bạch, Bạch hất đuôi, nhóc con nhắm chuẩn cơ hội, vút một cái ổn định đáp sau lưng Ngô Nặc, miệng toét ra, con mắt to màu hổ phách vui tới mức híp lại thành đường.

"Kala, đừng quậy." Ngô Nặc nhỏ giọng trách.

Kala vô tội chớp con mắt to, nghe không hiểu, nhưng chơi vui. Nhóc con cất chân mập dị thường linh hoạt tránh khỏi cánh tay Ngô Nặc đưa tới, hì hục leo lên đỉnh đầu dực hổ Bạch, nâng chi trước ngắn ngủn vung vung hào khí ngật trời, kêu gào gào, hưng phấn cực điểm.

Một tia sáng mỏng manh khó thấy vụt qua trên người long thú mập, gần như đồng thời, Bạch cảm thấy sức mạnh huyết mạch trong cơ thể mình dao động kịch liệt không thể khống chế, nhưng thoáng cái, dao động đó lại biến mất vô ảnh vô tung, nhanh tới mức hắn cảm thấy gần như là ảo giác.

Nhưng, đó không phải ảo giác.

Bạch không nhìn thấy dị thường xuất hiện trên người tiểu Kala trong thoáng đó, nhưng đáy lòng hắn lại sinh ra một loại trực giác cường liệt___ dị động đó chính là do Kala tạo ra.

Nếu nuôi dưỡng Kala là đã thánh ý của thần, vậy thì…

Dực hổ Bạch híp mắt lại, trong lòng nhanh chóng quyết định chủ ý, hắn nói với Ngô Nặc: "Đừng quản nó, cậu ngồi vững đi, tôi xuất phát."

Ngô Nặc chỉ đành gật đầu, tìm chỗ ngồi khoanh gối trên tấm lưng dày rộng của dực hổ.

Dực hổ đứng lên, run mớ lông đen bạc đan xen, chậm rãi cất bước.

Dực hổ đi không nhanh, nhưng thể hình của nó quả thật quá lớn, chưa đi bao lâu đã đến được bờ sông tế lễ, khi dực hổ xuất hiện, bờ sông tiếng người huyên náo như bị người ta ấn phím tạm dừng, mọi người nhanh chóng ngừng giao lưu, rồi như miếng bọt ngăn biển nhanh chóng tách thành hai dòng người, chừa ra một thông đạo rộng rãi cho dực hổ.

Dưới vô số ánh mắt, dực hổ Bạch chở Ngô Nặc đi từng bước đến cạnh tế phẩm chất như núi, Ngô Nặc nhẹ nhàng nhảy một cái, đáp vững bên cạnh dực hổ, y giơ cao gậy xương được tỉ mỉ mài từ xương long thú, dùng tiếng Trường Hà nói: "Chúng tôi nguyện hiến lên tế phẩm quý giá nhất, mong thần linh vĩnh viễn che chở bộ lạc Trường Hà."

Giọng Ngô Nặc không lớn, nhưng âm thanh có kèm vu lực, vang lên rõ ràng bên tai mỗi người.

Các cư dân kích động lũ lượt quỳ xuống, không ngừng lớn tiếng phụ họa, cầu xin thần linh phù hộ.

Mà thân mang vu lực, đặc biệt là các vu giả tới từ bộ lạc khác, toàn bộ bị vu lực cường đại của Vu Nặc chấn động thật lâu không cách nào khép được miệng.

Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi…

Ngô Nặc đã từ lâu nay mỗi ngày kiên trì luyện tập [Thể thuật căn bản], [Thổ nạp pháp sơ cấp], nay ích lợi của chúng đã triển lộ vào giờ phút này, cùng là điệu múa tế lễ, sau khi y nhảy, không chỉ động tác nhẹ nhàng đẹp đẽ đâu đâu cũng lộ ra sự tự nhiên về bản chất, hơn nữa còn mơ hồ dung làm một thể với màn trời hoàng hôn xung quanh, vô số điểm sáng không thấy được chậm rãi ngưng tụ lại theo tế ngữ từ miệng y, sau đó tranh nhau dung nhập vào thân thể mọi người, thoáng cái, gần như tất cả mọi người đều cảm giác được thân thể mình trở nên nhẹ nhàng, toàn thân trên dưới có một sự thoải mái không nói thành lời.

Vu lực thật cường đại!

Các vu giả hết thảy trợn to mắt, đặc biệt là vu giả đến từ bộ lạc khác, họ nghĩ mãi cũng không thông, một vu giả trẻ tuổi ngay cả truyền thừa đại vu cũng chưa tiếp nhận, sao lại có vu lực cường đại như thế? Quả thật còn vượt xa cả lão đại vu trong bộ lạc của họ!

Không hổ là vu giả tới từ bộ lạc siêu cấp.

Lai lịch của Vu Nặc sớm đã không còn là bí mật gì, ngay cả truyền thuyết liên quan đến bộ lạc Viêm Hoàng cũng đã được lưu truyền ở Hắc Sắc sâm lâm, nhưng, thông tin trên thế giới này cực kỳ không phát triển,

mà bản thân tinh cầu cấp SS cũng là một tinh cầu sinh mạng vô cùng to lớn, cho dù là Vu Quyền đã lịch lãm qua rất nhiều bộ lạc, những gì thấy được học được cũng chẳng qua là một chút ít không đáng kể trên tinh cầu này, vì thế, trước giờ chưa có ai từng hoài nghi lai lịch của Ngô Nặc.

Bất tri bất giác, tế lễ đã đến hồi kết, sắc trời tối dần, bờ sông được đống lửa hừng hực chiếu đỏ, theo câu tế từ cuối cùng của Ngô Nặc, tiểu Kala vẫn luôn ngoan ngoãn ở bên chân Bạch đột nhiên phát ra một tiếng gào sắc bén, thoáng cái, tất cả thú nhân bao gồm cả Bạch trong đó, đồng thời cảm thấy huyết dịch trong người dường như bị cái gì đó điểm vào, các thú nhân hoàn toàn không chịu khống chế hóa về thú hình, gào lên điên cuồng về phía tế phẩm chất đống.

Chỉ một thoáng ngắn ngủi, Bạch đã cảm thấy sức mạnh huyết mạch gần đây tăng trưởng chậm chạp đột nhiên tăng cao lên hẳn một đoạn. [Thú thần quyết] tự động vận chuyển trong người, tốc độ nhanh chưa từng có, chỗ vốn còn bị ngưng trệ, giờ lại dễ như bẻ cành khô, dưới trùng kích của sức mạnh huyết mạch triệt để thông thoát, ngắn ngủi mấy tức, hắn đã vận hành [Thú thần quyết] đủ ba đại chu thiên, một loại thoải mái không nói nên lời trào lên từ đáy lòng, dực hổ Bạch không nhịn được hú vang với mặt trăng mới vừa mọc lên.

Không biết có phải ảo giác hay không, dực hổ Bạch cảm thấy ánh trăng hình như ảm đạm đi một thoáng.

Biến cố phát sinh quá nhanh, Kala nho nhỏ bị chặn sau đống tế phẩm, trừ Ngô Nặc và Bạch cách Kala gần nhất, những người khác căn bản không phát hiện tiểu Kala mới là nguồn gốc tạo nên màn biến cố này.

Mà Kala sau khi gầm xong một tiếng, thì ủ rũ nằm bệt dưới đất, toàn thân trên dưới ẩm ướt, cứ như vừa mới trèo ra khỏi nước. Chẳng qua nhóc con trông tựa hồ tâm tình không tồi, ánh mắt long lanh nhìn Ngô Nặc và Bạch, cái đuôi thô mập lắc lắc, vẻ mặt cầu biểu dương.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Trong lòng Ngô Nặc và Bạch đồng thời vụt qua nghi vấn, nhưng hai người rất nhanh đã ăn ý che đậy nó, nhanh chóng thu lại kinh ngạc trong mắt.

Tế lễ đến đây đã coi như kết thúc viên mãn, nhưng chính đề tối nay mới chỉ vừa bắt đầu.

Bạch mượn ánh sáng chói mắt lúc biến thân nhanh chóng mặc quần áo vào, sau đó bảo người mang ống trúc đựng đầy điều khoản pháp luật tới cạnh tế phẩm, đồng thời đốt sáng mấy trăm cây nến, hắn đứng giữa vô số ánh nến, rút ra từng cuộn da dê, dùng tiếng Trường Hà đọc ra từng điều luật.

Giọng nam hồn hậu đầy sức hút mang theo sức mạnh huyết mạch, truyền rõ vào tai mỗi người, rất nhiều năm sau, những người tham gia lần tế lễ này vẫn có thể hồi ức rõ ràng cảnh tượng thủ lĩnh đứng trong ánh lửa đọc luật pháp, hồi ức được tâm trạng chấn động đến mức không cách nào diễn tả của họ khi đó…

Vô số năm sau, những luật pháp này trở nên không còn thích hợp, vô số năm sau, những luật pháp này dần bị những luật pháp mới vô cùng tận thay thế, vô số năm sau, mọi người dần quên đi điều khoản luật pháp ban đầu, nhưng, bất kể trải qua bao nhiêu cái vô số năm, những cuộn da dê được phong kín trong ống trúc, những điều khoản luật pháp được con cháu đời sau gọi là [Pháp điển], vẫn có địa vị chí cao vô thượng, đối với văn minh Trường Hà, đối với cả lịch sử văn minh của thú nhân đều có ảnh hưởng vô cùng sâu xa.

Nhà sử học hậu thế lúc nghiên cứu văn minh Trường Hà đã tranh luận vô số, nhưng họ lại có một quan điểm vô cùng thống nhất___ [Pháp điển] là tiêu chí bắt đầu của văn hóa Trường Hà, cũng là nền tảng kiên cường vững chắc nhất của cổ quốc Trường Hà phồn hoa, đồng thời còn là tiêu chí của cả nhân loại từ nguyên thủy man hoang bước vào văn minh nông canh.

Lúc này, bất luận là Bạch đại miêu đọc tới mức miệng khô lưỡi khát tâm trạng bực bội, hay Ngô tiểu Nặc nhờ ở ngược sáng nên lén lén ôm Kala ngủ gật, đều không ý thức được họ đang hoàn thành một hành động vĩ đại thế nào trong lịch sử văn minh thú nhân.

Gần một ngàn điều luật trong [Pháp điển] ban đầu, từ mọi mặt bắt đầu ước thúc cuộc sống của các cư dân, nhỏ đến trộm cắp đánh nhau, lớn đến giết người phóng hỏa, từ vấn đề giáo dục con cái đến phụng dưỡng người già, từ vợ chồng kết hôn đến vướng mắc đồng hương, từ thuế thu nông canh đến thuế thu thương nghiệp, từ nô lệ đến cư dân bình thường rồi chiến sĩ vân vân, đủ mọi điều đủ mọi mặt đều được quy định khá tỉ mỉ.

Để chấp hành những quy định này càng tốt, Ngô Nặc đen những điều khoản luật này làm thành một phần giáo trình, dạy cho tụi nhỏ trong trường, từ đó về sau bài tập về nhà của tụi nhỏ có thêm một khoản___ trừ phải viết lại ba lần điều khoản luật học được hôm đó, còn phải phân biệt dùng tiếng Hán và tiếng Trường Hà dạy những điều khoản này cho người nhà.

Mù chữ quá nhiều, phổ cập luật pháp chỉ có thể túm tụi nhỏ!

Tiểu Kala sau đại điển tế lễ suy yếu hai ba ngày, sinh long hoạt hổ trở lại, ôm bánh mì mứt trái cây ngọt ngào vừa cẩn thận 'luyến tiếc không nỡ' liếm, vừa nhìn tụi nhỏ sầu mi khổ mặt trên lớp, tiểu long thú có hơi rút lại thành thật nhích mông, lắc lắc đuôi, mặt trời hôm nay thoải mái hệt như hôm qua nha.

169. Chương 169: Yêu Chủng

[Nhiệm vụ cưỡng chế 'giúp bộ lạc Trường Hà chế định luật pháp' đã hoàn thành, nhiệm vụ đẳng cấp A ban đầu, ký chủ hoàn thành đánh giá cấp 2A, thưởng 80000 tích phân, một lần rút thưởng tùy ý, có nhận phần thưởng không?]

"Kala, qua đây!" Ngô Nặc vẫy tay với tiểu long mập đang lăn lộn tự túm cái đuôi mình đùa giỡn bên cạnh, Kala nghe tên mình, lập tức lắc mông chạy qua, cái đầu trơn bóng thân thiết cọ lòng bàn tay Ngô Nặc, sau đó duỗi chi trước ngăn ngắn ra, muốn ôm.

Ngô Nặc cười ôm nó vào lòng, sau đó mới có hơi thấp thỏm nói với hệ thống: [Nhận.]

Lần trước trong lúc vô ý ôm tiểu Kala, Ngô Nặc rất may mắn rút được một chiếc nhẫn không gian từ phần thưởng rút thăm của nhiệm vụ bình thường, gần hai năm nay làm thần côn lâu rồi cũng bắt đầu có chút mê tín, Ngô tiểu Nặc không chút do dự chọn ôm tiểu Kala rút thưởng lần nữa.

Giao diện thao tác lơ lửng giữa không trung lóe một cái, trong đồ giao dịch dưới hình 3D của Ngô Nặc có thêm một thứ.

"… Yêu chủng, thứ gì vậy?" Ngô Nặc thầm nghĩ, trong tay đột nhiên nhiều thêm một thứ lớn cỡ móng tay, bên ngoài phủ một tầng thủy tinh long lanh trong suốt, được thủy tinh bao bọc là một giọt 'huyết dịch' đỏ tươi đến mức gần như yêu dị, thần kỳ là, giọt máu này lại không ngừng nhịp động như có tim, tựa như vật sống.

Ngô Nặc nhìn tỉ mỉ, không chú ý thấy ánh mắt tiểu Kala trong lòng y đã triệt để thay đổi___ con mắt to màu hổ phách vốn mù mờ khờ dại lập tức thẳng tắp, thoáng cái trong con ngươi dọc kéo dài lộ ra khát vọng và tham lam tới từ bản năng…

"Kala! Sao mày lại ăn nó rồi! Mau nhổ ra, nhổ ra!" Ngô Nặc còn chưa kịp hoàn hồn, Kala đã cuộn đầu lưỡi lên, cuốn yêu chủng vào miệng, nhai nhồm nhoàm một chút, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nuốt vào bụng.

Yêu chủng gì đó, bất luận là tên hay ngoại hình, đều không giống thứ bình thường, Ngô Nặc lo lắng nó ăn rồi sẽ xảy ra vấn đề, vội vạch miệng Kala. Sau khi nuốt yêu chủng, Kala lại rất phối hợp, Ngô Nặc vừa động thủ, nó đã rất phối hợp ngoan ngoãn há to miệng, lộ ra cái miệng đầy răng sữa chỉnh tề sắc bén trắng tuyết.

Ăn vụng nhiều mứt trái cây như thế, ngay cả cái răng sâu cũng không có, không hổ là long thú.

Không đúng, yêu chủng đâu?

"Sao mày lại nuốt nó mất rồi hả?" Ngô Nặc vừa gấp vừa giận, y không phải đau lòng phần thưởng mình rút được, mà là sợ Kala ăn vào đau bụng. Nuôi hơn nửa năm, Kala thông minh ngoan ngoãn, tuy thỉnh thoảng cũng rất tinh nghịch___ ăn vụng mứt trái cây, hù dọa tụi nhỏ nhát gan, làm đủ trò tranh sủng với Bạch đại miêu___ nhưng phần lớn thời gian Kala vẫn rất ngoan ngoãn, nó biết trông nhà, biết trông gia súc trong nhà cho dù thiếu một con nó cũng biết, biết làm nũng giỡ trò vô lại giống tụi nhỏ, khi cao hứng sẽ cười xi

xi xi, bị thương buồn bã sẽ rơi nước mắt… so với mấy cục lông thú nhân trong bộ lạc, Kala trừ không biết nói, trình độ thông minh so với mấy nhóc thú nhân trong bộ lạc có hơn không kém.

Ngô Nặc ban đầu nói Kala là con y, quả thật là nói đùa và có thành phần trêu đùa Bạch đại miêu là nhiều, nhưng ở chung lâu như thế rồi, y thật lòng thật dạ thích tiểu long mập tham ăn hốc uống biết làm nũng này, thậm chí ngay lúc Kala nuốt yêu chủng, trong đầu y chỉ có cảm giác nóng ruột nhóc con ăn bậy đau bụng thì phải làm sao, không hề nhớ gì đến vấn đề nhiệm vụ gắn kết với Kala.

[Hệ thống, yêu chủng rốt cuộc là thứ gì? Kala nuốt nó sẽ không có nguy hiểm đúng không?] Nếu có thể rửa ruột thì tốt rồi, đợi đã, có lẽ có thể thử cho Kala một chút đồ thúc nôn, không chừng nó có thể nôn yêu chủng ra.

Hệ thống hiếm được không đòi Ngô Nặc tích phân, mà trực tiếp cho Ngô Nặc biết: [Sẽ không có nguy hiểm, yêu chủng có ích cho Kala, cậu… không cần lo lắng.] Trong tâm vụt qua từng tổ số liệu phức tạp không thứ tự, hệ thống không biết bản thân có phải lại nhiễm virus gì không, nhưng hiện tại kỳ thật nó không muốn nói chuyện lắm.

Ký chủ… hình như trước giờ chưa từng căng thẳng cho nó như thế.

Hệ thống có chút lạc lõng, nhưng hệ thống không biết cái gì là 'lạc lõng', cho rằng virus vô cùng ngoan cố trong tâm mình lại thăng cấp, có hơi nghẹt 'tim'.

Nghe được lời hệ thống, Ngô Nặc yên lòng được một nửa, nhéo nhéo mặt mập nhưng không mềm của Kala, sau đó nói với hệ thống: "Hệ thống, tao muốn tra tin tức về yêu chủng."

Hệ thống: [1000 điểm tích phân, đẳng cấp quyền hạn của ký chủ trước mắt chỉ có thể tra được thông tin cơ bản của 'yêu chủng', xác định tra tìm?] Mới vừa kiếm được 80000 tích phân, Ngô Nặc cắn cắn răng, [Xác nhận.]

Rất nhanh, trên giao diện thao tác hệ thống liền xuất hiện một đoạn văn tự cực ngắn.

Yêu chủng, tinh huyết đại yêu vật trong vị diện tu chân, ở hoàn cảnh cực đoan đặc thù, bị tự nhiên phong ấn. Yêu chủng hàm chứa yêu lực của đại yêu vật, có thể thay đổi huyết mạch người nuốt nó ở mức độ nhất định.

Ngô tiểu Nặc: […Hệ thống mày ra đây xem, ông bảo đảm không đánh chết mày! 1000 điểm tích phân chỉ đổi được hai câu không đầu không đuôi như thế, giữa người với người không có tín nhiệm cơ bản sao?]

Hệ thống:… Không đủ quyền hạn trách tôi sao? Ký chủ ngốc, hừ!

Hệ thống lại lần nữa giả chết không lên tiếng, Ngô Nặc cũng không có biện pháp, kiểm tra tiểu Kala liền vài lần, từ cái đầu trơn bóng tới cái đuôi, toàn thân trên dưới chỗ nào cũng không bỏ qua, thấy tiểu long mập không thành thật uốn tới uốn lui so với bình thường không khác gì, cũng không thấy nó có chỗ nào không thoải mái, Ngô Nặc mới chậm rãi yên tâm.

Tỉ mỉ quan sát tiểu Kala vài ngày, Ngô Nặc thấy nó vẫn như trước, nên ăn thì ăn nên uống thì uống nên chơi thì chơi nên vồ đuôi Bạch đại miêu một cái cũng không bỏ sót, tinh thần vô cùng đầy đủ không có vẻ gì khó chịu, lúc này mới yên tâm hoàn toàn.

Yêu chủng, đại khái không thay đổi huyết mạch của Kala…

Trong lúc bận rộn thời gian trôi qua vô cùng nhanh, sau tế lễ kết thúc không lâu, mùa đông tới trễ hơn năm ngoái gần cả tháng cuối cùng chính thức tới, bầu trời bộ lạc đổ trận tuyết nhỏ đầu tiên của năm nay.

Cho dù thời tiết đột nhiên chuyển lạnh, bộ lạc Trường Hà vẫn vô cùng náo nhiệt, trong bộ lạc còn xuất hiện một vài gương mặt mới vô cùng non nớt.

"Ba, con sợ, con muốn về nhà…" Một bé gái thuần nhân tuổi không lớn e dè ôm chân một thú nhân tóc nâu, hận không thể cả người dính lên đó.

Bên cạnh, một tiểu báo mập mạp, chớp đôi mắt lam long lanh, lòng cũng ưu tư gật đầu, cái đuôi dài quấn chân thú nhân, chân ngắn quấn chặt đùi hắn, trên gương mặt đầy lông lộ ra vẻ e dè khó thấy.

Người đàn ông cong người xuống, cánh tay thô to vươn ra, ôm hai đứa bé lên, ồm ồm nói: "Sợ cái gì, các con là con của Báo Lệ ta, ngoan ngoãn ở lại bộ lạc Trường Hà học biết nhận chữ cho ta, không được gây họa, đợi qua mùa đông ta lại đến đón các con, nếu các con thi không đạt, cẩn thận ta đánh!"

Tiểu thuần nhân và tiểu thú nhân ban đầu khi nghe nói phải tới bộ lạc Trường Hà, vô cùng cao hứng, đặc biệt là đeo cặp da thú ba mua về từ bộ lạc Trường Hà cho chúng, chúng cực kỳ vui, không thiếu lần khoe khoang trước mặt đám bạn. Hơn nửa tháng trước, hai nhóc nghe nói phải đến bộ lạc Trường Hà, cũng rất cao hứng, trong lòng chúng và rất nhiều đứa trẻ khác của bộ lạc, bộ lạc Trường Hà trên cơ bản được đánh dấu bằng với các loại đồ ăn vặt mới lạ mỹ vị, tối trước khi xuất phát, hai đứa cao hứng cả đêm không ngủ được, rầm rì trong ổ chăn rất lâu.

Đợi sau khi đến bộ lạc Trường Hà, chúng phát hiện ở đây còn giàu có hơn chúng tưởng tượng nhiều, lớn từ nhà cửa xinh đẹp xây bằng gạch ngói đường đi chỉnh tề sạch sẽ, nhỏ đến kiểu dáng quần áo đồ ăn vặt chưa từng thấy, tất cả ở đây đối với chúng mà nói đều tràn đầy mới mẻ.

Chúng rất thích nơi này, nhưng nếu muốn chúng ở lại đây học, phải xa cha mẹ cả một mùa đông, đám trẻ trước giờ không sợ trời không sợ đất đều sợ hãi.

Hai đứa bé này còn tốt, mấy đứa nhỏ tuổi hơn, tính tình nhõng nhẽo hơn, có vài đứa đã ôm phụ huynh oa oa khóc, bên nước mắt bên nước mũi, khóc phải nói là đáng thương.

Sau khi nhiệt độ giảm xuống, tiểu Kala bắt đầu có chút ủ rũ cả ngày buồn ngủ, nghe tiếng khóc, nó thò đầu ra khỏi áo khoác da thú thật dày của Ngô Nặc, nhìn đám nhỏ oa oa khóc lớn, nó nghi hoặc cực điểm___ tại sao chúng lại khóc, lẽ nào cũng là trộm mứt trái cây bị đánh mông sao? Vẫn là Ngô Nặc và Bạch miêu miêu tốt, đánh nó trước giờ đều không đau! Kala đắc ý nhếch miệng, gió lạnh thổi tới, nó vội rụt đầu về, chập chờn ngủ .

Nhưng, mấy phụ huynh ở thật xa, lại tốn nhiều tiền đưa con mình tới bộ lạc Trường Hà học chữ, sẽ không vì mấy câu làm nũng, mấy trận khóc mà dễ dàng thay đổi chủ ý.

Đợi Kala ngủ tỉnh, nó phát hiện trong phòng có thêm mấy gương mặt và khí vị xa lạ.

Kala vô cùng thông minh, sau khi có thể phân biệt được gia súc nhà mình, nó hiện tại lại học được một kỹ năng mới___ nhận người.

Không chỉ là dựa vào ngoại hình và khí vị của người, nó thậm chí có thể ghi nhớ tên một vài người, sau khi nghe tên, nó lập tức sẽ tìm ra được người tương ứng.

Nhưng, số người Kala hiện tại có thể dựa vào tên nhận ra vẫn chỉ có hơn mười người, trừ Ngô Nặc và Bạch ra, nó còn nhận ra được Lục thích cho nó đồ ăn vặt, nữ nô trong nhà sẽ ngày ngày cho nó ăn bữa sáng trưa tối, quái lão đầu đại vu sẽ rót nước thối đen thui cho nó, còn lại chính là mấy học sinh trong lớp mũi nhọn của Ngô Nặc.

Kala mỗi ngày đều sẽ cùng Ngô Nặc tới trường mấy tiếng, khi Ngô Nặc giảng bài, nó liền ngoan ngoãn ở bên cạnh ngủ hoặc ăn vụng, khi tan học, nó sẽ cùng tụi nhỏ chơi. Tụi nhỏ chưa từng gặp qua long thú nào nhỏ như Kala, rất thông minh_____ biết nhận người; tính cách tốt___ chưa từng loạn cắn người; hào phóng___ nó sẽ chia bánh mì ngon cho mọi người ăn (hiểu lầm lớn); rắn chắc___ trước giờ sẽ không rơi đậu vì bất cẩn bị va phải dặm phải; gan dạ___ nó dám cắn đuôi dực hổ Bạch còn dám leo lên đầu dực hổ Bạch, dực hổ Bạch hung tàn như thế vậy mà không có cách nào với nó cả…

Trừ không biết nói, Kala là một đồng bọn gần như hoàn mỹ, đương nhiên, không biết nói có khi cũng là ưu điểm, ít nhất sẽ không vì thỉnh thoảng chơi không vui mà chạy đi cáo trạng với phụ huynh không phải sao?

Mấy đứa trẻ trong trường đều rất thích tiểu Kala mập mạp, do Kala đủ thông minh, mà Ngô Nặc và Bạch đều rất nuông chiều nó, tới mức có không ít đứa cho rằng Kala là con của Vu Nặc đại nhân và thủ lĩnh.

Trên đây ↑, Kala rất được hoan nghênh ở trường.

"Oa oa oa… có long thú… thật đáng sợ… hu hu hu…."

Sao lại khóc rồi, cũng may vừa rồi vuốt của nó không chọt xuống, nếu không lại bị đánh.

Kala bình tĩnh thu lại vuốt mập còn chưa kịp 'gây án', chớp chớp con mắt to màu hổ phách, mắt to nhìn mắt to với Ngô tiểu Nặc, vẻ mặt viết đầy vô tội thành thật.

Ngô Nặc nhìn trẻ con nửa phòng gục lên gục xuống oa oa khóc, cứ như đang so xem họng ai lớn hơn, bé người nhỏ trong lòng nóng nảy nện nện đất, y cũng sắp muốn khóc.

Mẹ ơi, về sau ai còn muốn chiêu sinh từ ngoài bộ lạc, y nhất định sẽ…. tăng – học – phí.

Ngô Nặc 'hung ác' nghiến răng trong lòng, sau đó lấy ra nụ cười mười hai phần 'thân thiện ôn hòa', bắt đầu an ủi những đứa nhỏ tới từ các bộ lạc xung quanh.

Những đứa nhỏ lần đầu tiên phải xa cha mẹ này, có đứa nào dễ an ủi đâu?

Hơn nữa cảm xúc sẽ lan truyền, vốn dĩ mấy đứa nhỏ lớn hơn còn có thể nhịn được không khóc, nhưng không trụ nổi khi xung quanh càng lúc càng nhiều người khóc, chúng nhớ tới ba mẹ của mình nên cũng khó tránh khỏi bi thương, dần dần cũng bắt đầu khóc oa oa, trong phòng học triệt để loạn thành một nồi cháo.

Phòng học bị đủ loại tiếng khóc lấp đầy, Kala thử dùng vuốt mập che lỗ tai, nhưng vuốt quá ngắn, căn bản không đủ che.

Nhóc con đặc biệt không trượng nghĩa, cất chân nhỏ chạy ra ngoài cửa, kết quả vừa vén rèm lên, liền bị túm áo choàng da thú trên người xách lên.

Bạch trừng nó: "Mày có phải lại gây họa hay không?"

Kala vô tội chớp chớp mắt, nhe miệng vung vung chi trước ngắn ngủn với Bạch, muốn ôm muốn ôm.

Bạch đại miêu mới không chiều nó (?), hừ một tiếng, đặt nhóc con lên vai, đợi nó lắc lư đứng vững rồi, Bạch vén rèm da thú đi vào, khí tức hung thú thoáng cái tràn ra, hắn lộ vẻ lạnh lẽo hừ một tiếng: "Khóc gì mà khóc, khóc nữa lôi mấy đứa… ném hết ra ngoài."

Thật, thật đáng sợ!

Mấy đứa nhỏ bị dọa như chim thịt bị bóp cổ, cắn chặt răng, không dám phát ra một tiếng, ngay cả nước mắt cũng phải nuốt về, phòng học lập tức an tĩnh tới mức cây kim rơi xuống cũng nghe được.

Kala cảm thấy chơi thật vui, vung vuốt trước há to miệng cười xi xi, răng sữa trắng tinh lấp lánh phát sáng dưới ánh lửa.

Hung thú đáng sợ + long thú hung tàn.

Tụi nhỏ ngu người hoàn hồn lại, cuối cùng lại kìm không được há to họng khóc lớn lần nữa.

Hình, hình như lại gây họa rồi.

Hiện tại phủi mông đi trốn, còn kịp không?

170. Chương 170: Nhà Ăn

Mùa đông năm nay tới trễ đủ một tháng, cho dù đối với người già của bộ lạc, mùa đông năm nay vẫn tới sớm hơn lúc họ còn nhỏ, nhưng rõ ràng đã tốt hơn hai năm trước nhiều.

Như vậy, đợt khoai trắng thứ hai gieo xuống có kỳ sinh trưởng đầy đủ, sản lượng không thua kém đợt đầu năm bao nhiêu, mà những bộ lạc từ bộ lạc Trường Hà lấy được kinh nghiệm vừa bắt đầu trồng khoai trắng, do có thêm kinh nghiệm, thu hoạch cũng tốt hơn đợt trước.

Cũng không biết có phải do mùa đông đến trễ hay không, năm nay quy mô thú triều nam hạ ít hơn năm ngoái không ít, nhưng, quy mô thú triều nếu quá lớn, mọi người ngược lại không dám xuống tay, tương phản, quy mô thú triều nhỏ, con mồi mọi người bắt được sẽ nhiều hơn.

Mục Nguyên, Khê Cốc và mấy bộ lạc cỡ vừa khác, năm nay dựa vào việc bán muối huyết của bộ lạc Trường Hà, cùng vật giao dịch quý hiếm khác, gần như ai cũng kiếm đầy chậu đầy bồn, đặc biệt là những thú nhân khá gan dạ, gọi mấy huynh đệ bạn bè mang theo những nô lệ khỏe mạnh, dứt khoát thoát ly bộ lạc tự mình làm riêng.

Lợi lớn từ muối huyết đổi tới cho họ lượng lớn gia súc, nô lệ, họ lưu lại một phần trong đó, còn lại thì đem tới bộ lạc Trường Hà đổi tiền đổi muối huyết đổi các loại đồ giao dịch.

Sau mấy chuyến giao dịch, những thú nhân này đều kiếm được gia tài không nhỏ.

Thường xuyên tới bộ lạc Trường Hà, họ sớm đã nghe nói bộ lạc Trường Hà sẽ chiêu một đợt học sinh vừa tuổi trước khi mùa đông tới, những phụ huynh có thu hoạch phong phú lại đúng lúc có con đến tuổi, nghe ngóng được bộ lạc Trường Hà mỗi năm chỉ thu 500 tệ học phí, còn có thể chia ra trả hai lần, không hề do dự đóng gói con mình đưa tới bộ lạc Trường Hà.

Phụ huynh ở thời đại này không giống phụ huynh nước Z hiện đại có kỳ vọng đặc biệt cao đối với con cái, họ đưa con tới học, chỉ là hy vọng con mình có thể nhận biết một chút văn tự, biết tính toán là được. Cái sau đặc biệt quan trọng, mấy tên gian xảo bộ lạc Trường Hà rõ ràng tính toán tốt hơn họ, có lúc đồ giao dịch nhiều, họ rất dễ choáng đầu, nhưng mấy tên của bộ lạc Trường Hà vẫn có thể từng cái từng cái tính ra rõ ràng, còn không cần phải đếm ngón tay nữa .

Nếu họ có bản lĩnh này, khi giao dịch với bộ lạc khác, khẳng định có thể kiếm được càng nhiều tiền.

Cho nên, kỳ vọng của những phụ huynh này thật sự không cao, họ chỉ hy vọng con cái mình sẽ biết viết tên bản thân, lúc tính toán, có thể không cần giơ ngón tay ra là được .

Do thu hoạch của các bộ lạc xung quanh đều không tồi, có thức ăn sung túc, có nghĩa mùa đông năm nay sẽ không có quá nhiều cạnh tranh, đương nhiên cho dù có, bộ lạc Trường Hà tuyệt đối cũng là an toàn nhất.

Các phụ huynh không có nỗi lo về sau, mang theo từng đống tiền, đóng gói con cái nhà mình đưa tới, do khoảng cách giữa bộ lạc rất xa, mấy đứa nhỏ học chữ ở bộ lạc Trường Hà, chỉ có thể ở trọ.

Ngô Nặc và Bạch đều không đoán được sẽ có nhiều đứa trẻ bên ngoài bỏ tiền tới học như vậy, nhưng họ trước đó đã thống kê qua số học sinh đến tuổi trong bộ lạc, những đứa trẻ này có thể miễn phí nhập học. Vì thế trước khi mùa đông đến, Bạch đặc biệt bảo người xây mấy hàng nhà lớn ra hình ra dạng ở sau trường học không xa, để làm ký túc xá và nhà ăn cho học sinh.

Phòng ký túc xá nhiều, chỉ cần chen một chút, ở thêm mấy chục học sinh vượt kế hoạch cũng không thành vấn đề.

Nhưng, những học sinh tới từ bên ngoài, phí ở trọ và phí ăn uống mỗi ngày của chúng sẽ phải tính riêng.

Phí ở trọ mỗi học sinh mỗi năm là 100 tệ, phí ăn uống chiếu theo tuổi tác bất đồng mỗi năm học từ 50 đến 200 tệ.

Khi Ngô Nặc học trung học, trường cách nhà rất xa, lớp chín phải đi học buổi tối, nhưng thời gian nghỉ buổi chiều ngắn, căn bản không kịp về nhà ăn tối. Khi đó mẹ y đã qua đời, có mẹ kế chậm rãi cha ruột cũng biến thành cha dượng, cha y không lo đến y, Ngô Nặc nói buổi chiều không kịp về nhà ăn cơm, cha y liền cho y một tháng 150 tệ sinh hoạt phí, ăn cơm tiêu dùng thỉnh thoảng còn phải nộp phí gì đó toàn bộ trong chút tiền này. Bản thân Ngô Nặc cũng khá bướng bỉnh, y thà tiết kiệm xài chút tiền này, cũng không muốn nhìn sắc mặt khi xin tiền cha và mẹ kế, vì tiết kiệm tiền, cơm tối trên cơ bản y đều giải quyết trong nhà ăn của trường.

Nhà ăn của trường họ cũng coi như không tồi, trước giờ chưa từng xuất hiện qua chuyện đen tối kỳ lạ nào, nhưng mùi vị của cơm chung thật sự không ngon được đến đâu. Để thỏa mãn nhu cầu của các học sinh không cùng cấp, trường đặc biệt mở lò nhỏ nấu riêng, học sinh nào gia đình có điều kiện tốt, có thể tiêu thêm tiền để thêm món.

Ngô Nặc luyến tiếc bỏ tiền mua thêm món, y bình thường chỉ mua ba đồng cơm, hai món rau thỉnh thoảng một mặn một rau, sau đó múc một chén canh rau miễn phí, ghép lại liền qua bữa, một bữa nhiều nhất cũng không vượt qua hai tệ.

Vì ăn ở nhà ăn đủ năm học, Ngô Nặc vẫn có chút ấn tượng với mô hình kinh doanh đại thể của nhà ăn.

Trường học bình thường sẽ tách riêng nhà ăn ra ngoài, nhà ăn đủ chất béo, trừ các học sinh an ổn nộp phí ăn uống ra, còn sẽ có trợ cấp nhất định, vì thế nhà thầu luôn là thân thích của lãnh đạo thực quyền trong trường.

Ngô Nặc hiện tại mỗi ngày bận không ít chuyện, căn bản không phân được bao nhiêu tinh lực dư thừa để mở nhà ăn, y cân nhắc tách nhà ăn ra, tìm người tới toàn quyền kinh doanh. Y sao, hiện giờ vất vả lắm mới lăn lộn trở thành 'hiệu trưởng', trực tiếp kiếm chút phí nhà thầu là được rồi . Ngô Nặc chân trước vừa mới thả tiếng gió ra, chân sau lập tức có người tìm tới cửa.

Không phải ai khác, chính là Bàn Hao mở tiệm thịt đầu tiên ở bộ lạc.

Bàn Hao so với lần đầu lúc Ngô Nặc gặp đã mập hơn không chỉ hai vòng, có thể thấy năm nay hắn thật sự kiếm không ít.

Bàn Hao quả thật cũng kiếm được không ít, tiệm thịt của hắn mở sớm nhất, mối mai tốt hơn các tiệm thịt khác, hơn nữa hắn không chỉ bán thịt. Bàn Hao rất có đầu óc làm ăn, sau khi hắn thấy người tới giao dịch nhiều, liền tìm một khoảnh đất trống đối nghiêng góc với tiệm thịt, móc tiền mua mấy viên gạch nung không tốt, lại thuê nô lệ đến vùng đất tử vong kéo về một chút đất dính, xây mấy gian nhà.

Sau đó lại tìm mấy tộc nhân có quan hệ tốt với hắn đầu óc lại thông minh biết nói chuyện, đi khắp hang cùng ngõ hẹp trong bộ lạc thu mua một chút hoa tiêu, ớt, vu dược vân vân, giá thu mua hắn đưa rất công đạo hơn nữa chưa từng để nợ, chậm rãi, người có chút đồ trong tay cũng sẽ chủ động tìm tới tiệm hắn để giao dịch.

Sau khi tích ít thành nhiều, quay người lại, Bàn Hao chuyển bán những thứ này cho giao dịch giả tới từ ngoài bộ lạc, kiếm khoảng chênh lệch ở giữa. Các giao dịch giả tới từ ngoài bộ lạc, cần phải tốn rất nhiều thời gian qua lại trên đường giao dịch, thời gian họ có thể ở lại bộ lạc Trường Hà vô cùng ngắn, khi họ phát hiện trong tiệm của Bàn Hao có thể mua được rất nhiều đồ giao dịch họ cần, họ thà tiêu nhiều tiền hơn chút, cũng vui vẻ mua một phát đủ hết những đồ mình cần từ tay Bàn Hao.

Một qua hai lại, việc buôn bán của Bàn Hao tự nhiên cũng càng lúc càng tốt.

"… Chuyện làm ăn của anh đã tốt rồi mà, sao còn muốn bao thầu cả nhà ăn?" Ngô Nặc nói.

Bàn Hao hơi chút thận trọng ngồi đối diện Ngô Nặc, cố ý rầu rĩ nói: "Từ sau khi thủ lĩnh tuyên bố luật pháp, chiếu theo luật mỗi tháng tôi phải nộp thuế lên cho bộ lạc mất 1000 tệ, mùa đông không có ai tới bộ lạc giao dịch, căn bản không kiếm được tiền còn phải bù tiền, tôi liền muốn ôm… ừm ôm thầu nhà ăn, đương nhiên tôi ôm thầu nhà ăn không phải muốn kiếm tiền, chủ yếu là hai đứa con của tôi cũng học ở trong trường, để người khác nấu cơm cho chúng ăn, tôi không yên tâm." Nói đến cuối Bàn Hao rất hùng hồn, cứ hệt như đang nói thật.

Ngô Nặc âm thầm gật đầu, Bàn Hao này không hổ là người làm ăn tốt nhất lớn nhất trong bộ lạc, đầu óc nhanh nhạy hơn người thường rất nhiều, nếu ở hiện đại, chính là một kỳ tài kinh doanh, vừa giỏi phát hiện thời cơ, lại có thể quả đoán thực thi hành động, miệng cũng lanh lợi.

Ngô Nặc bình tĩnh nói: "Nhưng theo như tôi biết, mấy hôm nay người từ ngoài bộ lạc tới tiệm anh mua không ít đồ, buôn bán của tiệm thịt cũng vô cùng tốt, một chút thuế đối với anh không là gì đi?"

Bàn Hao lập tức lớn tiếng kêu oan: "Sao có thể, mỗi ngày hơn ba mươi tệ, chỉ đủ mua một con bò man khỏe mạnh. Một con bò man từ khi sinh ra đến khi trưởng thành ít nhất phải hai mùa đông, nhưng mỗi ngày tôi đều phải nộp lên cho bộ lạc một con bò man, thật sự là không còn thừa lại bao nhiêu tiền, cho nên tôi mới muốn bao thầu nhà ăn… Ngô Nặc đại nhân, ngài xem tôi có được không?"

Ngô Nặc mới không tin lời quỷ của Bàn Hao, nếu hắn không kiếm được tiền, cái thân thịt này từ đâu mà đến?

Nhưng, Bàn Hao quả thật là một lựa chọn không tồi, đường não rộng, giao nhà ăn cho hắn kinh doanh, ít nhất không cần quá lo lắng hắn sẽ giở trò. Hơn nữa Bàn Hao gian xảo thì gian xảo, làm ăn vẫn rất thành

thật, trước giờ chưa từng nghe nói hắn cân thiếu gì đó, vì vậy, cũng không cần quá lo lắng hắn sẽ bạc đãi những đứa nhỏ kia.

Bàn Hao muốn thầu nhà ăn, kỳ thật thật sự chưa từng nghĩ qua có thể kiếm được bao nhiêu mỡ ở nhà ăn, mà đơn thuần là muốn mở rộng chuyện làm ăn của tiệm thịt nhà hắn.

Mùa đông là mùa ế của giao dịch, nhưng buôn bán của tiệm thịt lại tốt hơn bình thường nhiều, cho nên dù mỗi tháng phải nộp tiền thuế cao, hắn vẫn có thể kiếm nhiều không ít. Nhưng qua mùa đông, con mồi bên ngoài nhiều rồi, buôn bán của tiệm thịt sẽ kém đi. Đặc biệt là mùa hè, gia súc giết xong căn bản không thể để lâu, nhiều lắm hai ngày sẽ có mùi, thịt có mùi bán không được giá, lại thêm hiện tại luật pháp thủ lĩnh tuyên bố lệnh rõ cấm buôn bán thức ăn thối hư mục rữa, hắn không muốn ném thịt còn thừa lại, nhất định phải nghĩ cách xử lý số thịt tươi còn thừa trong tiệm.

Trước khi tới chỗ Ngô Nặc, Bàn Hao đã tìm người nghe ngóng, chỉ riêng trẻ con tới từ bộ lạc con đã có hơn một trăm, những đứa trẻ này cách nhà quá xa, chỉ có thể ở lại bộ lạc giải quyết một ngày ba bữa.

Không tính mấy đứa nhỏ nhà ở Trường Hà và có thể tới từ bộ lạc bên ngoài, chỉ riêng hơn một trăm học sinh ở bộ lạc con, mỗi ngày tiêu hao hơn nửa con heo thú một chút vấn đề cũng không có. Tiệm thịt của hắn buôn bán tốt hơn nhà khác, cho dù mùa hè là lúc buôn bán kém nhất, một ngày cũng chỉ còn lại một hai trăm cân thịt mà thôi, đưa tới trường học, vừa hay.

Ngô Nặc không biết tâm tư của Bàn Hao, chẳng qua y cảm thấy Bàn Hao quả thật là một lựa chọn không tồi, nên gật đầu đồng ý, quyết định tạm thời giao nhà ăn cho Bàn Hao 'thử kinh doanh' một thời gian.

Ngô Nặc chỉ cho Bàn Hao rất nhiều kinh nghiệm và kiến nghị liên quan đến nhà ăn, nghe mà hai mắt nhỏ của hắn cứ phát sáng, bất tri bất giác đã nói từ buổi chiều đến trời tối, cho đến khi Bạch mang tiểu Kala tinh nghịch trở về, hắn mới luyến tiếc không rời đi ba bước quay đầu lại một lần.

Nhà ăn đã xây xong rồi, Bàn Hao thuê vài nữ nô biết nấu ăn, lại thêm vài nô lệ làm trợ thủ, ngày khai giảng, nhà ăn của hắn cũng khai trương.

Đám nhóc bị Bạch đại miêu và Kala mập dọa khóc, kêu gào oa oa, chỉ dựa vào Ngô tiểu Nặc dỗ thế nào cũng vô dụng, cho đến khi các nô lệ mang những nồi lớn thức ăn tới phòng học___ Đó, đó là cái gì?

Ngửi mùi hình như là rất ngon!

Đợi hương thơm thức ăn tràn đầy cả phòng học, tụi nhỏ cuối cùng hít hít mũi không khóc nữa. Các phụ huynh trốn ở thật xa, nhìn lén con nhà mình, từ xa thấy thức ăn phong phú, nhìn thấy con nhà mình ăn tới mức hận không thể nhét đầu vào chén luôn, cuối cùng đã an tâm.

Lại qua vài ngày, đợi tụi nhỏ dần thích ứng với cuộc sống tập thể ở trường, các phụ huynh tới từ bốn phương tám hướng cuối cùng đỏ mắt chịu gió tuyết rời khỏi bộ lạc Trường Hà.

171. Chương 171

Bất tri bất giác, nhiệm vụ cưỡng chế hệ thống đưa lúc trước___ Truyền thụ cho cư dân bộ lạc Trường Hà chữ thông dụng và chữ phổ biến của văn tự Hoa Hạ (tổng cộng 3500 từ), số Ả Rập, phép tính trong mười chữ số, số học cơ bản (phép cộng trừ nhân chia thông dụng)___ chỉ còn lại một ngày cuối cùng.

Đối với nhiệm vụ này Ngô Nặc hoàn toàn không tự tin, y vô cùng lo lắng nhiệm vụ sẽ thất bại, bị hệ thống trừ sạch tích phân vất vả cực khổ tích cóp được, cắn cắn răng, khi kỳ hạn nhiệm vụ còn một tháng, y đã tăng tốc bán ra các vật giao dịch tồn trong kho, những thứ có rất ít lại rất hữu dụng và thật sự không nỡ xử lý, y mới nhịn đau tiêu tích phân mang chúng nó ra khỏi hệ thống.

Sau khi lục tục lấy đồ giao dịch khỏi kho, Ngô Nặc lại đem hết toàn bộ diêm giáp trùng, vu dược hiếm quý, quả nham quả đỏ thẫm vân vân y tích trữ giao dịch hết, trong một tháng ngắn ngủi, Ngô Nặc đổi được gần sáu triệu giao dịch tệ, cộng thêm số còn dư trong tài khoản trước đó, đã gần mười triệu giao dịch tệ rồi.

Tích phân sau khi đổi đồ, còn lại hơn một trăm năm mươi ngàn giao dịch tệ.

Ngô Nặc không xác định được độ khó kiểm tra cuối cùng của hệ thống, nhưng cơ bản của mấy đứa nhỏ thật không ra sao, mấy học sinh trong lớp mũi nhọn y đặc biệt chọn ra còn tốt, năm ngoái sau khi thực hành chế độ kiểm tra thưởng phạt, mấy đứa rõ ràng chăm chỉ hơn xưa nhiều, thành tích kiểm tra cũng nhìn ra được tiến bộ, nhưng, hệ thống cuối cùng sẽ áp dụng phương thức kiểm tra thế nào, chọn đề thi ra sao, hệ thống chẳng lộ chút tiếng gió nào ra, bản thân Ngô Nặc cũng chỉ có văn hóa trung học, trước khi tới đây cũng đã vứt sách hai ba năm, y chẳng có chút tự tin nào với mình, càng đừng nói là mấy đứa nhỏ y dạy ra.

Nếu nhiệm vụ cưỡng chế thất bại, không chỉ là hết sạch tích phân, còn bị trừ ngược tích phân.

Phần thưởng của nhiệm vụ này phong phú cỡ nào, thì trừ ngược cũng sẽ thảm liệt bấy nhiêu.

Ngô Nặc không nắm chắc được, y chỉ có thể đưa ra dự đoán xấu nhất_____ lỡ đâu học sinh của y không có một đứa nào thông qua kiểm tra, trừ ngược một triệu tám trăm ngàn tích phân, y không nói chắc được phải đợi đến năm nào tháng nào mới có thể đăng nhập vào khu giao dịch hệ thống lần nữa.

Cho nên kiên quyết không thể ngồi yên chờ chết___ một đứa con thừa cũng không thể để lại hệ thống!

Ngô tiểu Nặc phồng mặt bánh bao, mang tâm trạng nặng trình tịch mở giao diện giao dịch công pháp. [Hệ thống, giúp tao tìm quyển trung của [Thuật trị liệu trung cấp], [Thú thần quyết], [Rèn thể] và [Giáp binh] đi, đúng rồi, có công pháp nào thích hợp với Kala không?"] Ma xui quỷ khiến, Ngô Nặc bổ sung một câu.

[Có, ký chủ muốn sử dụng công năng tìm kiếm cơ bản, hay công năng tìm kiếm định chế của hệ thống?] Cái trước kiếm là ra một đống, cái sau nhắm đúng đích, đương nhiên, chủ yếu nhắm vào vẫn là trình độ sức mua của ký chủ đáng thương nghèo kiết.

[… Công năng tìm kiếm định chế, phải nói trước, chỉ cho 800 điểm tích phân, nhiều hơn một điểm cũng không được!] Ngô Nặc có chút đau thịt, nhưng y cũng rất hiếu kỳ, rốt cuộc là dạng công pháp gì, cư nhiên Kala cũng có thể tu luyện? Lẽ nào Kala không phải là long thú bình thường? Nói không chừng, y có thể nhờ cơ hội này hiểu rõ một chút về thân thế của Kala.

Bàn tính nhỏ trong lòng Ngô Nặc đánh vang cộp cộp.

Hệ thống: [Thành giao.] Nó cho rằng ký chủ keo kiệt nhiều lắm chỉ cho 500 điểm thôi, kiếm lời rồi!

Ngô tiểu Nặc:…. Dứt khoát như thế, khẳng định lại bị hệ thống lừa rồi!

Hoàn toàn không cho ký chủ ngốc cơ hội hối hận, hệ thống nhanh chóng trừ tích phân, trên giao diện thao tác soạt soạt liệt ra mấy hàng tên công pháp, trừ mấy bộ công pháp Ngô Nặc chỉ định ra, còn có thêm một quyển công pháp thích hợp cho Kala tu luyện.

Ngô Nặc còn chưa nghiên cứu rõ tên, giản lược của mỗi bộ công pháp, chỉ nhìn mỗi giá, cả người đã không tốt: "Móa nó, mắc như thế, hệ thống sao mày không đi cướp đi?!"

Hệ thống máy móc rập khuôn đáp trả: [Ăn cướp là hành vi trái luật, xin ký chủ chỉnh lại tư tưởng hành vi.]

[Chỉnh lại cái đầu, khuynh gia bại sản cũng không mua nổi mấy quyển được chưa?]

Hệ thống: Ký chủ ủ trong bộ lạc, không nỗ lực làm nhiệm vụ làm giao dịch kiếm tiền, tại tôi sao?

[Thuật trị liệu trung cấp] 2 triệu 400 ngàn giao dịch tệ.

[Thú thần quyết] quyển trung, 3 triệu giao dịch tệ.

[Rèn thể] quyển thượng, 100 ngàn giao dịch tệ.

[Giáp binh] quyển thượng, 250 ngàn giao dịch tệ.

Còn về công pháp [Nguyệt hoa] mà Kala có thể tu luyện, tuy hiếm khi không có phân quyển thượng trung hạ, nhưng giá trực tiếp cao lên đến 2 triệu giao dịch tệ, không thể mắc hơn.

Theo nguyên tắc, truyền công pháp cho người ngoài ký chủ, giao dịch tệ gấp đôi, tích phân tính riêng.

Ngô Nặc nhăn mặt bánh bao ôm tiểu tâm can rỉ máu, hỏi: "[Thú thần quyết], [Rèn thể], [Giáp binh], [Nguyệt hoa], ba bộ công pháp này truyền thụ cho Bạch, cần bao nhiêu tích phân?"

Âm thanh máy móc của hệ thống hình như lại nhanh hơn chút xíu, [Lần lượt cần 150 ngàn, 100 ngàn, tổng cộng cần 290 ngàn tích phân. Ký chủ còn có một tấm thẻ ưu đãi giảm 50% có thể dùng, một lần giao dịch cao nhất có thê giảm được 50 ngàn tích phân, sau khi giảm tổng cộng cần 240 ngàn tích phân, ký chủ còn thiếu 86452 điểm tích phân, ký chủ cần làm nghiệp vụ vây tích phân không?] Vay tiền gì đó, hệ thống cảm thấy trong tâm hình như lại nóng lên.

Ngô Nặc: … Hệ thống, đừng cho rằng ông đây không nhìn ra được cái đuôi hồ ly của mày! Ông sẽ không vay tiền!

Hệ thống cảm tri được hoạt động tâm lý của ký chủ ngốc, trong 'tâm' có hơi ưu sầu nhàn nhạt, dường như nó nhìn thấy một đống tích phân vỗ đôi cánh nhỏ bay đi mất, mệt không thèm yêu nữa.

Ngô Nặc cân nhắc nửa ngày, dự định trước không vội mua công pháp cho Kala, phải mua ba bộ công pháp Bạch cần trước, dù sao Bạch là lực chiến đấu trung tâm của bộ lạc, Bạch càng cường đại, bộ lạc càng an toàn, mà Kala hiện tại còn nhỏ, tương lai còn có cơ hội mua công pháp cho nó. Vì cho dù vạn nhất nhiệm vụ của y triệt để thất bại, bị hệ thống trừ ngược một triệu tám trăm ngàn tích phân, nhưng nhiệm vụ nuôi dưỡng tiểu Kala, chỉ phần thưởng tích lũy tích phân đã vượt qua cả triệu, trả hết nợ cho hệ thống chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Đương nhiên, nếu, nếu y may mắn hoàn thành nhiệm vụ cưỡng chế này, hoặc thất bại không quá triệt để___ chỉ cần có học sinh thông qua kiểm tra, y sẽ có thể giảm bớt rất nhiều tích phân bị trừ___ vậy y rất có thể không cần bao lâu đã có thể trả hết nợ.

↑, Ngô Nặc mới kiên quyết không mượn tích phân của hệ thống, nếu mượn thật, đó mới là rơi vào hang động vô đáy cực lớn, không biết khi nào mới có thể trả sạch.

Chẳng qua, hệ thống vẫn nói cho Ngô Nặc biết một sự thật rất tàn khốc: [Thẻ giảm 50% giới hạn mua vật phẩm 100 ngàn tích phân hoặc dưới 100 ngàn giao dịch tệ.]

[Có ý gì?]

Sau khi Ngô Nặc cầm tấm thẻ giao dịch ra, y luôn bảo bối cất nó ở đáy hòm không nỡ dùng, vì thế cũng sớm quên mất quy tắc sử dụng tấm thẻ giao dịch này, đột nhiên bị hệ thống nhắc nhở như thế, đầu có chút ngốc.

[Tấm thẻ giao dịch này chỉ được giảm giá cho vật phẩm không vượt quá 100 ngàn tích phân hoặc 100 ngàn giao dịch tệ, ký chủ xác định hiện tại sử dụng tấm thẻ giao dịch này?]

Ngô Nặc:… Hệ thống mày tới đây, bảo đảm không đánh chết mày! Đồ lừa đảo!

Cuối cùng, Ngô Nặc vẫn không nỡ dùng tấm thẻ giao dịch này, tiếp tục tồn ở đáy hòm trong hệ thống, công pháp cũng chỉ mua quyển trung [Thuật trị liệu trung cấp] và [Thú thần quyết], tích phân chỉ còn lại bốn chữ số đáng thương, giao dịch tệ từ bảy chữ số bắt đầu bằng số 9 biến thành bảy chữ số bắt đầu bằng số 1. Cũng may mà mấy cái này là giao dịch tệ, nhiều cũng được ít cũng được đều là một chuỗi chữ số trên giao diện hệ thống mà thôi, cảm giác khi dùng giống như quẹt thẻ quẹt số không biết đau lòng, mấy cái này nếu thật sự đổi thành Mao gia gia, Ngô tiểu Nặc còn không biết đau lòng thành thế nào nữa.

Đương nhiên, cho dù là quẹt số, một hơi tiêu hơn tám triệu giao dịch tệ, còn có tích phân cực khổ tích cóp được lâu nay, chỉ đổi được hai bộ công pháp nhìn không thấy sờ không được, Ngô Nặc đau thịt đến không chịu nổi, cả buổi tối đều nghẹn khí cân nhắc công pháp mới tới tay.

Bạch đại miêu có được [Thú thần quyết] phần tiếp cao hứng muốn chết, vốn muốn kéo tiểu sứ thần làm chút 'chuyện xấu', ai biết Ngô tiểu Nặc căn bản không để ý tới hắn, làm hắn giận âm thầm mài răng. Thế là Kala mập sợ lạnh lén chuồn lên giường họ ngủ cũng bị xúi quẩy, đang mơ mơ hồ hồ lại bị Bạch đại miêu chọt tỉnh, sau đó ngủ rồi bị chọt tỉnh ngủ rồi bị chọt tỉnh, liên tục lặp lại mấy lần, cuối cùng Kala triệt để giả chết, chọt thế nào cũng không tỉnh, Bạch đại miêu mài răng đá Kala mập tới góc tường, từ bỏ trò chơi ấu trĩ này, sau đó biến về miêu thú, nằm lên đùi Ngô Nặc, cũng cân nhắc quyển trung [Thú thần quyết], bất tri bất giác mê say vào đó.

Lúc này, Kala giả chết lặng lẽ mở mắt ra, len lén liếc liếc, phát hiện mèo mập hình như ngủ rồi, nhóc thở ra một hơi dài, sau đó lắc lắc mông, vun vút vọt vào ổ chăn, tứ chi chổng trời nằm ngang vẩy vẩy đuôi, ngủ ~ thôi .

Rất nhanh, Ngô Nặc liền không còn thời gian đau thịt tích phân và giao dịch tệ của y nữa.

Ăn xong cơm sáng các nữ nô chuẩn bị, hệ thống nhắc nhở Ngô Nặc: [… Nhiệm vụ chỉ còn lại 12 tiếng cuối cùng, xin ký chủ lập tức đưa danh sách kiểm tra.] Tiểu tâm can của Ngô Nặc nhịn không được đập một cái, cả người cũng trở nên căng thẳng, khi y thi giữa kỳ trung học cũng không căng thẳng thế bao giờ.

Định thần lại, Ngô Nặc hỏi hệ thống: [Nhất định phải giao bây giờ?]

Hệ thống: [Xin ký chủ trong vòng mười phút giao lên danh sách kiểm tra không ít hơn 40, không vượt quá 50 học sinh.] Giao diện thao tác tự bắn ra, ngay chính giữa xuất hiện một hàng giờ đếm ngược đỏ máu.

Ngô Nặc:… Coi như mày hung!

Đau dài không bằng đau ngắn sớm chết sớm siêu sinh thôi!

Kỳ thật trong lòng Ngô Nặc sớm đã có ứng cử viên kiểm tra, y đưa tên của 50 học sinh thành tích tốt nhất phát huy ổn định nhất qua mấy lần kiểm tra của lớp mũi nhọn lên cho hệ thống.

Ngô Nặc không biết hệ thống sẽ dùng phương pháp nào tiến hành kiểm tra học sinh, nhưng lúc này đã chỉ còn lại mười một mười hai tiếng, tới giờ mới ôm chân phật đã muộn rồi, giờ mà bóng gió cho đám nhỏ cũng chỉ tăng thêm áp lực tâm lý cho chúng mà thôi, Ngô Nặc dứt khoát cái gì cũng không nói, thậm chí ngay cả bài học cũng thả lỏng hơn bình thường một chút, kể chuyện cho tụi nhỏ gần hai tiết học.

Để ứng đối với lần kiểm tra này, Ngô Nặc vẫn siết rất chặt giáo trình của lớp mũi nhọn, bình thường bài tập y cho chúng cũng nhiều hơn bạn học lớp khác, tụi nhỏ hiếm khi hôm nay lên lớp được thả lỏng, sau bài học còn không có bài về nhà, cả đám cao hứng muốn chết.

Mùa đông trong ngoài đều lạnh, trong bộ lạc không có tiết mục giải trí nào, buổi tối sau khi ăn cơm tối, mọi người đều sớm đi ngủ.

"Ủa… chỗ này là chỗ nào?" Phong đột nhiên phát hiện bản thân xuất hiện trên một con đường rộng rãi, xung quanh mông lung, trước sau đều không nhìn thấy, nó muốn đi tới trước, lại bị một màn chắn trong suốt ngăn chặn. Đột nhiên, trên màn chắn xuất hiện đề tính toán, chỉ có phép tính không có đáp án, nhưng đề không tính là phức tạp, nó nhìn thấy lập tức trong lòng đã có đáp án, nó do dự một chút, duỗi ngón tay dự định viết đáp án ở sau dấu bằng. Như kỳ tích, nó chẳng qua chỉ vạch hai cái trên hư không, đáp án đã trực tiếp hiện lên sau dấu bằng.

Sau đó một màn thần kỳ xảy ra, sau khi nó viết đáp án, phía sau đẳng thức xuất hiện một dấu '√', màn chắn ngăn trở nó biến mất, nó đi tiếp vài bước, lại bị chặn, trong hư không lại xuất hiện một đề bài. Lần này Phong không do dự nữa, trực tiếp viết ra đáp án.

Cảnh giống vậy, còn xuất hiện trong giấc mộng của 49 đứa nhỏ khác.

172. Chương 172: Kiểm Tra

Phong không biết mình đã đi bao lâu, cũng không biết bản thân đã làm bao nhiêu đề bài, chẳng qua mỗi lần nó làm đúng một đề, màn chắn ngăn trước mặt nó sẽ rụt về trước vài bước, nhưng nếu làm sai, màn chắn sẽ lùi về sau. Tuy Phong không được tính là học sinh có thiên phú nhất của Ngô Nặc, cũng không phải là đứa có thành tích tốt nhất, nhưng nó vô cùng trân trọng cơ hội học tập vất vả có được này, bình thường vô cùng nỗ lực, cơ bản rất chắc, lúc làm bài vô cùng tỉ mỉ, không giống nhóm tiểu Di, thông minh thì thông minh, nhưng luôn phạm vài sai lầm cấp thấp.

Sự tỉ mỉ của Phong không chỉ thể hiện trên việc làm bài, nó còn chú ý trên màn chắn có một thứ rất giống đồng hồ cát. Phong không hề xa lạ gì với đồng hồ cát, vì trên mỗi lớp đều có một cái đồng hồ cát, đồng hồ cát dùng đất dính nung thành, hơi giống nồi nấu cơm, nhưng lại có đáy nhọn, phần cuối đáy có một lỗ nhỏ rất nhỏ, khi trong đồng hồ cát đựng đầy cát sông, hạt cát nhỏ sẽ thông qua lỗ nhỏ chậm rãi chảy vào cái bồn phía dưới, đợi khi cát trong đồng hồ chảy hết sạch, một tiết học sẽ kết thúc, đám nhỏ có thể đi nhà xí ra ngoài chơi.

Lúc này các giáo viên sẽ dùng một một cái đồng hồ cát nhỏ hơn rất nhiều, đổ cát mảnh vào trong, đợi cát mảnh lại chảy hết, giáo viên sẽ gõ vang chuông lớn treo trước phòng học, đám nhỏ sẽ ngoan ngoãn trở lại phòng học của mình, bắt đầu vào tiết. Các giáo viên sẽ lại đổ đầy cát sông vào đồng hồ cát, tính giờ từ đầu.

Trừ hai loại đồng hồ cát nêu trên, trong trường còn có một đồng hồ cát cỡ lớn hơn, bình thường chỉ có lúc thi mới dùng. Mà bộ lạc sẽ dùng một loại đồng hồ cát một lần có thể tính được hai tiếng, tổng cộng có mười hai cái đồng hồ, trong bộ lạc có vài nô lệ lớn tuổi đặc biệt phụ trách trông coi số đồng hồ cát này, khi đồng hồ cát từng cái tiếp từng cái chảy sạch, một ngày sẽ kết thúc.

Vu Nặc đại nhân từng dạy chúng, 40 ngày là một tháng, 480 ngày là một năm, chúng không phải hiểu lắm, nhưng cảm thấy rất thần kỳ, chẳng qua đại vu từng nói qua, biện pháp tính giờ này so với cái ông học được ở mấy bộ lạc siêu cấp trước kia còn lợi hại hơn nhiều.

Ở trên ↑, Ngô tiểu Nặc bất tri bất giác lại thức tỉnh một phen. Chân tướng sự thật, kỳ thật là, ngay từ đầu lúc Ngô Nặc bán hàng ở khu du lịch, đã từng bán đồng hồ cát, khi đó còn chưa mấy thuần thục, da mặt không đủ dày, từ rất xa nhìn thấy dân phòng đã sợ như chuột thấy mèo, hoảng loạn ném vỡ hết mấy cái đồng hồ cát, đau lòng cả một buổi tối, sau đó chậm rãi kiếm được tiền rồi, trong lòng mới đỡ hơn.

Đương nhiên, những đồng hồ cát phiên bản đơn giản màu thanh đồng do đất dính nung ra ở bộ lạc, khẳng định còn lâu mới có thể so sánh ngang hàng với hàng thủ công mỹ nghệ ở hiện đại Ngô Nặc bán, nhưng công năng của hai cái đều như nhau.

Còn về tại sao đồng hồ cát có thể tính giờ chuẩn xác, đó đương nhiên là Ngô tiểu Nặc tốn tích phân hối lộ giúp đỡ.

Vốn dĩ các cư dân bộ lạc căn bản không có khái niệm về thời gian, nhưng từ khi sử dụng đồng hồ cát, mọi người dần dưỡng thành thói quen thời gian cố định sẽ làm chuyện cố định, đặc biệt là khi bận rộng vụ nông, các lão nô lệ trông đồng hồ cát sẽ đúng giờ gõ chuông, nghe được tiếng chuông đại biểu hàm nghĩa bất đồng, mọi người liền biết nên xuống ruộng hoặc nên ăn cơm.

Chậm rãi, đồng hồ cát được vẽ một dấu bằng với thời gian trong lòng mọi người.

Phong vừa nhìn thấy hình đồng hồ cát lơn lớn trên màn chắn, nó thậm chí còn có thể nhìn thấy phần có màu trong đồng hồ cát đang giảm dần, Phong nhẹ nhàng liên tưởng đến tình cảnh kiểm tra lúc bình thường.

Dưới đa số tình huống, khi người ta nằm mơ, bất kể giấc mơ ly kỳ cỡ nào, đều rất khó ý thức được bản thân đang nằm mơ, ngược lại, họ sẽ cảm thấy tất cả những gì mình trải qua là sự thật, cảm xúc ý thức cũng sẽ phối hợp với mộng cảnh làm ra một chuỗi phản ứng.

Vì thế, khi Phong ý thức được bản thân đang trải qua một cuộc kiểm tra, dưới tác dụng cố ý của hệ thống, nó không ý thức được hoàn cảnh hiện tại của mình rất đặc biệt, ngược lại dần chìm vào đó, tăng tốc giải đề.

Đi đi lùi lùi, không biết qua bao lâu, đợi Phong lần nữa quay nhìn xung quanh, nó phát hiện con đường trống trải vừa rồi đã không còn nữa, thay vào đó, phía trước là một tòa… cung điện nhìn vô cùng xinh đẹp hùng vĩ.

Đúng, cung điện.

Phong chỉ từng thấy qua hai chữ cung điện này trên giáo trình, cũng từng nghe Ngô Nặc nói, cung điện là nơi ở của đế vương. Trước khi nhìn thấy tòa cung điện này, Phong cảm thấy đế vương có lẽ chính là nhân vật lợi hại hơn thủ lĩnh một chút, cung điện thì sao, chính là nhà lớn hơn nhà gạch ngói bình thường một chút, nhưng lúc này, nhìn thấy đình đài lầu các nguy nga cao vút mái xanh tường đỏ, nhìn mãi không thấy điểm cuối trước mắt, Phong cảm thấy nơi ở của thần linh cũng chẳng qua là thế.

Không, có lẽ nơi này không phải là cung điện, mà là thần điện thần linh cư trú!

Nghĩ tới nơi thần linh cư trú, Phong lập tức kích động, mà lúc này, nó phát hiện màn chắn luôn ngăn trước mặt nó đã không còn nữa, nó không có bất cứ do dự nào, lao về phía 'cung điện'. Phong chỉ lo chạy điên cuồng, hoàn toàn quên mất đồng hồ cát treo trên đỉnh đầu, rất nhanh nó đã chạy đến cuối con đường, trước mặt xuất hiện một bậc thang bạch ngọc thật dài, Phong dùng cả tay lẫn chân nhanh chóng bò lên, mắt thấy sắp bò lên đỉnh, nó thậm chí nhìn thấy trên bậc thang bạch ngọc có một thân hình quen thuộc, là Vu Nặc đại nhân!

Trong lòng Phong có nỗi cuồng hỷ không nói nên lời, vừa muốn la lớn, kết quả không cẩn thận chân rơi vào khoảng không, sau một cảm giác lọt tõm cường liệt, Phong đột ngột mở mắt ra.

Xung quanh tối thui, nó chỉ nghe được tiếng tim mình đập thình thịch cùng với tiếng hít thở, trên trán đổ một tầng mồ hôi lạnh, trong lúc kinh hồn chưa định, bên cạnh truyền tới một tiếng kinh hô nhỏ.

"Tôi, tôi hình như nhìn thấy thần điện rồi!" Trong bóng tối, có giọng nam non nớt khe khẽ phát run, trong âm thanh còn lộ ra kinh hỉ và khó thể tin nổi.

Lúc này, cuối cùng Phong cũng nhớ ra giấc mộng của mình, nó lầm bầm: "Tôi cũng mơ thấy, hình như tôi còn thấy Vu Nặc đại nhân nữa."

"Tôi cũng thấy Vu Nặc đại nhân, ngài còn khen tôi nữa." Giọng nam non nớt có chút xấu hổ nhưng lại có phần đắc ý, nâng tay sờ sờ đỉnh đầu, cảm giác vừa rồi thật sự quá chân thật, dường như hiện tại nó còn có thể cảm giác được xúc cảm ấm áp đó.

"Hình, hình như tôi cũng nhìn thấy Vu Nặc đại nhân, tôi vừa mơ thấy mình làm được rất nhiều đề, cậu có mơ thấy không?" Phong nói.

"Tôi cũng mơ thấy, có vài đề rất khó."

"Chuyện này là sao?"

Mạt và Phong quay mặt nhìn nhau, đều không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Lúc này, mấy đứa nhỏ khác cũng lục tục được đưa ra khỏi không gian kiểm tra, phần lớn đều không giống như Phong và Mạt đi đến được điểm cuối kiểm tra hệ thống cài đặt, tâm trạng dao động không lớn, sau khi kiểm tra xong, tiếp tục khò khò o zz.

Đợi khi học sinh cuối cùng được truyền tống ra khỏi không gian kiểm tra hệ thống tạo ra, Ngô tiểu Nặc loạn không chút hình tượng đứng trước đại điện chống nạnh ngửa đầu cười lớn, ha ha ha ha, thông qua rồi, 50 học sinh không thiếu một đứa toàn bộ thông qua kiểm tra của hệ thống! Không chỉ như thế, Mạt thi được thành tích đứng đầu còn được hệ thống đánh giá 'ưu tú', ngoài ra Phong, tiểu Di, Mẫn ba đứa được đánh giá 'rất tốt'.

Chiếu theo mỗi một học sinh thông qua, ký chủ nhận được phần thưởng 20 ngàn tích phân mà tính, Ngô Nặc trực tiếp nhận được một triệu tích phân. Toàn bộ học sinh thông qua kiểm tra, Ngô Nặc tính tổng lại còn nhận được một lần rút thưởng tùy ý cộng thêm [Thổ nạp pháp (trung cấp)] và [Thể thuật trung cấp]. Mà mấy đứa Mạt, Phong nhận được thành tích rất tốt, Ngô Nặc còn được thưởng thêm tổng cộng là 110 ngàn.

Lúc này, tảng đá lớn luôn treo trong lòng Ngô Nặc cuối cùng triệt để rơi xuống, một hơi lấy được một triệu một trăm mười một ngàn tích phân cộng thêm hai bộ công pháp giá mấy triệu, một cơ hội rút thưởng tùy ý, Ngô Nặc cười tới mức miệng toét đến tận mang tai.

Sau khi hệ thống truyền tống Ngô tiểu Nặc ra khỏi không gian kiểm tra, y còn đang cười, Bạch đại miêu ngủ bên cạnh y sớm đã bị tiếng cười của y đánh thức, Bạch đại miêu chống khuỷu tay, một tay nhẹ nhàng xoa nắn gương mặt Ngô tiểu Nặc, từ cao nhìn xuống y hỏi: "Mơ cái gì mà cao hứng như thế? Có mơ thấy tôi không?"

Nụ cười ngốc trên mặt Ngô Nặc căn bản không thu lại được, y nằm mơ cũng không ngờ được có thể hoàn thành nhiệm vụ 'tuyệt đối không thể' hoàn thành vượt mức như vậy.

"Đám nhóc toàn bộ thông qua kiểm tra, chúng quá lợi hại!" Ngô tiểu Nặc vẫn còn đang trầm mê trong cuồng hỉ to lớn, căn bản không chú ý đến ánh mắt lặng lẽ trầm xuống của Bạch đại miêu.

"Kiểm tra? Kiểm tra gì?"

Ngô Nặc hưng phấn nói: "Cậu quên rồi, lúc trước tôi từng nói với cậu đó, hệ thống không phải cho tôi một nhiệm vụ sao, bảo tôi truyền thụ chữ Hán và chữ số cho tụi nhỏ bộ lạc, tối nay chính là kỳ hạn cuối cùng của nhiệm vụ, hệ thống ở trong mơ tiến hành kiểm tra bọn nhỏ. Tôi vốn cho rằng nhiệm vụ này sẽ thất bại, không ngờ tụi nhỏ lại lợi hại như thế, cư nhiên thông qua hết."

Trong căn phòng tối tăm, Bạch hơi híp mắt lại, ánh mắt trở nên nguy hiểm, "Thần linh kiểm tra? Tối nay? Cậu chính là vì chuyện này, mấy hôm nay vẫn luôn… như xác không hồn, còn không để ý tới tôi? Còn nữa, tại sao không nói cho tôi biết?"

Ngô tiểu Nặc cho dù có chậm chạp, lúc này cũng ý thức được Bạch đại miêu tức giận, y vội thu lại nụ cười ngốc trên mặt, lộ ra nụ cười lấy lòng, "Tôi nào có không để ý tới cậu, không nói cho cậu biết là vì… vì tôi không muốn cậu lo lắng cho tôi."

Hừ!

"Vừa rồi cậu còn khen mấy đứa nhóc kia, hai lần!" Bạch đại (giấm) miêu phẫn hận nói.

Ngô tiểu Nặc hai tay vòng quanh cổ Bạch đại miêu, hôn lên miệng hắn chùn chụt: "Mấy đứa nhỏ này dù có lợi hại cũng không bằng một đầu ngón tay của cậu, tôi yêu cậu."

Bạch đại miêu: Cái này còn được.

Nhưng, "Đừng cho rằng cậu nói thế, tôi sẽ tha thứ cho cậu, cậu tự mình nói, giữa chúng ta không có bí mật, cậu có chuyện gì cũng sẽ nói cho tôi biết. Tôi có chuyện gì đều sẽ ngay lập tức cho cậu biết, nhưng chuyện quan trọng như thế cậu cư nhiên giấu tôi."

Hình, hình như là có hơi quá đáng.

Ngô tiểu Nặc thử biện giải cho mình: "Tôi cũng không muốn giấu cậu, chỉ là không muốn cậu phải lo lắng cùng tôi, cậu xem vừa có kết quả, không phải tôi đã cho cậu biết ngay hay sao?"

"Tôi cần không phải là kết quả, mà là giúp cậu chia sẻ quá trình."

Giọng Bạch nghe vô cùng lạc lõng, chỉ số tội lỗi trong lòng Ngô Nặc trực tiếp thăng theo đường thẳng, y thành thành thật thật nhận sai nói: "Được rồi, tôi sai rồi, tha thứ cho tôi lần nữa được không, chỉ lần này nữa thôi, về sau có chuyện gì tôi nhất định sẽ nói cho cậu đầu tiên."

"Cậu thật sự cảm thấy cậu làm sai rồi?" Giọng Bạch nghe hình như thả lỏng đi rất nhiều.

Ngô Nặc lập tức gật đầu như giả tỏi: "Sai rồi sai rồi, về sau không bao giờ dám nữa!"

"Người làm sai phải tiếp nhận trừng phạt, đây là cậu nói." Nghẹn đã mấy ngày, móng vuốt của Bạch đại miêu đã bắt đầu di (sờ) chuyển (loạn) tới nơi nguy hiểm rồi.

"Tôi nói vậy lúc nào?"

"Lúc Kala ăn vụng mứt trái cây cậu đánh mông nó thì nói." Bạch đại miêu ngôn từ chính nghĩa, một bộ nghiêm chỉnh, nhưng là cái móng vuốt dưới chăn… ừm, không thành thực cực kỳ .

"… Tôi có từng nói sao?" Ngô tiểu Nặc còn đang thử chống chế, sau đó y nghĩ tới cái gì, "Đợi đã, không được, Kala còn đang trên giường!"

"Cậu nhỏ giọng thôi, đừng đánh thức nó không phải được rồi sao…"

Sau đó.

Sau đó, sáng ngày hôm sau, Kala ngủ tới trời sáng bảnh mới tỉnh, chạy lẹt xẹt ra ăn bữa sáng, Vu Nặc còn đang nằm nướng.

173. Chương 173: Phần Thưởng

Xóa được 'đại họa trong lòng', tích phân ngồi hỏa tiễn vùn vụt tăng lên bảy con số, tâm tình Ngô Nặc quả thật tốt đến bùng nổ.

Tuy sau đó Ngô Nặc có chút đau thịt lúc trước vội vàng xử lý vật tư, nhưng bản thân y không bị lỗ tiền, không chỉ không lỗ, còn kiếm được không ít, hơn nữa trên tài khoản còn thừa hơn một triệu giao dịch tệ, đủ cho y đông sơn tái khởi.

Huống chi tài nguyên giao dịch trong tay y còn rất nhiều, chẳng hạn diêm giáp trùng trong mỏ muối tinh, chẳng hạn rượu trái cây dùng các loại trái cây quý hiếm ủ ra, chẳng hạn hầu nhi tửu có thể so với linh tửu ở vị diện tu chân, lại chẳng hạn là bột phấn mài từ lá cây của trường sinh mộc giao dịch từ bộ lạc Cô Sơn, lặng lẽ nói một câu, bột phấn mài từ lá cây trường sinh mộc hiện tại đã thành đồ giao dịch được hoan nghênh nhất trong tay y, một túi nhỏ bằng nắm tay có thể bán được hơn trăm ngàn giao dịch tệ.

Đội thuyền từ bộ lạc Cô Sơn giao dịch được hơn trăm cân bột phấn này, nếu bán hết toàn bộ, lập tức tiền để dành sẽ trở về tám con số, thậm chí có thể còn nhiều hơn. Nhưng Ngô Nặc hiểu rõ đạo lý vật quý ở hiếm, cho dù so với giá giao dịch trong hệ thống, những bột phấn y đổi tới không có gì khác với nhặt không, nhưng những bột phấn này đối với bộ lạc cũng vô cùng quan trọng, sao y có thể lấy hết lên hệ thống đổi giao dịch tệ?

Nhưng, trong tay có nhiều tài nguyên như thế, Ngô Nặc quả thật càng dễ dàng đổi được đồ giao dịch không tồi với giá rẻ từ tay các giao dịch giả khác, rồi từ từ chuyển bán những đồ giao dịch đó, nửa tháng trôi qua, Ngô Nặc đã gom đủ giao dịch tệ để mua công pháp cho Bạch đại miêu mập ra.

Mà trong nửa tháng này, đủ mọi lời đồn tràn đầy sắc màu thần bí về 'kiểm tra của thần linh', 'thần tích', 'thần điện', 'sứ thần' đã không truyền mà chạy, nhanh chóng lan khắp cả bộ lạc.

Ba người nói xạo thành thật, mà lần này có tổng cộng 50 đứa nhỏ tham gia kiểm tra, tuy cuối cùng chân chính leo lên được bậc thang 'thần điện' cũng chỉ có lác đác vài đứa, nhưng từ xa nhìn thấy thần điện lại có hơn ba bốn chục đứa.

Ngày thứ hai kiểm tra kết thúc, tụi nhỏ liền vội vã nói cho Ngô Nặc nghe tình cảnh trong mộng, đều muốn biết rốt cuộc là chuyện gì. Ngô Nặc vì cảm thấy chuyện này không dễ giải thích, chỉ có thể cười không nói, nhưng, lúc đó y cũng bị hệ thống đưa vào không gian kiểm tra, vị trí y đứng, góc độ hoàn toàn khác với bọn nhỏ, y có thể thấy rõ tình trạng đáp đề của mỗi đứa, hệ thống thậm chí rất quan tâm cung cấp cho y một vài bức tường ghi hình, thông qua những bức tường này, Ngô Nặc có thể nhìn thấy mỗi một đề sai của từng đứa.

Hiện tại trí nhớ của Ngô Nặc vô cùng tốt, qua một bữa tối, y vẫn nhớ rõ mỗi đề sai của chúng. Có vài đề sai, là do tụi nhỏ quá sơ ý, có vài đề sai lại là do những kiến thức cơ bản ở một vài phương diện của tụi nhỏ không vững chắc gây ra.

Thế là, Ngô tiểu Nặc hiện tại đã càng lúc càng có phong phạm thầy giáo, tự nhiên túm lấy cơ hội này, giúp tụi nhỏ tra rõ bù khuyết điểm. Rất nhanh, tụi nhỏ đã ý thức được, nội dung Vu Nặc đại nhân hỏi mình, sao hình như chính là chỗ làm sai trong giấc mơ?

Tư tưởng của con nít khó tránh khỏi liên tưởng bay xa, mà trẻ con do 'thần côn' dạy ra, đường não tuyệt đối không phải người bình thường có thể lý giải.

Thế là, Ngô Nặc vốn chỉ là sợ phiền phức không giải thích, tụi nhỏ lại bổ não đủ kiểu, đợi các phiên bản lời đồn truyền tới tai Ngô Nặc, y đã bị thần hóa thành sứ giả tài ba nhất dưới cờ thần linh.

Bất tri bất giác, lại bước một bước lớn trên con đường thần côn.

Ngô tiểu Nặc sờ cái đầu trơn bóng của Kala, nhìn bộ dáng nhóc con ngu ngơ vui vẻ, có cảm giác ưu thương đau nói không nên lời.

Nhưng Ngô Nặc không biết là, lần kiểm tra này đối với tụi nhỏ tạo thành trùng kích rất lớn, tạo nên ảnh hưởng cực lớn cho nhân sinh từ nay về sau của chúng.

Đối với những nhân loại nguyên thủy còn đang trong mông muội chậm rãi tiến tới mà nói, không có động lực nào có thể cường đại hơn so với 'được thần linh chọn lựa', họ tin tưởng sâu sắc bản thân được thần linh phù hộ, tin tưởng bản thân không giống với những người khác, tin tưởng bản thân đang mang theo sứ mạng thần thánh mà vĩ đại.

Nếu là ở hiện đại, rất nhiều người sẽ cho rằng mấy đứa nhỏ này bị ngu giả khốc, nhưng cuối cùng trong đời mấy đứa nhỏ, đây là tín niệm cường đại nhất trong lòng chúng.

Tín niệm, là một loại sức mạnh nhìn không thấy sờ không được, nhưng quả thật là một trong những nguyên tố không thể thiếu để sáng tạo kỳ tích.

Không sai, lúc này không ai ngờ được, những đứa trẻ còn đang ủ rũ vì bản thân làm sai không ít đề sẽ trở thành những đại nhân vật vĩ đại ảnh hưởng trực tiếp thậm chí là thúc đẩy cả tiến trình lịch sử của cổ quốc Trường Hà chứ?

Mà là người dạy nên những đại nhân vật này, được vinh danh là nhân vật thần bí nhất trong lịch sử Trường Hà, lúc này Ngô Nặc đang chuẩn bị lễ vật cho mấy học sinh mũi nhọn gần đây cảm xúc hơi ủ ê của mình.

Trong lớp mũi nhọn bất kể cuối cùng có tham gia 'kiểm tra thần linh' hay không, mỗi đứa một miếng bánh kem mật ong lớn ngọt ngào, Ngô Nặc tự tay nướng, tụi nhỏ ăn xong sẽ lại vui vẻ trở lại.

Nhưng, lần kiểm tra này tựa hồ đã khiến tụi nhỏ 'trưởng thành' hơn một chút, bắt đầu hơi hiểu được hàm nghĩa của lý tưởng. Đương nhiên, nếu Ngô tiểu Nặc biết trên lớp có một nửa học sinh, lúc này lý tưởng nhân sinh chính là xây dựng một tòa thần điện hùng vĩ tráng lệ, y nhất định sẽ cho chúng nó một trận đòn, tên đầu sỏ tội đồ hệ thống đặc biệt không thể bỏ qua!

Nhưng rất may mắn Ngô tiểu Nặc căn bản không biết, y còn chuẩn bị để mời Mạt, Phong, tiểu Di, Mẫn bốn đứa giúp y được thưởng thêm 110 ngàn tích phân tới nhà ăn cơm. Đương nhiên, y cũng không chỉ là vì bốn đứa nó giúp y kiếm thêm tích phân mà thưởng cho chúng, phần nhiều vẫn là vì bốn đứa nó bình thường giúp y chia sẻ rất nhiều công việc, phải biết, sau khi chia lớp, trọng tâm dạy học của Ngô Nặc đã triệt để dời lên lớp mũi nhọn, chữ Hán, phép tính của lớp bình thường toàn bộ là bốn đứa nó giúp y làm.

Trong bốn đứa, Phong lớn tuổi nhất cũng chẳng qua mới mười một mười hai tuổi, tiểu Di nhỏ nhất qua hết mùa đông năm nay mới đầy tám tuổi, nếu là ở hiện đại, vẫn là học sinh tiểu học. Nhưng chúng lại đảm nhiệm chức trách của giáo viên, dạy bạn học còn nghiêm túc phụ trách hơn tự mình lên lớp, sau khi chúng tiếp quản học sinh năm nhất, thành tích của các học sinh ban đầu có hơi tụt một chút, nhưng sau đó đã chậm rãi đuổi kịp, trước khi chiêu sinh có lần thi cuối cùng, 70% học sinh đều thuận lợi vào năm hai.

Cho nên, cho dù Bạch đại miêu không vui vẻ gì, cuối cùng vẫn thúi mặt đáp ứng Ngô Nặc mời bốn đứa nó tới nhà ăn cơm.

Kỳ thật Ngô Nặc còn muốn mời hết toàn bộ mấy cán bộ lớp tới nhà ăn cơm, nhưng Bạch đại miêu rất mất mặt biến thành mèo con giở trò vô lại giận dỗi, thân là một miêu nô tiềm (cố) ẩn (đế), Ngô tiểu Nặc cuối cùng bại bởi bộ mặt đầy lông lãnh diễm cao quý của miêu chủ tử, giao nhiệm vụ vinh quang mà gian nan đó lại cho Lục đi hoàn thành.

Đám nhỏ tuy rất muốn ăn đồ do Ngô Nặc đích thân nấu, nhưng chúng cũng rất sợ dực hổ Bạch, đến nhà Lục ăn cơm chúng ngược lại an tâm một chút.

Mấy nữ nô giúp đỡ làm việc trong nhà, sau khi tài nấu ăn càng lúc càng tốt, Ngô Nặc liền rất hiếm khi xuống bếp.

Hôm nay hiếm khi lên hứng, Ngô Nặc chuẩn bị làm một bữa thịnh soạn cho mọi người.

Cá Bạch đại miêu thích nhất tất nhiên không thể thiếu.

Mấy ông chủ tiệm thịt như Bàn Hao, vì kiếm tiền, đặc biệt thuê nô lệ ra Trường Hà bên ngoài đập băng câu cá. Sau khi Ngô Nặc dạy mọi người cách giết cá ăn cá đúng đắn, hai năm nay mấy con cá ngoài bộ lạc

có thể nói là gặp rủi lớn, so với con mồi khác, độ nguy hiểm khi bắt cá rất nhỏ, lại thêm dòng sông gần bộ lạc, rảnh rỗi bắt vài con về nhà nấu món mặn, rất nhiều người đều thích làm thế.

Thế là, cá trong sông không chỉ số lượng giảm mạnh, cũng học được thông minh, không dễ bắt dễ câu như trước nữa.

Nhưng mọi người đi tới chỗ xa hơn thượng du hoặc hạ du một chút vẫn có thu hoạch không tồi.

Từ sau khi có người bắt đầu bán cá, Bạch chỉ cần ở bộ lạc, trong nhà cách năm ba hôm sẽ ăn một bữa cá. Tới mức hiện tại tay nghề làm cá của các nữ nô đã tăng vọt, món cá kho cải chua đắc ý nhất của Ngô Nặc, các cô cũng học được tám phần.

Hai ngày trước mới vừa ăn cá cải chua, Ngô Nặc định hôm nay sẽ làm cá lát nhúng.

Cá ở thế giới này, rất nhiều chủng loài không giống với trái đất.

Các nữ nô phụ trách đi mua hôm nay vận khí không tồi, mua được một loại cá ăn thịt khá hiếm trong Trường Hà.

Loại cá này có phần giống cá mè ở trái đất, nhưng lớn hơn cá mè, cũng hung tàn hơn nhiều, chúng không chỉ dám hạ khẩu với tôm cá trong sông, còn dám ra tay với người, may mà loại cá này không phải thuộc tính quần cư, trong sông gặp riêng một hai con như vậy, người thành niên bình thường đều có thể đối phó.

Loại cá này rất hiếm, nhưng chất thịt lại rất tươi ngon, không có vảy cá, xương cũng rất ít, vị tanh cũng cực nhạt, rất được mọi người yêu thích, bình thường chỉ cần xuất hiện trong tiệm thịt, rất nhanh sẽ bị người ta mua mất.

Cá các nữ nô hôm nay mua về nặng đủ bảy cân, các nữ nô tốn khá nhiều sức mới giết được nó, lại tốn công mới xắt nó thành từng lát mỏng được.

Xương cá được Ngô Nặc bỏ thêm chất điều vị xào thơm đem nấu canh, để lửa nhỏ đun từ từ.

Lúc hầm xương cá, Ngô Nặc đồng thời dùng thịt bò man các nữ nô mua về trộn với dưa dài, làm một nồi thịt bò kho tàu.

Đợi khi Ngô Nặc làm xong thịt bò, dê sừng mà y bảo các nữ nô nướng đã sắp chín. Sau khi các nữ nô mua dê sừng về, y đã chọn chỗ non béo nhất, cắt xuống hầm một nồi canh thịt dê vô cùng thích hợp để ăn vào ngày đông, y còn đặc biệt thêm vào trong một vài vu dược có tác dụng khử tanh và bổ nhiệt, lúc này, canh thịt dê đã gần được, hương thơm liên tục phiêu ra từ cái nắp đã được đậy kín, Bạch đại miêu làm trợ thủ một bên bị đói tới mức không biết đã lén nuốt nước miếng bao nhiêu lần, nếu không phải hôm nay có người ngoài tới, hắn sớm đã biến thành mèo mập cầu được đút (mặt mũi đâu).

Bốn đứa nhỏ làm gì mà không chịu đợi bên ngoài, chui vô bếp chi thêm loạn .

Mạt, Phong, Mẫn ba đứa đang ngoan ngoãn giúp Ngô Nặc lặt rau, đồng thời rùng mình, luôn cảm thấy trên lưng hình như hơi lạnh…

Tiểu Di nhỏ tuổi, lại là thú nhân, không giúp đỡ được gì, liền cùng Kala ra ngoài vườn chơi.

Sau khi Ngô Nặc đổi cho Kala [Nguyệt hoa], cũng không biết rốt cuộc nó có lĩnh ngộ được nội dung của công pháp không, nhóc vẫn như trước kia không có biến hóa gì, nếu thật muốn nói có gì biến hóa, chính là nó trở nên thích ngủ.

Chẳng qua trước khi Kala tiếp nhận [Nguyệt hoa], nó đã có chút dấu hiệu ngủ đông rồi, cho nên Ngô Nặc cũng không rõ biến hóa hiện tại của nó rốt cuộc có liên quan đến công pháp hay không.

Bình thường, vào lúc này Kala đều ủ trong ổ nhỏ bên cạnh lò lửa ngủ gật, hôm nay ngửi được nhiều hương thơm ngon như thế, làm sao còn buồn ngủ chút nào.

Nhóc con gian xảo cực điểm, ngửi được mùi dê sừng nướng đã gần chín, liền không chịu chơi tuyết với tiểu Di nữa, cọ tới cạnh lò lửa, mắt to nhìn dê sừng, lại nhìn nữ nô nướng dê, cái vuốt ngắn chỉ dê sừng còn kêu ngao ngao.

Các nữ nô rất thích Kala thông minh đáng yêu, Kala một ngày ba bữa trên cơ bản đều do các cô đút cho, các cô không biết người hiện đại sẽ gọi thú cưng của mình là con, sau mấy lần nghe thấy Ngô Nặc gọi Kala là con, các cô còn thật sự hiểu lầm Kala là con của Vu Nặc đại nhân và thủ lĩnh. Hơn nữa Ngô Nặc không chỉ gọi Kala là con, còn cho phép Kala ngủ trên giường của họ, cùng ăn chung bàn với họ, còn thường xuyên ôm Kala đi khắp nơi, ngay cả thủ lĩnh khí tức khiếp người cũng thường biến về hình thái miêu thú chơi với nó (hiểu lầm lớn), không phải con của mình còn có thể là gì?

Các nữ nô đều là thuần nhân bình thường, cho dù Kala thật sự biết ngôn ngữ thiên phú thú nhân, các cô cũng nghe không hiểu, cho nên, trong mắt họ, Kala chính là con của Ngô Nặc và Bạch, chính là tiểu chủ nhân của ngôi nhà này.

Yêu cầu của tiểu chủ nhân tất nhiên phải thỏa mãn.

Thế là Kala vừa lòng thỏa dạ ôm một miếng thịt dê nướng mới vừa ra lò, gặm miệng đầy mỡ, nhóc con còn đặc biệt có lương tâm, bản thân ăn xong còn không quên dùng vuốt ngắn móc hai miếng ra cho Bạch đại miêu và Ngô tiểu Nặc.

Bạch đại miêu đã đói nửa ngày trời, miệng chê nhưng lòng muốn tiếp nhận hiếu kính của con trai, chỉ là miếng thịt nướng quá nhỏ, ăn xong càng thêm đói làm sao đây?

May mà Bạch đại miêu không phải đói quá lâu, Ngô Nặc lại làm thêm mâm gà kho lớn, thịt lưng kho giấm đường, gà băm xào rau băm và đậu hũ tay gấu xong, cuối cùng tuyên bố vào bữa!

Kala sớm đã ngồi bên cạnh cái chén trống của mình, vuốt mập chỉ có ba ngón hơi gian nan cầm cái muỗng gỗ Ngô Nặc gọt cho nó, đợi được đút

174. Chương 174: Mười Năm 1

Thời gian mười năm rất dài, đủ để một đứa nhóc đi cũng muốn ngã trưởng thành trở thành một đứa trẻ lớn phá banh nóc gà chê chó ghét, bất tri bất giác trong mái tóc của cha mẹ đã có rất nhiều tơ bạc xuất hiện. Thời gian mười năm lại có thể rất ngắn ngủi, những người được thời gian chiếu cố, dung nhan không hề có chút dấu vết nào của năm tháng.

Nhưng bất luận là dài hay ngắn, trong thời gian mười năm, cho dù người được thời gian chiếu cố dung nhan không đổi, nhưng dưới dung nhan, vẫn có thể nhìn thấy rõ được ấn ký của thời gian. Ở một vài thời cơ đặc thù, biến hóa của mười năm, có thể lớn đến mức người khác nghẹn họng trân trối, cũng có thể lớn tới mức người ta liên tục hô kỳ tích.

Thời gian mười năm có thể khiến một bộ lạc lớn vừa bước lên quỹ đạo, rễ mọc sâu dần cây lá um tùm, trở thành bá chủ một phương.

Trong mười năm, các cư dân bộ lạc Trường Hà tựa hồ mỗi ngày đều cứ tuần tự mà tới, nhưng tuần tự mà tới không có nghĩa không hề thay đổi, trên thực tế, bộ lạc Trường Hà mỗi ngày đều biến hóa đổi mới không ngừng, mười năm, lượng biến đủ 4000 ngày, tích lũy lại đủ để hình thành chất biến kinh người.

Từ sau khi bộ lạc Trường Hà mở đường giao dịch trên sông, thần linh tựa hồ càng thêm chiếu cố bộ lạc may mắn này.

Vốn dĩ mùa đông mỗi năm sẽ dài hơn năm trước, nhưng ngược lại, giờ đang rút ngắn từng năm, mùa đông ngắn đến khoảng 90 ngày, trong đó chỉ có không đến 30 ngày đổ tuyết. Thời tiết như thế không cần nghi ngờ càng thích hợp gieo trồng, mà càng may mắn là, trong mười năm nay, trừ thỉnh thoảng mùa thu sẽ mưa nhiều nước ra, trên cơ bản có thể nói là mưa thuận gió hòa.

Mở đường thủy, khiến mọi người mang về càng nhiều lương thực, rau dại, hạt giống trái cây, trải qua gieo trồng thuần hóa không ngừng, các cư dân bộ lạc Trường Hà đã sớm không còn phải lo lắng vì thức ăn trong mùa đông nữa.

Mùa đông rút ngắn, khiến cây bố người lùn mang tới cùng với thu thập được sau đó thành công cắm rễ ở bộ lạc Trường Hà, bảy năm trước đã lục tục rải rác treo quả, năm năm trước chính thức tiến vào kỳ năng suất, sản lượng quả bố rất cao, trồng được hai cây quả bố, mỗi năm quả kết ra đủ cho một nhà bốn người mỗi người làm hai bộ quần áo cộng thêm đồ trong thay đổi.

Đại khái là bị Ngô Nặc ảnh hưởng, các cư dân bộ lạc Trường Hà bình thường đều khá có đầu óc kinh tế, sau khi thức ăn ngày càng đầy đủ, họ liền bắt đầu trồng một vài cây trồng kinh tế có thể đổi tiền trong ruộng của mình.

Quả bố chính là một loại cây trồng kinh tế vô cùng được, sản lượng cao, cũng không cần đặc biệt quản lý. Hơn nữa quả nó kết ra cũng không bị chim chuột yêu thích, trừ thỉnh thoảng sẽ có sâu, không cần lo lắng trái cây bị ăn trộm. Đương nhiên, cho dù có sâu cũng không sợ, thú lí lạp thích nhất là ăn loại sâu nho nhỏ này, chúng thường xuyên nửa đêm leo lên cây quả bố tìm sâu ăn.

Sau khi quả bố chín, có thể tự dệt vải, cũng có thể bán cho một vài phân xưởng hoặc bộ lạc chuyên môn thu quả bố.

Trong phân xưởng và bộ lạc đều có thợ dệt chuyên nghiệp, họ quanh năm dệt vải, kỹ thuật tốt hơn người thường, vải dệt ra vừa kín vừa mảnh vô cùng được hoan nghênh. Trong phân xưởng của bộ lạc, từ năm trước đã bắt đầu có vải dệt nhuộm màu, từ màu xanh ban đầu, đến bây giờ phát triển thành bốn màu xanh, đỏ, đen, lam.

Vải bốn loại màu này, đắc hơn vải trắng một đến ba lần. Nhưng vẫn có người yêu thích nó, ở một vài bộ lạc lớn xa xôi, số vải có màu này giá đã bị nâng đến mức người thường khó thể tưởng tượng được, chỉ có chủ đại nô lệ, đại quý tộc mới mua được.

Lượng lớn vải cũng đã thúc đẩy truy cầu của mọi người đối với kiểu dáng quần áo. Bất kể người ngoài bộ lạc thích kiểu dáng kỳ quái nào, người bộ lạc Trường Hà thích nhất vẫn là áo chữ T, quần dài (ngắn), cùng với đầm.

Còn về nhân loại nguyên thủy đã quen mặc đầm da thú, bất kể nam nữ độ tiếp nhận đối với đầm đều cao hơn quần, tuyệt đối là Ngô Nặc không thể đoán trước được. Mỗi lần nhìn thấy cự hán tám thước mặc đầm đỏ rực lộ cái chân lông vừa đen vừa dày nghêu ngao dạo phố, Ngô tiểu Nặc có một loại xúc động muốn chọt hai mắt mình.

May mà Bạch đại miêu và đứa con mập nhà họ đều không có sở thích kỳ quái này .

Cây trồng kinh tế của bộ lạc Trường Hà đương nhiên không chỉ có mỗi quả bố, đủ loại chất điều vị, các loại cây ăn trái gần như nhà nhà hộ hộ đều trồng.

Sản lượng các loại chất điều vị đều không cao, nhưng lượng tiêu hao lại không ít, hiện tại mức độ sống của mọi người bộ lạc đã nâng cao, nên cũng có truy cầu nhất định đối với phẩm chất cuộc sống, các loại chất điều vị phải thỏa mãn nhu cầu của gia đình trước, còn thừa lại mới chịu lấy ra đổi tiền. Vì thế, số lượng mỗi năm có thể tiêu thụ ra ngoài có hạn, giá luôn cao không giảm.

Cây ăn trái cũng thế, từ sau khi mọi người theo Vu Nặc đại nhân học được cách ủ rượu, mỗi năm đều cố gắng ủ một chút rượu. Nếu nói trái cây là đồ ăn vặt của con nít, vậy rượu trái cây là đồ vặt của người lớn. Bất kể là thuần nhân hay thú nhân, ngay cả bán thú nhân cũng thích mỗi ngày uống một ly nhỏ, loại cảm giác ngọt ngào hơi cay sau đó toàn thân đều nóng lên, cực kỳ thoải mái.

Do sản lượng trái cây cũng không tính là cao, ủ thành rượu trái cây đương nhiên càng ít, vì thế, đối với tuyệt đại đa số người bộ lạc mà nói, rượu là một loại hưởng thụ vô cùng xa xỉ. Trừ khi trong nhà có khách hoặc có việc vui vô cùng quan trọng, bình thường đều không nỡ lấy rượu ra uống thả ga.

Đương nhiên, trừ rượu trái cây, Ngô Nặc còn lục tục thông qua thử nghiệm và nhiệm vụ hệ thống có được cách ủ rượu gạo, rượu cao lương, bia, khẩu cảm của mấy loại này có khác biệt lớn với rượu trái cây, chẳng qua do giai đoạn hiện tại sản lượng của thóc, lúa mì và kê không cao, mọi người vẫn lấy trồng khoai trắng làm chủ, Ngô Nặc tạm thời không dạy phương pháp ủ những rượu này cho người khác, trước mắt trong bộ lạc chỉ có rất ít người có thể nếm được những mỹ tửu này.

Đương nhiên có 'quỷ tửu' keo kiệt Bạch đại miêu ở đây, mỹ tửu có thể chảy ra khỏi kẽ móng vuốt của hắn thật sự là ít đến đáng thương.

Cái gì, mua giá cao? Xin lỗi, Bạch đại miêu biểu thị hắn hiện tại không thiếu nhất chính là tài phú.

Có tiền, tùy tính .

Trong thời gian mười năm, trong phạm vi bộ lạc Trường Hà đã triệt để hoàn thành quy trình tư hữu đất đai. Trong quá trình thúc đẩy tư hữu hóa này, không thể tránh khỏi sẽ xuất hiện các hiện tượng rối loạn, nhưng may mà tất cả đất đai đều vô chủ, vị trí bộ lạc Trường Hà chiếm cứ vô cùng tốt, thuộc dạng bình nguyên, đất đai vô cùng phì nhiêu, chỉ cần chịu tốn tâm huyết ăn chút khổ, thì có thể khai hoang càng nhiều đất.

Sau khi bộ lạc bước vào tư hữu hóa đất đai, cũng đã quy định thuế thu tương ứng. Lúa thóc, kê và guli tuy sản lượng rất thấp, nhưng chúng lại có thể để lâu, vô cùng thích hợp trở thành lương thực dự bị chiến lược và vật tư chiến lược của bộ lạc. Vì thế, bộ lạc hiện tại chính là chiếu theo đầu người trưng thu số lúa thóc, kê và guli tương ứng, vì chiếu theo đầu người thu chứ không phải thu theo mẫu ruộng, mọi người chỉ cần chịu khai khẩn thêm nhiều đất, thì không cần lo lắng sau khi giao lương thực lên, sẽ bị đói.

Không thể tránh được, trong quá trình này, kế hoạch xóa bỏ chế độ nô lệ của Ngô Nặc tạm thời phải mắc cạn.

Dù sao không phải mỗi một bộ lạc đều có thể giống bộ lạc Trường Hà may mắn dùng được nông cụ bằng sắt, trên 99,99% bộ lạc vẫn đang sử dụng nông cụ bằng đá, sức sản xuất có thể hiểu được.

Vì thế, ở những bộ lạc này, nô lệ luôn luôn là vật giao dịch chủ yếu của họ.

Nô lệ cuồn cuộn không dứt được đưa tới bộ lạc Trường Hà, Ngô Nặc cho dù có đồng tình tao ngộ của các nô lệ, cũng không thể trực tiếp xóa bỏ thân phận nô lệ cho họ. Dù sao, họ đều là lấy tài phú của bộ lạc đổi tới, là một phần tài phú của bộ lạc.

Đương nhiên, cho dù không thể bỏ đi chế độ nô lệ, Ngô Nặc cũng cố gắng tranh thủ không gian sinh tồn cho nô lệ nhiều hơn, đặc biệt vì họ định ra một vài điều lệ pháp luật mang tính bảo hộ, chẳng hạn không thể không có lý do tùy ý đánh giết nô lệ, chẳng hạn chủ nô lệ nhất định phải trả cho nô lệ một số tiền theo tháng, các nô lệ sau khi gom đủ tiền cho phép chuộc thân giải trừ nô tịch vân vân.

Chế độ nô lệ sau khi được Ngô Nặc thay đổi, càng thiên về chế độ 'nô tài' của xã hội phong kiến, cùng chủ nô lệ có quan hệ phụ thuộc nhân thân, nhưng đồng thời cũng có quyền lợi tư cách nhất định, cho phép có tài sản của mình, không còn đơn thuần chỉ là nô lệ không chút quyền tự chủ cho mình.

Vì những nô lệ này cuồn cuộn không dứt đưa vào bộ lạc Trường Hà, các cư dân chính thức của bộ lạc có thể chỉ huy những nô lệ này khai hoang lượng lớn đất hoang, địa bàn của bộ lạc bắt đầu nhanh chóng mở rộng ra ngoài, trải qua mười năm kéo dài, bộ lạc Trường Hà hiện tại đã có một tòa đô thành, mấy chục bộ lạc con lớn lớn nhỏ nhỏ, hiện tại gọi chung là tiểu trấn xx.

Những tiểu trấn này, không hoàn toàn là bộ lạc con phát triển ra từ bộ lạc Trường Hà, có nhiều tiểu trấn đều là bộ lạc nhỏ vừa trước kia trực tiếp phụ thuộc bộ lạc Trường Hà mà thành.

Uy hiếp dụ dỗ, đánh một gậy cho một củ cà rốt, là pháp bảo đệ nhất của dực hổ Bạch để thu phục những bộ lạc này.

Hiện tại, trong vùng Hắc Sắc Sâm Lâm này, trừ bộ lạc Khê Cốc vẫn còn đang 'ỷ địa lợi kháng cự' ra, một đống bộ lạc lớn nhỏ vừa với bộ lạc Mục Nguyên đi đầu đều trước sau phụ thuộc bộ lạc Trường Hà.

Trong quá trình này, chiến tranh là không thể tránh, nhưng quân đoàn của bộ lạc Trường Hà dưới thống lĩnh của Bạch đã trở thành sự tồn tại ai nghe tiếng gió cũng vỡ mật.

Đương nhiên, ban đầu Bạch không phải dùng thủ đoạn bạo lực trực tiếp thu phục những bộ lạc này.

Hắn dùng phương thức dụ dỗ, áp dụng sách lược viễn công cận giao, hứa cho bộ lạc nhỏ vừa gần mình một vài ích lợi, khi họ gặp nguy cơ, cung cấp viện trợ võ lực cho họ, để báo đáp, những bộ lạc này cần phải nộp cho bộ lạc Trường Hà một số lượng gạo kê hoặc guli nhất định, tiếp đó, Bạch rất âm hiểm chọn một vài mầm móng thú nhân và thuần nhân ưu tú trong những bộ lạc này, để họ gia nhập quân đoàn bộ lạc Trường

Hà, còn mỹ kỳ danh viết rằng dạy họ võ kỹ, để họ có thể bảo vệ bộ lạc mình tốt hơn. Trong bất tri bất giác, Bạch đã làm rã được sức mạnh võ trang của những bộ lạc nhỏ này.

Thú nhân được Bạch chọn ra, sau khi gia nhập quân đoàn của hắn, Bạch sẽ không chút bảo lưu cho người dạy họ võ kỹ, âm thầm tăng mạnh tình cảm của họ dành cho chiến hữu, thỉnh thoảng lại thêm một vài bài học tư tưởng. Dần dần, những thú nhân vốn muốn tới quân đoàn Trường Hà học kỹ, toàn bộ bị bồi (tẩy) dưỡng (não) thành chiến sĩ trung thành dưới tay Bạch.

Mà ở một nơi khác, có võ lực cường đại của bộ lạc Trường Hà làm hậu thuẫn, những bộ lạc nhỏ này rất nhanh phát hiện, họ không còn lo lắng bị bộ lạc khác ức hiếp nữa, bộ lạc Trường Hà thậm chí còn sẽ cung cấp hạt giống lương thực, cung cấp nông cụ tốt hơn cho họ, cung cấp cho họ cơ hội giao dịch nhiều hơn, cuộc sống tốt hơn trước không chỉ một chút.

Cho nên, khi Bạch đưa ra lựa chọn trước mặt họ___ là phụ thuộc bộ lạc Trường Hà, trở thành một bộ phận của bộ lạc, cơ bản duy trì cuộc sống hiện tại không đổi, thậm chí còn hưởng thụ được một vài phúc lợi của cư dân bình thường khiến người đỏ mắt. Hay bộ lạc Trường Hà sẽ bỏ đi bảo vệ dành cho họ, để họ trở lại cuộc sống trước kia___ chọn lựa rất đơn giản, không phải sao?

Bạch nhờ vào đủ thủ đoạn, hòa bình lặng yên vô tức đã diễn biến ở rất nhiều bộ lạc nhỏ vừa.

Đương nhiên, kế hoạch của Bạch có thể thực thi thuận lợi, tự nhiên cũng không thể tách khỏi 'sự giúp đỡ âm thầm' của bộ lạc Mục Nguyên. Bạch và Ngô Nặc ban đầu thiết kế bồi thường chiến tranh đối với bộ lạc Mục Nguyên, đã kéo mạnh đôi chân cường tráng của bộ lạc Mục Nguyên, cho dù thuận lợi bước lên con đường giao dịch muối huyết của bộ lạc Trường Hà, nhưng đối diện với khoản nợ với con số không nhỏ mỗi năm, dù là ai móc món tiền này ra cũng thấy đau lòng.

Giống như ăn cơm trả tiền, không muốn móc tiền túi mình, thì phải moi tiền người khác.

Thế là, bộ lạc Mục Nguyên không thể tránh được đánh chủ ý lên đầu một vài bộ lạc nhỏ xung quanh, mà cái này đúng lúc để Bạch thừa cơ.

Đợi khi bộ lạc Mục Nguyên hoàn hồn lại, hiểu rõ âm mưu dương mưu liên hoàn kế của Bạch đại miêu, bộ lạc Trường Hà đã trở thành một đại vật khổng lồ họ căn bản không thể nào lay động.

Vì thế, vào hai năm trước, tân nhiệm thủ lĩnh của bộ lạc Mục Nguyên là Mục Sư mặc kệ lời phản đối, lựa chọn vô điều kiện quy thuộc bộ lạc Trường Hà, mà bản thân hắn cũng thuận lợi trở thành một quân đoàn trưởng kiêm trưởng trấn dưới trướng Bạch. Có câu kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, Mục Sư là người duy nhất một thân kiêm hai chức trong số những thủ lĩnh đã quy thuộc bộ lạc Trường Hà, quyền lực của hắn cũng được bảo lưu ở mức lớn nhất.

175. Chương 175: Mười Năm 2

Không biết là do thời tiết chuyển ấm hay nguyên nhân nào khác, mười năm nay quy mô thú triều càng lúc càng nhỏ, đến hai năm gần đây, thú triều đã gần như biến mất, chẳng qua dực long thú vẫn bảo lưu thói quen dời tộc quy mô lớn. Dực long thú vô cùng hung tàn, sau khi không còn thú triều quy mô lớn, chúng bắt đầu càng thêm kịch liệt tấn công bộ lạc, men đường có rất nhiều bộ lạc bị chúng hãm hại.

Dực long thú là một loại xưng hô thống nhất, trên thực tế dực long có rất nhiều chủng loại, có vài loại ăn thịt, cũng có loại ăn tạp và ăn chay, nơi chúng đi qua như châu chấu giày xéo, bất luận là bộ lạc gieo trồng hay bộ lạc chăn nuôi đều khổ không thể tả. Có vài dực long thú còn tập kích người, bắt con nít làm thức ăn.

Mà dực long thú lại khác với dã thú bình thường, chúng biết bay, tốc độ còn không chậm, vùn vụt một đàn lớn, chúng căn bản không sợ chiến sĩ thú nhân, bộ lạc hơi nhỏ yếu căn bản không dám trực tiếp đối đầu với dực long thú, họ sẽ chọn trước khi thú triều dực long thú tới, sớm tìm nơi trốn đi.

Những bộ lạc nhỏ yếu này, thường thì quy mô cũng không lớn, trốn vào rừng hoặc sơn động, khoảng mười ngày nửa tháng, cũng có thể chịu qua thú triều.

Nhưng gia súc còn coi như dễ di chuyển, thực vật sinh trưởng trong đất như khoai trắng cũng không dễ bị hại, chỉ là những thực vật lương thực như gạo kê, lúa thóc, guli lại trở thành đối tượng hãm hại trọng điểm của dực long ăn chay và ăn tạp.

Dực long thú hãm hại những lương thực này, tựa như châu chấu giày xéo, không soèn soẹt sạch thì không nỡ đi.

Hơn nữa dực long thuộc tính quần cư, khi chúng chọn đặt chân ở một nơi nào, dực long khác sẽ càng tụ càng nhiều, cuối cùng mang tới tai họa hủy diệt cho bộ lạc.

Khi mùa thú triều dực long đi ngang bộ lạc Trường Hà, cũng là lúc lúa thóc, guli chín tới, lúc đợt dực long thú triều đầu tiên tới, bộ lạc không phòng bị đủ, rất nhiều ruộng thóc và ruộng lúa mì bị hãm hại.

Cũng may khi đó, bộ lạc còn chưa thực thi tư hữu hóa đất đai, mọi người trồng nhiều nhất vẫn là khoai trắng, tổn thất được khống chế trong phạm vi có thể thừa nhận.

Chẳng qua, dực hổ Bạch cũng không để những dực long thú này chiếm được tiện nghi, cung tiễn được thêm vào mũi tên bằng sắt, uy lực tăng lên không chỉ một chút, lại bôi vu độc đặc chế của Vu Nặc, những con dực long thú ỷ 'cánh' hành hung toàn bộ gặp phải khắc tinh, tử thương vô số, xoàn xoạt rơi từ trên trời xuống.

Năm đó, lương thực và gia súc của bộ lạc tuy đều bị hãm hại trình độ khác nhau, nhưng dực long thú bị bắn chết cũng nhiều, dực hổ Bạch đồng dạng lợi dụng ưu thế phi hành, trực tiếp bay lên đầu thú triều dực long thú vung vu độc cho chúng.

Vu Nặc dùng dược liệu vu dược và một vài độc trùng, phối ra vu độc hiệu quả mạnh có thể thông qua thoáng chống hít thở đã hôn mê ngay, mà loại vu độc này trừ dẫn đến hôn mê, không có tác dụng phụ khác, hiệu quả độc sẽ khiến huyết dịch của kẻ trúng độc tuần hoàn chậm dần rồi biến mất.

Đối với người bình thường mà nói, trúng phải loại vu độc này, ngủ một giấc thì không sao, sẽ không tạo nên thương tổn gì.

Nhưng đối với các dực long thú bay trên trời cao mà nói, loại vu độc này quả thật quá đáng sợ, ngã gãy cánh gãy vuốt đã coi là may mắn, có vài con vận khí tệ còn đập đầu vào tảng đá, trực tiếp ngã vỡ đầu.

Đáng tiếc là, dược liệu cần trong loại vu độc này có vài cái khá hiếm, vu độc chế ra có hạn, chỉ đủ để tấn công dực long ăn thịt hung tàn nhất trong dực long.

Loại dực long này tính tấn công mạnh nhất kích cỡ thường khá lớn, khống chế chúng, dực long khác sẽ sợ hãi, sau đó chọn chạy trốn.

Cung tên và vu độc cả hai cùng tới, bộ lạc Trường Hà thành công đuổi được thú triều dực long thú, cho dù tổn thất một chút lương thực thức ăn và gia súc, nhưng trên thực tế bộ lạc Trường Hà không chỉ không tổn thất ngược lại còn kiếm được một mớ___ dực long thú đã chết còn sống to hay nhỏ tóm được cả mấy chục ngàn con, làm thành thịt long sấy để dành mùa đông ăn, mỹ vị vô cùng.

Trong số dực long thú này, còn có không ít con còn sống, chỉ là bị thương.

Ngô tiểu Nặc quen được một vài kẻ tới từ vị diện ma pháp trong khu giao dịch hệ thống, y đặc biệt tìm người nghe ngóng qua, rốt cuộc có kỵ sĩ rồng tồn tại không.

Chỉ có một ma pháp sư nhìn có vẻ vô cùng cường đại rất kiêu ngạo biểu thị, kỵ sĩ rồng là một nghề nghiệp chỉ có kẻ dã man mới chọn, bất luận là mấy con rồng lớn gan đó hay kỵ sĩ đều bẩn thỉu buồn nôn muốn chết, hoàn toàn chẳng cường đại cao quý như ma pháp sư.

Bỏ qua cái nhìn phiến diện của ma pháp sư, kỵ sĩ rồng trên lý luận quả thật có thể tồn tại.

Thế là mấy con dực long thú 'tù binh' này có thể nói là xui xẻo lớn, còn chưa tìm được cơ hội chuồn đi, đã bị một ngày đánh ba bận, còn không cho chúng ăn no, cuộc sống quả thật không cách nào qua!

Lại nhìn con long thú con mập đen thui thủi kia, nó dựa vào cái gì có thể gặm dê sừng nướng thơm phức, nó dựa vào cái gì có thể ăn mứt trái cây ngửi có vẻ rất ngon rất ngọt?

Dựa vào cái gì?

Đương nhiên là vì Kala vừa ngoan vừa nghe lời rồi! Ăn vụng mứt trái cây uống trộm rượu trái cây bị đánh gì đó, mới không nói cho các người nghe!

Có Kala được nuôi béo mập khoe khoang trước mặt chúng, các long thú so với gia súc bình thường có trí thông minh cao hơn không ít, rất nhanh đã ý thức được có lẽ chúng cũng có cơ hội sống cuộc sống ăn uống không lo không bị đánh như con long thú con mập kia.

Chẳng qua các long thú cũng rất buồn bực, con long thú con mập kia rốt cuộc là chủng loài gì, tại sao một cục nho nhỏ như vậy lại khiến chúng cảm thấy sợ hãi và thần phục từ bản năng chứ?

Con tiểu long thú này hình như còn rất thân cận với các thú hai chân, mấy con thú hai chân đánh chúng không những không đánh nó, còn sẽ cho nó ăn thức ăn có vẻ rất ngon, thần sắc xem ra còn vô cùng cung kính.

Chúng cũng rất muốn ăn .

Cũng không biết 'giáo dục gậy gộc' của các chiến sĩ đã có tác dụng, hay các long thú quá ngưỡng mộ cuộc sống hạnh phúc của Kala mập, hoặc vì nguyên nhân khác, những long thú vốn vô cùng nóng nảy thế nhưng lại dần trở nên thuần phục.

Sau đó trải qua ma sát gần đến sáu năm, sau khi Bạch có một đội thiết kỵ binh đáng sợ, lại có một đội quân đoàn dực long trăm người càng thêm đáng sợ.

Long thú trời sinh cường đại cao ngạo, khó thể thuần phục, càng khỏi nói còn muốn cùng người sóng vai tác chiến. Trải qua ma sát kéo dài, cũng chỉ có lát đát hai ba trăm người có thể trở thành kỵ sĩ rồng đạt chuẩn, chính thức trở thành một thành viên của quân đoàn. Nhưng, tuy hiện tại chỉ có hơn hai trăm người đạt chuẩn, vẫn có lượng lớn kẻ chưa hoàn thành khảo hạch đang liều mạng nỗ lực.

Đợi đến hôm nay sau mười năm, quân đoàn dực long thú khiến người nghe khiếp đảm này đã có hơn sáu trăm kỵ sĩ rồng. Đây là quân đoàn do dực long cỡ lớn ăn tạp, ăn thịt và thú nhân được tỉ mỉ lựa chọn tạo nên, trực thuộc Bạch.

Khi rảnh, Bạch sẽ để họ vận chuyển các loại hàng hóa ra ngoài bộ lạc giao dịch. Lúc chiến… cho đến trước mắt vẫn chưa có bộ lạc nào chính diện đấu với quân đoàn dực long này, nhưng từ sau khi bộ lạc Trường Hà có quân đoàn dực long, thì không còn bị thú triều dực long hãm hại qua, ngược lại, mỗi năm quân đoàn dực long này còn bắt về lượng lớn dực long từ thú triều.

Bộ lạc Mục Nguyên cuối cùng nguyện ý vô điều kiện phụ thuộc bộ lạc Trường Hà, trở thành tiểu trấn Mục Nguyên, Mục Sư mặc kệ ý kiến phản đối khư khư cố chấp cư nhiên có tác dụng rất lớn, trong quân đoàn dực long này cũng có công.

Thú triều dực long không dám đi hãm hại bộ lạc Trường Hà, bộ lạc Mục Nguyên không phải liền thành trọng điểm chịu hại sao?

Sau khi bộ lạc Mục Nguyên trở thành tiểu trấn Mục Nguyên, hai năm nay không còn bị dực long thú hãm hại, tuy lương thực trồng ra mỗi năm cần nộp một phần cho bộ lạc Trường Hà, nhưng đối với tuyệt đại đa số cư dân bình thường, họ trước kia cần nạp lên bộ lạc càng nhiều thức ăn và gia súc, cuộc sống hiện tại ngược lại còn dễ chịu hơn. Hơn nữa họ cũng sử dụng pháp luật của bộ lạc Trường Hà, tuy hơi bó buộc một chút, nhưng phân tranh và áp bức giảm đi rồi, đối với quần thể yếu thế đặc biệt là đối với các nô lệ mà nói, quả thật chính là tin tốt thật lớn. Đối với các gia đình có con đến tuổi đi học mà nói, lúc này gia nhập bộ lạc Trường Hà cũng là chuyện vô cùng tốt. Tuy hiện tại cho dù các đứa trẻ của cư dân bộ lạc Trường Hà đi học cũng cần nộp một phần học phí, phí sinh hoạt, phí ký túc xá, nhưng ba loại phí này cộng lại, đều không nhiều bằng một khoản học phí của học sinh ngoài bộ lạc. Chỉ riêng khoản học chữ, sau khi vào bộ lạc Trường Hà, một đứa bé một năm học có thể tiết kiệm ít nhất 300 tệ. 300 tệ, có thể mua mấy nô lệ khỏe mạnh, mấy nô lệ này khai khẩn đất hoang, chăn nuôi gia súc có thể kiếm bao nhiêu tiền giao dịch?

Thời gian mười năm, sức mua của tiền tệ đã phát sinh một vài biến hóa, nhưng bất kể biến hóa ra sao, tiền tệ của bộ lạc Trường Hà vẫn rất đáng giá, 300 tệ đối với bất cứ gia đình nào mà nói đều không phải là một món tiền nhỏ.

Đây mới là lợi ích thực tế có thể thấy của vàng thật bạc trắng.

Sau khi gia nhập bộ lạc Trường Hà hai năm, bộ lạc Mục Nguyên trước đó đình trệ không tiến, cũng trong thời gian rất ngắn đột phá mãnh tiến.

Mục Sư vô điều kiện quy thuộc bộ lạc Trường Hà, tự nhiên cũng cần lấy ra một chút thành ý, đường giao dịch lục địa bộ lạc Mục Nguyên nắm giữ trước kia toàn bộ giao ra hết, do bộ lạc Trường Hà thống nhất an bài phân phối.

Tuy Bạch an bài một vài thương đội thương đoàn men theo mấy con đường này đi giao dịch, nhưng lại chưa từng đi trộn lẫn giao dịch trước của Mục Nguyên, mà đi tới nơi xa hơn để khai thác đối tượng giao dịch mới.

Như thế, đại vu Mục Nguyên vốn cực kỳ bài xích chuyện quy thuộc bộ lạc Trường Hà cũng triệt để không moi ra được khuyết điểm nào nữa.

Lúc trước đại vu Mục Nguyên rất bài xích quy thuộc bộ lạc Trường Hà, nhưng sau khi chân chính quy thuộc, mới phát hiện, kỳ thật cuộc sống cũng không có biến hóa gì đặc biệt lớn so với lúc trước, chỉ cần không đụng đến luật pháp của bộ lạc Trường Hà, ông vẫn là một trong những người có quyền ngôn ngữ nhất trong tiểu trấn Mục Nguyên. Lúc trước khi ông xử lý một vài người của bộ lạc, còn có người âm thầm nói ông bất công, sau khi chậm rãi tiếp xúc học tập pháp luật Trường Hà, đại vu Mục Nguyên cảm thấy những pháp luật này đặc ra quá diệu, về sau ông liền chiếu theo đó để trừng phạt người làm sai, xem ai còn gì để nói?

Sau khi bộ lạc Mục Nguyên trở thành tiểu trấn Mục Nguyên, đại vu Mục Nguyên vẫn giữ chức đại vu, đúng, hiện tại 'đại vu' đã trở thành một chức danh giống như trưởng trấn, bộ lạc Trường Hà sẽ trả công cho họ theo tháng. Chức năng không có gì quá khác biệt với lúc trước, vẫn có thể hiệp trợ trưởng trấn quản lý tiểu trấn, nhưng trọng tâm vẫn có di dời nhất định, trọng tâm công việc của vu giả là trị liệu, tế lễ, kiến thiết tinh thần, xử trí theo luật là chính. Trưởng trấn thì chủ yếu phụ trách tất cả sự vụ tiền và lương của bộ lạc, bàn bạc liên lạc với Trường Hà, an toàn bộ lạc, kiến thiết sản xuất bộ lạc. Hai chức trách rõ ràng, nhưng ở rất nhiều phương diện lại có đan xen, coi như giám sát lẫn nhau.

Tiền lương của đại vu và trưởng trấn đều không thấp, họ còn có thể giống như người bình thường thuê nô lệ gieo trồng chăn nuôi, còn có thể tìm người tạo thành thương đội tham gia giao dịch. Con đường kiếm tiền rất nhiều, hơn nữa tiền tài đều đến rất quang minh chính đại.

Đại vu Mục Nguyên ngoài miệng không nói, nhưng từ sắc mặt càng lúc càng đổ hồng và khóe môi càng lúc càng nhiều nụ cười trong hai năm nay, có thể nhìn ra được, ông vô cùng thỏa mãn với cuộc sống hiện tại.

176. Chương 176: Mười Năm 3

Trong thời gian mười năm, bộ lạc Trường Hà không chỉ phát triển to lớn về mặt gieo trồng, phát triển về sự nghiệp gia súc cũng vô cùng nhanh chóng.

Sản lượng khoai trắng rất cao, khoai trắng dư cùng với dây khoai trắng đủ một gia đình nuôi được sáu bảy con heo thú hoặc hai ba con bò man, sản phẩm lỗi của guli, gạo kê, lúa thóc là đồ yêu thích của chim thịt chim nước và một loại dực long ăn chay cỡ nhỏ, trải qua thuần dưỡng trường kỳ, lại thêm có đủ thức ăn, sản lượng trứng của ba loại 'gia cầm' này tăng hơn trước nhiều, đặc biệt là loại long thú ăn chay đó, sau khi vào kỳ đẻ trứng, mỗi ngày đều có thể đẻ một trái trứng, một năm đẻ trứng hai kỳ, mỗi lần có thể kéo dài hai đến ba tháng.

Loại dực long này khá ôn thuần, trải qua thuần dưỡng nhiều năm, chúng cũng giống chim nước, đã mất đi năng lực bay.

Năng lực đẻ trứng của chúng là mạnh nhất trong ba loại gia cầm thường thấy, tuy trứng tanh hơn trứng chim thịt và chim nước, nhưng sau khi quen với mùi vị đó, sẽ không cảm thấy khó ăn. Quan trọng nhất là, loại trứng dực long này giá trị dinh dưỡng và hàm lượng năng lượng rất cao, lượng thức ăn lớn như thú nhân, buổi sáng ăn ba cái trứng dực long lớn cỡ nắm tay, cũng phải đến trưa mới cảm thấy đói.

Chẳng qua thiếu hụt chính là, loại dực long được gọi là đản long thú này, đại khái đã lưu hết dinh dưỡng của mình cho trứng, đản long mẹ quanh năm đều chỉ có vóc dáng như bộ xương khô, toàn thân trên dưới gần như không có mấy lạng thịt. Đản long thú giống đực thì đỡ hơn chút, nhưng thịt trên người vẫn không nhiều bằng một nửa như chim thịt, mùi vị thịt cũng không tính là ngon, chính vì như thế, chim thịt và chim nước có năng lực đẻ trứng hơi yếu có thể giữ được địa vị 'gia cầm được hoan nghênh nhất' của mình nhiều năm không đổi.

Gia súc mỗi ngày đều cần lượng lớn thức ăn, có vài gia súc từ đầu đến cuối không mấy thích ứng nuôi chuồng, càng thích ứng nuôi thả. Các cư dân Trường Hà tuy bình quân mỗi người đều có hơn mười lăm mẩu ruộng, nhưng chỉ dựa vào những đất đai này, muốn nuôi sống cả nhà, nuôi sống nô lệ làm việc cho mình, còn phải định kỳ trả tiền lương cho nô lệ và nộp thuế cho bộ lạc, một gia đình có thể nuôi trên hai ba chục con heo thú, một đàn gia cầm lớn thì đã coi như kinh doanh vô cùng tốt rồi.

Thế là, có một vài người vốn giỏi chăn thả hơn gieo trồng, liền di dời đến rìa bộ lạc, tới những chỗ đất hoang chưa khai phá chăn thả, họ lùa các loại như dê sừng, bò man, long thú ăn chay không quen cuộc sống nuôi chuồng ra thảo nguyên nhiều cỏ mà sống, sau đó trước khi mùa đông tới, trở về bộ lạc, dùng giá cả hợp lý, bán gia súc cho cư dân và thương nhân tiệm thịt của bộ lạc. Sau đó, họ cũng sẽ từ tay các cư dân bộ lạc mua một vài lương thực, cỏ khô dư để cho các gia súc vượt qua mùa đông.

Ban đầu, những cư dân du mục này không cần nộp thuế, nhưng khi cư dân thú nhân chọn ra ngoài du mục càng lúc càng nhiều, Ngô Nặc đã chế định thuế thu liên quan đến vòng giao dịch của họ.

Những cư dân du mục này mỗi năm trừ sẽ giao dịch lượng lớn gia súc ra, họ còn sẽ giao dịch vu dược, mang về bộ lạc những hạt giống lương thực cây trái, tất cả những gì họ cảm thấy thú vị, Ngô Nặc vì khích lệ tinh thần tìm tòi của những cư dân du mục này, phàm là thứ họ mang về thật sự có giá trị, đều có thể lĩnh một phần thưởng không kém ở bộ lạc.

Chẳng hạn một thú nhân phát hiện ra được dãy núi mỏ đồng, sau khi nhận được phần thưởng đủ mười ngàn tệ, cho dù trong năm đó tiền tệ đã không còn đáng giá như lúc ban đầu nữa, nhưng mười ngàn tệ cũng đủ cho một nhà thú nhân đó thoải mái sống một thời gian rất dài.

Đương nhiên, kẻ may mắn như thú nhân đó thật sự là hiếm hoi vô cùng, nhưng bộ lạc mỗi năm không thiếu kẻ nhận được tiền thưởng mấy trăm hoặc một ngàn. Chỉ riêng tiền thưởng này, đã đủ cho một gia đình thú nhân thoải mái trôi qua một năm thậm chí lâu hơn. Hơn nữa tiền thưởng không cần nộp thuế, người được tiền thưởng, tên và sự tích sẽ được khắc lên bia đá chuyên biệt, cho các cư dân và con cháu đời sau học hỏi.

Loại tưởng thưởng mang đến cảm giác vinh hạnh này là mồi câu không cách nào cự tuyệt đối với rất nhiều người trẻ tuổi.

Mấy năm nay, người trẻ tuổi bộ lạc Trường Hà phần lớn đều bước ra từ trường học, ở trường họ trừ học chữ Hán, tính số, còn sẽ học công pháp thích hợp ở những đoạn tuổi khác nhau, học kỹ xảo gieo trồng săn bắt, học phân biệt vu dược khác nhau, học kỹ năng sinh tồn bên ngoài vân vân. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ hệ thống đồng thời các quy định chế độ của trường học dần dần hoàn thiện, Ngô Nặc chậm rãi đặt trọng tâm học tập của mấy đứa trẻ lên thực tiễn.

Mỗi tuần, tụi nhỏ phải lên lớn năm ngày, mỗi ngày ít nhất có một đến ba tiết thực tiễn, khi tuổi chúng lớn dần, thời gian và nội dung cho tiết thực tiễn cũng không ngừng gia tăng.

Những dứa trẻ trưởng thành trong sự giáo dục này, chỉ cần có thể bảo đảm không ở lại lớp lúc ở trường, tổng hợp tố chất và năng lực động thủ đều vô cùng mạnh, đồng thời, chúng đối với những nơi ngoài bộ lạc cũng tràn đầy hiếu kỳ và khát vọng tìm tòi.

Vì thế một phần trẻ em sau khi tốt nghiệp, trừ đi một vài đứa rất ưu tú trực tiếp được quân đoàn thu nhận, phần lớn sẽ chọn rời khỏi bộ lạc, ra bên ngoài tôi luyện mấy năm. Có vài đứa chọn gia nhập vào thương đội thương đoàn của nhà mình hoặc người khác, từ trên sông, trên đất liền đến bộ lạc phương xa giao dịch. Có

vài đứa sẽ chọn trở thành mục dân, lùa gia súc đến nơi xa hơn. Sau khi có chính sách khen thưởng Ngô Nặc công bố, có vài đứa dứt khoát tự mình gom thành đoàn đội mạo hiểm, rời gia hương đi đại lục du lịch mạo hiểm.

Các thổ dân trên thế giới này đều rất thương yêu con cái của mình, nhưng khác với sự nuông chiều của các phụ huynh nước Z, đại khái trên người cũng có gen của dã thú, sau khi con cái trưởng thành, các phụ huynh sẽ không can thiệp vào bất cứ quyết định nào của chúng. Cho dù biết rõ thế giới bên ngoài tràn đầy những điều chưa biết và nguy hiểm, các phụ huynh cũng sẽ không ngăn cản, họ thậm chí khích lệ ủng hộ con mình ra tìm tòi thế giới bên ngoài.

Đương nhiên, cũng không phải ai ai cũng muốn xông pha thế giới nguy hiểm bên ngoài, trên thực tế, người nguyện ý ly khai sự bảo vệ của bộ lạc đi xa cố hương, phần lớn là thú nhân cấp mãnh thú, họ trời sinh tràn đầy tính xâm lược và dã tâm, nếu có thể, họ không nguyện ý cố thủ ở bộ lạc. Nhưng, thuần nhân đa số càng thích cuộc sống yên ổn, phần lớn trẻ con thuần nhân sau khi tốt nghiệp, đều chọn ở lại bộ lạc.

Những học sinh tốt nghiệp có thành tích đặc biệt ưu tú của lớp văn hóa, sẽ làm giáo viên cho trường. Có một vài học sinh tốt nghiệp thông qua khảo hạch, tiến vào quân đoàn hoặc tầng quản lý của bộ lạc. Có vài học sinh tốt nghiệp sẽ đi làm học đồ với đại sư người lùn tay nghề tinh diệu. Có vài học sinh tốt nghiệp lợi dụng kinh nghiệm mình học được, thử nghiệm một chút trong ruộng của mình. Vài học sinh tốt nghiệp trở thành học đồ của đại vu và tế ti, cho dù trong số họ tuyệt đại đa số không có huyết mạch đại vu, nhưng họ có thể đi sâu vào học tập tri thức vu dược, có thể học một vài loại thuốc không cần vu lực, nhân khẩu bộ lạc tăng lên vô cùng nhanh chóng, nhu cầu về y giả cũng càng lúc càng lớn…

Trường học Ngô Nặc sáng tạo ra, không đặc biệt phân biệt tiểu học trung học, chỉ có chín năm học từ một đến chín, sau khi thực hành chế độ thu học phí, học sinh có thể sau khi đủ mười sáu tuổi tự do chọn lựa có tiếp tục học sâu thêm không. Những học sinh bước vào hàng ngũ thành niên, bộ lạc sẽ không dùng tài chính trợ cấp học phí, phí sinh hoạt, phí ký túc xá cho họ nữa, phí dụng một năm học gấp mấy lần học sinh chưa thành niên. Vì thế, phần lớn học sinh sau khi đủ mười sáu tuổi bất kể học đến lớp chín hay chưa đều chọn kết thúc việc học, rời khỏi nhà trường bước vào 'xã hội', mưu cầu cuộc sống tương lai.

Học sinh chân chính học xong 9 năm học, không nhiều lắm, mà thành tích ưu tú có thể ở lại đảm nhiệm chức vụ giáo viên, còn hiếm hơn nữa.

Giáo viên, ở bộ lạc Trường Hà tuyệt đối là nghề được tôn trọng nhất, tiền công đãi ngộ cũng vô cùng cao, tương ứng, yêu cầu đối với giáo viên cũng vô cùng cao.

Thời gian mười năm trôi qua, trường học Ngô Nặc một tay sáng tạo cứ lớn dần lên, đã có hơn 4000 học sinh theo học, trong trường chân chính chuyển chính lên thành giáo viên chính thức mới chỉ có không đến 100 người, tính luôn cả giáo viên vừa học vừa kiêm chức cũng chỉ không đến 300 người.

Theo nguyên tắc thà thiếu mà tinh, Ngô Nặc thà rằng nguồn giáo viên căng thẳng một chút, cũng không muốn dễ dàng hạ tiêu chuẩn tuyển chọn.

Cho dù giáo viên hơi ít, nhưng trường học đã có thể vận hành bình thường, vào ba năm trước, Ngô Nặc đã triệt để buông tay, giao trường học cho Phong và mấy giáo viên cũ quản lý. Trừ khi họ có chuyện trọng đại không thể quyết định, Ngô Nặc đã rất hiếm khi lộ mặt ở trường, nhưng, địa vị cao quý mà thần thánh của y trong lòng các học sinh không vì thế mà bị ảnh hưởng.

Trong mười năm quá khứ, biến hóa trực quan nhất của bộ lạc Trường Hà trừ đất đai, thức ăn ra, đại khái chính là nơi trú ngụ của bộ lạc, đương nhiên, hiện tại nơi này đã không thể gọi là nơi trú ngụ nữa, nó có một cái tên càng vang hơn _____ Thành Trường Hà.

Bộ lạc tan hoang chỉ có một hai ngàn người lúc xưa, trong hơn mười năm dần được thay thế bởi một đô thành to lớn.

Đá, gạch, vật hỗn hợp siêu dính, xây nên tường thành cao to nguy nga. Trong thành toàn là nhà gạch ngói một màu xanh thẫm, trong lòng thành có bốn con đường chín, hai bên đường là cửa tiệm thẳng tắp. Trải qua mười năm phát triển, cửa tiệm đã không còn chỉ giới hạn ở tiệm thịt năm đó___ có mấy bệnh viện quy mô khá lớn, có nơi chuyên bán nông cụ, có chuyên bán gia cụ, có chuyên bán vải thành phẩm và quần áo, có chuyên bán các loại trang sức xinh đẹp, có chuyên bán các loại dụng cụ sinh hoạt, có chuyên bán nô lệ, có

chuyên bán gia súc, thậm chí còn có mấy nhà trọ tửu lâu danh tiếng không tệ chuyên môn chiêu đãi người tới từ tiểu trấn và bộ lạc khác, còn có buôn bán các loại đồ kỳ lạ tới từ bộ lạc phương xa... trên cơ bản chỉ có các cư dân bản địa không nghĩ ra, không có thứ không mua được ở trong thành Trường Hà.

Ngoài đường chính ra là nơi dân ở, khác với dân cư ban đầu, nhà ở của dân cư đã nhiều hơn, nhưng vườn thu nhỏ đi nhiều, không thể trồng cây lương thực, cũng không thể nuôi gia súc cỡ lớn, nhiều lắm chỉ nuôi được gần mười con gia cầm. Đương nhiên, nếu nguyện ý bỏ nhiều tiền, hoàn toàn có thể mua một miếng đất từ bộ lạc, trong phương án quy hoạch của bộ lạc, muốn sửa nhà mình thế nào cũng được, muốn có vườn bao lớn cũng có thể.

Theo sự thúc đẩy của tư hữu hóa đất đai, rất nhiều cư dân không thể không rời khỏi đô thành, ra vùng hoang rộng rãi bên ngoài khai khẩn đất, mưu cầu phát triển. Có vài người khi ly khai, có thể chọn lấy một giá tiền thích hợp bán nhà cũ của mình cho bộ lạc, hoặc bán cho người khác, cũng có thể chọn giữ lại (chỉ giới hạn ở nhà gạch ngói), không ít người chính là thông qua bán nhà cũ, có được khoản tiền khởi nghiệp đầu tiên, dùng nó thuê càng nhiều nô lệ khai khẩn đất cho mình.

Những cư dân cư trú ở trung tâm bộ lạc này, phần lớn đều là cư dân nguyên thủy của bộ lạc Trường Hà và cư dân bộ lạc Đại Thạch phụ thuộc sớm nhất, bộ lạc bỏ tiền mua đất đai nhà cửa của họ, biến tướng cũng coi như là cho họ bồi thường và phúc lợi. Đồng thời, trừ khi là người có cống hiến trọng đại cho bộ lạc, bộ lạc sẽ không tiếp tục cung cấp nhà cửa miễn phí cho cư dân nữa, muốn ở trong nhà gạch ngói xinh đẹp, thì phải bỏ tiền túi ra mua gạch mua đất dính, tự tìm người xây.

Vì thế, bộ lạc còn sinh ra một công việc hoàn toàn mới _ thợ xây dựng.

Bạch dùng một khoản tài phú lớn, mua lại phần lớn nhà cửa trong đô thành, lại liên tục cùng Ngô Nặc quy hoạch, xóa bỏ hết toàn bộ nhà đá, lều da thú, lấy giá cao bán vùng đất trống đó cho người nguyện ý trú trong đô thành, để họ tự xây nhà.

Ban đầu, cư dân trong đô thành đều bán nhà để dời ra ngoài thành, qua mấy năm, một phần người kiếm đủ tiền rồi, lại lục tục cắn răng trở về trong thành xây nhà. Nguyên nhân rất đơn giản, trong thành an toàn phồn hoa con nít đi học cũng có thể bớt được khoản phí ký túc xá.

Mấy năm trôi qua, người trong đô thành càng lúc càng nhiều, nhà cửa trong thành toàn bộ biến thành nhà gạch ngói xinh đẹp.

Rất nhiều người ngoài bộ lạc từ đường thủy hoặc đường lục địa lần đầu tiên đến bộ lạc Trường Hà, đều bị cảnh tượng phồn hoa trong đô thành chấn động thật lâu không thể hoàn hồn.

Theo sự tới lui của những người này, danh tiếng bộ lạc siêu cấp Trường Hà cũng dần lan truyền càng lúc càng xa.

Giao dịch muối huyết của bộ lạc Trường Hà, cũng dần lộ diện trong mắt một vài bộ lạc siêu cấp lâu đời.

177. Chương 177: Thành Muối

"Các ngươi là ai? Tới từ bộ lạc nào?" Sau khi tường thành bộ lạc Trường Hà được xây, Bạch an bài ở cửa thành chiến sĩ thú nhân đặc biệt trông chừng, trong tình huống không có mệnh lệnh cấp trên, bình thường họ sẽ không hỏi qua người vào thành, nhưng khi nhìn thấy người ngoại tộc khác biệt rõ ràng, họ cũng sẽ chủ động hỏi.

Trong một hàng người, một thú nhân giống cái xinh đẹp bước ra, dùng ngôn ngữ thiên phú thú nhân đáp lại: "Chúng tôi là người lịch lãm, tới từ bộ lạc phía nam xa xôi, chúng tôi nghe nói bộ lạc Trường Hà vô cùng phồn hoa, liền muốn đến xem thử."

Chiến sĩ thú nhân Hồ Đô Đô vừa hỏi là thủ lĩnh của đội phòng thủ thành này, lúc trước hắn là một đại đội trưởng của quân đoàn, quản một hai trăm thủ hạ, bản thân hắn không phải là thú nhân cấp mãnh thú gì,

chỉ là một thú nhân hồ thú hơi tốt hơn thuần nhân chút, hắn có thể chậm rãi leo lên vị trí đại đội trưởng, toàn bộ là dựa vào đầu óc và một đôi mắt vô cùng độc, nếu không phải sau đó trong một lần chiến đấu bị thương, chưa chắc hắn không thể thăng lên một cấp nữa. Lần đó, hắn bị thương ở chân, đi đường có chút khập khiễng, cũng không thể chạy nhanh, hắn vốn đã nản lòng thoái chí, dự định cầm tiền cứu trợ thương tật mua một vài nô lệ đi khai hoang ruộng đất làm một tiểu địa chủ, lấy một giống cái không chê hắn, sau đó sinh một ổ con, đời này cứ thế mà qua. Nào biết thủ lĩnh lại phái hắn đến trông cửa thành, Hồ Đô Đô cảm thấy bản thân lại tìm về được ý nghĩa cuộc sống.

Hắn vô cùng trân trọng công việc này, cho dù công việc này trong mắt đa số chiến sĩ không có gì khác với dưỡng lão, nhưng Hồ Đô Đô không nghĩ thế, hắn cảm thấy bản thân thủ vệ an toàn cho cả đô thành, bất cứ kẻ nào đáng nghi đều không thể tùy tiện cho vào thành!

Bộ lạc Trường Hà mấy năm nay phát triển vô cùng nhanh chóng, từ sau khi xây dựng đô thành, giao dịch đi sâu thêm một bước, mỗi năm đều có kẻ lịch lãm cuồn cuộn tìm tới bộ lạc.

Hồ Đô Đô phụ trách thủ cửa thành đã hơn hai năm, sớm luyện ra được một đôi hỏa nhãn kim tinh, trực giác cho hắn biết một nữ bốn nam trước mắt lai lịch không đơn giản, cho dù cụ thể hắn không thể hình dung được, nhưng hắn cảm thấy năm người họ cực có khả năng tới từ bộ lạc siêu cấp nào đó, hơn nữa thân phận của họ ở bộ lạc đó còn không thấp.

Trong hai ba năm gần đây, trừ hai bộ lạc lớn là Đại Hồ, Sào ra, lục tục cũng có mấy người lịch lãm của bộ lạc siêu cấp tới. Những người này lúc ở ngoài thành còn mang vẻ cao cao tại thượng hỉnh mũi lên trời, sau khi vào thành… ánh mắt đó trừng to không khác gì với người ở bộ lạc nhỏ, sau khi vào thành, còn lì ra không muốn đi, có vài vu giả còn mặt dày lấy cớ giao lưu học tập, muốn miễn phí tới trường đi học.

Cọ ở cọ ăn miễn phí còn muốn cọ học, nghĩ thật đẹp! Hừ!

Rất nhiều người huyết mạch đại vu và thú nhân thủ hộ của họ, sau khi tiêu sạch tất cả thứ đáng giá trên người, phải nuối tiếc rời khỏi bộ lạc Trường Hà.

Cũng có người huyết mạch đại vu không muốn rời khỏi bộ lạc Trường Hà như thế, lại không nguyện ý từ bỏ bộ lạc của mình gia nhập Trường Hà, cuối cùng vẫn là Vu Nặc đại nhân giúp họ nghĩ ra cách điều hòa___ ký hiệp ước làm thuê. Những người huyết mạch đại vu này dùng phương thức chịu thuê, tạm thời trở thành một thành viên của bộ lạc Trường Hà, có thể tới trường để học, nhưng trong lúc đó, họ cũng cần phải dùng sức mạnh huyết mạch của mình để cứu trợ người bị bệnh bị thương của bộ lạc Trường Hà, thú nhân thủ hộ của họ thì cần phải đi khai khẩn đất hoang, mỗi năm nộp lên cho bộ lạc số lương thực nhất định, đợi khi họ ly khai, đất hoang thú nhân thủ hộ khai khẩn ra, nhà cửa họ xây nên, đều bị bộ lạc thu về vô điều kiện.

Hiệp ước làm thuê một lần ký chính là mười năm trở lên, nguyện ý ký hiệp ước ở lại, phần lớn đều là người huyết mạch đại vu chưa đến hai mươi tuổi, dù sao đối với tuyệt đại đa số thổ dân thế giới này mà nói, vượt qua 45 tuổi, thì đã bước vào hàng ngũ người già. Đối với những người huyết mạch đại vu đã vượt qua 30 tuổi mà nói, ở lại bộ lạc Trường Hà hơn 10 năm, vậy có gì khác biệt với gia nhập bộ lạc Trường Hà?

Họ không tiếp nhận thuê mướn của bộ lạc Trường Hà, nhưng sau khi họ trở về bộ lạc, có thể để vu giả trẻ tuổi hơn tới bộ lạc Trường Hà học tập không phải sao?

Nhưng, những người huyết mạch đại vu tự cho là thông minh đó căn bản không ngờ được thời gian mười năm sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Bắt đầu từ người huyết mạch đại vu đầu tiên ký hiệp nghị thuê mướn ở lại bộ lạc Trường Hà, tới nay cũng chẳng qua mới năm năm mà thôi, đã có hơn một nửa người huyết mạch đại vu và thú nhân thủ hộ của họ từ bỏ hiệp nghị ban đầu, cuối cùng chọn gia nhập bộ lạc Trường Hà, trở thành một thành viên của Trường Hà.

Hồ Đô Đô ánh mắt rất độc, có thể nhận ra ngay trong đoàn người này, người vóc dáng thấp nhất đó là người huyết mạch đại vu, bốn người khác đều là thú nhân cấp mãnh thú, nhóm người này nếu ở lại bộ lạc Trường Hà…

Hồ Đô Đô đảo mắt, cười nói: “Thì ra là khách tới từ phương xa, hoan nghênh mọi người.”

Ngôn ngữ của các thổ dân trên thế giới này khá thiếu hụt, Hồ Đô Đô một phen khách sáo nói bằng ngôn ngữ thú nhân, nghe vào tai đám người Ba Sa cảm thấy vô cùng thuận tai, ngay cả Ba Nhĩ rất tài trông việc

che giấu cảm xúc bản thân, lúc này vẻ mặt cũng trở nên nhu hòa đi rất nhiều.

"Khuyển Đại, cậu dẫn khách đến nhà trọ sắp xếp đi."

Một thú nhân vóc dáng dị thường cao to, trên người tràn đầy khí tức khiếp người, đột nhiên hiếu kỳ hỏi: "Nhà trọ… là cái gì?"

Hồ Đô Đô cười giải thích: "Đại vu bộ lạc chúng tôi lúc còn trẻ từng lịch lãm qua rất nhiều bộ lạc đại lục, kết giao rất nhiều bạn bè, cũng nhận được khoản đãi nhiệt tình và rất nhiều giúp đỡ của các bạn, vì cảm tạ những người từng giúp đỡ ngài, hiện tại tất cả người huyết mạch đại vu và thú nhân thủ hộ của họ tới Trường Hà lịch lãm, đều có thể miễn phí ở lại nhà trọ của bộ lạc Trường Hà một thời gian. Cụ thể hơn, Khuyển Đại sẽ nói cho mọi người."

Trên thực tế, ở đại đa số bộ lạc không phải bộ lạc ăn thịt người, người huyết mạch đại vu bên ngoài tới lịch lãm đều sẽ nhận được khoản đãi với nhiều mức độ, không phải chỉ có ở bộ lạc Trường Hà mới làm như thế. Nhưng một phen nói khéo léo của Hồ Đô Đô, rõ ràng khiến hảo cảm của mấy người Ba Sa đối với bộ lạc Trường Hà lại tăng thêm một chút.

Khuyển Đại vóc người không tính là cao (so với thú nhân khác), diện mạo vô cùng thành thật trung hậu, vừa nhìn đã khiến người ta có cảm giác vô cùng đáng tin, nhưng, thực tế, trong số các vệ binh cửa thành trình độ gian xảo của hắn chỉ thua mỗi Hồ Đô Đô, rất nhiều người bên ngoài tới bị hắn moi sạch căn gốc mà cũng không tự biết.

Đám người Ba Sa nhẹ hành lễ một cái với Hồ Đô Đô xong, liền theo Khuyển Đại vào thành Trường Hà.

Nhóm Ba Sa sớm đã nghe nói về sự giàu có của thành Trường Hà, nhưng họ không cho là đúng, bộ lạc dù có giàu có thế nào cũng không thể giàu bằng… thành muối của họ đúng không?

Mỗi năm dựa vào bán muối thô, rất nhiều bộ lạc sẽ cuồn cuộn không dứt mang trai châu, lương thực, gia súc, nô lệ, các loại giao dịch phẩm quý lạ đưa tới thành muối. Ngoài ra, thành muối có trên trăm bộ lạc phụ thuộc, không tính nô lệ, chỉ riêng cư dân nhân số đã đạt đến trăm ngàn.

Nơi xa hơn thì họ không biết, nhưng trong phạm vi hiểu biết và từng lịch lãm của mấy người Ba Sa, chỉ có bộ lạc dực hổ có thể so sánh với thành muối của họ, mà hiện tại, chỉ sợ còn phải thêm vào thành Trường Hà trước mắt.

Không, nhìn từ cảnh tượng trước mắt, thành Trường Hà tựa hồ còn giàu có hơn thành muối của họ và cả bộ lạc dực hổ nữa.

Trước khi tới thành Trường Hà, nhóm người Ba Sa đã đi qua không ít tiểu trấn phụ thuộc bộ lạc Trường Hà, nói thật, những tiểu trấn đó vừa không lớn bằng bộ lạc phụ thuộc thành muối, nhân khẩu xem chừng cũng không đặc biệt nhiều, nhà cửa phần nhiều là đá đất gỗ da thú xây thành, thỉnh thoảng mới có thể nhìn thấy một hai ngôi nhà xinh đẹp, cho dù ruộng đồng quả thật chỉnh lý không tồi, khoai trắng mà họ trồng gì đó sản lượng hình như còn cao hơn guli của họ rất nhiều, nhưng cũng thật sự không nhìn ra được họ giàu có hơn thành muối tới đâu.

Cho đến giờ phút này, chân chính bước vào thành Trường Hà, đập vào mắt là nhà gạch ngói san sát nhau, dưới ánh mặt trời giữa trưa chói mắt, nóc nhà tựa hồ tắm trong tầng ánh sáng nhạt. Giữa nhà và nhà, là con đường chỉnh tề rộng rãi giống như mặt đá (đường đất dính), trên đường thỉnh thoảng có người đang cầm công cụ dọn dẹp, gần như không nhìn thấy rác rưởi gì càng khỏi nói đến phân hôi thối. Hai bên đường còn trồng rất nhiều cây cối, những cây cối không biết tên này nở rộ hoa nhỏ màu tím, đóa hoa nho nhỏ nở rộ từng chùm, đẹp không thể tả, cả đô thành đều tràn đầy hương thơm u nhã.

"Thật… thật đẹp." Vu Dương nhỏ giọng thầm thì, hắn nín thở, chỉ sợ mình thở ra quá mạnh, sẽ thổi bay mỹ cảnh như mộng ảo trước mắt.

Khoa Lặc, một trong những đứa con của thủ lĩnh thành muối, rất được cha nuông chiều, trong rất đông anh em có quyền thừa kế, địa vị của hắn xếp ở mấy hàng đầu, đồng thời hắn cũng là một chiến sĩ thú nhân cực kỳ cường đại, trong chiến sĩ thú nhân của thành muối rất có uy vọng.

Nhưng, Khoa Lặc không có dã tâm như người ngoài tưởng tượng, trên thực tế, so với quyền thế, hắn càng thích cuộc sống không chút bó thúc. Cho nên sau khi đệ tử Vu Dương của đại vu đề xuất muốn ra ngoài lịch lãm, hắn chủ động trở thành thú nhân bảo hộ.

Ba Sa luôn rất thích Khoa Lặc, cô không chút do dự đồng ý cùng Khoa Lặc rời khỏi thành muối.

Hai thú nhân khác cùng đi với họ, là em trai của Ba Sa, phân biệt là Ba Nhĩ và Ba Đán, khi Ba Sa quyết định cùng Khoa Lặc rời khỏi thành muối, Ba Nhĩ và Ba Đán còn nửa năm nửa mới thành niên, đối với thế giới bên ngoài tràn đầy hiếu kỳ, năn nỉ ỉ ôi nói mềm cả miệng cuối cùng thuyết phục được cha mẹ cho theo chị ra ngoài lịch lãm.

Từ sau khi rời khỏi bộ lạc, đến hiện tại đã hơn ba năm, quyết định đến thành Trường Hà là một năm trước. Họ tới đây không phải vì những du thương kia ba hoa chích chòe thổi phồng thành Trường Hà, mà là giao dịch muối của bộ lạc này đã ảnh hưởng đến thành muối của họ.

Muối của thành Trường Hà tổng cộng có hai loại, một loại là muối huyết, một loại là muối tuyết, hai loại muối này bất luận loại nào phẩm chất cũng tốt hơn muối thô của thành muối họ, giá cũng rẻ hơn.

Rất nhiều bộ lạc vốn mua muối thô của thành muối họ, hiện tại đều chuyển sang mua muối huyết và muối tuyết của thành Trường Hà.

Khoa Lặc thân là một trong những người thừa kế có hy vọng nhất của thành muối, hiện tại trên người vẫn có quyền thừa kế, sau khi hắn phát hiện tình huống này, liền đề nghị tới đây xem thử.

Tuổi của Vu Dương nhỏ nhất trong năm người, hắn luôn rất nghe lời Khoa Lặc và Ba Sa, không hề do dự đã đồng ý đề nghị của Khoa Lặc.

Thành Trường Hà còn xa hơn họ tưởng tượng nhiều, trên đường vòng bao nhiêu ngã đi đi dừng dừng, tốn cả một năm trời cuối cùng họ mới đến được thành Trường Hà.

Cùng Khuyển Đại vòng rất lâu trong thành, họ phát hiện sự phồn hoa của thành Trường Hà hoàn toàn vượt khỏi tưởng tượng của mình, mà lời giới thiệu của Khuyển Đại cũng khiến họ ý thức được thành Trường Hà là một nơi rất không bình thường.

Họ có văn tự nhiều hơn thành muối, có trường học chuyên để truyền thụ văn tự phép tính và các tri thức khác, trẻ em bộ lạc chỉ cần bỏ rất ít Trường Hà tệ là có thể đi học. Ở đây có rất nhiều luật pháp vượt khỏi sự tưởng tượng của họ. Cư dân nơi này chỉ có một bạn lữ, nếu họ thật sự không cách nào chịu nổi một nửa kia của mình, có thể chọn lựa ly hôn, nhưng gia sản sẽ nhìn tình huống mà phân chia lại. Nô lệ nơi này hoàn toàn khác với nô lệ ở thành muối của họ, họ có tài sản riêng của bản thân, chủ nô lệ không thể vô cớ đánh mắng họ, nô lệ sau khi để dành đủ tiền thì có thể chuộc thân cho mình, trở thành cư dân chính thức của bộ lạc. Nơi này còn có y quán riêng, không cần vu lực cũng có thể trị bệnh cho cư dân…

Tất cả của tất cả, hoàn toàn đảo lộn tưởng tượng của họ, đối với họ, cách làm của thành Trường Hà quả thật có thể nói là đi ngược đường.

Nhưng, cho dù họ có không nguyện ý thừa nhận thế nào, họ cũng cảm thấy thật lòng rằng, nụ cười ở đuôi mày khóe mắt của những cư dân trong thành lúc này, rất hiếm khi thấy được trên cư dân thành muối, càng đừng nói đến những nô lệ không cần vung roi cũng tự mình cần cù làm việc.

Nơi ở an bài cho những người ngoài lịch lãm như họ, là một nhà trọ lớn ở ngoại vi, gọi là nhà trọ Tứ Hải. Nhà trọ Tứ Hải là do bộ lạc bỏ vốn xây dựng, quy mô rất lớn, đồng thời cũng là do bộ lạc phái người đặc biệt kinh doanh quản lý, nếu là ở hậu thế, có thể tính là 'nhà khách quốc gia' chuyên dùng để tiếp đãi khách nước ngoài rồi.

Trong nhà họ Tứ Hải có phòng tiêu chuẩn phòng riêng còn có phòng hạng sang, hai phòng trước được ở miễn phí trong thời gian quy định, phòng sau cần phải trả tiền ở không rẻ.

Trừ nơi ở, nhà trọ Tứ Hải còn cung cấp thức ăn miễn phí trong thời gian nhất định cho người ngoài đến, đương nhiên, cũng giống như phòng khách, thức ăn hoàn toàn miễn phí tự nhiên cũng không ngon đến đâu, mùi vị bình thường bao no mỗi bữa có một món mặn. Nếu khách muốn ăn thức ăn ngon hơn, có thể trả tiền cho nhà trọ, cũng có thể vào tửu lâu quán ăn trên đường ăn.

Ngày đầu tiên đến thành Trường Hà, nhóm Khoa Lặc còn chưa kịp lấy thứ mang theo người đổi thành tiền, nên ở lại nhà trọ ăn cơm.

Đối với thành muối cách chế biến thức ăn vẫn dừng lại ở giai đoạn vô cùng sơ khai, trên cơ bản trừ nấu chính là nướng. Họ tốt hơn rất nhiều bộ lạc trồng guli một điểm là, họ đã dần mày mò được mài guli thành bột, rồi lại thêm nước nướng bột thành bánh, mùi vị so với trực tiếp nấu ngon hơn rất nhiều, nhưng rất cứng, người răng không tốt cần phải ngâm nước nó mới có thể nuốt được.

Cho nên, khi họ nhìn thấy nhân viên phục vụ trong nhà trọ bưng màn thầu mập mập trắng trắng nguyên mâm ra, họ ngay lập tức ngửi được hương thơm của guli, mấy người Khoa Lặc không kịp chờ đợi vội cầm màn thầu cắn một cái, vừa thơm vừa mềm còn mang theo vị ngọt, rõ ràng mang theo mùi vị của guli, nhưng ăn ngon hơn bánh cứng ngắt kia cả trăm lần!

Cái gì, rau dại cư nhiên có thể xào ăn, còn có thể trộn gỏi, còn có thể làm thành đồ chua ăn! Mùi vị cư nhiên còn không tồi, thú nhân theo chủ nghĩa thuần ăn thịt Khoa Lặc cướp còn nhiều hơn bất cứ ai!

Thịt thú vốn trừ nướng và nấu, còn có thể kho! Trước giờ chưa từng ăn qua thịt bò man nào ngon như thế! Nghe nói còn có rất nhiều cách nấu ăn khác, không biết món ăn nướng, chiên, rán, hầm, chưng… mà các nhân viên phục vụ nói sẽ có mùi vị ra sao.

Không bao lâu, thức ăn các phục vụ nhà trọ bưng lên đã bị mấy người Khoa Lặc ăn sạch, thậm chí họ còn không thầy tự thông học được dùng màn thầu chấm nước súp ăn, cho đến khi 'lau' sạch sẽ tất cả chén, họ mới chưa thỏa mãn ợ một cái.

Các nhân viên phục vụ sớm đã quen với tình trạng này, đợi mấy người Khoa Lặc ăn xong, lưu loát thu dọn chén đũa sạch tới mức không nhìn thấy một chút dầu mỡ nào trên bàn.

Ăn no uống đủ, mấy người Khoa Lặc quyết định ra ngoài dạo một chút.

Đồng thời là giờ cơm, cuộc sống của Kala mập rõ ràng tốt hơn mấy người Khoa Lặc nhiều, trong mười năm, vóc dáng nhóc con gần như không lớn hơn, vẫn là bộ dạng ấu thú mập béo lùn đủn đó, nhưng lượng thức ăn của nó lại tốt lên gấp mấy lần, mỗi lần ăn cơm xong, Ngô Nặc đều sẽ rất lo lắng xoa cái bụng trướng tròn vo cho nó, đây là thời khắc thân mật mà Kala mập thích nhất. (Bạch đại miêu: Không thể đáng ghét hơn mà).

Thông thường vào lúc này, Kala đã hạnh phúc vẩy vẩy đuôi mắt híp lại thành đường, hôm nay nhóc con hình như vô cùng mất hồn, chính xác hơn là, tựa hồ nó có hơi thấp thỏm bất an, ngay cả vuốt bụng nó thích nhất cũng không thể hòa hoãn sự bất an đó, ngược lại thời gian dần qua, Kala càng trở nên bất an, nó muốn thử giãy ra khỏi tay Ngô Nặc, nhảy xuống đất.

"Mày sao vậy? Chỗ nào không thoải mái sao?" Ngô Nặc nắn nắn cái vuốt mập đầy thịt của Kala.

Bạch rất không vui hừ lạnh một tiếng: "Nó có thể không thoải mái chỗ nào chứ? Nặc em sủng nó quá rồi đó, nó đã lớn rồi, trong bộ lạc con nít lớn cỡ nó sớm đã không còn làm ổ trong lòng ba mẹ nữa rồi. Khi anh lớn như nó, đã biết xuống sông bắt cá, em xem nó hiện tại biết làm gì?" Bạch đại miêu lên tiếng hoàn toàn quên, hôm qua là ai chở Kala bay lên trên Hắc Sắc Sâm Lâm cả buổi chiều.

"Kala của chúng ta lại không phải ấu thú nhân, hơn nữa tuy Kala không biết bắt cá, nhưng nó biết trông nhà biết trông gia súc trong nhà biết bán manh mà, Kala của chúng ta rất tài ba…"

Ngô Nặc còn chưa dứt lời, bên ngoài đột nhiên phong vân biến sắc.

178. Chương 178: Thần Phạt

Gần như đồng thời, trong lòng Ngô Nặc và Bạch đều dâng lên nỗi sợ cường liệt.

Có nguy hiểm!

Ầm ầm___

Trời đánh một đạo sấm lớn không chút dự báo, thoáng chốc tiếng sấm vang lên, Bạch hóa về hình thái dực hổ, che chở Ngô Nặc và Kala dưới thân và khép chặt hai cánh màu bạc, sấm đánh xuyên nóc nhà trực tiếp đánh lên tấm lưng dày rộng của dực hổ, Bạch căn bản không kịp điều động sức mạnh huyết mạch chống lại, trên lưng bị nổ bung thịt, trong không khí lan truyền mùi thối của thịt bị cháy khét.

"Anh bị thương rồi." Ngô Nặc nóng ruột nói, cảm giác sợ hãi trong lòng y không biến mất, ngược lại khi thấy mây đen càng lúc càng nhiều bên ngoài, nó trở nên càng nghiêm trọng.

Kala sợ hãi cực kỳ, vuốt ngắn ôm đầu, co dưới bụng mềm của dực hổ, thân thể mập mạp khe khẽ run rẩy.

"Ngoan ngoãn ở với Kala đừng chạy lung tung, còn chưa kết thúc…"

Dực hổ Bạch chưa dứt lời, chớp điện màu tím đen kèm với sấm rền lại bổ xuống lần nữa, thế bổ so với lần đầu mạnh hơn không chỉ gấp đôi, trong thoáng cái nóc nhà đã bị đánh bay, lôi quang to như miệng chén trực tiếp đánh vào dực hổ.

Dực hổ hừ nặng một tiếng, sức mạnh huyết mạch nồng đậm ngưng tụ thành một vách ngăn tựa như thực chất, lôi quang bị chặn bên ngoài vách ngăn, vách ngăn chống đỡ được một lúc, thì đột nhiên vỡ nát, sức sấm tàn dư đánh lên lưng dực hổ, thương thế trên lưng dực hổ lập tức sâu thấy cả xương.

Lúc này, một tia sáng màu bạc nhu hòa phủ lên lưng dực hổ, dưới từng điểm điểm sáng, vết thương của hắn dùng tốc độ mắt thường thấy được lành lặn lại___ cầm máu sinh da mới, một lát sau, lưng dực hổ lại được một tầng da lông ngắn che phủ, nhìn từ bên ngoài, gần như không có dấu vết bị thương, nhưng Ngô Nặc và Bạch đều hiểu rõ, thuật trị liệu có thể khiến người hồi phục ngoại thương trong thời gian cực ngắn, nhưng trị liệu nội thương cần thời gian dài hơn.

Vừa rồi liên tiếp hai lần sấm bổ, Bạch không chỉ bị ngoại thương nghiêm trọng, nội thương cũng không nhẹ.

Liên tục hai đạo thuật trị liệu trung cấp đặt lên người, Bạch mới cảm thấy tốt hơn chút, nhưng bên ngoài mây lại tụ về, rất có khí thế mây đen đè thành thành sụp đổ, trong tầng mây vô số lôi quang còn đang ngang dọc ngưng tụ, mang theo từng tiếng trầm trầm, mắt thấy đạo sấm kinh người thứ ba sắp bổ xuống.

Bạch mơ hồ có chút kiệt sức, trực giác cho hắn biết những lôi điện này là nhắm vào họ mà tới___ hai đạo lôi đột ngột trong thời gian cực ngắn bổ vào cùng một chỗ, tuyệt đối không phải trùng hợp___ nhưng hắn không rõ lôi này rốt cuộc là muốn bổ hắn hay muốn bổ Ngô Nặc, cho nên, hắn không dám để Ngô Nặc tùy ý rời khỏi phạm vi bảo hộ của hắn. Còn về Kala, Bạch căn bản không nghĩ lên người con long thú mập kia, nhưng vẫn vô thức che chở nó.

Bạch liều mình vận chuyển [Thú thần quyết], điên cuồng ngưng tụ sức mạnh huyết mạch, màn ngăn lại ngưng tụ lần nữa, nhưng trông yếu hơn vừa rồi rất nhiều, Kala run rẩy nhìn Ngô Nặc một cái, đôi mắt ngưng tụ hai ao nước mắt, thân thể mập tròn dùng một tư thế quyết tuyệt giống như đạn pháo lao bắn ra ngoài.

"Kala, đừng chạy loạn!" Khi Ngô Nặc phát hiện động tĩnh của nó đã trễ, Kala đã chạy ra khỏi bụng dực hổ, nhanh chóng luồn ra sau lưng dực hổ, thuận theo đuôi dực hổ dùng cả 'tay chân' nhanh chóng leo lên lưng dực hổ.

Theo sự xuất hiện của Kala, lôi vân lại bạo động, cuồng phong thổi quét, một đạo lôi quang vô hạn tiếp cận màu đen bổ xuống như tên rời cung…

Xong rồi.

Lòng Bạch lộp độp, lông toàn thân đều dựng lên, trong đầu Ngô Nặc cũng xuất hiện một khoảng trắng xóa.

Lúc này, một tiếng rồng ngâm sắc nhẹ non nớt đột nhiên vang lên bên tai họ, tất cả thú nhân trong thành Trường Hà đều cảm giác được sức mạnh trong cơ thể dường như thoáng chốc bị người rút đi rất nhiều, mọi người bị dị tượng đột nhiên ập tới hấp dẫn lực chú ý, tuyệt đại đa số người không phát hiện dị thường của bản thân. Gần như đồng thời, màn ngăn huyết mạch leo lắt muốn tan thoáng cái ngưng chặt lại, hơn nữa dùng thanh thế đáng sợ đối đầu với đạo lôi.

Sức mạnh huyết mạch nhìn không thấy, ở giữa không trung đấu tranh trực diện với đạo lôi, dưới tiếng ầm ầm to lớn, dường như mặt đất cũng run theo, đói chọi một lát, sức mạnh huyết mạch cuối cùng bị lôi điện mài mòn sạch sẽ, lôi điện tàn dư hung tợn bổ xuống.

…

Khi Ngô Nặc mở mắt ra lần nữa, lỗ tai vẫn còn ong ong, nơi mắt nhìn tới được, căn phòng của họ đã hoàn toàn biến thành một bãi phế tích, trời đang đổ cơn mưa dầm dề.

"Nặc, em không sao chứ?" Dực hổ đã co rút thành miêu thú, nằm trên ngực Ngô Nặc, lông màu bạc xinh đẹp cháy đen hơn nửa, trên lưng gần như không có một miếng da lành, vết thương sâu thấy cả xương đang không ngừng chảy máu, nước mưa trộn lẫn máu, đại miêu bình thường xinh đẹp giờ đáng thương cực kỳ.

Ngô Nặc gian nan lắc đầu, vừa rồi tuy y được Bạch che chở bên đưới, nhưng 'cái đuôi' của đạo lôi điện cuối cùng quét tới, làm y bị thương không nhẹ. Y ho nhẹ hai tiếng, nâng tay nhẹ nhàng phủ lên đỉnh đầu Bạch, vu lực hồn hậu hóa thành một luồng sáng trắng nhu hòa tràn ra từ lòng bàn tay y, nhanh chóng phủ lên toàn thân Bạch, một lát sau, ngoại thương đáng sợ trên người Bạch đã lành hơn nửa.

Ngô Nặc lau nước mưa và mồ hôi trên mặt, gian nan ngồi dậy: "… Kala đâu?"

Bạch đại miêu lập tức cứng người, vừa rồi đạo lôi quang cuối cùng phần lớn đánh lên người Kala, tuy nhóc con bình thường da dày thịt thô, nhưng không ai hiểu rõ uy lực khủng bố đáng sợ của mấy đạo lôi điện đó bằng hắn, nhóc con e rằng… thi cốt không còn…

Trong lòng Bạch trào lên nỗi đau khổ chân thiết và buồn bã không cách nào nói nên lời, trong đầu hắn không khỏi hiện lên bộ dáng ngốc nghếch lén lén lút lút ăn vụng mứt trái cây của Kala, bộ dáng hưng phấn kêu ngao ngao của nó khi hắn chở nó đón gió, bộ dạng ngu xuẩn đáng thương cầu ôm ấp của nó khi bị đánh, cùng với bộ dáng vụng về chân trái đá chân phải của nó khi học [Thú hình quyền], và cả bộ dạng đáng ghét của nó khi ủ trong lòng Ngô Nặc làm nũng chết không cần mặt mũi tranh sủng… hắn tuyệt đối không thừa nhận mình bị Ngô tiểu Nặc ảnh hưởng, hắn tuyệt đối không xem Kala là con!

Ngô Nặc và Bạch đều đồng thời chìm vào sự trầm mặc nghẹt thở, bên tai Ngô Nặc đột nhiên truyền tới âm thanh máy móc lạnh lẽo của hệ thống:

[Nhiệm vụ cưỡng chế: Hiệp trợ rồng Kalamunda vượt qua lôi kiếp. Nhiệm vụ đã hoàn thành, ký chủ nhận được 200 ngàn điểm tích phân, một lần rút thưởng tùy ý. Ký chủ có muốn nhận phần thưởng bây giờ không?]

[Nhiệm vụ cưỡng chế? Tao nhận được nhiệm vụ cưỡng chế hồi nào? Đợi đã, vượt qua lôi kiếp, Kala chưa chết?] Ngô Nặc nén đau đớn trên người, căn bản không bận tâm nhiệm vụ cưỡng chế gì đó, dùng cả tay lẫn chân bò khỏi mặt đất, sau đó nói với Bạch: "Kala chưa chết, anh mau giúp em tìm nó."

Con mắt băng lam của Bạch đại miêu thoáng cái sáng lên, động động mũi, nhanh chóng tìm được vị đạo quen thuộc đó. Khứu giác của Bạch vô cùng nhạy bén, không bao lâu, hắn đã xác định được vị trí của Kala___ dưới đống phế tích mái ngói chất đống, hắn thậm chí còn mơ hồ nghe được tiếng hít thở như có như không.

Bạch không bận tâm vết thương trên người, thoáng cái biến về hình người, ngay lúc biến hình đã tìm một bộ đồ tùy tiện trùm lên, sau đó mang thân thể thương tích ngưng tụ sức mạnh huyết mạch không còn bao nhiêu vào hai tay, nhanh chóng bắt đầu cẩn thận đào phế tích…

Không bao lâu, Ngô Nặc moi ra một miếng gạch vỡ, dưới miếng gạch lộ ra một cái vuốt nhỏ trắng trắng nõn nõn béo đến mức trên mu chỉ toàn là thịt.

Sấm chớp và mưa lớn đột ngột ập tới đã dọa rất nhiều người, đợi khi các vệ binh thủ hộ an toàn trong thành vội vã chạy tới cứu viện, Vu Nặc đại nhân và thủ lĩnh đã đi ra khỏi phế tích của căn nhà.

Đợi đã, đứa nhóc mập đầu trọc trong lòng Vu Nặc đại nhân là con cái nhà ai? Xem bộ dạng hình như còn bị thương, nhóc con nhắm mắt, trên gương mặt mập trắng nõn không có một chút huyết sắc, cũng không biết là ngủ hay hôn mê.

"Đại nhân, chúng tôi đến muộn một bước, các ngài không sao chứ?" Thủ lĩnh vệ binh cung kính hành lễ một cái rồi nóng ruột và lo lắng hỏi.

Bạch lắc đầu nói: "Phụ thần phù hộ, không sao, các người tìm người tới đây dọn dẹp một chút, nhanh chóng xây lại nhà. Ngoài ra, cậu tìm người đi hỏi xem, trong thành còn nhà cửa nào bị tổn hại không, sửa chung một lượt."

"Vâng, thủ lĩnh!"

Sau khi đại cải cách đô thành, nơi ở của Ngô Nặc và Bạch cũng thay đổi rất nhiều, vì thuận tiện xử lý sự vụ tiếp đãi khách khứa và thuộc hạ, phía sau nhà của họ lại xây mấy hàng phòng lớn hơn xinh đẹp hơn, tiểu viện nông gia ban đầu đã biến thành 'hào trạch' năm tiến. Vườn ngày xưa không chỉ không bị lấy mất, ngược lại còn mở rộng rất nhiều. Vườn được một bức tường viện phân làm hai, một phần theo thiết kế của Ngô Nặc, bị cải tạo thành hoa viên chiêu đãi khách và nghỉ ngơi giải trí, một phần vẫn dùng để chăn nuôi gia súc và gieo trồng. So với hoa viên xinh đẹp, tiểu Kala vẫn thích vườn nuôi đầy các loại gia súc hơn, tìm trứng cưỡi ngựa cưỡi dực long bay cao cao, là trò chơi mà Kala quỷ tinh nghịch thích nhất trừ vuốt bụng.

Hôm nay chỗ bị lôi kiếp hủy hoại là tiền viện, nơi bình thường dùng cơm và chiêu đãi khách thuộc hạ, từ nhà ăn đến phòng khách đến nhà bếp nguyên cả hàng gần như bị hủy hết, may mắn là, khi Ngô Nặc và Bạch ăn cơm đều không thích có người bên cạnh hầu hạ, hôm nay đúng lúc không có khách ở đây, các nữ nô sau khi nấu ăn cho họ xong đã ra phòng sau làm cơm cho nô lệ khác, khi lôi kiếp tới, họ đang ăn cơm. Phòng sau và nơi mấy người Ngô Nặc dùng cơm, ở giữa còn cách một hàng phòng và một vườn nhỏ, các nô lệ trừ bị dọa tới tay chân mềm nhũn sắc mặt tái nhợt, không bị bất cứ tổn thương thực chất nào nữa, họ và thủ vệ gần như chân trước chân sau chạy tới tiền viện bị lôi kiếp phá hủy.

Nơi Ngô Nặc va Bạch cùng Kala ngủ cũng không bị lan đến, vì thế, sau khi an bài người thu dọn, Ngô Nặc liền ôm Kala, cùng Bạch ra hậu viện chữa thương nghỉ ngơi.

Lôi kiếp đến nhanh đi cũng nhanh, không bao lâu, mây tan mưa tạnh mặt trời lại ló dạng trên trời, buổi chiều sau mưa, không khí đặc biệt trong mát, hơi nóng nhiều ngày tựa hồ được lùa đi sạch.

Mùa hạ, là một trong những lúc náo nhiệt nhất của thành Trường Hà mỗi năm, các cư dân bận rộn việc nông ở tiểu trấn xung quanh rất thích tới thành dạo, mua chút đồ lạ về tặng cho giống cái mình thích, hoặc dứt khoát mang giống cái mình thích tới đây dạo phố, hay mang bạn lữ tới dạo mát, thuận tiện thăm con cái đang học trong thành…

Hiện tại đa số tiểu trấn đều san phẳng một con đường trực tiếp thông tới bộ lạc Trường Hà, những con đường này có nô lệ đặc biệt chỉnh lý, tuy chỉ là đường đất bình thường tới không thể bình thường hơn, nhưng thuận theo những con đường này, đánh xe ngựa hay xe bò tới bộ lạc Trường Hà đã rút ngắn thời gian so với trước nhiều.

Tựa như thành Trường Hà và tiểu trấn Mục Nguyên, lúc trước người bộ lạc Trường Hà muốn đi bộ lạc Mục Nguyên tham gia hội chợ bộ lạc, vì tránh cướp giật, không thể ngang nhiên đi trên hoang nguyên, chỉ có thể đi trong Hắc Sắc Sâm Lâm, khi đó cũng không có ngựa sừng bò man kéo xe, toàn dựa vào sức người gánh nặng đi đường bằng hai chân, đi về một chuyến ít nhất cũng mất hơn một tháng.

Nhưng hiện tại, trực tiếp ngồi xe ngựa xe bò đi con đường đã mở, đường thẳng không vòng vèo, đi về một chuyến nhiều lắm không vượt quá một tuần. Nếu cưỡi ngựa sừng, ngựa chạy nhanh, sớm xuất phát trời tối có thể đến nơi.

Khi đường đi thông thuận càng lúc càng nhiều, thành Trường Hà cũng trở nên càng lúc càng náo nhiệt.

Còn không phải sao, mưa vừa tạnh, trên đường lại náo nhiệt trở lại, mọi người đều vội mua mua mua, tuy thỉnh thoảng sẽ có người đề cập đến dị tượng vừa rồi, nhưng hiếu kỳ trên mặt rõ ràng nhiều hơn sợ hãi.

Thấy tình hình này, Ba Đán thầm thì: "Người thành Trường Hà hình như không hề sợ hãi thần linh tức giận…" Loại thần phạt trình độ này, nếu ở thành muối, đại vu và các tế ti sớm đã ra tế lễ thần linh rồi, trong thành Trường Hà lại không có một chút động tĩnh nào, lẽ nào họ không sợ thần linh giáng tội sao?

Ba Đán dùng là ngôn ngữ thành muối, nếu lúc này có người tốt nghiệp lớp xóa mù chữ của thành Trường Hà nghe được lời của hắn nhất định sẽ nói cho hắn biết, lôi điện gì đó là hiện tượng tự nhiên rất thường

thấy, mới không phải thần linh tức giận gì, căn bản không cần phải kinh ngạc này nọ!

"… Vu Dương, sức mạnh huyết mạch vừa rồi cậu cảm thấy được chứ?" Trong đầu Khoa Lặc còn không ngừng chiếu lại tình hình vừa rồi, nếu hắn không nhìn lầm, vừa rồi thế nhưng có người dùng sức mạnh huyết mạch chống lại thần phạt, đáng sợ hơn là, sức mạnh huyết mạch hùng hậu đó thật sự đánh tan được rất nhiều lực lượng của thần phạt, đối phương rốt cuộc là chiến sĩ thú nhân đẳng cấp gì?

Nhưng Vu Dương tựa hồ căn bản không nghe được lời Khoa Lặc, hắn khó thể tin tưởng nói: "Kalamunda… tôi cảm giác được khí tức của Kalamunda…"

Kalamunda là ngôn ngữ của thành muối, phiên dịch thành tiếng Trường Hà chính là… thú thần.

179. Chương 179: Con Trai

Con trai thú cưng biến thành con trai thật làm sao đây? Đang online chờ, vô cùng gấp!

Ôm con mập béo trắng về nhà, nhìn tướng mạo mơ hồ mang theo đường nét ngũ quan cả hai của nhóc con, Ngô tiểu Nặc và Bạch đại miêu đều ngẩn ngơ.

Long thú đã nói đâu? Không phải thú nhân đã nói đâu? Đánh giá kém .

[Yêu chủng… [Nguyệt hoa]…] Sau khi hệ thống chỉ cho chút dấu hiệu, thì giả chết không lên tiếng nữa.

Yêu chủng, [Nguyệt hoa], độ kiếp.

Đầu Ngô Nặc lóe sáng, lập tức xâu chuỗi lại những đầu mối vụn vặt, trong lòng có một suy đoán vô cùng không đáng tin___ ban đầu Kala quả thật không phải thú nhân, nhưng yêu chủng, căn cứ theo giới thiệu của hệ thống 'yêu chủng hàm chứa yêu lực của đại yêu vật, có thể thay đổi huyết mạch người nuốt nó ở mức nhất định', Kala mười năm trước nuốt yêu chủng kỳ thật sớm đã bất tri bất giác thay đổi huyết mạch, khiến nó từ một tiểu long thú bình thường biến thành yêu thú.

Mà [Nguyệt hoa] không có giới thiệu nội dung rất có thể là một bộ công pháp thích hợp cho yêu thú tu hành, Kala tiếp nhận công pháp rồi, vẫn không biểu hiện ra biến hóa gì đặc biệt lớn, y còn cho rằng nhóc con căn bản không lĩnh ngộ được công pháp, y bị hệ thống lừa trắng 4 triệu giao dịch tệ, cùng với 100 ngàn điểm tích phân, đau thịt mất một thời gian dài. Chẳng qua sau đó y lại lục tục làm rất nhiều nhiệm vụ hệ thống và giao dịch mua bán, trong tay dư dả hơn trước rất nhiều, cũng dần quên mất chuyện này.

Cho đến hôm nay, lượng biến dẫn phát chất biến, và đến một lôi kiếp vừa rồi, Kala cũng từ yêu thú biến thành nhóc mập trên giường này.

Ngô Nặc: Hệ thống, mày ra đây, ông bảo đảm không đánh chết mày!

Hệ thống: Chuyện đã đến nước này, tại tôi hử?

Tuy Kala đã hút đi phần lớn công kích của lôi kiếp cuối cùng, nhưng sau khi nó thành công vượt qua hóa hình kiếp của yêu thú, hóa hình nặn thể, sau khi lôi kiếp kết thúc, giữa thiên địa hình thành một luồng sức mạnh đút cho nó, vì thế, nhóc con ngược lại trở thành người bị thương nhẹ nhất trong cả ba.

Kala mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, nhìn thấy Ngô Nặc và Bạch đều ở bên cạnh, lập tức cao hứng, vui vẻ cười lên. Sau khi hóa hình, nó không chỉ biến thành trẻ con, ngay cả âm thanh cũng triệt để biến đổi, vốn là tiếng cười quái vật xi xi xi, giờ biến thành tiếng trẻ con khách khách khách, vừa mềm vừa nhu. Con mắt thật to, con mắt màu hổ phách lúc hình thú, sau khi hóa hình biến thành màu đen hệt như Ngô Nặc, ngay cả hình dáng mắt cũng vô cùng tương tự, chẳng qua vì là con nít, mắt nhìn tròn hơn chút, lông mi vừa dày vừa rậm vừa dài vừa cong giống như cái bàn chải nhỏ, bộ mặt tròn tròn phồng phồng tuy khác nhưng lại có hiệu quả hệt như mặt búp bê của Ngô Nặc, nhưng môi mỏng và sóng mũi cao nhìn sao cũng giống như phiên bản thu nhỏ của Bạch.

Nếu mình và Nặc (Bạch) có con, có lẽ sẽ như thế này… đi?

Ngô tiểu Nặc và Bạch đại miêu 'vui làm cha', trong lòng đột nhiên trở nên mềm nhũn, đợi khi nhóc mập giang đôi tay củ sen muốn ôm, hai người không hẹn mà cùng vươn tay ra.

Bạch đại miêu nhanh tay lẹ mắt lại thêm tay dài, một phát ôm nhóc con lên, Kala cười khanh khách, nó hoàn toàn không sợ gương mặt lạnh lẽo của Bạch, gương mặt non thân thiết cọ cọ lên mặt Bạch, kêu ngao ngao hưng phấn như bình thường, chỉ là âm thanh phát ra lại thành: "A ba, a ba!"

Lỗ tai Bạch đại miêu thoáng cái đỏ bừng, nhìn gương mặt mày mắt cực kỳ tương tự Ngô tiểu Nặc của nhóc con, trong lòng không khỏi trào lên kiêu ngạo và niềm vui của kẻ làm cha.

Kala tựa hồ bị dọa bởi âm thanh do mình phát ra, nhưng kế đó, nhóc con lại bắt đầu cao hứng, gọi còn vui vẻ hơn vừa rồi, nhóc nghiêng đầu nhìn Ngô Nặc, lộ ra nụ cười rực rỡ, vươn vuốt mập, nửa thân người vặn lên, muốn ôm!

Ngô Nặc vội ôm nhóc con qua, hưng phấn nói: "Gọi ba, gọi ba!" Xoắn xuýt gì đó quên hết ra sau đầu rồi.

Một người hiện đại, nếu đứa con thú cưng nuôi trong nhà đột nhiên một ngày biết nói, hơn phân nửa sẽ kêu to yêu quái rồi đuổi đi, nhưng ở trong thế giới thú nhân này, trước khi các ấu thú nhân hóa hình, đều dùng hình thái ấu thú mãi tới lúc hóa hình trưởng thành, các ấu thú nhân cùng trẻ em thuần nhân không có gì khác biệt, phải đi học phải đi thi tinh nghịch vô lại chịu đánh… Ngô Nặc là một người hiện đại, sinh sống đã lâu trong hoàn cảnh xã hội này, khái niệm về ấu thú nhân và thú con trong lòng y kỳ thật còn muốn mơ hồ hơn các thổ dân.

Cho nên, khi Kala đột nhiên biến thành hình người, y còn có chút không biết làm sao, nhưng khi Kala dùng tiếng nhân loại gọi 'ba', đủ suy nghĩ loạn cào cào trong đầu y thoáng cái không còn nữa, thay vào đó là vui sướng khi nuôi con đến lúc biết nói!

Nhóc trọc ôm cổ Ngô Nặc thân thiết cọ cọ, Kala mềm mềm nhu nhu gọi: "… Ma… ma."

Chữ 'mẹ' phát âm hơi khó với Kala, nhưng phát âm chữ 'ma' lại chuẩn xác cực kỳ, mà chữ 'ma' đại biểu gọi mẫu thân không chỉ ở trên địa cầu rất nhiều ngôn ngữ đều phát âm vô cùng tương tự, mà phát âm chữ này trên tinh cầu này cũng là một tiếng ma, gần như y hệt tiếng Hán.

Kala không nói được chữ 'mẹ', liền trực tiếp gọi: "Mama… mama… mama…"

Ngô tiểu Nặc: ….

Nụ cười mong đợi của Ngô tiểu Nặc thoáng cái cứng lại, Bạch đại miêu rất không phúc hậu vểnh khóe môi lên.

Đây là gấu con nhà ai, đánh giá kém .

"Phải gọi baba!"

"Mama!" Tiểu Kala nghiêng đầu trọc, trong ánh mắt tràn đầy khó hiểu, mấy đứa nhỏ khác không phải đều có một ba và một mẹ sao? Sau khi Kala phá trứng, liền sống cùng Ngô Nặc, Bạch, nó sống thoải mái hơn mấy đứa nhỏ khác trong bộ lạc nhiều, mà bất kể là Ngô Nặc hay Bạch, đều rất nuông chiều nó, cho nên, trong lòng Kala, bản thân là con của họ. Bạch nghiêm túc cường đại sẽ hung dữ với nó nhưng thỉnh thoảng cũng chơi với nó, là ba, Vu Nặc biết làm cơm cho nó tắm cho nó rất dịu dàng vuốt bụng cho nó nhưng nếu phạm lỗi cũng sẽ đánh mông nó, là mẹ, Kala vẫn luôn cho là thế.

"Phải gọi baba!" Ngô Nặc trừng nhóc con, nhấn giọng.

Kala là bảo bối có nguyên tắc, chuyện bản thân đã nhận định không dễ dàng thay đổi, "Mama! Mama! Mama!" Âm thanh nhu mềm mang theo uất ức, miệng nhỏ trề ra.

Ngô Nặc nhéo mặt mập của nó, quyết định lấy ra đòn sát thủ: "Không gọi baba, về sau không cho ăn mứt trái cây!"

Kala trước khi nuốt yêu chủng, đã có trí thông minh không thua kém ấu thú nhân bình thường, tuy nó vẫn không biết 'nói', nhưng nó có thể nghe hiểu tiếng Trường Hà, thậm chí nó còn nghe hiểu được một số ít tiếng Hán, sẽ biết một vài phép tính đơn giản, trong nhà có bao nhiêu gia súc nó còn rõ hơn cả Bạch đại miêu, ít đi một con cũng không giấu được nó. Đương nhiên, cũng chính vì trong gần mười một năm sống

chung, Kala biểu hiện ra trí thông minh vượt xa động vật bình thường, long thú bình thường, giống như trẻ con bình thường, biết khóc biết cười biết bán manh biết làm nũng còn sẽ tinh nghịch, Ngô Nặc và Bạch kỳ thật sớm đã vô thức xem nó thành ấu thú nhân, cũng chính vì như thế, hai người mới có thể tiếp nhận sự thật Kala biến thành người trong thời gian vô cùng ngắn.

Mama, mứt trái cây.

Kala xoắn xuýt tới mức mặt bánh bao nhăn lại, tuy nó là một bảo bảo rất có nguyên tắc, nhưng nó nhớ lúc mama dạy học cho mấy đứa nhóc kia từng nói, làm người phải hiểu biến thông…

"Baba!" 'Mama' để giành gọi trong lòng, tớ đây thông minh chưa .

"Thật ngoan!" Ngô tiểu Nặc cuối cùng thỏa mãn, sờ đầu trọc của Kala.

Tính từ lúc phá vỏ tới nay, Kala đã sắp 11 tuổi, nhưng sau khi nó hóa hình nhìn chỉ như 3 tuổi, là một nhóc mập người ba khúc. Khi cười trên mặt còn có hai lúm đồng tiền, giống hệt Ngô Nặc.

Nhưng hôm nay Kala hơi cười không nổi, miệng chu thật cao, vì___ ba nói đợi năm nay trường học chiêu sinh sẽ để nó đi học, mà mama cư nhiên đáp ứng rồi, đáp ứng rồi.

Quả thật là sét đánh giữa trời quang!

Nghĩ tới những đứa nhóc kia thi không tốt sẽ bị ba mẹ đánh mông, Kala hiện tại liền cảm thấy mông hơi đau.

Đương nhiên, còn mấy tháng nữa mới khai giảng, nhiệm vụ cấp thiết nhất của Kala hiện tại chính là học khống chế biến thân tự do.

Biến thân của thú nhân là một lại bản lĩnh trời sinh, chỉ cần một lần hóa hình thành công, sau đó cơ bản sẽ càng lúc càng thuận lợi. Đương nhiên, cũng có nhóc vụng về như A Lai nhát gan đó, vừa khẩn trương sợ hãi sẽ biến về hình thú, tất nhiên, tình huống của A Lai khá đặc thù, tuổi hóa hình của cậu ta nhỏ hơn đa số thú nhân, lực khống chế yếu chút cũng rất bình thường.

Tình trạng của Kala còn nghiêm trọng hơn A Lai nhiều, nghiêm khắc mà nói, Kala căn bản không phải là thú nhân, thuộc dạng yêu thú hóa hình dưới cơ duyên sảo hợp. Huyết mạch của bản thân Kala vô cùng đặc thù, trời sinh đã có trí tuệ không kém nhân loại, mà không giống yêu thú bình thường, sẽ có một thời kỳ mông muội kéo dài cần gặp cơ duyên lớn mới có thể mở linh trí, nó ăn lầm yêu chủng thay đổi huyết mạch ở một mức nào đó, đồng thời lại vì Ngô Nặc mà có được [Nguyệt Hoa] thích hợp cho yêu thú tu hành vốn căn bản không thể xuất hiện ở thế giới này. Dưới đủ loại trùng hợp ngẫu nhiên, Kala trong mười năm ngắn ngủi đã tu luyện hữu thành, hơn nữa còn dưới sự bảo vệ của Bạch thuận lợi vượt qua được hóa hình kiếp mà yêu thú cực khó vượt qua.

Vượt qua kiếp nạn rồi, nhưng so với những lão yêu quái phải tu luyện mấy trăm trên ngàn năm mới thành công hóa hình, căn bản của Kala rốt cuộc mỏng thế nào, biểu hiện cụ thể chính là: một nó căn bản không biết sử dụng bất cứ yêu pháp nào, hai nó căn bản không thể khống chế biến hình.

Nhóc mập ngủ một giấc liền biến thành tiểu long thú đã coi là tốt, sau lưng nhóc mập có cái đuôi béo béo ngắn ngắn tạm có thể coi nó thành tiểu long nhân, cũng coi như có cảm giác manh đặc biệt, nhưng đầu khủng long mình oa oa gì đó, nhe miệng cười lộ ra hàm răng sắt bén đỏ tươi (ăn vụng mứt trái cây chưa lau sạch miệng), căn bản là phim kinh dị được chưa!

Thế là, nhiệm vụ quan trọng nhất của Kala hiện tại, chính là nhanh chóng nắm vững kỹ xảo biến thân.

Mà nhiệm vụ quan trọng nhất của mấy người Vu Dương, Khoa Lặc chuyến này, cũng biến thành tìm Kalamunda.

180. Chương 180: Quần Áo Mới

Thành Trường Hà rất lớn, cư dân thường trú trong thành đã vượt qua năm chục ngàn người, mấy người Vu Dương, Khoa Lặc là kẻ ngoại lai, muốn nghe ngóng tin tức trong thành vô cùng khó khăn.

Kalamunda đối với thành muối vô cùng quan trọng, quả trứng thần duy nhất còn lại 3năm đó không hiểu sao mất tích, thủ lĩnh và đại vu thành muối tức giận, trừng phạt không biết bao nhiêu người chịu trách nhiệm trông coi trứng thần, cả thành muối gần như máu chảy thành sông, rất nhiều đại nô lệ chủ một đêm bị đoạt đi tài phú trở thành nô lệ. Màn mưa máu gió tanh đó kéo dài hơn nửa năm, mới chậm rãi ngừng lại.

Về sau, khi tin tức Kalamunda bị mất truyền ra, địa vị ưu thế và uy vọng trong các bộ lạc siêu cấp vốn có của thành muối cũng bị đả kích nghiêm trọng, mộng tưởng muốn nuốt chửng thành dực hổ và mấy bộ lạc siêu cấp khác gần đó, lập nên vương quốc của thủ lĩnh cũng hóa thành ảo mộng.

Trải qua điều tra tìm manh mối liên tục của cấp cao thành muối, cuối cùng xác định trứng thần bị loại dực long nào đó trộm đi, dực long phần lớn hung tàn, cho dù trứng thần thật sự rất may mắn được dực long cá biệt thương con trộm đi, đợi trứng nở ra phát hiện căn bản không phải con của mình___ Kalamunda mới sinh không có cánh, Kalamunda khi tới gần kỳ thành niên mới sẽ chậm rãi mọc cánh___ ôn hòa một chút có thể sẽ đuổi nó ra khỏi ổ của mình, hung tàn thì dứt khoát ăn nó luôn. Kalamunda trước khi thành niên, trừ huyết mạch vô cùng đặc biệt hơn nữa huyết mạch của nó đối với thú nhân vu giả có tác dụng cực kỳ quan trọng ra, lực công kích của bản thân nó rất yếu, hơn nữa sinh trưởng chậm chạp, quanh năm duy trì hình thái ấu thú, nếu không được che chở và chăm sóc, nó căn bản không cách nào một mình tồn tại ở thế giới bên ngoài.

Cho nên, sau khi trứng thần mất tích, thành muối liên tục tìm một hai năm cũng không phát hiện bất cứ tin tức nào về Kalamunda, thủ lĩnh và đại vu đều quả đoán Kalamunda đã triệt để biến mất khỏi thế giới này rồi.

Vu Dương nằm mơ cũng không ngờ được, hắn cư nhiên cảm nhận được khí tức của Kalamunda ở thành Trường Hà.

Kalamunda đối với bộ lạc mà nói thật sự quá quan trọng, bất kể Kalamunda xuất hiện ở thành Trường Hà có phải là con bị mất ở thành muối lúc trước không, họ đều phải không tiếc mọi giá để đạt được nó!

Bị hai ngọn 'núi lớn' khống chế hóa hình và sắp nhập học đè tới mức có hơi bất mãn, Kala mập có chút bi thúc nhìn cái lỗ do đuôi mình chọt rách trên quần mới, nghẹn lòng cực điểm, nó một chút cũng không muốn mặc quần nó muốn mặc váy đỏ xinh đẹp! Đừng hiểu lầm, Kala chỉ đơn thuần cảm thấy váy càng tiện hơn, cho dù thỉnh thoảng biến thân thất bại, cũng không cần lo lắng váy sẽ bị chọt lủng, mặc cũng đơn giản, đi nhà xí càng tiện, leo cây ăn vụng trái cây cũng không cần lo lắng móc phải quần về nhà bị mắng. Kalamunda chưa từng mặc qua váy, không hề biết, kỳ thật mặc váy leo cây, váy còn dễ bị móc hư hơn cả quần.

Ngô tiểu Nặc tuy đã bị Bạch đại miêu bẻ cong, nhưng nội tâm y vẫn là một linh hồn thuần nam nhân, con trai làm sao có thể mặc váy, loại suy nghĩ này tất phải bóp chết ngay từ trong nôi! Nhưng Kala hiện tại vẫn không khống chế biến thân được, quần thường xuyên bị đuôi chọt lủng, cho dù hiện tại Kala vẫn là tiểu đậu đinh thân ba khúc, cả ngày lộ mông bên ngoài cũng không hay.

Thế là, Ngô Nặc chỉ có thể nghĩ biện pháp điều hòa, lên hệ thống giao dịch mua cho Kala một bộ cổ trang tơ lụa.

Trong mười năm nay, bộ lạc Trường Hà không chỉ dệt ra vải bố, vải, năm ngoái, đứa trẻ tốt nghiệp xong ra ngoài lịch lãm chiếu theo miêu tả trên sách, đã mang về cho Ngô Nặc một loại trùng giống như tằm, Ngô Nặc để người nuôi dưỡng và thành công dệt ra được tơ lụa, vì từ năm ngoái mới bắt đầu nuôi loại tằm này, giống tằm người đó mang về cũng không nhiều, đến năm nay tơ nhả ra cũng chỉ đủ làm một bộ quần áo mà thôi. Những tơ lụa đó, tự nhiên toàn bộ đều cho lão đại vu lớn tuổi.

Chẳng qua, bộ lạc có thể tự mình sản xuất tơ lụa, Ngô Nặc mua tơ lụa từ hệ thống so với mua áo bông bình thường rẻ hơn nhiều lắm.

Ngô Nặc chỉ từng thấy người khác mặc cổ trang trên phim hoặc khu giao dịch, y đối với các kiểu dáng của cổ trang cùng cách mặc hoàn toàn không thông, mua đồ về rồi, giày vò cả nửa ngày mới miễn cưỡng mặc được cho Kala mập.

Trên tà dài màu đỏ, dùng chỉ tơ đen thêu ở cổ áo tay áo rất nhiều hoa văn tinh mỹ, đỏ đen đan xen kiểm soát không tốt rất dễ tạo thành già dặn, nhưng mặc lên người Kala lại thích hợp bất ngờ, nhóc con có da vô cùng trắng, được y phục màu đỏ tô điểm, trở nên đặc biệt môi hồng răng trắng, hoa văn màu đen cũng không già dặn quá, ngược lại điểm thêm mấy phần thần bí hoa lệ, thắt thêm thắt lưng nhỏ, mang giày nhỏ màu đen, tiểu dã nhân bán lõa bình thường mặc 'quần hở đáy' thoáng cái cao lớn lên được chưa! Ặc, được rồi, đầu trọc nhìn vào vẫn hơi quái dị tí.

Nhưng, cái này không trở ngại vui mừng của Kala đối với quần áo mới, nhóc rất yêu đẹp đó, đứng trước gương đồng soi rồi lại soi, vui không tả được. Đại khái là vì quá yêu thích bộ đồ này, hôm đó nó cẩn thận rồi cẩn thận, cả ngày đều không căng rách đồ, quả thật vừa vui vừa mừng.

Nhưng, ngày hôm sau bộ đồ này đã bị Vu Nặc mama thu đi, sau đó Bạch a ba có thêm một bộ đồ mới còn đẹp hơn nó.

Mama thiên vị ^ .

Qua mấy ngày, Kala lại cao hứng, vì Vu Nặc mama cho nó rất nhiều bộ đồ mới. Tuy đều không đẹp như của ba, nhưng thắng ở số lượng nhiều. Kala là đứa trẻ rất dễ thỏa mãn . Sản lượng quả bố cao, vải dệt ra độ thoải mái không phân trên dưới với vải bông, nhưng nó giống vải bông, không có cảm giác trơn trợt như lụa. Dùng loại vải này, đặc biệt là vải lam nhuộm màu nhạt, phỏng theo kiểu vạt dài cắt may xong, cổ áo tay áo không có bất cứ họa tiết nào, về kiểu dáng còn cải biến không ít. Khi mặc lên người Kala, lại phối với cái đầu trọc lóc bóng loáng của nó, ặc, nhìn sao cũng giống tiểu hòa thượng.

Mỗi lần Kala mặc bộ đồ này, lại nhồm nhoàm nhai chân chim thịt, Ngô Nặc luôn có cảm giác tiểu hòa thượng lén phá giới, nhưng nhóc con má phồng cao, miệng nhỏ động động, nhìn sao cũng thấy manh.

Con nhà ta quả nhiên là soái manh soái manh mà.

Ba ba ngốc Nặc chẳng qua là muốn cho con bộ đồ giấu được đuôi che được mông, không ngờ lại khiến bộ lạc Trường Hà có thêm một kiểu trang phục mới.

Ở cổ đại nước Z, đồ vạt dài vốn nam nữ đều mặc được, so với áo chữ T quần dài đơn giản cùng đầm dài ngắn phổ thông, kiểu này phức tạp, nhưng mặc lên rồi lại là cái đầm hiệu quả cực tốt, lập tức trở thành kiểu mốt trong lòng các cư dân thành Trường Hà.

Theo sau Kala, có Bạch đại miêu một thân áo vạt dài nền đen viền đỏ, luôn thỉnh thoảng mặc vào khoe khoang một chút. Bạch đại miêu vai rộng eo thon chân dài với thân hình tỷ lệ hoàn mỹ, cho dù mặc đồ ăn mày cũng có thể mặc ra kiểu ra hình, bộ đồ vạt dài hoa mỹ này mặc lên, Ngô tiểu Nặc còn nhìn thẳng tắp suýt nữa không kiềm nổi, (Bạch đại miêu: Là căn bản không thể kiềm nổi) những người khác càng khó thể dời được mắt.

Chỗ nào còn quần áo giống vậy, cho một bộ!!!

Bạch đại miêu biểu lộ tận tình bá khí hoa mỹ của bộ trang phục này, nhưng, hắn tuyệt đối không nói cho bất cứ ai biết, mùa hè mặc hai lớp áo, còn màu đen, chua sướng thế nào.

Cái đẹp rất nhiều lúc cần phải trả giá.

Trong mười năm, vì phân công lao động không ngừng biến hóa, lại thêm Ngô Nặc vô cùng cổ vũ mọi người động não, trong bộ lạc có rất nhiều người được khai quật thiên phú, ánh mắt các thổ dân không rộng như người hiện đại, nhưng tư duy của họ cũng không bị bó buộc bởi các loại nhân tố, luôn sẽ có suy nghĩ bay đi rất xa.

Một loại trang phục hoàn toàn mới xuất hiện, giống như mở ra một cánh cửa tới thế giới mới.

Chưa được mấy ngày, trong tiệm quần áo ở thành Trường Hà có thêm rất nhiều kiểu dáng quần áo mới, có vài cái giống kiểu vạt dài, có vài cái hơi cải biến, trở nên càng thích hợp làm việc hoặc cưỡi ngựa. Kiểu dáng

quần áo mới lạ đẹp đẽ, lại có chiêu bài sống Bạch đại miêu, kiểu dáng quần áo mới bán đắt như tôm tươi, cho dù chủ tiệm liên tục thêm vào nhân thủ may đồ, vẫn thường bán hết hàng.

Quần áo ở tiệm đều không rẻ, các giống cái khéo léo biết giữ nhà sẽ không tiêu tiền oan uổng như thế. Các cô sẽ nghĩ cách học được cách cắt may kiểu dáng mới, bộ lạc Trường Hà không thiếu nhất chính là giống cái khéo tay, lúc trước da thú của bộ lạc Trường Hà chính là chế tác được tươi sáng nhất xinh đẹp nhất, hiện tại phát huy tay nghề khéo léo đó lên cắt may quần áo, hơn nửa tháng ngắn ngủi, gần một nửa người trong thành đã mặc quần áo mới.

Chẳng qua, đối với các thổ dân nguyên thủy đã quen mùa hạ chỉ mặc cái đầm da thú nhỏ mà nói, quần áo mới đẹp thì đẹp, nhưng mặc vào không chỉ nóng phát hoảng, còn cảm thấy bó tay bó chân, chất vải màu trắng lại đặc biệt dễ dơ, mặc rồi muốn làm chút việc cũng không tiện.

Từ bỏ sao, nhưng đồ này mặc vào quả thật rất đẹp, không nỡ.

Làm sao đây?

Khi không làm việc thì mặc vậy! Khi cần gặp bạn gặp khách đi thân cận kết hôn thì mặc vậy!

Dần dần, kiểu dáng đồ mới không những không bị đào thải, ngược lại trở thành chính trang tất yếu của mọi người, sau đó theo kỹ năng 'thêu hoa' được điểm sáng, các loại chính trang cũng dần càng lúc càng diễn tiến theo hướng hoa lệ.

Tuy đối với các thổ dân thế giới thú nhân quá mức cao to uy mãnh, rất khó tỏa ra được sự phiêu dật ưu nhã của loại trang phục này, nhưng không đến mức tổn hại mắt như 'mặc đầm lộ chân lông' của họ lúc trước.

Loại trang phục cổ phong mới mẻ này rất được hoan nghênh, nhưng áo chữ T quần dài Ngô Nặc mang tới sớm nhất vẫn có cơ bản tiếp nhận rất sâu, được kiểu trang phục mới khai phá, các giống cái khéo léo cũng bắt đầu chậm rãi thay đổi kiểu dáng đơn giản của áo chữ T quần dài, dần dần, sơ mi nút cài cúc xuất hiện, Đường trang cũng xuất hiện, sau đó, từ lúc chất liệu cắt may quần áo nhiều lên, trang phục kỵ sĩ hoa lệ tinh mỹ cũng ra đời, tây trang cắt may linh hoạt cũng ra đời…

Đương nhiên mấy cái này đều là về sau.

Mấy người Khoa Lặc đang cấp thiết muốn tìm Kalamunda căn bản không chú ý đến biến hóa trang phục trong thành Trường Hà, họ tốn rất nhiều tâm tư phí vô số tâm huyết, nghĩ mọi biện pháp trong thành vẫn không thể nghe ngóng bất cứ tin tức nào của Kalamunda.

"Vu Dương đại nhân, liệu có phải ngài cảm giác sai rồi, nói không chừng ở đây căn bản không có Kalamunda…" Nhiều ngày nay, căn bản không nghe ngóng được chút xíu tin tức nào, Ba Đán nóng tính lại không giỏi che giấu suy nghĩ nội tâm cuối cùng nhịn không được nói ra suy nghĩ của mình.

Nếu bộ lạc này thật sự có Kalamunda, sao có thể không một ai biết được? Phải biết tác dụng của Kalamunda là…

"Sẽ không sai, khí tức xuất hiện hôm đó chính là Kalamunda!" Tuy nhiều ngày nay không tìm được chút tin tức nào về Kalamunda, nhưng cuồng nhiệt trong mắt Vu Dương không hề có dấu hiệu giảm nhiệt.

Chỉ cần đạt được Kalamunda, thì hắn có thể trở thành vu giả cường đại nhất, Khoa Lặc cũng có thể trở thành thú nhân cường đại nhất, thành muối sẽ xuất hiện vô số chiến sĩ thú nhân thức tỉnh huyết mạch thiên phú, vương quốc… sẽ còn xa sao?

"Vu Dương nói không sai, lẽ nào mấy đứa không phát hiện, trong thành Trường Hà có rất nhiều thú nhân thức tỉnh huyết mạch thiên phú sao? Trừ Kalamunda, còn ai có thần lực này nữa!" Trong mắt Khoa Lặc lấp lóe ánh sáng khác lạ.

Ba Sa càng thêm cẩn trọng nói ra lo lắng của mình: "Vậy có thể có khả năng, Kalamunda đã bị họ…"

Cô làm động tác cắt cổ.

"… Cho nên, chúng ta phải tranh thủ thời gian!" Khoa Lặc siết chặt nắm tay.

Mấy người thấp giọng nói chuyện ngoài thành Trường Hà, không chú ý thấy, sau khi họ đi, trong lùm cây không xa đó, có một bóng mờ lặng lẽ chui xuống đất.

181. Chương 181: Muối Tuyết

"… Kalamunda… Kalamunda…" Bạch đột nhiên nghĩ tới gì đó, sau khi hơi trầm tư, nói với người trước mặt: "Cậu xuống trước đi, tiếp tục lặng lẽ theo dõi mấy người đó, nếu họ có hành động gì, ngay lập tức cho tôi biết."

"Vâng, thủ lĩnh!" Thử Mạt vì không hiểu ngôn ngữ của đối phương, hắn đi theo nhóm Khoa Lặc mấy ngày, chỉ có thể phán đoán được họ đang nghe ngóng tin tức gì, từ 'Kalamunda' có tần suất xuất hiện vô cùng cao trong miệng họ, Thử Mạt không nghe ngóng được bất cứ tin tức hữu dụng nào khác, chỉ có thể nói từ này cho thủ lĩnh.

Đợi Thử Mạt đi rồi, Bạch nhíu mày, Kalamunda… hắn nhớ rất lâu về trước, Ngô Nặc từng nói, Kala là một con long thú Kalamunda, y còn bảo hắn lưu ý tìm thử đồng tộc của Kala.

Nhưng, nhiều năm nay, hắn chưa từng thấy qua long thú nào giống với Kala.

Mấy người này, sao lại biết long thú Kalamunda? Họ cố gắng tìm kiếm Kalamunda như thế, vậy rốt cuộc Kalamunda có tác dụng gì sao? Nghĩ tới một vài chỗ đặc thù của Kala, mắt Bạch hơi híp lại.

Tuy Kala có lúc hơi ngứa mắt, nhưng dù sao là đứa trẻ hắn đã nuôi hơn mười năm, không phải tùy tiện ai cũng có thể dòm ngó!

Bạch búng tay một cái, một nam nhân thấp lùn tựa như từ khoảng không xuất hiện trong phòng, hắn cung kính hành lễ, an tĩnh đợi mệnh lệnh.

"… Có người đang nghe ngóng Kalamunda, đi tra một chút lai lịch của họ, đừng kinh động đến họ."

"Vâng, thủ lĩnh."

Chiều, Bạch về nhà, nói lại chuyện đoàn quân ảnh tử hồi báo cho Ngô Nặc, sau đó lại cảnh cáo thằng con mập: "Gần đây ngoan ngoãn ở trong nhà không được chạy loạn, cũng không được phép lộ thú hình của con trước mặt người ngoài."

Kala tuy trông chỉ như một đứa nhóc thân ba khúc, tâm trí cũng ấu trĩ như trẻ con cùng tuổi, nhưng nó không ngốc, ngược lại nó còn rất thông minh, nhóc đại khái nghe ra được có người muốn bắt nó đi, gật đầu thật mạnh, giọng non nớt nói: "Kala, rất ngoan, không chạy." Hóa hình chưa tới một tháng, Kala còn đang chậm rãi thích ứng quá trình nói chuyện, nó đã từ từ đơn biến thành hai chữ hai chữ rồi.

"Bắt, Kala, người xấu, a ba, lợi hại, nhất, đánh, bọn họ!" Nhóc mập vung nắm tay nhỏ, vừa cáo trạng còn không quên vỗ mông ngựa.

A ba lợi hại nhất gì đó, Bạch đại miêu trong lòng rất thích nghe, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh nhạt, ừ một tiếng, "Chuyện người lớn, con nít đừng lo lắng nhiều, hôm nay con luyện hóa hình thế nào rồi?"

Mặt mập Kala lập tức nhăn lại, đáng thương chu miệng cúi đầu, giọng thấp đi ba độ, "Cái đuôi, không tốt."

"Ngốc." Bạch lạnh lùng phun ra một chữ, ngữ khí cực giống một vài phụ huynh không thể rèn sắt thành thép.

Cái vuốt nho nhỏ của Kala rụt lại, cái đuôi to đen lộ ra dưới vạt áo, chóp đuôi ủ rũ cụp xuống, nhóc nhìn đáng thương khỏi phải nói.

Bạch nhìn nó một cái, sau đó chậm rãi nói: "Ăn cơm xong, ba muốn đi Hắc Sắc sâm lâm…"

Cái đuôi mập lập tức dựng lên, con mắt to đen láy chăm chú nhìn Bạch, vuốt mập túm lấy cổ tay Bạch cố sức lắc: "Muốn đi, muốn đi, a ba, Kala, muốn đi, bay, cao cao!"

"Con có thể thuyết phục mẹ con đi với chúng ta, ba mang con đi." Trên mặt Bạch tuy không có ý cười, nhưng nhu hòa trong đáy mắt tuyệt đối không lừa được người.

Bạch từ khi còn rất nhỏ rất nhỏ đã không còn ba mẹ, khi nhỏ, đứa trẻ khác đều có ba mẹ thương yêu, nhưng hắn chỉ có thể ở chung với đại vu nhìn hung tợn. Không phải là đại vu đối với hắn không tốt, trên thực tế, đại vu vô cùng tốt với hắn, có gì ngon cũng chừa cho hắn, còn nghĩ mọi cách giúp hắn điều chỉnh thân thể, nhưng đại vu có tốt với hắn thế nào, cũng không thể bù đắp được khát vọng về cha mẹ sâu trong nội tâm hắn. Đặc biệt là, mỗi lần nhìn mấy đứa nhỏ bị bệnh sau khi được đại vu rót thuốc, ba mẹ sẽ luân phiên lại dỗ, hoặc đứa nào đó gây họa, ba muốn đánh mẹ bảo vệ hoặc ngược lại, người một nhà luôn náo nhiệt vui vẻ, hắn liền đặc biệt ngưỡng mộ.

Sau đó hắn trưởng thành, chậm rãi dần quên đi những ngưỡng mộ này.

Nhưng sự ngưỡng mộ và tiếc nuối trước kia kỳ thật vẫn luôn tồn tại trong góc nào đó ở đáy lòng hắn.

Cho đến khi hắn gặp Ngô Nặc, xây dựng gia đình thuộc về bản thân, hiện tại lại có Kala tinh nghịch đáng yêu, những ngưỡng mộ và tiếc nuối giấu sâu đó cuối cùng mới hoàn toàn biến mất.

Chính vì những nguyên nhân này, tuy có lúc Bạch rất phiền Kala quấy nhiễu thế giới hai người của hắn và Ngô Nặc, nhưng có lúc lại cảm thấy có một đứa trẻ như thế cũng không tồi, trở thành một người cha hợp chuẩn, vừa hay bù đắp tiếc nuối khi còn nhỏ của hắn.

Từ một trình độ nào đó mà nói, Ngô Nặc cũng có suy nghĩ giống Bạch. Tuy y có cha, nhưng sau khi mẹ ruột chết cha ruột liền biến thành cha dượng, y ở trong nhà mình mà cứ như đang ở nhờ nhà người khác. Cha, mẹ kế, e gái con mẹ kế, em trai cùng cha khác mẹ, họ mới giống một gia đình, mà bản thân ở trong gia đình đó vĩnh viễn giống như một kẻ dư thừa.

Y chán ghét ở trong gia đình như thế, y muốn một gia đình hoàn toàn thuộc về mình.

Ngô Nặc trưởng thành sinh sống ở xã hội hiện đại, tiếp nhận tư tưởng truyền thống của Z quốc mà trưởng thành, kỳ thật ở một vài phương diện so với thổ dân chính tông Bạch còn ngang bướng cố chấp hơn. Ban đầu y vốn chưa từng nghĩ tới mình sẽ sống chung với một người đàn ông, trong kế hoạch đời người của y, mở một cửa tiệm, mua một căn nhà, lấy một cô gái hiền thục thiện lương, sinh một đôi trai gái, bình an qua hết một đời, đại khái chính là kết cục tốt nhất. Nhưng một hệ thống ngoài ý muốn đã triệt để thay đổi quỹ tích vận mệnh của y.

Không cần nghi vấn, trong tiềm thức của Ngô Nặc, có đứa con mập Kala này mới càng thích hợp với định nghĩa và chờ đợi của y đối với gia đình.

Còn về Kala, sau khi nó mở mắt ra người nhìn thấy đầu tiên chính là Ngô Nặc, Ngô Nặc là mama mà nó nhận định, Bạch lại là ba nó, nó chính là con của họ. Tới mức khi hóa hình, hình thái người của Kala rất tự nhiên biến thành bản kết hợp của Ngô Nặc và Bạch, không có chút cố ý nào.

Có thể trải qua vô số trùng hợp trở thành người một nhà, đại khái chính là chuyện may mắn nhất và hạnh phúc nhất trong sinh mạng của ba người họ.

Kala biết làm nũng, sau một phen nài nỉ, cam kết rất nhiều điều khoản 'nhục nước mất chủ quyền', cuối cùng thuyết phục được baba, để y đi chơi cùng, Kala vểnh đuôi rất có cảm giác thành tựu!

Đáng tiếc, nhóc con ngây thơ căn bản không biết, Bạch đại miêu mấy ngày trước đã cùng Ngô tiểu Nặc nói trước muốn vào rừng dạo, hóng gió rồi.

Gừng càng già càng cay.

Nếu Kala biết chân tướng, nhất định sẽ rớt nước mắt, vì một trong những điều kiện nó đáp ứng chính là ba ngày không ăn mứt trái cây!

Trong mười năm này, biến hóa của Hắc Sắc Sâm Lâm cũng rất lớn, khi bộ lạc Trường Hà và các bộ lạc xung quanh không ngừng phát triển lớn mạnh, nhân khẩu tăng mạnh, đồng thời còn không ngừng xây nhà mới, cây cối sinh trưởng lâu năm trong rừng khó tránh khỏi tai ương.

Rừng thu nhỏ hơn trước kia rất nhiều, nhưng mọi người đã thêm một bước nắm giữ được kỹ xảo gieo trồng và thuần dưỡng gia súc, sau khi có thể bảo đảm được nguồn thức ăn, người vào rừng săn bắt ngược lại ít hơn trước nhiều, vì thế, các loại dã thú trong rừng vẫn rất nhiều, náo nhiệt như trước.

Trên thế giới này rất khó có bí mật vĩnh viễn, người biết càng nhiều, bí mật cũng trở nên không còn là bí mật, mấy năm trước, vị trí mỏ muối huyết đã bị lộ. Nhưng bộ lạc Trường Hà lúc đó đã là bộ lạc lớn mạnh nhất gần đó, cho dù xung quanh tất cả mọi người đều biết vị trí của mỏ muối tinh, cũng không dám vì vậy mà đối địch với bộ lạc Trường Hà.

Bạch còn dùng tư thái tuyệt đối cường thế, thu cả Hắc Sắc Sâm Lâm vào lãnh địa của bộ lạc Trường Hà.

Tiểu trấn phụ thuộc bộ lạc Trường Hà tự nhiên không có ý kiến, vì quyền sở hữu Hắc Sắc Sâm Lâm thay đổi ngược lại càng có lợi cho họ. Bộ lạc có ý kiến, đối mặt với quân đoàn đáng sợ của bộ lạc Trường Hà, cường đại như Mục Nguyên và Khê Cốc cũng biết điều giữ trầm mặc, những bộ lạc khác nào còn dám lên tiếng. Mà khi phần lớn bộ lạc gần Hắc Sắc Sâm Lâm đều trở thành tiểu trấn của Trường Hà, còn có ý kiến hơn nữa ý kiến càng lúc càng lớn cũng chỉ còn lại một mình bộ lạc Khê Cốc mà thôi.

Bộ lạc Khê Cốc tuy ỷ trời cao hoàng đế xa liều chết không chịu phụ thuộc thành Trường Hà, nhưng họ không thể không nhờ vào giao dịch muối huyết, muối tuyết của thành Trường Hà, không dám dễ dàng đắc tội thành Trường Hà. Mười năm nay, bộ lạc Khê Cốc phát triển không tồi, khi mùa đông càng lúc càng ngắn, họ chiếm cứ Khê Cốc quanh năm ấm áp, vô cùng thích hợp gieo trồng và chăn nuôi, họ cũng học cách làm của Bạch, lợi dụng đủ thủ đoạn, thu phục rất nhiều bộ lạc nhỏ vừa khác, thế lực sớm đã xưa không bằng nay. Mùa đông năm ngoái, lão thủ lĩnh của họ chết vì bạo bệnh, thủ lĩnh vừa nhận chức rất có dã tâm và thủ đoạn cứng rắn, mơ hồ có xu thế chọi cứng với thành Trường Hà.

Theo tin tức Bạch thu được, gần đây người bộ lạc Khê Cốc nhiều lần xuất hiện ở ngoại vi Hắc Sắc Sâm Lâm, chỉ cần hơi không chú ý, họ sẽ chuồn vào rừng, nghĩ cách tiếp cận vị trí mỏ muối tinh.

Nhưng bộ lạc Khê Cốc không biết là, giao dịch muối của thành Trường Hà, trọng điểm đã từ muối huyết chuyển sang muối tuyết.

Không có công cụ và tri thức chuyên nghiệp, Ngô Nặc không cách nào tính được sản lượng mỏ muối tinh của Hắc Sắc Sâm Lâm, nhưng không cần nghi vấn, loại tài nguyên không thể tái sinh này, khi giao dịch muối huyết không ngừng mở rộng, mỏ muối không ngừng bị đào sâu, diêm giáp trùng Ngô Nặc nuôi trong mỏ muối tinh cũng bị ảnh hưởng rất lớn.

Diêm giáp trùng vô cùng đáng giá trong khu giao dịch hệ thống, hơn nữa loại trùng này bản thân cũng là một loại vật liệu vu dược vô cùng quý, Ngô Nặc thông qua tin tức mua được từ hệ thống và sau nhiều lần nghiên cứu thử nghiệm của y và đại vu, lấy diêm giáp trùng làm vị thuốc chính, thêm vào bột lá cây của trường sinh mộc, lại phối hợp mấy chục loại vu dược quý khác, cho vào vu lực cường đại, phối ra được một loại vu dược có tỉ lệ kích phát thiên phú huyết mạch thú nhân nhất định.

Trong thành Trường Hà xuất hiện lượng lớn thú nhân thức tỉnh sức mạnh huyết mạch, căn bản không giống như mấy người Vu Dương nhận định, không phải vì Kalamunda gì đó, mà là do mấy con diêm giáp trùng đó. Kala mập trong mười năm qua ngoài bán manh làm nũng tinh nghịch quậy phá, căn bản không có chút xíu tác dụng nào.

Vì tác dụng đặc thù của diêm giáp trùng, khai thác mỏ muối tinh chỉ có thể hạn chế. Mà sau đó, một cơ hội rất ngẫu nhiên, Ngô Nặc dưới sự cưỡng ép và chỉ dẫn của nhiệm vụ hệ thống, ở một nơi vô cùng hẻo lánh tìm được một hồ muối thiên nhiên vị trí ẩn mật.

Nơi này cách bộ lạc Trường Hà rất xa, xung quanh may mắn không có hơi người, ngay cả động vật cũng vô cùng hiếm, sau khi tìm được hồ muối thiên nhiên này, Bạch lập tức phái binh tới chiếm nơi này, sau đó lại dời lượng lớn nô lệ qua, ở phụ cận trực tiếp xây dựng một bộ lạc con.

Từ đó về sau, trong đồ giao dịch của bộ lạc Trường Hà lại có thêm một loại muối tuyết.

Do nơi này cách vùng Hắc Sắc Sâm Lâm rất xa, vị trí vô cùng ẩn mật, lại thêm Bạch đã làm công tác bảo mật, tới nay vẫn không có bao nhiêu người biết lai lịch muối tuyết của bộ lạc Trường Hà.

Người bộ lạc Khê Cốc cố chấp bảo thủ, cho là muối tuyết và muối huyết cùng tới từ một chỗ, thủ lĩnh mới nhận chức vì một vài nguyên nhân không đủ uy vọng, cho nên hắn cấp thiết muốn làm ra chút thành tích, thế là liền bắt đầu liên tục phái người vào Hắc Sắc Sâm Lâm tra tìm, muốn phân một chén canh đồng thời mượn đó ổn định vị trí của mình.

Hắn tự cho là hành động bí mật, hoàn toàn không biết căn bản không thoát được tai mắt của Bạch.

182. Chương 182: Kinh Hỉ

Chạng vạng giữa hạ, bên ngoài nóng bức khó chịu, trong Hắc Sắc Sâm Lâm thì gió lạnh từng trận.

Ngô Nặc lúc trước vô cùng ngưỡng mộ thụ động của tộc hầu thú, sau khi Bạch trở về bộ lạc Trường Hà liền lặng lẽ lợi dụng thời gian rảnh rỗi, chọn vị trí ở giữa Hắc Sắc Sâm Lâm, tìm một cây to cần phải mười mấy người ôm mới đủ, chọn chỗ cách mặt đất hai ba chục mét từng chút một khoét rỗng thân cây, sau đó lại lợi dụng nhánh cây xung quanh, dựng một căn nhà gỗ nhỏ vô cùng xinh đẹp lại kín đáo.

Cây to vừa hay nằm bên cạnh một hồ nước nho nhỏ ở giữa rừng, nơi này vốn bị mãnh thú trong rừng chiếm lĩnh, sau khi Bạch đến, các mãnh thú ngay tức khắc chọn chạy trốn, chạy hơi chậm thì toàn bộ trở thành điểm tâm sau bữa của Bạch đại miêu.

Trong mười năm nay, bộ lạc Trường Hà không ngừng mở rộng, đủ chuyện kéo tới, thời gian Bạch đại miêu có thể dành ra để dính lấy Ngô tiểu Nặc rất có hạn, thời gian có thể rút bớt khoét xây căn nhà gỗ này thật sự không nhiều, có lúc nhớ tới thì lại làm, khi bận một năm nửa tháng cũng không rút được thời gian, thế là từ khi hắn dự định chính tay làm nhà gỗ nhỏ tặng cho Ngô Nặc, đến nay rốt cuộc hoàn tất, đã đủ năm năm rồi.

Bạch ở trước mặt Ngô Nặc gần như không có bí mật gì, giấu Ngô Nặc lén lút làm nhà gỗ nhỏ, thế mà giấu được tới năm năm, đối với Bạch đại miêu mà nói thật sự là một khảo nghiệm rất lớn. Mấy ngày trước xong công trình chủ thể nhà gỗ nhỏ, quanh nhà gỗ nơi cần trang hoàng cũng đã trang hoàng xong, Bạch cuối cùng nhịn không được, thần thần bí bí muốn Ngô Nặc cùng hắn vào rừng chơi, còn nói có một món quà nhỏ muốn tặng cho y.

Đối với Ngô Nặc mà nói, rừng nhìn từ xa, quả thật là phong cảnh không tồi, nhưng chân chính bước vào, đặc biệt là rừng rậm thế giới nguyên thủy, bên trong đủ loại rắn kiến độc, mãnh thú hung cầm, còn có thực vật có độc, hơi không lưu ý rất dễ gặp phải nguy hiểm. Tuy đi cùng Bạch đại miêu gần như có thể tránh được đủ loại nguy hiểm, nhưng Ngô Nặc vẫn càng thích thoải mái ở trong nhà. Chỉ là nhìn ánh mắt nhỏ trong mong đợi còn mang theo chút đắc ý của Bạch đại miêu, cái đuôi xinh đẹp còn lắc rồi lắc, Ngô Nặc choáng đầu liền đồng ý.

Còn về quà, Bạch đại miêu thường xuyên cho y, bản thân Ngô Nặc không phải là người đặc biệt có tế bào lãng mạn, không mấy để ý.

Đợi khi chân chính tới nhà gỗ, Ngô Nặc mới phát hiện món quà này chấn động thế nào.

Nhà gỗ nhỏ bé tinh xảo, trong nhà trải đệm da thú thật dày, bàn ghế gỗ bên trong toàn do Bạch đích thân chế tạo, đơn giản giản dị. 'Tường' xung quanh nhà gỗ được Bạch đặc biệt làm sẵn giá gỗ có hình dáng cầu thang, hắn trồng đầy nấm phát sáng phía trên cùng và dưới cùng giá gỗ, từng điểm sáng chiếu rõ căn nhà nho nhỏ, màu vàng nhạt vô cùng dịu hòa ấm áp. Những tầng khác của giá gỗ đặt một vài vật dụng tẩy rửa, sinh hoạt hằng ngày, trong thùng gỗ nhỏ ở góc tường còn có quần áo thay đổi, trong bình hoa trên bàn còn cắm một bó hoa dại xinh đẹp, yêu diễm óng nước, gió nhẹ thông qua lỗ cửa thổi vào phòng, hương hoa nhè nhẹ trộn lẫn với hương thơm mát của cây chậm rãi lan tỏa, khí vị rất dễ ngửi.

Ngô Nặc và Kala, đôi mắt vô cùng tương tự của hai cha con trợn tròn, mất nửa ngày mới hoàn hồn lại được.

Nhà gỗ quả thật quá đẹp, Ngô Nặc và Kala đều rất thích.

Dù sao Ngô Nặc cũng là người lớn rồi, lại đang ở trước mặt con trai, tự nhiên phải dè dặt một chút, đối với cái miệng sáp tới của Bạch đại miêu, y nhân lúc thằng con mập không chú ý, nhanh chóng mổ một cái, rất không may đúng lúc Kala quay đầu lại bắt gặp. Trên gương mặt búp bê mười năm như một của y thoáng cái đỏ rực lên.

Kala dùng vuốt mập che mắt, giữa kẻ ngón tay chừa rất bự, con mắt to đảo đảo, nhóc con non nớt giấu đầu lòi đuôi nói: "Kala, không, nhìn thấy."

Ba nói, hôn là trò chơi của người lớn, trẻ con không thể nhìn cũng không thể chơi.

Kala là bảo bảo ngoan, Kala đã che mắt lại rồi, tại sao mặt baba lại càng thêm đỏ chứ?

Thế giới người lớn thật khó hiểu - .

Kala là một con long thú nhỏ, thú hình chưa có lông, sau khi biến thành người, toàn thân trên đưới chỉ có hai nhúm lông mày nhỏ, chỗ khác toàn trọc lóc. Nhóc con không biết là trời sinh hay là sau đó học theo Ngô Nặc, rất thích mấy thứ nhiều lông, bất luận là da thú hay ấu thú nhân, lông càng nhiều cảm giác càng tốt, nó sẽ càng thích. Lúc trước khi nó theo Ngô Nặc tới trường chơi, không ít lần trêu chọc mấy ấu thú nhân kia.

Da thú được trải trong nhà gỗ, là một loại gấu lông bạc tới từ bộ lạc phía bắc xa xôi. Càng về phía bắc càng lạnh, nơi ra vào của gấu lông bạc quanh năm tuyết đóng, vô cùng rét lạnh. Vì thế, lông của chúng cũng đặc biệt dày rậm, không chỉ giữ ấm, xúc cảm cũng vô cùng mềm mịn. Da gấu lông bạc có thể được đưa tới trước mặt Bạch, tự nhiên là tốt nhất.

Tiểu Kala căn bản không biết dè dặt là thứ gì, cọ cọ đẩy ra đôi giày da trên chân, bay nhào lên da thú, cái vuốt mập vuốt vuốt, cái mặt nhỏ cọ cọ, thân thể tròn quay lăn từ bên này sang bên kia, sau đó lại lăn trở về, quả thật không thể thoải mái hơn < >. Tấm thảm này có thể chơi một năm!

Nhân lúc thằng con mập còn đang lăn lộn trong nhà, miêu tâm cơ nhanh chóng mang tiểu sứ thần bảo bối của hắn bay vút ra khỏi nhà.

Nơi này sau khi bị dực hổ Bạch bá chiếm đánh dấu, xung quanh tràn đầy khí tức hung thú nồng đậm mà cường đại, ngay cả mãnh thú cũng không dám tới, càng khỏi nói đến động vật bình thường khác, dần dần, nơi này trở thành cấm địa. Tấm đệm cỏ xanh bên hồ được đặc biệt giữ lại, Bạch thỉnh thoảng nhớ tới, sẽ mang một vài giống hoa sang rải xung quanh, mấy năm qua, xung quanh đã biến thành một biển hoa.

Đang giữa hạ, một vòng xung quanh hồ nhỏ mọc đầy những đóa hoa năm màu ngũ sắc, dưới ánh tịch dương, từng lọn dương quang đúng lúc chiếu xuống lòng hồ, phủ một tầng vàng nhạt trên mặt hồ màu lam, nước hồ nhẹ gợn dưới làn gió, bóng sáng kèm với cánh hoa nhẹ lay động đẹp không thể tả.

"Đẹp quá… em rất thích món quà này của anh." Ngô Nặc ngồi trên cành cây ngoài nhà gỗ, nhìn ra xa, tất cả xung quanh đẹp tựa như mộng cảnh.

Bạch siết lại cánh tay đang ôm eo Ngô Nặc, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý: "Vì tặng em món quà này, anh đã lặng lẽ chuẩn bị năm năm…"

"Gần đây anh luôn về nhà rất trễ, cũng là vì nhà gỗ?" Ngô Nặc hậu trị hậu giác hỏi.

"Đương nhiên rồi, sao đẹp không hả? Đẹp hơn nhà gỗ của mấy con hầu thú kia đúng không? Hiện tại thời tiết nóng như thế, chúng ta có thể đến đây ngủ mỗi tối, trước phải nói rõ, chỉ có hai chúng ta tôi, không mang theo Kala." Bạch đại miêu rõ ràng đang dời vấn đề.

"Đẹp thì đẹp, nhưng anh chuẩn bị đã năm năm cư nhiên không nói cho em biết một tiếng, thành thật khai coi, có chuyện gì đặc biệt giấu em không, hả?" Ngô tiểu Nặc nào dễ dàng mắc lừa như thế.

"Sao có thể còn gì khác chứ, chỉ có chuyện này thôi đã giấu rất cực khổ rồi, đã mấy lần anh suýt nữa lỡ miệng. Đây không phải là anh muốn cho em một, ừm, kinh hỉ sao. Em thích không?" Bạch đại miêu rất không thành thật sáp tới, ngậm lỗ tai Ngô tiểu Nặc, cảm nhận người trong lòng khe khẽ run rẩy, Bạch đại miêu không khỏi thỏa lòng thỏa dạ, móng vuốt gác lên eo Ngô tiểu Nặc cũng bắt đầu không thành thật.

"Thích… thích, đừng, đừng động tay động chân, Kala còn ở đây đó!"

"Nó lại không ở chỗ này, anh dẫn em đi một nơi…"

Thế là, đợi sau khi Kala lăn mệt trong nhà gỗ rồi, mới phát hiện a ba và baba đã đi đâu mất tiêu từ lâu.

Nó chạy tới cửa nhà cây, hô gọi mấy tiếng, không ai đáp lại, nó cũng không sợ, tự mình ngồi xuống chậm rãi mang giày vào, cái đầu mập thò ra khỏi cửa nhìn một lúc lâu, sau đó không chút do dự nhảy xuống.

Kala dùng sự linh hoạt hoàn toàn không phù hợp với thân hình nó đáp vững lên nhánh cây, tứ chi ôm chặt nhánh cây, đợi sau khi nhánh cây ngừng rung lắc, nó lại nhảy xuống một mục tiêu khác, sau khi nhảy qua vài nhánh cây, cuối cùng Kala tìm được một sợi dây mây rất thô, nó túm lấy dây mây, rất nhanh đã leo xuống được.

Khi Kala là long thú, chi trước quá ngắn, học sao cũng không biết bơi. Sau khi hóa hình, nhóc theo Bạch xuống Trường Hà ngoài thành, dưới chỉ dẫn của Bạch, nhanh chóng nắm giữ được tinh hoa của kiểu bơi chó, bơi vừa nhanh vừa giỏi.

Thế là, đợi khi Bạch đại miêu và Ngô tiểu Nặc làm xong trò chơi người lớn trở về, thằng con mập đang trần mông lộ trứng, trong tay ôm một con cá lớn chẳng nhỏ hơn bản thân nó bao nhiêu, bên hồ còn có mấy con cá kích cỡ không nhỏ đang giãy chết.

"Baba! A ba! Cá cá! Kala, bắt được!" Kala đang nói, con cá lớn trong tay dùng sức vẫy, thoáng cái đã thoát khỏi vòng tay Kala, rơi trở vào hồ.

Kala cũng chúi vào hồ theo nó, một giây sâu, cá lớn bõm một tiếng rơi bên chân Ngô Nặc.

"Kala, con lên đây cho ba!" Thằng gấu con này, chỉ một lát không có y cư nhiên dám từ nhà gỗ cao như thế leo xuống, đậu đinh lớn chút đã dám một mình xuống hồ bắt cá, lỡ xảy ra chuyện thì sao đây?

Nhóc mập thấy bộ mặt búp bê của baba cứng lại, thoáng cái mông trứng cũng căng chặt, đây là sắp bị đánh đó!

Tuy baba đánh một chút cũng không đau, nhưng Kala đã lớn rồi, đánh mông rất mất mặt đó.

Kala ngây trong nước không dám động, lập tức ném ánh mắt cầu cứu sang Bạch.

A ba, cứu mạng!

Bạch đại miêu rất không nghĩa khí dời đầu đi, đùa à, hắn mới không đi chạm vào đầu mìn của tiểu sứ thần vào lúc này đâu, đừng quên vừa rồi là hắn dụ Ngô tiểu Nặc đi, nếu hắn dám bảo vệ con nhỏ vào lúc này, nói không chừng lửa sẽ cháy lên đầu hắn.

Con trai, tự cầu nhiều phúc đi, dù sao thì mẹ con đánh cũng không đau.

Kala thấy a ba căn bản không có ý cứu nó, dẩu dẩu môi, chậm rì rì bò lên bờ, đứng bên bờ rũ đầu, chọt ngón tay cà lăm nói: "Baba, Kala sai rồi."

Ngô Nặc nhíu mi: "Sai ở đâu hả?"

Ặc, đúng nha, sai ở đâu vậy?

Kala mù mờ ngẩng đầu lên, ngón tay sắp bị nó chọt nở hoa luôn, "Kala, không nên… ừm… không nên…"

Nhóc con căn bản không biết mình sai ở đâu.

Nó còn bắt cá cho a ba baba, Kala rất lợi hại nha, nhưng baba một chút cũng không vui, nhóc chậm rãi bĩu môi, thấy ủy khuất.

Ngô Nặc bị bộ dáng ngốc nghếch của nó chọc tới bật cười, gọi nhóc con qua, cũng không đánh mông nó, mà giảng cho nó nghe một bài về tri thức an toàn.

Kala nghe nửa hiểu nửa không, bất kể hiểu hay không, đều ngoan ngoãn gật đầu.

Quy tắc sinh tồn của thế giới này dù sao cũng không giống trái đất hiện đại, Ngô Nặc cũng không tiện đả kích tính tích cực của Kala quá mức, vì thế, tối hôm đó, Kala được ăn cá do mình tự tay bắt.

Kala cảm thấy, cá nướng hôm nay mỹ vị hơn bất cứ lúc nào.

183. Chương 183: Dạy Con

Mùa hạ, nhà cây sâu trong rừng tuyệt đối là một nơi tốt để tránh nóng.

Từ sau khi ở một đêm trong nhà cây, Kala liền ngày ngày quấn Bạch và Ngô Nặc dẫn nó tới đây chơi, nhóc con đặc biệt thông minh, từ đó có một tối, nửa đêm tỉnh dậy xuyt xuyt phát hiện Bạch và Ngô Nặc lại lén bỏ nó lại đi chơi, liền theo dõi đặc biệt chặt, còn thường xuyên lỳ trên giường họ không chịu trở về ổ nhỏ của mình ngủ.

Thế là, Bạch đại miêu muốn lén dẫn Ngô tiểu Nặc ra ngoài qua thế giới hai người triệt để bị phá hoại.

Nhà cây không lớn, một nhà ba người vào ở rồi, thì có hơi chật. Sau khi Kala hóa hình biết nói, lập tức từ bóng đèn nhỏ thăng lên cấp bậc đèn pha, có nó ở, Bạch đại miêu căn bản đừng mơ động tay động chân. Vì cuộc sống 'hạnh phúc' của bản thân, Bạch đại miêu chỉ đành tìm một cây khác hơi nhỏ hơn ở cạnh nhà cây, tốn hơn nửa ngày khoét cho Kala một căn nhà cây mini. Hai căn nhà cây, dùng dây mây bện thành một cầu treo chắc chắn, xung quanh nhà cây mini còn chiếu theo yêu cầu của Ngô Nặc đặc biệt tăng thêm một vài biện pháp an toàn, trong nhà cây dời sang khá nhiều nấm phát sáng, còn trải thảm da thú dày, còn có một cái thùng lớn đựng đồ chơi Kala thích.

Kala cực kỳ thỏa mãn với nhà cây của mình, mỗi lần ra đây chơi, đều lén mang theo một vài đồ mình thích, giấu trong nhà cây, rất có xu thế phát triển nơi này thành tiểu cứ điểm bí mật của nó.

Đẩy đi được đèn pha dính người Kala, Bạch đại miêu lại lần nữa trải qua cuộc sống 'hạnh phúc'.

Một nhà ba người họ ở trong rừng chơi đến mức có vẻ vui sắp quên đường về, mấy người Khoa Lặc, Vu Dương thì không sống tốt đến vậy.

Tin tức về Kalamunda tìm mãi không có, nhưng họ lại nghe ngóng được bộ lạc Trường Hà có một đội quân đoàn kỵ sĩ rồng rất cường đại, rất nhiều thú nhân và sĩ binh đều muốn gia nhập quân đoàn này. Nhưng quân đoàn này trực tiếp lệ thuộc thủ lĩnh bộ lạc Trường Hà, điều kiện tuyển chọn vô cùng hà khắc, đồng dạng, quân đoàn này cũng có đãi ngộ vô cùng tốt, trừ tiền lương phúc lợi cao đến mức người khác tặc lưỡi, thú nhân gia nhập quân đoàn này, thăng cấp vô cùng nhanh.

Cũng ngay hôm nay, mấy người Khoa Lặc, Vu Dương từ xa nhìn thấy quân đoàn đó, khiến họ kinh hãi là, tất cả chiến sĩ thú nhân trong quân đoàn đều đã thức tỉnh sức mạnh huyết mạch, mỗi người trong họ đều có lực chiến đấu vượt xa người thường, lại thêm những con dực long đã trải qua huấn luyện đặc thù và có sự phối hợp ăn ý với họ, cho dù Khoa Lặc tự hào mình là thú nhân lợi hại xếp hàng đầu ở thành muối, nhưng hắn cũng không có lòng tin tuyệt đối dám bảo đảm bản thân nhất định có thể đánh thắng bất cứ ai trong số họ.

"Nhất định là Kalamunda, nếu không sao lại có nhiều chiến sĩ thức tỉnh sức mạnh huyết mạch như thế!" Trước sau tìm đã gần một tháng, ngay cả một chút xíu tin tức về Kalamunda cũng không nghe ngóng được, Vu Dương vốn đã có chút chán nản, nhưng sau khi nhìn thấy chiến sĩ thú nhân của quân đoàn dực long này, hắn lại lần nữa kiên định suy nghĩ ban đầu của mình.

Tuy Khoa Lặc không có dã tâm kế thừa thành muối gì đó, nhưng dù sao hắn cũng là một trong những người kế thừa thủ lĩnh xếp ở mấy hàng đầu, ở một vài phương diện hắn vẫn có độ nhạy bén trời sinh, ánh mắt còn nhìn xa hơn cả mấy người Vu Dương, Ba Sa.

Ở thành Trường Hà nhiều ngày như thế, chiến sĩ thuần nhân của bộ lạc này cũng đều mạnh đến khó tin, bọn họ chỉ nhìn thấy được cả thành Trường Hà này phồn hoa giàu có an ổn, nhưng không nhìn thấy được phương pháp quản lý và hệ thống quản lý của thành Trường Hà hoàn toàn khác với thành muối.

Ai chưa từng đích thân tới thành Trường Hà, chưa tận mấy thấy qua thành Trường Hà, vĩnh viễn không biết thành Trường Hà chân chính mạnh ở đâu.

Thời gian này tuy họ không nghe ngóng được bất cứ tin tức nào về Kalamunda, nhưng lại thông qua đủ con đường thủ đoạn, nghe ngóng được rất nhiều tin tức về thành Trường Hà, ai cũng không ngờ được, tòa đô

thành lớn trình độ giàu có hoàn toàn không thua thành muối này, hơn mười năm trước, vẫn chỉ là một bộ lạc lớn hư danh chỉ có một hai ngàn người, trong mười mấy năm ngắn ngủi, đã biến thành một bộ lạc siêu cấp có thể sánh với thành muối, không, thậm chí ở một vài phương diện còn mạnh hơn thành muối.

Nếu lại cho bọn họ thêm một cái mười năm, hai mươi năm thậm chí là một trăm năm…

Khoa Lặc chỉ nghĩ thôi, đã cảm thấy không rét mà run rét lạnh sống lưng.

Mà thoáng chốc nhìn thấy quân đoàn dực long, Khoa Lặc lần đầu sinh ra ý nghĩ 'không thể là địch của thành Trường Hà', đồng thời cũng lần đầu tiên cảm thấy, khoảng cách của thành Trường Hà và thành muối hoàn toàn không hề xa như bọn họ đã nghĩ.

"… Các cậu có phát hiện hay không, thời gian thành Trường Hà quật khởi, gần như vừa khớp với thời gian Kalamunda biến mất khỏi bộ lạc chúng ta, tất cả những gì của thành Trường Hà hiện tại, chắc chắn là do Kalamunda mang tới, chúng ta nhất định phải tìm được nó!" Đáy mắt Vu Dương lấp lóe tia quyết tâm phải có được.

Ba Đán nhanh mồm nhanh miệng nói: "Cũng không nhất định, bộ lạc chúng ta lúc trước không phải cũng có Kalamunda sao? Chúng ta cũng không có giống bộ lạc Trường Hà… tôi cảm thấy thành Trường Hà có thể phát triển nhanh như thế, có quan hệ rất lớn với Vu Nặc đó. Nếu truyền thuyết là thật, bộ lạc Viêm Hoàng phải cường đại cỡ nào nhỉ, sao trước giờ chưa từng nghe qua bộ lạc này chứ, Khoa Lặc đại nhân, ngài có từng nghe qua bộ lạc này chưa?"

Khoa Lặc thật lòng tán đồng lời của Ba Đán, hắn thở dài nói: "Không có, thời gian chúng ta ra ngoài lịch lãm rất ngắn, rất nhiều chỗ còn chưa đi qua. Tương lai nếu có cơ hội, tôi ngược lại rất muốn đến đó xem thử."

Vu Dương nhíu mày nói: "Nếu Vu Nặc tới từ bộ lạc siêu cấp nào đó còn cường đại hơn cả thành muối, vậy y chắc chắn cũng biết Kalamunda… trứng thần bị mất hơn mười một năm trước, Vu Nặc cũng tới thành Trường Hà hơn mười năm trước, nếu y biết tác dụng của Kalamunda, các cậu nói Kalamunda liệu có phải đang ở trong tay Vu Nặc… đúng, khẳng định là thế, Kalamunda rất có thể đang ở trong tay Ngô Nặc, nếu không y không thể có vu lực cường đại như thế được!"

Vu Dương ở một mức độ nào đó coi như đã tìm được chân tướng.

Theo đầu mối hắn suy đoán, họ không tốn quá nhiều thời gian đã nghe ngóng được, Ngô Nặc và thủ lĩnh Bạch có một đứa con, tên là Kala, thú hình là một con long thú, không lâu trước đã hóa hình.

Vì trước khi Kala hóa hình, thường xuyên cùng Ngô Nặc và Bạch đi dạo ở mọi trường hợp trong thành Trường Hà, thỉnh thoảng còn cùng đại vu dạo phố, quấn đại vu mua thức ăn vặt cho nó, là đứa nhỏ duy nhất trong bộ lạc không sợ đại vu, thậm chí mỗi năm khi cử hành tế lễ, Ngô Nặc và Bạch đều dẫn theo nó đi cùng, trong thành Trường Hà không có ai không biết Kala. Nghe ngóng Kalamunda rất khó, nhưng muốn nghe ngóng về thằng con mập Kala của Vu Nặc đại nhân và thủ lĩnh Bạch, trong thành Trường Hà tùy tiện tìm một người cũng có thể nói được vài câu ra hình ra dạng.

Long thú sẽ không biến thành người, Kalamunda càng không thể biến thành người.

Nhưng trực giác lại nói cho đám người Vu Dương, đứa con Kala của Vu Nặc và Bạch rất có thể chính là Kalamunda mà họ muốn tìm!

Nhưng, nơi ở của Bạch và Vu Nặc, thủ vệ trong sáng ngoài tối vô cùng sâm nghiêm.

Đã làm thủ lĩnh bộ lạc hơn mười năm, tâm tư Bạch vô cùng kỹ càng, bất cứ tin tức nào đám người Vu Dương nghe ngóng được, sẽ ngay lập tức truyền tới tai hắn. Để bảo đảm an toàn cho Kala, Bạch đặc biệt an bài hơn một trăm thú nhân quân đoàn ảnh tử ẩn giấu xung quanh nhóc con, lại an bài trên trăm chiến sĩ đi tuần xung quanh nơi ở, đám người Vu Dương đừng nói muốn len lén tiếp cận Kala, ngay cả tiếp cận nơi ở của họ cũng không thể.

Kala tinh nghịch thì tinh nghịch, nhưng khi nên nghe lời, vẫn vô cùng nghe lời.

Từ khi a ba nói với nó, có kẻ xấu muốn bắt nó đi, nó trừ ra ngoài cùng với baba và a ba, lúc khác đều ngoan ngoãn ở yên trong nhà, cố gắng khống chế biến hình.

Đang giữa mùa hạ, rất nhiều trái cây còn đang trong kỳ sinh trưởng, nhưng ở trong rừng không ít quả mọng dại đã có thể ăn. Trong đó có một loại quả mọng vô cùng thích hợp làm mứt trái cây và trái cây khô, mỗi năm vào lúc này, Ngô Nặc đều sẽ bảo Lục giúp y thu mua lượng lớn quả mọng, sau đó lại kêu người làm thành trái cây khô hoặc mứt trái cây, số trái cây khô và mứt trái cây này, bỏ vào bánh mì hoặc bánh kem ăn, vô cùng mỹ vị.

Kala rất thích ăn mứt trái cây, Ngô Nặc cân nhắc nó hiện tại là tiểu yêu quái đã hóa hình chứ không phải là long thú bình thường nữa, cho dù ăn nhiều đồ ngọt cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn, nên không còn giấu mứt trái cây kín kẽ, nghiêm khắc khống chế lượng ăn của nó như trước nữa. Nhưng y cũng không cho Kala ăn thả ga, ngược lại coi mứt trái cây thành cách thức khen thưởng, thời gian Kala duy trì hình thái người hoàn toàn vượt qua hai tiếng, thì có thể được một muỗng mứt trái cây lớn khen ngợi, lấy hai tiếng làm cơ sở, thời gian duy trì càng dài, phần thưởng càng phong phú.

Vì được ăn mứt trái cây chua ngọt mỹ vị này, Kala cực kỳ nỗ lực.

Ngô Nặc thực thi khen thưởng mứt trái cây chưa được mấy ngày, nhóc mập đã có thể khống chế cái đuôi của mình rất giỏi. Nhưng Kala cũng rất gian xảo, nó lo lắng baba sau khi biết nó đã có thể triệt để khống chế hóa hình, sẽ hủy bỏ khen thưởng mứt trái cây, nên nó giả vờ còn chưa hoàn toàn nắm vững, vắt óc tính xem làm sao để được ăn mứt trái cây nhiều nhất.

Cũng không biết Kala mập tính thế nào, nó cảm thấy mỗi ngày vào giờ ăn cơm tối, để lộ cái đuôi ra, hoặc biến những bộ vị khác trên người thành long thú, có thể ăn được nhiều mứt trái cây nhất.

Biến hóa thất bại có quy luật như thế, trong con mắt to tròn long lanh còn che giấu một chút đắc ý nhỏ và giảo hoạt nhỏ…

Thế là Kala mập tự phụ thông minh, chưa được mấy ngày đã bị các phụ huynh càng gian xảo tóm được.

Sau đó Kala gân cổ tru tréo kháng nghị, thậm chí nặn ra mấy giọt đậu vàng, vẫn không thể thoát được kết cục bị đánh mông.

Lần này động thủ là a ba, hắn không giống baba, đánh người rất đau đó, vừa đánh còn vừa mắng nó là nhóc con ngốc đắc ý quên hình ngay cả nói dối cũng không xong… sau một trận giáo dục, nhóc mập vừa đau vừa thương tâm, giả khóc cũng biến thành khóc thật.

Nhóc mập rưng rức lau nước mắt nói: “A ba, Kala, sai rồi, không, nói dối, sau này, hu hu…”

Bạch đại miêu gõ một cái lên cái đầu trơn bóng của nó, “Ngốc, đương nhiên không thể nói dối với ba và baba con, nhưng ba lại không nói con không thể nói dối người khác. Con biết tại sao lần này con bị baba con bắt được không?”

Nhóc mập ngồi trên đùi a ba, dẩu miệng nhìn a ba thành thật lắc đầu.

“Vì con quá ngốc. Ngày ngày cứ đến giờ cơm tối thì lại lộ đuôi, móng vuốt ra, có thể trùng hợp thế sao? Mỗi ngày hóa hình thất bại đều là trước khi ăn cơm?” Bạch đại miêu bắt đầu một bộ nghiêm chỉnh dạy con trai.

Hình như đúng nha.

“… Con lại chẳng biết che giấu biểu cảm của mình chút nào, nhìn con đắc ý đi, cái đuôi sắp vểnh lên trời luôn, có thể không bị phát hiện à?”

“… Bị phát hiện cũng thôi đi, con cư nhiên còn không biết lấp liếm, baba con vừa lừa con đã bị dọa khai thật hết. Tuy cho dù con vô lại không thừa nhận, chúng ta cũng biết con đang nói dối, nhưng vừa rồi ít nhất ta có thể đánh con bớt đi hai cái.”

Kala lần này triệt để khâm phục: “A ba, con sai rồi.” Nói dối hóa ra còn có nhiều điều phải học như thế, khó trách nó lại bị phát hiện.

Ngô Nặc: Bạch đại miêu, anh dạy con như vậy thật sự không có vấn đề hả

184. Chương 184: Thao Túng

Chớp mắt, đám người Khoa Lặc đến thành Trường Hà đã được một tháng, khi bọn họ nghe ngóng được tin tức của Kalamunda và thành Trường Hà, 'ảnh tử' Bạch phái ra cũng dần làm rõ được lai lịch của họ.

Tuy không hoàn toàn tra rõ được thân phận thực sự của họ, nhưng các ảnh tử đã tra được họ tới từ thành muối, ở thành muối có địa vị rất cao.

Thành Trường Hà và thành muối cách nhau rất xa, từ thành Trường Hà đi đường thủy, trong tình huống thuận nước thuận gió, đến bộ lạc Đại Hồ cần khoảng một tháng, từ lục địa cưỡi ngựa sừng không mang theo bất cứ xe cộ gì, giữa đường không đi đường vòng không ngừng nghỉ, đại khái cần ba mươi ngày, mà cự ly đường thẳng giữa thành Trường Hà và thành muối, chắc cỡ khoảng gấp ba từ thành Trường Hà đến bộ lạc Đại Hồ, nước sông không thể chảy thẳng, giữa đường còn có rất nhiều đoạn bắt buộc phải đi bộ.

Cho dù cách một cự ly xa như vậy, thành Trường Hà và thành muối cũng không phải an nhiên vô sự.

Trước kia, thành muối liên thủ với thành dực hổ, gần như lũng đoạn giao dịch muối thô của tuyệt đại bộ phận khu vực phía bắc, khu vực phía nam bộ lạc bọn họ, ngay cả muối thô của bộ lạc Trường Hà dùng lúc trước, nguồn gốc cũng là tới từ thành muối. Bộ lạc lớn phụ thuộc thành muối sinh tồn, sau khi giao dịch lượng lớn muối thô của họ, thông qua các phương thức chuyển tay mấy lần, bán đến bộ lạc Mục Nguyên, bộ lạc Mục Nguyên lại thông qua hội chợ bộ lạc giao dịch cho các bộ lạc lớn nhỏ xung quanh, kiếm được món lợi nhuận cao.

So sánh với mấy bộ lạc lớn ở phía nam động một chút là nhân khẩu lên đến mấy chục ngàn người, thực lực của bộ lạc Mục Nguyên ban đầu thật ra rất bình thường, nhưng chính là nhờ thông qua bán muối thô, bộ lạc Mục Nguyên dần trở thành bộ lạc cường đại nhất trong vùng Hắc Sắc Sâm Lâm.

Bộ lạc Mục Nguyên còn như thế, lợi nhuận và ích lợi muối thô mang tới cho thành muối và thành dực hổ còn khó thể tưởng tượng hơn.

Nhưng, bắt đầu từ mười năm trước, cục diện lũng đoạn giao dịch muối thô của họ đã chậm rãi bị thành Trường Hà phá vỡ.

Ban đầu giao dịch muối huyết của thành Trường Hà chỉ giới hạn ở một vùng nhỏ của Hắc Sắc Sâm Lâm, đối với thành muối căn bản không tạo nên bất cứ ảnh hưởng nào. Nhưng khi đường giao dịch trên sông được thông suốt, thuyền của thành Trường Hà có thể men theo Trường Hà đi đến rất nhiều nơi, lấy bộ lạc Đại Hồ và bộ lạc Sào làm cứ điểm, họ đã thu hút được lượng lớn bộ lạc tới giao dịch với mình.

Muối huyết và muối tuyết của bộ lạc Trường Hà độ thuần đều cao hơn muối thô của thành muối, giá trao đổi lại chỉ bằng một nửa hoặc chưa đến một nửa muối thô, đồ tốt giá rẻ, ai không vui vẻ giao dịch với họ? Hơn nữa trừ muối, trong thành Trường Hà nhiều đồ mới mẻ, đồ cao cấp cũng nhiều, từ da thú vải vóc đến thức ăn đồ ăn vặt, từ dây chuyền giày đến công cụ hương liệu, từ hạt giống vu dược trân quý đến hạt giống lương thực chất lượng tốt vân vân, gần như chỉ cần bạn nghĩ tới được, thương đội thương thuyền bộ lạc Trường Hà đều có bán, không nghĩ tới, nơi này cũng có bán, buôn bán không muốn đắt cũng khó.

Trực tiếp mua đồ từ thương thuyền của bộ lạc Trường Hà, sẽ rẻ hơn rất nhiều, vì thế, mỗi năm khi thương thuyền của bộ lạc Trường Hà nam hạ, ven đường sẽ có rất nhiều bộ lạc tính đúng thời gian chuẩn bị sẵn đồ giao dịch, tới đây trước đợi bên sông để giao dịch với họ.

Thuyền của bộ lạc Trường Hà chỉ dừng ở một vài nơi cố định, thuận tiện cập bờ, dần dần, những nơi này được sự chống đỡ của bộ lạc Trường Hà, đã hình thành một vài bộ lạc tiểu trấn nhỏ rải rác trực thuộc thành Trường Hà. Những tiểu trấn này quy mô không lớn, nhân khẩu cũng không tính là quá nhiều, nhưng phát triển vô cùng nhanh chóng, hơn nữa còn giàu có hơn bộ lạc bình thường.

Dựa vào những bộ lạc tiểu trấn này, thành Trường Hà không ngừng phát triển đối tượng giao dịch ra khắp nơi, từ điểm đến đường, lại từ đường đến diện, ngắn ngủi mười năm, thành Trường Hà không chỉ nuốt gọn

nửa tấm giang sơn giao dịch muối thô của thành muối, còn thông qua bộ lạc Sào, thông được đường giao dịch muối với dực nhân tộc.

Chỉ riêng khoảng giao dịch muối, thành Trường Hà đã vượt qua thành muối.

Sau khi cục diện lũng đoạn bị đánh vỡ, thành muối và thành dực hổ không thể như trước tùy ý khống chế giá muối nữa, họ vì giữ lại những bộ lạc giao dịch, không thể không hạ giá muối thô xuống thấp hơn thành Trường Hà. Nhưng đồ giao dịch của thành Trường Hà không chỉ có muối, khoảng cách như nhau, cho dù giá hơi mắc hơn chút, nhưng mọi người vẫn vui vẻ đi mua đồ của thành Trường Hà. Huống chi bản thân muối huyết và muối tuyết đã tốt hơn muối thô, mắc hơn chút, mọi người đều có thể lý giải tiếp nhận.

Mấy điều này không cần nghi vấn đã tổn hại đến căn bản lợi ích của thành muối và thành dực hổ.

Một hai năm gần đây, thương đội thương thuyền của thành Trường Hà, còn có một vài bộ lạc trao đổi thương phẩm của thành Trường Hà, thân cận thành Trường Hà liên tục bị đánh cướp và tập kích, nếu nói trong đó không có bút tích của thành muối và thành dực hổ, Kala cũng không tin nữa là.

Để giảm bớt tổn thất không tất yếu, hiện tại thương đội thương thuyền của thành Trường Hà xa nhất chỉ đến bộ lạc Sào, thành muối và thành dực hổ dù có muốn động tay động chân cũng roi xa không với tới.

Trong gần mười năm nay, bộ lạc Sào, bộ lạc Đại Hồ nhờ vào giao dịch muối của thành muối, đã nhảy vọt từ bộ lạc lớn trở thành bộ lạc siêu cấp chân chính, họ mô phỏng cách thức phát triển của thành Trường Hà, thu phục nuốt chửng bộ lạc nhỏ vừa xung quanh, thực lực tăng mạnh. Thành muối và thành dực hổ tuy là bộ lạc siêu cấp vô cùng xa xưa, nhưng thật sự muốn động thủ, bộ lạc Đại Hồ và bộ lạc Sào ở đầu ngọn gió cũng tuyệt đối không sợ họ cái gì.

Thành muối và thành dực hổ đều ngửi được cảm giác nguy cơ nồng đậm, mà chính vì cảm giác nguy cơ này, bức bách họ bước ra khỏi trạng thái an dật thỏa mãn suốt bao nhiêu năm nay, cũng bắt đầu đi vào con đường từng bước mở rộng ra xung quanh.

Cùng lúc này, đồng dạng đi trên con đường mở rộng không chỉ có mấy bộ lạc này.

Mảnh đại lục nhìn như an tĩnh này, khi thời kỳ tiểu băng hà kết thúc, thú triều biến mất, bộ lạc nhân loại nhanh chóng phát triển, đã dần biến thành ám triều sôi sục.

Thành muối và thành Trường Hà do khoảng cách quá xa, hai bộ lạc dù vì giao dịch muối mà dẫn đến đối lập lập trường, nhưng vẫn chưa chính diện giao phong, thậm chí không có bất cứ tiếp xúc chính diện nào.

Theo kế hoạch của Bạch, trong thời gian ngắn, hắn không định trực tiếp đối đầu với thành muối, thành dực hổ, thậm chí, trong thời gian ngắn hắn không dự định tiếp tục mở rộng về phía nam, mục đích chân chính của hắn là khu vực phía bắc Hắc Sắc Sâm Lâm.

Phía nam điều kiện khí hậu tốt, thích hợp gieo trồng sinh sôi, trong mấy năm nay xuất hiện không ít bộ lạc lớn, bộ lạc siêu cấp thực lực không tồi.

Tương phản, từ Hắc Sắc Sâm Lâm về phía bắc, khí hậu vô cùng rét lạnh, đất đai cũng phần lớn cằn cỗi, mấy năm trước rất nhiều nơi thậm chí quanh năm tuyết đọng, tới mức bộ lạc ít ỏi, nhưng nhân loại có thể sinh tồn trong hoàn cảnh đó, chịu đựng qua vô số mùa đông rét lạnh đáng sợ, bất luận là thú nhân hay thuần nhân, đều vô cùng cường hãn thiện chiến.

Những người này chỉ cần hơi rèn luyện, sẽ có thể trở thành chiến sĩ vô cùng ưu tú.

Bạch và Ngô Nặc, đại vu cùng với tướng sĩ thủ hạ đắc lực nghiêm túc thương lượng qua, nếu họ chỉ một lòng khuếch trương về phía bắc, mà bỏ mặc bộ lạc phía nam phát triển, tương lai rất có sẽ đối diện với tình trạng trước sau thọ địch. So với thế, không bằng nhân hiện tại giải quyết họa ngầm trước.

Bạch trước giờ không đánh trận chưa chuẩn bị, bắt đầu từ hai ba năm trước hắn đã bắt đầu bố cục, vừa âm thầm thúc động cục thế bộ lạc Khê Cốc phát triển, vừa lợi dụng thương đội, quân đoàn dực long, vượt qua bộ lạc Khê Cốc, trực tiếp lấy được liên hệ với bộ lạc lớn trung vừa hơi có chút thực lực ở phía bắc. Sau mấy phen du thuyết và các điều kiện phong phú, hiện tại, vùng phía bắc Hắc Sắc Sâm Lâm, trong những bộ lạc nhỏ lớn chưa quy thuộc Khê Cốc, đã có trên bảy phần bộ lạc đồng ý trở thành tiểu trấn của thành Trường Hà, còn lại ba phần đang do dự, nhưng không chính thức cự tuyệt.

Thủ lĩnh bộ lạc Khê Cốc vọng tưởng đối đầu với thành Trường Hà, nhưng căn bản không biết ngay cả thượng vị của hắn cũng hoàn toàn nằm trong sự thao túng âm thầm của dực hổ Bạch.

Bộ lạc Khê Cốc rục rịch ham muốn, căn bản không biết, dực hổ Bạch sớm đã xem nó là vật trong túi.

"... Tìm một cái cớ, bắt mấy kẻ tới từ thành muối đó, trước nhốt một thời gian, đợi khi ta rảnh sẽ tới thẩm vấn họ." Sau khi biết lai lịch của mấy người Khoa Lặc, Bạch liền không dự định tiếp tục để mặc bọn họ tiêu dao trong thành Trường Hà nữa.

Từ những đầu mối vụn vặt các ảnh tử hồi báo, lại đến Kala thỉnh thoảng có thể kích phát sức mạnh huyết mạch của hắn, và biểu hiện phi phàm của Kala trong nghi thức tế lễ, trực giác cho Bạch biết Kala lai lịch bất phàm, mà đám người Khoa Lặc đối với nó tuyệt đối không mang ý tốt gì. Không sợ tặc trộm, chỉ sợ tặc mong nhớ. Phòng vệ xung quanh Kala tuy đủ nghiêm ngặt, nhưng ai có thể bảo đảm tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện chứ? So với mất bò mới làm chuồng, không bằng hiện tại liền phòng họa chưa biết luôn.

Bạch cảm thấy bí mật của Kalamunda không nhỏ, bất luận bí mật này đối với Kala là tốt hay xấu, Kala là con của hắn và tiểu sứ thần, hắn hy vọng Kala có thể vui vẻ trưởng thành, không cần phải gánh lấy bất cứ thứ dư thừa nào.

Cho nên, người biết bí mật này càng ít càng tốt, Bạch quyết định đích thân thẩm vấn, chính là để tránh tương lai sẽ vì một vài bí mật mà tạo ra nhiều vấn đề mới.

Còn về đám người Khoa Lặc, nếu bọn họ dám có ý đồ với con hắn, thì phải có dự tính xấu nhất.

"Vâng, thủ lĩnh."

"Cậu an bài người đi báo với bộ lạc Ma Yết, bảo họ có thể động thủ rồi." Ánh mặt trời rọi lên người Bạch, khiến hắn trông như đang tắm trong kim quang, gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng tựa như thần linh.

Bên dưới, đáy mắt thú nhân thấp lùn vụt qua một vài kích động, giọng nói không khỏi nâng cao hơn chút: "Vâng, thủ lĩnh!"

Bộ lạc Ma Yết, bộ lạc lớn nhất ở vùng hàn bắc, tổ tiên đời đời của họ sinh sống ở vùng đất khổ hàn, xung quanh mãnh thú rình mò, cho dù đến mùa hạ cực ngắn, vẫn vì có lượng lớn long thú theo thú triều đến vùng đất khổ hàn, mà dẫn đến cuộc sống của họ nguy hiểm trùng trùng. Trước kia, bộ lạc Đại Thạch là láng giềng của họ, nhưng bộ lạc Đại Thạch thật sự không cách nào chịu đựng long thú hung tàn ngược bạo, cuối cùng chọn di dời toàn tộc đến phía tây Hắc Sắc Sâm Lâm.

Bộ lạc Ma Yết từ đầu đến cuối thủ ở tổ địa, không cách nào gieo trồng thực vật, bọn họ dựa vào săn thú làm chủ, để sống sót, họ thậm chí dám ra tay với long thú. Lúc trước, mỗi năm thú triều đến, họ đều không tiếc mọi giá giết chết lượng lớn long thú mãnh thú, đông lạnh số thịt đó ở nơi quanh năm tuyết dọng, cung cấp thức ăn cho cả bộ lạc.

Để sống sót, trong quá trình không ngừng đấu tranh với hung thú, người bộ lạc Ma Yết trở nên càng lúc càng cường đại. Thậm chí, ở bộ lạc họ tỷ lệ thú nhân ra đời còn cao hơn thuần nhân, mà không ít chiến sĩ thú nhân trong đó thậm chí không dựa vào bất cứ ngoại lực nào đã thức tỉnh sức mạnh huyết mạch, lực chiến đấu hoàn toàn không thua chiến sĩ đã tu luyện qua công pháp trong thành Trường Hà, vô cùng hung hãn.

Tuy đối với người ngoài, cuộc sống của bộ lạc Ma Yết vô cùng gian nan, nhưng bản thân họ không cảm thấy gì. Trước kia trong mùa đông, khi ở rất nhiều bộ lạc đều đói tới mức không thể sống nổi, họ vẫn có thể trốn ở trong hang động, ngày ngày bữa bữa ăn thịt, rất hiếm khi đói bụng.

Nhưng, mấy năm gần đây, theo kỳ tiểu băng hà kết thúc, mùa đông dần khôi phục bình thường, thú triều mỗi năm một lần chậm rãi biến mất, cuộc sống của họ trở nên gian nan hơn.

Không có thú triều, lượng lớn long thú xuôi nam, dã thú có thể sinh tồn ở vùng khổ hàn thật sự không nhiều, rất nhanh, người bộ lạc Ma Yết liền phát hiện họ không tìm được đủ thức ăn.

Để lấp đầy bụng, bộ lạc Ma Yết không thể không dần dời về phía nam ấm áp hơn, thức ăn sung túc hơn, trong quá trình họ di dời, thương đội thành Trường Hà phái ra thành công bắt nối được với họ.

Sau mấy lần giao dịch thỏa mãn, bộ lạc Ma Yết đã kết được giao tình không tồi với thương đội Trường Hà, sau đó, do người thương đội bắt cầu, một phần người trong bộ lạc họ đến thành Trường Hà, kiến thức được cuộc sống giàu có phồn hoa của thành Trường Hà, cũng rất may mắn được gặp thủ lĩnh và đại vu của thành Trường Hà…

Sau đó đột nhiên có một ngày, bộ lạc Ma Yết nhận được lượng lớn lương thực, nhận được lượng lớn nông cụ bằng sắt trân quý, có được giống lương thực quý giá, có được lượng lớn gia súc con ngoan ngoãn, họ chọn một vùng đất coi như phì nhiêu, cắm rễ lại đó.

Bất tri bất giác, mấy năm qua, bộ lạc Ma Yết vốn chỉ có mấy ngàn người phát triển thành bộ lạc lớn nhất ở vùng hàn bắc, nhân khẩu tăng gấp mấy lần.

Không cần nghi vấn, Ma Yết cũng là một mối đại họa trong lòng Khê Cốc.

Trong bộ lạc Khê Cốc.

Một người hoang mang luống cuống lao tới trước mặt thủ lĩnh trẻ tuổi: "Thủ lĩnh, thủ lĩnh không hay rồi, quái vật Ma Yết đánh tới rồi, bọn họ đánh tới rồi!"

Chiến tranh, sắp bùng nổ.

185. Chương 185: Địa Lao

Thành Trường Hà rất lớn, đang vào kỳ giao dịch mạnh trong năm, mỗi năm có lượng lớn người ra vào thành, nhiều thêm mấy người hay ít hơn mấy người, căn bản không có ai chú ý.

Ba Đán mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, mở mắt ra phát hiện xung quanh một vùng tối tăm, giơ tay không thấy năm ngón, dưới thân là mặt đất và cỏ khô ẩm ướt, mũi ngửi được toàn là mùi mục thối nồng nặc.

Đây là đâu?

Hắn lắc đầu, muốn làm mình tỉnh táo hơn.

Hắn nhớ hai ngày trước người quán trọ nói với họ, thời gian thành Trường Hà cung cấp nơi ăn ở miễn phí cho họ đã kết thúc, nếu họ muốn tiếp tục ở lại nhà trọ thì phải trả tiền.

Tiền tệ thông dụng bên thành muối là trai châu và muối thô, ở thành muối và thành dực hổ cùng bộ lạc lớn nhỏ xung quanh, trai châu và muối thô cũng giống như tiền tệ ở thành Trường Hà, có thể trao đổi được đủ thứ. Muối thô không dễ mang theo, nhưng trai châu rất nhỏ, ở thành muối, thông thường một hạt trai châu có thể đổi được một lọ muối thô, lần này khi họ ra ngoài lịch lãm, mang theo không ít trai châu.

Trên đường họ gần như không hề dùng đến những trai châu này, họ vốn cho rằng số trai châu đó có thể chống đỡ được họ tiếp tục sống ở thành Trường Hà một thời gian, ít nhất có thể chống được đến lúc họ tìm được Kalamunda. Ai biết trong thành Trường Hà chỉ nhận tiền tệ do bộ lạc Trường Hà phát hành, căn bản không cần trai châu. Trong thành Trường Hà to lớn, chỉ có một hai tiệm nhỏ chuyên bán trang sức trang phục, thấy trai châu lóng lánh xinh đẹp, có thể lấy ra làm dây chuyền và trang sức, nguyện ý thu mua, nhưng giá họ đưa ra thật sự quá thấp, một viên trai châu chỉ có được một đồng, mười trai châu mới được một tệ.

Trong thành Trường Hà, một tệ có thể đổi được một cân muối tuyết, một cân muối tuyết và một ống muối thô không chênh gì, tính theo cái giá đó, giá của trai châu bị hạ đến chỉ còn một phần mười ban đầu.

Trai châu họ mang theo không ít, nhưng với cái giá này, cũng không đổi được bao nhiêu tiền.

Khi họ đang do dự không quyết, có một thú nhân vóc dáng không cao kiến nghị với họ, cùng nhau tổ đội vào Hắc Sắc Sâm Lâm săn bắt, trong thành có nơi chuyên môn thu con mồi, giá không thấp, nếu vận khí tốt, một ngày có thể kiếm được trên trăm tệ.

Nhưng Hắc Sắc Sâm Lâm hiện tại là địa bàn của thành Trường Hà, không phải người của bộ lạc Trường Hà, hoặc không có người thành Trường Hà dẫn vào, người ngoài không được phép tiến vào, một khi bị thủ vệ thành phát hiện, nhẹ thì tịch thu con mồi, nặng thì nhốt vào ngục giam.

Nói đến ngục giam, rất nhiều người trong thành Trường Hà đều vô cùng sợ hãi kiêng kỵ. Thành Trường Hà dần phát triển, bao nhiêu nhân tố không hài hòa sẽ nảy sinh, luật pháp ước thúc tất nhiên phải đi kèm với trừng phạt mạnh mẽ hữu lực, thế là ngục giam liền ra đời.

Luật pháp thành Trường Hà về tổng thể mà nói vẫn khá buông lỏng và nhân tính hóa, phạm chút sai vặt bị bắt nộp chút tiền phạt hoặc làm việc công một thời gian là được. Nhưng nếu xuất hiện sai lầm kiểu trọng tội về tính nguyên tắc ví dụ như trốn thuế lậu thuế, cố ý đả thương người, tiết lộ cơ mật bộ lạc vân vân, thì sẽ trực tiếp bị nhốt vào nhà giam.

Tội trạng khác nhau sẽ có tiêu chuẩn xử phạt khác nhau, thời gian chịu phạt, phạm nhân chịu phạt trong lúc đó sẽ bị đoạt đi thân phận cư dân, địa vị của kẻ tội phạm còn thấp hơn cả nô lệ, hơn nữa sẽ bị bộ lạc phân đến chỗ bẩn nhất, nguy hiểm nhất làm việc, giờ làm việc mỗi ngày còn dài hơn nô lệ, nhưng không có bất cứ thù lao nào.

Đương nhiên, nếu phạm tội nghiêm trọng hơn, sẽ trực tiếp bị chém đầu xử chết.

Loạn thế dùng trọng điểm, bộ lạc Trường Hà hiện tại tuy không tính là loạn thế, nhưng cũng còn lâu mới đạt đến tiêu chuẩn thái bình thịnh thế, nơi luật pháp nên nghiêm thì tuyệt đối không thể buông lỏng.

Khi đó, mấy người Ba Đán do dự một chút, vốn không muốn gây thêm phiền toái, nên đồng ý với thú nhân thấp bé đó tổ đội vào Hắc Sắc Sâm Lâm săn bắt.

Thú nhân thấp lùn đó còn mang theo ba đồng bạn, bốn người họ đều là thú nhân nhược thú, nhóm Ba Đán ỷ mình là thú nhân cấp mãnh thú, Khoa Lặc và chị gái Ba Sa đều đã thức tỉnh sức mạnh huyết mạch, so với thú nhân bình thường mạnh hơn không biết bao nhiêu, căn bản không lo lắng bốn thú nhân nhược thú đó dám gây bất lợi cho mình.

Trên đường, bốn thú nhân đó vẫn rất thành thật, họ tựa hồ thường xuyên vào Hắc Sắc Sâm Lâm săn thú, rất dễ phát hiện dấu vết con mồi, thậm chí họ còn rất may mắn phát hiện ra một đàn nai sừng. Nai sừng vóc dáng không tính là lớn, nhưng khó nuôi dưỡng, có điều máu nai thịt nai sừng nai đều có công hiệu kỳ diệu không thể nói rõ, vì thế, giá nai sừng trong thành Trường Hà sớm đã tăng lên giá của một con bò man.

Một con nai sừng có thể đổi được mười tệ, họ săn được đủ hơn hai mươi con, mọi người đều cực kỳ cao hứng.

Thú nhân nhược thú dẫn đầu mang họ vào rừng đề nghị mọi người ở bên ngoài giải quyết cơm tối xong hãy về thành, sau đó mọi người liền đi tìm một nơi, lấy mấy con mồi chất lượng không tốt lắm ra nướng.

Bản lĩnh săn thú của mấy thú nhân đó chẳng ra sao, nhưng thịt nướng ra thật sự mỹ vị.

Hồi tưởng lại thịt răng dài nướng tới vàng giòn thơm phức, rắc lên một chút điều vị và hương liệu đặc trưng của thành Trường Hà, Ba Đán nhịn không được nuốt nước miếng, bụng phát ra tiếng ọt ọt.

Hắn nhớ bản thận gặm luôn hai con răng dài lớn, còn ăn một cái chân dê sừng, sau đó, sau đó… tỉnh lại thì đã ở chỗ tối thui không mặt trời này.

"Chết rồi, nhất định là bốn tên đáng chết đó!" Ba Đán hậu tri hậu giác hô một tiếng, hắn muốn đứng lên, kết quả phát hiện sức lực của mình hình như bị rút sạch đi rồi, ngay cả sức nhấc tay lên cũng không có.

Đúng lúc này, đột nhiên trên đỉnh đầu truyền tới tiếng soàn soạt, một lát sau, một tia sáng rọi vào, nhờ tia sáng leo lắt đó, Ba Đán cuối cùng thấy rõ hoàn cảnh xung quanh___ một cái hầm (tù) thấp lùn ẩm ướt, xung quanh là tường dày dùng gạch đặc biệt của thành Trường Hà xây nên, chính diện còn có một cánh cửa sắt không lớn, ngoài cửa truyền tới một chuỗi tiếng bước chân nặng nề, không bao lâu, dưới cửa sắt mở ra một lối nhỏ, một cánh tay lớn lông lá đưa một chậu thức ăn nấu dính chùm vào trong.

"Anh là ai, thả tôi ra! Tên chết tiệt, luật pháp thành Trường Hà các người không phải rất nghiêm sao? Các người lén nuốt trộm thức ăn của chúng tôi, còn nhốt chúng tôi ở chỗ quỷ này, không sợ bị luật pháp của các người chế tài sao?" Ba Đán gầm lớn, hắn liều mạng bò tới cạnh cửa sắt, trong lòng phẫn hận cực điểm.

Keng một tiếng, lỗ nhỏ trên cửa sắt đóng lại, tiếng bước chân tiếp tục vang lên, không ngừng có tiếng keng phát ra, rất nhanh, không xa truyền tới một tiếng la tức giận.

Ba Đán nghe được âm thanh quen thuộc này, lập tức xé họng la lớn: "Chị, chị có phải chị không? Chị có phải cũng ở đây không?"

"Ba Đán? Là chị! Em cũng bị nhốt hả? Ba Nhĩ đâu? Khoa Lặc đâu? Họ có ở chung với em không?" Ba Sa vừa nói xong, bên ngoài truyền tới một chuỗi đá cửa kịch liệt và một tiếng thú gầm phẫn nộ.

Đối mặt với tình trạng đáng sợ chưa biết này, trong lòng Ba Đán hơi hoảng, lớn tiếng nói: "Không có, họ không ở chung với em."

"Tôi ở đây!" Rất nhanh, bên cạnh lại truyền tới một tiếng gầm suy yếu mà phẫn nộ.

Khoa Lặc đã tỉnh lại một lúc rồi, hắn đã đoán được nơi này e rằng chính là địa lao trong miệng người Trường Hà, hơn nữa sức mạnh huyết mạch của hắn không hiểu sao lại biến mất, điều này khiến Khoa Lặc vô cùng phẫn nộ đồng thời rất sợ hãi.

Vì hắn rất rõ ràng, điều này nói rõ, tin tức họ tìm kiếm Kalamunda đã bại lộ rồi. Kalamunda rất có thể chính là 'con trai' Kala của thủ lĩnh Trường Hà dực hổ Bạch, dực hổ Bạch bắt họ tới đây, e rằng không định buông tha họ.

Khoa Lặc không thể không chuẩn bị sẵn suy đoán tệ nhất, rất nhanh suy đoán của họ đã được chứng thực___ trừ bốn thú nhân ra ngoài săn thú họ, Vu Dương ở lại thành Trường Hà cũng bị nhốt vào chỗ quỷ này.

Ngu người trong địa lao mấy ngày, mấy người Khoa Lặc cũng tìm tòi được một vài tin tức.

Trong địa lao này chỉ nhốt năm người họ, mỗi ngày sáng tối sẽ có người đưa thức ăn và nước sạch tới cho họ, bất kể họ có ăn hay không, mỗi ngày sau bữa tối, người kia sẽ tới lấy đi chén đựng thức ăn và nước sạch, còn thuận tiện đổ thùng phân cho họ. Phụ trách đưa thức ăn nước sạch và dọn dẹp thùng phân là một bán thú nhân trung niên, cường tráng thô bạo, không biết nói, cũng sẽ không nghe họ nói chuyện, bất kể họ nói gì, hắn đều không lên tiếng, làm xong công việc của mình thì ly khai.

Ban đầu, mấy người Khoa Lặc còn muốn từ miệng bán thú nhân này cạy ra chút tin tức hữu dụng, nhưng bán thú nhân hình như vừa câm vừa điếc, bất kể họ uy hiếp dụ dỗ thế nào, đối phương căn bản không để ý tới họ. Họ muốn dùng tuyệt thực và giả bệnh để người bên ngoài chú ý, nhưng rất nhanh kế hoạch của họ đã thất bại. Bán thú nhân căn bản không để ý tới sống chết của họ, bất kể họ làm gì, mỗi ngày hắn chỉ lo chuyện trong bổn phận của mình, làm xong thì đi, chưa từng dừng lại.

Giày vò gần một tháng, đám người Khoa Lặc triệt để mỏi mệt kiệt sức, không cần bất cứ ai dùng hình với họ, bản thân họ đã thành thật hơn.

Nhốt mãi thế này cũng không phải chuyện hay, Khoa Lặc muốn tìm dực hổ Bạch thẳng thắn nói chuyện một lần, hắn đã chịu đủ cuộc sống bị nhốt này rồi, tuy không có ai đánh hắn, mỗi ngày đến giờ còn có người đưa thức ăn, không cần chịu đói chịu khát, nhưng mãi sống trong một cái lồng tối tăm không mặt trời chật hẹp ẩm ướt, hắn đã không chỉ một lần giật mình tỉnh giấc, sau đó hoài nghi bản thân rốt cuộc còn sống hay đã chết. tình huống của Ba Sa không khác gì hắn, không chỉ sức mạnh huyết mạch biến mất không hiểu vì sao, thân thể còn suy yếu đi từng ngày.

Khoa Lặc và Ba Sa còn coi là tốt, ít nhất họ đã từng trải qua một vài chuyện, năng lực thừa nhận tâm lý khá mạnh, còn Ba Nhĩ và Ba Đán hóa hình mới hai ba năm chưa trải qua sóng to gió lớn gì, đã ở ranh giới tan vỡ, mơ hồ còn có chút dấu hiệu nóng nảy phát cuồng.

Vu Dương cũng không tốt hơn anh em Ba Đán bao nhiêu, hiện tại hắn làm gì còn dám mơ tưởng đến Kalamunda gì đó, chỉ cần hắn có thể ra khỏi nơi quỷ này, cả đời hắn tuyệt đối sẽ không bước vào thành Trường Hà nửa bước.

Hối hận đã muộn rồi.

Ngay khi mấy người Khoa Lặc ngày ngày toàn tâm toàn ý trông mong dực hổ Bạch thả họ ra, dực hổ Bạch vì chiến sự, sớm đã quên béng bọn họ.

Bộ lạc Khê Cốc mấy năm nay phát triển không tồi, thông qua giao dịch muối của bộ lạc Trường Hà, họ mua được lượng lớn nô lệ, thu nạp bộ lạc nhỏ vừa xung quanh, nhảy vọt từ bộ lạc lớn biến thành bộ lạc siêu cấp có cỡ bảy tám chục ngàn người.

Bộ lạc Ma Yết dưới sự ủng hộ âm thầm của thành Trường Hà, đồng dạng phát triển nhanh chóng, họ thu nạp lượng lớn bộ lạc nhỏ ở vùng khổ hàn. Người bộ lạc Ma Yết vốn đã nổi danh hiếu dũng thiện chiến, thú hình của họ lớn hơn thú nhân bình thường gần như gấp đôi, lông tóc dài dày, thị huyết tàn nhẫn, hiếu chiến hiếu sát, vì thế, rất nhiều người sợ hãi họ, đều gọi họ là quái vật Ma Yết.

Nhưng kỳ thật, người Ma Yết không phải là kẻ điên chiến đấu không có đầu óc, trên thực tế, họ không phải là bộ lạc ăn thịt người tà ác gì đó, cho dù không có thức ăn, họ có lẽ sẽ đi cướp con mồi của người khác, nhưng trước giờ chưa từng đi cướp bộ lạc khác, đừng nói đến ăn thịt người hay giết người làm vui, sinh sống ở vùng khổ hàn, không ai rõ ràng hơn họ, bản thân cuộc sống đã là một chuyện không hề dễ dàng.

Thú nhân Ma Yết là quái vật trong miệng người Khê Cốc, nhưng họ ở vùng khổ hàn lại có uy vọng rất cao.

Đây cũng chính là nguyên nhân ban đầu Bạch chọn trúng họ, hợp tác với họ.

Người Ma Yết quả thật cũng không phụ cái danh quái vật của họ, từ nhân số chiến sĩ mà nói, họ quả thật còn lâu mới bằng bộ lạc Khê Cốc, nhưng ở trên chiến trường, chiến sĩ bộ lạc Khê Cốc căn bản không phải đối thủ của họ. Bộ lạc Khê Cốc liên tục chiến bại, chiến tuyến không ngừng lùi về, mắt thấy sắp đánh đến đại bản doanh bộ lạc Khê Cốc, bất đắc dĩ, thủ lĩnh Khê Cốc cắn răng phái người đi cầu trợ thành Trường Hà.

186. Chương 186: Điều Kiện

Nhận được cầu viện của bộ lạc Khê Cốc, dực hổ Bạch không hoảng không loạn kéo hai ngày mới trả lời.

Xuất binh giúp đỡ có thể, nhưng không phải không có thù lao, bộ lạc Khê Cốc cần phải phụ trách lương thực của binh sĩ trong thời gian xuất binh, không chỉ phải cho họ ăn no còn phải cho họ ăn ngon, chỉ riêng có ăn còn không được, mỗi ngày phải trả tiền công cho họ, nếu trên chiến trường xuất hiện thương vong, họ sẽ phải trả gấp ba tiêu chuẩn tiền cứu trợ của thành Trường Hà, cuối cùng, bên này xuất binh giúp đỡ đối phó bộ lạc Ma Yết, vậy buộc phải phá vỡ tình hữu nghị của Trường Hà với bộ lạc Ma Yết, bộ lạc Ma Yết là khách hàng giao dịch lớn của Trường Hà, giao dịch tổn thất do chiến sự gây ra còn phải tính cho bộ lạc Khê Cốc.

Nguyên một đống tổng cộng lại, sứ thần bộ lạc Khê Cốc phái đến tính số vẫn chưa giỏi, nghe một chuỗi yêu cầu dài này, cũng biết bọn họ căn bản không trả được nhiều tiền như thế.

Nói trắng ra, bộ lạc Trường Hà chính là không muốn bước vào vũng nước đục này.

Bộ lạc Ma Yết chiến sĩ hung hãn, nhưng bộ lạc Khê Cốc thắng ở nhiều người, trừ binh sĩ gấp mấy lần Ma Yết ra, lượng lớn nô lệ trở thành pháo hôi trên chiến trường, lấy đó tạm thời cản lại thế công như chẻ tre của Ma Yết, chiến sĩ chìm vào giai đoạn giằng co ngắn ngủi, nhưng tất cả mọi người đều rõ, nô lệ không phải cuồn cuộn không dứt, một khi pháo hôi đã bị quét sạch, bộ lạc Khê Cốc cách thất bại không còn xa.

Thành Trường Hà là cơ hội lật ngược duy nhất của bộ lạc Khê Cốc.

Hiện tại ngay cả cơ hội mỏng manh này cũng sắp tắt ngúm, ngay khi sứ thần Khê cốc chuẩn bị mặt xám mày tro ly khai, bộ lạc Ma Yết cư nhiên cũng phái người tới du thuyết dực hổ Bạch.

Như vậy còn được sao?!

Thù nhân gặp nhau, người bộ lạc Khê Cốc hận đến đỏ mắt, hận không thể nhào lên nuốt chửng tộc nhân Ma Yết. May mắn là dực hổ Bạch vô cùng 'công bằng', không thiên vị Ma Yết, đưa ra điều kiện xuất binh tương tự, tuy sứ thần Ma Yết không lập tức đồng ý, nhưng cũng không tiếp tục tranh luận với dực hổ Bạch, ngay hôm đó trở về Ma Yết phục mệnh.

Người có mắt đều nhìn ra được, bộ lạc Ma Yết rất có thể sẽ đồng ý điều kiện của thành Trường Hà.

Nếu thành Trường Hà trợ giúp Ma Yết xuất binh, bộ lạc Khê Cốc trước sau thọ địch…

Trong đầu sứ giả Khê Cốc chỉ còn lại hai chữ: xong rồi.

Phải nhanh chóng báo lại chuyện này cho thủ lĩnh!

Sứ thần Khê Cốc chân trước vừa đi, chân sau dực hổ Bạch đã bắt đầu điều binh điểm tướng, triệu hồi toàn bộ binh sĩ trú đóng ở tiểu trấn xung quanh về thành Trường Hà, sau đó lại lấy danh nghĩa thủ hộ biên trấn, đích thân thống lĩnh số binh sĩ này, đến đóng trú ở biên giới rừng Hắc Sắc Sâm Lâm nơi tiếp giáp của thành Trường Hà và bộ lạc Khê Cốc, không khí tiền tuyến lập tức trở nên càng thêm căng thẳng.

Đánh với bộ lạc Ma Yết, Khê Cốc ít nhiều còn chiếm được chút ưu thế về số người, nhưng so với quân đoàn bộ lạc Trường Hà, chút ưu thế nhỏ nhoi của bộ lạc Khê Cốc hoàn toàn không còn tồn tại.

Trước sói sau hổ, quân đoàn dực long của thành Trường Hà còn thỉnh thoảng bay qua phía trên bộ lạc Khê Cốc, đến chiến trường khoe khoang mấy vòng.

Bộ lạc Khê Cốc vốn đã tan rã quân tâm, lần này ngay cả đấu chí cuối cùng cũng không còn.

Ở hậu phương, trong bộ lạc có rất nhiều cư dân không rõ chân tướng, nhìn thấy quân đoàn dực long đáng sợ, càng thêm hoảng loạn cả ngày, nhân tâm tan rã.

Thủ lĩnh Khê Cốc chưa từng ý thức được rõ ràng như lúc này: Hắn bại rồi, bại hoàn toàn triệt để.

Nhưng, nếu dực hổ Bạch nguyện ý xuất binh giúp đỡ họ, họ còn có một tia hy vọng.

Cắn răng, thủ lĩnh Khê Cốc bảo người thanh lý tư quân của mình, nâng từng hòm từng hòm tiền tệ, mang theo giống cái xinh đẹp nhất trong bộ lạc, chuẩn bị bàn bạc với dực hổ Bạch.

Trong vương trướng ở thành Trường Hà.

Dực hổ Bạch nhìn mấy cô gái sắc mặt tái nhợt nhưng đáy mắt âm thầm che giấu niềm vui quỳ phía dưới, đáy lòng cười lạnh một tiếng.

Loại hàng này, ngay cả một đầu ngón tay của tiểu sứ thần cũng không sánh được, còn muốn đưa tới mê hoặc hắn.

Tên Hắc Liêu này thật không hổ là đồ ngốc hắn tỉ mỉ chọn ra cho bộ lạc Khê Cốc.

Chuyện này nếu nói cho Ngô tiểu Nặc biết, chắc chắn y sẽ giận đến phồng cả mặt.

Nghĩ tới bộ dạng Ngô tiểu Nặc buồn bực lại tức giận còn giả vờ như không có gì, đáy mắt Bạch vụt qua ý cười, sắc mặt nhìn cũng dịu hòa đi nhiều.

Có hy vọng!

Hắc Liêu trong lòng vui mừng, bắt đầu tính toán nên làm sao bàn điều kiện với dực hổ Bạch, không đợi hắn nghĩ xong mở miệng, lại nghe bên tai truyền tới một âm thanh lạnh lùng: "Vừa rồi, thủ lĩnh Ma Yết đã đồng ý điều kiện tôi đưa cho họ, anh… tới trễ rồi."

Tim Hắc Liệu lập tức rơi vào hầm băng, lòng không ngừng trầm xuống, chân mềm đi, suýt nữa ngã chúi đầu, phải nhờ thủ hạ đồng hành kéo lại, hắn mới không xấu mặt trước dực hổ Bạch.

Thủ hạ thuần nhân Lam Khê này của hắn, từng học mấy năm ở thành Trường Hà, lực chiến đấu không ra sao, thân gầy gò tướng mạo cũng không xuất chúng, nhưng trò quỷ đặc biệt nhiều, Hắc Liêu có thể thượng vị, ít nhất có một nửa công lao của người này. Vì thế, Lam Khê rất được Hắc Liêu trọng dụng, lúc này hắn nhỏ giọng ghé vào tai Hắc Liêu khuyên can: "Thủ lĩnh, trước đừng hoảng, Bạch đại nhân chỉ nói chúng ta đến muộn thôi, chứ không cự tuyệt chúng ta, nếu chúng ta đưa ra điều kiện tốt hơn Ma Yết, nói không chừng chuyện còn chuyển cơ."

Đại khái vì đã từng đi học ở thành Trường Hà vài năm, lời Lam Khê nói nghe văn nhã hơn mấy người Khê Cốc khác, rất có kiến giải, ngang bướng cố chấp như Hắc Liêu cũng có thể nghe lọt lời hắn.

Nghe lời Lam Khê, Hắc Liêu cuối cùng vững lòng lại: "Bạch đại nhân, điều kiện ngài đưa chúng tôi cũng đáp ứng, chúng tôi chỉ đến trễ một chút mà thôi, ngài không thể cứ thế đáp ứng người Ma Yết. Nhiều năm như thế, Khê Cốc chúng tôi chưa từng làm khó thành Trường Hà, mỗi năm chúng tôi đều mua bao nhiêu đồ từ thành Trường Hà, hơn nữa năm đó các người đại chiến với Mục Nguyên, chúng tôi cũng không giúp đỡ Mục Nguyên, hiện tại ngài cũng không thể… không thể…"

"Bỏ đá xuống giếng." Lam Khê giúp hắn bổ sung.

"Đúng đúng, ngài không thể bỏ đá xuống giếng."

Bạch cười lạnh nói; "Khi đó các người không giúp đỡ Mục Nguyên, nhưng các người cũng đồng dạng không giúp đỡ Trường Hà, các người quả thật mua không ít đồ của thành Trường Hà, nhưng gần đây… các người không thiếu lần phái người đến Hắc Sắc Sâm Lâm nghe ngóng tin tức muối huyết đúng không? Trường Hà chúng tôi mấy năm nay lục tục có thương đội lên bắc bị cướp, trong đó có lẽ các người cũng xuất lực không ít đi?"

Thoáng cái, lưng Hắc Liêu đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Chuyện cho là ẩn mật đối phương lại biết rõ ràng như thế, Hắc Liêu há miệng, nhất thời nửa khắc không biết phải nói gì mới phải, ngược lại Lam Khê nhạy bén hơn hắn nhiều, lớn tiếng kêu to oan uổng, khóc lóc kể lể vẻ mặt vô tội, cứ như chịu phải ủy khuất rất lớn.

Bạch khoát tay, lạnh giọng nói: "Đừng ồn, các người đã làm cái gì thì trong lòng tự rõ, nếu tôi đã đáp ứng sẽ giúp Ma Yết, thì sẽ không trở giáo, trừ khi…"

Trì độn như Hắc Liêu, giờ đây cũng nghe ra ám chỉ của Bạch, vội nói: "Trừ khi cái gì? Chỉ cần ngài chịu giúp đỡ Khê Cốc chúng tôi, bất kể điều kiện gì chúng tôi đều đáp ứng."

Sắc mặt Lam Khê cứng lại, kéo góc áo Hắc Liêu: "Thủ lĩnh…"

Hắc Liêu biết bản thân lại nói sai rồi, nhưng chuyện đến mức này, hắn còn có thể làm gì? Chỉ cần có thể giữ được bộ lạc Khê Cốc, giữ được vị trí thủ lĩnh của hắn, đáp ứng một chút điều kiện lại tính là gì chứ? Cùng lắm tăng thuế thu năm nay lên gấp đôi, không sợ không trả nổi thù lao cho thành Trường Hà!

Cách thức phát triển của Khê Cốc trên cơ bản đều là rập khuôn theo thành Trường Hà, bắt đầu từ mấy năm trước, họ cũng tiến hành tư hữu hóa đất đai, bắt đầu trưng thu thuế má. Bộ lạc Khê Cốc tuy không có đồ giao dịch một vốn vạn lời như muối, nhưng nơi họ ở điều kiện thực vật vô cùng tốt, thành Trường Hà một năm có thể trồng hai mùa khoai trắng, họ có thể trồng ba mùa, thành Trường Hà một năm có thể trồng một mùa lúa thóc, gạo kê, guli, họ có thể trồng tới hai mùa, lại thêm da rắn đặc biệt của bộ lạc họ, cùng một vài vu dược quý giá chỉ có Khê Cốc có, bộ lạc họ mỗi năm thu nhập cũng rất cao.

Không cách nào so với thành Trường Hà, nhưng muốn so với bộ lạc khác xung quanh thì tốt hơn nhiều, như thế, mới trong thời gian mười năm ngắn ngủi, Khê Cốc từ một bộ lạc lớn bình thường nhảy vọt thành bộ lạc siêu cấp hôm nay.

Sau khi Hắc Liêu thượng vị, vì tích lũy lực lượng tranh cao thấp với bộ lạc Trường Hà, đã dần tăng nặng thuế thu, hai năm nay, chỉ riêng khoảng thu thuế nông canh của bộ lạc Khê Cốc đã vượt qua bộ lạc Trường Hà một khoảng lớn.

Phải biết, bộ lạc tiểu trấn thành Trường Hà chiếm giữ nhiều hơn Khê Cốc nhiều lắm, vì khích lệ các cư dân khai hoang đất đai, nên Trường Hà chỉ thu thuế theo đầu người, thuế thu nông canh không cao, nhưng bộ lạc có thuế giao dịch, có mỏ muối huyết, có hồ muối tuyết, có lượng lớn nông cụ thực dụng dùng lâu, có cả một bộ ăn mặc ở ngủ, thành Trường Hà vô cùng cổ vũ thương nghiệp, thương đội tới lui thành Trường Hà có thể mang tới tài phú thật lớn cho nó.

Thuế thu nông canh tuy thu ít, nhưng kỳ thật đất hoang chuyển thành đất nông, ban đầu sản lượng sẽ không cao lắm, nếu làm như bộ lạc Khê Cốc chiếu theo ruộng đất trưng thu thuế nặng, rất nhiều người sẽ không nguyện ý đi khai khẩn nơi hơi cằn cỗi, vì làm vậy sẽ thu không bằng ra. Sau đó, mọi người sẽ vì nơi có điều kiện nông canh tốt mà tranh nhau sứt đầu đổ máu.

Cách làm của thành Trường Hà, không cần nghi ngờ là cho các nông dân thời gian nghỉ dưỡng sức, người có dư lực và ánh mắt, đều sẽ thuê lượng lớn nô lệ, khai khẩn càng nhiều đất hoang vô chủ.

Nhìn về lâu về dài, cách làm của thành Trường Hà có lẽ là hại lớn hơn lợi, nhưng trong thời gian ngắn, không chỉ có thể khiến càng nhiều cư dân nhanh chóng thoát cảnh đói khát, còn có thể lợi dụng đủ điều kiện ưu đãi, hấp dẫn bộ lạc lớn nhỏ xung quanh gia nhập thành Trường Hà.

Xa thì trước không nói, ít nhất cư dân bình thường của Khê Cốc rất ngưỡng mộ người của thành Trường Hà, rõ ràng trồng nhiều như nhau, người ta bữa bữa ăn no thỉnh thoảng còn có thể ăn thịt, gom lại tiền dư còn có thể thuê mấy nô lệ giúp mình làm việc, khai khẩn càng nhiều đất, lại là của mình, xong rồi còn không cần phải nộp thêm thuế. Có số ít người phát triển tốt, hiện tại đã thành đại địa chủ, sớm đã không cần tự mình làm việc, mỗi năm vào thời gian thu hoạch cứ tới ruộng xem chừng một chút, những lúc khác thì mở một tiệm nhỏ trong thành Trường Hà làm chút buôn bán, cuộc sống khỏi nói thoải mái cỡ nào.

Nhìn ngược lại mình, lương thực mệt sống mệt chết trồng ra hơn phân nửa phải nộp lên, ít ai có thể tích cóp được, lén mở chút đất hoang bị bắt được còn chịu phạt nặng, cuộc sống thật khổ mà.

Cấp cao bộ lạc Khê Cốc nghĩ thế nào cũng không biết được, rất nhiều cư dân bình thường đều vô cùng ngưỡng mộ người thành Trường Hà, trong âm thầm, không ít người đều mong Khê Cốc có thể như Mục Nguyên quy thuộc bộ lạc Trường Hà. Phải biết, mấy người vốn là Mục Nguyên sau khi gia nhập Trường Hà, mới chỉ hai ba năm ngắn ngủi, cuộc sống đã tốt hơn họ rất nhiều.

Mưu tính nhiều năm, cuối cùng Bạch lộ ra mục đích của mình: "Tôi từng nói tôi đã đáp ứng điều kiện của Ma Yết, sẽ không trở giáo. Nhưng, nếu Khê Cốc các người nguyện ý gia nhập Trường Hà, trở thành tiểu trấn bộ lạc của thành Trường Hà chúng tôi, Ma Yết công đánh địa bàn của thành Trường Hà, chúng tôi tự nhiên phải đánh trả."

Trong vương trướng yên tĩnh tới mức kim rơi cũng nghe được.

Qua rất lâu, sau một phen thiên nhân giao chiến, Hắc Liêu cuối cùng khàn giọng nói: "… Được."

Sắc mặt xám bại như đất.

Sau khi bộ lạc Khê Cốc đáp ứng quy thuộc Trường Hà, thành Trường Hà còn chưa kịp xuất binh, Ma Yết đã không đánh nữa, không chỉ không đánh, họ còn chủ động đề xuất muốn quy thuộc thành Trường Hà.

Chiến tranh đột nhiên bùng phát, lại qua quýt thu sân.

Thành Trường Hà gần như không phí một binh một tốt, đã thu được bộ lạc Khê Cốc, bộ lạc Ma Yết, cùng với một loạt bộ lạc nhỏ vừa phụ thuộc hai bộ lạc này, thực lực lại tăng mạnh lần nữa.

187. Chương 187: An Trí

Sau khi bộ lạc Khê Cốc và bộ lạc Ma Yết quy thuộc, tất cả bộ lạc nhỏ vừa phụ thuộc hai bộ lạc này cũng đều bị Trường Hà thu vào, diện tích đất của thành Trường Hà mở rộng lên gấp ba lần, tổng số tiểu trấn và nhân khẩu cũng tăng lên gần sáu trăm ngàn người.

Bộ lạc Khê Cốc nằm giữa Trường Hà và Ma Yết, do nguyên nhân chính sách, diện tích thuộc địa của bộ lạc kỳ thật không tính là lớn, nhưng do điều kiện thực vật vô cùng ưu tú, cùng với lượng lớn nô lệ từ vùng đất khổ hàn và bộ lạc xa xôi bên ngoài, số lượng nhân khẩu vô cùng khả quan.

Bộ lạc Ma Yết nằm ở vùng cực hàn, do mấy năm nay thú triều dần biến mất, thức ăn thiếu hụt nghiêm trọng, không ít bộ lạc đều chọn dời về nam, rất nhiều nơi trú đóng của bộ lạc vì thế mà bị bỏ trống. Bộ lạc Ma Yết dưới sự ủng hộ âm thầm của dực hổ Bạch, chiếm cứ lượng lớn khu vực điều kiện gieo trồng và điều kiện chăn nuôi tốt, lại lợi dụng tiện lợi và trợ cấp thành Trường Hà cung cấp, thu hút lượng lớn bộ lạc nhỏ vừa của vùng khổ hàn đến phụ thuộc, vì thế bộ lạc Ma Yết tuy về mặt nhân khẩu thua Khê Cốc không ít, nhưng diện tích chiếm cứ lại lớn hơn bộ lạc Khê Cốc rất nhiều, thậm chí có thể sánh với bộ lạc Trường Hà.

Cho dù chiến tranh kết thúc trong vòng khống chế của dực hổ Bạch, nhưng thành Trường Hà muốn chỉnh hợp nhiều nhân khẩu và đất đai như thế, lợi dụng và phân phối hợp lý tài nguyên, không phải chuyện dễ.

Tính luôn cả bộ lạc lớn nhỏ mới hợp lại, tổng số nhân khẩu thành Trường Hà hiện nay đã tiếp cận 500 ngàn, đất đai được đưa vào bản đồ thành Trường Hà cũng vượt qua diện tích tỉnh mà Ngô Nặc sống ở hiện đại rồi. Phải biết tỉnh S quê của Ngô Nặc, tuy không phải là tỉnh có diện tích lớn nhất nước Z, nhưng nếu đặt ở Châu x và Đông Nam Á, diện tích đó có thể sánh ngang với mấy quốc gia, diện tích đảo quốc và đất nước cây ngô (Hàn quốc) cách nhau rất gần cộng lại cũng chỉ mới bằng được tỉnh S.

Số đất đai này tuy đã được đưa vào bản đồ thành Trường Hà, nhưng không phải tất cả mọi nơi đều đã được khai phá, phần lớn khu vực vẫn là hoang nguyên núi dã rừng rậm, cùng với tuyết nguyên nhìn không thấy điểm cuối. Khu vực đã được mọi người khai phá trồng trọt, còn chưa được đến một phần trăm.

Tiểu trấn bộ lạc lớn lớn nhỏ nhỏ tương đối tập trung phân bố ở khu vực bình nguyên điều kiện gieo trồng tốt có nguồn nước sung túc đầy đủ ánh mặt trời, nhưng cũng có những bộ lạc cư trú ở những khu vực hẻo lánh như rừng sâu núi thẳm, sơn cốc khe rãnh, tuyết vực hoang nguyên v.v...

Thành Trường Hà tuy đã thu nguyên cả vùng xung quanh vào bản đồ, nhưng cũng vẫn có một vài bộ lạc quá nhỏ quá hẻo lánh, căn bản không biết đất dưới chân mình đã từ vô chủ biến thành có chủ rồi.

Vùng khổ hàn trừ Ma Yết ra các bộ lạc lớn nhỏ khác từ trước khi chiến tranh đã từng có liên hệ với sứ giả do thành Trường Hà phái ra, dực hổ Bạch từng hứa với họ, nếu họ nguyện ý gia nhập thành Trường Hà, tương lai có thể giúp họ di dời tới khu vực phía nam giàu có phì nhiêu.

Bộ lạc Trường Hà hiện nay chiếm cứ địa bàn rất lớn, nhưng bộ lạc phụ thuộc phân bố lại có tính tập trung rõ ràng, chỉ mỗi một đô thành, một ngôi trường, hiển nhiên đã không cách nào đuổi kịp nhu cầu của mọi người.

Cho nên, chiến sự tuy đã qua quýt kết thúc, Bạch đại miêu và Ngô tiểu Nặc lại trở nên càng bận rộn.

Quân đoàn của dực hổ Bạch gần như xuất động toàn ổ, phân binh nhiều đường, một phần chiến sĩ đi giúp đỡ bộ lạc vùng khổ hàn nguyện ý dời sang nam, di dời toàn tộc. Một phần chiến sĩ lên núi vào rừng, tìm kiếm những bộ lạc nhỏ rải rác hẻo lánh, cố gắng thuyết phục mấy người này dời đến khu vực thích hợp nông canh hơn. Nếu thật sự không nguyện ý cũng không miễn cưỡng, các chiến sĩ đã mang tới hạt giống chất lượng và phương pháp gieo trồng cho họ, để trao đổi, những người huyết mạch đại vu, thủ lĩnh, cùng người kế thừa thủ lĩnh của những bộ lạc nhỏ này đều cần đến thành Trường Hà học tập pháp luật thành Trường Hà. Để quá độ hòa bình, dực hổ Bạch dưới kiến nghị của Ngô Nặc, cho họ thời gian thích ứng ba năm, ba năm sau, họ cũng bắt buộc phải giống như cư dân khác của thành Trường Hà, giao nộp tiền thuế. Cuối cùng, còn một phần chiến sĩ và các công thợ tài năng của bộ lạc phân biệt đến tiểu trấn Mục Nguyên và tiểu trấn Ma Yết, chuẩn bị xây dựng hai trường học mới ở đây, thuận tiện cho mấy đứa trẻ có thể đi học gần hơn.

Gần mười năm nay, thành Trường Hà mưa thuận gió hòa, thu nhập phong phú, kho nhà chất đầy, có thể không chút khoa trương nói rằng, lương thực tích lũy của họ nếu còn không dùng tới thì sẽ bị đè tới hư luôn.

Ở vùng khổ hàn phần lớn khu vực nhiệt độ thấp đất đai cằn cỗi không tiện gieo trồng, khoai trắng lực sinh mạng cường hãn đến đây cũng thủy thổ không hợp, chỉ có thể trồng một mùa không nói, khoai trắng kết ra cũng không lớn, sản lượng rất thấp, mấy giống lương thực khác, sản lượng càng thấp đến đáng thương.

Vì thế, bộ lạc từ vùng khổ hàn dời sang nam, phần lớn vô cùng nghèo nàn, rất nhiều người toàn bộ gia sản cũng không chất đầy được một cái xe bò, an trí xong toàn bộ bọn họ, thành Trường Hà không tránh được phải nhỏ nhiều máu.

May mà hiện tại mùa đông không còn rét lạnh như trước, thời gian mùa thu tương đối kéo dài, bộ lạc di dời kịp thời, sau khi đến nơi, ít nhiều còn có thể trồng một chút khoai trắng, đợi khi mùa đông tới, không tới mức toàn dựa vào đồ cứu tế.

Di dời bộ lạc là một công trình lớn tốn sức tốn thời gian, không thể một bước là xong.

Đồng dạng, cho dù cuộc sống không tốt, cũng không phải tất cả mọi người đều nguyện ý từ bỏ gia hương.

Vì thế, đợt đầu tiên di dời, đều là tự nguyện đồng thời thật sự không sống nổi nữa.

Địa điểm an trí, chủ yếu lấy thành Trường Hà, trấn Mục Nguyên, trấn Khê Cốc làm trung tâm khai khẩn khu vực ngoại vi, những điểm an trí này, dực hổ Bạch sớm đã phái binh sĩ tới tra xét trước, sau khi những bộ lạc này dời qua, có thể ngay lập tức chọn chỗ thích hợp để an ổn.

Bộ lạc di dời có lớn có nhỏ, Bạch và Ngô Nặc có ý tập trung một vài bộ lạc lại an bài ở một vài khu vực, dần dần, quy hoạch những bộ lạc lớn lớn nhỏ nhỏ này thành cứ điểm tập trung mấy ngàn đến một hai chục ngàn người theo quy luật. Những cứ điểm này có cư dân tới từ rất nhiều bộ lạc, nhân số tổ thành phức tạp, Bạch sẽ đặt tên cho tiểu trấn, từ trong số thủ hạ của hắn phái người ra làm trưởng trấn, chọn vu giả có đức hạnh, có năng lực đảm nhiệm đại vu tiểu trấn, dưới một cấp tiểu trấn là thôn xóm, thủ lĩnh cũ của bộ lạc đảm nhận thôn trưởng, đại vu bộ lạc thì điều thành đại vu thôn cấp một, thuộc tiểu trấn thượng cấp quản lý, đãi ngộ, quyền lực của trưởng thôn, đại vu thôn đều thấp hơn trưởng trấn, đại vu trấn một chút.

Trong tiểu trấn quy thuộc thành Trường Hà sớm nhất, có tiểu trấn số người gần lên đến mấy chục người như Mục Nguyên, cũng có vài tiểu trấn chỉ là bộ lạc nhỏ có một hai ngàn người, nếu đã phải tiến hành điều chỉnh, Bạch liền sắp xếp một phần bộ lạc dời nam đến tiểu trấn nhân số ít, trở thành thôn dưới cấp của những tiểu trấn này.

Để tiện quản lý, Bạch và Ngô Nặc lại thương lượng thiết lập một vài chức vị quan viên, để hiệp trợ giám sát quản lý tiểu trấn thôn xóm.

Trong bận rộn, thời gian trôi qua rất nhanh, tựa hồ chỉ trong chớp mắt, mùa đông rét đã đến, lại tới mùa khai giảng một năm một lần.

Nhóc mập Kala lưng đeo cặp sách da thú baba thiết kế cho nó, bĩu môi, đi một bước quay đầu ba lần, lề mề lề mề không muốn ra cửa.

Nó không muốn tới trường chút nào! Nó không muốn đi học chút nào! Nó muốn ở nhà chơi!

Chút tâm tư của Kala, Ngô Nặc lười vạch trần, trực tiếp lấy ra đòn sát thủ: "Đi học phải chuyên tâm, phải nghe lời giáo viên, không được ức hiếp bạn, nếu đến trường còn không nghe lời, ba sẽ bảo a ba đánh con."

Chút tâm tư trong bụng nhóc mập lập tức bị dọa bay mất, vội lớn tiếng nói: "Kala, nghe lời, thi đứng đầu!"

Ngô Nặc cười sờ cái đầu trọc lóc của nó, ôm nhóc lên, nhìn nó nói: "Không tồi, rất có chí khí, như vậy mới giống con ngoan của baba, đợi con thi được hàng đầu, baba sẽ khen thưởng."

Nhóc mập có chí khí thoáng cái như cái túi xì hơi nói: "Baba, mứt trái cây, muốn mứt trái cây!"

Ngô Nặc không hiểu con ấu long Kala này sao lại mê luyến mứt trái cây như thế, chẳng qua y vẫn thuận thế hứa hẹn: "Không vấn đề, chỉ cần con thi hạng đầu, baba sẽ thưởng con một vò mứt trái cây lớn, nhưng, nếu con thi không tốt, mứt trái cây mỗi sáng sẽ bị hủy."

Sét đánh giữa trời quang.

Nhóc mập trợn tròn con mắt đen láy, vẻ mặt viết đầy ngu bức.

Kala: Baba, sao ba có thể như thế chứ?!

Ngô Nặc: Con trai, cách người lớn đối phó con nít còn rất nhiều, mứt trái cây tính là gì?

Sau lưng, dực hổ Bạch nuốt gọn cái bánh bao lớn trắng nõn cuối cùng, đi tới lạnh giọng nói: "Kala, xuống, con đã lớn rồi sao còn để baba con ôm? Hiện tại con đã lớn, còn để baba ôm ra cái gì nữa?"

Kala tuy trước giờ không sợ Bạch, nhưng từ nhỏ nó đã rất nghe lời Bạch, có lúc, Bạch nói một câu, còn hữu dụng hơn Ngô Nặc nói mười câu.

Nghe thế, Kala vặn eo, vô cùng linh hoạt nhảy từ lòng Ngô Nặc xuống đất, vuốt mập một bên nắm tay Ngô Nặc, một bên nắm tay Bạch, ngửa đầu nhìn hai vị phụ huynh, non nớt nói: "A ba, baba, Kala, cùng, đi học."

Ánh mắt nhỏ chớp láy của thằng con, khiến hai vị phụ huynh căn bản không cự tuyệt nổi.

Ngày đầu tiên khai giảng năm học mới, ngoài cửa trường đứng đầy phụ huynh học sinh, bên trong cửa, nguyên một đám con nít ngày đầu tiên đi học đặc biệt là phải học xa nhà đều khóc gào, khóc tới mức xé ruột xé gan, giáo viên trẻ tuổi căn bản không dỗ nổi.

Các phụ huynh thấy con mình khóc đáng thương như thế, hoặc an ủi hoặc quở trách, trong ngoài trường tiếng người huyên náo.

Đột nhiên, một khí tức hung thú cực kỳ đáng sợ lan ra, đám trẻ oa oa khóc lớn sắc mặt tái đi, từng đứa quên luôn cả khóc. Các phụ huynh ngoài trường câm như hến, sau đó như miếng bọt ngăn biển mở ra một con đường, mọi người chỉ thấy thủ lĩnh và Vu Nặc đại nhân dắt theo một đứa bé mập mập trắng trắng, chậm rãi bước qua.

Ngày khai giảng đầu tiên, lại thêm nhiệt độ gần đây giảm mạnh, Ngô Nặc chuẩn bị cho Kala một bộ đồ mới, bên trong là vạt thẳng màu lam nhạt, cổ áo tay áo có hoa văn nữ nô khéo tay tỉ mỉ thuê vào. Bên ngoài áo vạt thẳng trùm một cái áo khoác da thú trắng tuyết, vừa đẹp vừa ấm, da thú kín mịn dài là thứ Kala yêu nhất, mặc lên mềm mềm, cứ như trên người cũng mọc một lớp da lông xinh đẹp. Nhóc tối qua thử đồ mới xong chết sống không nỡ cởi ra, kháng nghị nửa ngày, kết quả sau khi ngủ vẫn bị baba 'vô tình' lột sạch.

Động lực quần áo mới mang tới là rất lớn, sáng hôm nay, Kala không cần người khác giúp đỡ, đã tự động mặc đồ mới vào, còn mặt rất ra dáng.

Người cần quần áo ngựa cần ghiềm cương, sau khi Kala mặc đồ mới vào, nhóc tinh nghịch giống hệt tiểu dã nhân bình thường, dường như thoáng cái đã trở nên văn nhã ngoan ngoãn, trên lưng đeo cặp da thú nhỏ đẹp đẽ, con mắt to lóng lánh xoay xoay, khôn lanh đáng yên nói không nên lời.

Sau khi Kala thành công hóa hình, một là ở trong nhà, hai là vào nhà cây ở Hắc Sắc Sâm Lâm chơi, Ngô Nặc và Bạch thời gian này đều bận bù đầu, không có thời gian mang Kala đi dạo phố trong thành như trước nữa, cho nên, đây vẫn là lần đầu tiên sau khi Kala hóa hình chính thức lộ diện trước mặt mọi người.

Không hổ là con của thủ lĩnh và Vu Nặc đại vu, tướng mạo giống hệt họ!

188. Chương 188: Tiền Tiêu Vặt

Sau khi nhập học, Kala không vì có hai vị phụ huynh mà được bất cứ ưu đãi nào của giáo viên, mấy giáo viên dạy nó, là học sinh lúc xưa do Ngô Nặc đích thân dạy ra, khi đó Kala thường xuyên được Ngô Nặc mang tới trường, không ít lần chơi chung với họ.

Mười năm qua, các học sinh ngày xưa hiện tại đã trở thành giáo viên lớp văn hóa, long thú Kala ngày xưa không biết nói, hiện tại cũng biến thành trẻ con, tân sinh năm nhất khổ bức.

Nhìn thấy bạn nhỏ từng cùng chơi chung, căng mặt đứng trên bục giảng, vừa đọc tên vừa phân phối chỗ ngồi cho mọi người, mặt bánh bao của Kala mập nhăn lại, tư vị trong lòng cực kỳ phức tạp.

So với bạn học cùng lớn, Kala đã 11 tuổi tính là khá lớn rồi, nhưng sau khi nó hóa hình, hình người biến ra chỉ mới lớn cỡ ba tuổi, nó hóa hình cũng đã được nửa năm, cả ngày ăn vồm uống vã ăn không ít đồ ngon, nhưng vóc dáng hoàn toàn không thấy lớn hơn, tâm trí cũng ấu trĩ hơn người cùng tuổi nhiều.

Kala thuộc loại yêu thú hóa hình, nhưng trong mắt người khác, nó là một tiểu thú nhân không hơn không kém, thế là khi chia lớp, Kala bị phân đến lớp thú nhân. Ấu thú nhân trước khi hóa hình, sẽ luôn giữ trạng thái ấu thú, nhóc con thân ba khúc ở giữa một đống cục lông, không quá mức nổi bật.

Mới lạ.

Các thú nhân bình thường phải mười bốn mười lăm mới sẽ hóa hình, sau khi hóa hình trực tiếp chính là thanh thiếu niên, sau đó nhanh chóng thành niên, chưa từng thấy qua con nít nhỏ như Kala. Các ấu thú

nhân không biết tuổi thật của Kala, đều cực kỳ hiếu kỳ, sau khi tan học ra sức thân cận Kala, hỏi nó sao nhỏ như vậy đã hóa hình rồi.

Kala tới nay vẫn chưa làm rõ được khác biệt giữa nó và thú nhân thật, chẳng qua lôi kiếp hóa hình lưu lại cho nó ấn tượng vô cùng sâu sắc, đến hiện tại nó vẫn có hơi sợ sấm sét. Vừa có sấm thì sẽ chui lên giường hai baba, chết sống không chịu đi.

Cho nên khi các ấu thú nhân hỏi nó làm sao hóa hình, vẻ mặt Kala còn mang theo sợ hãi nói, nó bị sét đánh một cái, sau đó thì hóa hình.

Đám nhóc đầu óc liên tưởng sâu xa nhìn cái đầu trọc láng bóng của Kala, nghiềm ngẫm, các ấu thú nhân cũng không còn ngưỡng mộ Kala nữa, ngược lại mơ hồ có chút đồng tình nó.

Dù sao, đối với đám nhóc lông mà nói, còn có gì quan trọng hơn lông trên người chứ?

Kalamunda trời sinh trí nhớ rất tốt, trước khi tu luyện [Nguyệt hoa] Kala đã học thứ mới rất nhanh, sau khi ăn lầm yêu chủng, tu luyện [Nguyệt hoa], trí thông minh của Kala lại tăng lên nhiều, chỉ cần nó chịu dụng tâm, lướt qua không quên đối với nó căn bản không phải chuyện khó.

Kala lúc trước theo Ngô Nặc từ lớp này sang lớp kia, tuy thời gian nó lén ăn vụng và ngủ rất nhiều, nhưng nội dung trong buổi học ít nhiều nó vẫn nghe được vào tai, coi như có một chút cơ bản, học tập nhanh hơn các bạn khác trong lớp nhiều.

Ưu thế trong học tập cho Kala lòng tin rất lớn, nhóc nhanh chóng tìm được lạc thú khi đi học, lại thêm đi học nhận thức được rất nhiều bạn nhỏ vừa có lông vừa thú vị, Kala cuối cùng không bài xích trường học nữa. Bạch và Ngô Nặc bình thường đều rất bận, đặc biệt là nửa năm nay, thường xuyên bận đến rất muộn, Kala ở nhà không có bạn, ít nhiều gì cũng cô đơn. Bây giờ tốt rồi, quen nhiều bạn nhỏ, trong trường còn có đủ trò chơi mới mẻ, Kala chơi vô cùng vui vẻ.

Trường học hiện tại, so với mười năm trước đã biến hóa rất nhiều.

Trong trường xây thêm rất nhiều khu dạy học, cũng xây khu ký túc xá lớn, học sinh không có nhà trong thành Trường Hà, đều ở lại trường.

Trong trường có học sinh ngoại trú và nội trú, học sinh nội ngoại trú giữa trưa đều phải ở lại trường ăn cơm, khác nhau là, học sinh nội trú một ngày ba bữa đều ăn ở trường, học sinh ngoại trú sáng tối có thể ăn ở trường cũng có thể ăn ở nhà.

Học sinh nhà ở trong thành Trường Hà, điều kiện gia đình đều không kém, cơm chung ở trường dù có ngon cũng không thể so với ở trong nhà, những đứa nhóc được phụ huynh dưỡng điêu miệng, giữa trưa ăn ở nhà ăn căn bản không no. Các phụ huynh chiều con, sẽ cho con một chút tiền tiêu vặt, cho chúng mua một vài thứ mình thích ăn ở trường.

Căn tin của trường kiếm được tiền nhiều hơn các cửa tiệm bình thường, chỗ tốt như thế, Ngô Nặc đương nhiên không nỡ nhường ra, y bảo Lục lựa chọn cho y một người đáng tin, tự kinh doanh căn tin ở trường.

Căn tin chủ yếu buôn bán các loại đồ ăn vặt ngon lại không đắt, rất được các học sinh yêu thích.

Mấy đứa trong tay có chút tiền tiêu vặt, trên cơ bản cống hiến hết tất cả tiền tiêu vặt của mình cho căn tin.

Kala cũng không ngoại lệ.

Kala từ nhỏ tới lớn không biết đã ăn qua bao nhiêu mỹ thực Ngô Nặc đích thân làm, các nữ nô trong nhà lại được Ngô Nặc chân truyền, món ăn làm ra so với nhà trọ tửu lâu bên ngoài bán ngon hơn nhiều, miệng Kala sớm đã bị dưỡng điêu.

Miệng điêu thì điêu, nhưng Kala không phải đứa trẻ nũng nịu tùy tính, bữa cơm trưa trong nhà ăn không ngon bằng ở nhà, nó cũng sẽ rất nghiêm túc ăn sạch.

Cơm chung trong trường, trừ mùi vị không bằng ở nhà ra, mỡ cũng không đủ như trong nhà, Kala không biết là nguyên nhân bản thân hay do tu luyện công pháp, tiêu hóa thức ăn vô cùng nhanh. Mỡ trong bữa cơm ít đi, nó tiêu hóa đương nhiên cũng nhanh hơn, Kala mang theo chút đồ ăn vặt trong nhà tới trường, nhưng nó rất hào phóng, thường chia đồ ăn vặt mình mang theo cho đám bạn lông chơi tốt với nó, còn lại

nhiều nhất chỉ đủ cho nó giải thèm, căn bản không thể lấp đầy bụng, sau khi Kala chịu đói ba bốn ngày, liền thò vuốt mập xin baba tiền tiêu vặt.

Kala thông minh rồi, nó biết tiền trong nhà đều do baba quản, khi a ba muốn tiêu tiền, đều phải tìm baba xin.

Nhóc con mơ hồ biết chỗ kỳ diệu của tiền tệ, càng thêm phát hiện baba mới là người lợi hại nhất trong nhà, đợi nhóc mập biết baba không chỉ nắm giữ đại quyền tài chính trong nhà, mà đại quyền tài chính cả bộ lạc đều nằm trong tay y, Kala quyết định phải học tính thật tốt, sau khi trưởng thành phải trở thành người lợi hại như baba.

Các học giả hậu thế đại khái nghĩ rách đầu cũng không ngờ được, đế vương cổ nhất Kala đại đế được tôn là có đầu óc kinh tế nhất, tất cả ý thức quản lý tài sản của ngài đều manh nha từ tiền tiêu vặt nho nhỏ 3 .

Nghe được con trai ủy khuất nói ở trường bị đói, Ngô Nặc có chút áy náy, y và Bạch gần đây quá bận, đều hơi lơ là Kala.

"... Về sau mỗi ngày cho con một tệ tiêu vặt." Ngô Nặc kinh doanh căn tin, đương nhiên biết một tệ có thể mua không ít đồ trong căn tin, cung cấp cho Kala nhét đầy bụng tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng muốn ăn đồ vặt cao cấp xa xỉ một chút, chút tiền này còn lâu mới đủ.

Kala mới hóa hình không lâu, từ nhỏ tới lớn chừng này chưa từng có tiền tiêu vặt, càng chưa từng tự dùng tiền mua qua cái gì, nó không hiểu rõ lắm một tệ có thể mua được bao nhiêu đồ, nhưng nó biết con số '1' này không lớn, hơn nữa trong lớp tiền tiêu vặt của rất nhiều bạn đều không chỉ là một tệ, Kala vốn cho rằng baba ít nhất sẽ cho mình hai tệ cơ.

Không có được số tiền tiêu vặt như mong đợi, Kala có chút thất vọng cúi đầu rũ đuôi.

Kala hiện tại có thể hoàn toàn khống chế hóa hình của mình, nhưng thời gian nó tu luyện còn quá ngắn, tích lũy không đủ, thời gian dài duy trì hình người đối với nó là một gánh nặng, vì thế, sau khi trở về nhà Kala sẽ biến về hình thú.

Ngô Nặc vỗ vỗ cái đầu trơn bóng đen thùi của tiểu long thú, nói: "Có muốn cho thêm chút tiền tiêu vặt không?"

Đuôi lông thú mập lập tức vểnh lên, con mắt to màu hổ phách lóng la lóng lánh nhìn baba, giòn giọng nói: "Muốn!"

"Vậy con phải chịu khó một chút, chuyện của mình phải tự mình làm, tự mặc quần áo, tự mình dọn dẹp phòng, tự xếp chăn, khi luyện công pháp không thể lười biếng, bài tập giáo viên cho phải hoàn thành đủ chất đủ lượng, nếu những cái này con có thể làm được, mỗi ngày baba sẽ cho con thêm một tệ."

Bạch từ bên ngoài bước vào, vừa đúng lúc nghe được đối thoại của hai cha con, có chút bất mãn nói: "Em nuông chiều nó quá, cẩn thận chiều hư nó đó."

Kala rất tinh, vừa nghe lời nói không đúng, lập tức dùng cái đầu trọc nịnh nọt cọ cọ baba, nói: "Baba, Kala, có thể làm, đã nói, phải tính, nghéo tay." Nói xong, nó lập tức biến thành nhóc mập, thò ra cái vuốt béo nghéo ngón tay của baba, sợ baba sẽ trở quẻ.

Ngô Nặc rất nghiêm túc nghéo tay với nhóc con, "Nghéo tay rồi thì không thể hối hận nha."

Kala rất có tinh thần khế ước, trịnh trọng gật đầu, con mắt híp lại thành đường, một tệ biến thành hai tệ, kiếm được rồi!

"Nếu con làm không được, thì một tệ tiêu vặt cũng không có luôn."

Kala lập tức cuống lên: "Baba, không nói, vừa rồi!"

"Hiện tại nói cũng giống nhau, con đã nghéo tay đồng ý rồi." Ngô baba cười vô cùng gian xảo.

Nhóc mập nhìn vuốt mập của mình, mặt nhăn thành cục.

Hối hận chết rồi.

Đợi nhóc mập ủ rũ chán chường ly khai, Bạch chẳng còn hình tượng biến thành miêu mập, nhảy lên đầu gối Ngô Nặc, tìm vị trí thoải mái nằm xuống, sau đó nói: "Chỉ cho nó hai tệ có phải quá ít hay không, Thạch Hổ mỗi ngày cho Thạch Tráng Tráng bốn tệ, Kala nói sao cũng là con của chúng ta, không thể thua cả người khác chứ?" Trong xương, dực hổ Bạch vẫn là kẻ rất để ý mặt mũi.

Ngô Nặc không nhẹ không nặng chọt một cái lên đầu mèo mập, "Tráng Tráng học năm mấy, Kala mới học năm mấy, lại nói Tráng Tráng đã sắp hóa hình rồi, dinh dưỡng bữa cơm trong trường không đủ cho nó, Thạch Hổ không cho nó nhiều tiền tiêu vặt, chắc chắn nó sẽ còn đói dữ hơn cả Kala." Tiền tệ trừ có thể mua đồ ăn ở căn tin, trong nhà ăn cũng có thể mua thức ăn ngon hơn.

Ấu thú nhân sau khi tiến vào kỳ hóa hình, cần trong thời gian cực ngắn tích lũy lượng lớn năng lượng, để hoàn thành hóa hình sau cùng. Nguồn gốc của năng lượng, không cần nghi ngờ chính là thức ăn.

Các ấu thú nhân kỳ hóa hình thật sự là 'trẻ con đang lớn ăn nghèo của cha', ba bữa chính dù có ăn no, không bao lâu cũng sẽ đói, cần không ngừng ăn.

Thạch Tráng Tráng tuy năm nay mới chỉ 12 tuổi, nhưng Thạch Hổ không tiếc bỏ vốn, mua cho thằng con duy nhất vu dược phối chế từ bột phấn của lá cây trường sinh mộc, vì thế, kỳ hóa hình của Thạch Tráng Tráng tới sớm hơn thú nhân bình thường rất nhiều.

"Kala ở trường chịu đói sao?"

"Đúng, hôm nay nó không nói em cũng không biết, thời gian này chúng ta thật sự quá bận rồi." Bộ lạc trong trong ngoài ngoài quả thật quá nhiều chuyện, an trí bộ lạc dời nam chỉ là một trong số rất nhiều chuyện đó, bộ lạc nhân khẩu nhiều lên, diện tích lớn lên, rất nhiều chuyện đều cần phải quy hoạch an bài lại, trong nửa năm này, Ngô Nặc bận đến mức ngay cả thời gian đi khu giao dịch hệ thống cũng ít hơn trước rất nhiều.

Trong mười năm này, Ngô Nặc lại lục tục làm rất nhiều nhiệm vụ, cũng thường xuyên vào khu giao dịch hệ thống, vào đầu năm nay, đẳng cấp của y cuối cùng đã tăng lên cấp năm, bước vào hàng ngũ giao dịch giả trung cấp. Đẳng cấp thăng cao, cho Ngô Nặc đạt được một vài đặc quyền và ưu đãi, trong đó khiến y thỏa mãn nhất chính là, y có thể thuê cửa tiệm ở khu giao dịch cấp năm, y còn bỏ giao dịch tệ thuê một người máy cấp thấp với hệ thống, chuyên môn phụ trách báo giá thương phẩm và chỉnh lý hàng hóa.

Trên tinh cầu nguyên thủy cấp ss chưa trải qua khai phá này, có cực kỳ nhiều vật giao dịch quý giá, dựa vào những đồ giao dịch này và nhân mạch bia miệng sau nhiều năm kinh doanh, buôn bán của Ngô Nặc luôn tốt. Từ sau khi mở được cửa tiệm của mình, rất nhiều giao dịch giả trung cao cấp đều trực tiếp tới tiệm y mua đồ.

Ngô Nặc không chỉ bán đồ trên tinh cầu mình, cũng bán một vài hàng tốt y đào được từ khu giao dịch cấp một.

Khu giao dịch cấp một không thể thuê người máy ảo giúp y kinh doanh mua bán, để bảo đảm cung cấp nguồn hàng ổn định Ngô Nặc dù có bận vẫn rút thời gian đến khu giao dịch cấp một.

Không giống phần lớn giao dịch giả làm nhiệm vụ là chính, Ngô Nặc vì nguyên tố chủ quan của bản thân và nguyên tố khách quan kinh doanh bộ lạc, nếu không phải tất yếu rất hiếm khi rời khỏi bộ lạc, cơ hội để hệ thống phát nhiệm vụ cho y ít hơn các giao dịch giả khác rất nhiều, nhưng Ngô Nặc rất thích cảm giác buôn bán kiếm tiền, bộ lạc Trường Hà mới vừa bắt đầu phát triển, không gian cho y thi triển vô cùng có hạn, khu giao dịch hệ thống đối với y mà nói không cần nghi ngờ là bình đài tốt nhất.

Mấy năm nay, Ngô Nặc lục tục kiếm được không ít giao dịch tệ, nhưng công pháp của hệ thống cũng thật sự không rẻ, kiếm tiền xong rất nhanh đã tiêu hết. Trong mười năm nay, chỉ mỗi giao dịch tệ tiêu trên mua công pháp đã gần tiếp cận chín con số. Nhiều giao dịch tệ như thế, cho dù đối với giao dịch giả cao cấp cũng là một khoản tiền lớn.

Thành quả trả giá cao đổi tới cũng vô cùng đáng mừng, khi Ngô Nặc mới tới tinh cầu này, ngay cả chim thịt cũng có thể ức hiếp y chạy vòng vòng, nhưng hiện tại y nhờ vào tu luyện, cho dù không dùng tới vu độc, cũng có thể chính diện đánh bại kỵ sĩ rồng dũng mãnh nhất trong quân đoàn của Bạch.

Chẳng qua, cho dù thể chất và lực chiến đấu của Ngô Nặc được nâng cao về chất, nhưng so với tiến bộ của Bạch, vẫn còn lâu mới bằng.

Nửa năm trước, Bạch chỉ dựa vào sức mạnh huyết mạch, đã giúp đỡ Kala cản được hai lần lôi kiếp hóa hình, còn liên thủ với Kala kháng lại lôi kiếp thứ ba. Lôi kiếp hóa hình của yêu thú, ở thế giới thú nhân nguyên thủy không có đối tượng tham khảo thích hợp, nhưng Kala huyết mạch đặc thù, lôi kiếp nó phải chịu kỳ thật còn đáng sợ hơn rất nhiều yêu thú hóa hình phải đối mặt ở vị diện tu chân bình thường, nhưng Bạch đã thành công giúp nó cản lại.

Không cần nghi vấn, thực lực của Bạch đã vượt qua một vài yêu thú tu luyện trăm ngàn năm.

Trong mấy năm nay, vì đủ loại nguyên nhân, trong bộ lạc có không ít chiến sĩ thú nhân đều thức tỉnh sức mạnh huyết mạch. Sức mạnh cường đại, luôn luôn đi kèm với dã tâm cao rộng, nhưng dã tâm của các chiến sĩ thú nhân còn chưa kịp trưởng thành, đã bị thực lực Bạch thỉnh thoảng triển lộ ra dọa cho rụt trở về.

Mấy năm nay, Bạch đã càng lúc càng ít xuất thủ trước mặt người khác, chiến sĩ thủ hạ của hắn lại không có một ai dám xem thường hắn.

Sâu không thể dò.

Đây là đánh giá về dực hổ Bạch trong lòng tất cả chiến sĩ của các đại quân đoàn Trường Hà.

So với hai vị baba, lực chiến đấu của Kala thua kém hơn nhiều.

189. Chương 189: An Ổn

Sau mùa đông, thời tiết ngày một lạnh, trong thành Trường Hà lại ngày một ấm.

Trải qua ba mùa bận rộn, rất nhiều cư dân thu hoạch tương đối tốt, thuế thu của thành Trường Hà không cao, chỉ cần bình thường đừng lười biếng, sau khi nộp đủ thuế lương phải nộp, lương thực còn lại của các cư dân căn bản ăn không hết. Một vài người giỏi kinh doanh sẽ đổi lương thực thành tiền, rồi dùng tiền thuê lượng lớn nô lệ của bộ lạc, lại bảo nô lệ khai khẩn đất hoang trồng thêm càng nhiều lương thực cho họ, lương thực dư dả, chất lượng kém lấy ra nuôi gia súc, chất lượng tốt trực tiếp bán cho người khác hoặc bộ lạc, tiền đổi về có thể mua ruộng đất ở gần đất nhà mình, cũng có thể mua đất xây nhà trong thành Trường Hà, còn có thể mở tiệm nhỏ trong thành.

Các mục dân du mục để sống sẽ trở về bộ lạc trước khi mùa đông tới, tụ tập ở mấy khu giao dịch bộ lạc chỉ định, bán đi gia súc trưởng thành, đổi lấy lương thực đủ cho gia súc qua đông, cùng lượng lớn tiền tệ, lưu lại bộ lạc đợi cho qua mùa đông, lại tiếp tục đi chăn thả.

Bất kể là nông dân lấy gieo trồng làm chính hay mục dân lấy chăn thả làm chính, trong mùa đông đều không có chuyện gì để làm, thành quả được mùa đổi thành tiền, mà dưới quy chỉnh của thủ lĩnh, trị an bộ lạc vô cùng tốt, bộ lạc thực lực dù có nhỏ yếu cũng không cần phải như trước kia lo lắng bị người khác đánh cướp, càng không cần lo lắng vấn đề đói bụng.

Sinh sống an ổn giàu có, mọi người có tiền lại có thời gian rảnh, đương nhiên sẽ muốn tiêu phí.

Theo thành Trường Hà không ngừng biến hóa phát triển, hội chợ bộ lạc mỗi năm một lần trước mùa đông ngày xưa, do trùng lặp với thời gian vụ thu, đã dần biến mất. Thay vào đó, sau khi vụ thu kết thúc mùa đông kéo tới, mọi người nộp thuế lương xong, sẽ bán lương thực thừa, vu dược trồng được hoặc hái được, trái cây ăn không hết, gia súc đã trưởng thành cho thương đội của các tiểu trấn. Họ sẽ trực tiếp cùng thương đội đổi một chút muối, công cụ vật dụng sinh hoạt tất yếu họ cần, còn dư ra thì đổi thành tiền.

Có vài người sẽ để dành tiền, đưa con mình tới thành Trường Hà học tập.

Cũng có người sẽ dùng số tiền để dành mua gạch ngói và đất dính xây nhà. Trong mười năm, các người lùn đã nắm giữ được biện pháp dùng đất sét bình thường nung thành gạch ngói, dùng tỉ lệ than đá và tro núi lửa nhất định điều chế ra xi măng. Gạch ngói bình thường bất luận chất lượng hay vẻ ngoài, đều không thể sánh được với gạch ngói nung từ vật hỗn hợp siêu dính, nhưng nếu so với nhà gạch ngói thì chắc chắn xinh đẹp hơn nhiều, hơn nữa giá cũng không cao quá mức, bình thường tiêu dùng tiết kiệm một chút, làm việc

chăm chỉ một chút, tình huống tốt cỡ một hai năm có thể gom đủ tiền xây nhà mới, kém một chút, bốn năm năm cũng có thể xây được căn nhà nhỏ.

Mấy năm nay người xây được nhà không ít, thành Trường Hà lục tục xây thêm rất nhiều lò gạch, gạch ngói xi măng vẫn cung không đủ cầu.

Những người còn chưa kết hôn, hoặc đang theo đuổi bạn lữ, hay đã có nhà sinh sống no đủ, họ càng thích đổi tiền trước, rồi vào thành Trường Hà mua mua mua.

Thành Trường Hà vĩnh viễn không thiếu đồ giao dịch mới mẻ hiếm lạ, đối với các thổ dân thế giới này, chỉ cần họ có thể nghĩ tới được, trong thành Trường Hà gần như đều có bán, họ không nghĩ tới, trong thành Trường Hà cũng không thiếu.

Chất vải dày mịn hảo hạng, quần áo kiểu dáng mới mẻ, trang sức xinh đẹp đặc thù… luôn có thể đào sạch túi tiền các giống cái. Rượu ngọt thơm, đao kiếm sắc bén, tọa kỵ uy vũ… rất hiếm có giống đực nào có thể chống đỡ được dụ hoặc của chúng.

Cho dù là người tỉ mỉ tính toán qua ngày, cũng rất khó không động tâm đối với những công cụ thuận tay, hàng khuyến mãi được giảm giá ưu đãi.

Tụi nhỏ khá dễ bị xua đi, bình thường mà nói, chỉ cần có đồ ăn ngon chúng sẽ thỏa mãn. Nhưng trong thành Trường Hà đồ vặt ngon thật sự quá nhiều, tụi nhỏ thấy cái gì cũng muốn ăn, ngửi được các hương thơm mê người, căn bản không dời chân được.

Mùa đông lại đúng dịp thành Trường Hà mỗi năm một lần chiêu sinh và khai giảng, các phụ huynh của các tiểu trấn nhân cơ hội đưa con vào thành đi học, cũng sẽ dạo thành Trường Hà.

Hiện tại mùa đông đã không còn lạnh như trước nữa, khi tụi nhỏ đi học, mới vừa vào đông, trừ vùng khổ hàn, rất nhiều nơi đều chưa bắt đầu đổ tuyết, không lạnh cho lắm, thích hợp xuất hành. Vì thế, mùa đông mỗi năm trước và sau khi khai giảng, cũng là lúc thành Trường Hà náo nhiệt nhất, mọi người hừng hực tiêu pha, không thua kém gì đêm trước tết ở Z quốc.

Không phải tất cả mọi người đều có tiền dư tới thành Trường Hà tiêu pha, chẳng hạn bộ lạc vừa mới dời về nam. Họ tranh thủ trước mùa đông trồng khoai trắng, nhưng dù sao do trồng quá muộn, thu hoạch không tốt lắm, cho dù thành Trường Hà năm nay căn bản không thu bất cứ thuế nào từ họ, thức ăn họ thu hoạch được nhiều lắm cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ qua mùa đông mà thôi, thức ăn kỳ giáp hạt năm sau tạm thời còn chưa biết ra sao.

Bộ lạc di dời trước khi mùa đông tới, trước trước sau sau cộng lại có hai ba chục ngàn người, mấy người này hầu như đều không có gia sản gì, trước khi thu hoạch khoai trắng toàn nhờ vào cứu tế của thành Trường Hà để qua ngày.

Thành Trường Hà kho lương dư dả, thuế lương tích lũy mấy năm nay đừng nói cung ứng cho hai ba chục ngàn người ăn uống, cho dù cung cấp cho hai ba trăm ngàn người ăn uống một năm cũng có, nhưng dực hổ Bạch muốn kinh doanh một bộ lạc siêu cấp quy mô chưa từng có, hiển nhiên không thể làm như thế.

Hấn vắt óc dùng thủ đoạn hòa bình nhất, cố gắng tránh thương vong, thu thập những bộ lạc này, không phải là để nuôi không một đám sâu gạo.

Thành Trường Hà phát triển càng nhanh chóng, địa bàn chiếm lĩnh càng lớn, sức lao động thiếu hụt cũng càng lớn.

Mùa đông chỉ là nông nhàn mà thôi, không phải thật sự không có chuyện gì làm.

Sau khi an ổn những bộ lạc này, Bạch lập tức phái người đến tiểu trấn của họ, chọn lựa địa điểm, xây dựng lò gạch.

Xây lò nung gạch đều là công việc thể lực, thù lao khá cao, mỗi ngày lo một bữa cơm trưa, ngoài ra còn có hai đến bốn tệ tiền lương. Hiện tại sức mua của hai tệ trong thành Trường Hà sớm đã không thể so với mười năm trước, nhưng vật giá trong thị trường trước tác dụng tự nhiên, cũng phát sinh lên xuống khác nhau.

Như hiện tại, một tệ từ lâu đã không mua được một con chim thịt lớn nữa, nhưng lại có thể mua được gần mười cân khoai trắng tươi, hai ba cân gạo kê, lúa thóc và guli chất lượng bình thường, tương đương đủ cho một gia đình thuần nhân bình thường ba bốn miệng ăn ăn một ngày. Thú nhân tiêu hao lớn, nhưng khi làm việc cũng ra sức hơn thuần nhân, chỉ cần họ không lười biếng, tiền lương luôn cao hơn thuần nhân gấp đôi. Tiền lương nhiều ra, đủ cho họ nuôi sống một nhà rồi.

Thành Trường Hà nung lò chủ yếu dùng than đá, trữ lượng than đá của vùng đất nguyền rủa vô cùng lớn, cho tới trước mắt, thành Trường Hà tiêu hao chẳng qua chỉ là một góc núi băng mà thôi.

Đào than cũng là việc khổ lực, hơn nữa do công cụ có hạn, cần sức lao động nhiều, hiện tại mùa đông không còn lạnh như trước, người rảnh rỗi không có gì làm trong mùa đông, đều vui vẻ tới vùng đất nguyền rủa đào than.

Mỏ than ở vùng đất nguyền rủa thuộc dạng khoáng trời, công việc khai thác không khó, đào được một trăm cân thang đưa tới địa điểm ước lượng được chỉ định, liền có thù lao hai đồng, rất nhiều thuần nhân khỏe mạnh một ngày kiếm được đến hai ba tệ, thú nhân giỏi khai thác hoặc sức lực lớn, một ngày kiếm được gần mười tệ cũng có.

Do là mỏ than lộ thiên, đào than không khó khăn, khó là khó để đưa số than đá này tới nơi cần tới.

Hiện tại mùa đông không còn lạnh như quá khứ, rất nhiều cư dân đều không cần phải đốt lửa trong mùa đông. Nếu như làm cơm mọi người đều quen đốt củi, cỏ rơm rạ khô nhành cây đều có thể lấy đốt, cho dù không đốt, bình thường than gỗ tích lũy được cũng đủ để chịu đựng qua tháng lạnh nhất của mùa đông.

Các cư dân bình thường đã rất hiếm khi dùng tới than, phần lớn than đều dùng để đốt lò nung, luyện sắt, luyện đồng, do hiệu suất vận chuyển còn lâu mới sánh được với hiện đại, Ngô Nặc không thể không dùng đến một vài cư dân có xe ngựa xe bò tham gia vận chuyển.

Căn cứ xa gần khác nhau, cùng với số lượng vận chuyển khác nhau, cư dân phụ trách vận chuyển than đá cũng có thể lấy được không ít thù lao, thông thường đi một chuyến, một chiếc xe bò bình thường bình quân mỗi ngày kiếm được khoảng hai tệ, tiền không tính là nhiều, nhưng được cái nhẹ nhàng.

Cá biệt có người thông minh, đặc biệt làm một đội xe, thuê lượng lớn nô lệ, chuyên phụ trách đánh xe. Sau một mùa đông, số ít người giỏi kinh doanh sau khi trừ đi tất cả tiền vốn, có thể kiếm được mấy ngàn tệ, thu nhập không thấp.

Có vài người dứt khoát từ bỏ kinh doanh ruộng đất, chuyên tổ chức đội xe, quanh năm trăn trở giữa các khu quặng, lò gạch, xưởng luyện kim của bộ lạc, một năm qua, thu nhập tuyệt đối có thể làm rất nhiều người kinh ngạc rớt cằm.

Các cư dân dời về nam nhất thời khẳng định còn chưa tìm được con đường kiếm tiền tốt như thế, nhưng đào quặng họ có thể làm.

Ngô Nặc phái người đi thuê nhân công tới các tiểu trấn bộ lạc, rất nhiều thanh niên trẻ tuổi kết đoàn kết đội theo họ đi tới khu quặng.

Trừ mỏ than, thành Trường Hà hiện tại còn có một mỏ đồng cách bộ lạc khá xa.

Tuy mỏ đồng này cũng là khu quặng lộ thiên, nhưng khi chân chính đào, lại khó đào hơn mỏ than nhiều, vì thế tiền công cũng khá cao, mỗi ngày còn bao ba bữa.

Những người di dời từ vùng khổ hàn, bất luận thuần nhân hay thú nhân đều chịu khổ chịu mệt giỏi, mỗi ngày có thể ăn no, còn có thể lấy được mấy tệ, ra chút sức chịu chút khổ đối với họ mà nói chẳng tính là gì!

Phụ nữ già trẻ ở lại cũng nhàn, hiện tại còn chưa đến lúc lạnh nhất của mùa đông, bùn đất chưa đông, nhưng cỏ dại cành cây đã sớm khô héo, lúc này khai hoang dễ hơn sang năm nhiều.

Đốn cây làm thuyền, xây dựng nhà ở, sửa đường…

Chỉ cần nguyện ý, thành Trường Hà có việc làm không hết, có đống lớn cơ hội kiếm tiền nuôi gia đình.

Có việc làm, có hy vọng, bộ lạc dời về nam này, trong thời gian ngắn nhất nhanh chóng đi lên quỹ dạo.

Những bộ lạc cư trú ở cao sơn dã lĩnh, thâm sơn cùng cốc còn chưa thể dời ra, dưới yêu cầu nửa cưỡng ép của thành Trường Hà, thủ lĩnh, đại vu bộ lạc đều luân phiên đến thành Trường Hà 'tiến tu học tập'.

Những thổ dân nhà quê này trước là bị thành trì nguy nga của thành Trường Hà đổi mới tam quan, sau lại bị từng thôn làng tiểu trấn phát đạt đả động thật sâu, không ít người đã âm thầm quyết định trở về sẽ di dời bộ lạc, cho dù số ít người không định di dời, cũng triệt để khâm phục thành Trường Hà, yên tĩnh học tập các chế độ luật pháp của thành Trường Hà.

Còn về số cực ít phần tử ngoan cố hoàn toàn nghe không lọt tiếng người, Bạch không để ý cho họ kiến thức một chút lực sát thương đáng sợ của quân đoàn dực long.

Không ai sẽ gây khó dễ cho mạng nhỏ của mình, càng không ai sẽ đi lấy mạng nhỏ của cư dân cả bộ lạc để đánh cược với thành Trường Hà.

Đối diện với thành Trường Hà có thực lực tuyệt đối, những kẻ này đều cực kỳ thức thời.

Nhẫn nại yên tĩnh, là một phẩm chất không thể thiếu của thợ săn ưu tú.

Dực hổ Bạch từ khi còn rất nhỏ đã dựa vào phẩm chất ưu tú này lấy thân thể nhỏ yếu bắt được đủ con mồi nuôi sống bản thân.

Hắn hiện tại đã có đủ sức mạnh cường đại, có quyền thế chấn khiếp mấy chục ngàn người, sự kiên nhẫn bình tĩnh của hắn, không vì thế mà biến mất, ngược lại, trong quá trình lặng lẽ đoạt lấy quyền thế sức mạnh, trong từng đối sách âm thầm, rèn luyện phẩm chất ưu tú này càng thêm thuần thục.

Sau khi một phát thu phục bộ lạc Khê Cốc, bộ lạc Ma Yết, nạp khu vực xung quanh vào lãnh thổ của mình, Bạch tạm hoãn bước chân mở rộng.

Nhưng, không phải tất cả mọi người đều có thể tùy thời bảo trì được kiên nhẫn và bình tĩnh.

Theo thời tiết ngày càng chuyển lạnh, mấy người Khoa Lặc bị nhốt trong địa lao hơn nửa năm, cuối cùng triệt để mất đi lý trí, tan vỡ.

"... Cho tôi biết, Kalamunda rốt cuộc là chuyện gì, tại sao các người muốn tìm Kalamunda. Nếu không muốn nửa đời sau các người đều phải trải qua trong địa lao âm u ẩm ướt này, tốt nhất đừng nói dối tôi." Bạch dùng ngôn ngữ thiên phú thú nhân thong dong chậm rãi nói.

190. Chương 190: Kalamunda

Vì tránh mấy người Khoa Lặc nói dối, trước khi Bạch thẩm vấn họ, đã lấy lý do họ tấn công cai ngục, chia ra nhốt năm người vào mấy địa lao riêng, sau khi nhốt mười ngày, mới cho người dẫn họ ra, chia ra thẩm vấn.

Mấy người Khoa Lặc xuất thân tốt, ở thành muối thân phận cao quý, từ khi ra đời đến nay đại khái chưa từng phải chịu qua khổ sở như thế.

Trong địa lao âm u ẩm ướt, không có một chút ánh sáng, không có được chút tin tức nào của thế giới bên ngoài, ngày qua ngày, ngày qua ngày, cho dù thành Trường Hà mỗi ngày không thiếu thức ăn nước uống cho họ, cũng không đánh họ, nhưng loại tuyệt vọng tối tăm không ánh sáng dường như bị cả thế giới lãng quên này đủ để bức điên họ.

Chưa từng trải qua huấn luyện đặc thù, đối diện với phương thức tra tấn đặc thù này, phòng tuyến tâm lý của họ gần như bại không thành quân. Mạnh mẽ như Khoa Lặc cuối cùng cũng thành thật khai báo, tất cả những gì hắn biết về Kalamunda, những người khác càng khỏi phải nói, ai cũng như đổ đậu, bất kể Bạch và Ngô Nặc hỏi gì, họ đều thành thành thật thật trả lời, không dám nói dối một chút.

Sau khi chia ra thẩm vấn xong, Ngô Nặc và Bạch đối chiếu lại khẩu cung của cả năm người, xác định họ không nói dối.

Tổng hợp khẩu cung của họ, Kalamunda trong lòng loạt cư dân thành muối chính là thần thú sống, nó có ngoại hình tựa như long thú, nhưng lại không giống với long thú, kỳ sinh trưởng của nó dài hơn long thú bình thường, gần như giống với thú nhân, có kỳ ấu sinh dài đến hơn mười năm, không giống long thú bình thường ngắn thì nửa năm dài cũng chỉ mấy năm, sẽ triệt để vào kỳ trưởng thành.

Kalamunda kỳ ấu sinh vô cùng nhỏ yếu, da giòn máu mỏng, gần như không có sức chiến đấu nào, càng không thể nào một mình sinh tồn ngoài hoang dã, điểm này rất giống ấu thú nhân. Nhưng Kalamunda khác với thú nhân, thú nhân sau khi vượt qua kỳ ấu sinh, có thể hóa hình thành người nhưng Kalamunda thì không, Kalamunda sau khi thành niên vẫn giữ ngoại hình long thú. Kalamunda vô cùng thông minh, chúng có thể nghe hiểu ngôn ngữ của nhân loại, nhưng nhân loại không cách nào nghe hiểu ngôn ngữ của chúng.

Kalamunda sau khi trưởng thành cực kỳ cường đại, cho dù là trong long thú thì lực chiến đấu cũng số một số hai, hơn nữa chúng còn có sức mạnh vô cùng thần bí cường đại, trong lịch sử thành muối, cho dù chiến sĩ thú nhân thuần huyết cường đại nhất, cũng không cách nào đối địch với chúng.

Nhưng, nếu chỉ là thế, Kalamunda còn chưa thể được gọi là thần thú.

Dù sao, chủng tộc có lực chiến đấu cường đại trên tinh cầu này không chỉ có thú nhân, long thú, còn có rất nhiều chủng tộc cường đại, ví dụ như mộc tộc nhân trường sinh, chẳng hạn như nhân ngư tộc sâu trong lòng biển, lại ví như một phần dực nhân có huyết mạch long thú vân vân.

Tinh cầu sinh mạng cấp ss này thật sự quá mức to lớn bao la, thú nhân không phải là cường giả đỉnh cấp nhất trên tinh cầu này.

Kalamunda sở dĩ có thể trở thành thần thú, là vì sức mạnh huyết mạch vô cùng thần kỳ của chúng.

Chỉ cần Kalamunda nguyện ý, nó có thể dùng sức mạnh thần bí của mình, giúp đỡ thú nhân và thuần nhân thức tỉnh và cường hóa sức mạnh huyết mạch. Thú nhân thức tỉnh sức mạnh huyết mạch là chiến sĩ huyết mạch, thuần nhân thức tỉnh sức mạnh huyết mạch lại là người huyết mạch đại vu. Chỗ thần kỳ nhất của Kalamunda là ở chỗ chúng trời sinh có vận may và sức mạnh phù hộ, bộ lạc có Kalamunda, sẽ giống như được thần linh chiếu cố, chuyện gì cũng thuận lợi mưa thuận gió hòa, tốc độ phát triển vượt xa bộ lạc cùng trình độ khác.

Trước kia là ai phát hiện sự thần bí của Kalamunda sớm nhất đã không thể tìm rõ, nhưng sự thần kỳ thần bí của Kalamunda lại được mọi người truyền tai truyền miệng, đời đời truyền lại.

Kalamunda ngoại hình cực giống long thú, vô cùng hiếm có, Kalamunda thành niên vô cùng cường đại hung hãn, căn bản không cách nào bắt được. Nhưng Kalamunda kỳ ấu sinh lực chiến đấu nhỏ đến mức gần như có thể bỏ qua không tính, không bắt được con lớn, thì nghĩ cách trộm con nhỏ.

Nhân loại khi đối mặt với lợi ích dụ hoặc to lớn, luôn sẽ hóa thân thành con bạc điên cuồng đáng sợ.

Kalamunda bản thân đã vô cùng vô cùng hiếm, sinh sôi cực kỳ khó khăn, tuy được người gọi là 'thần thú', nhưng tuổi thọ kỳ thật căn bản không hề dài như thần linh trong tưởng tượng, tuổi thọ của chúng thậm chí còn ngắn hơn thú nhân bình thường.

Sự tham lam ngu muội của nhân loại, khiến Kalamunda gần như tuyệt chủng.

Nhìn từ thời gian sau khi Kala được Bạch vô tình mang về bộ lạc, đến khi trứng nở ra, xem ra nó quả thật tới từ thành muối, cũng rất có thể nó là trứng thần cuối cùng trong miệng Vu Dương, Kalamunda cuối cùng trên thế giới.

Không phải tất cả Kalamunda đều giống như Kala thân cận nhân loại, thậm chí xem nhân loại là cha mẹ của mình. Trong lịch sử kéo dài không có ghi chép văn tự, có vài Kalamunda trong quá trình bị người lùng bắt trộm cướp, thống hận nhân loại, chúng căn bản không nguyện ý sử dụng sức mạnh thần bí của mình giúp đỡ nhân loại, còn từng có bộ lạc nhân loại cực cực khổ khổ nuôi Kalamunda thành niên, chớp mắt Kalamunda đã hủy diệt cả bộ lạc họ.

Nhân loại khát vọng Kalamunda, đồng thời lại sợ hãi Kalamunda.

Vì có được sức mạnh thần bí của Kalamunda, nhân loại dùng hết thủ đoạn dã man tàn bạo, cuối cùng họ phát hiện huyết nhục Kalamunda có sức mạnh huyết mạch cực kỳ tinh thuần.

Từ đó về sau, không cần phải khiến Kalamunda cam tâm tình nguyện nữa.

Nhân loại vừa thờ phụng thần linh, lại vừa tàn sát giam giữ thần linh, muốn khiến mình có lực lượng cường đại như thần linh.

Tham lam, là tội nghiệt nguyên thủy nhất trong tính người.

Ngô Nặc và Bạch đều đoán được Kalamunda có lẽ có ý nghĩa đặc thù gì đó với người thành muối, nhưng không ngờ chân tướng lại thảm liệt máu tanh như vậy.

Đợi hai người sắc mặt nặng nề trở về nhà, sắc trời đã tối hẳn, Kala đã từ trường trở về.

Trẻ con năm nhất bài học rất ít, tạm thời không có bài tập về nhà, mùa đông trời tối sớm, tụi nhỏ bốn giờ chiều đã được ra về. Ngô Nặc lục tục bảo người xây một vài thiết bị thể dục trong trường, trừ những dụng cụ rèn luyện thể năng đơn giản, còn có mấy sân bóng đá, sân bóng rổ, sân cầu lông lớn.

Lúc Ngô Nặc học trung học, từng đá bóng cũng từng chơi bóng rổ, đối với hai loại vận động này không đặc biệt nhiệt tình, cũng không tính là mê bóng gì đó, nhưng quy tắc cơ bản của hai loại vận động này y vẫn biết.

Mấy năm trước sau khi trường học bước vào quỹ đạo, y đã đặc biệt bảo người xây dựng một vài thiết bị thể dục.

Trẻ em ở thế giới nguyên thủy làm gì từng thấy qua trò chơi thú vị như vậy, đứa nào cũng mê mẩn, ngày ngày vừa tan học đã điên cuồng tranh nhau tới thao trường, thường vì thế mà đánh nhau.

Học sinh năm học cao có ưu thế không cần nghi ngờ, chúng quanh năm bá chiếm các thiết bị giải trí thể dục của trường học, con nít năm nhất như Kala nhiều lắm chỉ có thể ở bên cạnh xem thi đấu, hoan hô cổ vũ cho đội mình thích.

Hôm nay đúng lúc có một đội bóng đá năm mười Kala thích thi đấu, đối tượng thi đấu còn là binh sĩ quân đoàn, không chỉ các học sinh xem, rất nhiều người lớn cũng tới xem.

Đợi khi thi đấu kết thúc, Kala mới phát hiện trời đã sắp tối, vội hỏa tốc chạy về nhà.

Nó chân trước vừa chạy về, chân sau hai vị baba đã trở lại, nhóc rất có bản lĩnh quan sát sắc mặt, thấy hôm nay ngay cả baba luôn tươi cười cũng thúi mặt, lập tức chột dạ áy náy.

Kala cho là mình bị phát hiện lần chần đi đến trước mặt Ngô Nặc, cúi đầu, chọt chọt ngón tay, đáng thương nhận sai: "A ba, Kala, sai rồi, sau này, không xem thi đấu nữa."

Ngô Nặc thở dài, ôm nhóc mập lên, sờ đầu trọc của nó, nói: "Xem thi đấu thì được, nhưng không được về nhà trễ như thế."

Kala vội gật đầu thật mạnh, thái độ vừa nghiêm túc vừa thành thật.

Sau đó… thì không còn sau đó nữa.

Baba hôm nay cư nhiên không đánh mông nó, cũng không la nó, quả thật quá kỳ lạ, lần trước nó về trễ còn bị baba đánh hai cái.

Kala quả thật không dám tin vào vận may của mình!

Nhìn kinh hỉ và đắc ý không thể giấu được trong vẻ mặt của nhóc mập, tâm trạng vô cùng nặng nề vì Kalamunda của Ngô Nặc thoáng cái được chữa trị rất nhiều, nhéo mặt nhóc con, nói: "Lần sau còn về nhà trễ như vậy, cho a ba con đánh con."

Kala vừa gật đầu vừa nói: "Dạ dạ, biết rồi, baba, không nhéo, Kala, Kala là, người lớn rồi, không thể nhéo mặt."

Ngô Nặc nhìn bầu trời âm u, làm như thật trêu con: "Tối nay có thể sẽ có sấm sét."

Mùa đông làm sao có thể có sấm, nhưng trẻ con dễ dàng bị baba lừa gạt.

Kala lập tức cứng người, lấy lòng cọ cọ baba: "Baba, Kala, ngủ chung."

Bạch đại miêu từ lâu đã ngứa mắt thằng con ỷ trong lòng Ngô Nặc, nếu không phải tin tức nhận được buổi chiều quá mức chấn động, hắn đã muốn trực tiếp xách nó lên ném ra ngoài, cư nhiên còn muốn ngủ chung với tiểu sứ thần, nằm mơ!

Bạch đại miêu duỗi tay dài, trực tiếp ôm thằng con lên, sau đó đặt xuống đất, nghĩa chính ngôn từ nói: "Vừa rồi con còn nói mình là người lớn, con đi hỏi xem có con lớn nhà ai còn sợ sấm sét không! Buổi tối tự ngủ."

Kala bĩu môi ấp a ấp úng không nói, trong lòng hối hận chết, sớm biết vậy cứ để baba nhéo thêm vài cái là được rồi, dù sao vừa không đau lại không ngứa, sấm sét không thể ngủ chung với baba mới thật đòi mạng được không. Không biết bản thân bị hai vị baba bất lương trêu chọc, nhóc mập biến thành tiểu long thú ủ rũ rầu rĩ đi theo sau lưng hai baba, đợi khi ăn cơm tối, Kala lại cao hứng.

Vì baba tối nay đặc biệt cho phép nó ăn một muỗng mứt trái cây lớn.

Chua chua nha, ngọt ngọt nha thật ngon nha.

Buổi tối a ba còn biến thành đại miêu xinh đẹp, cùng baba chơi chung với nó một lúc.

Sau khi chơi mệt, nhóc mập thuận thế chui vào ổ chăn của các baba, nhắm mắt lại giả ngủ, chuẩn bị tối nay nằm lỳ không đi.

Ai biết ngủ rồi ngủ, nhóc mập thật sự ngủ mất.

Nhìn long thú con đã ngủ bốn chân chổng trời, còn thỉnh thoảng chép miệng, Ngô Nặc và Bạch đều nhẹ thở dài một tiếng, trong mắt có chút cảm xúc phức tạp, đáy lòng càng thêm kiên định suy nghĩ phải nuôi con thật tốt.

Khỏe mạnh, bình an, vui vẻ.

Ngô Nặc và Bạch hy vọng Kala có một tuổi thơ hạnh phúc.

Nhưng hai vị baba ngốc, nằm mơ cũng không ngờ được, tuổi thơ của nhóc con hình như hơi bị dài quá mức.

191. Chương 191: Tốt Nghiệp

Tuổi nhập học thấp nhất thành Trường Hà là sáu tuổi, nếu học luôn ở trường tới lúc tốt nghiệp, chính là 16 tuổi. 16 tuổi đối với trẻ em hiện đại chỉ là tuổi mới vừa tốt nghiệp trung học, nhưng đối với người ở thế giới này mà nói, 16 tuổi đã tính là thành niên, có thể thành gia lập nghiệp rồi.

Đương nhiên, hiện tại ở bộ lạc Trường Hà người vừa thành niên đã lập tức xác định bạn lữ kết hôn vẫn là số cực ít, đa số học sinh tốt nghiệp xong sẽ chọn xác định công việc trước đã.

Trường học trong thành Trường Hà sớm đã không còn cho miễn phí, học phí, phí ký túc xá, phí sinh hoạt, tuy tất cả trường học hiện tại bộ lạc đều có khoản trợ cấp chính phủ đặc biệt, nhưng một đứa trẻ trong một năm ít nhất vẫn phải tốn ba bốn trăm tệ.

Mấy năm nay tuy điều kiện sống của mọi người đều được nâng cao không ít, nhưng cũng vì thế, rất nhiều gia đình đều không chỉ có một đứa con. Phí đi học của một đứa rất nhiều người cắn răng vẫn chống đỡ được, nhưng một nhà nếu có ba bốn đứa con trở lên, học phí thật sự trở thành nan đề.

Hơn nữa đối với vài người mà nói, con cái trong nhà cũng là một phần sức lao động, để ở nhà làm việc, có lợi hơn đi học nhiều.

Trong lịch sử vương triều phong kiến nước Z, cho dù là thời kỳ thịnh vượng nhất, cũng không cách nào khiến trẻ em tới tuổi cả nước đều vào trường đi học, trên thực tế, bất kể là nước Z cổ đại hay thành Trường Hà, trình độ sức sản xuất đã quyết định đi học là một chuyện vô cùng xa xỉ.

Ngô Nặc và Bạch trước giờ chưa từng cưỡng cầu các phụ huynh nhất định phải đưa con đi học, họ có thể làm cũng chỉ là cung cấp cương vị công việc và cơ hội thăng chức tốt hơn cho những đứa trẻ từng đi học.

Có vài phụ huynh điều kiện được, đồng thời cũng nhìn xa vẫn nguyện ý đưa con tới trường học.

Những đứa trẻ thuận lợi tốt nghiệp và lấy được chứng nhận tốt nghiệp, sau khi tốt nghiệp, có càng nhiều cơ hội lựa chọn nghề nghiệp hơn người cùng tuổi.

Được bọn trẻ thích nhất, là làm chiến sĩ quân quan của quân đoàn, tiền lương cao phúc lợi tốt hơn nữa đặc biệt có cảm giác vinh quang, thú nhân do thể chất đặc thù, được chọn nhiều nhất.

Kém hơn chút chính là nhân viên văn chức công vụ, nếu có thiên phú vận may cũng không kém, có thể từ một nhân viên bình thường, chậm rãi thăng chức trở thành quan viên có thực quyền, phúc lợi đãi ngộ không kém hơn chiến sĩ quân quan cùng đẳng cấp quá nhiều, hơn nữa so với chiến sĩ, an toàn được bảo đảm hơn, đa số thuần nhân đều khá thiên về làm công việc văn chức.

Học sinh thành tích ưu dị, có thể ở lại trường giữ chức, tiền lương đãi ngộ tốt, hơn nữa rất được người ta tôn kính.

Đương nhiên, cũng có người nguyện ý vào công xưởng, từ cơ sở chậm rãi thăng lên cấp quản lý.

Cũng có người nguyện ý vào phòng thí nghiệm của người lùn, làm trợ thủ của họ, học kỹ thuật của họ, kích phát trí tuệ không ngừng khai phá sáng tạo thứ mới.

Kém nhất, cũng có thể đi tính sổ sách, chạy chân, bàn chuyện làm ăn cho thương đội thuyền đội, tiền công không thấp. Sau khi nắm rõ đường lối, cũng có thể tự mình làm riêng.

Trên đây, là phần lớn chọn lựa nghề nghiệp của mấy đứa trẻ sau khi tốt nghiệp.

Nhưng, đây không bao gồm Kala.

Thoáng cái mười năm qua, Kala đã từ tân sinh năm nhất biến thành tốt nghiệp sinh năm mười, mắt thấy các bạn học cầm bằng tốt nghiệp, đều đã có công việc, Kala mập biểu thị một chút cũng không – vui.

Nguyên nhân là, Kala 'cao tuổi' đã 20 tuổi, vẫn là nhóc mập thân ba khúc, được rồi, trong mười năm nay Kala cũng có lớn lên đại khái năm cm, miễn cưỡng có thể tính là ba khúc rưỡi… đi.

Nhưng vô ích!

Cho dù Kala trong thời gian đi học mỗi năm đều nhận được tiền thưởng hàng đầu, lúc tốt nghiệp còn đạt được danh hiệu tốt nghiệp sinh ưu tú của khóa, cho dù nó rất nghiêm túc học tập công pháp baba cho nó, lực chiến đấu không hề thua kém người cùng tuổi, cho dù tâm chí của nó đã không còn ấu trĩ như trước nữa (nó tự nghĩ thế), nhưng người bên cạnh vừa nhìn thân hình đậu đinh mập ba tấc cùng với tướng mạo nhi đồng bốn năm tuổi, thì không có bất cứ đơn vị nào nguyện ý nhận nó.

Kala không phải chưa từng thử qua, biến hóa hình người của mình thành thục một chút, nhưng nó đã thử vô số lần, chưa một lần thành công, ngược lại còn khiến toàn thân mình phủ đầy vẩy, suýt nữa xảy ra chuyện, sau đó nó cũng chỉ có thể đập nồi dìm thuyền, duy trì ngoại hình ấu đồng.

Kala cảm thấy, dù có cho thêm ba chén mứt trái cây lớn, cũng không cứu chữa được tiểu tâm can bị thương của nó lúc này.

Mắt thấy các bạn học bạn bè đều đã có công việc, cảm xúc của Kala vô cùng lạc lõng, biến thành long thú mập, miễn cưỡng ôm cái đuôi của mình, co tròn trên giường, ủ trong nhà không muốn ra ngoài.

Thời gian gần đây, vì chuẩn bị chuyện dựng nước xưng vương, Bạch và Ngô Nặc đều bận chân không chạm đất, cũng không lo được đến chuyện công việc của Kala, trở về nhà nhìn thấy thằng con mập cư nhiên nhàn đến mức suýt nữa đã trồng nấm ở góc tường, hai vị phụ thân lập tức kéo ra một đống công việc giao cho Kala.

Tuy Ngô Nặc và Bạch rất muốn cho Kala một tuổi ấu thơ khỏe mạnh, bình an, vui vẻ, mà cho đến trước mắt họ quả thật cũng đã làm được thế, nhưng thằng con mười năm mới dài thêm được 5 cm, ngoại hình

càng gần như không hề thay đổi, chiếu theo tốc độ sinh trưởng rầu người này, đợi thằng con thành niên (ngoại hình), vậy phải đợi tới khi nào chứ?

Hơn nữa Kala hiện tại rõ ràng cũng không muốn tiếp tục làm một đứa nhỏ không có việc gì làm, cho nên hai vị phụ huynh sau khi đạt được sự đồng ý của Kala, liền an bài cho nó một công việc quan thư ký tương tự bí thư.

Còn không phải là quan thư ký bình thường, Kala vừa tới đã trực tiếp theo Bạch làm việc, giúp hắn chỉnh lý một vài văn kiện báo cáo quan trọng, khi mở họp ở bên cạnh ghi chép, thỉnh thoảng truyền đạt chút thông báo, còn thường xuyên đến chỗ Ngô Nặc và đại vu truyền đạt một chút tin tức quan trọng vân vân.

Tuy những cái này nhìn thì là chuyện chạy chân vô cùng vụn vặt, nhưng đây kỳ thật cũng là vị trí cực cực tiếp cận trung tâm quyền lực.

Thư ký quan của Bạch không chỉ có mỗi mình Kala, hiện tại làm việc cùng với Kala có cả bốn người, những người này đều là tâm phúc Bạch tỉ mỉ chọn ra, mấy quan thư ký tiền nhậm sau khi rời khỏi cương vị, đều nhảy dù sang một vài khu vực có vị trí rất mấu chốt làm trưởng trấn, thậm chí là thị trưởng.

Không có chút bản lĩnh thật, không có trung tâm cứng cỏi, cùng một chút kinh nghiệm nhất định, người bình thường căn bản không thể làm quan thư ký bên cạnh thủ lĩnh. Kala mập có thể bước vào cương vị này, hoàn toàn là dực hổ Bạch mở cửa sau cho nó.

Hết cách, ai bảo nó là thằng con duy nhất của thủ lĩnh chứ?

Kala ở vị trí này, có thể quan sát sự phát triển của cả bộ lạc, có thể hiểu rõ trực quan nhất thâm ý sau mỗi một điều luật pháp chính lệnh mà Bạch, Ngô Nặc, đại vu cùng các quan viên cấp cao khác thương lượng ra, có thể học được rất nhiều phương pháp phương thức quản lý bộ lạc.

Kala từ nhỏ đã có vận may vô cùng tốt, mỗi lần Ngô Nặc có cơ hội rút thăm tùy ý, sẽ ôm thằng con rút thưởng, đảm bảo rút phải thứ không tồi. Vận may của Kala không chỉ phát huy tác dụng trên người người khác, cũng có hiệu quả trên chính nó.

Mấy chuyện nho nhỏ vụn vặt lúc trước không nói, cứ lấy lần này nó làm quan thư ký mà nói, thời gian nó nhận chức vô cùng trùng hợp, đúng ngay lúc bộ lạc đang chuẩn bị chính thức trở thành quốc gia, dực hổ Bạch chuẩn bị xưng đế.

Từ bộ lạc siêu cấp đến vương quốc, nguyên cả hệ thống quản lý, cơ cấu trị an, cơ cấu tư pháp, quân đội vân vân trước kia đều có sự điều chỉnh và chuyển biến rất lớn, trong đó dính dáng đến nhân sự nhận mệnh, chức năng biến hóa, điều động chức vị, phân phối và cân bằng quyền lực vân vân của rất nhiều người, Kala theo Bạch làm việc một ngày, thứ học được còn nhiều hơn mười ngày nửa tháng bình thường.

Mãi cho tới nay, bộ lạc Trường Hà cùng những bộ lạc phụ thuộc xung quanh, vị trí thủ lĩnh gần như đều thực hành chế độ nhường ngôi. Người tài năng, bất kể bộ lạc lớn nhỏ, mỗi bộ lạc đều có vài người ứng cử kế thừa, những người được chọn này không phải nói là xong, mà phải chân chính trải qua thừa nhận công nhận của thủ lĩnh bộ lạc đó. Trong tình huống bình thường, khi thủ lĩnh triệt để thừa nhận người thừa kế xong, họ sẽ dẫn người kế thừa đó theo bên mình, dạy dỗ một thời gian, sau đó đợi đến thời cơ thích hợp, sẽ hòa bình chuyển nhượng vị trí thủ lĩnh, hoàn thành bàn giao quyền lực.

Sau khi dực hổ Bạch trở thành thủ lĩnh thành Trường Hà, trước sau trong hai mươi mấy năm ngắn ngủi, thành Trường Hà từ một bộ lạc lớn đã bên bờ sụp đổ biến thành bộ lạc siêu siêu cấp có gần triệu nhân khẩu hôm nay, có lãnh thổ thật lớn, có vô số tài phú, nếu nói không ai dòm ngó vị trí thủ lĩnh thành Trường Hà, tuyệt đối là lừa người.

Nếu dã tâm của Bạch chỉ dừng lại ở xây dựng một bộ lạc siêu siêu cấp, một thành bang cường đại, vậy hắn thật sự có khả năng từ sớm đã chọn trong bộ lạc ra vài người thừa kế thích hợp, tiến hành bồi dưỡng.

Nhưng mục tiêu của Bạch là xây dựng một quốc gia cường thịnh, một vương quốc phú cường có thể sánh ngang với 'thần vực' Viêm Hoàng, một vương quốc có thể cung cấp cẩm y ngọc thực cho tiểu sứ thần của hắn.

Vì mục tiêu này, hắn mưu tính hơn hai mươi năm, dốc sức cai trị, hao phí vô số tâm huyết, cuối cùng mới khiến thành Trường Hà có quy mô hôm nay, có tư cách trở thành vương quốc chân chính.

Cũng giống như người ta vất vả trồng ra một gốc cây, cây này mới vừa bắt đầu khai hoa kết quả, thậm chí người trồng nó cũng chưa từng nếm qua trái trên đó, thử hỏi, có ai nỡ chắp tay dâng gốc cây với trái trĩu cành lúc này cho người khác?

Bạch đương nhiên cũng không nỡ.

Huống chi, mấy năm nay Ngô Nặc lại lục tục đổi cho hắn một vài bộ công pháp vô cùng thần bí, mấy cái này nghe nói là công pháp tới từ 'vị diện tu chân' gì đó, không chỉ mang tới cho hắn sức mạnh vô cùng cường đại, còn khiến hắn thay da đổi thịt, có tuổi thọ vượt xa người khác.

Hiện tại hắn chỉ tu luyện quyền thượng của mấy công pháp này, nếu tu luyện thành công cả bộ công pháp, đại khái hắn có thể có tuổi thọ sánh ngang với Thụ gia gia, thậm chí lâu hơn.

Bạch đại miêu có tuổi thọ kéo dài, tạm thời còn chưa ngán trò chơi quyền lực, làm sao có thể suy nghĩ vấn đề người thừa kế.

Thậm chí hắn còn chưa từng nghĩ tương lai để Kala kế thừa vương vị của hắn, hiện tại hắn cho Kala tới làm quan thư ký của hắn, chỉ đơn thuần là muốn thằng con nhàn tới mọc lông trong nhà giúp hắn chia sẻ một chút công việc mà thôi, không phải có suy nghĩ cố ý bồi dưỡng nó.

Mà nhóc mập Kala thân ba khúc, cho dù làm quan thư ký của Bạch, căn bản cũng chưa từng nghĩ tương lai sẽ kế thừa vị trí của Bạch. Nhóc mập tâm trí còn ấu trĩ hơn người cùng tuổi sẽ vì người khác có công việc, mình không có mà cảm thấy buồn bã ủ rũ. Nhưng trên thực tế nhóc mập căn bản không hề có quy hoạch gì về tương lai, ý nghĩa lớn nhất về công việc đối với nó, chẳng qua cũng chỉ là có thể kiếm tiền mua càng nhiều mứt trái cây mà thôi.

Cái thứ tên là dã tâm, đối với Kala mập mà nói thật sự quá xa.

Thậm chí, cho đến rất nhiều năm sau, khi dực hổ Bạch thoái vị, gieo vị trí đế vương lại cho nó, nó còn có chút không vui. Được rồi, có lẽ không chỉ một chút.

Cho dù, Bạch và Ngô Nặc đã đem bộ lạc Trường Hà tạo thành một quốc gia, mưu tính lâu tới hai chục năm. Vì ổn định căn cơ, sau khi họ thu phục bộ lạc Khê Cốc, Ma Yết, đã cố ý giảm tốc độ mở rộng, nhằm phát triển ổn định. Nhưng đợi khi Bạch hạ quyết tâm trước khi đến thành dực hổ phải thành lập vương quốc, vẫn có quá nhiều chuyện cần phải xử lý trù bị.

192. Chương 192: Quốc Vương

Theo kỳ tiểu băng hà kết thúc hai mươi năm trước, mùa đông dần khôi phục bình thường, tiến trình phát triển của nhân loại lập tức tăng nhanh hơn rất nhiều

Rất nhiều bộ lạc lớn, bộ lạc siêu cấp trước kia bị hoàn cảnh khách quan đè ép dã tâm, dần hiển lộ ra, trên cả đại lục bắt đầu liên tục chinh chiến, di chuyển.

Trong quá trình này vô số bộ lạc không ngừng hủy diệt rồi lại tái sinh, bộ lạc dần bắt đầu phát triển về hướng cự đại hóa, dần bắt đầu xuất hiện một vài thành trì, thành bang, còn có người dã tâm bừng bừng muốn biến bộ lạc thành vương quốc.

Tuy bộ lạc là tiền thân của vương quốc, nhưng hai cái tồn tại khoảng cách cực lớn. Từ ngoài tầng mặt đơn giản để nói, cái trước mấy chục trên trăm người là có thể tạo thành một bộ lạc, có chút gió thổi cỏ lay tùy thời có thể xua đi, vương quốc có nghĩa không dung kẻ xâm phạm quyền sở hữu quốc thổ, có nghĩa là quyền chế định giao dịch bang giao, có nghĩa là quân đội cường đại độc lập, có nghĩa là rất nhiều chức quan các cấp, có nghĩa là ổn định nguồn thu nhập của vương quốc, có nghĩa là có cả hệ thống quản lý có hiệu quả, có nghĩa là quốc dân quy thuộc một lòng, còn có nghĩa là một quốc vương có quyền thế tuyệt đối.

Trên đại lục lục tục xuất hiện qua một vài bộ lạc không tự lượng sức xưng quốc xưng vương, nhưng nhìn từ căn bản, những bộ lạc này chẳng qua là đổi xưng hô cho bộ lạc họ mà thôi, căn bản chưa hình thành một vương quốc chân chính về ý nghĩa, những tiểu quốc này hù dọa bộ lạc xung quanh còn được, bộ lạc có thực lực căn bản khinh thường thừa nhận họ.

Trên mảnh đại lục của thành Trường Hà, bộ lạc chân chính có tư cách thành lập vương quốc thật ra không nhiều.

Bộ lạc Trường Hà nhất định phải tính là một, thành dực hổ và thành muối mấy năm nay phát triển cũng không tồi, vốn dĩ họ đã là bộ lạc siêu cấp lâu đời, thực lực không hề bình thường, ngoài ra còn có một vài bộ lạc siêu cấp, chẳng hạn bộ lạc Đại Hồ, chẳng hạn bộ lạc Sào, tạm không nhiều lời.

Bộ lạc Trường Hà ở tận phía bắc, luận điều kiện gieo trồng tự nhiên còn lâu mới sánh bằng bộ lạc ở phía nam, cũng chính vì thế, xung quanh không có đối thủ cạnh tranh cường mạnh gì. Thành Trường Hà thông qua từng bước gặm nhấm mấy năm nay, gần như đã thu tóm toàn bộ bộ lạc và đất đai ở phía bắc bộ lạc Đại Hồ, nghiễm nhiên trở thành một đại bá chủ trên mặt bắc đại lục.

So ra, cạnh tranh của bộ lạc phía nam kịch liệt hơn nhiều.

Thành dực hổ và thành muối vốn cách nhau rất gần, hai bộ lạc này ban đầu vì giao dịch muối thô, hôn nhân ký kết này nọ, tuy ngẫu nhiên có xung đột, nhưng quan hệ đại thể vẫn coi như tạm được.

Nhưng từ sau khi Khoa Lặc lấy tốc độ sét đánh trở thành thủ lĩnh thành muối, quan hệ của hai bộ lạc càng lúc càng căng, hai bộ lạc chỉ riêng khoảng giao dịch muối thô không biết đã tranh đấu bao nhiêu lần.

Không sai, hiện tại thủ lĩnh thành muối là Khoa Lặc, Vu Dương tạm thời còn chưa lên làm đại vu, chẳng qua đã là đại vu đời kế chắc như đinh đóng cột, chỉ đợi tiếp nhận truyền thừa đại vu, thì hắn có thể thượng vị rồi.

Không ai biết được, tại sao Khoa Lặc vẫn luôn thiếu hụt hứng thú với vị trí thủ lĩnh, sau khi ra ngoài lịch lãm mấy năm trở về, liền mang theo một tốp chiến sĩ hung hãn không biết từ đâu ra, nổi bật lên trong một đống người kế thừa thủ lĩnh, đoạt được vị trí thủ lĩnh.

Không cần nghi ngờ, dực hổ Bạch quả thật đã thả đám người Khoa Lặc trở về thành muối, còn rất tốt bụng phái một đoàn chiến sĩ thú nhân lực chiến đấu hung hãn dùng thủ đoạn sắt thép giúp hắn trở thành thủ lĩnh.

Bạch đại miêu có thể là người lương thiện thế sao?

Nghĩ thôi cũng biết không thể nào.

Hắn có thể yên tâm thả đám người Khoa Lặc trở về thành muối, còn giúp họ đoạt được địa vị cao, toàn là nhờ một vài thứ nhỏ mà Ngô Nặc đổi được từ khu giao dịch hệ thống.

Vu cổ.

Các người huyết mạch đại vu đối với việc vận dụng vu lực hiểu biết rất cạn, đa phần đều là dùng để trị bệnh, tế lễ chúc phúc cho tộc nhân, đương nhiên đây chủ yếu cũng là vì thế giới này còn chưa có công pháp tu hành vu thuật của hệ thống, vu lực của các vu giả phần lớn đều dựa vào tự nhiên tích lũy, chỉ có thiểu số vu giả của bộ lạc siêu cấp mới có thể biết một chút cách rèn luyện vu lực, vu lực có thể cường đại mới là chuyện lạ.

Vu lực không đủ cường đại, tự nhiên cũng không có cách nào giúp các vu giả khai phá vận dụng sâu hơn đối với loại sức mạnh thần bí này.

Ngô Nặc có máy tác nghiệt hệ thống ở đây, mà hệ thống liên kết hơn mấy trăm ngàn tinh cầu sinh mạng, phí chút tâm tư, Ngô Nặc muốn giao dịch một vài đồ có liên quan đến 'vu' không phải là chuyện khó.

Có lẽ ở một vài tình huống ngẫu nhiên nào đó, từng có vu giả trong lúc vô tình sáng tạo ra được vu cổ, Ngô Nặc giao dịch mấy vu cổ này căn bản không tốn bao nhiêu tích phân.

Sau khi y và đại vu nghiên cứu một thời gian, thì làm rõ được nguyên lý của vu cổ, sau đó căn cứ theo những nguyên lý này, chế tạo ra vu cổ đa dạng.

Đám người Khoa Lặc, Vu Dương rất bất hạnh trở thành người sử dụng đầu tiên.

Người dưới mái hiên tạm thời phải cúi đầu, đầu đang ở trên thớt của người khác, không muốn chết trừ cam chịu ra còn có thể thế nào?

Vu cổ Ngô Nặc hạ lên người Khoa Lặc và Vu Dương là tác phẩm thành công nhất của y, y gửi vu lực lên người cổ trùng, có thể tùy thời phản hồi lại động tĩnh xung quanh ký chủ, khi vu lực của Ngô Nặc mạnh hơn từng bước, y thậm chí có thể thông qua cổ trùng trực tiếp đối thoại với Khoa Lặc, Vu Dương.

Khỏi nói, thật sự là rất tiện, so với điện thoại di động của hiện đại còn dễ dùng hơn, đã thế không cần phải nộp tiền điện thoại.

Đương nhiên rồi, điện thoại di động trong tình huống bình thường sẽ không đòi mạng người, cổ trùng lại có thể tùy theo tâm niệm Ngô Nặc biến động, thoắt cái giải quyết ký chủ, tùy thời tùy chỗ chịu nỗi đau đục khoét mục xương không hề dễ dàng chút nào.

Ngô Nặc không phải biến thái, y dùng cổ trùng khống chế mấy người Khoa Lặc, thì đã phản lại lương tri của y rồi, một ngày ba bữa giày vò người khác, y làm không được. Hơn nữa nếu y thật sự làm thế, đám người Khoa Lặc e là thà chết cũng sẽ không trở thành con rối của y.

Dực hổ Bạch thả đám người Khoa Lặc về thành muối đã được mấy năm, hắn cho họ rất nhiều tự do, trừ bảo họ minh tranh ám đấu với thành dực hổ ra, chưa từng chen tay vào nội vụ thành muối.

Khoa Lặc hiểu rõ, thành muối sớm muộn cũng là vật trong túi của dực hổ Bạch, nhưng thành Trường Hà cách thành muối thật sự quá xa, trời cao hoàng đế xa, dực hổ Bạch cũng không can thiệp hắn hành sự, nhiều lúc hắn sẽ có một ảo giác, hắn là thủ lĩnh nói một không hai của thành muối.

Khoa Lặc nguyên bản quả thật vô tâm với quyền lực, nhưng trong hơn nửa năm bị dực hổ Bạch nhốt lại, suy nghĩ của hắn đã thay đổi. Sau đó từ sau khi được thả ra, hắn lại sinh sống ở thành Trường Hà một thời gian, tận mắt chứng kiến dực hổ Bạch làm sao nắm quyền sinh sát, bày mưu sắp kế, hắn triệt để được đốt lên khát vọng với quyền lực.

Đối với Khoa Lặc mà nói, loại khát vọng này, so với nói là khát vọng với quyền lực, không bằng nói là một khát vọng khống chế. Càng bị người khác khống chế, Khoa Lặc càng khát vọng có thể khống chế người việc vật xung quanh.

Loại khát vọng này sau khi hắn bị khống chế trở thành thủ lĩnh thành muối, đã càng thêm cường liệt.

Khoa Lặc phỏng theo mô hình quản lý của thành Trường Hà, chỉnh lý lại thành muối theo tuần theo tự, chỉ có nhìn thấy thành muối ngày càng hưng thịnh, hắn mới có thể chân chính tìm được một chút cảm giác thành tựu và cảm giác an toàn.

Sau mấy năm phát triển, so sánh với thành dực hổ, thành muối không cần nghi ngờ càng có tư cách dựng nước xưng vương.

Nhưng chuyện nhà mình tự mình biết, Khoa Lặc hiểu rõ hoàn cảnh chân chính của bản thân, thành muối hơn bất cứ ai. Hắn làm theo phân phó của Bạch, không ngừng tạo nên mâu thuẫn với thành dực hổ, hiện nay hai bộ lạc sớm đã từ minh hữu quá khứ biến thành kẻ địch.

Chế độ nhường ngôi của bộ lạc thành dực hổ không giống mấy bộ lạc khác, bộ lạc khác là chọn người tài năng, thành dực hổ lại là chọn người có huyết mạch dực hổ thuần khiết. Huyết mạch dực hổ cường đại, sức mạnh hung hãn, lại sinh sôi khó khăn. Bộ lạc dực hổ tuy lấy tên là dực hổ, nhưng trong bộ lạc chân chính có huyết mạch dực hổ lại chỉ chưa đến mười ngàn người, rất nhiều người, bao gồm cả Ngân Dực năm đó có độ thuần huyết mạch cao nhất, sau khi thành niên đều không thể mọc cánh.

Dực hổ có thể mọc cánh, trong bộ lạc dực hổ có thể được gọi là thuần huyết, dực hổ thuần huyết có quyền kế thừa thủ lĩnh tuyệt đối, bất cứ ai cũng không cách nào lay động.

Chế độ nhường ngôi của thành dực hổ có khác biệt rất lớn với bộ lạc khác, do huyết mạch cường giả di truyền, và cố ý liên hợp cường cường, dẫn đến trong đời sau của thủ lĩnh đặc biệt dễ xuất hiện dực hổ thuần huyết.

Thế là chế độ nhường ngôi liền dần diễn biến thành truyền ngôi chân chính.

Ba Bạch là Ngân Dực, sau khi ra đời được đại vu kết luận có huyết mạch dực hổ độ thuần cao, rất có khả năng sẽ mọc ra cánh trở thành dực hổ thuần huyết. Đây vốn là một chuyện tốt, nhưng xấu là xấu ở chỗ thủ lĩnh thành dực hổ khi đó, tuy có huyết mạch dực hổ nhưng căn bản không có cánh, mà cha của Ngân Dực vừa khéo lại là anh em ruột của hắn, từng là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất, nếu không phải ba của Ngân Dực cố chấp muốn lấy một giống cái nhược thú không chút bối cảnh làm bạn lữ, ai lên làm thủ lĩnh còn khó nói.

Kết quả vị trí hắn vừa đặt mông ngồi xuống còn chưa nóng, con của kẻ địch lại được đại vu kết luận rất có thể là thuần huyết. Hắn có thể nhẫn sao? Đương nhiên không thể nhẫn!

Một lần ngoài ý muốn, cha của Ngân Dực chết trong chiến đấu, mẹ của Ngân Dực phát giác bất thường, lập tức quả đoán ôm Ngân Dực khi đó còn đang bọc tã chạy khỏi bộ lạc, trong quá trình đào vong, bà bị trọng thương gần chết, may mắn là trước khi chết bà gặp được Vu Quyền từng trú ở nhà bà một thời gian.

Bà giao Ngân Dực cho Vu Quyền, thỉnh cầu Vu Quyền mang con của họ đi thật xa, tốt nhất vĩnh viễn đừng trở về thành dực hổ. Là mẹ, bà chỉ hy vọng con của mình có thể bình an vui vẻ trưởng thành, bà căn bản chưa từng nghĩ muốn Ngân Dực thay vợ chồng họ báo thù.

Vu Quyền qua loa mai táng mẹ của Ngân Dực, nhọc nhằn mang Ngân Dực trở về bộ lạc Trường Hà, rồi mới có chuyện sau đó.

Nhiều năm trôi qua, cái chết của cha mẹ Ngân Dực sớm đã bị người quên lãng, cho đến khi dực hổ Bạch của thành Trường Hà trồi lên mặt nước, mấy người già của thành dực hổ mới chậm rãi nhớ tới một đoạn chuyện cũ đã qua năm đó.

Thủ lĩnh thành dực hổ cùng thế hệ với ông nội của Bạch sớm đã chết hóa thành đất vàng, ông trăm phương ngàn kế giết chết cha mẹ Ngân Dực, cuối cùng lại bị con trai của mình đá xuống bệ.

Thủ lĩnh thành dực hổ hiện tại, dực hổ Lệ, tính theo thế hệ, là cùng thế hệ với Bạch, vì ông nội của họ là anh em ruột thịt, ít nhiều cũng có một chút quan hệ huyết thống.

Thành dực hổ đã rất nhiều đời không còn thấy dực hổ thuần huyết, bao gồm cả dực hổ Lệ hiện tại cũng không có đôi cánh đại biểu cho thuần huyết, cho nên, khi hắn biết được trên thế giới này còn có một dực hổ thuần huyết vô cùng cường đại, bất an trong nội tâm hắn không cần nghĩ cũng biết. Khi tra rõ được dực hổ Bạch còn có quan hệ huyết thống với mình, bất an đó gần như sắp chuyển hóa thành sợ hãi.

Dưới sự thôi thúc của bất an và sợ hãi, dực hổ Lệ càng tăng tốc nuốt chửng bộ lạc xung quanh, mà dưới lửa cháy đổ thêm dầu của Khoa Lặc, quan hệ của thành dực hổ và thành muối ngày càng ác liệt, hai bộ lạc này ở mọi mặt đều không thể ngừng nghỉ. Minh tranh cũng thôi đi, ám đấu, Khoa Lặc còn mượn thời cơ tuyên truyền tất cả tin tức liên quan đến dực hổ Bạch.

Thành dực hổ đã có rất nhiều đời chưa từng xuất hiện dực hổ thuần huyết, mọi người kỳ thật đối với dực hổ thuần huyết đã không còn xem trọng như tổ tiên nữa, nhưng không thể bài trừ có vài người lợi dụng đủ tin tức để chế tạo phiền toái cho dực hổ Lệ.

Dực hổ bình thường không mọc cánh, lực chiến đấu cũng mạnh hơn thú nhân mãnh thú bình thường một chút, thỉnh thoảng có một vài thú nhân mãnh thú đặc biệt lợi hại, họ chưa chắc không phải là đối thủ của những dực hổ này. Vì thế, thành dực hổ đã rất nhiều năm chưa từng xuất hiện dực hổ thuần huyết, kẻ lăm le vị trí thủ lĩnh sớm đã không chỉ có mỗi dực hổ.

Dực hổ Lệ trước sau thọ địch.

Vì phá vỡ thế cục này, dực hổ Lệ nghĩ tới dựng nước xưng vương, muốn dùng quyền lực của quốc vương, muốn dùng một phương thức thống trị hoàn toàn mới, cải biến tổ chế, để địa vị của mình trở nên danh chính ngôn thuận.

Vì lôi kéo người ủng hộ, hắn còn hứa hẹn sẽ phong quyền quý tộc, ban thưởng quân hàm quan chức.

Ngay khi thành dực hổ còn đang hừng hực trù bị dựng nước, thành Trường Hà đã giành trước một bước hoàn tất chuẩn bị.

Mùa đông kết thúc, đông đi xuân tới, vạn vật thức tỉnh.

Năm ngoái vào lúc này, mọi người đều bận rộn gieo hạt trồng ruộng, bận rộn chăn thả gia súc.

Năm nay, mùa đông qua được một nửa, phía trên liền truyền tin tức, thành Trường Hà sắp trở thành vương quốc, thủ lĩnh dực hổ Bạch vào sau đại điển tế lễ mùa xuân này sẽ trở thành quốc vương đầu tiên của vương quốc.

Tin tức ngoài mặt, kỳ thật mọi người không mấy hứng thú, mọi người cảm thấy hứng thú là, rất nhiều tin tức nhỏ đang lan truyền, nói dực hổ Bạch là thánh thú, là con của thần thú, ngày tế lễ điển lễ đó, rất có thể sẽ có thần tích khó tin xuất hiện.

Ba người nói xạo thành thật, tin tức truyền tới truyền đi không biết sao lại biến thành, dực hổ Bạch cử hành nghi thức tế thần, nếu thần linh nhận hắn là con của thần, hắn sẽ trở thành quốc vương, bộ lạc Trường Hà sẽ biến thành nước Trường Hà.

Dưới sự dẫn dắt cố ý của ai đó, trong lòng rất nhiều người đã chôn xuống một hạt giống là quân quyền thần trao.

Để được tận mắt nhìn thấy thịnh hội hiếm có một lần này, để tận mắt chứng kiến kỳ tích, vô số cư dân bỏ lại công việc, trước sau chen nhau tới thành Trường Hà.

Ngày tế điển, là một ngày nắng đẹp vô cùng hiếm thấy.

Địa điểm tế lễ, chọn ở trước cung điện nguy nga của thành Trường Hà, phụ trách thiết kế xây dựng tòa cung điện này toàn là mấy đứa nhỏ năm đó tham gia 'kiểm tra của thần linh'. Chúng vắt óc tận sức tận lực phục chế thần điện trong mộng mình ở mức cao nhất. Cho dù cung điện chúng xây dựng ra, căn bản không thể sánh được sự hoa mỹ hào hùng từng thấy trong mộng, nhưng trong mắt rất nhiều người, mấy toàn cung điện này đã đẹp tới mức kinh tâm động phách.

Trên mảnh đất trống trước cung điện đứng đầy quan viên, tướng lĩnh trong quân tới từ các nơi của Trường Hà, cùng với khách được bộ lạc mời tới tham gia. Các cư dân bình thường chỉ có thể đứng ở ngoài tường cung xa xa, chen chút tới mức con đường nước trôi không lọt, rất nhiều người còn trực tiếp leo lên nóc nhà, cành cây, thò cổ nhìn vào trong tường cung.

"Chuẩn bị xong chưa?" Ngô Nặc giúp dực hổ Bạch chỉnh lý lại quần áo lần cuối, bộ lễ phục nền đen viền đỏ này, là y tốn giá cao đặt từ chỗ một tu chân giả, quần áo không những tinh mỹ tuyệt luân, phía trên còn kín đáo xa xỉ thêu tổ hợp lại một trận pháp đặc biệt, trận pháp này có thể tăng thêm khí tràng ngoại phóng của người mặc ở mức lớn nhất.

Khí tràng của Bạch vốn đã cực kỳ cường đại, sau khi mặc vào bộ lễ phục đặc thù này, càng thêm uy thế bức người, khiến người ta không khỏi sinh ra lòng thần phục quỳ lạy.

Bạch mỉm cười gật gật đầu, cũng giúp Ngô Nặc chỉnh lý quần áo, hôm nay chủ tế là đại vu, Ngô Nặc trừ phải theo Bạch tiếp nhận triều bái, trọng điểm là phụ trách thần tích quan trọng nhất hôm nay.

Quần áo y mặc cũng là đặt từ chỗ tu chân giả đó, kiểu dáng vô cùng tương tự dực hổ Bạch, màu sắc thì lại là nền trắng viền bạc, tơ bạc thêu lên ám văn như ẩn như hiện, dưới sự phụ trợ của trận pháp đặc thù, gương mặt búp bê hai mươi năm bất biến của Ngô Nặc thế mà có thêm mấy phần tiên khí phiêu nhiên xuất trần.

Cổ họng Bạch hơi động, màu mắt ám trầm, lặng lẽ nói bên tai Ngô Nặc: "Về sau không được mặc bộ đồ này trước mặt người khác, chỉ có thể mặc cho một mình anh xem!" Càng nhìn càng muốn lột đồ Ngô tiểu Nặc.

Ngô tiểu Nặc tặng cho hắn một cái trợn trắng 'tiên khí phiêu phiêu', nhẹ đá Bạch đại miêu một cước.

Kala đồng dạng cũng mặc đồ mới, lạch bạch chạy vào, hưng phấn nói: "A ba, baba, đại vu bảo hai ba mau lên! Ông lập tức bắt đầu rồi!"

"Được rồi, đi đây."

Bạch và Ngô Nặc cùng khoan thai bước ra, Kala hiếu kỳ lại hưng phấn theo cạnh hai vị baba, họ vừa bước ra cửa điện đứng trước tế đài, đại vu đã bắt đầu ngâm xướng tế lễ.

Ngô Nặc gom tiền tom tích phân đổi cho đại vu một bộ công pháp thích hợp cho vu giả tu hành, sau khi đại vu tu luyện công pháp, không chỉ vu lực đại tăng, cả người cũng càng lúc càng trẻ ra, hiện tại nhìn ông còn trẻ hơn cả lần đầu tiên Ngô Nặc gặp ông vào hơn hai mươi năm trước.

Đại vu hôm nay trông còn cao hứng hơn cả Bạch và Ngô Nặc, nhảy tế lễ khiêu vũ, cũng đặc biệt ra sức.

Tế vũ nhảy được một nửa, mọi người mơ hồ nghe thấy được hình như có âm thanh vô cùng vui tai từ trên trời truyền tới, rất nhanh, cây cỏ xung quanh tế đài bắt đầu điên cuồng sinh trưởng, dưới ánh mắt trợn trừng kinh ngạc của mọi người, cây mới vừa nhú mầm đột nhiên nở ra từng chùm hoa, phồn hoa thành bông, cỏ xanh thành đệm.

Thần tích, không ngoài thế này.

Theo câu tế từ cuối cùng đại vu xướng lên, mỹ tửu mỹ thực trên tế đàn biến mất sạch, thay vào đó là ba thứ khiến những kẻ hậu thế tranh đến mức sứt đầu chảy máu.

Vương miện, vương trượng, vương ấn.

Không biết là ai la lên một tiếng thần tích, sau đó lại có người hô lên ngô vương vạn tuế.

Vô số người cùng hô vạn tuế.

Vô số người quỳ xuống thần phục.

Đây chính là vương quốc, đây chính là vương quyền.

Bạch nhìn người đang nâng vương miện vương trượng vương ấn đi tới chỗ mình, ánh mặt trời dịu hòa rọi lên mặt y, trắng ngần đến mức gần như trong suốt, Bạch không khỏi nhớ tới lần đầu gặp Ngô Nặc hơn hai mươi năm trước.

Khi đó hắn nghĩ thế nào nhỉ… ừm, tiểu thuần nhân này thật dễ nhìn, nếu không có ai cần, hắn sẽ nhặt về nhà làm bạn với mình.

Nhìn Bạch quỳ một gối trước mặt mình, Ngô Nặc cẩn thận đội vương miện bỏ giá cao mua từ tay ma pháp sư lên đầu Bạch, bảo thạch trên đỉnh vương miện lấp lánh phát sáng, càng thêm tô điểm cho người đàn ông trước mắt này.

Mỹ lệ, nguy hiểm, mê người, tràn đầy dụ hoặc, như quyền lực từ bản thân.

Giống như Alice và con thỏ bước nhầm vào tiên cảnh, ban đầu y chẳng qua là muốn đuổi theo con mèo xinh đẹp đó tìm tới nơi có hơi người mà thôi, nghĩ sao cũng không ngờ được con mèo này thế nhưng lại là người bầu bạn cả đời với y.

Từng cảnh tượng quá khứ dường như vụt qua trước mắt, bên tai Ngô Nặc đột nhiên vang lên một âm thanh lạnh lẽo: [Nhiệm vụ cưỡng chế: Xây dựng vương quốc. Nhiệm vụ đã hoàn thành, nhiệm vụ ban đầu đẳng cấp 3A, ký chủ hoàn thành đánh giá cấp 2S, phần thưởng tích phân 5 triệu, một lần rút thưởng tùy ý, ký chủ hoàn thành nhiệm vụ cấp 2S, đạt được phần thưởng đặc thù___ một lần truyền tống vị diện một chiều, có nhận phần thưởng không?]

Ngô tiểu Nặc: 'Truyền tống vị diện một chiều' lại là cái quỷ gì? Hệ thống mày nói rõ chút coi, nếu không đảm bảo đánh chết mày!

Hoàn chính văn

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/vi-dien-giao-dich-chi-nguyen-thuy-the-gioi